

BIBLIOTECA NAZ
Vittorio Emanuele III
XXIV
D
3
NAPOLI

IACOBI BRVCKERI

REG. SOC. SCIENT. BEROLIN. MEMBRI

HISTORIA CRITICA PHILOSOPHIAE

A

CHRISTO NATO

AD REPVRGATAS VSQVE LITERAS.

PERIODI SECVNDAE PARS ALTERA.

TOMVS TERTIVS.

LIPSIAE,

IMPENSIS HAERED. WEIDEMANNI ET REICHII.

MDCCLXVI.

PRAEFATIO.

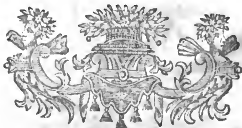

ertius, quem Tibi, Lector humaniſſime, tradimus hiſtoriae criticae philoſophiae tomus et Saracenicae Arabicaeue et Chriſtianae philoſophiae omnis vſque ad reparatas literas hiſtoriam complectitur. In vtroque argumento quid praeſtiterimus, quibusque rationibus fuerimus vſi ex ipſius magis tractationis lectione, quam ex longa praefatione diſci praeoptamus, cum ſingulorum capitum ea ſit conditio, vt heic breuiter delineari non poſſint. Paucis tamen introductionis loco monendus es, in eo nos omnium virium neruis fuiſſe occupatos, vt quantum vniuerſalis hiſtoriae philoſophicae condendae inſtitutum poſtulabat, plenam daremus tractationem, nec in nudis factis recenſendis ſoli occuparemur, ſed iudicium quoque de fatis philoſophiae interponeremus, et imprimis ad detegendas veras ſyſtematum et opinionum cauſſas, principia, nexum et effectus in aliis dogmatibus varios reſpiceremus, poſthabito autem omni partis et praeiudiciorum ſtudio veros vultus philoſophiae inter Muhammedanos

danos et Christianos veteres, ac medii aeui cultae detegeremus. Vtrumque argumentum vt satis difficile fuit, ita nouum iterum laborem, ab eo, quem pridem suscepimus, satis diuersum poposcit. Vt enim dies diem docet, ita multa curis posterioribus vidimus et deteximus, quae nos, cum Germanicas historiae philosophicae institutiones scriberemus latebant. Id quod praecipue euenit in iis philosophiae partibus, quae a philosophia Orientali, et Aegyptiaca, siue Alexandrina post C. N. valde adulteratae sunt, quarum faciem paulo accuratiorem et genuinam dum delineauimus, necesse fuit, priora interdum cogitata dimittere. Id quod haud grauatim fecimus, quibus veritatis cura rebus omnibus potior, quique emendare sententiam, quoties noua lumina affulgent, non erubescimus. In vtroque autem et Saracenicae et Christianae philosophiae argumento origines, progressum, impedimenta, systemata, opiniones et fata philosophiae et philosophorum ex genuinis fontibus descripsimus, ipsis, vbi haberi potuerunt, auctorum scriptis consultis, ita vt nostris videre oculis niteremur, et certos de opinionibus veterum sensus assequi contenderemus. Et Arabicae quidem philosophiae ortum, fata, modumque ex scriptoribus potissimum Arabicis descripsisse non contenti, ipsam eius doctrinam fuse satis excussimus. Cumque in metaphysica Arabum Muhammedanae quoque theologiae dogmata fuissent tangenda, de eorum veris sensibus per diuersarum sectarum hypotheses fuimus solliciti. Quo factum est, vt haud raro a viris nonnullis doctissimis secessum facere coacti fuerimus, qui ex vnius sectae philosophicae inter Muhammedanos placitis, totius religionis summam multo pulchriorem, quam reuera est, nobis depinxerunt. In qua tamen re nos allatis ipsis theologorum Muhammedanorum locis atque testimoniis eam perspicuitatem secuti sumus, vt lectorem attentum arbitrum eligere nulli vereamur. Maxime autem curiose ad dogmatum historiam attentis iucundum erit, discere, qua ratione philosophia Orientalis cum Peripatetica ad stabiliendum

liendum enthusiasmum miro quodam syncretismo in hac gente coaluerit. Veterum porro Christianorum historiam philosophicam, quamuis proprie ad annales reipublicae Christianae pertineat, negligere noluimus, eo quod seculo mox post reparatam salutem secundo philosophia gentilis in Ecclesiam introducta mirum in sacram doctrinam influxum habuit, et imprimis philosophia Orientalis in Aegypto Platonicae admixta, et tandem Alexandriae noua systematis facie expressa, innumeris modis puritatem mysteriorum sacrorum turbauit. Quod cum haud contemnendum ecclesiasticae historiae caput attingat, operae pretium fuit, rem omnem consultis ipsis veterum scriptis ab ouo, quod aiunt, repetere, eaque lumina accendere, sine quibus ne palpare quidem in historia ciuitatis Christianae licet. In quo labore nec odio, nec fauori partis locum fecimus, et seruato quidem, quem fulgidis ecclesiasticorum doctorum nominibus debemus honore, sed veritate tamen prima summaque lege habita, ita versati sumus, vt nec errores et lapsus magnorum virorum reticeremus, nec vllo partis studio a recto nos auocari tramite, et a veritate historiae pateremur. Qua via eam nobis lucem cum patrum philosophiae, et imprimis vexatae hactenus de Platonismo eorum quaestioni, tot tenebris inuolutae tantisque animorum fluctibus agitatae, tum haereticorum, praecipue Gnosticorum systematibus, quae philosophica fuerunt, foeneratos fuisse speramus, vt iam paulo certiori in hoc argumento pede Lector progredi queat. Vtramque enim partem incredibile dictu! quantum Orientalis, Aegyptiacaeque philosophiae historia illustret, et quam eleganter ea tot errorum origines pandat, hactenus neglectas vel non satis animaduersas. Eandem diligentiam in delineanda philosophiae medii aeui historia adhibuimus, quam praetermissam hactenus viri docti recte doluerunt. Ea vero cum sine ecclesiasticae et literariae historiae auxilio intelligi non possit, oculum, quantum res poscebat, illuc quoque intendimus, vt tota philosophiae

valde mutatae et in marcidos redactae vultus historia describeretur. Eos itaque scriptores consuluimus, quos in hoc argumento et veram notitiam dare, et fidei historicae satisfacere nemo temere negabit: quae vero ob prolixitatem dici non poterant, eorum loca in fine paginae diligenter et copiose adduximus, vt Lectori occasio pateat, profundius in haec obscurissimae H. P. partis adyta penetrandi. Ita vero factum, vt magnus obseruationum hactenus insuper habitarum cumulus exsurgeret, et plurima detegerentur, quae accuratius nosse, ex philosophiae et sacrae quoque doctrinae vsu esse fatebuntur, quotquot eius dignitatem intelligunt. In eo autem negotio cordate nos versatos fuisse, et vlcera abominabilia, qua tamen licebat, modestia, tetigisse, nemo aegre feret, cui veritatis studium re omni alia est potius. Cum autem per tot barbararum aetatum decursum, per tot scriptionum insubidarum squalores, per tot senticeta nobis eundum fuerit, dabit veniam Lector, si in tam densa sylua interdum lapsi sumus, et aut parum vidimus, aut minus recte; feret etiam, si a sordido dicendi genere, quod scriptores medii aeui toties a nobis consulti, exprimunt, aliqua calamo nostro macula haeserit. Iam eadem porro via, Deo fauente viresque et vitam largiente ad enarrandam philosophiam recentiorem omnem et sectariam et eclecticam progrediemur. Scrib. Kaufbyrae X. Cal. Iunii anno post restitutam salutem cIↃ IↃ CCXLI.

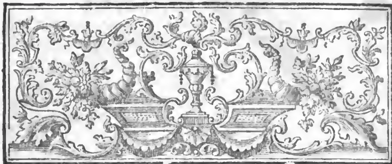
IACOBI

IACOBI BRVCKERI
HISTORIA CRITICA PHILOSOPHIAE

A

CHRISTO NATO AD NOSTRA TEMPORA.

TOMVS III.

HISTORIAE PHILOSOPHICAE PERIODI SECVNDAE, *PARTIS PRIMAE* LIBER TERTIVS, DE PHILOSOPHIA SARACENORVM.

CAPVT PRIMVM, DE ORIGINE ET PROGRESSV PHILOSOPHIAE INTER SARACENOS SIVE ARABES.

§. I.

Post gentiles philoſophos, qui Sec. VI et VII philoſophari deſierunt, vt *Tomo antecedenti* demonſtratum, Arabes nos vocant, quorum antiquiſſimam quidem, quae illis tribui ſolet, philoſphiam inter barbaricae philoſophiae fata expoſuimus: heic vero illi ex hac gente conſiderandi ſunt, qui a regione, quam incolebant, Saraceni, id eſt, Orientis incolae dicti ſunt [a]. *Ordo tractationis.*

 Hos

a) Arabes cur Saraceni dicti ſint, non eadem omnium eruditorum opinio eſt. Et explodi quidem merito, qui vel a Sarah nomen traxiſſe putant, vel a Sarak, furari dictos coniiciunt, quod gens rapinis et furtis aſſueta eſſet, dubium non eſt. Prius viſum HIERONYMO comm. in Ezech. L. VIII. c. 25. et in Ieſaiam L. V. c. 21. ſuſpicanti, cum ab Agara ſerua deſcendiſſent, falſo ſibi aſſumſiſſe nomen Sarae, vt de ingenua et domina viderentur eſſe generati. Poſterius NICOLAO FVLLERO Miſcell. SS. L. II. c. 12. pag. m. 276. ſeqq. placuit, cui Saraceni a latro-

Hos ſtatores philoſophiae recte dixeris, illi enim extorrem patria Chriſtiana, vt in ſequentibus dicemus, philoſophiam tandem apertis receperunt amplexibus, et barbariei in Romano imperio inualeſcenti [b] literarum oppoſuere ſtudia. Philoſophiae itaque fata inter Chriſtianos a nato ſeruatore vsque ad renaſcentes literas vno decurſu in ſequentibus delineaturi, et tum veteris tum medii aeui hiſtoriam philoſophicam expoſituri, hoc libro philoſophiam Saracenicam ſiue Arabum contemplabimur; tum quod per illam honos maxime pereunti fere philoſophiae vtcunque conſeruatus eſt, tum quod ab iis et Iudaei et Chriſtiani certa ratione ad Ariſtotelis normam philoſophari didicerunt, et noua philoſophiae facies ex eo tempore, quo Saraceni illam excoluerunt, comparuit. Ita vero abſoluemus etiam hiſtoriam philoſophicam inter nationes a fide Chriſtiana diſſentientes, ſequenti libro Chriſtianorum de philoſophia ſtudia ex inſtituto tradituri. In figendis vero temporum rationibus, ſequemur eam numerandorum annorum rationem, qua gentis iſtius ſcriptores vti ſolent, annos nimirum a fuga Muhammedis, quam Hegiram vocant, computantes; qui quomodo cum annis a Chriſti natiuitate conſpirent, in Chronologia technica exponi ſolet [c].

§. II. Phi-

trociniis, cui dediti erant, dicti videntur, conicitque eos ex genere Nomadum Arabum fuiſſe, vnde de regionis illorum ſitu plura docte cumulat. Recte his opponit POCOCKIVS in Specim. hiſt. Arab. p. 34. nec ab ipſis Saracenis hoc nomen potuiſſe proficiſci, qui famae ſuae peperciſſent, nec ab aliis, qui ſua potius lingua, quam Arabum, quibus hoc ad opprobrium ſonat, locuti fuiſſent. Vnde probabiliori coniectura is, vt erat Arabicae literaturae peritiſſimus, appellationem a voce Arabica *Sharkiou*, et *Ahlel' Shark*, quae *orientis incolam*, vel *orientalem* denotat, deriuare maluit. Nec ignotum ex ſacris literis, ſapientiam filiorum Orientis, Arabicam potiſſimum innuere. Nec contemnenda eius obſeruatio Arabes Orientis regiones incolentes ita ſe diſtinxiſſe ab iis, qui Mauritaniae regiones occupauerunt, quosque ipſi vulgo *Magrebinos*, i. e. *occidentales* nuncupant. Nomen itaque non a moribus vel vitae inſtituto, ſed a patria et regionis ſuae ſitu haeſiſſe probabile eſt. Igitur philoſophia Saracenica, quo titulo inter Auicennae libros vnus occurrit, idem dicit ac Orientalis, ſed alio ſenſu, quam vbi ſupra peculiari capite de philoſophia Orientali verba fecimus. Non itaque praedonum et latronum hiſtoriam philoſophicam ſcribimus. Conſ. Cel. DE BEAVSOBRE Hiſt. Manich. T. I. L. I. c. 2. pag. 24.

b) Ampliſſime viuisque barbariem inter Chriſtianos a Sec. VIII inualeſcentem coloribus depingemus in libro ſequente, videndi interim HORNIVS Hiſt. phil. L. VI. c. 1. p. 295. et Ad. TRIBBECHOV. de DD. Scholaſt. c. 3. p. 118. ſeqq. BARONIVS ad A. DCCCC. n. 1. et plerique, qui annales eorum temporum eccleſiaſticos et ciuiles condiderunt. Nec his magnopere obſtare putamus, quae V. C. POLYCARPVS LYSERVS in diſſ. de ficta medii aeui barbarie, in primis circa poëſin Latinam attulit, et integra hiſtoria poëtarum, et poëmatum medii aeui decem poſt annum a nato Chriſto CCCC ſeculorum confirmare aggreſſus eſt. Ratiunculis enim a viro docto allatis conſtans et vniuerſalis omnium temporum ſententia virorum doctorum recte opponitur, teſtesque eorum temporum ſatis euidenter loquuntur, ita periiſſe artium et ſcientiarum culturam et elegantiam, vt horrida ſqualensque vbique regnaret barbaries. Nec exempla ex Sec. V, VI et VII allata huc pertinent, quibus nondum plane obtorpuiſſe ingenia alacriora diſcimus, ſed eorum temporum conditio conſideranda eſt, quae a Sec. VIII et ſequentibus inualuit. Quibus licet hinc inde ingenium aliquod comtius et elegantius emicaret, temporum tamen illorum infelicitate emergere non potuit, et ipſae artium et ſcientiarum ſegetes ſumma calamitate prorſus proſtratae iacuere. Id quod in ſequenti libro exemplis et teſtimoniis euidentiſſimis probabimus. Nihil itaque Saracenorum gloriae, cui vindiciae literarum iſtis temporibus debentur, pauci illi viri eruditi, et leuis illa ſcientiarum cultarum vmbra, quae in hiſtoria medii aeui deprehenditur obſtant. Conſ. Cl. IAC. BVRCKHARDVS de fatis L. Lat. in Germania, P. II. c. 3. p. 115 ſeqq. B. BVDDEVS Iſag. in hiſt. theol. L. 1. c. 4. § 12. p. 170.

c) Varie Arabes ante Muhammedi tempora annos computabant, de quo notabilem locum ALKODAII in hiſt affert POCOCK. ſpecim. hiſt. Arab. p. 172. ſeq. Eo vero tempore, quo in hac gente ſurrexit Muhammedes, numerabant ab anno elephanti, et a die *al-fniar*, i. e. *ſcelerato*, quo praelia inter Koraiſhitas et tribum Kais-Ailan orta ſunt. Tandem imperante Omaro filio Alchetabi, conuenerunt in eo, vt a

fuga

Fontes histo-riae philoso-phicae Sara-cenorum.

§. II. Philosophia quae fata inter Arabes habuerit, ex parte ex ipsorum scriptis disci potest. Teste enim LEONE AFRICANO inter Saracenos IBNV GIVLGIVL *historiam vitasque philosophorum* descripsit, quam tamen adhuc inter ἀνέκδοτα latere putamus. Sunt etiam inter *libros* illos, *quos ex Oriente in bibliothecam Leydensem publicam transtulit quorumque catalogum* edidit IACOBVS GOLIVS [d], quidam, qui huc pertinent. Memorantur enim ibi NVREIRI *bibliotheca Arabica*, ABEN ASEBHIVS *de vita virorum doctorum, qui stante Arabum imperio excelluerunt*, ABEN ALHALI *de vitis philosophorum vna cum parte septima bibliothecae Arabicae* ab ABEN NODIR *conscriptae*, in qua continentur *vitae et catalogi librorum philosophicorum, mathematicorum vel aliorum artificum, qui ad quadringentesimum a Muhammede annum floruerunt* [e]. Teste quoque HOTTINGERO [f], de re literaria Orientali optime merito, ex Arabibus IBEN CAFTA *historiam Arabum sapientum et philosophorum atque mathematicorum* scripsit, et ABIPHERGIVS in *bibliotheca Arabica* catalogum librorum philosophicorum, mathematicorum atque medicorum exhibuit, primis quatuor Hegirae seculis, id est a Sec. VII. ad Sec. XI. editorum. Quae Arabum scripta si hodie typis edita et versionibus fidis accuratisque aucta extarent, multum inde lucis historiae philosophiae Saracenicae accendi posset. Iis vero dum caremus, donec existat aliquis [g], Arabicae linguae atque literaturae callens, qui hos nobis thesauros ex forulis bibliothecarum protractos tradat, iis contentos nos esse oportet in hac historiae philosophicae parte iuuanda, quae typis expressa in plurium manibus sunt. Inter ea primum fere locum ducit IOANNES LEO, Granatensis, qui vero, quod patria ab Hispaniarum regibus Fer-

 di-

fuga Mohammedi, quae regione Idololatrica se subduxit, aerae initium sumeretur. Teste enim G. ELMACINO in historia Saracen. L. I. p. 4. ed. fol. Muhammedus, cum tredecim annos inter Koraishitas vixisset, religionis patriae pertaesus, eum nouam sectam condidisset, eamque eiues sui recipere recusarent, anno decimo quarto Mecca, Medinam migrauit, vel aufugit potius. Quam fugam Arabes Heiram vel Hegiram vocant. Quo tempore eum Islamismus factioque Muhammedis, quam maxime confirmaretur, et secta roborata a tanto duce prodiret, factum inde est, vt imperante Omaro filio Alchetabi, qui anno post eam fugam decimo quarto rebus praeesse coepit, vid. ELMAC l. c. p. 26. consuetudo introduceretur ab hac fuga annos computandi, quod coepit anno 17 vel 18 Hegirae initio constituto in mensem Moharram, de quo videndum testimonium ISMAELIS ABVLFEDAE, quod affert POCOCKIVS l. c. p. 174. Conf. VLVG. BEIG in epoch. HOTTINGER. hist. Orient. p. 260. seqq. ELMAC. l. c. Annum vero primum Hegirae ponit EVTYCHIVS in Annal. T. II. p. 227. In annum primum imperii Heraclii, siue A. C. 614. reliqui omnes veteres et recentiores A. C. 622. nocte, quae secuta est diem 15 Iulii, feria sexta ineunte. Certe ab eo anno fugae illius aera computanda est. Quia autem anni huius epochae mere lunares sunt, absoluti diebus 354. horis 8. serup. hor. 864. ideo difficilior est connexio et comparatio cum annis Iulianis, qui annus diebus 10. hor. 21. m. 12. differt: quam differentiam quomodo conciliare liceat Chronologi technici docebunt, qui videndi. Nos ad euitandam confusionem, cum non omnes eadem ratione computent, solos annos Hegirae nominabimus.

d) De medicis et phil. Arab. c. 1.

e) Conf. DORNIVS ad IONS. de script. hist. phil. L. III. c. 28. §. 5. p. 156.

f) In bibliothecario quadripart. Lib. III. P. II. c. 2.

g) Tria scripta Arabica ex Golianis edidit et iudicium de soluto et ligato Arabum dicendi genere adiecit Io. FABRICIVS Rostoch. 1638. sed ea ad H. P. non pertinent. Eidem viae insistere coepit V. C. ABRAHAM SCHVLTENS.

dinando et Elisabeth occupata in Mauritaniam profugus, diu in Africa vixit, Fessaeque operam linguae Arabicae dedit, afer habitus et anno cIↃIↃXIII, iuxta insulam Zerbi captus a piratis, Leoni X donatus est, qui eum ob eximiam eruditionem magni fecit, Ioannisque Leonis nomen, cum sacro lauacro ad Christianos conuersus tingeretur, imposuit, reuertente tamen illo postea apud Tunetanos ad vomitum [h]. Illi enim debemus libellum *de viris quibusdam illustribus apud Arabes*, quem e codice Mediceo descriptum, ex Arabico Latinum factum primus edidit Io. Henricus Hottingervs [i], locis vero quibusdam meliorem et illustratum bibliothecae Graecae inseruit vir summus Ioannes Albertvs Fabricivs [k]. In hoc scripto celebriores quidem Arabum enarrantur medici: at cum medicae artis studium, eo quidem tempore, cum philosophia arctissimo iungeretur vinculo, et philosophorum celeberrimi in arte quoque salutari excellerent, occasio Leoni enata est, de meritis quoque Arabum in philosophiam multa haud vulgaria ex monumentis gentis quae consuluerat, afferendi: et ad hunc quoque fontem in sequentibus saepius recurrendi nobis dabitur occasio. Praeter hunc Saracenorum quoque historici in hac historiae philosophicae parte consulendi sunt. Inter eos primum recte locum tuetur Georgivs Abvlfaraivs [l], Malatiensis, non ignobilis annalium historicorum inter Arabes scriptor. Cuius historiam ad Arabum dynastias pertinentem nactus Edvardvs Pocockivs pater, summis de eruditione philologica, maxime Arabica, meritis illustris, particulam primo eius aliquam edidit, hoc titulo praefixo: *Specimen historiae Arabum, siue Gregorii Abul-Faraii, Malatiensis, de origine et moribus Arabum succincta narratio, in linguam Latinam conuersa, notisque e probatissimis apud ipsos authoribus fusius illustrata.* In hoc fragmento edendo vir eruditissimus non contentus textum versione accurata instructum edidisse, ex amplissima eruditionis lectionisque penu, quam ex innumeris, rarissimisque Arabum scriptorum libris, pleraque in Msc. latentibus instruxerat, copiosas obseruationes de moribus, dogmatibus, sectis, et eruditione Arabum siue Saracenorum attulit, sic vt grati fateamur, sine hoc lumine nos in multis coecutire debuisse, probandumque sit virorum doctorum de hoc libro iudicium, qui omne tulisse punctum Pocockium, ipsique Momo satisfecisse pronunciauerunt [m]. Huius fragmenti editione non sine applausu eruditi orbis excepta excitatus Pocockius, integram Abvl-

h) Videndi de Leone Africano Nic. Anton. bibl. Hisp. nou. T. I. p. 548. Colomies melanges hist. crit. p. 638. opp. G. I. Vossivs de hist. Latin. L. III. c. 12. p. 675.

i) In bibliothecario quadripart. p. 246.

k) Bibl. Graec. Vol. XIII. p. 259.

l) Videndi de eo Pocockivs in praef. Specim. Bayle Dict. T. I. art. Abulpharage p. 37. Hottinger bibl. Orient. P. III. L. II. c. 2. p. 80. seq.

m) Conf. Nic. Hier. Gvndling. hist. phil. mor. c. IV. §. 4. p. 29. Reimmann. Cat. crit. T. I. p. 941. Hvet. demonstr. ev. Prop. IV. c. 2. p. m. 90 maxime vero R. Ch. Simon. bibl. crit. T. III. p. 65. bibl. choisie T. II. p. 93. perrarus autem liber est, vid. Vogt. cat. libr. rar. p. 464.

ABVLFARAII *historiam*, *in dynastias diuisam digestamque*, *supplementisque suis auctam* postea communis iuris fecit [n], nouosque ita nobis fontes aperuit, ex quibus plurima ad philosophiae Saracenicae historiam hauriri possunt. Abulfaraiio iungendus est GEORGIVS ELMACINVS, ob notissimam *historiam*, quam is edidit *Saracenicam* a THOMA ERPENIO Latinam factam, et tum hoc solo sermone, tum adiuncto textu Arabico editam, post fata viri docti succedente in partes laboris THEOPHILO GOLIO, qui et RODERICI XIMENEZ historiam Arabicam adiecit [o]. Nam et ille multa passim attulit, quae nascenti adolescentique inter Saracenos eruditioni et philosophiae lucem accendere possunt [p]. Tertius post hos EVTYCHIVS, patriarcha Alexandrinus est, quem SAIDI EBEN PATRIK Arabes vocant. Is enim in *contextione gemmarum*, siue *annalibus* a mundi primordiis vsque ad sua tempora, annum scilicet Hegirae CCCXVIII deductis, quorum *specimen in fragmento aliquo eruditissimo commentario illustrato* dedit illustris Io. SELDENVS [q], integros vero cum versione Latina et indicibus vtilissimis edidit EDVARDVS POCOCKIVS [r], philosophos quoque, medicos, mathematicos, poëtas ceterosque viros eruditos adducere oblitus haud est [s]. Iungi his ex Graecis possunt Byzantinae historiae scriptores aliqui, qui res Saracenorum etiam literarias passim tetigerunt: quos tamen enarrare huius loci haud est. Inter recentiores, qui historiae literariae Arabicae siue Saracenicae facem praetulerunt, tempore, et diligentia aliis prior est celeberrimus philologus Io. HENRICVS HOTTINGERVS, qui in *historia Orientali* et *bibliotheca Orientali* plurima collegit, quibus res literariae et philosophicae Saracenorum egregie illustrari possunt, magis memorabilia vero et extantiora breui at accurato compendio in *historia ecclesiastica* attulit. Hunc secutus maiori apparatu et lectionis copia BARTHOLOMAEVS D' HERBELOTIVS, qui in *bibliotheca Orientali* [t] de plerisque scriptoribus Arabibus, medicis, historicis, poëtis, philosophis copiose egit. Inter Germanos magnum illud patriae nostrae ornamentum HERMANNVS CONRINGIVS, tum *peculiari epistola ad Meibomium* data, tum in erudito *antiquitatum academicarum* opere [u], eruditionis, etiam philosophicae inter Arabes siue Saracenos cultae specimina pluscula attulit; B. Io. CHRISTOPHORVS WOLFIVS autem in stupendi laboris opere *bibliotheca Hebraea*, eos scriptores Arabicos, maxime philoso-

n) Oxon. 1663. 4.

o) Lugd. Bat. 1625. fol. qua editione, cui Guil. Schickardus multa in margine alleuit, inter reculas nostras vtimur.

p) Vid. HOTTINGER. bibl. Orient. c. 5. p. 75. CAVE Hist. lit. S. E. p. m. 630. I. A. FABRICIVS bibliograph. antiq. p. 181. BAYLE Dict. T. II. art. Elmacin. p. 354. et ante hos GOLIVS in praef.

q) Origines ecclesiae Alexandrinae ab Eutychio descriptae cum versione et comm. Io. SELDENI. Lond. 1642. 4.

r) Oxon. 1658. 4.

s) Conf. SELDENVS et POCOCK. in praef. ELMACIN. hist. Sarac. L. III. c. 1. HOTTINGER. l. c. p. 71. FABRIC. l. c. p. 180. act. erud. 1698. p. 162. CAVE l. c. p. 498. REIMMANN. l. c. p. 946.

t) Paris 1697. fol. nouam editionem a Batauis indies expectamus. Conf. GVNDLING. l. c. p. 31.

u) p. 33. seqq. Suppl. XX. p. 249. seqq.

losophos enumerauit, quorum libri in Hebraicam linguam translati sunt. ABRAHAMI HINCKELMANNI [x], SAMVELIS SCHELGVIGII [y], GVSTAVI PERINGERI [z] ea de re scriptiones breuitatis caussa tacemus, nec eos hic allegamus, qui de literatura Turcica scripserunt [a], cum ad recentiora tantum tempora respexerint. Non tacendae tamen nobis dissertationes duae academicae, multum ad hanc historiae philosophicae partem facientes; vna illustris IO. PETRI DE LVDEWIG, qui cum polyhistorem logicum edere constituisset, *historiam rationalis philosophiae apud Turcas* [b] praemisit, reuera autem Saracenorum de philosophia merita descripsit: altera Cl. IO. GOTTFRIDI LACKEMACHERI, qui *de fatis studiornm apud Arabes* praeside COR. DIET. KOCHIO [c] eleganter docteque de fatis studiorum apud Arabes disseruit. Alios, qui ὡς ἐν παρέδῳ, quaedam huc pertinentia attulere [d], silentio praeterimus, inter quos tamen prae aliis laudanda NICOLAI ANTONII industria [e], qui scriptores Saracenicos, qui philosophiae operam in Hispania dederunt, enarrare non neglexit.

Status literarum et philosophiae ante Islamismi tempora.

§. III. Antiquissimis temporibus vtrum inter Arabes philosophia vlla quaeri possit, in *primo* huius operis *Tomo* late disquisiuimus, nec ob summum monumentorum de rebus Arabum defectum dicere aliquid licet; pauca vero quae Graeci habent, non summa omnia fide nixa, isto loco enarrauimus. In Arabum quoque historicis nihil inuenimus, quod statum eruditionis et philosophiae ante Islamismi tempora prodere queat, eo quod scriptores eorum omnes Muhammedis aetate inferiores sunt. Id quod magnis viris HERM. CONRINGIO [f] et IO. HENRICO HOTTINGERO [g] annotatum; quorum ille, non occurrere sibi ex Arabum historia quicquam, quod rem eorum literariam veterem iuuare queat, candide fassus est: hic Arabicorum scriptorum vix quenquam annis octingentis; Islamismo vero et Alcorano nullum neque theologum, neque philosophum, neque historicum antiquiorem esse, monuit. Id quod dudum agnouit ABVLFARAIVS [h], scribens, *gentes Arabiae veteris deletas esse certisque nos earum memoriis destitui, et defecisse prorsus rationes, quibus in earum vestigia inquiramus.* Hinc nec supra suo loco, vbi de philosophia barbarica dictum, quicquam fide satis

x) Praefat. ad Alcoranum.

y) Or. de philosophia Turc. vid. HEVMANN. poecil. T. III. L. II. p. 304.

z) Hist. linguae et erud. Arabicae Vsp 1694 8.

a) Io. BAPT. DONADI della letteratura dei Turchi Ven 1682. 12. AD. EBERTI diss. de eruditione Turcarum hodierna Act. erud. suppl. T. VII. p. 411.

b) Halae 1699.

c) Helmst. 1719.

d) MORHOF. polyhist. T. II. L. I. c. 10. p. 52. seqq. BVDDEVS hist. phil. c. V. §. 3. 336. seq. HEVMANN. poecil. T. III. L. II. p. 302.

e) In biblioth Arabo-Hispanica. Pertinent huc etiam Cl. G. IAC. KEHRII monarchiae Asiatico-Saracenicae status Sec. VIII et IX. ex numis Lips. 1724. fol. aliique rerum Muhammedis scriptores fuse et cum iudicio enumerati in Cat. critico REIMMANNI p. 935. seqq.

f) Supplem. V. ad Antiqq. Acad. p. 218. seqq. de medic. Hermet. c. VII. p. m. 61.

g) Analect. hist. phil. diss. VI. consentit SPENCERVS de legibus Hebraeor. rit. L. II. c. 1. §. 3. p. 182. ed. nou.

h) Dynast. IX. p. 100.

ſatis dignum occurrebat, explodendaque erat Zabiorum ſecta, tantopere poſt Maimonidem a SPENCERO illuſtrata atque commendata, nec habemus nunc quidem, quod ante Muhammedis tempora de philoſophia Arabum afferre magnopere queamus. Nec tantopere mirandum id eſt, cum paulo demum ante Muhammedis tempora ars ſcribendi Arabibus innotuerit. Illud tamen dubio caret, ante pſeudo-prophetae aetatem omnem philoſophiae cognitionem ab hac gente exulaſſe. Id quod ipſi ſcriptores Arabes innuunt, ſecula ante natum Islamiſmum, id eſt, Muhammediſmum [i] in ignorantiae et ſcientiae ſecula diſtribuentes, hincque inter ſtatum ignorantiae et Islamiſmi diſtinguentes. Ita enim ABVLFARAIVS [k]: *Quod ad Arabes, qui ſuperſunt, duplex eis conuenit ſtatus, ignorantiae alter Islamiſmi. Status autem Arabum ignorantiae temporibus robore et potentia inter gentes celebris eſt.* Paria apud alios quoque Arabes ſcriptores occurrunt [l], inde ad Chriſtianos delata ſunt [m], qui hac diſtinctione frequenter vtuntur. Et tacendum quidem non eſt, pertinere proprie hanc diſtinctionem ad religionem gentis, nec aliud velle Muhammediſmi aſſeclas, quam, ante compilationem nouae legis, conſarcinatamque religionem Islamiticam, ignorantiae et idololatriae tenebris obſepta fuiſſe omnia. Id quod ſatis luculenter innuit ſcriptor Arabs Ebno'l Athir a POCOCKIO [n] adductus, qui ſtatum, in quo fuere Arabes ante Islamiſmum, fatetur fuiſſe *quod ad ignorantiam Dei et apoſtoli eius et conſtitutionem religionis et gloriationem de proſapia, et ſuperbiam et faſtum pertineat.* Quibus poſitis non audienda eſt opinio CONRINGII [o], Abulfaraii fidem in ſuſpicionem vocantis, coniicientisque, fortaſſis talem eorum duntaxat Arabum fuiſſe conditionem, quos inter Muhammedes natus eſt. Nullam enim Arabum gentem ante impoſtoris tempora de noua iſta religione vel ſomnio cogitaſſe conſtat. Quamuis autem ea iſtum in modum ſe habeant, nec audiendi ſint, qui omne literarum genus hac diſtinctione Arabibus denegant, facile tamen ex dictis intelligi poteſt, gentem turpiſſimae et irrationali idololatriae ſe dedentem, caruiſſe cognitione

i) Islamismi frequentiſſima in hiſtoria Muhammedis apud ſcriptores Saracenicos mentio. Eſt autem Islamismus, definiente Muſtafa Ebn Kaſſai apud POCOCK. Specim. hiſt. Arab. p. 52. „Cum quis ſe iis, quae a Muhammede tradita „ſunt, ſubmittat et auſcultet, vel, ipſo Mu„hammede explicante apud SHARESTANIVM, „vt quis confiteatur, non eſſe Deum, prae„ter Deum illum, et ſe eſſe apoſtolum Dei, et „vt tempora precum ſtatuta diligenter obſeruet, „et eleemoſynam praeſtet, et menſe Ramadani „ieiunet, et vt ad Caabam, ſi commode poſſit, „peregrinationem, religionis ergo inſtituat. His enim partibus totus fere Muhammediſmus abſoluitur. Hinc ſectam ſuam Al Eslam, Islamiſmum, et ſe Muslemos, ſeu Islamitas vocant, quod Iudaei in Ismaëlitas non ſine conuicio mutarunt, exigua cum Arabum indignatione, qui per Ismaëlem ad ſe legem DEI propagatam eſſe gloriantur. Conf. POCOCK. l. c. p. 53. 54.

k) l. c. Dyn. IX. p. 101. l) Vid. POCOCK l. c.

m) HOTTINGER Anal. Hiſt. theol. diſſ. VI. HORNIVS Hiſt. phil. L. V. c. 9. p. 285. LVDEWIG. l. c. §. 3. p. 6. GVNDLING. hiſt. phil. mor. c. IV. §. 3. p. 28. CONRING. antiqq. Acad Suppl. V. p. 217.

n) l. c. p. 52.

o) l. c. conf. GVNDLING. l. c. LACKEMACHER de fatis ſtudior. inter Arabes §. 3. p. 6. not.

tione philoſophica, et meditatione atque iudicio de veritatibus ſummis et praecipuis, quibus potiſſimum mediis eiici eradicarique ſuperſtitio cultusque idololatricus poteſt, non cogitaſſe. Id quod ipſe non negat ABVLFARAIVS [p], faſſus, *Arabes Deum ad ſtudia philoſophica idoneos non feciſſe.* Neque tamen id ita intelligendum eſt, quaſi omni prorſus luce literaria deſtituti Arabes ita in tenebris ignorantiae, et ſqualore barbariei delituerint, vt nullae eos elegantioris literaturae ſtellae, vel igniculi ſaltem, interſtinxerint. Contrarium enim ſatis certis veterum teſtimoniis conſtat, et ex ipſo ABVLFARAIO [q] diſcitur, qui de veterum Arabum doctrina ita: *Eruditio Arabum, cuius gloriae praecipue ſtudioſi erant, haec erat, linguae ſuae peritia, ſermonis proprietas, carminum textura, et orationum compoſitio, noti etiam illis erant ſtellarum ortus et occaſus.* Facile fidem his ab Abulfaraio allatis conciliat linguae Arabicae elegantia, tempore Muhammedis iam regnans, quae gentem hanc in ea colenda poliendaque, augenda quoque et ad vſum oratorium feliciter transferenda fuiſſe diligentiſſimam nobis perſuadet. Qua in re mirifice confirmamur ſummo, quod Arabes poſuerunt eloquentiae, pretio atque ſtudio. Si quis enim ceteris eloquentior eſſet, populo conuocato, eorum animos ad rem aliquam vel ſuſcipiendam vel fugiendam orationis ſtimulis excitaturus perorabat, aut monita illis ſalubria inſtillabat, hincque titulo ſatis honorifico Chateb [r] audiebat, ſummoque erat in pretio. Quales oratores inter ſuos fuiſſe Sahan, Wayel, et inprimis Koſſum [s] non ſine magnis laudibus praedicant. Caue tamen eloquentiam intelligas dicendi regulis praeceptisque adſtrictam, qualem in Latinorum Graecorumque ſcholis videmus; ab his enim omnibus, quae artem aut diſciplinam ſapiebant, remoti erant illo tempore Arabes, longe aliis ſtudiis addicti. *Orationes eorum*, ita POCOCKIVS [t], qui earum quasdam ipſe legit, *nec artificioſe diſpoſitae, nec methodice concinnatae, adeo vt totus ſermo arena ſine calce recte dici poſſe videatur. In ſententiarum vero rotunditate, phraſium elegantia, ac prouerbiorum acumine inuenitur quod animum feriat.* Et in hac dicendi arte palmam ſe aliis gentibus praeripere iactant, quamuis nihil in ea ſit, quod philoſophiam vllo modo ſapiat. Sed et eloquentiae numeris adſtrictae, poeſeosque apud Arabes ante Muhammedem ſumma fuit exiſtimatio. Cuius varia ſcriptores eorum ſpecimina afferunt, teſtantes, magna Arabes contentione, hanc aliis palmam praeripere ſtuduiſſe, nullumque illis certius nobilitatis ac ingenui ortus argumentum, nihil quod ſibi magis gloriae ducerent, quam carmine animi cogitata eleganter exprimere. Hinc, referente Aliahaurio apud POCOCKIVM [u] *in celebri iſta πανηγύρει, forum Ocadhi dicta, vbi quotannis conueniebant, id fere agebant,* vt

p) loc. cit. q) Ibid.
r) Id eſt, orator, praedicator, conſ. POCOCK. l. c. p. 161.
s) Inde prouerbium Arabibus: *Koſſo diſertior.*
t) loc. cit.
u) l. c. p. 159.

vt hoc certamine famam sibi compararent: et, quod Al Firauzabadius tradit, *quotannis illuc per mensem integrum congregati, non solum commercia agere, sed potissimum carminibus recitandis alii alios gloriosi prouocare solebant*, immo ab hoc eorum facto magis quam a rebus venum expositis, nomen foro inditum. Et si quae ceteris anteferrentur poëmata, a regibus inter κειμήλια sua appendebantur ac reponebantur. Addimus his, quod ex Iallalodino Assoyutio affert Pocockivs [x]. *Si in tribu aliqua inclaresceret poëta, gratulatum illis concurrisse alias, ipsas epulas instituisse, mulieres tympana pulsantes omniaque nuptiali pompa ornantes, felicitatem tribus suae viris puerisque obuiis palam decantasse, beatos iam suos, quibus contigisset ἀμυντὴς, qui honorem eorum sartum tectum conseruaret, praeco, qui praeclare eorum gesta memoriae proderet.* Ex his vero colligi omnino potest, eruditionis summum fere gradum in hac arte poëtica Arabes quaesiuisse. Cuius rationes fuisse videntur, tum quod poëseos beneficio linguae elegantiam conseruari augerique posse crederent, vnde inter poëseos beneficia laudesque hanc quoque numerant, quod linguae Arabicae conseruatio et sermonis proprietas et elegantia ei debeatur: tum quod poëmata Arabibus, teste Iallalodino [y], essent instar commentariorum, quorum beneficio imperturbatae seruabantur genealogiarum series, ne obliuioni traderentur res gestae memoria dignae, cauebatur, et e quibus linguae peritia augebatur: tum quod temperamenti inclinatione et climatis in quo viuebant dispositione ad imaginationis tropis pictoque sermone foecundae opera singulari ὁρμῇ et naturali quadam vi ferrentur. Illud certum, quod ex Muhammede Ebn Salam Pocockivs [z] addit: *fuisse poëmata Arabibus olim ἐγκυκλοπαιδείας pandecta, vltimum sapientiae eorum terminum, vnde quae illis vsui, depromebant, et quo omnia deferebant*; quae quoque caussa est, cur poëtas imperatores sermonum appellauerint. Praeter sermonis elegantiam et poëseos studium etiam genealogiae operam dabant, cum multum illis interesset, vt singularum tribuum et familiarum series conseruarentur [a]. Tandem et ὀνειροκριτικῇ [b] et astrologiae iudiciariae diligenter vacabant, cuius rationes petendae videntur, partim a cultu inter eos, quem sideribus exhibebant, recepto, partim ab antiquissimo gentis more, quam in his consenuisse, suo loco ostendimus; partim vitae generi, ex quo victum quaerebant, quodque pastoritium fuisse constat, adscribendum est, cum ex stellarum dispositione varia eiusque προγνώσει pluuiae, imbres, pruinae, quaeque alia sunt pastorum attentione non indigna, praenosci posse crederent. Monente enim Abvlfaraio [c], *noti illis erant stellarum ortus et occasus, item quaenam ex illis ita oppositae sint, vt oriente hac, illa occidat, quamque in pluuiis excitandis vim habeant.* Ad quem locum, ne nimii

 simus,

x) l. c.
y) In libro Mezhar c. 29. apud Pocock. l. c. p. 158
z) loc. cit.
a) Pocockivs praef. ad carmen Tograi, et Specim. p. 159. Lackamacher. l. c. p. 7.
b) Abulfeda apud Evnd. p. 164
c) Dyn. IX. p. 101. Pocock. l. c. p. 163.

ſimus, POCOCKIVM Lectorem conſulere iubemus, qui multa de hac Arabum aſtrologia empirica (quam non ex planetis, ſed ex ſtellis fixis, more Indis quoque recepto, hauriebant) docte cumulat. Neque tamen hic quoque philoſophiae aliquid quaerendum, licet hoc viſum ſit Cel. LVDEWIGIO[d]; recte enim addit hiſtoricus Arabs: *ſumma quidem attentione et diuturna experientia hanc artem iudicandi ex ſtellis aſſecutos eos fuiſſe, quod ſcilicet hanc rerum iſtarum cognitionem vitae ratio illis neceſſariam faceret, non vero, qua vera ſcientia acquiritur methodo didiciſſe.* Vtrumque et poeſeos et aſtrologiae ſtudium intermiſſum, adueniente Islamiſmo: et illud quidem quod ad bella et rapinas ſe gens omnis conuertiſſet; hoc quod idololatriae ſemina extincturus, cum vim diuinam ſtellis adſcriberent, Muhammedes illud vetuerit. Quamuis autem ab vniuerſalis circa literas barbariei macula Arabes ante Muhammedis tempora liberandi ſint, caue tamen, vel magnos eruditos, vel philoſophos inde exſculpas. Nam et pauci fuere, qui iſti ſermonis patrii puritati et elegantiae inſudarunt, et totum eorum ſtudium ab omni philoſophiae methodo longe fuit remotum. Nec eiusmodi eruditionem philoſophicam permiſit vita Arabum paſtoritia, de aliis rebus vix ſollicita, quam quibus victus parari poſſet. Quamuis autem non omnes eſſent Nomades, deſertorumque incolae, qui, teſte ABVLFARAIO[e] camelorum lacte victitantes et carnibus, dum loca herbida perquirerent, et aquae pluuialis defluuia ſectarentur, ibi tentoria figebant, quam diu terrae vberis beneficio, quo paſcerentur, inuenirent; deinde ad herbas et aquam indagandam proficiſcebantur, nunquam alternis ſedes figere et ſubinde migrare deſiſtentes, quam vitam tranſultatoriam quaſi et vagam ad colendam eruditionem ineptam eſſe, quilibet intelligit; ſed eſſent Arabes quidam vrbani, ſiue vrbium et oppidorum incolae; tantum tamen abeſt, vt elegantioribus ſtudiis animum polire conniſi fuerint, vt potius huic vni operam darent, vt e ſatione, palmarum fructibus, pecore et mercatura quaeſtum facerent. Ignorantia itaque, quae eruditioni, maxime philoſophicae opponitur, recte Arabibus ante Muhammedem viuentibus tribuitur, et magnopere illi errare cenſendi ſunt, qui neſcio quas diſciplinas philoſophicas inter Arabes viguiſſe leuiculis rationibus probare contendunt. Nihil huic opinioni magis contradicit, et quantae tenebrae, reſpectu eruditionis, Arabes operuerint, detegit, quam inſcitia eorum, qua ne literas quidem pingere plerique nouerunt. Ars enim ſcribendi haud longe ante Muhammedis tempora inter Arabes innotuit, de cuius inuentione ita praeſtantiſſimus Arabum hiſtoricus Ebn Chalican a POCOCKIO[f] adductus: *Illud de cuius veritate minime ambigitur apud eruditos, eſt, primum ſcripturae Arabicae repertorem fuiſſe Moramerum filium Morrae, Anbarienſem, ab Anbarienſibus in reliquam Arabiam manaſſe hanc artem.* Licet autem apud Hamyarenſes longo

d) loc. cit. p. 7. e) loc. cit. f) Specim. p. 153.

longo ante tempore ſcribendi rationem non fuiſſe ignotam, probabili ſuſpicione credi poſſit, nihil tamen hoc ad reliquos Arabiae populos pertinet, qui huius ſcriptionis ne minimum quidem characterem intelligebant; cum a ſcriptione literisque Arabum fuerint diuerſiſſimi, literis inter ſe implexis minimeque diſtinctis, quas tamen vulgo diſcere non permittebant, nec cuipiam, niſi poſt impetratam ab ipſis veniam, iisdem vtendi facultatem concedebant. Ipſum quoque Morameri inuentum tantopere inter Koraiſhitas occultatum manſit, vt referente Ebn Chalican[g], cum iam euulgari coepiſſet Alcoranus, non reperiretur in vniuerſa regione Yaman, qui Arabice legendi ſcribendique peritus eſſet. Intelligi ex dictis diſtinctio poteſt inter populum libri et populum idiotam, id eſt inter eruditos et illiteratos, quorum illi Medinam, hi autem Meccam incolebant, quae diſtinctio ſatis luculenter contra philoſophiam Arabum teſtatur. Illi enim Chriſtiani et Iudaei erant, hi Arabes: quos illiteratos fuiſſe SHARESTANIVS[h] ait. Ita enim: *Duae ſectae oppoſitae ante miſſionem Muhammedis erant, populus libri, et idiotae. Idiota eſt, qui literas neſcit, Iudaei autem et Chriſtiani Medinam incolebant, idiotae autem Meccam.* Vocati autem illi populus libri, non ſolum, quod religionis praecepta libris comprehenſa tenerent, ſed et quod literas didiciſſent, librosque legiſſent, contra ac Arabes Meccenſes, qui totam vitam in ignorantia ducebant: adeo, vt Al Ommio, id eſt, idiota ab Ommah, natione Arabum, teſte auctore libri *Mogreb* apud POCOCKIVM[i] deduceretur, eo quod ſcribendi legendique prorſus ignari eſſent. Alia, curioſitate lectoris ſatis digna, at apud ipſum laudatiſſimum virum vbi libri copia ſuppetit, legenda, breuitatis cauſſa praetermittimus. Mirandum itaque non eſt, ipſum Muhammedem omni literatura vacuum ad condendam nouam religionem ſe accingentem, Chriſtiani et Iudaei opem imploraſſe. Ipſi enim Arabes, et legendi et ſcribendi artis ignarum fuiſſe non negant, eumque *Nabiyan Ommian, prophetam illiteratum* vocant, ſed duce quoque ipſo Corano hoc gloriantur, Deum ad idiotas prophetam ex idiotis miſiſſe[k]. Nunquam itaque conſilium, quod ſuſceperat, maximum perfeciſſet impoſtor, niſi ad manus habuiſſet vxoris Chadijiae cognatum aliquem Warakanum, ſcribendi peritum, qui cum Hebraice tantum ſcribere noſſet, facili inde coniectura conſtat, ex populo libri illum fuiſſe, ſacris vel Iudaicis vel Chriſtianis addictum. Nec poſtea hanc artem didicit Muhammedes, ſed cum legem nouam conſarcinaſſet, ſcribis quibusdam vſus eſt, quorum nomina affert ELMACINVS[l]. Vtrum vero ob hanc ignorantiam, quam poſtea, lege contra artium liberalium ſtudia lata, manifeſte prodidit, vt in ſequentibus dicemus, mereatur pſeudo-propheta catalogo philoſophorum accenſeri, *eo quod, quae ab aliis bene conſtituta erant, omnia reiecerit, quemadmo-*

g) Apud EVNDEM loc. cit.
h) Ibid. pag. 156.
i) loc. cit.
k) Ibid. pag. 156.
l) Hiſt. Saracen. L. I. c. 1. p. 10.

modum, *Pyrrhonii et Academici locum inter philosophos tuentur, qui aliorum philosophorum placita et dicta confutarunt et reiecerunt*, quod GEORGIO HORNIO [m] placuit, Lectoris iudicio expendendum exsibilandumque relinquimus. Ex his vero luculentis argumentis constare putamus, non audiendos esse, qui ob studium elegantiae et nitoris linguae Arabicae, praeter artificiosam rhetoricae diligentiam Arabibus ante Muhammedem dialecticam philosophicam tribuunt. Quod praeiudicium cum iam *Tomo primo* inuictis rationibus iugulauerimus, ibi dicta otiose non repetemus. Nec obiici ad incrustandam falsam hanc opinionem potest Zabiorum religio, quam philosophico habitu depinxisse Thebit Ebn Korra, philosophum Arabicum peculiari de religione Zabiorum libro testatur ABVLFARAIVS [n]. Destitui enim Zabiorum antiquitatem testimoniis fide dignis, et recentem fuisse sectam, suo loco luculenter demonstrauimus, confecimusque, eorum aetatem Muhammedis tempora non superare. Nec euidentiori se id prodit testimonio, quam quod fide scriptorum Arabicorum de iis refert tueturque HOTTINGERVS [o], eos de materia, forma, priuatione, elementis, tempore, temporis motu, meteoris, anima, demonstrationibus, sensu, sensibilitate aliisque argumentis ex philosophia Peripatetica desumtis fuisse philosophatos. Hoc enim, nisi prorsus falsum est et confictum, satis euincit, recentiori aetate sectam eam inter Arabes extitisse, inter quos, sub Almansore et Almamone demum Graecanicam philosophiam innotuisse in sequentibus ostendemus. Quaecunque igitur Arabum fuerit literatura elegantior, ob quam inter criticos locum illis facit LACKEMACHERVS [p], illud ex dictis est manifestissimum, nec ob argumentum aliquod, quod excusserunt philosophicum, nec ob methodum aliquam philosophicam in elegantioribus literis adhibitam Arabes ante Islamismi tempora mereri, vt in philosophiae historia commemorentur. Nec obstare huic sententiae potest medicae artis studium diu ante pseudo-prophetae aetatem inter Arabes cultum fuisse [q], vixisseque inter eos magna artis suae peritia et felicitate famam egregiam consecutum Al-Hareth Ebn Calda, praestantissimum medicum, qui cum in Persia artem salutarem didicisset, redux magnam sibi hominum opinionem conciliauit, ipsique Muhammedi gratissimus fuisse dicitur [r]. Ea enim medendi peritia tota empirica fuit, vt taceamus, illum hanc artem non in Arabia, sed in Persia didicisse. Recte itaque pronuntiasse censendus est ABVLFARAIVS [s], *philosophiae scientiam Deum Arabibus non concessisse, nec eos ad haec studia idoneos fecisse.* Quamuis enim facile concedi queat POCOCKIO [t], hoc non

m) Hist. phil. L. V. c. 9. p. 286.

n) p. 184. Vers. lat. conf. CONRING, antiqq. Acad. Suppl. V. p. 219.

o) Hist. Orient. L. I. c. 8. p. 187. seqq.

p) loc. cit. p. 7. not.

q) ABVLFAR. l. c. LACKEMACHER. loc. cit. p. 8.

r) ABVLFAR. l. c. p. 99. 158. CONRING. antiqq. Acad. Suppl. IX. p. 241. LACKEMACHER. l. c. tria ad vitam longaeuam commendauit mane prandere, vestes leues inducere, et Venere parcius vti.

s) p. 102.

t) l. c. p. 165.

non ideo contigiſſe, quid minus idonea eſſent eorum ingenia ad haec ſtudia excolenda, cum poſtea oſtenderint, ea philoſophiae addiſcendae non inutilem poſuiſſe operam, ſed quod ea eſſet vitae eorundem ratio, quae tempus ei impendere non pateretur, et quod nondum reperirentur, qui iis honorem, quo alerentur, deferrent: verba tamen hiſtorici Arabici non eo torquenda ſunt, ac ſi ad doctrinam tantum de cauſſa vniuerſi ſiue theologiam ſcholaſticam, poſtea inter Arabes diligenter excultam, pertineant, quod quidem viſum Cel. LVDEWIGIO [w]. Nam Arabs hanc philoſophiam intelligit de aſtronomia philoſophica, et methodo ſcientiam gignente, ſiue dialectica, ad quas ineptos fuiſſe ante Islamiſmum Arabes contendit, qua vna obſeruatione in ipſis hiſtorici verbis euidentibus fundata, omnes machinae diſiiciuntur, quibus pro dialectica Arabum ante Muhammedem pugnauit vir longe doctiſſimus.

Status philoſophiae tempore naſcentis Islamiſmi.

§. IV. Nihil emendatum Muhammedis aduentu, nouaeque legis atque religionis promulgatione, quamuis mire ſe de gente ſua meruiſſe ſomniaret impoſtor, quod ab irrationali Numinis cultu ad rationalem eos reuocaſſet. Nam vt ipſe omni prorſus eruditione, more populi ſui, erat vacuus, et illiteratiſſimus, vti ſupra dictum, vt ne literas quidem pingere noſſet, miſerabilem autem, quam centonis inſtar vndique corraſerat, rhapſodiam legis ſuae nulla philoſophia tinxerat, ita, ne paulo prudentioribus oculi aperirentur, illique ſupra magiſtri captum ſaperent, ſibi prouidendum eſſe ratus eſt [x]. Vt itaque vno quaſi ictu, quicquid contra legis ſuae ineptias moliri poſſet humana eruditio, iudiciique acies, praeſcinderet, legem tulit, ne quiſquam Muslemorum artes liberales diſceret, ſecus qui faceret, mortis reus eſſet. Qua lege ſemel religionis obtentu firmata, dici non poteſt, quantum in ipſa herba prima meliorum inter Arabes ingeniorum ſemina ſuppreſſa fuerint. Id quod libere faſſus eſt ABV IAAFAR EBN TOPHAIL [y], monens, *non defuiſſe quidem Arabibus viros cordatos, qui cognitionem philoſophiae ſpeciatim ſublimioris adepti fuerint, at non auſos eſſe vnquam eos illam palam profiteri. Sectam enim Hanafiticam, et legem Mohammedicam vetaſſe homines in eam ſe immittere, et, vt cauerent ab ea, monuiſſe.* Vt vero ingenia per otium de veritate cogitatura arceret, alia illis obiecta conſideranda propoſuit, legem nempe nouam, qua ſe auctoritatem ſibi magnumque aſſeclarum numerum comparaturum eſſe ſperabat, eiusque ambitu totam Islamiſmi nouaeque, quam meditabatur religionis ſummam comprehendebat, de cuius tamen legis Muhammedicae, quam Coranum vel Alcoranum dicunt, origine, indole et ſumma hic prolixe diſputare non licet,

w) loc. cit. p. 7. not. (i)

x) Conf. HORN. Hiſt. phil. L. V. c. 9. p. 286. LVDEWIG. l. c. p. 17. CONRING. antiqq. Acad diſſ. I. p. 31. POCOCK. l. c. p. 165. LACKEMACHER. l. c. §. 5. p. 10.

y) In philoſopho αὐτοδιδάκτῳ ſ. epiſtola de Hai Ebn Yockdan, p. 14. Ita vero religionis obtentu vehementer a philoſophiae ſtudiis abhorrebant Islamiſmi ſectatores, vnde Takkidinum quendam Almamoni, philoſophiam inter Saracenos reuocanti diuinas poenas fuiſſe minatum infra docebimus.

licet, illique adeundi sunt, qui eius historiam literariam condiderunt [z]. Licet autem ne micam eruditionis possederit Corani compilator, non tamen plane negligenda est eius in historia philosophiae Saracenicae considaratio, eo quod non suo Marte illam compilationem construxit Muhammedes, sed tota ex libris Christianorum per Nestorianae sectae asseclam quendam Bahiram, ex Iudaeorum doctrinis per Iudaeum aliquem Abdallam Ebn Salam, et ex Koraishitarum Zabiorumque religione, quam Arabes tum profitebantur corrasa est, vt doctissime obseruatum DAVIDI MILLIO V. C. [a] Ex hac itaque origine de doctrinis istis in Corano comprehensis iudicandum est, quas de Deo et attributis diuinis ille continet, quasque ad philosophiam quoque Saracenicam pertinere infra probabimus, indeque caussa afferenda, cur inter inepta multa saniora quoque aliqua impostor attulerit, quibusque canalibus ad hominem illiteratum ea defluxerint. Isto enim tempore praeter veteris idololatriae asseclas, et Zabiorum sectam temere coeuntem, Iudaeos quoque atque Christianos inter Arabes habitauisse, ex scriptoribus Saracenicis constat, obseruatumque POCOCKIO [b] *in tribubus Rabiae et Gayan, et parte Kodaeae Christianismum, Iudaismum apud Hamyar et Bani Kenanah, et Bani'l Hareth Ebn Caabae, et Cendah, magorum religionem inter Bani Tamim Sadducaeismum inter Koraishitas viguisse, quin et in aliis tribubus Christianismum regnauisse.* Quamuis autem mirum videri queat, philosophiam inter Christianos non ignotam, non ad Arabes peruenisse, licet tot inter illos Christiani habitauerint; cogitandum tamen ad despiciendam populi libri, id est, eruditione culti doctrinam Arabes adduxisse studia, quibus detinebantur vitaeque rationem toto coelo diuersam; valde

z) Plerosque scriptores huc pertinentes nominauit triga virorum summorum, B. FABRICIVS bibl. graec. Vol. VII. p. 100. 136. et in syllabo scriptorum de V. R. C. c. L. p. 733. seq. B. BVDDEVS Isag. in hist. theol. l. II. c. 7. p. 1403. et C. M. PFAFFIVS in introduct. ad hist. lit. theol. L. III. c. 5. p. 30. add. DORN. bibl. theol. crit. P. I. p. 443. Legendus autem et Coranus ipse a MARACCIO cum prodromo et ab HINCKELMANNO editus, vitaeque Muhammedis scriptores post Abulpharaium, Elmacinum, Eutychium ISMAEL ABVLFEDA, in tr. de vita et rebus gestis Mohammedis Moslemicae religionis auctoris, et imperii Saracenici fundatoris, Arabice ex MSc. Pocockiano bibliothecae Bodleianae cum versione et notis IOANNIS GAGNERII Oxon. 1723 fol. edito, vid. CLERIC. Bibl. ancienne et moderne T. XX. P. I. art. 2. p. 68 quam scriptoris Arabis historiam fabulae illi Romanensi, quam de vita Muhammedis ad exagitanda sacra Christiana confinxit Comes Boulaivvillerius, recte opponi posse putamus. Addendi HADR. RELANDI libri duo de relig. Muhammedica, HOTTINGERI historia Orientalis. quosque nominat ZACH. GRAPIVS in historia literaria Alcorani, Rostochii 1701. 4. edita. Vt alios plurimos taceamus. Comparari vero cum his scriptoribus meretur, docti viri, IACOBI ERHARTHI dissertatio de illustrium ac obscurorum scriptorum erroribus praecipuis in historia Mahometi eorumque caussis, Vlmae 1731. 8. edita.

a) In or. inaug de Mohammedismo e veteribus Hebraeorum scriptis magna ex parte composito Trai. 1718. et in diss. de Mohammedanismo ante Mohammedem, quae est inter dissertationes selectas decima.

b) l. c. p. 136. Affert is locum SHARESTANII dignum, qui hic legatur: „Ex Arabibus „erant qui ad Iudaismum inclinarent, ex iis, „qui ad Christianismum, ex iis, qui ad Sabiismum „propenderent, et qui stellis fixis eam vim attri„buerent, quam erraticis astronomi, adeo vt nec „loco se mouerent, nec quiescerent, neque iter fa„cerent, neque domi subsisterent, nisi a stella „aliqua captato omine, dicentes insuper, se hu„ius stellae vel illius beneficio pluuiam consequi. „Erant et ex illis, qui angelos magni facerent, „eosque colerent, immo et qui daemonas cole„rent, asserentes, eos Dei filias esse.

de quoque eo iam tempore philoſophiam inter Chriſtianos in exilium, expellente barbarie, inclinauiſſe; tum fuiſſe hos Chriſtianos inter Arabes viuentes Iacobitas, id eſt, Monophyſitas, ab orthodoxis graui odio preſſos, quod ſine dubio diſſidium obſtitit, quo minus Graecanica philoſophia inter hos culta ad iſtos ſectarios pertingeret. Et hinc ratio quoque petenda videtur, cur in Alcorani compilationem plura, philoſophiam redolentia non confluxerint, cum tamen Chriſtianus homo manus auxiliatrices porrexiſſet, curque potius fabulis Iudaeorum veterumque haereticorum aliisque abſurditatibus omni ſanae rationi bellum indicentibus plenus ſit, opusque habuerit, vt innumeris ſubtilitatibus a doctoribus Saracenorum ſcholaſticis poſt receptam inter eos philoſophiam ad ſaniorem aliquem ſenſum reuocaretur. Qua in re a Muhammedis rationibus prorſus deuiarunt, qui eam potiſſimum ob cauſſam philoſophiae artiumque liberalium ſtudia prohibuit ſuis, vt eo grauior maiorque eſſet Islamiſmi, et qua ille nititur, legis nouae auctoritas. Quam vt ſupra omnem philoſophiam eueheret, eiusque veneratione hominum oculos ita perſtringeret, vt ad philoſophiae ſanaeque rationis monita prorſus coecutirent, diuinam ineptiſſimo centoni originem tribuit, et diuinitatis argumentum inde petiit, *quod*, narrante ABVLFARAIO [c] *miraculi inſtar ſit, quod cum conati ſint eloquentiſſimi quique ei par aliquid elaborare, ne capitulum quidem vnicum ipſi conferendum proferre potuerint.* Immo ſi Al Gazalium audis, a POCOCKIO [d] adductum, *Alcoranus eſt miraculum maximum, quod inter homines permanet, nec eſt prophetae, praeter eum miraculum permanens, cum ad imitandum eum prouocauerit apoſtolus Dei Arabum eloquentiſſimos et diſertiſſimos, quo tempore millenis eorum referta eſſet Arabum peninſula, quorum ſtudium, et quod maximo in pretio habebant, quoque praecipue gloriabantur, erat eloquentia: atque in medio ipſorum exclamans iuberet, vt quid illi ſimile proferrent, immo vel decem capitula, immo vel vnum, ſi de veritate eius dubitarent: dixeritque Deus, ſi congregati fuerint homines et daemones, vt aliquid huic Alcorano ſimile componant, nullo modo eos hoc praeſtituros, etſi mutuam alii aliis operam praeſtiterint.* Eadem Coſarorum regi Ismaëlita, ſiue Saracenus in notiſſimo illo R. IEHVDAE HALLEVI [e] dialogo reſpondit. Excogitata haec ſunt, non tantum ad conciliandam Corano inter Arabes, eloquentiae, vti ſupra dictum, primum inter ſcientias locum concedentes auctoritatem, ſed et ad deprimendam contemnendamque ſcientiam omnem, maxime philoſophicam, *eo quod,* verba iterum damus Al Gazalii, *conceſſerit illi Deus haec omnia, cum ipſe idiota eſſet, qui nulli vnquam ſcientiae operam dederit, nec libros peruoluerit, nec ſcientiae acquirendae gratia peregrinatus fuerit, ſed ſemper manſerit inter Arabum ignorantiſſimos, Orphanus et impotens, ac pro impotenti habitus.*

c) Dynaſt. IX. p. 104. d) loc. cit. p. 121. e) Libro Coſri P. I. §. 5. p. 12.

habitus. Nullus itaque philosophiae locus relinqui poterat, cum de noua lege disputari legislator veteratorius prohiberet, et gladium pro rationibus ostendens, disputationes ad iudicii extremi diem relegaret [f]. Valde occupauit animos malesanum hominis impostoris studium: qui cum in hac lege sua omnem prorsus industriam consumi, sicque beatitatis aeternae certitudinem acquiri postularet, ita Corani lectioni affixit ingenia, vt non integrum tantum ediscerent, sed illi etiam perquirendo, et in succum ac sanguinem vertendo omnes fere vitae dies impenderent. Quod eo facilius euenire potuit, quo magis hominibus stupidis et in ignorantiae tenebris educatis facile persuaderi poterat, omnia, quae scitu vtilia et salutaria sint, in isto libro comprehendi, reliqua ei contraria vel non ibi collecta et expressa, damnanda prorsus et tollenda esse. Quo argumento vsum Amrum exercitus Saracenici ducem, omnes libros Alexandriae, quam occupauerat, damnasse et igni addixisse, infra narrabimus, legique passim potest [g]. Ita vero exitiale odium animis erga philosophiam instillari oportebat, magnaque pati detrimenta scientias artesque omnes, ratione vtentes, maxime philosophiam. Quamquam enim passim extabant ingenia nobiliora, quae iudicio naturali instructa ad rationis radios oculos attollebant, obstitit tamen religio publiuae vindictae gladio suffulta, quo minus dotibus istis ad examinanda nouae legis fundamenta vterentur, et cogitare, multo minus meditari et philosophari de iis auderent. Tantis etiam ineptiis et nugis, quibus Coranus scatet, animi agellus natura sua non infoecundus, quasi vepretis et dumetis obsepiebatur, vt teneri veritatis connatae, et a ratione subministratae surculi non possent non extingui et in ipsa herba suffocari: qua ratione, quodcunque ad philosophiam inter Arabes aptum videbatur, aut vi, aut astutia doloque supprimebatur. Quod cum in se rebus sic stantibus facile eueniret, pseudo-prophetae illiteratissimi exemplo eo magis confirmatum et ratum habitum est, quo magis ad hos ducis et doctoris sui mores se omnis natio Saracenica conformabat. Quibus rationibus inducta secta Hanifitica, (quam ex quatuor orthodoxis sectis esse, infra dicemus, quaeque anno Hegirae LXXX auctore Abul-Hanifa exorta est) summo rigore in artium et philosophiae studium debacchata est, vt supra dictum. Multum vero adiuuit hoc philosophiae exilium tempore nascentis et adolescentis Islamismi ratio huius politica, totiusque reipublicae, quam Muhammedes condere coeperat, constitutio. Quae cum rationibus ob summam auctoris ignorantiam niti non posset, armorum strepitu gladioque micante firmata, hocque modo longe lateque disseminata est. Quo potissimum neruo cum consistere deberet noua ista ciuitas, vel coëuntis potius ex multis sectis populi colluvies, armis magis, quam argumentis regenda, impossibile erat vt artibus liberalibus et philosophiae locus relinqueretur, quae discindendis potius, quam

f) Vid. Coran. L. I. c. 1. Conf. EVTHYMIVS in Saracenis SYLBVRGII p. 43.

g) ABVLFARAIVS l. c. p. 111. POCOCK. l. c. p. 165. CONRING. l. c. Suppl. XIX. p. 242.

quam aduniendis nexibus corporis leuiſſima commiſſura cohaerentis aptae fuiſſent; certe ad veram culturam pacem atque otium requirebant, ſine quibus philoſophari ex voto non licet. Eandem rationem ſecuti ſunt, primi poſt Muhammedem duces, totaque Ommiadarum familia, cuius in ſolis armis vim omnem fuiſſe, hiſtoria Saracenica omnibus fere paginis loquitur. Qui cum bello tempus omne conſumerent, et pro lege a parentibus ſub diuinae originis et auctoritatis perſuaſione acceptae auctoritate tanquam pro aris focisque pugnarent, facile in eam opinionem delapſi ſunt, libros omnes atque artes et philoſophiam quoque inutilem prorſus eſſe, eo quod vel illa continerent, quae in Alcorano quoque exhibentur, adeoque ſuperuacanea eſſent, vel contradicerent libro θεοπνεύστῳ adeoque ferenda haud eſſent, ſed tollenda potius, tanquam peſtes reipublicae. Quae inepta opinio ita homines feroces, et armis magis quam libris deditos in artes quascunque armauit, vt aliquoties praeſtantiſſima volumina, irreparabili ſtudiorum damno igne exuerent. Addi his cauſſis neglectae et proiectae inter Muhammedis aſſeclas primos philoſophiae poſſunt aliae, non plane omittendae. Inter quas non leuis momenti eſt, quod Saraceni cum Graecis reliquisque Occidentis populis inter quos philoſophiae ſtudium adhuc vigebat, certe magna librorum philoſophicorum copia reperiebatur, nulla alia in re conſueuerint, niſi vbi omnia puluere et ſanguine miſcebantur, et in caedes et rapinas diſcedebatur, quibus circumſtantiis vigentibus non potuere pacifica philoſophiae artiumque ſemina ad inimicam et bellicoſam gentem tranſire. Nec his obſtat, Chriſtianos multos inter Muhammedanos habitauiſſe, et cum iis familiariter fuiſſe conuerſatos, immo ipſum veteratorem Chriſtianis, teſte ELMACINO [h], ſe humaniſſimum praebuiſſe, tutelamque ac defenſionem promiſiſſe, nec male de iis fuiſſe locutum, quibus artibus multos eorum ad ſequendas partes ſuas illexit. Hi enim Chriſtiani non Graeci erant, apud quos ſedem fixerant artes liberales et philoſophia, ſed Arabes ſchiſmatici et heterodoxi, tum religione tum doctrina prorſus a vera Chriſtianorum facie degenerantes, apud quos eo magis inualeſcebat barbaries [i], quo magis inter ipſos orthodoxos, ſiue Melchitas (ita dictos, quod imperatoris Romani religionem ſequerentur) bonarum literarum et philoſophiae ſtudia occaſum minarentur, litibusque et diſſidiis funeſtiſſimis omnem rationis vſum extinguentibus inter Chriſtianos perſonarent omnia [k]. Praeterea mature ab exemplo Muhammedis defecerunt duces ſequentes, qui parum communionis cum Chriſtianis fouerunt, eo quod bello potius perſequendos ſtatuerent, cum hac ratione res ſuas valde augeri poſſe confiderent, exitu expectationem non ſolum confirmante, ſed quoque ſuperante. Hincque auerſatio illa a Chriſtianorum conſortio ortum habuit, quam Caliſa

C 2 Raſii-

h) Hiſtor. Saracen. L. I. c. 1. p. 11. et quos adducit HOTTINGERVS hiſtor. orient. L. II. c. 2. pag. 235

i) Fuiſſe quosdam inter hos Chriſticolas Graecis literis tinctos ABVLFARAIVS Dyn. IX. p. 171. teſtatur, ſed hoc paucorum tantum aliquot virorum fuit ſtudium.

k) Conferendus HOTTINGERVS l. c. c. 3. p. 239.

Rasiidus, Almamonis, ſcientiarum inter Saracenos reſtauratoris pater teſtatus eſt, cum iis Ioannem Meſuach in aulam ſuam deduxiſſet, vt eruditis, quos ſummo ſtudio condixerat, praeeſſet, cum apud ſolos Chriſtianos Graecae eruditionis notitia aliqua floreret. Teſte enim LEONE AFRICANO [l], pater indignabundus filium interrogauit: cur vni potiſſimum Chriſtiano confideret? et cur Chriſtianum hunc in curia ſua teneret, et ſufferret? cui Mamon, ne crabrones irritaret, probe gnarus, quantum inter Muhammedanos et Chriſtianos intercederet odium, hoc tantum reſpondit: *Pater mi reuerende, eum mihi Capellanum non conduxi, ſed artificem, videt vero excellentia tua, plerosque artifices in imperio tuo eſſe Chriſtianos et Iudaeos.* Ex quibus omnibus ampliſſime hactenus diſputatis in vnam ſummam collectis, luculentiſſime patet, primo Islamiſmi exorientis et adoleſcentis ſeculo ab Arabibus ob plurimas cauſſas exulauiſſe omne philoſophiae ſtudium, nec potuiſſe emergere ingenia excitatoria ad eius culmina, eo quod infelicitas ſeculi, et lex Muhammedis, et ratio reipublicae Saracenicae prorſus obſtaret. Tam altas autem haec res radices egit, vt, cum ſecundo poſt Muhammedem ſeculo, pacatis tantiſper rebus Saracenorum principes eruditorum virorum cohortationibus excitati artibus liberalibus et philoſophiae audientiam facerent, eisque inter ſuos quoque locum facere coniterentur, obſtarent ex miniſtris eorum plurimi calcibusque atque pugnis repugnarent, eſſentque qui optimis principibus maledicerent, eo quod ſuperſtitionem, cui adhaerebant, artium et philoſophiae ſtudio iugulatum iri, probe videbant. Id quod auſus eſt, Takiddunus quidam, ſupra iam memoratus, qui teſte Sephadio Arabe apud POCOCKIVM [ll] profeſſus eſt: *Fieri non poſſe quin Deus certas de Al Mamone poenas ſumeret, quod ſcientiis philoſophicis introductis Muhammedanorum pietatem interpellauerit.* Quam ipſius ſententiam non mirandam eſſe, recte monet Pocockius, eo quod apud multos homunciones audacter pronuntietur, quicquid eſt humanarum literarum ac ſcientiarum, inimicum eſſe religioni: quod et inter Chriſtianos quosdam obtinere dolet. Certe inter Muhammedanos eo tempore tanto ardore aſſertum eſt, vt ſcurra quidam Al-Shafienſis dicere non erubuerit: *Si quis inter Muhammedanos philoſophiae operam daret, dignum eſſe, qui palo affixus per omnes Arabum tribus et coetus circumferretur, proclamante coram praecone: haec remuneratio eſt eius, qui relicto Alcorano et traditione incubuit philoſophiae.* Quod quamuis ſatis craſſa Miuerua dictum ſit, vocemque bouis aut aſini, non hominis ſonet, non magnopere tamen mirandum eſt, eo quod ſuperſtitioſiſſimus quisque, et Corani literae addictiſſimus, ſe paradiſo proximum eſſe perſuaderet, nihilque in abſurdo centone eſſet, quod non inepti quidam homunciones defenderent. Quibus cum ſenſum paulo commodiorem et magis

l) De vir. illuſtr. Arab. c. 1. p. 261.

ll) l. c. p. 166. Conferendus qui noſtris haec temporibus applicat BAYLE Dict. T. IV. art. Takkiddin p. 315.

magis rationalem tribuerent philofophantes, non potuit non ftupor hominum ignorantia fuperbientium illam diligentiam maledictis inceffere, eo quod, veritate licet concinente, crederent, ita a primo legis fenfu fieri diuortium. Ex dictis vero intelligitur, quantae tenebrae tunc in orbe philofophico per omnem terram fuerint. Cum enim omnis fere philofophiae honor poft Sec. VII inter Chriftianos eriperetur, et inter Saracenos ea non toleraretur, non potuere non fata philofophiae eo tempore effe funeftiffima. Et actum fortaffe de ea fuiffet, nifi ex ipfa Saracenorum gente excitaffet diuina prouidentia principes quosdam, qui fugientibus literis et philofophiae manus iniecerunt, easque poftliminio reduxerunt, vel exules potius apertis exceperunt amplexibus, de quorum hanc in rem ftudiis iam porro dicendum eft.

Fata philofophiae fub Familia Ommiadarum.

§. V. Veftigiis Muhammedis preffe inftitere principes ducesque Saracenorum, qui ex familia Ommiadarum vsque ad medium fere feculum fecundum Hegirae rebus praefuerunt [m]. Ii enim cum accepta noui Imperii ftamina fibi confirmanda roborandaque effe probe noffent, ad armorum vim atque gloriam cuncta retulerunt, pofthabitis literis omnibus; recentis quoque legis veneratione capti, memoriaque prophetae haud ita pridem rebus humanis erepti ad illius obferuantiam excitati, religioni fibi duxere, a fancitis moribusque Muhammedis vel latum vnguem difcedere. Inde factum, vt ad feculum vsque poft C. N. octauum medium inter Saracenos priftina regnaret barbaries. Aft defuncto, qui vltimus ex Ommiadarum familia Saracenis imperabat, Merwano, filio Muhammedis, cognomento Abu Abdulmelico, magna literarum felicitate, fauftiffimoque fidere, fucceffit familia Abbafidarum, quae et Hafchemidarum appellatur [n]; ab eo enim tempore grauis, quae totam gentem dolo artibusque pfeudo-prophetae prefferat nox ignorantiae decedere, et exorturae eruditionis atque philofophiae praenuntia illucefcere aurora coepit, tum Chriftianis viris doctis inter Muhammedanos placide magis quam antea, toleratis, tum ipfis fcientiis fenfim meliorem fui fenfum atque guftum Saracenis inftillantibus. Donec ineunte Seculo IX fol quoque ipfe, eruditionis, maxime philofophicae fulgore fplendens, orietur, cum rebus Saracenorum regundis praeeffet Abul-Abbas Al-Mamon, qui nouam in hac hiftoria nobis periodum figit. Et a fuperftitione quidem a noui imperii conditore tanto ftudio inter Arabes diffeminata, nec huius quoque familiae principes vel latum vnguem difcedebant, fed ea fufcipiebant, quae, parum licet principes decentia, lex

Sub familia Abbafidarum.

C 3 tamen

m) Nomen retulit haec familia, a feptimo poft Muhammedem Califa Moauia, filio Abufofiani Ommiade, qui anno Heg. 41. regnare coepit. Vid. ELMACIN. Hift. Sarac. L. I. c. 7. p. 46. Cui quatuordecim fua gente fucceffere principes, vsque ad Merwanum f. Muhammedis Abu Abdulmelicum, qui habenas regni capeffiuit an. Heg. 127. vid. ELMACINVS ibid. c. 21. p. 81.

n) ELMACINO L. II. c. 1. vocantur Abbafidae, ABVLFARAIO Dyn. IX. p. 123. Hafchemidae, a Hafchemo quodam inter majores eorum nobili, quod ideo notandum, ne quae vnum fignificant, inter fe nomina diftinguantur. Succeffit vero familiae Ommiadum Abbafidea, circa medium Sec. VIII. Conf. CONRING. antiq. Acad. Suppl. XIX. p. 247.

tamen Mahummedica imperabat. Hinc videas eos peregrinationes religionis ergo instituere, templa erigere, orationes ad populum habere, magnoque studio summaque alacritate in Muhammedis religionem ferri, eamque quibus possent, artibus stabilitum ire [o]. Ast in eo pulchrius sapiebant, quam antecessores sui, quod nefando illo, quod artes et scientias omnes in exilium mittebat, interdicto, deterreri se passi non fuerint, quo minus curioso ad scientias artesque oculo respicerent, et initio quidem exploratorum instar ad Musarum castra digrederentur. Cuius rei laudabile initium fecit secundus ex Abbasidarum familia princeps, qui post Muhammedem vigesimus tertius Saracenis praefuit, Abug-Iaafar Al-Mansor quem natura iis dotibus eoque animo instruxerat, quibus adiuuandas literas excitari confirmarique posset. Teste enim ELMACINO [p], *tanta fuit bonitate indolis, prudentia, rectitudine consilii, et suauitate conversationis, vt dici non possit; magnanimus quoque et multo rerum vsu exercitatus.* Ita vero principis animo constituto, non potuit non via parari artibus atque literis. Nam et indolis bonitas ferociam illam genti insitam, regulisque principum stabilitam expellebat, et prudentia, quid valerent literae et qua ratione principem ornare possent, explicabat, et consilium rectum falsa Muhammedis et sectatorum principia politica detegebat, et morum humanitas facilem cum viris doctis, animi vero magnitudo liberalem reddebat. Maximum vero in sternenda scientiis, et imprimis philosophiae, via ad aulam Al-Mansoris vsum praestitit ars salutaris. Duobus enim medicis Christianis vtebantur Al-Mansor [q], cumque is astrologiae multum tribueret [r], astrologus etiam huic accessit numero, quae ternio cum philosophiae studiis esset imbuta, facile fuit philosophiae ex puluere, in quo sordida et abiecta squalebat, caput erigere, nouumque sperare cultum. Cum itaque, qui Al-Mansorem in principatu praecesserat Califa Walidus [s] Christianos Arabica lingua pro Graeca vti iussisset, (quod Graecanicae eruditionis decremento magis, quam incremento accidisse rerum series euincit) hoc mandatum, in omnia licet alia nitente eius auctore, occasionem fecit, libros quosdam Graecae literaturae in Arabicum sermonem transferendi. Condita quoque, quam imperii sedem sibi delegerat vrbe Bagdado, Musis quoque lati-

o) Hoc multis exemplis historiae Saracenicae Scriptores confirmant. Vid. ELMACINVS hist. Sarac. L. II. EVTYCH. ALEX. Ann. T. II. p. 395. seqq. HOTTINGER. hist. Orient. L. II. c. 5. p. 275. seqq. Histor. eccles. Sec. VIII. Sect. III. p. 501.

p) L. II. c. 3. p. 104.

q) Conf. LVDEWIG. l. c. p. 26.

r) ELMACIN. l. c. p. 102. addit his Cel. LVDEWIG. l. c. ob astrologiae studium Almansorem Magiae notitiam tribuisse Arabes, teste ELMACINO l. c. L. II. c. 3. p. 101. sed hoc non de Al-Mansore dicit Elmacinus, sed de Abumuslimo, Zindikaeorum duce, quem interfecit Al-Mansor.

s) Dynast. IX. p. 129. id testatur ABVLFARAIVS „Christianorum scribis, ne amplius „Graece, sed Arabice literas exararent, Walid „Califa interdixit.“ Id. iuuandis inter Arabes literis profuisse putat LVDEWIGIVS l. c. et iugulandae, magis Graecae literaturae scopum habuisse, ex seculi primi inter Muhammedanos moribus facile intelligi potest. Anno enim Hegirae 96. Walidus, vltimus Ommiadarum regnauit. Nec improbanda CONRINGII l. c. coniectura est, hoc edictum maxime spectasse ad illud scribarum genus, quos notarios vocamus. Illud certum, nullo indicio probari posse, vllum librum Graece a seculo vsque septimo atque adeo, post illud Walidi edictum in terris Saracenici imperii fuisse scriptum.

latibulum excitauit, locumque conſtruxit, in quo paulo poſt requieſcerent[t]. Cum enim magna ingenii vteretur perſpicacia atque elegantia, ferre diutius non potuit[u], vt in tantis ignorantiae tenebris gens ſua deliteſceret, et barbariei ſqualore horreret. Vt itaque principis exemplo oſtenderetur, qua ratione ex hoc ſomno eſſet euigilandum, audendumque aliquid humana ratione dignius, ipſe ad cognoſcenda philoſophiae et mathematicarum diſciplinarum praecepta animum adiecit. Qua de re digna ſunt, quae hic legantur Abvlfaraii[w] verba, eo quod prima naſcentis philoſophiae inter Arabes initia luculenter produnt. Ita ſcilicet ſcriptor Arabs: *Poſtquam Deus T. O. M. dynaſtas conſtituit Haſchemidas, et regnum ad ipſos tranſtulit, reuerſi ſunt animi ab incuria ſua, et experrecti intellectus a deliquio ſuo. Primus autem eorum, qui ſcientiis operam dedit, fuit Califa ſecundus Abu-Iaafar Al-Manſor, qui praeterquam quod legis peritia excelluit, philoſophiae etiam ſtudio incubuit, ac praecipue aſtronomiae.* Quamuis autem ad principis exemplum ſe ſubditorum quosdam compoſuiſſe credibile eſt, non tamen tum late ſatis pomoeria ſua extendiſſe philoſophiam inde colligendum eſt. Id enim non vnius principis aetatem ſed integrum fere ſeculum poſtulabat, eo quod ſuperſtitio ita animos plerorumque occupaſſet, vt non poſſent non in hac exorientis philoſophiae aurora coecutire. Neque tamen laudabilis principis cura ſtudiumque nullum effectum habuit, ſed pedetentim literis et philoſophiae via ſtrata eſt apertior. Qua in re Chriſtianorum quorundam diligentia laudari meretur. Teſte enim Abvlfaraio[x] *Theophilus quidam Chriſtianus Arabs, ex ſecta Maronitica, homo elegantiori literatura imbutus, duos Homeri libros de excidio vrbis Ilii e lingua Graeca in Syriacam verterat;* eodemque teſte[y] iam Iuſtiniani aetate Syrus quidam, Sergius libros Graecorum multos hoc idiomate expreſſerat[z]. Quamuis autem ex reſiduis translationibus Syriacis, quas de ſcriptoribus eccleſiaſticis habemus, iure quodam colligi queat, ſaepius has verſiones grauiſſime hallucinatas fuiſſe, eo quod quae ſuperſunt in rebus tritis et vulgatiſſimis toties impegerunt, vt docte obſeruatum Renavdotio[a]: certum tamen eſt, has verſiones Syriacas Saracenis primos duces fuiſſe, ad cognoſcenda philoſophiae artiumque myſteria, praeſertim cum Al-Manſor iam largiſſima eruditis propoſuiſſet praemia, qui Graecorum ſcripta ad philoſophiam, aſtronomiam, mathematicasque artes reliquas et medicinam pertinentia Arabica veſte induiſſet. Quod cum ab Arabibus ob Graecae linguae ignorantiam fieri non poſſet, excitati praemiis Chriſtiani, qui Graecos libros legebant, non tam Arabica lingua, quam Syriaca, has verſiones ſuſceperunt, eo quod in vrbe Bagdado,

t) Elmacin. L. II. c. 3. p. 102. Evtych. Alexandrinvs Annal. T. II. p 399. Conf. Conring. l. c. p. 247.

u) l. c. p. 246. p. 160. Verſ. lat. Conf. Lackemacher loc. cit. §. 6. p. 13.

w) Dynaſt. IX. p. 148.

x) Ibid. p. 94.

z) Conf Renavdot. de verſ. Arab. apud Fabric. Bibl. Gr. Vol. I. p. 814.

a) l. c. conf. Abvlfaraivs p. 99. Freind. hiſtor. medic. P. II. p. 5.

dado, vbi sedes imperii erat, Syriacum idioma vernaculum erat. Hincque ratio petenda est, cur Arabicae, quae hodie extant versiones, pleraeque non ex Graeco, sed ex Syriaco sermone factae sint. Fouit haec molimina quintus ex Abbasidarum genere Saracenorum princeps Abug Iaafar Haron Rashidus, quem natura his muneribus ornauit, quibus promoueri quam maxime possunt partes eruditionis omnes. *Erat enim*, depingente indolem eius ELMACINO [b], *summae inter Chalifas humanitatis, et liberalitatis, maxime in poëtas, (vehementer enim delectabatur bonis versibus eorumque auditu et imitatione) fortis et magnanimus, multi certaminis et peregrinationis, magnaeque deuotionis, et beneficentiae in pauperes: cumque peregrinaretur, solebant cum eo peregrinari centum docti* [c]. Is cum aliis quoque nominibus famam sibi conciliauit celeberrimam, tum maxime summas laudes eruditorum patrocinio consecutus est. Quos et aluit et praemiis affecit, et stipendiis auxit, et ad audenda pulcherrima quaeque excitauit. Quibus conatibus principis laudandis effectum est, vt passim scientiae excoli coeperint, in id connitentibus viris doctis, vt eius gratia et fauore gauderent, literis vtiliter inseruientes. Mirandum itaque non est quod de aula Rasiidi ELMACINVS [d] refert: *in nullius Chalifae aula tot conuenisse consiliarios, iudices doctos* (qua voce in textu Arabico philosophos innui, eamque voci *Obadd*, quae elegantioris literaturae alumnum indicat, opponi, viris eruditis obseruatum [e]) *eruditos et poëtas, atque in aula Rasiidi.* Ex quibus parce, vt pro instituti nostri ratione debet, allatis intelligitur, auroram illuscentium inter Saracenos literarum a solis ortu, quem vidit gens bellicosa sub Al-Mamone probe distinguendam, nec nimis eorum [f] verba premenda esse, qui *vsque ad Mamonem adeoque ad seculum Christianum nonum durauisse monent inter Arabes, ob imperantium ruditatem etiam inter alios subditos eorum, tantum non spissam barbariem, quantumvis aliquis literatorum amor in Mansore et Harone Rasiido fuisset resuscitatus.* Hoc enim comparate tantum, inque relatione ad tempora Al-Mamonis, quibus patentibus portis scientiae omnes, maxime philosophicae, exceptae sunt, verum est, non vero absolute barbaries illis tribui potest temporibus, quibus honos literis esse coepit. Negandum tamen non est, plerosque qui philosophiae, reliquisque scientiis sub Al-Mansore et Rashido operam dederunt, fuisse Christianos, nec multum eo tempore Muhammedis asseclas in eo laborauisse, vt praeceptore et propheta doctiores fierent, vel ratione potiores. Plenum tamen diem viderunt scientiae, maxime philosophicae, sub Al-Mamone siue, quo integro nomine innotuit Abug Iaafar Abdallah, vel etiam Abu'l

b) L. II. c. 6. p. 120.

c) Fuit Rashidus σύγχρονος Carolo M. idemque rex Persarum Aaron est, quem Annales Francorum ad an. 801. et EGINHARTVS in vita Caroli M. narrant, misisse varia munera, elephantum, varias reliquias, e. c. caput Pantaleonis et alia pretiosa ad Carolum M. Aquisgranum. conf. LAMBEC. de biblioth. Vindobon. L. II. c. 5. p. 375.

d) L. II. c. 3. p. 120.

e) LACKEMACHER l. c. p. 13. not.

f) CONRING. antiqq. acad. suppl. XIX. p. 247.

Abu'l Abbas Al-Mamon, quem ſcientiarum, et philoſophiae quoque inter Saracenos cultae parentem recte dixeris [g]. Is enim parentem Rashidum in promouendarum literarum artiumque pulcherrimarum ſtudio multis paraſangis ſuperauit. Cum enim inter Chriſtianos orientales, vti ſupra dictum, quaedam florerent ſcientiae, et philoſophia aliquam adhuc inter eos moram feciſſet, valde earum incrementa ſuppreſſit Rashidi ſuperſtitio, quem ferre non potuiſſe quod Chriſtianos propius admitteret filius, ſupra iam narrauimus. Aſt aliam et planiorem viam ingreſſus eſt Al-Mamon princeps optimus. Is enim ſuperſtitionis capiſtro non tam vehementer coërcitus, quam parens, non tantum Chriſtianis fauit, eosque literarum atque philoſophiae cultores in aula ſua admiſit, ſed iis quoque inſtrumentis ad excitandas et vulgandas inter ſuos ſcientias et figendam eruditioni Graecanicae, praecipue, philoſophiae et mathematicis ſcientiis ſedem vſus eſt: idque tam felici effectu, vt ad hoc quaſi aſylum conuolaſſe, quae vbique exulabant, diſciplinas et bonarum artium ſtudia cenſendum ſit, exque eius aula tanquam ex equo Troiano eruditio, eiusque cultores ad Saracenos, et ab iis ad Chriſtianos quoque egreſſi fuerint, vt ex dicendis patebit. Et mirum quidem videri queat, ſcientias omnes, et in his philoſophiam quoque inualeſcere potuiſſe in aula principis, legis Islamiticae prohibitione tanquam vinculis quibusdam detenti, ne ad eruditionem properaret. Sed mirari deſinet, quicunque temporum illorum circumſtantias altius conſiderauerit. Et primum quidem et potiſſimum eius rei momentum a Chriſtianis arceſſendum eſt, quos maiorem inter populos Arabiae incolas partem conſtituiſſe, conſtat. Hi quamuis ea eruditionis cultura non eſſent expoliti, qua meliora ſecula inter Chriſtianos, Romanorum imperatori parentes fulgebant, et inclinaret ad corruptionem etiam in Oriente eruditio, vt libro ſequente demonſtrabitur; quamuis etiam inter eos plerique more Arabum non tam literis, quam mercaturae ſe tradidiſſent, habebant tamen inter ſuos viros doctos, qui et Graecos libros legebant, et vulgari lingua ſuis commendabant, quosque ideo populum libri vocatum fuiſſe ſupra diximus, et Theophilum quendam poſt Sergium in hac re vtilem praeſtitiſſe operam narrauimus. Hi cum comtius ingenium colerent, et tum arte medica, ſe principibus commendarent, tum elegantioribus literis animi quendam ornatum prae ſe ferrent, tum philoſophiae ſtudio vulgi, ignorantiae et barbariei ſe eriperent, non potuit non principum Saracenicorum inde conſequi veneratio, auctoritatem quandam conciliantibus, quae inter Arabes hactenus neglectae erant, eruditione et literis. Cuius exemplum eſſe poteſt Ioannes Philoponus, quem circa haec tempora in philoſophia Peripatetica excel-

Cauſſae exorientium inter Saracenos literarum et philoſophiae.

g) Prolixius id §. ſeq. docebitur. De reliquis eius geſtis videndi ELMACINVS L. II. c. 8. p. 131. EVTYCHIVS ALEXANDRIN. Anal. T. II. p. 416. ABVLFARAIVS Dynaſt. IX. aliique.

excelluisse, infra dicemus. Narrante enim ABVLFARAIO [b], *cum Amramus Omaris dux Aegyptum occupauisset, isque Alexandriam, vbi viuebat Ioannes, expugnasset, hic ad illum accessit. Qui, cognito, quem in scientiis locum teneret, honore ipsum affecit, audiitque de sermonibus eius philosophicis, quibus assueti non fuerant Arabes, quod eum ad stuporem redigeret, quoque percelleretur. Fuit autem Amrus intellectu praeditus, ad res percipiendas promtus, conceptibus claris, adhaesit ergo illi, neque ab eo discessit.* Alia exempla huic similia infra afferemus. Ita excitatis Arabum animis, vt, quod ingens inter ignorantiam et literas discrimen intercederet, intelligerent, et quo loco ponenda esset philosophia apertis perspicerent oculis, facile erat, vt inuidentes Christianis solis hanc gloriam, sibi quoque eruditionis honorem vindicandum esse statuerent. Quamuis autem omnes fere literae splendore suo Arabum oculos percellerent, nullum tamen magis eruditionis genus philosophiae patentiorem portam aperuit, quam studium medicum quo inter Arabes Christiani quidem excellebant. Quos summo loco apud principes Saracenorum habitos fuisse, ex ELMACINO, ABVLFARAIO, EVTYCHIO aliisque historiae Saracenicae scriptoribus longo exemplorum catalogo demonstrari posset [i], si historia artis medicae sub Arabibus nobis scribenda esset, nec pleraque occupasset, doctissimi viri IO. FREINDII diligentia [k], cuius de fatis artis salutaris inter Saracenos tractatio digna est, quae cum historia philosophiae in hac gente sollicita attentione conferatur, cum multa adducat, lucem huic argumento foenerantia, quae afferre ob instituti rationem nobis non licet. Artis vero medicae notitiam tum inter Christianos quaerebant Saraceni. Licet enim vnus itemque alter ex Arabibus esset, qui in peregrinis regionibus medicinae cognitionem fuerat consecutus, qualem fuisse Alhareth Ebn Calda, Muhammedi gratum, supra diximus, exigua tamen et empirica tantum erat ea notitia, nec melior ipsius Alharethi eruditio medica [l]: vnde cum difficilioribus morbis implicarentur Arabum principes, hominesque illis cari, ad Christianos medicos recurrendum erat, illique in aulas vocandi. Cuius rei exemplum vt habeat Lector, afferemus, ob libri raritatem EVTYCHII ALEXANDRINI [m] narrationem, qui haec refert: *Dono dedit Abdollahus Al-Rashido puellam ex Tamanensibus, qui inferiorem terrae Aegyptiacae partem incolunt, quam, cum forma excellens et formosa esset, valde amauit Al-Rashid. Eadem cum morbo graui laboraret, nec prodesset ipsi vlla medendi ratio quam adhibuerunt medici, Al-Rashido dixerunt: ad Abdollahum deputatum Aegypti tuum mittas, quo ad te aliquem e medicis Aegyptiacis mittat, talis siquidem* huic

b) Dynast. IX. p. 114.

i) Consulendus elenchus medicorum veterum in FABRICII bibl. Graec. Vol. XIII. p. 17. seqq. et LEONIS AFRICANI libellus de claris et illustribus medicis apud Arabes.

k) Hist. medicinae a Galeno ad nostra tempora P. II. p. 5. seqq.

l) Conf. RENAVDOT. l. c. p. 814.

m) l. c. T. II. p. 407. Conf. ELMACIN. L. II. c. 6. p. 123.

hic puellae medendae magis idoneus erit, quam medici Erakenſes. Miſit ergo Al-Rashid ad Abdollahum Ebn-Al-Mohdi, vt medicorum Aegyptiacorum peritiſſimum exquirens eum ad ipſum mitteret, atque inſuper, quomodo ſe haberet, atque affecta eſſet puella, ipſi indicauit. Accerſens ergo Abdollahus Balatianum patriarcham Alexandriae Melchitam, qui rei medicae peritus erat, quomodo ſe haberet puella, qualique morbo affecta, ipſi indicauit, et ad Al-Rashidum miſit. Qui ergo ſecum tortas Aegyptiacas duras et muriam aſſumens, vbi Bagdadum veniſſet, ad puellam ingreſſus ipſi tortam ruſticam et muriam comedendam dedit. Vnde ad temperamentum ſuum primum rediit, recedente ab ipſa morbo; quare ab eo tempore ex Aegypto ab penarium regium portari ſolent tortae aſperae et muria. Al-Rashid autem Balatianum patriarcham multis nummis donauit: ſcriptis etiam literis mandatoriis, quibus omnes eccleſias in regione Iacobitarum, quas Melchitis ablatas poſſederant reddi iuſſit etc. Immo ipſum Al-Rashidum, cum apoplexia corriperetur, medicique de ſalute deſperarent, ex conſilio medici Chriſtiani, qui ſanguinem, inciſa vena mittendum ſuaſerat, fruſtra refragantibus medicis Arabibus, cum hoc remedii genus adhibendum eſſe filius Al-Mamon praetendiſſet, ita reſtitutum fuiſſe, ſicque honorem medicae artis inter Chriſtianos regnantis apud Arabes valde creuiſſe, ELMACINVS [n] narrat. Alia exempla, breuitatis cauſſa praeterimus [o]. Artis itaque ſalutaris praeſidio cum ad aulas principum Saracenorum aditus medicis pararetur, immo ſedes illis in ipſa regia Bagdadi figeretur, ſponte euenit, vt quam ipſi quoque excolebant, philoſophia cum medicina inter Arabes reciperetur. Maxime inter hos medicos Chriſtianos, quibus et artis ſalutaris et philoſophiae inter Arabes receptae patrocinium debetur, celebris eſt, Ioannes filius Maſawaichi, ſiue Meſue Damaſcenus, cum Ioanne Meſue Damaſceno, hoc multo iuniore, itemque cum Ioanne Damaſceno Manſure, ſcriptore eccleſiaſtico non confundendus [p]. *Ioannes Meſue.*

 Hic

n) Lib. II. c. 6. p. 122.

o) Conf. RENAVDOT. vbi ſupra.

p) Ioannes a patria Damaſcenus, a parente Meſue dictus, non confundendus eſt, cum Io. Meſue filio Hamech, fil. Abdela, Damaſci regulo Sec. XII. medio claro, et ſcriptis medicis a IACOBO SYLVIO Lugd. 1550. editis noto, vid. MERCKLIN. in Lindenio renou. p. 640. FABRICIVS bibl Graec. Vol. XIII. p. 256. quemadmodum a Ioanne Damaſceno ſcriptore eccleſiaſtico, de quo in ſequenti libro dicendum et vitae profeſſione et aetate facile diſtinguitur. Vitam eius enarrauit LEO AFRICANVS, de viris illuſtribus inter Arabes c. I. qui nos docet, fuiſſe natione Chaldaeum, religione Chriſtianum ex Neſtorii ſecta, natumque eſſe in villa quadam Niniue proxima. Hunc ex patria, ait, profectum Bagdadum, eo quod patriarcham ſectae ſuae quaereret, ordines ſacros ſuſcepturus. Vidiſſe Chriſticolas et Muhammedanos multos liberalibus artibus operam dantes, eorumque exemplo excitatum ad eas animum ipſum quoque applicuiſſe, patriamque ſuam ob ſimplicitatem contemſiſſe. Breui autem tempore, et medicinam, et philoſophiam, et aſtrologiam didiciſſe. Tunc ad Al-Mamonem veniſſe, praefectumque eſſe ſynedrio virorum doctorum, quod in ſeqq. narrabimus: magna quoque in eius aula auctoritate vixiſſe, tandem vincente inuidia in carcerem coniectum, et non niſi ſoluta certa auri ſumma dimiſſum fuiſſe. Anno vero aetatis 80. obiiſſe. Nomen Meſue idem eſſe vult LEO l. c. ac Moſis improbante HOTTINGERO ad h. l. Meſuah idem eſſe vult ac Meſchichoio, i. e. Chriſtianus; ſed falli Hottingerum ex allato Abulfaraii loco conſtat, ex quo diſcimus Meſue dici, pro Maſawaichus. Huius Meſuae adhuc Lati-

Hic enim cum ex disciplina magni inter Syros et Arabes nominis medici Gabrielis, filii Bachtisthuae filii Georgii prodiisset [q], et ab eo hospitali Bagdadensi fuisset praefectus, magna apud Al-Rashidum Al-Mamonem et reliquos principes vsque ad tempora Al-Motawacceli gratia floruit, anno demum DCCCXLVI, vel vt habet Abi Osaia DCCCLXV defunctus. Is cum praeter medicam artem ex Graecorum disciplina philosophiam didicisset et humanitatis literas, scholam Bagdadi aperuit, et inter Arabes, lingua Syriaca, quae Bagdadi florebat, philosophatus est. Qua de re audiendus est ABVLFARAIVS [r] ita narrans: *E medicis etiam Al-Rashidi fuit Ioannes filius Masawaihi, Christianus, Syrus, cui commisit Al-Rashid interpretandos libros medicos antiquos, qui Al-Rashido eiusque successoribus inseruiuit vsque ad tempora Al-Motawacceli. Magni habitus fuit Bagdadi, summaeque auctoritatis. Libros composuit elegantes; scholam instituit disceptandi gratia* [s], *in qua de omni scientiarum antiquarum genere optime eas explicans disseruit. Praelegebat etiam et ad ipsum congregati sunt discipuli quam plurimi.* Huic itaque Mesuae seniori prima debentur inualescentis inter Arabes philosophiae initia; nam et ipse philosophatus est, et discipulos eadem duxit via. Inter quos imprimis non omittendus nobis est Honain Ebn Isaac, homo Arabs, religione, quemadmodum ipse praeceptor, Christianus, ex Arabum Ebadiorum genere, quod in confinibus Hirami habitabat, de quo multa habet ABVLFARAIVS. Is inter alia de illo haec scribit [t]: *Imperante Al-Motawaccelo claruit Honain Ebn Isaac medicus Christianus Ebadiensis. Hi Christiani quidam Arabes erant e tribubus diuersis, qui in vnum congregati se ab hominibus seduxerunt, in castella quaedam iuxta Hiram, ab ipsis extructa, appellatique sunt Al-Ebad, id est serui creatoris. Honain vero cum adoleuisset, scientiae amore captus Bagdadum ingressus est ad Ioannis Ebn Mesue scholam accedens ipsius seruitio se addixit, et apud ipsum studiis operam dedit. Cumque percontationibus deditus esset, Ioanni molestus fuit: die igitur quodam cum quaestionem erudiri cupientis proposuisset, iratus Ioannes, quid, inquit Hirensibus cum medicina? Tuum est in compitis minuta vendere,* (erat enim pharmacopolae filius) *iussitque ipsum schola sua expelli.* *Disces-*

Latine versi extant libri quidam medici editi Basil. 1543. fol. Conf. FABRICIVS l. c. p. 256. Valde incurius est in huius viri historia LINDENIVS L. I. p. 563. qui nec idiomatis quo scripsit, satis gnarus fuit, nec aetatis qua vixit. Eum enim sub Adriano IV. Pont. Max. A. C. 1158. vel Friderico Barbarossa imperatore A. C. 1155. ponit, iuniorem Mesuen cum seniore confundens.

q) De his medicis consulendus FREINDIVS Hist. med. P. II. p. 5. seqq. qui etiam in fine operis adiecit vitam Gabrielis, ex Arabico Latine redditam a SALOMONE NEGRI Damasceno, quae historiam medicorum Arabum valde illustrat, et non sine luce hic consuli potest.

r) Dynast. IX. p. 153.

s) Ex his verbis Cel. LVDOVIGIVS l. c. p. 22. not. h. Collegium exsculpit Logicum, inuito, nisi fallimur textu, disceptare enim Arabibus idem est, ac disserere, adeoque recte ab ipso Abulfarajo de omni disciplina arteque, a Ioanne explicata exponitur. Quamuis vix dubitandum sit, quin etiam logicam tetigerit Mesue.

t) loc. cit. p. 171.

Discessit itaque Honain flens, et in Graecorum ditionem se recepit, vbi biennio substitit, donec linguam Graecam perfecte calleret, librisque philosophicis conquirendis, qua potuit sedulitate, se applicuit. Hactenus Abulfaraius; ex cuius narratione discimus, hunc quoque Honain inter parentes philosophiae inter Arabes nascentis referendum esse [u]: nam alio quoque loco refert, eum sapientiam Graecorum in linguam Arabum transtulisse, et Euclidem atque Ptolomaei *Almagestum* explicuisse, vertisse etiam Pauli Aeginetae *libros nouem*, et Syriace librum Nicolai *de summa philosophiae* Aristotelicae, vt alia passim obuia, Hippocratis, Galeni aliorumque taceamus, ab eo cum Arabibus lingua Syriaca et Arabica communicata [x]. Nec dubium est quin alii quoque ex disciplina Mesuae prodierint, qui nascentia philosophiae lumina suis studiis auxerunt amplificaruntque [y]. Quamuis autem valde dubitet CONRINGIVS [z], vtrum publicam scholam instituerit Mesue, eo quod Abulfaraius nullam memoret scholam publicam ab Al-Mamone institutam, licet in pretio apud illum fuisse doctos eiusque cura propagatam e Graecorum scriptis philosophiam theoreticam haud praeterierit silentio: fatemur tamen tantum non videri nobis silentium historici, vt dubitandum magnopere sit, publica auctoritate docuisse Mesuen. Dicemus enim in sequenti §. vbi Al-Mamonis de philosophia studia atque merita enarrabimus, quantam apud hunc Chalifam auctoritatem nactus fuerit Ioannes Damascenus, et quod eum vniuersae eruditorum synagogae, quam magno studio conuocauerat, praefecerit. Vix itaque dubitandum est, quin Al-Mamon de propagandis literis, maxime philosophicis, sollicitus Ioannem publice docere iusserit. Quam opinionem firmat obseruatio celeberrimi FREINDII [a], monentis, Muhammedanorum eam fuisse consuetudinem, vt vbicunque templum erigerent, illi adiicerent scholam publicam; Bagdadi itaque recens excitatae eiusmodi scholam quoque fuisse, illique praefuisse Ioannem, Syriaca lingua, quae vrbi illi vernacula fuit, docentem, recte coniicit. Ita vero cum pulcherrimam esse eruditionis, et imprimis philosophiae, faciem Arabes intelligerent, non potuerunt non eam

 deama-

u) Notendus hic Honain mexime ob versiones librorum philosophicorum et medicorum confectas. Cum enim ex Greecia et libris et lingua Greeca auctus Bagdedum, et inde Beforam venisset, Arebicem linguam didicit, reversusque Bagdadum sedem ibi fixit, nobileque inter doctos nomen consecutus est, versionibus ex Gracco factis, in Syriaca et Arabica lingua. Inde nomen interpretis κατ' ἐξοχὴν ei haesit, Sergio primo interpreti, vt supra dictum, non impari habito. Teste Abi Osbaia, cuius historia Medicorum Arabum nondum edita, vixit centum annos, ab A. Heg. 164. vsque ad 264. habuit filium Isaacum et nepotem Hobaish, eadem interpretandi felicitate conspicuos, et huic familiae praestantiores versiones philosophorum Greecorum inter Arabes debentur, conf. FREIND l. c. p. 10. Qua ratione Honain Aristotelem vertere Al-Mamon iusserit, seq. §. commodiori loco dicemus.

x) Conf. FABRICIVS l. c. p. 249. Habentur quaedam eius scripta in bibliotheca Krafftiana vid. Cel. SCHELHORN. Amoenit. lit. T. III. p. 194. 196. 209. HERBELOT. bibl. Orient. p 49. b.

y) Patet hoc ex testimonio Abu Solimen Segastanaei apud HOTTINGER. bibl. Orient. L. III. P. II c. 16. p. 217. filios Mongbemi aluisse quosdam interpretes, ex quibus Honain f. Isaac et Honain f. Hasemi et Thebet f. Korra et alii quibus singulis mensibus impenderint quasi 500 denarios pro translatione et ceteris necessariis.

z) Antiqq. Acad. suppl. XX. p. 250.

a) loc. c. p. 6.

deamare, et vt illa potirentur, omnibus viribus satagere. Cuius occasionem egregiam nacti sunt cum Alexandriam expugnassent Saraceni, quam sedem fuisse omnis eruditionis et imprimis philosophiae, innumeras quoque complexam fuisse bibliothecas, ex illis repetendum, quae *Tomo secundo* de hoc literarum emporio diximus. Et in ipsa quidem oppugnatione vrbis lethale eruditioni omni vulnus inflixisse Arabes, superstitiosa legis Islamiticae veneratione ductos, ea probant, quae ABVLFARAIVS [b] narrat: *Die quodam dixisse Ioannem Philoponum ad Amrum ducem: circumiuisti tum omnia Alexandriae repositoria, omniaque rerum genera, quae in iis reperiuntur, obsignasti, quod ad illa igitur, quae tibi profutura sunt, nolo tibi contradicere, at quae nullo tibi vsui futura sunt, nobis potius conueniunt. Dixit illi Amrus: quid est, quod opus sit tibi? dixit illi: libri philosophici, qui in gazophylaciis regiis reperiuntur. Hoc, inquit, Amrus est, de quo statuere non possum; et de quo ego quid in mandatis dare non possum, nisi post veniam ab imperatore fidelium Omaro Ebno'l Chattah impetratam. Scriptis ergo ad Omarum literis notum ei fecit, quid dixisset Ioannes. Perlataeque sunt ad ipsum ab Omaro literae, in quibus scripsit: quod ad libros, quorum mentionem fecisti: si in illis continetur, quod cum libro Dei* (Corano) *conueniat, in libro Dei est, quod sufficiat absque illis; quod si in iis fuerit, quod libro Dei repugnet, neutiquam est iis nobis opus: iube igitur e medio tolli. Iussit ergo Amrus Ebno'l As dispergi eos per balnea Alexandriae, atque illis calefaciendis comburi. Ita spatio semestri consumti sunt: audi quid factum sit et mirare.* Etsi autem recte inde conlicimus, magnam veterum librorum penuriam, quam hodie respectu habito ad maximas veterum bibliothecas sentimus, ex hac insigni clade suo modo esse deriuandam, dubio tamen carere existimamus, multos codices familiis subtraxisse priuatorum, quorum manibus ad comburendum tradebantur, curiositatem, ipsamque Ioannis industriam, maxime vero eos, qui de arte salutari naturalique praecipiebant, incendio fuisse ereptos, eo quod sine salutis publicae dispendio ipsi Saraceni iis carere non possent. Alia coniecturae huius argumenta a Cl. FREINDIO [c] adducta breuitatis caussa omittimus. Cum itaque etiam post occupationem vrbis Alexandriae, ibi doctissimi viri habitarent, et imprimis medicinae studium a multis seculis in iatrosophistarum Alexandrinorum schola florens, pristinum honorem suo modo tueretur [d], eo quoque confluxere Arabes, illo praecipue tempore, quo absurdum, quod contra eruditionem et literarum studium lex Islamitica inculcabat, praeiudicium ex animis Arabum sensim eiiceretur. Cum enim ipsi principes, vrbes orientis, quae Christianis paruerant, multas occupassent, conquisitas vbique bibliothecas,

non

b) loc. cit. p. 114.
c) loc. cit.
d) Id vel vnum Balatiani patriarchae Alexandrini exemplum supra memoratum probat. Ita Elkananinum medicinae professorem Alexandrinum memorat Aby Osbaya.

non insano Omari furore, incendio deleuerunt, sed congestas et Christianis Graeca literatura imbutis custodiendas suisque hominibus aperiendas tradiderunt, vt ex sequentibus constabit. Ita vero porta patebat amplissima philosophiae inter Arabes, quos et alia ratio, ad eam amplectendam cogebat. Nempe consarcinauerant legem Islamiticam, siue Alcoranum homines fanatici, a nulla re minus, quam iudicio instructi, qui homini impostori, nulla prorsus literarum cognitione exculto auxiliatrices manus iunxerant. Qui cum anilibus et futilibus fabulis ex Iudaeorum et haereticorum Orientalium horreis desumtis compilationem hanc construxissent, et vt turbae ex plebe coeunti carnisque cupiditatibus frena laxanti, gratam legem praestarent, crassas satis notiones fuissent secuti, non potuit non irrationalis et miserabilis Corani facies existere. Quem cum et Christiani oppugnarent, et Iudaei irriderent, et philosophi ignorantiam et nationis barbariem in eo resplendescentem obiicerent, coacti sunt ex ipsis Muslemitis viri paulo supra plebis sortem sapientes ad philosophiam confugere, et ineptae legi eius patrocinio tolerabiliores sensus affingere, quod theologiam Arabum scholasticam peperisse, in sequentibus dicemus. Cumque id nouum malum genuisset, diuersis ex coacta legis interpretatione opinionibus exsurgentibus, quarum patrocinia in sectarum formam tandem degenerarunt, iisdem praesidiis singulae sectae vti coactae sunt quibus extiterunt, nempe philosophiae vsu [e]. Quam cum libri tandem Graecorum cura principum, praecipue Al-Mamonis, inter Arabes vulgari lingua innotescentes parabilem fecissent, tantum subito philosophiae studium inter Saracenos exarsit, vt non tantum tota Arabia, Syria, Persia, Aegyptus hac luce collustraretur, sed fugientibus quoque seculo Christiano nono et sequentibus literis et philosophia ex Occidente graui barbariei nocte presso sepultoque omnis fere earum honor penes Arabes esset, et ab iis demum lucis aliquid ad Christianos Europam habitantes remitteretur, de quibus philosophiae fatis infra accurate differemus. Tandem inualescentibus Turcarum armis languescere demum coeperunt haec studia, et cum pristino honore pristinum etiam vigorem amiserunt, quod in gente barbara et gladio magis quam libris vtente non est mirandum [f].

§. VI. Ex dictis constat, philosophiae inter Arabes cultae vera et aperta initia ad Al-Mamonis tempora referenda esse, qui ita se statorem literarum omnium, maxime philosophicarum, praebuit, vt aeternum inde sibi nomen famamque inter veteres et recentiores comparauerit; idque non immerito [g]. Vt enim natura dotibus eum prorsus singularibus exor-

Al-Mamonis de literis et philosophia merita.

e) Ex instituto de ea re dicemus infra, conf. Pocock. specim. hist. Arab. p. 204.

f) Conf. Idem p. 167.

g) Plenis buccis optimum principem laudant, quotquot ex veteribus et recentioribus res Saracenorum literarias tangunt. Ex illis videndi Elmacinus L. II. c. 8. p. 139. Abulfaraius Dynast. IX. p. 160. seq. Leo Africanus l. c. c. I. p. 260. Zonaras L. III Zachuth in Iuchasin f. 110. col. 2. ex his innumeri et inter eos celeberrimi viri Pocock. l. c. p. 156. Vossius de scient. math. p. 173. Conring. antiqq.

exornauerat, quibus et imperio praeesse feliciter, et bonis artibus literisque parentem se atque promotorem praebere posset, ita hunc potissimum sibi diuina prouidentia principem delegerat, cuius studio barbariei, quae omnem fere orbem occupare coeperat, obex poneretur, et inter Arabes scientiarum studia excitarentur. Teste enim ELMACINO [h] *fuit omnimode excellens, liberalis, magnae clementiae, et boni regiminis, neque inter Abbasidas quisquam eo fuit vel eruditior vel praestantior.* His itaque et intellectus et voluntatis praesidiis munitus, et rerum suarum circumstantiis inductus regias, quas acceperat, dotes ad iuuandas literas adhibuit. Qua in re liberalitas ei alas quasi animo ad Parnassi culmina aspiranti addidit, et scientias in aula eius clementia promouit. Cuius tanta ei cura erat, vt in ea demonstranda gloriam potissimum quaereret, dicereque soleret: *Si scirent homines, quanta sit dulcedo clementiae apud me, venirent vtique ad me cum peccatis suis, vt veniam darem ipsis* [i]. Qua esca inuitati eruditi, ad aulam eius conuolarunt. Eius vero rei prima fundamenta prouidentia in illo posuit, quod patrem Al-Mamon nactus esset Chalifam Rashidum, quem disciplinis iam fauisse, earundemque promouendarum studio nonnulla feliciter suscepisse in antecedentibus diximus. Cuius laudabile exemplum cum ob oculos versaretur filio sponte sua ad hunc animorum ornatum aspiranti, et naturali quadam inclinatione literis pretium ponenti, calcar inde acerrimum additum est iuueni, vt quod pater coeperat, filius perficeret, et iis se quoque atque prouincias suas ornamentis augeret, quibus et gloriam et felicitatem maxima olim regna affecuta fuisse non ignorabat. Viuo itaque adhuc parente hunc animi sui scopum mature prodidit, circumstantiis regni ita consilium iuuantibus, vt id ad alia literis inimica non reuocaretur. Cuius historiam ita narrant scriptores Arabes ABVLFARAIVS, ELMACINVS [k] et praecipue LEO AFRICANVS [l]. Erat Al-Mamon secundus filius Rashidi, quem cum frater primogenitus Abu Abdalla Almamini, vel quo nomine etiam appellatur scriptoribus Saracenicis, Muhammed Abu Musa ordine natiuitatis in regno praecederet, exigua illi spes supererat regno integro potiundi. Ex patris tamen beneuolentia portionem aliquam accepturus regionibus quas Persia comprehendebat, destinatus princeps est [m]. Se itaque adhuc in viuis superstite pater in provin-

antiqq. Acad. diff. I. p. 32. HERBELOT. bibl. Or. v. Mamon, RENAVDOT. apud FABRIC. bibl. gr. Vol. I. p. 813. et quae doctissimus HEVMANNVS habet Poecil. T. III. L. I. p. 302. vt alios taceamus.

h) l. c. consentit ABVLFARAIVS l. c.

i) Memorabile clementiae optimo principe dignae exemplum narrat ELMACINVS histor. Sarac. L. II. c. 8. p. 135.

k) ll. cc.

l) De viris illustribus Arabum c. I. p. 260. seq. videndus etiam PAVLVS DIACONVS L. XXIV. p. 339.

m) ELMAC. l. c. 6. p. 115. qui refert, Rashidum ita distribuisse regnum tribus filiis suis. vt Almsminum successorem constitueret, eique daret Iraeam et Syriam, Al-Mamoni concederet, quicquid est ab Hamadanah vsque ad extremum Orientem: Casimo Mutamano daret Mesopotamiam, Tsugouram et Awasimam. Paulo aliter TEXEIRA p. 233. qui videndus. Chorosanam autem plenam diuitiis et hominibus eruditis fuisse ait LEO l. c.

uinciam Chorosanam, quae inter maximas et potentissimas erat, eum ablegauit, vt illi regioni suo praeesset nomine. Quam prouinciam cum nactus esset Al-Mamon, eoque iussu parentis se contulisset, campum ingressus est, in quo animus literarum amans ad optima scientiarum genera exspatiandi occasionem inueniebat. Quamuis enim plerique Arabes parum eo loco tribuerent literis, Rashidi tamen studio effectum erat, vt Christiani multi literis tincti in ea prouincia viuerent, et melioribus Graecorum libris in Syriacam linguam transferendis insudarent, et diuersa disciplinarum genera excolerent. Teste enim LEONE *), cum iam ante istud tempus Ioannes Mesue se Bagdadum contulisset, nouum se inter Christicolas mundum inuenisse sibi visus est, eo quod multos, etiam Muhammedanos quosdam, offendisset liberalibus artibus, praecipue medicinae, philosophiae et astrologiae operam locantes suam. Cum autem ad hoc iter se accinxisset Al-Mamon, praecepit ei frater, vt secum duceret homines eruditionis virtutisque praestantia conspicuos. Quae gratissime audiuisse, et studiose exsecutum fuisse Al-Mamonem, et discendi literasque promouendi, quod fouebat, desiderium euincit, et LEO AFRICANVS porro testatur. Nam vt fratris voluntati cum consiliis suis amice conspiranti fieret satis, rerum suarum curatorem scribamque, (Secretarium voce barbara vocat Leo) iubet vndique conquirere viros doctos et cuique pro eruditionis et studiorum conditione stipendia designare. Quod diligenter exsecutus scriba principis ex diuersarum regionum linguarumque hominibus viros vndique doctos congregat, quorum aliqui Graecis literis studebant, alii Persicis, nonnulli vero Chaldaicis operam dederant. Quam virorum doctorum synagogam cum nec vna lingua nec vnum studium regeret, facile vidit oeconomus, haud diu in vnum eam conspiraturam esse, eo quod moribus, linguis, studiis et religione inter se dissentirent. Dominum itaque monuit, vt vnum cunctis praeficeret, in quo omnium fere disciplinarum genera residerent, quique cunctis regendis sufficeret. Miratus Al-Mamon talem virum inueniri posse, eum consilium, quam posset, maturrime exsequi iussit. Accito itaque, de quo supra diximus, Ioanne Mesueh, qui et notus illi et familiaris erat, principem suum rogat, vt hunc potissimum reliquis ducem praeficeret, habiturum enim illum virum prudentem et circumspectum et sapientem. Quod cum non sine gaudio audiuisset Al-Mamon, eius periculum fecit, inuenitque eum omni scientiarum et eruditionis genere munitissimum. Hinc itaque honore et axiomate aucto itineris commeatum suppeditare, eumque secum in Chorozanam proficisci iubet. Intellexit id Al-Mamonis parens Rashidus, cui magnopere displicuit, quod Christianum in aula filius toleraret, vnde seuere eum increpauit, at responsi loco hoc ab Al-Mamone accepit. Mi pater non animae fideique atque religionis custodem ministrum-

*) loc. cit.

ſtrumque eum mecum duxi, ſed virum eruditum et artibus conſpicuum, quales homines in tuis ditionibus Chriſtianae fidei regulis parere ſatis noſti [o]. Poſt Rashidi mortem ſucceſſit quidem in imperio Al-Maminus, ita tamen, vt illi ſucceſſorem pater Al-Mamonem in teſtamento ſubſtitueret. Nec refragatus Al-Mamon curauit, vt prouincia quam regebat, fratri iureiurando obſtringeretur. At Al-Maminus captata occaſione fratrem ſucceſſorem neglexit, filium Muſam ſibi imperii haeredem exoptans, quod poſt clandeſtina diſſidia inter fratres tandem in apertum bellum erupit, in quo prouincias, quibus praeerat Al-Mamon, ſuas reddidit. Nec diu felicitate ſua gauiſus eſt Al-Maminus, cum enim voluptatibus ſe totum dediſſet, tempusque heluando compotandoque, neglecto imperio, tereret, tandem a militibus incolisque Bagdadi deiectus throno, captus, et interfectus eſt, vt pluribus narrant ſcriptores Saracenicae hiſtoriae Elmacinus [p], Eutychius [q] aliique. Magno id euenit artium et ſcientiarum commodo, cum ad ſummam rerum princeps promoueretur, cuius in extollenda eruditione iuuandisque literis ſtudium quam maxime enitebat. Occupauit enim vrbem Bagdadum, in qua iam ante reſediſſe Muſas ſupra narrauimus, poſtquam ſemeſtri eam obſidione tandem expugnaſſet. Ibi pacatis pauliſper imperii rebus ad id cogitationes conuertit, vt Graeca literatura inter ſubditos ſuos innoteſceret. Quamuis enim ex ſupra dictis conſtet, ante Al-Mamonem iam Bagdadi alibique inter Arabes extitiſſe verſiones quasdam Syriacas aliquot librorum veterum Graecorum, Syriaca tamen Arabes nec ſatis intelligebant, nec ſe eis dederant [r], Arabicae autem verſiones tum aut nullae erant, aut librorum tantum quorundam medicorum [s]. Huic itaque fini obtinendo vt de mediis diſpiceret princeps optimus, quibus Graeca, quae Arabes ignorabant, ſuis innoteſcerent, ingentem, teſte Leone Africano [t], congregauit numerum doctorum diuerſarum linguarum et interrogauit nomina auctorum atque librorum, qui ſcripti erant de diſciplinis artibusque lingua Graeca, Perſica, Chaldaea atque Aegyptiaca, ſiue Coptica [u], adeoque multa eorum nominata ſunt volumina. Tunc miſit ex familiaribus ſuis in Syriam Armeniam et Aegyptum, vt illos libros coëmerent, qui principis iuſſibus obſequentes infinitas ſarcinas conduxerunt et Bagdadum attulerunt. Tunc a viris doctis, quibus id in mandatis dederat, ſegregati boni

o) Id inprimis ab eo tempore factum eſſe probabile eſt, quo Al-Manſor abauus Al-Mamonis per Georgium Bachtishua Indum, medicum Chriſtianum a periculoſiſſimo morbo liberatus erat. Eum enim diuitiis et honoribus cumulatum, Niſaburam, Choroſanae, vrbem, vbi educatus erat, remiſit, eiusque gratia viris ibi doctis vehementer faeit, conf. Abvlfaraivs l. c. p. 143. Freind. hiſt. medic. P. II. p. 5. ſeq.

p) L. II. c. 7. q) Annal. T. II. p. 415. ſeqq.

r) Conf. Renavdot. de verſ. Arab. et Syr. apud Fabric. Bibl. Graec. Vol. I. p. 814.

s) Prius Leo l. c. tuetur, poſterius viſum Renavdotio l. c. et Freindio l. c. p. 5. 6.

t) loc. cit.

u) Fauebat Aegyptus eiusmodi verſionibus concinnandis, eo quod in hac prouincia orthodoxorum ſiue Melchitarum (ita dictorum, quod religionem imperatoris ſequerentur) maior erat numerus, quam in Syria et Perſia, vbi Neſtoriani et Semi-Eutychiani praeualebant. Hi autem in liturgiis Coptica lingua vtebantur, illi Graeca, adeoque Graecos libros intelligebant, quorum magnus numerus in Aegypto latebat. Effecit tamen abſentia principum, vt quod facilius facere poſſent, ſegnius exſequerentur.

boni et vtiles, ad medicinam, phyſicam, aſtronomiam muſicam coſmographiam et chronicam ſpectantes, eorumque verſiones curatae ſunt. Graecis itaque transferendis praefecit Ioannem Meſueh, qui illi a ſanitate tuenda erat, quod inter Arabes non eſſent, qui Graecam linguam intelligerent, illique addidit alios viros doctos, qui ſub eius moderamine labori auxiliatrices manus adiungerent, verſionibus vero ex Perſica lingua conficiendis perfecit Mahan filium Meſuach. Diſplicuit id quidem multis, qui aegre ferebant, vni potiſſimum Chriſtiano ſummam rei concredi: at his reſpondit Chaliſa: *Cur non illi confiderem, vertenti verba aliorum ad alios, neque ad noſtram neque ad eius fidem pertinentia, cui committo gubernationem corporis mei, in quo habitat ſpiritus et anima.* Hac itaque occaſione multos veterum Graecorum libros, et inter eos Galeni quoque et Ariſtotelis opera in Arabicam linguam traducta eſſe, LEO AFRICANUS [v] teſtatur. Haec vero Ariſtotelis ſcripta hoc loco eo magis notanda ſunt, quia hinc vera origo nataleſque philoſophiae Ariſtotelicae, quae inter Arabes ſummo poſtea loco habita eſt, intelligi poſſunt. Nec omittendum hoc loco eſt, quod ſcriptor *vitarum medicorum celebrium,* nondum editus ABI OSBAIA narrat: apparuiſſe Al-Mamoni in ſomnio ſpectrum, ſenis figura, idque profeſſum eſſe, ſe eſſe Ariſtotelem. Expergefactum Chaliſam mox interrogaſſe ſuos, quis homo eſſet Ariſtoteles? cui cum reſponderetur: eſſe vnum ex celebratiſſimis Graeciae philoſophis, extemplo ad ſe accerſiri iuſſiſſe Honain, eumque rogaſſe, vt Ariſtotelis ſcripta Arabica faceret, proque ſingulis verſionis voluminibus tantum ei auri numeraſſe, quantum volumen penderet. Repetunt narratiunculam recentiores quidam, et inter hos G. HORNIUS [x] et IO. FREINDIUS [y]. Sed recte ſuboluit continuatori VOSSII de *ſectis* [z], inter fabulas hanc Arabum referendam eſſe, qua poſtmodum ſcholaſtici, cum nullum alium de huius philoſophiae auctoritate praetextum proferre potuiſſent, libenter vſi ſunt. Nobis ad ipſos Arabum philoſophos commenti huius origo referenda eſſe videtur, qui cum religionis praeceptis hoc Ariſtotelis ſtudium contrarium ſenſiſſent, ita improbantium tela eludere conati ſunt. Licet nec a veriſimilitudine haec quoque coniectura abeat, ipſum Al-Mamonem hoc figmento fuiſſe vſum, cum multi hoc eius Graecae litteraturae ſtudium improbauiſſent, vt ſupra dictum. Neque vero patronum tantum promotoremque ſcientiarum, ſe praeſtitit Al-Mamon, ſed et ipſe iiſdem, quas extollebat et ad florem quendam euehebat, gnauiter operam dedit, ipſe inter philoſophiae et mathematicarum ſcientiarum purpuratos referendus diſcipulos. Qua de re nos dubitare non ſinunt ſcriptorum hiſtoriae Saracenicae teſtimonia, quibus conſtat, ſuperaſſe eum anteceſſores ſuos omnes eruditione, nec vltimam in cognoſcendis philoſophiae et matheſeos myſteriis poſuiſſe operam. Imprimis

v) loc. cit.
x) Hiſt. philoſ. L. V. c. 9. p. 286.
y) Hiſt. medic. P. II. p. 10.
z) pag. 154.

primis Astronomiae regulas accurate didicisse Al-Mamonem testatur ELMACINUS [a], qui et hoc addit, ventorum stationes eum egregie calluisse, sic vt inter peritos huius scientiae etiam nunc notus sit ventus Al-Mamonis. Quibus merito additur, quod ABULFEDA [b] habet, iussisse eum mathematicos suos in proportionem terrae ad gradus coeli in campis Sinear inquirere. Ita philosophiae et matheseos praesidiis munitus eo felicius et facilius in conuentibus eruditorum, quos in aula eius instituebant, eorum colloquiis adesse, et attente auscultare et problemata ipse proponere varia potuit, animum doctis addens adhortationibus suis, vt scientiarum incrementa nouis quotidie successibus augerent [c]. Quanquam autem, bello Al-Mamoni intercedente cum Romanis [d], hoc literarum studium refrigescere paulum videri potuerat, tantum tamen abest, vt armorum strepitus Musarum Saracenicarum otia interpellauerit, vt potius haec ipsa bella cum Christianis nouam Al-Mamoni occasionem subministrauerint, pluribus scriptis philosophorum et mathematicorum Graecorum potiundi. Qua de re omnino memoria digna sunt, quae habet ZONARAS [e], qui ita ex versione WOLFII scribit: *Cum multos discipulos Leo* (philosophus, postea episcopus Thessalonicensis) *haberet, accidit vt eorum quidam accurate in geometria eruditus, dum in Oriente peregrinatur, a Saracenis captus cuidam inter barbaros illustri in seruitutem traderetur. Agarenorum porro princeps theoremata philosophica studiose audiebat, et praeterea geometricis methodis erat deditus. Cum autem captiui herus auditorium frequentaret, aliquando et ipse eum comitatus auditis doctoribus qui figuras geometricas delinearant, et triangulum omnis figurae principium esse docebant, omnesque figuras ex eo et oriri et in eundem resolui, et circulum omnium figurarum quae ambitu aequali continerantur, esse capacissimum, et eius generis alia: rogauit dominum an liceret magistros de iis quae docerent percontari? Quod cum ille permisisset, petiit rationes eorum, quae docuissent, sibi declarari. Verum illis quod responderent. non habentibus, Agarenorum princeps captiuo accersito, num ipse id posset? interrogauit. Eum se scire affirmantem, afferre in medium iussit. Captiuus igitur ab initio declarat singula, rationibus adductis et caussis expositis. Auditores verbis eius intellectis theoremata acutius perspexerunt, quasi dilatatis ingeniis virumque admirati rogarunt, an Constantinopolis alios similes haberet? At ille: Multos, inquit, me praestantiores habet, sed vnum*

a) loc. citat.

b) In Geographia, conf. VOSSIUS de scient. mathemat. c. XXXV. §. 3. p. 173. vbi exempla habes, quam ridicule viri docti, sed historiae literariae Arabum non satis gnari de Al-Mamone errauerint. Obseruatum autem vni terrae gradui deberi milliaria LVI.

c) ABULFARAIUS l. c. p. 143.

d) Per Romanos in historia Saracenica intelligendi sunt Graeci, eo quod Romanorum imperatori Orientali parerent, vnde Constantinopolis quoque Roma noua dicta est. Auctorque est ABULFEDA in Geographia, Arabes quoque vicinos populos, qui Bosphoro Thracio, Ponto Euxino, Armeniae parte, monte Amano et mediterraneo mari continentur, Romanos vocare. Conf. IAC. GOLIUS ad ALFERGANI elementa astron. p. 16. SCHICKARD. in Taarich p. 16. De bello vero Al-Mamonis cum Romanis vid. ELMACIN. L. II. c. 8. p. 137.

e) Hist. L. III.

vnum magistrum omnium, virum in philosophicis rationibus incomparabilem. His auditis Agarenorum princeps amore illius magistri captus eum et videre et audire desiderauit, ac literas quibus hortabatur, ad se vt veniret, suamque sapientiam sibi communicaret, captiuo liberaliter ac benigne tractato ad illum perferendas tradit. At Leo veritus ne in crimen veniret, ob missas ab hoste literas epistolam Dromi Logothetae tradit, captiuo etiam adducto, qui argumentum eius exponeret. Ex hoc Theophilo (imperatori) *innotuit, et beneficiis affectus publice docere iussus est.* Dicemus de hoc Leone, haud obscurum inter philosophos Sec. IX medio nomen consecuto infra sequenti libro, nec hoc istis loco Lectorem moramur. Illud vero hic notandum est, fuisse hunc Agarenorum principem Zonarae memoratum Al-Mamonem, cuius tum ad Leonem tum ad imperatorem Theophilum literas *Collectio scriptorum post Theophanem* a FRANC. COMBEFISIO edita exhibet. Plura his subiungit COELIVS SECVNDVS CVRIO [f], cuius fide illa quoque referemus: „Mamumus Leonis ad se aduentu desperato geometricas aliquot astro„nomicasque et aliarum scientiarum quaestiones ei discutiendas mit„tit. Quibus a Leone optime solutis, et insuper signis quibusdam ad „futura praedicenda adscriptis, cum eas Leonis literas legisset, summo „eius desiderio ardens fertur exclamasse: O beatos illos, qui tua, diui„ne Leo, consuetudine fruuntur. Inde statim legatos cum donis ad im„peratorem misit, eique hunc in modum scripsit: Statueram, vt can„didum amicum decet, ipse ad te venire, sed cum a Deo, cuius sum„ma est potestas mihi commissum imperium, populusque subditus fero„cissimus id non concedant, peto, vt Leonem virum philosophia aliis„que scientiis praestantem ad me mittas, quo exiguum tempus mecum „degens, suae me doctrinae, cuius amore flagro, participem faciat. Ne„que ob religionis et gentis diuersitatem hoc differas, sed mecum amice „agas, rogo, quod si praestiteris, tibi mille auri pondo dabimus, pa„cemque et foedus perenne tecum inibimus. Cui petitioni imperator „ne scientiae, quarum caussa Romani cunctis gentibus admirationi erant, „barbaris proderentur, non annuit, quin potius Graecus ipse et Chri„stianus, a barbaro impioque homine virtutem colere didicit.“ Haec Curio, cuius narrationem ex testimoniis scriptorum Byzantinae historiae post Theophanem examinandam Lectori, ne nimii simus, relinquimus, infra de Theophili in Leonem studio et beneuolentia plura dicturi. Neque vero sic destitutus scopo suo Al-Mamon a proposito defecit, sed a sequentibus imperatoribus pretio precibusque libros Graecorum philosophorum et mathematicorum impetrauit, quos lingua postea Arabica vulgari iussit. Qua de re notatu dignus est locus ABVLFARAII [g], ita scribentis: *Al-Mamon perfecit, quod orsus fuit auus ipsius Al-Mansur, et scientiam locis suis quaerere aggressus, cum Roma-*

f) Hist. Saracen. L. II.

g) Dynast. IX. p. 160.

Romanorum regibus intercedens, petiit ab illis, vt, qui apud ipsos essent, libros philosophicos ad eum mitterent; qui cum ad ipsum, quos habebant, misissent, conquisitis ille interpretibus peritis eos ipsis accurate vertendos imposuit, cumque, qua fieri potuit, diligentia conuersi fuissent, homines ad eos legendos incitauit, eorumque perdiscendorum desiderium ingessit, ipseque doctis vacare et ipsorum disputationibus interesse solitus et eorum dissertationibus delectari, cum sciret, doctos eos esse, quos sibi Deus ex creaturis suis elegit, et e seruis proprios vindicauit. Dolendum tamen inepto gentis linguaeque suae amore dictum Al-Mamonem, post conditas istas versiones Arabicas, teste scriptore Arabico Geuzi apud LEONEM AFRICANUM [h], πρωτότυπα Graeca comburi iussisse. Ita enim factum est, vt solis istis versionibus standum esset, quas infeliciter satis fuisse confectas infra pluribus dicemus: et, cum simili modo Saraceni, etiam in Africa, circa libros Graecorum furerent, magna inde codicum Graecorum inopia exorta, qua tot desideratissimis veteris eruditionis thesauris carere nos oportet. Ceterum ob insignem hanc diligentiam eo magis laudandus Al-Mamon est, quo magis totus in id incubuit, vt, cum suos artibus tantum mechanicis insudare intelligeret, eos ad philosophiam rationisque vsum meliorem atque elegantiorem excitaret. Qua de re ita ABVLFARAIVS [i] Al-Mamonem differentem adducit: *Docti sunt, quos sibi Deus e creaturis selegit, et e seruis proprios vindicauit; vtpote qui studium suum adhibuerint ad virtutes animae rationalis acquirendas: abstinentes ab eo, cui inhiant Sinenses et Turcae, quique eorum vestigiis insistunt, vt peritia artium mechanicarum excellant, gloriamque captent ex iis, quae animae irascibilis propria sunt, et potentiis concupiscibilibus emineant; scientes haec bruta cum illis communia habere, immo ipsis in eorum multis praecellere siue artificii curiositate, vt apes sexangulares cellas, in quibus escam suam reponant, conficiunt: vel audacia et fortitudine, vt leonem aliasque feras, ad quas non ausit homo accedere, nec sibi audaciam ipsis parem vendicare velit; siue in rerum venerearum appetitu, vt porcum aliaque animalia, quae non opus est explicare. Atque hanc ob caussam docti tenebrarum lumina sunt, et generis humani domini, quibus destitutus ferus euadit mundus.* Quae quamuis mentem magis quam verba Al-Mamonis referre videantur, recte tamen eius hac in re animum depingunt, et quam sollicite cauerit, ne Arabes pecudum porro more viuerent, euincunt. His itaque eruditissimi Chalifae consiliis hacque diligentia, et rara in principe, et laudatissima, laetissima per omne Saracenorum imperium eruditionis et scientiarum seges effloruit, tantusque hos accessit, vt non conderetur templum, cui non schola adiiceretur magnifica, in qua artium et philosophiae praecepta personarent. Cuius testes fuere Cufa, Basora, Bagdadum aliaeque vrbes in Arabum regnis celebriores, quae scholas eiusmodi alebant.

h) loc. cit. i) p. 160.

alebant. Quae omnia ab ineuntis feculi Chriftiani noni aufpiciis vsque ad annum DCCCXXXIII, quo rebus humanis ereptus eft Al-Mamon, contigerunt, laudes bonorum omnium commerita, licet fuperftitio et barbaries ringeret. Supra enim iam Takiddini cuiusdam bouinam retulimus vocem: *fieri non poffe, quin Deus certas de Al-Mamone poenas fumeret, quod fcientiis philofophicis introductis Muhammedanorum pietatem interpellauerit.* Id enim mirandum non eft, cum philofophiae ope inconditum legis Coranicae opus fuis coloribus denudatum ipfis Muhammedanis miferabile, et philofophiae opera comendum ornandumque effe vifum fuerit. Vnde non reiiciendi, qui, externa tantum fimulatione doctos inter eos viros Coranum recipere ftatuunt; cum certum fit, non praefentius aduerfus fuperftitionem remedium effe philofophia [k]. Et hae verae philofophiae Saracenicae origines funt, quam fub Al-Manfore conceptam, geftatam in vtero fub Rashido, editam in lucem fub Al-Mamone effe, dicta demonftrant.

Progreffus philofophiae Saracenicae.

§. VII. Quae inter Arabes eruditionis omnis, et philofophiae in fpecie, femina ab Al-Mamone fparfa erant, ea nec fequentia tempora fuppreffferunt, fed incrementa coepit, et ad maturitatem properauit feges iucundiffima. Tantae enim efficaciae fuit Al-Mamonis exemplum apud Chalifas Saracenorum complures, vt ad eius imitationem laudabili zelo exardefcerent. Et erant quidem nonnulli, qui quod vel animo erant inertes, vel armorum amore occupati, parum de literis cogitabant; at furrexerunt tamen alii, qui intercidere florem eruditionis paffi non funt, fed augere eum indies et promouere difciplinarum ftudia fategerunt. Inter hos principes maxime notandus nonus ex Abbafidarum familia Chalifa Haron Wacicus, vel Wathekus Billa Abug Iaafar, anno Hegirae CXXVII, C.DCCCXLI, imperio potitus [l]. Is enim tefte ELMACINO [m] *amabat poëfin eamque remunerabatur, et in plerisque negotiis fuis Al-Mamonem imitabatur.* Ad cuius exemplum non elegantiores tantum literas promouit, fed et philofophiae atque difciplinis mathematicis honorem habuit, fouitque liberalitate principe digna philofophos et mathematicos, praecipue aftronomos, quorum femper magna inter Saracenos fuit exiftimatio. Produxere eius tempora Al-Hafanum celebrem aftronomum, cuius librum de *manfionibus lunae* memorat ABVLFARAIVS [n]. Hunc in

Principes Saracenorum literarū et philofophiae promotores.

k) Conferendus hic BAYLE Dict. T. IV. art. TAKEDDIN, p. 815. qui inter Chriftianos quoque Takeddino fimiles inueniri docet, id quod etiam indignatur POCOCKIVS fpecim. hift. Arab. p. 166. Et ille quidem recte notat, philofophiam fuperftitioni eiiciendae recte adhiberi, at eam reuelationi interdum obeffe, acutius quam verius difputat, et a fcepticorum quorundam, quibus hoc loco fauet fuo more Baylius, imbecillitate ad rectum philofophiae vfum principiorum euidentiam debito gradu modoque fequentem inepte argumentatur.

l) Conf. HOTTINGER. Hift. ecclef. Sec. IX. Sect. II. p. 652, cui tamen viro accurate docto et in hiftoria Orientali verfatiffimo, errores nonnulli h. l. exciderunt. Nam et falfum eft, Motawaccalum ante Aharonem Rashidum ponendum effe, cum hic multis ante illum annis floruerit: et Agarenorum princeps a Zonara adductus non pro anonymo, fed pro Al-Mamone habendus, et Laocum difcipulo non confundendus erat, fed veniam damus petimusque viciffim.

m) L. II. c. 10. p. 146.

n) ABVLFARAIVS p. 258. VOSSIVS de fcient. ma-

in principum Saracenicorum ferie excepit frater Giafar Abulfadlus Motewakkilus Alalla, qui coepta a fratre, nec abfoluta ob imperii breuitatem, perfecit, eruditorum labores adiuuit et remuneratus eft, et beneuolentiffimum fe viris doctis praeftitit, natura dotibus ad id inftructus. Tefte enim ELMACINO [o] *natura fuit munificus, liberalis, valde benignus, et fuauiter cum fuis conuerfans. Cum Chalifatum fufcepiffet, fuftulit tentationem ab hominibus et ordinatus fuit mundus. Floruerunt eius tempore viri excellentes, docti, literati.* Quo loco per doctos philofophos intelligendos effe, ex oppofito fatis patet, et fupra iam monitum. Quae turba eruditorum eo tempore magno numero florefcens miranda non eft, cum ex fchola Mefueh et Honain integra fere agmina virorum eruditorum prodierint, qui Graecanicam philofophiam et medicinam ab his magiftris didicerunt. Supra enim iam notatum, et ipfum Honainum et filios Dauidem atque Ifaacum non docendo tantum, fed et vertendo et interpretando fcripta Graecorum philofophorum et medicorum, philofophiae ftudia inter Arabes propagauiffe. Maxime vero, qui vfque ad hunc Chalifam vixit, Honainus notari meretur, ob verfionem fcriptorum Hippocratis Arabicam. Licet enim a Sergio iam confecta eiusmodi extaret verfio, Syriaca lingua fcripta, parum tamen illa cum eruditis probaretur, eorum fuafu nouam et meliorem Honainus fufcepit. De qua re ita luculenter cuncta complexus eft doctiffimus RENAVDOTIVS [p]: *Si fcriptorum Orientalium teftimonio ftamus, probabile eft primis Al-Manforis et Al-Mamonis temporibus Hippocratem Arabice redditum fuiffe, fed omnibus reliquis translationibus obftruxit praelataque eft verfio compofita ab Honaino filio Ifaaci, cuius magna fuit fub Chalifa Elmotavvakelio auctoritas. Is imperio praeeffe coepit anno Heg. CCXXXII, C. DCCCXLVII, defunctus anno Heg. CCXLVII, C. DCCCLXI, Honainus vero difcipulus fuit Ioannis filii Mafouviae, qui vulgo Mefue dicitur, atque vt hiftorici referunt, auctores Graecos transferendos in fe fufcepit, quod translationes Sergii effent valde imperfectae naeuisque fcatentes. Tum Gabriel filius Boctiechuae medicus et ipfe celebris ad hoc eum laboris exhortatus eft, quo fuit tanto cum fucceffu defunctus, vt verfio eius omnes alias longe poft fe reliquerit.* Plura addit hanc in rem vir praeftantiffimus, apud ipfum legenda. Al-Motawakeli itaque temporibus poft Al-Mamonis aetatem pleraeque verfiones Graecorum philofophorum mathematicorum et medicorum Arabicae debentur, ex quibus Latinae et Hebraicae poftea confectae funt. Praeter Honainum huius principis aetate floruit etiam Alkendi, quem Alchindum Occidentales nominant, magnae famae philofophus, de quo tamen infra prolixe

mathemat. c. XXXIV. §. 15. p. 176. qui vero, et eo duce HOFFMANNVS in Lexico, aliique nimis eum aetate deprimunt in Sec. XI. collocantes. Dictus eft Muhammedanorum Euclides.

o) L. II. c. II. p. 153.

p) l. c. apud FABRIC. Bibl. Graec. Vol. I. p. 814. Conferendus cum eo FREINDIVS hift. medic. P. II. p 10. feqq. conf. WOLF. Bibl. Hebr. P. I. p. 138. ex his fupplendus HVETIVS de claris interpretibus c. II p. m. 201. qui hanc Hippocratis verfionem omifit.

lixe et ex instituto dicemus, videndus autem, qui eum in compendio laudat ABVLFARAIVS [q], qui et hoc narrat, paulo post Alkendii tempora Arabum quendam Christianae religioni addictum, nomine Kostam philosophiam, quam a Christianis didicerat, in Syria professum fuisse, tumque Eraki consedisse, et philosophiam versionibus suis iuuisse; quo doctore Graecanica philosophia inter Arabes haud parum promota est [r]. Nec infeliciora literae fata sub Saracenis habuere seculo Christiano decimo. Cuius initio rebus Arabum praefuit decimus octauus ex Abbasidarum familia Chalifa Iaafar Abulfadlus Murtadirus Billa, quem viros eruditos honorasse et promouisse cum ipse eruditus esset, historici referunt. Teste enim ELMACINO [s]: *Poëta fuit eximius, atque eloquens, auctor similitudinum quas ipse excogitauit, quarumque nemo ante eum exemplum edidit.* At poëseos rationem habebant eo tempore Arabes, non solum ob carminis elegantiam, cui a primis fere temporibus erant addictissimi, sed ob morum quoque praecepta, quae in iis repandebantur. Vnde ex Saracenorum consuetudine poëtae horum temporum suo quoque iure ad philosophorum subsellia reuocandi sunt, eo quod plerique de moribus fuerint philosophati. Medio vero seculo isto vigesimus Abbasidarum Chalifa Ahmed Abul Abbas Arradis Billa talem se eruditis praebuit, qualem esse Al-Mamonis successorem decebat. Teste enim ELMACINO [t] *munificus fuit, et liberalis, eruditus et poëta magnae eloquentiae, et gaudens conuersatione et praesentia eruditorum, ac multis virtutibus praeditus.* Talis cum princeps esset, non defuere, viri sub eo docti, et praecipue philosophi, qui indefessa industria philosophiam excolebant, eamque publice docebant. Inter eos fuit Matthaeus filius Yunesi, de quo ABVLFARAIVS [u] narrat: *Postquam in academiis Asiaticis studiorum caussa fuisset versatus, inter Arabes eum consedisse, et artis logicae peritum, scholas dialecticas habuisse, eamque artem explicuisse, saepius eundem sermonem repetentem, cum ipsi propositum esset docere, et, vt intelligeretur, efficere.* Paulo post inter principes Saracenicos magno literis ornamento et patrocinio fuit Saifuddaula, cuius integritatem, benignitatem, munificentiam, eruditionem, et beneuolentiam viris doctis, imprimis poëtis et philosophis, praestitam magnis laudibus scriptores historiae Saracenicae extollunt. Ex quibus ELMACINVS [x] ita de illo: *Rex fuit strenuus, reuerendus, eruditus, valde iustus et beneficus, ac religioni addictissimus. Eratque habitaculum eius synagoga virorum doctorum, et aula domicilium liberalitatis, et receptaculum eruditorum,* (i. e. philosophorum) *ac poëtarum nec quisquam ab aula eius recessit, quin benignitatem eius lau-*

q) Dyn. IX. p 179.
r) Dicemus de eo infra §. 28.
s) L. II. c. 19. p 186.
t) Lib. III. cap. 1. pag. 207.
u) pag. 200.
x) Lib. III. cap. 4. pag. 225.

laudauerit. Erant autem in aula eius multi poëtae, et inter alios quoque Mutenabbis, qui in Divvano suo septem de eo habet carmina, item Abusarhus Alvvavvas et Chalidaeus, ac Abulfarhus Albagas multique alii: quin et ipse quoque bonos fecit versus. Non autem solos poëtas nutriuit principis huius clementia, sed philosophos quoque fouit ex Mesuachi et Honaini schola prodeuntes, inter quos celeberrimum tunc nomen consecuti sunt Alfarabius, Afrihi aliique [y] infra plenius describendi. Diuisum iam tum erat Saracenorum imperium in diuersos Chalifatus siue principatus et orientalibus quidem Saracenis, Asiam incolentibus imperabat Aleppi Saifuddaula, Africanis in Aegypto degentibus Cafurus Achsiidaeus, qui reliquorum aemulatione accensus, non remissiorem se in fouendis philosophis et eruditis quibuscunque, praecipue poëtis, praestitit. Teste enim Elmacino [z]: *Vocauit in aulam suam viros quosque doctos, et insignes ac poëtas et inter ceteros Mutenabbin.* Iisdem vestigiis institit exspirante seculo Christiano decimo et exordiente vndecimo, vigesimus septimus Abbasidarum Chalifa Abdalla Abucasimus Murtadis Billa, quem non religionis tantum peritum fuisse, et studiosum doctorum virorum, sed et pium et proborum amatorem, strenuum, benignum, et egregios etiam versus componentem, testis est Elmacinus [a]. Nec aliter se gessit filius eius Ahmed Abbul Abbas Mustadir Billa, quem simili modo viros eruditos dilexisse, et disertum lingua fuisse, Elmacinus [b] scribit. His moribus cum per tria fere secula essent Saracenorum principes mirum non est, diuiso in diuersos principatus Saracenorum imperio Chalifas etiam reliquos his vestigiis incessisse, qua de re passim agit Elmacinus in his annotandis satis curiosus, cuius loca laudat statumque literarium sub hac gente paucis delineat Io. Henricus Hottingerus [c], qui videndus. Nec cessauit inter Saracenos eruditionis gloria, sed philosophiae quoque honor suus constitit, donec ad finem properante seculo decimo quarto Christiano Timur ille famosissimus, quem plerique Tamerlanem appellant, innumerabili copiarum aceruo totum fere Orientem hostiliter inuaderet, et torrentis instar, bello, rapinis, caedibus, flamma cuncta inundaret, sub quo armorum strepitu tristissimae Orientalium Musae conticescebant, vel de securiori nido dispiciebant, non ad Persas tantum, sed ad Tartaros quoque Scythasue aufugientes. Persarum enim gens, literis semper dedita, ne tunc quidem maiorum vestigia deseruerat, et tum elegantiora historiae ac poëseos, tum seueriora philosophiae moralis et astronomiae studia coluerat. Illius exemplum esse potest Chondemiri, historici Persae, *historia vniuersalis* nondum edita; poëseos nobilissimum illud *rosarium persicum* cuius infra dabimus epitomen; astronomiae specimen exhi-

Philosophia inter alias Asiae gentes culta.

y) Abulfaraius p. 208.
z) p. 226.
a) L. III. c. 8. p. 289.
b) c. 9. p. 297.
c) Hist. eccl. Sec. IX. p. 653. seq. Sec. X. p. 111. Sec. XI. p. 459. Sec. XII. p. 592.

exhibet ſcriptum aſtronomicum *Shhaeh Cholgii* a Io. Gravio editum. Neque obſtitiſſe Scytharum ferociam, quo minus philoſophiae et matheſi operam darent, Olog Beigi principis Tattarorum, Timurisque nepotis exemplum, *tabulae*que eius *geographicae* a laudato Gravio editae luculenter demonſtrant. Multum vero ad decrementa literarum contulere arma Turcarum, quae Saracenorum imperium euerterunt, priſtinamque reuocauerunt barbariem; licet recentioribus temporibus ex his tenebris prodire et ipſi auſi fuerint, de qua re vero hoc loco nihil dicendum, vbi Saracenorum hiſtoriam philoſophicam ſcribimus. Ex hoc breui hiſtoriae philoſophicae inter Saracenos cultae compendio manifeſtum eſt, ab Al-Manſoris aeuo, maxime vero ab Al-Mamonis tempore, honorem literis omnibus, et philoſophiae quoque fuiſſe habitum, nec defuiſſe, qui barbariei ſe opponerent. Sed et publicae eruditionis ſedes ſcholaeque non defuere Arabibus Aſiam incolentibus, in quibus mathematicae et philoſophicae ſcientiae iuuenibus tradebantur. *Scholae Saracenicae in Oriente.* Et naſcentibus quidem inter Arabes literis et philoſophia priuatas magis quam publicas ſcholas habuiſſe viros doctos, vix dubitandum eſt, cum nondum locum certum ſedemque fixam accepiſſet eruditio, licet paſſim conſediſſent viri eruditi, qui iuuentutem docebant. Quod imprimis Chriſtianos feciſſe Graecae literaturae gnaros, eosque ex ſcholis ſuis Muhammedanae fidei alumnos non excluſiſſe, Meſuehi et Honaini exemplo ſupra memorato conſtat. Sed principibus Arabum in ſtudiorum patrocinium conſpirantibus, omnino credibile eſt, ſurrexiſſe quoque ſcholas et collegia publica, et praecipue Al-Mamonem, qui eruditorum et philoſophorum ſocietatem in aula fouebat, eiusmodi collegia in praecipuis imperii ſui vrbibus excitauiſſe. Certe Baſorae eiusmodi doctorum virorum collegium floruiſſe, quod Zaid Ebn Kaphaa offendit cum illuc appelleret, teſtis eſt Abvlfaraius [d], ſcribens: *Diu is Baſorae ſubſtitit, vbi quosdam reperit in variis ſcientiis doctos, quibus ſe adiunxit, atque operam collocauit. Coetus iſti ſocietatem inter ſe conflantes ac ſincera amicitia coniuncti, in ſanctitatis, puritatis ac ſinceritatis ſtudio coaluerunt, atque inter ſe ſectam conſtituerunt, quo viam ad conſequendam Dei beneuolentiam propinquam ſe reddidiſſe autumant, dicentes religionem Islamiticam pollutam eſſe, et mixtam erroribus, nec ablui et mundari poſſe, niſi philoſophiae ope* [e]. Sed in aliis quoque vrbibus eiusmodi ſcholas doctorumque collegia fuiſſe, facile euinci ex ſcriptoribus Saracenicis poteſt. Bocharae enim, Tartariae quidem vrbe, ſed in confiniis Perſiae ſita, ſcholam fuiſſe, in qua in literis enutritus eſt Auicenna, teſtis eſt Abvlfaraivs [f]; qui et de Yuneſio ſupra dicto, quem dialecticae laude excelluiſſe ſcripſerat, addit, eum ex incolis Dirkanae fuiſſe, ibique educatum in ſchola Mar Mari [g]. Vt taceamus

 Chri-

d) Dyn. IX. p. 217.

e) Valde illuſtrat hic locus ea, quae in fine §. praec. diximus.

f) p. 230.

g) p. 200.

Christianos Libani montis incolas, quos ex supra dictis notum est artium et scientiarum scholas habuisse, et prodiisse ex illis viros philosophiae quoque laude inclytos. Celeberrima tamen Musarum sedes atque literarum emporium fuit Bagdadum, quam sibi sedem regiamque Chalifae Saracenorum elegerant. Supra enim iam demonstratum, in ea vrbe ab initio imperii Abbasidarum Christianos literas docuisse, et philosophiae quoque et voce et scriptis promouendae operam dedisse; sed et Al-Mamonem, occupata vrbe, florentissimam ibi eruditionem reddidisse, et conduxisse vndique viros doctos, qui philosophiam et disciplinas mathematicas docerent. Id quod eo fatis functo itidem factum est. Seculo enim Christiano decimo medio Bagdadi docuisse Iaballat Al-Mostaufi, et logicam, physicam, metaphysicam, politicam iunioribus tradidisse, idque etiam fecisse Afrihi Ebn Adda versatissimum dialecticum ABVLFARAIVS [h] testatur. Et ex hac quoque schola tanquam ex equo Troiano prodiere philosophi magni inter Arabes nominis, Abulheisin, Essophi, Abulhusen Ibnu Telmid, Alfarabius, Rasi, Bachillani, Mesuach, siue Ioannes Damascenus iunior, Gazzali aliique, quorum aliqui in ea quoque vrbe docuerunt, vt in eorum vitis narrat LEO AFRICANVS [i]. Quo etiam auctore [k] nouimus, seculi duodecimi initium huic demum loco academiae famam et celebritatem comparauisse. Tum enim condidit Vezirius prouinciae praeses (Vice-Cancellarium et Consiliarium maiorem vocat Leonis interpres voce barbara) pulcherrimum collegium Bagdadi, in quod ducenta fere millia ducatorum expenderat, idque possessionibus fundisque ditauit, et doti illi eos dedit, quorum reditus et prouentus quindecim millium ducatorum summam aequabant. Ita constituta academia, sex circiter millia hominum doctissimorum, (studiosorum sine dubio et discipulorum) congregati sunt, ad quos erudiendos singularum artium et scientiarum professores constituit, qui eas iuuentuti praelegerent. Interque eos fuit Algazelius celeberrimus Saracenorum philosophus, magno stipendio ad subeundum in hac academia doctoris publici munus conductus, vt infra in eius vita narrabimus. Sed et hoc, auctore Leone, discimus, tantam eius academiae, professorumque auctoritatem et existimationem fuisse, vt non tantum iuuenes vndique confluerent, et diuites quoque atque nobiles ad philosophiam discendam properarent, sed et ipse prouinciae praeses haud raro lectionibus professorum, maxime Algazelii, interesset; sicque gloriam et honorem philosophorum quam maxime creuisse. Ex hac schola cum innumerus discipulorum aceruus exiret, qui absoluto studiorum stadio per omnis fere orientis prouincias dispersi sunt, facile inde colligi potest, latissime in iis locis philosophiam pomoeria sua extendisse, nec mirum videri debet, literas elegantiores et philosophiam ex Christianorum regionibus extorrem nidum atque asylum inter

h) p. 208. 209. i) De viris illustribus Arabum. k) c. 12. p. 274.

inter Saracenos inueniſſe laetiſſimeque in Aſia fuiſſe propagatam. Quod ſi melioribus et propitioribus factum eſſet ſeculis, quibus purior et elegantior philoſophiae habitus enituerat, dubium non eſt, quin optimo atque feliciſſimo philoſophiae fato eueniſſet: at cum iis potiſſimum temporibus acciderit, quibus inter Graecos tantum non collapſa penitus erant literarum ſtudia, et vix caput paulum extollere iterum audebant, ſolus etiam Ariſtoteles dux a Saracenis in philoſophia deligeretur, multum hoc obſuit incrementis philoſophiae, ex hac gentis circa illam induſtria certo alias euentu prodituris. Egregie tamen factum ab orientis his incolis, quod omnibus vnius prouinciae ſcholis virum quendam egregie doctum praefecerint, qui eas regeret. Certe Naſiroddinum Tuſenſem, celeberrimum philoſophum, cuius infra pleniorem dabimus notitiam, omnes, quae ſub Mogulenſium imperio fuerant ſcholas, earumque reditus ſub arbitrio ſuo habuiſſe, teſtis eſt ABVLFARAIVS [l]. Plura quae hanc philoſophiae Saracenicae hiſtoriam illuſtrabunt infra adducemus, vitas praeſtantiſſimorum philoſophorum Arabum enarraturi.

§. VIII. Haec inter Arabes in Aſia potiſſimum geſta ſunt, qui cum, imperante Chalifa Achmed Abulabbas Mutadino Allala in multas factiones diſcinderentur [m], factum tandem eſt, vt noui principes ſurgerent, et imperium, quod hactenus vni paruerat, in partes diuideretur. Eo itaque tempore anno Hegirae DCCCLXXVII, Aegyptus ab Aſiatico principatu auulſa, et a Muhammed Ebn Tolun nouum in his Africae partibus imperium conditum eſt [n], quod a diuerſis familiis gubernatum, inter quas Saladina [o] emicuit, tandem a Mameluchis occupatum et priſtinis poſſeſſoribus ereptum eſt. Quanquam autem variis mutationibus et viciſſitudinibus Aegypti principatus erat obnoxius, quae ex Saracenica hiſtoria aliunde repetendae ſunt, id quod alias funeſtum plerumque philoſophiae fuiſſe, eius hiſtoria loquitur; raro tamen exemplo detrimentum literae et philoſophia inter Saracenos Aegypti dominos paſſae non ſunt, ſed et aſylum et patrocinium inuenerunt exoptatiſſimum. Nam et Alexandriae et Alcairi a Saracenis gymnaſia excitata fuiſſe conſtat, in quibus philoſophia et humanitatis diſciplinae perſonarent. Vidit eiusmodi gymnaſium BENIAMIN TVDELENSIS [p], cuius haec narratio eſt. *Extra vrbem Ariſtotelis, praeceptoris Alexandri, ſchola eſt: vbi pulchra et magna ſtructura, marmoreis columnis inter ſcholas collocatis. Nam viginti ferme ſcholae viſuntur, quia eo ex toto mundo confluebant, quo Ariſtotelis philoſophiam addiſcerent.* Succinit his LEO AFRI- *Fata philoſophiae inter Arabes Occidentales.*

 CANVS

l) pag. 358.
m) ELMACIN. L. II. c. 16. p. 166. ſeqq.
n) EVTYCHIVS Annal. T. II. p. 471. is circa haec tempora natus eſt.
o) Vid. vita Saladini a Cel. ALB. SCHVLTENS, cui plurimum debet Orientis literatura, edita.
p) In itinerario p. 121. Videtur autem Iudaeus in abſurda opinione fuiſſe, ipſi Ariſtoteli hoc gymnaſium extruxiſſe Alexandrum M.

CANVS [q], testatus, *multa Al-Cairi quoque admirandi operis acroateria passim reperiri, interque ea vnum, a Sultano Gaurio exstructum, illo, quocum, a Selymo Turcarum imperatore deuicto concidit in Aegypto Mameluchorum imperium. In suburbio Betzuaila item esse celebre collegium Hesen Sultani, concamerationum altitudine, moeniumque vastitate adeo memorandum, vt rebellibus arcem praebuerit: porro in suburbio Beb Elloch videri collegium memorandi operis, Mameluchi Iazbach, cuiusdam Sultani consiliarii, a quo locus Iazbachium aedificium appelletur: Bulacum postremo suburbium pulcherrimis studiosorum collegiis refertum esse.* Haec Leo, quae ex illo repetit CONRINGIVS [r]. Ex his vero aedificiis splendidis recte colligitur, nec sumtibus pepercisse, nec fauore defuisse Aegypti principes literis et philosophiae, cum regias fere opes ad eiusmodi aedificia construenda adhiberent: nec defuisse splendidis gymnasiis professores stipendiis amplissimis nutritos, discipulosque ad capacissimas istas literarum palaestras eruditionis et philosophiae addiscendae caussa conuolasse. Fatendum tamen Turcarum oscitantia, armis et mechanicis operis magis tribuentium, quam scientiis, euenisse, vt valde haec literarum et philosophiae studia in Aegypto refriguerint. Sane idem LEO AFRICANVS [s], de Al-Cairi incolis haec scripta reliquit: *Mercaturae ac mechanicis artibus dant operam, non tamen loco natali excedunt. Plurimum studio legum incumbunt, artium paucissimi. Quamuis collegia perpetuo studiosis referta sint, exigui tamen ad frugem perueniunt.* Id quod confirmat PROSPERI ALPINI, qui per aliquot annos Al-Cairi vixit, testimonium, qui quo loco philosophiae et medicinae studium apud Aegyptios suo tempore fuerit, luculenter describit: cuius tamen verba, ne Lectorem moremur, in fine paginae tantum adiicimus [t]. Dilatarunt fimbrias imperii sui Saraceni sub Chalifa Walido in Africa [u], anno Hegirae XCV, et Barbariam, Mauritaniam, Cyrenen, Marmaricam aliasque regiones ad maris mediterranei ora sitas

q) In hist. Africae L. VIII. p. 267.

r) Antiqq. Acad. diss. I. p. 34.

s) l. c. p. 272.

t) De medicina Aegyptiorum L. I. c. 1. „Ac „primum dico, Cayri aliisque in locis Aegypti „plurimos tum viros tum mulieres reperiri, qui „publice per vrbem medicinam faciunt, non ta„men vllos existere, qui hanc artem aliqua ra„tione atque Hippocratice faciant: quando ibi „nunc non literis sed armis opera ab his popu„lis datur. Neque id quidem mirum, cum „Turcarum imperio ea gens subiecta sit, qui „nullis scientiarum studiis delectantur: armis „tantum auro argentoque et Veneri indulgentes. „Deest illis studiorum exercitatio, quanquam „publicas scholas, siue studia ipsi habeant, in „quibus varia scientiarum genera docentur. „Cayri studii locum Gemelhazaz appellant, „pro quo trecenta millia aureorum anno quoli„bet dissipari aiunt. Siquidem ibi totius acade„miae sumtus ad libros, ad victum, et ad reli„qua doctoribus et scholaribus necessaria quot„annis aere publico suppeditantur. Ex omnibus „vero scientiis et artibus, quae ibi docentur, „ea pars theologica sola apud ipsos colitur, „quae pseudoprophetae Muhammedis leges insti„tutionesque pertractat: multi siquidem prope„modumque infiniti sunt, qui honoris atque vti„litatis gratia in eiusmodi scientiam incumbunt „ - - In aliis vero artibus atque scientiis per„pauci sunt, qui perfecti fieri studeant, omnium„que minime in arte medica etc.

u) ELMACIN. hist. Sarac. L. I. c. 13. p. 72. RODERICVS TOLETANVS in hist. Arab. c. 9. seqq. p. 8 addita Elmacini editioni Erpenianae, LEO AFRICANVS l. c. MARIANA hist. Hisp. L. VII. c. 5. et alii.

ſitas occupauerunt, inde Arabes Muſtehgemi dicti, id eſt barbari et Mogrebimi, Occidentales, vt ſupra obſeruatum. Ex Africa in Hiſpaniam transfretantes, hanc quoque regionem totam bellis repleuerunt, vique gladii fecerunt ſuam [x]. Et initio quidem, cum his terris partim Bagdadenſium, partim Aegyptiorum duces, partim alii duo Chalifae, qui defecerant, Caruanenſis ſcilicet et Feſſanus imperarent [y], parum literarum ibi diſſeminatum fuiſſe, ſilentium ſcriptorum ſatis euincit. Aſt cum noua Luntuniorum inter Saracenos gens exoriretur, quae auctore Abul Taxif prius imperium circa A. C. cIↃ LI deleuit, eaque breui temporis ſpatio ita imperii fines prorogaret, vt vtramque Mauritaniam, Tingitanam ac Caeſarienſem complecteretur, Barbariamque his et Tunetanum regnum, quin et Baeticam integram aliasque Hiſpaniae regiones adiiceret, meliora quoque in his regionibus barbariei ſqualore oblitis illuxerunt literis tempora. Nec mutationem magnopere paſſus eſt ſtatus literarius inter Saracenos Africae incolas cum Almuachedini ſeu Almohadi pontifices deuictis Luntuniis rebus potirentur, medio ſeculo Chriſtiano duodecimo Marocci aula conſtituta. Et quamuis hoc quoque regnum ſeculo ſequente concideret, et tria alia pareret, Feſſanum, Telenſinum et Tunetanum, quorum viciſſitudines et fata noſtris quoque temporibus celebrata ſunt, manſit tamen, ſi ſcriptoribus hiſtoriae Africanae credendum literis inter Mauros honos. Maxime vero id factum ſub tertio Mauritaniae rege, ex Almuachindinorum gente Iacobo Manſure, qui literis magnopere fauebat [z]. Eius enim temporibus debemus Auerroëm aliosque magni nominis philoſophos, qui in Africa et Hiſpania nomen extulerunt ſuum, cum eo tempore longe lateque in Occidente inter Chriſtianos regnaret barbaries, vt infra ſequente libro narrabimus. Et ſeculo quidem Chriſtiano nono, quo primum fere arma Saracenorum in his terris inualeſcere coeperunt, irreparabilem literae iacturam fecerunt, libris Graecorum tantum non omnibus, quos Vandalici furores reliquerant, crematis, et abolitis, cum ferro ignique vbique gens bellicoſa, et eo tempore ſolis armis vacans, graſſaretur: quod eo maiori damno euenit, cum pauciſſimi ex his codicibus Latina ciuitate eſſent donati. Reparauere tamen hanc iacturam ſequentia tempora, Orientalium Saracenorum exemplo incitata, quorum verſiones librorum optimorum, ab Al-Mamonis tempore ad hoc ſeculum confectas nacti Arabes, cateruatim ex Orientis regionibus congregauerunt, et ſplendidas inde extruxerunt bibliothecas, quarum vsque ad recentiora tempora haud obſcura remanſerunt veſtigia. Teſtes volumus bibliothecam Feſſanam et Larrachanam, qua Africae vrbe occupata ingens

x) RODERICVS TOLET. l. c. c. XII. pag. 11: has regiones a Saracenis in Africa occupatas recenſet: Aegyptum, vbi metropolis Alexandria Aethiopiam, vbi Nadauer, Africam, vbi Carthago, Hiſpaniem, vbi Toletum, Siciliam, vbi Panormum. Addit his partem Calabriae, Apuliae et prouincias quaſdam Gallicas. Conferendus cum his CONRINGIVS l. c. diſſert. I. p. 36. Suppl. XXII. p. 555. ſeqq.

y) LEO l. c. p. 16.

z) IDEM de viris illuſtribus Arabiae cap. 20. pag. 283.

ingens inde librorum Arabicorum ad Gallos copia translata eſt, qui cum Arabicam linguam eo tempore non intelligerent, coëmtis quibusdam voluminibus, potiſſimam eorum partem in Hiſpaniam remiſerunt, ex quibus poſtea Philippus II. Scorialenſem bibliothecam auxit, qua de re videndi, qui libros manu ſcriptos celeberrimae bibliothecae enumerarunt [a]. Nec hoc ſolum ad figendam in Africa eruditioni, praecipue, philoſophicae, ſedem ab Arabibus tentatum eſt, ſed excitata quoque gymnaſia atque collegia, ſplendidis aedificiis, prouentibus vberrimis, et docentium eruditione ſuperbientia. Qualem academiam fuiſſe Marocci teſtis αὐτόπτης eſt L E O A F R I C A N V S, qui eam his verbis deſcribit [b]: *Habet et haec arx regia nobiliſſimum quoddam collegium, cui triginta inſunt aulae. Huius medio viſendae amplitudinis quaedam eſt, in qua publice maximoque apparatu praelegere ſolebant, dum adhuc apud illos literaria floreret reſpublica. Qui in hoc collegium recipiebantur, his dabatur victus atque veſtitus. Profeſſorum alius centum, alius ducentos quotannis pro lectionis qualitate aureos accipiebat, neque quemquam praelectioni admittebant, qui non exactiſſime calleret, quae ad eam artem, quam profitebatur, pertinere putabant. Locus ornatiſſimus parietes habet opere vermiculato elegantiſſimos, eaque praeſertim aula, in qua publice ſemper praelegere ſolent. Omnes porticus, omnesque adeo conuexitates ex lapide depicto vitreoque compoſitae ſunt, apud illos Ezzuleia dici ſolet, cuiusmodi adhuc apud Hiſpanos in vſu eſt. Huius ſtructurae medio egregius limpidusque admodum eſt fons, cuius murus ex marmore candido atque elaborato. Audiui frequentem quondam hic fuiſſe diſcipulorum numerum.* Eodem auctore nouimus, apud Feſſanos eadem beneuolentiae et magnificentiae erga literas ſpecimina eo tempore extitiſſe. Adiiciemus integrum L E O N I S [c] locum, licet longiuſculum, eo quod multa contineat, hiſtoriam literariam Maurorum, qua et philoſophica comprehenditur, valde illuſtrantia. Ita vero ille: *Sunt in hac vrbe duo celeberrima collegia, multis aedificiis multoque opere muſiuo elegantiſſima, horum omnes trabes inciſae. parietes tum marmorei, tum cretacei. Sunt, quae centum habent muſeola, ſunt quae plura, ſunt quae pauciora. Omnia autem a diuerſis regibus, qui ex Marinis oriundi erant, condita ſunt. Atque horum quoddam eſt amplitudine et elegantia admirandum viſuque digniſſimum, quod a quodam rege conditum eſt, quem illi Habu Henu vocabant. Heic egregium quendam fontem marmoreum reperias, cuius vas duas cupas continet. Praeterfluit quoque in hoc collegio riuulus intra canalem nitidum atque elegantiſſimum, cuius margines marmore et maiorica elegantiſſimae ſunt conſtructae. Tria item hic viſuntur deambulacra tecta, miro artificio* ac

a) Nominat eos S T R V V I V S introd. in hiſt. lit. c. 3 p. 81. conſ. H O T T I N G E R. ſmegma Orient. L. III. P. II. p. 1. et ad calcem bibl. Orientalis.

b) Hiſt. Afric. L. II. p. 60.

c) L. III. p. 110.

ac labore ornatissima, quae columnis quibusdam innituntur octogonalibus variis coloribus distinctis. Ab vna autem columna ad aliam arcus videas labore musiuo, auro atque coeruleo colore conspicuos, tectum autem ligneum est, miro artificio incisum. Porticus cancellis elegantissimis sunt secreti adeo vt, qui foris sunt, illos videre nequeant, qui intus ambulant. Murus vndique, quantum manu contingere licet, opere cretaceo, quod maiorica vocant, depictus est. Reperias multis in locis carmina quaedam, quae annum indicant quo exstructum fuit illud collegium, item et permulta in conditoris laudem conscripta epigrammata. Sunt et characteres magni admodum nigro colore obducti, qui a longe optime leguntur. Portae illius collegii aereae multo artificio ornatissimae, cubiculorum vero ianuae ligneae miro item artificio incisae. Aula quae orationibus est dicata, suggestum habet, ad quem nouem gradibus ebore et hebeno constructis ascenditur. Absoluto collegio, dicunt nonnulli, regem, quantum pecuniarum in eo exstruendo consumsisset, scire voluisse, moxque folio vno alteroue perlustrato, quadraginta millium aureorum summam reperisse: quare omnino lacerum librum in eum fluuiolum coniecit, hoc addens ex cuiusdam Arabis scriptis dictum: quicquid charum, quamuis carum, si pulchrum, carum non est: neque nimio constitisse dicendum, quod animo arridet. Fuit tamen regi quidam a thesauris, qui sumtum accuratissime annotauit, atque in egregium hoc opus quadringenta et octuaginta aureorum millia insumta collegit. Reliqua Fessae collegia cum hoc aliquam habent similitudinem, habetque quodlibet suos professores quorum quidam ante meridiem, alii horis pomeridianis praelegunt; his autem optime a conditoribus praeuisum est. Olim qui hic literis incumbebant, toto septennio vestitus atque victus dabatur, at nunc illis nihil praeter cubiculum contingit gratis. Haec Leo, ex quibus luculenter patet, quantus sumtus vere regios in literas et optima disciplinarum genera contulerint Maurorum principes. Haec vero omnia non ad eruditionis tantum vniuersalis historiam literariam, sed ad philosophicam quoque pertinere, recte ex eo euincitur, quod in his collegiis atque academiis non legis tantum Islamiticae explicatio, et theologia Muhammedanorum scholastica, sed et mathematicae et philosophicae scientiae publicae praelectae et traditae sunt; ex quibus praelectionibus prodiere medici, philosophi, mathematici inter Saracenos Africae incolas celeberrimi, Rasi, Ezaharagui, archiatri Cordubenses; porro Esseriph Essachalli, Ibnu Saig, Ibnu Zohar, Ibnu Thofail, Ibnu El Baitar, Auerroës, Abul Hasan, Abubahar, multique alii, quorum ex parte infra fiet mentio: qui satis, quo loco philosophia a Mauris habita sit, ostendunt. Adiiciamus tamen LEONIS [a] testimonium, scribentis: *Qui in Barbaria ac maris mediterranei tractu habitant Arabes*

a) L. I. p. 33.

bes maxime trahuntur ad scientiae studium atque cupiditatem, habentque apud illos locum principem ea, quae ad illorum fidem atque religionem spectant. Fuerunt olim et mathematicarum disciplinarum, et philosophiae atque astrologiae studiosissimi; sed abhinc annis fere quadringentis ea studia ab illorum principibus atque fidei professoribus fuerunt sublata. Ex his vero Leonis verbis intelligimus, philosophiae inter Mauritanos reliquosque Africae Arabes recentiori aetate exiguum fuisse pretium, immo refrixisse omnem literarum amorem. Nam et de Maroccana academia testatur: *suo tempore discipulos plures non inuenisse quam quinque: et praelectorem quidem stupidissimum atque ab omni humanitate alienissimum;* et de Fessana: *iam nullos habent haec collegia praeter exteros quosdam scholasticos, qui ciuium victitant eleemosynis: et si quis e ciuibus inhabitet, numerum duorum vel trium non transscendunt. Professore lectioni parato ex auditoribus quisquam textum praelegit, cui postea praelector commentum addit atque locorum obscuriorum interpretationem aliquam. Solent et interdum praesente praelectore discipuli inter se de lectionibus certare.* Ex quibus vltimis verbis id, quod supra Leo monuit, confirmatur, legis tantum Muhammedicae studium ibi adhuc vigere, ad quam nempe et textus et Sunae siue explicationes pertinent. Caussam vero, cur ita literarum elegantiorum et philosophiae studia inter Mauros decreuerint, recte ad intestina bella reuocat, quibus euersae sunt facultates principum. *Bellum*, ait *Sahidicum multas deleuit possessiones, quarum emolumentis alebantur studia: nunc autem ducenti huic collegio, illi vero centum vix aurei in annum redeunt, qui professoribus numerantur.* Prouocat tamen GEORGIVS HORNIVS [e] ad Clenardum, quo teste constet, Tuneti florere ceteras omnes disciplinas. Collegia ibi esse multa, in quibus studiosi artibus, medicinae, legibus operam dent. Superiori seculo XVI, teste IOVIO [f] regem Muleassem, exactissime philosophiae Auerrois peritum cum philosophis Italis de natura vniuersi, motu coeli, potestate siderum disputauisse, et hodienum doctores vocari Alphakios, id est, σοφός. Nos haec auctorum fidei relinquimus, nec hodiernum inter Mauros philosophiae statum hoc loco curamus, medii aeui historiam philosophiae Saracenicae scribentes.

Sectae inter Saracenos.

§. IX. Consideratis ita fatis philosophiae in gente Saracenica in genere, de specialibus quoque eius apud illam circumstantiis nunc porro agendum est: inter quas nulla magis attentionem meretur, et huc referri debet, quam quae sectas Muhammedorum philosophorum enumerat. Eae enim tantum non omnes ex philosophia ad legis Islamiticae explicationem adhibita exortae sunt. Et ipse quidem nouae religionis conditor, vt ab omni literarum praesidio erat vacuus, et ineptam rhapsodiam compilauerat,

e) Hist. phil. L. V. c. 2. p. 295. f) Hist. L. XXXIV.

rat, de cuius veritate facile dubitare poterant, qui de ea disceptare auderent, seuere prohibuit, ne de noua lege disputarent, cuius eo magis rationem illum habuisse credibile est, quod eius asseclae ex variis religionum diuersissimarum populis coiuissent: quos aeque facile disiungi praeuidebat, si, quod illis iniecerat, communis legis capistrum, disputationibus discinderetur. Nec alia forte ratio est, cur, teste ELMACINO [g] Muhammed ante vltima fata praeceperit, *ne duae in Arabia concurrerent religiones*, et ob hoc eius mandatum Iudaei, qui sub foedere cum illo fuere, postea eiecti sint. Mature tamen de legis sensu et interpretatione in dissidia discessum est, quae tandem in sectas abierunt. Non ignotum enim rerum Muhammedicarum gnaris est, quanta discordia inter Muhammedanos exorta sit, ex quo Alis nouam factionem condidit [h], ad quod schisma philosophicas eius meditationes aliquid contulisse, non inepte coniicitur. Teste enim ELMACINO [i] *fuit acutissimus, et multum pollens eruditione, quippe speculatiuis scientiis et practicis instructus.* Et hoc quidem schismate Turcarum et Persarum gentes Muhammedanas ita animo disiungi constat, vt facilius Christianos, quam sectam oppositam tolerent. De quo tamen schismate hic plura dicere nihil attinet, cum id ad ecclesiasticam magis Muhammedismi historiam, quam philosophicam pertineat, et apud scriptores rerum Muhammedicarum facile inueniri queat. Sed et praeter magnum hoc schisma in multas alias sectas Muhammedis asseclae distincti separatique sunt, prout, nempe vel de iure suo Canonico, quod ex lege Islamitica exstruebant, vel ex theologia, praecipue vero de Deo eiusque attributis et decretis inuicem dissentiebant. Earum tamen historia integram tractationem postulat, a nobis ob prolixitatem non expectandam, licet varia ea exhibeat, quae historiae philosophicae inter Muhammedanos lucem accendunt. Dabunt tamen amplam de hoc argumento disquirendi syluam HOTTINGERVS [k] et POCOCKIVS [l], viri de historia literaturae Orientalis immortaliter meriti, qui ex ipsis Arabum et Iudaeorum inter Arabes viuentium scriptis egregiam eius nobis collegerunt materiam. Sunt vero sectarum Muhammedicarum supra septuaginta, quas enumerare omnes et inter se discernere, nec operae pretium est, nec ad hoc nostrum institutum pertinet. Potiora tantum delibamus, quae ad rhombum facere, et historiam Muhammedanorum philosophicam illustrare apta sunt. Dux vero hic eligendus est ABVLFARAIVS [m], qui in ea historiae suae parte, quam doctissimo commentario illustrauit POCOCKIVS, accuratius ceteris de his sectis commentatus est. Eo enim auctore sex sunt sectae siue dissensiones circa radices, quae in septuaginta et tres ramos effloruerunt.

 Illae

g) L. I. c. I. p. 8.
h) ELMACIN. L. I. c. 5. p. 36. confer. TEIXEIRA l. c. p. 215. HOTTINGER. l. c. p. 366.
i) L. I. c. 3. 43.
k) Histor. Orient. L. II. c. 6. p. 340.
l) Specim. histor. Arab. p. 209. add. GEOR. A SALE proleg. ad Koran, f. VIII. p. 151.
m) Dynast. IX. quem locum in specimine sigillatim expressit POCOCKIVS.

Illae sunt Moatazalae, Sephatii, qui inter se contrarii sunt, vt et Kadarii Giabariis aduersantur, et Morgii Waidiis; quibus et Shios addit Chawarigiis contradicentes. Dissensum vero reduci, ait, ad quatuor capita, quorum primum est attributa et vnitas Dei, secundum decretum eius et iudicium; tertium promissa et minae, quartum prophetia et antistitis munus. Recte vero simul monet, potissimam dissensus partem ex philosophia eiusque notionibus ad theologiam applicatis originem cepisse, qua de re infra in enarranda Muhammedanorum theologia naturali pluribus dicemus. Ex reliquis hic per lancem quasi saturam notandi sunt Hanifaei vel Hanifitae [n], eiusdem fere commatis in articulo de prouidentia diuina, quo Pharisaei inter Iudaeos fuere: Melkitae, cum Christianis orthodoxis, quos ita quoque appellari supra iam memorauimus, non confundendi, quae secta non theologiae tantum, sed et disciplinis aliis litauit, virosque produxit varia eruditione celebres, Ibn Hagheb Aegyptium, Abu Muhammed Abdalla Ibn Abizeid, Ahmed Ben Edris Sanhag aliosque [o]. Porro Schafaei, inter sectas Muhammedanas valde celebrati; Henbalitae ab Ahmed Ben Henbal ita dicti, et Schamrachaei. Maxime vero inter Muhammedanos celebris est secta Mutazalitarum, quos Muhammedanorum Pharisaeos recte dixeris. Nam et hi a separatione nomen habent, Arabico nomine idem significante, quod Hebraeum, nempe separatos. Accepere enim nomen teste Sharestanio apud Pocockium [p], ab auctore sectae Wasel Ebn Ata, Al-Hasani Basriensis discipulo, cui et asseclis id haesit, quod, cum proposita a quibusdam quaestione de iis, qui peccatum aliquod grande commiserunt, num a fide excidisse putandi sint, nec ne etc. non expectato magistri responso se subduxisset, et sententiam suam condiscipulis exponere coepisset, dixerit Al-Hasan: separatus est a nobis Wasel, vnde nomen exortum. Paulo aliter Ebn Chalican in vita conditoris huius sectae, narrat: Al-Hasanum eum ob sententiae diuortium a schola sua expulisse, a quo cum se subtraxisset, adhaerente ei Amro Ebn Obaid ipsis eorumque asseclis nomen Al-Motazali haesisse. Aliorum relationes de hoc nomine variantes videsis apud Pocockium [q]. Est vero haec secta inter praecipuas Muhammedanorum theologos scholasticos, referrique debet inter sectas philosophicas, eo quod multa de Deo, rebusque diuinis philosophice disputat, vt ex Maimonide [r] disci potest, qui eorum opinionem de prouidentia diuina exponit, ex quo discimus, in hoc quidem dogmate eos proxime ad Sadducaeorum sententiam accessisse. Et hic quoque philosophiae vsus in argumento theologico caussa est, cur in multis legis Islamiticae partibus a communi reliquorum explicatione secessum fecerint. Eorum propago fuit secta Ghabetaeorum. Sed et Ghabraei enumerandi sunt, qui in doctrina de prouidentia diuina Essenorum placitis proxime se adiunxerunt, itemque Ascharitae et Kadraei.

n) Elmacin. L. III. c. 8. p. 186.
o) Conf. Hottinger. l. c. p. 341.
p) l. c. p. 211.
q) loc. cit.
r) Mor. nebhoch. L. III. c. 16.

Kadraei. Dararaei autem et Hamzaei inter haereticos vna cum Karmataeis a Muhammedanis referri ex ELMACINO [s] et ABVLFEDA [t] patet, nec Zindikaeorum melior exiſtimatio fuit, de quibus infra ex inſtituto dicemus. Plerasque has ſectas ab Al-Manſoris, Rashidi et Al-Mamonis temporibus, vel paulo poſtea deriuandas eſſe, quibus philoſophia inter Arabes innoteſcere et vulgari coepit, vel ex eo liquet, quod philoſophiam legi Islamiticae applicuerint, indeque in ſententiarum diuortia ſeceſſerint. Nempe cum ineptias Alcorani perſpicerent homines non inepti, et iudicii acie inſtructi, qui philoſophiae recens introductae auctoritate et veneratione moti, eiusque praeſidiis muniti philoſophari de lege incipiebant, non potuere non, qui paulo acutius videbant, obſtupeſcere. At cum a lege deficere, et pſeudo-prophetae doctrinam deſerere inter Muhammedanos capitale eſſet, adeo, vt ipſe Al-Mamon, quamuis philoſophiae luminibus illuſtratus ſeueriſſimas in id poenas, teſte ELMACINO [u] conſtituerit, neceſſarium erat, vt, quod reiicere fas non erat, philoſophiae beneficio in alios et commodiores ſenſus transferretur, et ſic legis Islamiticae ſenſus verus mira ratione adulteraretur. Exortae inde inter Muhammedanos ſectae philoſophicae, quae recepta ſemel philoſophia Ariſtotelis, non ſatis tamen pure ad haec tempora deriuata, ita vſae ſunt, vt, quod litera Corani abſurdum eſſe docebat, diſtinctionum, abſtractionum, notionum philoſophicarum adminiculo in meliores ſenſus detorqueretur, ſicque noua religionis legisque Iſmaëliticae, et quidem potiorem partem metaphyſica exiſteret facies. Agnouerunt id ipſi Arabes, ex quibus dignus eſt locus SHARESTANII [x], ita ſcribentis: *Deinde inſpexerunt e Matazalorum doctis quidam libros philoſophorum, cum imperante Mamone verſi eſſent, et eorum viam* (i. e. methodum) *cum viis* (legis) *Al-Calam miſcuerunt, atque inde ſpeciem ſcientiae ſingularem conſtituerunt, quam ſcientiam Al-Calam nuncuparunt, vel quod praecipua, de qua apud eos diſputatur et controuertitur, quaeſtio ſit de illo ſermone* (verbo Dei) *atque ita toti ſpeciei nomen tribuatur, vel quod imitati fuerint philoſophos, qui ſpeciem e ſpeciebus ſcientiarum ſuarum* (logicam) *vocarunt Al-Manteck, ſunt vero Al-Mantek et Al-Calam ſynonyma.* Addendus his locus MAIMONIDIS [y], qui ipſe diu inter Arabes vixit, et caſtra philoſophicorum horum theologorum curioſe explorauit, qui recte docet, „Muhammedanos iſtos theologos ſua potiſſimum ex libris Graecis Syriacisque ex Graeco verſis deſumſiſſe, et „haec tela alibi accepta illuc direxiſſe, vt philoſophorum arma (contra Iſlamiſmum) euerterent. Factum enim eſſe, cum Chriſtiani vel Graeci „vel Syri eſſent, et in his potiſſimum linguis pleraque philoſophorum „ſcripta legerentur, vt regibus et principibus legi Chriſtianae parentibus „ſubiecti homines eruditi ea ſibi vindicarent, quae a gentilibus philoſo-

 „phis

s) L. III. c. 6. p. 264. L. II. c. 16. p. 174.
t) Opp. p. 38.
u) L. II. c. 8. p. 138.
x) POCOCK. l. c. p. 194.
y) Mor. nebhoch. P. I. c. 72.

„phis dicta cum Christiana religione conuenirent, vel dissentientia rationibus philosophicis eneruarent, sicque articulos fidei suae roborare „contenderent: qua ratione constet Ioannem Philoponum instituisse. „Eandem methodum secutos fuisse rationalistas Muhammedanorum, exsurgente Islamismi lege, qui, cum in libris Graecorum et Syriacorum „philosophorum ea legerent, quibus iuuari fidem nouam putarent, illa „Islamiticae religioni accommodauerint, de quibus nihil vnquam Graecis in mentem venerit." Alia, eo quod aptius infra enumerabuntur, hic tacemus. Non mirandum id magnopere est, siue Corani absurditates necessario meliori sensu explicandas, siue studia philosophica inter Arabes tandem emergentia, siue Christianorum tela, quibus nouam superstitionem confodiebant, consideres. Nam hac ratione his omnibus vno labore succurrebant homines astuti, qui inuenta introductaque noua ista theologia philosophica vel scholastica et se philosophos esse demonstrabant, et cum aduersariis communibus armis concurrebant. Primis vero Muhammedismi nascentis temporibus, nihil tale euenisse obseruamus, eo quod non legis tantum conditor philosophiam, quam ignorabat, prorsus contemsisset, sed et gladio, non calamo, dissentientes refellere mallet: Ast exortis per philosophiae introductionem sectis, cum ipsi quoque Muhammedani de legis suae fide vacillarent, haec theologia philosophica inter Saracenos introducta est. Id quod Al-Gazelius apud POCOCKIVM [z] fatetur: *Sub Muhammedanismi initiis ignotam illis hanc de rebus ad religionem spectantibus disquirendi artem fuisse: postea cum oriri sectae et in dubium vocari religionis articuli coepissent, inuectam, eiusque vsum ad eorundem articulorum veritatem contra innouatores propugnandam adhibitum fuisse.* Vtrum vero Arabes alieno ad id exemplo inducti persuasique fuerint, de eo anceps videtur quaestio. Et ex libro *Cosri* [a] quidem, quem R. IEHVDA HALLEVI conscripsit, patet, fuisse inter Iudaeos quoque eiusmodi rationalisticam (sit venia verbo) seu philosophicam sectam quam vt Arabes עלם אלכאלם, sic ipsi חכמת הדברים, *sapientiam verborum* vel *loquelae* vocarunt, cuius officium fuerit, fundamenta fidei confirmare rationibus intellectualibus et artis dialecticae beneficio religionis mysteria defendere. Nam Karaeis eos adscribit, aitque finem מדבר esse, *vt in animam eius et animam discipulorum ingrediantur imprimantur fundamenta fidei, quae in anima sapientis sinceri et simplicis quasi naturaliter sunt insita.* Eadem monet MAIMONIDES [b] hic breuitatis caussa non exscribendus. Ex his itaque non inepta argumentatione colligi posse videtur, a Iudaeis hanc theologiam philosophicam siue dialecticam ad Arabes transiuisse, cum Iudaei inter Arabes habitauerint, et inter populos libri, siue eruditos numerati ab illis fuerint, vt supra demonstratum, constet autem, philosophiae vsum Saracenos a gentibus, quad apud ipsos habitabant, didicisse.

Origines philosophiae et theologiae scholasticae inter Muhammedanos.

z) L. c. p. 196. a) P. V. §. 15. seq. p. 359. b) loc. cit.

ciſſe. Firmat hanc ſuſpicionem Cl. CAMPEGII VITRINGAE [c] obſeruatio, Medabberim non exacte tantum cum Dialecticis Graecorum conſpirare, ſed teſtibus his Iudaeis ab hac gente ortum accepiſſe, immo Pauli et Apollinis iam temporibus extitiſſe. Aſt quamuis haec non ſine omni ſpecie et colore dicantur, recte tamen illis opponitur id, quod ſuperiori libro euictum dedimus, et hiſtoria philoſophiae Iudaicae euidenter demonſtrat, Iudaeos non maturius philoſophari coepiſſe ſecundum Ariſtotelem, quam vbi ex oriente pulſi inter occidentales populos, praecipue inter Saracenos, qui tum Hiſpaniae prouinciis pleriſque imperabant, habitare coeperint; nec prius theologiam ſuam habitu philoſophiae Ariſtotelicae amiciuiſſe, quam vbi exemplo Saracenorum inducti fuerint. Nec magnopere vel Halleui vel Maimonides nos morari debet, genti ſuae hanc theologiam philoſophicam vindicantes: cum innumeris fere locis iam comprobatum dederimus, nihil ſolennius apud ſuperbiſſimam Iudaeorum gentem eſſe, quam peregrinam eruditionem ſibi vindicare, et origines eius ex ſuis aruis deriuari, quem ſcopum habuiſſe, et libri *Coſri*, et *doctoris perplexorum* auctorem ex ipſis eorum verbis paulo curatius attento ſatis apparebit. Vt taceamus, hoc illum loco ita hanc theologiam philoſophicam deſcribere, vt indigna videatur Iudaeo legis peritiam ex ſimplicioribus et purioribus fontibus haurienti. Nec multum iuuat adductam opinionem, quod Iudaei cum Chriſtianis inter populos libri ſiue eruditos ab Arabibus relati fuerint. Hoc enim non tam ad philoſophiam in ſpecie, quam eruditionem generalem, imprimis vero ad artes elegantiores et humanitatis pertinere, ex ſupra dictis eſt manifeſtiſſimum, ſupponitque haec ratio id, de quo tamen quaeſtio diſceptatur, nempe, inter Iudaeos eruditionem aliquam inter Arabes ſectantes, iam tum numeratos fuiſſe hos Dialecticos. Tales autem iam D. Pauli aetate exſtitiſſe, nemini Vitringa perſuaſerit, qui non ſola aliquali nominum conuenientia, ſed rationibus euidentibus id demonſtrari poſtulat. Relicto itaque hoc theologiae philoſophicae et ſcholaſticae inter Arabes cultae fonte, illi aut ſponte ſua tam egregie ſapuiſſe dicendi ſunt, ex quo nempe philoſophiam didicerunt: aut ſtatuendum, a theologis Chriſtianis Graecis circa ſeculum octauum ſacrae religionis dogmata philoſophicis diſputationibus, tractationibusque explicantibus, (quibus ſe fere ducem praebuiſſe Ioannem Damaſcenum in ſequenti libro dicemus) Arabes hunc morem accepiſſe. Nec id ſine rationibus ſatis luculentis ſtatuitur. Nam et Maimonidis ipſius teſtimonio ſupra adducto confirmatur, quo a Chriſtianis hanc methodum ſequentibus Arabes eam didiciſſe fatetur, et omnino veriſimile eſt, traductis Graecorum libris a Ioanne Meſueh, Honain, reliquiſque ex hac ſchola viris doctis cum Arabes Al-Mamonis conſilio ad has verſiones legendas ſcrutandaſque inuitarentur, factum eſſe, vt videntes, quem egregium vſum in firmanda et purganda quaſi

c) Obſ. SS. L. III. c. 11. p. 313. ſeqq.

quasi a popularibus erroribus lege Islamitica praestaret, hanc theologiam scholasticam et philosophicam, sine qua legem defendi satis non posse putabant, excolere inciperent. Illud ex Arabum memoriis constat: Almawakesum quendam primum fuisse, qui eiusmodi systema scientiae composuerit, eamque ita definiuerit: *Scientia, qua idoneus redditur quis ad confirmandos articulos religionis, allatis probationibus et dubia soluenda* [d]. Quaecunque autem huius theologiae philosophicae inter Muhammedanos origo fuit, certum tamen est, inepta prorsus ratione coeptis his eos institisse, et sine iudicio acutis disputationibus et argutiunculis vacauisse. Id quod aliter euenire non potuit, cum philosophia instrumentum popularis superstitionis fieri cogeretur, et inter tot sectas quaelibet ea tueretur, quae sibi maxime placebant. Nec id multo sudore et puluere opus habebat, vbi semel Aristotelica philosophia, ad notiones abstractas, vagas et incertas pronissima recepta erat. Eius enim beneficio innumerae notiones, distinctiones, canones, huiusque generis alia excogitabantur, tantaque subtilitate de istis argumentorum generibus, de quibus crassissimas et populares notiones pseudo-propheta habuerat, disputabatur, vt innumerarum inde litium semina non possent non exsurgere. Relictis enim veris nominum et rerum definitionibus, quas applicare ineptis et ad vulgi tantum captum accommodatis dogmatibus non poterant, inflexerunt ea miris abstractionum subtilitatibus, aranearum telis non dissimilibus, quae candide simpliciterque, sine religionis suae damno explicari non poterant. Cuius exemplum in doctrina de caussis in Deo M[illegible]MONIDES [e] adducit, narrans, noluisse hanc dialecticam siue rationalisticam sectam Deum vocare caussam primam, sed maluisse eum agens vel efficiens primum appellare; eo quod discrimen aliquod inter caussam et agens siue efficiens intercedere putaret. Cuius ecce rationem acutissimam: contendebant homines supra modum subtiles: si Deum caussam dicerent, ponendum quoque esse caussatum siue effectum, indeque sequi, vt Deus ab aeterno est caussa necessaria, ita caussatum atque effectum eius siue mundum, ab aeterno fuisse: ast si agens dicatur vel efficiens, non sequi simul effectus existentiam necessariam, cum efficiens non tantum ante effectum necessario esse debeat, sed esse quoque diu possit, priusquam effectum producat. Et hae quidem subtilitates philosophicae et metaphysicae non ad doctrinas tantum theoreticas sed practicas quoque extendebantur, variisque nugis suppositis diuidebantur, ita vt vel ex sola partitione somnia ingenii subtiliter otiosi cognosci possint. Dabimus ea de re locum ex ABVL HOSEIN BASRIENSIS *compendio articulorum Omari*, quod ἀνέκδοτον a magno in his literis Welschio nostrate accepit eruditissimus HOTTINGERVS [f], qui hanc nobiscum particulam communicauit: licet enim sit longiusculus, luculentus

d) HOTTINGER. biblioth. Orient. c. II. p. 107.

e) l. c. P. I. c. 69.

f) l. c. c. 2. p. 188. seqq.

lentus tamen eſt, et integra huius theologiae philoſophicae inter Muhammedanos cultae facies in illo depingitur. „Scito autem, ita ille, iudicia „legalia quaedam dependere a qualitate operis, et appellari, ad ramos ſpe„ctantia, vel practica: alia dependere a fide, vnde et radicalia et fidei „nominantur. Scientia autem a prioribus reſultans, vocatur notitia le„gum et iudiciorum, quia nullum praebent vſum niſi ratione conſtitutio„nis, neque obſeruat aliud intellectus in iudiciorum vniuerſalitate, niſi „eam. Poſteriorum ſcientia eſt dogmatum de vnitate et attributis, in „quibus praecipua eius verſatur indago, et nobiliſſimus ſcopus. Erant „autem primi ex ſocietate et aſſeclis Muhammedis, quibus omnibus Deus „propitius eſſe velit, propter puritatem articulorum compotes felicis pro„phetae conuerſationis, tempusque foederis adhuc prope fuit: ita vt ob„ortis variis caſibus atque controuerſiis facile potuerint habere regreſſum „ad illum. Acquieſcentes igitur abſtinuerunt a reuolutione harum dua„rum ſcientiarum, et diſpoſitione earum per capita et articulos (confeſ„ſio autem ſcopi eorum et ramos concernebat et radices) vſque dum diſ„ſidiis inter Muſelmannos gliſcentibus et contentione inter antiſtites reli„gionis nata, apparuit diſcrepantia ſententiarum, inclinatio ad nouitates, „et varias quaeſtiones, atque ſic creſcentibus quaeſtionibus et accidenti„bus reditus eſſet ad eruditos in dubiis, qui modum pene exceſſerunt in „ſpeculationibus, demonſtrationibus, ſtudio et contentione iuris ſui la„borioſe eliciendi, et explanatione articulorum fundamentalium et radi„cum, diſpoſitione tractatuum et capitum, multiplicatione quaeſtionum „cum demonſtrationibus ſuis, citationibus ſimilium cum reſponſis ſuis, „examine philologiae et reconciliationibus, explicatione religionum et „diuerſitatibus earum. Ea autem quae iuuabant notitiam iudiciorum pra„cticorum, a demonſtrationibus diſtinctiuis appellabantur. Notitia mo„dorum demonſtrationis ſummariae, ob vſum quem habet in iudiciis, „radices iurisprudentiae: notitiae articulorum, a demonſtrationibus, ſer„mo". Neque tamen hoc totam hanc theologiam ψευδοφιλόσοφον abſoluit, ſed alia quoque ſunt ad eius indolem pertinentia, hic eo magis notanda, quo magis eam a ſana philoſophia diſcernunt, et dicendis infra de theologia et philoſophia ſcholaſticorum lucem quandam foenerabuntur. Nempe non ex certo aliquo et indubitato principio argumentationum ſuarum neruos vimque demonſtrandi deriuabant theologi hi philoſophici, nec naturam rei ita expendebant, vt ex ea, quae vellent demonſtrari poſſent. Ita enim facile eueniſſet, vt quod roborari atque confirmare volebant, corrueret, eo quod ſanis certisqe principiis illa noua theologia non niteretur. Commodius itaque rebus ſuis auxilium laturi, eas ſibi fingebant hypotheſes, hasque propoſitiones precarias ſubtiliter excogitabant, quibus ſyſtema ſuum poſſe confirmari, parumque inde incommodi emergere videbant. Qua propoſitione vel principio hypothetico admiſſo, cum

cum interdum eueniret, vt, quae vellent, demonstrare possent, veram ita se rationem inuenisse sibi videbantur, qua et legis suae integritas vindicaretur, et philosophiae honos ipsis tribueretur, et philosophicae meditationis accuratio doctrinae suae non denegaretur, et lectores haberent, quae noua et non vulgaria, sed philosophica, et Christianorum subtilitatibus non minora perciperent. Legi ea de re meretur MAIMONIDES [g], cuius tamen locum, ne nimii simus, ipsum adducere, breuitatis caussa supersedemus. Is enim diserte monet, dialecticos hos siue loquentes, tum inter Christianos, tum inter Muslimenos non ad manifestas rerum circumstantias earumque principia respexisse, sed tantum ad possibilitatem, qua res esse ita debuerit vel potuerit, vt suae opinioni non obstaret, indeque, cum id euenisset, tandem conclusisse, rem ita se habere. Qui cum disputando ita egissent, vt sua dogmata demonstrarent, librisque etiam conscriptis has sibi ex rerum meditatione cogitationes subnatas esse dicerent; non sensisse hoc posteros eorum, nec attendisse, haec ad religionis suae confirmationem fuisse relata, sed in ea haesisse opinione, antecessores suos philosophos refutare voluisse, earumque demonstrationes in dubium vocare, cum tamen certum sit, quod illi nihil vel affirmauerint vel negauerint, nisi quod per mille consequentiarum riuulos dogmatibus ac opinionibus suis damnum afferre posse crediderint &c. Ex his vero intelligi quoque potest, cur pauca θετικῶς, pleraque προβληματικῶς attulerint, factisque thesibus et antithesibus, rationes pro et contra opiniones militantes aequali robore et numero adduxerint: adeo vt MAIMONIDES porro fateatur: *Noli a me exspectare, ac si adducturus tibi essem argumenta loquentium, quae pro veritate principiorum suorum adducunt. Nam in hac re et illi totam vitam suam consumserunt, et consument dies illi suos, qui sequentur.* Illud tamen obseruat, ad scepticismum hos homines ista problematica disserendi et philosophandi consuetudine inclinasse omnes: *Cum vero*, ait, *considerassem, et libros Medabberim perlegissem, quemadmodum studiose quoque et pro virili scrutatus sum libros philosophorum, inueni omnium ipsorum vnicam speciem, partibus tantum distinctam. Principale enim fundamentum omnium est, nullam certam cognitionem rerum haberi posse, quod scilicet hoc vel illo modo se habeant, eo quod in intellectu contrarium semper esse et cogitari possit.* Haec ille. Ex quibus recte concludimus, referendos esse hos philosophos Muhammedanos inter Arabes ad Scepticos, nec magnopere hanc incertitudinem mirandam esse, cum saepissime miscere quadrata rotundis et tenebris lucem inani et stulto consilio tentauerint. Et hi quidem philosophi Muhammedani a sermone vel loquela, *Loquentes*, id est rationalistae et dialectici vocati sunt, quos, vt dictum, Iudaei *Medabberim*, eorumque scientiam *Hochmath Hammedabberim*, Arabes vero *Al-Calam* vocant, quaeque in

Secta loquentium.

g) l. c. c. 71. conf. HOTTINGER. histor. Orient. L. II. c. 6. p. 341.

in medii aeui philofophia peculiari confideratione digna eft. De qua appellatione non omnium eadem fuit opinio. R. ABEN TIBBON [h] ex re magis accidentali, quam fcopo et inftituto huius fectae eos ita defcribit: *Eft nomen certae cuiusdam fectae philofophorum fciolorum, qui de rebus ftatuunt non fecundum intellectum neque fecundum earum naturam, fed fecundum imaginationem et phantafiam fuam, et confundunt homines multitudine verborum et orationibus fpeciofis, quae nullam habent veritatem, vnde earum ars vocatur fapientia verborum, quafi dicas, eam non effe intellectualem, feu cum intellectu congruentem.* Contra fenfum fcopumque nominis haec dici recte notauit R. IEHVDA MVSCATVS [i], ad librum *Cofri* prouocans, in quo vocantur *fapientes, topice vel dialectice loquentes ratiocinantes et difputantes.* Nullo id meliori argumento euincitur, quam quod petitum ab Arabica appellatione Al-Calam, qua voce fermo quidem vel loquela indicatur, fed non promifcue quiuis fermo, verum per fynecdochen partis ille, qui in differendo difputandoque occupatus eft. Et Alsharcftanius ac Arabum nonnulli alii eapropter ita dictam putant hanc fcientiam, quod de Dei verbo, feu fermone, quo homines allocutus eft, difquirat, quod inter primaria fidei Muhammedanae capita effe, in fequentibus dicemus. Sed falli eos vel ex hoc folo patet, quod huius fcientiae dialecticae obiectum multo latius fe diffundat; nec hoc vno argumento occupetur. Verifimiliori itaque coniectura alii a Graeca voce λόγος, quae non fermonem tantum fed et rationem vel verbum ratiocinantis indicat, quaeque vocem, logica, i. e. artem ratiocinandi et differendi genuit, deriuare malunt: nec improbanda eft in totum POCOCKII [k] opinio, ftatuentis, Arabes ad vltimam nominis θεολογία partem, omiffa priori, refpexiffe, cum praecipue de Deo rebusque diuinis vel aliis, refpectu faltem ad Deum, loquantur. Quam vocis originem valde firmat definitio Al-Calam ab Ebnol-Koffai allata, quam exhibent POCOCKIVS [l] et HOTTINGERVS [ll], *effe eam fcientiam, qua difquiritur de effentia Dei et attributis eius et conditionibus rerum poffibilium circa creationem et reftitutionem iuxta canones Islamifmi.* Eleganter vero POCOCKIO [m] vocata eft theologia Muhammedanorum fcholaftica, eo quod fcholafticorum theologiae ita fimilis eft, vt ouum ouo non magis effe poffit, eo quod vel communes parentes habuerint, vel vna alteram genuerit, de qua re infra dicemus. Nec errabunt tamen, qui cum GOLIO metaphyficam feu theologiam philofophicam vocant, cum hoc iftorum hominum inftitutum fuerit, vt theologiam fuam rationibus philofophicis exornarent, et, vt habet Al-Mawakef, idoneos fe redderent, ad confirmandas confeffiones religionis, allatis probationibus et dubia

 fol-

h) In explic. difficil. verborum libri Moreh.
i) Ad l. c. Cofri p. 360. ed. Buxtorf.
k) l. c. p. 198.
l) Ibid.
ll) loc. cit. p. 187.
m) loc. cit.

ſoluenda. Sed et rationales vel rationaliſtae recte dicuntur, cum λόγος דבר, *Calam*, et ſimilia omnino ſermonem ratiocinantium innuant, quae ſignificatio arriſit Io. Tribbechovio [n] et Camp. Vitringae [o]. Hac itaque exorta theologiae philoſophicae ſpecie, dici non poteſt, quanta incrementa philoſophiae ſtudium inter Muhammedanos ceperit, cum nemo theologus eſſe queat, qui hanc ſcientiam non intelligit. Vnde plurimi quoque inter Arabes fuerunt, qui eam et compendiis et commentariis illuſtrauerunt, quorum catalogum affert Hottingervs [p], ab iis qui copioſiora deſiderant, ipſe adeundus. Quamuis autem inter eos, qui ratiocinari ſimul et legem tamen Muhammedis ſeruare cupiebant maximi iſta ſcientia fieret, non potuit tamen non ars illa hybrida e diſquiſitionibus logicis, metaphyſicis et theologicis conflata et in monſtrum aliquod horrendum et informe degenerans diſplicere multis, qui malebant, ſeruari ſimplicitatem et ignorantiam Muhammedis, quam adhibitis regulis philoſophicis legis Muhammedis ſenſum deprauari et corrumpi, et allatis principiis peregrinis in falſos ſenſus rapi. Quod non viderunt tantum Iudaei, ſupra adducti ſed et Arabes; et memoratu non indignum, quod Pocockivs obſeruauit, aliis eam principiis niti, quam qui apud ipſos Muhammedanos aut pro theologis ſanioribus, aut pro doctioribus philoſophis habiti ſunt, indeque apud illos in partitione ſcientiarum altum apud eos ſilentium eſſe de hoc commento, quaſi quod in earum numero habeatur, indigno, vt videre eſt apud Avicennam et Nasiroddinvm Altvsiensem [q]. Vnde ſupra iam narratum Alshafienſem ſectae huius nominis conditorem pronunciaſſe: *Si quis Al-Calam operam daret, dignum eſſe, qui palo affixus per omnes Arabum tribus et coetus circumferretur, proclamante coram eo praecone: haec remuneratio eſt eius, qui relictis Alcorano et traditione ſcientiae Al-Calam incubuit.* Alii ex theologis Arabum non totam quidem reprobauerunt, ſed haereſium interuentu inuectam earum gratia retinendam cenſent, ſed nimis tamen ei indulgendum non eſſe monent. Inter quos eſt Al-Gazalius, cui *neceſſe*, viſum, *vt ſit in omni regione, qui hanc ſcientiam calleat, ad haereſes, vbi pullulant, retundendas, at in eo, qui illi ſtudere voluerit, tria requiri, nempe diligentiam, vt ei ſedulo vacet ingenii acumen et morum probitatem; et nullo modo ferendum, vt vulgo explicetur. Eſſe enim eam inter illas ſcientias, quae non ſimpliciter commendentur, ſed, dum intra modum ſubſiſtant, probandae ſint, nempe ad ſupprimendas haereſes, quibus ceſſantibus eam quoque ceſſare debere.* Ceterum et hoc monendus eſt Lector, antequam hanc theologiae philoſophicae conſiderationem relinquimus, non confundendam eam eſſe cum ſcientia iuris Muhammedanorum. Ea enim legis Islamiticae peritia eſt, et non articulos fidei ſeu radices, ſed ramos ſiue

n) De Dd. ſchol. c. III. p. 122.
o) l. c. c. 21. p. 314.
p) Bibl. Orient. p. 194.
q) Loca indicat Pocock. l. c.

ſiue theologiam practicam et ius aliquod naturale atque canonicum itemque ciuile Muhammedanum comprehendit, de qua, cum ad noſtros limites non pertineat, lectorem ad POCOCKIVM [r] ablegamus, docte de ea commentantem. Locum vero ſuo iure in hiſtoria philoſophiae Saracenicae hanc theologiam philoſophicam vel ſcholaſticam occupare, et ipſa eius indoles atque natura euincit, et influxus probat, quem, ſi non ad gignendam, certe ad educandam roborandamque et ad adultum quendam florem perducendam theologiam et philoſophiam ſcholaſticam habuit. Sequenti enim libro certis teſtimoniis demonſtrabimus, Britannos, Gallos et Germanos a ſeculo decimo philoſophiam ex ſcriptoribus Arabicis eorumque verſionibus et commentariis didiciſſe, et imprimis Adelardum, Othonem Friſingenſem aliosque multos in eo fuiſſe, vt illi commentarii in ſcholis explicarentur. Proditque vtrumque commentum affinitatem, ſimilitudine originis, modi diſputandi, ſubtilitatis quaeſtionum, obſcuritatis notionum ſcepticiſmi, diſputandi in vtramque partem, reliquorumque naeuorum, quos in ſequenti libro candide detegemus.

Scriptores philoſophiae inter Saracenos.

§. X. Ex adductis iam iudicare attentus facile poterit, quae potiſſimum fata philoſophia inter Arabes medii aeui habuerit. Vt tamen accuratior eius depingatur facies, philoſophorum quoque Arabum notitia facienda Lectori, eorumque hiſtoria enarranda eſt. Quo in penſo abſoluendo optandum merito, vt ex iis fontibus hanc hiſtoriae philoſophicae partem hauriri liceat, quos ex ipſis Arabum ſcriptoribus literariis ſupra attulimus [s]. Aſt hi cum plerique in puluere et tenebris bibliothecarum lateant, contentos nos oportet iis memoriis, quas apud ſcriptores Arabes, Graecos item atque Latinos deprehendimus. Inter quas notiores et certiores eae ſunt, quae ad Mauritaniae et Hiſpaniarum Saracenos pertinent, eo quod diu familiariter cum iis Chriſtiani et Iudaei vixerint, eorumque res plenius cognouerint, quam in Aſia factum, vbi qui inter Saracenos habitarunt Chriſtiani, nobis magis ignoti ſunt, quam Arabes ipſi. Ad orientales enim Arabum ſcholas pauci aduolarunt; aſt conſtitutis a Saracenis gymnaſiis ſcholisque in Africa et Europa, dici non poteſt, quanta auiditate ad eos Chriſtiani et Iudaei feſtinauerint. Et illorum quidem iſta in re exempla infra ſuo loco occurrent, horum autem in antecedenti libro ſpecimina attulimus, et vel vnus Maimonides Auerrois diſcipulus luculento exemplo eſt. Produxere vero felicia Abbaſideae familiae tempora magnum eruditorum, poëtarum, mathematicorum et praecipue philoſophorum numerum. Cum enim principum fauor et munificentia, aulae honores, populi veneratio, imitandaque poſteris exempla maiorum magnum animis calcar adderent ad currendum impigre in eruditionis vniuerſae, et philoſophiae ſtadio, non poterat non magna diues-

H 3 que

r) l. c. p. 200.

s) Conferendi quos nominat HOTTINGERVS Bibl. Orient. c. II. p. 276. et qui ibi laudatur IBN SALAM liber, de Rashidi et Mamonis imperatorum moribus.

que inde literatissimorum virorum philosophorumque messis exsurgere. Cuius testimonia luculenta nobis collegit eruditissimi HOTTINGERI [f] diligentia, qui scriptores philosophicos Arabum magno numero recenset. Quamuis enim nimis lata significatione Grammaticos huc quoque reuocet rhetoricosque scriptores, iis tamen demtis tantus aceruus remanet, vt facile ex residuis intelligi queat, quanto in pretio philosophia apud Arabes fuerit. In quo catalogo illi praecipue notandi sunt, qui in Aristotelem commentati eius lectionem contribulibus suis fecerunt facilem, quorum indicem a scriptore Arabe Muhammed Ebn Isaac confectum, et ab HOTTINGERO [g] adductum eo magis legisse operae pretium est, quo magis Aristoteles solus dux fuit, quem Arabum secuta est industria. Sed in reliquis quoque philosophiae partibus fere omnibus diligentissimos fuisse Arabes, ex hoc loco liquet. Cuius vt in compendio notitiam aliquam faciamus Lectori ex libro, rarius hodie occurrenti, ecce meruere I. de philosophia in genere Behaloddinus, Sabkaeus, Aphdollodinus Chungaeus, Schamsoddinus Azbahanaeus, Iacobus Sabachidas Kindaeus, Alkendi nomine infra enarrandus, Ibn Omar eiusque commentator Katibaeus, qui et Phachri-Rasis philosophiam commentariis explicuit. II. Systemata vero philosophica confecere Schirasita quidam, cuius logicam, physicam et metaphysicam Chatibaeus obseruationibus illustrauit: tum Mouapheki Abdollatifi, et celeberrimus Ibn Sina, siue Auicenna, in cuius philosophiam Nasiroddinus, Fahri Rasis, Nuuerius aliique commentati sunt. Classi quoque huic addendi Gemsuidus Gaiatus, Kotoboddinus, Schirasita Sharauerdus, eiusque commentator Ibn Kemouna, itemqu Gadumfer Taurisius, qui inter primos fuit, qui inter Arabes philosophicam Historiam excoluere, edito libro *de philosophis antiquis et recentioribus* Porro et Ibn Matoul aliique de hoc argumento scripserunt. III. Logicam illustrarunt ex Arabibus praeter Auicennam, Sahdi, Catibaeus eiusque interpres Ibn Mutaher, Aphdolloddinus Chungaeus, Schamsoddinus Aikaeus, Alchindus aliique. IV. Metaphysicae illustrandae insudarunt Ibn Honaim Rasiaeus Muhammed Tusius, eiusque commentator Ahmed Ispahaniensis, qui etiam Nasiroddini scripta metaphysica commentariis explicuit, Tadi, Talegius, Behmeianus Abu Mansor aliique ex parte quoque Latinitate licet satis infeliciter [t] donati. V. In physica Cazrinius ob historiam naturalem celebris est, eminuerunt quoque meletematis suis in hac philosophiae parte Behmeiarius, Ibn Amid, Ali Zelthus, Ahmed Abul-Abbas Kalkaschandaeus, Schafaeus quidam aliique, historiae vero plantarum et herbarum haud inutilem praestiterunt operam, Ibn Beitarius medicus Malacensis et Maleiesia: historiam animalium scribendam susceperunt Demirius, Ibn Kadi Schiaba et Gaheth; de vita et anima

f) l. c. p. 216. seqq.

g) pag. 219.

t) Dicemus ea de re pluribus infra. Interim audiendus doctissimus LVDOV. VIVES de causis corrupt. artt L. V. p. m. 167.

ma Persarum philosophus Abibeker et Ibn Patrik, et de arcano rerum sensu Ibn Arabi Hispanus et Aphdoloddinus Chinghaeus scripserunt. VI. Philosophos vero morales tractationibus suis se demonstrauerunt Ibn Schel Samaritanus, Ibn Hauasen Cusiiraeus, Ahmed Azdaeus et Assiotus. VII. Politicam commentariis illustrarunt Ibn Abinalius Abil Kasemus, Fahri Tartusius, Ibn Dafar, Zauauaeus, Thagoddinus Alexandrinus, et Makrizi. Vt taceamus magnum eorum numerum, qui de astronomia, astrologia et Geometria egregie meriti sunt, alibi nominandum. His enim scientiis mathematicis Arabes cum laude insudauisse, celeberrima Thebiti Ebn Korrae, Alhasanii, Alpharagii, Alphraganii, Alchabitii, Albategnii aliorumque nomina euincunt, de quibus in historia mathematicarum disciplinarum non sine encomio tractatio solet institui [u]. Fuisse autem inter Arabes etiam Iudaeos et Christianos quosdam, qui de literis et philosophia egregie meriti sunt, ex Mesue et Honaini exemplis supra allatis constat. Hi quidem, vbi de Saracenica philosophia agitur, proprie huc non pertinent: non omittemus tamen eorum, quantum ad nostrum institutum pertinent, historiam paucis et ὡς ἐν παρόδῳ recensere, ne in hac quoque parte desideretur nostra industria. Quam ita ad illustrandam hanc philosophicae historiae partem adhibebimus, vt aliquot celebriorum philosophorum vitas peculiari tractatione exponamus, reliquorumque per lancem quasi saturam postea aliquam afferamus copiam. Omnes enim recensere et instituti nostri limites non permittunt, et lectoris patientia indignum est, eo quod nihil plane noui praestiterint, sed solum Aristotelem misere tortum et corruptum adorauerint, eorum etiam notitia ex aliis fontibus facile hauriri possit [v]. Meliori tamen memoria digni sunt, Iacobus Alkendi, Thabet Ebn Korra, Alpharabius, Abulhasan Al-Asshari vel Esciari, Abulhusein Essophi, Alrazis, Auicenna, Esseriph Essachalli, Thograi, Ibnu Saig Aui Iaafar Ebn Thophail, Auerroës, Noimoddinus, Ibnu Elchatib, Elmuhaied Ettosi, Nessiroddinus.

§. XI. Inter primos et praestantissimos Arabum philosophos suo iure primum fere locum postulat ALKENDI [x], siue quo nomine integro vtebatur Abu Yusef Iaacub Ebn Eshak Alkendi [y]. Qua in appellatione inte- *Alkendius.*

u) Videndus Vossivs de scientiis mathematicis c. XXXV. p. 172. seqq.

v) Adeundi Herbelotii bibliotheca Orientalis, et similes.

x) Exiguae sunt memoriae de Alkendo, nec tam frequentes, quam postulat fama huius philosophi. Habet aliqua Abvlfaraivs Histor. Dyn. IX. passim; sed non satis eius historiam exhaurientia. Ex recentioribus P. Bayle Dict. T. I. p. 136. peculiari articulo de eo egit, sed nec accurate nec plene satis. Scriptorum autem catalogus ex Hottingeri bibliotheca Orientali colligi, vtraque ex Herbeloti bibliotheca illustrari potest. Scopae tamen hae dissolutae sunt, vnde laudanda est eruditissimi Lackemacheri industria, qui de hoc philosopho peculiari dissertatione Helmstad. 1719. 4. edita, egit, eiusque historiam literariam docte illustrauit, quem nos quoque in multis secutos fuisse grati fatemur.

y) Vid. Abvlfaraivs loc. cit. p. 179. Pocock. specim. hist. Arab. p. 365. Lackemacher. l. c. p. 4. Monendus hoc loco Lector est, ne in sequentibus in appellationibus philosophorum Arabum offendat, moris fuisse apud Arabes, vt multis cognominibus gauisi fuerint: vnde praeter nomen suum proprium, etiam patris, itemque filii vel vnigeniti, vel primogeniti,

integra Iacobus nomen eius proprium eſt, Abu Yuſeph vero, more Arabum ideo dicitur, quod filium Ioſephum habuit, ſibi vel magnopere dilectum vel prae reliquis eius filiis clarum: Ebn Eshak autem vocatur, quod patrem habuit Iſaacum. Nomen vero Alkendi, id eſt Kendaeus a tribu Arabica[z], ex qua ortum habuit, deriuatum eſt, quod cum Al Ioophi Alkendi, celebri Arabum poeta, ex vico Kendah in praefectura Cufa ſito oriundo, qui alias Al-Motanabbi dicitur, et de quo ſupra iam aliqua facta mentio, non eſt confundendum[a]. Patriam habuit Baſram vel Baſoram, celebre orientis emporium, ſesquidiei itinere a ſinu Perſico ſitum, quod Omar, tertius a Muhammede princeps Saracenorum condidit, et non magnitudine tantum elegantia et diuitiis ex mercatura, ſed eruditionis quoque gloria cum Cufa diu certauit[b]. Pater ei contigit et natalium ſplendore et muneris dignitate illuſtriſſimus[c]. Obſeruante enim ex ſcriptoribus Arabibus Pocockio[d], ex Arabum regibus oriundus fuit, inter quos ante Islamiſmum genti huic imperantes fuiſſe etiam aliquos ex Kindâea tribu oriundos, ex Pocockii[e] narratione de his regibus diſci poteſt: Teſte vero Abulfaraio[f] pater Cufae praefectum egit, quod poſt Chalifatus eminentiam ſummum dignitatis inter Arabes faſtigium fuit. Nec ſpernenda docti viri[g] coniectura, ſuſpicantis, principes Moslemiticos, pulſis ſuperatisque Arâbum regulis imperioque ſibi vindicato, vt facilius iugum ferrent aequiorique animo paterentur imperium, regias has principesque familias non omni dignitate et praerogatiua ſpoliaſſe, ſed aliquam eis priſtini axiomatis vmbram reliquiſſe, et ſic Iſaacum quoque, Iacobi parentem, conditae ab Omaro nouae vrbi Cufae[h], prouinciaeque Erakenſi praefectum datum eſſe. Ea vero dignitate ſub Calipha Mohammed Mohdi, Abbaſidarum tertio, et ſub quinto, Aharone Al-Rashido gauiſus eſt. Ex his vero parentis eius temporibus, de aetate Alkendi iudicandum eſt, quamuis incerti ſint eius natales, et paſſim viri docti

niti, vel ſibi prae reliquis chari, vel aliis ex circumſtantiis clari, itemque tribus patriaeque nomen ſibi tribuerunt, vt ex hoc ipſo Kindaei exemplo patet. Cuius vt aliud quoque Lector exemplum habeat, en titulum Abulfaraii hiſtorici, eius dynaſtiis praefixum: „Dominus „noſter, pater ſanctus, eximius, doctrina et „eruditione inſignis, doctorum rex, excellentium „excellentiſſimus, temporum ſuorum exemplar, „ſeculi phoenix, ſapientum gloria, doctor di- „uina ope ſuffultus Mar Gregorius Abulfaraius, „filius excellenter ſapientis Aharonis Medici Ma- „latienſis“, conf Hottinger. bibl. Orient. c. 2. p. 293. Valde abhorrere hanc titulorum inſaniam a moribus noſtris, neminem latet, ſed dandum aliquid eſt moribus Orientalium, eiusmodi tumorem verborum alibi quoque affectantium.

z) Arabes in certas tribus fuiſſe diſtinctos ſatis notum: earum notitiam accuratam exhibet Pocock. ſpecim. hiſt. Arab. p. 40. Inter has tribus ſeptem ſunt, quae a Kahlan filio Saban origines deriuant, interque eas Kendah quoque.

a) Accidit ipſi Pocockio, at quanto in his literis viro! l. c. qui vero ipſe p 365. errorem emendauit, et haec nos docte monuit. Vocatur etiam Alkendi Iacobus Sabachidas Kindaeus, vid. Hottinger. bibl. Orient. c. 2. p 217. vnde colligi poteſt, vel patrem vel alium ex eius maioribus nomen Sabachidae, id eſt, matutini accepiſſe.

b) Abulfar. l. c. extructa vrbs anno Heg. 14. conf. Iac. Golius ad Alferg. p. 119.

c) Abulfar. l. c. p. 273.

d) l. c. p. 365.

e) l. c. p. 78 79. p. 179. verſ. lat. f) loc. cit.

g) Lackemacher. l. c. p. 6.

h) Cufa, celeberrima prouinciae Erakenſis metropolis, quam aedificauit Chalifa Omar, ad Euphratem ſita, Babylon veterum quibusdam eſſe videtur, et tum mercatura tum eruditione fuit florentiſſima. Vid. Golius l. c. p. 119. 121.

docti non cespitauerint tantum, sed et lapsi fuerint in eius temporibus definiendis [i]. Cum enim pater sub tertio quintoque ex Abbasidarum familia principe vixerit, sequitur inde, quod et tota Alkendi historia euincit, eum sub Al-Mamone, magno illo literarum et philosophiae inter Arabes statore et promotore, tum sub eius successoribus Almotasemo et Ahmed floruisse: et sic aetatem eius in finem seculi post Hegiram secundi et initia tertii, siue seculi Christiani noni initia et progressum incidere. Id quod testimonio scriptoris Arabis ABVLKASEM, qui *historiam medicorum* scripsit, confirmari potest, qui *eum*, testatur, *apud Al-Mamonem, Al-Mosatemum et Ahmedum magna gratia fuisse gauisum* [k]. Felicissimis vero sideribus natum fuisse Kendaeum eo minus dubitandum est, quo magis in eo conspirauere omnia, quae ad summos eruditionis honores et laudis fastigia philosophum euehere apta sunt. Cum enim parentibus editus esset amplissimis, quibus nec educandi occasio, nec sumtus nec optimus scopus eum ad maiorum exempla formandi deerant; et natura eum istis dotibus cumulauisset, quibus et iudicium formari rectum et ingenium ad foecunditatem ali augerique, et firmari memoria potest: in illa autem eius aetas incideret tempora, quibus ex sopore et veterno excitata Arabum ingenia exorientis eruditionis radios auide excipiebant, princeps autem optimus ad amplectenda doctrinae et imprimis philosophiae ornamenta bonos omnes vehementer et verbis et praemiis excitabat; facili inde inductione colligi potest, animum Al-Kendi natura ad optima quaeque audenda aspirantem, subdito a parentibus calcari, ad ea brabea impigre cucurrisse, quae ad promouenda literarum studia Al-Mamon et successores proposuerant. Certe hos principes istis illecebris eruditionis illum apud se detinuisse, ex historia Medicorum Arabica ABVLKASEMI obseruauit POCOCKIVS [l]. Adiuuit fortuna consilium,

i) Cum Arabum historis literaria satis incerta et obscura sit, mirum non est, in definienda Alkendi aetate viros doctos passim offendisse. Nam LVCAS GAVRICVS in Cal. Eccl. et qui eum sequitur GER. IO. VOSSIVS de scientiis mathemat. c. XXXV. §. 30. p. 179. ponunt eum in annum a C. N. 1235, quem tamen errorem facile praeuidere potuissent, si obseruassent, Auerroem et Razin, qui ante hunc annum vixerunt, eius mentionem facere. Seduxit Vossius Moretium et compilatores alios, vt cum ipso errarent. Paulo maturius eum floruisse putat WOLF, IVSTVS in chronologia medicorum, et qui eum ducem sequuntur LINDANIVS et MERCKLINVS de script. medic. L. I. p. 473. illi enim Eugenii III. P. R. temporibus A. C. 1145 vixisse putant. At et hoc in anno errant, et quod peius, eius tempora cum aetate Auicennae et Auerrois confundunt, cum tres hi philosophi tribus diuersis temporibus vixerint. Iustum sequitur etiam, quod miramur FABRICIVS biblioth. Graec. Vol. XIII. p. 54. Gautius NAVDAEVS apologie des grands hommes accusez de magie, c. 14. p. m. 250. quique eum sequitur P. BAYLE l. c. de tempore eius nihil definiunt, ille tamen recte suspicatus est, sex ante sua tempora seculis eum vixisse, eo quod Auerroës eum vehementer laudauerit, quem Sec. XII vixisse constat. Proxime vero IO. SELDENVS, qui in praef. ad origines Alexandrinas pag. 19. Alkindum inter συγχρόνους Eutychii numerat, ille vero teste ELMACINO hist. Saracen. L. III. p. 208. vixit sec. III. Heg. id est, sec. Chr. noni fine et decimi initiis. Recte vero HERBELOTVS bibl. Orient. p. 957. et LACKEMACHERVS l. c. §. 5. p. 8. Al-Mamonis temporibus tribuunt. Quorum hic quoque leuem aliquem errorem libri Iuchasin p. 111. emendat.

k) Vid. POCOCK. l. c.

l) loc. cit.

filium, ad formandum animum natura bonum docilemque occasionem in patria fauentissimam exhibens. In ea enim non mercatores tantum florebant diuitiarum potentia illustres, sed et eruditi viri, in omni disciplinarum genere exercitatissimi, quorum studio effectum est, vt Basrae sibi Musae domicilium eligerent [m]. Quibus omnibus cum se coniunxisset maxima diligentia, isque se philosophiae studio totum tradidisset, mirum non est, tanta eum denique doctrina eminuisse, vt et philosophus κατ' ἐξοχὴν diceretur [n], et superbissimis ornaretur, more Arabum, titulis: Ita enim Muhamed Isacides de eo apud HOTTINGERVM [o]. *Chindaeus, qui fuit Abu Ioseph, Iacob, aetatis suae radix, et temporis sui phoenix in notitia scientiarum veterum omnium, dicebatur philosophus Arabum, extantque libri eius in diuersis disciplinis, logica, philosophia, geometria, arithmetica, musica, astronomia et alia id genus.* Quae verba licet stilum orientalium magnificum sapiant, patet tamen ex iis, Alkendum in omni fere disciplinarum genere, maxime vero in omnibus mathematicis et philosophicis scientiis ita fuisse versatum, vt ei suppar inueniretur nemo. Quod illi eo magis laudi cedit, quo magis illa aetate Al-Mamonis studio viri docti de palma in philosophia et mathesi obtinenda certabant, et, vt eruditione se mutuo vincerent, omni nisu satagebant. Illud ABVLFARAIVS [p] testatur, si inter Muhammedanos vir κατ' ἐξοχὴν doctus denominandus sit, Iacobum hunc nominari: et ex aliis Arabum scriptoribus IO. SELDENVS [q] obseruat, locum eum habere inter nouem iudices, qui cum Haly de iudiciis astrorum plerumque coniunguntur. Alia Arabum, Hali, Razis, Mesue iunioris &c. elogia a P. BAYLE [r] adducta tacemus. Nec alia sunt Christianorum de hoc Arabe philosopho iudicia, apud quos ad nostra vsque tempora inter stellas primae magnitudinis in coelo philosophico et mathematico connumerari meruit: quod CARDANI [s] iudicium inter duodecim magna ingenia Alkendum numerantis multi viri docti, qui eius res tetigerunt, confirmauere [ſ]. Quamquam autem ingenium Alkendo natura dederat philosophicum idque haud mediocre, dolendum tamen est, in secula eum seruilia incidisse, quibus cum vbique regnaret barbaries, solus Aristoteles imperabat, vnusque in omnium libertatem saeuam exercebat tyrannidem. Huic itaque dum more gentis suae collum subdit, in illum quoque iurat Alkendus, eiusque libris illustrandis interpretandisque totum se tradit. Vnde inter commentarios Arabum Aristotelicos in MVHAMMEDIS ISACIDIS catalogo [ſſ] referuntur eius scripta in libros *de categoriis*, *de interpretatione*, *analytica priora et posteriora*, *de praedicamentis et de sophistica.* Laudandum vero in eo est, quod non tantum, more ipsius Aristotelis ex Plato-

nis

m) GOLIVS ad Alferg. l. c.
n) ABVLFARAIVS l. c. p. 273.
o) Bibl. Orient. c. 2. p. 283.
p) l. c. confer. LACKEMACHER. l. c. §. 7. pag. 9.
q) loc. citat.
r) loc. citat.
s) De subtil. L. XVI.
ſ) Videndi quos iam allegauimus, Seldenus, Pocockius, Hottingerus, Baelius, Vossius, Lindenius, Budaeus, alii.
ſſ) Apud HOTTINGER. l. c. p. 219.

nis academia feruato philofophiae neceffitatem et vtilitatem difcipulis commendauerit, fcripta *exhortatione ad difcendam philofophiam* [t], fed quod etiam mathematicarum difciplinarum προπαιδείαν vehementer inculcauerit, quo nomine inter fcripta eius laudari folet eius tr. *de mathefeos neceffitate ad intelligendam philofophiam* [u]. Qua in re recte eum Arabes fuos inftituiffe, eo magis iudicandum eft, quo magis ne Graeci quidem Ariftotelem fine his adminiculis intelligere potuiffe fuo loco obferuauimus. Sed et fuo ipfe exemplo id confirmauit, fedulus enim difciplinis mathematicis infudauit, et praecipue aftronomiam et aftrologiam indefeffo excoluit ftudio, cuius diligentiae fpecimen effe poffunt libri mathematici Kendaei, paffim in bibliothecis latentes multisque memorati, quos hoc loco adducere inftitutum vetat [v]. Sed et philofophiam rationalem atque metaphyficam ftudio illuftrauit fuo. Scripfit enim *quaeftiones logicas et metaphyficas*, itemque tractatum *de philofophia interiore* [w], qua voce acroamaticam indicari, ex eo difci poteft, quod de methodo Ariftotelis efoterica fiue acroamatica *Tomo primo* diximus. Tandem et ad artem falutarem more philofophorum Arabum animum applicuit, ftudioque fuo, experientia et lectione nixo eousque in hac arte profecit, vt inter experientiffimos medicos numeraretur [x]. Videas itaque paffim fcripta eius medica in bibliothecis atque catalogis fcriptorum medicorum enumerari [y]. Aft fic quoque partem quoque philofophia naturalem fimul fumma diligentia excuffiffe, credibile eft, qua cum multa detegeret, quae in iftorum temporum ignorantia atque ofcitantia attonitos homines reddebant, exorta inde eft magiae fufpicio, qua paffim premi praeftantiffimum philofophum videas, quemadmodum eum etiam ab hac labe recte abfoluit GABRIEL NAVDAEVS [z]. Qua in accufatione et fyftema Peripateticum a leui et fuperftitiofo hominum genere ad res fublunares earumque affectiones ex influxu coeleftium fphaerarum definiendas adhibitum, et artes medicorum veterum, medicaminum fuorum vires effectibus fupranaturalibus tribuentium, et myfteria fua indoctum vulgus folaque admiratione ignotarum rerum ad lubitum voluntatemque prudentûm ducendum celantium, inuidiam quoque magni viri meritis ita obluctantem eaque infamantem concurriffe, facile palpabit, qui haec et fimilia exempla pro-

I 2 be

t) Ibid. p. 217. Exhortatio Iacobi Sabachidae Kindaei, qui vulgo Alchindus dicitur, ad difcendam philofophiam.

u) Ibid. p. 248.

v) Conf. VOSSIVS l. c. memorat inter alia HOTTINGERVS l. c. p. 252. Ifaaci Chindaei tr. de metiendis diftantiis, et de electione dierum. Non differre hunc Ifaacum a Iacobo noftro iam vidit SELDENVS praef. ad orig. Alexandr. p. 19. vterque enim libri titulum ex catalogo librorum Arabicorum qui in bibliotheca Lugduno-Batauа feruantur, defcripfit Aut itaque patris et filii nomina inter fe confufa, aut reuera patris fcriptum fuit, filio perperam tributum ob maiorem celebritatem. Cl. LACKEMACHERO pofterius placet, nobis prius. De aliis videndi HERBELOTVS, BAYLE, aliique.

w) HOTTINGER. l. c. p. 245.

x) Conf. NAVDE l. c. BAYLE l. c.

y) MERCKLINVS in Lindenio renouato L. I. p. 473. MORHOF. Polyhift. T. II. L. I. c. 10. p. 53. FABRIC. bibl. Graec. Vol. XIII. p. 48. 54.

z) loc. cit.

be ponderauerit, vnde ab hac labe Kendaeum absoluere nulli dubitamus [a]. Quanquam et hoc apud stupidiores suspiciones souere has potuit, quod ex scriptoribus Arabibus narrat HERBELOTIVS [b]: felicissimum fuisse Alkendum in coniecturando, et diuinationes eius saepissime euentu fuisse comprobatas. Adeo vero ad regulas philosophiae medicae artis praecepta exegit Alkendi, vt qualitates atque efficaciam medicamentorum regulis arithmeticae et musicae subiiceret [c]. Qua in re tamen eum statuendo: qualitatem medicaminis dupla proportione augeri, et muscas captasse, et nimia subtilitate somnia secutum esse deceptum falsa interpretatione loci alicuius Galeni dudum iam obseruatum Auerroi [d], et post eum recentioribus aliis. Ceterum in theologia Muhammedanas partes secutum fuisse constat, quamuis virum in philosophia versatissimum impudentia Corani mendacia vel risisse, vel rationali magis sensu explicuisse, adeoque more philosophorum Muhammedanorum religionem prudentum atque eclecticam secutum fuisse, facile Cl. LACKEMACHERO credamus, ex Al-Hosain Ebn Abdo'l Rahmân obseruanti [e], doctores Muhammedanos non in omnibus Kendaeum probauisse. Audiendus ergo non est HERBELOTIVS [f], qui eum ortu et natiuitate Iudaeum fuisse statuit. Neque vero sola theoria philosophiam Alkendaeus professus est, sed et vita exprimere statuit. Cuius egregium exemplum in animi continentia iraeque moderamine erga acerbissimum aduersarium reliquit, dignum quod apud ABVLFARAIVM [ff] fuse narrantem legamus. Summa rei haec est: Magno, vti supra dictum, fauore principum vtebatur Alkendi, et verisimile est, in aula Almamonis eum Bagdadi fuisse versatum, quo loco conuenisse principum beneficentia illectum maximum virorum doctorum aceruum, supra in Al-Mamonis historia diximus. Certe hoc loco eum vixisse et docuisse Abulfaraius testis est. Cum itaque, vt supra monitum, ineptam vulgi superstitionem ad rationes philosophicas reuocaret philosophus, accidit, vt legis Coranicae interpres quidam (quales traditionem Muham-

a) Prouocat Naudaeus ad Wimpinam et Picum, qui magiae reum egare ob librum de theorica magicarum artium, ipse tamen obseruat, quod et SELDENVS l. c. notauit PICVM in apologia, et in libello de hominis dignitate, Alchindum cum Rogerio Bachone et Guilielmo Parisiensi inter eos referre, qui magiam vere naturalem olfecerint. Nos, qualis magia Alkendaeo placuerit, dicere non possumus, cum hunc librum non inspexerimus, quem nec Naudaeus vidit, vnde ex sola coniectura pro Alkendi dicit: facile tamen largimur, posse in eo repatiri superstitiosa multa, vt scilicet et natio Arabum ab omni tempore fuit, et religioni Muhammedicae conueniebat. Ast hanc superstitionem ex systemate eius philosophico fluxisse nulli dubitamus. Ita enim Peripatetica multa absurda nugasque vanas suppeditare posse, vel vnius Pomponatii vel Petri Aponensis exemplum euincit. Id quod mire confirmant ea, quae doctissimus SELDENVS l. c. obseruat: „Magiam hanc Alchindi Picum potissimum cerni voluisse in libro „de radiis, in quo de specierum rerum omnimodarum, vi radiorum a sole, emanatione, „et de relatione vniuersi partium magnetica „agit." Sphaeras enim cunctas arctae harmoniae influxu inter se cohaerere ex mente Stagiritae notum.

b) l. c. p. 469.

c) Pertinet huc liber eius de medicinarum compositarum gradibus, vid MERCKLIN. l. c. p. 473. MORHOF. l. c. et imprimis FREIND. hist. medic. P. II. p. 65.

d) In coliget. L. V.

e) l. c. p. 16.

f) loc. cit.

ff) l. c. p. 272. 178. vers. lat.

Muhammedis potiſſimum explicabant [g],) magno in Alkendium feruore zeloque inſurgeret; ſine dubio, quod ſentiret, non bene conuenire ſtudio philoſophiae cum ſuis nugis atque ſomniis, oculosque aperiri attentis, ne amplius tanta facilitate impoſtoribus fiderent. Magnis itaque iris contra philoſophum aeſtuans, et acerbiſſimis accuſationibus dirisque conuiciis eum proſcidit, et impietatis atque haereſeos coram plebe accuſauit, immo hoſtiliter armis eum inuadere auſus eſt. Quid ad haec Alkendi? Non is malum penſare malo, effrenemque atque fanaticum hominem loro et virga compeſcere, quod per principis fauorem atque gratiam facile licebat, ſed emendare animum vaeſani hominis et ad frugem reducere conatus eſt. Detectis, quas vitae eius intentauerat, inſidiis, non carcerem et gladium ei obuertit, ſed monita et praecepta philoſophiae. In eo autem curam ponebat, vt ab alio Abu Maaſcharo huic, (hoc enim illi nomen erat) arithmeticae et geometriae amor iniiceretur. Non fefellit prudentiſſimum virum ſuſpicio, fore, vt didiciſſe fideliter artes emolliat mores, nec ſinat eſſe feros. Ita enim breui factum eſt, vt qui prius canina rabie in Alkendi fuerat debacchatus, iam percepta mathematicarum et philoſophicarum diſciplinarum dulcedine, ſtultitiam ſuam apertis agnoſceret oculis, et furere in philoſophum ſuperſtitionis patrocinio deſiſteret. Quod cum ille obtinuiſſet, vt quem philoſophiae hoſtem expertus erat, hunc philoſophicis armis victum et proſtratum cerneret, ad frugem reuocatum in diſciplinam recepit, tantaque fidelitate erudiuit, vt inter optimos diſcipulos emergeret [h], et in aſtrologia libros doctiſſimos conſcriberet [i], quibus famam ſibi comparauit poſtea. Ceterum quibus honorum titulis et axiomate in tanta principum gratia fulſerit Kendaeus, quamdiu vixerit, quem vltimum in hac vita diem viderit, quaeque alia ſunt, hodie ignoramus. Non confundendum eſſe Kendaeum hunc cum Alkendo poeta, ſiue Motanabbi ſupra iam ex Pocockio monitum, id quod GOLIVS [k] quoque obſeruat: quemadmodum etiam a Kendaeo ELMACINO [l] memorato diſtinguendus eſt. Caue tamen ne ex Alchindo, Alcendi, et Alkindo diuerſos tibi effingas homines, vt quibusdam viris doctis accidit [ll]. Vnum enim tantum norunt Arabes Iacobum Alkendi [m].

§. XII. Poſt Alkendaeum inter Arabes philoſophiae et mathematicarum diſciplinarum cognitione prorſus ſingulari excelluit THA- *Thabet Ebn Korra.*

 BET

g) Duplex apud Muhammedanos lex eſt ſcripta et ἄγγραφος. Illa Corano continetur, eſtque lex Islamitica a Muhammede ſcripta: alteram Sunam vocant, quae omnia comprehendit praecepta vel prohibita a Muhammede, vel dictis factisque eius ſtatuta, de quibus nihil in Al-Corano ſcriptum reliquit. Vid. POCOCK. l. c. p. 298. HOTTINGER. bibl. Orient. pag. 163. GOLIVS in Lex. Arab. v. Suna. In hoc ſtudio traditionario multi ſunt Muhammedani, vid. HOTT. l. c. p. 165. Eſt itaque Suna idem, quod Iudaeorum Talmud, eaque ius canonicum et ciuile Muhammedanorum nititur potiſſimam partem.

h) Vid. ZACHVT. in Iuchaſin p. 111.

i) Vid. HOTTINGER. bibl. Orient. p. 254.

k) Additam. gramm. Arab. p. 208.

l) L. II. c. 9. p. 141.

ll) Ita GESNERVS bibl. pag. 23. 30. 368. BAYLE l. c. FABRICIVS bibl. Gr. Vol. XIII. p. 48. 54.

m) Conf. Cl. SCHVLTENS in bibl. nou. Sect. II. obſ. LACKEMACHER. l. c. p. 5.

BET BEN KORRA, Ebn Harun Al-Sabi Al-Harrani [n], qui et vno nomine Thebit dici solet. Al-Sabi autem ob religionem, quam profitebatur, dicitur. Hanc scriptis explicuisse his verbis narrat ABVLFARAIVS [o]: *Multa scripsit in disciplinis mathematicis, medicina et logica. Sunt et illi libri lingua Syriaca scripti, de iis quae ad Sabiorum religionem spectant, de eorum constitutionibus, praeceptionibus et ritibus, de mortuis inuoluendis et sepeliendis, de munditie et immunditie, quaenam animalia sacrificiis idonea, quae inepta, de temporibus cultui diuino destinatis, de ordinanda lectione inter orandum.* Subiungit his historicus breue sectae Zabiorum doctrinae compendium [p], quod cum ea dogmata exhibeat, quae *Tomo primo* late excussimus, merito hic silentio praetermittimus, locum tamen hunc legendum iis commendamus, qui huius Philosophi doctrinam, cui adhaesit, et philosophiae systema inaedificauit intelligere cupiunt. Ratio hinc petenda, cur inter mathematicos magnum sibi nomen famamque parauerit, his enim scientiis Sabaei siue Zabii plurimum tribuerunt. Praecipue vero in geometriae sublimioris algebraeque mysteriis celebrata fuit eius eruditio, quam doctissimis scriptis illustrauit, quae tamen passim adhuc in bibliothecis delitescunt. Euclidem enim a mendis repurgasse, et commentariis illustrasse docent GABRIEL et IOANNES Maronitae [q]. Liber quoque eius *de superficierum diuisionibus* itemque *data* eius siue *determinata* memorantur, quae esse problemata geometrica testatur HOTTINGERVS [r]. Tum eius *aggressiones de anguli rectilinei trisectione*, itemque *de veritate propositionum algebraicarum ex demonstrationibus geometricis adstruenda* [s], et similia, quae ex parte in *collectione scriptorum veterum mathematicorum* edere promiserat doctissimus Mathematicus EDWARTVS BERNARDVS.

n) ABVLFARAIVS Dynast. IX. p. 184. POCOCK. specim. hist. Arab. p. 377.

o) loc. cit.

p) Adiiciemus sequentia quoque ABVLFARAII verba in eorum gratiam, qui librum haud vbiuis obuium, ad manus non habent. „Illud „autem, inquit, quod apud non constat de se„cta Sabiorum, est: professionem eorum ean„dem prorsus esse cum Chaldaeorum antiquo„rum professione, Keblamque ipsorum polum „arcticum. Quatuor virtutibus intellectualibus „illos diligenter studere; illis, vt ter orent, „iniunctum esse, primo ante solis ortum, semi „hora aut minus, quo oriente sole finiantur „octo incuruationes, quarum singulae tres con„tineant adorationes: secundo ita vt finiatur „oratio meridie declinare incipiente sole, con„statque quinque geniculationibus, quarum „vnaquaeque tres contineat adorationes, tertia „oratione simili secundae, et finienda occidente „sole. Ieiunia illis iniuncta esse, vnum trigin„ta dierum, quorum primus est nouus Alcanui „prioris; nec non aliud septem dierum, quo„rum primus Strebati octauus. Stellas inuoca„re: multa offerre sacrificia, de quibus non „comedunt, sed igne absumenda penitus tra„dunt. A fabarum et alii vsu abstinere, non„nullos etiam a phaseolis, brassica, crambe et „lentibus. Dicta eorum affinia esse dictis phi„losophorum. Argumenta eorum ad proban„dam Dei vnitatem, longe firmissima esse: au„tumare animas sceleratorum nouies mille secu„lis cruciari, deinde ad misericordiam Dei redi„re.“ Diligenter cum his conferenda sunt, quae tomi primi libro primo de Sabiorum religione et theologia diximus. Proprie enim ad haec tempora pertinent. Conf. HOTTINGER. hist. Orient. L. I. c. 8. biblioth. Orient. p. 103. sed de his cap. seq. ex instituto dicemus.

q) In rebus Orientis Geographiae Nubiensi subnexis, p. 16.

r) l. c. c. 2. p. 248.

s) Vid. FABRIC. bibl. Graec. Vol. II. p. 564. seqq.

DVS [t]. Sed et arti salutari operam nauauisse, deque ea libros exarasse; ex Abulfaraii testimonio supra adducto constat [u]. Maxime vero hic nobis memorandus est, ob philosophiam rationalem ab eo diligentissime excultam, scriptisque, teste iterum ABVLFARAIO, illustratam, quibus magnum sibi nomen et existimationem inter suos peperit, adeo, vt si Cel. LVDEWIGIO [x] standum, sine teste id tamen afferente, eius logica adhuc dum in vsu inter Muhammedanos pretioque sit. His vero medicinae, matheseos atque philosophiae ornamentis ita se commendauit Chalifae Al-Mootadedo, vt summo apud eum honore esset, multisque teste ABVLFARAIO [y] beneuolentiae speciminibus frueretur. Sed et filio Senan [z] et nepote cognomine Thabet Ebn Senan inclaruit, qui et ipse inter medicos et mathematicos Arabum celeberrimum nomen consecutus est [a], de quibus videndus HERBELOTIVS [b]. Natus est Thebit teste historico Arabico an. Heg. CCXXI, defunctus a. H. CCLXXXVIII, ex quo patet, seculo eum Christiano decimo inter Arabum philosophos innotuisse, errareque BLANCANVM [c], seculo decimo tertio eum vindicantem.

§. XIII. Proximus huic fama et existimatione philosophus inter Arabes fuit ALFARABIVS, qui et inter gentis suae homines, et inter Christianae fidei asseclas magnum sibi nomen peperit, valde laudatus inter Saracenos ABVLFARAIO [d], IBNV GIVLGIVL in *historia philosophorum* EBN CHAICAN in *historia Medicorum*, IO. LEONI AFRICANO [e] aliisque. Integrum ei nomen fuit Abu Nasr Muhammed Ebn Tarchan Al-Farabi [f]: quam vltimam appellationem, qua plerisque innotuit, quaeque laudari communiter solet, a patria Farab accepit. In huius enim prouinciae [g] vrbe Balch Farabius parentibus nobilibus natus est [h]. Qui cum et censu et honore splenderent, dubium non est, quin ad similes huic vitae generi mores Abu Nasrus ductus fuerit. Sed contemtis is diuitiis vitaeque splendore ad sublimiora et maiora adspirauit, clamque paternae domui se subducens ad celeberrimam Musarum sedem Bagdadum abiit, vt philosophiam addisceret. Cuius cum in schola Ioannis Mesue hauriendae occasionem nactus esset optimam, tanta contentione in philosophiam incubuit, vt summam eius cognitionem attingeret, *Alfarabius.*

magnus-

t) Videndus conspectus ab illo aditus, quem bibliothecae Graecae l. c. inseruit integrum desideratissimus FABRICIVS, et ante eum ad calcem vitae eius Epp. Hungtingtoniensis adiectae THOMAS SMITH. Mireris itaque Thabetum omisisse inter Arabum methameticos Vossium.

u) l. c. Hinc addi debet catalogo medicorum veterum apud FABRIC. bibl. Gr. Vol. XIII.

x) In differt. de philos. ration. apud Turcas §. 11. p. 31. not. g.

y) l. c. conf. POCOCK. specim. hist. Arab. p. 377.

z) Fuit enim Chalifae Moktaderi archiater.

a) Xenodochio Bagdadensi medicus praefectus est, maxime vero ob opus historicum ab a. H. 290. ad a. 363. quo obiit, inclaruit. Valde enim id passim laudatur.

b) In Thebit.

c) In chronol. mathemat. castigatus ideo SELDENO praefat. ad orig. Alex. p. 16.

d) Dynast. IX. p. 208.

e) De illustr. Arabiae viris c. 5. p. 265. seqq.

f) POCOCK. specim. hist. Arab. p. 372.

g) Sita est in Asia minore a Turcis postea Otrar dicta. Ex hac regione ortus etiam Alkaheurius, POCOCK. l. c.

h) LEO l. c.

magnusque teste Leone [i], philosophus euaderet. Id quod luculenter confirmant Abulfaraii [k] verba, qui haec de eo refert: *Mohammed Al-Farabi in vrbe Bagdad studiorum caussa fuit, magnosque sub Ioanne doctore in philosophia progressus faciens supra socios suos eminuit, eosque in veritatis indagatione vicit. Artis logicae profunda eruit, eiusque arcana retexit, ac captu facilia reddidit, et quicquid ex ea ipsi opus fuit, digessit in libros, sensibus perspicuis et conceptibus subtilibus refertos, quibus de iis admonuit, quae ab Alkindi aliisque omissa fuerant de arte analytica et discendi methodis, attigeruntque libri eius logici, physici, metaphysici, politici finem sufficientem et scopum egregium.* Neque vero soli philosophiae se tradidit, sed cum in schola Mesue aulisque principum Saracenicorum confluxissent medici, mathematici et philosophi, harumque disciplinarum studia ita coniungerentur, vt vix esset philosophus, qui non artis quoque salutaris et matheseos, maxime vero astronomiae mysteria perquireret [l], ipse quoque Alfarabius hunc disciplinarum seueriorum campum totum emensus est, nec prius ad parentes rediit, quam princeps fere scholae illius euasisset. Ita vero non animi tantum diuitias mirifice auxit, sed et famam atque existimationem. Cum enim in ea incidisset tempora, quibus summum literis honorem habebant Chalifae Arabum, et imprimis philosophiam munificentia principibus digna iuuabant, accidit, vt ad eorum quoque aures fama de praestantissima Al-Farabii eruditione perueniret. Quae cum dignissima videretur praemiis, a plurimis Asiae viris summis, ipsisque principibus inuitatus est, vt in aulam veniret, proposita eruditionis mercede amplissima lautissimoque stipendio, quali et alii viri summi et celeberrimi fruebantur. Longe alia tamen fuit praestantissimi philosophi opinio, vita prorsus alia, et solitudinis, quam frequentiae aulae, amantior. Ne paternas quidem facultates prae philosophiae studio multum respexerat, sed fundis patriis desertis Bagdadum aufugerat. Redux itaque cum paternae opes abunde exhiberent, ex quo commode viueret, omnem aulae apparatum quamuis splendidum diuitiasque oblatas generoso contemsit animo, et ad eas solum possessiones animi respiciens, quae eripi nequeunt, sufficere sibi ea ostendit, quae ad vitam hanc non sine duritie tolerandam facere possunt. Qua in re philosophiam eum non scholae tantum, sed vitae didicisse iudicandum est. Id enim vitae eius ratio docebat, qua et vanitatem rerum huius mundi, et miseriam vitae humanae contemplabatur, et ab omni rerum humanarum ambitione et splendore, licet vehementer oculos perstringente, voluptate item atque commoditate abhorrebat, testeque Ibnu Giulgiul apud Leonem [m], continue tempore

i) Ibid.

k) loc. cit.

l) Probe hoc in historia philosophiae Saracenicae notandum est. Medicina enim philosophiae portam aperuit, vt supra demonstratum. Inter Christianos quoque Arabibus parentes theologia cum medicina saepe numero coniungebatur.

m) loc. cit.

pore hiemis cum quibusdam ſuper paleam dormiebat, ſemper viſus contriſtari et lugere, non de re aliqua mundana, ſed de eo ſolum, quod inueſtigabat, nempe vt philoſophiam altius perquireret, eiusque maiorem nanciſceretur cognitionem, ratus tantum ineſſe humanis rebus imperfectionis, tantum tumultuum, tantum poſt ſummam laetitiam et tripudia poenitentiae et lachrymarum, vt ſatius ſit, in paupere penu philoſophiam excolere, potirique animo tranquillo. Qua de re celebrati ſunt hi eius verſiculi:

Panis hordaceus et aqua putei et habitus lanae in pace
Meliores ſunt, quam laetitiae terminatae in poenitentia.

Ex quo philoſophiae moralis Alfarabianae ſpecimine [n] luculenter patet, non defuiſſe inter Arabum philoſophos viros ſobrie ſatis et prudenter in philoſophiae actione verſatos. Vanitati vero vitae huius cum ſe ita ſubduxiſſet philoſophus praeſtantiſſimus, ad philoſophiam egregiis ſcriptionibus et meletematibus iuuandam ſe accinxit. Cumque ſumma eſſet diligentia laboriſque improbi patientia, totum ſcientiarum philoſophicarum circulum duce vſus Ariſtotelis philoſophia illuſtrauit, et hunc potiſſimum philoſophum, quem ſibi caput atque praeceptorem delegerat Arabum natio, explicandum ſibi ſumſit. Eius enim *de categoriis* librum explanaſſe Al-Farabium, teſtis eſt MVHAMMED ISAACIDES [o], qui et commentarium ei deberi in *analytica poſteriora*, itemque in *rhetoricorum libros* tradit. Ex his vero intelligitur, quod et Abulfaraium ſupra retuliſſe recordamur, plurimum laboris impendiſſe Al-Farabium arti rationali illuſtrandae, iisque ſupplendis, quae Kendaeus aliique ſatis obſcure intricateque dixerant. Quod eo magis feliciter ſucceſſit philoſopho acutiſſimo, quo magis perſpicuitate gaudebat et acumine, quibus et veritatis nexum detegere luculenter, et proponere aliis euidenter potuit. Adeo autem Ariſtotelis lectione delectabatur, vt eius nulla illum caperet ſatietas vel faſtidium, ſic vt, ſi fides GABRIELI SIONITAE [p], cum Ariſtotelis librum *de auditu* legiſſet, faſſus ſit, ſibi quadragies repetitum nondum diſplicuiſſe, ſed lectionem denuo exorſurum ſe eſſe. Alii de rhetoricorum libris id dicunt, teſtatum eum fuiſſe, ſe eos legiſſe ducenties, et tamen iteratam adhuc deſiderare eius lectionem [q]. Mirum itaque non eſt, nocturna verſauiſſe eum manu atque diurna libros Ariſtotelis, iisque explanandis tantum laboris atque diligentiae, tribuiſſe, vt ſcriptorum eius memoretur collectio, ſexaginta tractatibus philoſophicis conſtans [r], quos omnes philoſophia Ariſtotelica, qualem Arabes habuiſſe infra exponemus,

n) Haec omnia LEO l. c. Hinc dictus eſt Arabibus mundi contemtor egregius. POCOCK. l. c. p. 372.

o) De commentar. Ariſtot. apud HOTTINGER. bibl. Orient. p. 221.

p) De moribus Orient. p. 16.

q) Conf. HORN. hiſt. phil. L. V. c. 10. p. 292. FABRIC. bibl. Gr. Vol. XIII. p. 265.

r) Vid. WOLF. bibl. Hebr. T. I. p. 8.

mus, animasse constat. Tanti autem hi libri philosophici, (quos praeter logicam, physicam quoque, metaphysicam et politicam itemque logicam discendi methodum explicuisse, ex Abulfaraio supra didicimus,) habiti sunt, vt non inter Arabes tantum summo loco ponerentur, sed Iudaei quoque qui circa ista tempora, secundum Aristotelem philosophari coeperant, magni Alfarabium facerent. Certe plurimum ei tribuit Maimonides, quem, probabile est, ab Auerroë praeceptore hunc eius amorem atque existimationem accepisse. Non vero luculentius argumentum est, quo loco Al-Farabium Iudaei habuerint, quam quod libros eius philosophicos ex Arabico idiomate in Hebraeum transtulerint. Indice enim celeberrimo WOLFIO [s] leguntur inter Iudaeos versiones librorum eius Hebraeae *de elenchis sophisticis*, *de principiis naturalibus*, *de essentia animae*, *de syllogismo demonstratiuo et de elenchis*; itemque libri alicuius optici. Obiit praestantissimus philosophus octuagenarius anno Hegirae CCCXXXIX, vel vt alii CCCXLIII, illud auctoritate Ebn Chalikan apud POCOCKIUM [u] constat. LEO [t] autem annum CCCLXXXVIII ponit. Forte illi de viuentis hic de morientis annis intelligendi sunt, nec sibi contradicunt. Illud certum, seculo Christiano decimo Al-Farabium vixisse.

Esciari al. Al-Asshari. §. XIV. Eminuit porro inter philosophos Saracenorum Aristotelicos ESCIARI [y], vel vt integrum nomen ex Arabibus affert POCOCKIUS [z], Abulhasan Al-Asshari, quem maximum philosophum secundum opinionem Aristotelis fuisse LEO narrat. Nomen vero Al-Asshari vel Esciari ab origine sua accepit. Quemadmodum autem profunda Peripateticae doctrinae cognitione praestabat, ita eius philosophiae praeceptis ad explicanda legis Islamiticae capita sic vsus est, vt a receptis dogmatibus in multis discederet, nouamque inter theologos Muhammedanos sectam conderet, quae ab eo nomen Assharitarum vel Al-Asshareorum accepit, exemplumque syncretismi philosophico-theologici inter Muhammedanos esse potest. Digna est sectae origo, quae hic paucis ex scriptoribus Arabibus repetatur, eo quod haec secta tota philosophica fuit [a]. Nempe dederat prius Abul Hasan Al-Assharienfis nomen Motazalis, praeceptorem nactus Abu Ali Al-Iobbaiensem, qui sectae Al-Iobbaiorum postea auctor fuit. Is cum secundum principia sectae suae celeberrimam in scholis theologorum Muhammedanorum quaestionem: teneri Deum illud semper facere, quod vnicuique maxime expedit, affirmauisset, in negatiuam declinans Al-Asshari, vt absurdi eum conuinceret, exemplum per instantiam, quod aiunt, adduxit: nempe tres illi proponebat fra-

s) loc. cit. p. 7.
t) HERBELOT. bibl. Orient. p. 337.
u) Specim. pag. 372. et praef. ad Thophail pag. 1.
x) loc. cit.
y) Ita nomen effert LEO AFRIC. de vir. illustr. Arab. c. 2. p. 262. aliis etiam Caschiri et Aschari, vtrumque enim vnum nomen est, diuersis articulis relatum HERBELOTIO pag. 133. 261.
z) loc. cit. p. 230.
a) Consulendi POCOCK. l. c. et HOTTING. hist. Orient. L. II. c. 6. §. 5. p. 346.

fratres, quorum primus vixerit in obedientia erga Deum, secundus in rebellione, tertius mortuus esset adhuc paruulus: de his tribus, quid sentiret? rogauit magistrum Al-Iobbaiensem: ille, primum, ait remuneratum iri in paradiso, secundum in inferno punitum, tertium nec praemium nec poenam manere. Quid ergo, regessit Asshariensis, si dicat tertius: O domine, si mihi vitam largitus esses, vt cum fratre meo fideli paradisum ingrederer, melius mihi fuisset. Respondit Al-Iobbaiensis: dicturum dominum, noui te, si diutius vixisses, scelera patraturum, ob quae in ignem coniiciendus esses. Tum iterum Asshariensis: dicet ergo secundus: o domine cur non me e vita sustulisti adhuc infantem, ne peccatis meis poenam mererer, atque igni cruciandus traderer, vt cum fratre meo fecisti? Nihil habuisse, quod regereret, Al-Iobbaiensem ait scriptor Arabs libri Al-Mawakef, at Al-Sephadius hoc eum dedisse responsum refert: Vitam illi prolongauit, vt ita copiam illi faceret summum praemii gradum consequendi, quod ipsi optimum fuit. Verum ne sic quidem discessit Abul-Hasan, sed regessit: Cur ergo non et ob eandem caussam viuum conseruauit alterum illum, cui et hoc aeque expediisset? quo eo redactus est Al-Iobbaiensis, vt nihil aliud haberet quod respondere quam: Num instinctu diaboli afflatus es? cui festiue respondit Al-Asshariensis: Non ego sum a daemone afflatus, verum asinus magistri stetit in fornice. Qua disputatione exasperatus vtriusque animus diuortium fecit et Al-Asshari desertis Motazalorum castris eorum dogmata conuellere iisque se totum opponere et diuersissimum de Deo decretisque diuinis systema sequi coepit. Qua de re infra quidem aliqua adhuc praecipienda sunt, cum plerarumque sectarum Muhammedanarum dissensus ad attributa, decreta et opera Dei pertineat, ex instituto autem non hoc loco, sed in peculiari historia theologiae Muhammedanorum tractandum est. Addemus tamen in Lectoris gratiam, vt dicta facilius intelligat, verba MAIMONIDIS [b], qui inter hos homines vixit, eorumque philosophiam et theologiam accurate didicit. Is de harum sectarum differentia ita: *Diuersitatem, quae in singulis hominum indiuiduis apparet, Aristoteles tantum tribuit accidenti, Asaria voluntati, Mutazali sapientiae, nos Iudaei vero statuimus sequi eam meritum cuiusque et rationem operum.* Haec de sectae huius origine scriptores Arabes, quam se propter prolixitatem opinionum inter se diuersarum explicare non posse scripsit LEO AFRICANUS [c]. Tanta vero subtilitate Aristotelicis praecisionibus vsus, de attributis diuinis eorumque cum actionibus humanis concursu influxuque praecepit Al-Asshari, vt attributa in Deo ab essentia ipsius diuersa statueret, ita tamen, vt comparationem inter Deum et homines fieri prohiberet [d]. Qua in re discedendo a crassis Muhammedanorum quorundam notionibus ad abstractiones metaphysi-

K 2

b) Mor. nebhoch. P. III. c. 16. c) loc. cit. d) POCOCK. l. c.

physicas et subtilitates nimias eum deflexisse, ex comparatione dogmatum Muhammedanorum in diuersis sectis liquido constare potest. Ex his vero principiis conclusiones plusculas deduxisse philosophum subtilissimum facile coniici potest. Certe LEO, vel interpres potius eius barbarus diserte: *Iste Esciari separatus ab vna parte declarauit scripturam diuinam, diuinus, addendo rationes naturales cum argumentis resolutis.* Ex quibus manifestum est, Assharienfem hanc philosophiam et theologiam scholasticae fuisse simillimam. Quae cum mira subtilitate placeret, et reliquis sectis purius sanctiusque de diuinis rebus statuere videretur, tantum applausum non per Asiam tantum sed et Africam et Hispaniam nacta est, vt omnes omnino sectas vbique locorum feliciter oppugnaret et euerteret. Teste enim LEONE *confudit ille omnes alias rationes apparentes opiniones et sectas, eo vsque, vt omnes opiniones, sua excepta, vsque nunc haereticae vocarentur, quibusdam temporibus exceptis, quibus prostrata fuit in Aegypto et in Asia. Postea omnes opiniones depressae sunt, sua vero innouata est, quae adhuc floret, et ex illa secta fuerunt multi doctores theologi, adeoque talis opinio summopere magnificata est, et ad hoc venit, quia si quis dixerit opinionem Esciari non esse veram, damnabatur ad mortem.* Haec Leo, satis, vt interpres eius solet, barbare, sed luculenter de magna quam huius philosophi secta, consecuta est auctoritate. Addit et hoc: a pueris in scholis eius libros legi et explicari, epistolasque quasdam et carmina hanc opinionem explicantia ab illis memoriae mandari. Obiit anno Hegirae CCCXXXI, Basrae, vrbe felicis Arabiae.

Abul Husein Essophi. §. XV. Magna etiam fama paulo post Al-Asshari inter Saracenos vixit ABVL HVSEIN ESSOPHI, philosophus et mathematicus praestantissimus. Is Bagdadensis vel natiuitate vel educatione et disciplina fuit, certe in his scholis, quas eruditissimis viris abundauisse supra memorauimus, ad eam philosophiae, imprimis autem astronomiae, perfectionem enixus est, vt dictum de eo per prouerbium sit; intellexisse Abul Husein melius coelestia, quam Ptolomaeum terrestria. Maxime vero notabilis est, quod primus teste LEONE AFRICANO [c] fuerit, qui signa et stellas cum planetis pinxerit. Quod vel ita intelligi potest, primum eum fuisse, qui imagines et signa stellis tribuerit, quod falsum est, cum diu iam istae imagines stellarumque figurae notae fuerint, vt ex ARATI *phaenomenis* patet, adeoque tantum de introducto earum vsu inter Arabes intelligi debet; vel id vult: primum eum planisphaerium descripsisse. Rebus humanis exemtus est anno Heg. CCCLXXXIII, seculo Christiano decimo medio.

Al-Rasi. §. XVI. Post theologum et astronomum philosophiae fama clarum tertius nobis enarrandus est medicus philosophiae laude et medendi simul peri-

c) l. c. c. 3. p. 263.

peritia celeberrimus. Eſt is AL-RASI, vel quo integro nomine ſcribitur Abubecher Muhammed Ben Secharia Al-Raſi. Quae appellatio diuerſa ei nomina peperit. Quibusdam enim Albubecar, Abubcter, Albubeter, Abubater pro diuerſa pronuntiatione vocalium Arabicarum dicitur. Sed et Al-Manſor dicitur, non alia forte ratione, quam quod dedicatio libri cuiusdam, Al-Manſori inſcripti, vt poſtea dicemus, occaſionem dedit auctoris nomen confundendi. Sunt et alii quibus Bubi Kie filius Zachariae nepos Erraſis dicitur [f]. Quod ideo monendum eſt, ne diuerſa vnius nominis pronuntiatione vel diuerſis etiam vnius hominis nominibus ſeducti, plures ex vno viro philoſophos et medicos nobis fingamus. Al-Razi vero quo nomine in medicinae hiſtoria plerumque laudari ſolet, dictus eſt more Saracenorum a patria. Natus enim eſt Rai, Perſarum vrbe [g], teſte LEONE AFRICANO [h]. Vnde non audiendus eſt WOLFGANGVS IVSTVS [i], et qui eum ſequitur LINDENIVS [k], qui eum Carthaginenſem faciunt, et ab Abuchare Muhammed Arabe, filio Zachariae Rhazis, auctore *Helchauy*, hoc eſt *libri continentis*, ſiue ſyſtematis medici diſtinguunt [l]. Vterque enim idem eſt natione Perſa. Parentem habuit Zachariam, auum Arahum, quorum ille cum mercaturam exerceret, filium ſecum Bagdadum abduxit, ſine dubio vt quaeſtui faciendo ex mercatura ſe addiceret [m]. Sed cum praeter ſpem illi pater morte eriperetur, mutauit conſilium, et ſcientiarum praecepta, quae in hac vrbe perſonabant, triginta fere annos natus didicit, optimosque praeceptores nactus eſt. Philoſophiae itaque ac ſalutari arti ſe totum tradidit, eo effectu, vt ſuperata communi reliquorum conditione ſuper alios longe excelleret, et plerosque quos commilitones habebat, relinquendo poſt ſe, ſingularem eruditionem acquireret, magnamque ſibi famam atque exiſtimationem pareret. Praecipue vero in medica arte ab eo tempore, quo ſe illi totum dederat, longe lateque celebratus eſt, eo quod praeſtantiſſima illius eſſet eruditio medica. Cum enim non iuuenilibus annis medicinam exerceret, ſed matura aetate et virili robore inſtructus poſt longam meditationem et lectionem ad eam faciendam accederet, Xenodochio quoque praefectus (quod inter honoratiſſima munera referri ſolebat) occaſionem haberet fauentiſſimam, multa experientia arcana ſalutaris artis tentandi, non potuit non euenire, vt inter philoſophos medicosque Arabes celeberrima fama excelleret, eaque illius eſſet exiſtimatio, vt prouerbiali nomine experimentator diceretur [n], eo quod non tan-

f) Etiam Bachilo et Manaethon Genebrardo dicitur apud HOTTINGER. hiſt. eccleſ. Sec. XI. p. 461. conf. de his Al-Raſis nominibus FABRIC. bibl. Graec. Vol. XIII. p. 46.

g) Iracenſis, velut alii volunt Choroſanae prouinciae vrbe, confer. GOLIVS ad Alfragan. pag. 213.

h) l. c. c. 6. p. 266.

i) In chronol. med. vſus auctoritate GENEBRARDI L. V. p. 569.

k) De ſcriptorib. med. L. I. p. 4.

l) Conf. NIC. ANTON. bibl. Hiſp. vet. L. VI. c. 12. T. I. p. 370. ſeq.

m) Conf. HERBELOT. bibl. Orient. p. 18.

n) Hunc titulum gerit in titulo libri de peſtilentia apud MERCKLIN. l. c. p. 5. confer. FREIND, Hiſt. medic. P. II. p. 22. ſeqq.

tantum multorum annorum experientia fuiſſet vſus, ſed ad eam quoque in medendo recurrendum ſaepenumero eſſe contenderet. Acceſſit his diligentia infatigabilis, eaque animi ad res omnes attenti occupatio et praeſentia, vt omnem fere eruditionem philoſophicam et medicam exhauriret [o]. Semper enim illum vel legiſſe vel ſcripſiſſe Arabes ſcriptores teſtantur. Vnde factum, vt plerisque aliis praeferretur, et illa eruditionis eius medicae eſſet exiſtimatio, vt Galenus Arabum diceretur. Neque vero legiſſe ſufficiebat viro prorſus inexhauſtae induſtriae, ſed et omnia in partes vocabat, quibus experientiam augeri iuuarique poſſe intelligebat. Hinc nec itinerum moleſtiam refugit, et aliquoties medicinae faciendae cauſſa in Perſiam profectus eſt, nec curam ſanitatis quorundam principum, qui eam magnopere expoſcebant, deprecatus eſt, nec cum omnis generis hominibus, herbarum, chirurgiae, metallicae aliarumque artium notitiam aliquam vendentibus conuerſari detrectauit: vnde praeter reliquas artis ſalutaris partes in chemia quoque praeſtantiſſimam ſibi cognitionem acquiſiuit, dignus, quem ARNOLDVS VILLANOVANVS [p] *in ſpeculatione clarum*, *in opere promtum*, *in iudicio prouidum*, *in experientia probatum* vocaret, et, quae eum excipiebant, tempora inter Chriſtianos ducem eligerent, quo iuuentutem medendi arti ſe dedentem ad eius adyta perducerent. Quamuis nec id quoque negari queat, Rhazin Graecos plerumque exſcripſiſſe, quem fuiſſe morem Medicorum Arabum fere omnium, eorum hiſtoria probat. Verum de his Raſis meritis in rem medicam alibi dicendum, legendusque omnino, qui diligenter in hac arena deſudauit eruditiſſimus FREINDIVS [q]. Nos ad hiſtoriam medici et philoſophi celeberrimi reuertimur, quem in aula regis Al-Manſoris [r] in ſumma exiſtimatione vixiſſe refert LEO AFRICANVS [s]. Eo enim auctore conſtat, Raſin Cairum profectum aliquot ibi annos aegrotauiſſe, (vel potius aegrotos ſanaſſe) magnam autem eius per iſtas terras famam fuiſſe. Cum autem illa ad aures Al-Manſoris perueniſſet, qui tum ſecretarius maior apud principem ſiue pontificem Cordubenſem erat, et poſtea ſumma rerum potitus eſt, isque vehementer viris eruditis faueret, eo quod ipſe, praeclare literis tinctus eſſet, excitatus tanti viri doctrina in aulam principis eum promiſſione lautiſſimi ſtipendii facta, inuitauit. Quam vocationem ſecutus Al-Raſis Alexandriae conſcenſa naui in Hiſpania appulit, et Cordubam profectus eſt. Ibi ſumma aulae totius, maxime Al-Manſoris gaudio exce-

o) Hinc in editione operum eius Baſileenſi 1544. fol. Scripta eius vocantur „opera exquiſitoria, quibus nihil vtilius ad vſus practicos „extat: omnia enim penitus, quae habet Hippocrates obſcuriora, aut Galenus fuſiora fideliſſime doctiſſimeque exponit, et in lucem „profert. “

p) De diuerſis intentionibus morborum.

q) loc. cit.

r) Non confundendus hic Al-Manſor cum Al-Mamonis auo Al-Manſore, nec cum tertio ex Almuachindorum familia rege; Ille enim vixit a. Heg. 137, hic Auerrois temporibus a. H. 600. Raſis vero patronus a H. circiter 400, et hic quidem Cordubae, ille Marocci. Perperam autem Choroſanae princeps dicitur FREINDIO l. c. p. 24. Cordubae enim vixiſſe teſtis eſt LEO l. c. De hoc Al-Manſore videndus RODERIC. TELET. hiſt. Arab. c. XXXI. p. 26.

s) loc. cit.

exceptus, et magnifice habitus, habitatione et supellectile splendida, seruisreliquisque, quae ad aulae splendorem pertinebant, commoditatibus affatim instructus est. Quae liberalitas virum doctissimum impulit, vt in id omnes animi neruos intenderet, vt artis tantopere honoratae summam et quasi medullam optimo principi traderet. Quam cum decem libris esset complexus, quorum titulos et argumentum dabunt MERCKLINVS et FREINDIVS [t], opus pulchrum et in suo genere optimum patrono inscripsit, vnde *Al-Mansor* dictum est. Cumque summa felicitate in praxi medica vteretur, immensas sibi inde facultates acquisiuit. Quod non mirabitur, qui cogitauerit virum et aetate grauem et experientia atque lectione doctissimum multa sciuisse, quae populum in admirationem rapere potuerint [u], cuius exemplum memorabile affert LEO [x] in fine paginae enarrandum. Quod si tamen Ibn Chalicam, historiae medicorum scriptori Arabi apud HOTTINGERVM [y] fides est, vacillare coepit fortuna Al-Razis, tergumque ei obuertere. Refert enim, Al-Razin librum dedicasse Al-Mansori Chemicum, et mille denarios ab eo praemii loco accepisse, sed cum, quae scripserat, opere exequi et in actum deducere nequiret, verberibus et exilio affectum esse. Cuius rei fides sit penes auctorem. Illud LEONIS [z] auctoritate constat, annos illum natum nonaginta Cordubae obiisse. Octogesimo visum amisisse quibusdam traditur. Illi vero audiendi non sunt, qui centum et viginti annos eum vixisse, anno trigesimo mederi coepisse, empiricum fuisse annos quadraginta, et rationalem medicum itidem per annos quadraginta, et ita octoginta annos praxin medicam exercuisse dicunt [a]. Obiit, si LEONEM sequamur, anno Heg. CCCCI, si ABVLFARAIVM [b], anno CCCXX floruit, vnde RENATVS MOREAV recte

t) ll. cc.

u) Eleganti dissertatione obseruationes singulares curationum a Rhasi susceptarum enarrat FREINDIVS l. c. qui legi meretur.

x) l. c. Dabimus rei summam, eo quod FREINDIVS, qui diligenter omnia, quae praxin Razis illustrare possunt, conquisiuit, eius non meminit, et in huius medici historia Leonem non consuluit. Refert is ex Ibnu Haynan Lusitanicae historiae scriptore: Razin quodam die per plateam Cordubae transiens vidit magnam hominum turbam congregatam, cuius caussam sciscitatus, cum comperiisset, ciuem quendam, qui ibi obambulauisset, subito mortuum concidisse, accessit propius, conspectoque homine cum furore quodam praecepit, virgultorum vt manipulus afferretur, vt a circumstantibus posset percuti. Quod cum ipse facere coepisset Razis, qui eum per omnia corporis membra, praesertim pedis plantas virgis caedebat, gens omnis effusa in risum, insanire Razin iudicauit. At ecce, qui paulo prius omnibus mortuus credebatur, post quadrantem horae mouere se et reuiuiscere coepit. Razis autem conscenso mulo domum repetiit. Populus, qui aditabat rei nouitate et insolentia commotus et obstupefactus miraculum hoc magna voce depraedicare coepit. Re ad Al-Mansorem perlata, eum eius quoque curiositas veram eius caussam scire cuperet, Rasin vocari iussit, cui fateri se, dixit, quod ignorauerit, licet eum excellentissimum medicum esse iudicauerit, posse eum resuscitare mortuos. Is hoc Dei, non suum munus esse candide professus est. Remedii vero genus hoc se didicisse dixit in itinere Bagdado in Aegyptum suscepto, cum comes quidam simili modo corruisset. Eum enim ista caedendi ratione reuocatum fuisse in vitam. In simili itaque casu simile remedium se adhibuisse. Quibus auditis Al-Mansor dixisse fertur regionem, in qua Rasis viuit, Galeno potiri, Al-Razin respondisse: experientiam magis quam medicum prodesse.

y) In analectis p. 296. seq.

z) l. c.

a) Ita MERCKLINVS l. c.

b) loc. cit.

recte temporibus Al-Manforis eum tribuit, annoque aerae Christianae CMLXVI. Nimis itaque eius tempora matura ponit FREINDIVS [c] A. C. CMXXXII obiisse scribens, quemadmodum nimis feram illi aetatem adscribit MERCKLINVS [d], cum A. C. MLXX, vel MLXXXVII eum vixisse putat. Scripsit, teste Abi Osbaia *historiae medicae Arabum* auctore opuscula CCXXVI, ex quibus multa hodie supersunt, Latina etiam veste ornata, de quibus tamen hoc loco dicere ob instituti rationem non licet; videndi autem historiae literariae scriptores passim, maxime NICOLAVS ANTONIVS [e], HERBELOTIVS [f], et MERCKLINVS [g]. Sed philosophiam quoque scriptis adiuuit, ex quibus liber *de intensione et remissione*, itemque commentarius *de rebus sublimioribus metaphysicae* cum aliis eius libris in Hebraeum sermonem translatus est [h]. Habuit συμπατριώτας plures literis claros, et a communi patria Rasiaeos dictos, inter quos est Ibn Hosain Rasiaeus, quem *disquisitiones metaphysicae orientalis* scripsisse refert HOTTINGERVS [i]. Cum his confundendus non est, probe etiam distinguendus a Phaeroddin Razi celeberrimo Mohammedanorum theologo, et philosopho, qui non solum commentario in Al-Coranum scripto magnam inter suos famam consecutus est, sed et teste ABVLFARAIO [k] philosophiam magno cum applausu docuit. Natus is est Rai A. Heg. DXLIII, denatus est A. DCVI [l], adeoque tempore medico inferior.

Auicenna. §. XVII. Superauit famae celebritate sui temporis philosophos inter Arabes omnes AVICENNA, qui medicae quoque eruditionis nomine inter Christianos ita innotuit, vt celebratissima eius a plurimis annis fuerit memoria. Cuius vitam conscripsit discipulus SORSANVS, quem Arsanum alii vocant, Latinitate donatam a NICOLAO MASSA eiusque operibus praefixam [m], quam tamen videre nobis nondum licuit. Nec omisere virum medicae artis claritate famigeratissimum historiae medicae inter Arabes scriptores Ibnu Giulgul, Ibnu Chatir, Ibnu Chalican aliique nondum editi, idemque LEO AFRICANVS [n], vt taceamus recentiores historiae medicae, etiam literariae scriptores, maxime HERBELOTIVM [o] et NICOLAVM ANTONIVM [p], aliosque in sequentibus nominandos. Integrum autem verumque eius nomen fuit Abu Ali Al-Hosain, Ibn Abdollahi Ebn Sina Al-Schaiich Al-Raiis [q]. Inter quae nomina Al-Hosain ei proprium est, Abu Hali dictus est a filio, quem vnigenitum habuit Hali

c) loc. cit.
d) loc. cit.
e) l. c. T. I. p. 369. T. III. p. 235.
f) l. c. p. 18.
g) l. c. p. 4. add. FABRIC. l. c. HOTTINGER. l. c. SPIZEL. arcan. bibl. retect. v. Abuberer, aliique.
h) Vid. WOLF. bibl. Hebr. P. I. p. 6. P. III. p. 3. vbi obseruatur, in msc. codice bibl. Oxon. libri de remissione dici, quod an. 1180 vixerit. Sed vitium in numero esse, apertum est.
i) Bibl. Orient. p. 246.
k) pag. 317.
l) Conf. POCOCK. specim. p. 377.
m) Venet. 1608. vid. FABRIC. bibl. Graec. Vol. XIII. p. 96.
n) De illustr. Arabum viris c. 9. p. 268.
o) Bibl. Orient. p. 812 seqq.
p) Bibl. vet. Hispan. T. II. p. 6.
q) POCOCK. specim. hist. Arab. p. 362. et ex hoc alii.

Hali vel Ali, qui parentis veſtigia in medicae artis ſtudio ſolerter preſſit. Abdolla vero parentis et Sina aui nomen eſt, et Alſchaii atque Alraiis doctorem primarium et celeberrimum denotat. Inter haec aui nomen, quod corruptae Latinorum appellationi Auicennae originem dedit, notiſſimum eſt. Arabes autem, teſte LEONE [r], Errahis, ſiue Alraiis titulo plerumque laudant, principemque medicorum κατ' ἐξοχὴν ita dictum intelligunt. Valde in huius viri hiſtoria lapſi ſunt viri docti, ne de eius quidem patria ſatis inter ſe concordes. Quidam enim Hiſpanum faciunt, quos errare, recte notauit ANDREAS DE ALPAGO [s]. Nicandro Edeſſae natus et in Hiſpaniam poſtea profectus dicitur: aſt ne hoc quidem ſuffragantibus veteribus dicitur, quemadmodum de reliquis quoque Auicennae circumſtantiis egregie nugatur Nicander, ex merito vapulans doctiſſimo FREINDIO [ſ]. LEONI AFRO [t] in Perſiae vrbe Hamadan natus dicitur, MERCKLINO [u] in vico Aufrene prope Bocharam; VOSSIO [x] in vrbe Balech. Melioribus tamen teſtimoniis, ipſiusque Auicennae conſtat apud ABVLFARAIVM [y], cui conſentit Abulfeda [z], Bocharam eum patriam habuiſſe, qua vrbe A. Heg. CCCLXX, ſi Arabes, Abulfaraium aliosque apud POCOCKIVM et HOTTINGERVM [a] ſequamur, natus eſt, quamuis LEO [b] octo eum annis prius A. Heg. CCCLXII, editum eſſe innuat. Parentem habuit, ſi non medicum, quod VOSSIO [c] placet, certe virum eruditione haud leui tinctum, magnis praeterea opibus ſplendidum, ita vt in educationem filii ſumtus facere quosuis facile poſſet. Cum itaque huic ingenium contigiſſet ſupra modum excellens, quod ad artes et ſcientias ſuapte natura ferebatur, de eo maxime ſollicitus fuit parens eius, vt accurate in literis inſtitueretur. Quem in finem puerum adhuc ad celebrem quendam mathematicum miſit, vt arithmeticam ab eo Indorum, aſtronomiam et geometriam diſceret. Quas cum mira animi facilitate tenuiſſet, philoſophiae quoque eum addicendum ratus philoſophum aliquem, Bocharae degentem, Abu Abdallam in domum ſuam atque familiam recepit, vt filium inſtrueret. Qua de re audiendus eſt ipſe Auicenna, apud ABVLFARAIVM [d] ita narrans: *Abu Abdalla Bocharae philoſophiam profitebatur, quem domi noſtri hoſpitio excepit pater meus, ſperans fore, vt ab eo diſcerem. Logicae ergo terminos apud eum legi, at de ſubtilitatibus nihil ei notum fuit.* Addit his: *Se praeceptore deſtitutum ipſum libros perlegere coepiſſe, commentaria conſulentem.* Melius vero, quam philoſophiae ſtudium ſub hoc duce, ſucceſſiſſe oportet legis Islamiticae Alcoraniue cognitionem, ſi vera ſunt, quae ſcriptores Ara-

r) loc. cit.
s) Apud FABRIC. ad l. c. Leonis p. 269.
ſ) Hiſt. medic. P. II. p. 39.
t) loc. cit.
u) Linden. renou. P. I p. 98.
x) De philoſophia c. XII. p. 110.
y) Dynaſt. IX. p. 230.
z) Apud POCOCK. l. c.
a) Hiſt. eccl. Sec. XI. pag. 450. 461. anal. P. I. p. 295.
b) loc. cit.
c) loc. cit.
d) l. c. p. 230.

Arabes POCOCKIO [e] laudati referunt: nondum decenni maiorem literas humaniores et quicquid ſcientiarum ad Alcorani intellectum pertinet, caluiſſe, et totam encyclopaediam ante annum aetatis decimum octauum abſoluiſſe. Talis cum eſſet, conſultum patri eius viſum ad Muſas eum Bagdadenſes dimittere, cum vehementer cuperet, hunc filium ſuum in mathematicarum atque philoſophicarum itemque medicarum diſciplinarum cognitione aliquando excellere [f]. Bagdadum vbi venit ſumma mentis alacritate et peruigili ſtudio incubuit, et ſepoſitis reliquis negotiis omnibus in eo primum laborem ſuum eſſe iuſſit, vt arcana logicae rimaretur. Id quod tanta contentione fecit, vt noctes fere inſomnes duceret, omniumque fere obliuiſceretur, donec rationalis atque naturalis philoſophiae myſteria pernouiſſet. Qua de re ipſe audiendus eſt, haec apud ABVLFARAIVM [g] narrans: *Per ſeſqui annum libris legendis ſedulo incubui, et quoties aliqua in quaeſtione perplexus eſſem, aut medium ſyllogiſmi terminum non inuenirem, ad templum me recepi, et ad omnium creatorem preces ſupplex effudi, donec aperiretur mihi in eo, quod abſtruſum et reconditum erat. Noctu domum meam reuerſus, lucerna coram me poſita, legendo et ſcribendo operam dedi, et quandocunque me inuaſit ſomnus, aut debilitatem aliquam ſenſi, acceptum vini poculum bibi, donec ad me redirent vires, deinde ad legendum reuerſus ſum. Quod ſi me occuparet vel leuiſſimus ſomnus, de ipſis illis quaeſtionibus ſomniabam, adeo vt multarum ex ipſis rationes mihi per inſomnia nota facta fuerint. Nec ita facere deſtiti, donec ſolidam dialectices et phyſices cognitionem acquiſiuiſſem.* Tanta cum eſſet eius diligentia tamque feruens contentio, mirum non eſt, quod ſupra iam innuimus, annos eum natum octodecim totius iam encyclopaediae curſum abſoluiſſe. Iungebat autem more philoſophorum Bagdadenſium philoſophiae medicinam, cuius cognitionem tanta felicitate ſibi comparauit, vt Chalifae filium, deſperato et obſcuro morbo laborantem ſucceſſu exoptatiſſimo ſanaret [h]. Quo artis ſuae ſucceſſu non ad aulam tantum principis, ſed ad bibliothecam quoque eius aditus illi patuit. Qua occaſione fauentiſſima vſus iuuenis ineffabili literarum et philoſophiae amore flagrans cum optimos ſcriptores in Arabicam linguam ex Graecis translatos offendiſſet, ad maturitatem quandam perducere, quae laetiſſimis illi incrementis

e) loc. cit.

f) LEO l. c. Auicennam iam tum in patriis laribus, a praeceptore Abdalla Euclidis propoſitionibus ſex prioribus auditis proprio Marte totum librum abſoluiſſe, idemque feciſſe cum Ptolomaei Almageſto ipſe apud ABVLF. l. c. refert, vid. BAILLET de erudit. praecoc. c. XXI. p. 68.

g) l. c. referunt nonnulli auctore ipſo Avicenna lecta quadragies Ariſtotelis metaphyſica, eam tamen intelligere non potuiſſe. Cum autem forte fortuna in Al-Farabii commentarios incidiſſet, quos tribus drachmis a librario redemerat, tantum inde lucis cepiſſe, vt et gratias Deo ageret, et ſtipem propterea pauperibus erogaret.

h) Conf. MERCKLINVS l. c. aliique. Narrant quidam, collegiſſe Auicennam ex ſanguinis pulſu, principis filium non morbo, ſed amore aegrotare, adeoque artificio illi per omnia ſimili, quo Eraſiſtratum ſanauiſſe Antigonum Seleuci filium, conceſſa in matrimonium nouerca APPIANVS narrat, reſtituiſſe. Sed dubium non eſt, has circumſtantias fuiſſe aſſutas ab Arabibus, vt Graecis medicis non inferior Auicenna videretur. Conf. FREIND. l. c.

mentis fuccrefcebat, eruditionem indefinenter connifus eft. Ita roboratis viribus annum aetatis vigefimum primum cum attigiffet, animum ad fcribendum adiecit, Mefuen, cuius maxima inter Arabes erat exiftimatio, fibi imitandum proponens, cetera arti falutari tempora dicauit omnia. Cuius eam habere experientiam dicebatur, vt tefte LEONE[i], magni nominis excellentiffimique medici atque philofophi gloria eniteret. Quae eum ad honores et diuitias in aula principis, tandem autem ad carcerem et indigna, vt folet effe fortuna aulae, fata promouit. Rem ita narrat LEO: Miffurus erat Sultanus Iafochbagh in patriam Auicennae nepotem fuum, vices principis ibi in imperio fubiturum. Is cum Auicennam fibi potiffimum comitem medicumque expetiuiffet, precibus pretioque impetrauit, vt iter fecum fufciperet. Qua occafione vfus Auicenna cum praxin medicam inftitueret, magnas fibi opes et innumeras, corrafit diuitias, fauore autem vfus principis fui maximo. Sed inuidit fortuna Auicennae tantae felicitatis conftantiam, quam calamitas euertere coepit maxima. Cum enim Sultanus refciuiffet, nepotem fuum, Auicennae herum, cum alio fratre ipfius Sultani defectionem ab eo meditari, praeuertere confilium rebellemque veneno e medio tollere conftituit. Qua in re cum commodiffimam Auicennae operam fere intelligeret, qui archiatri munere fungebatur, eum id vt confilium exfequeretur hortatus eft. Non defecit a fide domino debita Auicenna, nec nefando crimine manus polluit: aft cum Bagdadenfis aulae iniuriam timeret, filentio totam rem preffit, nec domino nefarium detexit confilium. Qua in re vtrum vel Bagdadenfis Sultani metus an prudentia viro philofopho digna, ne atrociffima bella exfurgerent, Auicennae ora claufcrint, dictu difficile eft. Vtrumque tamen in animo fuiffe Auicennae concludi poteft ex ea ratione, quam rogatus attulit. Cum enim detecta confpiratione dominus eius refcifceret, Auicennam confilii participem factum effe, in carcerem eum coniici iuffit. Quod cum indignarentur homines, tantae eruditionis virum tam improuide rebus fuis tamque male confuluiffe, cum praeftitiffet, rem totam domino enarrare fuo, egregie eos falli dixit, quod putent, fe eius rei exitum non prudenti cogitatione expendiffe. Probe enim fibi perfpectum fuiffe, fi confilium internecinum reuelauiffet, difcordiam maximam inde exortum iri, multorum bellorum cauffam, vix plurimorum hominum fanguine extinguendorum. Praeterea fe illi quoque moecenati non minus gratiae debere, qui in hunc, quo conftitutus fit, gradum eum affumferit, quam qui in eo feruauerit. In hoc igitur carcere per biennium commorari coactus eft Auicenna. Qui ne tunc quidem libertatem fuiffet nactus, nifi portam carceris mors ei aperuiffet. Erat quidem robuftus corpore integrisque Auicenna viribus, fic vt ad fenectutem facile pertingere potuiffet. At cum praeter modum et rationem in Venerem exarfiffet, immodico eius vfu ita vires corporis exhaufit omnes, vt in car-

i) loc. citat.

carcere vehementiſſimo alui profluuio corriperetur. Quo cum aegrotaret, accefferunt ad eum nobiles ex ciuitate plurimi [k], qui morbo eius indolentes non ſine ſtupore quaeſiuerunt, cum tantam artis medicae peritiam poſſideret, cur non lethali malo medicinam pararet ſalutarem? Is vaſculo, quod iuſſerat, allato cum aqua, pauxillum pulueris alicuius medici iniecit, cuius tanta virtus erat, vt extemplo aqua congelaſceret. Quod cum ſpectatoribus oſtendiſſet, ſe vero, dixit huius medicaminis vnziam dimidiam ſumſiſſe, nec tamen ſibi profuiſſe, adeoque mortem ſibi certiſſime expectandam eſſe. Iuſſit itaque tabelliones aduocari duos, vt teſtamento conſcripto de rebus ſuis poſſet diſponere. Quod cum factum eſſet, paucos poſt dies ex morbo obiit. Factum id a. Heg. CCCCXXVIII [l], nempe ſi cum plerisque ſtatuatur, annos eum aetatis octo ſupra quinquaginta non fuiſſe ſupergreſſum. Quod ſi vero LEONI fides adhibenda, qui octogenarium a. Heg. CCCCXLII obiiſſe dicit, paulo maturius quam ſupra dictum, natum ad hunc annum [m] perduraſſe dicendum eſt. Reliquit poſſeſſionum ampliſſimarum, quotannis ſex ducatorum millia reddentium [n] haeredem vnicum filium Hali medicinae experientia inclytum, quem et doctum et acuti ingenii, et medicinae ſectatorem maximum fuiſſe LEO [o] teſtis eſt. Hunc cum parente Auicennae Abdollahi confundunt MERCKLINVS et FREINDIVS [p], cum alio quoque eiusdem nominis et profeſſionis Arabe non incelebri [q] non miſcendum. Ex his vero illorum quoque error patet, qui Auicennam cum Auerroë vixiſſe vno tempore contendunt, integri ſeculi συγχρονισμὸν admittentes [r]. Quae confuſio varias de inimicitia inter Auicennam et Auerroëm fabulas peperit, infra in huius vita ὡς ἐν παρέδῳ tangendas. Recte vero laudatur Auicennae diligentia, laborisque improbi patientia, et contentio ſtudiorum tanta, vt fere miraculo ſit. Nam non ſolum Corani lectiones omnes, ſed et libros Ariſtotelis metaphyſicos memoriae mandauiſſe dicitur. Quod vehementi, quo more Arabum, Stagiritam proſequebatur, amori adſcribendum eſt, cum hunc ſibi in philoſophia ducem more gentis ſuae elegiſſet. Vtrum vero, quod IO. PICVS MIRANDOLANVS [s] tuetur, in eius ſcriptis aliquid diuinum et Platonicum ſit,

k) Ibnu Giulgiul apud LEON. l. c.

l) POCOCK. l. c. p. 362. FREIND. loc. cit. qui Medinae eum obiiſſe, Hamadani ſepultum, incerto auctore dicit, et ad A. C. 1036 eius obitum refert, FABRICIVS in A. C. 1050, et alibi l. c. p. 96. in A. C. 1186, MERCKLINVS A. C. 1145, 1165. Erpenius et Gurſchonius, quos ſequitur NIC. ANTONIVS l. c. p. 6. A. C. 1036, certiſſimum terminum vitae eius numerant. Communi calculo Sec. XI. medio vindicatur. Conf. G. SIONITA de morib. Orient. cap. 3.

m) Incidit in A. C. 1050.

n) LEO l. c. Mirandum id non eſt, infinitis enim diuitiis et honoribus, Chalifas oneraſſe, magis quam ornaſſe medicos, ex Abi Osbaiae hiſtoria medicorum patet, quae huiuscemodi ſpeciminibus abundat.

o) loc. cit.

p) ll. cc. ipſe etiam FABRICIVS ad Leon. loc. citat.

q) Vid. MERCKLIN. l. c. p. 387. FABRIC. l. c. p. 174. et imprimis FREIND. l. c. p. 20. Dictus eſt Hali Abbas Simia Galeni. Vixit circa A. C. 980.

r) Errarunt hunc errorem HORNIVS hiſt. phil. L. V. c. 10. p. 291. et laudati MERCKLINO l. c. p. 94. Continuator VOSSII de ſectis pag. 154. ipſo VOSSIO de philoſ. c. XII. p. 110. errorem hunc confodiente.

s) In apologia apud HORN l. c.

sit, eorum esto iudicium, qui inconditas Auicennae scriptiones earumque versiones cum aurea Platonis eloquentia comparandi, gryphesque equis iungendi patientiam a se impetrare possunt. Meliorem ei locum in arte salutari plerique tribuunt. Cum enim laudem summi, inter medicos sui aeui, viri fuisset consecutus, vt supra ex LEONE notatum, plerique qui post eum inter Arabes et Christianos de re medica scripsere, egregie has literas se adiuuisse credidere, si in Auicennam fuissent commentati [s]. Nec recentioribus plerisque alia de eo haesit sententia. Nam et COELIO RHODIGINO [t] *vir* dicitur *scientia singulari et ingenio exactissimo ac subacto imprimis, id est, vsu, auditione, lectione ac literis perpolito cultoque*: et IVLIVS CAESAR SCALIGER [u], *eius lectionem medicis omnibus tamquam pernecessariam* commendabat, *nec quemquam magnum medicum euadere posse* existimabat, *qui tam doctum opus non legisset*. Et VOSSIVS [x] pater *Auicennam Galenum exsuperare in eo* dicit, *quod medicinam omnem methodo ordineque optime complexus sit*. Nec splendidius summae, quam in arte salutari consecutus est, existimationis testimonium est, quam quod princeps medicorum κατ' ἐξοχὴν, vel solo nomine Al-Raiis, princeps dictus sit, vt supra iam obseruatum. Quod seduxit nonnullos, vt somniarent, principis eum sanguine satum, vel regio axiomate insignitum fuisse. Quem errorem in Foroliuiensi iam sugillauit LEO AFER [y], qui eum Cordubae regem fuisse dixerat. A quo tamen nec RHODIGINVS [z] alienus est, qui inter medicos eum purpuratos numerat. Quos errare recte vidit Cel. FREINDIVS [a], cum nec de regni loco, nec de nomine consentiant. Quamuis nec id probandum existimemus, quod ille Arabum nonnullorum fide refert, ad summi consiliarii, quem magnum Vezirium appellant, dignitatem eum peruenisse. Quae fabula inde orta videtur, quod Auicenna [b], opibus vsus amplissimis, cum temperamento gauderet supra modum sanguineo, et ad voluptatem, luxum et superbiam vestium atque supellectilis valde prono, magnifico habitu vsus est, adeo vt teste Ibnu Chalican, ad ornandum muniendumque mulum suum ferri loco argentum adhiberet. Ex qua morum et habitus magnificentia facile fuit eiusmodi de tanto axiomate fabulam cudere. Praeter eruditionem in Auicenna mores quoque maxime probati laudatique sunt. Teste enim Ibnu Giulgiul [c] fuit acutus et beneuolus et in responsionibus quandam iucunditatem prae se ferens, cuius aliquot exempla ex hoc scriptore Arabe affert LEO, qui videndus. Et haec quidem pro Auicenna certatim afferri videas. Ast nec desunt, qui in omnia alia abeunt, et abiecte satis de eius eruditione iudicant. Nam vt tacea-

s) Conf. FREIND. l. c.
t) Antiqq. lect. L. II. c. 19. p. m. 57.
u) Scaligerana prima p. m. 18.
x) loc. cit.
y) loc. cit.
z) l. c. L. XXIX. c. 11. p. m. 119.
a) loc. cit.
b) LEO l. c. qui hunc splendorem et superbiam supellectilis ita excusasse Auicennam refert: facere hoc se, vt honori medicae artis satis proculcato subueniret.
c) Apud LEONEM l.

taceamus, eum teste Iaseo scriptore Arabe apud POCOCKIVM [d] cum Alfarabio et Al-Cendo de religione suspectum fuisse, quod ideo factum esse coniicit Pocockius, quod de rebus ad alteram vitam spectantibus philosophice argutandi, easque aliter ac sonant verba interpretandi audaciam sibi sumserit: LEONIS [e] iam tempore inuenti sunt, qui pronuntiarent: Auicennam in medicina fuisse luscum, in philosophia autem coecum. Quod iudicium confirmat eruditissimi FREINDII [f] obseruatio fatentis, se cum toties plura Auicennae opuscula percurrisset, nihil vnquam inuenisse, quod non Galeno surripuerit, vel quod non melius et perspicue magis in Rhazi vel Haly Abbas possit inueniri. Signa eum morborum plerumque sine necessitate rationeque multiplicare, et symptomata accidentalia cum essentialibus misere confundere. Quod equidem mirandum non esse magnopere putamus, cum plagiariorum, inter quos suo iure referendus Auicenna est, hic mos sit, vt centones consuant male plerumque cohaerentes, male inter se coaptatos. Id quod Auicennae iam obiecit celeberrimus medicus IO. MANARDVS [g], monens; *non esse eum inter antiquos numerandum, sed nec inter auctores, hoc est, qui aliquid arti addiderunt, cum ex aliis fere verbum e verbo acceperit, quicquid in suum librum congessit, atque cum multis, vel sui, vel interpretum culpa mendis.* Et alibi *in eius libro praeter densam caliginem infinitum esse ambagum chaos* obseruat. Eundem plagii reatum HVETIVS [h] in Auicenna notauit, ipse suo loco consulendus. Immo si GABRIELI SIONITAE [i], fides esset, in adolescentia iam furtiuas manus in hac arte prodidisset. At eae narrantur circumstantiae, quae vel mediocriter attento fabulam primo intuitu produnt. Ex his vero de meritis in philosophiam

d) Ad portam Mosis c. VII. p. m. 554.

e) Ibid. qui hoc Ibnu Chatir, historici iudicium fuisse ait.

f) l. c. p. 40.

g) L. IX. epist. 5.

h) De clar. interp. L. II. p. 205. qui surripuisse eum pleraque Galeno, Paulo Aeginetae et Dioscoridi obseruat. Qua in re tamen aliquantulum Auicennam excusant mores gentis suae, medicorumque in ea viuentium, quos exscriptores Graecorum fuisse omnes obseruat FREINDIVS l. c. p. 17. at suo quoque modo excusat.

i) Rem paucis sic habe: Bocharae celeberrimi nominis medicus viuebat, qui tamen neminem eruditionis suae haeredem esse volebat. Igitur famulis vtebatur literarum rudibus, scripta quoque omnia diligenter custodiebat. Auicennae mater sollicita de filii sui praeclara eruditione dolum comminiscitur. Filio persuadet, vt surdum se et mutum fortiter simularet. Ipsa, medicum aggressa, famulitium pueri et commendat et suadet. Impetrabilis res erat, quia surdus et mutus, ineptus ad omnia studia videbatur. Sed tamen medicus explorandum puerum ratus, et ipse dolo vtitur. Aliquoties enim massas aeneas magni ponderis prope aures pueri ignorantis proiiciens, sic se, num quae fraus lateret, expiscaturum ratus est. Omnia tamen perseuerans pueri dolus vicit. Medicus tot experimentis consumtis, nihil subesse fraudis ratus, negligentius schedas suas habere, et incustoditas fere abituriens relinquere. Qua occasione Auicenna vsus eas surripere, describere, et tandem nomine suo, defuncto medico edere coepit. Repetit integra, et fidem adhibet more suo G. HORNIVS hist. phil. L. V. c. 10. p. 291. Sed fabulam et mendacia quaeso Lector, manibus palpa. Surdum et mutum se simulauit puer; qua ratione igitur famulari poterat, vel persuaderi medico, vt inutilem puerum reciperet? Parentibus gaudebat, opibus affluentibus, qui in famulitium dari potuit? Domi a philosopho eruditus Al-Coranum memoria tenuit, vnde surditatis ἀφωνίας suspicio? Decimo aetatis anno Bagdadum missus est; quomodo ergo inseruire potuit alieno domino? Verum fertilia in eiusmodi nugis comminiscendis sunt Orientalium, maxime Arabum, ingenia.

phiam ab Auicenna profectis facile iudicium fieri poteſt. Cum enim conſarcinatorem potius opinionum male ſaepe cohaerentium et plagiarium, quam philoſophum egerit, vni etiam Ariſtoteli collum ſubmiſerit, ſane non potuit proficiſci ab eo aliquid, quo philoſophia magnopere iuuaretur. Cumque inſuper more gentis ſuae Iſlamiſmi praeiudiciis impeditus fuerit, quae vehementer philoſophiae obſtitiſſe infra docebimus [k], tantum abeſt, vt philoſophiae auxiliatrices manus porrexerit, vt corrupiſſe eam potius cenſendus ſit. Qui morbus licet et reliquis inter Arabes philoſophis communis ſit, in Auicenna tamen eo grauior fuit, quo pauperiori iudicii penu inſtructus is fuit, homo ad iudicandum prorſus ineptus, et neſcio quo fanaticiſmo, qui inter Muhammedanos compluribus contigit, correptus. Cuius luculentum teſtimonium eſt, quod logicam in templo, et inuentionem mediorum terminorum in ſomniis ſe quaeſiuiſſe, et accepiſſe quoque hac via myſteria logica et phyſica fatetur. Neque vero purum et intemeratum Peripateticiſmum in eius ſcriptis offendas, eo quod nec Graeca intelligeret [l], nec philoſophorum hiſtoriam teneret, ſine quibus praeſidiis obſcura Ariſtotelis ſcripta intelligi non poſſunt: verſionibus autem vteretur ineptis et ad capiendos philoſophi ſenſus et mentem atque ſententiam aſſequendam parum idoneis. Cum autem ratiocinandi arte, licet eam tanto ſtudio excoluiſſe videri voluerit, deſtitutus fuerit, mirum non eſt, in ſcriptis quoque medicis Auicennae regnare confuſionem, obſcuritatem, errores, miſerumque conſpici chaos, in quo, quae bona ſunt vel mediocria, ex furtis eius et expilationibus Graecorum deriuanda ſunt. Scripſit, vt erat vir diligentiſſimus, medica plurima, in hiſtoria medicinae literaria enarranda [m]: inter ea vero *canon* eius *medicinae* eminet, in quo ſyſtema aliquod medicum corradere magis quam conſcribere et ex ſcriptis Graecorum compilare aggreſſus eſt. Qua in re ſummam ei laudem tribuit SEBASTIANVS SCHEFFERVS [n], *eo quod tanto ingenio, tanta philoſophiae cognitione, tanta denique peritia artis inſtructus rem hactenus Graecis ipſis intentatam aggreſſus ſit, integram artem medicam in vnum ſyſtema redigere conatus. Quanquam enim negari nequeat, multa in illo opere canonis occurrere, quae correctionem mereantur, fatendum tamen eſſe opus admiratione dignum.* In quo tamen iudicio de Auicenna iudicium et veritatem merito deſideres. Nam quae a Graecis furto abſtulit, bona et egregia ſuis potius dominis vindicanda, quam plagiario tribuenda ſunt: falſum autem eſt, primum eum ſyſtema aliquod medi-

k) Eleganter id de Auicenna obſeruauit L. VIVES de corr. art. L. V. „metaphyſicam Aui„cennae videri reſipere deliramente Al- Corani. „Nihil fieri poſſe illis inſulſius frigidiusque “.

l) Id probaturus HORNIVS l. c. ed RHODIGINVM antiqq. lect. L. II. c. 2. prouocat, indignantem, quod Auicenne in Hiſpania natus Graeca non intellexerit. Verum nec libro II, ſed L. III. p. m. 73. hic locus extat, et de Auerroë non de Auicenna agit. Simili ratione ab Hornio ſine dubio deceptus lapſus eſt RAPIN reflex. ſur la phil. p. 739.

m) Enarrant eius ſcripta medica LEO, MERCKLINVS, ANTONIVS ll. cc. HOTTING. bibl. Or. p. 212. biblioth. quadrip. p. 257. WOLF. bibl. Hebr. P. I. p. 9. aliique.

n) Introd. in art. medic. p. 63.

medicum conſtruxiſſe, cum ex ſupra dictis conſtet, Abubeter ſiue Razin in *continente ſuo* idem ante Auicennam tentauiſſe. Verum haec medicis expendenda relinquimus, monuiſſe contenti, etiam in philoſophico argumento Auicennam diligentiam quidem ſuam demonſtrauiſſe, iudicium vero et philoſophandi prudentiam non item. Scripſit enim varia rationalem, phyſicam et metaphyſicam philoſophiae partem illuſtrantia [o], v. c. tr. *de anima*, *de ſtellis*, *de ſphaera*, *ſyſtema logicum*, *phyſicum*, *metaphyſicum* et alia, de quibus HOTTINGERVS [p] videndus. Horum librorum vt et medicorum quorundam verſiones quoque extant Hebraeae [q], et imprimis Latinae. Vsque ad renatas enim literas non inter Arabes modo, verum etiam inter Chriſtianos dominatus eſt Auicenna tantum non ſolus, vnde, cum in ſcholis Saracenorum Chriſtiani philoſophiam et medicinam diſcerent, hoc imprimis duce egregio opus eſſe iudicatum eſt, et in hunc finem verſiones Latinae, cum Arabica non intelligerentur, confectae ſunt. Id quod imprimis GERARDVS CREMONENSIS tentauit, cuius tamen labor adeo ineptus eſt, vt noua recognitione et emendationibus quamplurimis opus eſſe viri docti cenſuerint. Quare ANDREAS ALPAGVS Bellunenſis [r], quem in ſenectute Arabicae linguae diſcendae et codicum Arabicorum conquirendorum cauſſa in Orientem profectum fuiſſe conſtat, innumeris hanc verſionem caſtigationibus correxit, et ad Arabicae linguae codicumque fidem reſtituit. Et ne ſic quidem tamen Auicennae opera fideliter ſatis nobis tradita eſſe doctis viris obſeruatum eſt. Quae cauſſa extitit, cur et VOPIS. FORT. PLEMPIVS Medicus Louanienſis [s] et PETRVS VATTERIVS archiater et conſiliarius Aurelianenſis [t] nouam verſionem molirentur, quae tamen typis non prodiere. Multa quoque Auicennae ſcripta ἀνέκδοτα ſeruant bibliothecarum foruli, quibus tamen ſine magna eruditionis iactura hodie facile caremus.

Eſſeriph Eſſachalli.

§. XVIII. Ex Aſia in Africam et Europam ad Mauros progreſſis occurrit ESSERIPH ESSACHALLI, homo Siculus, qui nomen Eſſeriph id eſt, nobilis vel illuſtris ideo accepit, quod ex poſteris Muhammedis eſſet. Sharifi vero titulo ſolos eos gauiſos fuiſſe, qui a Muhammede genus duxere vel ei affinitate coniuncti fuere, obſeruat POCOCKIVS [u], idque exemplo illuſtris Edriſidarum familiae, quae olim in aliquibus Africae partibus regnauit, illuſtrat. Is non modo eloquentiae dulcedine et eruditionis praeſtantia in genere, ſed et philoſophiae, medicinae, aſtrologiae et coſmographiae notitia ſpeciali per Occidentis terras ita incla-

o) Conf. LEO l. c.
p) Bibl. Orient. p. 218. 245.
q) Videndus de iis BARTOLOCCIVS bibl. Rabbin. T. I. p. 6. WOLFIVS bibl. Hebr. l. c.
r) Conf. VOSSIVS de phil. p. 110. FABRIC. bibl. Graec. Vol. XIII. p. 272. not. s. Sed voluerunt hunc quoque lapidem alii Arabicae literaturae periti, et inter hos V. C. Petrus Kirſtenius. Conf. inſcriptio operum Venet. 1608. editorum, quam exhibet MERCKLINVS loc. cit pag. 99.
s) Vid. MERCKLIN. l. c. HOTTINGER. l. c. p. 213. SPIZELIVS ſpecim. biblioth. vniu.
t) COLOMESIVS Gall. Orient. p. 229. edit. Fabr.
u) Specim. hiſt. Arab. p. 373.

inclaruit, vt inter Christianos quoque eximia de eo esset opinio, eumque suo tempore parem non habuisse LEO AFER [x], cui eius notitiam debemus totam, affirmet. Is qua ratione Apuliae et Calabriae duci et Siciliae comiti Rogerio innotuerit, ita narrat: Siciliam sibi, cuius rex a pontifice Anacleto adiecta Apulia et Calabria declaratus erat [y], cum armorum vi subiicere tentaret Rogerius, vrbem quoque Mazzaram obsedit. Cuius incolae cum arcte inclusi ab eo premerentur, de deditione cogitare coeperunt. Vt igitur pacis conditiones obtinerent faciles, hunc potissimum philosophum legatum ad Rogerium miserunt. Qui cum ciuitatis nomine de conditionibus tractauisset, regi librum a se confectum obtulit, cui titulum fecerat *Nushat alabsar*, id est, *spatiatorium locorum*, vel potius *oculorum*, in quo docta tractatione geographiam omnem et veterem et sui temporis exposuerat. Cuius libri summam atque argumentum cum Rogerius intellexisset, in Latinum sermonem transferri iussit. Quo lecto rex admiratus ea homini Muhammedano cognita fuisse et perspecta, quae inter Christianos ignorarentur, saltem de quibus nemo hactenus scripsisset, tanta Esseriphum complexus est gratia, vt et castrum ei aliquod donaret, et vt in aula sua maneret, oblatis lautis conditionibus rogaret. Renuit tamen philosophus, castroque dynastae cuidam magno auri pretio vendito in Mauritaniam abiit. Rogerius autem si fides est historiae Siculae scriptori Arabi Ibnu El Husain, ad quem prouocat Leo, tanto amore hunc librum complexus est, vt e manibus vix deponeret; quod cum mirarentur amici, et, cur non Ptolomaeum, scriptorem multo doctiorem legeret, quaererent, illis Rogerius respondit: Ptolomaeum tantum de parte mundi, Esseriphum de toto mundo scripsisse. Obiit Esseriph A. C. MCXXI, an. Heg. DXVI, in vrbe Africana Ciuitat, relictis multis filiis, quorum posteros suo quoque tempore Fessae atque Tuneti inuentos fuisse, semperque de ista familia aliquos rei medicae studuisse Leo asserit. Caue vero hanc cosmographiam confundas cum geographia vel cosmographia Nubiensi ab homine Aegyptio Muhammed Ebn Muhammed Sheriffal Edrissi conscripta, quam simili fere modo Rogerio II. obtulit, quamque Latinam fecerunt GABRIEL SIONITA et IOANNES HESRONITA [z], Maronitae. Is enim anno Heg. DXLVIII, librum suum tradidit Rogerio, dimidio fere seculo Eschalli iunior, vt recte obseruatum POCOCKIO [a] et FABRICIO [b]. Lapsus est in hac homonymia confundenda magnus BOCHARTVS [c].

§. XIX.

x) l. c. c. XIV. p. 278.

y) Qualis tunc facies Italiae fuit, bellis saeuis inter papas Innocentium II, et Anacletum II inualescentibus, cum illius partes sequeretur imperator Lotharius, huius Rogerius, in historia ecclesiastica quaerendum. Videndus autem FRANC. PAGI in breuiar. Pontif. Roman. T. II. ad Sec. XII. p. 613. seqq. 645. seq. et LEO VRBEVETANVS in chron. summ Pontif. nuper a praestantissimo LAMIO T. II. deliciar. edito p. 1207. scriptoresque historiae Pontificiae et Schismatum alii.

z) Paris. 1619. 4.

a) Specim. hist. Arab. p. 372. seq.

b) Bibliograph. antiq. c. V. p. 129. 130.

c) Praef. ad hierozoicon.

Thograi. §. XIX. THOGRAI Persa fuit Ispahanensis, vir in philosophia, arte medica et praecipue chemica, poëtica, rhetorica et historia celebris, maxime vero carminis felicitate et elegantia commendatus. Qua artis praestantia haud parum res suas promouit. Cum enim scribendi peritia singularique artificio praestaret, (vnde quoque nomen ei Thograi haesit [d], cum integro nomine Abu Ismael Al-Hosain Ebn Ali Alaspahani esset) et se principi Malich Maschud Ebn Muhammed Seliucki facto specimine valde commendauisset, negotiis eius arcanis scripturaeque in curia admotus est, eo successu, vt maius curiae officium, quod cum cancellarii vel magni quoque Vezirii et primarii consiliarii munere coincidit, ei crederetur [e]. Quo axiomate auctus tantas teste LEONE AFRICANO diuitias corrasit, vt aestimari vix possent, isque omnes alias in hac aula potentia et censu antecelleret. Tantum tamen a philosophiae disciplina atque actione absuit, vt quo plus possideret, eo minus inde animum referret tantis thesauris contentum. Vnde cum plurima conscriberet carmina, pleraque lamentis querulisque repleuit vocibus, et expostulando de iniuria temporis fatorum iniquitatem accusauit. Eo vero tandem insaniae delapsus est, vt alchemiae totum se traderet, ita, quod fortuna ipsi denegare visa erat, artis auxilio praestiturus, vt infinitis thesauris abundaret. Quod funestum ei esse vidit dominus eius et prudenter monuit. Is enim cum die quodam ingressus esset tentorium Thograi, eumque rerum expeditioni deprehendisset intentum carmen reperit, quo haud obscure animum praesenti fortuna non contentum significauit. Quo lecto monuit eum, vt, quae dicenda haberet, ad illa attenderet, ea enim se allaturum esse, de quorum veritate tempus eum conuicturum sit. Nempe esse se dimidiae Asiae dominum; illum autem quasi secundum, proximum quippe a se: non deesse vtrique abundantissimam Dei gratiam, neque tamen ita expleri animum satiarique posse. Vereri itaque se vehementer, ne tristiori tandem euentu puniantur, si ad altiorem gradum adspirare perrexerint: nam non aliud sperare petereque se posse, quam vt Dii efficiantur. Nec fefellit euentus vaticinium. Vix enim semestre effluxerat spatium, cum contra fratrem rebellaret princeps, monarchiam affectans. Quem cum magno exercitu aggressus esset Sultanus, captus is est et in carcerem ductus, sociusque atque comes illi datus Thograi, vel ob diuitiarum vel ob eruditionis et ingenii inuidiam, vel quod factionis illius atque conspirationis particeps haberetur. Illud certum immensas diuitias, quas Thograi possidebat, effecisse, vt iuberetur alligari torquerique, sicque coactum illum immensos thesauros, quos habebat, confessum esse. Quo cognito Sultanus eum vestibus exutum arbori alligare iussit, puero praecipiens, vt sagittis eum confoderet. Quod cum ex regis mandato puer exse-

d) Vid. POCOCK. ad carmen Thograi p. 4. nomen enim crassam et implexam scripturam in diplomatibus adhiberi solitam indicat.

e) LEO l. c. c. XIII. p. 276.

exsequi susciperet, non ad orationem confugit, nec animam Deo commendauit Thograi, nec animo quoque defecit, sed tanta eius praesentia vsus est, vt morti proximus carmen occineret, quo morti generosum contemtum opposuit, seque sagittis ipsum obtulit. Qua animi ferocia commotus Sultanus, cum eum confossum interiisse comperisset, comburere corpus exanime tanquam impii et infamis haeretici iussit. Id quod factum a. Heg. DXV, A.C. circiter cIↃCXXI, in campis Marghoë, vt scribit LEO. Scripsit non commentarios tantum historicos *de rebus Asiae, Persidisque*, sed et *deflorationem naturae in alchimia*, qua arcana naturae mysteria in transmutandis metallis se detexisse somniabat. Tum commentarium quoque in *rempublicam Platonis*, quo huic potissimum philosopho, raro inter Arabes exemplo laborem impendit. In carminibus autem, quae magno numero confecit, non laudes tantum principum et illustrium virorum, verum etiam argumenta moralia prosecutus est, ex quibus vnum ad nos peruenit, editum ab ED. POCOCKIO [f].

§. XX. Inter Saracenos Hispanos eminuere philosophiae et medicinae laude AVENZOAR et Auenpas, celeberrima in scholis medicorum Sec. XII et sequentium ad renouatas vsque literas nomina. Et prior quidem posterioris praeceptor Seuiliae, Chalifarum sede natus a parente Ibnu Zohar vocatus est, quod Latini in Auenzoar commutauerunt. Nobili cum genere ortum dicit LEO [g], et vbi philosophiae atque medicinae diligentem operam dedisset, seruiuisse rebelli Ibnu Habad eiusque filio, quo fugato eiectoque ministerio Moroccani regis Iosephi Ibnuttaspin, qui Iuceph Abentessephin RODERICO [h] dicitur, se dedit. Quamuis autem nunquam praemium ex sua arte vel a pauperibus vel ab artificibus accepisset, regum tamen principumque muneribus, quae non neglexit, ita ditatus est, vt plurimis facultatibus abundaret. Quibus tamen ita vsus est, vt non indigos tantum pecunia iuuaret, sed et inimicis eleemosynam erogaret. Dignus autem qui in Saracenicae philosophiae historia nominetur praecipue est propter discipulos, quos educauit, celeberrimos, inter quos praeter Auenpace fuit Auerroës, quemadmodum et filium eius Ibnu Zohar vel Zor cognomento Rasin in aula Mansoris pontificis regis Marochiani gratiosum fuisse, et in arte medendi ita excelluisse, vt ingentes inde ipsi diuitiae prouenirent, narrat LEO AFER [i]. Quamuis autem Auenzoar philosophici argumenti nihil scripsisse legatur, sed tantum medica edidisse plurima, quae et veteribus eximie laudata, eorumque auctor, illustris, admirabilis, eminentis etc. nomine Auerroë mactatus, et recentioribus, maxime Cel. *Auenzoar.*

M 2 FREIN-

f) Lucem primo vidit Lugd. Batau. 1629. Latina vero versione donauit, et cum erudita praefatione Oxon. 1661. 8. edidit EDVARDVS POCOCKIVS.

g) l. c. c. 16. p. 279. conf. NIC. ANTON. bibl. Hisp. vet. T. II. p. 232. PETR. CASTELLANVS vir. illustr. medicor. T. X. Antiqq. Graec. Gronou. aliique.

h) Hist. Arab. c. 48. p. m. 38.

i) c. 18. p. 281.

FREINDIO [k] probata, qui de medicina Auenzoar prolixe docteque disserit: illud tamen hoc loco non praetereundum, reuocasse medicum hunc Hispanum inter Arabes medicinam rationalem, et procul esse iussis hypothesibus incertis ad experientiam et rationem eiusque vsum, id est, philosophiam cuncta reduxisse. Obiit, teste LEONE [l] an. Heg. DLXIV annos natus XCII. FREINDIVS [m] CXXXV aetatis annum attigisse scribit, sine dubio narrantium errore deceptus, qui dum tempus eius definiri non posse, dicit, patet inde, eum Leonis libellum non vbique consuluisse: quem si adiisset, multa historiae huic addere potuisset haud ingrata futura.

§. XXI. Ex huius schola, vt dictum, prodiit Abubecr Muhammed Ebn Baiiah [n], Hispanus [o], ex quo vltimo nomine Latini corruptum nomen AVENPAS vel Auenpace formarunt. Dicitur alias Ebno'l Sayeg vel Ibnu Saigh. Antecessores habuisse Iudaeos, et in vrbe Mariae natum ait LEO AFRICANVS [p], qui inter celeberrimos medicos atque philosophos eum fuisse testatur. Illius artis praecepta ab Ibnu Zohar, huius a Maslama quodam philosopho Arabe didicit. Sed et mathematica tenuisse inde colligitur, quoniam in Euclidem commentatus est. Laudat LEO epistolas eius philosophicas atque theologicas, ad quas sine dubio ea quoque pertinet, quam B. CHRISTOPH. WOLFIVS [q], auctore Abubecher Ben Saig laudato, adducit in Hebraeam linguam a R. Chaiim Ben Iudae Aben Viuasch conuersam *de discessu siue abductione animae a rebus mundanis ad Deum*: ex qua colligitur, Auenpace ex eorum philosophorum Peripateticorum inter Arabes genere fuisse, qui mysticam quandam philosophiam affectantes ad enthusiasmum accesserunt, vt infra monebitur. Sed et commentario Aristotelem illustrauisse, itemque librum de caussis dicitur [r]. Siue autem philosophia in caussa fuerit, quae a communi theologiae Muhammedanae tramite discedere coëgit, siue inuidia eum presserit, illud certum, eum haereseos suspectum Cordubae, vbi Auerrois pater tunc iudex erat, in carcerem coniectum, at deprecantibus principibus viris ex eo iterum dimissum fuisse [s]. Parum enim conuenisse philosophis Muhammedanis cum lege Islamitica nec tam facile in concordiam ire hanc voluisse cum philosophia Graecorum, quam solebant theologi Muhammedanorum scholastici, supra iam obseruatum est, et credibile Ebnol Sayeg id etiam obseruauisse. Tales enim philosophos inter Muhammedanos fuisse, testis est ABVLFARAIVS [t], qui narrat: *Fuisse quosdam qui autumauerint, coniunctis philosophia Grae-*

k) Hist. med. P. II. p. 41. qui ex ipso Auenzoar obseruat, captiuum aliquando eum detentum maleque habitum fuisse a praefecto vrbis Seuiliae regio. Postea vero Hospitali praefectum, regiis ministeriis inseruiuisse.

l) loc. citat.

m) loc. cit.

n) POCOCK. specim. p. 386.

o) NIC. ANTON. l. c. T. II. p. 254. 255.

p) l. c. c. 15. p. 279.

q) Bibl. Hebr. P. I. p. 6.

r) Conf. GESNER. in biblioth. WOLF. l. c. pag. 17.

s) LEO l. c.

t) Apud POCOCK. specim. p. 385.

Graeca et lege Arabica ad perfectionem peruenivi: composuerintque L epistolas de L sapientiae speciebus, addita LI, quae reliquorum capitum species in vnum collectas contineret, iuxta viam compendii et epitomes, et vocasse eas epistolas Echwanossapha, celatis interim nominibus suis. Hos discursus affectus quidem mouisse, sed ad metam neutiquam pertigisse, nec probationes et argumenta manifesta exhibuisse. Nostrum autem de iis pronunciasse: non esse hanc sententiam cuiusquam ex antiquioribus, verum sententiam Echwanossapha a veritate aberrantium, scriptorum Arabicorum verbis exponit POCOCKIVS. Ex quo patet, Ibnu Saigh improbauisse syncretisticum theologorum inter Muhammedanos scholasticorum studium, et dissensum a veteribus placitis ostendisse. Ex quo facile fieri potuit, vt premente theologorum inuidia haereseos accusatus fuerit. Annum obitus eius quidam in an. Heg. DXXV, alii in DXXXV ponunt. LEO an. Heg. DL obiisse dicit. Medio seculo Christiano duodecimo vixisse certum.

§. XXII. Magnum quoque inter theologos Muhammedanos ob philosophiam nomen consecutus est ALGAZEL, vel quo integro nomine appellabatur, Abu Hamed Muhammed Ibn Muhammed Ibn Achmed Al-Gazali [u]: qui quod pro religione Muhammedana contra Christianorum et Iudaeorum obiectiones pugnasset, *Haiatol Eslam*, id est, *demonstratio Islamismi* vocatus [x], interdum etiam a filio Abu Achmed dictus est itemque Zainoddin Al Tusi. Erat enim Tusius, ex celebri Asiae vrbe Tus vel Tos oriundus. Patrem habuit mercatorem diuitiis affluentem, qui cum filium excellentissimis naturae dotibus ingenioque praeclarissimo ornatum videret, studiis eum dicauit. Quibus ita se ingurgitauit Al-Gazelius, vt et omnem encyclopaediam teneret, et in philosophiae atque theologiae iurisque Islamitici studio nulli concederet, omniumque inde in se oculos conuerteret et in admirationem raperet. Latere itaque egregia Al-Gazelii eruditio summos quoque viros non potuit, et in caussa fuit, vt ad Bagdadense gymnasium, (quod summum consiliarium siue magnum Vezirium in hac metropoli maximis sumtibus magnoque studiosorum iuuenum confluxu excitauisse supra narrauimus) vocaretur, vt professoris ibi publici munus subiret. Inuitatus largo stipendio Al-Gazelius cum Bagdadum venisset, munus lectione publica auspicaturus, tanta eius apud omnes fuit exspectatio, vt ipse vrbis eius princeps, omnesque eius familiares, nobiles et magistratus ei obuiam procederent, et tota fere ciuitas in eius aduentum ex vrbe effunderetur. Conscensa autem cathedra cum primam lectionem habuisset, vniuersus populus confluxit, et non nobiles tantum atque diui- *Al-Gazel.*

M 3 tes

u) POCOCK. l. c. p. 371. et praef. ad philosoph. autodidact.

x) IDEM porta Mosis c. VI. p. m. 112. Caue haec nomina inter se confundas, quod accidit HENDREICHIO in pandectis Brandenburgicis h. v. Al-Gazel autem vel Al-Gazuil idem est, ac iustitiarius. Conf. WOLF. bibl. Hebr. P. III. pag. 2.

tes ad nouum professorem accurrerunt, eius sapientiam audituri, quem tantis honoribus cumulauerant principes; sed et opifices et plebs omnis relictis opificiis et tabernis cum filiis ad nouum gymnasium conuolarunt, tantae eruditionis audituri miraculum. Quos cum attonitos dimisisset omnes, tanta inde apud summos imosque auctoritas Al-Gazelio enata est, vt multoties ipse consiliarius summus lectionibus eius interesset. Ita vero non famam tantum atque existimationem, sed et facultates mire sibi auxit Al-Gazelius, multos annos hoc munere summa cum laude defunctus. Nihil tamen cogitantibus omnibus inexpectatum consilium suscepit et executus est philosophus. Posito enim munere, quod hactenus cum laude gesserat, erogatisque in pauperes facultatibus fere omnibus, quas docendo corrascrat, eremitaeque habitu induto Meccham iter religiosum suscepit. Ex Arabia in Syriam, indeque in Aegyptum secessit, ibique Cairi primo mox Alexandriae commoratus est, vt Etartosim, theologum inter Muhammedanos celeberrimum audiret. Tandem Bagdadum reuersus est, ibique naturae debitum reddidit annos natus quinque supra quinquaginta, a. Heg. DV [y]. Nobilem vero Al-Gazelius locum occupat inter theologos Muhammedanos, sectam enim Al-Assharienfem, cuius supra historiam tetigimus, nouis illustrauit luminibus, eiusque auctoritatem multum promouit: Islamismum autem magna eruditione tueri, et Christianorum atque Iudaeorum tela retundere fategit. Scripsit enim librum *de vnitate Dei* aduersus Christianos, quem defensoris Islamismi cognomen ei peperisse recte coniicit POCOCKIVS [z]: licet verisimile sit, plura eiusmodi opera scripsisse Al-Gazelium. Meminit enim CHR. RAVIVS [a] *operis* eius *theologici disputationes et quaestiones theologicas, dubias aut difficiles consultationes resoluendas conscripti, quomodo Christianis, Iudaeis, Magis quoque et Paganis et in genere omnibus in secta Muhammedica non viuentibus respondendum, partim ex Al-Corano partim ex responsionibus Muhammedis aut sequentium Chalifarum sententiis* ostendentis. Tantique facti sunt hi Al-Gazelii libri, vt in compendium melioris vsus caussa mitterentur, quod suscepisse Abu Tadli Ahmed Ebn Musa, testatur POCOCKIVS [b]. Quamuis autem summus esset theologus, impedire tamen non potuit, vt non haereseos insimularetur, grauique afficeretur iniuria. Narrat enim LEO [c], teste vsus Geuli scriptore annalium Arabico: Post discessum Al-Gazelii inuentum fuisse Bagdadi librum quendam eius, quem contra iuris Muslemitici interpretes scripserat, in quo cum aliqua vituperauisset, licita legibus Islamismi, eum librum tantam ei conflasse inuidiam, vt per totum imperium Saracenicum combureretur. Libri vero titulum fuisse: *Resur-*

y) Narrat haec omnia LEO l. c. c. 12. p. 274. seqq. annum hunc emortualem quoque figit POCOCK. l. c. p. 371.

z) Port. Mosis l. c.

a) Panegyr. II. p. 16. Cel. WOLFIVS tamen l. c. P. I. p. 6. eundem librum Rauium intelligere putat de vnitate Dei: sed verba Rauii id non euincunt.

b) Specim. l. c.

c) loc. cit.

Resurrectio scientiarum legis. Addit his: incurrisse quoque reprehensionem aliorum, ob librum alium, cui titulum fecerat: *Defensio iusta*, quo libro recensuerit res ac regiones, quas Iudaei ac Christicolae habebant, et possidebant, qui non credidere Muhammedi. Ex quibus verbis coniicimus, concessisse eum quaedam, facilemque se in aliquibus praebuisse dissentientibus magis, quam ferre poterant animi theologorum zelo aestuantium. Excelluit praeterea carminis elegantia et felicitate, quam ad res morales adhibuisse, plurimaque huius generis, more gentis suae, scripsisse, testis est LEO[d]. Praecipue tamen inter philosophos nobile nomen consecutus est. Nam et librum conscripsit *de opinionibus philosophorum*, maxime in naturalibus et logicam, metaphysicam atque moralem philosophiam peculiaribus tractationibus illustrauit, quae ob auctoris celebritatem in Hebraeam linguam translatae sunt, de quibus librorum Al-Gazelii versionibus videndus est WOLFIUS[e]. Sectam enim Al-Asharitarum de Deo et operibus decretisque diuinis subtiliter philosophatam fuisse, supra iam diximus. Sed et alio nomine in philosophiae historia notandus est. Scripsit enim *destructionem philosophorum*, quo potissimum libro omnium philosophorum systemata euersum iuit, sine dubio, vt eo melius legi Islamiticae succurreret. Contra quos insultus philosophorum partes tuitus est Auerroës edito contra Al-Gazelii librum *destructorio destructorii.* De aliis eius libris videndi LEO AFER[f], HERBELOTIUS[g], aliique.

§. XXIII. Seculo dimidio hoc iunior est AVI IAAFAR IBN THOPHAIL, qui et Abubecr Ebn Thophail dicitur[h]. Natus est in regia Chalifarum sede Sciuiliae, nobili genere ortus, quod inter exercitus Saracenicos ex Syria in Hispaniam descendit, et inter ministros Chalifarum Pontificumque summos atque praecipuos, locum diu tuitum est. Sed euersa tandem illorum potestate multis rebellionibus, parens eius et muneribus et facultatibus priuatus est[k]. Thophail itaque filius cum videret, ex paternis fundis non haurire se posse, vnde emergeret, ad literarum studia animum applicuit, ratus, quem fortuna in aula negauerat, in Musarum castris se fatorum suorum euentum laudabiliorem esse deprehensurum. More itaque doctorum virorum inter Arabes arti medicae et philosophiae se tradidit, earumque mysteria tanta felicitate perquisiuit, vt non ignobilem inter philosophos sui temporis locum consequeretur. Cumque ex consuetudine nationis sua Aristotelicae philosophiae totus adhaereret, tanta eius in explicando obscuro et difficili philosopho ingenii acrimonia emicuit, vt et Auerroës et Maimonides ab eo philosophiae praecepta discere

Thophail.

d) loc. cit.
e) loc. cit.
f) loc. cit.
g) Biblioth. Orient. p. 352.
h) POCOCK. praef. ad phil. autodidact.
i) Vtrumque et Chalifae et pontificis nomen כליפה et אמאם sibi principes Saracenorum, maxime Mauri vindicabant, quod non regionis tantum, sed et religionis arbitri essent. Vnde Al-Gazelius orthodoxam doctrinam etiam ex pronunciatis Chalifarum definiuit, vt supra dictum.
k) LEO l. c. c. 17. p. 280. seq.

ſcere cunctati non fuerint, quod exemplum alii quoque multi poſtea ſecuti ſunt. Fuit iudicio ſatis acuto, ingenio perelegandi et in lectione veterum pro Arabis hominis conditione ſatis ſubacto, eo vero ex philoſophorum genere, qui Ariſtotelica philoſophia ad enthuſiaſmum quendam erigendum inter ſuos vſi ſunt. Id quod luculenter prodidit eleganti illa fabula de Hai Ebn Yockdahn, quem fingit aquarum inclementiae expoſitum et a cerua nutritum, ſine vllius hominis ſocietate ſolum relictum ita adoleuiſſe, vt ſola rationis luce connata vſus, tum ad rerum naturalium et ſupernaturalium, tum ad ipſius Dei animaeque immortalis cognitionem, felicitatemque in vnione cum Deo eiusque intuitione inueniendam peruenerit. Quam fabulam ita inſtruxit, vt, (quod in homine Arabe non valde mirandum) veriſimilitudinis quidem leges haud raro transgrederetur, ita tamen ſermonis elegantia atque narrationis iucunditate cuncta temperaret, vt inter ipſos Mauros magna inde enaſceretur libro huic auctoritas et exiſtimatio, quem nec ipſe Auerroës homo metaphyſicus laudare deſtitit. Eadem libri huius veneratio inter Iudaeos fuit, quibus Hebraeum exhibuit R. Moſes Narbonnenſis, cuius exemplum alii quoque, docente Wolfio [l], ſecuti ſunt. Ereptusque eſt libellus elegans communi veterum librorum, praeſertim Arabicorum, naufragio, quod pulſis ex Hiſpania Mauris paſſi ſunt, et ad noſtra vsque tempora ſeruatus eſt. Quem cum accepiſſet, vir de Arabica literatura tot nominibus meritus, nec ſatis laudandus Edvardvs Pocockivs, dignumque iudicaret, qui ab Arabicae eruditionis ſtudioſis cum ob argumenti grauitatem, tum ob dictionis ſuauitatem et elegantiam legeretur, filio cognomini paternaeque eruditionis in his literis haeredi vertendum et Arabica Latinaque veſte in lucem publicam producendum tradidit, ſicque erudita praefatione, qua de auctore et argumento libri more ſuo doctiſſime diſſerit, auctum Oxoniae [m] edidit, hoc ornatum titulo: *Philoſophus αὐτοδίδακτος, ſiue epiſtola, in qua oſtenditur, quomodo ex inferiorum contemplatione ad ſuperiorum notitiam mens aſcendere poſſit.* Magni hunc librum fecerat editor ob ſingularem dictionis nitorem et elegantiam; at et argumentum ipſum philoſophis praeſtantiſſimis ita placuit, vt noua editione opus eſſet [n], deque libro ipſo, vir ſummus G. G. Leibnitivs [o], pronuntiaret, ſe legiſſe ſumma cum iucunditate libellum elegantiſſimum, fateretur quoque, ex excellentiſſimo hoc libro clariſſime intelligi, Arabes philoſophos tanta ſublimitate de Deo cogitaſſe, quanta vnquam philoſophi Chriſtiani id fecerint. Maxime vero Britannis, ad eiusmodi argumenti genus natura procliuibus adeo haec fabula placuit, vt et Aſshwellus eam ex Latino Pocockii Anglicam faceret, et Quackerorum coetus, cui intuitiua iſta Thophaili cognitio mire arridebat, auctore vſus Georgio Keith, celebri illius miniſtro, eandem libro huic praeſtarent operam [p]. Qui tamen vterque cum

l) Bibl. Hebr. P. I. p. 14. ſeq.
m) 1671. 4.
n) Oxon. 1700. 4.
o) Leibniziana p. 30. 38.
p) Vid. Biblioth. vniuerſ. T. III. p. 77.

cum nimis superstitiose Latinae versioni institisset, nec Arabicum πρωτότυπον consulere potuisset, meliorem dare libri commendatissimi versionem ex ipsa Arabica lingua confectam suscepit SIMON OCKLEY, Cantabrigiensis professor linguae Arabicae [q]. Sed et anno cIↃ IↃ CLXXII edita est versio Batava [r], et cIↃ IↃ CCXXVI Germanica, quam B. IO. GEORGIO PRITIO debemus, qui luculenter de hoc libro meritus est. Auicennae autem laborem esse perperam coniecit PETR. DAN. HVETIVS [s]. Plura ad eius historiam pertinentia dabunt, NIC. ANTONIVS [ſ] et IO. CHRISTOPH. WOLFIVS [ſſ]. Obiit Thophail Seuiliae an. Heg. DLXXI, i. e. circa finem sec. XII Christiani.

§. XXIV. Omnium tamen philosophorum medicorumque luminibus inter Arabes tenebras obiecisse famamque eorum superasse visus est Thophaili discipulus AVERROES, inter Christianos potissimum philosophiae nomine ipsi fere Aristoteli, si non praelatus, certe aequatus. De cuius vita et historia optandum esset, vt scriptores de medicis illustribus Arabes, qui nondum editi sunt, consuli possent; quibus dum caremus, recurrendum potissimum ad LEONEM AFRICANVM [t], qui prolixe eius historiam enarrauit, quem plerique recentiores maxime NIC. ANTONIVS [u] et PETRVS BAYLE [v] secuti sunt. Cuius tamen posterioris in consarcinandis recentiorum narratiunculis, non consultis fontibus diligentiam non satis accuratam acerbe reprehendit Cl. FREINDIVS [w]. Integrum verumque eius nomen fuit Abul Walid Muhammed Ebn Achmed Ebn Muhammed Ebn Roshd [x], quae nomina more Arabum de filio, patre, auo, abauo intelligenda, varia illi apud Latinos pepererunt nomina. Abu Walid enim apud Leonem Abulguail dicitur, Ebn Roshd [y] autem, corrupta nomina Aben Ruschd, Ibn Ruschad, Ibn Rusid, Aben Rust, Auen Ruis, Ibn Rosdin et similia peperere, ex varia nominis Arabici, quod gentilitium illi fuit, pronuntiatione oriunda. Auum enim illum habuisse, eodem nomine insignitum, indeque ab Arabibus Ibn Rosdin Elsahidu, id est, Auerrois nepotem dici Leo obseruat [z]. Natus est in celebri Saracenorum inter Hispanos sede, Cordubae, nobili familia. Parentem habuit iudicem et caput sacerdotum totius illius prouinciae, Baeticae et regni Valentiae: auum praestantissimum et celeberrimum iuris Muhammedani interpretem, secundum opinionem Malichi [a] atque theologum *Auerroës.*

q) Integer titulus libri est: The improvement of human reason, exhibited in the life of Hai Ibn Iokdhan, writen in Arabik above 500 Years ago by Abu Iaafar Ebn Thophail. Lond. 1711. 8.

r) Repetita Roterod. 1701. 8.

s) De fab. Romanens. p. 12.

ſ) Bibl. Hisp. vet. T. II. p. 252.

ſſ) l. c.

t) l. c. c. 20. p. 282. seqq.

u) l. c. T. II. p. 243.

v) Dict. T. I. art. Auerroës p. 384. seqq.

w) Hist. medic. P. II. p. 64. seqq.

x) POCOCK. specim. p. 385. qui in his exprimendis nominibus accuratione reliquos vincit omnes.

y) Denotat filium recti LEO l. c.

z) Parentem Ahmed, auum Muhammed, abauum Rushd vocatum fuisse, series appellationum istarum docet. Hinc nepos Auerrois, id est pronepos Rushd.

a) Intelligi haec non possunt, nisi de sectis, Iure-

logum magni nominis sectae Al-Asharitarum addictum. Qui quo loco inter suos fuerit habitus, inde intelligi potest, quod post sopitam regni illius rebellionem populo se Maroccano regi subiiciente, is legatus ad regem missus sit, vt hanc illi regionem traderet; quem tanta gratia excepit, vt et omnia illa, quae pro ciuibus suis petebat annueret, et duos ei magistratus committeret, constituendo eum et supremum regni Cordubae iudicem, et caput sacerdotum omnium, quo honore cumulatus in patriam reuersus tanta ibi auctoritate populique amore vixit, vt eo decedente fato, filius Auerrois pater iudex et sacerdos maximus communi ciuium suffragio, confirmante Maroccano rege, eligeretur, eo quod in iure Muhammedano legibusque patriis esset exercitatissimus. Hic cum filium praeclaris ingenii dotibus ornatum cerneret, et ipse in legis iurisque Muhammedici cognitione instruxit, et optimis praeceptoribus erudiendum tradidit. Iuri itaque canonico satis innutritus ad theologiam adplicare eum animum

Iureconsultorum Muhammedanorum notitia praemittatur, quam ABVLFARAIVS Dyn. IX. p. 150. seqq. luculenter dedit, illustratus a POCOCKIO specim. p. 293. seqq. Rem paucis sic habe: Versantur sectae Muhammedanae vel circa radices, id est, nostro loquendi modo, circa fundamenta fidei siue articulos fundamentales, vel circa ramos, id est, dogmata minus fundamentalia. Haec subiectum sunt totius iuris scientiae inter Muhammedanos et conclusiones tantum legales dubias, et sub disquisitionem cadentes respiciunt. Inde vero quatuor sectae ortae sunt: secta Malecei Ebn Anasi, secta Muhammedis Ebn Edris Ashafiensis, secta Ahmedis Ebn Hanbali, et secta Abi Hanifa Alpooman Ebn Thabet. Fundamenta disquisitionis sunt quatuor: 1. Liber Al-Corani, 2. Assonnah siue traditio, 3. Consensus, 4. Ratio. Quaestione itaque existente aliqua legali noua, de licito et illicito primo Coranum adeunt, vbi si textum aliquem inuenerint, eius vestigiis insistunt, sin minus, ad Sunnam siue traditionem prophetae confugiunt, vbi si dictum eius aliquod occurrat, quod huc faciat, in eius sententiam descendunt: sin minus, ad consensum sociorum eius prouocant, quoniam illi orthodoxi censentur, vt in errorem conspirare noluerint. Ibi itaque si inciderint in aliquid quod dubio suo affine fuerit, ad eius normam de quaestione sua statuunt: sin minus, ad rationem confugiunt, quoniam infinitae exoriri quaestiones possunt: cum vero ratio necessarii sit vsus, secundum eam de vnaquaque quaestione disceptant. Eo tamen discrimine, vt Dauid Aspahaniensis rationem penitus reiecerit, cui e contrario Abu Hanifa plurimum detulit, adeo vt non raro rationem manifestam testimoniis et sententiis particularibus praeferret. Malec autem Shafei et Ebn Hanbali modo occurrat testimonium vel praeceptum, ad rationem siue manifestam siue obscuram minime recurrerunt. Neque tamen ob hunc dissensum quisquam eorum erroris vel infidelitatis reus existimatur. Inter hos iuris antistites Maleci summa fuit auctoritas. Natus is est a. H. 93, vel 95, denatus Medinae a. H. 178, cum nonagesimum annum vel octogesimum quartum, vt nonnulli volunt, expleuisset. Qui, quanta diligentia et attentione in soluendis quaestionibus vsus fuerit, inde colligi potest, quod quaestionem soluturus summa cum grauitate lecto assidens se composuerit, neque libenter responsum dederit in via, aut stans, aut festinans; vnde et meditationem diuturnam discipulis vehementer commendauit, et quae soluere non poterat, nec solide satis discutere, ea se nescire candide fatebatur. Quamuis autem a principe aliquando plagis caederetur, quod minus commode et ex voto eius respondisset, tantum tamen abest, vt ignominiam inde contraxerit, vt potius in maiori inde honore apud homines ipsosque imperantes fuerit. Cuius exemplum esse potest, quod in aula Rashidi ipsi accidit. Ab hoc enim Chalifa rogatus, vt domum ipsius adiret, filios suos informaturus, respondit: *Scientia aditur, non adit.* Ad quod Haron: *recte respondes;* iussitque extemplo filios suos templum adire vna cum ceteris, vt eum audirent. Dixisse etiam fertur, se nemine magistro vsum esse, qui non antequam moreretur, ad eum discendi caussa accesserit. Adeo vero scrupulosa disputatione excussit omnia, vt si Chalecan credendum, in fine vitae ad scepticismum inclinauerit. Fertur enim, cum aegrotaret, ac morti iam vicinus esset, amico cuidam, qui ipsum lacrymis perfusum inuenisset, rei caussam sciscitanti respondisse: „Quomodo non flerem? et cui magis quam mihi flere conuenit? Vtinam ob „vnumquodque dubium, quod ex animi sententia solui, tot verberibus exceptus fuissem, „leuiores hoc pacto essent rationes meae, vtinam „nunquam ex sententia mea de re aliqua statuissem". Ex his suppleri possunt, quae de Maleco dixere BAYLE l. c. not. R. et FABRIC. ad l. c. Leonis. Viros quosdam doctos ex hac secta nominat HOTTINGERVS hist. Orient. L. II. §. 6. p. 341.

animum iuſſit; quod exſecutus filius Assharitarum ſectae nomen dedit, vſus praeceptore Ibn Theophail, vt ſupra dictum. Qui cum more ſectae theologiam philoſophiae attemperauiſſet, Ariſtotelicae doctrinae praecepta ei tradidit, et haec cum doctrina Muhammedis, ſecundum conſuetudinem theologorum ſcholaſticorum iungere docuit [b]. Tum arti quoque ſalutari ſe addixit, praeceptorem nactus Ibnu Zohar, ſiue Auenzoar, parentem: itemque mathematicas artes, erudiente illum Ibnu Saig, quem libertatem debuiſſe Auerrois patri ſupra diximus. Quibus ſtudiis ita exculta eſt Auerrois eruditio, vt, decedente morte iudice et pontifice Cordubenſi, populi ſuffragiis Auerroës eligeretur. Qui vt eruditionem porro augeret, philoſophiae Ariſtotelicae cognitionem, quam didicerat, in vſum muneris conuertere, et cum theologia ac iurisprudentia Muhammedana coniungere ſtatuit. Quo factum eſt, vt longe lateque doctrinae eius fama percrebeſceret, adeo vt tandem voce populi iudex pontifexque Marocci totiusque Mauritaniae delectus regi Iacobo Al-Manſori [c] commendaretur, qui Auerroëm nobiliſſimo magiſtratui praefecit, ſeruata ſimul eiusdem muneris in Baetica auctoritate. Vocatus itaque in aulam Corduba relicta, conſtitutoque, qui vices eius expleret, Maroccum profectus eſt, collatoque muneri humeros ſubiiciens, per totum regnum iudices conſtituit, iuſtitiaeque normam praeſcripſit, ſicque ordinata iuris ſeruandi ratione Cordubam rediit, magna regis gratia ipſi confirmata et aucta. Quin non ipſe ſolum ea gratia vſus eſt, ſed et filii eius duo, bonis literis innutriti, quos ſecum Maroccum adduxerat. Horum iuniorem in ſcientiis, quae ab humanitate nomen ſortitae ſunt, itemque in arithmetica, aſtrologia et logica excelluiſſe, ait LEO [d], multisque polluiſſe virtutibus. Qui cum praeterea egregiae formae morumque eſſet admirabilium, ab amicis regis ita Al-Manſori commendatus eſt, vt dignitatem aliquam munusque illuſtre illi decerneret. Sed obſtitit parens, cauſſando: nullum anteceſſorum maiorumue ſuorum miniſterio huiusmodi ſe tradidiſſe, adeoque nec ſe nec ſuos ab hac conſuetudine deficere velle. Cum autem Al-Manſoris filius Auerrois filiorum conſuetudine vehementer gauderet, quique primus regi a conſiliis erat, minorem non ſine quadam animi contentione diligeret, et hunc aulae fauorem iuuenis ipſe ſequendo iter ſuſciperet, adeo id patri diſplicuit, vt cum morem voluntati ſuae ge-

 rere

b) Multus de his praeceptoribus Auerrois eſt LEO l. c. p. 283. qui et alios praeceptores et libros, qui illi explicati ſunt, enarrat.

c) Deuictis Luntuniis cum pontifices Almuschedini vel Almohadi A. C. 1040. ſeqq. toto regno Saracenorum Africano eſſent potiti, eruditio ab hac familia literarum amantiſſima valde adiuta eſt. Maxime vero in eo Iacobi Manſoris, qui tertius ex Almohadiorum familia, rex fuit, eminuit liberalitas: hunc enim ſuperbum gymnaſium Marocci excitauiſſe, et profeſſoribus doctiſſimis auxiſſe LEO AFRICANVS hiſt. Afric. L. II. p. 60. memorat. Hunc Al-Manſorem nec cum Aſiatico nec cum Hiſpanico confundendum eſſe, ſupra iam monuimus. Huic itaque regi commendatus fuit Auerroës. Errant itaque SYMPHOR. CAMPEGIVS de claris medicis, VOSSIVS de philoſ. p. 114. MERCKLINVS in Linden. renou. p. 94. et ſuo modo FREINSHEMIVS l. c. p. 62. qui Auerroëm regis Memarolini archiatrum dicunt. Nam nec vnquam medici, ſed theologi et ICti munere Auerroës functus eſt, et Memarolinus non hominis, ſed dignitatis nomen eſt. Conf. BAYLE Dict. l. c. not. D.

d) l. c. p. 284.

rere is renuiſſet, mortem ei imprecaretur, quam etiam poſt decem menſes eueniſſe hiſtoricus teſtatur: remanente ſolo maiore filio, qui parentem ſecutus iudex fidei ſectaeque factus eſt [e]. Vidiſſe vero ſe hos duos filios Auerrois in aula Friderici II, auctor eſt AEGIDIVS ROMANVS [f], ex quo patet, non ab omni itinere Auerroëm filios arcuiſſe, ſed improbauiſſe tantum, quod aulae miniſteriis ſe mancipare cogitauerint. Ex dictis ſatis iam conſtat, quanta auctoritate apud ſummos imperantes valuerit Auerroës. Aſt quae aulae fortuna eſſe ſolet, exoriente, quam non praeuiderat, inuidiae tempeſtate, tota fere eius ſalus euerſa eſt. Dabimus hic quoque narrationem LEONIS [ff]: Nempe cum in aula plurimum poſſet, et magna eruditionis gloria Auerroës eniteret, ſumma ei principum doctorumque virorum Cordubae viuentium contracta eſt inimicitia et inuidia. Inter hos autem cum maxime praeceptor eius Ibn Zohar et filius, de quibus ſupra dictum, fuiſſent, quos philoſophiae notitia excelluiſſe monuimus, in id conſpirauerunt, vt haereſeos eum incuſarent: rati, et facile illud fore, cum ita Ariſtoteli inhaereret, vt vix poſſet eius doctrina cum lege Iſlamitica in concordiam redigi: et ſummo Auerroi exitio ceſſurum, eo quod religionis cuſtodiam munus ei, quod gerebat iniungeret. Vt itaque inſidias ipſi ſtruerent, adhibere familiares ſuos, filios ſeruosque, conſtituerunt, ſimulaturos, ſe philoſophiam ab Auerroë diſcere velle. Quos cum facile admiſiſſet philoſophus, vt erat moribus facillimis, incidit in retia, quae ſubdoli poſuerant. Illi enim, quae a fide Muhammedana receptisque theologorum opinionibus deuiabant, diligenter annotantes, notarium aduocarunt, vt publica fide haec Auerrois dogmata eſſe, aſſeueraret; hisque praeſidiis muniti Auerroëm haereſeos incuſarunt; vt vero grauior fieret accuſatio, multis corraſis teſtimoniis id euicturi, centum Auerrois diſcipulis perſuaſerunt, vt hoc notarii inſtrumento ſubſcriberent. Quam accuſationis ſuae teſſeram cum libello ad regem Al-Manſorem mittentes ita contra Auerroëm illum prouocarunt, vt vehementer indignaretur, philoſophum a lege defeciſſe. Eum itaque declaratum ἑτερόδοξον ad Iudaeos Cordubae habitantes relegauit, bonis eius facultatibusque omnibus fiſco addictis. Eo in loco diu commoratus eſt, tanta inuidia, vt cum diſcipulus eius Moſes Maimonides eum quantumpote iuuaret, ipſe inuidia perſequente, cogeretur aufugere, ne neceſſitate prodendi Auerroëm in amicitiae et grati animi leges peccaret, vt alibi LEONI [g] notatum. Quod ſi in vrbem ad templum precandi cauſſa Auerroës procederet, tantus eius contemtus tantaque inuidia fuit, vt a pueris lapidibus impeteretur. Quod cum ferre diutius non poſſet, Feſſam clam aufugit. Ibi cum per aliquot dies delituiſſet, tandem detectus et ab vrbis praetore in carcerem ductus eſt. Re ad regem Al-Manſorem perlata, cum quaereretur, quid de Auerroë ſtatuendum

e) Habuit etiam filias duas LEO l. c.

f) In Quodlibetis L. II. Qu. de vnitate intellectus.

ff) loc. cit.

g) c. XXVIII. p. 196.

dum esset, congregari ille theologorum atque iureconsultorum concilium iussit, pronuntiaturum, quid de eo decerni oporteret. Qua in consultatione diuersa quidem fuit consulentium sententia. Quidam enim haereseos infamia mortem commeritum esse pertinaciter contendebant. Peruicit tamen pars maior, censentium, inuidia odioque plenum apud plebem, et praecipue apud infideles fore, si e vita tolleretur; eo quod non haereticum sublatum esse, sed theologum, plerique iudicaturi sint, calumniam Africae theologis affricturi, quod caussas quaerant, odio et inuidia duce sui commatis et dignitatis viros bene meritos iugulandi. Melius itaque errori scandaloque obuiam iri posse censebant, si ad palinodiam publicam adigeretur, et ad portam templi coram vniuerso populo erroris atque haereseos poenitentiam demonstraret. Quae sententia cum regi placuisset, iussit praetorem illam exsequi. Veneris itaque die, quem Muhammedanis sacrum esse constat, e carcere ad aedis sacrae portam ductus, et in sublimiori gradu nudato capite collocatus est, in cuius faciem exspuebat, quicunque templum ingrediebatur. Oratione perfecta accessere iudex cum pedissequis, itemque doctores cum notariis, et infelicem interrogarunt philosophum: Num haereseos eum poeniteret? Quod cum affirmauisset, absolutus est, et discessit sine poena, aliquot vero Fessae dies commoratus in legis studium incubuit, nempe vt ὀρθοδοξίας amorem et resipiscentiae sinceritatem prae se ferret. Concedente tandem rege, vt domum redire liceret, in patriam reuersus est, ibique cum et facultatibus et libris omnibus priuatus esset, summa cum paupertate contemtuque apud omnes conflictatus est. Tandem deferuescente inuidia, fortuna paulo benignior arrisit, emendataque est Auerrois calamitas et sublata miseria. Cum enim, qui Auerroi successerat iudex, cum legum iuriumque satis esset peritus, nec in administranda iustitia fidus atque accuratus, grauesque inde populi querelae ad aures Al-Mansoris deferrentur, de restituendo Auerroë in locum suum cogitare coepit, recordatus, quam bene is populum Cordubensem rexisset. Cum autem id in homine haereseos nota infami sine doctorum et theologorum consensu rex facere non auderet, concilium generale conuocauit, et deliberandum ei proposuit, num saluis religione legibusque restitui in locum pristinum Auerroës posset? Quod cum plerique fieri posse affirmarent, nuntium rex Cordubam misit, Auerroëmque quantocyus Maroccum venire iussit, additis tabulis fidei sua manu signatis, quibus cognosceret, et certam ei regis gratiam esse, et restitutum iri in locum suum, pristinumque magistratum suscepturum. Quibus cognitis ad meliores sedes Maroccum cum familia properauit, ibique ad vitae finem commoratus est, quem habuit an. Heg. DCIII [h], vel vt alii [i], volunt DXCV sic vt mors eius in initia circiter seculi decimi tertii incidat. Valde laudatur Auerroës ob virtutes pulcherrimas. Quamuis enim obeso esset corpore, vixit tamen parce tenuique

 vsus

h) Ita Leo l. c. i) Oribasai et Yafeus apud Pocock. specim. loc. cit.

vſus cibo, ſemel de die tantum pranſus eſt, ſine coena, quod, licet peruigili ſtudio noctes quoque inſomnes duceret, vires non debilitauit, eo quod ſucculentis boniſque cibis vteretur. Tempus vero omne a negotiis vacuum literis, maxime philoſophiae tribuebat, adeo vt ne ſomno quidem parceret, noctesque totas peruigilaret, et ſi ſeuerioris argumenti eum cepiſſet taedium, ad reuocandam animi attentionem poëticos hiſtoricosque libros legeret. In exercenda vero muneris ratione et iuſtitia adminiſtranda, non rectum tantum ſed et prudentem atque pium ſe exhibuit: et quid philoſophia in ſubiugandis affectibus animi poſſit, luculentis patientiae, humanitatis et beneficentiae erga inimicos exemplis demonſtrauit. Quorum vnum et alterum dignum eſt, quod hic quoque ad accendendos ad aemulationem animos legatur. Nunquam, quamdiu iudex erat, in concilium deſcendit, in quo de criminali actione agebatur, nunquam ſententiam feralem dixit, ſed vicario triſtiſſimum commiſit negotium. Tanta autem eius erat patientia, vt cum aliquando inimici ſeruum ad eum ſubmitterent lectioni publicae intentum, isque Auerroi aliquid in aures ſuſurraret, ille nihil, mutata quidem facie, diceret, quam: *Sic, ſic;* adeo vt auditores crederent, ex parte heri ſui illum ſeruum ad Auerroëm aliquid detuliſſe. Ecce vero altera die is ipſe reuerſus veniam coram omnibus petiit, eo quod iniuriam illi in aurem dixiſſet. Quid ad haec Auerroës? indignatus, quod ſeruus patientiam hanc publicaſſet, pecuniam tamen ei tradidit, conſuluitque, ne id alteri faceret, quod ipſi impune feciſſet, ſicque emendatum poenitentemque non ſine patientiae ſuae laude dimiſit. Eadem liberalitate et benignitate erga alios inimicos vſus eſt. Cum enim ex matrimonio et muneris reditibus facultatibus ſatis polleret, ſtipem largiorem, praecipue iis qui doctrina culti eſſent, erogabat, ſiue amici eſſent, ſiue inimici. Quod cum amici aegre ferrent, improbarentque, quod hac ratione aduerſariis frigidam ſuffunderet, digna philoſopho ſententia reſpondit: *Vos certe miſeros, qui non intelligitis, liberalitatem eam non eſſe, quae parentibus et amicis largitur, ſed hoc illam demum nomine dignam eſſe, quae inimicos et maleuolos non negligit: Illud enim naturae, hoc virtutis eſt. Quod vero diſtribuo, nec ego nec praedeceſſores mei ex mercatura, vel ex arte armisue lucrati ſunt, ſed virtute acquiſiuerunt: eadem itaque ratione ea ipſa duce diſtribuenda ſunt. Certum autem exemplisque confirmatum reperiri, iſto modo et noua excitari beneficia, et conuerti inimicos in amicos.* Talem ſe vbique praeſtitit, philoſophum nempe humanitatis rationem, beneuolentiam, liberalitatem, morumque facilitatem cum philoſophia coniungentem. Vnde nec ſuperbia elatus eſt, nec honores ſibi filiisque affectauit, vt ſupra dictum. Sed nec aulae vanitatem nec ludum dilexit homo ad grauiora magisque feria totus intentus, quamuis moleſtam morum ſeueritatem vultusque Catonis fugeret, et humaniſſimus in conuerſatione eſſet, ſic vt placeret omnibus, et cum paribus iocaretur, vſus eam in rem ſen-

ten-

tentiis poëticis [k], quem morem Arabibus fuiſſe frequentiſſimum, ex pluſrimis, quae in *hiſtoria Saracenica* enarrantur, exemplis diſci poteſt. Laudanda quoque eſt animi eius ἀδιαφορία tanto philoſopho digna, quam durante perſecutione, quam grauiſſimam perpeſſus eſt, oſtendit. Referente enim Ibnu Ethabar a LEONE [l] adducto, cum interrogaretur, quo animo fuiſſet, durante perſecutione: reſpondit: et grata fuiſſe et ingrata, quae accidiſſent: cumque non caperent interrogantes, qua ratione duo contrarii ſimul in eo affectus eſſe potuerint, addidit porro: gratum ſibi fuiſſe, eo quod a turbis multis impedimentisque philoſophiae fuerit liberatus, pondere curisque his ſublatis, ingrata vero fuiſſe mendacia et calumnias, ac teſtes falſos: ideoque non redire ſe voluiſſe ad magiſtratus priſtini munus, donec populus de illata ſibi iniuria ſuaque innocentia fuiſſet conuictus. Talis itaque fuit Noſtri animus, philoſophiae nomine omnino dignus. Ei acceſſerat eruditio philoſophica tanta, vt inter primos et potiſſimos philoſophos ſui temporis numeraretur. Cumque more maiorum Ariſtotelem preſſo pede ſequeretur, eiusque libros prolixis commentariis illuſtraret, nomen inde commentatoris κατ' ἐξοχὴν accepit, eoque apud ſcholaſticos plerumque laudari ſolet. Enumerat hos commentarios, more ſuo, diligenter, IO. ALB. FABRICIVS [m], qui videndus: cumque ob praeſtantiam, qua apud Iudaeos Peripatetice philoſophantes cluebant, in Hebraeam quoque linguam verſi ſint, multa etiam, quae eorum literariam hiſtoriam concernunt, a I. CHR. WOLFIO [n] adducta ſunt: qui duumuiri ipſi adeundi ſunt, cum his particulis hiſtoriae philoſophiae literariae inhaerere inſtituti ratio non permittat. Non neglexit tamen Auerroës Platonem quoque, in cuius *rempublicam* commentarium conſcripſiſſe, auctor eſt LEO, quem tamen paraphraſin magis continere quam expoſitionem, ex Latina verſione a IAC. MANTINO medico edita [o], patet. Sed et omnium philoſophorum cauſſam egit eorumque ſyſtemata defendit conſcripto aduerſus Al-Gazelii iniurias et calumnias in philoſophiam coniectas libro apologetico, cui titulum: *Happalath Hahappalah*, id eſt, *euerſionem euerſionis*, vel, quo nomine plerumque citari ſolet, *deſtructorium deſtructorii*, fecerat. Qui liber latine tanta barbarie et inſcitia verſus eſt, vt non verſio ſed deſtructio nominanda videatur POCOCKIO [p]. Eum vero inter ſcripta Auerrois eſſe optimum pronunciauit RAPINVS [q], quod tamen vix alio, quam comparato ſenſu et κατά τι intelligi poſſe videtur, nempe quatenus in hoc ſcripto vel meliores partes, quam in commentariis, ſecutus eſt, vel meliorem cauſſam defendit. Non ſatis feli-

k) Compoſuerat ipſe cantica multa, moralia, et amatoria; haec in ſenectute igne deleuit, rationem addens: hominem ex dictis iudicatum iri. Nugatum igitur pueriliter, nolle ſe ſtultitiam iuuentutis prodere. LEO l. c. p. 288.

l) l. c. p. 287.

m) Bibl. Graec. Vol. II. p. 111. ſeqq. 114. 116. 121. 123. 135. 148. 153.

n) Bibl. Hebr. P. I. p. 18. ſeqq.

o) Venet. 1552. 4.

p) Ad portam Moſis p. m. 112. Verſionis Hebraicae ſummam et capita habet BARTOLOCCIVS Bibl. Rabbin. T. I. p. 121.

q) Reflexions ſur la philoſophie p. 363. conf. REINESIVS ep. 5. et 15. ad Hofm.

feliciter enim eum in hoc argumento potuisse versari, supina, quam vbique prodidit ignorantia philosophiae Graecae satis euincit. Vt taceamus, quod recte P. BAYLE [r] monuit, non potuisse eum pro orthodoxia philosophiae satis feliciter pugnare, qui fundamenta eius euertendo, absurdo dogmati de aeternitate mundi tenaciter adhaesisset. Sed et alia multa, vt erat philosophiae cultor prorsus indefessus, scripsit, logica, physica, metaphysica, ethica, politica, astronomica, rhetorica musica, quorum catalogum exhibet NICOLAVS ANTONIVS [s], qui, ne nimii simus, ipse adeundus est. Pleraque a Iudaeis in Hebraeum sermonem conuersa sunt, quarum versionum literariam historiam erudite et luculenter enarrauit desideratissimus WOLFIVS [ſ]. Ex his potissimum translationibus Hebraicis versiones Latinae confectae sunt [ſſ], eo quod Arabicorum codicum tanta in Europa sit raritas, vt vix vnum inuenire posse dudum coniecerit magnus Scaliger. Infelici vero successu inuitaque Minerua has versiones deproperatas magis quam cum cura elaboratas fuisse et ipsa, quae in illis regnat barbaries euincit, et obseruauit HVETIVS [t], cuius de illis narratio digna est, quae hic afferatur, cum quaedam ad hanc literariae historiae partem facientia contineat. Ita vero vir illustrissimus: *Vix vllos Auerrois Arabicos codices in Europa reperiri posse putabat Scaliger, solamque conuersionem ab Armegando Blasii, Iacobo Mantino, Ioanne Francisco Burana, Abrahamo de Balmis, Vitale Nisso Calo Calonymo [u], Ioanne Bruyerino Campegio, aliisque adornatam in lucem venisse. Ego tamen his versaui manibus Arabicum Auerrois librum, ex Oriente huc olim a Postello deuectum, quod miror Scaligerum fugisse, Postello olim amicitia et literaria consuetudine coniunctum. Eo libro continentur in logicam, rhetoricam et poëticam commentaria, quae ad Iacobi Mantini et Abrahami de Balmis interpretationem a me expensa fidem eorum et artem aperte mihi comprobarunt.* Eum tamen in hac versione examinanda et laudanda iudicem vix competentem agnoscas, eo quod ipse vir cetera summus, non neget, se Arabicae linguae cognitione sufficienti et accurata non fuisse instructum. Addi his possent interpretes alii Andreas Alpago editorque Operum Auerrois Augustinus Niphus aliique, si id ageremus. Praetereundum vero hoc loco, vbi de scriptis Auerrois philosophicis agitur, non est, scripsisse Auerroëm librum quoque, *de possibilitate coniunctionis seu communicationis cum Deo*, ex quo coniecturam facit WOLFIVS [v], cum eo tempore celeberrima illa fabula de vita contemplatiua et solitaria Hai Ebn Yockdahn a Thophail compareret, de eadem etiam Auerroëm fuisse commentatum. Id quidem suo loco relinquimus, certum tamen esse putamus, Auerroëm inter illos philosophos Arabes referendum fuisse, qui

r) loc. cit.
s) Bibl. Hisp. vet. T. II. p. 240. seqq.
ſ) loc. cit.
ſſ) Conf. RICH. SIMON ad Leon. Mutin. de cerem. Iud. p. 114.
t) De claris interpret. p. m. 229.
u) Calo et Calonymus idem nomen sunt.
v) l. c. p. 16.

qui Peripatetico ſyſtemate vſi myſticam quandam vel enthuſiaſticam potius philoſophiam profeſſi ſunt, quales complures fuiſſe recte obſeruatum B. Abrah. Hinckelmanno [w], de quo tamen argumento alibi dicendum eſt. Illud omnium, qui de Auerroë ſcripſerunt conſenſu indubitatum eſt, non coeca tantum ſed inſana prorſus veneratione illum proſecutum fuiſſe Ariſtotelem. Cuius vt ſpecimen habeat Lector, et intelligat, quid auctoritatis praeiudicium ad inſaniam eiusmodi valeat, ecce ipſa Auerrois verba ex *praefatione in phyſica Ariſtotelis*, ab acutiſſimo Mallebranchio [x] adducta, qui luculentius inſignis eiusmodi Ἀριστοτελομανίας exemplum inuenire non potuit: *Compleuit ille, quia nullus eorum, qui ſecuti ſunt eum vsque ad hoc tempus, quod eſt mille et quingentorum annorum, quicquam addidit, nec inuenies in eius verbis errorem alicuius quantitatis, et talem eſſe virtutem in indiuiduo vno miraculoſum, et extraneum exiſtit. Et haec diſpoſitio cum in vno homine reperitur, dignus eſt eſſe diuinus magis quam humanus.* Et alibi *L. I. de generatione animalium* ita debacchatur: *Laudemus Deum, qui ſeparauit hunc virum ab aliis in perfectione, appropriauitque ei vltimam dignitatem humanam, quam non omnis homo poteſt in quacunque aetate attingere.* Nullibi vero magis quaſi furit, quam in *deſtructorio* [y], vbi haec habet: *Ariſtotelis doctrina eſt ſumma veritas, quoniam eius intellectus fuit finis humani intellectus, quare bene dicitur de illo, quod ipſe fuit creatus et datus nobis a diuina prouidentia, vt non ignoremus, poſſibilia ſciri.* Alia ineptientis Arabis verba breuitatis cauſſa intacta praetermittimus. Ex his vero, quo loco philoſophia Auerrois habenda ſit, vel coecus palpat, nec ignominia cumulaſſe Auerroëm illi cenſendi ſunt, qui inter mancipia Ariſtotelis, primo eum loco poſuerunt [z], vel eius Ἀριστοτελομανίαν indignabundi atro notarunt capillo. Inter quos maxime probamus I. Lipsii [a] pronunciatum, qui lymphatum fuiſſe Auerroëm in laudes Ariſtotelis recte iudicauit. Aſt, quod nos merito attonitos facit ſtuporeque circa Auerroëm replet, illud potiſſimum eſt, hominem hunc, Ariſtotelem vsque ad inſaniam depereuntem, ne voculam quidem Graecam intellexiſſe, ſed ex verſionibus malis, quas nec accuratas nec elegantes fuiſſe in ſequentibus oſtendemus, omnem ſuam philoſophiam Peripateticam hauſiſſe. Quod quamuis in laudem Auerrois dici poſſe contendat Vossius [b], eo *quod Graece neſcius feliciter adeo mentem Ariſtotelis perſpexerit, quid non facturus, ſi linguam ſciſſet Graecam?* mallemus tamen doctiſſimo viro, ſed auctoritatis et antiquitatis praeiudicio nonnihil, impedito haec non excidiſſe; cum

w) In detectione fundamenti Bohem.

x) Recherche de la verité L. II. P. II. c. 7. p. m. 215. eadem iam attulerat I. Lipsivs manud. ad phil. Stoic. L. I. diſſ. 4. p. m. 17.

y) L. [illegible] diſſ. 3.

z) Vid. quae collegit Thom. Pope Blovnt cenſur. cel. auctor. p. 356. add. Hevmann. act. philoſ. Vol. II. p. 716. Poecile T. III. L. II. p. 303. aliique paſſim.

a) loc. cit.

b) De ſectis c. XVII. p. 93.

cum satis notum sit, difficillimum laborem esse etiam iis, qui Graecam literaturam intelligunt omnem, Aristotelem assequi, tantum abest, vt ex inconditis barbarisque Arabum versionibus tanta Aristotelicae philosophiae notitia tamque perfecta cognitio hauriri possit [c]. Subscribimus itaque LVDOVICO VIVI [d], viro in perspiciendis seculi sui, maxime in artibus et philosophia, morbis atque corruptelis acutissimo ita monenti: *Auerroëm philosophi de nostra schola, qui post eum scripsere, ita sunt amplexati, vt poene auctoritati Aristotelis adaequauerint; nec solum, qui longo post interuallo vixerunt, sed qui illius quoque aetate; quod factum est, et ignorantia meliorum, et admiratione mercimonii lingua et sensis peregrini: vt gratiam ei conciliaret apud primos nouitas, apud posteros vetustas, nomen est commentatoris nactus, homo qui Aristotelem enarrando nihil minus explicat, quam eum ipsum, quem suscepit declarandum. Sed nec potuisset declarare, etiamsi fuisset diuino ingenio, quum esset humano, et quidem intra mediocritatem. Nam quid tandem afferebat, quo in Aristotele enarrando posset et probe instructus? non cognitionem veteris memoriae, non scientiam placitorum priscae disciplinae, et intelligentiam sectarum, quibus Aristoteles passim scatet: itaque videas eum pessime philosophos omnes antiquos citare, vt qui nullum vnquam legerit ignarus Graecitatis et Latinitatis, pro Ptolomaeo Ptholomaeum ponit, pro Protagora Pythagoram, pro Cratylo Democritum, libros Platonis ridiculis titulis inscribit, et ita de iis loquitur, vt caeco perspicuum sit, literam in eis legisse nullam. At quam confidenter audet pronuntiare, hoc aut illud ab eis dici, et quod impudentius est, non dici: quum solos viderit Alexandrum, Themistium et Nicolaum Damascenum, et hos, vt apparet versos in Arabicum peruersissime ac corruptissime. Aristotelem vero quomodo legit, non in sua origine purum et integrum, non in lacunam Latinam deriuatum, non enim potuit linguarum expers, sed de Latino* (verius de Syriaco) *in Arabicum transfuasatum. In qua confusione ex Graecis bonis facta sunt Latina non bona, vt ille dicit, ex Latinis vero malis Arabica pessima.* Addit his exemplum luculentissimum versionis Auerroisticae ex *primo metaphysices libro*, vbi ita ARISTOTELES [e]. *Post iam enumeratas de philosophia sententias secuta est Platonis speculatio, in plerisque Pythagoricis accedens, sed quaedam habens propria praeter Italicam disciplinam. Nam a puero primum Cratylo dedit operam, et placitis Heracliti, quae a sensibilibus, quod in perpetuo essent fluxu scientiam*

c) Conferendus omnino, qui quaedam praeclare monet C. RHODIGINVS antiqq. lect. L. III. c. 2. p. m. 73.

d) De causs. corrupt. art. L. V. p. m. 161.

e) Graeca haec sunt: *μετὰ δὲ τὰς εἰρημένας φιλοσοφίας ἡ Πλάτωνος ἐγένετο πραγματεία, τὰ μὲν πολλὰ τοῖς Πυθαγορείοις, τούτοις ἀκολουθοῦσα, τὰ δὲ καὶ ἴδια παρὰ τὴν τῶν Ἰταλικῶν ἔχουσα φιλοσοφίαν, ἐκ νεότε γὰρ συγγινόμενος πρῶτον Κρατύλῳ καὶ ταῖς Ἡρακλειτείοις δόξαις, ὡς ἁπάντων τῶν αἰσθητῶν ἀεὶ ῥεόντων, καὶ ἐπιστήμης περὶ αὐτῶν οὐκ οὔσης, ταῦτα μὲν ὕστερον οὕτως ὑπέλαβεν, Σωκράτους δὲ περὶ τὰ ἠθικὰ πραγματευομένου, περὶ δὲ τῆς ὅλης φύσεως οὐδέν.* Praepostere quoque, quod miramur, haec verba conuertit Bessario.

ſcientiam tollebant, cuius ad poſtremum quoque fuit opinionis: Quum Socrates circa moralia verſaretur, de natura autem vniuerſitatis nihil diceret. Haec ita diſtorquet interpres Arabs: *Et poſt hoc quod dictum fuit, de modis philoſophiae, inuenta fuit philoſophia Platonis, et ſequebatur illos in multitudine, in vnitatibus autem erat opinionis Italorum: et primus qui contigit poſt Democritum, fuit opinio Herculeorum, ſcilicet quod omnia entia ſunt ſemper in fluxu, et quod nulla in eis eſt ſcientia. Iſtas igitur opiniones ſecundum hos accepimus in poſtremo. Socrates autem loquutus fuit in moralibus et nihil dixit de natura.* Ita ille. Merito ad haec exclamat Viues: *quaeſo te, quis ſanae mentis eadem dicat eſſe haec et illa? Ariſtoteles ſi reuiuiſceret, intelligeret haec? aut poſſet vel coniecturis caſtigare? o homines valentiſſimis ſtomachis, qui haec deuorare potuerunt et concoquere.* Haec vero ex commentario Auerroiſtico prolixe exponit atque illuſtrat, et miſerrimum chaos, innumeris falſitatibus ψευδερμηνείαις et erroribus refertum ita denudat, vt pateat, contrarios prorſus ſenſus Auerroëm Ariſtoteli ſuppoſuiſſe, nugasque pueriles, vel quod magis eſſe tale poteſt, lectori propinauiſſe. Quae cum longiora ſint, quam vt hic locum capiant, Lectorem rogamus, vt apud ipſum Viuem legat, certi, fore vt operae nunquam poeniteat, adeo luculenter et graphice Auerrois depingit inſcitiam et ignorantiam, qua Anaxagoram, Democritum, et Empedoclem entia mathematica principia rerum naturae feciſſe dicit, Pythagoricos Italicis opponit, Empedoclem et Democritum primos phyſicos fuiſſe pronuntiat, Anaxagoram Italicis iungit, formas cum numeris miſcet, Herculeorum ſectam fingit, et quae multa ſunt alia ne in pueris quidem ferenda. Quibus tandem hoc ἐπιφώνημα addit: *Rogo te Aben Rois, quid habebas, quo caperes hominum mentes, ſeu verius dementares? ceperunt nonnulli multos ſermonis gratia et orationis lenocinio, te nihil eſt horridius, incultius, obſcoenius, infantius. Alii tenuerunt quosdam cognitione veteris memoriae, tu, nec quo tempore vixeris, nec qua aetate natus ſis, nouiſti, non magis praeteritorum conſultus, quam in ſyluis et ſolitudine natus ac educatus etc.* Quae adeo deſcripſimus, vt Lectori luculento exemplo conſtaret, quid auctoritatis praeiudicium valeat, isque non indignetur nobis mirantibus, inuentos eſſe inter eruditos etiam poſt renatas literas (tenebris enim barbarorum ſeculorum ignoſci talia poſſunt) qui Auerroi inter commentatores Ariſtotelis locum ſatis conſpicuum fecerint. Ipſius autem Auerroiſticae philoſophiae ſpecimen in ſequentibus dabimus. Praeter theologiam, iurisprudentiam Muhammedanam et philoſophiam Ariſtotelicam etiam more ſeculi ſui, medicinam, vt ſupra dictum, excoluit, ſcriptisque huic quoque arti inſeruire ſtuduit. Cuius ſpecimen praeter ſcripta alia medica alibi memorata [f] eſt liber eius, *Colliget* dictus, ſeptem partibus conſtans, in

 quo

f) MERCKLIN. Linden. renou. P. I. p. 94.

quo iussu regis sui eorum, quae de re medica apud alios dicta sunt compendium exhibuit. Valde in hoc quoque libro artem salutarem ad philosophiam attemperauit, et tum ratione methodi, tum ratione praeceptionum plura immiscuit philosophiam Peripateticam redolentia, quam Arabum vllus. Quare ipse monuit, requirere lectionem scripti sui hominem in logicis et physicis non imperitum. In hoc vero libro more gentis suae Graecos magis compilat, quam proprios thesauros exponit, eumque, iudice, qui diligenter eius scopum excussit Cl. FREINDIO [ff], sibi finem constituit, vt Galenum cum Aristotele in concordiam redigat; quod an feliciter cesserit, nec ne? in historia medicinae Arabicae excutiendum est. Nos id hoc loco notamus, quamuis falsum sit, quod PETRVS PETITVS [g] asserit: eum nulla aegris remedia adhibuisse, quo nomine P. BAYLE [h] quoque cum Petito faciens vapulat FREINDIO [i]: illud tamen ex Leone certo constat, medicinae exercendae operam ex industria eum non posuisse, multo minus archiatrum vel Cordubensem vel Maroccanum fuisse [k], sed functum officio theologi et iurisconsulti: adeoque ignoscendum ei esse, quod ipse quoque Freindius agnoscit, quod plus in theoria quam praxi valuerit. Quamuis consiliis suis passim aegris adfuisse vel ex eo constet, quod ad experientiam, quam ipse fecerat, subinde prouocat. Obseruatum quoque non tantum SYMPHORIANO CAMPERIO [l] et P. PETITO [m], ad quos prouocat P. BAYLE [n], sed et COELIO RHODIGINO [o], I. C. SCALIGERO [p], MERCKLINO [q], QVENSTEDIO [r] aliisque infensissimo Auerroëm fuisse in Auicennam animo, sic vt nominare in libris suis eum vereatur, tacite autem quouis impugnet nomine. Et adiectae sunt fabulae: tantopere exarsisse inuidiam Auerrois in Auicennam, vt misere excruciatum, cum Cordubam venisset, rotae imponi iusserit [s]. Verum vt hoc vna Auicennae aetas integro seculo Auerrois tempore superior refutat, ita Cl. FREINDIO [ss] obseruatum, illud ipsa Auerrois scripta reiicere falsumque demonstrare, eo quod et saepius Auicennam cum laude nominet, et commentarium in eius cantica scripserit, et de Auicenna satis honorifice locutus fuerit, et tanto candore erga illum vsus fuerit, vt quae falsa videantur, eo sensu explicaret, quo veritatis speciem suscipere possint. Annon vero aliis in locis eum suggillet, quod Rhodigini et Scaligeri verba produnt, quos legisse Auerrois scripta nulli dubitamus, illi definient, quibus plus est temporis, otii atque patientiae ad euoluenda scripta nostro tempore plane inutilia. Grauiora tamen his omnibus sunt, quae de Auerrois impie-

ff) Hist. medicin. P. III. p. 64.
g) Obseru. miscell. L. II. c. 7. p. 99. 100.
h) loc. cit. not. D.
i) loc. cit.
k) Quod tamen somniat VOSSIVS de phil. cap. 14. p. 114.
l) De claris medic. apud GESNER. bibl. p. 100.
m) De Homeri Nepenthe p. 89.
n) loc. cit.
o) loc. cit.
p) De subtilit. Ex. LXI. p. m. 232.
q) loc. cit.
r) De patr. vir. illustr.
s) VOSSIVS loc. cit.
ss) loc. cit.
t) LEO loc. cit.

impietate narrari ſolent. Dixiſſe enim dicitur: *Moriatur anima mea morte philoſophorum;* itemque religionem Chriſtianam eſſe impoſſibilem, Iudaicam puerilem, Muhammedanam porcinam [w]. His addunt alii, infenſiſſimo erga religionem Chriſtianam fuiſſe animo [x], negauiſſe exiſtentiam malorum daemonum, et quae his ſunt ſimilia impia multa. Cuius ſummae impudentiae ſpecimen allegatur a CLAVDIO BERIGARDO [y], quod contra tres legislatores Chriſtum, Moſem, et Mahometum ſcripſerit, dederitque materiam ſcriptori impio de tribus impoſtoribus. Fatemur tamen in his narratiunculis nobis ſubleſtam videri narrantium fidem, haec ſine teſte, ſine tabulis nobis obtrudentium; nec inuiti pollicem preminus Cl. FREINDIO [z], cui eiusmodi hiſtoriolae ſuſpectae ſunt. Illud tamen, ſi coniecturae locus eſt, non ſine veriſimilitudine ſuſpicari licet, Auerroëm philoſopho magis ſuo, quam legislatori vlli adhaerentem, in Mahummedana pariter ac Iudaica et Chriſtiana lege multa reieciſſe atque reprehendiſſe. Hoc enim tanta ſuperſtitione Ariſtotelem ſequentem, vt et mundum aeternum et intellectum vnum vniuerſalem extra hominem, et animam mortalem diceret, omnino decebat, exque Peripatetico ſequebatur ſyſtemate. Praeterea eum heterodoxiae ſuſpectum et conuictum inter Muhammedanos fuiſſe, ex Leone ſupra audiuimus. Credi itaque facile poteſt, non tam magnifice eum de his religionibus, quam de philoſophia Ariſtotelis ſenſiſſe, ſibique huius mortem exoptauiſſe, quem vnum omnibus melius ſapuiſſe ſtatuebat. Nihil enim in his eſt, quod non cum hiſtoria Auerrois conueniat. Aſt tam impudenter eum de Iudaico, Chriſtiano et Muhammedano legislatore pronuntiaſſe, eo minus probabile eſt, quo magis capitis periculo erat expertus, quam periculoſum eſſet contra religionem dominantem loqui, vel eos quoque legislatores inter impoſtores referre, quos ipſa lex Islamitica commendat et pro diuinis viris habet. Multo minus veriſimile eſt, eum talia ſcripſiſſe, cuius nec vola nec veſtigium fide ſatis dignum extat. De religione itaque Auerrois pronuntiaturi, idem ſentiendum eſſe putamus, quod de Peripatetica philoſophia alibi diximus, eiusque errores reteximus. Illis enim gnauiter adhaeſiſſe Auerroëm, famoſiſſima illa ſententia de intellectu vniuerſali, quae ſeculo decimo quarto et quinto ſectam Auerroiſticam peperit, et tanquam impietatis plena damnata fuit, ſatis probat. De ea vero hoc loco paucis adhuc agendum.

§. XXV. Quid intellectus vniuerſalis Auerrois ſibi velit, ex Peripatetica diſciplina exponendum eſt: ei enim ſoli et vni ſe tradidiſſe philoſophum Hiſpanum ſupra demonſtrauimus. Conſulenda itaque Ariſtotelis pſychologia, dogmataque illa, quae obſcure ſatis de intellectu hominis eiusque anima tradidit. Ea hic operoſe exponere eo minus neceſſe eſt, quo magis in explicatione ſyſtematis philoſophici Ariſtotelis in hac doctri-

Secta Auerroiſtica qualis fuerit?

O 3 na

w) Vid. quos laudat BAYLE loc. cit. Menagiana T. IV. p. 378.

x) Ita iam Petrarcha apud BAYLE l. c. not. H.

y) Praef. circul. Piſan. p. 5.

z) l. c.

na enucleanda satis fuimus prolixi, et, nisi fallimur, luculenti. Pauca tamen ὡς ἐν συνόψει in lectoris gratiam enarrabimus. Nempe Aristoteles cum et Pythagoricorum castra expilauisset, et Platonis, quem praeceptorem habuerat, doctrinam verbo magis, quam re ipsa, reiecisset, more veterum, praesertim istius sectae inter animam siue ψυχὴν et intellectum siue νοῦν distinxit, haecque ab illis accepta seruauit quidem, sed more suo, vt noua viderentur, nouis quoque nominibus insigniuit. Cumque in scientia summam entium spiritualium perfectionem poneret, eamque in homine quoque quaereret, illi duplicem intellectum tribuit, patientem et agentem; illumque in anima hominis esse, et impressas notiones habere dixit, hunc aeternum, actiuum, immortalem, incorporeum esse, et mox in scientia mox in actione se demonstrare pronuntiauit. Cum autem formam hominis esse animam diceret, et hanc corruptibilem assereret, intellectum illum agentem ab actu corporis remouebat, eumque vnum et vniuersalem viuere quidem, et spiritualem ac immortalem homini adesse dixit, ad formas vero non pertinere statuit. Cum autem hoc loco intellectu agente homo intelligat, eum quidem hominem perficere, et tanquam locum formarum adesse tradidit, verum non eius naturae essentialiter adesse, sed hanc mentem extrinsecus in hominem descendere, cumque eo rationem hanc coelestem, aeternam, immortalem, actiuam communicari professus est [a]. Quae cum satis obscura essent, quamuis nihil noui afferant, sed veterem doctrinam supponant, mentem esse particulam diuinam, vel ex ipsa Dei essentia, vel ex anima mundi extrinsecus in hominem demissam, occasionem dedere de mente Aristotelis circa animam mentemque hominis disputandi, et imprimis quaerendi, vtrum intellectus hominis actiuus ad formam hominis informantem vel assistentem pertineat, eo quod docet, animam hominis esse mortalem, mentem siue intellectum immortalem? Accurate iam de hac quaestione disputauisse Alexandrum Aphrodisaeum, et hanc veram esse Aristotelis sententiam pronuntiauisse: mentem diuinam extrinsecus aduenientem per humanum corpus, velut instrumentum operari, atque ea ratione immortalem esse et incorruptibilem, *praecedente Tomo* ostendimus. Ex hoc vero dogmate exorta quaestio alia: num hic intellectus agens mens vna, vel intelligentia quaedam vna sit, qua omnes homines numerice participent? Nihil ea de re pronuntiasse Aristotelem, et dubiis passibus eum secutos fuisse interpretes sequiores post C. N. suo loco ostendimus: plerique in eo concordarunt, esse omnino vnum numero intellectum homini extrinsecus assistentem, vt vna solis luce omnes numero homines participant. At quae illa mens sit, quae intelligentia, an summa et praesidens siue Deus, an infima, de eo disceptatum. Quid probabiliter ea de quaestione Aristoteli tribuendum, quid Alexandreis, hoc loco non disputabimus; actum ea de re suo loco. Quid Arabibus pla-

a) Vid. de anima L. III. c. 4. p. 401. c. 8. p. 403. de generat. anim. L. II. c. 3. p. 819. ed. Cas.

placuerit, quid Auerroi, hic dispiciendum est. Hi cum versiones interpretum Aristotelicorum, Alexandri, Themistii, Simplicii aliorumque accepissent, facile in eam descenderunt sententiam: intellectum agentem esse substantiam separatam in homine, quam sententiam Auicennae et Auempace placuisse, citatis eorum locis monuerunt CONIMBRICENSES [b]. Ast cum non definirent, vnde haec forma hominis assistens et separata homini extrinsecus aduenire, Auerroës vnum omnium hominum intellectum communem esse, separatamque intelligentiam eamque infimam, ex qua omnes homines participent, statuit. Accurate et luculenter hanc Auerrois opinionem explicuit COELIVS RHODIGINVS [c], cuius haec verba sunt: „Auerroes eximius Aristotelis interpres „mentem hanc humanam, siue Aristotelico more agentem collibeat intelle„ctum nuncupare, aeternam putat tam ex parte anteriore, quam ex parte po„steriore. Esse quoque mentium (intelligentiarum) infimam omnium, et „vnicam. Nam sicuti coelestes globi singuli singulas habere mentes videntur, „ita et orbis hic inferior vnam, vt ipse vult, habet, quae non huius hominis „sit, vel illius, sed humanae speciei mens sit et dicatur, vt speciei vnicae „vnicus sit intellectus in hoc orbe inferiori, vt plerique intelligunt, vbi„que totus. Compingi siquidem putat hominem ex corpore et sensiua „anima, nam intellectiuam excludit prorsus. Arbitratur tamen, inter „sensiuas animas quiddam haberi excellentius distansque a brutis pluri„mum hominum anima. Porro hominum quemque propria pollere anima, „sed mortali. Cuius praestantior facultas vocetur vis cogitatrix, siue „vt dicitur Graecis, phantasia. Inesse item concipit brutinis animis exi„stimatricem potentiam quandam, qua duce vtilia sibi et diuersa confe„stim instinctu naturae dispiciant et appetant vel auersentur. Differre „ab humana, quia non naturae sequamur ductum, sed ratione indagemus, „consultemus, exsequamur: ita tamen, vt vniuersalibus sequestratis par„tibus tantum affigamur, inhaereamusque. Proinde rationem nuncu„pat particularem, intellectum vero rationem vniuersalem. Et in cere„bri meditullio particularis eiusmodi rationis sedem struit, imaginatione „constituta proxime, et postmodum memoria. Nam sensum arbitratur „communem, qui sensuum quinque operationes aduocet in sese, princi„pem locum sibi vindicare, mox vt subsequatur imaginatio, earum cu„stos imaginum, quae in sensum communem coierant. Tertius facul„tati destinatur cogitatrici locus, quae diiudicet in imaginatione compo„sita. Postremo est memoria thesaurus, quae proferuntur iudiciorum. „Cogitatrix igitur vis menti inprimis proxima est, adeo vt mens illi ad„sit vbique, et intelligentiam suam per eius expleat adminiculum, dum „simulacra rerum in cogitatrice virtute lucentia mentem ad intelligen„dum mouent. Occasionem praebet homo intellectui ad speculandum, „vt coloratum lumen oculo ad videndum. Intellectio nullatenus in homi-

b) In L. II. de an. c. 1. q. 7. art. 1. p. 59. c) Antiqq. lect. L. III. c. 2. p. 73.

„homine est, sed in mente sola, quam cogitatio nostra pulset. Cogi-„tatrix anima vnitur puero statim, at multo post mens, quum simula-„cra in cogitatione adeo sunt pura, vt intellectum moueant.“ Habes hic, Lector breue psychologiae Auerroisticae compendium, quod satis Peripateticum esse, et Aristotelis systemati conuenire ex suo loco dictis est manifestum, viditque, qui accurate Aristotelis arcanos sensus rimatus est, CLAVDIVS BERIGARDVS [d]. Mirum itaque non est, Peripateticos multos, praecipue in Italia, seculis tribus, Auerrois tempora sequentibus, et in his Thomam Anglicum, Achillinum Odonem, Iandunum, Zimaram Vicomercatum, quos CONIMBRICENSES [e] nominant, aliosque hanc psychologiam Auerroisticam tanto feruore defendisse, vt Leo X. P. R. peculiari bulla eam reiicere damnareque opus habuerit, qua de re suo loco infra ad haec tempora delapsis plura dicentur. Quas vero impietatis notas, quas absurditates haec doctrina recludat, hoc loco expendi nec potest nec debet, videndi autem ANTONIVS SIRMONDVS [f] et PETRVS BAYLE [g]. Id nos, historici munere fungentes adiicimus dictis, valde impiam eam sententiam visam fuisse plerisque philosophis, et non tantum animae humanae immortalitati inimicam, sed et in ipsum Deum iniuriam, quem esse Auerrois intellectum vniuersalem, sicque Spinozismum quendam supponi, quidam suspicati sunt [h], quos tamen frustra esse, ex adductis facile intelligi potest, cum hic intellectus vniuersalis non suprema, sed infima intelligentia Auerroi sit. Adeo vero haec eius opinio SCOTO [i] displicuit, vt dixerit, dignum esse Auerroëm, qui ob has ineptias ab hominum communione auerruncetur, alii vero hoc eius commentum monstrum vocarint, quo nullum maius Arabum syluae genuerint. Ex his vero diiudicanda sunt, quae pro Auerroë contra Baelium non sine indignatione quadam attulit Cel. FREINDIVS [k]. Is enim cum monuisset, melius facturum fuisse criticum, si loco collectionum et compilationum ipsum auctorem consuluisset; obseruat, Auerroëm in vna dissertationum suarum negare, quod anima sit materialis et in alia diserte affirmare, esse eam immortalem. Graui itaque obiurgatione collectores historiolarum arcanarum corripit, quod neglectis fontibus proxima quaeque corradentes in errores complures incidant. Non morabimur monitum, suo loco satis iustum, sed dolemus, virum celeberrimum et doctissimum, sed historiae medicae, quam philosophicae peritiorem, istam Auerroisticam doctrinam non satis intellexisse, adeoque praeter meritum Baelium reprehendisse acerbius. Id enim nemo Freindio negauerit, Auerroëm dixisse, animam, nempe illam superiorem, mentemue siue intellectum aeternum, immaterialem, vniuersalem esse. Verum hoc nihil facit ad istam animam homini propriam et formam eius constituentem vel informantem; sed ad extrinsecam

d) l. c. e) loc. cit.
f) De immortal. animae adu. Pomponat. p. 368.
g) loc. cit. not. E.
h) Vid. BVDDEVS de atheismo c. VII. §. 2.
i) In IV. D. 43. q. 2. vid. Conimbric. l. c. p. 60.
k) loc. cit.

cam, omnibus communem et vnam pertinet. Quam cum tot Auerrois assectae affirmauerint, merito miramur, virum eruditissimum in eo videre potuisse dissensum, de quo tamen nemo dubitat, sed nec quaestio quoque est. In eo enim impietatem Auerrois recte notauit Baelius, quod id, quod immortale homini et immateriale dicitur, non essentialiter et formaliter itemque numerice inesse homini, sed extrinsecus eius particulam cum illo communicari Arabs docuerit. Sed haec ὡς ἐν παρέδῳ. Iam in viam et ad philosophos Arabes redeundum.

§. XXVI. Inclaruit porro inter Saracenos NOIMODDINVS, *Noimoddinus.* cuius memoriam conseruauit ABVLFARAIVS [t], qui eum in veteri disciplina fuisse versatissimum, et eruditionis philosophicae laude celeberrimum testatur. Erat Nachiawaënsis, et in patria iam philosophiae operam dederat. Sed vt animi thesauros augeret, ad literarium iter se accinxit, et in Romanorum (id est Graecorum, Romano imperatori parentium) ditiones peruenit, quibus locis cum augendae eruditionis occasiones fauentissimas esset nactus, tantopere doctrinam, qua pollebat, perfecit, vt dignus haberetur, qui summis dignitatibus admoueretur. Quae licet externo splendore fulgerent, animum tamen altiora appetentem eo minus satiare potuerunt, quo magis praefecturarum tumultus eum a philosophiae studio auocabant, et illud impediebant. Molestias itaque has pertaesus, depositis honoribus et muneribus in Syriam profectus est, et Halebi substitit. Quo loco cum turbam et puluerem multitudinis negotiosae iterum reformidaret, hominum consuetudini se subduxit, conductaque domo quadam, qua habitaret, solus remansit, nec quemquam adiit, et huic vitae instituto ad mortis vsque horam inhaesit. Propendit valde ad opinionem eorum, qui animarum migrationem statuebant. Ait Abulfaraius, scripsisse eum stricturas in logicalia libri Esharato indiciorum Auicennae, huncque cum philosophum explicauisse. Refutasse etiam atque emendauisse Al-Aphdal Alchowanium, ostendendo, deceptum esse illum in iis, quae in libro Al-Cassib dixerat de iis, quae ad conuersionem propositionis contradictoriae spectant, et subiectum extraneum et verum; et quod neget conclusionem minoris possibilis in figura prima, et conuersionem negatiuae vniuersalis necessariae in sui similem, aliaque eiusmodi.

§. XXVII. Laudat etiam magnopere LEO AFRICANVS [u] inter philosophos Arabes IBNVEL-CHATIB RASI, celeberrimae *Ibnu El Chatib Rasi.* famae philosophum et theologum, et praecipuum suae aetatis praedicatorem. At confusae sunt Leonis memoriae, sic vt dubitandum non sit, quin mancus sit eius textus vel corruptus. Ille haec narrat: Erat Rai vrbe oriundus, tantamque in philosophia, medicina, theologia et iuris-

t) Dynast. IX. p. 340. 341.   u) l. c. c. 82. p. 389. seqq.

iurisprudentia Muhammedana sibi cognitionem parauerat, vt quemcunque in locum peruenisset, et summo applausu, et magnificis muneribus exciperetur, quorum tamen potiorem partem, paucis sibi famulisque, quos alebat, tribus seruatis, inter pauperes distribuebat. Qua fama et felicitate in magnam apud theologos Bagdadenses incurrit inuidiam. Qui argumento ab odio ducto cum haereseos infamia eum notauissent, eo rem perduxerunt, vt in carcerem duceretur, diuque in eo detineretur. Et forte ibi periisset, nisi princeps instituto cum theologis Bagdadensibus colloquio initaque disputatione ipse rei veritatem explorare constituisset. Ibi cum eius ὀρθοδοξία excelleret, obmutescentibus aduersariis libertati restitutus, magnisque muneribus affectus est. Cessit tamen inuidiae, quam non quieturam esse, donec nouas insidias struxisset, probe viderat, et relicto Bagdado Cairum se contulit. Ibi ad aures eius peruenit celeberrima fama, qua inter Mauritanos celebrabatur Auerrois eruditio [m], cuius cognoscendi audiendique cum incredibili desiderio flagraret, ad eum properauit, conscensaque Alexandriae naui in Hispaniam soluere constituit. Ast cognito, quod haereseos infamiam sibi contraxerit, ab itinere destitit, gnarus, quanto id periculo fieri deberet, et quanta res sit, displicuisse vel leui suspicione theologis. Rediit itaque ad pristinas sedes, dilato itinere, quod tamen postea in Mauritaniam suscepit, quamuis hic in prosopographia huius philosophi quaedam apud Leonem desint, sine quibus eius historia non satis cohaeret. Ex fragmentis tamen adhuc extantibus colligitur, Ibnu El-Chatib in Mauritaniam et Hispaniam tandem descendisse, et cum rege Abu Habdilla, cum frater consobrinus eius, rex Hasis, contra illum insurrexisset, Granata confugisse Fessam, ibique recitato elegantissimo carmine cum audientiam ei rex fecisset, ita miseriam fataque sinistra heri sui depinxisse, vt non tantum clementer eum reciperet, sed leuare quoque miseriam constitueret, exercitumque cum eo in Hispaniam mitteret, vt terrae eius rebelli ereptae ipsi restituerentur. Nec euentu hoc felici caruiss , Leo auctor est. Cum enim in Hispaniam traiecissent, sponte ad dom ni legitimi obsequium redierunt vrbes et regiones fere omnes, ita vt sedem regiam rex recuperaret, pulso hoste, qui in Castiliam secesserat. Quod cum praecipue philosophi intercessioni acceptum referendum esset, magnam illi gratiam apud regem parauisse, omnino verisimile est. Verum fortunam hanc aulae, more solito, secuta est maxima inuidia. Cum enim Fessa Granatam eum rex vocasset, et cum familia adesse iussisset, renuit ille. Fessaeque, dimissis regis nuntiis remansit, quod indigne rex tulit, magnopere illi iratus. Quem vero cum satis prouide sibi cauentem capere non posset, decipere statuit, blandisque verbis in aulam Granatensem inuitauit,

m) Parum sciuisse Saracenos orientales de occidentalibus siue Mauris, et scripta horum philosophorum ad illos non peruenisse, licet his Asiaticorum quorundam scriptorum volumina innotuerint, in caussa vero fuisse magnam, quae inter vtramque gentem viguit inimicitiam, post factum schisma pulchre obseruat FREINDIVS hist. med. P. II. 60.

uit, et tandem comparentem muneribus et dignitatibus auxit, inimicis eius regis auribus inhaerentibus, easque quotidie vellicantibus, vt hominem sibi minime fidum tolleret. Rex itaque diutius commorandum non esse ratus, in carcerem eum duci, et bona eius fisco addici, iussit. Homo vero callidus cum id praesensisset, regis thesauros, ad quos aditus ipsi patebat, inuasit, et corrasis quaecunque poterat, pretiosioribus Fessam aufugit, quo loco amicos sibi summa familiaritate iunxerat eo tempore, cum ibi cum rege exule esset moratus. Quod ita in rabiem egit Granatensem principem, vt quendam ex familia regis Fessani, quem captiuum apud se patruus tenuerat, sed qui elapsus fuga Granatam secesserat, exercitu instrueret, et contra Fessanos mitteret, pactus, vt, si regno potiretur suo, Ibnu Chatib ipsi viuum traderet. Qui cum victoria potius, interfecto patruo Fessanum regnum occupauisset, cognita victoria rex Granatensis legatum misit, gratulatum de restituto throno, postulatumque vt philosophum traderet. Captus itaque Ibn Chatib et in Hispaniam missus est. Vbi cum equuleo subiiceretur, tormentorum cruciatu adactus, quae sustulisset, confessus est, et tandem restituit. Quamuis autem rex Fessanus pactus esset, vt illi ob eruditionis claritatem parceretur, nec interficeretur, nocte tamen quadam suffocatus periit. Cuius perditae fidei excusationem vt haberet apud principem Fessanum rex Granatensis, instrumentum confici iussit, cui centum viri docti subscripsere, testati, Ibnu Chatib non tantum ob furta in regis thesauros commissa, sed praecipue ob haeresin mortem commeruisse. Qua in re licet fraudem suspicaretur rex Fessanus, attamen ex consilio iureconsultorum et theologorum intellexit, nihil hac in re suscipi contrarium posse, eo quod legi conuenienter esset interemtus. Sepultus tamen est El-Chatib extra portam, ast sequenti nocte ex tumulo eiectus, maleque habitus truncatusque repertus est, sine dubio inuidia aduersariorum ne post tristia fata cessante. Factum id est an. Heg. DCCLXXVII, ait Leo. Sed multa, vti iam dictum, in hac historia sunt non ἄδηλα tantum, sed et male cohaerentia, et se inuicem euertentia. Nam initio huius capitis ait Leo, reuersum Ibnu Chatib Bagdadum ibique veneno a Mathasila aduersario sectae Al-Asfharīticae propinato periisse, et post mortem ob inuenta carmina heterodoxa a populo e sepulchro eiectum esse. Auerrois quoque audiendi gratia in Mauritaniam properauisse dixerat: at illum Marocci an. Heg. DCIII, adeoque CLXXIV annis prius obiisse ipse Leo supra retulit. In fine quoque Fessae interemtum ait, quem in aulam Granatensem dolo vocatum periisse dixerat. Aut itaque duo philosophi homonymi inter se distinguendi sunt, statuendumque, male consarcinasse Leonis interpretem fragmenta inter se diuersa, ista homonymia deceptum, vel referentium narrationibus deceptum Leonem iudicium ad reiiciendas fabulas non attulisse dicendum est. Ex recensione vero scriptorum eius intelligitur, eum non theologiam et Al-Coranum tantum, verum etiam Aristotelem,

 et me-

et metaphyſicam Auicennae commentariis illuſtrauiſſe, quin et *decretum abſconditum magiae et Cabbalae* reliquiſſe. Dignum vero memoratu eſt, poſt mortem inuenta fuiſſe eius carmina quaedam, quibus ſignificabatur, mundum eſſe aeternum animamque mortalem, quae magnam ei conflauerint inuidiam. Ex eo enim recte colligitur, Auerrois veſtigiis, quin ipſius quoque Ariſtotelis eum gnauiter inſtitiſſe. Maxime vero inter ſuos commendatus eſt, (modo cum iſto philoſopho Perſa idem ſit Granatenſis) tum ob elegantiam dictionis in proſa, in qua ſimilem nullum inter ſcribas publicos ipſosque cancellarios habuerat, tum ob felicitatem in pangendo carmine. Illi enim ſupra modum gratiam et iucunditatem ſummam adfuiſſe, adeo vt a Cairi principe et curia orientali titulum nomenque acciperet: *lingua fidis*, isque nihil a domino ſcripto peteret, quod non accepiſſet, LEO refert. Quin nec hoc omittendum, tum in philoſophico, tum in theologico argumento corda ſenſusque hominum eum tetigiſſe. Scripſiſſe autem praeter illa, et collectionem epiſtolarum publicarum, librum quoque medicum, in quo conſilia medicorum omnia collegerat, medicorumque tandem recentiorum medicamina expoſuerat. LEO quoque teſtatur [n], qui et aliorum librorum hiſtoricorum ab eo conſcriptorum meminit, quibus non inhaeremus.

Etoſi. §. XXVIII. Nomen quoque haud incelebre conſecutus eſt philoſophiae nomine EL MVHAIED ETOSI, cuius notitiam LEONI AFRO [o] quoque debemus. Etoſi a patria Tos dicitur, in qua nobili loco et non exiguo cenſu vixit. Cum autem Holacus Tartarorum imperator iſtam vrbem vi expugnauiſſet, diuitias in vrbis direptione amiſit omnes. Aſt acquiſiuerat ſibi Muhaied theſauros, quos illi eripere hoſti non licuit, eruditionem puta et imprimis philoſophiam, quae cum alia deeſſent, ipſi auxilio fuit. Erat autem Holacus ille, qui an. Heg. DCLXIV e viuis exceſſit, teſte ABVLFARAIO [p], *vir ſapiens, manſuetus, intellectu et ſcientia praeditus, ſapientum et doctorum amans.* Hic itaque cum de eruditione Muhaiedi plura audiuiſſet, eum ſibi praeceptorem delegit, a quo philoſophiam diſceret. Quo loco ille conſtitutus ita fidem moresque Holaco probauit, vt eum legatum ad Chaliſam Bagdadenſem mitteret. Qui cum contemtim haberetur a principe Saracenorum, exercitu heri ſui in hos fines introducto, oſtendit cornua ſe ſuosque, quod ei ridendo exprobrauit Chaliſa, habere, quibus aduerſarii impeterentur. Et care ſtetit Saraceno iocus leuis et irriſio philoſophi. Poſt trium enim menſium obſidionem vrbs capta, et octingenta hominum millia interfecta, Chaliſa captus et cum familiaribus equorum vngulis miſere enecatus periit, eo quod philoſophi huius irriſione grauiſſimam ſibi ignominiam factam eſſe imperator Tartarorum cenſebat. Summo enim loco habebat philoſophos viroſque doctos, ratus, aliquot pennas

n) Ibid. adiici itaque poteſt medicis Arabibus a FREINDIO l. c. enarratis.

o) c. 21. p. 288. ſeqq.

p) l. c. p. 355.

pennas sufficere magis, quam centum millia equorum armatorum. Contaminauit tamen haec clades valde memoriam Etosaei apud Muhammedanos. Commentatus est in Logicam Razis, et metaphysicam Auicennae. Obiit in ciuitate Samrahand in Asia, an. Heg. DCLXXIX, ex quo patet, XV annis eum, quam Holacum, vixisse longius.

§. XXIX. Reuocat Tartarorum mentio nobis in memoriam philosophum praestantissimum, sub eorum imperio sec. XIII florentem NASIRODDINVM, cuius integrum plenumque nomen fuit Choiah vel Chowaiah Nasiroddin Altusi, eo quod ipse quoque Tusius esset, ex vrbe Tus oriundus. Nomen autem Choiah vel Chowaiah, idem dicit, quod apud nos magister vel dominus. Natus est, teste Abulfeda apud POCOCKIVM [q] an. Heg. DXCVII, et ita melioribus disciplinis omnique eruditione ornatus enituit, vt sapientem omni scientiarum genere clarum appellet Abulfaraius. Praecipue autem in philosophia artibusque et scientiis, quae ad μαθήματα referri solent, excelluit, et hoc posteriori nomine immortalem sibi gloriam peperit. Teste enim ABVLFARAIO [r] obseruationes astronomicas in vrbe Maraga fecit, et ad eum propter obseruationes faciendas magna geometrarum praestantissimorum multitudo conuenit. Erant quoque sub eius arbitrio omnes scholarum reditus in omnibus, quae sub imperio Mogulensium erant, regionibus. Hinc enati illi libri mathematici praestantissimi. Conscripsit enim, teste ABVLFARAIO commentarium in Euclidem, et Al-Magestum, id est, systema geometricum et astronomicum. Meminit etiam tabularum astronomicarum in scriptarum Ilechano Tartarorum regi a Nasiroddino Tusio HOTTINGERVS [s]. Teste vero Gregorio libros quoque multos logicos, physicos et metaphysicos scripsit, quo pertinet *commentarius* eius *in demonstrationes philosophicas Ibn-Sina*, HOTTINGERO [t] memoratus: Magni autem facta esse haec scripta inter Arabes, Tartaros et Turcas, inde colligere licet, quod Ibn Ahmed Aspahensis haud ignobilis philosophus, in dissertationes metaphysicas Nasiroddini Tusii commentarium scripserit [u]. Maxime vero laudatur propter librum moralem, Persica lingua scriptum, summa, qua fieri potuit, elegantia, in quo, teste ABVLFARAIO [x], omnia Platonis et Aristotelis dicta de sapientia practica collegit, sententias veterum confirmauit, recentiorum dubia et obiectiones, quas in scriptis suis attulerunt, soluit. Tanto itaque philosopho scholis Mogulensibus praefecto, facile intelligi potest, eas valde creuisse, et scientiarum incrementa inter ipsos quoque Tartaros promota fuisse. Qui licet armis vbique saeuirent, literarum tamen studia non neglexerunt, nec more Saracenorum primorum scholas exciderunt, sed et viris doctis honorem habuerunt, et literas, praecipue philosophiam et scientias mathematicas pro-

Nasiroddinus.

P 3

q) Specim. hist. Arab. p. 359.
r) Dyn. IX. p. 358.
s) Biblioth. orient. c. 2. p. 251.
t) l. c. p. 218.
u) Ibid. p. 246.
x) l. c.

promouerunt: cuius rei exempla in Holaco et Ilechano Tartarorum imperatoribus iam adduximus. Narrat etiam Abvlfaraivs [y]: Kublai Kanni Tartarorum principem amauisse viros doctos, sapientes et religiosos, cuiuscunque tandem sectae aut gentis fuissent. Immo nec ipsum Tamerlanum a doctis viris abhorruisse, sed eorum consortio delectatum fuisse memoria proditum est. Cuius nepotis Vlug Beig, magni Mogolis tabulae astronomicae hodie quoque non sine admiratione leguntur. Successere Turcarum arma literis inimica, licet nonnulli principes literis fauere videri voluerint: de quibus tamen hoc loco dicere nihil attinet, legendi autem Conringivs [z], Gvndlingi[illegible] [a], et Hevmannvs [b].

Alii philosophi Arabes. §. XXX. Praeter hos philosophos, quorum inter Arabes post Muhammedis tempora celeberrima fama fuit, fuisse quam plurimos alios secundae tertiaeque magnitudinis, vel ex vna Hottingeri *Bibliotheca Orientali* disci potest. Ast hos recensere omnes nec libet, nec licet, nec omnium satis copiosa et sufficiens hodie extat memoria. Dabimus tamen quorundam recensum breuem, et per lancem quasi saturam. *Matthaeus Ebn Yunes.* Nempe eminuit praeter laudatos seculo Christiano decimo MATTHAEVS EBN YVNES, quem in academiis Asiaticis studiorum caussa versatum philosophiam egregie didicisse, artis vero dialecticae fuisse peritissimum, eamque explicantem saepius eundem sermonem repetiisse, cum ipsi propositum esset, docere, et, vt intelligeretur, efficere, testatur *Afribi.* Abvlfaraivs [c]. Alfarabio coaeuus fuit AFRIHI, inter logicos sui temporis fere princeps, vt Eidem [d] narratum. Celebratus porro circa *Muhammed Al-Baziani.* eadem tempora MVHAMMED AL-BAZIANI, quem dialecticis quoque scriptis inclaruisse, Gregorivs [e] scribit. Praecipue vero ex *Bachillani.* hoc seculo BACHILLANI nomen notandum est, de quo Leo [f], narrat: parentibus natum obscuris et ignobilibus, cum ingenium ei valde acre contigisset, magna diligentia et accurata temporis ratione adhibita philosophiae operam dedisse, et post eam theologiae atque iurisprudentiae Muhammedanae vacauisse, eaque eruditione meruisse, vt iudex ciuitatis Bagdadensis eligeretur, et a Sultano Bagdadensi ad Romanorum imperatorem (Constantinum Romani iunioris filium) legatus mitteretur: imperatorem vero eum clementer habuisse, et cum gratiae demonstratione excepisse, rogantem, vt literarium certamen cum theologis suis iniret, et de placitis religionis cum Graecis disputaret. Factum id esse, ait historicus Afer constituta die coram imperatore, patriarcha, archiepiscopis et episcopis cum pompa apparatuque superbo, et per totum diem disputationem fuisse protractam: non tamen perfici potuisse, eo quod morbo corriperetur Bachillani, qui eum coëgerit reditum maturare in patriam.

Sectae

y) l. c. p. 351.
z) Antiqq. Acad. suppl. XX, p. 251.
a) Hist. phil. mor. p. 30.
b) Poecil. T. III. L. II. p. 304.
c) Dynast. IX. p. 200.
d) p. 209. e) p. 223. f) c. 7. p. 267. seq.

Sectae vero Aſsharitarum cum eſſet deditus, de eius theologia iudicium ex ſupra dictis fieri poteſt. Obiit, relictis ſcriptis theologicis et polemicis quamplurimis XCVIII annos natus, an. Heg. CDV. Seculo Chriſtiano vndecimo floruit ABVLFARAIVS Erakenſis, de quo GREGORIVS [g] refert, viginti annos fuiſſe cultorem metaphyſices, plurimosque habuiſſe diſcipulos. *Abulfaraius.* Tum ABVL-CHAIS, quem in logicis, phyſicis et metaphyſicis ſcholas inſtituiſſe IDEM [h] refert: *Abul-Chais.* EBN MALCA medicus celeberrimus, et doctrinae veteris apprime peritus, quem conceptibus ſubtiliſſimis res egregie explicuiſſe, librumque dialecticum titulo: *Al-Motabar*, praefixo edidiſſe, et a Iudaeis ad Muhammedanos tranſiiſſe, ABVLFARAIVS [i] quoque narrat. *Ebn-Malca.* Is et EBNO'L HOSAN ſeculi ſui inter philoſophos ornamentum dicit [k], *Ebno'l Hoſan.* et ABV'L HELMVM quendam fama inclaruiſſe, et concurrentibus ad eum ſtudioſis magno in pretio habitum fuiſſe tradit: [l], *Abu'l Helmus.* et MOGREBINVM [m] laudat, medicum et philoſophum praeclariſſimum. *Mogrebinus.* LEO [n] autem IBNV EL-BAITAR extollit, natum Malagae philoſophum et medicum praeſtantiſſimum, et praecipue rei herbariae cognitione clarum. *Ibnu El-Baitar.* Eius enim acquirendae cauſſa ex patria profectus, per celebriores Africae atque Aſiae regiones fere omnes vsque ad Indos eſt progreſſus, reuerſusque Cairi conſedit, vbi cum Saladino celeberrimo Aegyptiorum Arabum Chalifae innotuiſſet, receptus ab eo, vt ſanitati eius inſeruiret, magno in honore habitus eſt. Eo vero extincto reuerſus in Hiſpaniam, praeſtantiſſimum ibi librum *de viribus herbarum*, item alium *de venenis et metallis*, et tandem *de animalibus* ſecundum ordinem literarum tribus voluminibus compoſuit; fatis concedens Malagae an. Heg. DXCIV. Seculo Chriſtiano decimo tertio ABDOSSALAMVS EBN IINGIDVST AL-FABALI Bagdadenſis, eo potiſſimum nomine celebratus eſt, quod veteris eruditionis eſſet callentiſſimus. *Abdoſſalamus.* Quem ab inuidia ita preſſum ait ABVLFARAIVS [o], vt in ſuſpicionem heterodoxiae adductus, libros ſuos viderit igne deletos, licet plerique philoſophici argumenti fuerint. Obiit is an. Heg. DLXXXIX. Eodem AVCTORE [p] *Tahga Ebn Said* vir fuit inſigniter doctus in veterum ſcientiis, linguae Arabicae peritia, et poëtica: artem vero medicam exercendo quaeſtum fecit, et ſexaginta ſermonibus, quos compoſuit, famae celebritatem promeruit. Iisdem fere temporibus SAËD EBN HEBATOLLA inter Arabes innotuit, magnaque apud principem ſuum gratia floruit [q], nam et philoſophiam, et artem medicam perfecte callebat. *Saëd Ebn Hebatolla.* Eius σύγχρονος fuit MVHAMMED TVSIVS, cuius ſcripta metaphyſica digna viſa ſunt Ebn Ahmed Iſpahanenſi, vt commentario ea illuſtraret. *Muhammed Tuſius.* Hoc porro ſeculo inter Arabes philoſophantes notandi ſunt MASISI, melior medicus quam philoſophus, *Maſiſi.*

g) l. c. p. 235.
h) p. 247.
i) p. 259.
k) p. 260.
l) p. 261.
m) p. 268.
n) l. c. c. 19. p. 284.
o) Dyn. IX. p. 296.
p) Ibid.
q) Ib. p. 297.
r) HOTTINGER. bibl. orient. c. 2. p. 246.

Ioseph. phus, vtramque tamen ſcientiam edoctus: Yvseph, philoſophiae cultor ſtrenuus [s]; HASNVM, et IACKVB Hieroſolymis natus, vbi philoſophiae operam dedit apud Theodorum philoſophum Antiochenum [ß]: tum cuius *Phacroddinus.* ſupra iam facta eſt mentio AL-EMAM PHACRODDIN, theologus celeberrimus, quem Razis dialecticam ceterasque philoſophiae partes magno applauſu docuiſſe teſtis eſt hiſtoricus Malatienſis [t]. Seculo porro *Noimoddinus.* XIV, NOIMVS quoque, ſiue NOIMODDIN KAZVINENSIS logicae peritia inclaruit, quem auctorem fuiſſe libri *Al-Ain* dicti, ſcribit *Etthphtheſseni.* Abvlfaraivs [u]. Seculum vero XV produxit ETTPHTHESENI, natum in prouincia Taphthaſan, Chorozanae parte, vnde nomen habuit. Eum nobilem philoſophum et theologum ex ſecta Aſsharitarum fuiſſe, teſtatur Leo [x], poſtea vero Tamerlanis ſeruitio ſe dedentem conſiliarii maioris, quem magnum Vezirium vocare ſolent, muneri praefectum, ſcribit, et iudicem quoque exercituum imperatoris huius Tartarorum fuiſſe relictum in Perſia, cum is in Aegyptum ſolueret. Eo abſente autem cum rebellaſſet cum reliquis Aſiae prouinciarum principibus atque praefectis, captum et per quatuor annos in carcere detentum obiiſſe an. Heg. DCCCXV. Theologicis autem, hiſtoricis, et iuridicis ſcriptis editis, immo commentario quoque in logicam Ariſtotelis edito in-*Abul-Haſan.* claruit. Tribus poſt annis, teſte eodem Afro [y], obiit ABVLHASAN IBNV HAIDOR, natus Feſſae, medicinae, philoſophiae et aſtrologiae notitia innoteſcens, quem principibus Feſſanis a tuenda valetudine fuiſſe, et opera multa compoſuiſſe, medica, gnomonica, aſtrolo-*Abu-Bahar.* gica, logica dicit. Paulo poſt floruit inter Mauros ABV BAHAR IBNV CHALSON Granatenſis, philoſophus, medicus et aſtrologus apud omnes gratioſus, carminis quoque elegantia et morum iucunditate celebris, ideoque in aulis Mauritaniae principum commendatiſſimus, tituliſque atque muneribus eximie ornatus [z]. Sic et, incertum quo tempore, vixere: *Abdalla Muhammed Abubeker Ben Muhammed Tauriſi*, qui in loca quaedam obſcuriora Maimonidis commentatus eſt [a], et *Abu Chamed*, qui in Ariſtotelem commentarium ſcripſit [b]. Alios minoris momenti, quos nominauit Hottingeri [c] induſtria, tacemus.

Aſtronomi & mathematici Saracenici. §. XXXI. Non omittendi plane in hac philoſophorum Arabicorum recenſione ſunt aſtronomi et mathematici aliquot celeberrimi, qui ſcriptis potiſſimum mathematicis immortalem ſibi pepererunt memoriam, eo quod non ſolius matheſeos, ſed omnis praeterea philoſophiae myſteria ſimul perdiſcere Arabibus ſolenne fuit. Pertinet tamen plena de iis tractatio et hiſtoria ad mathematicarum diſciplinarum annales, vnde paucis tantum

s) Abvlfar. p. 316.
ß) Ibid.
t) p. 317.
u) p. 358.
x) c. 23. p. 292.
y) c. 24. p. 293.
z) c. 25. p. 295.
a) Vid. Nessel. catal. mſc. or. bibl. Vindob. p. 151. n. 59.
b) Vid. Nic. Anton. bibl. Hiſp. vet. T. II. p. 237.
c) Potiores ex eo ſupra adduximus.

tantum et summatim eos enumerabimus. Inter illos vero eminet ABV EL MAASAR, vel quo nomine plerumque laudari solet Albu Masar, vel Abumasar, vel etiam Aboassar, cuius autem integrum nomen fuit *Abu Masar Giafar Muhammed Ben Omar Balachius*, eo quod ex vrbe Balach Bactriana esset oriundus. Maxima fuit viri huius in siderali scientia fama atque existimatio, eo quod et libris vtilissimis et inuentis egregiis emineret. Tanta autem superstitione regulis astrologicis addictus erat, vt in libro, *de magnis coniunctionibus et annorum reuolutionibus*, Latine quoque verso [d], temere statuat, religionum quoque fata ex sideribus pendere, earumque incrementa atque decrementa coniunctionibus Planetarum deberi; Iudaicam ex coniunctione Iouis et Martis, Aegyptiacam ex coniunctione Solis et Iouis, Turcicam ex coniunctione Iouis et Veneris, Christianam ex coniunctione Iouis et Mercurii ortam esse. Quod quamuis temerarium et puerile sit, ignoscendum tamen eo magis est mathematico Arabi, ex gentis suae consuetudine a pueritia huic praeiudicio innutrito, quo magis inter Christianos quoque eiusmodi deliramenta non desiderari, Cardani aliorumque exempla comprobant. Meruit vero de mathematicis disciplinis et libris aliis a VOSSIO [e] aliisque [f] recensitis, et insigni augmento *Al-Magesti*, scripsit tamen contra eum librum *de mundo* Aben Esra [g]. Vixit autem, non seculo Christiano decimo, quod visum IOSEPHO BLANCANO [h], sed seculo nono medio. Obiisse enim an. Heg. CCLXXII, id est A. C. DCCCLXXXV, Ibn Chalican in *vitis illustrium Arabum* apud IO. SELDENVM [i] testatur. Abu Maasarum excipit ALBATEGNIVS, vel quo nomine etiam laudari solet *Muhammed Aractensis*, tabulis imprimis astronomicis, quibus frequenter vsi sunt Arabes, itemque egregiis obseruationibus circa solem, lunam, stellas fixas, et obliquitatem Zodiaci celebris. Vixit is Chalifatum Syriae, vbi Aractae degebat Albategnius, tenente Arade Billa Abu Hali Ben Mucla, qui primus elegantioris apud Arabes scribendi generis auctor extitit, et Eutychio Alexandrino siue Ibnu Patrik coaeuus fuit, circa an. Heg. CCC et sequentes, vt notatum SELDENO [k]. Nec minor gloria est ALFRAGANI, vel quo integro nomine gaudebat *Ahmed Ebn Cothaci Alfergani*, cuius *elementa astronomica* debemus IACOBO GOLIO. Alferganus is dictus est, a Fergana vrbe ac prouincia Sogdianae, et non in astronomia tantum, sed in arithmeticis quoque excelluit [l]. Al-Mamonis eum temporibus floruisse coniicit Golius. Iunior his aetate est, seculoque duodecimo vixit ALCHABITIVS, *isagoge ad magisterium iudi-*

Abu El Maasar s. Albu Masar.

Albategnius.

Alfraganus.

Alchabitius.

d) Aug. Vind. 1489.

e) De scient. math. c. XXXV. §. 4. p 173.

f) SPIZEL. specim. biblioth. vniuers. HENDREICH Pandect. Brandenburg. qui tamen Abu Masarem Balachium et Abuchuisar temere distinguit.

g) Vid. WOLF. bibl. Hebr. P. I. p. 4.

h) In chronol. medica p. 56.

i) Orig. Alexandr. praef. p. 17.

k) l. c.

l) Vid. GOLIVS praef. HENDREICH. l. c. p. 113. VOSSIVS c. XXXV. p. 174. HERBELOT. bibl. orient. p. 340.

Geber. *iudiciorum astrorum, vel ad scrutanda stellarum magisteria*, aliisque scriptis mathematicis celebris [m], sed et GEBER huc pertinet commentatione in μεγάλην σύνταξιν notus, qua Ptolomaeum emendare aggressus, si vero Nicolao Copernico fides, eum calumniatus est. *Alii.* Addi his possunt minoris famae alii, Albohazen Haly, Aldilazith, Alpatragius, Zeel vel Zahel Bebiz, Arzahel Messallah, Bethem Hali Rodoham pluresque huius generis alii, de quibus post VOSSIVM consulendus est HERBELOTIVS [n] aliique.

Iudaei Arabes inter Saracenos philosophantes. §. XXXII. Philosophatos fuisse inter Arabes non Muhammedanos modo, verum etiam aliarum religionum homines ex supra narratis constat. Christianos enim Arabes haud segniter in philosophiam incubuisse exemplis Mesue, Honaini, Kostae aliorumque supra probauimus, hosque Arabibus antesignanos fuisse, versionibus suis et exemplo, vt philosophiam postliminio reuocarent, euicimus. Ast Iudaeorum quoque nationem, quae magnam partem Arabibus permixta fuit, eadem via incessisse, ex illis notum est, quae *Tomo praecedente* de philosophia Iudaeorum diximus, vnumque Maimonidis exemplum rem satis illustrat. Laudat imprimis LEO AFRICANVS [o] Isaac Ben Erram, Emram Ben Isaac, Abraham Ibnu Sahul, Aaron Ben Senton, quorum hoc potissimum loco mentio facienda est, eo quod fide quidem ac religione Iudaei, vitae vero conditione Arabes fuerint. *Isaac Ben Erram.* ISAAC BEN ERRAM Damascenus fuit, et philosophiae artique salutari operam dedit, vnde Africae proregi Zaide ad tuendam valetudinem fidem obstrinxit. Habuit collegam medicum Christianum a quo saepenumero in consiliis salutem heri concernentibus dissentit. Qui cum aegrotante domino semper ei contradiceret, aegrum Isaac dereliquit, caussamque roganti domino respondit: Dissensum medicorum duorum de vno aegro peiorem esse febri tertiana. Obiit an. *Emram.* Heg. CLXXXIII, in vrbe Cairauan. EMRAM vero Toletanus fuit, philosophiae, medicinae et astrologiae peritissimus, simulque Hispaniarum regi ab epistolis Arabicis: quo in munere cum plurima summi momenti eius fidei crederentur, superbe et imprudenter se gessit grauis belli auctor, quo tamen ipse an. Heg. CCCLXXXVII Seuiliae extinctus est. *Abraham Ibnu Sahal.* ABRAHAM IBNV SAHAL Seuiliensis fuit, Cordubae vero habitauit eo tempore, quo Auerroës iudicem ibi agebat. Philosophiae, medicinae et astrologiae cum esset peritissimus, superauit tamen omnes carminis elegantia et dulcedine. Cum autem canticorum eius argumentum contribulibus suis non placeret, frustra vero illi hunc dehortarentur, rem ad Auerroëm detulerunt, eumque tanquam iuuentutis corruptorem accusauerunt. Is hominis imprudentiam indignatus seuere versus ne scriberet, prohibuit. Quod tamen nec ille omisit, nec impedire Auerroës potuit,

m) VOSSIVS l. c. p. 109. 354. 369. BAYLE Dict. T. II. art. Alchibitius, HANDRICH. l. c. p. 92. WOLF. l. c. p. 175.

n) ll. cc.

o) c. 26. 27. 29. 30. p. 294. seqq.

potuit, cum tanta auiditate eius carmina legerentur, vt cariſſime vaenirent. Obiit ex veneno propinato an. Heg. DCXLIII Cordubae. AARON vero BEN SENTON ex Iudaeorum Feſſanorum nobiliſſimis fuit, et ſimiliter philoſophiae, medicinae et aſtrologiae cognitione inclaruit. Iuuenis regi Abdallae inſeruiuit, et ei a conſiliis fuit, qui eum Feſſanae quoque ciuitati praefecit. Quod cum, ſublato priore vrbis moderatore valde diſpliceret Feſſanis, qui per ſeptennium eius imperium moleſtiſſime ferebant, rege abſente rebellarunt, Iudaeosque interfecerunt, idemque in caſtris factum, Haron autem trucidatus eſt, rege quoque in iſto tumultu iugulato. Factum id an. Heg. DCCCLXXII, ſeculo Chriſtiano decimo quinto medio. *Aaron Ben Senton.*

✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠✠

CAPVT SECVNDVM.

DE NATVRA ET INDOLE PHILOSOPHIAE SARACENICAE.

§. I.

Enarrata philoſophorum inter Arabes poſt C. N. celeberrimorum, ipſiusque fatorum philoſophiae hiſtoria, iam de natura quoque, indole atque conſtitutione philoſophiae Saracenicae diſpiciendum eſt. Et eius quidem faciem, ex illis, quae in antecedente capite fuſe delineauimus, facile colliget, qui paulisper ad eam hiſtoriam attenderit. Curatius tamen expendenda ſunt omnia, propiusque intuendus vultus philoſophiae Saracenicae, vt ex ipſis eius lineamentis quaſi de indole interna iudicari, et qualis ratio philoſophandi in hac gente inualuerit, quid laudandum in ea, quid vituperandum ſit, intelligi queat. Hoc enim demum modo philoſophiae hiſtoriam ad veram philoſophantium vtilitatem adhibendi viam ingrediemur. Sequemur autem idem inſtitutum, quod per omnes temporum quorumcunque ſectas nos tenuiſſe nondum poenitet, vt generalibus quibusdam obſeruationibus, quibus arcanae rationes Saracenicae philoſophiae recluduntur, praemiſſis, tum demum de ſingulis philoſophiae inter Saracenos cultae partibus diſpiciamus, et quam hactenus praemiſimus, philoſophiae Arabicae hiſtoriam ad id adhibeamus, vt cauſſae pateant, cur hoc praecipue modo, quo deſcripſimus, vel in ſequentibus quoque ſumus delineaturi philoſophia apud hunc populum exculta ſit. *Argumentum generale tractationis.*

§. II. Nempe I. ex antecedentibus repetendum eſt, ſtatum ignorantiae, quem nationi ſuae ante Islamiſmi tempora Arabes Muhammedani tribuere ſolent, non ad ſolam religionis ſuperſtitionem pertinere, quo tamen ſenſu primario intelligendos eos eſſe, ſupra conceſſimus; ſed et vitae *Obſeruationes generales de P. S. I Philoſophia ante Islamitarum nulla.*

tae rationem atque conditionem gentis agreſtis eam fuiſſe, vt nec eruditio magnopere nec philoſophia excoli potuerit. Homines enim vel ex agri gregisque prouentibus victitantes et per omnes fere ſuarum regionum terras palantes, vel ex mercatura tantum quaeſtum facere cupientes eruditioni exiguum pretium ſtatuere poſſe, quilibet, qui praeiudicio occupatus haud eſt, intelligit. Quamuis autem linguae ſuae elegantiam et proſa oratione et ligata eos ſtudio non contemnendo excoluiſſe, itemque ad ſiderum rationes attendiſſe ſupra demonſtrauerimus, nihil tamen inde exſculpi poteſt, quod pro philoſophiae cultura inter Arabes ante Islamiſmi tempora militet. Nam in his ſtudiorum generibus vel neceſſitati ſuae, (quod in ſiderum obſeruationibus ad intelligendas et praenoſcendas tempeſtates contigit) conſuluerunt vel vanitati, laudem in eloquentia et nitore ſermonis patrii quaerentes, vbi tamen nec meditationis nec ratiocinationis ratio vlla habita, nec veſtigium philoſophiae vllum admiſſum eſt. Id quod ſupra luculento Abulfaraii teſtimonio confirmauimus, quod hic repetere opus haud eſt. Aſt haec diligenter notanda ſunt, praemuniendusque hac veritate hiſtorica animus, ne inſulſo praeiudicio: apud Arabes ante Muhammedis tempora philoſophiam quandam viguiſſe, occupetur, ſicque impediatur, veras rationes philoſophiae Saracenicae perſpicere, quae, abiectis iſtis nubibus et nebulis quibus acies oculorum, in pernoſcendis veris Saracenicae philoſophiae circumſtantiis ſuffunditur, dominatam fuiſſe nationi huic irrationalem ſuperſtitionem, euincunt. Quae licet aliquam philoſophiam ſupponere videatur, tantum tamen abeſt, vt hoc nomen ſibi vendicet, vt potius Arabes in id ante Islamiſmum coniuraſſe videantur, vt omnis rationis vſus, pauliſper melior et accuratior, nefanda hac ſuperſtitione euerteretur. Quod verum eſſe, ſi non aliis exemplis euinci poſſet, vna Zabiorum ſuperſtitio, quos praecipuam religionis philoſophicae ſpeciem ante Muhammedis tempora, immo ab antiquiſſimo aeuo habuiſſe nonnulli voluere, ſatis demonſtrat. Nam vt falſum eſſe, quicquid de ſectae huius idololatricae inter Arabes antiquitate poſt Maimonidem Hottingerus, Spencerus aliique, Arabicorum quorundam ſcriptorum auctoritate decepti dixerunt [a], *Tomo primo* luculenter demonſtrauimus, ita dubitatione caret, hos homines, ſecundo vel tertio poſt reparatam humani generis ſalutem ſeculo, coiuiſſe, et ex veteri Perſarum religione, cultuque ſiderum admiſſis variarum ſectarum, ex quibus confluxerant, ſomniis ſibi religionem conſarcinaſſe, nulli rei minus, quam rationi et philoſophiae, conſentaneam, eamque vsque ad Muhammedis tempora viguiſſe, immo poſt receptum per omnes terras Orientis Islamiſmum non prorſus intercidiſſe, ſed ſeruaſſe quodammodo inſtituta priſtina. Non negamus tamen confluxiſſe in Sabianiſmum dogmata quaedam, a ſectis philoſophicis deſumta. Suo enim loco

Zabiorum ſecta.

a) Vid. SPENCER. de leg. Hebr. rit. L. II. p. 277. ſeqq. HOTTINGER. hiſt. orient. L. I. c. 8. p. 162. ſeqq. POCOCK. Specim. p. 138.

loco manifestum fecimus, veterum Persarum ceterorumque Orientis populorum philosophiam de diuinis, itemque Gnosticorum, quin et Orientalis philosophiae inter asseclas Zoroastris placita syluam quandam adiectis Iudaismi, Christianismi, Cabbalistarumque et Aegyptiorum fragmentis sectae huic exhibuisse [b]. Quod tamen tantum abest vt philosophicam eam religionem fuisse euincat, vt potius euersam esse somniis insanis et inepte cohaerentibus rationem omnem dicendum sit, quamuis ex his placitis philosophiae barbaricae ad ista tempora vel seruatis vel auctis et reformatis coaluerit. Quae negaturum esse neminem, qui ipsam Zabiorum historiam animo non praeoccupato considerauerit, merito confidimus. Non omittenda tamen est in Arabicae philosophiae consideratione atque historia Zabiorum religio, licet, quam misera fuerit gentis ineptientis delirantisque conditio luculento exemplo doceat, eo quod haud ignobili specimine ostendat, pseudo-philosophiam esse detestabilis et puerilis superstitionis parentem. Qui itaque ante Islamismi tempora philosophiam inter Arabes cultam esse pertinaciter contendunt, admitti aliter non possunt, nisi quatenus praeter aniles fabulas et somnia hominum fanaticorum, quibus post nati Seruatoris aetatem in Orientis regionibus scaturiuerunt, omnia, pseudo-philosophia quaedam huic quoque Arabum sectae materiam suppeditauit. Diligenter enim tum ad historiam, tum ad placita Zabiorum attendentibus palam fit, philosophiam Orientalem, cuius historiam et praecipua capita in *antecedentis Tomi* fine enarrauimus, quaeque philosophiam Aegyptiacam, quin et adiuncta philosophia Pythagorico-Platonica, Cabbalisticam et Eclecticam genuit, ad excitandum Zabianismum concurrisse, hominesque illos, qui inepti monstri conditores fuerunt, vel in Persia, vel quod magis nobis verisimile videtur, in Aegypto istas philosophiae Orientalis traditiones accepisse. Quemadmodum enim illa in vniendis hominibus cum summo Deo per emanationes, spiritus, angelos etc. tanquam mediatores tota occupata fuit, ita et Zabii istis virtutibus spiritualibus totum suum cultum inaedificasse constat. Qua de re consuli velimus locum memorabilem ABVLFARAII, supra [c] in vita Thabet Ebn Korra, ex Zabiorum secta philosophi allatum, vbi Zabianismi summa capita paucis complexus est, et ipse iam monuit: *Dicta eorum affinia esse dictis philosophorum*, intelligendi vero Orientales vel Aegyptiaci, qui post C. N. per Syriae, Persiae et Arabiae regiones magno numero se diffuderant. Addimus, vt Lectori de veritate huius rei constet, memorabilem Sharestanii locum Zabiorum hypotheses ita exponentis [d]: *Nempe fundamentum totius religionis*, vel superstitionis potius, *esse: quod substantiis spiritualibus innitantur, sicut orthodoxi innituntur hominibus corpore praeditis, id est, quod substantiarum spiritualium, angelorum virtutumque diuinarum ministerio ea praestari putent, quae Muhammedani a prophetis.* Ex

 quibus

b) Fatetur id ipse SPENCERVS l. c. p. 280. c) c. I. §. 12. d) Apud POCOCK. l. c. p. 139.

quibus conſtat, ad opus iſtud mediatorium apud Deum, et communicationem inter eum hominesque conſtituendam, Zabiorum ſectam cuncta retuliſſe. Duas autem eorum ſectas eſſe tradit, nempe ſacellorum cultores, et ſimulacrorum cultores, communi illo fundamento nixos: opus habere homines mediatoribus, qui inter ipſos et Deum medii intercedant. Hoc fungi officio ſubſtantias ſpirituales puras, quae oculis ſubiectae non ſunt; eſſe deinde opus aliis inter eos et ſubſtantias iſtas inuiſibiles mediatoribus viſu perceptibilibus: tales illos ſacella, hos ſimulacra ſibi ſtatuere. Sacellorum cultores ſacella vocare ſeptem planetarum corpora, ea enim eſſe ſpiritualium ſeu intelligentiarum habitacula, quae eodem loco illis ſint, quo animabus noſtris corpora. Eſſeque ea corpora viuentia, rationalia, ab intelligentiis animata. Planetarum igitur domos et manſiones, ortus et occaſus et coniunctiones iuxta figuras conuenientes et diſcrepantes ſecundum naturas eorum diſpoſitas eos obſeruare, dies noctes et horas illis diuidere, formas, figuras, perſonas, regiones illis aſſignare, atque ita ſigilla, incantamenta, et orationes conficere. E. g. ſi die Saturni, qui huic planetae tribuitur, hora prima induti eius ſigillo quod iuxta figuram et operam ipſi propriam confectum ſit, ac veſtibus ipſi peculiaribus ab illo, precum formulis illi proprie conuenientibus, quid viſum fuerit, expetierint ex illis, quae ab ipſius effectu et influxu dependeant, exauditum iri Zabios ſtatuere, atque ipſius beneficio vota ſua conſecuturos. Eodem modo cum ceteris planetis agi, quos dominos et Deos vocauerint, Deum autem verum dominum dominorum: atque ita ad ſpiritualia ſeu intelligentias mediatoribus vſos fuiſſe eorum ſacellis, ad Deum, intelligentiis ſpiritualibus. Ex praedictorum obſeruatione teleſmata conficiendi, praeſtigias item atque incantationes adhibendi, ſigilla et figuras conflandi, aliaque eiusmodi, quae ad mira perpetranda ſtellarum vi ac virtute valere autument, fabricandi rationem tradidiſſe. Eandem ob cauſſam et ſimulacrorum cultores ſimulacra, quae mediatorum vice inter ipſos et ſpiritualia fungantur, conficere: et, cur planetarum ſacellis, vt iſti, contenti non ſint, hanc rationem aſſignare, quod illa ſaepe ab oculis continua ortus et occaſus viciſſitudine, ſubducta lateant, cum mediatore ſemper viſibili ipſis opus ſit. Simulacra itaque ſubſtituenda, quibus mediantibus ad ſacella accedant, vt ſacellorum ope ad intelligentias, intelligentiam ad Deum ſupremum. Simulacra igitur iuxta figuram vnicuique e ſeptem illis ſacellis propriam conflaſſe, e metallo eidem peculiari, obſeruatis inſuper dierum, horarum, graduum, minutorum, aliarumque, quas ad influxus benigniores eliciendos valere putant aſtrologi, circumſtantiarum momentis, et adhibitis quae antea dicta ſunt, ſigillis, indumentis, ſuffitibus, orationibus, incantamentis etc. ei, cuius ſibi gratiam conciliare ſtuduerint, ſideri maxime gratis. Simulacra iſta Deorum appellaſſe vicarios reſpectu Deorum iſtorum coeleſtium, inter quos et homines mediatorum officio fungi

fungi ea crediderint. Haec Sharestanius, quibus consentiunt, quae habet MAIMONIDES [e], cuius tamen locum *Tomo primo* iam adductum, hic non repetemus: Esse in hoc Zabiorum systemate antiquae superstitionis Chaldaicae semina et principia quaedam, quod ABVLFARAIVS [f] contendit, non negamus: et accepisse ab ista doctrina: planetarum vel stellarum etiam fixarum domicilia habere in se incolas intelligentias diuinas, indeque influxum praestare in res mundi sublunares, quae totum fere Orientem peruagata est, Zabios istam de sacellis et simulacris opinionem puerilem et ineptientem verisimile putamus. Acute enim obseruatum R. IOSEPH ALBO [g]: *Veteres omnes hoc absurdum putasse, vt requiesceret spiritus Dei super hominem, adeo vt virtute altissimi propheta-ret, et futura praediceret; ideoque gentes antiquas simulacra, suffitus et oblationes stellis fecisse, ut ita elicerent spiritualitatem cuiusuis stellae, quo se demitteret in simulacrum aliquod, vt eo mediante spiritus stellae istius, qui in corpore stellae habitat, super hominem, qui est corporea substantia, · resideret, adeo vt praediceret futura virtute spiritus stellae istius influentis in hominem istum.* Ast quae de mediatoribus virtutibus diuinis, intelligentiis atque angelis inter dominum dominorum et homines, de eorum officio, natura diuina et origine, effectu, distributione per regiones, personas, statuas, influxu in sublunaria, effectu ad purgandos animos, et similia habent, ita comparata sunt, vt palpari queat, ea potissimum ex fontibus philosophiae Orientalis, praecipue prout in Aegypto modificata et hypothesibus Pythagorico-Platonicis temperata est, hausta fuisse. Nam istius philosophiae proram puppimque fuisse aeonas, virtutes, intelligentias ex Deo Deorum progressas, earumque mediatorium inter homines Deumque supremum officium totum fere vsum illius systematis fuisse complexum, suo loco luculentis rationibus confecimus, demonstrauimusque, ipsos Eclecticos ab hac sententia adeo non recessisse, vt tota potius eorum theologia ad hoc ipsum collineet. Notum etiam ex philosophiae Orientalis, Aegyptiacae et Eclecticae delineatione est, statuisse eos: has virtutes, emanationes et intelligentias ad inferiora demitti, et praefici horum angelorum spirituumue ex Deo Deorum promanantium partem classemque certam regionibus, vrbibus, syluis, templis, statuis easque irradiare influxu diuino: praestantiores vero eas virtutes et intelligentias habitare in sideribus, et corpora ista coelestia domicilia praestare, et influxum recipere ab iis, qui inhabitant spiritibus, eo quod arcto cum ipsis vinculo connectantur. Luculentis etiam non Platonicorum tantum recentiorum, verum etiam Aegyptiorum, Gnosticorum, reliquarumque sectarum, quae ex Orientali philosophia suo modo exortae sunt, vel noua lumina atque dogmata receperunt, doctrinis et assertionibus constat, admisisse eos eiusmodi magiam, amuleta confecisse, talismanes, iynges, simulacra magica

e) Mor. nebhoch, L. III. c. 29. f) l. c. g) de fund. fidei L. III. c. 8.

magica et similia construxisse, vt operationem virtutum diuinarum et supra coelestium in sublunaria elicerent prouocarentque. Et hac quidem ratione labenti ruinamque minanti superstitioni, tempore exorientis Euangelii solis infernalem genium humeros supposuisse, fuisseque innumeros impostores ex variis sectis prodeuntes, qui huic systemati adhaeserint, suo quoque loco ex testimoniis veterum euictum est. Quae cum ita se habeant, dubitandum vix est, quin ex his philosophiae Orientalis et Aegyptiacae propaginibus Zabianismus ex parte prouenerit, praesertim cum ipsi, qui pro eius antiquitate tantopere pugnauerunt, Hottingerus, Spencerus aliique concedant, fuisse Zabianismum colluuiem gentilismi Asiatici et Aegyptiaci. Mirifice vero reliquis etiam circumstantiis Zabiorum confirmamur in ea opinione, ex his lacunis eos sua praecipua hausisse. Philosophos enim Orientales, Aegyptiacos, Gnosticos, Eclecticos ceteramque impuri gregis turbam ad conciliandam nugis suis et impietati auctoritatem libros multos antiquissimis philosophis et vatibus supposuisse, multa ad Hebraeae gentis prophetas, quaedam ad gentilium heroës togatos Zoroastrem, Hermetem, et similes retulisse, inuictis supra rationibus demonstrauimus. Nec alii mores fuere Zabiorum, vt Maimonidis, ipsorumque Arabum scriptorum fide constat; ii nempe libros vetustissimae aetatis comminiscebantur, et ad patriarchas praecipue Hebraeorum referebant, sicque vanissima religionis ineptae commenta auctoritatibus iis, quas nec Iudaei, nec Christiani, nec Muhammedani refugiebant, probare confirmareque connitebantur. Quos foetus suppostitios et adulterinos vtrum ipsi excogitauerint, an ex sectarum istarum, quae ex Orientali et Aegyptiaca philosophia, progressae sunt, asseclis acceperint, dici accurate definirique non potest, obstante ipsorum Arabum, et ex eorum culpa, doctorum quoque virorum recentiori aetate de antiquitate Zabiorum praeiudicio, quod ineptum esse demonstrauimus, et *Tomo primo*, de philosophia Arabum tractantes, iugulauimus. Coniicimus tamen, Iudaeos Aegyptiacos, maxime eos, qui philosophiae Aegyptiacae ad Orientalis placita reformatae nomen dedere, et Cabbalisticam quoque philosophiam commenti sunt, itemque, qui ex iisdem lacunis sua hauserunt, iisdemque parentibus prognati sunt, haereticos philosophicos, qui generali Gnosticorum nomine comprehendebantur, ad Zabiorum sectam hos foetus adulterinos detulisse. Eam enim sectam circa illa tempora origines suas habuisse, quibus illae haereses maxime in Oriente viguerunt, suo loco *Tomo primo*, verisimilibus rationibus confecimus. Habitauisse autem Iudaeos et haereticos atque schismaticos Christianos, inter Arabes ante Muhammedem, et populum libri vocatos fuisse, supra ex Abulfaraii testimonio manifestum fecimus. Vix etiam alia caussa afferri potest fabularum de patriarchis Adamo, Setho, Enocho, Noacho aliisque a Zabiis receptarum. Accedit his, quod erudite SPENCERVS [h] obser-

h) loc. cit.

obſeruat: ſub exſpirantis Iudaiſmi tempora artium magicarum et infamium opinionum magiſtros ex hac gente libros haud paucos illuſtrium virorum nomina prae ſe ferentes, in vulgus emiſiſſe. Non negamus tamen, haereticos Chriſti nomen profeſſos, ſed iſtis artibus ſibi auctoritatem conciliantes, talia quoque ad Zabios deferre potuiſſe. Sed addenda his plura non ſunt, eo quod *Tomo primo* ſatis prolixe de Zabianiſmo actum, quae hic ex parte repetenda colluſtrandaque fuere, vt qualis philoſophiae facies inter Arabes ante conditam legem Islamiticam fuerit, conſtaret, intelligerentque Lectores, adeo nihil ſanae rationis leges ſpirans inter Arabes fuiſſe, vt illa quoque, quae ex ſectis philoſophicis orta ſunt, ad meram putidamque ſuperſtitionem pueris etiam reformidandam exſibilandamue adhibita fuerint [i]. Nec quaerenda quoque vel poſtulanda ab Arabibus meliora ſunt, cum vitae inſtitutorumque ratio ſupra allata ea fuerit, quae meditationem philoſophicam minime admittebat. Nam cum gregibus per agros palari, loca herbida, vmbroſa, riuos fontesque ſectari, agrum colere, vitae paſtoritiae ſe dedere, et palmis, frugibusque aliis et pecorum cura victum et quaeſtum quaerere adeo inimicum eſt otio philoſophico et literario, vt mirandum eſſet, fuiſſe inter Arabes quosdam aſtrologiae ſtudioſos, niſi conſtaret, ob deligendas gregibus ſuis tempeſtates commodas ad ſiderum curſus, poſitiones, ortus et occaſus eos reſpexiſſe, nec in his fuiſſe aliquid quod philoſophiam ſaperet, vt ſupra obſeruatum. Prodit id tota Arabum religio cultusque diuinus, adeo irrationalis et deteſtabilis, vt ne micam quidem rationis philoſophicae huic genti adfuiſſe ex eo recte colligatur, et Muhammedes, homo ignobilis et illiteratus eius abominatione adductus condendae nouae religionis inde materiam atque occaſionem ſumſerit. Qua de re, vt conuincamur, ea tantum legere oportet, quae de Arabum idololatria cultuque irrationali ex ſcriptoribus Arabibus adduxit POCOCKIVS [k], ex iis enim luce meridiana clarius patebit, aſtrorum cultum inſanum prorſus atque abſurdum potiorem eius partem conſtituiſſe, reliqua idololatriam turpiſſimam exhibuiſſe, idolis ſine dubio memoriam magnorum in hac gente virorum conſeruantibus. Quae quam longiſſime ab omni ingenio philoſophico ſint remota, vel coecus palpat. Obtigiſſe etiam Arabibus ingenia vel craſſo ſub aëre nata, vel quod malumus, gentis, educationis, exemplorumque prauitate corrupta et ſitu atque ſqualore obducta, ex eo patet, quod teſte ABVLFARAIO [l] reſurrectionem credentes, came-

i) Ex his de eorum iudicari poteſt opinione, qui Zabianos errores ex philoſophia Ariſtotelica deriuant, vid. BEAVSOB. Hiſt. des Manich. P. I. L. I. c. 2. p. 27. Sunt quaedam illi affinia e. g. coelum eſſe elementum quintum. Aſt illa ex Lyceo quidem deſumta, verum non a Zabiis, ſed ab illis philoſophis, qui Aegyptiaca philoſophumena ſequebantur, quales fuere Eclectici et Gnoſtici, quos quaedam ex syncretiſmo ipſis tantopere adamato ab Ariſtotele accepiſſe, notum eſt.

k) loc. cit. p. 91.

l) loc. cit.

camelum ſuper ſepulchrum demortui mactarent, rati, ipſum, cum ad iudicium reſurrexerit, equitaturum, at qui hoc fieri non curauerit, peditem futurum: quidam autem mundum fortuito ortum eademque ratione ſponte collapſurum eſſe contenderent, de quibus ineptiis omne iudicium philoſophicum Arabibus denegantibus conſulendus eſt, ne nimis prolixi ſimus, Pocockius [m]. Qui vbi monet, fuiſſe inter Arabes ante Muhammedem, qui μετεμψύχωσιν admiſerint, ſtatuentes, animam defuncti in auem quandam Hamah dictam migrare, quam opinionem vetuerit Muhammedes ſuis: nihil affert, quod pro aſſerenda quadam hypotheſi philoſophica apud Arabes militet. Dubitari enim ob rationes antecedentes non poteſt, quin nullis haec opinio rationibus philoſophicis ſuperſtructa fuerit: dogma enim de transmigratione animarum exotericum eſt, et totum fere terrarum orbem veterem occupauit, vbi tamen philoſophos fruſtra requiſiueris. Putandum itaque non eſt, quod ii faciunt, quibus omnis mundi anguli philoſophorum pleni ſunt, Pythagoram, Zamolxin vel alium quendam philoſophum, quos inter Arabes vixiſſe, vetus traditio commenta eſt, illud dogma ad Arabes retuliſſe. Ceterum non negamus, non omnia Arabum ingenia, veterno ignorantiae corrupta, obtorpuiſſe, ſed fuiſſe quoque inter eos concedimus ingenia amoeniora, elegantiam morum et doctrinae affectantia. Verum nihil hoc ad philoſophiam inter eos aſſerendam facit. Supra enim ipſorum ſcriptorum Arabicorum fide demonſtrauimus, eiusmodi ingenia elegantiora, linguae patriae culturae, eloquentiae cuidam naturali, et ab omnibus artis regulis deſtitutae, et pangendis carminibus vacauiſſe, et in his quidem ſubinde morales ſententias haud inconcinnas protuliſſe, at quae non ex philoſophiae meditatione, ſed ex naturalis luminis, cuiuis hominis connati dictamine erant deſumtae. Quae ſi philoſophos Arabes efficiunt, totus fere mundus philoſophorum albo inſcribendus eſt.

II. Muhammed cum lege ſua ἀφιλόσοφος.

§. III. II. Haec Arabum conditio fuit, cum Muhammedes, Koraiſhitarum, inter quos viuebat, vel religionis vel conſuetudinis pertaeſus, nouamque legem meditans, ſurgeret, idque ſibi conſtitueret, vt gentem ſuam ab ignorantia liberaret. Quod laudandum omnino fuiſſet, ſi hoc opus ſuſcepiſſet philoſophus, ſaltem homo ingenio a philoſophiae praeceptis non alieno praeditus. At omnia alia eueniebant, nec philoſophia Iſlamiſmi introductione vel tantillum promota, immo ſi dicendum, quod res eſt, multo magis impedita eſt. Nam et Muhammedes homo erat illiteratus et ab omni eruditionis cultura remotus, et homines ſibi iunxerat συνέργους, impoſturae et impudentibus mendaciis, quam veritatibus philoſophicis cognoſcendis diſſeminandisque aptiores. Mirum itaque non eſt legem nouum prophetam condidiſſe, mortisque metu ſuis obſeruandam iniunxiſſe, in qua omnia magis alia, quam philoſophiam, inuenias.

m) p. 134. 135.

inuenias. Eo enim collineauit artificum illius legis impudentiſſimorum ſcopus, vt excogitata tali religione, quae hominum ſub Muhammede confluentium indoli et ingenio reſponderet, partes, quas ſemel ſuſceperat, tueretur, et non gladio tantum, et armorum vi, quibus nouam legem fulciebat, ſed religionis quoque vinculo et opinione miſſionis diuinitus acceptae ſibi deuinciret. Quod cum philoſophia duce fieri nec poſſet, nec qua ratione ſuſcipiendum eſſet homo, vt ipſe faſſus eſt, ἰδιώτης intelligeret, quique in conſarcinanda noua fidei regula ei auxiliatrices manus iunxerant, homo Iudaeus et Neſtorianus ab iſtis quoque praeſidiis eſſent imparatiſſimi, facili inductione colligi poteſt, nihil, quod philoſophiam ſpiret, in Al-Coranum fluxiſſe. Obſtabant etiam mira illa opinionum ex gentiliſmo, Iudaiſmo et Chriſtianiſmo ſurreptarum colluuies et ſyncretiſmus ineptiſſimus, et fabulae ex vulgo petitae et ducendae magis naſo plebi, quam erudiendis ingeniis aptae, quibus inter lucem et tenebras paciſci auctores nouae legis conabantur. Nihil autem impoſtoris ingenium magis prodit, et quam longe a philoſophia remotus fuerit, manifeſtat, quam notiones plebeiae, craſſae, imaginationis non emendatae nec ratione directae opus; quibus dum ſenſibus et plebis praeiudiciis fauebat, omnem fere philoſophiam enecauit. Qua de re ad teſtem prouocamus ipſum Al-Coranum, in quo non modo Deus hominum more introducitur, et membra ei humana tribuuntur, hoc enim ἀνθρωποπαθῶς ſacra quoque oracula facere conſtat, ſed et corporali craſſoque modo explicatur, adeo vt ipſe Muhammedes ſe iactauerit ſenſiſſe digitum contrectantis Dei frigidum. Et intercedit his quidem eruditiſſimus HADRIANVS RELANDVS *), qui tolerabiliorem nobis Muhammedaniſmi faciem depicturus, inter alia et hoc contendit, falli eos, qui dicunt: Muhammedanos Deum credere corporeum. Natum enim putat hunc errorem ex male intellecta voce aliqua Arabica, quae *Sur. CXII.* extat, qua Deus ὁλόσφυρος, id eſt ſolidus, qui nullam habet inanitatem dicitur, eamque vocem aeternitatem vel ſufficientiam quoque indicare. Vnde teſtimoniis theologorum Muhammedanorum probat, Deum ab iis ſpiritum credi, et ab omni figura, ſpecie externa, colore, loco, tempore, ſimilitudine, et proprietatibus corporalibus mutationis, alterationis, motus localis, diuiſionis, laboris, et ſimilium remoueri. Facile hoc concedimus viro eruditiſſimo, laudamusque inſtitutum eius, meliores et magis philoſophicas theologorum Muhammedanorum notiones et praecepta oſtendendi. Dabimus in ſequentibus ſimilia ex aliis quoque theologiae Muhammedicae fontibus. Sed vellemus, diſtinxiſſet vir cetera doctiſſimus, et in orientali literatura ſumma cum laude verſatus tempora Muhammedis et Ommiadum a temporibus Abbaſidarum, quibus theologia Muhammedana ad philoſophiae regulas emendata eſt. Sectas enim Muhammedanas quasdam et praecipue Aſsharitarum atque Motazalorum mire in eii-

*) De relig. Muhammedica L. II. §. 3. p. 142. ſeqq.

ciendis notionibus popularibus introducendisque conceptibus philosophicis in philosophiam desudasse, supra iam monuimus. Quod ne sola coniectura dixisse videamur, quamuis in ea nihil sit, quod non circumstantiae suadeant, et semper euenerit, vbi philosophi ad religionem accesserunt, dabimus tamen locum Abvlfaraii [o], ad quem supra iam ex parte prouocauimus, qui prorsus luculentus est, remque extra controuersiam ponit, philosophos Muhammedanos probe intellexisse, legem Islamiticam ex philosophia nisi emendetur, constare non posse. Scribit enim: *Coetus doctorum Basorae subsistentium dixisse: Religionem pollutam esse et mixtam erroribus, nec ablui ac mundari posse nisi philosophiae ope: asserentes, vbi coniuncta fuerit philosophia Graecanica et religio Arabica, tum demum consecuturam perfectionem.* Non ignorant Muhammedanae religionis historiam scrutati, Motazalorum primo sectam, illa durius dicta demum subtilius ventilauisse, et in dubium ea vocasse, de quibus initio nascentis Islamismi nemo dubitauerat, indeque varias sententias esse ortas, quarum aliquae verba, prout sonant intellexerint, aliae nec a prophetae sui verbis recedere ausi, nec tamen corporis similitudinem Deo tribuere volentes dixerint: nouimus dictante intellectu, nullam creaturam Deo, nec Deum vlli rei creatae similem esse, verum non nouimus significationem verborum, quae idem de vtrisque affirmare videntur, neque nobis incumbere putamus, vt haec explicemus, sufficit vt credamus et certo statuamus: non esse illi consortem, nec illi quid simile, qua ratione nodum, quem soluere nequiuere fecuerunt Maleci Ebn Ans discipuli, cum aliae sectae comparate tantum et per similitudinem intelligendas eas phrases esse statuerint, quod imprimis Ahmed Ebn Hanbali et Dauidis Aspahaniensis discipuli fecerunt, ex quorum partibus cum et Al-Asharitarum secta steterit, dubium non est, allata a Relando testimonia hisce sectis philosophicis deberi. Quae cum Abbasidarum siue Haschemidarum tempore demum inualuerint, apparet inde, nascentis et adolescentis Muhammedanismi tempore philosophicas has notiones non exortas fuisse, recteque non Muhammedanis quidem omnibus, at primi tamen seculi hominibus ipsique Muhammedi tribui, quod Deo corporis ideam satis crassam affricuerint. Nec ignotum esse potuit doctissimo viro, quod luculenter et prolixe post Abulfaraium Pocockivs [p] demonstrauit, fuisse inter theologos Muhammedanos sectam Al-Moshabbehiorum et Al-Ceramiorum, qui, teste Sharestanio, dixerint: illam quem colerent, esse figuram membris et partibus siue spiritualibus, siue corporeis constantem cui competat motus localis et descensus et ascensus: deque Domino suo affirmari posse, ipsum palpari posse

o) Dyn. IX. p. 218.

p) l. c. p. 226. Dignus, qui hic conferatur est locus Algazelii a laudato viro adductus ad Port. Mosis diss VII. p. 1896. seqq. qui rei huic lucem satis claram accendit, expendique ab omnibus illis ea merentur, quae vir eruditissimus de crassis Muhammedanorum erroribus disserit, qui tam rationalem horum religionem nobis depingunt. Optimos enim scriptores Arabes consuluerat Pocockius.

posse et manu prehendi, et Muhammedanos sinceros eum amplecti tum in hoc mundo tum in futuro: referri etiam Dauidis Al-Iawariensis sententiam: Deum ipsum corpus et carnem et sanguinem et partes et membra habere, ita tamen, vt sit corpus non vt corpora alia, etc. nec similis sit vlli e rebus creatis. Plura ex Sharestanio hanc in rem affert laudatissimus Pocockius, qui et hoc obseruat, cautiores, quamuis absurditatem doctrinae Corani viderint, abstinuisse tamen ab explicatione philosophica, ne auctoritati pseudo-prophetae obstarent, sed fassos tantum esse, se ea non intelligere, sed credere tamen domino suo, eius vero scientiam Deo permittere. Quae satis produnt, vidisse prudentiores inter Muhammedanos ineptias Magistri sui, at religione impeditos nihil in contrarium mutire ausos fuisse, adeoque non fieri iniuriam Muhammedi homini agrestes notiones et pastoritios sensus sequenti, si, quod verba legis nouae sonant ei tribuatur, quamuis certum sit, plerosque Muhammedanorum hodie ab his ineptiis liberos pronuntiandos esse; id quod introductae inter eos philosophiae beneficium fuisse, est manifestissimum. Quibus omnibus rite ponderatis, facile consensuros omnes confidimus, nihil afferre potuisse nouum prophetam legemque eius ad philosophiae culturam, sed coeco potius, quem imperabat, assensu legis ad illiteratas notiones constructae miras praeiudiciorum nebulas hominibus obiecisse, sicque diu philosophiae studium impediuisse, cui nihil magis obstare, quam auctoritatis praeiudicium, intelligunt, quotquot, quid sit philosophia, norunt. Quae sanae philosophiae impedimenta multum auxit violentus ille propagandi nouam religionem modus, quem tenuit Muhammedes, secutique sunt summa diligentia sectatores et successores. Cum enim rationibus veritatisque fulgore hominum oculi stringi conuincique animi, et ad recipienda noua dogmata impelli non potuissent, arma sumta gladioque et sanguine confirmata roborataque Muhammedana religio. Cuius cum exempla plurima contineat Saracenica historia, quae bella, caedes, vimque armorum a Chalifis praecipue ex Ommiadarum familia [q], quae Islamismum potissimum propagauit adhibitam enarrat, in re nota prolixiores nos esse opus haud est. Iungendum his omnibus est interdictum Muhammedis, quo a literarum et philosophiae studio suos auocauit. Cum enim facile praeuideret homo non de stipite natus, vix consistere posse prima ista noui status atque reipublicae, quam condere coeperat rudimenta, et tenuia quasi stamina, si de legis traditae auctoritate atque veritate disputare liceret, cumque nullo fere labore intelligeret vix diuinae originis opinionem eam tueri posse, si accurate cuncta examini subiiciantur, vno quasi ictu omnia praecisurus, tantopere diuinam Al-Corani originem extulit, vt de verbo hoc diuino vel cogitatione vna dubitare nefas morte expiandum duceret. Quod consilium inter homines ex plebis colluuie confluentes illi tanta felicitate successit, vt Muhammedani

R 3

q) Immo ipsum Al-Mamonem hoc fecisse scribit ELMACINVS Hist. Sarac. L. II. c. 8. p. 138.

ni essent certissimi, quaecunque in Al-Corano continerentur, ex ipsa Dei sapientia profluxisse, tantaeque perfectionis esse, vt summam rerum omnium scitu necessariarum contineant, et cetera tuto negligi possint. Quod ridiculum praeiudicium exitium attulisse bibliothecis Alexandrinis supra fuse narrauimus. Immo tantas radices hoc praeiudicium apud Muhammedanorum quosdam egit, vt assererent, Al-Coranum increatum Dei verbum esse, de qua theologorum inter Arabes Muhammedanos Scholasticorum controuersia plura legenda occurrunt apud POCOCKIUM [r]. Quae omnia, quam inimicus fuerit philosophiae Islamismus, inuictis, nisi egregie fallimur, rationibus demonstrant.

III. Philosophia sub Abbasidis demum introducta sed infeliciter.

§. IV. III. Emendauit paulisper dura haec, quae philosophiam inter Saracenos premebant, fata diuina prouidentia, ex quo Ommiadum familiae circa finem seculi Muhammedani primi in regimine successerunt Hafchemidae siue Abbasidae, et principum horum fauore primum quidem ex Christianis literati viri artesque et philosophiam edocti inter Arabes admitterentur, mox horum exemplo ipsi Saraceni principum suorum hortatu, praemiis, exemploque illecti cateruatim ad literarum studia et philosophiam proruerent. Quod eo magis fieri potuit, quo magis et Islamismus eo tempore satis iam virium acceperat, ita vt continuis pro eo confirmando stabiliendoque bellis opus haud esset, sicque tranquilliora pacis otia, philosophiae natalibus et infantiae prorsus necessaria restituerentur; et deferbuerat insanum illud pseudo-prophetae, eiecto omnis rationis vsu, studium stultumque praeiudicium, quo a literarum et philosophiae consideratione arcebantur. Ast dolendum, id non eo euenisse emolumento et incremento philosophiae, quod sperare iubebat tantus principum, praecipue Al-Mamonis fauor. Non enim ita intellectus emendatus, et a praeiudiciis liberatus est animus, vel iugulum superstitionis petitum, sed philosophia potius ei ancillari coacta et in seruitutem Islamismi redacta est irreparabili veritatis damno. Cuius caussa potissimum ab ipsis illis principibus deriuanda est, qui philosophiae inter Arabes introductae conditores auctoresque fuerunt. Illi enim cum religionis suae praeceptis totique superstitioni Muhammedanae tenaciter adhaererent, et de Al-Corano ne latum quidem vnguem discederent, ratio inde facile iniri potest, cur philosophia superstitionem non eiecerit. Nam non patiebantur illi, qui summae rerum praeerant, vt aliter philosophia, pulsa ignorantia, caput extolleret, quam vt salua maneret atque integra, cui adhaerebant, religio. Idque vel Al-Mamonis principis cetera laudatissimi exemplum, studiumque pro conseruanda prophetae lege supra iam in partes vocatum probat. Nec alia fuit ratio Chalifarum reliquorum, literarum patrocinio illustrium, omnes enim superstitioni legis suae fuere addictissimi, ita vt Rashidus magnis sumtibus peregrinationes sacram Meccam et Medinam institueret, vnde bellator peregrinans dictus est; Ahmed Ebn

r) p. 220.

Ebn Tilun eleemosynis in istis peregrinationibus superbiret, Al-Mansor idem institutum sequeretur, Motawakelus ipse concionaretur et precationes publicas haberet [s], templa siue Mesghidas vbiuis erigeret, et armorum vi ad legem Islamiticam homines compelleret, quod imprimis de Mutasimo Billa narratur. Tales cum fuerint philosophiae statores et vindices, an credibile est, philosophiam ausam esse, superstitioni bellum indicere, et oculos aperire hominibus? Quamuis itaque philosophiae aditus pateret, ad emendandum tamen intellectum subiugandamque superstitionem adhibita haud est, sed mansit eadem Muhammedanae theologiae facies, qualem formauerat conditor, eo tantum discrimine, vt illi, qui philosophiae praesidiis ad theologiam accessere, nouas subtilitates excogitarent, quibus, plebeiis legis Islamiticae notionibus emendatis, paulo comtior et ornatior eius vultus appareret, sicque contra obiectiones Christianorum et Iudaeorum feliciori euentu posset defendi. Ex quo studio emendandi religionem Muhammedanam explicandique philosophico magis sensu ortas esse scholasticas theologorum sectas supra diximus, ostendimusque multas inde disputationes Scholasticorum Occidentis disquisitionibus simillimas inde esse exortas. Cuius praecipue rei originem POCOCKIVS [t] ad Wasel Ebn Ata Al-Hosani Basriensem, eiusque comitem Al-Amri, qui auctores sectae Motazalorum fuere, refert, quos sectam condidisse scholasticam disquisitioni et speculationi vacantem Al-Gazelii testimonio nouimus. Neque magnopere putandum est, hanc emendatae religionis, vel theologiae potius Muhammedanae ad philosophiae regulas curam ipsa philosophiae incrementa inter Arabes promouisse, contrarium enim euenisse, paulo curatius ad historiam theologiae Muhammedicae attendentibus erit apertissimum. Nam progenuit nouum hoc philosophantis theologiae Muhammedanae studium duplex malum euertendae philosophiae saniori aptissimum. Nempe in eos fines a quibusdam philosophia adhibita est, vt eius praesidio dogmata absurdissima atque inepta colore aliquo commendarentur, vel inepto syncretismo, cum melioribus doctrinis ita coniungerentur, vt habere Muhammedis quoque legem, quibus ceteris religionibus ipsiusque philosophiae praeceptis probatis et admissis concineret, appareret. Quem sibi philosophiae vsum praefixisse ex Motazalitarum secta Ahmed Ebn Hayed, virum valde ineptientem ingeniique vt videtur parum constantis aut sobrii, testes sunt Abulfaraius, Al-Scharestanius, Al-Mawakef aliique Arabes POCOCKIO [u] laudati. Is enim relictis partibus, quas secutus fuerat, prioribus, nouam sibi sectam, nouarum post lectos philosophorum libros opinionum accessione condidit, et cum Christianis Christum corpus proprie induisse, foreque in vltimo die iudicem, verbum esse incarnatum, docuit, ast et hoc statuit: creaturis duos esse creatores, quorum vnus aeternus sit, alter nouus,

Adhibita philosophia ad incrustandum et pingendum Islamismum.

Origo theologiae scholasticae Muhammedanae.

s) Vid. ELMACINVS l. c. passim L. II. c. 6. p. 118. 120. c. 16. p. 173. 151. 162. 143. 182. conf. EVTYCH. annal. T. II. p. 375. 400. 472. 407. 420.

t) p. 213.

u) p. 218. 219.

nouus, qui sit Christus. Adduntque laudati scriptores: vt doctrinam nouam conflaret, miscuisse inter se sententias eorum qui metempsychosin adstruunt (quod Arabes ante conditum Islamismum fecisse supra monuimus) et Philosophorum, et Al-Motazalorum, et in quascunque incideret, nec sacra Christianorum dogmata intemerata reliquisse. Alterum damnum priori grauius fuit atque deterius. Cum enim legis Islamiticae litera cum philosophicis notionibus non conspiraret, et vt aliqualis tamen inter eam et philosophiam nuper tanto cum applausu introductam concordia excogitaretur, mille disputationibus anfractuosis atque incertis, et in vtramque partem se vertentibus de rebus ad theologiam pertinentibus ita decertatum est, vt quo subtiliores afferrentur rationes, eo incertior inde intellectus recederet. At maximo id philosophiae damno euenit. Aut enim tardiora ingenia, quae sublimitatem notionum abstractarum et distinctionum, rationes item pro et contra allatas non assequebantur, eo adducta sunt, vt contemtis istis nugis atque speculationibus, quae nihil certi definiebant, et suspensum tenebant animum, in religionis dominantis, quamuis irrationalis, placitis, acquiescerent: aut quae acutius videbant, quibusque de meliore luto praecordia finxerat Titan vel ad scepticismum, vel in atheismum seducta sunt, in quas syrtes incidisse, sicque naufragium fecisse multos ambiguum hoc et incertum philosophandi genus secutos historia testatur. Neque caussam eius rei perquirentibus magnopere mirandum est, ita accidisse, aliter enim euenire vix potuit. Nam cum viderent ingenia et meliora atque acutiora, et candidiora, multa inesse legi Islamiticae ad literam acceptae absurda et sanae rationis homini non ferenda, probeque intelligerent, modum eius propagandae esse malitiosum et peruersum, atque ratione vtentes dedecere, exemplis autem multis discerent, ex ineptis dogmatibus mores quoque peruersos, turpes et irrationales sequi: ex altera vero parte attentis intuerentur oculis, theologos ex ingenio legem explicare, et pro lubitu nouos ei sensus affingere, sectas porro ex hac disputationum innumerarum intemperie ortas esse plurimas, easque tanto inter se dissensu et argumentorum ambiguitate digladiari, vt in septuaginta trium sectarum numero dignosci nequeat, quae veros sensus sequeretur, facile fuit ad scepticismum primo, tum ad naturalismum, tandemque ad atheismum prolabi. Nec obstat, quod Relandum nobis opponere, supra monuimus, meliorem et rationi magis congruentem esse Muhammedanorum theologiam, adeoque non habere, quod magnopere ingenium philosophicum offendat. Vt enim taceamus, non sola vnius articuli praecepta consideranda, sed totum Muhammedicae religionis systema expendendum eiusque nexum vimque omnem considerandam esse, quae melius dicta quasi absorbentur, et corrumpuntur; illud maxime notandum, vnius alteriusque sectae vel theologi, qui desipere et pueriliter ineptire desiit, effata nondum euincere, totius turbae theologorum Muhammedanorum eandem

dem fuiſſe ſententiam, qui ab Al-Corano ne latum vnguem diſcedere voluerunt. Supra enim adductis ipſis Arabum verbis demonſtrauimus, multos inter eos, cum Al-Corani literam, licet eius abſurditate valde coacti, deſerere non auderent, ad Scepticiſmum, tanquam ſacram anchoram confugiſſe, et maluiſſe ignorantiam ſuam accuſare, quam fateri, in philoſophicos ſenſus detorquenda eſſe legis ſuae dicta. Id quod eorum potiſſimum cauſſa notandum eſt, qui neſcio quam rationalem Muhammedanae religionis faciem nobis commendant. Qui ferri poſſent, ſi accurate definirent, quo ſenſu, quo fine ſcopoque talia et a quibus potiſſimum dicantur, et ſi adiicerent, quae in contrarium ab aliis Muhammedanorum ſectis dicuntur; non vero picta et comta hac Muhammediſmi facie vterentur ad deprimendam religionis Chriſtianae praeſtantiam. Quo potiſſimum ſcopo BOVLAINVILLIERIVM [x] in hiſtoria Muhammedis enucleanda deſudaſſe, aliosque eius veſtigiis inſiſtere nuper indignatus eſt praeſtantiſſimus MOSHEMIVS [y]. Qui viri doctiſſimi, ſi pauliſper gloriae illi renunciarent, quam ex comtis et excuſatis heterodoxorum doctrinis, exque tacita religionis Chriſtianae inſultatione apud eos ſperant, qui ſe ſolos acie iudicii prae reliquis pollere, et praeiudicia religionis exuiſſe gloriantur, ſi non ex trium quatuorue ſcriptorum Arabicorum, vel vnius alteriuſue ſectae placitis, ſed ex innumero ſectarum ſeptuaginta, et quod excurrit, diſſenſu theologiae Muhammedanae ſyſtema aliquod conſtruerent, ſi maledicta et αἱρεσιοποιΐας, controuerſiasque innumeras inter Muhammedanos theologos feruentes conſiderarent, ſi cogitarent, tria eſſe Muhammedanae theologiae principia legem, traditionem et rationem, et ad hanc demum recurrere licere, ſi priora principia plane nihil definiuiſſent, inde vero innumera et credendi et viuendi dogmata eſſe exorta, ſique tandem ad naſcentis et adoleſcentis Muhammedaniſmi hiſtoriam, ad conditoris circumſtantias non fabula quadam Romanenſi veſtitas, ſed ſcriptoribus fide dignis traditas exactam recurrerent, deſinerent certe, ea in ſanctiſſimae religionis opprobrium extollere, quae laude iſta digna non ſunt, nec negarent, Muhammedanam religionem tam facili via ad Atheiſmum ducere, quam Chriſtianam. Quamuis enim proh dolor, inter Chriſtianos non deſint, qui ad hanc impietatem deficiunt, quibus frigidam ſuffundunt intempeſtiui Muhammedis laudatores, hominum tamen id vitium eſt, non vero religionis Chriſtianae, quam euertendae impietati eſſe aptiſſimam, nemo temere negauerit, qui eius indolem propius nouit, et cum hominum vitiis non confundit. Aſt Muhammedanam legem ſi eo ſenſu accipiamus, quo conditor accepit, non vero eo, quem philoſophi poſtea quidam affricuerunt, naturali quadam via prudentiores, et a craſſis iſtis notionibus abhorrentes ad

Muhammedana theologia an philoſophiae conformis?

Muhammediſmus an ad atheiſmum ducere poſſit?

[x]) Vie de Mahomet; conf. quae habet Biblioth. Angloiſe T. I. P. II, art. 10. p. 360.

[y]) Ethic. Chriſt. T. I c. 2. p. 519. ſeqq.

ad Atheismum ducere posse, ea euincunt, quae supra iam demonstrauimus, et vel solae fraudes atque imposturae, fabulaeque insulsae, vocationis diuinae sibi mendaci arrogantia tributae falsitas, modus propagandi violentus, et quae alia sunt a philosophiae praeceptis ipsaque ratione aliena innuunt. In has enim vbi inciderunt difficultates ingenia acutiora, nihil magis fieri potuit, quam vt decepta omni prorsus religioni atque pietati bellum indicerent. Certe Muhammedis historia ipsa testis adduci potest, inter eius asseclas non defuisse, qui ad Atheismum declinauerint. Et ipsum quidem Muhammedem pollicem impietati huic pressisse, quod nonnullis visum est [a], valde dubium, vel falsum potius est. Quamuis enim lex eius, prout ab ipso profecta est, nonnulla theologiae naturalis capita laedat, ideo tamen inter apertos numinis hostes referendus eo minus est, quo magis vnius Numinis existentiam pro fundamentali totius legis suae dogmate posuit, Zindikaeosque resurrectionem mortuorum negantes igni ferroque, testibus scriptoribus Arabicis [a], persecutus est. Ast inter successores eius polluisse se quosdam hac scabie vel vnius Abu Muslimi, in Saracenica historia non ignoti, et belli facinoribus sub primo Chalifa ex Abbasidarum gente inclyti, exemplum probat, quem Zindekaeorum sectae adhaesisse HERBELOTIVS [b] ex scriptore Arabe Ben Schunah obseruat, qui et hoc addit, sectam istam animarum transmigrationem statuisse, quam intelligendam esse, sub sectae successionis nomine ELMACINO [c] memoratae, verisimile est, eo quod illum huius sectae auctorem faciat scriptor Arabs vterque. Quae animarum quidem migratio vel successio potius personae vnius in alterius personam nihil commune habere videtur cum impietate in summum Numen, si vero ea admittatur explicatio, quam PETRO DE LA VALLE [d] debemus, quique huius sectae homines se suo adhuc tempore in Oriente inuenisse, *Ehl Eltahkik*, *homines veritatis vel certitudinis* dictos, asserit, ab impietate Zindekaeorum sectam, cuius ille dux praecipuus fuit, remotam non fuisse, statuendum est. Secundum cum enim auctorem, haec non animae est ex vno corpore, in aliud, transmigratio, sed mutatio potius personae vnius in aliam per elementorum transpositionem. Hanc enim eorum sententiam esse ait: non dari Deum alium, nisi elementa quatuor, nec animam esse spiritualem immortalemque, sed ex quatuor elementis conflatam, et in ista elementorum vnione animam vitamque quaerendam esse: ea vero soluta solui quoque et in priorem materiam redire elementa illa, ex qua prodierant; eamque Deum esse, ex qua prodierint omnia, et in quem omnia redeant. Digna hoc nomine visa est, secta Zindekaeorum cum duce Abu Muslimo, quam inter Spinozistas ante Spinozam referat

Athei Muhammedani.

Zindekaei.

a) Vid. quos nominat REIMMANNVS histor. atheismi p. 530.

a) ELMACIN. L. II. c. 4. p. 107. conf. HOTTINGER. hist. orient. L. I. c. 8. p. 169. L. II. c. 6. p. 559. HERBELOT. Bibl. Orient. p. 929.

b) loc. cit.

c) L. II. c. 3. p. 100.

d) Apud BAYLE Dict. T. I. art. Abu Muslimus Not. A. p. 38.

ferat P. BAYLE[e], qui ex BESPIERIO[f] quoque Erpenium corrigit, qui verba Elmacini vertere debuisset: *Sectam eorum, qui credunt μετεμψύχωσιν resolutionis*, non vero, *sectam successionis descendentis.* Quod tamen ferri, nisi fallimur, potest, si intelligatur talis successio descendens, qua Muhammedis persona in aliam personam ista elementorum resolutione et compositione transiisse, et ad successores descendisse dicatur. Id enim successionis ordo vult, ab Elmacino memoratus, nisi plane illa secta politica magis, quam theologica fuerit. Illud tamen verisimile, Zindekaeos ob impietatem potissimum, inter haereticos numeratos, et ob μετενσωμάτωσιν magis Stoicam, quam μετεμψύχωσιν Pythagoricam Atheorum catalogo adscriptos fuisse. Illius suspicionem facit, quod communi opinione, licet falsa, pro Sadducaeis habiti sint, quos eo tempore Atheismi infamia laborauisse notum est: huius, quod in vrbe Hassem ita insaniuisse dicantur, cum crederent Muhammedis personam successionis ordine in Al-Mansorem descendisse, vt eum simili, quo Muhammedis templum Meccanum, honoratur, modo extollere, inuito et renitente Chalifa, ausi fuerint. Qua de re videnda, quae pluribus narrat IACOBVS BASNAGIVS[g]. His addenda POCOCKII[h] obseruatio, qui ex scholiaste Al-Corani notat, Zindeckaeos esse eos, qui vel duo principia adstruunt, lucem et tenebras, vel qui vitam futuram et Dei dominium non credunt, aut qui infidelitatem celant, fidem prae se ferentes. Ex quo loco patet, Zindekaeorum nomen in genere quidem vsurpari pro quouis haeretico et impio, fuisse autem, nomen quoque Atheorum, Deum eiusque dominium tollentium, adeoque inter Muhammedanos huius impietatis alumnos fuisse repertos. Quorum albo illam Dialecticorum siue Loquentium sectam, de qua supra dictum, et in sequentibus quoque dicetur, adscribit quoque TRIBBECHOVIVS[i], eo quod negando prouidentiam diuinam omnia qualitatibus et caussis rerum naturalium perpetuis tribuat, multa de intellectuali quidem perfectione dictans, sed alia de iis tradit MAIMONIDES[k], quem non satis diligenter et attente inspexisse videtur Tribbechouius. Moses enim Aegyptius hoc illis tribuit: nullum accidens vltra momentum durare, sed quam primum creatur, rursus interire, Deumque statim aliud creare, eiusdem speciei, et hoc extincto rursum aliud, et sic consequenter fieri in omnibus accidentibus, quorum speciem Deus velit conseruare. Haec enim aperte non Dei tantum existentiam, sed influxum quoque specialem in res omnes supponunt. Eximendi itaque ex hac classe sunt: vixisse vero inter Muhammedanos homines alios, omnem Numinis reuerentiam contemnentes, summaeque impietatis patronos vel vnius

S 2 Hake-

e) loc. cit.

f) Remarques sur l'etat de l'empire Ottoman p. 665.

g) Hist. des Iuifs L. II. c. 15. §. 19, p. 367. conf. ELMAC. L. II. c. 4. p. 107. HERBELOT, p. 552. 929.

h) Ad Port. Mosis c. VII. p. m. 215.

i) Histor. natural. §. 19. p. 7.

k) Mor. Nebhoch. P. I, c. 71.

Hakemi, Aegyptiorum tyranni exemplum comprobat. Narrat enim ELMACINVS[l], *eum tyrannidis, quam exercebat, metu eo ſtultos quosdam adegiſſe, vt deitatem ei adſcriberent, et quotiescunque eum vidiſſent, clamarent: O Deus noſter viuere faciens et mori: repertosque fuiſſe ſedecim millia confitentium, eum eſſe Deum, inque eo concurriſſe Atheiſmum et inſaniam.* Sed et Darariana inter Muhammedanos ſecta huic catalogo adiicienda eſt, de qua idem quoque ELMACINVS[m] narrat: an. Heg. CDVIII[n] veniſſe in Aegyptum pſeudo-prophetam quendam barbarum, cui nomen fuerit Muhamedi Ibn Iſmaël et cognomen Dararaeo. Hunc in miniſterium ſe dediſſe Hakemi, qui ei benefecerit et gratificatus fuerit. Auctorem autem fuiſſe populo vt crederet Hakemum eſſe Deum, qui vniuerſum creaſſet, atque hanc eum haereſin manifeſtaſſe et diuulgaſſe, probante et remunerante inſaniam Hakemo. Populum autem hanc confeſſionem improbauiſſe, illumque in curru Hakemi fuiſſe interfectum. Poſt Dararaeum iſtum alium quendam prodiiſſe pſeudo-prophetam barbarum nomine Hamza f. Ahmed Alhadis: hunc ad Dararaei opinionem populum reuocauiſſe, et paſſim doctores haereſeos ſuae conſtituiſſe, omnem praedicantes licentiam, ſublatis pietatis operibus prorſus omnibus. Populum vero multum illectum ei adhaeſiſſe, principe haec promouente ſicque publicum quoque cultum omiſſum fuiſſe, indignantibus Moslemis. Ex his quidem conſtat, Atheiſmum practicum magis quam theoreticum et philoſophicum ab iſtis impoſtoribus diſſeminatum fuiſſe; at reuelant ea quoque, quo deuenire res potuerit, nullum verum et rationale cultus diuini fundamentum ponente lege Islamitica. Fuiſſe autem Dharianos quoque aliquos a Darariauis diuerſos, qui in Atheorum caſtris militauerint ABVLFARAIVS[o] innuere videtur ſcribens: *Sapientes, qui in rerum principia inquirunt, diſtribuuntur in Dharianos, phyſicos et theologos. Dhariani ſecta ſunt antiquorum, qui nullum mundi conditorem aut rectorem agnoſcunt, aut mundum non fuiſſe ex ſe, nec a creatore conditum. Phyſici illi ſunt, qui naturarum actiones et paſſiones, et quaenam a mutuis earum actionibus oriantur animalia ac plantae perpendentes, et in proprietates plantarum et compoſitionem membrorum in animantibus inquirentes gloriam quidem Deo tribuerunt, et creaturis ipſius affirmarunt ipſum potentem, ſapientem et magnum eſſe, niſi quod animam vna cum corpore interire, nec illi ſuperſtitem manere aſſeruerint. Diuini vero ſunt e Graecorum ſapientibus poſteriores, quales Socrates, Platonis magiſter, et Plato Ariſtotelis: Ariſtoteles autem has ſcientias in ordinem redegit.* Verum caue de ſecta quadam Arabica haec cum Ecchellenſi intelligas; id enim vult hiſtoricus: inter vetuſtiſſimos philoſophos Dharianos vocari, qui eiusmodi Atheiſmum profeſſi fuerint, quos phyſicis et theologis Graecorum opponit. Et hactenus quidem dicta integras ſocieta-

Darariani.

l) L. III. c. 6. p. 260.
m) p. 264.
n) Perperam in hiſt. atheiſmi Reimmanniana l. c. ponitur an. 386.
o) Apud POCOCK. l. c. p. 240.

ſocietates inter Muhammedanos ab impietate prope abfuiſſe, ſatis loquuntur; ſed et homines ſingulares multos inuentos fuiſſe, qui in eadem retia inciderint, eo facilius credi poteſt, quo facilius eſt, a dogmatibus Peripateticis, de motore ſummo ſupremae ſphaerae affixo, de prouidentia ad ſublunaria ſe non extendente, de vniuerſali intellectu in omnibus hominibus vno, de aeternitate mundi, de mortalitate animae, et quae alia ſunt ſtrata via ad euertendos veros de Numine ſenſus ducentia, ad Atheiſmum delabi. Quaecunque itaque ſuo loco de Ariſtotelis Atheiſmo dicta ſunt, huc pertinent, cum Ariſtotelis ſyſtema Arabes, quantum ex eo intellexerunt, fideliter ſecuti ſint. Ex quibus iudicari poteſt, quid de Atheiſmo Alfarabii, Auicennae, Raſiaei, aliorumque philoſophorum Saracenicorum, quos produxit REIMMANNVS [p], iudicandum ſit. Illi enim omnes aperto Marte in Ariſtotelis caſtris militauerunt. Nemo tamen magis Atheiſmi infamia inter Arabes philoſophos infamis eſt, quam Auerroës, de quo loca et querelas doctorum virorum collegit Cl. REIMMANNVS [q]. Nam et fidem philoſophorum, Chriſtianae, Iudaicae et Muhammedanae praetuliſſe, et intellectu agente vniuerſali aſſerto in Spinozae partes deſcendiſſe pleriſque viſus eſt. De quibus tamen accuſationibus cum ſupra in eius vita, quantum ſatis, dictum ſit, repetere ea hoc loco nobis opus haud eſt, id vnum monentibus, quaecunque de Atheiſmo Auerrois dicuntur, ex genuina ſignificatione ſyſtematis phyſiologici Ariſtotelis, cui inhaerebat Auerroës, deriuanda diiudicandaque eſſe. Sunt et alii inter Arabes impietatis ſuſpecti, interque eos poëta celeberrimus Abul Ola Morrarienſis [r], eo quod reditum hominum in hanc vitam negauerit, docueritque: filii generationem eiusque in mundum hunc productionem peccatum in ipſum eſſe, quod accidentibus et malis exponatur. Verum videtur poëta et philoſophus auſterus, qui philoſophiam apud Indos didicit, eorumque inſtituta ſecutus a carnis, ouorum et lactis vſu abſtinuit, nec dolorem animali cuidam inferre voluit, ex odio materiae haec dixiſſe, adeoque felicitatem ad ſolam mentem, corruptionem et interitum ad materiam reuocauiſſe. Quae neceſſario reuiuiſcentis carnis ſpem adimunt, Atheiſmum tamen non inuoluunt. Recentiorem Athei Turcici Muhammed Effendi, igne excruciati hiſtoriam tacemus, de qua videndi praeter GOD. ARNOLDVM [s] auctores laudati REIMMANNO [t]: haec enim ſufficiunt, vt euincant, nec impietatis lolia in hoc agro ſuperſtitionis ſegete pleno deſiderari.

IV. Secta Loquentium [illegible] ſpecimen philoſophiae Saracenicae, et introducti Scepticiſmi.

§ V. IV. Nihil vero miſeram philoſophandi rationem, quae ex inconſulto illo philoſophiae cum lege Muhammedana ſyncretiſmo exorta eſt, luculentius detegit, quam ſecta Loquentium, ſiue Meddabberim, quos Rationaliſtas vel Dialecticos recte dici ſupra euicimus, eorumque philoſophandi rationes depinximus. Quaecunque enim hunc in finem com-

p) l. c. p. 535. q) p. 537. r) Pocock. l. c. s) Hiſt. haer. et eccleſ. T. II. L. XVII. c. 16. §. 14. p. 577. t) loc. cit.

commenti sunt, siue disputandi disquirendique rationem spectes, siue principia admissa, meram incertitudinem inuehunt, sic vt nescias, quo fundamento ponenda sit cognitio. Id ex locis illis, quos de huius sectae conditione, dogmatibus, modoque disputandi supra §. IX. adduximus, adeo manifestum esse putamus, vt superuacaneum existimemus, multa eam in rem dicere. Et vt verum quidem fateamur, multa eaque subtilissima ex Graecorum scholis surripuerunt, et non modo dialecticam illam contentiosam theologiae atque philosophiae adaptarunt, sed et physicas rationes ex his fontibus hauserunt, ast tam infelici sidere, vt, quae certae cognitionis principia Graeci posuerunt, ipsi ad stabiliendum roborandumque Scepticismum, omnis philosophiae euersorem, adhiberent. Id quod praeter alia, supra dicta, doctrinae eorum naturalis principia explicant, a Maimonide [a] relata, qui docet: *Statuisse eos, originem mundi ex atomis deriuandam esse, particulis minimis inter se counitis; esse vero has atomos sibi inuicem simillimas, nec aliud esse generationem, quam atomorum combinationem: rationem hinc deriuandam esse, cur dixerint, nihil generari, nihilque interire vel mori, sed componi tantum, coniungique ex atomis omnia motuque vitam accipere, et intereuntia dissolui disiungique.* Habuisse eos haec principia physica ex Democriti schola dubitandum vix est, ast adulterata fuisse, et ita attemperata, vt Scepticismo, artique isti vesanae in vtramque partem disputandi inseruirent, eo minus dubium est, quo magis his principiis eas assertiones iunxerunt, quae mire scopum sectae promouerunt, et incertitudine repleuerunt omnia. Adiiciebant enim: *Atomos has, cum ab omni aeternitate esse non potuerint, perpetuo creari a Deo, nouasque pro eius placito et voluntate produci, vel etiam, prout illi visum fuerit, corrumpi et tolli. Esse quoque cuiuis particulae corporis viuentis vitam, vel sentientis sensum etc.* qua hypothesi semel introducta, cum nescio quae entia imaginaria, viua sibi et sentientia fingerent, eaque in momenta produci et annihilari affirmarent, omnis certitudo physica sublata est. Qua via semel inita facile fuit, etiam absurdissima quaeque conciliare cum sanis et defendere, eo quod in momenta quaeuis essentiae rerum a Deo mutentur, et non sola atomorum dispositio, qualitatesque et modificationes rerum alterationem patiantur, sed ipsa stamina naturae in horas fere a Deo vel annihilentur vel creentur. Ita vero et veterum doctrinam fuisse corruptam, et sensuum fidem suppressam, et miserum incertissimarum hypothesium, cum ortu suo iterum occidentium chaos enatum, is recte comprehendet, qui veram philosophandi rationem intelligit. Id quod eo clarius elucescit, si, quod supra quoque monuimus, repetatur, hanc, quam illi introduxerunt, Al-Calam, siue theologiam scholasticam supposuisse magis hypotheses precarias, easque ratiunculis anxie conquisitis confirmasse, quam ex natura rerum fuisse philosophatam. Quomodo hypotheseos auctoritatisque praeiudicium omnem rationis vsum euertisse, res ipsa loquitur.

§. VI.

[a]) Mor. Nebhoch. P. I. c. 83. p. 149.

§. VI. V. Quod de vna secta, quae maximam philosophiae accuratius excultae speciem habuit, dictum, id de omnibus eo magis tenendum est, quo magis a philosophia recedebant, et in eo plus laborabant, vt philosophiam cum lege sua conciliarent, quam vt legem Islamiticam cum philosophia in concordiam redigerent. Non morabimur in praesentia eas sectas, quae ad ramos, id est, dogmata minus fundamentalia, mores, iusque naturale et ciuile pertinent: licet in iis quoque sectis vnam tantum Abu Hanifae ad principia philosophica et rationis dictamina primaria respexisse, ceteras Maleci, Schafei et Ebn Hanbali post Al-Coranum et Sunnam, siue traditionem legemque Muhammedis oralem, consensui et testimonio orthodoxorum plus detulisse, quam rationibus philosophicis supra in vita Auerrois obseruatum sit: vnde sequitur, ius illud Muhammedanum saepe iuri naturali contradixisse, certe in quaestionibus ambiguis non philosophiam, sed traditionem hominum ab omni rationis emendatae atque philosophicae vsu longissime remotorum consultam fuisse. Praecipue heic loci ad eas sectas respiciendum est, quae fundamenta ipsa fidei, vel, vt loquuntur Arabes, radices tangunt, et monente ABVLFARAIO *) subiectum sunt theologiae Scholasticae siue philosophicae. Eae enim philosophiam quidem ad difficillimum argumentum nempe doctrinam de essentia, natura atque attributis diuinis enucleandam exponendamque adhibuerunt, cum vero Aristotelicis notionibus regulisque vterentur, quae nusquam magis, quam in metaphysica et theologia incertae sunt, vagae et indeterminatae, necessario magna inde philosophici luminis obscuritas et confusio oriri debuit, idque eo magis, quo magis vnum horum theologorum Scholasticorum studium in eo vertebatur, vt rationibus et decisionibus philosophicis legis Islamiticae decreta explicarentur, confirmarenturque. Ita namque equis gryphes iungebantur, et philosophia conceptibus vsu abstractis atque axiomatibus praecisionem mentis summam postulantibus vno ire iugo cogebatur cum lege plebeias et sensibus tantum claras et assuetas notiones suggerente. Ex quo haud difficili argumentatione attentus quilibet colliget, omnem hanc metaphysicam valde fuisse corruptam, neminique mirum videbitur, tantopere theologos Muhammedanos in tam graui dogmate fluctuasse, tantisque sententiarum diuortiis de Deo praecepisse: praesertim cum non reuelationis tantum lumen contemnerent, sed et limites non poneret extra sphaeram progredienti orbitamque deferenti rationi animi modestia angustiae intellectus humani in infinito illo deitatis oceano sibi conscia. Dignum argumentum hoc esset, quod pleniori tractatione exponeretur, cum non ignobilem theologiae philosophicae inter Muhammedanos cultae partem constituat. Obstant autem instituti nostri limites, qui tam late diuagari in hoc campo prohibent. Illi itaque consulendi sunt, qui de placitis theologiae Muhammedanae ex instituto commentati sunt Io. HEN-

V. Sectae Muhammedicae philosophiam euerterunt corruperuntque.

*) loc. cit.

HENRICVS HOTTINGERVS [y], EDVARDVS POCOCKIVS [z], IO. ERNESTVS GERHARDVS [a], HADRIANVS RELANDVS [b] aliique. Non tamen superſedebimus, ſummam eius rei heic adducere, vt de veritate obſeruationis ſupra poſitae conſtet, et genuina facies philoſophiae Muhammedanae inter Arabes cultae Lectori manifeſta fiat. Nempe ita ſe res habet: cum populares ſibi notiones finxiſſet legis Islamiticae conditor, homo ἰδιώτης et ex plebe natus, plebisque is conceptibus nouam doctrinam attemperauiſſet, mature viderunt acutiores, ex quo philoſophia inter Arabes recepta fuit, ſaluam eſſe non poſſe legislatoris noui auctoritatem, niſi ad ſaniores notiones ea omnia exigerentur explicarenturque, quae de Deo eiusque attributis et operibus in Al-Corano dicta ſunt. In hoc enim valde premebantur obiectionibus Chriſtianorum et Iudaeorum, qui plebeiam hanc illis legislatoris noui theologiam valde exprobrabant. Cum itaque philoſophiam, quam vnice nouerant, Peripateticam adhibuiſſent, mirum ſibi laborem in excutiendo hoc argumento impoſuerunt, praecipue vbi diſſenſionum finis non eſſet, nec facile iniretur in hoc argumento inter diſſidentes ſectas concordia. Dabimus eius rei ſpecimen paulo infra, vbi ſummam theologiae Muhammedanicae exhibebimus. In praeſentia ſufficiet vno at luculento exemplo doctrinae de decretis prouidentiae diuinae concurſuque Dei ad actiones hominum rem illuſtrare. Ad hunc enim ſcopulum, vt inter Iudaeos et Chriſtianos, ita inter Muhammedanos quoque ſumma haud raro ingenia naufragium paſſa ſunt, et in varias opiniones Deo haud ſatis dignas abierunt. Tres tamen earum claſſes conſtitui poſſunt, de quibus acerrimis inter ſe telis et inimicis ſignis theologi Muhammedani congreſſi ſunt.

Specimen theologiae philoſophicae inter Muhammedanos, de decretis Dei.

Motazalorum ſententia.

Prima claſſis Motazalorum fuit, quorum doctrinam ita exponit SHARESTANIVS [c]: „Creatorem eſſe ſapientem et iuſtum, nec attribuendum illi malum et iniquitatem; nec fieri poſſe, vt velit ille in ſeruo „contrarium illius, quod iubet, aut ſtatuat ſuper hominibus aliquid, „deinde ob illud eos remuneretur: ſed hominem agentem eſſe in bono „et malo, fide et infidelitate, obedientia et rebellione, et remunerari „ipſum ob actionem ſuam; dominum autem poteſtatem illi ad haec omnia „facienda conceſſiſſe. Actiones itaque hominum conſiſtere in moti„bus, et quiete et ſtudio, et ſpeculatione et ſcientia, et fieri non poſſe, „vt dicatur homini, fac, cum faciendi poteſtatem non habeat; quin „immo ſentire eum in ſeipſo potentiam et actionem, et quicunque hoc „negauerit, negare illud, quod neceſſario in ſe habeat." Intelligent paulo attentiores ad haec verba Arabis, originem mali moralis, quod in actionibus hominum reperitur, eos induxiſſe, vt ita ſtatuerent, cum id

y) Hiſtor. Oriental.
z) In ſpecim. locis citatis.
a) Pec. diſſ. de theol. Muhammedica.
b) Libris duobus: de religione Muhammedica. Traiecti ad Rhen. 1717. 8.
c) Apud POCOCKIVM l. c. p. 241. ſeqq. qui ſumma fide conſultos a ſe ſcriptores Arabes αὐτολεξεὶ adducit. Add. laudatos HOTTINGERO l. c. L. II. c. 6.

id magnopere refugerent, ne Deus mali iſtius auctor haberetur. Quare a quibusdam, qui has partes ſecuti ſunt, affirmatum: Deo non attribuendam potentiam circa malum et rebelliones, nec dicendum eſſe, cadere haec ſub potentiam creatoris; aliis e contrario, ne potentiae diuinae limites poſuiſſe viderentur, ſtatuentibus: poſſe illum quidem facere, non autem facere quia turpe eſt: Mozar autem quidam monachus ex hac ſecta non erubuit profiteri, poſſe Deum mentiri et iniuriam facere, et ſi ita fecerit futurum dominum iniquum et mendacem. Quos homines τὸ φυσικὸν ab ἠθικῷ in actione hominis non diſtinxiſſe, et ad illud ſolum reſpicientes, incauta phraſi totam actionem etiam moralem Deo tribuiſſe in aprico eſt. Alii e contrario dum hanc Scyllam euitare ſatagunt in Charybdin inciderunt. Refert enim idem ſcriptor Arabs de Al-Nodhamianis, quae ſecta propago fuit ſectae Motazaliticae, dixiſſe „eos: „Non eſſe potentiam Deo faciendi ſeruis ſuis in mundo, quod non „ipſis commodum ſit, nec augendi in altero mundo, vel diminuendi „praemium aut poenam eorum, qui in paradiſo ſunt, vel in inferno: „non enim poſſe amotionem Dei in malis et ſceleribus perfici, niſi ipſe „potentia ſua, quoad ea ſpolietur.“ Alii alias ſubtilitates excogitauerunt; e. g. Hashamiani, referente eodem, docuerunt: „Nullatenus ad„mittendum eſſe, vt dicatur: Deum creaſſe infidelem; infidelem enim „complexum quid eſſe, ex infidelitate et homine, Deum autem infideli„tatem non creare.“ Secunda opinio eſt Al-Iabariorum rigidiorum, inter quos Al-Iahamiani eminent, quorum auctor circa finem ſeculi Muhammedani primi floruit, qui, narrante porro Shareſtanio, ita praeci„piunt: „Non poſſe hominem rem aliquam facere, neque attribui ipſi „debere, quod potentia praeditus ſit, ſed illum coactum producere opera „ſua, cum non ſit ipſi potentia, nec voluntas, nec electio, creare autem „Deum in ipſo actiones, vti creat eas in rebus inanimatis; et attribui „ipſi opera per metaphoram, vt cum attribuuntur inanimatis, ſicut di„citur: fructum facit arbor, et currit aqua, et mouetur lapis etc. Eſſe „etiam praemium et poenam ex iis, quae ex neceſſitate proueniunt, im„mo cum ſtatuatur coactio ſeu neceſſitas, eſſe etiam mandatorum impo„ſitionem ex neceſſitate.“ Fundamentum itaque ſententiae huius alteri ex diametro oppoſitae hoc eſt, non dari proprie actionem niſi in Deo, cetera occaſiones tantum eſſe, quod ſyſtema cauſſarum occaſionalium ſectatoribus quibusdam Carteſii ſubminiſtrauiſſe, notum eſt, nouum vero Mallebranchii et aſſeclarum inuentum non eſſe, ſed diu receptum fuiſſe inter Muhammedanos, ex hoc loco conſtat. Diſerte enim ita Al-Iahmiani apud Ebnol Kaſſam ſcriptorem Arabem: *Nullam eſſe omnino homini potentiam, neque operantem neque acquirentem; ſed eſſe eum eodem gradu quo inanimata.* Ex quibus id quoque conſectarium conſtituerunt: futurum, vt paradiſus et ignis infernalis euaneſcant, poſtquam ingreſſi fuerint in eos, qui iis digni, donec tandem non maneat exiſtens

Al-Iabariorum doctrina.

quicquam, praeter Deum. Quod dogma non inter Muhammedanos tantum sed et inter gentiles philosophos et Christianos Absolutismum (sit venia verbo) genuisse, Stoicae et Origenianae hypotheses euincunt. Vnde coniicimus, ex philosophia potissimum Aegyptiaca, quae eo tempore nondum omnis esse desierat, inter Muhammedanos hanc opinionem irrepsisse. Quamuis physiologia quoque Peripatetica eiusmodi commenta parere apta sit, cum supremus motor necessaria essentiae suae consequentia ita in intelligentias inferiores influat, vt motum et actionem omnem recipiant. Quibus si adiiciatur: infimam intelligentiam esse intellectum illum actiuum et vniuersalem, ex quo homines omnes participant, quique actionum humanarum consilio et ratione constantium verus auctor est, necessario inde sequitur, actiones quoque humanas per influxum illum summi, primique motoris in infimam intelligentiam, huiusque in hominem necessarium ita edi, vt cuncta illi motui vniuersi necessario respondeant, atque ita post vniuersalem illius motus reuolutionem ad pristina primordia omnia redeant. Tertiam sententiam excogitarunt ex Al-Iabariis moderatiores, quales Al-Naiariani et Al-Darariani: illos enim tradidisse scribit Sharestanius: „Esse Deum illum, „qui creet opera hominum tam bona quam mala, tam honesta quam „turpia, hominem autem ea acquirere. Est autem acquisitio ista poten„tiae, quae in homine est, nouae impressio in actionem, vnde Casban „dicitur, quod actionem sibi istam homo acquirat, influxuque suo in „operationem eius suam faciat.“ Ex quibus intelligimus, voluisse huius sententiae patronos, temperamentum ponere inter Dei potentiam absolutam, influxumque in actiones hominum, et inter libertatem atque actiuam hominis potentiam, at ne sic quidem satis pie de Deo statuisse, et vna manu destruxisse, quod altera exstruxerant. Vidit has difficultates Al-Asshari, quem inter praecipuos Muhammedanorum theologos numerandum esse, et subtilius reliquis praecepisse, supra in eius vita diximus, monuimusque eius systema orthodoxum haberi; vnde nouam viam ingressus docuit: „Voluntatem Dei vnam, aeternamque esse, „quae se omnibus applicet, quae vult ex operibus ipsius propriis, et ope„ribus seruorum suorum, eo respectu, quo sunt ab eo creata, non eo, „quo sunt ab ipsis acquisita, ideoque velle omnia, et quod boni in illis „est, et quod mali, et quod commodi, et quod incommodi, et sicut „velit et nouerit, velle a seruis quod nouerit, iussisseque calamum ea „describere in tabula apud ipsum reposita, atque hoc esse iudicium eius, „et aeternum eius consilium et decretum, quod non mutetur atque varie„tur.“ Agnoscit itaque Al-Asshari potentiam aliquam in homine, sed eam vim nullam habere ad imminuenda decreta fatorumque ordinem diuinum asserit: nec noui quid produci ab homine, sed sibi tantum applicari statuit. Quae clarius explicant verba Sharol Mawafek, non ignobilis inter Arabes scriptoris, qui hanc orthodoxorum Muhammedanorum

Al-Naiarianorum opinio.

Al-Assharitarum placita.

rum ſententiam explicat: *Quod actiones hominum, quae electioni ſubiectae ſunt, cadant ſub ſolam Dei potentiam, nec ſit ipſorum potentiae in illas impreſſio: ſed ita res ordinare conſueuerit Deus, vt exiſtere faciat in homine potentiam et electionem, et cum nullum ſit impedimentum, exiſtere faciat actionem, quae potentiae eius ſubiicitur, cum illis coniunctam, quae actio hominis creata ſit a Deo, in medium prolata ac acquiſita ab homine. Per acquiſitionem autem actionis intelligenda coniunctio eius cum potentia et voluntate ipſius, ita interim, vt nulla ſit ibi impreſſio vel influxus in eius exiſtentiam, niſi quod ſubiectum eius ſit homo.* Quae cum nondum ſatis actionem phyſicam et moralem inter ſe diſtinguant, en modificatam Alaſharienſis ſententiam: facta hominum omnia euenire potentia Dei, ita vt ſint ab ipſo creata, nec vllam eſſe omnino potentiae hominis impreſſionem in illud, quod poteſtati ſuae ſubiectum eſt, ſed tum potentiam, tum quod ſub potentiam cadit euenire potentia Dei. Ali Kadi Abu Becr enim, ſeparato diligentius τῷ φυσικῷ a τῷ ἠθικῷ facti ſtatuit ſubſtantiam euenire potentia Dei, at vt id factum fiat morale v. g. obedientia vel transgreſſio. id facere epitheta, ſeu conditiones et affectiones facti, quae eueniant potentia hominis. Qua diſtinctione adhibita putant reuera Deo omnem actionem tribui, ſalua tamen libertate humana, quae, cum Deus hoc ordine res fluere faciat, vt admiſſa hac actione et applicata ad animum, ſequatur inde moralitas actionis, ſuae tamen actionis bonae vel malae auctor eſt. Senſerunt ipſi theologi Muhammedani, infinitis ita ſe implicari labyrinthis, et exitum non patere, vnde tandem faſſi ſunt, caute maiores praecepiſſe, ne ſollicite nimis in decretorum diuinorum viam inquireretur: eamque formulam, dicis quaſi cauſſa excogitarunt: *Nec coactio, nec libera permiſſio, ſed res media procedit via:* nempe creatis a Deo omnibus etiam potentia et voluntate in homine, mediantibus tamen in quibusdam interuenientibusque cauſſis et mediis, quae non quidem requirantur per ſe ipſa ad productionem effectorum quae Deus creauerit, ſed quod hunc ordinem Deus conſtituerit, quo ingrediantur facta hominum ſub electionem cadentia, quae homini adſcribuntur creata a Deo, hominis autem poteſtati ſubiecta, vt ſcilicet ingrederentur in operis productionem. Haec Muhammedanorum de concurſu Dei ad actiones hominum philoſophia eſt, quam ſpinoſam et fluctuantem, obſcuram quoque et incertam eſſe non quidem miramur, cum hominis non ſit, in hoc oceano fundum attingere, ſemperque ad hunc ſcopulum offenderint philoſophi, ſed exponenda tamen paulo plenius fuit, cum vt ſpecimen haberet Lector philoſophiae ad theologiam applicatae, praecipue cum ſcriptores illi Arabici plerique ἀνέκδοτοι ſint, et Pocockii, qui haec ex illis excerpſit, liber ſit rariſſimus et paucis obuius, tum vt haberent, qui Muhammedanam religionem propter ſimplicitatem Chriſtianae praeferendam eſſe contendunt, vnde intelligant, difficilibus diſputationibus et incertis hypotheſibus eam aeque fertilem fuiſſe, inque eo Chriſtianae

 religio-

religioni poſtponendam, quod id, quod in hac ineptientis et nouaturientis ingenii humani vitium fuit, in illa ex legis ſuae inepta indole occaſionem ſumſit.

VI. Fata philoſophiae inter Chriſtianos triſtem euentum philoſophiae Saracenicae pepererunt.

§. VII. VI. Ipſa porro philoſophiae fata, quae inter Chriſtianos eo tempore habuit, quo ad Saracenos migrauit, in cauſſa fuerunt, vt non iis effloreſceret in hac gente ſucceſſibus, quos tantum nationis ſtudium et applicatio promittebat. Nempe ſeculo Muhammedano ſecundo, Chriſtiano octauo et nono, primum inter Bagdadenſes coepiſſe philoſophiam Graecanicam, et vnam quidem Ariſtotelis excoli, ſupra probatum dedimus. Eo vero tempore valde a natiua facie degeneraſſe philoſophiam Peripateticam, ex eius hiſtoria poſt C. N. *Tomo ſecundo* fuſe enarrata conſtat: repetendumque inde eſt, philoſophiam Alexandrinam inepto, quem vbique intendebat ſyncretiſmo inter Academiam et Lyceum inſtituto, Ariſtotelis decreta valde adulterauiſſe, eamque quidem a Peripateticis quibusdam, lectis Alexandri, et ſcholae eius diſcipulorum commentariis vtcunque conſeruatam eſſe, multum tamen a priſtino nitore amiſiſſe, et fuiſſe Peripateticos, quorum ſumma tum eſſet celebritas, homines Alexandrino iſto ſyncretiſmo infectos: e. g. Porphyrium, Themiſtium, Simplicium et his ſimiles. Hi autem, cum intercidiſſet Sec. VII, collapſo gentiliſmo ſecta Eclectica, ſoli legebantur, ſicque Ariſtoteles quidem triumphabat fere ſolus, paucis quibusdam priſtinam Alexandrinorum viam ſequentibus, vt in *ſequenti Libro* ex inſtituto docebimus; aſt nec natiua eius facies comparebat amplius, nec ex ipſo Ariſtotele hauriebatur, ſed ex iunioribus commentatoribus, qui multa admiſcuerant, de quibus Ariſtoteles nunquam cogitauit. Id quod praecipue in metaphyſica et theologia eueniſſe, accurate ſuo loco demonſtrabimus. Nec multum iuuit homines hos, quod tandem ipſius Ariſtotelis ſcripta in Arabicam linguam verſa legendi copiam nacti fuerint. Vt enim taceamus, quod infra probabimus, iſtas verſiones fuiſſe ineptas, ex ſcriptorum Ariſtotelicorum hiſtoria ſuo loco enarrata notum eſt, absque veteris philoſophiae notitia non intelligi poſſe philoſophum obſcurum et abſtractas vagasque notiones plerumque adhibentem. Cui dicendi generi cum non aſſuefacti eſſent Arabes, ſed more gentium Orientalium dictionem ſequerentur imaginationem ſenſusque mouentem, veteris autem philoſophiae notitiam habuiſſent nullam, impoſſibile fuit his hominibus, difficillimi philoſophi ſcripta legere, et compulit eos neceſſitas, vt recentiores commentatores conſulerent, idque haberent pro Ariſtotelico, quod illi ſuggererent. Id quod luculenter probat enarrationis operum Ariſtotelicorum a MVHAMMEDE EBN ISAAC datae recenſus apud HOTTINGERVM [d], qui non alios nobis Ariſtotelicos exhibet, quam Iamblichum, Porphyrium, Themiſtium, Ammonium, Ioannem Philoponum, Damaſcenum, et ex veteribus γνησίως ſecundum Ariſtotelem philoſophantibus

d) Biblioth. Orient. c. II. p. 219.

tibus ſolum Theophraſtum, et poſt hunc Alexandrum Aphrodiſaeum. Quibus omnibus rite ponderatis, fatebuntur, quotquot praeiudicio occupati non ſunt, non fidendum Arabibus in definienda Ariſtotelis mente, falſumque eſt, quod VOSSIVS [e] affirmat: *Saepe longe ſagacius eos mentem Ariſtotelis perſpexiſſe, quam Scholaſticos ſiue Latinos.* Ex ſequentis enim libri tractatione diſpaleſcet, eadem infelicitate vtrosque in explicando Ariſtotele fuiſſe verſatos, eo quod Latini Arabes magis quam Graecos Interpretes ſequerentur.

VII. Verſiones philoſophicorum ſcriptorum ineptae.

§. VIII. VII. Nec obiici his poteſt: habuiſſe tamen Arabes verſiones Scriptorum Ariſtotelis et ſequacium ab hominibus Graecae literaturae innutritis profectas et a Chriſtianis Graece doctis Syriaca primum lingua, mox Arabica expreſſas: eos quoque qui inter Arabes ipſos talia ſuſceperunt, ad Graecos Romano imperatori parentes profectos ibi Graecanicam philoſophiam didiciſſe, vt ſupra exemplis aliquot probatum eſt. Et profecto ſi ad hoc negotium ſe accinxiſſent homines accurata linguae vtriusque notitia inſtructi, ſi veram et genuinam mentem philoſophorum Graecorum fuiſſent aſſecuti, ſi veteris philoſophiae cognitionem habuiſſent, ſi alium quoque, quam Ariſtotelem, philoſophum clariorem et faciliorem intellectu elegiſſent, non haberemus forte magnopere, de quo quereremur. Verum omnia alia eueniſſe dudum virorum doctorum querela [f] fuit, et temporum iſtorum circumſtantiae ſatis euincunt. Coeperat enim iam tum barbaries inter Graecos, et philoſophiae ſtudia ita euiluerant, vt poſt Ioannem Philoponum et Damaſcenum nemo fere inter Graecos fuerit, qui ingruentibus ignorantiae tenebris ſe opponeret, et duobus fere ſeculis philoſophia tantum non extincta iaceret [g]. Quae cum imperante Michaële atque Barda caput iterum attollere inciperet, genuit quidem viros quosdam doctos interque eos Leonem philoſophum, qui iisdem fere temporibus, quibus Al-Mamon philoſophiam inter Arabes introduxit, floruit, qui Peripatetice philoſophari coeperunt, a quibus edocti nonnulli in Syriam, Perſiamque conceſſerunt, et Chaliſarum Saracenicorum patrocinio vſi philoſophiam in ea gente publicarunt: aſt non inſtructos ſatis viribus fuiſſe Graecos iſtos, vt Ariſtotelicam philoſophiam, ab Alexandrinis miſere corruptam ſuae luci nitorique reſtituerent, ex ipſorum ſcriptis ſatis eluceſcit, cum veteris potiſſimum diſciplinae, ad quam omnibus fere paginis reſpicit Ariſtoteles, eſſent imperiti: eaque eſſet philoſophi breuis et acuti at obſcuri, et difficilis interpretatio, vt ipſis, qui poſt C. N. in eo ſaxo voluendo deſudarunt philoſophis Peripateticis omnibus fere ſubſidiis inſtructis labor ille ſaepe infeliciter ſuc-

T 3 cederet,

e) Praef. ad theol. gentil. cui ſuccinat HOTTINGER. Hiſt. eccleſ. Sec. XII. p. 199. Vtrumque ſine dubio, amor literarum Arabicarum induxit, vt hoc ſe praeiudicio occoecari paterentur.

f) V. CONRING. Antiqq Acad. Suppl. XXIII. p. 256. HORNIVS hiſt. philoſ. L. V. c. 10. p. 292. RHODIGIN. antiq. lect. L. III. c. 2. VIVES de corrupt. art. caoſſis L. V. p. 170. AD. TRIBBECHOV. de Dd. ſchol. c. III. p. 120. MORHOF. Polyhiſt. lit. T. II. L. I. p. 120.

g) Conf. FR. PATRICIVS diſcuſſ. Perip. T. I. L. X. p. 143. vbi habes loca ZONARAE huc facientia.

cederet, vt suo loco probatum; tantum abest, vt tot impedimentis obstantibus impediti medii aeui Graeculi huic oneri ferendo pares fuerint. Eos autem magistros nacti erant Mesue, Honain aliique, qui in his versionibus conficiendis occupati erant, eos igitur imparatos satis fuisse ad versiones accurate conficiendas commentariorum Peripateticorum, nemo non intelligit. Ast hi fontes sunt, ex quibus versiones Arabicae profluxerunt. Quae saepe numero non ex originali textu Graeco sed ex Syriacis, interdum etiam paulo serius ex Hebraicis versionibus confectae sunt. Inde euenit, vt ab archetyporum suorum mente toties deficerent, et nec fidelitatem, nec veritatem textus exhiberent, multa adiicerent, de quibus Graeci non cogitauerant, multa, quae non intelligebant, omitterent, interpolarent plurima, et sic misera facie philosophorum scripta sisterent. Quod, post Auicennam, versionum, quae Auerroëm auctorem habent, fatum fuisse, luculento exemplo supra in eius vita ostendimus. Vidit id nobile virorum doctissimorum par, vterque in diiudicandis versionibus Arabicis aptissimus iudex PETRVS DANIEL HVETIVS [h] et EVSEBIVS RENAVDOTIVS [i]. Quorum ille de versionibus Arabicis pronuntiauit: *In eodem laxitatis, infidelitatis, luxuriae, lasciuiae vitio pene versari vniuersas. Quum enim densissima caligo ingenuas artes insedisset, quo tempore gens ea florere coepit, parum eam vidisse in literis, et quum Graecorum veterum scripta fere omnia, ne ab ipsis quidem recentioribus Graecis, nedum ab alienigenis satis intellecta vernacula lingua popularibus suis exponenda suscepissent, ineptissimis ea interpretationibus contaminasse, detractis multis, plurimis adiectis, inuersis fere omnibus et interpolatis.* Id quod postea, facta inductione de plerisque versionibus Arabicis obseruat. Renaudotius autem, vt ipse erat Orientalis literaturae callentissimus, accurate exiguum pretium versionum istarum Syriacarum atque Arabicarum singulari *epistola ad Andream Dacierium* demonstrauit, obseruauitque, illas in rebus tritis et vulgatissimis multoties impegisse, saepius etiam et grauius lapsas esse in aliis adeo difficillimis, vt ipsi etiam Graeci debuerint singularibus lexicis ea explicare. Id de Syriacis quoque valere, licet eo tempore factae sint, quibus Graeca lingua notior et vernacula adhuc esset: cum e contrario maxima pars Arabicarum composita fuerit sub stirpe secunda Chalifarum, qui Muhammedi successerunt, qua aetate Graeca lingua non fuerit, nisi eruditorum in prouinciis, quibus illi imperabant. Accedere, quod pleraeque illae versiones, exceptis paucis quibusdam, non ex Graecis sed ex Syriacis libris et interpretationibus profluxerint, eo quod Bagdadi, vbi pleraeque confectae sunt, Syriaca lingua esset vernacula: quamuis Honainus Graeca quoque consuluisset.

Eue-

h) De claris interpret. L. II. p. m. 198.

i) Epist. ad Dacier. de exiguo pretio versionum Arabicarum in FABRICII Bibl. Graec. Vol. I. p. 812. conf. FREIND. Hist. medic. P. II, p. 10.

Euenisse autem, vt philosophi, medici et librarii illorum temporum Latini editiones frequenter ad alias, quaecunque in manus incidissent, corrigerent, rationem vero transferendi adeo miseram et corruptam adhiberent, vt plane intelligi non possent. Et ita quidem versiones eas fuisse interpretum istorum siue ignorantia siue negligentia corruptas, vt vix intelligi possint. Id quod quidem mirandum non sit, cum interpretationes istae Latinae ab imperitis hominibus susceptae ex malis fontibus, nempe infelicibus versionibus Arabicis profluxerint, et ita quidem, vt Arabica ipsa non adhiberentur, sed Hebraica etc. Quod ideo hoc loco adiicimus, quia infelices hae versiones Latinae interpretationum Arabicarum de scriptis philosophorum Graecorum tempore exorientis philosophiae Scholasticae plerumque consulebantur, erantque magistrae philosophiae Occidentalis, de cuius fatis ex hoc vno specimine facile iudicari potest. Quae omnia si vno tandem fasce comprehendamus, euidentibus argumentis nos conuincunt, non potuisse ex turbidis his lacunis philosophiae purum quid ad Arabes dimanare; praesertim cum ipsorum philosophi non quidem ingenio, saepe tamen iudicio, certe linguarum eruditarum, veteris doctrinae aliorumque, quae huc facere solent auxiliorum copia non essent instructi. Qui si a religionis capistro et sectariae philosophiae iugo fuissent immunes, pulchra forte multa, nixi meditatione et experientia praestitissent, quemadmodum in scientiis mathematicis laudabilem operam posuerunt, et egregia multa consignauerunt: at his impediti difficultatibus nihil praeclari praestare potuerunt, nec ea enitere potuit philosophiae facies, quam conatus cetera laudabiles promittebant.

§. IX. VIII. Ex his vero infelicitas eorum temporum intelligi potest. Expulsa enim in Orientis Occidentisque regionibus fere omnibus philosophia, cum barbaries vbique inualesceret, regnauit misera haec philosophia inter solos Arabes, pulsaque ex Christianorum ditionibus in Saracenicas terras profugit. Quae cum postliminio in Christianas scholas reuocari ex Arabum gymnasiis coepisset, cogitari facile potest, quo habitu deformi et a natiuo vultu prorsus deficiente ad Occidentales regiones reducta et inter Christianos introducta sit. Hi enim aut in scholis Saracenorum discebant, aut eorum versionibus vtebantur, sicque et philosophandi modum illum contentiosum, et insanum Aristotelis amorem, et quaestionum inutilium et curiosarum aceruos, et quae alia sunt Scholasticae philosophiae vitia acceperunt, vt ex iis manifestum fiet, quae sequenti libro de origine fatisque philosophiae Scholasticae disseremus. Hoc vero loco ideo notandum est, vt praeiudicium illud tollatur, quod tot viros cetera doctos et acutos decepit, vt crederent Arabicam philosophiam sua praestantia se commendauisse, cuius contrarium hactenus demonstrauimus. Cui praeiudicio frigidam potissimum, obseruante RENAV-

VIII. Damna philosophiae inde emergentia inter Christianos.

RENAVDOTIO [k], suffudit Salmasii auctoritas, qui frequenter ad Arabicos libros prouocault, quamuis eos non satis intelligeret. Hodie certe, vbi et Graeca legere ipsa licet, et iugum philosophiae sectariae excussum est, secure philosophi Arabici negliguntur, eorumque scripta atque philosophia contemnuntur, vel solius historiae philosophicae caussa consuluntur: praecipue cum non nisi Peripatetica satis corrupta propinent.

IX. Conditio philosophiae Saracenicae.

§. X. IX. Facile his omnibus praemissis est, veram philosophiae inter Saracenos Arabesue cultae faciem depingere. Qui enim Aristotelicae philosophiae vultus nouit, hosque peregrinis coloribus naeuisque multis deturpatos esse, ex antecedendis didicit, ille de Saracenorum philosophia iudicium facere facillimo labore poterit. Qualis enim totius philosophiae conditio fuit, talem et partes habuisse singulas, recte ex dictis colligitur. Logicam eos excoluisse, ex scriptorum inter Arabes philosophicorum catalogo apud HOTTINGERVM [l] videre est. Ast non aliam viguisse rationalem philosophiam, quam quae ab Aristotele tradita est, ex recensione scriptorum logicorum, Aristotelicam encyclopaediam illustrantium, quam Muhammed Ebn Isaac dedit, liquet, qua discimus in omnia Logicae Peripateticae capita commentatos fuisse Arabes, eiusque compendia scripsisse quamplurimos. Quae itaque de logica Aristotelis alibi dicta sunt, heic quoque loci repetenda sunt. Idem de reliquis philosophiae partibus dicendum, quas simile Arabum studium meruisse, dicta recensio librorum philosophicorum inter Arabes euincit. Nec in iis, quae Aristotele duce non potuere discere omnia, magnopere Arabum merita depraedicanda sunt, nempe in philosophia naturali, arte medica et mathematica, quamuis vsque ad renatas literas contraria sententia plerisque eruditis insederit. Cum enim proprio vti ingenio non auderent, sed pecorum instar sub iugo philosophiae sectariae ire, quam vt homines libere meditari et philosophari, mallent, contigit, vt nec eruditos satis duces nacti, nec eorum mentem satis assecuti misere in singula fere momenta laberentur. Quaecunque enim laude aliqua digna apud eos inueniuntur, ea omnia debentur Graecis, et iis aut aperto indicio aut clandestino furto surrepta sunt, vltra vero progredi et adiicere nouae terrae aliquid fundis veteribus ausi non sunt, ea vero quae a Graecis acceperunt, saepe numero corruperunt, explicuerunt que satis infeliciter. Id quod nullo luculentiori indicio constat, quam iis, quae ad naturalem philosophiam pertinent. Ita e. c. in herbarum simpliciumque cognitione adeo angusta fuit eorum eruditio vt licet Dioscoridem haud malum ducem sibi delegissent, inque eo sibi vindicando non contemnendum laborem ponerent, cum tamen saepe numero male interpretarentur, sensumque atque mentem libri non assequerentur, sic vt fidem vix habeant oculis suis lectores, eum esse Dioscoridis

k) l. c. Forte et Scaligeri, Arabicae linguae notitia gloriantis, exemplum huc referri potest.

l) Bibliothec. Orient. c. II. p. 218. seqq.

dis librum, quem tam male habuit Arabum induſtria. Id quod in aliis quoque ſimilis commatis ſcriptis euenit, dudumque obſeruatum viris doctis [m], confudiſſe eos plantarum nomina, et pluſcula iis manſiſſe ignota, etiam vulgaria, et quotidie obuia, quae mediocri attentione adhibita facile intelligere potuiſſent. Neque in reliquis philoſophiae naturalis capitibus felicioribus ſucceſſibus vſi ſunt, in quibus ne minimum quidem notatu dignum obſeruationibus Ariſtotelis adiecerunt, tanta autem ſententiae fluctuantis incertitudine de iis diſſeruerunt, vt pateat, parum vidiſſe eos, quid in fundo ſit: mirum itaque non eſt errores Ariſtotelis omnes in philoſophia naturali eos recepiſſe. Quam cum ad artem medicam adhibuiſſent, et in ea tamen Hippocratem atque Galenum mordicus ſequendum ſtatuiſſent, quibus cum phyſiologiae Peripateticae male conuenire conſtat, non potuere non inepta quoque multa et ἀσύςατα admittere, nec aliunde deriuandas eſſe putamus fictiones illas vanas, et ſpeculationes proprias, vt ſubtiles et abſtractas, ita inutiles et praeter rem allatas, quas in ſcriptis Medicorum inter Arabes philoſophantium reperiri pulchre notauit Cel. FREINDIVS [n]. Quod ad metaphyſicam attinet, non negamus, Arabes quoſdam ſatis ſubtiliter fuiſſe de rebus naturam transſcendentibus philoſophatos, et interdum mentem Ariſtotelis ſatis feliciter fuiſſe aſſecutos; quod imprimis Auerroi contigiſſe, ſupra obſeruauimus. Verum ne ſic quidem cauſſam videmus, philoſophiam Saracenicam magnifice depraedicandi. Nam vt taceamus, fuiſſe alios, quibus non aeque feliciter res proceſſit, omnes ſane errores metaphyſicae Ariſtotelicae, quantumuis peſtilentes ſimul receperunt, adeo vt aeternitatem quoque mundi Auerroës non reſpueret: in quibusdam diſertius venenum, quod latenter Stagirita ſparſit, prodiderunt, et quae ille ambigue propoſuit, et problematice tantum ſuis lectoribus propinauit, affirmando et pro principiis admittendo candide profeſſi ſunt, ſicque manifeſtiori audacia impios philoſophi errores ſuos fecerunt. Id quod intellectus ille actiuus vniuerſalis Auerrois luculento exemplo probat, de quo ita ambigue Ariſtoteles diſſeruit, vt, qui eum ſecuti ſunt, Peripatetici Chriſtiani innumeri haud contemnendas rationes inuenerint, negandi, eum genuinam Ariſtotelis mentem referre. Arabs autem iſte, licet noſſet, fidei ſuae cui nomen dederat, articulos fundamentales iſto dogmate euerti, maluit tamen metaphyſicam Ariſtotelis ſuperſtitioſe ſequi, quam magiſtrum deſerendo religioni adhaerere. Sed praeterea notandum quoque, metaphyſicam Ariſtotelis notionibus et praeciſionibus mentalibus totam conſtantem occaſionem dediſſe Arabibus mira ſibi entia imaginaria, conceptus vagos et indefinitos, voceſque nihili concipiendi, quae bellaria cum in menſis theologicis appoſuiſſent, et diſtinctiones, regulas atque axiomata ea metaphyſica ad theologiam explicandam

m) Vid. FREIND. hiſt. med. P. II. p. 14. n) loc. cit. p. 15.

dam adhibuiſſent, deteſtabilis illa theologiae Scholaſticae Muhammedanae, ſiue Al-Calam facies enata eſt, quam omnem veritatem ſuffocaſſe ſupra obſeruauimus. Philoſophiam vero moralem duplici ratione excoluerunt; quidam enim Peripateticum ſyſtema ſecuti, ad ciuilem magis honeſtatem et virtutem quandam politicam, quam ad philoſophicam reſpexerunt, qualia ſcripta aliquot Arabum recenſet HOTTINGERVS *), qui etiam IBN HAVASEN CVSIIRAE *dictorum et reſponſorum moralium librum ad collegium ſophorum ſcriptum* adducit, ex quo titulo colligimus, de rebus moralibus diligenter in conſeſſibus atque academiis ſuis diſputauiſſe Arabes. Qui cum Stagiritam expreſſerint, idem de iis iudicandum eſt, quod de illo ſtatuendum eſſe ſuo loco oſtendimus. Alii metaphyſicam iunxere morali philoſophiae, doctrinaque Ariſtotelis de ſummo bono et prima cauſſa ſuppoſita, ethicam quandam myſticam, ipſi Ariſtoteli ignotam commenti ſunt, qua ſuppoſito influxu ſummi motoris in inferiora, et per vltimam intelligentiam in hominis animum hunc illi iungi eſſentiali quadam vnione, eumque videre ſtatuerunt, ſicque verum enthuſiaſmum profeſſi ſunt. Cuius luculentum exemplum fabula Hai Ebn Yóckdan eſt, quem ad hunc gradum philoſophiae beneficio euectum eſſe finxit Thophail, eius fabulae artifex. Fatemur tamen, ſuſpicari nos, hos ethicos philoſophos haec non ex Ariſtotele ipſo vel Ariſtotelicis *γνησίοις* talibus, ſed ex Alexandrinorum philoſophorum fontibus hauſiſſe, quos talia praecepiſſe ex ſyſtemate Alexandrino fuſe *Tomo ſecundo* a nobis delineato notum eſt. Cum enim viderent, hos philoſophos, e. g. Iamblichum, Porphyrium, Themiſtium, Simplicium etc. quorum commentarios in Ariſtotelem legebant et interpretabantur, inter Peripateticos non ſine laude enumerari, facile in eam opinionem delapſi ſunt, Ariſtotelicum eſſe, quicquid eiusmodi homines praeceperint. Quaecunque autem ethicae huius myſticae cauſſa et origo fuit, illud certum, inter Arabes multos huic generi de moribus philoſophandi adhaeſiſſe, vt virtutem ſummam ad intuitiuam quandam Dei viſionem et amorem inde ortum eſſentialem retuliſſe. Quo philoſophandi genere inclaruerunt Ibn Ahmed Buſirides Aegyptius, *poëmatibus myſticis*, Omaris Ibn Phared *opuſculis allegoricis de amore Dei*, Olwanus *commentario in poëma magnum*, Ibn Phared Aegyptius *de amore Dei;* Ibn Arabi *notis in poëma myſticum Buſiridis Aegyptii* aliique †). Maior tamen pars in virtutum morumque praeceptis tradendis exoterice verſati ſunt, moreque Orientali et praecipue gentis ſuae per apologos, parabolas, ſimilitudines, ſententias, paraeneſes de rebus ad mores ſpectantibus praeceperunt: cuius rationis philoſophandi ſpecimen luculentum eſt *roſarium* illud *Perſicum* celeberrimum, de quo infra ex inſtituto dicemus. Quantum autem iſta quidem diligentia de morali philoſophia meruerint, eorum eſto iudicium, qui exempla infra afferenda oculo attento perluſtraue-

*) Bibl. Orient. c. II. p. 259. †) Conf. HOTTINGER. l. c. p. 263.

ſtrauerint. Reſtant ſcientiae mathematicae ab Arabibus haud ſegni induſtria exeultae. De quorum in illas meritis hic quidem ex inſtituto agendi locus haud eſt, nec negandum, magis ſobrios in iis exeolendis ſe Arabes praeſtitiſſe, quam in philoſophia: at praetereundum tamen haud eſt, nihil noui eos Graecorum obſeruationibus adieeiſſe, in multis eos vehementer deprauaſſe. Teſtem volumus Euclidem, cuius verſionem Arabicam nobis dedit cura Sixti V, pontificis Romani, in qua ordinem et methodum, qua celeberrimus geometra excelluit, adeo euerſum videas, vt probe intelligi queat, illam ſimplicem atque naturalem ratiocinandi legem, quam Euclides adhibuit, parum interpreti fuiſſe notam, et malum ſe diſcipulis praeeeptorem exhibuiſſe. Idem de verſionibus ſphaerae Theodoſii et planiſphaerii Ptolomaei obſeruarunt viri docti [q], qui in iis fidem, aeeurationem et eruditionem magnopere deſiderarunt. Neque valde de aſtronomia Arabum ſtudio promota gloriandum eſt, quamuis magni in ea viri quidam ſupra memorati praedicentur. Nam et in ea quoque fere nihil, vel pauca tantum quaedam acceſſerunt Graecorum obſeruationibus, vt ex Arabica verſione Almageſti Ptolomaici conſtat, et luculento atque memorabili exemplo numeri ſtellarum fixarum demonſtrauit Cl. FREINDIVS [r], qui, ne nimii ſimus, ipſe videndus eſt. Vnius aſtrologiae gloriam Arabibus concedendam eſſe fatemur, in qua noſtrae aetatis philoſophos ſi non ſuperaſſe, certe aequaſſe cenſendi ſunt. Multa enim de planetarum aſtrorumque influentiis in ſublunaria, praecipue in hominem ſubtiliter, et, vt ſunt ingenia Orientalium eirca hanc artem vaniſſima, magna confidentia praeceperunt; quibus etiam pleraeque, quae poſt renatas quoque literas paſſim inter viros doctos repertae ſunt, reliquiae debentur. Quod vtrum gloriae cedat Arabum philoſophantium nationi, prudenti ſobrioque lectori pronuntiandum iudicandumque permittimus. Ex quibus omnibus, paueis tantum ſtrictimque, vt inſtitutum noſtrum poſtulat, expoſitis, ſole meridiano clarius liquere arbitramur, parum felicia habuiſſe philoſophiam inter Chriſtianos exulem, et ad Arabes profugam fata, nec laeta fatis illi ſurrexiſſe ſidera; eo quod ſeruilis ingeniorum, ſub armis imperantium ad mentis libertatem ſe erigere non audentium conditio omnem veram natiuamque philoſophiae ſanae indolem euerterit, et praeiudicium auctoritatis obſtiterit, quo minus in rerum diuinarum humanarumque cognitione proficerent. Id quod probe hic monendum notandumque fuit, ne praepoſterae philoſophiae Arabicae laudes in transuerſum nos agant, vtque praeiudicium hoc tandem aliquando totum deleatur.

§. XI. Quamuis autem haec omnia ita ſe habeant, non tamen id ita intelligendum eſt, ac ſi defuiſſent Arabibus viri magni et ingenia excelſa, vel de philoſophia omni ita male meruiſſent, vt in eius hiſtoria *Iudicium de Arabum in philoſophiam meritis.*

V 2 exigua

q) Conf. FREIND. l. c. p. 12. ſeqq. r) l. c. p. 11.

exigua vel plane nulla eorum debeat eſſe memoria. Non hoc volumus, qui libenter fatemur, in tanta ingeniorum paupertate, et eruditionis nocte, quae tum totum pene terrarum orbem oppreſſerat, laudandam eſſe Arabum induſtriam, quae ſtellae alicuius inſtar fulſit: meliusque fuiſſe aliqua tamen philoſophia, licet manca multisque naeuis turgente vti, quam nulla. Sed quae copioſe adduximus, eo pertinent, vt veram aetatis cuiusuis indolem modumque, quem in philoſophando tenuit, noſcamus, et intelligamus, quid verae ſanaeque philoſophiae profuerit, quid nocuerit, quae impedimenta fuerint, quo minus laetioribus ſucceſſibus gauiſa fuerit. Ita vero et noſtrorum temporum felicitas pernoſcitur, quibus non veteres duces ſine lumine coecoque impetu et obſequio ſequi, ſed propriis oculis incedere licet, et quibus in tantis philoſophiae incrementis innumera rerum omnium cognitioni acceſſit perfectio, quam ſi cum Arabum philoſophia comparamus, luſcos eos fuiſſe fatebimur, parumque habuiſſe, quo in philoſophia excellerent, concedemus. Adiicimus, ne ſoli ſententiam dixiſſe, et ſine calculo, videamur, verba magni CONRINGII [s], aequiſſimum de meritis Arabum in philoſophiam ceterasque artes ſententiam ferentis. *Scripta*, ait, *Arabum, quae Latine ſunt verſa arguunt pleraque ingenium et iudicium auctorum ſuorum pereximia, non quidem ſi dictionem, ſed ſi res, quae tractantur ſpectare velis, et docendi methodicam rationem. Quemadmodum autem illi ipſi ſcriptores ingenue eruditionis ſuae principes magiſtros agnoſcunt Graecos priſcos, ita licet etiam fortaſſis citra inuidiam et obtrectationis ſuſpicionem profiteri, longo interuallo omnem Arabicae doctrinae laudem infra Graecorum illorum merita ſubſiſtere; parum certe, idque in perpaucis, iſti Graecae ſapientiae veteri ab Arabibus illis acceſſiſſe: ac proinde, quoniam Graeca hodie redierunt in manus noſtras, non etiam eſſe, quamobrem Arabica haec nondum verſa anxie amplius deſideremus.* Paria praecipiunt LVD. VIVES [t], RENAVDOTIVS [u], FREINDIVS [x] aliisque, ſupra ex parte iam adducti.

Philoſophia Saracenica in ſpecie conſiderata. §. XII. His praemiſſis, ordo iam poſtulat hactenus in nobis obſeruatus, vt quid Arabes in ſingulis philoſophiae partibus ſtatuerint, explicemus. Verum ſuperſedere nos hoc labore poſſe, haud obſcure intelliget Lector, conſiderando, philoſophiam Arabum totam fuiſſe Peripateticam, et non modo nihil noui illi addidiſſe, verum neque vllum eius errorem emendauiſſe. Quaecunque itaque de philoſophiae Ariſtotelicae placitis ſuo loco dicta ſunt, ea huc quoque pertinent, praecipue ſi ad ea ſimul diligenter attendatur, quae §. antecedente monuimus. Vt tamen habeat Lector curioſus vnde ſitim extinguat, et vt ipſe philoſophumenων Arabicorum faciem noſcat, delineabimus ex ſcriptoribus Arabicis

s) Antiqq. Academ. Suppl. XXIII. p. 257.
t) De cauſſis corrupt. art. L. V. p. m. 167 ſeqq.
u) Memoires de literature de l'academie des inſcriptions T. I. diſſ. I. p. 16. et in epiſtola ſupra laudata apud FABRIC. Bibl. Gr. Vol. I. p. 816.
x) loc. cit.

cis placita philosophorum Muhammedanorum, de theologia naturali, deque doctrina de Deo, spiritibus, anima eiusque statu et conditione post mortem, tum de rebus quoque naturalibus, et subiiciemus philosophiae moralis, Orientali methodo concinnatae compendium. Ita enim manu quasi ducetur Lector, ad veros philosophiae Arabicae vultus cominus intuendos.

§. XIII. Post rationalem philosophiam, in qua Saraceni Aristotelis categorias, syllogismum, analyticam, topica et elenchos sophisticos explicuerunt, quaeque satis nota est, et sine Lectoris nausea heic loci repeti non potest, summa diligentia philosophi Saracenorum Muhammedanam legem amplexi, in theologia naturali, doctrinaque de Deo versati sunt, fatendumque est, ex quo philosophia inter Arabes recepta fuit, ingenia acutiora desertis commodeue explicatis Al-Corani notionibus plebeiis de Deo, subtilius Deoque dignius philosophatos fuisse. Vbi tamen ex antecedentibus repetendum est, diuersas fuisse diuersarum sectarum explicationes et opiniones, quae vel magis vel minus ad philosophiae normam exactae fuerunt. Has vero hoc loco recensere omnes, nec institutum patitur, nec Lectoris patientia dignum est: et in historia potius critica religionis Muhammedicae, quam hodie adhuc desideramus, explicari debet. Exponemus itaque orthodoxam tantum Muhammedanorum philosophorum et theologorum de Deo rebusque diuinis et spiritualibus sententiam, quam in secta Al-Asharitarum vigere, ex supra dictis constat. Eam vero ex duobus potissimum fontibus hauriendi occasionem nobis dedere viri doctissimi et de literatura Arabica immortaliter meriti EDVARDVS POCOCKIVS et HADRIANVS RELANDVS. Ille enim praestantissimo *Specimini historiae Arabum* [y] inseruit ALGAZELII *interpretationem confessionis fidei orthodoxorum*, Arabicis et Latinis literis expressam: Hic Anonymi *Compendium theologiae Muhammedicae* Arabice et Latine libro *de religione Muhammedica* [z] praemisit, doctoque commentario illustrauit. In quo tamen virum elegantissimae eruditionis magnaeque in his literis doctrinae, non respexisse ad loca Arabicorum theologorum in Pocockio adductorum, et diuersas sectarum opiniones raro notasse, sed quae tolerabiliora et saniora tantum sunt adduxisse, omissis theologorum Muhammedanorum ineptiis et dissidiis merito miramur. Dabimus itaque Algazelii verba, quae de Deo praecipiunt, cum multo luculentius quam Anonymus Relandi de Deo philosophentur; hunc tamen non negligemus, vt pateat Lectori, quae orthodoxa Muhammedanorum philosophia de Deo sit. Reliqua vero quae haec compendia de legatis Dei, de peregrinationibus religiosis, de lotionibus, precibus, eleemosynis, ieiuniis, de libris diuinis etc. habent, cum ad hunc quidem locum non pertineant, in praesentia omittemus, suo loco ea non praetermisuri, quae historiae philosophicae circa haec capita lucem

Theologia naturalis Saracenorum de Deo.

 cem

y) p. 274.

z) Vltraiecti 1717. 8. auctius edito.

cem aliquam foenerari apta sunt. Haec itaque de Deo statuit, duce Algazelio philosophia vel theologia potius Muhammedana:

I. Deus omnia condidit, et restituit, facitque quodcunque voluerit, qui possidet thronum gloriosum et robur eximium.

II. Deus est, quod ad essentiam suam, vnus, cui non est consors, singularis, cui non est par, vniformis, cui non est contrarius, separatus, cui non est similis, antiquus, cui non fuit primum, aeternus, cui non fuit initium, perpetuo durans, cui non est vltimum, sempiternus, cui non est finis, persistens, qui esse non desinit, permanens, qui non deficit, quique nec vnquam cessauit, nec vnquam cessaturus est ornari attributis gloriosis.

III. Deus non subiacet decreto vt finiatur praecisis terminis, vel defectis finibus, sed est primus et vltimus, qui intus est et extra.

IV. Dominus supra omnia excelsus non est corpus forma praeditum, neque substantia terminis circumscripta, aut mensura definita, neque similis est corporibus, qua vel mensurabilia sunt, vel diuisibilia. Ex hac assertione clarum est, orthodoxam Muhammedanorum fidem in eo quam maxime sibi cauere, ne Deum faciat corporeum. Vnde Anonymus quoque RELANDI [a] a Deo figuram, speciem externam, colorem, locum, tempus, similitudinem, aequalitatem, imaginem, mutationem, motum passiuum et localem, et diuisionem remouet, qua de re videnda quae supra §. III. attulimus. Ex his itaque locis concedendum omnino doctissimo philologo Traiectino [b], orthodoxam Muhammedanorum fidem Deum non facere corporeum, nec tam foede in philosophiam peccare. Ast addendum hoc quoque, quod Relandus omisit, aliam videri fuisse sententiam legislatoris Muhammedis, aliamque opinionem sectas alias tenere, qui non erubescunt Deo corporis similitudinem tribuere, eo quod a litera Al-Corani recedere non audent, quorum loca supra adduximus. Adeoque non ex toto culpari posse ex Christianis illos, qui hunc errorem Muhammedanorum legi exprobrarunt. Post introductam enim philosophiam demum Muhammedanos theologos eius opera ita doctrinam de Deo emendauisse, ex supra dictis est manifestissimum.

V. Deus neque substantia est, neque existunt in eo substantiae, neque est accidens, neque existunt in eo accidentia, sed nec similis est cuipiam eorum quae existunt, nec simile est ei quippiam. Probe intelligenda haec sunt, eo quod primo intuitu Dei substantiam aeternam, et dependentiam substantiarum omnium ab eo, tanquam substantia prima, necessaria et aeterna, tollere videntur. Nempe Aristotelicis praeceptis metaphysicis vsi sunt theologi Muhammedani: Hinc cum vidissent, Aristotelem substantiae notionem in praecisione metaphysica Deo tantum tribuisse, et ab omnibus substantiis, quae accidenti opponi possunt, remouisse,

a) p. 9. 10. b) L. II. §. 3. p. 142. seqq. vbi auctores affert Christianos, qui hoc Muhammedanis exprobrant.

mouisse, cautius locuturi, ipsius substantiae notionem a Deo sustulerunt, eminentiorem ideam Deum decere, opinati [c]. Non negant itaque aeternam Dei existentiam, naturamque per se subsistentem, sed ita abstractione metaphysica eam extollunt, vt supra omnem substantiam collocent, quam cum in se finitatem aliquam comprehendere, et accidens ei opponi crederent, remouerunt etiam existentiam substantiarum a Deo, non quod ab eo non dependeant, ortumque et naturam habeant, sed quod formaliter ei non insint tanquam subiecto. Ita quidem eos intelligendos esse, vt substantiam cui opponitur accidens, ab ente necessario et per se existente distinguant, locus satis luculentus ab ABRAHAMO ECHELLENSI [d] adductus probat, in quo ita inter alia de substantia et accidenti auctor Arabs philosophatur: *Omne quod est, existit vel per se, et necessario, id autem Deus est, vel non existit per se et necessario. Illud quod non inuoluit necessariam existentiam, in duas partes diuiditur, substantiam et accidens. Substantia est, quod non indiget subiecto cui insit. Accidens est, quod subiecto indiget. Substantia diuiditur in species duas, abstractam, quales sunt intelligentiae et animae, et concretam, quo nomine intelligitur materia et forma.* Habes hic Lector logicas et metaphysicas Aristotelis notiones terminosque ad theologiam Muhammedicam applicatos, ex quibus intelligitur, quam subtiles mentis abstractiones hi homines secuti fuerint, manifestum vero fit, philosophia demum Aristotelica inter Saracenos introducta, talia a philosophis decreta fuisse, de quibus Muhammedes eo minus cogitare potuit, quo magis haec sacra nunquam attigit, a notionibus philosophicis imparatissimus. Id quod obseruationes supra positas mire confirmat.

VI. Deus non terminatur quantitate, nec comprehenditur terminis, nec circumscribitur situs differentiis, nec coeli eum ambiunt, cum ipse throno insideat, modo quem ipse descripserit, et sensu quem ipse voluerit, sessione quae, procul abest, vt in eo notet contactum, vel insidentiam, vel situm localem, vel existentiam in altero, vel motum localem, ita vt non sustineat eum thronus, sed ipse thronus, et quod super ipsum est, sustineantur bonitate potentiae eius, subiecta comprehensioni manus eius, ipse autem sit supra thronum et supra res omnes, vsque ad terminos terrae, ita tamen supra, vt nihilo interim throno et coelo propinquior euadat, cum gradibus infinitis elatus sit supra thronum, non minus quam elatus est supra terram [e].

VII. Interim tamen omnem rem prope est, imo propior hominibus, quam venae ipsorum iugulares, ac omni rei testis adstat, cum propinqui-

c) Id multis philosophis ex Platonis philosophia solenne fuisse, obseruauit IAC. THOMASIVS in origin. hist. philosoph. et eccles. §. 18. p. 22. Ita etiam SCALIGER de subtil. Ex. 365. sect. 6. p. m. 1125. De entis autem significatione Aristotelica eiusque a Platonica differentia videndus PATRIC. discuss. Perip. T. III. L. 4. p. 317.

d) In synopsi propositorum sapientiae Arabum philosophorum, Paris 1641. edita p. 5. & ap. RELANDVM l. c. p. 147.

e) Aliter secta Hanbalitarum, quorum tamen auctorem excusat Algazel apud POCOCK. ad Port. Mosis p. m. 227.

pinquitas, eius non fit similis propinquitati corporum, vti nec similis est essentia ipsius essentiae corporum.

VIII. Non existit ipse in re aliqua, neque in ipso res aliqua existit. Hoc ex explicatione ☉. V. lucem capit, cauendumque, ne Muhammedanis philosophis hunc errorem imputemus, posse aliquid existere, quod non Deum caussam habeat existentiae suae. Hoc enim non affirmant, et hac thesi volunt, sed innuunt tantum, existere nihil in Deo, tanquam in subiecto. Hoc enim si admitterent, dicendum esset, in Deo esse accidentia, quippe quae existunt in subiecto, id quod simplicitati essentiae diuinae repugnat.

IX. Superior porro Deus est, quam vt contineat eum locus, et sanctior, quam vt eum terminet tempus, cum fuerit, antequam creata essent et tempus et locus, eoque modo se iam habeat, quo semper habuit.

X. Distinctus est Deus a creaturis suis per attributa sua, neque est in essentia ipsius praeter ipsum, neque in alio, praeter ipsum essentia eius. Ita quidem Algazelius sectaque Al-Asshari, quae omnium subtilissime de Deo philosophata est. Aliter tamen sectae aliae, heterodoxiae tamen non suspectae. Nam Anonymus RELANDI [f] paulo aliter: *Ipsi sunt attributa aeterna in essentia eius in aeternum et aeternum, sine separatione aut mutatione, et illa non sunt ipse, nec tamen diuersa ab ipso.* Scilicet in eo conueniebant plerique, qui philosophice de Deo disputabant, esse in Deo eam essentiae vnitatem et simplicitatem, vt nihil admittat compositi. Ast, quomodo in relatione ad concipiendi modum in intellectu humano attributa diuina consideranda sint, de eo vehementer diffidebant, eo quod diuersas notiones sequerentur. Et inter Motazalitas quidem, teste ABULFARAIO [g] in eo in vniuersum conuenit, (licet in aliis ipsi in partes abeant) attributa aeterna ab essentia creatoris amouenda esse, sic vt non tantum Christianam trinitatem personarum diuinarum refugiant, sed et sint inter eos, qui dicant, Deum per essentiam suam quidem scire, sed non per scientiam, et eodem modo potentem esse, et viuere; sint, qui contrarium dicant, scire per scientiam quae ipsius essentia eius sit. Primi attributa omnino reiiciunt, secundi attributa afferunt, quae sint ipsa essentia. Quod vt clarius intelligatur, audienda est Al-Sharestanii explicatio a POCOCKIO [h] adducta, qui *hanc sectam*, ait, *in eo conspirare, hocque confiteri: Deum esse aeternum, et aeternitatem attributum essentiae eius maxime proprium esse, reiicere itaque eos attributa aeterna, dicentes: Deum omniscium esse per essentiam suam, i. e. per se, potentem per essentiam suam, viuentem per essentiam suam, non per scientiam, potentiam et vitam, quae sint attributa aeterna et significatus in ipso subsi-*

f) In Comp. Theol. Muham. p. 11. g) Dyn. IX. p. 115. h) Specim. p. 114.

subsistentes: quoniam si cum ipso participarent attributa in aeternitate, quae attributum maxime proprium est, participarent etiam in diuinitate. Idem habet MAIMONIDES [i]. Distinguunt itaque mira subtilitate inter scientiam Dei per essentiam et per omniscientiam: eo quod prius esse putant negationem attributi seu proprietatis, posterius affirmationem attributi, quod ipsum sit essentia. Quanquam nec in eo satis conueniunt an attributum vel conceptu vel re existentia essentiae sit posterius? Conqueretur Lector, laruas sibi atque spectra metaphysica enarrari, et cum lemuribus hos philosophos colluctatos fuisse. Nec negamus nos, ita se rem habere et homines hos, supra intellectus humani vires ad infinitae Deitatis abyssum progressos, cum viderent, simplicissimam Dei vnitatem non admittere compositionem vllam, vellentque tamen, ea quae non nisi distinctis notionibus et per partes ob finitos intellectus terminos concipimus, accurate definire, nesciuisse, quomodo ex hoc labyrintho sit eluctandum, adeoque ad vacuos et sine mente sonos, et distinctiones reuera nihil clari certique afferentes, confugisse. Sed afferenda tamen haec sunt hoc loco, tum vt ratio dissensus inter theologos Muhammedanos pateat, tum vt videant, qui cuncta plana, simplicia et egregia esse in religione Muhammedana clamant et ob eam rem mysteriis Christianorum eam praeferunt, non habere eos, quod tam magnifice iactent. Nec simpliciora aliarum sectarum de attributis diuinis placita, quae post lectos philosophorum libros, auctoribus Waseli sectatoribus doctrinam hanc nondum maturam perficere conati sunt. Nam Hambdani Abi Hodail asseclae, Hodailiani ab eo dicti, aliter referente eodem Sharestanio [k] pronuntiarunt: scil. *Deum scire per scientiam, et scientiam esse essentiam eius, potentem esse per potentiam, et potentiam esse essentiam eius, et sic porro; rationem desumentes a philosophis affirmantibus: essentiam Dei vnam esse, in qua nulla sit omnino multiplicitas, attributa autem non esse significata post essentiam,* (i. e. accessoria essentiae eius), *subsistentia in essentia eius, sed ea ipsam esse essentiam.* Ex huius itaque sectae opinione attributa diuina modi sunt essentiae diuinae, vnde obiectum illis, admittere eos τὸ multum Christianorum in vno. Sephatii porro, vt ABVLFARAIVS [l] docet, Motazalitis contrarii ponebant in Deo attributa aeterna, scientiae, potentiae, vitae et eiusmodi alia, qua in re plerosque theologos Muhammedanos, qui ante introductam philosophiam scripsere, duces habuere, apud quos ignota fuit distinctio inter attributa essentiae et operationis, quique de vtrisque vno eodemque modo loquebantur. Statuebant insuper aliam adhuc attributorum classem, quae attributa declaratiua, id est, declarationi narrationique inseruientia vocabant, qualia, manus, facies et similia, quorum nullam afferebant explicationem, sed ad solam Al-Corani legem

i) Mor. Nebhoch. P. I. c. 57. k) loc. cit. l) loc. cit.

legem prouocabant, quam vt tueretur contra Al-Motazalos, haec praecipue secta exorta esse videtur, quae inde *Sephatiorum*, id est, *attributorum assertorum*, dicta est. Qui tamen, cum ignorarent, qua ratione similitudo inter Deum et creaturas iniri, asserique posset, ita tamen vt salua maneret eius simplicitas et spiritualis essentia, more controuersiarum fere omnium, quae de rebus intellectus humani sphaeram transscendentibus agitantur, ad voces nihili confugerunt, asserentes: *Nouimus, dictante intellectu, nullam creaturam Deo, nec Deum vlli creaturae similem esse, verum non nouimus significationem verborum, quae idem de vtrisque affirmare videntur, neque nobis incumbere putamus, vt haec explicemus, sufficit, vt credamus, et certo statuamus, non esse illi consortem, nec illi quid simile.* In qua haeresi fuisse Malec Ebn Ans supra iam narrauimus. Plura non addemus, ne Lectori, tricarum eiusmodi pertaeso taedium creemus. Haec enim sufficiunt, vt intelligamus, vepretis et dumetis plenam esse theologiam Muhammedanam, nec philosophiae vsum effecisse, vt clarius et distinctius de Deo philosopharentur, sed e contrario in numerorum bellorum metaphysicorum foecundissimam extitisse parentem. Iam ad confessionem Algazelii reuertimur e diuerticulo, ad quod nos Anonymus Relandi deduxit, sine lumine ab editore dimissus. Reliqua iam erunt planiora.

XI Deus propter sanctitatem, i. e. perfectionem suam immunis est a mutatione et motu locali, neque inhaerent in ipso accidentia, neque accidunt ipsi contingentia, verum est ipse per omnia secula, quod ad attributa gloriae suae, ab omni dissolutionis periculo immunis, et quod ad attributa perfectionis suae, nulla perfectionis additione indiget.

XII. Notum est, quod Deus existat, apprehensione intellectus, et oculorum visione, qua gaudent sancti et beati in domo aeterna seculoque futuro, ita vt perfectum reddat gaudium ipsorum intuitu faciei eius gloriosae.

XIII. Deus est viuens, potens, fortis, omnibus praeualens, cui non contingit defectus et impotentia, quem non occupat dormitatio aut somnus, aut nec accidit ei interitus aut mors.

XIV. Eius est imperium et regnum et potentia et robur, dominium et victoria, et creatio et mandatum.

XV. Dei dextra complicati sunt coeli, eiusque manus comprehensioni subiectae omnes creaturae, qui excellentiam suam declarauit, creando et condendo et vnitatem suam, dando existentiam et originem, qui homines et eorum opera creauit, et demensa iis et fines determinauit.

XVI. Manum eius non fugit, quicquid possibile est, et ab eius potentia non longe absunt rerum conuersiones, nec possunt numerari

rari ea, quae ſub potentiam eius cadunt, nec terminari, quae ſub ſcientiam.

XVII. Scit Deus omnia ſcibilia, comprehendit, quicquid euenit a finibus terrarum vſque ad coelum ſupremum, ita vt non longe ab eius ſcientia abſit vel quod pondere inſtar ſit formiculae, tam in terra quam in coelo, verum cognitum habeat motum atomi cuiuslibet in aëre vacuo, et perſpiciat ſecretum et tegat, et cernat conceptus mentis, et cogitationum impetus, et ſecretorum abdita, ſcientia antiqua, aeterna, quae ab omni aeternitate eius attributum fuerit, non ſcientia noua, quae eſſentiae eius aduentitia ſit inhaeſione aut translatione.

XVIII. Vult Deus ea quae ſunt, et diſponit ea, quae de nouo proueniunt, neque obuenit in imperio eius parum aut multum, paruum aut magnum, bonum aut malum, fides aut infidelitas, ſcientia aut ignorantia, aſſecutio aut fruſtratio, incrementum aut decrementum obedientia aut rebellio, niſi eius determinato conſilio, et decreto, et ſententia et voluntate. Satis ſupra de hoc Abſolutiſmo ſiue Fataliſmo theologorum Muhammedanorum diximus, notauimusque eos, qui paulo moderatius de decretis diuinis praeceperunt, vel in contrariam potius partem abeuntes, libertati humanae nimium tribuerunt. Praeualuit tamen ſemper haec abſolutae voluntatis diuinae aſſertio [m], influxusque prouidentiae ineluctabilis, quem hodieque inter Muhammedanos florere, conſtat. Nec aliter Anonymus RELANDI [n] ſtatuens: *Deum excelſum decreuiſſe res et modos earum, ita vt nihil contingat in mundo, ſiue quod attinet ad rerum ſtatus, ſiue operationes, ſiue bonum, ſiue malum, ſiue obſequium, ſiue obedientiam, ſiue fidem, ſiue infidelitatem, etc. quod non ſit contentum in decreto Dei et ordinatione, voluntate et iudicio eius.* Viderunt probe ita irreconciliabilem eſſe mali moralis indolem et originem cum ſanctitate et bonitate diuina: Vt itaque cuneum huic nodo quaererent, iterum ad inanem nihilque ſignificantem diſtinctionem metaphyſicam confugerunt, ita praecipientes: *Bonum et obedientiam et fidem Deum ita decreuiſſe, vt illa ordinet, et velit, ſubſintque decreto, ſalutari directioni, beneplacito et imperio ſuo. Malum e contrario et inobedientiam et infidelitatem decreuiſſe quidem Deum, ordinare et velle, et decernere, ſed tamen ſine ſalutari ſua directione, aut beneplacito vel imperio ſuo, ſed in ſeductione et indignatione ſua et prohibitione.* Quae cum valde dura et ab impietate prope remota viderent, proteſtati quidem ſunt, *velle Deum bonum ita vt placeat, velle malum vt diſpliceat; et contrarium ſentientem infidelem eſſe:* Aſt iugulaſſe hos homines ſe ipſos ex aſſerta illimitata Dei potentia et voluntate patet, qua id vult, quod poteſt, et poteſt, quod vult. Ex quibus iam quaeſtio dirimenda, num

 Deus

m) Exemplum Muzudaulae, Halebi principis ſatis curioſum ea de re affert HOTTINGERVS Hiſt. eccleſ. Sec. XI. pag. 458. quem vide.

n) p. 63.

Deus a Muhammedanis theologis philofophisque auctor mali ftatuatur? Quam negandam effe operofe contendit RELANDVS [o]. Qui an nodum foluerit et fortius ligauerit, theologis expendendum relinquimus, id vnum obferuantes, ipfum virum doctum concedere, tradi in Corano: *Deum hominem in errorem deducere.* Id enim fufficit, vt intelligatur, quam malis fequelis Fatalifmus Muhammedanus fubiectus fit, quamuis concedendum effe putemus, Muhammedanos theologos et philofophos vim fluentium inde affertionum non videre, nec Deum vnquam mali auctorem facere. Confirmabunt datam Abfolutifmi Muhammedani delineationem fequentia Algazelii afferta:

XIX. Quicquid Deus vult, id eft, et quicquid non vult, non eft, nec voluntatem eius fugit nictus oculi, nec impetus aliquis cogitationis.

XX. Ipfe eft, qui rebus initium dedit, quique primo condidit, et reftituturus eft (id eft refufcitaturus [p]) et efficit, quicquid vult, adeo vt non fit, qui fententiam eius reuocet, nec qui decreto eius moram iniiciat, nec fuffugium fit vllum homini, ne rebellis in eum reperiatur, praeter auxilium et mifericordiam eius, nec potentia homini ad obfequium ipfi praeftandum, nifi ab amore et voluntate eius; quod fi fimul congregentur homines et daemones et angeli, vt vel vnam atomum moueant, aut quiefcere faciant absque voluntate et placito ipfius, non poffunt id facere.

XXI. Voluntas Dei fubfiftit in effentia eius inter cetera eius attributa, nec vllum vnquam fuit tempus, quo non ipfi attributa fuerit, quod fcilicet ab aeterno voluerit, vt temporibus, quae ipfe illis praeftituerat, exifterent res, quae demum temporibus fuis extiterunt, prout ipfe ab aeterno voluit, nec citius nec ferius, fed conuenienter fcientiae et voluntati ipfius, fine mutatione aut alteratione fucceffionis rerum, non noua cogitationum ordinatione, aut temporis expectatione, ideoque non diftinetur re aliqua, quo minus aliis vacet.

XXII. Eft Deus audiens et videns, ita vt non procul abfit ab auditu eius audibile quicquam, quamuis occultum fit, nec a vifu eius vifibile, etfi minutulum fit, non obftruit enim auditum eius diftantia, nec repellunt vifum eius tenebrae, fed videt fine pupilla et palpebris, et audit fine meatu aut aure, ficut cognofcit fine corde, et molitur fine membro et creat fine inftrumento, nihil enim eft in eo fimile creaturis.

XXIII. Praeterea loquitur, imperat, prohibet, promittit, minatur, fermone aeterno, antiquo, qui fubfiftit in effentia eius, nec fimilis eft fermoni creaturarum, qui non confiftit voce, quae oriatur e commotione aëris, et collifione corporum, neque literis quae conficiuntur concurfu labiorum, aut motione linguae, et eft lex, Al-Coranus, Euangelium

o) l. c. L. II. §. 4. p. 150. feqq.

p) Phrafis ex Corano petita Sur. VI. c. 30.

lium et Pſalterium libri demiſſi ab ipſo ſuper apoſtolos ſuos. Etiam circa hanc aſſertionem valde diſputatum eſt inter theologos Muhammedanos, quid de verbo Dei ſcripto quale Al-Coranum habent, ſentiendum ſit, cum nec cogitationem nec ſermonem ab eſſentia diuina ſeparare, nec legem ſcriptam auctoritate diuina priuare auderent. Et Motazalorum quidem ſententia haec, referente Shareſtanio, fuit: *Verbum Dei eſſe de nouo, et eſſe creatum in ſubiecto, ac literis et voce conſtare, cuius exemplar in libris ſcriptum ſit, ad eius imitationem, eumque exprimendum, et in ſubiecto exiſtere, accidens eſſe, et in tempore perire.* Hodailiani vero diſtincte magis pronuntiantes verbum Dei eſſe partim non in ſubiecto, vt dictum eius in creatione: fiat; partim eſſe in ſubiecto, vt mandatum et prohibitio, narratio et interrogatio etc. Quibus omnibus ὀρθοδοξώτεροι ſe oppoſuerunt, cum Algazelio ſtatuentes: *Verbum Dei nec voce et literis conſiſtere, nec creatum et in ſubiecto eſſe concedere.* Aſt pugnare hos philoſophos cum vmbris et de vocibus diſceptare, quilibet deprehendet, qui attenderit, obſeruaueritque, illos de verbo προφορικῷ hos de verbo ἐνδιαθέτῳ, vt vocibus in ſcholis theologorum vſitatis rem declaremus, loqui, et ita inani controuerſia cogitationes Dei, quae eius menti inſunt, cum ſignis earum, vocibus nempe et literis, quibus interna voluntas et cogitatio Dei ad homines defertur, certisque ſubiectis applicatur, confundi[q]. Et ex hac quoque Θέσει quaeſtio exorta eſt, an Al-Coranus creatus ſit, nec ne[r], de qua acerrime et non ſine puluere et ſanguine decertatum eſt, de qua tamen hoc loco dicere noſtra non intereſt, quae vero in hiſtoria theologiae Muhammedicae explicari ſolet.

XXIV. Nihil exiſtit, praeter Deum, niſi quod ipſius opere producitur, et fluit a iuſtitia eius modo optimo praeſtantiſſimo, perfectiſſimo.

XXV. Deus eſt ſapiens in operibus ſuis, iuſtus in decretis ſuis, nec poteſt affingi Deo iniuſtitia, cum non reperiat, ad alium quod praeter ſe pertineat, vt ipſi res alienas adminiſtrare pro iniuſtitia imputetur. Patet ex hac quoque theſi iuſtitiam Dei ad voluntatem eius, voluntatem ad potentiam reſtringi, quo ſemel admiſſo, nec aequitatis, nec ſapientiae, nec bonitatis ratio influxum habet atque relationem ad iuſtitiam, ſed ſola potentia. Id quod eo vsque vrgebat Al-Aſhari, vt diceret: *Deum regnare in eo, quod creauit vniuerſo, ita vt faciat, quicquid velit, et ſtatuat, quicquid libeat; quodſi omnes ſimul creaturas in paradiſum immitteret, nulla in hoc foret iniquitas, vel omnes in ignem coniiceret, nulla hic eſſet iniuſtitia, cum iniuſtitia ſit, vt quis res adminiſtrandas*

 ſuſci-

q) Conf. RELAND. l. c. p. 13. POCOCK. Specim. p. 217.

r) Anathema affirmanti dixit Muhammedes, neganti Al-Mozdar, vid POCOCK. l. c. p. 220. Calamitates ex hac controuerſia publicas exortas eſſe hiſtorici referunt, eo quod ex Abbaſidis Chalifae quidam Al-Marazalorum ſententiam amplexi ad Al-Corani nouitatem confitendam alios mortis et grauiſſimarum poenarum metu adigerent, donec tandem quaeſtionem hanc omitti iuberet Motawaccelus ſublata poena. Idque ſine dubio volunt verba ELMACINI Hiſt. Sarac. L. II. c. 10. p. 155. Cum Chalifatum adeptus eſſet, ſuſtulit tentationem, et ordinatus eſt mundus.

suscipiat, vbi ius non habet, aut res in loco suo non ponit; at cum ille sit rerum dominus absolutus, affingi non posse ei iniquitatem, neque attribui ei iustitiam. Alia eius loca similia apud Sharestanium occurrentia affert POCOCKIUS[r], qui videndus. Ex his fluit, in gratia Dei et praemio benignitatem, in cruciatu et poena iustitiam esse, nec quaeri ab illo: cur ita fecerit. Nempe sufficere putant absolutam Dei potentiam cum voluntate et perfectione eius coniunctam.

XXVI. Omnia, vno Deo excepto, genii, homines, diaboli, angeli, coelum, terra, animalia, plantae, substantia, accidens, intelligibile, sensibile de nouo orta sunt, eaque ipse creauit potentia sua post priuationem meram, et in lucem produxit, cum nihil omnino essent, et ab aeterno extiterit ille solus.

XXVII. De nouo produxit Deus creaturas ad demonstrandam manifestandamque potentiam suam, et voluntatem suam praecedentem, et verbum suum, quod ab aeterno verum fuit, confirmanda, non quod iis indigeret. Declarauit etiam gloriam suam creando, condendo atque imperando, non ex debito, et gratiam praestando et benefaciendo non ex necessitate, vtpote cui sit benignitas et beneficentia et gratia, et beneficiorum imputatio, cum ipsi potestas sit effundendi super homines varias poenarum species, eosque diuersis dolorum morborumque generibus afficiendi, quod si faceret, iustitia id foret, non malum et iniuria.

XXVIII. Remuneratur autem suos cultores propter obedientiam, ratione promissi et beneficentiae, non ratione meriti et necessitatis, cum non sit, ad quod praestandum ipse teneatur, nec fingi possit in ipso iniustitia, neque obstringatur ipse cuipiam.

Hactenus Algazelius, qui his alia subiungit de fide prophetae praestanda, quae huc non pertinent. Paria in scriptis orthodoxorum Muhammedanorum passim occurrunt, et eleganter ab Anonymo RELANDI in compendio referuntur, quae cum eruditus libellus in omnium manibus sit, non exscribimus.

De angelis et anima humana.

§. XIV. Post Deum de angelis quoque animabusque hominum earumque fato statuque post mortem in theologia naturali Muhammedanorum theologorum et philosophorum quaedam exponenda sunt. De angelis, auctore Anonymo RELANDI[s] ita praecipiunt:

I. Angeli Deo excelso sunt serui, puri a peccatis, Deo propinqui, qui obsequium praestant iussis eius, nec ei vnquam sunt immorigeri.

II. Sunt angeli (genii potius) corpora subtilia, sancta, creata ex luce, nec edunt, nec bibunt, nec dormiunt, nec inter illos mares et foeminae sunt, nec iis appetitus carnalis est, nec pater aut mater.

III. Differentibus formis angeli sunt praediti, et negotia sibi propria obeunt. Quidam stant, quidam sunt corpore deorsum inclinato, aut sedentes

r) Specim. p. 252. s) c. 3. p. 13.

sedentes, aut fronte demissa adorantes[u], alii Dei laudes et hymnos concinunt, vel eum laudant et extollunt, aut veniam peccatorum a Deo pro hominibus rogant etc.

IV. Necessarium est, in angelos credere, quamuis aliquis ignoret nomina et species eorum: et amore illos complecti est ex necessitate fidei, et odisse illos infidelitas est.

V. Qui vel sexuum discrimen in angelis ponit, vel in eos non credit, nec eos amat, infidelis est. Nihil hic de angelis tutelaribus; quos tamen Muhammedani theologi statuunt, eosque post preces reuerenter salutant. Multa in his Muhammedanos accepisse a Iudaeis verisimile est: quaedam haereticorum somniis sunt opposita. Intelligentiae vero Aristotelicae a philosophis his angelis applicatae videntur, eo quod locus Algazelii supra adductus suadet, intelligentias has theologos philosophantes a geniis discreuisse. Aliquoties enim geniorum, angelorum et diabolorum distinctis nominibus meminit, at substantias quoque intelligibiles memorat; cum genii vel corporeae naturae esse, vel saltem corpore subtilissimo amicti ab iis credantur[x]. Quod confirmat Al-Iannabius a POCOCKIO[y] adductus, cuius haec verba sunt: *Creauit Deus angelos et genios ex eodem genere; ex ipsis qui mundus, angelus dicitur, qui malignus diabolus, qui medii status, genius.* Vnde genii Al-Damirio *corpora sunt aërea, quae varias induere formas pro lubitu possent, ratione, intellectu et ardua quaelibet praestandi potentia praedita.* Sub hoc geniorum nomine diabolum quoque ipsiusque exercitus comprehendunt.

VI. Animae hominum immortales sunt. Recte improbat RELANDVS[z] Polydori Vergilii assertum, Muhammedem credidisse, animos non manere post corpora. Contrarium enim in Al-Corano et in tota theologia Muhammedica statuitur, vbi infinita de statu animorum post mortem garriuntur. Addimus nos dictis a laudato viro elegans carmen Arabis poëtae Abil Ola Moaruiensis, licet is Zindecismi a quibusdam accusatus fuerit[a]:

Creati sunt homines aeternitati, et fallitur
Secta, quae existimat eos natos interitui,
Siquidem transferentur a loco operum
Ad locum miseriae aut felicitatis,
Decubitus mortis somnus est, quo requiescit corpus,
Et vita futura quasi resuscitatio e somno.

Fuisse tamen inter Muhammedanos quosdam, quibus animae vel spiritus nihil aliud sunt, quam accidentia, quae moriente corpore intereunt, Al-Sharestanii fide, Al-Asharitarum quibusdam id tribuentis refert auctor libri Arabici *Cenzil Asrar*, id est, thesauri secretorum, a POCOCKIO[b] adductus, qui tamen ipse notat, valde se de eo dubitare, cum apud

u) Varios hos gestus ipsi Muhammedani inter precandum adhibent, vid. RELAND. l. c. p. 87.
x) IDEM p. 15. not. a.
y) Ad Portam Mosis p. m. 274.
z) l. c. L. II. p. 225.
a) POCOCK. l. c. p. 226.
b) loc. cit.

apud fectam iftam obtineat doctrina: non interire fpiritus, fed fuperftites manere. Quod recte ab eo moneri inde intelligitur, quia fecta haec orthodoxam Muhammedanorum doctrinam feruaffe dicitur. At ftatuiffe hoc quoque Muhammedanos, obferuat RELANDVS [c]: animas hominum non futuras fine corporibus, idque ita intelligere, poft mortem, aut verius, poft examen fepulchri, animam in aliud corpus purum et a Deo creatum hunc in finem tranfire, in quo manfura fit, tanquam in receptaculo ipfi a Deo deftinato, vsque ad refurrectionem vniuerfalem, quando anima reditura fit in corpus priftinum. Putare enim eos, animae naturam non pati vt agat fine corpore.

VII. Vbi homo fepulchro mandatus fuit, a duobus angelis exploratoribus, fpecie horrenda Moncar et Nacir examinatur de fide, et fi recte refpondet, molliter quiefcere iubetur, fi finiftre, grauibus malleorum ferreorum ictibus cruciatur [d]. Celebris illa poena, fcrutiniumque fepulchri apud Muhammedanos, quamuis expreffis Al-Corani verbis non contineatur. Nam qui Sonnam, id eft traditionem fequuntur, hoc fcrutinium vnanimi feruore admittunt, vnde examen quoque et poenam fepulchri inter fidei dogmata retulit Anonymus RELANDI [e]. Accepit autem traditionem hanc Muhammedes a Iudaeis, quorum חבוט הקבר i. e. fuftigatio fepulchri, vt et examen angeli mortis eadem fere fomnia exprimit, quae narrata leguntur ab EISENMENGERO [f], qui videndus. Ea vero cum ex gentilifmo originem habuerint, vt docte obferuatum IACOBO WINDETO [g], colligimus inde, fabulas has gentiles, maxime in Oriente folennes ad hoc dogma ftabiliendum multum contuliffe. Non tamen examen fepulchri omnes Muhammedani ftatuunt, fed Motazalitae negant: nihil enim definiuit lex Islamitica, nihil ratio.

VIII. Animae e corpore eductae manu angeli mortis, Azariel, fi fidelis fuerit, duo occurrunt angeli, qui ipfam ad coelum deducant, vt proprius ipfi locus, pro meritorum gradu et ratione tribuatur, nempe vel prophetarum, vel martyrum, vel vulgus fidelium. Multa de his Muhammedanis fomniis febricitantium fimilia garriunt, quae tamen cum Graecorum et Iudaeorum, praecipue Cabbaliftarum dogmatibus de ftatu animarum poft mortem comparanda funt, vt fontes detegantur, ex quibus ea haufit Muhammedes.

IX. Animae poft mortem defcendunt in Al-Barzach. Eft autem Al-Barzach explicantibus Grammaticis Arabum doctiffimis Alzauhario et Al-Firuzabadio [h] id quod inter hunc mundum et futurum intercedit a tempore mortis vsque ad refurrectionem. Ex quo patet Al-Barzach effe locum fpiritibus a corpore feparatis poft mortem deftinatum, fiue boni fuerint,

c) Comp. Theol. Muh. loc. cit.
d) Algazel. l. c. POCOCK. Specim. p. 286. Port. Mof. p. 130. RELAND. l. c.
e) p. 28.
f) Iudaifm. detect. P. I. c. 19. p. 873. BVXTORF. Lex. Talm. h. v. POCOCK. Port. Mof. p. 231.
g) De vita functorum ftatu, L. I. Sect. 6.
h) POCOCK. l. c. p. 236.

rint, siue mali. Nec aliud vult, nisi quod Hebraeorum שאול Graecorum ἅδης, a quibus sine dubio ad Muhammedem transiit. Vnde more quoque Graecorum Al-Barzach dicitur de sepulchro, aliisque rebus, quae animae contingunt inter mortis et resurrectionis tempus. In quo dogmate licet more suo plebeias traditiones et Orientalia somnia secutus fuerit Muhammedes, inuenerunt tamen philosophi Muhammedani, quo philosophicum illis sensum tribuerent, quem a Graecis, maxime ab Eclecticis mutuati sunt. Testem damus Auicennam, qui *animas*, ait, *quae sunt perfectae habitibus speculatiuis, sed non sunt innocentes et innoxiae, virtuosae in operationibus moralibus, esse in Berzach, quod est medium inter ipsam felicitatem et inter denudationem ipsarum, et completam expolitionem et liberationem ipsarum a qualitatibus corporeis, et habitibus malis impressis a corpore, prohibentibus ne adueniat huiusmodi animabus felicitas absolute.* Diuersum vero locum in hac ἅδου commoratione fidelibus et infidelibus assignant, multasque fabulas poëtarum somniis de campis Elysiis similes afferunt, quae, cum ad institutum nostrum non pertineant, apud POCOCKIVM [i] aliosque legi possunt. Nos id vnum obseruamus, pleraque haec Iudaeorum, Cabbalistarum, philosophorum Orientalium et Aegyptiacorum commentis esse affinia et similia, dubiumque non esse, ex turbidis his lacunis dogmata haec fuisse hausta.

X. Datur resurrectio non spiritualis tantum siue animae, sed et corporis [k]. Resurrectionem spiritualem esse volunt animae eo, vnde descendit reditum, quam singulari libro tuetur Auicenna, et philosophi quidam alii: Corporis est, pristini corporis resuscitatio, quam expressis verbis lex Islamitica asserit. Eam rationibus quoque philosophicis assertum iuere Scholastici inter Muhammedanos, ratione petita, tum a subiecti, tum a caussae efficientis natura, cum et illud restitutionis illius capax sit, et haec potentia gaudeat, quae et his et maioribus praestandis sufficiat. Cum autem rationibus quoque hac in re philosophicis vti vellent, in varias difficultates et retia inciderunt, ex quibus extricare se non tam facile licebat. Nempe cum potissimum obiiceretur, posse fieri, vt quis ab alio deuoratus fuerit, quo facto necesse sit transiisse partem corporis comesi in corpus comedentis, et hoc in casu non dici posse, in quo corpore pars illa resuscitanda sit? non habuere quomodo nodum soluerent, sed secuerunt eum, asserentes [l]: Partes in corporibus resuscitandis non vniuersum omnes reuicturas, sed radicales tantum, quae ab initio vsque ad finem permanent, quaeque reuera hominem constituunt, eas vero excrementorum rationem habere, quae sine vllo illius, qui comedit, damno, priori domino restitui possunt. Quas subtilitates mire exagitauit

i) Port. Mos. p. 237. seq. k) POCOCK. l. c. 241. Specimin. p. 291. Anonymus RELANDI c. 6. p. 47.
l) POCOCK. Port. Mos. p. 242.

rit Auicenna, exemploque sunt luculento simplicitatem eam religioni Muhammedanae non inesse, nec carere eam ita tricis, ac nonnulli iactant. Pulchrius breuiusque ipse Muhammedes de possibilitate resurrectionis, ad quaestionem: *Quis ossa vitae restituet cum putredine consumta fuerint*, respondere iubet: *Ille, qui primo illis esse dedit.* Habent similia alia philosophi Muhammedani, de quibus adhibitis axiomatibus philosophicis acriter inter se disputant, e. g. an Deus corpora penitus ad nihilum redigat, vel dissoluat ipsam corporum compagem ac denuo instauret etc. quibus breuitatis caussa non immoramur, legendus autem, qui docte in hoc argumento exponendo versatus est POCOCKIVS [m].

XI. Congregaturus est Deus omnipotens in die resurrectionis, tum qui prius, tum qui posterius vixerunt, tam homines, quam genios, et cetera animantium genera in locum, quo sistendi sunt resuscitati, vt discrimen inter ipsos ponat, et paradisum fidelibus et obedientibus, gehennam inobedientibus addicat [n]. Multa iterum de loco, modo, et conditione resuscitandorum et iudicandorum effutiunt, auctore suo digna, quae hic afferre, ob rationem operis huius non licet: pleraque ex allegoriis Orientalium populorum contexta sunt, quae κατὰ τὸ ῥητὸν obtrusit impostor suis: ex quibus patet, ne micam quidem salis illis inesse; quae cum ex philosophia coloribus melioribus pingere non possent philosophi, maluerunt omne philosophiae examen declinare, et haec simpliciter credenda commendare, quam fateri absurditatem, et ineptas nugas relinquere. Quod ne ex inuidia dixisse videamur, vel onerasse religionem Muhammedanam odio illis dicamur, qui sana et pulchra tantum non omnia in ea vident, ecce verba magni inter eos philosophi Algazelii in confessione fidei supra memorata: *Necessarium est hominibus vt credant ipsi in iis, quae retulit propheta de mundo, et vita futura, cum non accepta sit ipsi fides hominis, donec certo persuasus sit de iis quae nuntiauit post mortem futura.* Non ignoramus philosophos, cum haec satis absurde dici viderent, varias interpretationes molliores excogitauisse; ast hos non haberi pro orthodoxis, iterum Algazelio teste, nouimus, qui memorabili loco ita differit: *Motazalitae cruciatum sepulchralem, et libram et pontem Alserat, ceteraque quae ad mundum futurum spectant, aliter interpretati sunt, interim tamen confessi corporum resurrectionem, et paradisum et sub eo comprehendi cibum, potum, venerem et voluptates similes sensibiles; nec non ignem, qui et comprehendat corpus sensibile adurens, quod cutim vrat, et adipem colliquet; sed et hos hactenus progressos superantes philosophi aliter exposuerunt omnia, quae de mundo futuro tradita sunt, ea de poenis intelligibilibus spiritualibus intelligi iubentes et voluptatibus intellectu percipiendis; negantes etiam corporum resurrectionem, animarum tantum perpetuitatem asserentes, ipsasque vel cruciandas vel laetitia afficiendas, poenis*

m) Port. Mos. p. 242.

n) Ibid. Anonym. RELANDI ibid.

poenis et voluptatibus, quae ſenſu non percipiantur atque hi ſunt, qui modum excedunt. Vides improbari philoſophorum acumina, et orthodoxos literae, quamuis abſurdae inhaerere. Quid ad haec Algazelius, ipſe philoſophi et theologi perſonam ſuſtinens? En quaeſo dignam tanti viri acumine ſententiam: *Mediocritatis terminus inter laxiorem iſtam, et Hanbalianorum iuſto ſtrictiorem interpretandi rationem ſubtilis eſt et profundus, quem non vident, niſi qui Deum habentes propitium, res diuino lumine, non auditu, percipiunt, deinde vbi ipſis retecta fuerint abdita rerum myſteria, prout reuera ſe habent, ad ea, quae auditu edocti ſunt, et verba traditione accepta animum aduertentes, ea quae vero lumine perceperunt, ſtatuminant, quae aliter ſe habent, interpretantur. Quod ſi quis harum rerum cognitionem auditu ſimplici hauſerit, in qua haud firmiter ipſi conſiſtat pes, nec locum, vbi eum figat, aliquem deſignatum habeat, ſatius ipſi eſt, vt iis, quae auditu ſimplici percipiet contentus ſit, prout fecit Ahmed Ebn Hanbali.* Ecce vero quomodo poſt carecta latet aſtutus philoſophus, et ad aſyla ignorantiae confugit, ne neceſſe habeat craſſas iſtas Al-Corani notiones damnare, et philoſophiae victoriam concedere. Ex hoc itaque liquet, prudentiores ea, quae de ſtatu animarum poſt mortem Muhammedes vulgariter nugatus fuerat, philoſophia duce, emolliuiſſe, et ſaniori explicuiſſe ſenſu, at diſplicuiſſe id orthodoxis theologis, nec Muhammedanae religioni tribuendum per ſe eſſe. Abit itaque a regnante inter Muhammedes aſſeclas opinione. Auicennae explicatio, quam hic quoque apponemus, vt, quid viſum ſit philoſophis Muhammedanis, lector intelligat. Ita vero ille, ex interpretatione Bellunenſis: *Si anima fuerit beata poſt ſeparationem, tunc imaginatur ſecundum formam laudabilem vel delectabilem, in formis ſenſationum, et in forma ſecundum quam vere cognoſcit veram beatitudinem. Et dixerunt, quod haec ſit poena ſepulturae, et praemium vel delectatio in ea. Et dixerunt, quod mundus ſecundus ſit exitus ab indumento iſtarum qualitatum corporis: et quod indumentum animae ex iſtis diſpoſitionibus ſit ſepultura animae. Dixerunt etiam, quod non eſt mirum, quod imaginetur formas laudabiles, et appareant ei in fine eius ante mundum ſecundum, ſcilicet in hora mortis, et poſt eam omnes diſpoſitiones connumeratae in libris prophetae, ſc. diſpoſitiones paradiſi, et mulieres et aliae delectationes, quae currunt hoc curſu.* Haec Auicenna quidem, aſt reprobatus ab aliis, qui Iſlamiticae legis obſeruantiores fuerunt. Et recte quidem, ſi de ſcopo menteque pſeudo-prophetae iudicandum, cui non alius finis fuit, quam turbae temere coëunti, et plebeias notiones ſequenti legem accommodare ſuam. Ex his de illis quoque ſententia ferenda, quae de paradiſo et gehenna tradunt, in quibus ne mica quidem ſalis ineſt, nec veſtigium vllum philoſophiae apparet. Non perdemus tempus harum nugarum recenſione,

 ſed

ſed remittimus Lectorem ad Pocockivm [o], ipſis Muhammedanorum verbis cuncta enarrantem, ne obiici poſſit, inuidioſius haec allegorice dicta illis imputari, et ſaniora comprehendere Muhammedaniſmum. Vnum non praeteribimus, durationem videlicet poenarum infernalium, de qua Algazel ita credere ſuos iubet:

XII. Exituri ſunt tandem illi, qui vnum Deum confeſſi fuerint ex igne, poſtquam poenas delictorum luerint, adeo vt ex Dei gratia non permanſurus ſit in gehenna quiſpiam, qui vnum Deum confiteatur [p]. Ex hoc quoque aut a philoſophis orientalibus, vel haereticis potius ex illis ortis, aut a Iudaeis deſumtum, qui ſimilia tradunt.

Phyſica et metaphyſica Saracenica.

§. XV. Sequitur phyſica Arabum, de qua ex antecedentibus iudicium fieri poteſt. Secuta enim in hac quoque eſt philoſophorum illorum induſtria Ariſtotelem, ita tamen, vt ad placita Muhammedis ſubinde reſpicerent. Quamuis autem ex ſyſtemate Lycei phyſico, quale illud *Tomo primo* deſcripſimus, colligi ſine labore poſſit, qualis fuerit Arabum doctrina naturalis, ſequemur tamen ordinem viamque quam ingreſſi ſumus in hac quoque philoſophiae parte, ſcriptoremque Arabem philoſophum aliquem ducem eligemus, quo ad placitorum philoſophiae naturalis Saracenicae hiſtoriam propius penetrare liceat. Non vero occurrit nobis inter Arabes, quos quidem hodie habemus typis editos, melior ſcriptor, quam Abu Iaafar Ebn Thophail, cuius hiſtoriam ſupra ſtrictim enarrauimus, quemque eleganti et ingenioſa fictione fabulae Mileſia de homine vel expoſito vel ſponte nato Hai Ebn Yockdan, praeſtantiora philoſophiae Saracenicae capita fuiſſe complexum ſupra diximus. In eo enim narrationis ſuae compendio iucundo et luculento modo oſtendit, qua via ad naturalem et Dei et animae ſuae, et rerum phyſicarum atque metaphyſicarum notitiam hominem duce congenita rationis luce peruenire poſſe Saraceni philoſophi crediderint. Vnde merito toti fabulae vel epiſtolae, vt inſcriptio habet, Thophaili hunc titulum praefixit erudituſſimus editor: *philoſophus autodidactus.* Quamuis autem fabulae huiusmodi leges migrauiſſe auctorem ſupra iam monuerimus, cum fictionis audacia omnem veriſimilitudinem more gentis ſuae neglexiſſe ſit apertiſſimum [q], et ipſa αὐτοψία doceat, ineptum ad hoc ſcribendi genus auctorem hominem hunc ad ſyſtematicam ideam philoſophi Ariſtotelici, cui ſummam ſapientiam tribuebant Saraceni, totum refinxiſſe; eo tamen ipſo nobis non de artis fingendi, ſed de philoſophiae hiſtoria ſollicitis apprime vtilis eſt. Nam placita non modo phyſica et metaphyſica Arabum inde diſcimus, verum totius etiam ſyſtematis nexum ſuo modo colligimus. Quin immo digna ex illis quoque φιλοσοφȣμένοις obſeruatione erudimur, qua ratione myſtica illa et fanatica philoſophia, quae Orientem patriam

o) Port. Moſ. loc. cit.

p) Ibid. p. 230. Specim. p. 276. Anonymus Relandi l. c. qui cum p. 199. quantum pote Muhammedanos excuſet, ex his iudicari poteſt.

q) Vid. Hvet. de fabul. Romanenſ. p. 21.

patriam habuit cum Peripateticismo vno sub iugo ire coacta sit. Vtemur autem versione POCOCKII Latina [r], non neglectis tamen Anglica a SIMONE OCKLEY et Germanica a B. IO. GEORG. PRITIO curata.

Peripateticismus physicae Saracenicae.

§. XVI. Priusquam autem potiora philosophi αὐτοδιδάκτου placita, coelitus, si superis placet, cum eo communicata, enarremus, omnino monendus est Lector, nihil fere in toto eius systemate reperiri, quod non vel Aristotelicum sit, vel saltem ex physiologia Peripatetica fluat. Quod equidem mirandum non est, cum ex historia philosophiae Saracenicae hactenus enarrata sit manifestissimum, hanc vnam philosophandi rationem, quam Stagirites tenuit, licet in haud paucis corruptam, inter Arabes regnauisse: hoc vero loco ideo obseruandum est, ne alios Arabi scriptori affingamus sensus, quam quos Lycei praecepta postulant [s]. Qua de re vt conuincamur, ecce syllogen dogmatum Peripateticorum in hac fabula contentorum, quae dubitare nos non sinit, Thophailum Aristotelem ducem elegisse. Nempe statuit mere Peripatetice: esse quatuor qualitates, humidum et siccum, calidum et frigidum, et ex harum commixtione oriri res omnes. Esse tres animae facultates vegetatiuam, sensitiuam, et rationalem. Tria quoque constitui principia, priuationem, formam et materiam, haecque duo posteriora ad essentiam rei pertinere: oriri omnia et existere ex potentia: naturam rerum essentialem constare ex materia et forma: formamque dare esse materiae reique: motum esse actum potentiae quatenus est potentia: non dari processum motus in infinitum, sed subsistendum esse in primo motore. Fontem porro omnis motus, siue motorem primum esse immobilem, vnum, aeternum, indiuisibilem, et ab omni quantitate et materia remotum. Esse quoque corpora alia simplicia, alia composita, et illa quidem motum habere aut circularem aut rectum: indeque quatuor tantum elementa esse. Esse coelum simplex, absque generatione et corruptione, et in circulo moueri. Nullum corpus esse infinitum, ideoque nec mundum infini-

Y 3 tum

r) Edit. Oxon. 1700. recuss.

s) Habere se ait auctor haec mysteria cognitionis intuitiuae et contemplatiuae ex philosophia Orientali in praef. p. 3. vnde de hac philosophia enthusiastica p. 13. iactat: „Non putandum esse, „philosophism, quae ad ipsos peruenerit, in libris „Aristotelis et Abu Nasri, et in libro Alshebha „absoluere hunc scopum, neque quenquam ex „Andalosenis (Hispanis) scripsisse de eo aliquid, „quod sufficere possit, eo quod Hispani ad disci„plinas tantum mathematicas respexerint, et qui „post eos venerunt, logicae intenti fuerint, ad „scopum hunc non peruenientes. Cum autem „successerint illis perspicaciores inter quos acu„tissimus fuerit Abubecr Ebn Alsayeg. (de quo „supra diximus) libros eorum imperfectos man„sisse. Porro Alsheich Abu Ali in libro Alse„pha, i. e. sufficientiae, diserte dicere, se com„posuisse eum secundum doctrinam Peripateticorum, illum autem, qui veritatem voluerit, cui „nihil subest obscuri inspicere debere librum „ipsius de philosophia Almoshrakia, i. e. Orien„tali. Eum enim qui ad exteriorem verborum „Aristotelis sonum tantum respiciat, neglecto in„teriori et occulto eorum sensu minime perduci „ad istam perfectionem. Habuisse etiam Alga„zelium praeter libros exotericos, arcanos quos„dam huc pertinentes nec cum aliis communi„catos sicque in aliis quoque philosophis obti„gisse etc." Ex quo loco maxime memorabili patet, hanc Enthusiasmi doctrinam Arabes quosdam ab Orientalibus accepisse, et tum demum physiologiae Peripateticae attemperauisse. Quod vt probat fanaticum illud philosophiae Orientalis genus etiam Arabibus innotuisse, ita docet quoque, eam in Aristotelicos sensus fuisse mutatam, vt ex annotato parallelismo patet. Hinc haec quoque particula suo modo ad historiam philosophiae Orientalis pertinet.

tum esse posse: esse tamen aeternum. Item inesse corporibus coelestibus, quintam aliquam naturam siue elementum, esseque coelo figuram sphaericam: et quo propinquior sphaera siue orbis coelestis supremo, cui primus motor adest, fuerit, tanto perfectiorem esse, tantoque celerius moueri. Esse elementa corpora simplicia, in quae alia corpora composita resoluantur: iis autem inesse duas qualitates, leuitatem et grauitatem, illamque sursum, hanc deorsum ferri. Contraria sibi esse elementa ratione grauitatis et leuitatis, inuicem commutari corpora; praeesse animam vegetatiuam vegetationi, sensitiuam sensibus, rationalem rationi; esse duplicem intellectum agentem et patientem: illum aeternum, immortalem, impatibilem, actiuum, et ab omni corporis commercio remotum esse. Esse vero eum vel theoreticum vel practicum. Mortem esse extinctionem caloris naturalis, vitae vero caussam aequilibrium humidi vitalis cum calore naturali. Entia tantum esse, quae ex materia formaque componantur: hincque substantias compositas tantum definiri posse. Non posse generari materiam et formam. Esse etiam potentias alias cum ratione, alias sine ratione. In rebus, quae mutationem non patiantur, falli neminem posse; vnum et idem opponi multis; dari tria substantiarum genera, quae interire possint, vt plantae et bruta, quae non intereant, vt coelum, et quae aeternae et immobiles sint. Dari aeternas substantias, eo quod detur motus aeternus, easque immateriales esse et ab aeterno mouere se actu debere. Imprimere motum reliquis intelligentiis motorem primum; non esse obnoxiam mutationi caussam motus primam, esseque id quod supremum atque necessario existat, rerum omnium primam et necessariam caussam Deumque. Esse Deum ens aeternum, immobile, insensibile, indiuisibile, infinitaeque virtutis, fruique aeterna et perfecta vitae beatitate eamque vitam in intuitione atque contemplatione sui perfectissime consistere. Sub hac vero prima caussa alias esse substantias sphaerarum motrices, hasque esse spiritus atque numina etc. . Haec et alia huius generis multoties in hac fabula Milesia occurrunt, quae γνησίως Peripatetica esse, norunt, qui physiologiam Aristotelis a limine salutarunt. Quae si cum tota illa Nostri narratione comparantur, patebit, philosophum autodidactum Enthusiasmum philosophiae Orientalis, fanaticumque illum, quem sibi constituit in intuitiua Dei cognitione, finem ad systema Aristotelis transtulisse, soccumque adaptasse cothurno. Id quod primo quidem intuitu mirum alicui atque παράδοξον videri queat, propius tamen inspectum adeo peregrinum non videbitur cogitanti, Platonicos recentiores eodem fere modo hunc Enthusiasmum in intuitiua Dei cognitione constituentes non Platonico tantum et Orientali, sed etiam Aristotelico systemati mire inter se confusa locum fecisse. Quod qua ratione factum sit et physiologica dogmata toto coelo inter se diuersa atque dissonantia in vnum conspirare finem coacta sint, in historia philosophiae Alexandrinae *Tomo secundo* enarrata pro-

ta prolixe satis expositum est, nec ob breuitatis studium hoc loco repeti potest, conferri vero omnino debet, si mysticam hanc Saracenorum philosophiam Peripateticismo copulatam intelligere velimus.

Fanaticismus philosophiae Peripateticae Saracenorum.

Neque tantopere abhorrent ab hoc fanaticae philosophiae fine scopoque dogmata metaphysica et physiologica Aristotelis, quam prima fronte videntur. Cum enim intellectus actiuus ex illa intelligentiarum diuinarum catena atque syrmate sit vltima earum quae a prima caussa dependent, ille vero omnibus hominibus extrinsecus adsit, facile inde deduci potest, quomodo iste intellectus ad intuitionem DEI reducendus sit. Mouere enim sphaeras inferiores, vel intelligentias potius illis regendis affixas primum motorem appetitione et desiderio, ipse dixit Aristoteles, vt, suo loco probatum. Dum itaque intellectus hominis particula et illius diuini intellectus, necessario ad caussam primam appetendam mouetur, nec aliter iste motus nisi intellectione conficitur, si Stagiritam audis. Quae genuina fundamenta sunt Enthusiasmi Peripatetici, quae effecerunt, vt toties inter asseclas Aristotelis apud Arabes et Christianos inuenti sint, qui vna cum Peripatetica philosophia mysticae quoque theologiae adhaeserunt. Qua de re scriptores historiae theologiae mysticae consulendi sunt [r], et in his, qui acute vidit IACOBVS THOMASIVS [s] adeundus est. Ex his autem intelligitur, crassas Muhammedis cogitationes et deliria occasionem dedisse ingeniis profundioribus et philosophantibus, de diuinis digniori aliquo modo cogitandi, et ineptam illam vulgaris religionis traditionem clanculum reiiciendi. Satis luculenter ad id digitum intendit Thophail monens [t], *sectam Hanifiticam et legem Mohammedicam vetare homines in eam se immittere, et monuisse, vt ab ea sibi cauerent, ideoque summos viros hanc contemplantium philosophiam ipsumque statum visionis et gustus clanculum habuisse, et inter arcana dogmata retulisse.* Quae vt satis docent, ea quae apud Muhammedanos magis philosophice dicuntur, non legis Islamiticae auctori, ipsique religioni ab homine ἰδιώτῃ profectae tribuenda esse, vt aliquoties monuimus; ita philosophiam de vulgi superstitione in ingeniis excelsioribus triumphum egisse comprobant, et a communi Muhammedanorum turba philosophos hos segregant. Qua de re ipsa Thophaili praefatio luculento testatur commentario. Ceterum cum ad hunc Enthusiasmum totam philosophiam suam iste αὐτοδίδακτος retulerit, caussa ex eo patet, cur, qui inspirationes inter Britannos iactant, libro huic tantopere fauerint, curque iis, qui mysticam theologiam sectantur, placuerit. Semper enim hunc Veneris pullum suos amatores reperisse, historia philosophica testis est omni exceptione maior. Et haec quidem introductionis loco ad hunc libellum dicta sufficiant, ne cramben bis ponere

r) Videndi quos laudat Io. CHR. WOLFIVS bibl. Hebraeae P. I. p. 14. not. (i)

s) De definit. Sapientiae s. origin. hist. philosophicae.

t) loc. cit. p. 15

nere necesse habeamus. Iam ipsum audiemus philosophum sponte natum, et sine praeceptore doctum, ita praecipientem:

Thophaili physici et metaphysica.

§. XVII. I. Possibile est, vt in regione sub linea aequinoctiali sita propter aëris maxime salutaris et temperati indolem absque matre aut patre nascantur homines, ita ipsam disponente luminis supremi, quod super ipsam oritur, influxu.

II. Fieri potest ista generatio spontanea, luto quodam annorum temporumque processu eo vsque fermentescente, donec in ipso conspirent calidum et frigidum, humidum et siccum, temperatura aequali et viribus pari.

III. Luti huius vbi magna est massa, partes quaedam aequalitate temperaturae alias superant, suntque generationi mixti aptiores, et temperatura gaudent maxime perfecta instar humanae.

IV. Agitata itaque materia exoriuntur quasi bullae prae summa eius massae viscositate, acceditque in medio eius viscosum quiddam cum exigua admodum bulla distincta in duas partes tenui velo discretas, subtili et aërio corpore plena, aequissima, quae ei conuenit, temperaturae.

V. Huic corpori coniungit se spiritus iussu Dei excelsi infusus, et tam arcte adhaerens, vt vix possit aut sensu aut intellectu separari.

VI. Spiritus hic perpetuo a Deo effluit, et lucem solis imitatur, quae continue in mundum influit.

VII. Spiritus iste, qui est ex mandato Dei, semper creaturis omnibus infunditur, sunt tamen ex illis, in quibus nullum ipsius apparet vestigium ob debitae dispositionis in iis defectum. Huiuscemodi sunt inanimata, quibus non inest vita, quaedam iterum sunt, in quibus vestigium eius aliquod apparet, veluti plantarum aliquae species: quaedam denique sunt, in quibus conspicua admodum est eius impressio, et haec sunt varia animalium genera.

VIII. Recipiunt quaedam animalia potiore modo spiritum illum, quia spiritui illi similia sunt, et secundum ipsius imaginem formantur. Talis speciatim est homo.

IX. Quod si adeo in illo valeat forma haec, vt prae ea quasi in nihilum redigantur omnes aliae formae, eaque sola superfit, adeo vt gloria lucis eius exurat quaecunque apprehendit, haec perfectioni proxima est. Hoc autem non accidit nisi in prophetis.

X. Vbi receptaculo illi se coniunxit spiritus iste, ceterae facultates omnes se ei subiiciunt, atque obsequium praebent, ex mandato Dei ipsi omnes subiectae.

XI. E regione istius receptaculi surgit alia bulla in tria receptacula diuisa, inter quae tenues sunt partitiones et peruii meatus, repletaque sunt

ſunt corpore aërio ab eo non diſſimili, quo repletum fuit primum receptaculum, niſi quod tenuius eſt illud.

XII. In tribus hiſce ventriculis ex vno diuiſis ſitae ſunt aliquae earum facultatum, quae illi ſubditae ſunt, iiſque commiſſa eſt illarum cuſtodia atque tutela, vtque deferrent, quicquid ibi oriretur ſiue magni ſiue parui ad ſpiritum primum in primo receptaculo ſitum.

XIII. Etiam e regione huius receptaculi a parte oppoſita receptaculo ſecundo orta eſt tertia bulla, aërio etiam corpore repleta, ſed quod duobus prioribus craſſius eſt, et in hoc receptaculo ſitae ſunt quaedam aliae ex facultatibus inferioribus, quibus conſeruandis et ſuſtinendis deſtinatum eſt.

XIV. Mutuo haec receptacula indigent auxilio et primo quidem duobus reliquis opus eſt ob ipſorum obſequium et famulatum, duobus aliis veluti principe opus eſt, qui imperet.

XV. Vtrumque tamen horum reſpectu membrorum, quae poſtea formata ſunt, tanquam princeps eſt, non ſubditus.

XVI. Primum autem vi illius ſpiritus, qui ipſi coniunctus eſt, ipſiusque flagrantis ardoris in conicam ignis figuram euadit, atque adeo denſum illud corpus, quod ipſum ambiebat, eiusdem figurae euadit, fitque ſolida caro craſſo operimento induta ad ipſius conſeruationem. Totum hoc membrum cor dicitur.

XVII. Iam vero reſpectu diſſolutionis ac diſpendii humoris, quod calorem conſequitur, neceſſarium erat aliquod, quod ipſi ſuſtentando et alendo inſeruiret, et perpetuo reſtauraret; quicquid de eo abſumeretur, neceſſe etiam erat, vt tangeretur ſenſu illius, quod ſibi conueniens eſſet, idque ad ſe attraheret, nec non ſenſu eius, quod ipſi contrarium eſſet, illudque a ſe repelleret.

XVIII. Huic fini inſeruiendo duo alia membra ſubſtituta ſunt, vna cum facultatibus inde oriundis. Et illud quidem, quod rebus ad ſenſum pertinentibus praeſidet, cerebrum eſt, quod de alimento ſtatueret, iecur. Vtroque opus eſt, primo (corde), vt ipſis calore ſuo ſuppetias ferret, et facultatibus, quae ipſis peculiares erant ab ipſo oriundis.

XIX. Horum omnium gratia intertexti ſunt inter ea varii meatus et tranſitus, quorum alii aliis latiores ſunt, prout rei neceſſitas poſtulat. Atque ita exiſtunt arteriae et venae.

XX. Et ſic porro tota corporis ſtructura atque omnia membra efformantur, vt ſolet embryo in vtero formari eiusque membra perfici, donec referat embryonem ex vtero iam proditurum.

XXI. Ita homine perfecto et formata ſcinduntur tegumenta illius maſſae luti, velut in dolore partus, et reſiduum luti aridum factum diſrumpitur [y]. Haec eſt illa generationis, quam vocant, ſpontaneae hiſtoria,

y) Haec a pag. 27. ad 43. fuſe narrantur.

ria, quam existere posse dudum sibi persuasit Aristoteles cum asseclis, quorum de formatione quoque embryonis hypotheses Thophail accurate expressit. Non se quidem ista statuere affirmat, sed quosdam ita praecipere tradit, et opinionem istorum hominum narrat, alios fingens, referre, hunc Hai Ebn Yockdan fluctibus ventisque expositum beneficio fluxus maris in insulam istam delatum, et refluxu maris accidente in arido relictum esse. Patet tamen ex ipsius auctoris narratione, plerosque sui temporis philosophos hanc generationem spontaneam habuisse pro possibili, dudumque obseruatum viris doctis, iam ante Thophailum eandem opinionem inter Arabes inualuisse, et Auicennam inter primos fere fuisse, qui ei calculum adiecerit [z]. Quod permouisse videtur viros doctos nonnullos, et inter hos eruditissimum HVETIVM [a], vt primam fabulae huius inuentionem ad Auicennam retulerint, quos tamen falli recte monitum B. IO. CHRISTOPH. WOLFIO [b], quamquam vix negari posse videtur, Thophailum argumentum ipsum non inuenisse, sed ab aliis rudi adumbratum penicillo elaborandum ornandumque suscepisse. Illud dubio caret, Auerroëm Thophailo σύγχρονον eiusque discipulum, epistolam eiusdem argumenti scripsisse, *de coniunctione cum Deo*, et ex ea forte caussa, fabulam hanc de Hai Ebn Yockdan ad hunc quoque auctorem a quibusdam referri [c]. Ex quo colligimus, in eodem luto haesisse Auerroëm, qui in hac quidem generationis spontaneae opinione vna cum gentilibus suis nihil noui attulit. Plerique enim philosophi, quibus ignota erat creationis historia, ad hunc lapidem offenderunt, quem in tanta rerum naturalium luce quosdam hodie quoque non prorsus euitare multo magis miramur. Certe inter veteres philosophos Ionicos plerosque generationem ad caloris et frigoris temperaturam, aërisque concretionem et rarefactionem retulisse, et Heraclitum [d], Aristotelemque [e] idem diu ante Arabes ita praecepisse, historia philosophica testatur. Quin nec Stoicorum rationes seminales aliud volunt, nec aliter praecepit Epicurus, cui eadem humani generis origo placuit [f]. Quae veterum Graecorum hypothesis vt miram dictis a Thophailo lucem conciliat, ita quo canali ad Arabes ea opinio dimanauerit, palam facit. Quam inepta vero et indigna philosopho ea hypothesis sit, meliori loco non habenda, quam totus iste homo fabularis Arabis philosophi, hoc loco demonstrari nec potest, nec debet, cum a nostro instituto alienum id sit. Ceterum cum spiritum hominis rationalem partem esse istius diuini Spiritus, qui ex Deo effluens inferioribus omnibus eius recipiendi capacibus se insinuet, philosophus Arabs asserat, patet inde luculenter, eum eodem prorsus sensu de intellectu hominis actiuo ex intellectu vniuersali exorto

z) Videnda, quae monuit POCOCKIVS in praef.

a) l. c. p. 21. cui alii praeiuere, laudati POCOCKIO l. c.

b) l. c. p. 15.

c) Vid. WOLF. l. c. p. 20.

d) Vid. GATAKER. ad Antonin. L. IV. §. 46. p. 167.

e) De generat. anim. L. II. c. 11. T. I. p. 846.

f) LVCRET. L. I. v. 799.

to fuiſſe philoſophatum, quo Auerroës potiſſimum eum ſtatuit. Ita vero dum ſpiritum hunc omnibus rebus ineſſe, eumque ex primo motore effluere dicit, clarius ea proloquitur, quae obſcurius muſſitauit Ariſtoteles, ita vero impium hoc dogma prodit ſuisque coloribus pingit, vt, ex quo fonte totus ille, quem vrget, Enthuſiaſmus, ſurrexerit, clariſſime pateat. Cum enim ſpiritus hominis ex Deo effluxerit, vi ſyſtematis emanatiui eum ad Deum fontem ſuum reuerti oportet, eique intime et eſſentialiter coniungi. Et ex his, qui naſum habent, nec philoſophiam ſobriam omnem eiurarunt, nobis non monentibus iudicabunt, quod pretium toti huic fabulae ſtatuendum ſit. Verum haec obiter. Iam porro philoſophi autodidacti audienda eſt hiſtoria.

XXII. Cum, quod ferae a natura acceperunt, auxilio et defenſione homo naturaliter careat, neceſſitate compellitur, vt de veſtitu aliisque quae ſibi vſui eſſe poſſunt, diſpiciat. Prolixe id proſequitur Thophail, puerumque biennem vel triennem iis nobis meditationibus occupatum depingit [g], quas in viro adulto et philoſophicae meditationis non ignaro vix reperias. Hacque ratione vbique fingendi leges migrat. Sed haec homini ad illas nullo modo attendenti condonanda ſunt, heicque ea ſemel monuiſſe ſufficiat.

XXIII. Cum homo manus habeat, quibus ferae carent, intelligit inde vires ſuas, feras longe exſuperantes [h].

XXIV. Omnes ſenſus certis impedimentis exponuntur externis, quibus eorum operationes ſufflaminantur, eaque ad recte conſtituendum eorum vſum prius remouenda ſunt [i].

XXV. Ceſſantibus omnibus ſenſuum operationibus motuque cum nullum externum vitium aut impedimentum adeſt, cauſſae in membro aliquo a viſu amoto atque in interiori corporis parte recondito, ſine cuius ope nullum membrum exterius ſuo munere fungi poteſt, ſed damnum per vniuerſa membra diffundit, quaerenda eſt. Et hoc quidem membrum cor eſt [k].

XXVI. Mortuo animali cum ceſſant ſenſuum operationes, nihil tamen in eius figura partibusque poſt mortem inuenitur, quod obſtaculum afferat, easque operationes impediat, colligitur inde, aliud quiddam abeſſe, quod cauſſa operationum ſenſuum corporisque prius fuerit [l].

XXVII. Cum videmus, illud quod in corpore habitauit, diſceſſiſſe, idque, illo adhuc integro, reliquiſſe, probabile eſt, idem ad ipſum non rediturum poſtquam ei contigit deſtrui ac lacerari. Totum vero hoc corpus merito contemptibile videtur, ac nullius pretii, reſpectu illius rei, quae illud incoluit et poſtea reliquit; eo quod inſtrumentum tantum fuit illius, quae actiones atque operationes edidit [m].

 XXVIII.

g) In philoſ. autodid. p. 44.
h) p. 47.
i) p. 50. 51.
k) p. 51.
l) p. 58.
m) p. 59.

XXVIII. Sepeliendum tamen corpus in terra est.

XXIX. Ignis res est omnium maxime admiratione digna et in pretio habenda [n].

XXX. Cum ignis validissimas habeat vires, effectusque edat optimos, recte inde colligitur, id quod in corde hominis est, eiusque operationes edit, eiusdem esse generis, et naturae, idque confirmat calor, qui in animalibus omnibus viuentibus ostenditur, frigusque quod post mortem contingit continuum, summus etiam calor, qui in viuentis pectore sentitur [o].

XXXI. Humidus ille calidusque vapor in corde, qui animali motum dedit, illas operationes edit, et vera earum caussa est, vitamque efficit.

XXXII. Omne peculiare animal, licet multa sint ipsius membra, variique sensus motusque, vnum tamen est, respectu spiritus illius, qui ab vno centro originem ducit, vndeque distributio eius in alia membra ortum habet, omnia autem membra ei subseruiunt, vel ab eo instruuntur [p].

XXXIII. Vnus tantum est spiritus animalis, cuius ope membra suas operationes edunt, quorum nullum munus suum potest peragere, nisi ope eius quod ad illud a spiritu illo deriuatur per meatus, qui arteriae dicuntur, ita vt quoties aut abrumpuntur isti meatus aut obstruuntur, cesset illius membri actio [q].

XXXIV. Hae autem arteriae spiritum illum e ventriculis cerebri deriuant, cerebrum a corde recipit.

XXXV. Magna spiritus est in cerebro copia, quia illud locus est, in quo varie distribuuntur multae ipsius partitiones.

XXXVI. Quod si membrum aliquod quocunque pacto spiritu hoc priuetur, cessat ipsius actio, fitque instar instrumenti abiecti, quo nemo vtitur et prorsus inutile est.

XXXVII. Si vero spiritus omnino e corpore discesserit, aut ratione quauis absumatur, vel dissoluatur, simul totum corpus motu priuatur, et ad statum mortis redigitur.

XXXVIII. Rebus omnibus cum homine comparatis, apparet, earum qualitates ex parte cum hominis qualitatibus congruere, et ex parte differre, et illius respectu, in quo conueniunt, vnum esse, respectu vero illius, in quo discrepant, varia esse atque multa [r].

XXXIX. Itaque in rerum inspicientes proprietates, quibus inuicem distinguuntur, videmus tam varias illas et multifarias esse, vt numerum excedant, et tam late se diffundere rerum naturam, vt comprehendi nequeat.

XL. Quamuis membra omnia multa sint, et vnumquodque eorum in partes plurimas diuidi possit, ita tamen inuicem connexa sunt, vt nullum

n) THOPHAIL in philos. autodid. p. 63. o) p. 64 p) p. 67. q) p. 68. r) p. 72.

nullum sit inter ea vllatenus discrimen, atque vnius rationem habeant, neque illa inter se differant, nisi respectu diuersitatis actionum, diuersitas autem illa est ex caussa eius quod ipsi peruenit a vi spiritus animalis.

XLI. Spiritus hic vnius est essentia, isque ipse vera ratio essentiae est, cetera vero membra omnia quasi instrumenta sunt.

XLII. Eadem ratione omnes animalium species vnum sunt hoc contemplandi modo, et omnia vnius speciei indiuidua inuicem similia, tam quoad partes exteriores, quam interiores, apprehensiones, motus et inclinationes, nec inter se differunt, nisi in paucis quibusdam rebus, respectu earum in quibus congruunt. Ex quo recte infertur: spiritum illum, qui in tota illa specie est, rem vnam esse, nec aliter differre, nisi quod in varia corda distribuatur, adeo vt, si fieri posset, vt totum illius, quod iam in cordibus istis dissipatur, colligi posset, et in vno vase poni, totum illud vna res foret, cui tantum respectu quodam multiplicitas accidat [s].

XLIII. Tota itaque species vna est, et indiuiduorum multiplicitas est instar membrorum multiplicium, quae vnam tantum personam constituunt.

XLIV. Omnes porro animalium species in hoc congruunt, quod sensum habent, et nutriuntur, et sponte sua se mouent, quocunque volunt. Quae actiones spiritus animalis propriae sunt, alia vero, quibus post hanc conuenientiam animalia discrepant, non sunt admodum propria spiritui animali.

XLV. Ex hac consideratione patet, spiritum animalem, qui in toto animalium genere est, esse reuera vnum, licet ipsi insit discrimen aliquod paruum, quod vni magis speciei quam alteri proprium esset. Totum itaque animalium genus vnum est.

XLVI. Eadem est quoque plantarum ratio, quarum variae species contemplantes videmus indiuidua cuiuscunque speciei esse inuicem similia, quoad ramos, folia, fructus et actiones, atque adeo omnes eius respectu vnum quid esse, nempe respectu conuenientiae, quae videtur in actionibus nutritionis et incrementi [t].

XLVII. Vno quoque mentis conceptu totum animalium genus et plantarum coniungentes, videmus omnia in eo conuenire, quod nutritionem et incrementum admittant, nisi quod animalia plantas superent, et in hoc excellant, quod sentiant et apprehendant, cui tamen simile plantis quoque inest. Inde nobis constare potest; et plantas et animalia vnum quid esse, respectu rei vnius, quae vtrisque communis est, quae vero in eorum vno magis perfecta est, in altero vero impedimento aliquo cohibita.

XLVIII. Corpora quae neque sensum habent, neque nutritionem, neque incrementum, cuiuscemodi sunt lapides, terra, aqua, aër et ignis, quae-

s) Tophail in philos. autodid. p. 75. t) p. 76.

quaeque dimenſionem habent, ſc. longitudinem, latitudinem et profunditatem, aliter inter ſe non differunt, quam quod alia ſint colorata, alia absque colore, alia calida, alia frigida etc. poſſunt etiam calida frigeſcere, et frigida incaleſcere, aqua in vapores conuerti, exque vaporibus generari aqua, et quaecunque comburuntur, in cineres, flammam et fumum conuerti, fumus vero terrae ſubſtantiae in fornice lapideo fieri ſimilis. Ex quibus apparet, haec quoque omnia reuera eſſe vnum aliquid, licet aliquo reſpectu illis contigerit multiplicitas [u].

XLIX. Cum itaque actiones rerum omnium, tantum ratione organorum differant, actionesque illae non ſint eſſentiales, ſed aliunde ab alia quadam re deriuentur, ita vt, ſi pari modo ad alia iſta corpora deferrentur, eſſent illa huic ſimilia; eſſentiam actionibus nudatam conſideranti patebit, illam non aliud eſſe, quam corpus eiusdem cum his generis: et omnia corpora vnum quid eſſe, tam quae in ſe vitam habent, quam quae non habent; tam quae mouentur, quam quae quieſcunt, niſi quod quaedam actiones procedant ratione organorum.

L. Hoc modo inferri debet, totam creaturarum fabricam vnam eſſe, quas primo intuitu multas eſſe putamus, absque numero aut fine [x].

LI. Vnicuique corporum naturalium vna ex his qualitas ineſt, vt vel ſurſum tendat, velut fumus, flamma et aër, aut in contrariam illi partem deorſum moueatur, vt aqua, terra etc.

LII. Nullum autem ex omnibus iſtis corporibus ab vtroque horum motuum liberum eſt, nec quieſcit, niſi cum obſtat impedimentum aliquod, quod ipſi viam interrumpit.

LIII. Conueniunt autem grauitas et leuitas corporibus non qua talibus, ſed competunt notioni corporeitati ſuperadditae: quia ſi pertinerent ad corpus quatenus corpus, nullum reperiretur corpus, cui non ineſſet vtraque earum qualitatum; reperimus autem graue leuitatis omnis expers, et leue aliquod cui nulla ineſt grauitas: et haec duo procul dubio duo corpora ſunt, quorum vtrique notio aliqua ineſt, qua ab altero diſtinguitur corporeitati ſuperaddita, qua alterum ab altero diuerſum fit, quae ſi non adeſſent, forent res vna omni reſpectu [y].

LIV. Eſſentia itaque vtriusque horum ex duabus notionibus eſt compoſita, quarum altera ea eſt, in qua ambo conueniunt: nempe notio corporeitatis, altera, qua inuicem differunt, quaeque notioni corporeitatis coniungitur, nempe graue vel leue.

LV. Vera itaque ratio eſſentiae vniuscuiusque compoſita eſt ex notione corporeitatis et re quadam illa corporeitati ſuperaddita, ſicque cognoſcuntur formae corporum ſecundum diuerſitatem ſuam.

LVI. Hae formae ſenſu non percipiuntur, ſed modo aliquo ſpeculationis intellectualis [z].

LVII.

u) Thoph. in philoſ. autodid. p. 79. x) p. 80. y) p. 83. z) p. 84.

LVII. Spiritus animalis, cuius ſedes eſt cor, neceſſario notionem aliquam corporeitati ſuae ſuperadditam habet, qua idoneus eſt, ad mira haec opera praeſtanda e variis ſenſationum modis, variisque apprehendendi rationibus, et variis etiam motuum ſpeciebus, eſtque notio illa ipſius forma et differentia, qua ab aliis corporibus diſtinguitur, et haec eſt anima ſenſitiua ſiue animalis. Sicque res quae plantis vicem caloris radicalis in animalibus ſupplet, eſt quiddam ipſis proprium, quod eſt ipſarum forma, nempe anima vegetatiua. Ita omnibus etiam corporibus animatorum aliquid proprium eſt, cuius vi vnumquodque eorum actionem ſibi propriam peragit; veluti varios motuum modos et qualitatum ſenſibilium ſpecies, eaque res cuiusque eorum forma eſt, quae naturae nomine indigitatur.

LVIII. Quae itaque corporeitati notio ſuperinduitur atque adpingitur ea eſt, quae animae nomine exprimitur [a].

LIX. Vniuerſa corporum multitudo in forma aliqua conuenit, vnde actio aliqua aut plures procedunt: quaedam autem iſtius multitudinis pars, licet cum omnibus in ea forma conueniat, inſuper aliam formam habet iſti ſuperadditam, a qua actiones quaedam emanant: iſtius quoque partis claſſis aliqua licet cum parte iſta in prima et ſecunda forma conueniat, tertia forma aliqua ab illis diſtinguitur, vnde emanant actiones quaedam: e. g. omnia corpora terreſtria et grauia multitudinem vnam conſtituunt, quae in eadem forma conueniunt, a qua profluit motio deorſum, quamdiu nihil impedit, quo minus deſcendant, et cum vi aliqua ſurſum moueantur, deinde ſibi permittantur, formae ſuae vi tendunt deorſum: huius autem generis pars aliqua, veluti plantae et animalia, licet cum praecedenti multitudine in ea forma conueniat, aliam inſuper formam habet, a qua fluunt nutritio et accretio, quae oriuntur a forma, quae vocatur, anima vegetatiua. Huius autem partis quaedam et ſpeciatim animalia, licet cum parte illa formam primam et ſecundam communem habeant, tertiam tamen formam ſuperadditam habent, a qua proueniunt ſenſatio et motus localis.

LX. Omnis porro ſpecies peculiaris animalium proprietatem aliquam habet, qua ab aliis ſpeciebus ſeparatur, atque ab iis diſtinguitur, et diuerſa fit, eaque a forma aliqua iſti propria profluit, quae ſuperaddita eſt notioni formae illius, quae cum aliis animalibus illi communis eſt [b].

LXI. Haec ſenſibilia corpora, quae ſunt in mundo generationis et corruptionis, compoſita ſunt alia ex pluribus, alia ex paucioribus notionibus, notioni corporis ſuperadditis.

LXII. Aqua eſt res haud multae compoſitionis ob paucitatem actionum, quae ab ipſius forma proueniunt; idem etiam de igne et aëre valet. Terrae vero partes aliae ſimpliciores ſunt aliis.

LXIII.

a) Thophail in philoſ. autodid. p. 87. b) p. 88.

LXIII. Cum quatuor iſta alia in alia conuertantur, vnum aliquod eſſe debet, ex quo omnia participant, idque eſt notio corporeitatis.

LXIV. Oportet autem vt vacua ſit res illa notionibus iſtis, quibus quatuor haec mutuo a ſe diſtinguuntur, et neque ſurſum moueatur neque deorſum, neque calida ſit, neque frigida, neque humida, neque ſicca, quia nulla harum qualitatum omnibus corporibus communis eſt, ideoque non pertinet ad corpus, quatenus corpus eſt [c].

LXV. Inquirentibus itaque in adiunctum aliquod, quod omnibus corporibus tam inanimatis, quam animatis ſit commune, nullum occurrit aliud praeter notionem extenſionis ad tres dimenſiones, quae in omnibus reperitur. Ea igitur pertinet ad corpus, quatenus eſt corpus.

LXVI. Senſui autem ſe non offert corporis alicuius exiſtentia, quae vnum hoc adiunctum habet, ita vt non habeat notionem aliquam extenſioni praedictae ſuperadditam, ſed ſit prorſus vacua aliis formis.

LXVII. Vltra hanc extenſionem autem eſt alia notio, quae illud eſt, in quo exiſtit iſta extenſio, cum haec extenſio non poſſit per ſe ſubſiſtere, adeoque extenſionis et corporis notiones inter ſe differunt.

LXVIII. Corpus itaque reuera ex duabus notionibus conſtat et compoſitum eſt, nempe corporeitate et extenſione, nec corpus aliquod intelligi poteſt, niſi ex duabus hiſce notionibus compoſitum [d] et conflatum, neque earum vna ſine altera ſubſiſtere poteſt. Illa itaque materia haec forma eſt: illa in eodem ſtatu permanet, haec mutari poteſt et ſucceſſiue varias figuras induere.

LXIX. Aqua, ſi in eo ſtatu permittitur, quem ipſius forma exigit, apparet in ea frigus ſenſibile et propenſio ad deorſum mouendum, quae duae actiones ita ex ea procedunt, vt vbi ipſam deſerunt, prorſus auferatur formae ratio, et formae aqueae ratio ex iſto corpore diſcedat, cum inde emanarent actiones, quibus proprium erat, ab alia forma oriri, et de nouo oriatur forma alia, quae ipſi prius non inerat, atque ab ea profluant actiones, e quarum natura non eſt, vt inde procedant, quamdiu priori forma informata eſt [e].

LXX. Neceſſe autem eſt omni, quod de nouo producitur, producente, atque inde concluditur debere quoque exiſtente effectu, effectorem exiſtere ſiue cauſſam efficientem.

LXXI. Eſſentia formarum talis eſt corporis diſpoſitio, a qua actiones eius proueniunt, ſiue aptitudo ad iſtos motus producendos [f].

LXXII. Actiones, quae a corporibus procedunt, non ſunt reuera ipſarum, ſed cauſſae efficientis, quae per iſtas actiones attributa illa produxit, quae illis tribuuntur. Recte hoc intelligendum eſt, ex mente philoſophi αὐτοδιδάκτου, non enim cauſſam tantum efficientem requirit, vt potentia formae deducatur in actum, ſed ad vnum illum effectorem cauſſam-

c) Thoph. in philoſ. autodid. p. 91.

d) Vrget hoc argumentum aduerſus Carteſianos corpus cum extenſione confundentes, et maiori id luce et perſpicuitate donat Io. Lockivs de intell. humano L. II. c. 13. §. 11. p. m. 186. ſeqq.

e) p. 95.

f) p. 96.

caussamque rerum omnium agentem vnicam, Deum respicit, illique soli actiones corporum omnium immediate tribuit. Prouocat enim ad textum Al-Corani, vbi dicitur: *Vos non intermisistis eos, sed Deus interemit, et tu non proiecisti, sed Deus proiecit.* Ex quo loco clarum est, systema caussarum occasionalium non inuentum esse nudius tertius a discipulis Cartesii excogitatum ad prouocandum ex machina Deum, sed iam Arabes propter Enthusiasmi sui praesidium inter genuina Peripateticae scholae praecepta illi locum fecisse. Id quod eo minus mirandum, cum fatalis illa rerum omnium series, quam constituisse Muhammedem in antecedentibus diximus, sua quasi sponte hoc systema progignat. Id quod cum Aristotele eo magis conciliari potuit, quo magis inter intelligentiam eius supremam atque infimam, mediantibus reliquis intelligentiis sphaerarum praesidibus intercedit catena fatalis atque subordinatus influxus, quo formae illae rebus omnibus materialibus imprimuntur in mundo sublunari.

LXXIII. Coelum omnesque in illo stellae sunt corpora, quae extenduntur secundum tres dimensiones longitudinis, latitudinis, profunditatis [g].

LXXIV. Haec autem corpora infinita esse non possunt: Corporis enim infiniti notio absurda est. Corpus enim coeleste certe finitum est ex illa parte, quae nobis proxima est, et sensibus nostris obuia, teste visu nostro: ex illa vero parte, quae huic opponitur, itidem impossibile est, vt extendatur in infinitum, quia si concipiamus duas lineas ab hac parte, quae terminatur, incipientes, quae in corporis profunditate secundum ipsius extensionem in infinitum procedant; deinde supponamus, alteri duarum harum linearum magnam partem abscindi ex illa parte, cuius extremitas finita est, et tum sumatur de ea, quod superest, atque extremi eius, in qua facta est abscissio ista, applicetur extremitati illius, cui nihil abscissum est, et linea illa, cui aliquid abscissum est, parallela ponatur lineae illi, cui nihil abscissum est, procedente simul cum ipsis intellectu ad illam partem, quae infinita esse dicitur; reperiemus vel duas lineas in infinitum extendi, et ita neutram earum breuiorem esse, quod est absurdum; vel si intra eius progressum interrumpatur, et simul cum ea extendi desinat, fore finitam, et cum reddatur ei pars illa abscissa, quae finita erat, totam esse finitam, atque adeo in quocunque corpore illae lineae designari possunt, illud esse finitum. Corpus itaque coeli finitum est.

LXXV. Cum autem corpora coelestia motu circulari moueantur, vt clarissime intelligitur in sphaera recta, sequitur inde coelum esse figurae sphaericae.

LXXVI.

g) THOFHAIL in philos. autodid. p. 99.

LXXVI. Patet id etiam ex eo, quia corpora coeleſtia et orientia, et cum coeli medium tenent, et occidentia in eadem magnitudinis proportione apparent, cum alias vel propinquiora vel remotiora eſſent, et magnitudine apparenti differrent [h].

LXXVII. Motus corporum coeleſtium non niſi in pluribus ſphaeris eſt, omnibus in vna contentis, quae ſuprema eſt, eaque quae ceteras omnes ab Oriente in Occidentem mouet ſpatio diei et noctis.

LXXVIII. Orbis coeleſtis vniuerſim, et quicquid continet, eſt tanquam vna res ex partibus inuicem coniunctis compoſita, omniaque corpora, veluti terra, aqua, aër, plantae, animalia ceteraque eiusmodi omnia in ea ſunt contenta, nec extra illius limites egrediuntur, totumque illius indiuiduum aliquod animal quam proxime refert, et ſtellae in eo micantes ſenſibus animalis reſpondent, et diuerſae in eo ſphaerae inuicem contiguae animalis membra referunt, et quod in eo eſt de mundo generationis et corruptionis, refert illa, quae ſunt in ventre animalis, vti varia excrementa atque humores, ex quibus ſaepe etiam in eo generantur animalia, veluti in maiori mundo generantur [i].

LXXIX. Vtrum vero mundus res ſit, quae de nouo orta eſt, poſtquam non fuerat, et ex priuatione in exiſtentiam emerſerit? aut ſit res, quae nunquam non olim extiterit, et quam nullo modo praeceſſerit priuatio, ita diſputari poteſt, vt neutra harum ſententiarum alteri praeponderet [k]. Fuſe hic de aeternitate mundi et ſubtiliter diſputat philoſophus Arabs, et quae pro ea, atque quae contra eam afferri queant rationes acute enumerat, quae tamen eius φιλοσοφόυμενα hoc loco repetere omnia locus et inſtitutum noſtrum non patiuntur. Hinc ὡς ἐν συνόψει monemus, contra mundi aeternitatem id potiſſimum vrgere Thophailum: aeternitatem mundi iisdem premi difficultatibus, quibus cingi infinitatem eius ſupra monuerat Illud quoque, quod accidentibus de nouo productis non eſſet vacuum, ipſum etiam de nouo productum eſſe debere, ſiquidem non poſſit eis prius dici, adeoque nouum ſimul eſſe neceſſe ſit. Pro mundi vero aeternitate id potiſſimum afferre philoſophum Arabem, productionem alicuius rei vel ipſius mundi nouam, poſtquam non extitiſſet, non intelligi poſſe, niſi ſupponatur tempus, quod illud praecederet, tempus autem cum in mundo ſit, ab eo ſeparari et ante eum poni non poſſe. Non poſſe quoque afferri rationem, cum effector mundi eum neceſſario producere debuerit, cur non prius produxerit? cum nec interna mutationis illius cauſſa, nec externa, quae non fuit, afferri poſſit. Haec philoſophum ſuum Hai diu multum ponderaſſe, nec de eo aliquid certi ſtatuiſſe ait. Ex quo loco patet, Arabem ancipiti illo problemate, quod Ocellus Lucanus iam affirmauit, et ab eo mutuum accepit Ariſtoteles, miros vero in ſenſus deprauarunt Eclectici ſiue Ariſtotelico-Platonici,

h) Thophail in philoſ. autodid. p. 103. i) p. 104. k) p. 107. ſeqq.

Platonici, in priſtinos ſenſus propendentibus Peripateticis γυησιωτέροις, confuſum, non auſum fuiſſe ſententiam ferre. Ex vna enim parte Muhammedana obſtabat religio, quae creationem mundi ſtatuit; ex altera parte pugnabat philoſophia Peripatetica, cuius phyſiologia tota aeternitati mundi innititur. Prudenter autem a quaeſtione hac dirimenda abſtinuit, ne aut crabrones irritaret, quod ante ſe philoſophis nonnullis apud gentem ſuam eueniſſe nouerat, aut in philoſophiam peccaſſe videretur. Idque eo facilius ab eo fieri potuit, quod in meditationis ſuae via ad creatorem ſiue motorem primum, quem inquirebat, peruenire ſe poſſe videbat, licet intactam hanc quaeſtionem relinqueret.

LXXX. Quaecunque autem huius problematis pars admittatur, eadem tamen conſequuntur, nempe vel mundum non potuiſſe vi ſua in exiſtentiam prodire, ſed neceſſario requirere cauſſam efficientem, quae ipſum in actum produceret, illum autem effectorem a nullo ſenſuum percipi poſſe, eo quod corpus eſſe non poſſit, quia ad mundum non pertinet: hincque etiam corporis ei qualitates et extenſionem tribui non poſſe, et in mundum poteſtatem eum habere: vel ſi mundus aeternus eſt, motum quoque eius aeternum eſſe, et absque termino, quoad principium, cum nulla quies praecederet, vnde ſumat initium: omnem autem motum aliquod mouens poſtulare, illudque mundo ineſſe non poſſe, quia finitum eſſet, neque ineſſe corpori alicui externo, eſſeque igitur aliquid a corporibus abſtractum, et quod nullis corporeis adiunctis deſcribi queat[l].

LXXXI. Exiſtentia totius mundi eſt reſpectu diſpoſitionis ſuae ad motum huius motoris, qui vacuus eſt omni materia omnibusque corporeis adiunctis, abſtractus ab omni, quod poſſit ſenſus apprehendere, aut ad quod viam inuenire poſſit imaginatio, et cum effector ſit motuum coeli, ita vt ab omni differentia, innouatione, et ceſſatione immunes ſint, procul dubio penes ipſum eſt in illos poteſtas, illeque eorum notitiam habet. Adeoque neceſſario motor aeternus exiſtit, ſiue mundus aeternus ſit, ſiue minus.

LXXXII. Cum materiae omnis corporis forma aliqua opus ſit, quod non poſſit, niſi per eam, ſubſiſtere, neque realiter exiſtere absque ea, forma vero nullam reuera exiſtentiam habeat, niſi ab agente hoc voluntario, patet inde exiſtentia omnia agente hoc indigere ad exiſtentiam ſuam, et non eſſe cuipiam eorum ſubſiſtentiam, niſi ipſius ope, ac proinde illud ipſorum cauſſam eſſe, et ipſam illius cauſſatum, eo quod cauſſa efficiente opus habeant, a qua quoad eſſentiam ſuam dependeant, vt neque permanere poſſint, niſi illud permaneat, neque exiſtere, niſi illud exiſtat, neque ab aeterno eſſe, niſi illud ſit aeternum, illud autem ipſis non indigere, ſed ab iis liberum eſſe. Eſt enim eius potentia et virtus infinita, quae autem ab eo dependent, finita ſunt[m].

Aa 2 LXXXIII.

l) Thophail in philoſ. autodid. p. 110. 111. m) p. 112.

LXXXIII. Quaecunque itaque ſunt, et mundus, et quae in eo ſunt, ipſius opus ſunt et creatio. Suntque ipſo natura poſteriora, licet tempore poſteriora non ſint. Totus enim mundus ab hac cauſſa efficiente abſque tempore efficitur et creatur, cuius mandatum eſt, cum rem fieri velit, vt dicat ei: eſto, et eſt [n].

LXXXIV. Cum haec cauſſae efficientis opera intuemur, reſpectu habito ad eius potentiam, et cum admiratione tam rari artificii, tam accuratae ſapientiae, et ſubtiliſſimae ſcientiae, et conſpicua ſunt nobis etiam ex pauciſſimis eorum, quae exiſtunt, multo magis ex pluribus ea ſapientiae veſtigia, et miranda opificii quibus ſumma admiratione afficimur: certiores inde ſimus, omnia non niſi ab agente libero profluere, quod ſummae perfectionis ſit, immo ſupra omnem perfectionem, cui ne atomi quidem pondus ignotum ſit, ſiue in coelis ſiue in terra, nec quicquid eo aut minus ſit aut maius [o].

LXXXV. Cum animalia membris aptiſſimis gaudeant, eaque in vſus adhibere ſuos norint, edocta ab hoc effectore, recte inde colligitur, eſſe eum omnium munificentiſſimum et maxime miſericordem.

LXXXVI. Porro cum quicquid formae aliquid aut praeſtantiae, aut perfectionis aut potentiae habet, illud acceperit ab influxu illius agentis liberi, et ab illius exiſtentia et operatione; ſequitur inde quoque illud, quod ipſi natura ſua ineſt, eo maius eſſe, perfectius atque abſolutius, pulchrius, illuſtrius et diuturnius, nullamque eſſe proportionem inter ea, quae in ipſo ſunt, et quae in aliis.

LXXXVII. Omnia porro perfectionis attributa ei inſunt, et ab eo procedunt, immuniſque eſt, et ſeparatus ab omni defectus genere, eo quod priuatio in eo eſſe nequeat, qui eſt ens ſimplex, in ſe neceſſariae exiſtentiae, qui exiſtentiam dat omni quod exiſtit, et praeter quem nulla eſt exiſtentia, ille autem eſt exiſtentia, abſoluta perfectio, pulchritudo, ſplendor, cognitio, atque vt habet Coranus: *Ille, Ille, et omnia pereunt praeter eum.*

LXXXVIII. Tam digna eſt huius cauſſae agentis conſideratio, vt merito impediat hominem, quo minus alia cogitet praeter ipſum, et conſpectis veſtigiis operationis eius ille transferat ad opificem cogitationes ſuas, ipſiusque animus ab inferiori mundo ſenſibili penitus abſtractus ſuperiori intellectuali mundo penitus ſit addictus [p].

LXXXIX. Senſus nihil apprehendunt praeter corpus, aut quod corpori ineſt; ens vero hoc neceſſariae exiſtentiae immune eſt ab omnibus adiunctis corporeis quocunque reſpectu, nec vlla eſt ratio eum apprehendendi, niſi per id, quod non eſt corpus, neque facultas corpori inhaerens, neque aliquo modo a corpore dependens. Cum itaque illud per eſſentiam noſtram comprehendamus, et firma eius ſit nobis notitia, conſpi-

n) Thophail in philoſ. autodid. p. 113. o) p. 115. p) p. 116.

conſpicuum inde nobis eſt, eſſentiam noſtram comprehendentem illud eſſe incorporeum quid, cui nulla corporis adiuncta conueniant, et quicquid corporeitatis apprehendimus ab exteriore noſtri parte, non eſſe veram rationem eſſentiae noſtrae [q].

XC. Corruptio et diſſolutio ſunt ex adiunctis corporum, fiuntque formam vnam exuendo, et induendo aliam; illius itaque corruptio ſupponi nulla poteſt, quod non eſt corpus, neque corpore ad ſubſiſtentiam ſuam opus habet, ſed prorſus a corporeis rebus ſeparatur. Anima itaque immortalis eſt, et corrumpi non poteſt [r].

XCI. Omnes facultates apprehenſiuae aliquando potentia apprehendunt, aliquando actu. Et ſi facultatum harum aliqua nunquam actu apprehenderit, quamdiu potentia tantum apprehenſiua fuerit, non appetit peculiare aliquid apprehendere, quia nullam adhuc illius notitiam habet: quod ſi aliquando actu apprehenderit, et fiat poſtea potentia tantum apprehenſiua, quamdiu in potentia manet, cupit actu apprehendere, quia erga illud obiectum propendet. Et quanto perfectius, ſplendidius et pulchrius eſt iſtud, quod apprehenditur, ſemper maior eius erit appetitio, et maior ex ipſius deſiderio dolor. Si igitur datur aliquid, cuius perfectioni nullus eſt terminus, nec pulchritudini et ſplendori finis, ſed omnis perfectio et ſplendor ab eo procedit, qui illius rei priuatur apprehenſione, poſtquam illius notitiam habuit, infinito dolore afficietur, ſicut qui illud perpetuo apprehendit, inde non interruptam voluptatem, perpetuam felicitatem gaudiumque infinitum percipiet [s].

XCII. Cum autem enti illi neceſſario exiſtenti omnia perfectionis attributa conueniant, id autem, quod illud ens apprehendit, nec corporeum ſit nec corruptibile, ideo apprehenſioni iſti haec eſſentia idonea ſola eſt.

XCIII. Eſſentia itaque iſta, cum corpus morte exuit, ante cum corpore vteretur, aut nunquam nouit hoc ens neceſſario exiſtens, nec ipſi coniuncta fuit, nec quicquam de eo audiuit: atque hic homo cum e corpore exceſſerit, enti illi non coniungitur, nec eius deſiderio laborat, ſed in ſtatum brutorum degenerat, eo quod omnes facultates corporeae, intereunte corpore ceſſant, nec ea appetunt, ad quae facultates illae ferri ſolent, neque erga illa propendent, neque ob ipſorum abſentiam dolore afficiuntur vllo [t].

XCIV. Aut illa, antequam corpus exuiſſet, cognouit hoc ens ſummum, quantae perfectionis, magnitudinis, dominii, potentiaeque eſſet, mentis vero ſuae affectus ſecuta dum ſe ab illo auertit, a morte occupatur, et tum viſione illa priuatur, ipſius vero deſiderio laborat, ideoque permanet in cruciatu diuturno, atque infinito dolore afficitur, ſiue poſt longum taedium ex dolore illo liberanda ſit, et ad viſionem eam, quam appetebat,

q) THOPHAIL in philoſ. autodid. p. 119. r) p. 120. s) p. 123. t) p. 124.

petebat, perducenda; ſiue in iisdem cruciatibus in aeternum permanſura ſit, prout in vita ſua ad vtrumque horum eſſet diſpoſita, dum in ſtatu corporis eſſet.

XCV. Aut iſta eſſentia, antequam corpus exueret, ens illud exiſtens neceſſario nouit, et ſe totis illi viribus addixit, cogitationesque ſuas continue defixas habuit in ipſius gloriam, formam et ſplendorem, nec ab eo ſe auertit, donec ipſam occuparet mors, dum eſſet in ſtatu intuitiuo eiusque actu; haec cum e corpore exierit, permanet in perpetua voluptate, et continua felicitate atque gaudio ob continuatam viſionem entis illius neceſſario exiſtentis, et viſionis iſtius integritatem ab omni impuritate et mixtura, et ab ea receſſura ſenſibilia illa, in quae intentae fuerant corporeae iſtae facultates, quae reſpectu ad illum ſtatum cruciatus ſunt et mala et impedimenta. Probe conſideranda eſt harum aſſertionum ternio, luculentum enim exemplum praebet, qua ratione philoſophi Muhammedani, vanam ineptamque futurae felicitatis deſcriptionem, quam ad vulgi ſpem atque notionem attemperatam promiſit Muhammedes, emendauerint, et cum philoſophia in concordiam redegerint. Quamuis in hoc Thophaili ratiocinio ſit ἀνακόλουθον, quod cum placitis theologiae Muhammedicae conciliari nequit. Ait enim, in perpetuo cruciatu, animam quae Dei viſione aliquando potita ſed auerſa eſt ab eo, cum a morte e corpore iuberetur exire, torqueri, permanſuramque interdum in eo in aeternum. At ſi Muhammediſmi praecepta conſulimus, illis tantum hoc accidit, qui Deum negant, et nunquam eum agnouerunt. Talia plura in hoc commentario philoſophico obſeruare liceret, niſi breuitatis ſtudium nos cogeret, ea Lectoris attentioni et iudicio permittere, contentos vno exemplo hoc eum monuiſſe.

XCVI. Omnia animalium genera praeter hominem in acquirendis ſibi alimentis occupantur, et explendis corporis deſideriis detenti, ad exitum vsque e vita detinentur: quod manifeſtum facit, ea ens illud ſummum non cognoſcere, nec ipſius deſiderio teneri, vel ipſius notitiam ſibi acquirere, idque cum de animalibus ſtatuendum ſit, aequius eſt, vt de plantis ſtatuatur [a]. Et hic quoque ſine cenſura non dimittendus eſt philoſophus Arabs: non vrgebimus, ſupponere eum, non vero probare ſtatum illum animalium brutum, ſed concedemus, quod non abſurde poſtulat: ipſe ſibi contradicit, et ex principiis ſupra poſitis totius ratiocinii nexus ſubrui poteſt. Dixerat enim ſupra aſſertione ſexta: ſpiritum diuinum cuius particeps homo factus eſt, omnibus creaturis infundi, et tantum veſtigia eius non apparere ob debitae diſpoſitionis in iis defectum, in quibusdam conſpicuam admodum eſſe eius impreſſionem et haec eſſe varia animalium genera. Haec itaque ſi ſpiritus diuinitus impreſſi veſtigia produnt, idque puer fere iam obſeruauit Hai Ebn Yokdan, cur non adultus

a) THOPHAIL in philoſ. autodid. p. 137.

adultus et omnibus philosophiae mysteriis diuinitus initiatus idem in animalibus vidit, eaque bruta ratione nullum impressionis illius signum edere dixit? Verum saepius hac ratione labitur Thophail.

XCVII. Cum videamus stellas earumque sphaeras motus habere ordinatos, cunctasque rite dispostio cursu circumferri, esse etiam pellucidas et splendentes, nec vlli corruptioni aut alterationi obnoxias, merito inde subnascitur suspicio, esse ipsis praeter corpora sua essentias, quae cognoscant ens illud necessario existens, easque animae nostrae esse similes, et neque corpora esse, neque corporibus insitas [x]. Iam ex terra in coelum translatus philosophus αὐτοδίδακτος intelligentias sphaerarum motrices, quas ab Aristotele, is a Platone, Plato a barbaris acceperat, demonstrare satagit, ratione allata vetustissima quidem et decantata, sed tali, quae infirmior vix esse queat. Qua de re hoc loco Lectorem altius cogitare iubemus, vt ineptam physiologiae Peripateticae indolem ex loco hoc satis luculento non tam cognoscat, quam palpet manibus.

XCVIII. Corpora, quae in mundo generabili aut corruptibili sunt, alia sunt, quorum essentiae ratio constat ex vna aliqua forma notioni corporeitatis superaddita, qualia sunt quatuor elementa: alia autem, quorum ratio essentialis e paucioribus formis constat, quaeque ideo pauciores habent actiones, et longiorem a vita distantiam: quod autem forma plane destituitur, ei nulla inest ad vitam via, sed est in statu simili priuationi: illius autem, cuius rationis essentialis subsistentia e pluribus formis constat, plures sunt actiones et paratior ad vitae statum introitus: quod si ita disponeretur forma ipsa, vt nulla esset ratio ipsam separandi a materia, cui propria erat, tum vita eius maxime manifesta est stabilis ac viuida: illud autem quod omni forma destituitur, est ὕλη, priuationi similis, sine vita; quod per vnam formam subsistit, sunt quatuor elementa, quae debilem vitam habent, ob vnam tantum formam, qua vno tantum motu mouentur, plantae vero vita fortiori gaudent, et his animalia [y].

XCIX. Cum inter ea composita sit, in quo non dominetur vnius alicuius elementi natura, tunc omnia aequalis temperamenti in eo sunt, et paris virtutis, ita vt vnum alterius vires non retundat, sed agant in se inuicem aequali actione. Et quanto maior est illa aequalitas, et perfectior, tanto meliorem et perfectiorem habet vitam.

C. Cum itaque spiritus animalis, cuius sedes est in corde, sit maxime aequalis temperaturae, (est enim terra et aqua subtilior, igne vero et aëre crassior) ideo rationem medii obtinet, nulli elementorum contrarii, atque ita ad formam, quae animal constituit, disponitur, sicque dispositionem quoque habet ad perfectissimam vitam in mundo generabili et corruptibili: recteque inde concluditur, similem eum esse corporibus illis coelestibus, quorum formis nihil est contrarium [z].

CI. Est

x) Thophail in philos. autodid. p. 128. y) p. 131. z) p. 135.

CI. Eſt itaque homo animal ſpiritu conſtans aequalis temperaturae, ſimile omnibus corporibus coeleſtibus, ſpecieque diuerſum ab omnibus animalium ſpeciebus, et in alium finem creatum, et ad magnum quid deſtinatum: eſt enim vilior eius pars, corporea omnium ſimillima corporibus coeleſtibus, optima autem eius pars eſt res illa, per quam cognoſcit ens illud neceſſario exiſtens, diuinumque quid eſt, quod non mutetur, nec ei corporeum quicquam attribui poſſit, nec eius notitia acquiratur, niſi per ſe ipſum, quodque ſit cognitio et ſcientia, et ſcibile, neque in horum quolibet diuerſum quid ſit [a].

CII. Cum itaque corporibus coeleſtibus ſimilis homo ſit, neceſſarium eſt, vt illis aſſimiletur, et ipſorum actiones imitetur, et eorum qualitates induat. Quin cum ſimilis ſit enti illi neceſſario exiſtenti, eo quod ſeparatus eſt ab attributis corporis, muneris quoque ſui eſſe reputare debet, vt acquirere ſibi laboret proprietates eius, quacunque poſſit ratione, et ipſius qualitates induere, vtque ipſius actiones imitetur, et ſedulus ſit in promouenda eius voluntate, et res ſuas ipſe committat, et in omnibus decretis eius ex animo acquieſcat, atque iis gaudeat, licet corpus affligat, ipſique noceat, vel corpoream quoque partem omnino perdat [b].

CIII. In parte viliori refert homo alias animalium ſpecies [c], quia eſt ex mundo generabili et corruptibili, eaque varias rerum ſenſibilium ſpecies ab eo exigit, veluti cibum, potum et coniugium [d]. Nec hoc ei corpus fruſtra creatum eſt, nulloque fine coniunctum, itaque incumbit illi, vt ei proſpiciat, illudque rite conſeruet. Quae cura praeſtari non poteſt, niſi per actionem aliquam, quae reſpondeat actionibus aliorum animantium [e].

CIV. Actiones autem illae triplicem prae ſe ferunt reſpectum, vel ad irrationalia animalia, vel ad corpora coeleſtia, vel ad ens neceſſario exiſtens. Prima actio neceſſaria eſt, propter corpus craſſum, ſecunda propter ſpiritum animalem in corde ſedentem, qui eſt principium totius corporis eiusque facultatum, tertia propter ipſiſſimam ſuam eſſentiam, qua ens illud ſummum cognoſcit.

CV. Felicitas autem hominis et immunitas a miſeria collocatur in perpetua viſione entis illius neceſſario exiſtentis, adeo vt in eo ſtatu ſit, vt ſe ab eo ne ad nictum oculi auertat.

CVI. Per primam ex modo dictis actionem nihil quidem acquirit homo viſionis huius, ſed potius diſtrahitur et impeditur, cum in rebus ſenſibilibus verſetur, quae velum aliquod ſunt huic viſioni interpoſitum [f]; opus

a) Thophail in philoſ. autodid. p. 136.
b) Idem l. c. p. 139.
c) Et tamen paulo prius dixerat, non eſſe reliquis animalibus, ſed corporibus coeleſtibus quoad corpus, ſimilem hominem.
d) Yockdanides autem alium hominem nondum viderat, vnde igitur coniugii ei adfuit notio?
e) Thophail in philoſ. autodid. p. 139.
f) Idem l. c. p. 140.

opus tamen ea eſt aſſimilationis actione ad conſeruandum ſpiritum animalem, per quem ſecunda aſſimilatio acquiritur, et hoc modo patet eam neceſſariam eſſe, licet noxa non careat.

CVII. Secunda autem actionis conformitate acquiritur magna quidem viſionis portio, ſed viſio interim talis, cui ineſt mixtura, qua, qui ita videt, ſuam etiam eſſentiam vna intelliget, et ad ipſam reſpiciat.

CVIII. Tertia autem conformitate integra acquiritur viſio, et ſincera attentio nullum quocunque modo reſpectum habens niſi ad ens iſtud neceſſario exiſtens, abeſt enim ab eo ſua eſſentia, euaneſcit, et fit tanquam nihil, vt omnes aliae eſſentiae praeter illius vnius veri, magni, excelſi et potentis. Caput hoc cardoque totius philoſophiae myſticae eſt, quam hoc libro explicare aggreſſus eſt Thophail, et cui praecepta Ariſtotelicae phyſiologiae aſtute ſatis adaptauerat. Cum autem vulgi religio, qualem commendauerat Muhammedes, eidem fini non minore calliditate applicanda eſſet, eaque imprimis curſum illum religioſum circa Caabam in itinere religioſo poſtularet, egregie ſcopo ſuo inſeruire ſe poſſe credidit philoſophus Arabs, ſi philoſophum ſuum ad hoc ipſum exercitium ſuſcipiendum inſtrueret. Ita enim raptis vehementiori agitatione ſpiritibus animalibus probe videbat fore, vt extraordinaria commotione inflammata imaginatio miram viſionem entis ſummi, quam affectabat, referret. Vt itaque huic ſcopo velificaret, ſecundam philoſopho ſuo iniunxit actionem, quae circularem ſiderum curſum imitandum poſtulabat. Qua de re conſulenda et conferenda ſunt, quae alio loco iam de hoc curſu dicemus. Ex his ſequentia facile intelligi poſſunt.

CIX. Vt itaque finis hic obtineatur, nulla alia primi generis actio ſuſcipienda eſt, niſi quam poſtulat neceſſitas, ad ſpiritus animalis conſeruationem: nempe refectio nutrimenti, et defenſio ab iniuria aëris et noxiorum animalium, limitesque victui aliisque neceſſariis ponendi ſunt circa qualitatem et quantitatem [g].

CX. Edendum autem eſt, quo ſumto non magna oriatur aduerſus operationem creatoris oppoſitio, v. g. pulpa in fructibus matura, quorum tamen ſemina proiicienda ſunt in locum foecundum et germinationi aptum; tantumque edendum quantum fami explendae ſufficiat, nec repetendus eſus, donec infirmitas actiones reliquas impediens moneat [h].

CXI. Vt actionum ſecundi generis conformitas cum corporibus coeleſtibus obtineatur, attributa horum expendenda ſunt, quae triplicia ſunt, nempe reſpectu inferiorum calor, lux, rarefactio primi generis; reſpectu ſui ſplendor, puritas, pellucida conditio, motus circularis circa centrum, ſecundi generis; reſpectu entis ſupremi viſio perpetua et intuitiua, nunquam ab eo auerſa, et perpetuum in peragenda eius voluntate obſequium, motusque ex ipſius voluntate et potentia, tertii generis [i].

CXII.

g) THOPHAIL in philoſ. autodid. p. 143. h) p. 144. i) p. 147.

CXII. Haec tria attributorum corporum coelestium genera ita homini visionem Dei anhelanti imitanda sunt, vt quoad primum genus ita se comparet, vt nullam plantam vel animal re aliqua carere, vel damno affici patiatur, sed illud remoueat; et quaecunque posset in perfectionis suae statu conseruet; quoad secundum genus, vt se in perpetua munditie conseruet, sordesque frequentibus abluitionibus tollat, vngues dentesque repurget, et abditas quoque corporis partes puras habeat; vestesque saepe mundet, vt splendore semper fiat corporibus coelestibus similior: saepe quoque motum circularem imitetur, variis circuitionibus, incessu circulari, cursuque et circumrotatione, donec ipsum occupet vertigo [k]. Clauem haec assertio porrigit ad intelligenda Enthusiasmi Muhammedani mysteria, et illustrandam eam, quam supra dedimus, obseruationem; ac recte tenenda ea, quae infra de morali Muhammedanorum doctrina hisque ceremoniis dicemus. Ex his enim patet, philosophos ritibus e veteri superstitione retentis et colores quaesiuisse philosophicos et ad Enthusiasmum late in Oriente regnantem eos transtulisse. Muhammedanum itaque Yockdanidem suum hic format Thophail, sed philosophicis coloribus. Qui annon pessimum fucum redoleant, Lectoris arbitrio relinquimus.

CXIII. Quoad tertium vero genus assimilatio hominis visionem Dei affectantis in eo sita esse debet, vt cogitationes suas in ens illud necessario existens defigat, et tum a se amoliatur omnium rerum sensibilium impedimenta, et oculos claudat, et aures suas obturet, et summis viribus ab imaginatione sectanda se cohibeat, et quantum potest connitatur, vt nihil praeter ipsum cogitet, neque aliquid cum eo admittat, hoc autem circumrotando se promouere studeat.

CXIV. Ita rapide se multoties circumagendo fiet, vt omnia sensibilia protinus euanescant, et phantasia reliquaeque facultates languescant, et essentia actio a corpore remota inualescat, fiatque pura cogitatio, qua percipiatur ens illud necessario existens; ex quo tamen statu deinde corporeae facultates ad pristina munera redeunt.

CXV. Ad consequendam assimilationem entis supremi, tum ad attributa affirmatiua tum ad negatiua respiciendum est. Illa a multiplicitate prorsus abhorrent, idemque sunt cum essentia entis illius et ipsissima essentia: cum itaque homo essentiam Dei cognoscit, simul etiam omnia eius attributa cognoscit. His vero attributa negatiua, quae priuationem abiiciunt, inseruiunt. Abiicienda itaque omnia corporeitatis attributa ab essentia hominis, et ab omni corporea actione abstinendum, quieteque sedendum in imo speluncae, capite inclinato, oculis demissis, auertendusque animus a rebus sensibilibus omnibus, repellendae imagines phantasiae, et eousque procedendum, vt per plures dies non sumatur victus, et cogitatione excidant omnes essentiae: immo ipsa tandem homi-

k) Thoph. in philos. autodid. p. 150. 151.

hominis essentia ei euanescat, et totus sit in visione ista veri illius entis, ablatis omnibus formis spiritualibus et corporalibus et sibi subductis: nihilque remaneat, nisi ens illud vnum, verum, existentiae permanentis, et verba eius intelligat, et vocem ipsius audiat, et id videat percipiatque, quod neque oculus vidit, neque auris audiuit, neque descendit in cor hominis [l]. Ecce vero Lector, totius philosophiae Orientalis scopum finemque, Enthusiasmum hunc ex Aristotelicae philosophiae principiis deriuatum, et in Lyceum translatum. Nihil enim tale cogitabat Aristoteles. Ast cum Platonici recentiores Aristotelem cum principiis illis fanaticis, quae ex Orientali philosophia receperant, conciliarent, imitati Arabes paradoxum philosophorum genus, eundem suae physiologiae finem sibi constituerunt, sicque populares se religionis Muhammedanae notiones emendare posse sperarunt. Hincque eandem obtigisse Yockdanidi suo vel potius sibi ipsi felicitatem iactat Thophail, quam habuisse Plotinum gloriatus est Porphyrius. Quod cum ab omni rationis vsu abhorreat, mirum non est, monuisse Thophailum, eius descriptionem hoc loco expectandam non esse. Quos fructus autem haec philosophia fanatica habeat, sequentia docebunt.

CXVI. In tali visionis statu constitutus comprehendit, se non habere essentiam ab essentia veri illius discrepantem, neque esse essentiam omnino vllam praeter essentiam veri illius, illam autem esse tanquam lumen solis, quod in corpora densa incidit, quodque in illis apparere videmus, quod a sole tantum est, et per corporis praesentiam non minuitur, sed si aptum est, recipitur [m].

CXVII. Apud quem itaque est scientia essentiae illius, apud eum est quoque ipsa essentia; et secundum hanc sententiam omnes essentiae a materia separatae, quae notitiam habent illius verae essentiae, non multae sunt, sed vnum quid. Multum enim et paucum, multiplicitas et collectio et separatio sunt ex attributis corporum, quae non cadere possunt in essentias simplices, cum multiplicitas in compositis tantum notionibus materiae mixtae locum habeat [n]. Totum his in assertionibus se pandit impietatis mysterium, quod in Enthusiasmo philosophiae istius mysticae latet, quamuis mediocriter attento pateat, Tophailum varia et ambigua vnius et multi acceptione physica et metaphysica, quae Eleaticos quoque decepit, falsum esse. Non hoc totum ita tegere potuit philosophus Arabs, vt non deprehendi queat. Fingit enim [o] sibi aliquem ex vespertilionibus illis quorum oculos sol perstringit, se in stultitiae suae catena mouentem, et dicentem; eum subtilitate sua modum excedere, et ita se semouere a statu hominum intelligentium et rationem intelligibilium abiicere, id est, criterio veritatis omnis destitui, dareque sine sensu sonos atque verba. Huic non rationes opponit, sed multa tantum certa sub relatione vnum esse, satis ambigue et praeter rem monet, et inde ad

l) Thophail in Philos. autodid. p. 155. m) p. 159. n) p. 160. o) p. 163.

ad mundum diuinum prouocat, testatus de eo nihil dici posse, quibus assuetae sint aures nostrae, quin secus, ac debet, coniiciamus de iis rebus, nec notum esse id cuiquam, nisi qui vidit, nec veram eius rationem percipi posse, nisi ab eo, qui assecutus est. Concedere se, quod intelligentium naturam transgressus sit, et rationem abiecerit, et hominem cum sua intelligentia dimiserit, quod facultas illa rationalis rerum tantum sensibilium indiuidua contempletur, et inde notionem vniuersalem indaget: haec vero facultas super haec omnia sit; necesse itaque esse, vt qui simplici asserto aures obturet, ad coetum suum, mundana tantum contemplantem redeat, de altero mundo non sollicitus. Quae cantilena dudum iam a tota fanaticorum philosophorum cohorte decantata illud κρησφύγετον est, ad quod omnes illi et olim se tanquam ad sacram anchoram receperunt, et hodie quoque recipiunt, qui eiurata rationis omnis regula ineptissima imaginationis sine sensu delirantis somnia pro diuinis nobis obtrudunt veritatibus. Qui dum ea nobis criteria denegant, quae ad veri falsique discrimina determinanda optimus nobis creator largitus est, quaeque nec sanctissima diuinae veritatis denegat reuelatio, suis deliriis, non minus quam febricitantes, permittendi sunt, id vnum, quod ad hunc proprie locum pertinet, monendi, vt desinant philosophiam iactare, ne desipere et insanire cum ratione videantur. Verum haec paucis, et instar σοφοῦ φαρμάκου inter tot somnia hominis Muhammedani philosophiae praesidio ad istas impietates in Deum iniurias delapsi monemus. Iam reliqua quoque audienda sunt.

CXVIII. Sphaera suprema, vltra quam est nullum corpus, habet essentiam a materia immunem, quae non est essentia vnius illius veri, neque ipsa illa sphaera, neque tamen quid ab ipsis diuersum, sed est tanquam solis effigies, quae in speculo aliquo polito apparet. Hic sphaerae splendor et pulchritudo maior est omni linguae potentia et voce, summusque gradus gaudii et voluptatis, quae ex visione illius gloriosae essentiae oritur p). Vides Lector, lumen illud diuinum supramundanum, supra tibi in historia philosophiae Orientalis, Alexandrinae et Cabbalisticae enarratum, id quod fidem facit Thophailo in praefatione iactanti, haec mysteria non ex philosophia Aristotelica sed Orientali desumta esse, quamuis systemati Peripatetico adaptata sint.

CXIX. Vnicuique sphaerae coelesti adest essentia separata a materia omni, quae non est ex prioribus essentiis, neque ab iis diuersa, sed velut solis effigies in speculum reflexa, ordine iuxta dispositionem sphaerarum digesto: eaque plena est voluptatis, gaudii et decori, idque vsque ad lunae sphaeram, lumine illo semper magis, licet sine imperfectione, diminuto. Et huius essentiae particula ipsa hominis essentia q). Et hoc quoque assertum ex systemate Orientalium emanatiuo desumtum ad Peripateticas sphaeras ἕκον ἄκον applicatur a Thophailo.

CXX.

p) THOPHAIL in philos. autodid. p. 165. q) p. 167.

CXX. Multae tales sunt essentiae, eodem gradu decorae, quae et multae sunt et vnum. Multae quoque sunt a materia separatae, quae sunt tanquam specula rubiginosa, sordibus obducta, quae illis politis speculis terga obuertunt, quae innumeris doloribus afficiuntur, et poenarum cortinis circumdatae sunt, aliae quoque essentiae sunt, quae cruciantur, apparent, et iterum euanescunt, connectuntur et dissoluuntur, plenae turbis et inflationibus et destructionibus etc. [r]. Facile subolebit Lectori, vnde haec acceperint mystici Arabum, recordanti infelices spiritus et daemonia Platonicorum, et Klippoth siue cortices Cabbalistarum; quae iterum docent, haec dogmata in Peripateticismum intrusa esse. Obliuiscitur tamen Thophail eorum prius demonstrare existentiam, sine dubio quod eam ex physiologia Aristotelica deriuare non posset. Ea enim praeter intelligentias sphaerarum motrices alios spiritus ignorat, quod solum argumentum euincit, esse hoc dogma exotericum et barbaricum, siue Orientale.

CXXI. Essentiae diuinae et spiritus heroici omnes a corporibus immunes sunt, vsque quae ea consequuntur, nec vlla est illis cum iis connexio vel dependentia, vt perinde sit vtrum eorum auferantur corpora vel maneant: eorum autem connexio et dependentia est ab essentia vnius veri illius entis necessario existentis, quod est primum eorum, eorumque principium, et caussa, quae et existentiam et durationem iis tribuit, iisque perpetuitatem suppeditat: neque corporibus indigent, sed illis indigent corpora [s]. Adeo manifeste hoc Platonicos recentiores sapit, vt ipsa fere verba Iamblichi referat. Nihil enim de mundo intelligibili praeter intelligentias sphaerarum habet Lyceum.

CXXII. Licet mundus sensibilis mundum diuinum tanquam ipsius vmbra sequatur, et mundus diuinus ea non indigeat, tamen ipsius ablationem supponere absurdum est, quoniam sequitur mundum diuinum. Eius ita corruptio in eo consistit, vt mutetur, non vt in priuationem penitus abeat [t].

CXXIII. Quo saepius hic intuitionis labor studiumque repetitur, eo minor erit et facilior, quoque diuturnior est, eo magis fit, vt eum statum pro libitu quis assequi possit: donec liberatus a corpore voluptati illi totus vacare queat, nec vnquam ob necessitatem corporis auocetur [u].

CXXIV. Mystica haec scientia latet in arcanis legis (Corani) sensibus, conuenitque ratio cum traditione, quae ex his interpretationis lucem accipit [x]. Ad Muhammedanam fidem roborandam iam accedens Thophail, in eo est, vt eius summam sub cortice ineptissimorum praeceptorum haec sublimia mysteria comprehendere doceat, sicque Muhammedem Peripateticis et Orientalibus philosophis tacite annumeret. Quam insulse et inepte, pueri palpabunt. Nihil enim fabularum Muhammedanarum est, quod non ad haec mysteria pertinere contendat. Qua ratione

r) Thoph. in philos. autodid. p. 168. s) p. 172. t) p. 174. u) p. 175. x) p. 187.

ne illustri exemplo docet, superstitionem plebeiam, et hypocrisin mediante pseudo-philosophia cum Enthusiasmo et Deismo posse ingenioso commento coniungi.

CXXV. Caussa cur nuntius Dei, Muhammedes a perspicua harum rerum explicatione abstinuit et parabolis vsus est, adeo vt homines magna ex parte eo deuenirent, vt corpoream sibi de vno vero notionem fingerent, quaerenda est in defectu ingenuitatis eorum, et auersione a mandato eius [y].

CXXVI. Frustra imperito vulgus haec mysteria explicantur, quo magis id facies, eo magis sapientiam perhorrescent, et inimicitiam augebunt, eo quod cupiditates suas sibi in Deum ascifcunt, et pro cultus obiecto habent; nec quicquam prodest correptio, quam vt pertinacius procedant [z].

CXXVII. Sufficit itaque his, vitae hunc mundum respicientis ordinem et praecepta praescribere, ne in hac vita alius alium iniuria afficiat. Pauci enim ad vitam futuram perueniunt, videlicet illi, qui credunt [a]. Ita vero se egregium hypocritam et turpem philosophastrum in fine libri ostendit Thophail.

Philosophia moralis Saracenorum.

§. XVIII. Hactenus de naturali inter Arabes philosophia tractauimus, sequitur moralis, quam haec quoque gens non neglexit. Eam vero ante Muhammedis tempora praeter sententias illas morales, quibus more poëtarum carmina sua consperſit, nihil habuisse, quod aliquam philosophiam moralem, vel rationalem quoque cultus diuini faciem referret, ex iis liquet, quae supra de theologia Arabum et superstitione Zabiorum fuse disseruimus. Et emendasse quidem hac in parte gentis suae ignorantiam et barbariem Muhammedes sibi visus est: eo quod sublata idololatria cultuque astrorum, ad seruiendum vni Deo creatori mentemque ad eum solum dirigendam Arabum nationem adduxisset. Verum inanem hanc esse iactantiam, nec praestitisse pseudo-prophetam aliquid, quod rationalem colendi Numinis viam demonstraret, moresque atque animos hominum ita emendaret, vt verae felicitatis in hac et futura vita fierent compotes, supra iam obseruauimus. Quamuis enim fundamenta, quibus omnis doctrina moralis recte superstruitur, magno studio confirmauerit, nempe esse Deum vnum atque solum, eiusque gloriam ab hominibus vbique respiciendam esse, habere animos hominum immortalitatem, et futuram expectare bene maleque factorum vel remunerationem, vel poenam; tantum tamen abest, vt his columnis fulserit nouum legis suae aedificium modo sensuque philosophico, vt potius praestantissimas veritates foede corruperit, et cupiditatum, quae in transuersum agere homines solent, frena vehementer laxauerit, partim futurae felicitatis spem ad corporeas atque sensuales voluptates referendo, partim paucis articulis,

An a Muhammede aucta et culta.

iisque

y) Thophail in philos. autodid. p. 189. z) p. 191. a) p. 195.

lisque minimam tantum officiorum hominis partem complentibus, summam rerum complectendo. Id quod duabus ex caussis euenit: nam cum plebis, quae potissimum eius partes sequebatur, respectum habuit, atque vt illi affectuum tumultibus plerumque parenti faceret satis, legis suae vultus comsit et ornauit; tum, vt ipse erat homo illiteratus, notionibusque et praeiudiciis plebeiis occupatus, ita meliora dare et rationabiliora non potuit. Fatendum tamen, post introductam inter Arabes philosophiam inuentos fuisse haud paucos, qui illos doctrinae moralis a Muhammede commendatae articulos, ad animi emendationem et cupiditatum suppressionem, atque sobrietatem mentis referrent, et egregia multa de his rebus commentarentur. Vnde prima Muhammedis tempora ab iis distinguenda sunt, quibus sub Abbasidis melior philosophiae literisque sanioribus lux affulsit, nec toti genti, vel religioni, qualis postea a philosophis emendata est, ea tribuenda culpandaque sunt, quae in ipsa Muhammedis lege a sobria praecipiendi de moribus ratione degenerant. Ad quinque autem capita omnem praeceptionem de formandis moribus Muhammedis reuocauit, quae paucis complexus est Algazelius, paulo plenius enarrauit Anonymus RELANDI [b], in meliores vero magisque philosophicos sensus detorsere philosophi *Θεολεγίσαντες*. Qui cum manum rei admouerint, institutum postulat, vt quid sibi haec capita Al-Corani moralia velint, quid inde sensus philosophici subesse, theologis Muhammedanis visum sit, paucis exponamus.

§. XIX. Praecepta itaque quae huc pertinent, haec sunt: ***Doctrinae moralis capita Muhammedana.***

I. Fundatus est Islamismus in quinque rebus: confessione hac: non est Deus praeter Deum illum, et Muhammedes est apostolus Dei, et orationibus constanter celebrandis, et eleemosynis largiendis, et peregrinatione religionis ergo, et ieiunio Ramadani. Dictum hoc a Muhammede profectum esse Algazelius, liberque *Mostatraf* apud POCOCKIVM [c] affirmant. Omittitur autem mundities corporis, indeque ortae lotiones, quae a lege quoque illius asseclis vehementer commendantur. Ea autem, praeter orationes, omnia ad externam tantum ceremoniarum sanctitatisque rationem pertinere, si ipsius legis Islamiticae mentem sensumque contemplatus fueris, vel ex vno Relandi anonymo, eiusque de hac re praeceptis, quae fere omnia ad corpus tendunt, multisque minutiis vanitatem ethicae Muhammedanae produnt, intelliges. Et verum quidem est, ponere illum cum theologis religionis suae fundamentum intentionem, de qua ad elegantissimam poëtae Persae, Scheich Atthar sententiam prouocat. RELANDVS [d], et ante eum GALLANDIVS [e]:

Quicunque amorem Dei in animo non habet
Nihil aliud praeter ventum ex actionibus eius oritur.

Quam

b) c. 8. seqq. p. 67. seqq.
c) Specim. hist. Arab. p. 301.
d) loc. cit. not. b.
e) Libro infra laudando.

Quam in rem et illud Arabum prouerbium laudat: *Amor mundi est origo omnis peccati*, et eiusdem quoque poëtae γνώμην:

> *Si opus tuum ab hypocrisi sit liberum,*
> *Fax fidei tuae erit lucida,*
> *Quando ab hypocrisi non sunt purae actiones,*
> *Aeque sunt inutiles ac floreae picturae.*

Ast monenda quoque sunt, quae doctissimum Relandum omisisse miramur, duo; vnum, respicere haec solam obedientiam Deo eiusque legato Muhammedi praestandam, eamque potissimum intentionem satis faciendi legi eius supponere, adeoque in ritibus his nihil praeterea mentalis cultus requiri; id quod ipsa viri praestantissimi obseruatio infert: *Eo momento quo aliquis lotionem etc. inchoet, mentem ad Deum homines conuerti iuberi, et cogitare, se hoc agere quod agit, vt mandato Dei obtemperet, et suo officio satisfaciat, procul itaque abesse debere alios fines, et hypocrisin arceri.* Ast hoc tantum abest, vt aliquam moralem introducat doctrinam, quae paulisper rationalis sit, vt potius irrationali prorsus postulato homini iniungat, in externis illis ritibus Dei amorem demonstrare atque obsequium. Alterum, quod probe circa hos ritus eorumque applicationem notandum est, in eo potissimum versatur: hanc intentionem mentalem esse inuentionem non ipsius Muhammedis, sed philosophorum religionem plebeiam emendantium. Quod ne sine teste dixisse vel ad inuidiam legislatori conflandam odiose attulisse videamur, en verba auctorum celeberrimi libri *Achwanossafa* [f], qui facto discrimine inter religionem, et religionis ritus obseruant [g]: *Significationem vocis Din in lingua Arabica esse: obedientiam a coetu aliquo hominum vni principi praestitam. Cum autem non facile praestari posset obsequium nisi interuenientibus mandatis et interdictis: mandata autem et interdicta non percipiantur nisi per iudicia et definitiones et conditiones in actionibus requisitas, appellari haec omnia ritus religionis, et consuetudines seu vias iudiciorum eius. Cumque sit homo concretum quid, compositum e corpore crasso, exteriori visibili, anima vero spirituali interiori, inconspicua, inde fieri, vt iudicia etiam religionis et definitiones iuris in duplici genere versentur, exteriori et interiori: quae exterioris sint, membrorum corporis functiones, quae interioris, mysteriorum confessionem in animo spectare, atque haec demum radicis instar esse, iuxta illud quod dicitur: opera intentionibus metienda, et vnicuique imputari quod intendit.* Addimus hic egregiam Pocockii [h] obseruationem, quae manifesto indicio euincit, ipsum Muhammedem in his ritibus constituendis ad rationes philosophicas vel erigendum aliquem cultum diuinum realem rationalemque et mentalem non respexisse. Nempe prolixe

f) Locum Abulfaraii de iis supra iam attulimus quo constat, eum legem Islamiticam ex philosophia Graeca emendasse, vid. Pocock. Specim. p. 385.

g) Apud Eund. loc. cit. p. 305.

h) loc. cit.

prolixe excuſſis Muhammedis ſancitis et cum Arabum vetuſtiorum conſuetudinibus comparatis monet tandem: *Ritus Muhammediſtis a propheta ſuo commendatos plerosque ipſo antiquiores eſſe, nec aliud egiſſe illum, dum ſuos ad Abrahami fidem reuocare profiteretur, quam vt reiectis, quas ineptiores putaret, Arabum conſuetudinibus, reliquas non minus ridiculas in religionem ſuam retentas transferret.* Id quod luculento Abulfedae loco demonſtrat, qui narrat: *Solitos fuiſſe olim Arabes quaedam facere, quae poſtea praecepit lex Islamitica: nec matres nec filias duxiſſe, eorum autem, quae feciſſent, turpiſſimum fuiſſe, quod duas idem ſorores duceret: eum qui patris vxorem aſſumeret, probroſum habuiſſe Al-Daizan appellantes, Aedem-Caabam peregrinationibus inuiſiſſe, eandem circumeuntes ac diſcurrentes, ſingulasque ſtationes obeuntes et lapides in Minah coniicientes. Tertio quoque anno menſem intercalaſſe, poſt congreſſum lauaſſe frequenter os et nares abluiſſe, capillos diſcriminauiſſe, dentes fricuiſſe, ab excrementis emiſſis ſe mundaſſe, vngues praeſecuiſſe, pubem raſiſſe, furi dexteram amputauiſſe.* Cum vero antiquiores Arabes in his obſeruandis nullo philoſophiae praecepto nixi fuerint, nihil tale nec Muhammedi adſcribi poteſt. Nec in iis, quae omittenda ſtatuit, magnopere rationes philoſophicas requiras, niſi ad eas reſpicias, quae generali conceptu praeſuppoſuit. Ita, quod indeclinabilem fatorum ex prouidentia diuina ſeriem, non rationibus ſuffultus philoſophicis ſed politicis, vt nempe populum obfirmaret contra metum mortis et ad audenda quaelibet imperterritum redderet, admiſiſſet, omne ſortis genus, quod tantopere ſectati ſunt Arabes, vetuit, adeo vt aleam, chartulas, latrunculos aliaque ludorum genera, quae ſorti ſubiacent, prohibuiſſe multis ex affeclis videretur, omnemque diuinationem, qua nihil apud Arabes erat carius, tolleret. Quae omnia fuſe hactenus ex Arabum Muhammedanorum narrationibus et teſtimoniis a POCOCKIO [i] collectis relata, ſatis ſententiam ſupra dictam confirmant, praeter veritatem et ſubdole eos agere, quos non pudet legis Muhammedicae ſimplicitatem et puritatem ad tacitum aliquem et clandeſtinum contemtum ſanctiſſimae religionis noſtrae crepare, et neſcio quam religionem philoſophicam, comtis ornatisque quibusdam fabellis Mileſiis nobis obtrudere, vel Philoſophorum emendationes, pro traditionibus nugiuenduli prophetae habere.

II. Fundata eſt religio in munditie, eaque dimidium fidei. Ita dictum prophetae Algazelius et Ebno'l Athir referunt. Vnde inter practica fidei Muhammedanae capita ABVLFARAIVS [k] primo loco refert, *munditiei in extremis corporis partibus et veſtium, oris, quod dependeant et rebus ſpurcis occurrant, curam.* Hinc lotiones commendatae praeceptaeque, at tantis ceremoniis et difficultatibus minutias reſpicientibus, vt ſatis

i) Specim. p. 305. k) Dynaſt. IX. p. 129.

vt fatis clare appareat, primum earum auctorem magis iis intendiffe, vt plebem religione detineret, quam vt animum Deo deuinciret emendaretque. Teftem volumus Anonymum RELANDI [l], qui in exponendis cauffis, modoque et requifitis lotionis Muhammedicae copiofus eft, quem hoc loco, cum in omnium manibus fit, non exfcribimus. Cum autem probe viderent theologi, philofophiae beneficio religionem plebeiam emendare aggreffi, fatis craffas notiones hanc munditiem fupponere, fruftraque eam religionis negotio intrudi, nifi ad animum quoque referatur, fobria magis et elegantiora philofophiae praecepta his affricare ftatutis Iflamifmi connifi funt. Qua de re dignus eft, qui audiatur Algazelius [m], quo vix acutiorem habuere Muhammedani in purgandis reuocandisque ad philofophicos fenfus dogmatibus fuis. Is quatuor, obferuat, dari munditiei gradus, primum, munditiem exterioris corporis ab inquinamento rebusque fpurcis et fuperfluis; fecundum, munditiem membrorum corporis a fceleribus et rebus illicitis patrandis; tertium munditiem cordis a moribus vituperio et vitiis odio dignis; quartum, munditiem fecreti ab omni re praeter Deum, id eft, purgationem animi et feparationem ab omni affectuum fanie, vt foli feruire vacareque Deo poffit. Indignatur porro elegans philofophus: *A multis, quorum caligant oculi, curari tantum externam illam corporis munditiam, quae tamen ceteris tantum fit inftar corticis extimi ad nucleum, quae appetitur, nempe receffuum cordis expurgationem, adeoque hos, qui minus hac in parte fuperftitiofi fint, pro immundis habendos et eorum contactum fugiendum, quamuis lotorum, eo quod id, quod intus eft, defolatum fit et oppletum vitiis fuperbiae, faftus, ignorantiae, diffimulationis et hypocrifis, rerum ordine plane inuerfo* [n]. Ceterum ad hanc munditiem etiam circumcifio pertinet, quam cum reliquis Arabum ritibus huc fpectantibus Muhammedes feruauit, eo quod Abrahami religionem reftituiffe videri volebat [o].

III. Oratio religionis columna eft, qua fublata ruit religio; eftque clauis paradifi. Etiam hoc inter dicta Muhammedis refertur, ad cuius religionem pertinere orationem, quae fit fubiectio et demiffio fui coram domino potentiae, notauit quoque ABVLFARAIVS [p]. Vehementer commendauit Muhammedes orationem, nec male, at tantopere externis eam ritibus oppleuit, vt facile pateat, magis ad externam eum religionis fpeciem, quam internum cultum refpexiffe. Teftem iterum volumus Anonymum RELANDI [q] fuperftitiofam minutiarum obferuantiam inter precandum requifitam exponentem, quam eleganter illuftrauit editor do-

l) p. 67. conferenda autem quae copiofe affert, POCOCK. p. 303.

m) Apud EVND. l. c. p. 302.

n) Similem plane locum affert RELANDVS l. c. L. II. §. 11. p. 186. qui tamen in eo fruftra eft, quod hanc philofophicam interpretationem ad omnes Muhammedanos pertinere putat. Contrarium enim ex dictis conftat.

o) Conf. POCOCK. p. 319. RELAND. p. 268.

p) loc. cit.

q) C. IX. p. 87. feqq.

tor doctissimus. Nos omissis iis, quae apud ipsum facile legi possunt, illud imprimis obseruamus, adeo de his minutiis Muhammedanos sollicitos esse, vt vna omissa preces non exauditum iri censeant, et ad externas potissimum circumstantias respiciant, parum ad internas, si vnam intentionem obsequii excipias, attenti; adeo vt ab istis externis circumstantiis orationem plerumque denominent, vt Pocockio [r] obseruatum, qui, definitionem Ebno'l Kossai affert, quod sit oratio, *cultus constans actionibus peculiaribus et fundamentis notis cum certis conditionibus tempore definito peragendis*. Melius tamen et candidius praecepere philosophi Muhammedani, in oratione praecipue spectari partes internas, quae sint tanquam eius vita et spiritus, earumque sex praecipue esse, praesentiam cordis, siue intentionem, intellectum, *μεγαλυσμόν*, reuerentiam, spem, pudorem.

IV. Eleemosyna a fideli quouis eroganda et praestanda est. Duplex eleemosynarum genus commendant theologi Muhammedani, vnum quod lege definitum est, et decimas comprehendit, de quo genere videndus Anonymus Relandi [s], qui, quam accurati in iis postulandis sint Muhammedani, prolixe exponit, et ad hanc quoque operis partem intentionem eam praestandi tanquam debitum postulat. Alterum eleemosynae genus est, quas vnusquisque erogat largiturque pro arbitrio suo pauperibus. Quid autem de hac eleemosynarum erogatione statuendum sit, ex eo iudicandum est, quod doceant, ideo eleemosynas praestandas esse, vt preces a Deo exaudiantur. Quem in finem Muhammedis dictum affertur: *Eleemosynae opum vestrarum sunt acceptio precum vestrarum*, id est, facere eas vt preces Deo reddantur acceptae. Ferri hoc in homine reuelationi diuinae nuntium mittente poterat, nisi suspicio esset, hanc Dei beneuolentiam ex precibus promissam ad temporalem felicitatem et diuitias a pseudo-propheta totam legem suam plebis, cui imperabat, desideriis adaptante restrictam fuisse. Quod non inuidiae caussa sed vere dici, testimonium libri ritualis Arabici probat, a Pocockio [ff] adductum, vbi obseruatur, *illud, quod in pauperes erogatur, vocari Zacat, quoniam opes adauget et crescere faciat.* Vnde in ipso Al-Corano ad commendandam beneficentiam, illi qui opes suas in via (i. e. secundum legem) Dei erogant, similes esse dicuntur grano, quod septem spicas germinauit. Non reticendum tamen est, etiam has notiones philosophos emendauisse, et non opum tantum augmenta, sed liberalitatis quoque incrementa ex hac beneficentia promisisse, immo fuisse aliquos Pocockio [t] laudatos, qui a mundando nomen Arabicum deriuauere, eo quod opes ab inquinamento et animum ab auaritiae sordibus purget. Nec alia forte ratio, cur modus et mensura eleemosynarum apud Muhammedanos definiantur, quam vt sorditiei obuiam eatur, nec habeat, quod impedire queat auaritia.

 V. Ieiu-

r) Specim. p. 304. s) C. X. p. 99. seqq. ff) p. 307. t) loc. cit.

V. Ieiunium et ipſum quoque quartum fidei fundamentum et pars eſt. Vehementer et cum ſummo rigore ieiunium commendat religio Muhammedica, vt ex Anonymo RELANDI [w] allatisque a POCOCKIO [x] Arabum teſtimoniis conſtat. Requiritur enim, praeter intentionem obſequii operisue, abſtinentia fidelis hominis totalis ab omni eſu, potu, Venere, reliquisque guſtus tactusque affectionibus, et vel lege praeceptum vel ſpontaneum eſt: illudque celebre illud triginta dierum ieiunium menſis Ramadan eſt, de quo multa narrant rerum Muhammedicarum et Turcicarum ſcriptores, quae heic enarrare noſtri non eſt [y]. In quo ieiunio imitatum fuiſſe Muhammedem aut Iudaeos, qui apud ipſum habitabant, aut Koraishitas populares ſuos, facile viris doctis [z] credi poteſt. Tantopere autem ieiunii praeſtantiam commendat, vt occludi ieiunanti portas gehennae, aperiri portas paradiſi ſtatuat. Quamuis autem plerique Muhammedanorum externo tantum operi intenti ſint, viderunt tamen Muhammedani philoſophantes, interna animi ieiunia ſobrietatemque et continentiam potiſſimum requiri. Vnde Algazelius, Al-Moſtatref hisque ſimiles [a] tres ieiunii gradus eſſe definiunt, ieiunium communiter, proprie et maxime proprie ſic dictum. Ieiunium communiter dictum eſſe affirmant, vt contineat quis ventrem aliasque corporis partes ab explendis cupiditatibus; ieiunium proprie dictum, vt quis auertat aures, oculos, linguam, manum, pedes, ceteraque corporis membra a peccato; ieiunium maxime proprie dictum, vt quis animum a curis vilioribus et cogitationibus mundanis abſtrahat, et ab omnibus rebus, excepto ſolo Deo, auertat. Id ieiunium vere philoſophicum dixeris, eo quod in tota vita, etiam inter veſcendum exercendum eſſe ſtatuunt. Inde dicunt: *Quot inter ieiunandum veſcuntur, et quot inter veſcendum ieiunant.*

VI. Tandem ad practicum Iſlamiſmi cultum peregrinatio quoque religioſa pertinet. Quid ea requirat, quo tempore, quibus ſtationibus, quibus ceremoniis ad Caabam, aedem ſacram, in medio templi Meccani peregrinentur Muhammedani, et qua ratione *ſepties* eam circumeant, hic enarrari non poteſt, videndus autem Anonymus RELANDI [b], quaeque et hic vir doctus et POCOCKIVS [c] de ea re praeceperunt. Nihil eſſe in his ceremoniis, quas ab Arabibus ſuis accepit et pauliſper immutauit Muhammedes, quod cum rationis praeceptis et philoſophia conciliari queat, quilibet videt. Vnde cum eas colore philoſophico pingere non poſſent Muhammedani philoſophi, faſſi ſunt ſolius eas niti Dei arbitrio per prophetas antea reuelato, et cum intermiſſae eſſent, a Muhammede repetito, vt diſcerent homines obſequium. Qua de re candide, quem hactenus

w) C. XI. p. 109. ſeq.
x) p. 308. ſeqq.
y) Conf. RELAND. ad l. c. not. c.
z) POCOCK. l. c.
a) Ibid.
b) C. XII. p. 113. ſeqq.
c) p. 311. ſeqq.

hactenus testem fidei Muhammedanae habuimus, Algazelius POCOCKIO [d] laudatus, probatusque RELANDO: *Quod ad discursum illum repetitum, et iactum lapillorum, et reliquas huiusmodi actiones, nihil haec ad animum hominis, nec consentanea naturae: nec est intellectui, quo ad inquirendum, quid haec sibi velint, dirigatur, nec quod quempiam ad ea amplectenda incitet, verum mandato simplici constant, et intentione mera obsequendi mandato, quatenus mandatum est, cui necessario parendum sit, et cui se immiscere intellectui non sit concessum, et a cuius vsu familiari alieniores sint natura et animus. Cum enim percipit intellectus rei alicuius scopum, sit aliquo modo natura ad eam propensior, quae propensio suppetias fert mandato, vnaque cum eo intellectum adoritur, adeo vt non appareat in eo plena seruitus et obedientia.* Haec Algazelius, candide, licet philosophi personam vix sustinens, dum cultum plane irrationalem locum habere debere putat. Intercedit autem Abu Iaafar Ibn Thophail, qui Yockdanidem suum easdem lustrationes suscepisse, easque circumitiones exercuisse fingit, vt se corporibus coelestibus, quae, perfectissima cum essent, in orbem verti videbat, assimilaret, vt supra dictum. Quod licet imperite satis ad quaerendum Caabae circumitionibus colorem aliquem excogitatum esse quilibet palpet, suspicamur tamen, Arabes, qui ante Muhammedem astrolatrae fuerunt, ad motus siderum coelestium maxime septem planetarum exprimendos symbolicoque ritu figurandos respexisse. Eos enim in iis colendis suoque modo imitandis fuisse diligentissimos, ex supra dictis constat. Inter quos cum viueret Muhammedes, nec traditiones veteres, sine offensa plebis, quam sibi conciliare studebat, antiquare et abiicere posset omnes, hanc, eiurata licet astrolatria, consuetudinem retinuisse videtur, ne quod semel religionis praetextu receptum erat, magna cum inuidia omitteretur. Ceterum hanc peregrinationem Meccanam non ad sepulchrum Muhammedis, quod multi somniant, fieri, vel ex eo constat, quod is Medinae, non Meccae sepultus est, et diu ante eius tempora haec peregrinatio inter Arabes obtinuit. Vnde inter fabulas recte relata est ab HADRIANO RELANDO [e]. Eadem fere ratio est iactus lapillorum in vallem Mina, in hac peregrinatione obseruari solitus, quem ritum similiter a veteribus Arabibus Muhammedes transsumsit [f], quemque cum sensu philosophico excusare non possent, ad obsequii gloriam fabula quadam incrustatam confugerunt, caussantes, esse hanc rem imitationem Abrahami, qui, cum occurreret ipsi isto loco diabolus, vt cultum ipsius iniecto dubio turbaret, aut ipsum ad inobedientiam tentaret, iussus sit a Deo eum lapidum iactu fugare ac spem ei omnem praecidere [g]: ita quidem specie lapides in Akabah coniici, at reuera faciem diaboli caedi, ac

 dor-

d) p. 313. vnde repetiit RELANDVS p. 122. hoc vno fere loco ad praestantissimum librum prouocans, eo quod meliores Muhammedanorum sententias exhiberet.

e) L. II. §. 19. p. 209.

f) ABVLFARAIVS, Anonymus RELANDI, POCOCKIVS ll. cc.

g) POCOCK. p. 315. HORNBECK Summ. controu. L. III. p. m. 153.

dorſum ipſi confringi, cum non alias ipſi vis inferatur, quam per obedientiam Deo praeſtitam ex mera mandati reuerentia, nullis hac in re menti et intellectui partibus conceſſis. Alii alias fabulas cudunt vel recoquunt, hic non enarrandas, quae omnes produnt, rationem vllam ſanam illi ritui non ſubeſſe. Aliam rationem paullo probabiliorem affert MAIMONIDES[h], qui diu inter hos populos vixit: ille enim quosdam doctorum illorum hanc afferre cauſſam ait, quod cum iſto loco olim poſita fuerint idola, ipſi eum ideo lapidibus petant, vt indicent, ſe non credere idola, quae ibi fuerant, et in ſignum contemtus ea lapidare, ſed et is obſeruat, Mercurii cultum apud Arabes iactu lapillorum peractum fuiſſe iam ante conditam legem Iſmaëlitarum. Ex quo coniectura noſtra firmatur, Arabes ante Muhammedem in conſtituendis his ritibus ad ſeptem planetarum cultum ſymbolicum reſpexiſſe. Quemadmodum enim ſepties templum Meccanum circumeunt Muhammedani, et inter Safam et Meruam, quae oratoria duo ſunt, ſepties currunt, ita in valle Mina lapillos ſeptem, vnum poſt alium proiiciunt, a veteribus id Arabibus edocti, qui Mercurium ita ob mercaturam viarumque tutelam honoraſſe dicuntur. Idque etiam nomen Safae indicat, quod Mercurium ſignificat, vnde dies Mercurii Safas Arabibus dictus eſt[i]. Quod vbi admittimus, ratio ritus obſcuri et vix intelligibilis ex antiquitate dari poteſt. Notum enim paſſimque viris doctis[k] obſeruatum, ſolenne fuiſſe ad ſtatuam Mercurii, viarum tutelaris Dei aceruum lapidum congerere, et lapides apud ipſum ſpargere, vel ad eius ſtatuam proiicere. Cuius rei teſtem et interpretem damus CORNVTVM, rationes philoſophicas eius ita exponentem[l]: *προσωρεύουσι δὲ τοὺς λίθους τοῖς Ἑρμαῖς, ἕκαστος τῶν παριόντων ἕνα τινὰ αὐτοῖς προστιθεὶς, ἢ ὡς χρήσιμόν τι καὶ κοινωνικὸν τὸ παρ᾽ αὐτοῦ ἕκαστος ποιῶν, διὰ τοῦ καθαίρειν τὴν ὁδὸν, εἴ τι μαρτυροποιούμενος τὸν Ἑρμῆν, εἴτε ὡς ἐπισημαινόμενος τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, εἰ μηδὲν ἄλλο ἔχειν προσενεγκεῖν αὐτῷ, εἴτε ἐκδηλότερον τοῖς παριοῦσι τὸ ἀφίδρυμα ποιῶν, εἴτε πρὸς σύμβολον τοῦ ἐκ μικρῶν μερῶν συνεστάναι τὸν προφορικὸν λόγον. Statuis Mercurialibus accumulant lapides, quilibet namque eorum, qui eius ſtatuam praetereunt, lapidem adiicit. Cauſſae autem eius rei ſunt plurimae. Vna eſt, quod quilibet vtile quippiam faciat, quod ad communem ſpectet vtilitatem, dum viam purgat. Altera, quod obteſtetur Mercurium lapidis adiectione, aut ea ſuum declaret in illum honorem, quaſi nihil nunc occurrat, quod offerat. Alia eſt, quod ſtatuam Mercurialem praetereuntibus manifeſtiorem faciat, additione lapidum. Porro alia eſt, vt per lapides ſignificetur, ex paruis et modicis partibus conſiſtere orationem enunciatiuam.* Haec Cornutus, cuius qualescunque etiam ſint rationes, morem tamen hunc colendi Mercurii olim obtinuiſſe, euincunt. Hinc *Ἑρμαῖοι λόφοι,*

h) Locum eius adducit POCOCK. l. c. p. 316. conf. de idololatr. C. III. §. 2. p. 36. ed. Voſſ.

i) POCOCK. p. 518.

k) Rem omnem ex mythologia Graeca, et veterum conſuetudinibus exponit Io. SELDENVS de Diis Syr. L. II. c. 15. p. m. 250. quocum conferendi CHERBVRY de relig. gent. C. VII. p. 58. 59. DIONYS. VOSSIVS ad Maim. l. c. p. 39.

l) c. 16. p. 369. Opuſc. mythol. GALEI.

λόφοι, quorum meminiſſe Salomonem nonnulli volunt, praecipientem [l]: *Sicut qui mittit lapidem in aceruum* מרגמה *Mercurii*, vt habet Vulgatus, *ita qui dat ſtulto gloriam.* De quo tamen loco vide ſis interpretes [m]. Illud potius obſeruaſſe hoc loco iuuat, eundem ritum apud Indos quoque antiquitus fuiſſe obſeruatum, vt monuit ED. HERBERTVS DE CHERBVRY [n]. Quem cum tenuiſſent Arabes veteres, intelligitur inde, vnde Mohammedes eum transſumſerit, licet ad eas rationes, quas ſecuti erant Arabes, non attenderet: nempe ne nimis a veteri religione, quam reformandam ſuſceperat, recederet. Verum de hoc ritu ſatis ſuperque, quem ſiue voluas ſiue reuoluas, nihil inde extorquebis philoſophici, niſi cum Cornuto ineptire placeat. Et haec quidem de ethica Muhammedanorum doctrina, quatenus ea Al-Corano nititur. Eos autem, qui Ariſtotele duce de morali philoſophiae parte ſolliciti fuere, hic non moramur. Supra enim ea de re, quantum ſatis, diximus.

§. XX. Supereſt alia moralem doctrinam propagandi methodus Arabibus valde deamata, per ſententias, prouerbia, ſymbola, apologos et ſimilia, quam exotericam vocare conſueuimus, eo quod ad vulgus magis erudiendum, quam ad interioris diſciplinae alumnos edocendos adhiberi ſolebat. Eam maxime Arabibus commendauit carminis ſtudium, quo elegantioris literaturae genere vehementer eos delectatos eſſe, ſummamque in eo excolendo poſuiſſe induſtriam ſupra *Capite huius libri primi* probauimus. Ad quod inuitauit eos Arabicae linguae elegantia, et Orientalium populorum dicendi differendique ratio, ad imaginationis excitatioris effectus producendos plurimum faciens, et naturali quadam inclinatione hiſce ſtudiorum generibus ſe applicans. Ex hoc vero fonte deriuandum quoque eſt, quod ſententiis, dictiſque moralibus carminibus ſuis inferendis, tantopere ſtuduerint. Poſſunt etiam prouerbia Arabibus ſolennia huc trahi: quamuis enim ſint plurima, quae doctrinam moralem philoſophicam non ſpirant, et vulgus magis vſibus, quam eruditorum acumini ſunt tribuenda, alia tamen multa in ſcriptis Arabum deprehenduntur, quae natiuam nobis gentis huius in morum doctrina indolem detegunt, dignaque ſunt, quae conſiderentur in philoſophiae hiſtoria, vt quid ingenia Arabum in hac eruditionis parte valuerint, intelligatur. Nec improbandum eſt eorum inſtitutum, qui prouerbiorum et adagiorum Arabicorum collectionem inſtituerunt, quod poſt LEVINVM WARNERVM Perſarum prouerbia colligentem, THOMAS ERPENIVS ſuſcepit, cui *centurias prouerbiorum Arabicorum*, alio licet ſine collectorum [o] debemus. Prolixior in hoc laboris genere fuit GALLANDIVS, qui ſententias et adagia moralia et politica gentium Orien-

Ethica Saracenorum exoterica.

l) Prouerb. XXVI, 8.

m) GROTIVS ad h. l. DRVSIVS adag. Hebr. Dec. VIII. ad. 6. vbi ſimile adagium Hebraeorum explicatur: *Spargit lapidem in Merkolis*, eodem ſenſu.

n) loc. cit.

o) Adiecta ea eſt Grammaticae Arabicae recuſae ab ERPENIO editae, et nuper Cl. SCHVLTENSII cura.

Orientalium ex Arabum, Persarum, Turcarumque scriptis collegit, vnoque fasce comprehensa Gallico sermone edidit [p]. Qui si auctores nominasset, fontesque vnde ea hausit, sique vulgus prouerbia a sententiis sapientum distinxisset, meliori se industriae elogio commendauisset [q]. In eodem stadio versata quoque HENRICI HOTTINGERI [r] industria, qui eiusmodi γνώμας ex Arabum scriptis collectas congessit plurimas, ex quibus constat, elegantissima Arabibus contigisse ingenia, nec ab omni doctrinae melioris sensu remota, quae et aperto et symbolico dicendi genere pulchra multa de moribus scripserunt, licet morum doctrinam ex instituto non tangerent. Fuit tamen inter eos poëta, hic a nobis non praetereundus, eo quod de moribus praecipere sibi constituit, et elegantissimum ethicae Orientalis compendium methodo licet exoterica conscriptum nobis reliquit, nempe celeberrimi *Rosarii Persici* auctor. Fuit is SCHEICH MVSLAH EDDIN SADI, Schirasensis Persa, qui sub Chalifa, Damasci sedem imperii figente Musaffer Eddin Abubeker Ibn Saadi Ibn Sengi [s] circa seculum Christianum decimum tertium medium [t] vixit, ingeniumque non studiis tantum elegantioribus, sed philosophiae quoque demonstrauit aptissimum. Is cum ex exiguo parentum censu magnam sibi spem futurae felicitatis non concepisset, ingenii, quod nactus erat supra modum elegans, praestantiae confisus, ad literarum studia applicuit animum. Cumque in Persiam irruptionem Turcae fecissent, et compleuissent omnia belli tumultibus, silentibus Persarum Musis ad iter literarium se accinxit, Bagdadique aliquamdiu commoratus celeberrimum eius aetatis philosophum Schechab Eddinum praeceptorem habuit [u]. Progressus in Syria cum ad Damasci viciniam peruenisset, in Christianorum manus incidit, qui vinctum et catenas trahentem Tripolin abduxerunt, et ad operas publicas condemnarunt. Ex qua tamen miseria viri cuiusdam nobilissimi, et dotium, quas a natura acceperat, elegantia capti beneuolentia non aere tantum eius ereptus est, sed filiam quoque eius vxorem accepit [x]. Cum ergo multas itineribus quamplurimis ingenii diuitias conquisiuisset, reuersus domum magna principis laudati gratia vsus est, qui cum eruditionem eius summopere coleret, ad scribendum animum adiecit, et praeter alia *rosarium* hoc *politicum* siue *amoenum fortis humanae theatrum* concinnauit. Rationem, scopumque atque occasionem elegantissimi libri ipse auctor narrat, cuius verba, vt habeat Lector dicendi generis ab eo adhibiti specimen, cum venia eius, hic integra apponemus:

Sadi, rosarii Persici auctor.

Quadam nocte praeteriti temporis memoriam reuocaui:
Vitaeque male transactae dispendium cum indignatione deuoraui.

Saxum-

p) Les paroles remarquables, les bons mots et les maximes des Orientaux, traductions de leurs ouvrages, Paris 1694. 12.

q) Conf. Cel. STOLLIVS Intr. ad hist. liter. P. III. C. I. § 11. p. 576.

r) Histor. Orient. L. II. c. 5. p. 315.

s) Vid. ipse SADI p. 27.

t) Ibid. p. 37.

u) Vid. GENTIVS, in not. p. 539.

x) Prauis tamen moribus tinctam, et animo pertinacem, imperii intolerantem, linguaque procacem fuisse, ex p. 199. suspicamur.

Saxumque habitaculi cordis lacrymarum adamante perforaui,
Hosque versus conditioni meae conuenientes effudi.
Quouis momento vnus vitae abit spiritus,
Illud dum inspicio, non multum restitit.
O te (Socordem,) *cuius iam quinquaginta* (aetatis anni) *sunt elapsi somno etiamnum grauem.*
Vtinam istos quinque supremos vitae dies probe intelligeres!
Pudor illi, qui abiit, opusque non perfecit.
Discessus tympanum percusserunt, sarcinam non composuit.
Suauis somnus in discessus aurora
Retinet peditem ex itinere.
Quicunque venit, nouam fabricam struxit,
Abit ille, fabricamque alteri construxit.
Alter ille similia huic vanitatis molimina agitauit,
Illam vero fabricam ad finem perduxit nemo.
Sodalem instabilem amicum ne adscisce:
Amicitia indignus est fallacissimus hic mundus.
Cum bonis malisque pariter sit moriendum,
Beatus est ille, qui bonitatis palmam reportauit.
Viaticum vitae (aeternae) *in sepulchrum tuum praemitte.*
Mortuo enim te nemo feret: tu te ipse praemitte.
Vita vt nix est, solque Augusti (aestuans)
Pauxillum reliquit; tibi tamen domino etiamnum socordia et inertia blanditur.
Heus tu, qui manu vacua forum adiisti,
Metuo, vt plenum referas strophiolum.
Quicunque segetem suam comederit, dum adhuc in herba est,
Messis tempore spicilegio contentus esse cogitur.
Consilium Saadi attentis animi auribus accipe:
Via ita se habet, tu te virum praesta, et vade.

His in prosa (ita enim carmina interstinxit sua) adiicit: „hoc probe „considerato, ex re esse, se vidisse, vt in loco solitario consideret, sinu„que suo a mortalium consortio contracto, tabulas inanium dictorum de„leret, posthacque nihil amplius male aut procaciter diceret. Solitudi„nem itaque coluisse, donec tandem quidam amicorum, qui sodalis in „Meccano itinere secum eodem vectus camelo inque hospitio sibi contu„bernalis, antiquo et vsitato more fores ingressus iocis omnibus atque fa„cetiis confabulationem moliretur; se tamen ne verbulum quidem pro„locutum frustra ab eo ad loquendum incitatum fuisse. Sodalem tamen „alium illi propositum exposuisse: vitae scilicet reliquum in hoc terra„rum orbe procul a mortalium consortio Deum colendo se exacturum „silentiumque culturum esse: et ad simile institutum eum excita„uisse. Illum exposita loquendi inter amicos virtute et necessitate „tanto-

„tantopere ipsi institisse, vt linguae vinculis solutis in hortum vernantem cum ipso descenderet, rosarum pulchritudine speciosum et fragrantem, in alio quoque horto pernoctauisse cum sodali, sinum rosis plenum „referente. Quam fragilem et instabilem animi iucunditatem cum „considerasset, de alia animi recreatione se cogitasse, nempe rosario ex „eruditorum dictis construendo, hocque consilium amico exposuisse, „qui accepta promissione ita eius complementum vrserit, vt antequam „rosae flaccescerent, liber absolutus emergeret." Haec ipse narrat, et tum in laudes principis sui more Orientalium magnificis titulis exsurgit. Absoluit vero librum An. Heg. DCLVI, summo cum applausu non a rege tantum eiusque aula, sed et ab omnibus, vt ipse gloriatur, exceptum. „Scopum vero sibi hunc fuisse praefixum docet, vt paucula quaedam via „breuiori ex rebus rarioribus memoria dignis, grauibus sententiis, histo„riis, carminibus, priscorumque regum institutis hoc libro contraheret." Quamuis autem systema aliquod ethicum et politicum condere in animo non haberet, certis tamen capitibus summam doctrinae moralis et ciuilis complexus est. Agit enim c. I. de moribus regum, c. II. de moribus religiosorum, c. III. de continentiae praestantia, c. IV. de silentii commodis, c. V. de amore et iuuentute, c. VI. de imbecillitate et senectute, c. VII. de disciplinarum institutione, c. VIII. de conuersandi virtutibus. In quibus explicandis non sententiis tantum vtitur pulcherrimis, sed exempla, parabolas, apologos, et similia, quae in methodo exoterica occurrere solent, affert, et iucundissima oratione ita cuncta illustrat, vt non tantum viuo adhuc auctore liber in omnium manibus oculisque esset, sed teste quoque editore [y], in Perside, India, Arabia et Turcia, vbique esset longe celeberrimus et desideratissimus, totumque Orientem hoc sidus hodie quoque illustret. Caussa haec libri inter Orientales celebritas est, cur Occidentis quoque incolis legendus a viris doctis exhibitus sit. Primus, nisi fallimur, RYERIVS nobilis Gallus, popularibus suis lingua Gallica vestitum exhibuit [z]: post eum Germanicam versionem tentauit IOANNES FRIDERICVS OCHSENBACH, vterque non satis feliciter, eo quod Persicae linguae, qua conscriptus est liber elegantissimus et iucundissimus, non satis essent periti. His itaque praesidiis melius instructi ad hunc laborem suscipiendum accesserunt duumuiri doctissimi GEORGIVS GENTIVS et ADAMVS OLEARIVS, Germanus vterque, ille Dhama-Saxo, hic Holsatus. Et Gentius quidem, cuius memorabilis et feliciori senectute digna fuit vita [a], cum diu moram in terris Turcicis egisset, et praeter alias Orientis linguas Persicam quoque accurate didicisset, multa quoque ad huius libri historiam pertinentia ab eruditis istarum regionum percepisset, ex Oriente redux, adiutusque gratia et subsidiis atque pecunia a serenissimo Saxoniae electore Ioanne

y) In praefat.
z) Anno 1634.
a) Enarrauit eam V. C. AVGVSTVS BEYERVS in historia vitae fatorumque atque meritorum Georgii Gentii Dhama Saxonis, Dresd. 1733. 8.

Ioanne Georgio ſecundo, qui egregie Orientali literaturae fauebat, edidit *Guliſtan* ſiue *Roſarium* hoc *ex typographeo Ioannis Bleau*, *Amſtelodami* cIↄIↄc LI, literis Perſicis et verſione Latina magnifico apparatu regioque ornatu ſplendidum [b], et operis titulo electoris nomen dedicatione praefixit eo ſucceſſu vt mille florenorum munere Gentii laborem remuneraretur. Quae tamen editio, cum propter ſplendorem eſſet cariſſima, nec vbique emtores reperiret, repetita eſt, omiſſo textu Perſico ex ſola verſione Latina, poſt quatuor annos [c], ſummum virorum doctorum applauſum conſecuta. Nec Gentii labore et induſtria deterreri ſe paſſus eſt Olearius, qui has quoque regiones ſuſcepto cum legatione Moſcouitica itinere inuiſerat, quo minus Germanico idiomate elegantiſſimum morum compendium ederet adiutus opera Perſae cuiusdam Hakwirdi, quae verſio primo quidem cIↄIↄc LIV, et dein cIↄIↄc LXVI, Sleſuici prodiit, et Gentii obtrectationes paſſa eſt, de qua liticula, cum ad noſtrum inſtitutum non pertineat, videndus V. C. AVGVSTVS BEYERVS [d]. Hoc itaque monumentum ſapientiae moralis huius gentis ducem ſecuti, potiores ſententias Lectori legendas propinabimus; vbi prius aliquam adagiorum ſymbolorumque Arabicorum ſyllogen exhibuerimus.

§. XXI. Ita vero Arabes de moribus virtutibusque ſentiunt [e]: *Adagia Arabum Ethica.*

I. Impius mortuus eſt, etſi viuat: at pius viuit, etſi ſit in manſionibus mortuorum.

II. Religio, pietas, cultus religioſus occidit concupiſcentiam.

III. Timor domini ornat cor.

IV. Preces nocturnae ſplendor diei.

V. Sapientiſſima ſapientia eſt pietas et ſtultiſſima ſtultitia eſt impietas.

VI. Obedire inimico (Satanae) interitum affert, at obedire Deo eſt lucrum.

VII. Qui facultates ſuas erogat in peccato, fruſtra deinde queritur, quod Deus ipſum pauperem fecerit.

VIII. Stabilimentum fidei humilitas, labefactatio autem eius praeſumtio.

IX. Stabilimentum fidei eſt abſtinentia, labefactatio autem eius concupiſcentia.

X. Eſto in pueritia tua humilis, vt ſis in ſenectute tua exaltatus.

XI. Humilitas augmentum eſt nobilitatis et complementum gratiae.

XII. Exaltatio viri eſt humilitas eius.

XIII. Qui ſe ipſum habet pro ſapiente, habent eum Deus et homines pro ignaro.

b) Amſtelod. 1651. fol. qua editione nos vtimur, quae olim fuit magni in his literis viri G. HIER. WELSCHII. Hiſtoriam libri vide apud BEYERVM l. c. p. 92. ſeqq.

c) Amſt. 1655. 12.

d) l. c. p. 94. ſeqq.

e) Selegimus has ſententias ex iis, quas magno numero affert HOTTINGERVS l. c.

XIV. Ne afcendas cacumen montis, cum fueris ornatus, ne forte cadas, inque virtutibus ne tumeas animo.

XV. Qui velociter ambulat, cadit.

XVI. Tria funt, quae interimunt hominem, faftus, auaritia et concupifcentia.

XVII. Cuius minor eft intelligentia, maior eft philautia.

XVIII. Inter omnia vitia difficillime curatur φιλαυτία et φιλονεικία.

XIX. Obftrue quinque feneftras (fenfus,) vt luceat domus, et habitans in ea (anima).

XX. Declina a turpitudine, fi audis illam, et fede tanquam cogitabundus non audires fermonem obfcoenum.

XXI. Sapiens non eft fapiens, donec omnes fuas cupiditates vicerit.

XXII. Cum fapiens non temperat a mundanis cupiditatib●, feculi fui hominibus tormentum eft.

XXIII. Abftinere a concupifcentiis, eft, diuitem effe.

XXIV. Cuius concupifcentia vincit intellectum, is perit.

XXV. Mulier fine verecundia, eft ficut cibus fine fale.

XXVI. Si videret homo finem tranfitumque fuum, odiffet vtique opus, eiusque fraudem.

XXVII. Mundus nemini perpetuus eft, cor ad mundi creatorem applica, et hoc fufficit.

XXVIII. Dulcedo mundi videtur aliqua ftulto, fed fapienti eft amaror.

XXIX. Nemo eft in mundo, qui aerumnis vacet; fi vacet, inter filios hominum numerandus non eft.

XXX. Mundus eft deceptio, domicilium lachrymarum.

XXXI. Mundus fedes noftra non eft, vt eam veluti patriam acquiramus.

XXXII. Vende mundum hunc pro altero, et multum lucraberis.

XXXIII. Accipe, quod neceffe eft accipere a mundo, vltimum enim eius mors eft.

XXXIV. Quando deferes mundum, et intendes ei odium? quando relinques rebellionem? dic mihi, quando? mundus enim tranfit, vt fcriptura, fapientia ftabilis eft, vt fculptura.

XXXV. Cogita ingreffum tuum in hunc mundum, et egreffum tuum ex ipfo: quia tu de nihilo factus es homo, et momento fies, tanquam non fueris.

XXXVI. Opes et mundus praeteribunt, at durabunt opera bona.

XXXVII. Mundus cadauer eft, et petentes eum canes funt.

XXXVIII. Ne te feducat multitudo hominum, quandoquidem tu folus morieris, et tu folus rationem reddes.

XXXIX. Qui cupit fupplere mundana mundanis, fimilis eft illi, qui extinguere cupit ignem ftramine.

XL. Studere fimul mundo et futurae vitae, eft fallere fe ipfum.

XLI.

XLI. Non sufficit mundus abstinenti, religiosus non acquiescit in mundi vanitate.

XLII. Recordare, vnde veneris, et quo sis abiturus, et vbi consistas.

XLIII. Vita hominis via est, ad mortem tendens.

XLIV. Diu est, quod tantum mactatur pingue, et relinquitur macrum.

XLV. Vita nostra somnus est, et mors excitatio, homo vero inter illa duo se habet instar spectri procedentis.

XLVI. Hodie mundus durat, cras nouissimus dies instat.

XLVII. Pauper sine patientia, est vt lampas sine oleo.

XLVIII. Perfectio est in tribus rebus: deuotione in religione, patientia in aduersis, prudentia in vita.

XLIX. Patientia est clauis gaudii, festinatio clauis poenitentiae.

L. Infortunium patienti vnum est, pauido autem geminum.

LI. Patienter perfer opus, cuius te certum manet praemium: et patienter abstine ab opere, cuius haud perferre possis poenam.

LII. Errat cursus eius, qui sperat in alium, quam in Deum.

LIII. Eleemosyna dum egreditur e manu dantis, antequam cadat in manum petentis, quinque haec loquitur verba: parua fui, et magnam me fecisti; exigua fui, et me multiplicasti; hostis fui, et amore dignum me reddidisti; transitoria fui, et perennem me constituisti; fuisti custos meus, nunc ego sum custos tuus.

LIV. Firmitas regni est iustitia.

LV. Exequere aequum, neque insistas voluntati tuae malae, neque sequere eam.

LVI. Liberalis vicinus Dei est, vicinus hominum, vicinus paradisi, remotus ab igne infernali.

LVII. Diues sine liberalitate, est vt arbor sine fructu.

LVIII. Malum paupertatis est abiectum esse, bonum verum autem diuitiarum, esse contentum.

LIX. Non oportet vt iudex audiat querelam alicuius, nisi et aduersarius eius cum eo fuerit.

LX. Cum amicus tuus fuerit mel, ne comederis eum totum.

LXI. Optimus fratrum est, qui fratres suos iubet cauere sibi a malo, dirigitque eos ad bonum.

LXII. Deus amicitiae in sinceritate consistit.

LXIII. Frater tuus est, qui te iuuat in aduerso.

LXIV. Nisi esset concordia, periret mundus.

LXV. Confessus sapientiae hortus est de hortis paradisi.

LXVI. Confessus praestantium virorum sunt munimenta sermonis.

LXVII. Societas malorum est nauigatio maris.

LXVIII. Custodi praeceptum parentum tuorum, vt prolongentur tibi dies.

LXIX. Esto omnino, vt formica tempore aestatis.

LXX. Possidet homo animam suam, qui occultat secretum ab amico suo.

LXXI. Arcanum tuum est captiuus tuus, si illud custodieris; tu autem captiuus es eius, si manifestetur.

LXXII. Taciturnitas conciliat suis amorem.

LXXIII. Efficit garrulus hora vna litem mensium.

LXXIV. Index intellectus viri, opus eius, et index scientiae eius, sermo eius.

LXXV. Ignis lignis accenditur, et initium belli est sermo.

LXXVI. Qui nescit parere, nescit imperare.

LXXVII. Vmbra imperatoris vt vmbra Dei.

LXXVIII. Doctus sine opere est vt nubes sine pluuia.

LXXIX. Pessimus hominum est eruditus, qui non prodest eruditione sua.

LXXX. Scientia diadema est puero, et intellectus torques aureus.

LXXXI. Orphanus est, qui scientiam non habet et eruditionem.

LXXXII. Memento temporis, morbi et senectutis venientis pone te, quia sapientia melior est, quam ensis, et scientia excellentior, quam opes.

LXXXIII. Non est paupertas docto.

LXXXIV. Dies vnus viri docti praestat tota vita viri indocti.

LXXXV. Perfectio scientiae in mansuetudine est.

LXXXVI. Benefac, si vis, vt bene fiat tibi.

LXXXVII. Non est diues, cui nulla est vita.

LXXXVIII. Qui aliorum ad te crimina defert, is defectus etiam tuos defert aliis.

LXXXIX. Non est regibus frater, nec inuidis quies, nec mendacibus fauor.

XC. Mendacis facies perpetuo est atra.

XCI. Lumen omnium factorum tuorum est sermo verax.

XCII. Nunquam peiera, ne in hominem quidem, qui tibi nocuit.

XCIII. Diues auarus pauperior est liberali egeno.

XCIV. Sitis opum vehementior, quam sitis aquae.

XCV. Duo non saturantur, quaerens scientiam et quaerens opes.

XCVI. Pigritia et multitudo somni abducunt a Deo et adducunt ad paupertatem.

XCVII. Periit beneficium, qui ingratus illud tegit.

XCVIII. Nonnunquam capiti demisso subest malitia.

XCIX. Satis est inuido inuidia sua.

C. Vnum peccatum multum est.

CI. Homo sine poenitentia est tanquam fluuius sine aqua, et mulier sine verecundia tanquam lampas sine lumine.

CII. Qui non anticipat poenitentiam ante mortem, miser est.

CIII. Resipiscentis peccata sunt, qualia illius, qui nulla habet peccata.

CIV.

CIV. Optimum poenitentiae eſt paucitas delicti.

CV. Non praecludentur cultoribus Dei fores poenitentiae, donec ſol in occaſu oriatur.

CVI. Operare animae tuae, quantum potes, eſt enim infernus et paradiſus.

CVII. Qui operatur bonum, non priuabitur remuneratione.

Haec ex multis aliis, quae adductis ipſis verbis Arabicis copioſe enarrauit HOTTINGERVS[f] ſelecta, ſatis oſtendunt, ſententiarum neque pondus, neque elegantiam Arabibus defuiſſe. Verum nec acumine carere eorum ethicam paraeneticam et gnomologicam, παροιμίαι more veterum ſymbolice propoſitae teſtantur, quarum exempla aliquot, cum elegantia ſint et iucunda, hoc loco ad cognoſcendum Arabicae gentis ingenium dabimus:

I. Ne nata in aqua frigida, ne pereas, i. e. ne tradas animam tuam cupiditatibus, ne moriaris in peccatis tuis in aeterno cruciatu. *Prouerbia ſymbolica Arabum.*

II. Lima ſpinas lima, i. e. vince affectum carnis, et cupiditates malas, vt viuas.

III. Occlude oſtium tuum aduerſus raptores, i. e. claude ſenſus tuos aduerſus peccatum, ne capiant te hoſtes.

IV. Ne immittas pecus tuum in pratum, in quo non eſt ſepes, i. e. ne emittas cupiditates tuas ſine freno legis.

V. Eſto vnicuique libra, i. e. eſto iuſtus, nec declinato ab aequo ad abiiciendam iuſtitiam.

VI. Ne conuerſare cum leone quodam pede, i. e. caue et declina omnem hominem nequam.

VII. Ne deambula nudus per plateas, i. e. ne ne aperias ſecretum tuum coram hominibus, ne ſubſannent te in conuentu.

VIII. Verba fac nocte, vbi non eſt auis nocturna, i. e. occulta dignitatem tuam et arcanum tuum a turba idiotarum et ſtultorum.

IX. Ne aperi ſecretum tuum ſimiis, i. e. deriſoribus.

X. Appone ianuae tuae frenum, et non timebis inimicos tuos, i. e. os refrena et compeſce ſilentio.

XI. Audio molae ſtrepitum, ſed non video farinam, i. e. verba dantur, res ignorantur.

XII. Si neſcis aſcendere per ſcalam, non ambulabis ſuper tectum, i. e. qui non didicit parere, neſcit imperare, vel, qui per gradus non aſcendit, non culmina attinget ſcientiae.

XIII. Anguſtum eſt pectus eius, qui coarctat manum ſuam, i. e. qui auarus eſt, pauper eſt.

XIV. In loco vbi ſal comedis, ſalinum ne frangito, i. e. benefacta male factis ne compenſes.

XV.

f) Hiſt. Orient. p. 314.

XV. In puteum ex quo aquam bibisti, lapidem ne coniicias, i. e. bona malis ne compenses.

XVI. Ne indue album nocte obscura, i. e. ne sis extrinsecus decorus, intrinsecusque plenus nequitiae.

XVII. In patera carnis ne bibe merum, i. e. ne delitias sequere scortatorum.

XVIII. Ne aperias fenestram ante vnum angelorum, i. e. non aperias sensus tuos in conspectu meretricum, ne cadas in retia illarum.

XIX. Nata in aqua ante vesperam, i. e. purifica te poenitentia ante mortem.

XX. Accende lucernam tuam ante tenebras, i. e. illumina te bonis operibus, antequam tibi superueniat mors.

XXI. Omnis ouis suspenditur e calcaneo suo, i. e. vnusquisque punietur pro actionibus suis.

Haec speciminis loco sufficiant: plura qui desiderat, ei plenis cyathis porrigent Erpenius, Hottingerus, Gallandius et paroemiographi Arabum alii. Multa ex his habuisse Arabes Muhammedis tempora insequentes ab antecessoribus suis, quos, praecipue carmina sua huiusmodi sententiis ornasse constat, dubium non est: suntque forte multa inter ea, quae canam antiquitatem sapiunt. In hoc enim eruditionis genere vetustissimos Arabes excelluisse, *Tomo primo* iam notauimus. Aliorum tamen scrinia quoque expilarunt scriptores morales Saracenorum, ne Graecis quidem philosophis exceptis, et imprimis Pythagoreorum γνώμας haud raro Arabice extulerunt, suisque vendiderunt pro nouis. Ita illud Pythagorae: ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς πράως φέρε, μηδ᾽ ἀγανάκτει, Arabice dixerunt: אצבר עלי מא יוגבך מנחא מן עיר אן תתדמר. Saepe Hebraeorum quoque ex fluminibus sua arua irrigarunt, immo a Christianorum quoque praeceptis non abhorruerunt. Imprimis translata varia sunt ex libris apocryphis in Coranum ipsum et scripta Muhammedanorum theologorum. Cuius exemplum hoc esto: *Tempore Isa tres aliquando vna facientes iter thesaurum inueniebant, dixeruntque esurimus: Eat itaque vnus nostrum emtum cibum. Abiit igitur vnus eorum, vt cibum afferret, consultumque esse cogitauit, si cibum veneno inficeret, dicens, fore, vt si de eo ederent, morerentur, ipseque solus thesauro potiretur. Fecit igitur hoc venenumque cibo miscuit. Reliqui vero duo etiam inter se conuenerunt, quod, vbi tertius ille accederet cum cibo, neci eum daturi essent, atque sic ipsi soli thesaurum possessuri. Afferentem igitur cibum occiderunt; ipsi vero postea venatum cibum comedentes mortui sunt. Hunc cum Iesus f. M. et discipuli eius locum transiissent, dixit: Hic mundus est, videte quomodo tres illos tractauerit, ipse tamen in statu adhuc suo permanet, et necdum amasios suos habere cessat. Vae illi, qui petit diuitias ex hoc mundo.* Similia passim apophthegmata apud

apud scriptores Muhammedanos occurrunt, quae sanctissimo Seruatori tribuunt, sine dubio ex veterum relationibus, maxime vero ex libris apocryphis eiusmodi narratiunculis refertis hausta, quae ab iis Christianis acceperunt, qui initio federis sub Muhammede cum Arabibus vixerunt. Sunt et inter allatas sententias multae, quae ducibus Saracenorum debentur, diligenter ab ELMACINO annotatae, qui passim obseruat, principes Arabum eiusmodi γνώμαις valde delectatos fuisse. Qui cum ingentem poetarum numerum interdum in aulis suis nutriuerint, vt supra obseruatum, dubium non est, quin in eiusmodi morali doctrina carminibus suis explicanda complures eorum desudauerint. Certe id carmina moralia, quae Auerroi tribuuntur, suadent, et exempla passim in historia Saracenica adducta testantur. Pertinent quoque ad hanc philosophiam moralem Arabum exotericam apologi et fabulae, cuius methodi ab antiquissimo tempore gens haec studiosa fuit admodum. Vnde inter Arabes nihil celebrius fabulis Aesopi, siue Locmanni, quas Arabicas debemus THOMAE ERPENIO, ex quibus patet, circa Muhammedis tempora fuisse scriptorem quendam, qui veteres fabulas Arabice enarraret, nonnullas nouas adiiceret. De quo tamen cum *Tomo primo* dictum sit, hoc loco nihil adiicimus. In eodem quoque genere elaborauisse quaedam Asaadeum Agyptium et Auicennam auctor est HOTTINGERVS [g], qui paroemiographos Saracenorum praestantiores quoque enarrat. Inter eos excellunt prouerbia imperatoris Alis, qui eiusmodi sententiis acutis valde delectatus est. De quibus tamen et similibus in historia Arabum literaria pluribus dicendum.

§. XXII. His iam praeceptorum moralium in rosario Persarum politico propinatorum breuem subiungimus syllogen: *Capite primo, de moribus regum* haec praecipiuntur: *Sylloge praeceptorum moralium rosarii Persici.*

I. Paradisus est illorum, qui irae moderantur ac mortalibus ignoscunt.

II. Si rex continuo faciat, quicquid aliquis dicit; vae illi, si praeter bonum aliud dixerit.

III. Mundus restat nemini: animum itaque in mundi conditore figas, sat est. Ne innitaris opibus huius mundi, iisque incumbas: multos enim tibi pares aluit atque peremit. Cum anima studeat transire illibata, quid interest, moriaris in solio an in solo [h]?

IV. O quantos et quam famosos humo condiderunt! quorum, quod in hoc orbe fuerint, nullum vestigium restitit. Quisquis igitur es, benefacito, vitamque vsuram censeto, antequam moesta haec oriatur vox: ille non amplius superest.

V. Inge-

g) Biblioth. Orient. C. II. p. 277.

h) Haec inscripta fuere arcui aestiuarii regis Feriduni. Fuit is ex antiquissimis Orientis regibus, quem giganteo corpore et diuino ingenio conspicuum, et longe lateque regnantem, primum mortales in ordines classesque diuisisse, multos inuenisse, Sahacum tyrannum trucidauisse Persae referunt. vid. GENTIVS ad h. l.

V. Ingenio praeditus praestare debet apud regem inscio giganti. Neque enim mole grandius pretio potius: Ouis munda est, elephas sordidus; equusque Arabicus quamuis sit tenuis, talis tamen est, vt asinorum cohorti praestet.

VI. Quamdiu vir verbum non fecerit, inertia virtusque illius sepulta sunt (ignorantur): quemuis saltum ne existimes vacuum, fieri potest, vt in eo tigris lateat.

VII. Nemo noctuae, (ministro infido) sub patrocinium concesserit, etsi aquila (princeps) in orbe terrarum non extiterit.

VIII. Mature regi occurrendum est latrociniis: tempore enim vires acquirit; fontis enim principium obstruitur operculo, vndis vero cum intumuerit, ne elephante quidem transiri potest.

IX. Prauis benefacere, perinde se habet, ac male facere viris bonis.

X. Diuitiae in virtute, non auro consistunt: magnitudoque in ingenio, non in annorum numero.

XI. Dimidium panem si vir Dei comederit, dimidiam ille partem pauperibus distribuit: rex vero integrum regnum si occupauerit, alterius denuo occupandi consilia agitat.

XII. Hostis quidnam effecerit, si amicus verus adfuerit?

XIII. Inuidiae pestis in aula non nisi obitu expugnari potest. Viles atque improbi anxiis votis expetunt aduersa magnatum fata et interitum.

XIV. Quicunque auxiliatorem calamitoso tempore desiderat, pacis tempore liberalitate et clementia certet. Seruum annulum aure gestantem ni benigne tractaueris, elabitur: beneuolentiam fac, vt tibi liber etiam seruus existat.

XV. Regem populum suum ipsa anima nutrire praestat: quia rex populi beneficio regnat.

XVI. In rege requiritur aequitas, vt mortales ad eum confluant, atque clementia, vt sub potentiae eius vmbra tranquilli securique agant.

XVII. Iniquus regnare nequit: perinde ac lupus oues pascere nescit.

XVIII. Rex qui iniquitatis instituta introduxerit, ipse regni sui fundamentum proruit.

XIX. Si quis rex iniquitatem in subditos licitam duxerit, amicus illius aduersis temporibus acerrimus hostis erit.

XX. Cum subditis pacem colito, et ab hostium bello securus esto. Aequo enim regi subditus ipse miles est.

XXI. Ille salutis pretium aestimauerit, qui miseriis iactatus fuerit.

XXII. Illum time, qui te timet, etsi cum eiusmodi centenis bellum gerere possis: nam molietur in te exitium.

XXIII. Spes ampliandi regni diu iam agitata cui bono? Cum spes superest nulla, vitam redituram transactam?

XXIV. Pau-

XXIV. Pauper et diues huius terrae sunt serui atque ditiores quo sunt, eo magis illa egent.

XXV. Subdito debili te misericordem praestato, ne ab atroci hoste exagiteris.

XXVI. Robusti lacertis vngularumque vi, nefas est manum miseri impotentis torquere.

XXVII. Metuat ille, qui lapsis non ignouerit, pede si lapsus fuerit, nemo manum illius prehendet.

XXVIII. Quicunque rex corruptum prauitatis semen sparserit, bonosque fructus sperauerit; ingenium frustra vanis moliminibus concoquit, et inania consiliorum monstra captat.

XXIX. Surdum fingere desine, populoque iustitiam administra. Nisi enim iustitiam administraueris, iustitiae ecce adest dies.

XXX. Posteri Adami inter se sunt mutua membra, quia, teste natura, ex vna conditi sunt materia. Si membrum vnum calamitate pressum tempus traxerit, neque reliqua membra acquiescere possunt. Tu si aliorum malis non indolueris, minime mereris vt te hominem dixerint.

XXXI. Praestat regi mori, quam mortales exagitare, cuinam enim bono illi rerum hoc arbitrium regimenque orbis?

XXXII. Cauendum est a vehementia et furore regum, plerumque enim animus illorum grauissimis regni distringitur negotiis, adeoque importunitatem vulgi tolerare nequeunt.

XXXIII. Qui opportunitatem gratiae regiae captare nescit, illi fit illicitum beneficium regis.

XXXIV. Si quis stolidus ipso meridie cereum accenderit, illico videbis obscura nocte lampadi ipsius defuturum oleum.

XXXV. Hominem beneficiis liberalitateque ad bonam spem erigere, mox rursus omni spe succisa animi dolore afficere, principe indignum est.

XXXVI. Liberalitatis portam aperire vix decet: cum vero aperta iam fuerit, illam seueritate occludere dedecet.

XXXVII. Quicunque stipendia, vt rem nimis caram equiti subtrahit, facit, vt equiti nimis carum videatur manum ferro admouere, forti itaque militi aurum dato, vt caput discrimini exponat: Aurum nisi dederis, te deserto ad alium transierit. Vir fortis si satur fuerit, generoso impetu in hostem prorumpet, si vero inani fuerit ventre, fugam alacriter capesset.

XXXVIII. Praestat dignitate motum otio frui, quam cuncta regendi onere districtum esse.

XXXIX. Viri regiminis paris, praeclaroque iudicio praediti index est hic, quod se huic oneri subiicere nolit.

XL. Magna prudentia cauendum ab inconstanti regum ingenio. Quandoque enim, dicta salute, ira accenduntur: quandoque vero contumeliis mire capiuntur, vt togam atque munera praestent.

XLI. Accidere folet, vt purpuratus regis aurum quandoque acquirat, fieri quoque folet, vt et caput quandoque perdat.

XLII. Regis negotium duos contrarios apices habet, panis fpem, vitaeque difcrimen. Sapientum vero confilio renititur: illa panis fpe illectum vitam difcrimini dare.

XLIII. Quicunque fraudes committere fueuit, manus illius in reddenda ratione trepidat. Rectitudo vero amorem diuinum conciliat: nec vidi vllum, qui hac in via perierit.

XLIV. Quatuor funt mortalium genera, quae contra quatuor acerrimo laceffuntur odio: praedo contra regem; fur contra vigilem; luxuriofus contra cenforem; fcortum contra praedonem. Illi vero, quibus conftat rationum fuarum probitas, quorfum rationem reddere trepidant?

XLV. In actionibus tuis gloriofus ne efto, fi vis vt te munere moto, anguftum hoftis illudendi habeat campum. Tu vero purus efto, neminemque pauefcas.

XLVI. Etiam innocenti in aula infidiae et delationes timendae funt, neque tum exacerbato rege auxilium. In mari bona quidem funt infinita, fed tu falutem fi defideraueris, eam in litore quaeras.

XLVII. Amicum ne arbitrator illum, qui in epulis felicique tempore magnas fodalitii voces fraternitatisque popifmata iactat. Amicum nofco illum, qui amici manum prehendat tempore infelici defperatisque rebus.

XLVIII. Aufpicia fi rebus tuis non ftatim annuerint, ne fis follicitus, animumque curis turbato: ipfe enim fons vitae in denfiffimis latet tenebris, Deusque mifericors beneficia plurima recondita habet. Ne igitur iniquitate temporum moeftus fedeas: patientia enim amara quamuis fit, fructus tamen dulces edit.

XLIX. Si quis fato fuo dignitatis faftigio ceciderit, orbis vniuerfus pedem capiti illius imponit: fi vero manum eius felicitatis potentiaeque culmen viderint amplexam, laudantes manus pectori imponunt.

L. Regum negotia perinde fe habent, vt itinera maritima, quae quaeftus difcriminisque funt pleniffima: maximas aut diuitias acquiris, aut inter maris tempeftates aulaeue fcenas et lenocinia peris.

LI. Si aculeum aulae fuftinere non potes, ne fcorpionis foramini digitum immittas.

LII. Magnatum, purpurati regisque fores fine duce ne fruftra oberres. Canis atque ianitor, fi externum inuenerint, hic fupremam thoracis oram, ille pallii imam captat.

LIII. Nemo iactat lapidem in arborem fterilem, id eft, non exauditus orat.

LIV. Magnitudinem fi ambiueris, munera dato: granum enim ni fparferis, minime crefcit.

LV.

LV. Si vniuerso populo thesaurum distribueris, cuiuis patrisfamilias vix teruncius cesserit. Quidni a quouis hordacei grani instar argentum accipis, vt singulis tibi diebus thesaurus nascatur?

LVI. Iniquitatis initia in hoc orbe primum fuerunt exigua, quae a posteris paulatim aucta in tantum adoleuere, vt totum terrarum orbem oppresserint.

LVII. Si rex ex subditi horto vnum pomum comederit, serui ipsius arborem ipsam eruerint.

LVIII. Non restat iniquus iniqui temporis auctor, restat vero aeternum super illo dirissima execratio.

LIX. Quicunque altissimum Deum offendit, vt vnius hominis, etiam principis, animum sibi deuinciat, Deus altissimus hominem illum contra istum accendit, et exstimulat, vt illius stirpem ex temporum memoria deleat.

LX. Omnium animalium princeps est leo, infimus asinus: nihilominus concordi sapientum sententia, asinus, qui onera baiulat, leoni homines dilaceranti (subditus tyranno) praestat.

LXI. Amor principis non conciliatur, nisi subditorum animos deuinxeris. Si vis, vt magnus ille Deus tui misereatur, tu Dei creaturis benefacito.

LXII. Non quiuis, qui potens est, magistratumque gerit, in dominatione mortalium opes impune vorat: fieri potest, vt quis gutture os grande deglutiat: verum id ventrem dilacerat, cum circa vmbilicum obstructum haeserit.

LXIII. Hominem indignum potentem si videris, sapientes illi adstipulandum esse consultum duxere, nisi lacerantem vngulam habueris acutam: improborum contentionibus abstinere satius erit: quicunque enim cum chalybeo lacerto manum conferuerit, argenteum suum brachium laedit.

LXIV. Patiens esto, donec manus illius tempora ligauerint: tum ex amicorum lubitu cerebrum ipsi extrahas.

LXV. Tu si sagittam in hostem miseris, caue sagittae illius postea scopus existas.

LXVI. Amicitiam in aula cum inimico si volueris, tum quouis tempore, cum ille te absentem iniuriis lacerauerit, praesentem laudibus extollas. Contumelia certe ex maligni vituperatoris ore profluit, si verbum illius amarum nolueris, os eius dulcedine oblinas.

LXVII. Illi qui tibi quouis momento noua beneficia praestat, ignoscas, si tibi per longum vitae spatium semel iniuriam fecerit.

LXVIII. Si populus tibi damnum fecerit, ne dolore afficiare: a populo enim neque beneficium, neque damnum nascitur. A Deo esse scito inimici odium atque amicum: vtriusque enim animus est in illius potestate.

LXIX. Magnitudo in imperii obsequio consistit: imperii vero neglectus miseriaeque paupertatisque est index. Quicunque bonorum virorum indicia habet, obsequii caput limini imponit.

LXX. Vim ne facito terrae incolis, ne oppressorum suspiria coelum penetrent.

LXXI. Caueas gemitus animorum vulneratorum: tandem enim certo penetrant, teque euertunt: vnum enim oppressi suspirium orbem terrarum vertere potest.

LXXII. Quid multi anni? quid vita longa? Mortales enim in hoc terrarum orbe vestigiis pedum capita nostra calcabunt. Perinde vt regnum ex longa regnantium serie ad nos peruenit, ita etiam ex manu nostra in aliorum manus transire debet.

LXXIII. Amico ne tantum roboris dederis, vt si inimicus fiat, te superare possit.

LXXIV. Rex custos est pauperum, etsi subditorum felicitas potentiae illius lacerto subsistat. Grex non est propter pastorem, sed pastor est, vt seruiat gregi.

LXXV. Hodie vnum videris felicem atque potentem, alterum vero animi dolore angustiisque vulneratum: tu paucos etiamnum dies patiens esto, vt exedat terra medullam capitis meditabundi: regis subditique discrimen tollitur, cum fatum ineuitabile irruerit. Si quis mortuorum sepulchra aperuerit, diuitem a paupere non discreuerit.

LXXVI. Nunc dum opes in manu habes, sape, et felicitatem tibi para aeternam: haec enim potentia et opes ex manu in manus ruunt.

LXXVII. Si purpuratus Deum ita metueret, vt metuit regem, angelus foret.

LXXVIII. Opinatur iniquus, quod nobis iniuriam fecerit: sed in ceruice eius illa restat aeterna, in nobis finit.

LXXIX. In diuersam a rege niti sententiam proprio cruore est manus polluere. Si rex ipso meridie forte dixerit, nox est: respondendum est: immo hem lunam! hem Pleiades!

LXXX. Si ex seruo inconditum quid audiuerit rex, ne offendatur: orbem enim pererrans mendacia plurima didicit.

LXXXI. Vt amicorum subditorumque heri animos tibi deuincias, vel patris hortum vendito, et inimico quoque benefacito: satius enim est canis os buccella obstructum esse.

LXXXII. Vir ille est ex vero, qui accensus ira vana non dixerit; quendam moribus inconditus iniuria affecit, tolerauit ille, et extrema tua fausta sint, dixit: peior sum eo, quod de me vis dicere; certus equidem sum, te mea vitia me ipso non rectius nosse.

LXXXIII. Dum potes nullius animum vulnera, in hoc enim mundi itinere multae sunt spinae. Miseri inopis malis obstetricator atque subuenito, quia tibi etiam mala subuenire possunt.

LXXXIV.

LXXXIV. Proprio pane vefci et federe melius eft, quam aureo cingulo accinctum feruitio adftare.

LXXXV. Vita pretiofa his exeditur curis: quid comedam aeftate? quid induam hyeme? O venter ignaue, vno pane contentus efto, ne tergum in aliorum feruitio incurues.

LXXXVI. Regi fapienti hoftis obitus non eft laetandi materies; quia eius etiam vita non eft perpetua.

LXXXVII. Confiliarii fimiles funt medicis, qui non nifi morbo conflictantibus medicamentum praebent.

LXXXVIII. Diuitiae et potentia non acquiruntur rerum peritia: nulla certe arte, nifi diuino Numine, furgunt. In hoc terrarum orbe hoc accidit fere, vt rudis honoretur, fapiens vero contemnatur, vt chemicus moerore intereat, rudis in deferto thefaurum inueniat.

LXXXIX. Illum amicitia dignum minime duxeris, qui fordidum locum frequentauerit; fitibundi enim animus non expetit aquam dulcem; quam foetidum aliquod os inde hauriens reliquerit infectam. Quomodo itaque in regis manum denuo redeat malum aureum, quod in fordes ceciderit.

XC. Prudentes illum minime magnum vocant, qui magnorum nomina contemtu foedat. Haec omnia nihil funt, cum praetereant, fortuna, regnum, imperium, vetitum atque iuffum. Bonam defunctorum memoriam religiofe colito, vt tui etiam bona memoria fuperet aeterna.

Secundum Caput de moribus religioforum tractat, et ad haec noftra fcrinia proprie quidem non pertinet, fed Muhammedani cultus et religionis fobrietatem commendat. Sunt tamen in eo quoque praecepta pulcherrima, multos Chriftianorum in ruborem dare eo magis apta, quo magis a Muhammedis alumno, promiffionibus huius vitae felicitatis inefcato vix queunt expectari. Luculento itaque exemplo probant, id quod fupra iam confecimus, philofophiae auxilio Muhammedanos doctrinam fuam valde emendaffe, cuius ecce fpecimina fequentia:

I. Deum nofcentes imperfecti cultus veniam implorant, ferui obfequii mercedem requirunt, mercatores mercium pretium: veri cultores tanquam mancipia fpem non obfequium afferunt, mendicique non mercatores adueniunt, orantes: fac mihi, quod dignum eft te; noli mihi facere, quod dignum eft me. Non dicam ego, meum fufcipe obfequium, fed remiffionis calamo crimina mea dele.

II. Viri diuina veftigia terentes ne hoftium quidem fuorum animos affligunt: amorque cordatorum in praefentia et abfentia eft femper idem.

III. Bonis operibus certa, et quicquid libuerit gefta, nihil intereft, capiti coronam imponas, an mendicitatis notam humero affuas. Innocentia et pietas non confiftit in veteri pannofaque vefte: vere innocens efto,

esto, bombycinamque gestato. Pietas est: mundum, libidinem atque affectuum illecebras deserere; pietas illa non est, habitum tantum deserere.

IV. Per vnum hominem in consortio inconditum offenduntur animi prudentum maxime.

V. O te ignauum, qui virtutes super manus vola expositas ostentas, vitia vero sub axilla complexus occultas. Quid tandem mercaberis o superbe in tremendo illo desperationis die aere adulterino?

VI. Inanis pietatis iactator praeter se religiosum videt neminem, quia oculos magnae de se opinionis tegmine captos habet. Si illi vero oculum Deum cernentem concesserint, neminem se ipso miserabiliorem viderit.

VII. Status religiosorum est fulmen coruscans, quod vno momento surgit, altero perit: quandoque is in altissimo coelo considet, mox ne proprii quidem pedis faciem videt. Si religiosus in eodem semper statu persisteret, desiderium vtriusque mundi praecideret.

VIII. Pauper religiosus nihil ipse tenet, neque ipse vlla re tenetur: et quicquid habet, leuamen id est egenis.

IX. Vbique oberrat ille, quem Deus limine suo dimouit: illum vero, quem ipse inuitat, nullius ad limen adreptare facit.

X. Tuae rei quid confert pauperum penula, lacerae vestes, palliumque pannosum? quin improbis actionibus abstineto: haud opus est, vt mitram gestes ex pelle ouilla [f], animo virtute religiosus esto, mitramque regiam gestato.

XI. Religiosi, qui vultum in creaturis figunt, tergo Orienti obuerso preces fundunt. Seruum qui Deum sibi vindicauerit, decet, vt praeter Deum nouerit neminem.

XII. Virtutem disce ex vitiosis, et quicquid in eorum actionibus displicet ingenio tuo, illud vita.

XIII. Ne inter facetias et ludicra vnum quidem dixerint verbum, quin prudens inde sibi virtutis exemplum sumat. Rudi vero si centum sapientiae capita praelegerint, in auribus eius iocus ac lusus erunt.

XIV. Ventrem cibo vacuum habeas, vt eius beneficio sapientiae lumen cernas.

XV. Poenitentiae beneficio diuinum subterfugitur supplicium, conuitiantium vero procacitas subterfugi nequit.

XVI. Tu bonus esto, malumque te dixerint mortales, praestat, quam si malus sis, et te bonum opinati fuerint: magnus enim Deus arcana manifestaque nouit omnia.

XVII. Calumniatorem virtute et morum innocentia pudore afficias, alacerque in bona recto tramite contendas, ne maleuoli vllius in te vitii deprehendant materiam.

XVIII.

f) Hanc plerique Persae gestant, religiosi vero omnes: huic opponit auctor mitram Tartaricam ex pretiosissimis pellibus confectam.

XVIII. Lufcinias in arboribus vides concinentes, perdices in montibus, ranas in aquis, feras in fyluis: inhumanum itaque eft, omnibus Dei laudem concelebrantibus, te ignauiae fomno fepultum effe.

XIX. Quicquid in hoc vniuerfo vides, magni Dei laudes ouans atque geftiens accinit: fed animus ille hanc capit mentem, qui aures habet.

XX. Facultates fi non habuerimus, miferi fumus, fi habuerimus, illarum amore curisque exedimur. Nullum huius mundi grauius atrociusque fupplicium effe poteft, quam quod mortalium animi acerbitatibus dilacerantur, opes fiue habuerint, fiue iis caruerint.

XXI. Si magna expetiueris, nihil expetere velis, praeter continentiam, quae potentia eft infuperabilis.

XXII. Diues etfi aurum largo finu effuderit, ipfius meritum nimium fufpicere noli: ex magnis enim viris audiui faepius, pauperis patientiam diuitis liberalitati praeftare.

XXIII. Hominem inuifere, vitium quidem non eft, fed tamen non tantum, vt: fufficit, dicant. Quod fi te correxeris ipfum, aliorum correctionem et correptionem audire opus haud erit.

XXIV. Mulier praua in aedibus viri boni in hoc quidem mundo illi tartarus eft: caueas a mala coniuge, caueas, ferua nos, o Domine, ab iftius ignis infernalis fupplicio.

XXV. O tu, qui familiae vinculis es oneratus, noli pofthac libertatis opinionem capere. Cura prolis, panis, veftitus et opum te retinet ab angelici mundi contemplatione.

XXVI. Quisquis fuerit iurisperitorum, doctorum, religioforum, concionatorumque mire facundorum, fi viliffimo huic mundo animum applicuerit, perinde vt mufcae pes melli, femper mundo affixus haeret.

XXVII. Religiofo non conuenit argentum nec aurum, quod fi acceperit, tu tibi alium religiofum quaeras. Ille qui veris pollet virtutibus, vnicum in Deo pofuit ftudium, fine facro ille pane buccellisque collectis religiofus eft.

XXVIII. Panem, vt in abdito viuant, Deumque colant accipiunt cordati: non vero in abdito viuunt, Deumque colunt, vt panem comedant.

XXIX. Sapiens, qui nihil, nifi hordacea fecerit verba, verba etfi pro concione fecerit, in neminem tamen penetrant. Sapiens eft ille, qui non fecerit malum; non ille, qui populum multa bona docet, ipfe vero non facit. Sapiens, qui animi libidinem cuticulamque curat, ipfe iam periit, viam cuinam monftrauerit?

XXX. Sacerdotum concio perinde fe habet, vt officina mercatorum: hic nifi aes dederis, merces non acceperis: illuc vero, nifi beneuolentiae ftudium attuleris, fapientiae decus et felicitatem non retuleris.

XXXI. Verba fapientis animi auribus accipito, etfi facta ipfius dictis non fuerint confona. Futile eft illud, quod fapientiae oftentator dicit: dormientem dormiens quandonam expergefecerit? Virum benignis auribus admittere oportet, etfi muro fuerit infcriptum virtutis exemplum.

XXXII. Religiosus vix proprium corpus vndis eripere potest, sapiens vero (philosophus vel doctor publicus) operam dat, vt alios quoque vndis oppressos discrimini eripiat.

XXXIII. Si videris peccatorem, obtegas crimina, benignusque esto.

XXXIV. Religiosorum toga et beneuolentiae et patientiae est habitus. Quicunque in hoc vestitu iniurias non tolerauerit, ordinis sui religionem mentitur, togaque illi est illicita. Vastum profundumque mare vnius saxi proiectu turbatur minime: sapiens, qui iniuria accenditur, vadosa etiamnum est aqua. Si tibi damnum acciderit, tolerato: quia crimina aliis ignoscendo, crimina eluis tua. O frater, cum postremo in puluerem verti debeas, antea puluis esto, quam in puluerem vertaris.

XXXV. Etsi quis cum elephante frontem conferere possit, vir tamen est nullus, nisi humanitatem habuerit. Mortalium fabrica constat ex humo: si quis humanus haud fuerit, nec homo erit.

XXXVI. Itineris comes, qui festinat, tibi minime est comes: Proinde animum in nemine figas, nisi qui in te animum fixerit. In propinquo si pietas et religio non fuerit, cum illo amicitiam rescindere, quam propinquitatis ius colere praestat.

XXXVII. Praui mores si naturam obsederint, non nisi fato expelli possunt.

XXXVIII. Maritum coniugis deformis coecum esse praestat.

XXIX. Religiosi regibus sunt in hoc terrarum orbe milite inferiores, vitae iucunditate superiores, morte pares, resurrectione meliores.

XL. Externa religiosi facies est tunica ex veteribus pannis consuta, rudeque pallium; vera autem haec est: vt spiritu sit viuus, affectu mortuus, nequaquam illa, vt a mortalium consortio seclusus se religiosum iactet. Qui si forte contra animi ipsius sententiam aliquid fecerit, in bellum ruat.

XLI. Instituta religiosorum haec sunt: Deum inuocare, grates agere, colere, obtemperare, liberalem, paucis contentum esse, Deum vnum statuere, confidere, illi rem omnem remittere, patientemque esse. Quicunque hisce virtutibus polluerit, vere religiosus est, etsi magnifica toga indutus sit.

XLII. O te excordem, cuius anima pietatis est vacua, corpus vero religioso habitu ornatum pietatem simulat.

XLIII. Infelix est ille, qui caput suum deflexerit a Dei foribus, alias enim fores non inuenerit.

XLIV. Luxuriantes vitis (diuitiarum) ramos liberalitate si succideris, plures vuas reddet.

Caput tertium continentiae praestantiam commendat his praecipue sententiis:

I. O continentia, tu me diuitem redde, praeter te enim opes sunt nullae.

II. Qui

II. Qui haereditatem vatum inuenit, eius est, creatoris maximi beneuolentiam laudibus cumulare.

III. Sicco pane contenti simus vilique vestitu: onus enim propriae miseriae praestat exprobrationi mortalium.

IV. Inueteratos pannos praestat consuere, et patientiae angulum colere, quam vestitus caussa ditibus libellum supplicem scribere. Idem profecto est ac tartari cruciatus subire, vicini ope in paradisum irreptare.

V. Qui non nisi stomacho latrante comedunt, atque etiamnum prurіente manum a cibo retrahunt, verum valetudinis bonae fontem caussamque tenent.

VI. Sapiens tum temporis verba facere, ciboue manum admouere coeptat, cum ex silentio damnum, ex abstinentia mors imminuerit. Proinde dubio procul verba eius sapientia erunt, ipsiusque comedere sanitatis fructus feret.

VII. Comedendum est vt viuamus, summoque numini laudes dicamus; non vero viuendum, vt comedamus.

VIII. Cum modicum comedere cuiquam institutum fuerit, si inedia eum forte presserit, facilius feret; si vero cuticulam curauerit profuse et laute, rebus angustis inedia perit.

IX. Quamuis in corporea hac mole cibus sit delitium, modum tamen si excesserit, molestiam parit.

X. Illud expete animo, vt animus tuus nihil expetat.

XI. Quicquid precibus a vilibus impetraueris, corpore quidem auctus, animo vero imminutus eris.

XII. Praestat gloriose interire, quam vitam misere trahere.

XIII. Nouercante fortuna, tristis flebilique vultu carum amicum ne adeas; quia ipsius etiam voluptatem exacerbas: necessitatem alicui expositurus, laeto ridentique vultu adeas: nequaquam enim succedit male negotium viri, qui est laetae frontis.

XIV. Male est ille cibus, quem necessitatis tempore acquiris; olla quidem bullit, sed honor decoquitur. Praestat omnino egenum esse, quam mendicandi vtilitatem tolerare.

XV. Necessitatem viro vultu tristi ne exponas: a prauo enim ingenio illius dolore afficieris. Si animi curas atque dolorem cuipiam exponere lubet, exponas tali, a cuius laeto ingenio mox beneficium sentias.

XVI. Quicunque panem labore suo acquisitum comederit, procerum beneficiorum exprobrationes non tulerit.

XVII. Fieri solet, vt miser atque contemtus, si potens euaserit, surgat, miserorumque manus obtorqueat.

XVIII. Abiectus si dignitatem, argentum, aurumque obtinuerit, caput eius colaphum omnino ambit.

XIX. Ille qui te potentem non fecit, te ipso res tuas rectius nouit.

XX. In deserto pauperi solis calore adusto coctum rapum argento non signato praestat.

XXI. Res si beneuolentia et comitate non successerit, tandem in crudelitatem vertatur beneuolentia, necesse est. Qui sui non miseretur ipse, alii eius ne misereantur, aequum erit.

XXII. Angustum auarumque mundani hominis oculum aut continentia aut sepulchri humus opplet.

XXIII. Seruo necessitate perculso, quid refert supplices manus tendere ad Deum pietatis caussa, bene faciendi vero tempore eas sinu condere? Auro argentoque benefacito, tibi ipsi quoque beneficia inde carpito. Scito has aedes te defuncto superaturas, siue laterem ex auro, siue ex argento statuas.

XXIV. Fruere, o bonis praedite moribus, haereditate auari: vilissimus enim ille opes congessit, nec iis frui sustinuit.

XXV. Si a tergo irruerit hostis animum auferens, fatum legat pedem hominis currentis.

XXVI. Praestantia et ars inania sunt vocabula, nisi in forum producantur: aloën igni imponunt, muscumque terunt.

XXVII. Amplitudo et diuitiae non acquiruntur annitendo: inanis honorum via est luctari. Si in cuiusque capilli apice ducentas habueris artes, ars equidem frustra fuerit, si sors iniqua erit. Robustus nouercante fortuna quidnam fecerit? fortunae vis corporis robori praestat.

XXVIII. Quamdiu in officina penatibusque haeseris, nunquam o insipiens, vir euaseris; mundum obeas atque perlustres prius, quam tibi ex hoc mundo migrandum erit.

XXIX. Diues nullibi peregrinus est; vbique enim lectum sternit: ille vero, qui opes consequi nequit, etiam domi et in patria peregrinus est atque ignotus.

XXX. Corpus sapientis viri, perinde vt aurum obryzum est, quocunque iuerit, momentum pretiumque eius norunt. Rudis vero diuitis filius similis est coriaceae regis monetae, quae in aliena prouincia nihil valet.

XXXI. Formosus quocunque iuerit, honorem et beneuolentiam experitur, pauxillum enim pulchritudinis multo auro praestat.

XXXII. Forma delitium est corporis, vox vero robur spiritus.

XXXIII. Si in peregrinum orbem ex patria discesserit, inopiam miseriamque non videt cerdo.

XXXIV. In quemcunque iratus coelorum cursus insurgit, in contrarium, quam nititur, illi omnia tempora vertunt.

XXXV. Opes etsi sine dubio contingant, ingenium tamen docet, eas a magnatibus quaerere; etsi sine fato moriatur nemo, tu tamen viperae o accedere noli.

XXXVI. Quiuis locuples noctu suam repetit aulam, pauper vero, vbi a nocte oppressus fuerit, ibi aulam suam inuenit.

XXXVII.

XXXVII. Sine auro neminem cogere potes, si vero aurum habueris, nulla vi opus erit.

XXXVIII. Auaritia sapientis occoecat oculum, ipsaque habendi libido auem piscemque in laqueum trahit.

XXXIX. Si pugnae tempestatem videris, moderatus esto: animi enim facilitas certaminis portam claudit. Facilem te praesta, vbicunque pertinaciam videris: ensis enim acutus molle sericum non secat. Linguae suauitate, gratia et beneuolentia, ipsum elephantem vno pilo ducere potes.

XL. Cuiuscunque animum offenderis semel, etsi postea centum illi beneficia contuleris, a vindicta vnius illius iniuriae securus esse nolito. Sagitta quidem eximitur vulneri, sed acceptae iniuriae memoria in animo altissime residet.

XLI. Nunquam a serpente consedi securus, ex quo prauum sciui illius morem; serpentis veneno peius est venenum dentis inimici, qui in mortalium conspectu amicus apparet.

XLII. Fortis inopum manus est ligata, leoninaeque vngulae fractae.

XLIII. Quamuis praeter bona a Deo concessa nemo quid comedere possit, non tamen in illis acquirendis pigritiam monstrare decet.

XLIV. Quandoque accidere solet, vt viri etiam prudentissimi salubre non succedat consilium. Quandoque fieri solet, vt et nescius puer haud intentus sagitta scopum feriat.

XLV. Quicunque sibi mendicandi portam aperuerit, ad mortem vsque semper indigus erit. Auaritiam delere, atque regnato: ceruix enim auaritiae expers, altissime surgit.

XLVI. In cuiuscunque conuictu fueris, necessum est, vt in illius seruitium assurgas. Auris esse potest sine tympano, visus sine hortorum delitiis, sine rosa viget olfactus, sine puluinari somnus capitur, supposito capiti saxo. Si defuerit amica tecum cubans, tua te manus amplecti potest. Sed venter iste ignauus tot intestinorum voluminibus intortus vacuus ringitur, et nihilo placari nescit.

Caput quartum, taciturnitatis commoda enumerat his regulis:

I. Taciturnitas ideo se commendat, quia vt plurimum in sermone et bona et mala differuntur, inimicorumque studium non nisi mala captat.

II. Inimicis propriam ne dicas miseriam, illi enim verbis precantur, interea factum gaudent.

III. Tacenda saepe ea sunt, quae scimus, ne locuti interrogemur ea, quae cum pudore nescimus.

IV. Quemcunque Corano atque traditionibus superare non potes, illi non respondendo satis responsum erit.

V. Inter duos sapientes neque simultas neque certamen oritur; neque sapiens homini vili atque socordi obnititur. Insipiens si aspera dixerit, sapiens dulcedine singulari animum eius placat. Duo sapientes ne capil-

capillum quidem disrumpunt, atque eodem modo se res habet inter pertinacem et mitem, si vero vterque fuerit insipiens, etiam ferream catenam rumpent.

VI. Verbum etsi animum deuinciat dulceque sit, mereaturque, vt certitudinis splendorisque loco dicatur, si semel tamen dixeris, dictum ne repetas. Dulcia enim semel comedisse, satis erit.

VII. Nemo propriam fatetur socordiam, nisi qui, alio loquente, orationeque nondum finita, orationem orditur. Virtute, iudicio, ingenioque praeditus verbum non fecerit, nisi silentium viderit.

VIII. Non quaeuis dixerit sapiens, quae sciuerit, neque decet elliminando regis arcana de proprio capite ludere.

IX. Graue sapienti est consortium amicorum, qui prauos sibi mores virtutem esse praedicant: hostis enim est ille impudens atque frontis perfrictae, quamdiu non eius ostenderit quoque vitia.

X. Vocum absurdissima est vox asini.

Caput quintum, amoris et iuuentutis mores ita exponit:

I. Cuicunque rex fautor fuerit benignus, etsi omnia mala patrauerit, tamen placebit. Illum vero quem rex reiecerit, nemo ex tota aula amice tractauerit. Caussa haec est, cur reges vnum puerum praeferant reliquis aeque formosis.

II. Amicitiam dum fateris, seruitii spem exuas, amantis enim et amati beneficio domini et serui nomen tollitur.

III. Dominus cum mancipio forma praestanti si lusum et risum instituerit, ne mirum videatur, si perinde ac dominus, se molle et tenerum praestiterit, dominus vero mancipii instar eius mollitiem tulerit.

IV. Quocunque amoris rex pertigerit, illi ingens seuerae pietatis robur resistere nequit. Incorruptus quomodonam vixerit miser, qui ad collum vsque in vitiorum lutum est prolapsus?

V. Viri fortes robore et virtute hostes interficiunt, formosi vero amicos.

VI. Etsi tu septem Corani partes memoria recensere possis, amore si fueris captus, ne alphabetum quidem noueris.

VII. Inimici oculo virtus vitium esse videtur; si vero vnam habueris virtutem, et vitia septuaginta, amicus non nisi vnam illam videt virtutem.

VIII. Amor et desiderium praestat fastidio.

IX. Animum cruciatui exponere facilius est, quam oculum a contemplatione rei amatae abstrahere.

X. Amicus ab amico minime abstinet.

XI. Conclusus cum formosa puella, fauentibus circumstantiis omnibus, etiamsi ab illa incorruptus manserit, a maledicentium tamen calumniis non erit incorruptus. Liber enim a malo affectu, non tamen a maligna suspicantium calumnia liber est, nec proteruam mortalium linguam compescere potest.

XII.

XII. Quantum sapiens insipientem fugere solet, centies tanto insipiens sapientem horret.

XIII. Oportet mille amicorum amicitias rescindi, ne vnum inimicum tuum videas.

XIV. Loquitor hominibus ad captum suum.

XV. Non decet animum vlli rei, aut homini, mancipare, quia animum ab illo reuocare res est imprimis difficilis.

XVI. Reges dura et aspera quidem verba palam dicunt, interea tamen clam pacem expetunt. Vua recens et immatura saporem habet acerbum, vnum atque alterum diem expecta, donec dulcescat.

XVII. Non licet ob quoduis dictum controuersiam mouere, atque magnatum crimina vituperare crimen est.

XVIII. Ille qui pudorem suum prostituerit, quid curat pudorem alienum? Saepe accidit, vt bonum nomen quinquaginta annorum vnum nomen infame prosternat.

XIX. Duae res in crimen praecipitant, fortuna mala et ingenium debile.

XX. Quid tum latroni profuerit, a furto resipiscere, cum scalas superiori tabulato applicare non possit? Procero dicas, vt fructibus manu decerpendis abstineat, quia parruulus per se manum in ramos protendere nequit.

XXI. Omnes proprii dedecoris baiules sumus, proinde aliena vitia ne vituperetis. Nam qui proprium naeuum cernit, aliorum naeuum nunquam vituperat.

XXII. Amoris historiam ex isto infido homine non disce, qui calamitatis tempore amicitiae obliuiscitur.

Caput sextum, in enarranda *senectutis imbecillitate* occupatur, haecque praecepta moralia spargit:

I. Nonne vides, quantam homo patiatur miseriam, cum vnum tantum ori illius exemerint dentem? Aestima ex eo, qualenam illud possit esse momentum, quando ex corpore tota migrauerit anima.

II. Temperamentum perfectissimum non fidem aeternitati, saeuissimusque morbus non argumentum mortis facit.

III. Cum temperamenti aequilibrio declarauerit natura, neque amuletum neque temperamentum eam restituere potest.

IV. Noli aliquid boni sperare a lusciniis (iuuenibus), quae singulis momentis singulis rosis irreptantes modulantur.

V. Senes ex rectae rationis virtutisque instituto, non ex iuuenilis insaniae arbitrio vitam agunt.

VI. Te meliorem quaeras ducem, inuentumque magno in pretio habeas, alioquin cum tibi simili tempus perdideris.

VII. Puellae lateri affixa sagitta satius est, quam senex.

VIII. Si qua femina a mariti latere surrexerit pertaesa, multum mali contentionisque in aedibus illis orietur.

IX. Ire

IX. Ire et fubinde quiefcere fatius eft, quam currere et deficere.

X. Feftinare noli, et patientiam difce; equus Arabicus duos curfus citiffimo pede facit, mulus vero paulatim incedendo dies noctesque pergit.

XI. Cum fenium contraxeris, puerilibus abftine; iocos illecebrasque iuuenibus relinque; adolefcentium iocos a fenibus requirere noli: non enim in alueum refluit aqua femel elapfa.

XII. Si paruitatis fuae temporis meminiffent iuuenes, quando miferi impotentesque in finu matris iacuere, eo illi die non facerent iniuriam, quo hi funt leones illa anicula.

XIII. O quam peffime Deo feruirent, precesque funderent mortales, fi precum cultusque pars in erogando aere confifteret.

Caput feptimum, difciplinam bonosque mores ita inftruit:

I. Si natura aliquis fuerit capax, difciplinam illo fructum edit: Nunquam vero bonum fecerit politor ferrum, quod natura prauum fuerit. Afinum Chrifti etfi Meccam duxerint, inde reuerfus tamen afinus erit.

II. Artificium difcite; in huius mundi diuitiis potentiaque nulla ponenda eft fiducia. Dignationes enim extra vrbis portam tecum non peregrinantur. Aurum atque argentum in itinere periculofum: aut praedo illud vniuerfum abftulerit, aut dominus ipfe paulatim id confumferit. Ars autem fons eft perennis ftabilisque, atque artifex quamuis diuitias fuas amiferit, nihil prorfus eft periculi et moeroris: quia ars ipfa diuitiae funt. Artifex praeterea, quocunque iuerit, honorem inuenit.

III. Patriam haereditatem fi volueris, patriam fcientiam difce. Patris enim opes decem dierum fpatio abfumi poffunt.

IV. Verbum dicendum eft confiderate, actionesque et geftus edendi funt grati omnibus, praecipue vero regibus: regum enim facta dictaque per vulgus omnino feruntur, vulgi vero dicta factaque idem pretium non habent. Proinde in excolendis regiae ftirpis magnatumque moribus maius afferendum eft ftudium, quam ceteris plebeiis.

V. Quicunque in pueritia bonis moribus non fuerit imbutus, adultus cum fuerit, fine virtute erit.

VI. Praeceptor peritus fine feueritate fi fuerit, pueri in foro vrfum luferint. Seueritas enim praeceptoris, praeftat amori patris.

VII. Praefentes corporis delicias futurae miferiae metu ludibriisque turbare, fapientum iudicio repugnat.

VIII. Non hodie oportet craftini diei taedia moeroresque concoquere.

IX. Tu moneto, quod tibi monere incumbit, fi non audierint, tua quid refert?

X. Quamuis argentum et aurum ex lapidibus proueniat, non tamen in quouis faxo aurum argentumque latet. Ita et difpar ingeniorum ratio.

XI. Si mortalium animi, vt opibus, ita opum datori effent affixi, ipfos etiam angelos antecellerent.

XII. Tui

XII. Tui non eſt oblitus magnus ille Deus illo momento, quando gutta fuiſti ſepulta atque ſenſus expers. Dedit tibi animam, rationem, naturam et intellectum, formam, linguam, iudicium, mentem atque ingenium. Decem tibi digitos in manibus ordine digeſſit, duo bracchia humeris tuis iunxit: iamne primum opinaris o ignobilis ignauaque anima! quod vel vnum diem tui immemor eſſe velit?

XIII. In extremo iudicio rogaberis, quid ſis pietate lucratus, non, quo ſanguine ortus fueris. Id eſt, rogabere: opus tuum quodnam? non vero: quisnam pater tuus?

XIV. Quicunque auctori vitae ſuae beneuolentia non reſponderit, nunquam acceptus felixque erit.

XV. Grauidae feminae ſi partus tempore ſerpentem fuerint enixae, illud praeſtat, prudentum iudicio, quam ſi contumaces filios pepererint.

XVI. Vnum certum verumque pubertatis ſignum eſt: ſi quis voluntati potius diuinae, quam corporis deliciis illecebrarumque ſtimulis obſecutus fuerit.

XVII. Humanitas in liberalitate et beneuolentia conſiſtit: ne arbitreris illud corporeum ſimulacrum tantum hominem eſſe; virtute opus eſt, ſimulacrum enim pingi poteſt in aedium parietibus ex minio et aerugine. Huius mundi opes acquirere non eſt virtus, ſed alicuius animum tibi deuincire, ſi potes, ea virtus eſt.

XVIII. Verbum niſi praeclarum beneque dictum ſciueris, ne dicito: illudque, cuius non bonum fuerit reſponſum, ne rogato.

XIX. Quicunque magni momenti negotium imperito commiſerit, praeterquam quod damnum poenitentia eluit, prudentibus leuis ingenii argumentum quoque praebet.

XX. Seruo tuo ne pertinaciter iraſcaris, illumque ne affligas, animumque eius ne perſtringas: ipſum enim decem forte drachmis comparaſti, nequaquam tua potentia formaſti. Illud iudicium, tumor atque furor quousque tandem? Te enim ipſo maior eſt dominus.

XXI. Seruo, qui tuo obſequatur imperio, ne praeter morem iraſcaris, atque ſuccenſeas; abſurdum quippe videbitur in extremo iudicio, ſeruum eſſe liberum, dominum vero vinculis oneratum.

XXII. Grauia negotia viro committas experto, qui ferociſſimum etiam leonem reſtis laqueo ſubiiciat.

XXIII. Mors pauperum facilitas et quies eſt.

XXIV. Aſinus cui leuius imponunt onus, in via facilius iter facit: pauper, qui iniquae paupertatis molem tolerauerit, faciliori animo mortis fores accedere videtur. Illi vero, qui in deliciis, illecebris, luxuque vixerit, mori in his omnibus, dubium minime eſt, quin acerbum ſit. Tu omnino captiuum, qui vincula euaſit, feliciorem ſcito, viro illuſtri, qui in vincula incidit.

XXV. Inimicus, si beneficiis delinitus fuerit, amicus euadit: sed affectus, quanto magis illi indulseris, tanto vehementius tibi obnititur.

XXVI. Homo angelicis moribus euadit, modicum comedendo, tu vero si quadrupedum instar voraueris, tabidi instar corruis.

XXVII. Beneficorum in manu non est aurum: huius mundi vero diuitibus deest beneficentia.

XXVIII. Diram noctu quietem habet ille, cuius proximi diei reditus incerti fuerint: formica aestate colligit, vt hyberno tempore otiari possit.

XXIX. Otium in paupertate non datur, animusque compositus in egestate consistere nequit.

XXX. Auaritiae vultum a mortalibus deflectas, si vir es, milleque granorum sphaerulas precatorias manibus ne verses, pauper enim iners non acquiescit, nisi illius paupertas tandem in fidei defectionem desinat.

XXXI. Venter et Venus sunt gemelli, vnius scilicet corporis fratres, alter dum decumbit, altera stimulat.

XXXII. Plerumque inopes innocentem et illibatum sinum criminibus polluunt, famelicique panem raptant.

XXXIII. In fame non restat temperantiae virtus, paupertasque continentiae habenas pietatis manui eripit.

XXXIV. Quicunque pietate est ceteris minor, opibus vero maior, specie quidem diues, reapse vero pauper est.

XXXV. Auari argentum tum temporis ex humo in lucem prodit, quando ipse in humum abit.

XXXVI. In eum, qui ingenio, beneuolentia, consilio atque prudentia destiuitur, verissima sunt ianitoris verba: domi nemo est.

XXXVII. Caueas tu, ne clypeum in facundi certamine proiicias; ille enim praeter tumidam eloquentiam, et mutuo quidem acceptam, nihil habet. Religioni scientiaeque omnes neruos intendas, magniloquus enim orator arma foribus praefixit, intra castellum vero neminem habet.

XXXVIII. Vbicunque rosa est, ibi est quoque spina: atque in vino est capitis dolor. Vbi thesaurus defossus est, latet serpens; vbi exquisitus vnio, crocodilus hominis vorator. Blandas huius mundi illecebras acerbissimum sequitur fatum, ipsisque paradisi deliciis obiectus est multorum obstaculorum murus. Inimici iniuriam ferre debet, qui amico frui voluerit, quia defossus thesaurus et serpens, rosa et spina, moeror et laetitia coniuncta sunt.

XXXIX. Reperiuntur inter diuites pii, qui beneficia a Deo sibi collata agnoscunt, gratesque agunt: et improbi, qui ingratum animum produnt. Sic quoque inter pauperes, patientia insignes impatientiaque turpes.

XL. Deo maximo altissimoque propiores sunt diuites, qui moribus sunt pauperes, et pauperes, qui moribus studiisque diuites sunt.

XLI. Diuitum princeps est ille, qui pauperum dolores moeroresque recipiat, pauperumque optimus ille, qui diuitum naeuos non tangat.

XLII. Qui.

XLII. Quicunque in Deum ſpem atque fiduciam collocauerit, illi Deus ſatis eſt.

XLIII. Ne huius orbis motum iniquitatis incuſes, o pauper, infeliciſſimus quippe eris, ſi hoc modo obieris. Tu vero, o diues, dum animus manusque rerum arbitrium tenet, comede et dona liberaliter, ſic huius alteriusque vitae conſors eris.

Caput octauum idque vltimum, *conuerſandi virtutibus* deſtinatum, his ſplendet monitis:

I. Diuitiae mitigandis vitae humanae moleſtiis datae ſunt, non vero vita coaceruandis diuitiarum cumulis.

II. Felix eſt ille, qui comedit et ſeminauit; infelix ille, qui obiit et reliquit.

III. Si frui volueris huius mundi opibus, benefacito mortalibus, quemadmodum benefecit tibi Deus.

IV. Liberaliter benefacito, nec beneficium exprobrato, vt beneficii fructus ad te certo redeat.

V. Noli tu gloriari, quod miniſterium praeſtas regi: quin gloriam eſſe exiſtima, quod ille te ſuo dignatur ſeruitio.

VI. Duo mortalium genera inanes labores ſubeunt, atque in vanum nituntur: Ille, qui quaeſtum facit, et non comedit: atque ille, qui ſcientiam diſcit, et actiones illi conſentaneas non edit.

VII. Scientiam quanto magis excolueris, cum ſine piis operibus fueris, tanto magis inſipiens eris.

VIII. Scientia tractandae conſeruandaeque religioni eſt, non vero abſumendis huius mundi opibus.

IX. Sapiens temperatae piaeque vitae expers, coecus eſt, facem ferens, aliosque illuſtrans ipſe non illuſtratur.

X. Regni decus et claritudo ſunt ſapientes: religionis perfectio ſeuero vitae genere innocentes. Reges ſapientum magis egent conſilio, quam ſapientes regum conſortio.

XI. Tria in hac rerum natura ſtabilia conſtantiaque eſſe nequeunt: diuitiae ſine quaeſtu, ſcientia ſine controuerſia, regnumque ſine poena.

XII. Miſereri prauorum, bonis eſt iniuriam facere, nefariisque crimina ignoſcere, pauperes eſt affligere.

XIII. Amicitiae regum nulla habenda fides, vna enim illam ſuſpicio tollit.

XIV. Rei mille amicis amatae animum ne applicato: ſi tamen alicui rei applicare velis, ſoli Deo id facias.

XV. Quicquid arcani habueris, amico ne exponas; quid noſti, annon quondam inimicus euaſerit?

XVI. Quoduis damnum, quod inimico afferre potes, ne affer, fieri enim poteſt, vt aliquando amicus fiat.

XVII. Secretum, quod volueris occultum, nemini, etiamſi fidiſſimo exponas, nullus enim tuo ſecreto te ipſo eſt fauentior.

XVIII. Verbum aliquod in occulto dici non decet, quod in quouis hominum confluxu dici non poteſt nec debet.

XIX. Impotens hoſtis, qui accepto tuo imperio amicitiam tibi monſtrauerit, nihil aliud quaerit, niſi vt inimicitiam pertinacius exerceat.

XX. Hodie extinguas, dum extinguere potes: ignis enim cum in flammam ſurrexerit, mundum peruaſtat.

XXI. Orationem inter duos inimicos ita inſtituas, ne redintegrata forte amicitia, tibi pudori ſit.

XXII. Quaecunque ante parietem dixeris, primum diſpicito, ne forte pone parietem auris aliqua attendat.

XXIII. Quicunque cum amicorum ſuorum hoſtibus amicitiam facit, amicos offendere ſtudet.

XXIV. Si in perficiendo aliquo negotio ambiguus ſuſpenſusque fueris, tum illam aggreditor partem, qua minori offenſa negotium facilius perficitur.

XXV. Cum viro placido ſermonisque benigno, iurgia ne exerceto, atque cum illo, qui pacis portam pulſat, bellum ne ſumito.

XXVI. Dum auro agitur negotium, caput periculo caſibusque obiectare non decet.

XXVII. Ignoſcere laudatum atque virtus eſt, verum vulneri illius, qui mortales vexat, non inungendum eſt balſamum. An neſcit ille, qui ſerpenti facit miſericordiam, ſe mortalibus iniuriam facere?

XXVIII. Conſilium hoſtis ſequi crimen eſt; verum hoſtem conſulere fas eſt, vt diuerſum facias, atque hoc pium eſt.

XXIX. Furor nimius parit odium, nimiaque et intempeſtiua beneuolentia auctoritatem imminuit. Tu neque tantam prae te feras ſeueritatem, vt mortales te faſtidiant: neque tanta ſis lenitate, vt tibi inſultent?

XXX. Duo et regni et religionis ſunt hoſtes: rex ſine clementia, religioſus ſine ſcientia.

XXXI. In regni faſtigio ne ſit rex mandata praeſcribens aliis, qui Dei maximi mandata ipſe non faciat.

XXXII. Caueat rex, ne tantum furori ſuo indulgeat, vt illi amici etiam diffidant, quia furoris incendium primum in dominum ſuum ruit, poſtea fieri poteſt, vt eius ſcintilla hoſtem tangat, aut non tangat.

XXXIII. Vade, et perinde vt humus, patiens eſto, o ſapiens, aut omnia tibi lecta humo obruito.

XXXIV. Prauis moribus imbutus licet ſupplicium fugiturus ipſum coelum conſcenderit, ſemper tamen in malorum morum ſupplicio haerebit.

XXXV. Hoſtis tui militem ſi diſcordem diſperſumque videris, bono animo eſto. Si vero concordem atque collectum, tibi metuito.

XXXVI. Hoſtis, tentato omnium artium fruſtra genere, amicitiae vinculum contrahit: atque tum ſub amicitiae imagine ea agit, quae hoſtis efficere non potuit.

XXXVII. Belli tempore a debili hoſte ſecurus ne eſto, leonis enim animum exſerit, cum deſperauerit.

XXXVIII.

XXXVIII. Nuncium, quem alicuius animum turbare nosti, tu silentio praetereas, aliusque illum ferat, finas.

XXXIX. Ne regi alicuius perfidiam detegas, nisi tum temporis, cum regem auditurum certissimus fueris, alioquin tibi ipsi perniciem festinas.

XL. Apparatum orationis tum facito, cum orationem penetrare scriueris.

XLI. Quicunque sciolo consilium dederit, ipse alterius consilio eget.

XLII. Caueas blateronis laudes audias, qui vile laudum tuarum praemium a te sperat. Nī aliquando animum illius expleueris, ducenta, vt primum laudes, de te vitia narrat.

XLIII. Nisi quis oratoris vitia perstrinxerit, oratio eius nunquam perfecta erit.

XLIV. Si ingenium ex hoc terrarum orbe sublatum esset, nemo tamen se ignarum esse autumaret.

XLV. Auarus si totum habuerit mundum, non satiabitur, qui vero paucis est contentus, vno pane satiatur.

XLVI. Lasciuia incendium est, abstineas, te ipsum ne in atrocissimum tartari ignem praecipites: illius enim incendii aestum sustinere nequis, proinde patientiae aquam huic incendio hodie affundas.

XLVII. Quicunque rebus florentibus non benefecerit, rebus labentibus miseriam videt.

XLVIII. Animae salus vnus est halitus; mundusque ens est, inter duo non entia medium: religionem mundanis opibus vendentes asini sunt, Iosephum vendunt, vt nugas emant.

XLIX. Hostis hortatu Dei amici foedus violasti, videas itaque, a quo dissociatus sis, et cui te iunxeris.

L. Illi qui preces non fundit, ne mutuum dederis: etsi paupertate os illi apertum fuerit. Ille enim ne praeceptum quidem praestat diuinum, quanto minus de reddendo tibi debito sollicitus erit?

LI. Negotia quae paulatim fiunt, citius et certius ad finem perducuntur.

LII. Homini imperito nihil silentio est consultius: quod si sibi consultum intelligeret, imperitus non foret.

LIII. Hominis ingenium prodit lingua, nucemque cassam leuitas.

LIV. Quicunque cum se sapientiori controuersiam suscipit, eo fine, vt mortales se sapientem esse sciant, illum imperitum esse cognoscunt.

LV. Quicunque cum prauis considet, bonum non videt.

LVI. Occulta mortalium crimina ne vulges, illos enim foedas tuamque existimationem imminuis.

LVII. Quicunque sapientiam acquisiuit, eius vero actiones non facit, similis est illi, qui arauit, nec seminauit.

LVIII. Non omnis, qui forma est praeclarus, virtutibus etiam perfectus est: virtus enim in animo, non in cuticula relucet.

LIX. Vno die ex viri moribus cognosci potest, quousque in scientiis profecerit: sed intimorum sensuum et consiliorum eius neque securus

rus neque contemnens esto, maligna enim anima per multos annos non cognoscitur.

LX. Certamen corporisque robur cum ebrio experiri noli, coram robusto manum submittas et ebrio.

LXI. Quicunque bonum consilium non admittit, reprehensiones audire studet.

LXII. Abiectus, qui virtute cum alio contendere nequit, vilitate quadam vitia ipsius inuadere coeptat.

LXIII. Sapientes comedunt tarde, pii ad mediam satietatem, deuoti tantum ne inedia extinguantur: iuuenes donec patina auferatur, senes donec sudent, sed voraces, ne in stomacho quidem respirandi locus relinquatur, neminique in mensa buccella remaneat.

LXIV. Cum mulierculis consilium captare stolidum est, prodigisque liberalem se praestare nefas.

LXV. Misereri tigris dentibus acutissimis praeditae, ouibus est iniuriam facere.

LXVI. Sapiens, qui in omnium rerum rudes incidit, nullum honorem sperare debet.

LXVII. Praeclaras ingenii dotes iusta institutione destitui miserum est: instructio vero in hominem ineptum collata, vana est.

LXVIII. Sapiens tacitus virtutes suas exserit, pulchra facinora edens.

LXIX. Virtutem ostende, si tu nobilis es.

LXX. Amicum, quem toto vitae tempore acquisiueris, non decet, vt vno momento offendas.

LXXI. Ingenium in manu affectus ita captiuum detinetur, vt vir vxorius in manu feminae impotentis.

LXXII. Laetitiae fores illi domui occludas, in qua audiueris feminae vocem foris resonantem.

LXXIII. Consilium sine potentia fraus est atque dementia, potentia absque consilio insipientia et delirium: opus enim est primo iudicio, prudentia, consilio, dein opibus.

LXXIV. Sapientem non decet scurrilitatem et leuia facta nesciae plebis mansuetudine praeterire, vtrique enim damnum inde nascitur: sapientis auctoritas minuitur, plebis vero nesciae inscitia confirmatur.

LXXV. Scelera a quocunque patrata, detestabilia sunt, si vero a sapientibus patrentur, detestabiliora, quia scientia telum est ad debellandum diabolum: atqui si virum telis armatum in seruitutem abripuerint, maiori opprobrio is dignus est.

LXXVI. Miserorum conditionem ille nouerit, qui ipse miser fuerit.

LXXVII. Fatum non mutatur, etsi mille gemitus et suspiria laudans vel queribundus quis effundat.

LXXVIII. Paupertas bonorum animum in laetitia conseruat, opulentia malorum caput intra thoracem deprimit.

LXXIX.

LXXIX. Inuidus in diuinam beneuolentiam liberalitatemque auarus est, innocentique homini hostis.

LXXX. Inuitus discipulus amator est, sine auro. Peregrinator sine scientia, auis sine alis. Sapiens sine bonis operibus, arbor sine fructu. Religiosus sine doctrina, domus sine foribus.

LXXXI. Rectae rationi contrarium est, atque cordatorum consilio refragatur: medicamentum sumere anceps, atque iter ignotum sine comitatu ingredi.

LXXXII. Roga, quae nescis, quia vilitas rogandi dux et via tibi fuerit ad maiestatem scientiae.

LXXXIII. Ne rudi te socium iungas, nam si iudicio praeditus fueris, asinus fies, si imperitus sis, stupidior euades.

LXXXIV. Tempore seueritatem probante et flagitante mansuetudo improbanda est.

LXXXV. Vir ingenio praeditus non responderit, nisi alii ipsum rogauerint.

LXXXVI. Qui orationem non ponderat, responso offenditur.

LXXXVII. Mendacium dicere simile est vulneri inflicto: quod etsi coierit, vestigium tamen relinquit, mendaci enim nec vera loquenti fides haberi solet.

LXXXVIII. Quicunque cuticulam curat, ab eo virtus et artificium non est expectandum: atqui vt virtutis expers aliis praesit, indignum est.

LXXXIX. Diuina illa et incomparabilis voluntas alium regni fastigio mouet, alium vero in piscis visceribus incolumem praestat.

XC. Si Deus in extremo iudicio ex seueritate egerit, ne ipsis quidem vatibus veniae locus erit.

XCI. Quicunque in hoc mundo afflictus pietatis viam ingressus non fuerit, aeternis tandem torquebitur cruciatibus.

XCII. Felices ex maiorum historiis exemplisque documentum prius sumunt, quam vt posteri sua olim exempla circumferant.

XCIII. Cuinam o Deus, nisi tibi, exponam animi dolores? praeter te enim iudex est nullus; atque tua etiam manu nulla est celsior. Ille, cui te ducem praestiteris, non perit; illi vero, quem tu perdideris, dux nemo erit.

XCIV. Mendicus, cuius extrema sunt felicia, praestat regi, cuius extrema sunt infelicia.

XCV. Quicunque minorum non miseretur, exagitationi maiorum subiicitur.

XCVI. Ille qui sortem condidit opesque creauit, dat aut virtutem, aut fortunam.

XCVII. Illi datum est, reges monere, qui capitis periculum non veretur, nec auri studio et spe laborat.

XCVIII. Generoso opus est iuuene, qui libidinis abstineat irritamentis, senis enim libidine languescente, membra non surgunt.

Has

Has ex multis aliis rosas tibi Lector, ex hoc rosario apponere placuit, vt appareat, Muhammedanis quoque moralis doctrinae praestantiam non fuisse denegatam, nec tam barbaram Arabum sub Muhammedismo gentem fuisse, vt animum sapientiae moralis praeceptis non excoluerit. Quae tantum abest, vt non pulcherrima multa praeceperit, vt fatendum sit, plus in hoc rosario esse, quod philosophiam sobriam spiret, quam in mille ethicis libellis philosophorum Scholasticorum, vepreta nobis et spinas, non rosaria, exhibentium. Sunt tamen nonnulla Muhammedanam doctrinam valde redolentia, qualia sunt, quae de ineuitabili fati serie et necessitate auctor disserit; capite quoque quinto nonnulla occurrunt, quae caste magis sobrieque dici debebant: pleraque tamen egregia prorsus sunt, et calculo digna candido. Quae omnia non ex antiquis carminibus se desumsisse, prout scriptorum mos est, auctor in fine monet, eo quod obsoletam propriam togam resarcire satius sit, quam vestem nouam aliunde petere, accurate tamen attendentibus manifestum fore putamus, non Hebraeorum tantum veterum eum subinde scrinia compilasse, eorumque γνώμας praecipiendique de moribus modum prae oculis habuisse, sed et veterum Arabum dicta sententiasque multoties retulisse. Id quod nec ipse reticet, saepius ad Locmannum prouocando, quem cum rege Dauide vixisse ex traditione Arabum contendit. Sacros etiam interdum Hebraeorum viros, Iosephum, Mosen, Ionam aliosque more Muhammedanorum in scenam producit proditque se ex Iudaeorum traditionibus nonnulla accepisse. Quin et aliquoties sanctissimum Saluatorem laudat, eiusque dicta affert, quae ex scriptis ὑποβολιμαίοις sine dubio transtulit. Vnde aut de ipsa rosarii forma tantum intelligendus est, aut iactantius ista scripsisse iudicandus. Ipse vero liber totus omnino legi meretur, eo quod vix nobiliori exemplo sapientia moralis Arabum prodita sit, et adductae historiolae, apologique miram lectori iucunditatem propinent, multa etiam pronunciata sint acute atque non sine ingenii festiuitate. Ferendus vero scriptoris tumor, allegoriae duriores verbaque mire sonantia, quae nostras aures nonnihil offendunt: nihil enim in his est, quod non auctor cum gentis suae scriptoribus in hoc genere fere omnibus commune habeat, qui hac ratione eloquentiam nationibus Orientalibus valde deamatam ostendere sategerunt. Quam ob rem ipse se excusat Sadus, caussatus, *vniones hos morales bono consilio illustres hoc eloquentiae filo esse consertos, et amaram disciplinae medicinam suauissimi mellis dulcedine temperatam, ne lectoris ingenium taedio affectum oblata bonorum consiliorum maiestate frustretur.* Addimus iure quodam suo in fine libri huius auctoris epilogum:

Nos bona consilia suo loco dedimus,
Et bonam vitae partem huic (rei) impendimus.
Si quis ea pronis auribus non admiserit,
Vates officium fecit, si monuit.

HISTO-

HISTORIAE PHILOSOPHICAE PERIODI SECVNDAE

PARS ALTERA,

Historiam philosophiae Christianae ad restauratas usque literas exponens.

LIBER PRIMVS. DE PHILOSOPHIA VETERVM CHRISTIANORVM.

CAPVT PRIMVM. DE PHILOSOPHIA CHRISTI ET APOSTOLORVM.

§. I.

Peruagati sumus prolixa tractatione totum philosophiae campum, quatenus se inter gentiles, Iudaeos atque Muhammedanos post natum mundi redemtorem extendisse creditur, et quae inter hos populos fata habuerit, quantum ex relictis et ad nos propagatis veterum monumentis constat, luculenter exposuimus. Restat illa historiae philosophicae pars, quae eius acta inter Christianos veteres enarrat, eos nempe, qui fidem filio Dei inter homines apparenti nouamque rem publicam sacram condenti largientes, Christianam disciplinam vsque ad seculum octauum propagauerunt. Ab eo enim tempore medii aeui historiam plerique auspicari solent, quos eo facilius hic sequi licebit, quo extantiores circa illa tempora philosophia mutationes passa est, sensitque inter Christi asseclas decrementa atque corruptiones deplorandas. Medii itaque aeui philosophiam Christianam a veterum Christianorum circa illam studio ordinis et perspicuitatis caussa separantes, pristina cultorum Christi instituta eo vsque contemplabimur, quousque philosophiae limina at- *Ordo tractationis.*

tingunt. Enarrare enim omnia, quae heic dici poſſent, non ad ſcopum noſtrum, ſed ad annales eccleſiaſticos pertinet, et a multis haud perfunctorie eſt praeſtitum.

Chriſtiana religio philoſophia ſenſu excellentiori.

§. II. Eſſe Chriſtianam religionem ſenſu quodam eminentiori atque illuſtriori philoſophiam aliquam, facile concedent, qui de re magis ipſa diſpiciunt, quam de voce litigant. Cum enim philoſophia generaliori notione veritatum et Deum et homines et vtriusque partis res concernentium ſylloge ſit, quae intellectum humanum a praeiudicils liberatum ad cognoſcendum felicitatis fontem Deum, ſeque ipſum et res alias ad eundem ſcopum collineantes manu quaſi ducit, recte inde intelligitur, idem ſibi quoque munus Chriſtianam religionem poſcere, quae et ſola ita nobis Deum reuelat, vt digno eum maieſtate ſuprema, qua gaudet, modo colere queamus; et praeiudiciorum fontes nulli rationi peruios detegit, et veram inueterato malo medicinam affert, ſicque felicitatis humanae viam non aſpernantibus pandit patentiſſimam. Immo dum et intellectum inſtruit, et voluntatem efficaciter mouet, non ſtudium tantum ſapientiae eſt, ſed ipſam quoque ſapientiam nobis exhibet pulcherrimam. Longe vero philoſophiae limites ſupergreſſa, et luminis, quo nititur, praeſtantia, cognoſcendique principii auctoritate, et veritatum coeleſtium efficacia in mente humana, et rerum in hac doctrina detectarum excellentia ſe commendans, tantum ſuper omnia philoſophorum ἑυϱήματα caput effert,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi a).

Id quod ipſa philoſophica hiſtoria luculenter egregieque probat, et pro religionis Chriſtianae veritate, praeſtantia, dignitateque argumenta affert luculentiſſima. Vt enim taceamus, ea nobis in hac coeleſti diſciplina myſteria enarrari, quae ſtupet quidem, at reiicere non audet ratio, modo frontem non penitus defricuerit, naturamque exuerit omnem, quaeque fruſtra ab omnis aetatis gentisque philoſophis expectamus: illud paulo attentius rem conſiderantibus erit manifeſtiſſimum, veritates illas omnes, quae ad veram moralemque hominum felicitatem facientes a ſummis in philoſophia viris detectae ſunt propagataeque, ſumma quidem ſimplicitate, at digna quoque auctore ſuo maieſtate atque auctoritate, in pandectis ſacris, quibus diuinior illa philoſophia continetur, eſſe contentas, ea vero quae abſurda, erronea, et humani magis ingenii deliria nugasque redolentia, quam veritatem enarrantia ſunt, a Chriſtiana doctrina fortiſſimis rationibus et Achilleis argumentis euerti. Immo illa quoque, quae a ſummis inter philoſophos viris, quos omnium feliciſſime philoſophiae myſteria perſpexiſſe conſtat, decreta ſunt feliciter, pulchriori facie,

a) Paſſim id notarunt viri docti, qui pro veritate religionis Chriſtianae pugnarunt, enarrati a FABRICIO in ſyllab. ſcript. de V. R. C. c. 35. p. 649. nemo vero vel elegantius vel luculentius id praeſtitit, quam, quem nuper orbis literarius, ſenem licet, non ſine graui iactura amiſit Cel. SAM. WERENFELS. diſſ. de praeſt. relig. reuel. opuſc. p. 95. ſqq.

facie, et pleniori ratione ita in ſcholis Chriſtianae ſapientiae enarrantur, vt recte inde inferatur, religionem Chriſtianam, philoſophiam omnem multis paraſangis ſuperantem ab iis amplectendam eſſe omnibus, qui ratione vere vti, et philoſophiam ideo maxime excolere cupiunt. Id quod multis quidem exemplis demonſtrari poſſet, dignumque eſſet argumentum, quod neglectum hactenus pro demonſtranda religionis Chriſtianae veritate a viro quodam erudito et hiſtoriae philoſophicae accurate perito excuteretur, hoc vero loco, vbi facrae diſciplinae commendationem vel apologiam non ſcribimus, tangi vlterius non poteſt. Velimus tamen, vt *ὡς ἐν παρόδῳ* exemplum afferamus, conferat Lector diuinioris doctrinae ex merito amans, philoſophiam Socratis, quo inter Graecos omnes ſincerius meliusque philoſophatum eſſe neminem conſtat, cum doctrina Chriſti eiusque diſcipulorum, vt conuincatur, quam multis praerogatiuis a Paulo ſuperetur Socrates, et euaneſcant tenues magni cetera philoſophi igniculi, exoriente Chriſtianae doctrinae iubare. Quo in argumento egregiam praeſtitit operam, remque hanc luculenter confecit, eruditiſſimus nobisque amiciſſimus Heluetiorum theologus IO. IACOBVS ZIMMERMANNVS, cuius egregias obſeruationes *de praeſtantia religionis Chriſtianae collata cum philoſophia Socratis* [b], non ſine fructu et iucunditate legent omnes, quotquot vſum hiſtoriae philoſophiae ad amplificanda regni Chriſti pomoeria intelligere cupiunt.

§. III. Cauſſa haec ſine dubio fuit, cur inter Chriſtianos doctores veteres multi religionem Chriſtianam philoſophiae nomine cohoneſtauerint. Cum enim et *philoſophos ſe non verbis, ſed factis crederent*, vt ſcribit CYPRIANVS [c], *eo quod non veſtitu ſapientiam ſed veritate praeferant*, et de rebus diuinis ſummisque certius multo atque elegantius ſe diſſerere poſſe quam ſeculi huius philoſophos, noſſent, doctrinam euangelii philoſophiam appellare non erubuerunt. Hinc *philoſophia Chriſtiana* SALVIANO [d], *ἀληθὴς φιλοσοφία* CLEMENTI ALEXANDRINO [e], et SOCRATI [f], *εὐαγγελικὴ φιλοσοφία* THEODORETO [g], dicta eſt, vt alia veterum doctorum loca, paſſim viris doctis [h] laudata praetereamus. Obque eam quoque rationem philoſophorum nomen ad Chriſtianos traductum, qui *philoſophi noſtrae ſectae* audiunt LACTANTIO [i] et *οἱ φιλόσοφοι τοῦ Θεοῦ* CLEMENTI ALEXANDRINO [k], qui hanc nobis philoſophorum Chriſtianorum definitionem ſuggerit: *φιλόσοφοι λέγονται παρ᾽ ἡμῖν μὲν οἱ σοφίας ἐρῶντες τῶν πάντων δημιουργοῦ καὶ διδασκάλου, τουτέστι τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, philoſophi apud nos dicuntur, qui amant ſapientiam, quae eſt omnium opifex ac magiſtra, hoc eſt filii Dei cognitionem.* Qui et alibi [l] latius hanc philo-

Philoſophiae nomen R. C. tributum.

b) Amoenit. literar. T. XI. p. 93. ſeqq.
c) De bono ſapient. p. 218. edit. Felli.
d) De gubernat. Dei, L. IV. p. m. 134. ed. Ritterſh.
e) Strom. L. I. fin. p. m. 357.
f) Hiſt. eccleſ. L. IV. c. 27. p. 244.
g) De cur. Graec. affect. L. XII.
h) Vid. IONSIVS de Script. hiſt. phil. L. III. c. 4. p. 227. SVICER. in theſaur. eccl. v. φιλοσοφία. LAMIVS de erud. Apoſt. c. 16. p. 380. aliique.
i) De opif. Dei c. 1. p. m. 671.
k) Strom. L. VI. p. 642.
l) L. II. p. 380.

philosophi Christiani delineationem persequitur, partesque eius ita enumerat: *τριῶν τοίνυν τούτων ἀντέχεται ὁ ἡμεδαπὸς φιλόσοφος· πρῶτον μὲν, τῆς θεωρίας, δεύτερον δὲ τῆς τῶν ἐντολῶν ἐπιτελέσεως, τρίτον ἀνδρῶν ἀγαθῶν κατασκευῆς, ἃ δὴ συνελθόντα τὸν γνωστικὸν ἐπιτελεῖ. Haec ergo tria noster sibi vindicat philosophus, primo quidem contemplationem; secundo praeceptorum executionem; tertio virorum bonorum constitutionem, quae quidem cum conuenerint, verum Gnosticum conficiunt.* Similia habent scriptores ecclesiastici alii, quorum loca heic, vbi alia agenda sunt, non cumulamus. Quin nec defuerunt inter viros doctos, quibus visum, a gentilibus quoque scriptoribus, religionem Christianam philosophiam dictam esse. Quam in rem locum ATHENAEI [m] affert doctissimus MONACHIVS [n], ita scribentis: *ὥσπερ νηστείαν ἄγοντες, καὶ περιμένοντες τὸ ἀνατέλλον ἄστρον, οὗ φασι μὴ φανέντος οἱ τὴν ταυτὴν φιλοσοφίαν χρηστὴν εὑρόντες, νόμιμον εἶναι μηδενὸς γεύεσθαι. Sicut ii, qui ieiunant, expectantes, dum oriatur sidus, nam qui optimam istam philosophiam excogitarunt, nefas esse existimant, quicquam gustare, priusquam illud appareat.* Cel. HEVMANNVS [o] autem per sectam Elpisticam, siue Elpisticos philosophos a PLVTARCHO [p] productos intelligendos esse Christianae disciplinae alumnos, coniecit. Quos tamen falli viros eruditissimos, facile cognosci potest, si expendatur, quod nec ipse negat Monachius, locum Athenaei, de gentilibus philosophis recte posse intelligi, quibus ieiunare mos vsque ad ortum vesperis. Id quod vel vnius TERTVLLIANI [q] testimonio conficitur, qui ita: *fidem abstinentiae affectant, et stellae auctoritatem demorantis suspirant.* Qua ratione Pythagoreos imprimis ieiunia obseruauisse alio loco demonstrauimus. Plutarchi Elpisticos autem non Christianos, sed gentiles, forte Stoicos philosophos esse, peculiari dissertatione [r] luculentis rationibus euicimus. Christiana itaque vox est, qua philosophia sanctiori doctrinae tribuitur.

Improprie R. C. philosophia dicitur.

§. IV. Quamuis autem haec ita se habere perspicuum sit, nec ignota sint magnifica PP. de philosophia Christiana verba et elogia, ad historiam tamen philosophicam eo sensu, quo vocem in hac tractatione adhibuimus, diuinioris doctrinae acta referri nequeunt, eo quod alio, quam nos, sensu vocem hanc adhibuere scriptores ecclesiastici. Illi enim cum vehementer gentilem philosophiam et philosophos contemnerent [s], vt postea probabimus, ea quae magis sobrie dicta a gentilibus philosophis erant, Hebraeis surrepta, vel latentis ἐκ τοῦ λόγου igniculi semina esse, adeoque populo DEI, et quam ille custodiebat, reuelationi vindicanda censebant, et purius atque sincerius in ciuitate Christiana doceri contendebant.

m) Deipnosophist. L. IV.
n) Var. SS. p. 967.
o) Act. philos. Vol. III. p. 911. seqq.
p) Qu. conuiu. L. IV. q. 4.
q) De ieiun. c. 16.
r) Miscell. Berolin. P. III. n. 11. p. 222. seqq.
s) Vid. interim vnus CYPRIANI locus supra in partes vocatus.

debant. Cumque ſapientiam diuinam omni humanarum ſpeculationum ſubtilitate longe ſuperiorem ſe poſſidere recte gloriarentur, hanc non tantum beatam illam ſapientiam eſſe affirmabant, qua ſe et *συνέργους* indutos fuiſſe ſcribit D. PAVLVS [t], ſed et huic ſoli deberi nomen philoſophiae, non vero falſis Graecorum gentiliumque reliquorum opinionibus, quibus nequiores fiant homines, contendebant. Id quod multis patrum locis demonſtrari poſſet, ſi locus pateretur; vno tamen alteroue rem in apricum ponere, ſufficere putamus. Nempe inter Graecos doctores ſic ORIGENES [u]: *ἐν πεπαιδευμένοις ἀριθμεῖν τοὺς ἐσφαλμένα δόγματα ἔχοντας, οὐδ' οἱ Ἑλλήνων φιλόσοφοι φήσουσι· καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον δὲ λόγον οὐκ ἔστι σοφία πονηρίας ἐπιστήμη, πονηρίας δὲ ἵν' οὕτως ὀνομάσω ἐπιστήμη ἐστὶν ἐν τοῖς ψευδοδοξοῦσιν καὶ ὑπὸ σοφισμάτων ἠπατημένοις. Sed in eruditorum numero habendos eſſe, qui falſis opinionibus imbuti ſunt, neque Graecorum philoſophi dixerint, et iuxta noſtram doctrinam ſapientia non eſt ſcientia nequitiae, nequitiae autem, vt ita dicam, in iis eſt ſcientia, qui falſis opinionibus adhaereſcunt, praeſtigiis fallaciisque decepti.* Ex Latinis TERTVLLIANVS [x] luculenter: *Fuerat Paulus Athenis, et iſtam ſapientiam humanam, affectatricem et interpolatricem veritatis de congreſſibus nouerat, ipſam quoque in ſuas haereſes multipartitam varietate ſectarum inuicem repugnantium. Quid ergo Athenis et Ieroſolymis? quid Academiae et eccleſiae? quid haereticis et Chriſtianis? Noſtra inſtitutio de porticu Salomonis eſt, qui et ipſe tradiderat Dominum in ſimplicitate cordis eſſe quaerendum. Viderint qui Stoicum, et Platonicum et Dialecticum Chriſtianis praetulerunt. Nobis curioſitate opus non eſt, poſt Ieſum Chriſtum, nec inquiſitione poſt euangelium. Quum credimus, nihil deſideramus vltra credere. — Hoc enim prius credimus, non eſſe quod vltra credere debemus.* Alia huius generis, ne longi ſimus, legi poſſunt apud eruditiſſimum IOANNEM LAMIVM [y]. Ex his vero patet, non tam ad naturalem veritatum diuinarum humanarumque cognitionem in hac appellatione reſpexiſſe veteres Chriſtianos, nempe quatenus illa ex rationis principiis legitimo conſequentiarum et ratiociniorum ordine et diſpoſitione deducitur, quam ad ipſam obiecti diuini, quod cognoſcitur, patefactionem, licet ea ex reuelatione hauſta ſit, eo quod recte ſtatuerint, ſapientiae nomine nihil dignum eſſe, quod non et a Deo ortum eſt, et ad Deum reducat et mentem humanam diuina virtute emendet. Quam vocis huius notionem in hiſtoria philoſophica inſolentem eſſe, quilibet intelligit, qui nouit, eam iſtam intellectus humani hiſtoriam pandere, quae notitiam ex rationis principiis, adhibito humanarum ſcientiarum ſubſidio de rebus Deum, mundum, hominesque concernentibus enatam enarrat, et humanae eruditionis pars eſt. Quam tantum abeſt, vt primi Chriſtiani vel affectauerint ipſi, vel ab aliis pro tali-

 bus

t) 1 Cor. I, 11.
u) Contra Celſ. L. III. p. 146.
x) De praeſcript.
y) loc. cit.

bus habiti fuerint, vt potius et ipsi illiteratorum et ab omni eruditionis humanae cultu alienorum vitam prae se tulerint, et a gentilibus non sine contemtu inter *ἰδιώτας*, homines illiteratos rusticosque numerati fuerint. Prius coaceruatis veterum testimoniis hoc loco non copiose probabimus, eo quod totam rem erudite confecerit celeberrimus nobisque amicissimus LAMIVS, cuius egregius *de eruditione Apostolorum* [z] libellus dignus est, qui ea de re legatur. Posterius multis veterum locis alibi [a] prolixe demonstratum dedimus. Quibus hoc vnum adiicimus, Christianos *ἰδιώτας*, *illiteratos rusticaeque simplicitatis*, vt habet HIERONYMVS [b], homines non tantum dictos esse, quod istis artibus, quae a liberis et humanitatis studiosis excoli solebant, non essent culti, sed quod in specie philosophiae Graecanicae elegantia essent destituti. Notum enim ex Damascii loco [c], *ἰδιώτας* hoc sensu opponi philosophis, quemadmodum *βίος ἰδιωτικὸς* apud ORIGENEM [d] vitae rationem innuit a philosophiae cultu totam degenerantem. Id quod tantum abest, vt ignominiosum sibi Christiani putauerint, vt studiose et haud raro sinistre et contentiose magis, quam par erat, in philosophiam Graecanicam inueherent, qua de re cum infra commodior dicendi se locus offerat, hic tacemus, legendus autem, qui in ea copiosus est, FRANCISCVS BALTVS [e]. Probe itaque in historia philosophica veterum Christianorum cauendum est, ne homonymia vocis, *philosophia*, et *philosophus*, decipiamur, et loca illa, quae magno numero in scriptoribus ecclesiasticis extant, quibus de philosophia Christianorum non sine magnificis laudibus differitur, ad hos nostros cancellos renocemus, qua confusione historia philosophica valde obscurari potest.

Varia significatio philosophiae apud veteres Christianos.

Varias enim significationes huic voci dedere Christiani veteres, et philosophiae nomine, mox doctrinam religionis Christianae, ipsamque theologiam sacram, quod frequentissime solet Chrysostomus, mox vitae sanctioris studium, mox sublimiora de Deo rebusque diuinis mysteria, mox vitam asceticam et monasticam insigniuere: quemadmodum philosophus illis, et Christianus quilibet, et homo pius, et ad sublimiorem cognitionis et pietatis gradum euectus, et monachus siue asceta dicitur. Quarum significationum exempla plurima attulit, nobisque hic otia fecit celeberrimus CHRIST. AVGVSTVS HEVMANNVS [f], quem vide. Vltima tamen hic non indicta prorsus nobis praetermittenda significatio, qua philosophia vitam asceticam et monasticam, philosophus ascetam vel monachum, sensu veteri ecclesiae recepto, significat. Eam enim *τὴν ἄκραν φιλοσοφίαν*, *supremum philosophiae gradum vitamque maxime philosophicam* passim vocabant [g]. Ea vero notio sine

z) p. 106. seqq.
a) Misc. Berolin. l. c.
b) De script. eccles. prooem. p. 13. ed. Fabr.
c) Apud SVIDAM in *ἰδιώτης* T. II. p. 97.
d) Contra Cels. L. II. p. 69.
e) Defense des SS. Peres L. II. c. 12. p. 206. GOTTFR. ARNOLD. delin. vet. Christ. L. VI. c. 5. §. 10 p. 102
f) Act. philos. Vol. I. p. 65. seqq.
g) Vid. IONSIVS et HEVMANNVS ll. cc.

sine dubio in Aegypto ad Christianos ex gentilismo et Iudaismo peruenit, qua in regione constat, primos ascetas Christianos prodiisse. Supra autem suo iam loco probatum, in Aegypto Pythagoreos vltimos, illuc profugos, μονάζοντας vixisse, et deserta atque solitudines petiisse; hos vero et Aegyptios quosdam et imprimis Iudaeorum sectam philosophicam, Therapeutas, fuisse imitatos, et hoc nomine philosophorum appellationem prae reliquis meruisse, vt ex Philone liquet. Horum vero quosdam ad Christianos transiisse, et in his multos celebratissimum institutum imitatos fuisse, et morum similitudo et tota asceticae vitae ratio luculenter euincit, dudumque viris doctis, et in his LVC. HOLSTENIO [b] et Ven. SAL. DEYLINGIO [i] erudite obseruatum est. Haud obscure id prodit EVSEBIVS [k], qui dum miro praeiudicio ascetas illos Iudaicos in Aegypto Christianos facit, illis ἄσκησιν φιλοσοφωτάτην, *exercitationem summe philosophicam* tribuit. Cum itaque institutum a philosophis transsumerent ascetae Christiani, nomen quoque accepere, quamuis a philosophandi illa ratione valde deflecterent, et exercitationes magis atque agonas, quam meditandi philosophandique rationem exprimerent. Philosophi itaque non prius in ecclesia Christiana extitere, quam vbi professione tales ad sacra Christiana transirent. Sed his omnibus sequentia lucem clariorem foenerabuntur.

§. V. Ciuitas Christiana cum condita sit a capite regeque IESV CHRISTO, Θεανθρώπῳ, vera et substantiali sapientia, exque hoc fonte diuino ad apostolos et sectatores filii Dei omnes dimanauerit, quicquid luminis atque sapientiae radios per vniuersum terrarum orbem sparsit suos; non defuere, qui crederent, derogari aliquid vel cultui, quem regi huic optimo maximo debemus, vel honori, quo Christiana respublica fulget, nisi philosophiae quoque, eo, quo in hac tractatione adhibetur, sensu atque significatione, acceptae decus Christo domino nostro vindicarent, eumque philosophorum albo adscriberent. Referri huc posset decantata doctorum veterum inter Christianos opinio, qua statuerunt, omnem philosophiae cognitionem, quatenus veritatem secretis humanarum tricarum nugarumqe opinionibus, continet, et per omnes sectas dispersa passim deprehenditur, per λόγον, rationem, magnis inter gentiles viris innotuisse, huncque λόγον ipsum illud aeternum et substantiale Dei verbum esse, quod cum ab eo ineffabili mysterio ab aeterno genitum omnem diuinae sapientiae abyssum comprehendat, ante incarnationis tempora, quibus consilia diuina de hominum salute patefecit omnia, ad praeparationem quandam animorum istos veritatum coelestium igniculos intra mentes gentilium accenderit. Hac enim ratione Christus non philosophus modo, sed omnium quoque philosophorum dux, auctor atque fons esset dicendus. Quia vero infra de hac celebri veterum Chri-

IESVS CHRISTVS vtrum philosophus fuerit?

b) Ad PORPHYRII vitam Pythag. n. 7. p. 11. ed. Kust.

i) De veterum ascetis Obs. SS. P. III. p. 443. seqq.

k) Hist. eccles. L. II. c. 16.

Chriſtianorum ſententia tractandum eſt, eam hic praetermittimus. Sed fuere alii quoque, qui ipſo inſtituto, docendi methodo, vitae ratione et ſimilibus Chriſtum philoſophorum numero accenſendum eſſe ſtatuerunt. In qua opinione, quod mireris, inter gentiles nonnulli fuere, non illi tantum, qui nefanda calumnia impuroque ore ſapientiae aeternae magiſtrum inter impoſtores philoſophicos, quales fuere Pythagoras, Apollonius Tyaneus, Alexander aliique, retulerunt, qua impietate deteſtabilem ſe fecit LVCIANVS ὁ ἐμπαίκτης [l]: ſed et alii, melius de diuino doctore ſentientes, maxime Platonici et Eclectici. Qui cum nec veritatis diuinae a Chriſti doctrina ſparſae iubar, quod omnium oculos perſtringebat, nec miraculorum Chriſti excellentiam negare, ſicque deridendos ſeſe cordatis omnibus propinare auderent, in eam conceſſerunt ſententiam, Chriſtum magnum virum et praeſtantiſſimum fuiſſe philoſophum, animam hancque a ſuperis in corpus humanum demiſſam, poſtquam multas veritates diuinas hominibus patefeciſſet, et miraculis quoque, ſe ex beatorum conſortio ad homines demiſſum daemonem eſſe, demonſtrauiſſet, excruciato corpore, ad immortalitatis beatae ſedem fuiſſe receptam, eius vero aſſeclas ab eius placitis ſcitisque deſciuiſſe, caſtamque atque ſobriam philoſophiam variis erroribus conſpurcauiſſe, eum vero ἄκοντα nec tale quid meditantem, diuinis honoribus affeciſſe, et reliquorum Deorum cultum extinctum iuiſſe. Qua de re locum AVGVSTINI [m] exemplumque Porphyrii cum iam *ſuperiori Tomo*, de artibus Eclecticorum differentes attulerimus, quodque in hac humanitatis et beneuolentiae erga IESVM noſtrum ſpecie virus lateat, apertiſſimum fecerimus, ibi dicta hoc loco otioſe non repetemus. Inter Chriſtianos ita multi ineptiuerunt, vt et eruditionis fere omnis notitiam longe perfectiſſimam, et philoſophiam quoque Chriſto tribuerent, rati, nec humanae eruditionis praeſtantiam illi denegari poſſe, qui omnis ſapientiae atque cognitionis theſauros in ſe reconditos habuiſſet. Hinc multa de Chriſti inter homines verſantis ſtudiis paſſim dicta apud veteres, quae cum ἄτερ γραφῆς afferrentur, ad ſcripta apocrypha recurrit ineptientium ingeniorum audacia, et ſanctiſſimum Seruatorem per omnia fere humanae eruditionis genera deduxit. Quibus de ſomniis tamen, cum ad hiſtoriam illa literariam ſacram magis, quam philoſophicam pertineant, prolixe hic tractare nec locus nec tempus patitur, adeundum autem curioſum PAVLI CHRISTIANI HILSCHERI ſchediasma [n] *de domini noſtri et ſaluatoris IESV CHRISTI, cum verſaretur inter homines ſtudiis* ἄτερ γραφῆς, qui pleraque collegit, quae hac de re apud veteres occurrunt. Nos inſtituti memores, ea tantum tangimus, quae propius ad hunc noſtrum ſcopum ſpectant, eas potiſſium rationes

l) In Peregrin. T. IV. p. m. 330.

m) De ciuit. Dei L. XIX. c. 23. conf. MOSHEM. de turbata per recent. Plat. eccleſia §. 23. ſynt. diſſ. II. E. p. 145.

n) Miſcell. Lipſ. obſ. XCVI. T. V. p. 25. ſeqq. et in FABRICII Cod. apocryph. N. T. P. III. p. 424.

nes afferentes, quibus philosophiae cognitionem Christo nonnulli vindicarunt. Inter quas primo loco ea conspicitur, quam ex D. LUCAE [o] narratione desumunt, qua incrementa cepisse laetissima puerum Iesum in omni sapientia dicit. Cum enim intelligerent, non in eo tantum similem pueris hominum factum Dei filium, quod semina eruditionis in eius animum, abdicato ad tempus diuinae maiestatis atque sapientiae inhabitantis vsu, spargi, et praematura segete efflorescere potuerint, sed multa quoque absuisse impedimenta, quae inter homines peccati labe infectos remoram disciplinae iniiciunt, v. c. ignorantiam summam et stupiditatem, socordiam, et his similia: non recordati conditionem Iesu Christi humilem et ad exprimendam seruilem formam atque statum se ex patris consilio et oeconomiae salutis ratione accommodantem, ad nobilium fere puerorum educationem eius pueritiam exegerunt, et mature illius philosophiae, quam inter Iudaeos tum viguisse credebant, notitiam eum percepisse, immo supra magistros in ea excelluisse, nugati sunt. Qua de re ineptam narratiunculam affert *Euangelium de infantia Christi* [p], quae hoc loco non indicta praetereunda est. Ita vero fabula [q]: *Erat Hierosolymis quidam Zachaeus nomine, qui iuuentutem erudiebat; dicebat hic Iosepho: quare, o Iosephe, non mittis ad me Iesum, vt literas discat? annuebat illi Iosephus, et ad diuam Mariam hoc referebat. Ad magistrum itaque illum deducebant, qui simulatque eum conspexerat, Alphabetum ipsi conscripsit, vtque Aleph diceret, praecepit. Cumque Aleph dixisset, magister ipsum Beth pronunciare iubebat. Cui dominus Iesus: dic mihi prius significationem literae Aleph, et tum Beth pronunciabo. Cumque magister verbera ipsi intentaret, exponebat ipsi dominus Iesus significationes literarum Aleph et Beth, item quaenam literarum figurae essent rectae, quaenam obliquae, quaenam duplicatae, quae punctis insignitae, quae iisdem carentes, quare vna litera aliam praecederet, aliaque plura enarrare coepit et elucidare, quae magister ipse nec sciuerat vnquam, nec in libro vllo legerat. Dixit porro magistro dominus Iesus: Attende, vt dicam tibi; coepitque clare et distincte recitare Aleph, Beth, Gimel, Daleth vsque ad finem alphabeti. Quod miratus magister, hunc, inquit puerum ante Noachum natum esse existimo, conuersusque ad Iosephum, adduxisti, ait, ad me erudiendum puerum magistris omnibus doctiorem: diuae quoque Mariae inquit: filio tuo nulla doctrina opus est.* Eandem fabulam iam tetigit IRENAEVS [r], ex quo patet, valde antiquam esse. Sed putidum esse commentum, quilibet palpat, et vel ex solo loco mendacium elucet, cum non Hierosolymis sed Nazarethi Iesus educatus sit, teste sacris annalibus.

o) c. II. 52.
p) Graece et Latine occurrit apud COTELERIVM ad Constit. Apost. L. VI. c. 16. ex Arabico Latinum dedit HENR. SICKIVS, vtrumque Codici Apocrypho N. T. inseruit FABRICIVS ὁ μακαρίτης T. I. p. 168.
q) §. 48. p. 207.
r) Adu. haereses L. I. c. 17.

nalibus. Nos in eo examinando tempus non perdimus, sed id modò obſeruamus, quod ad hunc locum pertinet, manifeſte reſpicere auctorem huius fabulae ad Cabbaliſtarum de literis, punctis, lineolis, forma et figura alphabeti ſomnia, quibus non tam illuſtraſſe, quam obſcurauiſſe Iudaeos dogmata philoſophica ex Aegyptiacis et Orientalibus ſcholis transſumta, in hiſtoria philoſophiae Cabbaliſticae ſuſe docuimus. Quae cum ſumma arcanae philoſophiae myſteria gnaris pandere crederentur, puero Seruatori hanc quoque Cabbaliſticae philoſophiae notitiam tribuendam eſſe, credidit impoſtor ineptiſſimus. Quem ad eiusmodi deliria potuiſſe delabi eo minus mirandum eſt, quo magis eſt veriſimile [r], euangelium hoc apocryphum ex eiusmodi officina prodiiſſe, quae Gnoſticis deliramentis ſcatebat, et ex impura ſentina pſeudo-philoſophiam ipſam magni faciebat. Quemadmodum multa poſtea ſequioris quoque temporis homines vsque ad Muhammedis aetatem, qui in Coranum multa ex illo tranſtulit, adiecerunt, id quod ex variis commentis, iſta, qua viuebant Irenaeus, Origenes, Epiphanius aliique, qui huius euangelii meminerunt, aetate nondum cognitis, patet. Ad quae forte ipſae illae lineolae, puncta omiſſa vel addita, literulae inuerſae maiores etc. referendae videbuntur nonnullis, eo quod recentiorum temporum aetatem ſpirare cum Morino multis viris doctis viſum eſt. De quo licet diſputari poſſet, ſi locus id pateretur, nihil tamen id obſtat, quo minus ſtatuamus, iam ſeculo ſecundo Gnoſticos talia philoſophiae ſuae, (cuius germana ſoror fuit Cabbaliſtica) ſpecimina Chriſto tribuiſſe, vt horum myſteriorum eum participem fuiſſe fingerent. Irenaeus enim, non figurae, punctorum, et ſimilium meminit, ſed id modo ex euangelio infantiae tradit, Chriſtum dominum de ſignificatione τοῦ Aleph praeceptorem interrogauiſſe. Ex quo facilis coniectura eſt, ſequiora tempora reliqua adieciſſe, et commenta commentorum monſtris auxiſſe. Sed his nugis miſſis alii ad ſacrae hiſtoriae ab euangeliſtis traditae auctoritatem confugiunt, indeque concludunt, ſanctiſſimum Saluatorem ſuae gentis philoſophiam puerum adhuc tenuiſſe, quod LVCAS teſtetur, duodecennem in templo conſedentem magiſtri inſtar, cum doctoribus Iudaicis diſputauiſſe. Primus, niſi fallimur, qui in hanc opinionem abiit, fuit IOSEPHVS SCALIGER [s]; is enim putat: Chriſtum δωδεκαέτη inter doctores ſediſſe et docuiſſe, qui Rabbi neque per aetatem neque per diſciplinam fuiſſet, cauſſam aliam reddi non poſſe magis idoneam, quam quod propter admirandam et ſupra captum humanum excellentem eruditionem locus illi inter ſedentes datus ſit. Solenne enim fuiſſe, vt ſoli apud Hebraeos doctores docentes ſederent, proiectus ad pedes doctoris audiret docentem diſcipulus, qui διεῤῥιμμένος ἐν ἐδάφει in ſolo proiectus legeret; poſtea per χειροθεσίαν ad magiſterium promoueretur, quo facto חבר, γνώριμος dictus,

r) Vid. quos laudat FABRICIVS l. c. p. 118. s) In elencho trihaereſii C. X. p. m. 78. 79.

dictus, (familiarem Cicero dixit): neque vero hunc vnquam sedisse praesente doctore, sed proiectum in pauimento. Quam Scaligeri opinionem postea amplexi sunt viri multi eruditissimi [w], nixi auctoritate testimonii Talmudici [x], quod hoc habet: *Tradunt Rabbini: a diebus Mosis ad Rabban Gamalielem, non didicerunt legem, nisi stantes: at cum obtinuisset Rabban Gamaliel, aegritudo inuasit mundum, ita vt discerent legem sedentes, vnde et traditio: ex quo obiit Rabbi Gamaliel, defecit gloria legis.* Immo et tum non aliter consederunt, nisi humi, magistro in lectulo consedente. Qua de consuetudine videndi viri doctissimi P. PETITVS, IO. LIGHTFOOTVS, WAGENSEILIVS, et qui hanc sententiam magna eruditione ornauit summe reuerendus SAL. DEYLINGIVS [y]. Fatemur tamen, recte nobis fecisse videri CAMPEIVM VITRINGAM [z], licet is prius communem eruditorum opinionem esset secutus, quod de huius veterum Iudaeorum traditionis veritate dubitauerit, quamuis plurimum illi viri laudati deferant. Quaecunque enim eius auctoritas esse potest, opponitur tamen illi partim sententia R. Iose ben Ioëzer [a]: *Esto pulueri sans te puluere pedum eorum*, ex qua patet, Iose tempore discipulos coram praeceptoribus iam humi consedisse: partim sacrorum annalium historia, in quibus non occurrit exemplum vnum discipulorum coram praeceptoribus stantium. Vnde doctissimus WITSIVS [b] allatis his testimoniis euictoque istis effatis, quod moris fuerit apud Iudaeos doctore in altiori loco considente, discipulos ad pedes ipsius prostratos in solo mattisue iacere, *non flocci se facere*, ait, *futilem istam de nouo more, qui mundum inde a Gamalielis morte inuaserit, naeniam, quo standi facultas discipulis ademta est, sedendi necessitas introducta sit: contrarium probante D. Pauli exemplo, quem ad pedes Gamalielis enutritum fuisse LVCAS in actis testatur.* Frigidum vero est, quod hic regerunt viri docti: et WAGENSEILIVS [c] quidem contra testimonium ex *capitulis patrum* adductum, per metaphoram tantum id dictum esse intelligendum de humilitate et reuerentia erga praeceptorem; PETITVS [d] vero contra exemplum D. Pauli, non ad animi cultum istam Lucae ῥῆσιν pertinere, sed ad contubernium cum Gamaliele, apud quem fuerit educatus, quocum quotidie cibum ceperit, pedibus eius assidens, inque eodem lectulo accumbens, aut si admodum puer domum Gamalielis adductus esset, ad lecti triclinaris, in quo accubuisset Gamaliel, fulcra assidens, vti tunc moris erat. Vim enim vtrumque inferre verbis clarissimis quilibet videt, cum discipulorum sedendi morem coram doctoribus clarissime innuant.

w) P. PETITVS Obs. L. III. c. 2. LIGHTFOOT. Hor. Hebr. ad h. l. T. II. Opp. p. 500. WAGENSEIL ad Sota c. 9. p. 993. DEYLINGIVS Obs. SS. P. III. Obs. 30. pag. 281. seqq. aliique.

x) Megillah f. 21. c. 1.

y) ll. cc.

z) De synag. vet. L. I. p. 167. conf. HAMMOND. ad Act. XXII, 3

a) Pirke abhoth C. I. §. 4.

b) Melet. Leidens. Sect. I. §. 4. p. 13. seqq.

c) loc. cit.

d) loc. cit.

nuant. Nec nos alio teſtimonio opus eſſe putamus, quam Lucae, diſerte de Chriſto puero tradente, quod inter docentes conſederit, eosque interrogauerit. Ex his enim verbis patet, non doctorem, ſed diſcipulum egiſſe Chriſtum, more Iudaico graues difficilesque doctoribus praeſentibus quaeſtiones ex lege proponentem, quam inter Iudaeos conſuetudinem fuiſſe receptiſſimam, et IOSEPHI [e] exemplum oſtendit, qui fere pari more puer, viua voce in templo cum magiſtris interrogando diſſeruit, et teſtimonia Talmudica a LIGHTFOOTO [f] adducta probant. Quare nulli dubitamus, cum aliis quoque viris doctis [g], hanc de puero Ieſu doctore inter doctores ſententiam ex ſanctiſſimi Seruatoris hiſtoria proſcribere. Multo vero certioribus argumentis eliminanda eſt futilis fabula *euangelii de infantia Chriſti* [h], quod Ieſum puerum duodecennem nobis philoſophum Graecanicum ſiſtit ex encyclopaedia Graeca cum eruditis Iudaeorum acerrime conflictantem. Ecce vero narratiunculam: *Tum interrogabat eum princeps quidam magiſtrorum: legiſtine libros? et libros, inquit Dominus Ieſus, et ea quae in libris continentur: et explicabat libros, et legem et ſtatuta* (Talmudicas δευτερώσεις innuit) *et myſteria* (ſine dubio Cabbaliſtica) *quae in libris prophetarum continentur, res, quas nullius creaturae intellectus percepit. Dicebat ergo magiſter iſte: Ego hactenus talem ſcientiam nec vidi, neque audiui: quis, putas, puer iſte erit? Cumque adeſſet ibidem philoſophus, aſtronomiae peritus, rogaretque Dominum Ieſum, num aſtronomiae ſtuduiſſet? reſpondebat ipſi Dominus Ieſus, exponebatque numerum Sphaerarum, et corporum coeleſtium, eorumque naturas et operationes, oppoſitionem, aſpectum triquetrum, quadratum et ſextilem, progreſſionem eorundem et retrogradationem, computum denique et prognoſticationem, aliaque, quae nullius vnquam hominis ratio perueſtigauit. Aderat quoque inter illos philoſophos mediciuae et naturalis ſcientiae peritiſſimus, qui cum rogaſſet Dominum Ieſum, an medicinae ſtuduiſſet? reſpondens ille expoſuit ipſi phyſica et metaphyſica, hyperphyſica et hypophyſica; virtutes quoque corporis et humores eorundemque effectus, numerum item membrorum et oſſium, venarum, arteriarum et neruorum, temperamenta etiam, calidum et ſiccum, frigidum et humidum, quaeque ex his orirentur: quaenam eſſet operatio animae in corpus, eiusque ſenſationes et virtutes; facultates loquendi, iraſcendi, appetendi; denique congregationem et diſſipationem, aliaque, quae nullius creaturae intellectus vnquam penetrauit. Tunc ſurgebat philoſophus iſte, et Dominum Ieſum adorabat, et, o Domine Ieſu, inquit, ab hoc tempore ero diſcipulus tuus et ſeruus.* Habes lector, ſi te naſo duci pateris, Ieſum philoſophum Graecanicum, aſtrologum, phyſiologum, medicum, metaphyſicum. Aſt prodit ſe ipſum ſuo auctor indicio vt ſorex. Eam enim

e) Vid. vita eius.
f) loc. cit. p. 501.
g) WOLF. Cur. exeg. in N. T. T. I. p. 594. LINDHAMMER ad Act. loc. cit. p. 721. conf. HORN. Hiſt. L. IV. c. 1. p. 262. ſeq.
h) §. 51. p. 209. ſeqq.

enim fingit encyclopaediae philoſophicae faciem, qualis non nati Seruatoris tempore vigebat, ſed longe ſerius inter Arabes inualeſcebat, id quod nouum argumentum ſuppeditat, credendi, euangelium illud infantiae Chriſti multas et inſignes interpolationes fuiſſe paſſum, quamuis origines ſuas ad apoſtolica fere tempora referat, et Muhammedanos Arabesque ſcriptores more ſuo, cum in Arabicam linguam illud transferrent, plurima adulteraſſe, adieciſſe, mutauiſſe ex lubitu, vt erudite obſeruatum HENRICO SICKIO [i]. Inter fabulas porro non explodendas tantum exſibilandasque, ſed et deteſtandas execrandasque pertinet putida Iudaeorum calumnia, Ieſum Nazirenum in magia practica tantopere profeciſſe mentientium, vt vi nominis expoſiti, i. e. tetragrammati miracula illa ſtupenda edere potuerit, quam ineptam turpemque fabulam ſupra iam ex parte tetigimus, notaque eſt Iudaeorum in his mendaciis audaciſſimorum impudentia, quum recitaſſe hanc calumniam ſit refutaſſe [k]. Nec opponere ei alia opus eſt, quam quae ipſe ſanctiſſimus doctor calumniantibus ſe Iudaeis oppoſuit [l], quaeque doctiſſimi ſcriptores ORIGENES [m] et ARNOBIVS [n] ad hanc ſimilesque iniurias depellendas egregie commentati ſunt. Aliis docendi modus duplex arcana et vulgaris, ſiue exoterica et eſoterica, veſtitus, diſcipulorum ratio, et electio, et quae alia ſunt huius generis, a philoſophis transſumta ſunt. Nec forte alia ratio fuit, cur σοφὸν ἄνδρα Ieſum IOSEPHVS [o] vocitet, et σοφιστὴν LVCIANVS [p]. Quibusdam in ipſa noſtrae ſalutis reſtauratoris et diſciplina et doctrina nonnihil a philoſophis transſumtum eſſe viſum olim fuit. Quam criminationem gentilium refutant ORIGENES [q] atque AVGVSTINVS [r], quorum hic *Ambroſium quoque contra eos ſcripſiſſe* dicit *ſuperbiſſimos et imperitiſſimos, qui de Platonis libris dominum profeciſſe contendunt.* Ad quam calumniam depellendam hiſtoriam philoſophicam vtilem eſſe hic obſeruat. Scribit enim [s]: *De vtilitate hiſtoriae, vt omittam Graecos, quantam noſter Ambroſius quaeſtionem ſoluit calumniantibus Platonis lectoribus, et dilectoribus, qui dicere auſi ſunt, omnes domini noſtri Ieſu Chriſti ſententias, quas mirari et praedicare cogantur, de Platonis libris eum didiciſſe, quoniam longe ante humanum aduentum domini Platonem fuiſſe, negari non poteſt. Nonne memoratus epiſcopus conſiderata hiſtoria probabilius eſſe oſtendit, quod Plato potius noſtris literis per Ieremiam fuerit imbutus, vt illa poſſet docere et ſcribere, quae vera laudantur. Ita conſideratis temporibus fit multo credibilius, iſtos potius de litteris noſtris habuiſſe, quaecunque bona et vera dixerunt, quam de Platonis Dominum*

i) In praefat.
k) Conf. HVETIVS demonſtrat. euang. Prop. IX. c. 39. p. m. 502. ſeqq.
l) Luc. XI, 17. ſeqq.
m) Contra Celſ. L. III. fere toto.
n) Adu. gent. L. I. p. m. 30. ſeqq. ed. Canteri.
o) Si nempe decantatum eius de Chriſto teſtimonium pro genuino, licet forte interpolato habeamus.
p) l. ſupra cit.
q) Contra Celſ. L. VI. p. 279.
r) Epiſt. 34.
s) De doctrina Chriſt. L. II. c. 28.

Iesum Christum, quod dementissimum est credere. In quibus tamen verbis Ieremiae tempora, quae nonnullis Pythagorae σύγχρονα visa sunt, confundi cum Platonis aetate vidit, retractauitque Hipponensium praesul eruditissimus [t]. CLERICVM [u] vero eo nomine acerbe castigat BALTVS [x], quod phrases Platonicas in sermonibus Christi inuenirі dicat, quod tamen non ita is intellexisse videtur, ac si a Platone Christus accepisset. Dici haec omnia sine verisimilitudine is demum intelliget, qui abiecto praeiudicio omni ex sacrorum historicorum annalibus didicerit, Christum legis quidem Iudaicae, opinionumque, quae inter sectas Iudaeorum vigebant, fuisse peritissimum, et Iudaicam quoque disciplinam ita calluisse, vt cum doctrinae longe praestantioris perspicuitas et vis quaedam atque ἐνέργεια singularis accessisset, doctoris magistrique titulum atque honorem ne ipsi quidem inimici denegare illi auderent [y]; tantum vero abesse, vt humanae sapientiae, et philosophiae quoque superbam ambitionem affectauerit, philosophique mores doctrinamque prae se tulerit, vt potius sapientiam suam huius mundi σοφοῖς a patre absconditam, infantibus paruulisque reuelatam fuisse gloriatus sit [z]. Nec philosophi conditio cum regni eius oeconomia, nec philosophia cum doctrinae, quam manifestabat ratione satis cohaeret, longeque haec inter se distant. Egregie prorsus et accurate in hanc rem differit GEORGIVS MAKENZIE [a], cuius verba digna sunt, quae hic legantur: *Moralis*, ita praecipit, *Christianorum philosophia, qua praesens animi tranquillitas, et futura in aeternum beatitudo acquiritur, tanquam res aliena prorsus et iniucunda negligitur: licet Christus, rectae rationis auctor et mensura in mundum descendens, nec mathesin, nec physiologiam, nec medicinam docuerit. Quanquam et haec seculo eo adorata uero lumine implere poterat. Hisce autem, tanquam vilioribus spretis, ille ethicae saniori se applicuit, et vitae rationem a contemplatione summi boni exorsus est, et quomodo ad coelum illud, vnde ipse descenderat, ascendendum erat, humili sublimitate philosophorum captum transscendente, mire demonstrauit. Illi enim tanquam coeci viam tantum praetentabant, ille tanquam qui recens illam peragrauerat, facile aperuit.* Prouide itaque in hoc argumento versandum est, hicque, quem sibi aeternus iustitiae doctor praefixerat, scopus, maxime quidem sublimis, verum a humani ingenii cogitationibus et viis longissime remotus, probe expendendus est, consideratequе, quod non nemo [b] apposite monuit, legenda sunt, quae hoc de argumento consignata in litterarum monumentis obueniunt,

t) Retract. L. II. c. 4.
u) Biblioth. vniu. T. X. p. 402.
x) Defense de SS. Peres L. IV. c. 11. p. 511.
y) Vero tamen non videtur simile, Seruatorem solenni ritu hunc titulum accepisse, quod tuetur VITRINGA l. c. L. III. P. I. c. 7. p. 706. contrarium enim ex Io. VII, 15. patet.
z) Matth. XI, 25.
a) De rationis imbecillitate p. 5. seq.
b) HILSCHERVS l. c.

ueniunt, vt neque vsum acceptae maiestatis vltra conditionem status fine scriptura sacra extendamus, neque animam Saluatoris supra sortem humanam temere extollamus, neque quicquam eminentissima sanctitate eius indignum admittamus, sed similitudinem eius cum fratribus in omnibus, excepto peccato, memori versantes mente, intra veritatis modestiaeque limites contineamus nos, ac reuerenter atque sobrie de optimo terque maximo generis humani redemtore loquamur pariter atque sentiamus. Neque haec in contemtum philosophiae allegari putandum, vel ad eam deprimendam vtendum est: quae vbi sobria est, suisque limitibus contenta ad veros fines collineat, tantum abest, vt a sanctissima religione Christiana reiiciatur, vt potius multis illi modis inseruire queat. Discenda autem ex his modestia, et ad vnum necessarium ante omnia adigendus animus, huic certe scopo subordinanda reliqua, cogitando, non philosophum se, sed aeternae veritatis discendae et in vsum conuertendae magistrum sanctissimum Seruatorem praebuisse. Quae si recte expendantur, insignis ex historia philosophica fructus prodibit, animus enim, imbecillitatis humani intellectus angustorumque finium memor, sobrie et cum cautione agere et ad reuelationis diuinae veritatem confirmandam veritates detectas adplicare, plurimi autem coelestem doctrinam, omnium philosophorum meditationes et praecepta multis parasangis superantem facere discet [c]. Quam certe prostituunt, et maculam quasi axiomati aeterni doctoris affricant, qui intra humani philosophi cancellos eum redigunt, non cogitantes, ad emendandos et ad summam felicitatem perducendos animos praecepta eum attulisse longe efficaciora, disciplinamque omni philosophia meliorem. Occurrunt et alia quaedam inter apocrypha de I. C. sed his diutius immorari opus haud est, facile enim apud historiae ecclesiasticae scriptores inueniri possunt.

§. VI. Quae magistri optimi conditio fuit, ea quoque in discipulis eius, quos ad orbis incolas legatos misit, aeternae veritatis, consiliique diuini de hominum salute semina sparsuros, viguit, quos in philosophorum album transferre nemo poterit, nisi vel vim nomini intulerit, vel munus eorum minus recte intellexerit. Quod cum in eo potissimum versaretur, vt apertis coecutientis humani generis oculis, deplorandam animorum corruptionem ostenderet, et ad vnum medicinae omnis salutaris fontem, sanguinem Iesu Christi reuocaret deperditos, in persuasionibus philosophicis minime occupatum, non humanarum ratiuncularum probabilitatem, non calamistrata verba, doctaeque disputationis ambages: non ὑπέρογκα καὶ μετέωρα, quibus detinebantur a philosophis eius temporis animi, exhibuit, sed in demonstratione spiritus et virtutis versatus est; quamuis nec philosophorum congressus et conflictus timeret, nec victas vnquam humanae curiositati manus porrigeret. Cuius rei cum

Apostoli vtrum philosophi?

c) Conf. quae praeclare monet HEVMANNVS Act. philos. Vol. II. p. 56. 57.

cum et doctrina et exemplo nobis testis D. PAVLVS [d] fit luculentissimus, in argumento noto plura non dicenda, nec veterum doctorum idem asserentium verba cumulate hic producenda sunt. Legat ea, qui volet apud praestantissimum LAMIVM [e], qui diligenter et erudite in hoc argumento versatus est. Tantum autem abest, vt vel literaturam aliquam secularem vel philosophicam affectauerint, vt potius eruditionis illius mundanae, qualis isto quidem tempore inter gentes vigebat, et a Graecis potissimum exculta credebatur, odium aliquod et auersionem prae se ferrent, eo quod viderent, detinere, vt ait PAVLVS [f], philosophos veritatem in mendacio, fabulisque inanibus mentes deprauare, variaeque scientiae opinione inflare, qua de re passim voces Apostoli dehortatoriae extant [g]. Id quod tam intolerabile visum plerisque gentilium, qui hac eruditionis elegantia mores potissimum animi comi ornarique et a plebis rusticitate vindicari credebant, vt passim apostolos, tanquam homines rusticos nullaque humanitatis et philosophiae elegantia cultos traducerent, Christianisque indignarentur, quod a cultu animi ab iis auocari se paterentur, cuiusmodi voces in Celso passim exagitat ORIGENES [h], quo auctore canis impudentissimus sacrae disciplinae alumnis obiecit, *quae de Iesu doctrina dicantur a paucis e Christianorum numero non prudentioribus, sed rudioribus esse praecepta illorum hominum: nemo accedat eruditus, nemo sapiens, nemo prudens, arcemus enim tales, sed si quis est indoctus, insipiens, infans, fidenter veniat. Hoc pacto satis apparere, quod solos fatuos, ignauos, stolidos, mancipia, mulierculas, pueros captent et pelliciant.* Nec id negauere vel sanctissimi summi magistri legati, qui se eam profiteri sapientiam gloriabantur, quae stultitia sapientibus huius seculi videbatur, nec Christiani doctores, qui lubenter fatebantur, nihil huius elegantiae in Apostolis reperiri. Inter quos apposite ARNOBIVS [i]: *Ex immensa illa populi multitudine, quae suam gratiam sectabatur, admirans, piscatores, opifices, rusticanos, atque id genus elegit imperitorum, qui per varias gentes missi, cuncta illa miracula sine vllis fucis atque adminiculis perpetrarent.* His accedit, talem eius temporis fuisse philosophiam, quae cum mira otiosorum ingeniorum somnia per varias sectas exhiberet, non potuit non ita exosa esse diuinis viris, vt sollicite eam cauendam esse auditores suos monerent, passimque eam obelo configerent, eo quod doctrinae sanctissimae se opponere philosophiam Graecanicam probe nossent. Id quod noui foederis loca attente perlegentibus erit manifestissimum, in quibus diligenter narratur, et Stoicis et Epicureis D. Paulum Athenis inter philosophos versatum se opposuisse [k], et Peripateticorum ethicam perstrinxisse [l], maxime vero infaustum illud Orientalis philosophiae monstrum

d) Act. XVII 1 Cor. I, 11.
e) De erudit. Apost. c. XVI. p. 369. seqq.
f) Rom. I, 18.
g) Vid. epp. ad Timoth. passim.
h) L. III. init.
i) loc cit.
k) Act. XVII, 18.
l) Eph. IV, 6.

ſtrum, quod tum temporis partim Aſiaticas regiones ſeducebat, partim in Aegypto erroris ſemina ſpargebat, et corrumpendis Chriſti doctrinae animisque erat aptiſſimum, quodque inter Iudaeos iam tum Cabbaliſticam philoſophiam, vt ſupra euictum, genuerat, acerrimo ſtilo confodiſſe, qua de re imprimis legenda et expendenda et cum illa philoſophiae Orientalis, Aegyptiacae, Cabbaliſticae, et quae ex illa enata eſt Alexandrinae διατυπώσει, quam ſuo loco dedimus, conferenda ſunt, quae D. PAVLVS ad Coloſſenſes [m] ſcripſit.

§. VII. Haec cum nota ſatis ſint et indubitata, mirandum omnino eſt, inuentos fuiſſe inter recentiores quosdam, qui diuinos domini legatos philoſophorum choris annumerare non erubuerint. Tacebimus CARAMVELIS [n] naenias, philoſophiam aliquam Marianam ſomniantis, notum enim, virum magni quidem, ſed paradoxi ingenii καινοφωνίαις vehementer indulſiſſe, vnde merito eum riſit doctiſſimus HEVMANNVS [o]. Sed GEORGIVS HORNIVS [p] hic aduocandus eſt, qui vt philoſophorum choros augeret, intruſit illis venerabile Apoſtolorum collegium. Qui recte quidem monet, *qualis eorum philoſophia fuerit, haud difficulter ex ipſorum ſcriptis cognoſci*, nec inepte addit, *reieciſſe eos omnes contentiones, ſectas, λογομαχίας, fucum, oſtentationem, illas innumerabiles de rebus abſtruſiſſimis opiniones*, at et fallit et fallitur, dum eos tamquam philoſophos putat *expoſuiſſe clare, quaenam eſſet tenenda doctrina de anima, de origine, de conſeruatione et interitu mundi, de vita et morte, de moribus, de republica et oeconomia: nihilque quidem ipſis commune fuiſſe cum ſingularibus placitis ſectarum aut nugis, quibus tum Graeca philoſophia ſcatebat, neque tamen ignoraſſe, quid verum, quid falſum eſſet, ſapientiae et eruditionis domi inſtructiſſimos; neque veritatem de his capitibus, quae ſcire hominis intereſt, ſilentio praetermiſiſſe.* In quibus verbis Hornium, conſarcinandis magis plurimis, quam ſobrio iudicio digerendis intentum, neſciuiſſe, quid philoſophia proprie ſit, cognitionemque veritatum vtilium vulgarem, empiricam, exotericam, et multo magis theologicam cum philoſophica miſere confudiſſe, nemo non videt. Nec ſolida magis et apta ſunt, quae paſſim Apoſtolis tribuuntur φιλοσοφούμενα, cum ob rationes dictas non ſufficiat, aliqualem huius illius voculae vel ῥήσεως ab Apoſtolis adhibitae veſtigia inter philoſophos deprehendi, ſed euincendum, ſolideque demonſtrandum ſit, ex his lacunis Apoſtolos ſua hauſiſſe. Ita D. PETRVM [q] Graecanicae philoſophiae fluenta in ſua arua deriuauiſſe coniecit IACOBVS WINDETVS [r], eo quod angelos peccatores vindicem Numinis manum ταρταρώσαι dixerat, qua in ſententia eum ſecuti ſunt

Apoſtoli falſo inter philoſophos relati.

m) II, 8. ſeqq.
n) Theol. ration. L. X. p. 71. ſeqq.
o) Act. philoſ. Vol. II. p. 57. 58.
p) Hiſtor. philoſ. L. V. c. 3. p. 266. ſeqq.
q) 2 Ep. II, 4.
r) De vita functor. ſtatu ſect. XIII. p. m. 248.

ſunt plures alii laudati B. Io. Chr. Wolfio [s], inter quos eſt etiam acutiſſimus Cvdworthvs [t]. Quem tamen cum ſequacibus fruſtra eſſe, recte obſeruauit eruditiſſimus interpres, nec dubium eſt, quaecunque etiam huius vocis origo ſit, diuum Apoſtolum nihil aliud indigitare iſta voce ex communi loquendi apud Graecos vſu accepta, voluiſſe, quam ad loca tenebrarum et infelicitatis ex conſortio beatorum ſpirituum eiectos angelos praeuaricatores detruſos eſſe. Vt taceamus, inter Iudaeos, monente Cl. Schoetgenio [u], eandem tartari deſcriptionem inueniri, eam enim a gentilibus ad Iudaeos, maxime Cabbaliſtas peruenisse, non inepte ſuſpicari quis poſſit. Nec feliciori coniectura vſus eſt Windetvs [x], in interpretandis veterum dogmatibus feliciori ingenio et eruditionis atque lectionis copia, quam iudicio conſpicuus, dum Iacobvm [y] quoque ad ὁμακοῖον Pythagoreorum et porticum Zenonis reuocat, et ἀνακύκλησιν Pythagoricam atque Stoicam, quae Platoni quoque εἰωθὼς δρόμος dicitur, innuere Apoſtolum, τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως *curſum generationis* allegando, ſatis infelicitur coniicit. Quaſi non apertum ſit, quod paſſim viris doctis obſeruatum, indeſinentem ſucceſſionem hominum aliorum, quae ſimili vero locutione Plvtarcho [z] ποταμὸς τῆς γενέσεως, *fluuius natiuitatis* dicitur, intelligi: vel ſanctus Apoſtolus, aeternum illum deperditorum circulum, rerumque omnium poſt fati decurſum reditum, qui tantopere Pythagorae, Platoni, Stoicisque placuit, in ſcholis nugatorum didicerit. Quanquam non miramur, Windetum ad abſurda haec potuiſſe delabi, cum ipſi Seruatori hanc gentilium philoſophorum παλιγγενεσίαν inepte ſatis atque inconſiderate affricet, et Pythagorae quoque, Democriti, Diodori, Zenonisque placita miſere inter ſe confundat. Alia eiusmodi exempla facile dari poſſent, niſi breuitati eſſet ſtudendum: adeundi autem viri docti ſunt, qui *philoſophumena viris SS. temere affiсta* [a], ſuo ſtilo confoderunt, vel *id quod nimium eſt circa literarum ſacrarum ex priſcis ſcriptoribus interpretationem et emendationem* [b], oſtenderunt ſuisque ſugillarunt obſeruationibus. Non tacenda tamen prorſus hoc loco eſt celebris illa quaeſtio, noſtro tempore non ſine animorum contentione agitata, num diuus Ioannes Apoſtolus doctrinam de λόγῳ diuino, a cuius conſideratione euangelium ſuum auſpicatus eſt, a Philone et ita a Platonicis mutuum acceperit? quam a Christophoro Sandio [c] primum propoſitam ſuam affirmando fecit, et non ſine ingenio defendere conatus eſt vir elegantiſſimae doctrinae Ioannes Clericvs [d]. Quem tamen certatim aggreſſi ſunt, audaciusque propoſitam ſententiam non ſine eruditione, at non ſine bile quoque exagitauerunt viri multi eruditiſſimi, quorum

s) Cur. philol. T. IV. p. 205. ad h. l.
t) Syſtem. intell. c. V.
u) Hor. Hebraic. p. 1050.
x) l. c. Sect. III. p. 32.
y) c. III. 6.
z) In conſolat. ad Apollon.
a) Herm. ab Elswich pec. diſſ.
b) Ven. Moshemivs pec. tract.
c) In interpret. paradox. p. 151.
d) Comm. in 18 verſus priores c. I. Eu. Ioannis.

rum nomina alibi [e] adduximus, quibus hoc loco, honoris cauſſa, IOANNEM LAMIVM, virum celeberrimum addimus, qui erudito opere ex inſtituto calamum in Clericum ſtrinxit [f]. Nobis has coniecturas explodere accurata tractatione propter operis huius rationem non licet: obſeruamus tamen, vehementer peccare non Clericum tantum, τῇ ὑποθέσει δουλεύοντα, ſed et alios viros doctos, ſincerius rationes inſtituentes, dum ex voce eadem in duobus ſcriptoribus diuerſae gentis vel populi, aetatisque et ſcopi occurrente, concludunt, vel eodem ſenſu ab vtroque acceptam eſſe, vel vnum tamen mutuum transſumſiſſe ab altero: qui παραλογισμὸς multas in interpretationem ſacrarum pandectarum παρερμηνείας introduxit. Oſtendendum enim erat huius ſententiae patronis, non modo apoſtolum Ioannem, quem ἰδιώτην καὶ ἀγράμματον, *illiteratum rudemque* fuiſſe ipſe D. LVCAS [g] teſtatur, legiſſe Philonis ſcripta, ſed et eruditi huius inter Iudaeos Alexandrinos philoſophi ſcripta in Palaeſtina ſtudioſe lecta fuiſſe et applauſum conſecuta; id quod eo difficilius probari poteſt, quo magis ex hiſtoria philoſophiae Iudaicae ſupra late expoſita conſtat, arcanam in Palaeſtina habitam fuiſſe iſtam philoſophiam Alexandrinam, et pauciſſimis innotuiſſe. Tacemus vocis huius vſum ſacrum tam apertum in ſanctioribus oraculis eſſe, vt obtorto collo Philo ad Ioannem rapiendus, vel hic ſacris libris totus eripiendus ſit, ſi dicendum, ex Philone magis, quam ex veteris foederis paginis Ioannem vocem inter Iudaeos celebrem ſatis et vſitatam accepiſſe. Quae cum euidentia ſint atque luculenta, miramur viros quosdam doctiſſimos, dum refutandum ſibi ex hac parte Clericum ſumſiſſent, maluiſſe contendere, Philonis λόγον, (quem a Platone illum accepiſſe negauerit nemo, qui vel vnam Philonis paginam legerit) adeoque totam eius trinitatem demiurgicam non eſſe inuentionem otioſi ingenii gentilis, ſed veritatem ſiue traditionem veterem a Iudaeis in Aegypto ad Pythagoram Platonemque et ab eo ad Philonem propagatam: quam libere fateri, inter λόγον Philonis et Ioannis immenſum diſcrimen intercedere, longeque aliam eſſe trinitatem Platonis demiurgicam, quam trinitatem Chriſtianam. Hoc enim neglecto, mirum non eſt, triumphos ceciniſſe, mireque aduerſarios, maxime Ioannem van der Wayen exagitaſſe Clericum [h]. Cui ſi negamus, eandem eſſe λόγου Philoniani et λόγου Ioannei rationem, et nihil praeter nomen commune habere, peccare quoque λόγον Philonis in ſacra Iudaeorum dogmata modis innumeris, immo nec genuinam Platonis mentem referre, quae omnia euidentiſſimis *ſuperiori Tomo*, vbi de Philone ſermo fuit, rationibus demonſtrauimus, omnes eius phalanges prorſus concidunt, et ab impio φιλοσοφουμένῳ felicius multo liberatur ſanctus Apoſtolus, quam ſi ea reſponſioni ſupponantur fundamenta, de propagatione doctrinarum Iudaicarum inter gentes, quae ſubleſtam ſpirare fidem, et iuſto non ſtare talo

e) In Otio Vindelico Mel. I. p. 124.

f) In erudito comm. de recta Chriſtianorum de SS. Trinitate ſententia. Florent. 1733. 4. edito.

g) Act. IV, 13.

h) Vid. Epic. crit. VIII.

talo suo loco luculenter docuimus. Relinquendi itaque simplicitati suae, omni philosophiae gentilis ματαιολογίᾳ infinitis numeris superiori sancti Apostoli, quibus si veteri voce rusticitatem illiteratam tribuere, quod nonnullis displicuit [i], ob reuerentiam illis debitam ingratum est, fatendum tamen, ab omnis literaturae Graecanicae maxime philosophicae praesidiis eos fuisse imparatos, et elegisse optimum salutis auctorem destinato consilio non multum sapientes secundum carnem, vt ostenderet, coelestem illam salutaremque veritatem, ad quam annunciandam legatos misit, humani ingenii opibus opus haud habere, sed augustiori origine prosatam, et diuiniori virtute auctam, sibi ipsi amplissime sufficere.

Paulus an Philosophus?

§. VIII. Excipiendus tamen ex hoc ἰδιωτῶν numero est diuus Paulus, gentium Apostolus, quem eruditione patria cultum fuisse testatur comes assiduus D. LVCAS. Vnde non defuit plurimorum diligentia, vt inter ceteras vitae eius circumstantias [k], eius quoque eruditionem prolixa commentatione enarrarent, et philosophiae quoque peritum illum fuisse euincerent [l]. In qua quaestione praeiudicium auctoritatis eo magis abiiciendum est, quo magis ad ineptos in hoc argumento errores ducit. Nos posthabito omni alio respectu rationes virorum doctissimorum, qui de hac re commentati sunt, secundum rerum circumstantias veterumque testimonia excutiemus, dispiciemusque, quid de philosophia Pauli Apostoli statuendum sit? Et Tarso quidem Ciliciae vrbe sanctum Apostolum ortum fuisse, ipsius LVCAE [m] auctoritate, et Apostoli apud eum confessione conficitur. Nec obstat, quod HIERONYMVS [n] habet, Paulum Giscalae, Iudaeae oppido, natum, cum parentibus Tarsum aufugisse, cum illud oppidum Romani expugnauissent. Ipse enim HIERONYMVS [o] alio loco de huius narratiunculae fide dubitat, et loca actorum Apostolicorum, quibus Tarsensis dicitur, ita clara sunt, vt merito hanc Hieronymi traditionem non moremur. In hac vero vrbe non literas tantum

tum

i) Vid. LAMIVS de erud. Apost. passim.

k) Vitam Pauli enarrarunt praeter scriptores H. E. et hist. lit. S. E. CAVEVM, DVPINIVM, LE NOVRRY, similesque THOMAS MASSVTIVS, S. I. integro commentario libris XV. constante, qui prodiit Lugd. 1637. HERM. WITSIVS in meletem. Leidensibus diss. I. GVIL. CAVE in antiquitatibus Apostolicis, PEARSONIVS in annalibus Paulinis, LENFANTIVS et BEAVSOBRIVS in praef. ad Epp. Pauli, versionis Gallicae N. T. virorumque SS. scriptores varii enumerati a FABRICIO Bibl. Graec. Vol. III. p. 150. et Cod. apocr. N. T. T. I. p. 793. T. III. p. 631.

l) Pertinent huc IO. DAV. STROHBACHII diss. de eruditione Pauli Apostoli, vid. nou. lit. mar. Balt. 1709. p. 140. CHR. PHIL. DOHM diss. de metaphysica Pauli apostoli, vid. noue lit. Westph. T. I. p. 204. SEVER. LINTRVPII diss. de polymathia Script. S. speciatim Pauli. vid. Cl. RAVPACH de praesenti rei literariae statu in Dania p. 98. IO. ERDM. BIECK de philosophia Pauli Apostoli, quae extat Act. phil. Vol. III. p. 124. IO. HEINR. SCHRAMMII or. de eruditione Pauli Apostoli Herb. 1710. 4. IO. SAM. STRYCKIVS de Iurispr. Pauli Halae 1705. C. H. BROEMEL. de theologis ex ICtis in eccles. Apost. Misc. Lips. T. IX. p. 143. PETR. ZORN biblioth. antiq. T. I. p. 1. aliique plures ab his laudati.

m) Act. XXI, 39. XXII, 3. conf. EZ. SPANHEM. orb. Rom. p. 140. CHR. CELLARIVS de Pauli Romana ciuitate.

n) De Scr. Eccl. c. 5. p. 34. conf. H. RELANDVS Palaestin. L. III. p. 812. FABRIC. bibl. Graec. Vol. III. p. 150. et viri docti ad l. c. Hieron.

o) In ep. ad Philem. T. IX. opp. p. 265. vnde Hieronymum Hieronymo opponunt CAVEVS antiqq. Apost. vit. Pauli c. 1. p. 328. et Ven. CYPRIAN. ad l. c. Hieron.

tum Graecanicas omnes feliciſſimis ſucceſſibus floruiſſe, ſed philoſophiam quoque Graecam ab auctoribus praeſtantiſſimis excultam fuiſſe, *Tomo* iam *ſecundo* probauimus [p]. Hoc vero argumentum multis haud poſtremum fuit, vt ſibi perſuaderent, cum Tarſenſis Paulus fuerit, eum a philoſophiae quoque praeſidiis imparatum haud fuiſſe. Mature vero et in adoleſcentia adhuc Hieroſolymam translatus, ad pedes Gamalielis educatus eſt, vt ipſe in apologia ſua narrat [q]. Id quod permouit P. PETITVM [r], vt in contubernio Gamalielis fuiſſe, immo illi puerum ſeruiuiſſe, crederet. Quod tamen perperam et ſine neceſſitate dici, ex illis intelligitur, quae ſupra de hac ῥήσει iam diximus [s]. Illud et locutionis huius ſenſus, et ipſius Pauli narratio dubitare nos non ſinit, ex ſchola celeberrimi huius Iudaeorum doctoris, de quo ſuo loco inter doctores Iudaicos actum, ſanctum apoſtolum prodiiſſe. Inde vero ſi patronos philoſophiae Paulinae audimus, noua ratio exſurgit, cur verſauiſſe eum philoſophorum libros, eorumque doctrinis addiſcendis operam haud leuem poſuiſſe dicendum ſit. Quidam enim, et inter hos HORNIVS [t], cum Phariſaeos in Stoicorum caſtris militaſſe credant, huius quoque ſectae placita non ignota fuiſſe celeberrimi Phariſaei diſcipulo contendunt. Alii Iudaeorum traditione nituntur, qua conſtat, in ſchola Gamalielis ſapientiam Graecam multos didiciſſe. Ita enim in Sotah legitur [u]: *Dicit Samuel nomine Rabban Simeonis ben Gamaliel: mille pueri fuerunt in domo, i. e. ſchola patris mei, quorum quingenti didicerunt legem, et quingenti ſapientiam Graecam*: quibus additur: *permiſiſſe Iudaeorum ſenatum familiae Gamalielis ſapientiam Graecam, quoniam illi cognati erant ſanguini regio*, cum ceteri eruditione Graeca inſtitui prohiberentur, vt ſuo loco dictum. Talis cum Gamalielis ſchola fuerit, concludunt inde, qui pro Pauli philoſophia militant, non potuiſſe non diſcipulum magiſtro cariſſimum et in eius conuictu atque contubernio enutritum iis ſub tanto praeceptore diſciplinis accuratam dare operam, quibus in primis pueritiae annis Tarſi iam ex parte fuerit innutritus [x]. Valde vero in hac coniectura confirmantur, qui iſta ſequuntur, cum in epiſtolis [y] diuini viri loca legunt ex poëtis et philoſophis Graecorum Arato, Menandro atque Epimenide deſumta, quae non potuiſſe illi innoteſcere putant, niſi Graecanicae literaturae diligentem poſuiſſet operam. Quemadmodum nec cum Stoicis et Epicureis philoſophis Apoſtolus diſputare potuiſſe videtur, niſi eorum doctrinam tenuiſſet. Qui dum Coloſſenſes [z] monet, vt a philoſophia ſeductrice ſibi caueant, infertur inde, perſpexiſſe virum ſummum, quae gentilium ſyſtematum abomi-

 nabi-

p) Conf. STRABO L. XIV. p. 673.

q) Actor. XXII. 3.

r) Obſeru. L. III. c. 2. ad cuius opinionem inclinat etiam Cl. BIRCKIVS l. c.

s) Videnda, quae erudite monuit B. WOLF. in cur. philolog. ad h. l. quosque fuſe laudat.

t) Hiſt. philoſoph. V, c. 3. p. 267.

u) fol. 49. col. 1. apud LIGHTFOOT. ad Act. VI, 1. T. II. p. 706. opp.

x) CAVE Antiq. apoſt. l. c. §. 5. p. 331.

y) Act. XVII, 28. 1 Cor. XV, 33. Tit. I, 12. conf. FABRIC. Bibl. Gr. Vol. II. p. 397. WOLF. ad h. l. et quos laudat.

z) C. II, 8.

nabilis facies esset, quamque mirum errorum detestabilium chaos continerent. Immo ipsa diui apostoli scripta quibusdam luculenta philosophiae specimina exhibere visa sunt [a]. Nonnullis enim artis logicae atque analyticae praecepta vbique vestigia sua produnt: alii metaphysicae et naturalis theologiae specimina ex Pauli scriptis eruunt: sunt, qui ex arte conficiendi tabernacula, quam vna cum legis studio, more inter Iudaeos recepto, apostolus exercuit, mathematicarum eum scientiarum non expertem fuisse collegerunt [b]. Intolerabilior autem est CHRISTOPHORI SANDII [c] opinio, Paulum inter eos numerantis, qui praeexistentiam animarum ex Platonis schola didicerunt receperuntque. Qui argumentum inde deducit, quod ad pedes Gamalielis educatus fuerit, ipseque se Pharisaeum fuisse fassus sit, et talem se dicat etiam sacra Christiana iam amplexus. Vrget porro: *Cum Platonicis et Philoni vsitatis loquendi modis ea de re vtatur, quis negaret, illum etiam Platonicum sensum verbis suis significasse, imprimis cum non addiderit, se verba sua nolle more Iudaico et Platonico intellecta. Certe si aliter sensisset, Iudaeos ac Platonicos similitudine verborum decepisset, et in haeresi illa confirmasset.* Talia vero loca Platonismum aperte prodentia esse putat, quando a corporis vinculis atque carcere liberari cupit, quando desiderio se teneri scribit *εἰς τὸ ἀναλύσαι*, quando vitam praesentem cum peregrinatione confert, quando *κτίσιν* vanitati obnoxiam dicit, quando Christum *μορφὴν δούλου*, id est, carnem assumsisse ait, et id genus alia. Aliter CAMPEGIVS VITRINGA [d] multa eruditione demonstrare conatus est, Paulum ad Thessalonicenses scribentem, dum spiritus, animae corporisque mentionem facit, ad Platonicas de spiritu et anima hypotheses respexisse, et Cabbalistica quoque dogmata de Neschamah, Ruach et Nephesch in animo habuisse. Fuit etiam nonnemo [e], qui a Stoicis, vel Pharisaeis potius Stoicas hypotheses sequentibus fati ineuitabilem ordinem atque legem Paulum accepisse somniauit. Vt alias nostrae aetatis in comparatione gentilis philosophiae cum scriptura sacra, et philosophumenis Graecis viris sanctis affingendis valde luxuriantes interpretationes quorundam locorum Paulinorum taceamus. Referri suo quoque modo huc possunt, Pauli cum Seneca, quod multis veterum placuit commercium et epistolae suppositiae, quae non tam Senecam in Pauli discipulum, quam hunc in Stoicae disciplinae alumnum commutauerunt, de quibus tamen in Senecae historia, quantum satis, dictum. Disputari haec ex parte satis infeliciter, ex parte vero non sine omni verisimilitudine, fatendum est. Quaecunque tamen pro Pauli philosophia afferuntur, etiamsi specioso veri vultu se commendent, recte tamen cauteque exami-

a) Conf. BRECKIVS l. c. p. 131. 132.
b) IDEM loc. cit.
c) De origine animae p. 107.
d) Obseru. SS. L. III. c. 4. p. 57. seqq.
e) Anonymus, qui Freiftadii, vt titulus mentitur 1712, vernaculo sermone edidit: Rationales meditationes de errore eorum, qui opiniones philosophicas reiiciunt, eo quod scripturae S. aduersari videntur, et omnia, quae in illa extant, Θεόπνευστα esse contendunt, §. 8. p. 9.

examinata, veri notam non ſustinent. Quod vt vt manifeſtum faciamus, praemonendum eſt, negari non poſſe, ſanctum apoſtolum in eo eruditionis genere educatum et ſub magno magiſtro ad eam legis patriae diſciplinam formatum fuiſſe, quam illius aetatis mores et conſuetudo poſtulabant, quamque apud Phariſaeos prae aliis obtinuiſſe in Iudaicae philoſophiae hiſtoria comprobauimus. Id enim ipſe fatetur diuus apoſtolus. Quem ſi hoc nomine ex philoſophorum albo expungi graue ſit, faciles erimus in verbis, modo caueat lector, ne philoſophum eum talem putet, qualem in hiſtoria philoſophica conſiderare ſolemus. Melius aptiusque ad vitandos errores eruditionis Iudaicae alumnum, legisque patriae peritum quis dixerit. Deinde haud grauatim concedemus quoque, diuinum virum non ab omni literaturae Graecanicae notitia fuiſſe deſtitutum, ſiue domi ea quodammodo tinctus fuerit, ſiue Hieroſolymis legendi ſcripta quaedam Graecorum occaſionem fuerit nactus. Eius enim veſtigia paſſim in eius epiſtolis occurrere, facile concedemus viris doctis, pro Pauli πολυμαθείᾳ diſputantibus: immo concedemus etiam, paſtorem hunc vigilantiſſimum, qui ad gregis pericula auertenda ſummo attendebat ſtudio, non ignorauiſſe ea βδελύγματα, quae impura philoſophia Orientalis et Alexandrina non ſine magnis animorum motibus piorumque ſeductione a ſimplicitate fidei iam tum ſpargere coeperat. Ita enim vt ſtatuamus, omnino elegans de philoſophia ſeductrice cauenda eius diſſertatio [f] poſtulat. Nec refragabimur contendenti, notas fuiſſe quoque quasdam philoſophiae Graecae opiniones, apoſtolo, et ad eas vel euertendas vel emendandas interdum reſpexiſſe, cuius rei exemplum aliquod memorabile alibi ex inſtituto adduximus [g] et copioſe expoſuimus. Valde vero falluntur, qui ex aliquali literaturae profanae notitia, vel ex curioſa quoque doctrinarum philoſophicarum inſanarum exploratione gregis praemonendi cauſſa inſtituta, vel ex innoteſcentibus placitis quibusdam philoſophicis, quae per vulgus celebrata ſunt, philoſophum exſculpunt. Talis enim notitia ſuperficiaria et ὡς ἐν παρόδῳ inſtituta, qualem ſcopus Apoſtoli ſolam poſcebat, ſi ad philoſophum conſtituendum ſufficeret, non inueniretur vir eruditus, rerum etiam praeter diſciplinam, cui ſe addixit, literariarum curioſus, qui in philoſophorum numerum non eſſet recipiendus. Neque rationes, quae pro Pauli philoſophia afferuntur, tales ſunt, vt admitti poſſint, calculumque mereantur. Quod enim a philoſophia Tarſi culta petitur argumentum, elumbe prorſus eſt, nihilque probat, dum nimium probat: ſequitur enim ex eo, omnes Tarſenſes fuiſſe philoſophos, quod quam inficetum ſit, quilibet palpat. Neque opponi poteſt, veriſimile eſſe, hominem ciuitatis Romanae iure gaudentem ab humanitatis et philoſophiae ſtudiis in adoleſcentia abſtinuiſſe, quibus eo tempore adoleſcentes liberi plerumque ornari ſolebant. Id enim et probandum prius eſt, et contrarium ipſum Paulum habet, qui ſe a puero Hieroſolymis

f) Col. II, 8. ſeqq.

g) Tempe Heluet. T. II. p. 58. ſeqq.

rosolymis fuisse ipse fassus est, adeoque ea aetate sua Tarsi non fuit, quae philosophiae studiis excoli solet. Neque veri simile vllo modo est, Graecanicam sapientiam Paulum in domo scholaue Gamalielis didicisse. Nihil enim tale vir ipse diuinus habet, sed se tantum ait πεπαιδευμένον κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρώου νόμου, *institutum in patriae legis* disciplina accuratissima, qualem Pharisaei sibi potissimum vindicabant. Nec probabile est, in tanto, quod Iudaei Palaestinae incolae erga philosophiam Graecanicam fouerunt, odio, quod clam habere Alexandrina dogmata, et conclauibus ea reseruare illos coëgit, floruisse ita philosophiam Graecam, vt eius addiscendae caussa scholas instituerit, plurimosque discipulos habuerit Gamaliel. Quod ante templi euersionem non contigisse, ex iis manifestum est, quae supra de philosophiae Graecae fatis inter Iudaeos disseruimus. Quod si fateri lubeat, quod haud aegre concedi potest, Gamalielem Alexandrinae philosophiae inter Iudaeos Aegyptiacos cultae, id est, Cabbalisticae, fuisse gnarum, nondum tamen inde sequitur, Paulum eam a praeceptore hoc didicisse, qui hanc Gamalielis informationem diserte ad patriam legem restringit, et ne Cabbalam intelligi putes, quae et ipsa lex oralis a patribus accepta dicitur, addit, eam se legem innuere, qualem Pharisaei ζηλωταὶ prosequebantur, quam in δευτερώσεσι constitisse notum est. Nec moramur talmudicum illud testimonium de permissa Gamalieli facultate docendi sapientiam Graecam. Hoc enim aut prorsus falsum et effictum est, contrarium testantibus illius aeui moribus, aut intelligendum est de facultate legem in lingua Graeca explicandi, et peregrinis tradendi. Eo enim tendebat Iudaeorum interdictum: *Ne quis filium suum doceat* יונית, *Graece.* Cui interdicto tam pertinaciter, ex odio gentilium, maxime Graecorum, adhaeserunt, vt vix admittere voluerint etiam illis, qui non nisi Graece callerent, lectionem legis et prophetarum in Synagogis in lingua Graeca, valdeque infensi fuerint Iudaeis Aegyptiacis, quod legis versione Graeca patrios mores honoremque violassent, immo euiluerint apud ipsos illi ex hac gente, qui inter populos Graece loquentes habitantes non nisi Graeca nossent, et quasi infimi habiti sint. Cuius rei exemplum ex Sota affert LIGHTFOOTVS[h], memorante: *R. Leui ben Chaiatha audiuisse Caesareenses phylacteria recitantes Graece, et voluisse eos prohibere.* Quibus praesuppositis si concedatur, quod tamen parum verisimile nobis videtur, Gamalieli concessisse seniorum populi consessum facultatem sapientiam Iudaicam in Graeca lingua explicandi, quid hoc ad Pauli philosophiam Graecam, quem legem domesticam in patria lingua ex ore praeceptorum accepisse constat? Illi vero, qui Aristotelicam philosophiam Gamalielem professum esse suspicantur, ad quos prouocat CL. BIECKIVS[i], non recordantur, post Saracenorum demum in Occidentis regiones irruptionem et migrationes Iudaeorum ex Oriente in Occidentem eos secundum Aristo-

h) Ad. Act. VI. 1. hor. Hebr. T. II. opp. p. 707. i) loc. cit.

Ariſtotelem philoſophari coepiſſe, vt ſuo loco clariſſimis teſtimoniis euictum eſt. Quacunque itaque familiaritate Gamalieli innotuerit Paulus, et vel diſcipulus vel contubernalis fuerit (quod tamen probabilitate caret) nihil inde ad exſculpendam Pauli philoſophiam Graecanicam peti poteſt. Eam autem nec inde confirmari poſſe, quod aliquam philoſophiae Orientalis vel placitorum quoque quorundam Graecorum notitiam habuerit, ſupra iam monuimus, et nobis non monentibus intelligit, qui nouit, quid ad philoſophum requirat noſtra tractatio. Ea enim notitia ſi ſufficeret, quam perſpicuitatis cauſſa, vt a philoſophica et ſcientifica diſtinguatur, literariam dicere licet, ad philoſophum conſtituendum, ſcriptores fere veteres omnes ab his eruditionis et literaturae praeſidiis non imparati, philoſophorum gregi eſſent annummerandi, licet nihil minus in animo habuerint quam philoſophari. Indigna autem diuina, qua gaudebat apoſtolus, inſpiratione eſt opinio, ad methodi analyticae ab Ariſtotele ſuggeſtae regulas Paulum ſcripta ſua elaborauiſſe. Vt enim inepte ſatis illis diuini viri temporibus haec ad regulas analyticas exigendi ſcripta ratio adſcribitur, quae recentioris temporis εὕρημα eſt, ita non cogitant boni illi viri, qui haec talia nobis oggerunt, iuuandae quidem memoriae cauſſa facile haec tolerari poſſe, fruſtra vero illos eſſe, qui ad hanc legem calamum attemperauiſſe ſuum Paulum coniiciunt. Quamuis enim negari nequeat, ἀκριβῶς et ſubtiliter concludere et inferre Paulum, non tamen id logicae alicuius opus fuit, ſed partim ingenii acris et natura ſua apte ratiocinantis [k], partim luminis diuini abundanti in hoc gratiae diuinae inſtrumentum menſura effuſi: ad quam ſapientiam magiſtram tanto ſtudio cuncta retulit optimus veri magiſter, vt fateretur, non veniſſe ſe ad Corinthios καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, ὀυ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας [l]. Quibus verbis dum ſe ex philoſophorum albo ipſe delet Paulus; manifeſtum facit, quantopere illi errent, qui aeternae ſapientiae diſcipulum canonibus analyticae Peripateticae ſeruire cogunt [m]. Ex his vero illi quoque repelli poſſunt, qui theologiam naturalem, moralem, metaphyſicam ſacram ſimiliaque ex Pauli epiſtolis exſculpſere. Non enim ſufficit, ſanctum virum ea argumenta attuliſſe, quae commode ad has diſciplinas queunt referri, ſed oſtendendum eſt, ex harum informatione eum talia attuliſſe: quod quam ineptum atque puerile ſit, quilibet palpat. Ridenda vero

k) Obſeruatum autem paſſim viris doctis Paulum eo ratiocinandi genere vti, quod inter Iudaeos tum ſolenne et receptum erat, e. c. multa nota ſupponere, tacitas obiectiones afferre, partem tantum vnam concluſionis adducere, et quae ſimilia.

l) 1 Cor. II, 2. 4.

m) Pie et eleganter Ven. WEISMANNVS „Hiſt. Eccl. N. T. Sect. I. p. 39. „Cogitemus, „omnia alia neſcire voluiſſe Paulum praeter „Chriſtum crucifixum, optima ſua ante conuerſionem appellaſſe σκύβαλα etc. Certe peſſimi „exempli res eſt, huius apoſtoli dexteritatem in „concludendo et proponendo ab auctoribus claſſicis et literis humanioribus deriuare; multo minus abuſus ille notorius multorum in mixtura vere profana eruditionis profanae cum diuina exemplo apoſtoli, qui ſemel aut bis paucula „quaedam verba ſcriptorum ethnicorum ad hominem allegauit, excuſari aut defendi poteſt.

da vero eorum insania est, qui Paulum σκηνοποιὸν in mathematicum transformant: quos ignorare, de quo sermo sit, et in ventum verba dare patet. Ita enim quilibet artifex, vel etiam opifex quoque mathematicis adscribendus esset, qui quidem nescit, quid sint μαθήματα. Quod cum philosophis disputauerit Athenis nihil aliud euincit, quam, opposuisse morologiae Epicureae, et meteorologiae Stoicae diuinum virum sapientiae coelestis solidissima et inconcussa ac ab eorum obiectionibus minime euertenda dogmata, quae magnum quidem theologum virumque ostendunt θεόπνευστον, non vero philosophum: quamuis verisimile videatur, virum acerrimi iudicii non fidei tantum sanctissimae praestantiam in illo conflictu Atheniensi demonstrauisse, sad Epicureorum quoque inanes, sine spe, sine solatio, voces, Stoicorumque impia dogmata, comparando ea cum Christi doctrina, detexisse: id quod fieri potuit ex ipsorum obiectionibus, nec poscit vt in hortis Epicuri vel porticu Zenonis versatus fuisse credatur. Quae vero in ipsis apostoli scriptis specimina et vestigia philosophiae Graecanicae a quibusdam deprehendi putantur, aut exotericam quandam earum circumstantiarum notitiam inferunt, quas paululum literis eo tempore cultus ignorabat nemo, aut sine ratione atque fundamento apostolo affinguntur, et sine praeiudicio praeconceptae opinionis, cauteque considerata longe aliud dicunt, frustraque ad Graecanicarum sectarum placita referuntur, vel obtorto potius trahuntur collo. Quae enim ex Pharisaismo Pauli exsculpitur philosophia, nulla prorsus est, nec in eius doctrinam et scripta influxum habere potuit vllum, eo quod supra euictum sit, falli eos, qui Graecanicas sectas cum Iudaicis confundunt, locumque Iosephi, quo nituntur, non satis intellexisse: qui vero nescio quas Stoicas sententias Paulo ex hac ipsa ratione affingunt, eo magis decipiuntur, quo magis Pharisaeorum doctrina a Stoicorum fato longissime abiit. Quod vero se Christi sacris iam addictum Pharisaeum esse in in apologia dixerit, ad solam, vt textus συνάφεια clarissime ostendit, resurrectionem mortuorum pertinet, quam inficiabantur Sadducaei, qui tum in synedrio prima loca occupabant. Quae vero Sandius pro Platonismo Pauli allegat, vt hominis audaciam peruertendi et ad fines suos pertrahendi sacras paginas mire produnt, ita simplici negatione refutari possunt. Vnde enim probabitur, Iudaeos et Platonicos in eadem de praeexistentia animarum fuisse haeresi? licet id visum fuerit nonnullis. Et quae quaeso concludendi ratio a voce Platoni quoque aeque ac Iudaeis recepta, vtrosque, et cum his Paulum, eadem significatione ea fuisse vsos? Annon interpretationis leges postulant, vt ostendatur testimoniis fide dignis, Platonicas hypotheses ad Iudaeos Palaestinae incolas peruenisse, et ab iis ita receptas fuisse, vt illis Iudaicae ecclesiae dogmata attemperarentur? Qua vero ratione id probabunt Sandius eique similes? Quod si phrases illas Platonicas recte consideraueris, quas Paulo sensu Academiae recepto Sandius tribuit, totumque Paulinae doctrinae systema

cum

cum iis contuleris, patebit tantum abesse vt Platonicae videantur, vt Platonismo prorsus sint contrariae. Quod vt exemplo illustremus, corporis dum vincula, grauemque regenito carnis sarcinam queritur apostolus, non materiam mali fontem accusat, corpusque sibi eo nomine habet exosum, quod alibi curandum esse commendat, et cum Iesu Christi imitatione consistere docet, sed animi corruptionem cupiditatum prauitate in carnis inordinata commotione se prodentem deplorat, et ab insultibus inhabitantis peccati se liberari optat. Quid haec ad Platonem, quid ad Academiam? quae animi labem ignorabat, et materiae, ex qua conditum corpus, eam tribuebat, manifesto indicio, in detegendo mali moralis vero fonte eam coecutiisse. Ἀναλύειν vero nihil aliud apostolo est, quam solutis, quae corpus animamque connectunt, vinculis, quoad meliorem sui partem ad aeternas tranquillitatis diuinique consortii sedes transferri, non vero ex corporis carcere liberari: hoc enim et restituendum et gloriosae corporis Iesu Christi faciei assimilandum dixerat, id quod tam absurdum visum Platonicis, vt Synesium diu a Christianae religionis professione deterruerit, vt infra dicetur. - Reliqua quae affert criticus temerarius, adeo futilia sunt, et locutionum Hebraicarum gnaris nota, ex qua schola minime Platonica prodierunt, vt ea operose hoc loco, vbi alia agimus, refutare non sit opus. Quaecunque autem notio sit et differentia vocum νοῦς, ψυχή, σῶμα in loco Apostoli allato, illud ex aliis scriptorum Paulinorum locis est manifestissimum, Cabbalistica de Neschama, Ruach et Nephesch dogmata, et quae fere coincidunt Platonicas de mente animaque hypotheses huc trahi non posse. Hae enim nugae emanationis systema supponunt, a qua impietate diuum apostolum longissime remotum fuisse, ipse forte vir doctus, qui haec attulit, non negauerit, si viueret. Qui vero sine nomine Stoici fati absurditatem Paulo de decretis diuinis differenti tribuit, et haec Paulum non θεόπνευστον, sed praeconceptis ex Pharisaismo opinionibus inhaerentem tradidisse scribit, dignus haud est, qui multis refutetur, cum scopus eius detestabilis satis appareat, voluisse lucifugam auctoritatem sanctissimorum virorum labefactare. Quod vt ἄτερ γραφῆς facit, ita ne philosophicae quidem historiae praesidio munitus aggressus est, quam si a limine salutasset, nouisset, Pharisaeorum de Dei ad actiones hominum concursu a fato Stoico immensum distare, et Essenos potius similia, non tamen eadem, praecepisse, quibuscum nulla fuit Apostolo consuetudo aut commercium. Quae tandem de Senecae consuetudine vel commercio quoque epistolico cum D. Paulo afferri solent, ea *Tomo secundo*, vbi Senecae historiam enarrauimus, pleraque occupauimus, quae hoc loco repetenda sunt [n]. Vnum, quod huc pertinet, notamus: si etiam concederetur, quod HIERONYMO [o] et AVGVSTINO [p] placuit, fuisse reuera aliquam inter vtrumque consue-

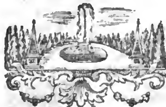
n) Conf. FABRIC. Cod. apocryph. N. T. T. I. p. 880, T. III. p. 740.

o) loco supra cit.

p) Ep. 54. ad Maced.

tudinem literarum, nec νοθείας suspectam esse, totam illam traditionem, licet satis vetustam, parum tamen inde pro philosophia Pauli exsculpi posse, et id modo sequi, fieri potuisse, vt ea, quae splendidiora Seneca in scriptis suis habet, ex imitatione Christianae doctrinae profecta sint, et doctorum Christianorum simiam nobis Stoicum hominem sistere, cui hac occasione scripta Christianorum doctorum innotuerint, de qua coniectura quid nobis videatur, candide suo loco indicauimus. Haec vero ne Christianismum quidem Senecae euincere apta sunt, vt alibi demonstratum, eo quod splendidae voces, etsi mutuatitiae, sensus tegunt Stoicos impiosque, multo vero minus inde sequitur, Paulum in Senecae gratiam hypothesibus Stoicis manum dedisse, et in porticum transiisse. Quibus omnibus consideratis excludendus est ex philosophorum serie diuus apostolus meliori atque digniori loco sapientiae diuinitus traditae professione collocandus. Idem de discipulis eius Apolline, Timotheo et Luca dicendum est, quos intrusit in philosophorum turbam inepta HORNII f) diligentia, qui iuuenili festinatione hic quoque, vt alibi, saepius lapsus est. Nihil enim tale pios cordatosque doctores fuisse, sed scripturae studio se totos dedisse, sacra historia paginaeque librorum diuinorum aperte loquuntur. Quae hactenus copiose adducta omnia, sole meridiano clarius euincunt, simplicitatem nascentis reipublicae Christianae, et cum ipso salutis auctore diuinorum eius antistitum non caruisse quidem doctrinae castissimae maiestate et veritate, longe vero a philosophiae, quae tunc vnice orbi imperabat Graecanicae, tricis et opinionibus abfuisse. Patet inde quoque in sacrorum oraculorum scriptorumque apostolicorum interpretatione caute versandum et historiae philosophicae lumina, quae apte interdum adhiberi possunt, non afferenda esse vlterius, quam ipsa textus ratio, subiectorum conditio, et circumstantiae patiuntur; quod vbi neglexere viri quoque magni, in varias παρερμηνείας inciderunt, quas facile euitassent, si maluissent ad fidei Christianae simplicitatem, quam ad humanae eruditionis splendorem respicere. Verum de his alio loco curatius monendum est.

f) Hist. philos. L. V. c. 3. p. 267. seqq.

CAPVT

CAPVT SECVNDVM

DE

PHILOSOPHIA VETERVM CHRISTIANORVM, PRAECIPVE ECCLESIAE DOCTORVM IN GENERE CONSIDERATA.

§. I.

Philosophiam veterum Christianorum consideraturis magnae se obiiciunt difficultates, eo quod in tam varias de hoc argumento sententias inter doctos itum, vt citius Occidentem iungere Orienti, quam dissonantes inter se conciliare opiniones liceat. Cuius dissensus caussa partim a confusa ipsius argumenti consideratione et non satis distinctis inter se circumstantiis, partim a plurimis, quae multos occupauere, praeiudiciis auctoritatis, antiquitatis, sectae, quinimmo emolumenti, et obsequii, et quae alia sunt huius generis, deriuanda est, cum vix vllum sit argumentum, quod magis in partes ire coactum est. Ita vero nudam veritatem nunquam detegi, sed errores erroribus augeri, quilibet intelligit, qui praeceptionibus philosophiae rationalis eruditus est. Ne itaque ad eundem lapidem offendamus, ad quem tot viri graues et eruditi impegerunt, procul ire iusso omni partis, sectae atque auctoritatis studio, adhibitoque logicarum regularum canone in ipsam rerum veritatem sollicita attentione inquiremus, gradus fidei historicae explorabimus, fontes consulemus veros atque genuinos, totiusque historiae ecclesiasticae ambitum ita prae oculis habebimus, vt nihil omittamus, quantum ab homine modicarum virium fieri potest, quod ad veritatem detegendam facere posse obseruauimus. Ita fiet, vt nec venerabili patrum ecclesiae choro iniuriam afferamus, et qui meritis in rempublicam Christianam immortalem meruerunt memoriam, indigno contemtu vilipendamus; nec veneratione nimia homines eos sine labe fuisse persuadeamus, neque veritatem antiquitati pretio postponamus, sed eam ingrediamur viam, quae bonis cordatisque facile satis fecerit. Quam metam vt attingamus, generali in principio consideratione philosophiae PP. veterumque Christianorum opus est: qua solide data non difficile erit de philosophia eorum doctorum ecclesiae singulatim dicere, qui hoc nomine celebritatem consecuti sunt. Comprehendemus autem ea quae dicenda sunt, aliquot, more nostro, obseruationibus, quae huc redeunt:

Argumentum de philosophia PP. difficile.

Obseruationes generales.

§. II. I. Quemadmodum ad exemplum perfectissimi et sanctissimi doctoris, IESV CHRISTI, qui aeternam, quam in se latentem habuerat, Dei sapientiam hominibus annunciauit, ita ex toto se composuerunt sancti eius discipuli, quos doctores toti orbi humano destinauerat et lega-

I. Apostolici viri a philosophia omni abhorrentes.

legauerat, vt posthabita eruditione seculari et, quae tunc omnes orbis terrarum partes paulo cultiores occupauerat philosophia Graeca, vni doctrinae a magistro traditae et a Spiritu S. communicatae inhaererent, quo simplicitate cum maiestate coniuncta sapientes magis piosque, quam eruditos et philosophos sua praedicatione efficerent homines: ita diuorum quoque apostolorum discipulis, quos apostolicos viros dicere solenne est, idem institutum haesit animo. Eo enim laudatissima illorum respexit industria, vt magistrorum exemplum sequerentur, eaque doctrinae simplicitate, qua etiam debiles et infantes ad salutem perduci possent, euangelii veritates proponerent, satis fecisse officio doctoris sibi visi, si salutis omnis auctorem ordinemque quo acquirenda est eius possessio, magno quidem fortique animo, sed nudo conspectu sine fuco eruditionis humanae vel admixtione philosophicarum opinionum hominibus omnibus, etiam illiteratis, sua oratione scriptisque commendarent. Id quod in eorum epistolis, qui auditores fuerunt sanctorum apostolorum, Clementis Romani, Ignatii, et Polycarpi, hodie superstitibus luce quadam singulari radiat [a], simplicitasque doctrinae euangelicae cum veritatis diuinae maiestate coniuncta, digno apostolicis viris charactere coruscat. Quales laudatissimi viri fuerint, quibus studiis fuerint delectati, vtrum ab humana eruditione ornamentum acceperint, nec ne, quaeque alia sunt huius generis, enarrari hoc loco nec possunt, nec debent, sed ad historiae ecclesiasticae limites spectant, multisque viris doctis copiose sunt enumerata [b]. Id modo monemus, cum sint inter scripta sanctis his viris tributa nonnulla, quae fallaces manus auctores habuerunt, qualia sunt scripta Clementi tributa, *posterior epistola ad Corinthios, canones Apostolorum, constitutiones Apostolorum, recognitiones Clementis et Clementinae; Ignatii epistolae*, praeter septem, reliquae, et *Barnabae epistola* atque *Hermae pastor*; quae seculi primi et sequentium eruditionem, maxime orientalem, Iudaicam et Aegyptiacam sanctorum virorum libris intruserunt, vel scripta potius secularem hanc eruditionem referentia venerandis nominibus supposuerunt: patere inde, nec eruditione, nec ingenio, nec eloquentia viros pientissimos, sed rustica quadam simplicitate pietatem magis, quam doctrinam spirante voluisse placere [c]. Nisi enim tales fuissent, non opus habuissent impostores, quibus vilescebat sancta illa simplicitas, quique fanaticismo, quem Orientalis ista eruditio inspirauerat, replendam esse emendandamque Christianam ecclesiam statuebant, sanctis istis viris talia affingere, quae a moribus Apostolicorum virorum plane abhorrent. Non ignoramus, inuentos esse inter eruditos, qui viris quoque Apostolicis

a) Recte itaque colligunt viri docti, ex locis illis quae in horum virorum apostolicorum epistolis extant simplicitate illorum haud congrua, a manu falsarii quaedam esse addita. Conf. Ven. MOSHEM. Hist. eccles. Sec. I. maior. P. II. c. 2. §. 24. p. 213. seqq. et quos laudat.

b) Legenda ex instituto de hoc argumento tractans B. ITTIGII diss. de PP. apostolicis in biblioth. PP. Apostol.

c) Conf. Cl. LAMIVS de eruditione Apostolorum, C. VI. p. 106. seqq.

licis eandem, quam Apoſtolis, ſcenam inſtruxerint, eosque gentilis philoſophiae fermenti ſuſpectos facere voluerint: ſed iniuriam audaces homines feciſſe manibus doctorum pietate et ſimplicitate fidei illuſtrium, ipſa genuina eorum ſcripta ſatis produnt. Quod vt exemplo illuſtremus, Clementis et Ignatii loca allegamus, quibus ad errores palliandos ſuos CHRISTOPHORVS SANDIVS [d] vſus eſt. Qui, cum praeexiſtentiae animarum Platonicae faueret, edoctus ab Anonymo quodam, Clementem auctorem huius paradoxi dogmatis auctorem laudauit. Quam impudentiam, vt luculenter perſpiciat lector, en verba Clementis, quibus praeexiſtentiae animarum, et immiſſioni in corpora fauiſſe Sandio creditur [e]: Νῶε πιςὸς εὑρεθεὶς διὰ τῆς λειτουργείας αὐτοῦ παλιγγενεσίαν κόσμῳ ἐκήρυξεν, καὶ διέσωσεν δι' αὐτοῦ ὁ δεσπότης τὰ εἰσελθόντα ἐν ὁμονοίᾳ ζῶα εἰς τὴν κιβωτόν. *Noë fidelis inuentus per miniſterium ſuum nouam mundo generationem praedicauit, et per eum animalia, quae in concordia arcam ſunt ingreſſa, ſeruauit dominus.* Ecce vero praeexiſtentiam animarum in regeneratione, a Noacho praedicata latentem, ſi Sandium audis! quod quam miſerum ſit, omnemque interpretandi legem euertat, vel pueri vident. Renouationem enim terrae poſt diluuium indicari, quis non intelligit? Eadem ratione ſanctis viris, alia earum loca detorquendo illudit, vt opinionem hanc incruſtet. IGNATIO, qui in *epiſtola ad Trallianos* (eaque non genuina ſed interpolata) [f], dixerat, Chriſtum ſanguine ſuo ab antiqua impietate nos mundaſſe, tribuit opinionem, animas ſimul a Deo creatas, antequam in corpora immitterentur peccaſſe, cum nihil aliud voluerit ſanctus martyr, quam a protoplaſtis ad poſteros hanc impietatem promanaſſe, quam ſanguis Chriſti eluerit. Alia huius furfuris ab eo allata, vt Platoniſmi labem viris Apoſtolicis affricet, hoc loco breuitatis cauſſa praeterimus. Ex his vero ſua ſponte ſequitur, interpolationis vel ſuppoſitionis ſuſpecta ea eſſe omnia, quae viris his ſanctis tribuuntur, humanamque tamen eruditionem et imprimis eorum temporum philoſophiam ſpirant. Id quod recte viderunt viri κριτικώτατοι, qui ſpuria haec ſcripta vel interpolationes paſſa ob hanc quoque notam criticam reiecerunt. Qua de re, cum in hiſtoria eccleſiaſtica ſeculi primi agi ſoleat, pluribus agere hoc loco ſuperſedemus, id vnum adiicientes, ſpecimen huius rei ſatis luculentum capi poſſe ex *Clementinis* et *recognitionibus Clementis*, quae ſcripta ὑποβολιμαῖα ſeculo forte tertio compoſita videntur ab homine Iudaeo, Alexandriae viuente, eiusque regionis placitis imbuto, qui philoſophiam Alexandrinam Sancto Clementi ideo affinxit, cumque Chriſtianae Religionis placitis confudit lepidamque inde conſtruxit fabulam, vt noua arte Gnoſticorum, Iudaeorum, philoſophorumque tela retunderet, eorumque cauillationes euerteret. Quod quam malo ineptoque

eptoque

d) Paradox. interpp. euangel. ad Io. III, 5. de Orig. animae p. 97.

e) Epiſt. 1 ad Corinth. c. IX.

f) c. VIII.

eptoque consilio, et euentu parum felici, doctrinaeque Christianae minime proficuo fecerit, paulo attentius hominis cetera non indocti ingenii chartas legenti erit in propatulo. Qui tamen corrumpendi virorum Apostolicorum simplicitatem mos non seculo demum tertio inualuit, sed inuenti sunt seculo iam primo, vel secundo ineunte, cum vix beatis sedibus recepti essent testes Christianae doctrinae meritissimi, qui ineptas nugas suas pseudophilosophiae naeniis distinctas illis impudenti audacia tribuerent. Cuius memorabile exemplum liber ille est, qui S. Hermae tribuitur, et *pastoris* titulum gerit, quem ab homine exigui vel nullius plane iudicii, emotaeque mentis scriptum, praeter plurima fanaticismi vestigia multa quoque habere, ex philosophia Orientali, Aegyptiaca, Platonicaque desumta, specimina complura loquuntur, comprobantque a viro Apostolico foetum adulterinum non fuisse profectum. Cuius rei fidem vt Lectori faciamus, exemplum vnum alterumque sufficiet, eorumque ex veteribus et recentioribus nonnullorum opinionem refutabit, qui si non θεόπνευστον, certe Apostolici viri, summaeque in ecclesia auctoritatis librum esse contenderunt [g]. Nempe scribit Pseudo-Hermas [h]: *Audi nunc primum de fide. Duo sunt genii cum homine: vnus aequitatis, et vnus iniquitatis; et ego dixi illi: quomodo Domine, scire potero, quod duo sunt genii cum homine? audi, inquit, et intellige. Aequitatis genius tener est, lenis et verecundus, mansuetus et quietus; cum ergo in cor tuum ascenderit, continuo loquitur tecum de iustitia, de pudicitia, de castitate, de benignitate, de venia, de caritate, de pietate. Haec omnia cum ascenderint in cor tuum, scito, quod genius aequitatis tecum est. Huic ergo genio crede et operibus eius. Accipe nunc et genii iniquitatis opera. Primum amarus, iracundus et stolidus est, et opera illius perniciosa sunt, et euertunt socios Dei: cum ergo in cor tuum ascenderint haec, intelliges ab operibus eius, hunc esse genium iniquitatis. - - Intellige nunc et crede genio aequitatis, quia doctrina illius bona est. Licet enim sit felicissimus homo, et cogitatio alterius genii ascendat in cor illius, oportet illum virum aut mulierem peccare, si autem etiam nequissimus vir fuerit, aut mulier, et ascenderint in cor illius opera genii aequitatis, necesse est, illum aut illam aliquid boni facere.* Non examinabimus dogma paradoxum de necessitate bonorum malorumue operum ex instigatione vtriusque angeli, sed theologis expendendum relinquemus, contenti Lectorem ad BELLARMINVM [i], GERHAR-

g) Loca veterum, qui HERMAE pastorem inter scripta vel θεόπνευστα, vel apostolica tamen retulerunt, diligenter collegit B. I. ALB. FABRICIVS, cui optimam Hermae editionem debemus T. III. Codic. apocryphi N. T. p. 738. seqq. Ex recentioribus nonnulli fidem humana maiorem libro huic adhibendam esse statuunt, inque his DODWELLVS diss. ad Irenaeum p. 120. Paullo recedit ab hac sententia COTELERIVS ad hunc librum praefatus, qui et Hermae Apostolici viri esse, et librum non quidem canonicum, attamen ecclesiasticum censendum, et propugnaculum fidei catholicae habendum esse statuit. Tantum potest antiquitatis praeiudicium, vt anus Hermae pro virgine puella habeatur.

h) L. I. mand. VI. p. 871. seqq. Graeca qui vult, legat apud ANTIOCHVM Laune monachum homil. 61.

i) De Script. eccles. p. 47.

HARDVM [k] et SPANHEMIVM [l] ablegasse. Huius autem loci est, obseruare, non petitum esse hoc dogma ex scriptura, quod sine verisimilitudine somniat MALDONATVS [m], sed fontes philosophiae Orientalis, Aegyptiacae, Platonicaeque turbidissimos agnoscere. Et Orientalem quidem philosophiam, qualis Hermae temporibus Asiam Aegyptumque late peruagata est, talia docuisse, ex iis manifestum est, quae *superioris Tomi libri primi Capite vltimo* de eo disseruimus. Horum enim dogmatum patroni et malum in homine quodlibet ab instigatoribus malis angelis siue daemonibus oriri statuebant, et bona quaelibet ab aeone liberatore proficisci docebant. Qua de re vel solas *Clementis recognitiones* legenti nullum supererit dubium. Haec descendens in Aegyptum doctrina faciles et consentientes inuenit philosophos Pythagoricos, Platonicosque, et Graecos alios plurimos, eo quod simili ratione statuisse Graeciae philosophos nossent. Pythagoreos enim ita docuisse, locus Empedoclis apud PLVTARCHVM [n] ostendit, qui luculenter: *Empedoclis probanda potius sententia est, qui vnumquemque nostrum, postquam est natus, arripi gubernarique a duplicibus fatis geniisque docet:*

Hic inerant Chthonia, et cernens procul Heliopeia,
Et vario Harmonie vultu, Derisque cruenta,
Turpis Callistoque Thoosaque Deineaeque
Nemertes et amoena nigro fructuque Asapheia.

Quorum geniorum nominibus variae animae perturbationes exprimuntur, quarum omnium semina cum ortus noster secum tulerit, ideoque vitae magna sit inaequalitas, meliora quidem optat, qui sana est mente, sed tamen altera quoque exspectat etc. Platonem similia docuisse ex THEODORITO [o], et Euclidem Socraticum, ex CENSORINO [p] constat, qui, ne nimii simus, ipsi videndi. Cum itaque ad Aegyptios ab Orientalibus et Pythagoreis dogma hoc transiisset, a Iudaeis quoque hanc philosophiae methodum sequentibus receptum fuit. Testes volumus PHILONEM [q] et Cabbalistas. Quorum ille fuse ostendit, *passiones omnes malas immitti a malis angelis, qui immittantur, non omnes, sed selecti quidam per visum, quidam per auditum, etc. Manere autem in his hominibus interdum, sed non permanere spiritum diuinum. Quis enim, subdit, est adeo rationis expers aut animae, vt nulla vnquam de optimo illo maximoque eum volentem nolentemque subierit cogitatio?* Hi vero prolixi sunt in his angelis duobus definiendis, cuius, si placet, specimen dabit R. MOSES CORDVERO [r]. Ex his vero fontibus dogma scripturae ignotum ad Iudaeos

k) Disput. isag. XV. c. 8. §. 9.
l) Vindic. bibl. in Matth. L. III. Loc. X. thes. 5 et 7.
m) Ad Matth XVIII.
n) De tranquill. animi T. II. p. m. 265.
o) De cur. Graec. affect. Serm. 3. in fin.
p) De die natali c. 3.
q) De gigantibus p. 265.
r) De anima c. 3. Cabbal. denud. T. I. P. III. p. 121.

Iudaeos ceteros, et ab his ad Muhammedanos dimanasse, datae supra vtrumque doctrinae ὑποτυπώσεις satis superque loquuntur. Ex his vero manifestum est, ex qua officina simile inter Christianos dogma prorepserit? plerique enim PP. qui huic dogmati adhaeserunt, ex scholis Eclecticorum prodiisse, compertum est. Inter quos imprimis Origenes est, ex Aegypti philosophia et schola Ammonii impuras has scorias auro diuinae fidei admiscens [s]. Nec ex aliis fontibus hausere sua Basilius, Gregorius Nyssenus, Procopius Gazaeus, Theophanes, Maximus aliique, a COTELERIO [t] laudati: id quod ipse vir doctus vidit, fassique sunt theologi cordatiores, etiam ex Romano coetu HVETIVS, BELLARMINVS [u], aliique. Vnde miramur, doctissimum NOVRRIVM [x] pro apostolica huius dogmatis traditione et auctoritate pugnare potuisse, cum apertum sit, hominem fanaticum somniis suis indulgentem, qui Hermae foetum suum adulterinum suppofuit, ex disciplina sui aeui seculari hos pro thesauris carbones vendidisse. Nec ex alio fonte hausit quoque Hermas illud, quod *libro primo* [y] habet, peculiarem angelum bestiis esse praepositum: quo in dogmate eum Platonicorum, Orientalium, Iudaeorum vestigia premere, ex iis liquet, quae suo loco, de horum placitis de angelis diximus: non itaque indignandum HIERONYMO [z], quod hoc nomine stultitiae arguat librum hunc apocryphum, *quod in eo scriptum sit, quendam angelum nomine Tyri* (Hegrin habet textus, de qua voce barbara variae sunt eruditorum coniecturae [a]) *praeesse reptilibus, et in hanc similitudinem piscibus quoque et arboribus et bestiis vniuersis proprios in custodiam angelos assignatos.* Possemus haec quoque ex superstitiosa ieiunii caelibatusque commendatione, quae ex his quoque scholis originem cepit, illustrare, si de Hermae theologia tractandum esset. At haec extra locum hunc sunt, alibi fusius dicenda, quae vero allata sunt, satis demonstrant, castam doctorum primi seculi simplicitatem vesanum gentilis philosophiae studium contaminasse.

II. Allegoria portam mature philosophiae Aegyptiacae in ecclesia aperuit.

§. III. II. Est et alia obseruatio, a nobis hoc loco non praetermittenda, vbi de irrepente mature in ecclesiam philosophia gentili, maxime Aegyptiaca, sermonem facimus. Nempe vt doctrinae alienigenae, ita allegoriae studium in Aegypto potissimum ornatum pictumque mature, et in ipso quoque primo et secundo post Seruatoris natiuitatem seculo, simplicitatem doctrinae apostolicae corrupisse. Quam rem in historia quidem vel ciuitatis Christianae, vel exegeseos sacrae ex instituto tractandam,

s) loca eius notat HVETIVS Origenian. L. III. c. 2. q. 5. §. 33. p. 86. t) Ad l. c. Hermae.

u) ll. cc. Male itaque Huetium contrarium sentientibus annumerat ITTIGIVS sel. Cap. Hist. eccl. Sec. I. C. III. S. 3. §. 10. p. 165. Platonicam enim opinionem esse fassus est Huetius.

x) In appar. ad bibl. max. PP. p. 150.

y) Vis. IV. c. 2. p. 817.

z) Comm. in Habac. L. I. ad C. I, 14.

a) Vid. COTELER. ad h. l. ITTIG. l. c. §. 11. p. 168.

ctandam, hic tamen, quantum ſatis eſt, tangere, ſcopus noſter omnino poſtulat. Et rem quidem ipſam ab ouo, quod aiunt, paucis repetere, non abs re erit. Nempe conſueuiſſe veteres Orientales populos fere omnes, myſteria ſua ſymbolis figuriſque proponere, arcanoſque dogmatum ita ſeruare ſenſus, rationibus a ſacerdotibus inductos variis, in hiſtoria philoſophiae barbaricae certiſſimis argumentis demonſtrauimus, et teſtimoniis fide dignis euicimus. Maxime vero in Aegypto hunc morem obtinuiſſe vetuſtiſſimum, nemo ignorat, cui hieroglyphica Aegyptiorum methodus innotuit. Inter Iſraëlitas vero poſt habitationem in Aegypto diuturnam vigente Θεοκρατεία eiusmodi allegoricam et ſymbolicam veritates ſummas populo tradendi methodum floruiſſe, vel ſola legis Leuiticae conditio arcanique ſenſus in *epiſtola ad Hebraeos* recluſi oſtendunt. Quas vero rationes ſecuta fuerit diuina ſapientia in velandis eiusmodi ſymbolorum tegmine myſteriis foederis gratiae ſub oeconomia Moſaica, hoc loco explicari non poteſt, ſed quaerendae eae ſunt apud theologos. Nos hoc modo obſeruamus, methodum allegoricam apud Iudaeos, maxime poſt captiuitatem Babylonicam valde inualuiſſe: ita tamen, vt ſobrietatem et perſpicuitatem paſſim deprehendas. Cuius haud nobilius exemplum extat allegoriis a ſacris ſcriptoribus, ipſoque ſummo veritatis doctore adhibitis, quas ad populum adhibitas fuiſſe, perſpicuitatis magis, erudiendorumque ſimplicium cauſſa, quam occultandarum veritatum gratia conſtat. In quibus ſobrietatem et candorem grauitatemque maieſtate diuina dignam merito admireris, nihilque eſt, quod humani ingenii tricas ſapiat, vel myſteria diuina occultius tegat, nec reſeratum ſit a ſanctis ſcriptoribus. Qui etiam dum ἀλληγορούμενα in partes vocant inter Iudaeos recepta, qualia exhibet Pauli diſputatio contra Iudaeos ex hiſtoria Abrahami petita [b], clariſſima rei ipſi accendunt lumina, et ſolide argumentantur etiam vbi κατ' ἄνθρωπον diſputant. His inter populos imaginationis paulo feruidioris aeſtum ſequentes limitibus ſi comprehendiſſent veteres eccleſiae doctores, quae allegorice dicenda fuiſſent, in vado res Chriſtiana manſiſſet. Aſt cum multi ex Iudaeis, nec pauciores ex gentilium ſcholis ad caſtra Chriſti tranſiiſſent, relicta illa ſobria et parca allegoria, cum ſimplicitas apoſtolica exprimenda eſſet, maluerunt illud doctrinae genus, quod domi acceperunt, retinere, ſatis ſibi feciſſe viſi, ſi hac methodo rem Chriſtianam iuuare poſſent. Maxime id factum ab iis, qui ex ſcholis philoſophicis Aegypti fidem Chriſtianam amplexi ſunt. Hi in patria allegoriarum inſania omnia feruere videbant. His et ſacerdos litabat, et populus delectabatur, et philoſophus ſtudebat. Ipſi certe ex Graecia in Aegyptum traducti philoſophi, Pythagorici, Platonici, Stoici, allegoriae ope, innumera domeſticae ſuperſtitioni adaptabant, quae ſine

 his

b) Gal. IV, 22. ſeqq. De eiusmodi Medraſchim ſiue allegoriis Iudaeorum vid. VITRINGA de vet. Synagoga L. III. P. I. c. 5. p. 673. De Cabbaliſtarum methodo allegorica nos ſuo loco ex inſtituto diximus.

his machinis nunquam cum placitis suis conuenissent. Exortumque ex hac mixtura Eclecticae philosophiae genus, vel Alexandrinae philosophiae chaos rem perfecit, donec Ammonius et sequaces ad furorem vsque allegoria euecta omnem prorsus modum mensuramque euerterent. Id quod mature ad Iudaeos in Aegypto transiisse miramque illam philosophiam, quam Philo, Cabbalistae, Therapeutae similesque homines alii, excuderunt, generauisse, suo loco luculenter confecimus, ostendimusque quam iacturam ista methodo allegorica passa fuerit lex patria. Hi allegoriarum fontes sunt, ex quibus promanauit quicquid impropriae et figuratae dicendi rationis in ecclesiam primitiuam inuectum est. Idque factum esse duplici via, vetus historia loquitur. Nam haeretici ex sinu quidem ecclesiae progressi, sed secessum ab ea facientes, cum impurae philosophiae late iam tum regnantis deliria sacris dogmatibus connubio impio iungere tentarent, obstaretque apostolicae doctrinae simplicitas, allegoriae machinas admouerunt, ireque Christum cum Beliale vno sub iugo vinculo isto detestabili coëgerunt, cuius exemplum haereticorum veteris aeui, maxime Valentinianorum, studium pingendi somnia sua scripturae ἀλληγορουμένης ope esse potest [c]. Meliori scopo doctores ecclesiae orthodoxae manus allegoriae admouerunt. Cum enim et inter Iudaeos hanc docendi consuetudinem obseruauissent, et in ipsis sacris oraculis exempla allegoriae luculenta vidissent, et his potissimum armis Iudaeos, gentiles, haereticosque pugnare, et contra doctrinam Christianam hostiliter se efferre animaduertissent, ipsi autem eidem methodo a puero quasi essent innutriti, laudabiliter se facturos esse sperauere, si eadem via incedentes oracula diuina ipsaque dogmata sacra eiusmodi allegoriis vestirent, et totam ferme explicandi diuinas paginas rationem huc referrent. Quod ferendum erat, si pari, qua diuini scriptores, prudentia et sobrietate, si modeste parceque nec sine necessitate talia instituissent, et rationis quoque regulas, quibus omnis interpretatio sana nititur, adhibuissent, limaturi iudicii acie, quicquid deliquisset imaginatio liberior et aestuans. Verum alia longe euenerunt magno ecclesiae damno et iactura veritatis irreparabili. Susceperunt enim negotium homines pii quidem nec indocti, sed iudicii praesidiis non aeque feliciter quam imaginationis ardore instructi, qui cum ingenium haberent supra iudicandi facultatem progressum, et sine rectore, sine tramite late oberrans, in scholis quoque Alexandrinae philosophiae didicissent quadrata miscere rotundis, et iungere gryphos equis allegoriae beneficio, haberent etiam nonnulla, quae intrusa mallent sacris dogmatibus, quam abiecta et dimissa: magno feruore ad insaniam vsque allegoriae se dederunt. Quam pestem seculo secundo adulto Clementem Alexandrinum, maxime vero discipulum eius Origenem ex scholis Aegyptiacis in ciuitatem Christianam inuexisse, in sequentibus ostendemus, exponemusque, quae dogmata adulterina et spuria, quos-

c) Conf. HAMMOND. diss. prooem. de iure epis.

quosque errores in agro Dei tanquam infelix lolium ſterilesque auenas ſpargendi occaſionem dederit, portamque malis in eccleſia plurimis aperuerit patentiſſimam. Quamuis autem ſeculum poſt Chriſtum natum ſecundum tertiumque haec potiſſimum monſtra peperit, fatendum tamen eſt, inter ſcriptores eccleſiaſticos, aliquos viris apoſtolicis proximos, et in ipſa adoleſcentis eccleſiae Chriſtianae aetate viuentes huius fermenti veſtigia paſſim iam oſtendiſſe, exemploque eſſe luculento, quam mature apoſtolicam ſimplicitatem corruperit humana curioſitas et deteſtanda gentilis eruditionis atque philoſophiae imitatio. Non ignorant, qui veteris eccleſiae volumina diligenti verſarunt manu, et Hermam ſupra iam in ſcenam productum et Barnabam, vel ſcriptores potius venerandis nominibus virorum apoſtolicorum abutentes hoc cacoëthes adamaſſe. Et Barnabam quidem pſeudonymum in allegoricis eiusmodi interpretationibus, nec modum ſeruauiſſe, nec regulam tenuiſſe, nec rationem adhibuiſſe vllam, ex variis epiſtolae eius locis apertiſſime conſtat. Quas allegorias ineptas ſiue contra Guoſticos κατ' ἄνθρωπον diſputans, (quibus ſolenne fuit his ſua ſomnia praeſidiis munire) adhibuerit, quod viſum HAMMONDO [d] et G. BVLLO [e], ſiue ingenii, regionis aeuique ſui morem ſecutus adhibuerit, quod aliis placet [f], fatebuntur tamen omnes, qui non naeuos veterum omnes ſine fronte et pudore excuſare ſuſcipiunt, ad exemplum gentilis et Iudaicae diſciplinae Barnabam hunc in allegoriis pueriliter ineptiiſſe. Vidit hoc, et fontem malum perſpexit doctiſſimus MONACHIVS [g] qui ad notabilem Barnabae locum, quo CCCXVIII ſeruos Abrahae, ad myſteria Chriſtianae religionis, crucisque ſignum, quod litera T Graeca refert, retulit, prudenter notat: *Auctorem more Chriſtianorum ſui temporis myſteria in numeris quaeſiuiſſe, hocque habuiſſe a Platonicis, Pythagoreis, immo ipſis Iudaeis, qui in numeris admodum ſibi complacuerint, et in illis arcana et res ſcilicet mirabiles et Cabbaliſticas ſoliti fuerint ruſpari et inueſtigare.* Qua in re exemplum praeiuiſſe Barnabam, doctoribus illi poſterioribus, vt ſimili ratione circa numeros ſacros ineptirent, multis ſpeciminibus erudite oſtendit. Qua ratione quam incerta facta ſit doctrinae Chriſtianae explicatio, apertaque porta impiis, late graſſandi hocque modo omnem demonſtrandi diuinas veritates vim eludendi, legat, qui volet, colligatque ex SOVVERAINII diſſertatione [h], qui hac Barnabae allegoria ad impios et heterodoxos ſenſus confirmandos abuti callide conatus eſt. Apud Hermam ineptas ſimilitudines omnes paginae loquuntur, quas in patrocinium luxuriantis per allegorias ingenii laudare non deſtitit ORIGENES [i]. Plura rei huius exempla dabunt ſecula ſequentia, quibus audacius introducta in eccleſiam eſt

 phi-

d) loc. cit.

e) In defenſione fidei Nicaenae p. 29.

f) IAC. THOMASIVS de defin. ſap. p. 20. TH. ITTIG. de haereſiarchis aeui Apoſt. Sect. II. c. 9. th. 21. p. 180. ſeqq.

g) Ad varia Sacra p. 775.

h) Platoniſme devoilé P. I. c. 17. p. 163.

i) De princip. L. V. c. 2. coll. HERMAE paſtore L. I. viſ. II. p. 791.

philoſophia Alexandrina, et ſimplicitatem Apoſtolicam foede corrupit Origenis eruditio: qua de re tamen hic plura dicere, eſſet extra oleas vagari; vnde, qui plura cupiunt, ad viros doctos ablegandi ſunt, qui plenis cyathis hauriendi copiam ſuppeditabunt [k]. Maxime vero DANIELIS WHITBYI commendanda induſtria de hoc argumento [l], de quo plura dabit ſacrae interpretationis hiſtoria.

III. Introducti in eccleſiam philoſophi ſeculo II.

§. IV. III. Ita ſine fuco, ſi tenebriones excipias ſcriptoresque pſeudonymos, nuda apparuit ſeculo poſt natum Chriſtum primo Chriſtiana religio, nec coloribus philoſophiae gentilis picta fuit eius ſimplicitas. Plerique, qui Chriſtiana ſacra amplectebantur, homines erant illiterati, plebeii, ſimplices, contemta eruditis et philoſophis turba, quod multoties Chriſtianis obiectum a philoſophis gentilibus, tantumque abeſt, vt ignominia ipſis viſa fuerit, vt potius honorem inde quaeſiuerint, quod ſapientiae praeſtantioris, quam quae a mundo doceretur radiis eſſent illuſtrati [m]. Vnde factum, vt cum naſcente et adoleſcente eccleſia viri quoque eruditi dimiſſis nugis gentilis doctrinae ad ſacra Chriſtiana amplectenda conuerterentur, omnem fere eruditionis ornatum abiicerent, humilitatem ſimplicitatemque apoſtolicam omni elegantia humana ſuperiorem affectantes. Succeſſit alterum a Chriſto nato ſeculum, quod alios homines, aliam aetatem, alios mores habuit. Nempe ita radios ſuos per omnem terrarum orbem diffuderat exorientis ſol euangelii, vt non abiectorum tantum, plebeiorum ruſticorumque hominum indoctam atque literis non excultam colluſtraret turbam [n], ſed et doctorum virorum et elegantiorum atque ſeueriorum diſciplinarum cultu ornatorum oculos perſtringeret: inter quos fuerunt, qui Graecanicam philoſophiam exacte didicerant, immo ſingulari quoque nonnulli ſtudio fuerant profeſſi. Id quod ita euenire debuiſſe, facile intelliget, qui ad temporum iſtorum circumſtantias, praecipue quod ad philoſophiam attinet, paulo attentius reſpexerit. Quae enim in ſacra Chriſtianorum doctrina tradebantur, vt ſimplicitate dictionis humani ingenii inuentionem ſe eſſe negabant, ita rerum ipſarum maieſtate et ſublimitate eorum quoque animos percellebant, qui ſuper naturales rerum ordines ingenio elati metaphyſica dogmata ſectabantur, Etſi enim ſuae rationis trutina examinare iſta myſteria ſumma non poterant, videbant tamen ſe nec contraria, nec meliora habere, quae Chriſtianis placitis cum ratione opponere poſſent. Praecepta autem de moribus, quae inſtillabat diſciplina Ieſu Chriſti, adeo auguſta ſimplicitate et candore, regularumque puritate ſe commendabant, vt neceſ-

k) HVETIVS Origen. L. II. c. 2. q. 13. §. 13. p. 173. BVDDEVS parerg. hiſtor. theol. p. 141. PHIL. A LIMBORCH praef. comm. ad Acta Ap. C. VITRINGA praef. comm. in Ieſaiam, BARBAYRAC. de la morale des peres c. II. §. 1. p. 94. ſeqq. alii.

l) De ſcripturarum interpretatione ſecundum PP. commentarios. Lond. 1714.

m) Vid. LAMIVS de eruditione Apoſtolor. C. III. ſeqq.

n) IDEM l. c. c. VI. p. 106. ſeqq. Factum autem id conſilio diuino, ne ſapientiae humanae lux iſte diuina tribueretur, D. PAVLVS 1 Cor. I. luculenter docet; vnde ignominiae non cedit Chriſtianae religioni, ſed honori.

necessario difficiles philosophorum nugae, et phalerata verba, vacuique et sine mente soni contemnerentur. Quae vero apud eos splendebant, et seueritatem morum inculcabant, qualia erant porticus decreta, dudum hypocrisi suspecta fuerant. Quaecunque autem per innumeras sectarum toto coelo diuersarum lites et controuersias disputabantur, ita vilem et contemtam fecerant philosophiam Graecanicam, vt paulo acutiorum vel iocis et cachinnis, vel subsannationibus et exagitationibus obiicerentur. Testes volumus Lucianum et Sextum Empiricum facile doctissimos inter seculi secundi philosophos, quorum ille, omnium sectarum philosophos, solis Epicureis exceptis, salse traduxit, amaroque risu contemsit, hic mutua sectarum tela in eorum conuertit viscera, et quam misera sit philosophia Graecanica, luculentis commentariis exposuit. Nec hic solus fuit, qui id faceret, Scepticique pauci, quos suo loco enumerauimus, sed ostensum quoque *Tomo secundo*, eiusmodi mutua bella et proelia inter philosophos incruenta hoc seculo maxime Alexandriae, in quam vrbem primaria fere philosophiae sedes translata erat, obtinuisse. Quibus offensi animi, qui paulo cordatius de sapientia et eruditione erant solliciti, cum nauseare inciperent philosophiam Graecam, audientes doctrinam euangelii mira sanctitate et concordia praestantissimas veritates commendantem auide arripuerunt, quod inani Graecorum loquacitati praeferendum esse probe viderent. Id quod mire promouebat humanae mentis natura atque indoles; quae cum in vanis istis et inanibus disputationibus non inueniret, quo ad veram traduceretur tranquillitatem, summoque bono, de quo ridiculis disputationibus inter se digladiabantur philosophi, potiretur, satiata augusta diuinae veritatis maiestate, viaque simplici et plana, qua et conscientiae morsus supprimi, et animus cum Deo reconciliari, et tranquillitas mentis obtineri posset, ipsos philosophos adigebat, vt ei se cohorti addicerent, quae inuenerat, quod Graeci philosophi diu frustra quaesiuissent. Apud quam cum illustriori splendore lucere videret eas veritates, quas sparsim per sectas disiectas colligebant, et tanquam insignes thesauros custodiebant cordatiores, non potuere non animum religioni Christianae adiicere et manum dare veritati diuinae. Cuius si memorabile et nobilissimum exemplum cupit Lector, adeunda est S. IVSTINI narratio elegans *), quomodo a philosophia ad Christianam fidem transiuerit, quae haec omnia luce mira illustrabit. Sed et et aliae adhuc rationes fuerunt, cur philosophi quoque sacris Christianis se addixerint. Inter quas non postremo loco numeranda est vita philosophorum plerorumque pessima et sapientiae nomine prorsus indigna. Ex iis enim, quae fuse de philosophia gentili post C. N. narrauimus, notum est, imposturam, hypocrisin, turpesque mores plerosque philosophos corrupisse. Cynici enim plerique mendicitate et impudentia sapientiae nomen et robur sectae ridendum exsibilandumque propi-

*) Dial. cum Tryphone Iudaeo p. 217. seqq.

propinabant, et ignauum pecus exprimebant; Stoici simulatione seueritatis ambitionem prodentes false traducebantur: Epicureorum voluptas in turpissima scelera degenerare videbatur passimque tanquam reipublicae pestis quaedam exterminabatur vrbibus et regionibus, Pythagorei autem et Platonici, cum diuinarum rerum notitiam supra vulgi captum sibi vindicarent, nefandis imposturis fraudibusque hominibus imponebant, quae detectae contemtum et conuicia ipsis attraxerunt. Cuius rei exemplum ex hoc seculo esse potest Alexander impostor a LVCIANO detectus falsitatisque et fraudis conuictus. Neque vero videtur valde dissimile artes Apollonii, quibus seculo primo hominibus innumeris imposuit, cum a viris acutis detegerentur, oculos aperuisse multis, vt relictis fraudulentorum hominum subselliis in Scholas Christianorum transirent. Viderunt id philosophi, et occurrendum tanto malo rati, cum calumniis nihil se proficere, contrarium euincente de Christianis αὐτοψίᾳ cernerent, splendida Christianorum praecepta suffurari et imitari, suisque dolose systematibus applicare coeperunt, rati ita sibi se vindicare posse Christianae sapientiae gloriam. Verum et hoc viris cordatis acutisque tantum abest vt oculos occoecauerit, vt potius aperuerit. Cum enim viderent latrocinia, intelligerentque, ipsos philosophos ita probare Christianarum doctrinarum veritatem et elegantiam, relictis dolosis imitatoribus ad ipsos fontes, libros puta Christianorum, confugerunt, in quibus solidiora et pulchriora Deoque digniora multa cum vidissent, lubenter sacra Christiana amplexi sunt. Sed et Orientalis philosophia, et Alexandrina morologia, ita dirigente Deo, viam ἄκοντες et nihil tale cogitantes multis ad Christianam disciplinam aperire coactae sunt. Vtraque enim cum stulte satis de diuinis emanationibus dissereret, et nescio quae numina imaginaria sibi fingeret magiae potissimum studio, quo se malorum angelorum potestati animum subtrahere posse credebat, bonis omnibus execrationi erat: qui cum miracula Christiana his opponerent, facile intellexerunt, quid distent aera lupinis: id quod ipsi Simoni Mago, magno ex hac secta philosopho accidisse acta Apostolorum narrant. His accedit, quod philosophorum horum nonnulli, dum de filio Dei e coelo in humanam carnem demisso praedicantes audiuere doctores Christianos, viderint multo verius elegantiusque illa enarrata, quae de aeone ex pleromate ad liberationem humani generis progressa somniarunt isti fanatici: quibus compellebantur, vt saniori dogmati victrices manus darent. Quibus omnibus cum facile ad spernendam philosophiam secularem permoueri potuerint animi praeiudicio non occupati, verique sitientes, et acumine iudicii pollentes, accedente animi fortitudine, qua contemtum populi insuper habere, odia humani generis, quibus insimulabantur Christiani, perferre, persecutiones pati, et inueteratas opiniones eiicere audebant, necessario Christiana illis religio, tanquam philosophia optima et praestantissima commendari, et ad eam professione quoque amplectendam animus persuaderi

ſuaderi debuit. Qui vbi ſemel coeleſtis veritatis vim admiſiſſent, ſenſiſſentque diuinam quae euangelio Ieſu Chriſti ineſt, virtutem verticordiam, dulcedine mutatae in melius et ad tranquillitatem traductae mentis inescati, et tum intellectus conuictione et illuminatione, tum voluntatis emendatione emendati, factique doctores reipublicae Chriſtianae doctiſſimi, de praeſtantia et veritate religionis Chriſtianae fortiter prudenterque tum ad philoſophos, tum ad rectores prouinciarum, immo ipſos imperatores diſputauerunt. Quibus fruſtra obnixi ſunt philoſophi gentiles, qualem Creſcentem fuiſſe ſuo loco diximus, cum ſemper ſumma cum ignominia arenam deſerere fuerint coacti, quod S. Iuſtini exemplum infra enarrandum mire illuſtrabit. Addimus hic ſpeciminis loco Antonii philoſophi cuiusdam teſtimonium, ita de ſe canentis p):

Diſcuſſi, fateor, ſectas Antonius omnes,
Plurima quaeſiui, per ſingula quaeque cucurri,
Sed nihil inueni melius, quam credere Chriſto.

Et poſt enarratos philoſophorum errores:

Haec ego cuncta prius, clarum cum lumen adeptus,
Meque diu incertum, et tot tempeſtatibus actum
Sancta ſalutari ſuſcepit eclesia portu,
Poſtque vagos fluctus tranquilla in ſede locauit,
Vt mihi iam liceat deterſa nube malorum
Tempore promiſſo lucem ſperare ſerenam q).

Sed et reliqua legenda ſunt, pulchra ſane, et his quae diximus lucem clariſſimam accendere apta.

§. V. IV. Ex his facili calculo colligere quilibet rationesque ſubducere poteſt, qualis viris his ſanctis, qui ex philoſophorum gentilium ſcholis ad caſtra Chriſtianorum tranſierant, opinio de philoſophia gentili inſederit. Eius enim non ſummam tantum didicerant, ſed vim quoque omnem, atque ex contraria quoque parte, infirmitatem probe intellexerant, memoresque, quibus fluctibus animus in praeceptionibus philoſophorum quietis portum fruſtra quaerens, iactatus fuiſſet, imbecillitatem, naeuosque plurimos detexerant. Haec cum Chriſtianae doctrinae robore et certitudine comparantes cum immane inter vtramque diſciplinam diſcrimen obſeruauiſſent, apertis viderunt oculis, quantum diſtaret lux a tenebris, et Chriſtianae religionis veritas a gentilis philoſophiae vanitate. Immo quam immenſum quoque differret euangelii efficacia virtusque, *IV. Mens PP. ſeculi II. de philoſophia gentili.*

p) Paulino vindicat V. C. LVD. ANT. MVRATORIVS, qui primus T. I. theſaur. anecdot. hoc carmen edidit. Sed Paulini non eſſe, verum Antonii alicuius, ex gentiliſmo ad eccleſiam transgreſſi ipſum carmen loquitur, recteque viſum viris doctis. Vid. Iournal des Sauans 1717. Iuin. p. 654. ſeqq. FABRICIVS ſyllog. ſcript. de V. R. C. c. IV. p. 176.

q) Poſt Muratorium repetiit FABRICIVS loc. cit.

virtusque, qua in flectendis animis pollet, a philosophiae Graecanicae opinionibus, quae nubes sine imbre, verbaque phalerata sine vi animum commouente exhibebat, experientia propria edocti intelligebant. Nec dubium est, instituta eos comparatione inter doctrinam Christianam et gentilem de his veritatibus omnium primos conuicisse animum suum. Qua tamen ratione factum est, vt veritates nonnullas per omnes sectas sparsas, nec abiiciendas, deprehenderent, has vero et cohaerere cum sacrae fidei systemate, et maius lumen ac splendorem a Christiana religione accipere, quin ex parte in diuiniores verioresque sensus transferri pulchre obseruarent. Qua cognitione cum essent instructi viri doctissimi ad diiudicandam gentilium religionem, et quae potissimam illius partem constituebat, philosophiam, defendendamque doctrinam Christi se accinxerunt, et, qui naeui inessent placitis gentilium, etiam philosophorum, quae veritates a Christianis docerentur, ipsis philosophis non reiiciendae, fuse delinearunt. Et hoc quidem argumentum est earum commentationum, quas pro religione Christiana scripserunt doctores ecclesiae meritissimi, Iustinus, Tatianus, Athenagoras, Theophilus, Hermias, Clemens Alexandrinus, Hippolytus, Origenes, Eusebius et Graeci alii [r]: Tertullianus, Minucius Felix, Cyprianus, Arnobius, Lactantius, Iulius Firmicus Maternus, Ambrosius, Augustinus, alii Latini, vt deperditorum nomina taceamus. Quorum apologias legenti mire placebit acumen virorum doctorum, Graecos philosophos propriis telis aggredientium, et non sine pudore confundentium.

V. Oppugnata philosophia gentilis in apologiis DD.

§. VI. V. Ex his vero sequebatur necessitas, varia ratione circumstantiis temporum hominumque sese attemperandi, sicque ecclesiae inseruiendi, vt philosophorum telis se opponerent viri cordati atque integerrimi. Vehementissime enim offenderant gentiles philosophos Christianae religionis incrementa, cum viderent, non illiteratam tantum humilemque turbam istius doctrinae suauitate capi, sed et philosophos ad castra Christi traduci: Ita enim probe videbant, non communem tantum euilescere religionem, sed et philosophiae honorem contemni atque vilipendi, aegreque ferebant, suas ita partes imminui: id quod intolerabile illis visum, cum, quod turpe sibi ducerent ab ea secta se vinci, quae imperitos rusticosque atque plebeios, quod clamabant, homines auctores conditoresque habuisset, tum, quod ita emolumentorum quoque suorum iacturam se facturos timerent. Hinc arma arrepta, et non tantum rationibus philosophicis pugnatum, sed cum hebetia illa tela contra aciem ensis Christianorum essent, ad calumnias et opprobria progressum [s], cumque et hae atrae pessimorum hominum artes parum proficerent, eo quod innocentia Christianorum publicis documentis probata apologiam pro coetu Christiano faceret, magistratus summi, praesidesque et rectores pro-

r) Accurata recensione eos omnes enarrauit FABRICIVS l. c.

s) Integro hoc tractatu exposuit C. KORTHOLTVS in pagano obtrectatore.

prouinciarum, et tandem ipsi quoque imperatores accensi odio in Christianos, praecipue in doctores eorum, sunt, vt, qui rationibus superari refutarique non possent, tormentis gladioque compellerentur ad silentium. Quam gentilium philosophorum inuidiam et furorem omnibus fere paginis loquitur historia reipublicae Christianae, et vel vnius Crescentis in S. Iustinum vsque ad capitis supplicium saeuientis odium luculenter illustrat; vt alia exempla passim a viris doctis allata breuitatis caussa omittamus. Ligneas manus et inertia in hoc bello brachia non habuisse doctores Christianos monumenta ex parte nobis adhuc obuia, ex parte vero deperdita testantur, ex quibus discimus, et disputationibus eorum cum philosophis habitis eos rem ecclesiae iuuisse atque defendisse, et philosophiam Graecam quoque propriis telis iugulauisse, scriptis apologiis demonstrantes, quam misere philosophi superstitioni vulgari ridendaeque et ab ipsis haud raro explosae succurrerint, quantis inter se conuiciis sectae digladiatae, se ipsas discissas in partes et dilaniatas omnium contemtui exposuerint; quam ineptae sint eae hypotheses, quas pleraeque sectae ad explicandas res diuinas et humanas afferrent, quantos quamque perniciosos errores foueant, quidque potissimum bonis omnibus detestabile in philosophia videri debeat. Ast his puritatem, sanctitatem, veritatem fidei Christianae magna facundia opponebant, et quae sacrae doctrinae esset praestantia, quae dogmatum omnium connexio et consensus, quae vis animis illabens diuina, quae elegantia morum ab ea praecepta, et quam innumerae, prae philosophia gentili praerogatiuae, luculentis demonstrationibus docebant. Quae omnia vt exemplis illustremus, eo minus necesse est, quo magis apologiae meritissimorum virorum ipsae legendae sunt ab eo, qui accuratam philosophicae historiae notitiam cupit, eo quod innumera viri doctissimi et in scriptis gentilium philosophorum versatissimi attulerint, sine quibus in multis de veterum doctrina caligaremus. Ad haec vero omnia diligenter attendendum illis est, qui de veterum Christianorum sententia de philosophia gentili solliciti sunt, vt pateat, quantum porticum Salomonis praetulerint porticui Zenonis. Eleganter Eucherius Lugdunensis *ad Valerianum: Quin tu repudiatis illis philosophorum praeceptis, quorum lectioni operam ac ingenium accommodas ad imbibenda Christiani dogmatis studia, animum adiicis? illic quoque, quo facundia tua atque ingenium exerceatur, inuenies: breuique tibi liquebit, quanto haec nostra, id est, pietatis veritatisque praecepta illis philosophorum praeceptis praeferri debeant, in illis namque eorum praeceptis vel adumbrata virtus vel falsa sapientia, in his vero consummata iustitia, solidaque veritas continetur.* Et PAVLINVS ad Ausonium [r]:

Nunc alia mentem vis agit, maior Deus,
Aliosque mores postulat,

Sibi

r) p. m. 494 edit. Colon.

Sibi reposcens ab homine munus suum
Viuamus vt vitae patri.
Vacare vanis otio aut negotio
Et fabulosis literis
Vetat, suis vt pareamus legibus
Lucemque cernamus suam.
Quamuis sophorum callida ars rhetorum, et
Figmenta vatum nubileut,
Qui corda falsis atque vanis imbuunt,
Tantumque linguas instruunt,
Nihil ferentes, vt salutem conferant
Quod veritatem detegat.

Alia innumera, quae afferri possent, in re nota, praeterimus. Ita vero demonstrata religionis Christianae prae philosophia gentili praestantia, facile erat calumnias philosophorum refutare, odiumque humani generis, quo insimulabantur, repellere a coetu Christiano, et mendaciis tum doctrinae tum morum innocentiam opponere, sicque in tuto collocare Christianam religionem. Id quod tanta fiducia susceperunt, conatusque laudatissimos tanta fortitudine animoque imperterrito contra insultus philosophiae gentilis exsecuti sunt doctores Christianae reipublicae optimi, vt veritati diuinae caussaeque bonitati fisi non recusauerint, conscriptis hunc in modum apologiis ad ipsorum imperatorum Romanorum aures oculosque rei Christianae caussam deferre, freti innocentia sua, sperantesque fore, vt coelestis lucis radii facile calumniarum dispellant nebulas. Qua vero methodo vsi fuerint, quibusque potissimum rationibus philosophiam gentilem oppugnauerint, quo in hoc arduo negotio successu gauisi fuerint, non hoc loco, sed in sacris rerum Christianarum annalibus exponendum est. Multa vero hanc in rem dabunt FRANCISCVS BALTVS [w] et H. LVDOLPHVS BENTHEMIVS [x].

VI. Nulli sectae pepercerunt PP.

§. VII. VI. His principiis cum insisterent doctores Christiani, et hac potissimum ratione gentili se philosophiae opponerent, non potuere vlli aliquid deferre sectae, quod mitiorem sententiam innueret, sed tota gentilis philosophia damnanda fuit. Omnem enim gentilis superstitionis apparatum eiurauerant, cumque nossent, fulcra eius a philosophorum sectis peti, et prudentiorum theologiam praeceptis philosophorum de Deo diuinisque rebus absolui, odium quod in illam conceperant, ad philosophiam quoque transtulerunt. Quare mirum non est, nulli PP. veteris ecclesiae sectae pepercisse, et mox hanc mox illam aggressos, principia omnium sectarum euertere studuisse. Id si opus esset, longa inductione probari

w) Defense de SS. Peres accusez de Platonisme, passim, praecipue L. I. c. 2. 3. 8. 9. 14. L. II. 3. 5. 6. 7.

x) Pecul. tractatu lingua vernacula, scriptores veteres de V. R. C. exponente, cuius epitomen exhibet FABRICIVS l. c. C. I, §. 10, p. 32. sqq.

probari posset, sed in re vbiuis attente scripta doctorum ecclesiasticorum legentibus obuia vno exemplo illustrari satis potest. Id a S. IVSTINO petimus, qui vt antiquitate reliquos fere omnes vincit, ita philosophiae Graecae, quam ante conuersionem habitu quoque et doctrina professus erat, notitia alios antecelluit. Is autem Graecos ad amplectenda religionis Christianae dogmata exhortaturus [y], nulli sectae parcit, et non theologos tantum siue poëtas adoritur, exque Homero innumeras absurditates theologiae gentilis eruit, sed philosophis quoque omnibus bellum indicit, eo quod superstitionis gentilis alumni ad eos tanquam ad murum firmissimum confugere soleant, si quis ipsis de Diis poëtarum opiniones memoret, demonstraturumque se pollicetur, multo eorum doctrinam de Deo ridiculosiorem esse, quam poëtarum theologiam. Quod vt efficiat, rerum omnium principia enumerat, ex philosophorum mente diuersissima, Thaletis aquam, Anaximandri infinitum, Anaximenis aërem, Heracliti ignem, Anaxagorae homoeomerias, Archelai aërem infinitum, eiusque densitatem et raritatem, Pythagorae numeros eorumque symmetrias, siue accommodatas proportiones, atque harmonias, monadem et dyadem, Epicuri atomos immutabiles, Empedoclis elementa quatuor, et duas primarias virtutes amicitiam et dissidium. Quae inter se sententiarum dissidia de principio naturali eo applicat, vt inferat, tutum non esse, illos, qui se saluos esse cupiunt, existimare ab illis se religionem veram addiscere posse, qui persuadere sibi nequeunt, ne inter se diffideant, neue alius sententia sua ab alio diuersus esse appareat. Sed ne virtutis et doctrinae opinione magis illustres maximeque habiti inter philosophos Plato et Aristoteles obiiciantur, nec hos vera a magistris suis discere potuisse monet, nec dixisse alia probat, quam quae sibi inuicem contradicant, seque mutuo euertant. Platonem enim diuinam scientiam affectantem, summum Deum in ignea essentia esse dixisse: Aristotelem autem clare et diserte Platonis abrogare opinionem, et quintum quoddam aethereum et immutabile corpus fingentem, ibi Deum esse dicere, et Platonem erroris redarguere. Sed et ipsum Aristotelem in ruborem dare connititur, eo quod ad Homeri testimonium prouocet, cuius tamen sententias multas falsi arguat, et opinionem reiiciat Thaleti quoque probatam, Oceanum siue aquam rerum omnium parentem esse. Eundem philosophorum inter se dissensum et mutua bella in aliis quoque capitibus probat, maxime Platonem et Aristotelem inter se committens, immo ipsius Platonis inconstantiam in principiis accusat, et plurimis eiusmodi dissensionum sectarum Graecarum allatis concludit tandem, confusam quandam et discordem apud eos esse opinionem, quae vno saltem nomine viris recto iudicio praeditis laudanda videatur, quod eis illud sit propositum studium, vt se inuicem hallucinari minimeque vera afferre arguant et euincant; cumque

 veri

y) Cohort. ad Graecos p. 2. seqq

veri nihil de religione a gentilibus philosophis percipi posse constet, et idoneum satis argumentum ignorantiae ipsi suae per dissidentes inter se factiones exhibeant, reliquum esse, vt ad maiores Christianorum reuertantur, qui et ante istos fuerint, et in sectas non diuisi, traditionem diuinitus acceptam illibatam ad haec tempora transmiserint. Haec Iustinus, cuius an vbique legitime concludat disputatio, annon pugnas viderit, vbi non sunt, principiumque materiale cum efficiente confuderit? vtrum recte vbique opiniones philosophorum exposuerit? hoc loco non disputabimus, nec morose eius dissertationem examinabimus, sufficit enim ex hoc loco intellexisse, nulli veteris ecclesiae doctores sectae pepercisse, inque omnes bellum mouisse, exagitauisse principia omnium et inter se ita commisisse, vt omnibus sectis veritatem denegarent, totamque ex hoc mutuo conflictu theologiam gentilem euerterent. Quod simili prorsus modo Scepticos quoque fecisse, ex SEXTO EMPIRICO discimus. Eadem fere ratione disputauit cum Tryphone Iudaeo, nec alii ex patribus aliter, vt exemplis TERTVLLIANI [z], LACTANTII [a], CYPRIANI [b], AVGVSTINI [c], aliorumque multorum, qui in philosophos gentiles insurrexerunt, constat. Eleganter PRVDENTIVS [d]:

Consule barbati deliramenta Platonis,
Consule et hircosos Cynicos, quos somniat, et quos
Texit Aristoteles torta vertigine neruos.
Hos omnes quamuis anceps labyrinthus et error
Circumflexus agat, quamuis promittere et ipsi
Gallinam soleant, aut gallum, Clinicus vt se
Dignetur praestare Deus morientibus aequum;
Quum ventum tamen ad normam rationis et artis,
Turbidulos sensus et litigiosa fragosis
Argumenta modis concludunt numen in vnum,
Cuius ad arbitrium sphaera mobilis atque rotunda
Voluatur &c.

Tantus vero piorum virorum in hoc argumento zelus exarsit, vt ne Platoni quidem pepercerint, quamuis crediderint, omnium philosophorum illum optimam de Deo doctrinam fouisse, et melius magisque sobrie, quam ceteros de diuinis fuisse philosophatum. Multa enim eorum loca occurrunt, quibus graui accusatione in Platonem inuecti sunt, quae cum diligenter ad refutandum, qui patribus obiicitur, Platonismum collegerit BALTVS [e], hic breuitatis caussa omittimus, vnumque ad probandam assertionem locum addimus ANTONII [f], a Balto non adductum, qui, quam parum Platoni tribuerit, ita prodit:

Sunt

z) Adu. nationes L. II.
a) Institut. diuin. L. III. c. 2.
b) Epist. 55. p. 107. de bono patient. p. 205. edit. Oxon.
c) De C. D. Lib. VIII. seqq.
d) In apotheosi p. m. 167.
e) L. III. c. 3. seqq. p. 106. seqq.
f) loc. cit.

Sunt et sectantes incerti dogma Platonis,
Quos quaesita diu animae substantia turbat,
Tractantes semper, nec definire valentes,
Vnde Platonis amant de anima describere librum,
Qui praeter titulum nil certi continet intus.

Ad quem locum apposite verba haec THEODORITI [g] attulit eruditissimus MVRATORIVS: καὶ ὁ μὲν σοφώτατος Πλάτων περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς παμπόλλους λόγους διεξελθὼν οὐδ' Ἀριστοτέλη τὸν φοιτητὴν ἔπεισε τόνδε στέρξαι τὸν ὅρον. *At Plato quidem sapientissimus, qui complures sermones de immortalitate animae disseruit, ne Aristoteli quidem auditori suo persuasit eam positionem.* Ex quibus locis intelligitur, ne φιλοσοφούμενα quidem Platonis de immortalitate, quae in *Phaedone* proposuit, licet facile reliquis omnibus palmam praeripiant, et impense veteribus laudentur, patribus fecisse satis nec magnopere placuisse.

§. VIII. VII. His accessit aliud malum, quod philosophiam tantum non omnem reipublicae Christianae antistitibus exosam reddidit atque inuisam. Nempe innumerae, quae cum ipsa nascente ciuitate Christi surrexere, haereses, matrem agnoscebant si non omnes (vulgares enim quaedam erant et illiteratae) pleraeque tamen aut philosophiam Orientalem et Aegyptiacam, quae se et Platonicae et Iudaicae siue Cabbalisticae miscuerat, aut philosophiam Graecanicam. Prius de Gnosticorum potissimum sectis intelligendum est, quae cum plurium somniis in diuersas propagines abiissent, deque Aeonibus et emanationibus in pleromate diuino, de Aeone mediatore, deque modo liberandi animam a materiae contagio malorumque angelorum potestate vniendique eam cum abdito et recondito rerum omnium fonte plurima garrirent, hisque nugis difficillimis et impiis incrustandis diuina Christianae religionis mysteria applicarent, sicque magnam praestantissimis fidei Christianae capitibus ruinam minarentur, exstimularunt doctorum orthodoxorum pietatem zelumque pro caussa Christi, vt exemplo diui Pauli, ab hac philosophia seductrice caueri sibi sollicite iubentis, magno hanc philosophiam odio prosequerentur, eiusque errores in istis haeresibus late grassantes refutaturi passim acerbe in philosophiam inueherentur. Cuius exempla dabunt IRENAEVS [h], TERTVLLIANVS [i], et PSEVDO-ORIGENES [k], qui memorabili loco: *Ipsa illorum* (Graecorum) *placita, quae consistere nequeunt, pro credibilibus habenda propter immanem haereticorum insaniam, qui quoniam silent, et indicenda mysteria sua abscondunt, a multis iudicati fuerunt Deum colere, quorum iam olim exposuimus opiniones; non eas demonstrantes subtiliter, sed pinguius crassiusque redarguentes, nequaquam indignum censentes illorum arcana in lucem protrahere,*

VII. Haereses ex philosophia gentili ortae eam exosam PP. reddidere.

g) Therapeut. Lib. V.
h) Adu. haereses L. II. c. 14. p. 133. ed. Massuet.
i) De praescr. c. 7. de anima c. 17. p. 325. ed. Rig.
k) Philosophum. L. I. p. 5.

trahere, eo consilio, vt cum nos per aenigmata exposuissemus placita ipsis, erubescentes, ne fortassis etiam ipsorum arcana effati demonstraremus esse atheos a contraria rationi sententia profanoque paulum desisterent instituto. Cum autem solius Graecanicae philosophiae periti essent doctores ecclesiae, nec Orientalem intelligerent, factum inde est, vt, videntes inesse philosophiae Orientali et Aegyptiacae quaedam affinia Pythagorico-Platonicis dogmatibus, immo admixta quaedam esse placitis in Aegypto luxuriantibus indeque per Asiam Syriamque et vicina loca diffusis, vehemens inde in Platonicam quoque philosophiam conciperent odium. Cui cum Ariani quoque errores adscriberentur, accidit inde, vt seculo quarto, quo tantum non extinctae erant haereses Gnosticae, et philosophia Orientalis sub Alexandrinae vel Eclecticae philosophiae habitu tecta ex parte tantum supererat, propter ista Ariana dogmata philosophia gentilis, maxime Platonica pessime audiret, vt ex GREGORII NAZIANZENI [l], HIERONYMI [m] aliorumque locis, quos recentiores nonnulli illis ὁμόψηφοι collegerunt [n], disci potest. Sed et Aristotelica philosophia eo nomine vehementer patribus inuisa fuit, quod dialecticis subtilitatibus ad deprauanda Christiana dogmata haereticos abuti, idque praeceptore Aristotele didicisse crederent. Id de Aëtio conqueritur EPIPHANIVS [o], et de aliis SOCRATES [p]. Multo vero magis accensi sunt virorum optimorum animi in hanc pseudo-philosophiam haereticorum strophis incrustatam cum artibus pessimis insidias inde strui rebus Christianorum viderent. Homines enim istos, qui huius philosophiae mysticae secreta se pernouisse gloriabantur, non pudebat, libros multos ineptiis suis fanaticis plenos vetustis philosophis summam nominis celebritatem consecutis supponere, hacque auctoritate sibi fidem conciliare, et sanctis quoque viris eiusmodi foetus adulterinos tribuere [q]. Qui cum pseudo-philosophiae istius decretis turgerent, detecti

l) Orat. XXXVI.

m) Adu. Luciferian. T. II. opp. p. 142.

n) PETAVIVS dogm. theol. T. II. L. I. c. 8. §. 2. p. 42. ed. Paris. CHR. SANDIVS nucl. H. E. Lib. I. p. 139. BVDDEVS Isagog. histor. theol. p. 420. 445. et EHREG. DAN. COLBERGIVS in specim. hist. de orig. et progressu haeresium in ecclesia, itemque in Christianismo Platonico-Hermetico P. I. c. 1. p. 19. 21. 23. seqq. BALTVS l. c. p. 829. SOVVERAIN. l. c. P. I. c. 8. p. 68. CLERICVS ep. crit. IX. p. 257. et post hos innumeri alii. Intercessit autem, quod ad Arium eiusque Platonismum, CVDWORTHVS system intell. §. 56. p. 675. qui negat, Arianam doctrinam de filio Dei, Platonis ex schola profectam esse, eo quod valde differat a dogmate de λόγῳ Platonico. Sed haec frustra opponi veterum testimoniis, et Arii educatio et disciplina, quam Alexandriae coluit, et dogmata alia Platonica, e. c. de praeexistentia animarum satis ostendunt. Neque haec euincunt aliud, nisi Arium in hoc quidem doctrinae capite a Platonis schola discessisse, longiusque progressum esse, vt Christianis placitis inseruiret, quod Platonicis quoque doctrinis imbutus facere potuit: aliud enim est, Arium Platonicos habuisse praeceptores, aliud, errorem esse γνησίως Platonicum. Prius veteres testantur omnes, posterius vix definiri potest, cum recentiores Platonici ipsi de λόγῳ varia ratione dissentirent. Conf. Cel. MOSHEM. ad h. l.

o) Haeres. LXXVI. §. 2. T. I. p. 913.

p) Hist. eccles. L. I. c. 25. conf. PETAV. l. c. proleg. c. III. §. 3. Obs. Hal. T. I. obs. 15. GREG. NAZIANZ. or. 26. T. I. opp. p. 488. hi tamen dialecticae Aristotelicae abusum respiciunt. vnde praeter veri speciem Arianos errores ex philos. Aristotelis deriuat P. FAYDIT. apolog. de syst. des PP sur la trinité p. 24.

q) Eleganter de hac caussa suppositorum librorum inter Christianos Sec. I. et II. disseruit Ven. MOSHEMIVS pec. diss. Vol. diss. ad H. E. pert. p. 221. seqq.

detecti a sanctis viris, omnium quidem oculis expositi fraudesque manifestatae sunt, magna vero inde indignatio eorum, qui rebus sacris praeerant, cum haereticos hos philosophos nominibus Iesu Christi et apostolorum sanctorumque virorum aliorum ad decipiendum gregem Christianum abuti cernerent, exorta est. Verisimile quoque videtur, cum inter Iudaeos pseudo-philosophia ista arcanis gressibus se insinuans passim reciperetur, et Cabbalistica portenta gigneret, ex his vero quidam ad Christianos accederent, iisque mysteriis sacra dogmata corrumperent, hoc quoque nonnihil ad id, quod prae se patres ferunt, odium in philosophiam contulisse [r]. His itaque ex caussis cum in omnem philosophiam, quae extra ciuitatem Christianam inualescebat, odio exardescerent doctores ecclesiastici, Graecam vero fontem omnis huius mali putarent, eo quod Orientalem literaturam plerique ignorarent, mirum non est, vehementius declamasse eos in philosophiam fere omnem, eamque in feruore disputationis constitutos ferme totam reiecisse, et pro vero haeresium fonte agnouisse. Vnde notum illud TERTVLLIANI [s], haereticorum patriarchas esse philosophos, in quod dictum erudite commentati sunt celeberrimi theologi ADAMVS RECHENBERGIVS [t] et ERNESTVS SALOMO CYPRIANVS [u], qui, ne prolixi nimis simus, videndi. Et hae quidem origines sunt querelarum, quas plenis buccis contra philosophiam dederunt veteres ecclesiae doctores, quas hoc loco cumulare instituti ratio vetat, adiri vero possunt ab iis, qui ipsa illorum verba desiderant, DIONYSIVS PETAVIVS [x] et FRANCISCVS BALTVS [y]. Vt vero vehementer philosophiam doctores Christiani culpabant, ita e contrario sacram philosophiam, id est religionem Christianam quam maxime laudabant, sacrasque paginas ex merito extollebant, hocque sapientiae genus studio philosophico, quale illud rei Christianae aduersabatur, multis verborum ambagibus opponebant, philosophiam Graecanicam valde vilipendentes. Exemplum qui cupit, TATIANI illi *oratio contra Graecos* legenda est, qui vehementer in Graecanicae philosophiae contemtum insurgit. Qua in re modum excessisse nonnullos fatendum est, raro enim fieri solet, vt modus in his rebus accurate seruetur. Ignoscendum tamen viris cetera eruditis piisque, cogitandumque tantopere corrupisse haereticos ista pseudo-philosophia Christiana dogmata, tot monstra opinionum vaesanarum excogitasse, vt mirum non sit, ecclesiarum antistites, qui veros fontes horum somniorum non satis nouerant, ansam inde arripuisse, de philosophia fere omni, tanquam patris tenebrarum opere

r) Passim huc respicere videtur TATIANVS in Orat. ad Graecos.

s) Adu. Hermogenem.

t) Diss. an haereticorum patriarchae philosophi. Lips. 1701.

u) Diatr. ad id Tertull. haeret. patr. philosophi, Helmst. 1699. conf. quos laudat BVDDEVS Isagog. L. II. c. 3. §. 5. p. 553.

x) l. c. C. III. §. 5. seqq.

y) Iugement des SS. Peres sur la morale de la philosophie payenne passim.

opere finiſtrius acerbiusque ſtatuendi. Quod vt luculento exemplo illuſtremus, et quos infelices fructus haec pſeudo-philoſophiae ſemina produxerint, qui hoc odium in viros optimos accenderunt, pateat, non abs re vel praeter inſtitutum noſtrum fore putamus, ſi Valentinianae haereſeos breui adumbratione, qualis illa in hiſtoria potiſſimum philoſophica locum habet, dogmata in aprico ponamus.

Exemplo id illuſtratur Valentinianae haereſeos.

§. IX. Fuiſſe celeberrimam inter Chriſtianos ſeculo II [z], a diſciplinae ſacrae puritate et ſimplicitate deuiantes, haereſin Valentini, qui nouam ſibi ſectam condidit, cum ſpem praefecturae alicuius coetus potiundi amiſiſſet [a], veteres vno ore teſtantur [b]: cuius, licet fanaticiſmum omni rationi contrarium et abſurdiſſimum foueret, celebritatem inde potiſſimum ortum habuiſſe ſuſpicamur, quod philoſophiae ſpeciem ſyſtema Valentini haberet, et illi ſe ſectae attemperaret, quae per Aegyptum, Syriam, Aſiamque, immo per Italiae quoque partes quasdam ſe late diffuderat. Qua opinione vulgi exceptus cum eloquentia perſuadendique virtute emineret [c], tanta felicitate applauſuque per Orientis et Occidentis prouincias ſomnia ſua diſſeminauit, vt credi vix poſſit, tam inepta hominis emotae mentis fanaticique philoſophi deliria tot inuenire potuiſſe aſſeclas, niſi triſti experientia doceremur, nihil magis homines, quorum plerique iudicandi facultatem non excolunt, in aſſenſum rapere, quam dogmata, quae ingenii acumine pinguntur, imaginationis lumina excitant, fingendique licentia mire comuntur, et non inepte connectuntur. Tacemus, ſpeciem philoſophiae, et opinionem eruditionis, quam homo prae ſe ferebat, et exiguas quasdam, quas ſyſtemati in ſe ſatis abſurdo infarſit, veritatis particulas viris etiam cetera acutis impoſuiſſe, vt Valentinianae mataeologiae aures patientes commodauerint. Id quod veteribus, qui ad veros huius haereſeos fontes non ſatis attendebant, nec philoſophiae hoc genus, quod eam progenuit, ſatis intelligebant, eo magis condonandum, quo magis inter recentiores, quibus maior hiſtoriae philoſophicae lux affulſit, fuere, qui nec tam male docuiſſe Valentinum, nec ſanos ſenſus reſpuere contenderunt. Id quod praeter GODOFREDVM ARNOLDVM [d], huic quidem negotio ob philoſophicae hiſtoriae ignorantiam imparem, feciſſe SOVVERAINIVM [e], et hoc candidiores multo et doctiores ISAACVM BEAVSOBRIVM [f], CAMPEGIVM VITRINGAM [g], et IACOBVM BASNAGIVM,

z) De tempore, quo hi errores diſſeminati ſunt, occaſione loci cuiusdam de iis in epiſtola Ignatii diſputarunt PEARSONIVS Vindic. epiſt. Ignat. P. II. c. 7. p. 370. et DALLAEVS de ſcript. Ignat. c. XII. atque LARROQVANVS obſ. ad Vindic. Pearſonii p. 226. IVSTINI MARTYRIS aetate iam eos viguiſſe ex dial. cum Tryphone p. 349. conſtat. Conf. TERTVLLIAN. contra Valent. c. 5. TILLEMONTIVS memor. eccl. hiſt. T. II. P. II. p. 503.

a) TERTVLLIANVS l. c. c. 4.

b) IRENAEVS L. III. c. 3. EPIPHAN. haer. XXXI. §. 7.

c) TERTVLLIANVS l. c.

d) Hiſt. Eccl. et haeret. T. I. P. I. L. I. c. 2. p. 67. ſqq.

e) Platoniſme deuoilé c. VIII. p. 68.

f) Hiſt. Manich. T. I. L. III. c. 7. §. 8. p. 550. ſeqq.

g) Obſ. SS. L. I. c. 2. p. 131.

NAGIVM [h], maxime vero PETRVM FAYDIT [i], contendiſſe conſtat. Vt vero ipſe Lector iudicare de monſtroſo ſyſtemate queat, et de philoſophiae Orientalis et Aegyptiacae dolis, maloque, quod in eccleſiam inuexit, maximo exemplum habeat, paucis ſyſtema Valentini philoſophicum enarrabimus, modeſtumque, quid nobis de eo videatur, iudicium ſubnectemus.

§. X. Nempe I. omnia, quaecunque ſunt atque exiſtunt, in duas partes diuiſit philoſophus fanaticus, quarum vna illa contineret, quae ad diuinum pleroma pertinent, quaeque vel intra vel extra illud acciderunt, altera res exponeret, ad mundum hunc viſibilem ſpectantes. Fingit nempe ſibi, II. vel, ex philoſophia potius Orientali aſſumit impoſtor, immenſum quoddam et ſplendidiſſimum, quod omnia repleat, ſpatium, in quo dicit omnem diuinam naturam tanquam in aeterna quadam beatiſſimae lucis abyſſo latuiſſe, ab infinito tempore, et III. triginta vtriusque ſexus aeonas ſiue emanationes diuinis naturis conſtantes, totidem nempe foeminas quot mares, ſed diuerſi gradus, atque ordinis ex ſe genuiſſe, et diuina quadam emanatione produxiſſe, quae intra ſpatium iſtud contineantur, quod *Pleroma* vocauit. IV. Inde vero ſequi, quod omnium aeonum (hoc enim nomine aliis quoque ex hac ſchola Orientali ſectis vſurpato naturas iſtas ſiue emanationes diuinas appellat, ob rationes *Libro huius periodi primo* enarratas) vnum ſit caput, radix atque fons vnus, nempe Deus vnus, inuiſibilis, ſempiternus, ingenitus et incomprehenſibilis, quem quod radix eſſet radicum fonsque atque pater omnium, *Proarchen*, *Propatora*, et ob imperſcrutabilem profunditatem *Bythen* dixit. V. Deo huic in infinita et inexplicabili profunditate latenti coniugem iungebat philoſophus obſcuriſſimus principium aliud *Ennoiam*, ſiue cogitationem, quam et *Charin* et *Sigen* ob gratiam et beatitatem, et ineffabile circa eius naturam ſilentium appellauit. VI. Ex hoc duorum principiorum connubio ſecundum eum concepta atque egreſſa eſt mens ſiue *Nus*, primogenitus paterque atque radix reliquarum emanationum omnium, et cum ea ſimul mente *Aletheia* quoque ſiue veritas genita eſt, hacque duplici ſyzygia tetras illa ſiue quadriga diuinorum principiorum prima et ſuprema extitit, quae VII. cum et ipſa foecunda eſſet, aliam tetrada ex ſe produxit, *Logon* ſiue ſermonem, *Zoën*, vitam, *Anthropon*, hominem, et *Eccleſiam*: ita vt VIII. ex duabus tetradibus principiorum ogdoas enaſceretur, ſicque fons ille diuinus emanationibus radicaliter ex ſe ſcaturientibus, in pleromate diuino produceretur, vt reliqua aeonum diuinarum familia generaretur. Quarum genealogiam ſic inſtituit miri et foecundi ingenii homo: IX. *Logos*, ait, nouam generauit decadem, *Bythium*, profundum, *Mixin*, miſtionem, *Ageratum*, ſenio non ſubiectum, *Henoſin*, vnionem, *Autophyes*, ex ſe ipſo

Syſtema Valentini.

Oo 2

h) Hiſt. Iudaic. T. III. c. 38. p. 729. ſeqq. i) In illuſtrat. H. E. Sec. I. et II. p. 12. ſeq.

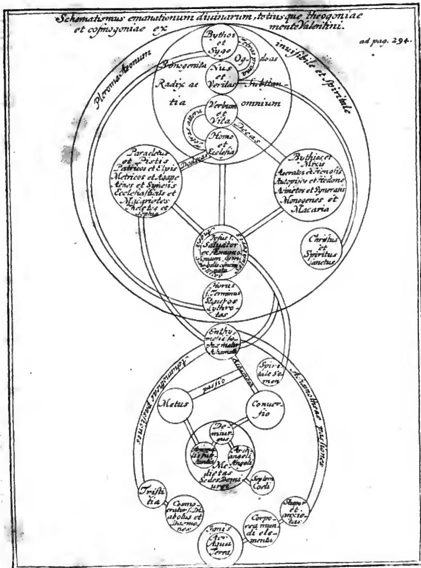
ipſo genitum, *Hedonen* voluptatem, *Acinetum*, immobilem, *Syncraſin* temperamentum, *Monogenea*, vnigenitum et *Macariam*, beatam, ſic vt ex vtroque ſexu familia haec conſtaret diuina. Neque ſic aeonum finis, ſed his iungebat X. et coniugio hominis cum eccleſia dodecadem aeonum, *Paracletum*, aduocatum, *Piſtin*, fidem, *Patricon*, paternum, *Elpida*, ſpem, *Metricon*, maternum, *Agapen*, amorem, *Aënun* ſempiternum intellectum, *Syneſin*, ſcientiam, *eccleſiaſticum*, eccleſiae filium, *Macarioten*, beatitatem, *Theleton*, deſideratum et *Sophiam*, ſapientiam. XI. Ita ex Ogdoade, decade et dodecade totam aeonum diuinarum in pleromate conſtituit familiam Valentinus, eiusque parentes fecit primo quidem Bythum et Sygen, tum Logon et Zoën, et tandem Hominem et Eccleſiam. XII. Quamuis autem in vno omnes aeonas pleromate diuino collocaret Valentinus, leges tamen ſyſtematis emanatiui ſecutus, aeonas inter ſe perfectionis abſolutae natura diſtinxit, ſolique menti cum Bytho connexionem eſſe atque communionem perfectiſſimam aſſeruit. Quo ſimul nouam fabulae huius ſcenam inſtruxit ſatis lepidam. Nempe XIII. cum non tam arcto cum Bytho coniunctae eſſent vinculo aeones reliquae, deſiderium inde conceperunt coniungendi ſe cum eo, quo imprimis occupata emanationum harum vltima ita exarſit, vt tantum non penitus a pleromate fuerit abſorpta, niſi *Horus*, terminus (finitatem quandam terminos naturae diuinae perfectioni ponentem intelligit) ita reſtrinxiſſet eam, vt retracta ſibique reddita ſuo circulo naturaeque ſuae reſtitueretur. XIV. Ex hoc deſiderio cognoſcendi naturam Dei, eique ſe iungendi, quamuis intra limites retracta eſſet ſophia, concepit, nimiaque commotione abortum paſſa, foetum edidit informem, metus, miſeriae, doloris et triſtitiae futurum fontem, et haec *Enthymeſis*, cupido eſt. Quae XV. cum ſecum haberet paſſionem ſiue perturbationem, ex pleromate diuino eiecta atque relegata eſt, matre Sophia per Horum purificata et in locum priorem inter pleromatis aeonas reſtituta. Neque ſic comoediae finis, ſed nouus a mirifici ingenii homine ordo in ſcenam productus. XVI. Nempe reliquarum etiam aeonum ſimilis metuebatur lapſus, cui vt praeueniret pater ille ſummus, emiſit aeonum ſyzygiam alteram per *Monogeniton*, nempe Chriſtum, et Spiritum ſanctum, vt in ordinem omnes redirent, et Chriſtus quidem patris illas profunditatem doceret, hic ad tranquillum reuocaret ſtatum quietemque ſeruandam. Id ita ſucceſſiſſe porro XVII. nugatur, vt omnes inter ſe aeones voluntate menteque redderentur ſimiles, et ad aequalitatem reducerentur, immo mutarentur, quae maſculae eſſent, in Noës, Logos et Chriſtos, quae foeminae, in veritates, vitas, ſpiritus et eccleſias. Id quod XVIII. tanto cum gaudio aeonum factum eſſe, ait, vt ſumma laetitia perfuſae conferrent ſingulae optimam florentiſſimamque ſui partem, in honorem Bythi, vnde *Ieſus* prodierit, qui omnium aeonum nomina complectatur, angelosque cum eo productos ſatellites habeat. Et haec quidem inter pleroma accidiſſe nobis

bis narrat fanaticus philoſophus. Extra pleroma haud diſſimilem ſcenam inſtruit, vt quae circa mundum viſibilem acciderint, more ſuo aenigmata ſtruendo explicaret. Nempe XIX. *Enthymeſis*, quam ſophiae abortum fuiſſe dixerat, quae et *Achamoth* vocatur, extra pleroma conſtituta in tenebris oberrabat, ſine luce, figura, forma. Chriſtus itaque eius miſertus et extenſus ſui aliquid ei imprimens formam ei impertiuit, ſecundum ſubſtantiam, non vero ſecundum ſcientiam, ſicque ex parte tantum perfectam reliquit, ipſeque in pleroma diſceſſit, virtute ſua retracta. XX. Ita animata Achamoth cum lumine careret, ſtudioſe ſummoque cum deſiderio hoc lumen quaerebat, ſed repreſſa a Horo totam ſe luctui dabat, moerorique atque triſtitiae. Cui vt finem tandem faceret XXI. ad Chriſtum conuerſa, anxietatis ab eo terminum exorauit, ſicque condita eſt materia, ita vt ex lachrymis aqua, ex riſu lux, ex conſternatione et terrore terra et ſic porro, orirentur. XXII. Laboranti vero vt ſuppetias denuo ferret Chriſtus, lugenti et deprecanti audaciam miſit *Paracletum*, angelorum comitatu ſtipatum, qui hanc, quam tantopere deſiderabat, ſcientiam ei ingenerabat, ſicque a dolore et cruciatu ex parte liberabat. XXIII. Neque tamen ſic omnis materiae ineptitudo, malaque indoles tolli a materia potuit, quin relinqueretur cura illa inquieta materialium rerum parens: qua duplex ſubſtantia orta eſt, quarum vna perturbationibus ſubnoxia eſſet, altera ex illis malum ſibi habitum contraheret. XXIV. Achamoth autem angelos paracleti comites amore complexa, cum ſplendorem eorum imaginatione intueretur, concipiens foetum peperit ſpiritualem angelis ſimilem. XXV. Ita ſcilicet triplicis ſubſtantiarum generis mater Achamoth facta eſt, ſpiritualis, animalis et materialis. XXVI. Ex animali *Demiurgus* factus eſt, creator conditorque rerum reliquarum omnium. Ita praeparatis reliquis fabulae partibus, ecce quomodo ad rem viſibilium γένεσιν Valentinus progrediatur. Nempe XXVII. cum rerum omnium formatio ignota eſſet demiurgo, adiuuans eum mater ſupremi pleromatis imaginem impreſſit, ita vt Achamoth Bythum, Demiurgus Monogeniton, Archangeli et angeli vero a Demiurgo facti reliquas aeonas referrent. Ita XXVIII. conditis animalibus et materialibus rebus omnibus et a ſe inuicem diſcretis coeleſtia omnia et terreſtria inde enata ſunt. XXIX. Septem autem cum conditi eſſent coeli, intelligentia et ratione praediti, ſuper ſupremo ſedem ſibi deſtinauit Demiurgus, mater vero inter pleroma et mundum conſedit. XXX. Ille cum nec pleromatis ſuperioris, nec originis ſuae eſſet conſcius, Deum ſe eſſe, credidit. XXXI. Affectus autem ſiue perturbationes cum materialium rerum fontes eſſent, ex timore animalia, ex moerore mali ſpiritus, ex anxietate elementa corporea formata ſunt, hisque inditus ignis lethalis et corrumpens. XXXII. Hominis porro fabricam ita explicat Valentinus: Ille ſcilicet demiurgi opus eſt, ex tribus veluti hominibus concretum; quorum vnus ex materia craſſa, alter ex coeleſti ſpiritu, et ſemine quodam diui-

no, tertius ex animali materia, media inter vtramque illam, et demiurgi naturam referente conſtat. Tunica enim pellicea eum veſtiuit, hoc eſt, carne; Sophia vero mater, Demiurgo inſcio ſpirituale ſemen addidit, vt ſpiritualis quoque homo euaderet. Hinc XXXIII. Ex tribus partibus homo conſtat, ſpirituali, animali et materiali, ſiue ſpiritu, anima et corpore. Ex his vero XXXIV. perit aliquando pars materialis, mortalis enim eſt, et terrena, adeoque corruptione diſſoluitur; animalis, ſi ſe potioribus melioribusque dederit, media in regione conquieſcit, ſi deteriora deligat, ad ſimilia transfertur. XXXV. Vt itaque ſaluetur, mediatore opus habet, et animalis, et ſpiritualis naturae participe, et corpore praeterea veſtito, aſt experte naturae terreſtris ſiue χοϊκοῦ, quae ſalutis non eſt capax. XXXVI. Saluator itaque, ſiue Chriſtus animalis natus non eſt ex Maria virgine, ſed per eam, ceu aqua per canalem, tranſiit, et ita corpore veſtitus in hoc aſpectabili mundo comparuit: in baptiſmo autem deſcendit ſuper ipſum Ieſus ex pleromate, ſub ſpecie columbae, ſicque omnes cum eo aeonum perfectiones communicauit. Is vero Ieſus ab eo iterum diſceſſit, cum ad Pilatum duceretur, vt adeo ſolus animalis Chriſtus pateretur, cum ſpiritualis ſubſtantia ſemenque matris pati non potuerit. XXXVII. Ex quibus ſequitur, non ſpiritualem hominem, ſed animalem ſolum redemtione opus habere. XXXVIII. Dantur tamen animae naturae vel bonae vel malae, et hae quidem ſemen illud ſpirituale ex Achamoth concipere et ita bona facere nequeunt. XXXIX. Ex his vero omnibus perfectam tandem γνῶσιν oriri, eamque latere in his myſteriis, putabat, vnde felicitatem poſuit Valentinus in cognitione myſteriorum pleromatis. XL. Totius vero fabulae cataſtrophen hanc ponit fanaticus: vbi ſemen omne perfectum fuerit, tum ipſarum mater Achamoth ex media illa ſede transferetur, et intra pleroma recipietur, nec non ſponſum ſuum recuperabit Saluatorem, illum, qui ab vniuerſis in lucem eſt editus: vt Saluatoris et ſapientiae Achamoth coniugium inſtituatur. Aſt ſpirituales homines, poſtquam animas exuerint, et ad ſpirituum purarumque mentium conditionem euaſerint, ac nullo detinente, nec aſpectabiles in pleroma penetrauerint, Saluatoris comitibus angelis collocabuntur. Demiurgus autem in locum matris ſuccedet, mediamque regionem occupabit. Eodemque loco iuſtorum animae otio et quiete potientur, eo quod ad Pleroma nihil animale perueniat. His peractis ignis ille, qui in mundi latebris deliteſcit, erumpet ac conflagrabit: donec omni conſumta materia cum eodem et ipſe conſumtus et in nihilum redactus fuerit [k].

Origines mataeologiae Valentinianae. §. XI. Et haec longa quidem illa Valentini fabula eſt, theogoniis Graecorum theologorum non diſſimilis, de cuius origine atque fonte in tot

k) Vt melius ordo generationum ſiue emanationum harum intelligatur, ſequens ſchema ſubiecimus.

Schematismus emanationum diuinarum, totiusque theogoniae et cosmogoniae ex mente Valentini.
ad pag. 294.
Pleroma Aeonum
inuisibile et spirituale
Bythos et Syge
Ogdoas
Nus et Veritas
Radix ac
Substan-
tia
omnium
Verbum et Vita
Decas
Homo et Ecclesia
Dodecas
Paracletus et Pistis
Patricos et Elpis
Metricos et Agape
Ecclesiasticus et
Buthios et
Aeinetos et Synerasis
Monogenes et
Macaria
Christus et Spiritus sanctus
Salvator
Terminus
Enthy-
Spiri-
tale Se-
men
passio
Metus
Conuer-
sio
De-
miur-
gus
Arch-
angeli
Angeli
Me-
dietas
Sedes Demi-
urgi
Cordi
Tristi-
tia
Cosmo-
crator s. Di-
abolus et
Daemo-
nes
Corpo-
rea mun-
di ele-
menta
Stupor
et
Aer
Aqua
Terra
Achamotheae passiones

tot opiniones itum est. Quod equidem mirandum non est, cum huius commatis aenigmatum ea sit conditio, vt varias explicationes patiantur, et in varias partes trahant interpretes, praecipue si hypotheseos cuiusdam praeconceptae praeiudicium ad illa soluenda afferant. Id quod in praesenti argumento eo magis euenire necesse fuit, quo magis, qui de Valentini nugis nobis quaedam retulerunt, nec satis certi de eius placitis fuerunt, nec satis inter se concordes, neque etiam verum illum fontem, ex quo haec sentina hausta est, cognouerunt. Facile etiam ex ipso hoc systemate, prout ex narrationibus veterum, praecipue Irenaei, Tertulliani, Epiphanii, Augustini aliorumque illud exposuimus, colligi potest, hominem fanaticum, cum philosophiam sanae menti intolerabilem cum Christianae religionis praeceptis in concordiam redigere constituisset, ea foecundissimae quidem, at emotae imaginationis, (qua plerumque vtuntur atra bile pleni, vt Aegyptios fuisse cum Valentino plerosque constat), ope conciliasse ireque vno sub iugo coëgisse, quae mire alias distant. Multum autem huius philosophiae systema obscurauit falsum illud doctorum veterum praeiudicium, haereses omnes, etiam illas, quae philosophiam Orientalem parentem habuerunt, ex Graecanica philosophia ortas esse. Dum enim ad placita sectarum Graecarum Valentini errores retulerunt, mire quoque eius sensus peruerterunt, hocque ipso auctoritate sua recentiores viros doctissimos valde seduxerunt, vt perperam de Valentini philosophia statuerent. Id quod ex ipso IRENAEO [l], cui potissimum notitiam systematis paradoxi debemus, haud obscure patet, qui ita de Valentinianae doctrinae erroribus statuit, vt putet, Graecos philosophos tantum non omnes ὕλην quandam ad ineptum hoc aedificium contulisse, exque eorum laciniis totum centonem fuisse congestum fartumque, dedisse Thaletis aquam Valentini Bython, Homeri Oceanum et Thetin Bython et Sigen, Anaximandri infinitum aeonas, Anaxagorae partes similares Achamoth, Epicuri et Democriti vacuum vmbram, Platonis ideas imagines, Empedoclis necessitatem materiam, Hesiodi Pandoram Saluatorem ex aeonibus confluentem, Cynicorum licentiam hominem spiritualem etc. In quibus verbis, quod pace tanti viri dictum sit, merito iudicium desideres. Nec rem acu tangunt recentiorum quorundam coniecturae; inter quos IOANNES CLERICVS [m], cum haud exiguam inter aeonas Valentini et theogonias poëtarum Graecorum similitudinem obseruauisset, ex Hesiodo Valentinum occasionem talia concipiendi sibi atque excogitandi captasse suspicatur. Quod aliter admitti non potest, nisi quatenus de allegoria a Valentino adhibita intelligendum est, quam veteribus theologis vsurpatam Aegyptios quoque in vsu habuisse suo loco diximus. Quod tamen id magis probat, ex communi Orientalis theologiae fonte et veteres theologos, quique hos imitati sunt poëtas et Valentinum

l) L. II. c. 14. p. 133.

m) Biblioth. vniuers. T. II. p. 190.

tinum hausisse, quam illos huic in re simili auctores extitisse. Neque hoc controuersiam dirimit, quae non de modo proponendi, sed de summa doctrinae eiusque origine agitatur. Paulo aliter EDVARDVS STILLINGFLEETVS [n] suspicatur, Sanchuniathonis cosmogoniam materiam Valentino dedisse, hunc in modum de originibus mundi inuisibilis et visibilis praecipiendi. Nec ignotum est, eam theogoniam et cosmogoniam inter Orientales satis celebrem occasionem dedisse illa systemata condendi, ex quibus ista tandem philosophia orta est, quae Valentino ad tale excitandum doctrinae aedificium materiam subministrauit: vnde ad vetustissimos libros eius asseclae prouocare solebant. Ast remota haec nimis vt a tempore, sic a sensu systematis Valentiniani sunt, et praeterea satis adhuc dubia est fragmentorum Sanchuniathonis γνησιότης, vt *Tomo primo, Libro primo* obseruatum. Propius vero TERTVLLIANVS [o] coniecit, Platonismum, quem late eo tempore in Aegypto regnauisse suo loco demonstrauimus, fontem deliris dogmatibus praebuisse, quam potissimum opinionem secuti sunt HOOPERVS [p], F. BALTVS [q] et REN. MASSVETVS [r], qui ad systema Platonicorum Aegyptiacum prouocat, quod IAMBLICHVS [s] fuse delineauit, quodque haud obscura φιλοσοφουμένων Valentinianorum vestigia prodit. Alii tamen, cum inter Iudaeos philosophiam didicisse Valentinum verisimile videatur, ex Cabbalistarum schola origines familiae huius diuinae, quam homo lepidus commentus est, deriuandas esse contendunt, quam opinionem praeter SOVVERAINIVM [t], IO. CHR. WOLFIVM [u], et IO. CROIVM [x] maxime tuiti sunt viri eruditissimi IO. FRANC. BVDDEVS [y], et IACOBVS BASNAGIVS [z]: qui potissimum consensu miro inter emanationes Cabbalisticas et Valentinianas nituntur. Quibus tamen nouitatem, vt putant, Cabbalae obiecere MASSVETVS [a] et HERM. AB ELSWICH [b]. Nostrum hoc loco non est, tantas componere lites et diuersis eruditorum sententiis nostrum interponere arbitrium, id enim alium locum postulat, et in ecclesiae Christianae, vel haeresium quoque historia pluribus disputandum est, atque discutiendum. Hoc vero vt moneatur, institutum nostrum omnino postulat, quod suboluit quidem ipsis his viris doctis, nemo tamen, quantum nobis constat, ante acutissimum MOSHEMIVM [c] detexit, obseruauitque, nec vllam ex his coniecturis ex toto veram, nec vllam falsam penitus esse, sed suo

modo

n) Origin. SS. L. II. c. 2.

o) De praescript. c. 7. et 30.

p) In specimine coniectur. de haeresi Valentin.

q) Defense de SS. Peres accusez de Platonisme L. II. c. 18. p. 231.

r) Diss. I. in Irenaeum p. 17. seqq.

s) De myster. Aegypt. Sect. VIII.

t) Platonisme deuoilé L. I. c. 8. p. 68. 87.

u) Ad Origenis philosophum. p. 18.

x) In specim. coniectur. ad calc. Irenaei ed. Grabii.

y) Pecul. diss. de haeresi Valentin. ad calc. introd. in hist. philos. Hebraeorum.

z) Hist. des Iuifs L. III. c. 28. p. 718. seqq.

a) loc. cit.

b) Ad LAVNOIVM de fort. Arist. in Acad. Paris. p. 135.

c) Hist. Eccl. Sec. II. p. II. c. 5. §. 5. p. 191. cuius opinionem postea amplexus est B. BVDDEVS de eccl. Apostol. p. 322.

modo veritatis aliquid omnes comprehendere, ipsas vero genuinas origines Valentinianae philosophiae ex philosophia Orientali deriuandas esse. Eam enim philosophiam ex Oriente in Aegyptum progressam, et Christianam et Iudaicam et Platonicam disciplinam contaminasse, et inter illos Gnosticorum haereses, inter Iudaeos Cabbalisticam philosophiam, inter Platonicos, Alexandrinum systema progenuisse, haecque tria doctrinarum aedificia in summis capitibus mire conspirare, maxime vero veteres haereses hanc Orientalem philosophiam parentem agnoscere, luculentis, nisi fallimur, argumentis demonstrauimus, et Simonis quoque Magi deliriis illustrauimus. Nec dubitamus, fore neminem, qui Orientalis systematis διατύπωσιν, qualem supra exhibuimus, illumque eius, qualem cum Alexandrina et Cabbalistica philosophia habere ostendimus, παραλληλισμὸν attente considerauerit, et cum placitis Valentinianis comparauerit, qui non sponte in hanc inciderit cogitationem, Valentini doctrinam non minus, quam cetera Gnosticorum systemata ex philosophia Orientali, at ea, quae in Aegypto Platonico-Pythagoricis placitis patriaeque theologiae attemperata est, originem cepisse, et ex generalibus his assertis eam totam explicandam esse. Quamuis enim non pauca sint in systemate Valentiniano, quae peculiaria habet et a ceteris Gnosticis abeuntia, summa tamen capita, ipsaque fundamenta accurate cum ipsis philosophiae istius praeceptionibus concinunt, quaeque abeunt, partim ingenio Valentini debentur comtiori mireque foecundo, quo fabulam elegantius et accommodate magis ad ingenia Aegyptiorum theogoniis assuetorum ornauit instruxitque; partim ex studio χριστολογίαν Ecclesiae cum somniis suis conciliandi orta sunt: cetera Orientalem scholam parentem habent, sed Aegyptiacis coloribus pictam: nec praefracte negauerimus, vel Platonismi vel Cabbalismi aliquid in hoc systemate latere; licet hoc quidem refugii opus non habeamus, cum omnia, quae non propria sibi et peculiaria adsciuit Valentinus, Orientali systemati inter Aegyptios vigenti debeantur. Quod ne dicis gratia affirmasse videamur, paucis, (ad haec nostra arua enim res spectat) luculenter hoc et testimoniis et rationibus probabimus. Fuisse scilicet Valentinianum systema propaginem Orientalis doctrinae, testem habemus luculentissimum THEODOTVM [d] ex cuius vel dogmatibus vel scriptis excerpta habemus [e], Valentinianas et Gnosticas dictorum S. Scripturae explicationes exhibentia, quibus hic titulus praefixus est: ἐκ τῶν Θεοδότου καὶ τῆς ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΟΥΑΛΕΝΤΙΝΟΥ

d) De hoc Theodoto Byzantino Coriario, videndi quos laudant ITTIGIVS de haeresiarchis aeui Apost. S. II. c. 15. §. 2. p. 259. seqq. et FABRICIVS ad PHILASTRIVM de haeres. c. 50. p. 104.

e) Solent CLEMENTIS ALEXANDRINI operibus adiici, quem auctorem esse quidam putant. Ea cum versione Latina FR. COMBEFISII inseruit Bibl. Graec. Vol. V. p. 105. B. FABRICIVS. Germanice vertit G. ARNOLDVS l. supra cit. et feliciori genio I. G. WACHTERVS cum praefat. EL. VEIELII.

TINOT χρόνους ἐπιτομαί. *Excerpta Theodoti*, (ita vertit F. COMBEFISIVS) *priora, atque ex ORIENTALI ITA DICTA DOCTRINA TEMPORIBVS VALENTINI, Epitomae.* Quae excerpta licet integrum Valentini ſyſtema non exhibeant, dum dicta tamen Scripturae illi applicant, primaria eius capita continent. Haec vero non Valentini tantum dogmata eſſe, ſed Orientalem quoque doctrinam referre, hocque nomine ſingulare aliquod philoſophiae vel theologiae potius aedificium ita appellatum fuiſſe, clariſſime docent. Alia, quae huc de vera Orientalis philoſophiae exiſtentia aduocari poſſent, teſtimonia, ſuo loco iam producta in praeſentia breuitatis cauſſa omittimus. Nec alia cauſſa videtur fuiſſe PHILASTRIO[f], cur capitulis his ſcripturarum, ex quibus iſta excerpta ſunt, vti dicat Theodoti aſſeclas, *legentes et non intelligentes, impietatisque paganae et coecitatis Iudaicae conſortes ſe potius, quam Chriſtianae ſalutis participes demonſtrantes*, quam quod ex ipſa gentili philoſophia hauſtam Theodoti haereſin putauerit. Chriſtum enim nudum hominem, non vero Deum dicebat Theodotus, id quod ad coecitatem quoque Iudaicam referri poteſt, quae eius deitatem in Scriptura manifeſtatam nec intellexit, nec accepit; at quae reliqua asſuebantur impiae χειροτονίας dogmata, filium Dei materialem eſſe, dari in diuinis ſexuum differentiam, Deum patrem in Chriſto paſſum eſſe, a Chriſto ante paſſionem animam diuinam et ſpiritualem, ab animali diſtinctam receſſiſſe, et quae his ſimilia in his excerptis leguntur, vt Valentini errores ſunt, ita a Philaſtrio ad Iudaicam coecitatem non potuere referri, ſed ad impietatem paganam pertinent. Eſſe vero totam Valentini doctrinam, quod ad ſumma et eſſentialia ſyſtematis nugacis capita attinet, ex philoſophia Orientali deſumtam, et collatio cum reliquis Gnoſticarum haereſium dogmatibus, et conſenſus cum primariis illis doctrinis, quas illa philoſophia Orientalis tradidit, quasque ſuo loco ſtrictim enumerauimus; immo mira quoque illa harmonia, quam inter Valentini et Alexandrinorum philoſophorum atque Cabbaliſtarum dogmata obſeruauerunt viri eruditi, ſatis ſuperque loquuntur. Nam quemadmodum ea, in quibus cum Platonicis, Alexandrinis conſentire Valentinum oſtendit MASSVETVS[g], et illa, in quibus paria eum dixiſſe ſummeque affinia Cabbaliſtis probauere CROIVS, BVDDEVS et BASNAGIVS[h], neque a Platone, neque a Moſe accepta, ſed ex Orientali philoſophia in Aegypto admixta ſunt domeſticis Platonicorum et Iudaeorum decretis, vt ſuo loco luculenter probatum: ita, dum communes non tantum Alexandrinis Platonicis et Cabbaliſtis, ſed et illis haereticis, qui philoſophiam ſuam in Aegypto didicerunt, qualis Simon, Saturninus aliique fuerunt, errores Valentinus ſequitur, liquido apparet, ex vno cum illis omnibus eum fonte ſua deliria hauſiſſe, nempe ex philoſophia Orientali, qualis illo tempore in Aegypto maxime floruit. Quamuis enim EPIPHANIVS[i] incerta, . vt fate-

f) de Haereſ. l. c. g) l. c. h) ll. cc. i) Haereſ. XXXI. §. 2. T. I. opp. p. 164.

vt fatetur, traditione nixus referat, *esse*, *qui Valentinum Pherebonitem faciant*, *ex Aegypti quadam ora*, *vnde Alexandriam profectus sit*, *ibique Graecorum artibus institutus*: nihil tamen has Graecorum artes ab Epiphanio memoratas moramur, cum solenne doctoribus ecclesiasticis fuerit, omnem haereticorum eruditionem Graecae philosophiae, quam solam intelligebant, tribuere, praecipue cum viderent, Orientis disciplinam in scholis quoque Graecis Platonicorum doceri. Vnde prouide magis TERTVLLIANVS[k] nullius philosophiae generis facta mentione, *ipsae*, scribit, *denique haereses a philosophia* (in genere) *subornantur. Inde aeones et formae*, *nescio quae*, *et trinitas hominis apud Valentinianos.* Quaecunque autem patrum fuit opinio, qui inepti ob praeiudicium modo dictum in hac re arbitri atque iudices sunt: illud ex ipsa systematis Valentini συναφεία patet, Orientalem philosophiam hunc pullum generauisse. Apertissima ratione id prodit, quod systema emanationis totum aedificium Valentinianum supponat. Cuncta enim eo redeunt, vt ostendatur, et inuisibilem mundum et visibilem emanationis lege profluxisse ex inaccesso illo lumine, quod ab aeterno in pleromate diuino latuit, et tandem, se vt manifestaret, radios suos emittens, per principium aliquod emanatiuum primum omnium emanationum perfectissimam et purissimam, aeonas condidit generauitque, ea lege, vt quo propiora essent emanata fonti suo, eo perfectior esset indoles, eo purior lux, eo maior diuinitas, quo magis vero ab ineffabili et profunda lucis diuinae abysso distarent, promanarentque, eo impuriora magisque materialia fierent. Luculenter satis THEODOTVS[l]: Οἱ πρωτόκτιστοι ἔυν τόντε υἱὸν ὁρῶσι, καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὰ ὑποβεβηκότα, ὥσπερ καὶ οἱ ἀρχάγγελοι τοὺς πρωτοκτίστους. Ὁ δὲ υἱὸς ἀρχὴ τῆς πατρικῆς ὑπάρχει θέας, πρόσωπον τοῦ πατρὸς λεγόμενος· καὶ οἱ μὲν ἄγγελοι νοερὸν πῦρ καὶ νοερὰ πνεύματα τὴν οὐσίαν ἀποκεκαθαρμένοι. Φῶς δὲ νοερὸν ἡ μεγίστη προκοπὴ ἀπὸ τοῦ νοεροῦ πυρὸς ἀποκεκαθαρμένου τέλεον. *Prima igitur origine conditi tum filium vident*, *tum se ipsos*, *tumque etiam inferiora*, *vti et archangeli prima vident origine conditos. Filius autem principium est ac origo videndi patrem*, *qui patris facies appellatur. Atque angeli quidem ignis sunt*, *intelligendi facultate praediti* (intellectualis) *ac spiritus intelligentes secundum essentiam depurgati. Vt vero lux intelligens ab igne intelligente existant*, *profectus maximus est eius*, *qui perfecte depurgatus sit.* Similia et Alexandrini philosophi de λόγῳ suo, et Cabbalistae de Adam Kadmon ex Or Haënsoph prodeunte, et Simon Magus de δυνάμει τοῦ Θεοῦ virtute Dei summa praedicarunt. Omnes enim ex vno fonte, nempe philosophia Orientali id hauserunt, quae cur ita praeceperit, caussas satis verisimiles suo loco indicauimus. Hac claue adhibita, facile est, intima Valentiniani systematis adyta reserare, modo teneamus, probeque recordemur, Valentinum hominem doctum et ingenio pollen-

k) Praescript. adu. haeret. c. 7. l) §. 12. p. 143.

pollentem, cum episcopatu dignior ob eruditionem, quam ceteri, videri vellet, systema hoc Orientale ad χριστολογίαν Scripturae accommodasse, cumque λόγου diuini varia in ea attributa enarrari cerneret, occasionem inde captasse, attributa illa in aeonas, naturasque eiusmodi emanatiuas, quales systema hoc postulat, conuertendi, sicque aptius, quod rebatur, et concinnius, quam reliqui Gnostici fecerant, aliquod doctrinae aedificium comminiscendi. His suppositis, caussa patet, cur ignotum et latentem atque incomprehensibilem Deum fontem radicemque omnium diuinorum principiorum statuat, eumque silentio magis, quam cognitione attingendum putet. Id enim primum huius philosophiae principium fuisse, supra luculenter demonstrauimus, et vel vnus IAMBLICHVS [m] testis est locupletissimus, qui nomina quoque Valentiniana προαρχὴ, προπάτωρ, et similia in Aegypto non ignorata fuisse prodit. Ex hoc Deo, necesse erat, principium aliquod primo-primum deriuari, quod inseparabili coniugio cum illo Deo congressum, id est, vt philosophica voce allegorias Orientales explicemus, eius emanationem recipiens [n], fons nouus fieret reliquorum principiorum diuinorum emanantium. Hunc fontem ἔννοιαν vocauit, sapientiam internam latentemque, quae postea in aliis principiis intellectualibus minoris gradus et perfectionis se patefecit, dilatandoque et explicando se manifestauit. Cum his siue Sephiras ex Adam-Kadmon progressas, siue principia illa atque numina Aegyptiorum ex mente orta et Iamblicho memorata, siue aeonas Simonis et reliquorum Gnosticorum ex Deo summo profectas compares, idem erit, idemque significabunt omnia, in vna officina fabrefacta: illud modo teneas, quod Valentinum quoque statuisse supra th. XII. diximus, aeonas in pleromate diuino diuersi esse gradus, perfectionisque, id enim systema emanatiuum postulat. Quod cum infimas emanationes, quas ad numerum triginta extendit, multiplicauitque Valentinus, multo minoris perfectionis et limitatae essentiae ponendas esse postulet, ratio inde patet, cur imprimis vltimam emanationem in pleromate, Sophiam, desiderio redeundi in ineffabilem illum lucis diuinae oceanum flagrasse, repressam vero fuisse ab Horo, id est, limitante illa et definiente emanationum lege et ordine, Valentinus dixerit. Ita vero mysterium nobis pandit maximum in philosophia Orientali, cuius gratia eam tantum non omnem excogitatam fuisse suo loco ostendimus; nempe quomodo origo materiae inertis, tenebricosae, et quod ei inesse credebatur, mali physici atque moralis, cum systemate emanatiuo concilianda sit, salua illa summae lucis puritate. Non nos latet, fuisse, qui Valentino duplicis principii coëxistentis ineptias tribuerint. Ita visum HIERONYMO [o], et ORIGENI [p]. Fatemurque, praesidium huius opinionis quaeri posse

in

m) De myst. Aegypt. loc. cit.

n) Hoc sexum foemininum in theogoniis indicare aliquoties monuimus.

o) Prooem. ad Philipp. T. VI. p. 211. et ad Ephes. III. p. 173.

p) Περὶ ἀρχῶν L. IV. c. 7.

in ipſis Valentini verbis, quae ſeruauit nobis ORIGENES in *dialogo contra Marcionitas* a IO. ERN. GRABIO [t] edito, vbi, poſtquam diligenter remouerat de Deo omnem mali culpam, addit: *Quocirca viſum eſt mihi, coëxiſtere ipſi illud, cui nomen eſt materia, ex qua, ea quae ſunt, procreauit, affabreque illa prudenterque diſcernens et eleganter ornans, ex qua et mala eſſe videntur. Cum enim nec facta, nec formata illa eſſet, inſuper etiam inordinate ad illa mala ferretur, Deique artificium deſideraret, iſte non inuidit, neque illam ſemper ſibi relictam ita ferri voluit, ſed manum creationi admouit, et a peſſimis diſtinguere voluit optima, ac proinde ſic ea condidit etc.* Quae verba quae ex Platone, vel Philone potius, deſumſiſſe Valentinus videtur, perſuaſerunt viris doctis, vt coëxiſtere ſummo Deo materia ex Valentini mente illis videretur. Sed falluntur viri eruditiſſimi, vt aperte ſyſtema Valentini demonſtrat. Creator enim materialium omnium Deus, non propator et proarche eſt, ſed demiurgus, infinita diſtantia inferior illo puriſſimo ſubſtantiarum omnium fonte. Et hoc demiurgo omnino materia ſecundum leges emanationis ſuperior eſt, nec is aliter niſi e materia formare mundum materialem potuit. Qua vero ratione materiae originem ſaluo emanationis ſyſtemate ſibi conceperit Valentinus, ex ⊖. XIII et XIV. intelligi poteſt, modo abiiciantur difficiles allegoriae, et, quae ſupra in conſideratione philoſophiae Orientalis ea de re dicta ſunt, et in Cabbaliſticis quoque declarata et notata, hic quoque in memoriam reuocentur. Nempe ita paucis ſe res habet: In rebus materialibus duo ſibi concipiebat philoſophia Orientalis et Valentiniana: rerum omnium ſubſtantias et materialitatem. Subſtantias omnes qua tales, et realitates (ſit venia verbo) ex primo omnis ſubſtantiae fonte fluere et emanare, primum poſtulabat et euincebat principium: vnde cum ex nihilo nihil fiat, nec duo coëxiſtentia principia ſyſtema emanatiuum patiatur, neceſſario ponendum eſt, quicquid ſubſtantiale eſt, ſua lege, ordine et perfectione ex Deo fluxiſſe. Materialitatem autem ſub priuationis et non-entis notione ſibi concipiebant, vt clariſſime docet philoſophia Cabbaliſtica. Cuius vt originem docerent hi philoſophi, nihil aliud neceſſarium erat ſtatuere, quam vi legis emanatiuae, emanationem aliquam longius a primo fonte progreſſam ita limitatam fuiſſe, vt tandem lucis parte potiori amiſſa tenebrarum habitum induerit. Ita enim manere quidem in materialibus ſpiritualis originis et perfectionis aliquid, nempe ſubſtantialem eſſentiam, ſed oriri tamen ex non-ente priuationem, tenebras, impotentiam, inertiam, ipſamque mali capacitatem neceſſe eſt. Quo longius hae emanationes a primo fonte egreſſae ſe ſeparant, eo deteriores eas accedentis materiae culpa fieri oportet. Haec et Alexandrinos tradidiſſe et Cabbaliſtas, et Simonem Magum, ſupra veriſimilibus rationibus oſtendimus. Haec vero ad Valentini ſyſte-

 ma

t) Spicileg. PP. T. II. p. 55. ſeqq.

ma applicata, lucem ei miram conciliant. Nempe Sophia repreſſa ab Horo, id eſt a natura determinata et finitate ſua limitata, cum extra diuinum pleroma nimia cupidine proceſſiſſet, ſeparata quoad emanationis ſuae praeſtantiam et propinquitatem a ſpatio illo, quod diuina lux repleuerat (vnde pleroma dicitur) tenebras, inertiam, materialitatem concepit, et, quoad ſubſtantiam quidem ſuam effluxumque ex ſinu Deitatis, diuinae lucis manſit particula, aſt limitato et coarctato iſto lumine cum ſe pro fonte aliquo aliarum emanationum venditaret, materiam peperit, quae cum et inertia ſua, et motuum irregulari indole innumeras animorum corporumque ἀνωμαλίας in ſe contineret, abortiuus hic ſophiae foetus cauſſa male extitit. Cui malo medendo cum non aliud remedium ex philoſophiae Orientalis principiis eſſet, quam vt materiales ſubſtantiae, ab inhaerentis priuationis tenebrarumque imperfectione liberarentur, idque, quod ex emanationum ordine ſpirituale et aeternum eſt, ad primum fontem reuocaretur (quo fabula quoque illa Zoroaſtrea de bello Arihmanii et Oromaſdis, huiusque de illo victoria pertinet, ex qua hoc ſyſtema enatum eſt, vt ſuo loco dictum), hinc, quod pugnae lucis contra tenebras Orientales philoſophi tribuerunt, Valentinus ad Ieſum Chriſtum retulit, vt propius Chriſtianae doctrinae ſe attemperaret; et ex influxu emanationum ſiue pleromatis Ieſum diuinis attributis inſtructum dixit, qua in re Paulum habebat praeeuntem. Inde materiae quoque ſemina ex ſpirituali natura reſuſcitata ab eo fuiſſe ſtatuit, et materiae ſiue Achamoth ita animatae deſiderium ad perfectionem ſpiritualem emergendi adfuiſſe conſtituit, et ortum rerum materialium diuina et emanatiua anima ſpirituali donatarum ex hoc fonte deriuauit, et angelos comites atque miniſtros adeſſe dixit, et triplex naturarum genus, ſpirituale, animale et corporale, pro gradu diuerſo ſubtiliſſimae illius ex materia impraegnata emanationis aſſeruit: et impreſſam eſſe in materialibus per demiurgum pleromatis diuini imaginem contendit, locumque demiurgo inter primae materiae et conditi mundi interſtitia poſuit etc. Nec finis philoſophiae Valentinianae ab hoc ſcopo abludit. Ille enim eſt, vt id, quod in animis rebusque omnibus ſpirituale eſt, ad fontem ſuum redeat, Achamoth ſiue materia, quatenus ſubſtantiam continet, et emanatio Dei vltima eſt, in pleroma, lucisque diuinae oceanum recipiatur, vna cum animalibus ψυχαῖς, id vero quod tenebricoſum, iners, priuatiuum ei infuit, et proprio nomine materia dicitur, a vehementiſſima agitatione tanquam igne raptum et commotum conſumatur, ſicque materia iſta, qua talis, ab igne iſto philoſophico tollatur. Ita quidem nos difficillimi aenigmatis, ſi abſurdae allegoriae et quaeſita cum Scriptura S. concordia tollatur, verum ſenſum ex philoſophia Orientali planiſſime exponi poſſe, habereque haec veriſimilitudinem ſatis magnam ſumus perſuaſiſſimi. Quod vero tanto genealogiarum et theogoniarum ſyrmate fabula haec comta et ornata eſt, in cauſſa eſt methodus Aegyptiaca, quae huic

huic docendi modo ita addicta fuit, vt haec facra aliter prorfus non conftiterint. Ex his autem ftrictim, quantum nempe noftrum institutum patiebatur, allatis patet I. Valentini fyftema recte Orientalem doctrinam fiue philofophiam a Theodoto vocari, II. eius proram puppimque effe fyftema emanationis, quod non inepte ita IRENAEVS [r] expreffit: *Omnia ex Valentinianorum mente ad vnitatem recurrere, et omnes aeonas vnum effe, etfi in vnitate diftantes funt, et generant fine alterius complexu:* III. Fruftra itaque effe, qui fenfum vel orthodoxum, vel faltem tolerabilem magisque fanum doctrinae Valentinianae tribuunt, et de attributis diuinis in λόγῳ Dei habitantibus intelligendum effe, clamitant. IV. Perperam etiam et Valentinum et Orientalis philofophiae omnis patronos accufari, quod materiam tanquam mali principium aliquod NB. pofitiuum et coëxiftens fummo Numini adiunxerint. V. Facile autem conciliari poffe, qui Valentini haerefin filiam effe vel Platonicae vel Cabbalifticae philofophiae dicunt, cum vtraque ex eodem fonte haufta, in fundamentalibus articulis a Valentinianis deliriis non abierit. Rectius tamen VI. facere, qui vtramque philofophiam fororem magis Valentinianae dicunt, quam parentem, quo nomine Orientalis tantum philofophia hoc loco mactanda eft. VII. Mirum porro non fuiffe, quod haec fomnia tantum applaufum meruerint, cum ifta pfeudo-philofophia iam Pauli tempore tot hominibus impofuerit, vt ab ea cauendum fibi effe, monere neceffarium duxerit. VIII. Cum autem in affini haerefi haereret Alexandrina et Cabbaliftica philofophia, immo vtriusque non ignarum fuiffe, et quaedam etiam ab vtraque mutuum accepiffe Valentinum verifimile fit, factum inde effe, vt his philofophiae generibus folis patres Ecclefiae Valentinianam mataeologiam tribuerent, indeque IX. magnam odii, quod aduerfus philofophiam conceperunt, partem habuiffe originem. Quae omnia ftrictim expofita amplam attendenti exhibebunt occafionem haerefiologiam Sec. I, II et III, accuratiori perluftrandi oculo. Et ex his fupplenda et emendanda funt, quae alibi [s] de hac re diximus. Iam in ordinem viamque a longa digreffione ad patrum de philofophia iudicium redimus.

§. XII. VIII. Hactenus philofophiae, maxime Graecae, quae potiffimum in orbe Romano hoc nomine fuperbiebat, hoftes patres doctoresue Ecclefiae veteris offendimus, et luculentis teftimoniis, quomodo in eam animati fuerint, planum fecimus. Iam vt moneamus, feries fermonis poftulat, fuiffe tamen multos inter eos philofophiae Graecae peritos, nec ab ea in vfus vertenda reipublicae Chriftianae commodos abftinuiffe. Nempe in iuuentute eruditioni, quae tum temporis maxime vigebat, Graecae addicti, cum philofophiam Graecam didiciffent, non plane omnem eius notitiam eiurandam abiiciendamque effe cenfuerunt, fed, vt ferebantur pio pro re Chriftiana zelo, ita eam ad roborandam

VIII. Philofophia tamen poftliminio a PP. recepta, quos in vfus adhibita fit?

r) Lib. 2. c. 12. p. 128.

s) in opere Germanico hift. philof. T. IV. p. 1059. feqq.

dam tuendamque contra veritatis diuinae hostes fidem Christianam adhibendam esse statuerunt. Cui cum variae circumstantiae locum facerent, diuersis quoque id factum est modis. Nempe non tantum erat philosophiae gentilis odium, vt et prius cognita eiicerent ex animo, et noua sorderent, sed destinauerunt eius cognitioni nonnihil temporis, et recentiorum quoque philosophorum lectioni insudarunt, et opiniones barbarorum et Graecorum accuratiori studio excusserunt, vt eo abundantius haberent, vnde pharetras suas contra religionis purioris aduersarios instruerent. Ita vero prolixa lectione de omnis aetatis gentisque placitis eruditi et philosophicae historiae gnari aciem ornauerunt, scripturae S. veritates et doctrinae Christianae praecepta opposuerunt opinionibus philosophorum, institutaque comparatione vel absurda esse et falsissima philosophorum decreta, vel vbi vera sint, concinere effatis oraculorum sacrorum, eaque mire confirmare, demonstrabant, sicque philosophiae gentilis vsum aliquem ad veritatis Christianae demonstrationem admittebant. Qui licet mos seculi a C. N. primi non fuerit, vt supra obseruatum, secundo tamen post redditam orbi salutem id factum esse, hancque de vtilitate philosophiae ad roboranda defendendaque religionis Christianae dogmata opinionem obtinuisse, doctorum huius aetatis scripta testantur. Inter quos CLEMENS ALEXANDRINVS memorabili loco [r], postquam prolixe satis eos refutasset, qui *ex his, quae ad perniciem in mundum venissent, nihil commemorandum esse* contendunt, haec addit: *Primum quidem, etiamsi inutilis sit philosophia, si inutilem eam confirmare est vtile, iam vtilis est. Deinde nec fieri potest, vt ii Graecos condemnent, qui nuda de eorum decretis dictione vtuntur, si non vna sigillatim ad ea aperienda descendant resque ad cognitionem. Est enim vel maxime fide digna probatio, quae est cum experientia, quoniam vel perfectissima inuenitur demonstratio eorum, quae sunt damnata, cognitio. Multa itaque licet ad finem non conferant, artifici tamen ornamentum afferunt. Et alioquin varia ac multiplex doctrina et varie probat id, quod adducitur, et catechumenis admirationem afferens, ea quae sunt praecipua dogmata ad eorum, qui audiunt, persuasionem, et ad veritatem constituit. Est autem fide digna eiusmodi oblectatio, per quam ab aliis vituperatam studiosi admittunt veritatem, ad hoc vt neque ipsa philosophia vitae perniciem afferat, cum sit rerum falsarum atque malorum operum artifex, quam nonnulli falso affirmant esse euidentem veritatis imaginem, donum Graecis datum diuinitus; neque nos a fide auellamur, a fraudulentae artis veluti quibusdam decepti praestigiis. Sed vt dicam, maiori adhibito munimento, exercitationem aliquam fidei demonstratiuam vtcumque dogmatum, dum inter se conferuntur, veritatem oppositio conciliat, vnde consequitur cognitio: non quod primum obtineat philosophia locum, sed quod* per

r) Stromat. L. I. p. 278.

per eum fructum qui capitur ex cognitione verae comprehensionis firmam ac stabilem suscipiamus persuasionem, propter eorum, quae intelliguntur scientiam etc. Simili fere modo praeter alios HIERONYMVS [v], qui ad exemplum Origenis, Methodii, Eusebii, Apollinarii et Quadrati prouocat, eorumque responsiones conferre cum obiectionibus philosophorum Celsi, Porphyrii, aliorumque iubet, Clementem quoque Alexandrinum, Hippolytum, Iulium Africanum, Dionysium Alexandrinum, aliosque laudat, hosque omnes ait, *in tantum philosophorum doctrinis suos infarcire libros, vt nescias, quid in illis primum admirari debeas, eruditionem seculi an scientiam scripturarum.* Maxime vero in hoc argumento versabatur sanctorum virorum diligentia, vt ostenderent, neque legislatorum seueritatem, neque philosophorum sapientiam et praecepta efficere potuisse, vt ingenia vere mitescerent, et ad humanitatem atque honestatem redirent: adeoque sublimiori sapientiae manifestatione opus fuisse, quae ex coelo profecta non doceret modo homines, sed vi quoque diuina conuerteret, de quo argumento pulchra sunt, quae habet S. CHRYSOSTOMVS [x] verba, quae, ne nimii simus, non exscribimus. Neque vero opponendi tantum philosophiae gentili puriora Christianae religionis dogmata caussa, eius vsum aliquem agnoscendum esse statuebant, sed et ad illustrandam eam confirmandamque multum facere posse contendebant. Cum enim veritates multas sparsim per philosophorum sectas detexissent, iis in vnum collectis, purioris alicuius philosophiae gentilis systema quoddam formabant, idque obtrectatoribus religionis Christianae obiiciebant, ostendentes, caussam eos habere nullam, cur tantopere placitis Christianae religionis oblatrarent, ea enim, quae sana humanamque rationem decentia in ipsorum philosophia inuenirentur, elegantius multo solidiusque inter Christianos doceri. Quo modo et calumniatores philosophos in ruborem dabant, et animos rectos et rationis patientes ad audienda veritatis Christianae, quae parabant, praesidia, instruebant. Multa in hac applicatione philosophiae Graecae et barbaricae patrum industria fuit, qui seculo secundo, tertio quartoque floruerunt. Inter quos luculento simili rem illustrat CLEMENS ALEXANDRINVS [y] scribens: *Καθάπερ γὰρ οἱ γεωργοὶ παραρδεύσαντες τὴν γῆν, εἶθ' οὕτω σπέρμα καταβάλλουσιν· οὕτω δὴ καὶ ἡμᾶς τῷ ποτίμῳ τῶν παρ' Ἕλλησι λόγων, προαρδεύομεν τὸ γεῶδες αὐτῶν, ὡς παραδέξασθαι τὸ καταβαλλόμενον σπέρμα πνευματικὸν, καὶ τοῦτο εὐμαρῶς ἐκτρέψαι δύνασθαι. Quemadmodum terram prius rigant agricolae, deinde sic semen iniiciunt: ita etiam nos eo, quod bibi potest ex Graecorum scriptis, id quod in eis est terrestre, prius irrigamus, vt suscipiant spirituale semen, quod deiicitur, et id facile possit alere.* Paria passim inculcat, prolixeque hanc animorum

v) Epist. 84. ad Magn. x) Homil. V. in epist. ad Titum. y) l. c. p. 278.

morum praeparationem per philosophiam Graecam commendat, eamque cum disciplinis comparat [z] encyclicis, vel inferioribus, quae superioribus inseruiunt. Eadem ratione praecipiunt BASILIVS, qui peculiari *homilia adolescentes de vtilitate ex libris gentilium percipienda* erudiuit, simili desumto a tinctoribus, qui, vt colores eo felicius inducant pannis, eos prius alio colore tingunt [a]. Eius exemplum secutus est discipulus GREGORIVS THAVMATVRGVS, qui in *panegyrico in Origenem* plurima dixit hanc προπαιδείαν egregie illustrantia, lucemque studio inter Christianos literario et philosophico, quale isto quidem seculo viguit, amplissimam accendit. Neque tamen haec ita accipienda sunt, quod philosophiam ad salutis notitiam animique emendationem necessariam hi doctores ecclesiastici postulauerint: immensum enim inter has secularis scientiae scintillas et aeterna veritatis coelestis lumina discrimen ponebant, et his reliqua profana omnia subiiciebant, cuius illustre exemplum est GREGORIVS NAZIANZENVS, pie et eleganter canens [b]:

> Μοῦνον ἐμοὶ φίλον ἔσκε λόγων κλέος οὓς συνάγειραν
> Ἀντολίητε, δύσις δὲ, καὶ Ἑλλάδος εὖχος Ἀθῆναι.
> Τοῖς ἐπὶ πολλ' ἐμόγησα πολὺν χρόνον· ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς
> Ἐίξαντας μεγάλοιο Θεοῦ λόγῳ.

Quae ita vertit BILLIVS:

> *Sola meum ardenti pectus stimulauit amore*
> *Doctrina, Argolicae quam gloria gentis Athenae*
> *Quaesiuere mihi, solisque occasus et ortus:*
> *In qua multum operae posui, durosque labores*
> *Tempore non paruo subii, sed et hanc quoque Christi*
> *Ante pedes humilem pronamque iacere coëgi*
> *Diuino verbo cedentem.*

Alia passim occurrentia, quae ex parte quoque collegit FRANC. BALTVS [c], tacemus. Talem cum philosophiae Graecae vsum patres nossent, et experientia didicissent, haud infeliciter ita pro veritate religionis Christianae pugnari posse, discipulos, quos habuerunt, suos eadem ratione instituerunt. Sicque in schola catechetica Alexandrina Clemens Alexandrinus Origenem et Pantaenum, Origenes Gregorium vtrumque, hique porro discipulos suos erudiuerunt. Ex quibus GREGORIVS THAVMATVRGVS [d], summis quantum potest, laudibus Origenem extollit, *quod innumeris se et condiscipulos vocibus ad philosophandum instigauerit, non vno duntaxat die, sed pluribus, praesertim diebus illis primis, quibus illum accesserint, isti ceu iaculo aliquo ser-*

z) Strom. L. I. p. 282. 283.
a) Conf. ORIGENES philocal. c. 13.
b) Carm. 1. p. 33.
c) l. c. L. III. c. 1. p. 386. seqq.
d) loc. cit.

ſermone illius, et quidem a primo ſtatim colloquio. Id quod tantam in animis ipſorum vim habuiſſe dicit, vt cum primo torquerentur, haererentque, num in philoſophiae ſtudio fortiter perſiſterent, deſiſtere tamen non potuerint, ſed verbis eius tanquam maiori neceſſitatis ſtimulo ad ipſum attraherentur, donec verbis ſuis, velut praeſtigiis captos artibus ſuis tandem huc adduceret, vt doctrinae eius non ſecus, ac ſtatuae immobiles affigerentur. His alia iungenda cauſſa eſt, quae poſtliminio in ſcholas doctorum Chriſtianorum reduxit philoſophiae omnisque literaturae Graecae ſtudium. Nempe quae naſcentis religionis Chriſtianae tempore, quo ſimplicitati ſtudebant viri ſancti, qui eccleſiam plantabant, exulauerat eloquentia, eo quod ad homines illiteratos plerumque diſſerendum eſſet, ea redibat in Eccleſiam, cum docti viri illi reipublicae ſacrae nomen darent, et qui elegantiori cultu ornati erant, illi adhaererent. Maxime vero eloquentiam ſeculo ſecundo et ſequentibus excolebant ſophiſtae, qui cum philoſophiam quoque amplexi eſſent, diſſertationibus philoſophicis eloquentiae ſpecimina dantes, nomen ſibi oratorum et philoſophorum ſimul acquirebant, cuius exemplum eſſe poſſunt Maximus Tyrius, Themiſtius, Porphyrius aliique, ex Eclecticorum grege. Eloquentiam itaque in Eccleſiam quoque introductam ſtudioſe venantes, qui doctorum munere fungebantur, vt nimirum non plebis tantum auribus, ſed doctis quoque ſummisque viris placerent, et ad diſertiſſimorum virorum exemplum ſermonis nitorem et dulcedinem componere tentantes, auide legerunt philoſophorum et oratorum libros, et vno ſimul labore elegantiores quoque diſcebant literas. Qua ratione etiam emolumenti aliquid afferre ſe poſſe ciuitati Chriſtianae ſperabant, eo quod aures magis vaciuas commodaturi eſſent gentiles, ſi eleganter diſſerere audirent Euangelii praecones, quam ſi nudam ſimplicemque veritatem faſtidientibus offerrent auribus. Receſſiſſe doctores Eccleſiae hac in re ab exemplo Apoſtolorum, non in eloquentiae humanae perſuaſionibus Euangelium praedicantium, ſed vim ſpiritus in ſimplicitate demonſtrantium omnino certum eſt, nec inficiandum, collapſae hoc nonnihil puritatis primitiuae Eccleſiae documentum eſſe, vnde ſeculo demum ſecundo atque tertio hoc eloquentiae ſtudium inter Chriſtianos inualuit. Ignoſcendum tamen hoc eſt viris cetera piis atque candidis, tum quod patriae diſciplinae aſſueti a iuuentute eloquentiae ſtuduiſſent, tum quod neceſſitatem Eccleſiae id poſcere crediderint, vt nempe delicatae gentilium aures eo facilius ad audienda veritatum diuinarum praeconia illicerentur. Prolixe hanc rationem inſeruiendi Eccleſiae tuetur Clemens Alexandrinus, cauſſatus omnia ita doctorem publicum fieri omnibus, et non Iudaeis tantum Iudaeum ſecundum legem, ſed et Graecis per Graecam literaturam, vt omnes lucretur, cuius exemplum ſecutus eſt Origenes, huncque diſcipuli eius reliqui, qui hoc ſtudio Eccleſiam repleuerunt. Veriſimile itaque videtur ab ipſo Cle-

 mente

mente Alexandrino vel ei aetate ſuppari hunc morem in Eccleſiam fuiſſe introductum, cum ineunte ſeculo ſecundo nondum hoc eloquentiae profanae ſtudium floruerit. Id quod de ſe ipſo fatetur IRENAEVS [e], excuſans ſeſe, quod rhetorum artes non calleret, nec eorum ornatu libros ſuos pingeret, et de S. Iuſtino obſeruat PHOTIVS [f], *eſſe eum ad philoſophiae tum Chriſtianae, tum profanae ſummum faſtigium euectum, multiplicisque eruditionis et hiſtoriarum copia circumfluentem, ſed rhetorico artificio natiuam philoſophiae ſuae pulchritudinem pingere non ſtuduiſſe.* Aliter enim Alexandrini ſolebant, qui curioſe admodum et eloquentiae et literaturae et philoſophiae Graecae laudem affectabant, teſtibus AMMIANO MARCELLINO [g] et Anonymo geographo vetere, a DIONYSIO GOTHOFREDO edito [h]. Certe alios hanc in rem ante Clementis Alexandrini aetatem non habuit, quos produceret BALTVS [i], cum philoſophiam Graecam ob eloquentiae ſtudium a patribus cultam fuiſſe ſibi demonſtrandum ſumſiſſet. Praeſtantiſſimum tamen, quem credebant viri pii atque docti, vſum philoſophiae gentilis in ſacris Chriſtianis in eo ponebant, quod mores formari atque emendari ita poſſe crederent, ſi, quae ſanius atque melius dicta a gentilibus philoſophis eſſent, diligenter ex omnibus ſectarum praeceptis eligerent, et decretis Chriſtianae ſcholae ſtudioſe adaptarent, et ad normam Sacrae Scripturae emendando exigendoque ethicam quandam Chriſtianam multis numeris, quam gentes ſolebant, perfectiorem exhiberent. Id propoſitum habuit facundiſſimus Mediolanenſium praeſul AMBROSIVS, qui cum de officiis ſcribendum ſibi argumentum ſumſiſſet, (quam philoſophiae moralis partem Stoicos potiſſimum coluiſſe conſtat) philoſophorum tractationem ad Chriſtiana praecepta transferre conatus eſt. Vnde mox in limine monet [k], *officii nomen non philoſophorum tantummodo ſcholae aptum eſſe, ſed etiam in ſcripturis reperiri diuinis, eo tantum diſcrimine, vt cum philoſophi honeſti atque vtilis actionis rationem metiendam eſſe a vita ciuili dicant, Chriſtiani, quid deceat et honeſtum ſit, futurorum magis, quam praeſentium metiantur formula, nihilque vtile eſſe definiant, niſi quod ad vitae aeternae proſit gratiam.* Vnde haud indiligentem Stoicorum, et, qui eorum plerumque veſtigiis inſiſtit, Ciceronis imitatorem in hoc libello agnoſcas, qui eorum more fontes honeſti ſiue virtutis quatuor ponit, prudentiam, iuſtitiam, fortitudinem et temperantiam. Eadem prorſus ratione moralem Stoicorum diſciplinam in Eccleſiam traduxit auctor *enchiridii Epicteti*, quod ad Chriſtianorum praecepta inflexiſſe dicitur NILVS monachus vel aſceta Aegyptiacus. Quem ab hac accommodationis culpa et introducti in Eccleſiam Stoiciſmi labe purgare quidem conatur LEO ALLATIVS [l], cauſſatus: „Neque

e) loc. cit. L. I. p. 3.
f) Cod CXXV. p. 162. ed. Hoeſch.
g) L. XXIX. c. vlt.
h) p. 29.
i) l. c. L. III. c. 2. p. 400. ſeqq.
k) L. I. c. 8. T. I. p. 5. ed. Baſ.
l) De Nilis p. 41. ed. Fabric.

„Neque fuccum, neque colorem dictionis Nilanae in hoc enchiridio immutato, neque fpeciem eius deprehendi: Nec videri verifimile, Nilum „alias eloquentiffimum, et Chriftianae philofophiae promum condum, „a Stoica philofophia praefidia vitae Chriftianae emendicauiffe. Neque „id agere fuftinere potuiffe virum Chriftianae religionis exemplar ipfiffimum, eo quod in alieno choro pedem pofuiffet, fi ex gentilium moribus et Stoica familia afcetis modum imponere conftituiffet, et ab iis „praecepta viuendi petiiffet, quorum nomina tam ftudiofe deleuerit. „Etiam in Cod. Mfc. Nili opufcula continente huic foli praeter reliqua „omnia non Nili fed Epicteti nomen praeponi etc.„ Parum tamen ponderis habere hanc apologiam facile fuboluerit illi, qui nafum habet. Fruftra enim ad vnius codicis auctoritatem prouocat Allatius, cum codices Nili fcripta continentes Nilo hoc enchiridium tribuant; neque Nili dictio fucculenta potiffimum requiri poteft, qui ab Epicteto fcriptum in paucis quibusdam tantummodo mutauit emendauitque, eoque fine id ad normam doctrinae Chriftianae refinxiffe videtur, vt libellus ab aliquot iam feculis lectus, fublatis, quos rebatur, Stoicis erroribus, tuto et fine offenfa ab afcetis euolui poffet: ad quem obtinendum neque infigni mutatione Nili genium referente opus erat, neque praefixum requirebatur Nili nomen, qui ipfe auctor libelli, licet a fe immutati, non fuiffet. Neque vero mirabitur hanc afcetae Chriftiani curam, Stoicam philofophiam in Chriftianam rempublicam traducendi, qui, quae hactenus differuimus, attente confiderauerit, notaueritque magnum, quod huius aetatis homines Chriftiani fouerunt ftudium, ea quae pulchre a philofophis gentilibus dicta videbantur, fibi vindicandi. Quod eo magis accendi oportebat, cum tanta huius libelli effet exiftimatio, vt, cum ipfum Epictetum auctorem non agnofcat, ab homine Chriftiano confcriptus quibusdam videretur, qua in opinione ipfum Nilum fuiffe, valde verifimile eft. Qui tamen ea in re nihil fecit a moribus Chriftianorum abhorrens. Ipfe enim ORIGENES [m] refert, *Platonem folis doctorum tantum teri manibus, Epictetum vulgo quoque lectorum admirabilem effe, vtilitatis nomine, quod fe praeceptis illius admonitos proficere fentiant.* Talis cum fuerit communis de hoc libello perfuafio, an verifimilitudinis migrat limites, Nilum feuerioris difciplinae moralis, qualem Stoici vrgebant, patronum rigidum, fancto zelo accenfum, cum hunc librum vbique legi cerneret, emendatis eiectisque iis, quae offendere doctrinam Chrifti videbantur, eum afcetis intuendum obtuliffe? Qua in re licet teftes, quos pofcit Allatius, defint, qui ipfe tamen fuae fententiae adftipulantem adducit neminem, ita tamen haec fententia comparata eft, vt nihil Nilo tribuat, quod non foliti fint Chriftiani illorum temporum, praecipue Sec. V facere, quo fimplicitas aeui apoftolici valde ad affectatam philofophiae Graecae eruditionem defecit, vt vel vnius Synefii exemplum

m) Contra Celf. L. VI. init. p. m. 283.

emplum probat. Quicquid autem de auctore est, illud certum est, in hoc libello Stoica praecepta ad doctrinam Christianorum moralem transferri, et ex hac ista emendari. Id quod sufficit ad probandum, hoc quoque nomine philosophiae gentilis vsum Christianos veteres adhibuisse.

IX. Cum cautione philosophia gentilis in vsus Christianos traducta.

§. XIII. IX. Neque tamen sine cautione hoc opus suscipiendum, sed huic se pelago prouide neque sine cynosura committendum esse, viri cordati piique, qui philosophiae gentilis vsum aliquem in Ecclesia esse posse dictabant, subinde monebant ingeminabantque. Eos enim non latebat, quantam fidei iacturam fecerint homines incauti, qui seducti a philosophia ad sensus peruersos doctrinasque minus sanas diuerterunt. Vt itaque suos caute agere docerent, 1. non fidendum esse omnibus, nec simplici et incauto oculo intuenda omnia, sed distinguenda accurate mala a bonis, falsa a veris, et ab illis auertendum esse animum monebant. Quam in rem eleganter in ea ipsa oratione, qua vtilitatem ex libris gentilium percipiendam delineauit, adolescentes ita monet BASILIVS: Τοῦτο μὲν οὖν αὐτὸ καὶ ξυμβουλεύσων ἥκω, τὸ μὴ δεῖν εἰς ἅπαξ τοῖς ἀνδράσι τούτοις, ὥσπερ πλοίου τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ὑμῶν παραδόντας, ᾗπερ ἂν ἄγωσι ταύτῃ ξυνέπεσθαι, κ. τ. λ. *Moneo, ne scriptoribus illis mentes vestras omnino, quasi nauis gubernacula tradatis, ita vt eos, quocunque ducunt, sequamini, sed quae tantum in his vtilia erunt, volo vos consectari, ac nosse pariter quae sint reiicienda &c.* Cuius exemplum postea a poëtis affert, et *iis tantum mentem adhibendam* monet, *quae bonorum hominum facta dictaque enarrauerunt, illaque imitanda, quando vero ad nefarios homines venerint, haec omnino vitanda, auresque obstruendas esse.* 2. Ad finem, ob quem leguntur scripta philosophorum, identidem respiciendum esse praecipiebant, hoc enim indice iudicandum esse, quid vtile, quid non, vt hoc tanquam herbae venenatae fugiatur, illud vt succum largientes flores decerpatur. Pulcherrime ea de re praecipit GREGORIVS NAZIANZENVS [*], dignus qui ipse audiatur:

Haec cum tuaeque sint opes fidae et tibi,
Serua bonisque disciplinis expoli,
Historica scripta perlegens vincta et metris,
Colensque studia sedula eloquentiae,
Et tradiderunt quae Sophi subtiliter.
At ista, quaeso, cuncta fac cautus legas,
Prudenter ex his colligens, quid vtile,
Fugiensque quicquid noxium est et pestilens.
Apis aemulari cura sit sapientiam,
Quae flore in omni sessitans, ex singulis
Idonea carpit, esse quod videt vtile.

3. Porro

*) Iamb. ad Seleuc.

3. Porro non ignorabant viri doctissimi, illa quoque, quae bona sunt in philosophorum libris, innumera admixta habere mala, contaminataque esse erroribus intolerabilibus, multa non ferenda paucis vtilibus et commendandis inspergi: haec itaque separanda, tollendasque paleas a tritico scoriasque a metallo puriore inculcabant. Quam viam se iniuisse *exemplo Pauli apostoli edoctum, qui didicerit a vero Dauide extorquere de manibus hostium gladium, et Goliathi superbissimi caput proprio mucrone truncare*, et ita rem instituisse scribit HIERONYMVS[o], *vt sapientiam secularem propter eloquii venustatem et membrorum pulchritudinem de ancilla atque captiua Israelitidem faciat, et si quid in ea mortuum, et idololatriae, voluptatis, erroris, libidinum, vel praecidat, vel radat, et mixtus purissimo corpori vernaculos ex ea generet Domino Sabaoth.* 4. Sed hoc quoque iubebant cauere, ne ancillae adhaerentes dominam obliuiscerentur vel contemnerent, sed philosophia in seruitium fidei redacta Scripturae sacrae toti se traderent, neque illius diligenti studio ab hac auocari se paterentur. Vnde cum grauiter obiurgasset CLEMENS ALEXANDRINVS[p] eos, *qui ancillarum inescati philtris contemserunt dominam philosophiam, et consenuerint alii quidem in musica, alii vero in geometria, alii autem in grammatica, plurimi autem in rhetorica*, eos quoque corrigit, *apud quos secularis philosophia in maiore est existimatione, quam domina, vt Agar olim apud Abrahamum, hunceque imitandum esse monet dicentem: ecce ancilla in manibus tuis, vtere ea vt libet, quasi diceret, secularem quidem amplector doctrinam, et vt iuniorem, et vt conseruam, scientiam autem tuam, vt perfectam dominam honoro et colo.* Eadem inculcauit Didymus Alexandrinus apud IOAN. DAMASCENVM[q], qui videndus. 5. His tandem, vt cuncta sepe quasi munirent, addebant, examinandas esse philosophorum opiniones ad fidei normam, diligenterque attendendum, quid conueniat, quid dissonet: nihil autem pro salutari ad vitam dogmate recipiendum esse, quod non cum doctrina Christiana conueniat. Quem in finem AVGVSTINVS[r] *recte*, fatetur, *videri sibi, studiosis et ingeniosis adolescentibus, et timentibus Deum beatamque vitam quaerentibus, salubriter praecipi, vt nullas doctrinas, quae praeter Ecclesiam Christi exercentur, tanquam ad beatam vitam capessendam secure sequi audeant, sed eas sobrie diligenterque diiudicent, in ceteris autem doctrinis, quae apud gentes inueniuntur, omnibus tenendum esse, ne quid nimis diligatur.* Qui alio loco[s] candide aperit, quod ipsi damnum huius rei neglectus attulerit, fatendo: *Cum accessisset ad Scripturam sacram, visam sibi fuisse indignam, quam Tullianae dignitati compararet; tumorem enim suum refugisse modum eius, et aciem suam non penetrasse interiora eius: et quamuis ea esset, quae cresceret cum paruulis, dedignatum tamen*

o) Ep. ad Magn. conf. ep. 146. p) l. c. p. 284. q) Sacr. parall. T. II. opp. p. 685. r) De doctrina Christ. L. II. c. 39. s) Confess. L. III. c. 5.

men se fuisse, esse paruulum et turgidum fastu sibi grandem visum fuisse. Idem pluribus contigisse LACTANTIVS [r] refert: *Nutant enim*, ita scribit, *plurimi, ac maxime, qui literarum aliquid attigerunt. Nam et in hoc philosophi, et oratores et poëtae perniciosi sunt, quod incautos animos facile irretire possunt suauitate sermonis.* In sequentibus autem multos ex hac caussa taedium cepisse Scripturae sacrae obseruat. Talia innumera fere apud patres Ecclesiae veteris occurrunt, quae heic adducere omnino locus non patitur. Videndus autem, qui diligenter in eo argumento versatus est FRANCISCVS BALTVS [u]. Pulchre recteque haec omnia moneri, aequus iudex fatebitur quilibet: ast addendum erat, non amplectendam esse nebulam pro Iunone, nec carbones pro thesauris, et suspecta atque noxia philosophorum dogmata pro veritatis particulis habenda, sicque comparationem philosophiae gentilis cum Christiana religione et scriptura sacra caute instituendam, nec obtorto collo in commoda R. C. trahenda esse, quaecunque externa specie concordiam mentiuntur. Hoc enim cum negligerent viri cetera pii doctique, omnes illae cautelae impedire non potuerunt, quo minus frequenter laberentur, vt alibi [x] iam monuimus. Perplacet κριτικωτάτου PHOTII [y] iudicium de Anonymi *testimoniis de Christo ex gentilium scriptis: Etsi laborem viri ac scopum cordatus nemo merito reprehendat, ipsum tamen opus non perinde se habet. Non solum enim dissentanea saepe in multis dicta diuinae nostrae fidei accommodare nititur, verum etiam fabulas ac somnia, quae vel ab ipsismet, qui prodiderunt scriptoribus, si quid saperent, irrideantur, quae tamen ille Christianae fidei nostrae conducere adeo affirmare non veretur, vt studiose quoque fabularum et somniorum alienum sensum in veros, pios, purosque ac sinceros diuini dogmatis sensus traducat, vnde vt emolumentum omnino nullum verae religioni attulisse, ita criminandi occasionem cauillantibus praebuisse non iniuria videatur. Ostendere siquidem deinceps gentes poterunt e nostris quosdam, qui ad commendandam religionem nostram (quae sola pura est ac vera, neque vlla praeterea re opus habet) eiusmodi adhibeant, quae nihil ad rem pertineant, quin maximam potius partem prorsus aliena sint, qui res illorum conciliare cum nostris conentur, a quibus tamen nihilo minus, quam a lumine tenebrae, disiuncta sunt.* Quae prudenter atque accurate dicta etiam ad veteres istos pro religione Christiana athletas suo modo pertinere, fatebitur, quisquis antiquitatis et auctoritatis praeiudicium eiurauerit, et quam difficili cautelarum criticarum negotio res tractanda sit, intelligit.

X. Vera de PP. philosophia sententia.

§. XIV. X. Ex dictis manifestum esse putamus, quae doctorum Ecclesiasticorum sententia de philosophia gentili fuerit, et quid de philosophia

r) Instit. L. V. c. 1.

u) l. c. L. III. c. 19. p. 505. seqq.

x) De compar. phil. gentilis cum Scr. S. caute instituenda, Or. Vindel. Mel. I.

y) Cod. CCLXX. p. 197.

phia veterum Christianorum, praecipue eorum, qui patres Ecclesiae veteris dici solent, statuendum sit? Nempe valde illi falluntur, qui fuisse eos philosophos professione vel secta tales sibi persuadent: hoc enim nec conditio eorum munusque poscebat, nec Graecae philosophiae indoles, qualis tum erat, facile admittebat; sed in id connitebantur viri optimi, vt cum docendi munus in ciuitate Christi accepissent, strenue officio facerent satis, populum erudirent, aduersarios prosternerent, veritatem religionis Christianae defenderent, et philosophiam quandam domesticam, quam a barbaris, id est Hebraeis, se accepisse dicebant, statuminarent, hisque finibus eam, quam multi satis amplam possidebant, philosophiae gentilis notitiam et lectionem librorum huc pertinentium attemperarent. Quo nomine et respectu ex philosophorum choro, paucis quibusdam exceptis, recte excluduntur. Quod vbi accurate tenetur, euitari possunt verborum contentiones et pugnae, in quas inciderunt viri quidam docti, qui de Platonismo patrum disputauerunt, eumque ita vel affirmauerunt vel negarunt, vt vel philosophos Ecclesiae doctores facerent, vel omnem illis philosophiae cognitionem denegarent. Quorum prius factum est, cum obseruarent viri eruditi, patres multos philosophorum gentilium libros legisse, et nonnullis reiectis haud pauca sibi vindicasse, dogmatibusque philosophorum doctrinas sacras nonnunquam accommodauisse: posterius tenuerunt alii, cum graues patrum inuectiuas in philosophos et philosophiam gentilem legissent, eaque notassent loca, quibus errores detestandos illi obiecerunt. In quo vtriusque partis iudicio a mente patrum praeter fas receditur. Ex adductis enim eorum locis atque testimoniis sole meridiano clarius est, non reiecisse eos omnem prorsus philosophiam, et tanquam inutilem et damnosam proscripsisse; sed vbi semel a simplicitate apostolica discessissent, philosophiae etiam gentilis studium seruauisse suis limitibus circumscriptum certisque modis determinatum, et discipulis quoque suis commendauisse: non vero id sibi ἔργον posuisse, sed ancillae instar philosophiae notitiam ad inseruiendum dominae, theologiae, habuisse, et disciplinarum encyclicarum atque προπαιδευμάτων et progymnasmatum loco admisisse, huncque vsum restrinxisse partim ad veritatis diuinae contra insultus philosophorum gentilium defensionem, partim ad doctrinarum sacrarum corroborationem, partim ad eruditionis et eloquentiae elegantiam. Ex quo, nisi nos iudicandi fallit acies, sequitur, non id habuisse pro scopo doctores Ecclesiae, vt philosophos se praestarent, certaeque se sectae, more Graecorum addicerent, vel quaedam ex diuersis sectis dogmata conciliando eligendoque sectariam quandam philosophiam, nouamque sectam, vt Eclectici fecerunt, conderent, hancque philosophiam suam aliis iterum traderent; sed adhibuisse eos philosophiam tantum ad illustrandas confirmandasque atque defendendas veritates illas, quas hoc aduersus hostes R. C. praesidio opus habere crederent, vel ad confun-

dendos quoque philoſophos gentiles, qui vehementer doctoribus Chriſtianis obluctabantur, vtiles atque efficaces putarent. Quare non quaerenda ſunt apud eos φιλοσοφούμενα proprie ſic dicta, quae argumentum aliquod deductis ex principiis ſuis confectariis, ratione duce, examinant; miſcent enim in diſſertationibus ſuis ſemper rationis, reuelationis et traditionis principia, et communi quaſi ex fonte, ἀμεθόδως ſaepe, ſi fatendum, quod res eſt, ſua hauriunt, vt vel ex ſolis, quas pro religione Chriſtiana ſcripſerunt, apologiis diſci poteſt. Eximendi itaque ſunt ex philoſophorum numero, quam perſonam ſuſtinere ipſi pii viri erubuerunt, et grauiter ideo in philoſophiam inuecti ſunt, vt ex illis, quae hac de re BALTVS [a] collegit, teſtimoniis manifeſtum eſt. Quod ſi patres Eccleſiae, hac quidem ſignificatione, philoſophi non ſunt, neque Platonici dici debent vel poſſunt; id quod facile conceſſerimus Balto, tantis animi motibus contra Platoniſmum patrum illo argumento pugnanti, quod Graecam philoſophiam culpauerint, nec vlli ſectae adhaeſerint. Tales enim Platonicos inter patres reperiri, (ſi paucos quosdam, Syneſium huicque ſimiles excipias, qui Eclecticae ſiue Alexandrinae philoſophiae ex profeſſo, quod aiunt, adhaeſerunt,) quales Speuſippus, Xenocrates, Polemo, veteres, vel Apuleius, Plotinus, Porphyrius, iuniores fuerunt, nemo forte dixit vnquam, certe dicet nemo, qui Eccleſiaſticorum ſcriptorum libros cum attentione legit: licet ad excuſandum eum Platoniſmum, qui illis tribui ſolet, non ſufficiat, vt infra dicemus. Quod ſi vero patres Eccleſiae philoſophi dicendi non ſunt, nullam eos quoque ſectam prae aliis ſibi deamatam delegiſſe ſequitur. Cum enim per omnia ſectarum Graecarum, quae eo tempore florebant, quo Chriſtiani in ſcholis gentilium philoſophorum inſtituebantur, ſyſtemata graues errores ſerpere, immixtaque paucis quibusdam bonis innumera falſa atque deteſtanda deprehenderent, quibus conuelli religionis Chriſtianae dogmata, et ciuitatis ſacrae fundamenta tantum non euerti videbant, graue ideo in omnes ſectas odium conceperunt, nec vlli ſectae pepercerunt, rati nullam eorum adeo innocentem eſſe et ita ſana continere dogmata, vt non Chriſtianis placitis contradiceret, quamuis in quauis ſecta reperiri veritates quasdam ſacris doctrinis conſonas putarent. Non ineleganter ea de re diſſerit LACTANTIVS [a], qui *ſummam veritatis*, id eſt, ſyſtema aliquod cohaerens et nullo in loco vel ſaltem fundamento deficiens, *non comprehendiſſe* ſcribit, *nec comprehendere potuiſſe philoſophos, quamuis ea fere, quibus ſumma ipſa conſtat, et viderint et explicauerint: ſed diuerſos ac diuerſe illa omnia protuliſſe: non annectentes nec cauſſas rerum, nec conſequentias, nec rationes, vt ſummam illam, quae continet vniuerſa, et compingerent, et implerent. Facile autem eſſe, docere, pene vniuerſam veritatem per philoſophorum ſectas eſſe diuiſam; nec enim ſe philoſophiam euertere,*

a) Defenſ. patrum Platoniſmi accuſat. L. I. toto.

a) Inſtitut. diu. L. VII. c. 7.

tere, vt Academici ſolent, quibus ad omnia reſpondere propoſitum ſit, quod ſit potius calumniari et illudere; ſed docere ſe, nullam ſectam fuiſſe tam deuiam, nec philoſophorum quenquam tam inanem, qui non viderit aliquid ex vero. Sed dum contradicendi ſtudio inſaniant, dum ſua etiam falſa defendant, aliorum etiam vera ſubuertant, non tantum elapſam ipſis veritatem eſſe, quam ſe quaerere ſimulauerint, ſed ipſos eam potiſſimum ſuo vitio perdidiſſe. Haec Lactantius grauis hoc in loco ſectariae philoſophiae inſectator. Similem in modum Iuſtinum Martyrem de philoſophia ſectaria ſtatuiſſe, ex diuerſis, quas tentando explorauerat ſectis, quarum nulla ei ſatisfecit, abunde liquet. Affert aliam huius patrum odii in ſectariam philoſophiam Graecorum cauſſam FRANC. BALTVS [b], hoc loco ſine examine non praetermittendam. Nempe putat: philoſophiae Graecae auctoritatem inde potiſſimum enatam, quod et partem gentilis conſtitueret religionis, et praeſtantiorem magisque rationalem eius partem conſiceret, hanc ei inuidiam apud Eccleſiae doctores conflaſſe. Cum enim viderent, iſta auctoritate retineri multos et deterreri, quo minus ſacra Chriſtiana amplecterentur, nihil eos magis obeſſe rebus Eccleſiae proſperis credidiſſe, quam diuiſam per Graecorum ſectas theologiam gentilem, indeque omnes eos quoque ſectas reieciſſe, eo quod ita totum gentilis religionis neruum euerti crederent. In qua obſeruatione verum quidem eſt, philoſophorum de Deo rebusque diuinis opiniones prudentum religionem conſtituiſſe; ſed, id communem plerorumque opinionem fuiſſe, probari non poteſt, et ad paucos quosdam ex innumera reliquorum turba, qui philoſophari coeperunt, hocque medio ſuperſtitionis in religione dominantis turpitudinem et ἀλογίαν detexerunt, pertinet. Id quod inde luculenter probatur, quod philoſophi plerumque gentili theologiae, qualis inter ſacrificulos obtinebat, et hominibus ſeruanda et religioſe cuſtodienda tradebatur, infenſiores fuerint, inque illam vel publice, vel clanculum inſurrexerint, vt et vetus hiſtoria philoſophica, in Socrate, Ariſtotele, Diagora, Epicuro, et iunior, in exemplo Luciani teſtatur. Neque primum philoſophorum ſyſtemata aggreſſi ſunt doctores Eccleſiae, qui contra gentilem philoſophiam pugnarunt, ſed ante omnia ſuperſtitionis in religione publica legeque patria recepta dominantis ineptias, turpitudinem, contradictiones, et abſurditatem detexerunt; hacque demum euerſa ad philoſophos ſe conuerterunt. Inter quos cum inuenirent multa, nec abſurda, nec a ratione atque veritate aliena, quae nec negare poſſent nec reiicere, has veritatis reliquias pro ipſa gentilis religionis anima habere, inque eas tantis inuectiuis inſurgere non poterant, ſed haec veritatis veſtigia pro latrociniis habebant furtisque, quibus Hebraeis ſuae facultates ereptae fuiſſent, vt ipſe Baltus aliquoties recte annotauit. Aſt id ipſis ſummo erat offendiculo, quod inter quaedam

b) L. c. L. II. c. 18. p. 221. ſeqq.

dam pulchra et veritati ſumme affinia mille falſa et inepta occurrerent, ſicque a capitalibus erroribus nulla ſecta ita eſſet immunis, vt inueniri poſſet ſyſtema aliquod, quod naeuo inſigni et cum Chriſtiana veritate aperte pugnante careret, quodque non veritates quasdam ab aliis propugnatas, et ſacris literis conſonas euerteret, id quod iucunda diſſertatione oſtendit LACTANTIVS [c], ipſe, ne nimis prolixi ſimus, legendus: qui ſatis luculenter hanc diſputationem his claudit verbis: *Totam igitur veritatem et omne diuinae religionis arcanum philoſophi attigerunt. Sed aliis refellentibus defendere, id, quod inuenerant, nequiuerunt, quia ſingulis ratio non quadrauit: nec ea, quae vera ſenſerant, in ſummam redigere potuerunt.*

XI. Philoſophia qualis PP. deamata.

§. XV. XI. Ex his vero porro intelligitur, qualem ſibi philoſophiae ſincerioris et facile cum Chriſtiana doctrina in concordiam redigendae faciem Eccleſiaſtici doctores pinxerint. Nempe veritates multas per ſectas varias diſperſas paſſim deprehendebant, quas cum gentilis philoſophiae acumini tribuendas non eſſe, crederent, ab Hebraeis exque horum oraculis ſurreptas eſſe ſtatuebant. Eas itaque veritatis reliquias atque purioris philoſophiae veſtigia ex omnium ſectarum placitis colligenda, ſicque philoſophiam aliquam Eclecticam erigendam eſſe inculcabant, quae veritates illas omnes complecteretur, quae inter ſectas diuiſae laterent, ſed immixtis tot erroribus nec nexum verum haberent, nec fundamento alio, niſi vel falſo vel lubrico, niterentur. Hinc magnifico commendationis genere verbisque ſuperbis in laudes huiusmodi philoſophiae Eclecticae effuſi ſunt, ex quibus luculenter iudicari poteſt, quale philoſophiae genus doctoribus Chriſtianis arriſerit. Cuius rei, cum primariam tractationis noſtrae partem complectatur, pauca quaedam, bona cum Lectoris venia, teſtimonia afferemus. Inter quae IVSTINO MARTYRI [d] primus locus debetur, viro pio doctoque, et philoſophiae Graecanicae callentiſſimo. Is diſerte: Ἔστι γὰρ τῷ ὄντι φιλοσοφία μέγιστον κτῆμα, καὶ τιμιώτατον Θεῷ, ᾧ τε προσάγει καὶ συνίστησιν ἡμᾶς μόνη· καὶ ὅσιοι ὡς ἀληθῶς οὗτοί εἰσιν οἱ φιλοσοφίᾳ τὸν νοῦν προσεσχηκότες. Τί ποτε δέ ἐστι φιλοσοφία; καὶ οὗ χάριν κατεπέμφθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς πολλοὺς λέληθεν. Οὐ γὰρ ἂν Πλατωνικοὶ ἦσαν, οὐδὲ Στωϊκοὶ, οὐδὲ Περιπατητικοὶ, οὐδὲ Θεωρητικοὶ, οὐδὲ Πυθαγορικοὶ, μίας οὔσης ταύτης ἐπιστήμης· οὗ δὲ χάριν πολύκρανος ἐγενήθη, θέλω εἰπεῖν. Συνέβη τοῖς πρώτοις ἁψαμένοις αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο ἐνδόξοις γενομένοις, ἀκολουθῆσαι τοὺς ἔπειτα, μηδὲν ἐξετάσαντας ἀληθείας, περὶ καταπλαγέντας δὲ μόνον τὴν καρτερίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἐγκράτειαν, καὶ τὸ ξένον τῶν λόγων, ταῦτα ἀληθῆ νομίσαι ἃ παρὰ τοῦ διδασκάλου ἕκαστος ἔμαθεν. Εἶτα καὶ αὐτοὺς τοῖς ἔπειτα παραδόντας τοιαῦτα ἄττα καὶ ἄλλα τούτοις προσεοικότα, τοῦτο κληθῆναι τοὔνομα, ὅπερ ἐκαλεῖτο ὁ πατὴρ τοῦ λόγου. *Eſt namque reuera philoſophia*

c) Diuin. Inſtit. loc. cit.

d) Dial. cum Tryphone p. 218.

phia maximum bonum et Deo gratissimum, quippe quae sola nos ad eum adducat, eaque commendet. Atqui ii demum vere sunt felices, qui mentem philosophia excolunt. Quid autem sit philosophia, et qua de caussa ad homines sit demissa, permultos latet. Non enim essent, (si scirent) neque Theoretici; neque Platonici, neque Stoici, neque Peripatetici, neque Pythagorici, cum ea vna sit scientia. Quam vero ob caussam in plures illa abierit factiones, dicam. Qui primi hanc attigere, et ob id praeclari fuerunt, accidit vt eos successores illorum sectarentur: non illi quidem de veritate aliquid perquirentes, sed fortitudinem duntaxat et continentiam ipsorum nec non nouum orationis nitorem admirantes cum stupore: eaque vera esse arbitrantes, quae a magistro quisque didicisset. Qui deinde successoribus quoque suis eiusmodi omnia, atque alia hisce similia tradentes, eo appellati sunt nomine, quod ipsius disciplinae obtinuerat parens. Similia, quin immo luculentiora habet CLEMENS ALEXANDRINVS [e]: Φιλοσοφίαν δὲ οὐ τὴν Στωικὴν λέγω, οὐδὲ τὴν Πλατωνικὴν, ἢ τὴν Ἐπικούρειοντε καὶ Ἀριστοτελικὴν, ἀλλ᾽ ὅσα εἴρηται παρ᾽ ἑκάστῃ τῶν αἱρέσεων τούτων καλῶς, δικαιοσύνην μετὰ εὐσεβοῦς ἐπιστήμης ἐκδιδάσκοντα ΤΟΥΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΤΟ ἘΚΛΕΚΤΙΚΟΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΝ φημί. ὅσα δὲ ἀνθρωπίνων λογισμῶν ἀποτεμόμενοι παρεχάραξαν, ταῦτα οὐκ ἄν ποτε θεῖα εἴποιμ᾽ ἄν. *Philosophiam autem non dico Stoicam, neque Platonicam, aut Epicuream et Aristotelicam, sed quaecunque ab his sectis recte dicta sunt, quae docent iustitiam cum pia scientia, HOC TOTVM SELECTVM PHILOSOPHIAM dico: quaecunque autem ex humanis amputata cogitationibus adulterarunt, ea nunquam diuina dixerim.* Quibus in verbis ipsum Eclecticae philosophiae nomen iam occurrit, quod et alibi [f] habet, scribens: Εἴη δὲ ἂν φιλοσοφία τὰ παρ᾽ ἑκάστῃ τῶν αἱρέσεων, τῶν κατὰ φιλοσοφίαν λέγω, ἀδιάβλητα δόγματα μετὰ τοῦ ὁμολογουμένου βίου εἰς μίαν ἀθροισθέντα ἐκλογήν. *Est autem philosophia, quae in vnaquaque secta (de iis loquor quae sunt in philosophia.) reprehendi non possunt decreta cum vita congruente in vnum coacta electionem.* Eandem ingressa est viam schola Origenis a magistro suo, qui apud Ammonium hanc philosophandi rationem didicerat, edocta, de cuius in philosophando methodo haec narrauit GREGORIVS THAVMATVRGVS [f], postquam copiose argumenta adduxisset, quibus ipsum fratremque ad philosophiae studia fuisset cohortatus: *Ita philosophandum censebat, vt omnia veterum monumenta, quaecunque a philosophis aut hymnodis elucubrata sunt, qua fieri possit sedulitate, nihil amandantes aut repudiantes legeremus, nondum enim iudicio nos instructos esse, exceptis quae atheorum [g] essent: qui etiam humanis simul notionibus veluti praecipites deiecti Deum aut prouidentiam esse negant. Indigna enim haec esse, quae legantur, vt nec in forte oblato quo-*

 piam

e) Stromat. L. I. p. 288.

f) L. VI. p. 642.

f) Orat. panegyr. in Orig. p. m. 10. ed. Hoesch.

g) Epicureos pungit, vt ex infra dictis patebit.

piam scripto contaminetur animus noster, pietatis studio addictus, sed interim inaudiens cultui Dei contraria - - Reliquos vero omnes versandos esse, ac quasi colloquii caussa adeundos, sed tamen ne vnum aliquod genus aut dogma philosophicum praecipuo honore dignemur, aut plane reiiciamus, siue Graecum sit, siue Barbarum, sed omnia audiamus. Sapienter hoc et singulari ab arte [h] *profectum. Ne forte, si vnum aliquod per se horum vel illorum documentum solum audiatur, inque pretio habeatur, etiamsi verum non sit, vt unice tamen verum in animos nostros irrepens decipiat, et per se ita penetrans, iuri et arbitrio suo nos vendicet, adeo vt nec obsistere, neque abluere queamus, vt lanis tinctura non eluenda in fatis accidit &c.* Quae late postea persequitur, et quae incommoda habeat philosophia sectaria, quae damna veritati mentibusque afferat, haud ineleganter explicat. L A C T A N T I I [i] vero ea de re praecepta ex parte supra iam retulimus, qui inter alia: *Quod si extitisset aliquis, qui veritatem sparsam per singulos, per sectasque diffusam colligeret in vnum, ac redigeret in corpus, is profecto non dissentiret a nobis. Sed hoc nemo facere, nisi veri peritus ac sciens, potest. Verum autem scire non nisi eius est, qui sit doctus a Deo. Neque enim potest aliter repudiare, quae falsa sunt, eligere ac probare, quae vera, sed si vel casu id efficeret, certissime philosopharetur &c.* Alia veterum testimonia passim viris doctis [k] laudata, heic, vbi prolixis esse nobis non licet, tacemus. Patres itaque Ecclesiae philosophiam quandam Eclecticam commendauisse certissimum est, neque dubitandum, hanc quoque sententiam eorum a doctoribus Christianis, qui in Aegypto animum literis formauerunt, ortum habuisse. Hic enim in regione diu ante Eclecticae scholae origines hanc electiuam philosophandi et consarcinandi diuersarum sectarum placita methodum obtinuisse, licet sectae formam nondum haberet, indeque ad alias quoque gentes transiisse, suo loco luculenter probauimus. Quamuis autem haec satis certa sint, cauendum tamen est, ne in significatione huius vocis, et definienda philosophia Eclectica ex mente patrum aberremus. Id quod plerisque ex recentioribus accidit, qui his veterum locis ad confirmandam philosophiae Eclecticae auctoritatem vsi sunt. Non enim ista voce liberam et praemeditatam eorum dogmatum electionem ex variis philosophorum assertionibus adductum sanae rationis certique et indubitati principii factam intelligebant, quam hodie huius nominis significatione sectariae philosophiae opponimus, et libertatem magis recipiendi quicquid verum est, quam certum dogmatum delectum denotamus. Quamuis enim ipsi huc collineare videantur, fatentes, veritatem se sparsam per singulas sectas atque diffu-

h) Eclecticam philosophiae methodum nuper introductam respicere videtur.

i) loc. cit.

k) Vid. B A L T V S l. c. p. 20 24. 52. 118. V O S S I V S de sectis p. 118. E L S W I C H. ad L A V N O I V M de fort. Arist. §. 3. p. 6. B V D D E V S Isagog. hist. theol. L. II. c. 3. §. 5. p. 553.

diffusam colligere in vnum, et veritatis tamen notione et principii cognoscendi, ad quod istas veritates exigebant, delectu, et fontis, ex quo eas deriuabant, designatione longe ab ista, quam nos hodie sequimur, significatione nominis, philosophiae Eclecticae, abiuerunt. Ita scilicet statuebant viri pientissimi et eruditi, sed accurate inter rationem et reuelationem distinguere non edocti: esse omnes veritatis et sapientiae scintillas quaedam semina luminis diuini, ex Dei reuelatione in mentibus exorientis: hancque lucis auroram partim per prouidentiam et λόγον Dei animis philosophorum, immo hominum omnium, insertam excitatamque esse, latere vero hanc λόγου virtutem in Christo vnigenito Dei verbo, qui hac ratione se gentilium animis ex parte manifestauerit, sicque animos eorum ad recipiendum ipsum Euangelicae lucis iubar diemque ingruentem praeparauerit: partim per traditionem ab Hebraeis tanquam primis veritatum diuinarum custodibus ad barbaras gentes, et ab his per philosophos, qui ad barbaros itinera susceperunt, ad Graecos peruenisse. Graecos autem cum vnam hanc veritatem, ambitione philosophorum in partes diuisam diuersissimis opinionibus adulterassent, multas harum veritatum, partim mediante λόγῳ animis insitarum, partim per traditionem ad eos delatarum amisisse, vel foede tamen corrupisse, seruatis paucis fucoque alieno illitis, quae per sectas diuersas dispersa essent. Eas vero illibatas integrasque per Mosen diuinosque viros inter Hebraeos Iudaeosque conseruatas comparente in carne λόγῳ Dei substantiali plenissima luce reuelatas, et ab Apostolis Christiano coetui luculenter traditas esse. Vbi itaque de sanae sobriaeque philosophiae reliquiis disputabatur, ad hanc normam confugiebant, eaque quae in scriptis gentilium bona et cum decretis Christi et Apostolorum conspirantia deprehendebant, haec vel λείψανα esse reuelatae per λόγον mentibus gentilium veritatis decernebant, vel thesauros esse contendebant a gentilibus philosophis Hebraeis et Christianis, veris iustisque reuelationis diuinae possessoribus, furto subductos. Vnde ius sibi afferebant, haec dogmata sibi vindicandi, et ad manifestam confirmationem religionis Christianae traducendi. Veritatem itaque dum per sectas omnes sparsam diffusamque et in vnum corpus collectam, veritatis diuinae systema aliquod exhibere a reuelatione Christianorum non diuersum statuunt, caue putes systema aliquod philosophicorum dogmatum ex ratione deductorum intelligi: nihil enim aliud innuunt, quam theologiam aliquam Eclecticam, reuelatione vel interna vel externa gentilibus manifestatam, collectamque ex variis fragmentis passim inter sectas philosophicas obuiis. Plena hac de re sunt doctorum Ecclesiasticorum scripta; plerique enim, maxime vero, qui pro V. R. C. pugnauerunt, hac notione philosophiae occupati sunt. Ne tamen sine teste hic quoque discedamus, en e multis vnum, sed notabilem locum CLEMENTIS ALEXANDRINI[f]:

Fun-

f) Stromat. L. VI. p. 642.

Fundamentum autem, vt olim adnotauimus, non dicimus eam, quae in vnaquaque haeresi suscipitur, vitae institutionem, sed id, quod vere est philosophia, vere artificiosam sapientiam, quae praebet experientia eorum, quae sunt in vita. Sapientiam autem solidam rerum diuinarum humanarumque cognitionem, firmam quandam ac stabilem, et quae non potest excidere comprehensionem, et quae comprehendit ea, quae sunt, et praeterita et futura, ἣν ἐδιδάξατο ἡμᾶς διά τε τῆς παρουσίας, διά τε τῶν προφητῶν ὁ Κύριος καὶ ἔστιν ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγου παραδοθεῖσα, ταύτῃ καὶ πάντως ἀληθὴς ὑπάρχει βουλήσει ὡς διὰ τοῦ υἱοῦ ἐγνωσμένη, *quam nos docuit per suam praesentiam et per prophetas dominus, estque eiusmodi, quae non possit excidere vtpote a verbo tradita, ideoque omnino verus et voluntate, vt quae sit cognita per filium. Et partim quidem est aeterna, partim autem tempori vtilis, et partim quidem vna est et eadem, partim autem multae et differentes, — — Hanc ergo sapientiam concupiscit philosophia, animae et verbi rectitudinis, et vitae puritatis, quae est beneuole affecta in sapientiam et omnia facit, vt eam consequatur. Philosophi autem apud nos quidem dicuntur, qui amant sapientiam, quae est omnium opifex ac magistra, hoc est filii Dei cognitionem. Apud Graecos autem dicuntur philosophi, qui disputationes de virtute suscipiunt.* His subiungit philosophiae Eclecticae definitionem, quam paulo ante adduximus, additque: *Haec ipsa quoque a barbara diuinitus data surrepta gratia, Graeca ornata sunt eloquentia. Nam alia quidem sunt suffurati, alia vero male audierunt. In aliis autem aliqua quidem dixerunt commoti, sed ea non reddidere perfecta, aliqua autem humana coniectura et ratiocinatione, in quibus etiam labuntur etc.* Haec satis luculenter patrum de hac philosophiae indole mentem explicant, et quam longe a natiua philosophiae significatione abeant, luculenter docent. Hinc vero caussa quoque peti potest, cur nonnullis patrum, praecipue Iustino Martyri et Gregorio Thaumaturgo visum sit, quosdam philosophos gentiles per λόγον, eiusque cognitionem saluatos fuisse. Non enim sine filio Dei salutem dari statuebant, at eos, qui rationis semina in animo latentia et per λόγον sparsa in laetiorem messem eduxissent, qualis Socrates Platoque ex eorum mente fuerunt, hos per latentem λόγου notitiam salutem consequi potuisse non ineptum videbatur. Id quod erroneum quidem prorsus est, nec labe caret, frigidam tamen illis non suffundit, qui tantorum nominum auctoritate sine Christo salutem ex ratione obtineri posse impie statuunt. Ceterum ex his quoque ratio petenda est, cur Christianae religioni nomen philosophiae patres vindicauerint? cur veritates illas communes spolia Aegypti appellauerint? cur inter plagiarios philosophos gentiles retulerint? cur philosophiam barbaram, depressa Graeca, tantopere extulerint? cur a barbaris ad Graecos peruenisse philosophiam contenderint? cur pueros fuisse Graecos in philosophia prae barbaris, phi-

philosophis Graecis obiecerint? Quas quaestiones ex his quae dicta sunt, illustratas, miram lucem originibus philosophiae accendere, quilibet paulo attentior facile intelliget.

§. XVI. Haec si probe teneantur, conciliari possunt diuersae et contradictionem quandam inuoluere visae veterum doctorum Christianorum voces de philosophia gentili, quibus mox laudare, mox insigniter vituperare illam videntur. Ad illas pertinent AVGVSTINI [m] effata, quibus spolia Aegypti detracta idolis philosophiam in Christianos vsus traductam vocau t, et quam vtilis, separatis noxiis et fallis, esse possit, significauit. Luculenter inter alia ea de re scribit [n]: *Doctrinae omnes gentilium non solum simulata et superstitiosa figmenta grauesque sarcinas superuacanei laboris habent, quae vnusquisque nostrum duce Christo de societate gentilium exiens debet abominari et vitare, sed etiam liberales disciplinas vsu veritatis aptiores, et quaedam morum praecepta vtilissima continent, deque ipso Deo vno colendo nonnulla vera inueniuntur apud eos, quod eorum tanquam aurum vel argentum, quod non ipsi instituerunt, sed de quibusdam quasi metallis diuinae prouidentiae, quae vbique infusa est* (λόγον dixere PP. alii) *eruerunt, et quo peruerse atque iniuriose ad obsequia daemonum abutuntur, cum ab eorum misera societate sese animo separat, debet ab eis auferre Christianus ad vsum iustum praedicandi Euangelii.* Talia multa etiam apud alios inueniuntur Augustino antiquiores, quibus adeo orthodoxa interdum visa est philosophia gentilis, in doctrina de Deo diuinisque, vt non erubescat scribere MINVCIVS FELIX [o]: *Exposui opiniones omnium ferme philosophorum, quibus illustrior gloria est, Deum unum multis licet designasse nominibus: vt quiuis arbitretur, aut nunc Christianos philosophos esse, aut philosophos fuisse iam tunc Christianos.* Ast fuisse e contrario multos, qui de philosophia pessime statuerent, eamque inter diaboli opera referrent, aperta quoque veterum loca id eorum scriptis passim obuia loquuntur, et CLEMENS ALEXANDRINVS [p] grauis testis est, qui in commendanda philosophia ad eos potissimum respexit refellendos, *qui philosophiam etiam cum maximo malo et ad hominum perniciem venisse in vitam existimant, vt quae profecta sit a maligno aliquo inuentore.* Quos vehementer alio loco [q] improbat *cum absurdum sit, vt qui diabolo insolentiam tribuunt et iniustitiam, eum rei bonae, et quae est ex virtute, nempe philosophiae datorem constituant, legis autem proprium sit et rationis rectae reddere, quod vnicuique conuenit, et quod eius est proprium, et quod ad eum pertinet; philosophiae autem, homines faciat virtute praeditos, sicque prodat, quod sit Dei, cuius solum opus*

Diuersae PP. de philosophia gentili voces conciliatae.

m) Confess. L. VII. c. 9.
n) De doctrina Christi L. II. c. 40.
o) In Octauio c. 20. n. 1. p. 66. ed. Cell.
p) Stromat. L. V. p. 278.
q) L. VI. p. 693.

opus est, benefacere. Duram hanc ſententiam pronunciauit BASILIVS [r], et philoſophiam diaboli opus eſſe pronuntiauit, Ariſtotelicam potiſſimum philoſophiam pungens, vt recte obſeruatum PETAVIO [s], quamuis de hoc doctore obſeruauerit GREGORIVS NYSSENVS [t]: *Eum gentilium eruditionem tanquam donum quoddam Eccleſiae obtuliſſe, et Aegyptiorum opes in iuuenili aetate ſibi egregie comparaſſe, Deoque ſacrando verum Eccleſiae tabernaculum erexiſſe.* Plura huc afferre huius commatis nec licet, nec opus eſt. Mirari hanc patrum inconſtantiam et contradicentes ſibi voces queat aliquis, qui ad veras cauſſas et diuerſos ſenſus non attenderit. Qui ſi recte expendantur, omnia ſibi conſtabunt. Quae enim de philoſophia dicta ſunt eleganter et in laudem, ad eas veritates pertinent, quas non eſſe philoſophorum, ſed ſurreptas Hebraeis vindicandas eſſe Eccleſiae, eximendasque ex philoſophorum libris ſtatuebant: vnde philoſophorum ſententias nonnullas laudando, non philoſophiam gentilem ſe laudare, ſed diuinae reuelationis atque traditionis veſtigia commendare putabant. Culpando vero, grauiterque inuehendo in philoſophiam gentilem, eam totam, qualis in ſyſtemate ſuo comprehenſa erroribus concatenatis prorſus religioni Chriſtianae aduerſabatur, reiiciebant, et duris excipiebant vocibus. Neque id aegre ferendum eſt in viris pio pro cauſſa Dei zelo accenſis, quamuis modum interdum exceſſerint. Ita enim cum circumſtantiis temporum illorum comparatum fuit, vt non potuerint non eiusmodi inuectiuas effundere. Nemo eo tempore Chriſtianis rebus vehementiori ſtudio aduerſabatur, quam philoſophi gentiles, partim philoſophica, quae a conditoribus acceperant, dogmata mordicus magnaque vehementia defendendo, et erroribus peſtilentibus quaeſitos veritatis colores inducendo, vt gentili religioni, propter inſultus doctorum Chriſtianorum ruinam minanti, ſuamque abſurditatem quotidie magis prodenti ſuppetias ferrent: partim doctrinam Chriſtianam eiusque doctores amare traducendo, ineptias pueriles, naenias vulgi, puerorumque fabellas ei obiicienti, et calumniis Scripturam ſacram, quaeque in ea traduntur dogmata acerbiſſimis onerando, et tum ipſum ſanctiſſimum Saluatorem, tum Apoſtolos eius legatos tanquam impoſtores ſannis ludibriisque excipiendo et conuiciis lacerando intolerabilibus. Exempla qui volet, Iuſtini contra Creſcentem, Origenis contra Celſum, Euſebii, Auguſtini aliorumque contra Porphyrium ſcripta et dicta expendat, et certiſſimus ea de re fiet, ſpeciminibus edoctus luculentiſſimis. Tales cum eſſent philoſophi gentiles, cumque non fortius haberet munimentum ſuperſtitio philoſophia gentili, an mirum videbitur, indignatos fuiſſe philoſophiae gentili eiusque profeſſoribus Chriſtianos, imprimis doctores publicos, eosque impoſtores, canes, et his ſimilia appellauiſſe, vt contra Porphyrium factum?

num

r) Contra Eunom. p. 15.
s) Prolegom. ad dogm. theol. c. III. §. 5.
t) In vita Moſis apud LAVNOIVM de fortun. Ariſt. p. 151.

nium adeo a moribus hominum alienum et in orbe literario insolens est, vsum cum abusu ex nimia vehementis affectus festinatione reiectum, et quod philosophorum vitium fuit, ipsi philosophiae imputatum esse? praecipue cum crediderint patres, nihil hoc derogare veritatibus etiam a gentilibus philosophis prolatis, eo quod sibi eas tanquam debitas possessiones, quas illi furto abstulissent, vindicarent. His et alia accessit caussa, quae magna aduersus philosophos ira armauit doctores Ecclesiasticos. Nempe cum magno fulgore omnium oculos perstringeret miraculorum a Christo et Apostolis, Apostolicisque viris patratorum gloria, et imprimis potestas, quam in spiritus immundos exercebant, multos ad amplectendam fidem Christianam adduceret, philosophi huic quoque obstaculo, obuiam eundum esse rati, imposturis, fraudibus, ipsaque doctrina ad hunc scopum reformata, quaeque aliae artes fuere, quibus magia eo tempore celebrabatur, imitari hanc potestatem diuinitus Christianis concessam conabantur. Id exemplo Apollonii Tyanei prorsus illustri suoque loco amplissime enarrato clarissime constat, et ex Alexandrinorum philosophorum doctrina atque conatibus supra quoque fuse expositis liquet, et ex iis, quae de Apuleio, Iamblicho, Aedesio, aliisque scholae Plotinianae alumnis supra attulimus, disci potest, nec aliis hoc loco, vbi breuitatem sectamur, exemplis, opus habet. Quae cum ita multum gloriae Christianae religionis detrahere viderentur, doctores eius, qui ad fraudes hominum versipellium non satis attendebant, adeoque hanc magiam diaboli operationi adscribebant omnem, iusta indignatione permoti et philosophos et philosophiam diaboli opus esse declarabant. Id quod imprimis ad Plotinianam philosophiam pertinuit, quam in commercio cum spiritibus definiendo procurandoque fuisse occupatissimam, *Tomo secundo* accurate docuimus. Et hinc grauia illa *ἐγκλήματα* his philosophis, maxime Porphyrio obiecta, qui EVSEBIO [u] audit *ὁ τῶν δαιμόνων φίλος καὶ προσήγορος*, *malorum spirituum amicus et accusator*, vt taceamus, quae ea ex caussa illi ab AVGVSTINO [x] obiecta sunt. Deinde Aristotelica quoque philosophia hanc appellationem, vt supra iam dictum, meruit, eo quod ex ea pharetra haereticos tela sua, fortiter contra Catholicos doctores pugnando, desumsisse videbantur. Idem Stoicae quoque dialecticae obiectum fuit, cuius caullationes et sophismata cum mire nonnunquam doctores Ecclesiasticos non satis in his Graecae philosophiae, quam contemnebant, argutiis exercitatos pressissent, idem meruerunt odium. Quod reliquum est, cum homines fuerint viri laudatissimo cetera pro re Christiana feruore toti occupati, hinc factum, vt plerumque animis non satis compositis et tranquillis ad has pugnas procedentes, inque contentionis aestu longius progressi, duriora, quam nostra ferre possunt secula, verba dixerint, nec a conuiciis abstinuerint, quod imprimis in HIERONYMO impotentis animi viro, licet longe

u) Praef. L. IV. c. 6. x) De C. D. L. X. c. 10. 11. 26. 27. 28. conf. Io. LVDOV. VIVES ad h. l.

eruditissimo, videre licet, qui Porphyrium non rationibus tantum aggressus est; sed criminationibus quoque et conuiciis; eum stultum, impium, blasphemum, vesanum, impudentem, sycophantam, calumniatorem Ecclesiae, rabidum aduersus Christum canem appellando. Quem tamen alios quoque eadem ratione fuisse secutos, et nec pauciora nec leuiora dixisse recte notauit doctissimus HOLSTENIVS y). Talia ingeminabant viri optimi in pugnae ardore constituti, et gentilibus philosophiae, lacessiti innumeris eorum criminationibus, obiiciebant, qui extra pugnam tam graues obiectiones non formabant, mitiusque sentiebant. Caute itaque in lectione Scriptorum Ecclesiasticorum, inque illis locis, vbi de philosophia gentili iudicant, versandum, dispiciendumque ante omnia est, vtrum extra aciem vel in ipso conflictu constituti talia protulerint, respiciendum quoque ad methodum illorum polemicam, eaque, quamuis nostris moribus non arrideat, illorum temporum consuetudini atque genio tribuenda atque condonanda est, nihil tamen inde contra philosophiae auctoritatem concludendum. Ceterum legi hic velimus, quae de polemica patrum methodo eleganter disseruit IO. DALLAEVS z), multa enim, quae is attulit, huic quoque argumento lucem foenerantur.

XII. Vnam tamen sectam alteri praetulerunt PP. §. XVII. XII. Nulli pepercisse sectae patres Ecclesiae veteris, nullique philosophorum familiae nomen addixisse, euidentibus hactenus rationibus et testimoniis demonstrauimus. Quod tamen non ita capiendum est, ac si pari sectas omnes gradu contemsissent, aliter enim eos iudicasse vnamque deteriorem vel tolerabiliorem altera iudicasse, ex scriptis eorum elucescit. Nempe cum pro indubitato semel principio admisissent: veritates inter sectas dispersas ex interna prouidentiae, siue λόγου potius, dispositione, et ex antiquissima patriarcharum Hebraeorumque traditione ad gentes peruenisse, eam sectam ceteris nobiliorem magisque ferendam putabant, quae de Deo philosophata plurimas eiusmodi veritates contineret, eam reliquis deteriorem videri, quae haec rationis a Deo insitae semina suppressisset, iisque contraria docendo, errores dogmatibus Christianis aduersos contineret. Hoc itaque canone in iudicandis philosophiae Graecae sectis earumque systematibus vsi, maxime Aristotelicam et Epicuream philosophiam carpebant, et errorum detestabilium accusabant. *Exosa philosophia Peripatetica.* Et quod ad Peripateticam philosophiam attinet, sola illa, quae inter IVSTINI opera legitur, *Aristotelicorum quorundam dogmatum euersio* satis prodit, qui istis temporibus contemtus odiumque philosophiae Aristotelicae regnauerit: licet Iustino eam opellam tribuere noliut, qui spuria a genuinis secernere norunt. Hoc enim loco sufficit, scriptorem quendam Christianum eumque antiquum et Iustino coaeuum Aristotelicam philosophiam suspectam fecisse multorumque errorum perniciosissimorum conuicisse: quamquam nec PHOTIO a), nec aliis haud

y) In vita Porphyrii c. II. p. 278. ed. Fabric. z) De vsu PP. L. I. c. 6. p. 158. a) Cod. CXXV.

haud obefae naris viris doctis [b] hic foetus Iuftino abiudicandus videtur. Illud certum ex genuinis Iuftini fcriptis [c], contemfiffe eum Ariftotelicum praeceptorem, quod mercedem popofciffet, et graues atque deteftabiles in eius philofophia vidiffe errores, eosque Platonicis dogmatibus longe poftpofuiffe. Idem iudicium fuit Clementis Alexandrini, Irenaei, Tertulliani, Athenagorae, Origenis, Lactantii, Eufebii, Athanafii, Hermiae, Bafilii, Gregorii Nyffeni, Epiphanii, Ambrofii, Hieronymi, Simpliciani, Auguftini, Cyrilli Alexandrini, Socratis, Theodoreti, Nemefii multorumque aliorum inferioris aetatis, quorum loca cum attulerit diligentiffimus LAVNOIVS [d], eiusque liber hodie in omnium manibus fit, nolumus eorum allegatione hic Lectoris patientiae fieri molefti, fed ad ipfum librum elegantiffimum eum ablegamus. Tam vniuerfalis vero fuit hic philofophiae Ariftotelicae contemtus, vt cum contra MELCHIOREM CANVM [e] atque DIONYSIVM PETAVIVM [f] demonftrare vellet FR. BALTVS [g], non probauiffe Ariftotelis cum argumento facro comparationem doctores Ecclefiae veteris, is imprimis ad paucitatem locorum, ex quibus, ftuduiffe quosdam Peripateticis doctrinis, difcitur, magna fiducia prouocaret. Cauffas vero tanti patrum odii erga philofophiam Ariftotelicam ex antecedentibus ex parte difcere licet. Quibus tamen peculiares quaedam rationes accefferunt, quibus commoti ita de Peripatetica doctrina ftatuerent. Inter eas fine dubio prima atque grauiffima fuit, quod prouidentiam diuinam Ariftoteles negauerit. Cum enim ad Θεολογούμενα in philofophorum fcriptis potiffimum refpicerent, exque iis de illorum dogmatum peruerfitate iudicarent, eos maxime, qui de Deo eiusque attributis atque operibus perperam docuere, atheifmi fufpectos habebant, et procul effe iubebant, illosque tolerabant, qui fobrie magis de Deo diuinisque praecepiffent. Recte vero obferuatum nonnemini [h]: *eiusmodi effe Ariftotelis de aeternitate mundi, de prouidentia vltra lunam fe non extendente animaque morti obnoxia dogmata, vt totam religionem Chriftianam euertere ac conculcare recte patribus vifum fuerit. Iis enim pofitis falfum effe Mofen tam follicite nobis mundi origines pandentem, falfam fcripturae infpirationem, nec effe, cur Liberatorem complectamur, cur eius doctrinam fanguine obfignemus, cur non potius vitiis, quam virtutibus multo labore conftantibus ftudeamus, hacque ratione omnem de Liberatore hiftoriam in meras abire fabulas, cum certum fit, egregium id prouidentiae fpecimen effe, quod humana fe induerit natura, vt orbem ab erroribus et impietate, quibus obnoxius erat, liberaret.* Sed et, quod fupra iam tetigimus, artes fophifticae ab haereticis adhibitae, Ariftotelis dialecticae imputabantur, et omnium fere

 haere-

b) Conf. FABRICIVS Bibl. Graec. Vol. V. p. 55.

c) Loca adducit BALTVS l. c. L. II. c. 3. p. 106. feqq.

d) De fortuna Ariftot. c. II. p. 131. feqq.

e) LL. Theol. L. X.

f) loc cit. c. 18. p. 217.

g) loc. cit.

h) H. AB ELSWICH. diff. prael. ad LAVNOIVM de fort. Arift. §. 4. p. 9.

haereticorum clypeus esse credebantur, quas eo minus ferre poterant patres, quo minus plerique in iis erant exercitati, et haereticis plerumque inferiores. Hinc graues illae de dialectica Aristotelica querelae, et TERTVLLIANI [i] voces: *Miserum Aristotelem! qui illis dialecticam instituit* (de Valentinianis et haereticis aliis loquitur) *artificem struendi et destruendi versipellem, in sententiis coactam, in coniecturis duram, in argumentis operariam contentionem, molestam etiam sibi ipsi, omnia retractantem, ne quid omnino tractauerit. Hinc illae fabulae et genealogiae interminabiles et quaestiones infructuosae et sermones serpentes velut cancer, a quibus nos apostolus refraenans nominatim philosophiam contestatur caueri oportere &c.* Nec minori detestatione Epicureae philosophiae infensi fuere doctores veteris Ecclesiae. Pessime eam iam diu inter ipsos gentiles audiisse, immo sectas alias maxime vero Pythagoricum institutum sequentes et Stoicos grauissime in eam inuectos fuisse, eamque tanquam omnis impietatis atque turpitudinis seminarium aliquod traduxisse, in *Tomo primo et secundo* prolixe exposuimus. Quod cum audirent doctores Ecclesiae, qui et ipsi, cum philosophorum adhuc scholas frequentassent, in deteriorem de Epicuro inclinauerant sententiam, viderentque, talia ab Epicuro praecipi, quae omnem doctrinae Christianae rationem euerterent, et ipsa ciuitatis Christi fundamenta subruerent, non potuere non summa in eam indignatione accendi. Pone enim cum Epicuro: Deum nec mundum ordinasse, nec regere, nec hominum cura tangi, fortuitoque atomorum concursu et oriri et interire omnia, non esse vel gratiae diuinae vel irae locum, nec expectanda post hanc vitam vel praemia vel poenas, an non totus salutis ordo et systematis doctrinae Christianae oeconomia prosternitur, nexusque omnis soluitur vno ictu et euertitur? Caussae itaque satis graues erant viris piis, qui pro veritate religionis Christianae militabant, vt hanc haeresin procul esse iuberent, et haec ratio est, cur inter atheos Epicurum numerauerint, eiusque philosophiam cane peius ac angue fugere praeceperint. Accessit his, quod bonos mores a philosophia Epicuri morali corrumpi crederent, eamque pro voluptatis magistra haberent, qua seducti hominum animi ab omni honestatis regula auocarentur et in scelerum praecipitia detruderentur. Loca patrum ea de re, Clementis Alexandrini, Lactantii, Ambrosii iam attulit PETRI GASSENDI [k] diligentia, quibus addi potest AVGVSTINI [l] locus. Nos breuitatis caussa ad vnum CLEMENTEM ALEXANDRINVM [m] eo magis prouocamus, quo magis ille philosophiae gentili, in qua diligenter in patria educatus fuerat, fauebat, proque ea commendanda operosam illam Stromatum tractationem instituerat. Is vero durissimas contra Epicurum eiusque philoso-

Execranda visa philosophia Epicurea.

i) De praescript. haeret. c. 7.
k) De vita Epicuri L. III. c. 9. p. 105. seqq.
l) De C. D. L. IV. c. 2.
m) Strom. L. V. p. 604. L. II. p. 415. L. I. p. 295.

losophiam querelas effundit, *et deteriorem esse illis, qui Deum humanis obnoxium affectionibus dicunt*, conqueritur, et eum detestatur, *non in esuriendo nec in sitiendo, nec frigendo ponentem beatitudinem, vocemque illam Deo parem exclamantem, impie dicendo: se pro his vel cum Ioue patre pugnaturum, tanquam porcorum stercoribus vescentium, et non ratione praeditorum ac philosophorum beatam decernentem victoriam.* Alibi autem D. Pauli admonitionem de cauenda philosophiae seductione adducendo, *philosophiam quidem*, dicit, *non omnem, sed Epicuream reprehendi, quae tollat prouidentiam, et in Deorum numerum referat voluptatem, et si qua alia honore affecerit elementa, quae dum eorum non constituat caussam efficientem, ne visione quidem apprehendat opificem.* Alia hic non cumulamus, cum satis haec demonstrent, quam detestabilis patribus philosophia Epicurea visa fuerit. Vnde et in ipsum Epicurum, cuius cetera vitam satis honestam fuisse *Tomo primo* demonstrauimus, insurgunt, et scelerum, plagii, aliorumque criminum accusant, cuius in eodem CLEMENTE [n] exempla inueniri possunt.

§. XVIII. Fatendum tamen, mitius nonnullos de Aristotele eiusque philosophia sensisse, et extra contentionis aleam positos non omnem illi detraxisse laudem. Certe ipse TERTVLLIANVS [o], grauis Aristotelis censor, *Zenoni vigorem, Platoni honorem, Aristoteli tenorem* tribuit. Fueruntque inter ipsos Ecclesiae doctores, qui Peripateticam philosophiam publice amplecterentur, inter quos Anatolii, Didymi Alexandrini, Zachariae Scholastici, Boëthii, et post hos Ioannis Damasceni et Ioannis Philoponi eminent nomina, de quibus omnibus ex instituto dicendi in sequentibus erit locus. Id quod potissimum accidisse videtur, cum Eclectica philosophandi ratio circa finem seculi secundi et tertii initia Alexandriae duce Ammonio Sacca surrexisset. Cum enim illa philosophia Christiani doctores nonnulli, maxime Origenes, et quae magistrum secuta est, schola eius vehementer caperentur, Alexandrini autem hi philosophi, cum Platone Aristotelem conciliare aggrederentur, eiusque dogmatibus nouos sensus inducerent, factum inde est, vt Christiani quidam inducerentur vt putarent, Aristotelem facile in concordiam cum reuelatione redigi posse, eo quod diuiniores ei et cum Platone conspirantes sententias et Stoicis tribui viderent. Eadem quoque Stoicismi ratio fuit, qui cum mature ab Eclecticae sectae Syncretismo supprimeretur, nouam magisque placituram accepit faciem. Vna Epicuri secta nec patronos inuenit, nec ob rationes dictas inuenire potuit, cum a conditoris sui praeceptis ne latum vnguem discederet, omnemque de diuinis doctrinam tanquam mere illusoriam et ad imposturas referendam traduceret. Quo nomine nec sanctissimo Seruatori Epicureos pepercisse Luciani exemplo constat. Mirandum itaque non est, Epicuri defensorem GAS-

Quidam PP. Aristoteli fauentes.

n) L. II. p. 365. L. IV. p. 532. L. VI. p. 629. alibique.

o) De anima p. 306.

GASSENDVM [p] ne vnum quidem ex omni patrum choro inueniſſe, qui de Epicuro mitius ſenſerit, eumque vel defenderit vel excuſauerit, ſed ſatis feciſſe ſibi viſum eſſe, ſi oſtenderet, eos non ex Epicuri libris, ſed ex Stoicorum criminationibus haec ei ἐγκλήματα obieciſſe.

XIII. PP. Platoni fauentiſſimi, ſed certo tantum reſpectu.

§. XIX. XIII. Fauentiores vero Platonicae ſectae ſe praebebant veteres Chriſtiani, praecipue doctores Eccleſiaſtici, iiſdem rationibus, quas modo attulimus, vſi. Et ipſum quidem Platonis ſyſtema, principiis atque concluſionibus conſtans, prout totum Platonicae doctrinae ambitum continet, nec recepiſſe patres, nec defendiſſe, immo ne excuſaſſe quidem, in confeſſo eſt, multusque in hoc demonſtrando eſt FR. BALTVS [q], qui vt Platoniſmum PP. obiectum euerteret, et ab hac eos labe liberos pronunciaret, improbaſſe eos Platonis philoſophiam atque totam doctrinam, multis teſtimoniis locisque, quibus in Platonem inſurgunt, congeſtis, probare contendit: rationes ita ſubducens, ſi ita fauiſſent Platoni doctores Chriſtiani, vt Platoniſmus eis obiici poſſet, in eo diligentes futuros fuiſſe, vt errores excuſarent, non vero tot illi abſurda atque impia dogmata exprobraſſent. Quod vtrum ad hanc, quae de Platoniſmo PP. agitur, quaeſtionem pertineat, infra melior dicendi locus dabitur: heic vero argumenta Balti audienda ſunt, quibus odium veterum Chriſtianorum erga Platonicam philoſophiam demonſtrare ſatagit, eo quod hoc praecipuum in tractatione de philoſophia veterum Chriſtianorum momentum eſt, accurate noſſe, quid de patrum in philoſophiam Platonicam animo ſtatuendum ſit, a quo multae quaeſtiones dependent, in hiſtoria critica reipublicae ſacrae enucleandae. Ita vero Baltus phalanges, quas in aciem producit, inſtruit, vt moneat: obieciſſe veteres doctores, praecipue vero, qui apologias pro R. C. ſcripſerunt, Platoni polytheiſmum, eo quod ſubſtantias ſpirituales inferiores in Deorum numerum retulerit, ſicque, cum ex Hebraeorum traditione noſſet, vnum tantum eſſe Deum adoratione colendum, vel ex metu populi, vel vt illi theologiam commendaret ſuam, iſtam Deorum multitudinem cultumque introduxerit. Id quod IVSTINI [r], EVSEBII [s], THEODORITI [t], AVGVSTINI [u] et ORIGENIS [x] locis probat, nec omittit Socratis genium, quem malum ſpiritum fuiſſe, duce vſus LACTANTIO [y] et TERTVLLIANO [z], ſtatuit, iiſdemque, quibus illi, praeiudiciis ad hanc opinionem ſeducitur. Deinde obſeruat, admiſiſſe Platonem et pro diuino opere habuiſſe diuinationem, idque acerbe ipſi exprobraſſe patres. Quo in argumento tamen vel extremam ignorantiam vel ſupinam negligentiam ſcriptoris tantum eruditionis apparatum

prae

p) l. c. L. VI. c. 5. p. 1160.
q) l. c. L. III. tot. p. 242. ſeqq.
r) Cohort. ad Graec.
s) Praep. L. XIII. c. 14. 18.
t) Serm. L. II. III.
u) De C. D. L. VIII.
x) Contra Celſ. L. VI.
y) Inſtit. L. III. c. 20.
z) Apologet. c. 46.

prae se ferentis mirari satis non possumus. Vt enim hanc Platoni dicam scriberet, et, quam insaniuerit Platonis philosophia in commendanda diuinatione et theurgia, ostenderet, ad Plotinianam scholam, eiusque discipulos Plotinum, Porphyrium, Iamblichum, aliosque prouocat, qui ex hoc fundameato magiam, detestabile veteribus Christianis opus, vehementer commendauerunt. Ast immensum inter Academiam veterem et scholam Platonico-Plotinianam discrimen intercedere, luculentissimis suo loco testimoniis atque rationibus confecimus. Et ipsum illud de mediatione angelorum dogma, quod pungere AVGVSTINVM[a] obseruat Baltus, ad ea doctrinae genera pertinet, quae in Aegypto ex philosophia Orientali receperunt Platonici recentiores. Quaecunque igitur hoc in capite operose cumulat Baltus, nihil prorsus ad Platonem ipsum eiusque doctrinam faciunt, sed Plotinianae scholae dogmata feriunt, quae hanc praecipue sententiam ideo incrustauit, vt labenti superstitioni suppetias ferre, et Christianae doctrinae eo fortius se opponere posset, vt alibi demonstratum. Quod summopere offendisse patres, et duras eis voces expressisse, minime mirandum. Sed et hoc porro vrget Baltus, reiecisse veteres Ecclesiae doctores Platonicam doctrinam de anima, et praecipue in eo illum reprehendisse, quod animam ex parte fecerit spiritualem, ex parte materialem, qua de re legendus EVSEBIVS[b]. Sed et fati Platonici necessitatem eos oppugnasse, hancque animabus dictam Adrasteae legem improbauisse monet, ostendens, ex hoc potissimum fonte fluxisse ineptum μετεμψυχώσεως dogma, quod patres acriter iugulabant, vt ex EVSEBIO[c], THEODORETO[d], IRENAEO[e], CHRYSOSTOMO[f] et apologiarum pro C. R. scriptoribus fere omnibus constat. Quo loco non praeter rem monet Baltus, iuniores Platonicos, Porphyrium imprimis et sequaces ad tolerabiliores sensus hanc animarum migrationem ex vno corpore in aliud transtulisse, neque tamen ferri posse allegoricam Dacierii interpretationem. Hoc enim in toto hoc de PP. de philosophia Platonica iudicio probe tenendum est, aliam fuisse Platonis et Academiae veteris, aliam Platonicorum post C. N. vel Alexandrinorum philosophorum sententiam. Inter errores porro Platonicos, hunc quoque reiiciebant atque improbabant doctores Ecclesiae, animam extitisse antequam in corpus mitteretur, peccantemque cognitionis prioris vestigia amisisse, et per reminiscentiam ea reuocanda esse, qua de re LACTANTII[ff] et AVGVSTINI[g] loca videnda sunt. Contendit etiam Baltus, tria ista principia, Deum, materiam atque ideam patres reiecisse, Quod vt euincat, THEOPHILI ANTIOCHE-

NI

a) loc. cit. c. 20.
b) Praeparat. L. XIII. c. 15. 16. 17.
c) loc. cit. d) Serm. XI.
e) Adu. haeref. L. II. c. 59. 60.
f) Homil. II. in Ioann. et homil. IV. in Act. Apost.
ff) Instit. L. III. c. 18.
g) De trinit. L. XIII. c. 15.

NI [h], EVSEBII [i], TERTVLLIANI [k], LACTANTII [l] aliorumque multorum ea de re testimonia adducit, quibus mundi aeternitatem reiecerunt, Dacieriumque friuola excusatione medicinam afferre tentantem corrigit, ideisque nuntium misisse, dum probandum erat, patres eas non abiecisse, sed posuisse in intellectu diuino, recte asserit, id enim luculenta eorum loca a PETAVIO [m] adducta sole meridiano clarius euincunt. Ast monendu erat, Platonicos recentiores siue Alexandrinos, vt se philosophiae O entali attemperarent, hoc etiam in dogmate a Platonis mente recessisse, et metaphysica magis vnitate eas in intellectu diuino posuisse, verum ita tamen, vt singulari existentia gaudentes, peculiare Deorum genus sublime et Deo proximum in diuina luce ponerent. Ex quo intelligitur, Alexandrinos philosophos ideas Platonis ad morem aeonum in philosophia Orientali reformasse, quo sensu ferri potest, quod TERTVLLIANVS [n] obseruauit, *relucere in ideis semina Gnosticae et Valentinianae haereseos.* Nec tam coeci fuere patres, vt non obseruarent, has ideas vt deitates et numina a Platonicis induci. Id quod luculenter prodidit CYRILLVS ALEXANDRINVS [o], cuius locus, quem et BALTVS [p] Graecum produxit, legi meretur. Vnde non poterant non ideae Platonicae illis displicere, licet dari in intellectu diuino illas statuerent, vt alibi [q] dictum. Quod tamen occasionem obtulit nonnullis, vt non melius de ideis sentirent, quam Alexandrini philosophi, quorum φιλοσοφούμενα receperant, vt Pseudo-Dionysii et Synesii exemplo disci potest. Tandem philosophiam quoque moralem Platonis doctoribus Christianis displicuisse, ex CHRYSOSTOMO [r] et THEODORETO [s] recte probauit Baltus. Maxime vero Platonis rempublicam carpebant, legesque nuptiarum et matrimonii itemque communionem bonorum ab eo statutam. Quibus in erroribus Platonis notandis satis prolixus et acerrimus est LACTANTIVS [t]. Quem tamen, vt alios, nimium fuisse, feruoreque disputationis plerosque accensos ea in Platone vidisse, quae hac nebula non impediti alii non vident, omnes facile deprehendent, qui eorum inuectiuas in Platonem legent sine praeiudicio, vel ea tantum loca attente perlustrabunt, quae collegit Baltus, patribus nec sincerior in ea re, nec diligentior et accuratior. Ex his vero, quae paucis de patrum sententia de Platonica philosophia diximus, et copiose, licet iudicio satis mediocri collegit Baltus, patet, Platonicam quoque philosophiam dignam illis minime visam fuisse, quam ita reciperent, vt eius systemati subscriberent. Vbi vero id, quod supra monuimus, denuo inculcandum est, intelligendum id esse, de toto nexu et complexu philosophiae

h) Ad Autolyc. L. II.
i) Praep. Eu. L. VII. c. 19. 20. 22.
k) Adu. Hermog.
l) L. II. c 9.
m) Dogmat. theol. T. I. L. IV. c. 11. p. m. 298. seqq.
n) De anima p 312.
o) Adu. Iulian. L. II. p. 66.
p) loc. cit.
q) In histor. de ideis Sect. II. §. 2. p. 179. sqq.
r) Homil. in Matthaeum.
s) Sermon. XI.
t) L. III. c. 21.

ſophiae Platonicae, principiisque primariis atque fundamentis, quibus illud ſyſtema nititur, non vero de hoc illoue dogmate Platonico, quod ideo ſibi probandum eſſe ſtatuebant, quod veritas eſſet diuina ab Hebraeis ad Platonem delata, adeoque Academiae eripienda et vindicanda Eccleſiae. Repetendum quoque, quod in antecedentibus monuimus, in diſputationis conflictu ardoreque conſtitutos patres, dum gentiles philoſophos refutant, acerrime pugnauiſſe, et acerbiora, quam ſolebant extra pugnam poſiti, dixiſſe. Hinc enim factum eſt, vt quem interdum culpauerant ſatis vehementer, Platonem alio tempore nimis efferrent, id quod ſibi accidiſſe faſſus eſt D. AVGVSTINVS [w], eas laudes retractando, quas nimias tribuiſſe Platoni deprehenderat. Recte itaque de iudicio PP. de philoſophia Platonica pronuntiaturis, fuiſſe illud relatiuum, dicendum eſt, nempe contemſiſſe et reprehendiſſe illos philoſophiam Platonicam, reſpectu habito tum ad nexum eius integrum et vniuerſalem complexum, tum ad dogmata Chriſtiana infinitis modis meliora et praeſtantiora: laudauiſſe vero eam, relatione habita tum ad particularia illa dogmata, quibus de diuinis praecipit, tum ad reliquas ſectas, quas de diuinis diſſerentes longius a Chriſtianis placitis abire nouerant. Poſſet id, niſi longius eſſet quam vt locum hic caperet, luculentis patrum locis oſtendi, et iudicia eorum de Platone comparata eſſe, doceri. Vnus tamen alterque AVGVSTINI [x] locus ſufficiet. Is enim de Platone ita ſcribit: *Platonem Labeo inter ſemideos commemorandum putauit, ſicut Herculem, ſicut Romulum. Semideos autem Heroibus anteponit, ſed vtrosque inter numina collocat. - - Nos quidem Platonem, nec Deum, nec ſemideum perhibemus, nec vlli ſancto angelo ſummi Dei, nec veridico prophetae, nec apoſtolo alicui, nec cuilibet martyri Chriſti, nec cuiquam Chriſtiano homini comparamus, cuius noſtrae ſententiae ratio, Deo proſperante, alio loco explicabitur.* Et alibi [y]: *Quamuis enim homo Chriſtianus literis tantum Eccleſiaſticis eruditus Platonicorum forte nomen ignoret - - non tamen ita ſurdus eſt in rebus humanis, vt neſciat, philoſophos vel ſtudium ſapientiae, vel ipſam ſapientiam profiteri. Cauet eos tamen, qui ſecundum elementa huius mundi philoſophantur, non ſecundum Deum, a quo factus eſt mundus. - - Nouit ſane etiam ipſos, in quibus errant, cauere. Vbi enim dictum eſt, quod per ea, quae facta ſunt, Deus illis manifeſtauit, ibi etiam dictum eſt, non illos recte Deum coluiſſe, quia et aliis rebus, quibus non oportebat, diuinos honores illi tantum vni debitos detulerunt &c.* Alia loca breuitatis cauſſa tacemus.

§. XX. XIV. Habuiſſe vero Patres Platonem pro eo philoſopho, qui inter reliquos, quantum ab homine gentili expectari poſſet, optime de Deo deque diuinis rebus philoſophatus ſit, ob dictas rationes, et, quam *XIV. Cur Platonem PP. reliquis philoſophis praetulerint?*

w) Retract. L. I. c. 1. x) De C. D. L. II. c. 14. y) L. VIII. c. 9.

quam ſibi perſuadebant, harmoniam dogmatum multorum Platonicorum cum ſacris Chriſtianorum doctrinis, omnes fere eorum loquuntur paginae. Non enim omnia, quae in Platone inueniebant, damnabant, ſed cum partim mediante Pythagorae inſtitutione, partim occaſione itineris literarii inter barbaros inſtituti complures eum doctrinas accepiſſe crederent ab Hebraeis, eas eſſe verae philoſophiae reliquias ſtatuebant, easque ad ſacras doctrinas pertinere dicebant. Hoſpitem eſſe in veterum ſcriptorum Eccleſiaſticorum lectione oportet, qui haec ignorauerit, adeo vbique iſta produnt. Maxime vero Clemens Alexandrinus, Euſebius atque Auguſtinus iſto praeiudicio occupati ſunt, proque Platonis philoſophia ea opinione imbuti, qua haeſiſſe illi putant ex Moſis diſciplina doctrinas haud vulgares. Id quod ita affirmat CLEMENS [a], vt non vereatur afferere, fidei dogmata nonnulla praeſtantiſſima eum ex ſcripturis Hebraicis accepiſſe: recteque vocari Platonem a Numenio Moſen atticiſſantem: eſſe eum philoſophum ex Hebraeis, doctrinamque de ſummo bono cum reuelatione omnium optime conuenire. Laudat porro eum tanquam ſcripturae concinentem, quod doceat, virtutem dari a Deo, vitamque etiam poſt hanc vitam eſſe futuram. Maxime vero *Libro Stromatum quinto* [a] totus in eo eſt, vt dogmata illa nobiliſſima explicet, quae ſurripuiſſe Platonem Hebraeis contendit. Putat enim, haec a Moſe ad Platonem perueniſſe dogmata: eſſe animam a Deo inſpiratam, corpus vero terrenumque tabernaculum ex terra formatum eſſe. Animam rationalem ingreſſam in corpus, feciſſe, vt exiſteret homo ad ſimilitudinem et imaginem Dei, et ſequi inde neceſſarium hominis finem, Deo aſſimilari. Eſſe porro et hoc Platonis ex barbara philoſophia, omnes bonos inter ſe eſſe amicos: oportereque id quod intelligit, ſe aſſimilare ei, quod intelligentia apprehenditur, conuenienter antiquae naturae. Talia multa in ſequentibus colligit, heic, vbi breuitas ſectanda eſt, non repetenda, quae vbique apud eum deprehenduntur. Immo eo vſque procedit, vt affirmet [b], Platonem in *Theaeteto* de vita Chriſtiana verba feciſſe, eamque deſcripſiſſe. Eadem via inceſſit EVSEBIVS [c], haud parcior Platonicorum dogmatum laudator, qui in *praeparationis Euangelicae* libris integras pericopas ex Platone deſcripſit, vt oſtenderet, ſana et ſacris quam maxime affinia in Platonis dialogis reperiri, AVGVSTINVS autem tantopere Platonem extulit, vt eius illum poſtea poeniteret. Ita enim in *retractationum* exordio: *Laus quoque ipſa, qua Platonem vel Platonicos ſiue Academicos philoſophos tantum extuli, quantum impios homines non oportuit, non immerito mihi diſplicuit.* Cuius exemplum Lector petere poteſt ex libris *de ciuitate Dei* [d], quo loco Platonem omnibus reliquis philoſophis praefert, eumque inter Socraticos diſcipulos praeſtantiſſimum fuiſſe agnoſcit; eſſe autem contendit in multis dogmatibus, iis prae-

a) L. I. Strom. p. 315. 342. 274. L. II. p. 419.
a) p. 588.
b) p. 596.
c) Praep. euang. L. VI. ſeqq.
d) Maxime L. VIII.

praecipue, quae de Deo agunt, philoſophum Chriſtianum, ignoto licet Chriſtianis Platonis nomine. Eam enim ſibi cauſſam, ait *), fuiſſe, cur Platonem, et aſſeclas ceteris praetulerit, quia *cum alii philoſophi ingenia ſua ſtudiaque contriuerint in requirendis rerum cauſſis, et quinam eſſet modus diſcendi atque viuendi: iſti Deo cognito repererint, vbi eſſent, et cauſſae conſtitutae vniuerſitatis, et lux percipiendae veritatis, et fons bibendae felicitatis. Siue ergo iſti Platonici, ſiue quicunque alii quarumlibet gentium philoſophi de Deo iſta ſentiant, nobiſcum ſentire.* Quam ſententiam ſuam, quae et aliorum eius et ſuperioris aetatis doctorum inter Chriſtianos fuit, vt confirmaret, *Capite ſequente* inquirit: *Vnde Plato iſtam intelligentiam potuerit acquirere, qua Chriſtianae ſcientiae propinquauit?* eo quod multos hanc concordiam mirari noſſet. Reiecta igitur, quam et ipſe prius ſecutus fuerat, nonnullorum traditione, Platonem in peregrinatione Aegyptiaca vel cum Ieremia vate conuerſatum fuiſſe, vel ſcripturas diuinas legiſſe, eo quod temporum ſupputationi illam refragari videret, quem centum ferme annis poſtea natum fuiſſe, cum Ieremias in Aegypto fuiſſet, conſtet, verſio vero Graeca legis ſub Ptolemaeo LX annis Platonis aetate ſit inferior: aliam viam, ſed ſine duce, ſine comite, ingreſſus coniicit, *Platonem, forte per interpretem, non verſionem quidem legis accepiſſe, quod ſolus Ptolemaeus pro ingenti beneficio, qui regia etiam poteſtate timeri poterat, vix meruerit; colloquendo tamen quid contineret, quantum capere potuiſſet, addidiciſſe.* Cuius rei indicia ſe habere dicit concordiam, quae intercedit inter coſmogoniam Moſaicam et Timaei ſiue Platonicam. Maxime tamen illud, quod ſe plurimum adducat, vt pene aſſentiatur, Platonem illorum librorum expertem non fuiſſe, hoc dicit eſſe, *quod cum ad ſanctum Mouſen ita verba Dei per angelum perferantur, vt quaerenti, quod ſit nomen eius, qui eum pergere praecipiebat ad populum Hebraeum ex Aegypto liberandum, reſpondeatur: Ego ſum, qui ſum, et dices filiis Iſraël, qui eſt, miſit me ad vos, tanquam in eius comparatione, qui vere eſt, quia incommutabilis eſt, ea quae mutabilia facta ſunt, non ſint: vehementer hoc Plato tenuerit, et diligentiſſime commendauerit.* Vbi tamen non poſſumus non laudare Auguſtini longe doctiſſimi praeſulis, quique iudicandi acie multos ante ſe ſuperauit, modeſtiam atque cautam ſtatuendi rationem, qui hanc Hebraeorum ad Platonem perlatam traditionem non pro certo, vt ſolent ceteri, fundamento admittit, ſed pro ſola coniectura veriſimili habet, non diffeſſus, etiam talia Platonem ex rationis dictamine potuiſſe cognoſcere. Vnde ſubiicit: *Sed vndecunque illa iſte didicerit, ſiue praecedentium eum veterum libris, ſiue potius, quomodo dicit Apoſtolus, quia quod notum eſt Dei, manifeſtum eſt in illis, Deus enim illis manifeſtauit &c. non immerito me Platonicos philoſophos elegiſſe, cum quibus de Deo vno colendo agam, patet &c.* Non diſquiremus heic anxie, vtrum iſta veterum

 Chri-

*) De Ciuit. Dei L. VIII. c. 9.

Chriſtianorum opinio de fontibus theologiae Platonicae, de qua in praeſentia ſermo eſt, rationem habeat veriſimilem, et an tanti ſit patrum in ea re conſenſus, vt credamus, Platonem ea, quae cum ſacris dogmatibus conſonant, vel talia videntur, ab Hebraeis in peregrinatione Aegyptiaca accepiſſe; ea enim de re, quantum ſatis eſt, et ad liberandum a veteri praeiudicio Lectorem ſufficit, nos *Tomo primo*, attuliſſe dixiſſeque recordamur. Hoc vero ex dictis abunde liquere putamus, doctores Eccleſiaſticos, quamuis dogmatum Platonicorum συνάφειαν totumque doctrinae aedificium multasque eius partes reiicerent, multa tamen Platonis placita, praeſertim extra ſyſtematis nexum conſiderata habuiſſe pro ſanctis, veris, quinimmo diuinis et Chriſtianis, eaque omnino probauiſſe. Quod vt vel per tranſennam patrum libros inſpicienti eſt in propatulo, ita nec Baltus negare potuit, qui, quamuis vehementer contra Platoniſmum patrum pugnaret, faſſus tamen eſt, et luculentis ipſe teſtimoniis demonſtrauit, eos veritates illas in Platonis philoſophia occurrentes, et cum ſacris ſententiis concordare viſas habuiſſe pro talibus dogmatibus, quae Hebraeis ſurrepta, Chriſtianis, veris earum poſſeſſoribus, vindicanda eſſent. Quod ne obſtaret ſuae opinioni, patres nullum Platonicis dogmatibus poſuiſſe pretium, ipſumque Platonem eiusque philoſophiam contemſiſſe, eadem ſemper chorda oberrat, patrumque ſequitur praeiudicium, clamando: has non Platonicas ſed Hebraicas veritates fuiſſe, nec alio nomine atque ſignificatione a patribus fuiſſe receptas, Platoniſmum vero, qua talem, tantopere fuiſſe illis inuiſum, vt ipſe Auguſtinus, non obſtantibus tot, quibus Platonem eiusque philoſophiam proſecutus ſit laudibus, vehementer eam improbauerit. Quo vero modo, nihil eum ad ſcopum ferire, mutare ſtatum controuerſiae, et in iis probandis occupari, quae nihil ad rem faciunt, et ſine contradictione ab omnibus, qui diſſentiunt, admitti poſſunt, eſt in propatulo. Longe enim aliud vult Platoniſmus patrum, toties illis obiectus, quam quod Baltus putat, eos Platonicum ſyſtema totum recepiſſe. Hoc enim falſum quidem eſt, at non contradicit illis, qui Platonica dogmata arriſiſſe patribus contendunt. Illi enim nihil aliud volunt, quam hoc, quod operoſe demonſtrauit Baltus, ſuaque ipſe ita vineta caecidit: nempe elegiſſe patres, non ſatis ad ſenſum dogmatum Platonicorum genuinum et ex nexu totius ſyſtematis illis debitum attentos, multas Platonis doctrinas, easque ſyſtemati Chriſtiano intuliſſe, eo quod ſacras, diuinas, ab Hebraeis profectas et cum Chriſtianis conſonas crederent, quamuis inſigniter fallerentur. Id quod veteris Eccleſiae doctoribus, viris certe eruditione et pietate illuſtribus, quorum cariſſima et veneranda nobis debet eſſe memoria, ſed in arte critica non exercitatis, et hallucinationes multas in hoc argumento critico paſſis condonandum omnino eſt, excuſari autem et defendi, et ita negari, vt non errauiſſe eos in ea re perti-

pertinaciter contendatur, in tanta nostrorum temporum luce, artisque criticae et historiae philosophicae cognitione ferri non potest. Vnde optandum, vt Baltus eandem attentionem, iudicium, et animi recti atque praeiudicio carentis certitudinem attulisset, quam ex eadem societate habuisse doctissimum Petauium de Platonismo PP. nonnullorum differentem, infra probabimus. Ast ingens inter Petauii et Balti eruditionem et lectionem discrimen intercedere, Lector doctus facile deprehendet. Verum haec ὡς ἐν παρόδῳ.

Rationes cur PP. philosophumena Platonis laudauerint.

§. XXI. Rationes, quibus ducti PP. in hanc de Platonis philosophia opinionem descenderint, ex antecedentibus iam intelligi possunt, iuuabit tamen paucis eas illustrare explicareque, vt argumentum hoc tantopere inter eruditos disputatum sua luce radiet. Nempe praeter internam illam prouidentiae, rationisque aeternae, quam λόγον dixere, manifestationem, cui tamen, vbi ad rem ventum, non multum tribuebant, per traditionem ad Platonem eas veritates peruenisse dicebant, vt in praecedentibus dictum. Hanc itaque traditionem vt demonstrarent, ad Platonem vsque peruenisse, ad iter eius Aegyptiacum, susceptamque philosophiae addiscendae caussa peregrinationem literariam confugiebant. In eo autem itinere Platonem in Italia prius didicisse multa in Pythagoreorum scholis, tum ad Aegyptiorum prophetas profectum philosophiae studium absoluisse, et reuersum in patriam Italicas prius scholas denuo inuisisse, historia philosophica testatur. Et haec quidem ad adstruendam illius traditionis fidem a patribus in auxilium aduocata sunt. Multa enim sacris literis consona didicisse eum a Pythagora censebant. Quem cum in itinere Orientali non Aegyptum tantum eo tempore inuisisse crederent, quo relicta a Babyloniae rege turba Iudaeorum in eam regionem aufugisset, sed captum quoque a Cambyse, et ad Assyrios traductum et Babylonios, occasionem habuisse in hoc itinere Orientali cum Iudaeorum vatibus ibi commorantibus conuersandi statuerent, inque hac opinione auctoritate quoque publici testimonii, quod Pythagorae totam barbaricam disciplinam tribuebat, essent confirmati, tum de Platonis concordia cum Mosaica sapientia, tum de ipsius Pythagorae philosophia sacris Iudaeorum dogmatibus consona multa dixerunt, quasi ex tripode hausta, et nullis dubiis exposita. Qua de re cum *Tomo primo* Pythagorae historiam enarrantes satis prolixi fuerimus, locaque veterum copiose adduxerimus, breues hic erimus, nec ea otiose repetemus, sed id modo monemus: vidisse patres miram in Pythagorae quoque philosophia concordiam cum Scriptura sacra et Christianae religionis dogmatibus, qua de re qui volet, IVSTINVM [f] et CLEMENTEM ALEXANDRINVM [g] adeat, qui in ea re multi sunt. Quamuis autem nonnulla in Pythagorae disciplina patribus displicerent, quod imprimis de inepto transmigrationis animarum dogmate valet, non tamen hoc obstitit, quo minus

f) Cohort. ad Graec. g) Admonit. ad gent. p. 47. Stromat. L. IV. p. 477. L. V. p. 560.

minus alia multa Pythagoram habere sacris Hebraeorum placitis consona, vel affinia saltem, crederent [h]. Eas autem doctrinae Pythagoreae particulas cum Plato in schola Italica didicerit, suoque, quod commentus est, systemati philosophico inseruerit, nactum inde eum veritates sacras multas statuebant. Sed et, vt iam dictum, ipsum eius iter Aegyptiacum in partes vocarunt, credentes, Platonem, cum omnes Aegypti sapientes adiret, magnoque pernoscendi philosophiam barbaricam desiderio flagraret, etiam ad Iudaeos penetrasse, et eorum consuetudine vsum sacrae legis mysteria didicisse. Quod vt eo magis probarent, legis Mosaicae versionem, ea, quae sub Ptolemaeo Philadelpho facta dicitur, vetustiorem, commenti sunt. Quibus rationibus quam parum ponderis subsit, suo loco amplissime confecimus, falsamque hanc traditionem rationibus, nisi fallimur, luculentis euertimus. Vehementer autem confirmati sunt patres Ecclesiae veteris in hac opinione, cum viderent, intercedere aliquam inter Iudaicas doctrinas et Platonismum Alexandrinum similitudinem et concordiam. Suo enim loco docuimus, ab Aristobuli aetate quendam inter Iudaeos viguisse syncretismum, Aegyptiaca, Orientalia et Platonica dogmata philosophiae domesticae attemperantem: cui vt suffragarentur eius auctores, dixisse, auctorem huius philosophiae ipsum Mosen fuisse. Quo praeiudicio cum Iudaei Aegyptiaci, maxime Philo, toti essent occupati, ab iis inepta opinio ad Christianos peruenit. Id quod ex CLEMENTE ALEXANDRINO [i] clare intelligi potest, qui Iudaeum genus barbaris omnibus antiquius esse contendit, et quae apud ipsos scriptis mandata est, philosophiam coepisse ante Graecam Philonis auctoritate probat, et Aristobuli testimonio roborat, et ad Megasthenem prouocat. Caussas huius praeiudicii non ignorabunt, qui eorum recordantur, quae superiori libro de philosophia Iudaeorum Aegyptiacorum disseruimus. Nempe eo loco pluribus ostendimus, vbi semel regionis moribus, studiis placitisque se attemperauerint Iudaei, nouumque philosophiae genus, allegoria obstetricante suis obtruserint, persuasisse sibi, eam philosophiam a patriarchis suis ad gentes peruenisse: idque duabus ex caussis statuisse; partim, vt ambitioni suae litarent, quae hos thesauros gentibus inuidebat, partim vt odium contribulium suorum inuidiamque euitarent, qui aegre ferebant, aliena idola in tabernaculum Dei introduci: Venerabili itaque traditionis nomine ad palliandas nouitates suas vsos, peregrinam philosophiam legis literae, mediante methodo eius regionis allegorica sibi pro domestica vindicasse. Haec cum a Iudaeis bona fide Christiani accepissent, magnopere in ea opinione ab ipsis gentilium scriptoribus confirmati sunt, testantibus, Graecos philosophiam a barbaris accepisse. Cum enim inter barbaros vnam Iudaeorum gentem ex diuina reuelatione diuiniorem verioremque philosophiam possidere crederent, traduxerunt istam

h) Prolixe et erudite Patrum rationes adduxit, et quicquid pro hac opinione dici potest, attulit eruditissimus Io. LAMIVS de Christianorum recta sententia de SS. Trinitate L. II. et III. toto.

i) Stromat. L. I. p. 305.

iſtam traditionem ad hunc populum, abque eo omnia illa veritatis veſtigia profecta eſſe contenderunt. Qua in re dupliciter falſi ſunt. Nam et in eo decipiebantur, quod dogmata ſua cum gentibus communicaſſe Iudaeos credebant, quos tantopere ſua celauiſſe peregrinos conſtat, quosque, certum eſt, nullam vnquam in religionis cauſſa cum gentibus aluiſſe conſuetudinem: et in eo vehementer errabant, quod Platonica illa dogmata, duce philoſophia Orientali in ſpurios ſenſus traducta, ſicque domeſticis Iudaeorum doctrinis attemperata, ſobria et γνήσια tum Platonis tum Moſis et Oraculorum diuinorum placita referre ſtatuebant. Et ex his fontibus ortum eſt omne illud, de Platonicae doctrinae veritate et praeſtantia, patrum praeiudicium.

§. XXII. XV. Mature hanc de Platonicorum quorundam dogmatum veritate et origine Hebraica opinionem inter Chriſtianos inualuiſſe, et iam ſeculo poſt C. N. primo eius veſtigia reperiri, ex ſupra dictis eſt manifeſtum. Maxime vero incrementa ea cepit ſolito maiora, vbi viri docti, qui Alexandriae philoſophiam Platonicam didicerunt, ad Chriſtiana ſacra tranſiuiſſent. Cum enim tota illa philoſophia Platonica a genuina auctoris ſui mente ad ſyncretiſmum quendam deflecteret, ea vero plurimum extolleretur, hinc factum, vt, qui ex philoſophiae huius alumnis ſacra Chriſti dogmata complexi eſſent, Platonemque tamen et eius dogmata reformata et immutata, etiam poſt conuerſionem abiicere omnia non auderent, eiusmodi ἐκλέγειν inſtituerent, rati, ita ſacra dogmata in eiusmodi ſyſtema Eclecticum vel ſyncretiſticum potius reduci poſſe. Id quod imprimis feciſſe et primos fuiſſe auctores Athenagoram et Clementem Alexandrinum eſt veriſimillimum. Certe vtrumque ex hac philoſophia, quae tum regnabat, pluſcula immiſcuiſſe dogmatibus Chriſtianis eorum ſcripta loquuntur, et infra pluribus demonſtrabitur. In apertam tamen profeſſionem erupit ſyncretiſmus ille inter Platonica et Chriſtiana dogmata, poſtquam Ammonius Saccas peſtilens hoc philoſophandi genus in Sectae habitum traduxiſſet, et quod nullam hactenus certam formam habuerat, quamuis ab aliquot iam ſeculis in Aegypto viguiſſet, tandem certo vultu depictum et in ſyſtema redactum orbi obtruſiſſet. Quam mortale ab eo tempore ſidus Chriſtianos doctores afflauerit, poſtquam ipſe Ammonius, homo fanaticus et apoſtata, ad commendandam philoſophiam ſuam, Chriſtianis quoque dogmatibus nonnullis placita ſua accommodaſſet, exque eius ſchola Origenes et innumera diſcipulorum eius cohors prodiiſſet, *Tomo ſecundo*, Ammonianae ſcholae hiſtoriam ampliſſima narratione exponentes accurate oſtendimus. Ea itaque, quae prolixe ibi dicta ſunt, hoc loco, vbi omnino repetenda ſunt, breuitatis ſtudioſi, non afferemus; Lectorem vero rogamus, vt ad iſtam quidem tractationem ipſe recurrat, ſine qua mancae erunt hae noſtrae obſeruationes. Id ob tractationis ſeriem hoc loco ὡς ἐν συνόψει monemus:

XV. Eclectica ſecta Platonem PP. commendauit.

ſcholam Ammonii, eiusque diſcipulum Plotinum et ſequaces, iſtius ſyncretiſmi beneficio, iis dogmatibus, quae in Platonico ſyſtemate longius a Chriſtiana fide diſtare, vehementerque diſſentire videbantur, molliores induxiſſe non locutiones modo et verba, ſed et ſenſus atque opiniones, ideoque abiecto ſyſtemate dualiſtico, quod cum Chriſtiano in concordiam redigi non poteſt, emanatiuum, ex philoſophia Orientali recepiſſe, et ita potiora Chriſtianorum placita, ſignificatione licet diuerſiſſima, imitando expreſſiſſe: quibus coloribus decepti patres cum in horum hominum ſcholis philoſophiam didiciſſent, ea in Platonicorum horum ſyſtemate eſſe purioris doctrinae veſtigia putauerunt, quae philoſophorum verſipellium aſtutia fraudulenter introduxerat, eaque tanquam ſibi debita vindicarunt. Cumque, teſte AVGVSTINO [k], Platonicorum ſibi nomen illi ſtudioſe aſſererent, factum inde eſt, vt Platonem ex Platonicorum recentiorum pede metientes, hos fauores et beneuolentiam ad eum ipſum referrent. Hoc vero praeiudicio ſemel occupati, cum a pueritia quaſi iſtis opinionibus eſſent innutriti, vbi ad docendi munus peruenerunt, diſcipulos iisdem ſententiis imbuerunt. Qua in re ſummam fuiſſe Origenis diligentiam, ex panegyrico diſcipuli eius Gregorii Thaumaturgi conſtat, vt ſupra iam obſeruatum. Illi vero, quamuis eſſet doctiſſimus, hanc ſcabiem, qua ab eo tempore Eccleſia infecta fuit, deberi, ea nos conuincent, quae in ſequentibus de eo dicemus. Adeo vero certa haec ſunt, et a viris doctis toties obſeruata, vt nec ipſi Romanae Eccleſiae doctores, quique plurimum Patrum Eccleſiae auctoritati tribuunt, id negare audeant [l]. Qua de re imprimis legenda ſunt, quae doctiſſimus MASSVETVS [m] candide et erudite diſſeruit. Vidit id aduocatus patrum BALTVS [n], nec negare ſuſtinuit, quod tot teſtimoniis confirmat hiſtoria Eccleſiaſtica. Ne vero, veritate conuincente, fateri cogeretur, patres Eccleſiae in eo lapſos fuiſſe, quod ſeducti ab Ammonii ſchola, ea Platonicorum dogmata receperint, et pro veris diuiniſque myſteriis affinibus habuerint, quae Platoniſmum magis, quam Chriſtianiſmum ſapiunt, ad hunc angulum confugit, non fuiſſe Ammonii ſcholam Platonicam, ſed Eclecticam. Parum vero id cauſſam frigidi aduocati et verbis potius pictis, quam rationibus pugnantis iuuare, intelligent, qui exigua attentione fuerint vſi. Vbi enim de Platoniſmo PP. diſputatio inſtituitur, non intelligitur ille Academiae veteris, quae genuinam Platonis mentem expreſſit, Platoniſmus, ſed doctrina illa Eclectica innuitur, quae ſyſtema ſyncretiſticum Platonico attemperauit, mireque a Platonis ſententia abiit. Quam ſi Platonicam appellare quis renuerit, per nos quidem licebit, at diſcedet is ab ipſa horum hominum voluntate, quos ſibi Platonicae doctrinae gloriam nomenque vindicauiſſe, clariſſimis in *Tomo ſecundo* teſtimoniis euicimus. Addimus in praeſentia vnum tantum D. AVGVSTINI

Platoniſmus PP. quo ſenſu aſſeratur?

k) De C. D. VIII. c. 12.
l) Vid. HVET. Origen. L. II. c. 1. p. 27.
m) Diſſ. I. in Irenaeum §. 32. p. 24.
n) L. I. c. 3. p. 21.

STINI [*] quem ob oculos praesentem habemus et intuemur, scribentis: *Cum Xenocrates, dilectus Platonis discipulus, in schola eius, quae Academia vocabatur, eidem successisset, atque ob hoc et ipsi et successores eorum Academici appellarentur, recentiores tamen philosophi nobilissimi, quibus Plato sectandus placuit, noluerunt se dici Peripateticos, aut Academicos, sed Platonicos: ex quibus sunt valde nobilitati Graeci, Plotinus, Iamblichus, Porphyrius.* Patres itaque, Eclectica dogmata nonnulla recipientes, si Platonismi accusantur, nihil dicitur, quod non ipsorum loquendi consuetudinem exprimat. Nec meliora vel firmiora sunt, quae porro affert Baltus, vt Platonismum a schola Ammonii remoueat. Vrget, Ammonium non fuisse verum atque genuinum Aristotelicum, quamuis id asserat FRANC. PATRICIVS [†], sed id sibi constitutum habuisse Ammonium, nouae philosophiae conditorem, vt, teste Hierocle, philosophiam purgaret, purioresque veritates de Deo et prouidentia diuina, quas Christianis sacris addictus mordicus tenebat, in concordiam cum philosophia redigeret, ostenderetque, non difficili labore Platonem et Aristotelem posse inter se componi, sicque eum ab inutilibus disputationibus philosophiam liberare voluisse: huncque scopum vt obtineret, Scripturam sacram sibi normam constituisse, confectaque eius harmonia, concordiam inde in hanc nouam philosophiam introduxisse. Quae quamuis non sine verborum ornatu magnaque sui fiducia asserat Baltus, elumbia tamen prorsus sunt, et partim falsa, partim nihil ad rem facientia. Ex historia enim sectae Eclecticae vel Platonico-Alexandrinae, qualem *Tomo secundo* condidimus, et veterum testimoniis roborauimus, patet, Ammonium eum, qui harmoniam scripsit, et sacris Christianis ad finem vsque vitae addictus mansit, ab Ammonio Sacca, qui Porphyrio, eius discipulo, teste, a sacris Christianorum defecit, esse distinguendum; ex quo sequitur, ineptum illud argumentum esse, quod ab harmonia Scripturae Ammonio tributa Baltus repetit. Nec est in toto illo systemate Ammoniano et Plotiniano, quale illud *superiori Tomo* descripsimus, aliquid, quod praeter quasdam doctrinarum insanarum et ineptarum accommodationes, verbaque quaedam Christianis surrepta, gentilismum non euidenter prodat, et ad corroborandam superstitionem gentilem euertendamque rempublicam Christianam prorsus comparatum sit. Sic vt impossibile sit, detestabile hoc systema ab homine Christiano potuisse proficisci, qui ad extremos vsque halitus in fidei Christianae professione perseuerauerit. Id quod ipsi Balto, licet supinam in hac tractatione negligentiam prodat, suboluit, qui, vbi obseruasset, laudatorem Ammonii Hieroclem, eiusdem commatis hominem, quo Syrianus fuit, aliique Platonici Sec. VI. videri ignorasse, quod Porphyrius dixit, eum a fide defecisse, non se comprehendere aliter posse ait, cur eum tam im-

Vv 2 pense

*) l. c. c. 12.
†) Discuss. Perip. T. I. L. X. Solet autem ob syncretismum Platonico-Peripateticum huius sectae plerosque inter cultores Peripateticismi referre, idque, si scopum eius respicias, non omnino praeter rem.

pense laudauerit, et tantum non dubitare sese, annon Ammonius Christianus a philosopho diuersus sit? Id quod pro certissimo habuisset Baltus, si eorum dogmatum detestabilium fuisset recordatus, quae Platonicis recentioribus alio loco [q] recte obiicit. Quae cum, eo ipso auctore, ita sint, qua quaeso fronte potuit asserere, Ammonii philosophiam non alios respexisse fines, quam vt discipulos eo facilius praepararet, ad recipiendas veritates Euangelii, et admittenda mysteria sublimiora philosophiae Christianae? Verum vt totum disputationis certamen conficiamus, concedemus, quod tamen falsum esse putamus, Ammonium Christiana in societate permansisse vsque ad vitae finem; an ex hoc sequitur, nullis erroribus Platonicis eius philosophiam fuisse contaminatam? Contrarium enim etiam in Christiano euenire potuisse, Origenis exemplum probat, quod ipse fuse tangit Baltus, et accurate demonstrauit HVETIVS [r]. Quae cum ita se habeant, quam leue et vanum hoc Ammonianae philosophiae praesidium sit, dispalescit.

XVI. PP. Ante-Nicaeni a Platonismo non immunes.

§. XXIII. XVI. Haec ad Patres seculi potissimum tertii et sequentis pertinent, quo tempore sectae habitum induit syncretistica ista Platonicorum philosophandi ratio. Ante eam vero aetatem inter patres Ante-Nicaenos, et primi atque secundi seculi doctores occurrit aliquid, quod ad hunc quoque locum pertinet, et intactum a nobis in consideratione philosophiae veterum Christianorum omitti non debet. Nempe viros pio et insigni pro re Christiana zelo accensos ex Platonicorum scholis ad apostolorum limina ex parte transfugisse, et non contra gentiles tantum, Christianam religionem lacessentes in pugnam descendisse, sed forti quoque conatu se haereticorum erroribus, et praecipue fanaticismo longe lateque ex Aegypto per omnes fere orbis Romani regiones serpenti opposuisse, supra monuimus. Hi igitur doctores Christiani cum Platonicam philosophiam didicissent, quaeque in ea veritati coelesti propiora viderant, tanquam domestica quaedam et Christianis propria dogmata sibi vindicassent, crederent autem dispersa per vniuersum fere domini agrum lolia haereticae prauitatis ex horreis Platonicorum esse desumta, istis potissimum armis malum expugnare radicesque serpentis zizaniae euellere conabantur. Nouo id Ecclesiae incommodo damnoque accidit. Cum enim maior haud raro apud viros cetera optimos atque laudatissimos esset animi candor, proque caussa Christi atque Ecclesiae ardor fidesque, quam iudicandi acies, nec tantopere quantum rei necessitas postulabat, arcanos recessus nexusque systematum penetrando inspicerent, factum inde est, vt prolixis disputationibus aduersus haereticorum somnia occupati, et de Christianae fidei mysteriis disserentes Platonicis phrasibus, atque dogmatibus haud raro vterentur, sicque communi, quod rebantur, telo aduersarios confodere satagerent. Haud infeliciter quidem illud interdum cessit, cum ipsa Platonica philosophia argumenta quaedam satis fortia

q) L. III. c. 3. p. 257. seqq. r) Origen. L. II. et ipse BALTVS l. c. L. II. c. 20. p. 235.

tia contra Gnosticarum haeresium fanaticismum offerret; adeo vt ipsa quoque Eclectica secta non sine euentu prospero contra illos haereticos calamum stringeret, vt Plotini exemplo et PORPHYRII [s] testimonio constat. Sed exiguum illud, si rem spectes, commodum longe maior suppressit infelicitas damnumque haud leue. Dum enim cum Platonis dogmatibus patres satis incauti Christiana dogmata comparant, dum Platonice de illis loquuntur, et ex hac philosophia rationes probandi illustrandique afferunt, ipsi haud raro puritati Christianae religionis vim inferunt, et simplicitatem Christianorum mysteriorum subtilitate philosophica corrumpunt, et ita de iis differunt, vt verba quidem eorum sensum non satis rectum atque Scripturae conformem fundere in aperto sit. Non morosius refragabimur, si quis dicat, viros pios et cordatos melius sensisse quam scripsisse, et locutiones istas Platonicas non nimis premendas, neque ἀκριβῶς sumendas esse; sed explicandas iuxta tenorem doctrinae eius, quae isto tempore publice in Ecclesia recepta fuit, et vbique in cathedris personuit. Certe hanc aequitatem atque pietatem viris tot in rempublicam sacram meritis illustribus non inuidemus. At fatebuntur etiam, quibus veritas omni antiquitatis et auctoritatis praeiudicio superior potiorque est, eos ita de mysteriis nonnullis diuinis, praecipue de SS. Trinitatis dogmate disseruisse, vt, si verbis eorum standum sit, (cum alia de iis iudicanda norma non existat) dicendum omnino sit, eorum ὀρθοδοξίαν humani aliquid passam, fucoque Platonico illitam amisisse non nihil splendoris illius natiui, quem ad eos transmiserunt tempora apostolica: certe suspecta ea esse, quae mirum in modum Platonis scholam redolent. Multis id exemplis illustrari posset, si institutum nostrum pateretur, historiae Ecclesiasticae scrinia expilare. Sed vt breues simus, quod res iubet, adiri velimus doctissimum PETAVIUM [t], doctrinam patrum seculorum primorum haereticorum vitilitigationibus oppositam enarrantem, is enim quanto studio Platonicis locutionibus et dogmatibus se patres illi accommodauerint, luculentis enarrauit testimoniis. Vno tamen exemplo, ne prorsus cum Lectoris taedio abeamus ἀσύμβολοι, rem illustrabimus. Familiare patribus Ante-Nicaenis dogma est, filium ministrum atque instrumentum patris in creatione fuisse: de quo ministerio instrumentali ita differit IRENAEVS [u], demiurgum Gnosticorum refutaturus, vt locutionibus vtatur, quae ferri vix possunt. Ait enim, *non opus habuisse Deum ad condendum mundum angelorum ministerio, cum filium suum atque eius imaginem* (Spiritum S. intelligit) *sibi ministrantem habuerit.* Innuere haec ὑπουργίαν quandam, et inaequalitatem in SS. Triade inuoluere, quam in Origene et Ruffino tanquam haereticum errorem damnauit Hieronymus, recte obseruatum DIONYSIO PETAVIO [x]. His intercedunt quidem et pro orthodoxia Irenaei pugnant

Platonismus Irenaei.

Vv 3 GEOR-

s) In vita Plotini c. 16.
t) Dogm. theol. T. II. L. I. c. 1. seqq.
u) L. IV. c. 17. vel 7. ed. Maff. p. 236.
x) l. c. §. 7. p. m. 15.

GEORGIVS BVLLVS [y], NICOLAVS LE NOURRY [z], RENATUS MASSVETVS [a], et ex nostris cel. DEYLINGIVS [b], qui contra WHISTONVM [c] similesque contendunt, lenienda esse Irenaei verba, exque aliis eius locis, vbi satis orthodoxe de deitate et consubstantialitate filii cum patre disserit, explicanda; ita vt per filium DEVS vnus vniuersa condidisse dicatur, tanquam per instrumentum a se ipso non diuersum, non vero per instrumentum alterius naturae, inferioris et subordinatae; idque euinci putant iis locis, quibus filium Deum semper coëxistere patri Irenaeus asserit: adeoque solitas notiones, quibus instrumentum, ministerium etc. exprimuntur, hoc quidem loco nec sequendas nec nimium premendas esse. Fatemur autem, satis coactam esse hanc interpretationem vimque inferre verbis Irenaei satis apertis. Nec obstare putamus, et deitatem et consubstantialitatem filii cum patre, eam enim recte quidem Valentinianis opposuit Irenaeus, demiurgum ex pleromate eiicientibus, et infra diuinas substantias ponentibus: at dum ministerio filii vsum esse patrem scribit, locutioni Platonicorum se accommodat, a quibus ista somnia accepisse Valentinum putabat, quique per λόγον tanquam instrumentum Deum omnia fecisse statuebant, et ita quidem diuino pleromati filium vindicat, immo coëxistere eum Deum cum patre innuit, verum gradu emanationis differre simul infert, adeoque ministrum tantum facit patris creationem destinantis. Id quod in Irenaeo viro sancto pioque, at Platonicis doctrinis ante conuersionem innutrito non miramur, eo quod putauerit, sufficere, si dicatur filius patri consubstantialis verusque Deus, quamuis ob diuinae generationis ordinem aliquam ὑπεροχίαν assereret, aliquamque ordinis et gradus differentiam agnosceret, cum λόγος Platonicorum quoque in Deitate sit, vnusque cum patre, licet gradu differat. Similia apud Iustinum Martyrem, Theophilum Antiochenum, Tatianum aliosque seculi secundi patres, in scholis Platonicorum occurrunt, heic breuitatis studio non adducenda. Quibus ita quidem mederi se posse, patrumque sententiam explicare melius putat illustrissimus HVETIVS [d], si dicatur locutos fuisse doctores istos, patrem filio praeferentes, de ordine auctoritateque principii, originis, caussae, paternitatis et ἀγεννησίας, quamuis naturae, essentiae, et attributorum identitatem praesupponerent. At monet tamen ipse praesul doctissimus, phrases istas loquendique modos ex Platonicorum scholis desumtos fuisse. Hi vero λόγον ab οὐσίας diuinae communione tantum abest, vt excluserint, vt νοῦν in Deo summo existere dixerint: et tamen aliquam gradus et perfectionis differentiam statuebant. Quorum locutiones si adhibuerunt patres, valde suspecti sunt, non accurate eos sacrum hoc dogma extulisse, et incaute atque perperam de eo fuisse

y) Defens. fid. Nic.
z) Apparat. Max. T. II. Diss. VI. c. 6. §. 2.
a) Diss. II. in Iren. Art. V. p. 127.
b) Diss. de Irenaeo vindice verit. §. 21. p. 39.
c) Primit. Christian. rediuiu. P. IV. Art. 7.
d) Origenian. L. III. c. 2. §. 14. p. 36.

fuisse locutos. Quae sufficiunt, vt demonstretur, arma ista, quibus haereticos oppugnarunt doctores Ecclesiae, minus apte adhibita in perniciem doctrinae Christianae degenerasse, et Platonicam philosophiam illis non nihil labis affricuisse, dum Platonice de mysteriis diuinis loqui et disputare sustinuerunt. Eleganter ea de re differit IACOBVS BASNAGIVS[e], quocum conferendus IOANNES OWENVS[f].

§. XXIV. XVII. His praemissis et accurate explicatis facile iam erit, celeberrimam illam quaestionem de Platonismo patrum, quae ancipiti pugna hactenus ventilata est, et doctissimos viros in partes ire coëgit, soluere, quidque de ea statuendum sit, definire. Magnis haec controuersia animorum motibus iactata est ab eo tempore, quo de successione doctrinae consensuque veterum doctorum disputatum est, et pro norma asserta patrum seculorum post C. N. primorum concors doctrina. Cum enim ab iis, qui ab alio, nisi Scripturae S. a Spiritu S. reuelatae canone, iudicium in tam arduo, quale religionis est, negotio petendum non esse contendebant, parti aduersae, vniuersalem Ecclesiae primitiuae consensum crepanti, obiiceretur, non euinci posse eiusmodi consensum purum veteris Ecclesiae doctrinalem, vt id probaretur, Platonismus patrum in subsidium vocatus est, quem negauerunt, qui ex doctorum Ecclesiasticorum scriptis de fide definiendum esse pertendebant. Impossibile autem hoc loco est, controuersiae huius totam enarrare historiam, quamuis illa ad hos nostros non minus, quam Ecclesiasticae historiae limites pertineat. Sufficiet autem pauca, quae nosse, e re nostrae tractationis est, hic attigisse. Et in ipsa quidem Ecclesiae Romanae communione, in qua tot viri doctissimi ob dictas rationes pro PP. auctoritate militant, non defuere viri eruditionis atque muneris claritate illustres, qui Platonismum patrum agnouerunt. Inter quos prae reliquis nominandus est IO. BAPTISTA CRISPVS Gallipolitanus, qui *de caute legendo Platone* ideo diffusum eruditumque opus conscripsit[g], quod innumeros Christianos ab isto philosopho deceptos indignaretur. Dabimus quaedam eius verba, cum liber adeo rarus sit, vt magni quoque librorum heluones eum oculis non vsurpauerint[h]. *Plato humaniter, et plus quam par erat, benigne a nostris susceptus, cum ethnicus esset, et hostium famosissimus antesignanus, et vanis tum Graecorum, tum exterarum gentium superstitionibus apprime imbutus, et mentis acumine et variorum dogmatum cognitione, et famosa illa ad Aegyptum nauigatione ingenii sui, alioqui praeclarissimi vires adeo roborauit, et patria eloquentia vsque adeo disciplinas adauxit, vt siue de Deo,*

XVII. De Platonismo PP. quid statuendum?

e) Hist. Iudaic. L. IV. p. 82. seqq.
f) Theologum. p. m. 494.
g) Prodiit Romae 1594. fol.
h) Vid. Acta philos. Vol. V. p. 922. Ven. VOGTIVS catal. libror. rarior. p. 211.

Deo, et de ipsius vna quadam nescio qua trinitate, bonitate, prouidentia, siue de mundi creatione, de coelestibus mentibus, de daemonibus, siue de anima, siue tandem de moribus sermonem habuerit, solus e Graecorum numero ad sublimem sapientiae Graecae metam perueniisse videretur. Hinc nostri prima mali labes. Hinc haeretici spargere voces in vulgus ambiguas ausi sunt: hinc superstitionum, mendaciorum, et prauitatum omne genus in Ecclesiam Dei, agmine facto, coepit irruere. Hinc Ecclesiae parietibus, tectis, columnis ac postibus sanctis horrificum quoddam et nefarium omni imbutum odio atque scelere bellum haeretici intulerunt. Et quidem tanta fuit in captiuo Platone sapientia, tantaque leporis eloquentiae dulcedo, vt parum abfuerit, quin de victoribus, triumpho ipse actus triumpharet. Nam vt a primis nostrorum patrum proceribus exordiar, si Clementem Alexandrinum inspicimus, quanti ille Platonem fecerit, plus quam sexcentis in locis, dum libet, videre licet, et tanquam veri amatorem a primo fere suorum librorum limine salutauit. Si vero etiam Origenem, quam frequenter in eiusdem sententiam iuerit, magno quidem sui et Christianae reipublicae documento experimur. Si Iustinum, gauisus ipse olim est, se in Platonis doctrinam incidisse. Si Eusebium, nostra ille ad Platonem cuncta fere ad satietatem vsque retulit. Si Theodoretum, adeo illius doctrina perculsus est, vt cum Graecos affectus curare tentasset, medicamenta non sine Platone praeparante illis adhibere sit ausus. Si vero tandem Augustinum, dissimulemne pro millibus vnum, quod referre piget? Platonis ille quidem, iam, non dicta, verum decreta, et eadem sacrosancta appellare non dubitauit. Vide igitur, quantos qualesque viros victus ille Graecus ad sui beneuolentiam de se triumphantes, pellexerit. Vt nec aliis deinde artibus ipsemet Plato in multorum animis sese veluti hostis deterrimus insinuauerit. Quem tamen vel egregie corrigi, vel adhibita potius cautione legi. quam veluti captiuum seruari praestitisset. Haec Crispus Sec. XVI scriptor. Post hunc ex eodem coetu eruditissimus Abrincensium praesul PETRVS DANIEL HVETIVS nobis nominandus est, qui, consensu isto Mosis ac Platonis a patribus iactato nixus, ob hanc potissimum caussam, scribit [i]: *Priscis Christianis dogmata Platonis placuisse, adeo vt Platonici haberentur, frequentioremque Platonicorum operum lectionem Iulianus ipsis obiiceret, quam quod recoctus ipsis et personatus Moses esse videretur Plato, aut, vi Numenius ait, Moses atticissans.* Alio vero loco [k] magis candide monet, plerosque patres fuco academico doctrinam Christianam illustrare conatos, patresque Ante-Nicaenos in dogmate de SS. Trinitate Platonicas opiniones imitatos fuisse. Idem et agnouit, et, qua erat infinita lectione atque acutissimo iudicio demonstrauit doctissime DIONYSIVS PETAVIVS [l], qui patrum de SS. Trinitate doctrinam enarraturus, praemittendam sibi esse tractationem de trinitate Platonis, itemque Philonis

i) Demonstrat. Euang. Prop. IV. p. m. 56.
k) Origenian. L. II. c. 1. §. 4. p. 127.
l) Dogmat. theol. T. II. L. I. c. 1. seqq.

lonis et Pſeudo-Mercurii putauit, tumque patrum ſynodo Nicaena aetate priorum Iuſtini Martyris, Irenaei, Athenagorae, Tatiani, Theophili Antiocheni et Clementis Alexandrini de hoc myſterio doctrinam ita expoſuit, vt Platonis in modum eos et cogitaſſe et ſcripſiſſe de eo, ſibi, quo erat, candore fatendum eſſe exiſtimaret. Quae tamen Petauii confeſſio, quamuis eruditionis et integritatis eius fructus eſſet, multarum querelarum et accuſationum cauſſa auctori ſuo extitit. Cum enim inter theologos Eccleſiae ſuae magna auctoritate gauderet, in patrocinium tantum virum vocabant, Vnitarii, Ariani recentiores, Sociniani, huiusque generis alii haud obeſae naris viri, eiusque aſſertis rem quoque ſuam confirmare non obliuiſcebantur, eo quod Arium fuiſſe Platonicum affirmaſſet, et veteres ad hunc lapidem offendiſſe eſſet faſſus. Qua de re legenda ſunt, quae pro cauſſa partis ſuae affert CHRISTOPH. SANDIVS [m]. Valde haec diſplicuere tum viris doctis extra Romanae Eccleſiae communionem viuentibus [n], tum ipſis eius coetus theologis [o], quod Arianis, concedendo Platoniſmum patrum in dogmate de SS. Trinitate, frigidam Petauius ſuffudiſſet. Vnde, vt a ſuſpicione, qua vehementer premebatur, ſe liberaret, in *praefatione Tomi ſecundi* poſtea editi, ita mentem explicuit ſuam: *Patres omnes dogmatis iſtius caput et ſubſtantiam ipſam ſine vlla labe tenuiſſe, atque ex tam concordi de tribus in diuinitate ſententia, quoquo tandem ea genere locutionis expreſſerint, vim occultae et ab Apoſtolis transfuſae traditionis colligi. At videri ſibi illos, cum aduerſus gentiles doctos et philoſophiae deditos pro Chriſtiana fide diſceptarent, quo eam vendibiliorem facerent, ac magis perſuaderent, minus accurate et ſubtiliter illius intima ac arcana commiſiſſe libris iſtis, quos emanare in vulgus cuperent, atque ad Platonis decreta, eamque quam illi combiberant, theologiae formulam Chriſtianum iſtud conformaſſe myſterium.* Quae ad eneruandas obiectiones a Petauii auctoritate factas repetiuerunt IACOBVS BENIGNVS BOSSVETVS [p] et FR. BALTVS [q]. Ipſe vero, qui dogmata Petauii theologica recudi fecit THEOPHILVS ALETHINVS, ſiue vero nomine IOANNES CLERICVS, pro eo excuſando nonnulla attulit. Quae an ſufficiant, noſtri non eſt, hoc loco diſquirere, fatemur tamen, recte iudicaſſe RICH. SIMONIVM [r], ea quae ſcripſit de PP. circa hoc dogma Platoniſmo Petauius, tam clara eſſe, vt iſtis diluendis allata explicatio minime quadret, ſemperque Arianis futura ſint receptaculo. Id quod exemplo ſuo probauit Anonymus auctor famoſi libri: *Platoniſmus detectus*, quem SOVVERAINIVM ex-miniſtrum

m) In nucl. hiſtor. eccleſiaſt. L. I. p. 156.

n) GEORG. BVLLVS defenſ. fidei Nicaenae prooem. §. 7. p. m. 4.

o) RICH. SIMON Lettres choiſies L. III. p. 12. 13. conf. BAYLE Dict. T. III. art. Petav, p. 691. not. B.

p) Premier avertiſſement aux Proteſtans n. 27. 28. p. 28.

q) Defenſe des SS. Peres accuſez de Platoniſme L. IV. c. 9. p. 497. ſeqq.

r) loc. cit.

nistrum Reformatum esse constat [s], quo an impudentior audaciorque et eruditionis specie decipiens magis Platonismi patrum defensor existat, qui in pessimae opinionis patrocinium eum detorserit, merito dubitamus. Non patitur instituti ratio, vt libri non vbiuis obuii [t] summam, et rationes afferamus, monuisse contenti, in eo totum esse auctorem infreni scribendi statuendique licentia vsum, vt demonstraret, patres primorum seculorum doctrinam et religionem Christianam pro nouo quodam philosophiae genere habuisse, quod humilibus similitudinibus summa philosophiae mysteria occultaret, hacque hypothesi inductos Scripturam Sacram ad normam philosophiae theoreticae explicuisse, et vbique Trinitatem Platonicam inuenisse. Qua in re eo feliciori successu gauisos esse dicit, cum ipsi Deo placuerit, sub notionibus et imaginibus crassioribus summa mysteria describere. His argutiunculis miseris nixus, contendit et patres, et haereticos et scriptores gentiles, quae de Trinitate principiorum diuinorum scripserint, allegorice intellexisse, hucque Philonis quoque, Iudaeorum, Cabbalistarum, et quorumcunque aliorum placita refert, cunctisque veterum methodum hanc arcanam, vel, quo nomine eam appellat, politicam sacram siue oeconomiam patrum tribuit. Qua hominis impudentia ad Platonismum patrum in hoc dogmate probandum an intolerabilius aliquid esse possit, dubii haeremus, adeo omnem historiae veteris et philosophicae et Ecclesiasticae fidem euertere apta sunt, et ad inuidiam innocenti cetera de Platonismo patrum opinioni conflandam eximie facientia. Praeter hunc ad Platonismi veterum doctorum Christianorum assertores referendi quoque sunt IOANNES CLERICVS [u] et IACOBVS BASNAGIVS [x], diuerso tamen et modo et scopo ea de re differentes. Alios, de Trinitatis Platonicae et Christianae vel consensu vel dissensu scriptores heic adducere, pagina vetat, legendi autem quos nominant triumuiri celeberrimi BVDDEVS [y], FABRICIVS [z], PFAFFIVS [a]. Immo omnes illi huc pertinent, qui theologiae mysticae origines excusserunt, de quibus tamen alio loco dicendum est. A tot igitur tantisque Platonismi patrum assertoribus cum Ecclesiasticae traditionis auctoritatem valde infringi labefactarique cerneret FRANCISCVS BALTVS ex Societate Iesu theologus, vir elegantis ingenii et foecundi calami, tanto, quod putabat malo medicinam allaturus; prolixam *pro patribus Platonismi accusatis apologiam* [b] edidit, et congestis immenso labore vete-

rum

s) Vid. Cel. PFAFF. primit. Tub. P. I. p. 61. FABRICIVS bibliogr. antiquar. p. 235. Memoires de Trevoux 1703. p. 386.

t) Vid. Cl. VOGTIVS catal. libror. rarior. p. 463. et quos laudat.

u) Vid. Bibl. vniuers. T. X. bibl. choisie T. XII. epistolae criticae arti criticae subiectae, et epistolae theologicae sub nomine LIBERII a S. AMORE editae, ob quam caussam vehementer in eum aspereque inuectus est GVIL. CAVE hist. lit. script. eccl. P. II. p. 193. et pec. diss. in fine adiecta.

x) Hist. Iudaic. L. IV. p. 79. qui Cudworthum refutat.

y) Instit. theol. dogm. P. I. p. 445. Introduct. in hist. theol. L. II. c. 3. p. 556. seqq.

z) Bibl. Graec. Vol. III p. 39. 40. 176.

a) Introd. plen. in hist. lit. theol. P. I. p. 305.

b) Prodiit Gallice defense des SS. Peres accusez de Platonisme, a Paris 1711. 4. charactere eleganti et superbo, charta pura et magna.

rum doctorum Christianorum effatis atque testimoniis demonstrare satagit, inepte et inique illis Platonismum imputari, et graui culpa in manes piorum virorum obstrinxisse se Clericum, Souverainium similesque, quod hanc illis maculam affricuissent. Quamuis autem stili elegantia et oratorio quodam fuco arteque lectoris animum occupare studeat, statum tamen quaestionis ambiguae et obscurae nec explicat, nec clare constituit, sed praetermissa quaestionis, de qua disputatur, explicatione probare conatur, patres in philosophia Platonica non fuisse educatos; eamque neque a Christianis neque a gentilibus magistris didicisse, quae vero in philosophia rata habuerint, de philosophia Eclectica intellexisse, hancque philosophiam Eclecticam de Scriptura Sacra et religione Christiana fuisse interpretatos; gentilem vero philosophiam, omnesque eius partes et sectas summo prosecutos esse odio, iisque contradixisse omnibus, inductos ad id a munere suo, quod in gentilem religionem cum philosophia arcte cohaerentem eos armauerit. Vrget porro, falsitates, contradictiones et absurda innumera eos in philosophia gentili detexisse, bona vero, quae in ea inuenerint, Hebraeis atque reuelationi, tanquam veris fontibus suis, tribuisse, Platonicas phrases euitasse, et primaria Platonis dogmata, ceu erronea, falsa et impia reiecisse; ipsum vero Platonem pro plagiario et corruptore dogmatum Hebraeorum habuisse; eiusque philosophiam et fidei et morum doctrinae noxiam declarasse, laudes vero Platoni datas comparate tantum intelligendas esse, eo quod adhuc deterius in diuinis errauerint sectae reliquae. Haec operose probare contendit, et ad obiecta huic illiue doctori veteri Platonica passim respondere nititur. Non denegamus Balto lectionis Ecclesiasticae copiam, dictionis nitorem, artemque fuco sua illiniendi conspicuo, iudicium vero et sinceritatem accuratamque historiae philosophicae notitiam, merito in eo desideramus, sine quibus tamen praesidiis infelici gaudet euentu tota haec disputatio. Quam dum his auxiliis destitutus instituit, et sanctorum mysteriorum aduersarios refutare satagit, caussam bonam prodit, et auctoritatis, antiquitatis, hypotheseos receptae, sectaeque praeiudiciis tantum munitus, facile in fugam vertitur. Certe dum a vero quaestionis sensu statuque discedit, andabatarum more pugnat, et aërem verberat, ea vel negans vel affirmans, de quibus nulla est controuersia. Nemo enim, nisi satis crassa Minerua vsus fuerit, ita Platonismum patribus tribuit, vt sectae se eos Platonicae, deserta Christianae fidei doctrina, addixisse, vel systema Platonis recepisse dicat, nemo, obiecisse illos Platonicis graues errores, et praecipua quaedam Platonis dogmata damnauisse negat; nec id, quantum scimus, inficias iuit quisquam, ea quae tanquam Platonica patribus obiiciuntur, ab iis alio nomine, nempe velut Hebraicae traditionis vestigia et reliquias fuisse recepta. Quae omnia dum fuse probat Baltus, aperte prodit, se literariae pugnae leges nec intelligere nec obseruare. Multa etiam miscet ἀπροσδιόνυσα καὶ ἀσύςατα, sibique alio loco aduersa. Ma-

 xime

xime vero philoſophicae hiſtoriae ſe ſatis ignarum prodit, e. c. negando, Platonicam philoſophiam ante Plotinum floruiſſe; vel publice traditam vel a Chriſtianis veteribus diſcendo cognitam fuiſſe: dogma de λόγῳ Dei per Plotinum demum inualuiſſe; Eclecticam ſectam Platonicam non fuiſſe, patres omnem omnino philoſophiam reieciſſe, quaeque alia ſunt, iis non ignota, qui primis labris hiſtoriam philoſophicam poſt C. N. attigerunt. Vidit ſine dubio has maculas, vel monitus et edoctus fuit ab amicis Baltus; certe in libro, in quo annis poſt octo *ſententiam patrum de philoſophia morali gentilium* [e] expoſuit, multa tacite correxit, et emendatiora atque accuratiora exhibuit. Sed vt miſſa controuerſiae hiſtoria de re ipſa, quae ad hos noſtros limites ſpectat, diſpiciamus, tota quaeſtio in recte definiendo controuerſiae ſtatu atque ſenſu verſatur: eo enim accurate enucleato omnes mox nebulae diſpaleſcent, videbitque quilibet, quid ſtatuendum ſit? Quando enim de patrum Platoniſmo ſermo eſt, non hoc innuitur, fuiſſe eos philoſophos Platonicos ſectae et inſtituti nomine tales, (ſi paucos exceperis, qui Alexandrinae philoſophiae publice adhaeſerunt, qualis fuit Syneſius) nec hoc vult iſta aſſertio: totum eos ſyſtema philoſophiae Platonicae, connexum principiis ſuis atque aſſertionibus recepiſſe; ſed id vult Platoniſmus patribus tributus 1. eos philoſophiam Platonicam pro praeſtantiſſima reliquarum ſectarum omnium, et pro veriore et propinquiore Chriſtianae doctrinae, ceteris ſyſtematibus habuiſſe; 2. multa eius dogmata pro veris, ſanis et cum ſacris Chriſtianorum doctrinis conuenientibus recepiſſe, quae ex ſyſtematis Platonici ſignificatione talia non ſunt. 3. Ea vero dogmata pro furtis, et Hebraeis ſurreptis bonis venditaſſe, et Chriſtianis vindicaſſe, 4. educatos ex parte in Platonicorum ſcholis ob iſtam doctrinarum quarundam ſimilitudinem vſos fuiſſe in explicandis Chriſtianorum myſteriis phraſibus, methodo, ſimilitudinibus et praeceptis atque opinionibus quibusdam Platonicis. 5. Contra haereticos iisdem armis pugnantes Platonicis hypotheſibus et locutionibus dogmata Chriſtiana nonnulla cum damno purioris doctrinae attemperauiſſe. 6. Maxime vero poſt conditam ſcholam Ammonii et Plotini, grauiſſimos quosdam eius errores in Eccleſiam introduxiſſe, quamuis orthodoxam ſe fidem illibatam ſeruare putarent. Pleraque quae hic afferuntur, clariſſimis patrum exemplis conſtant, magnaque ex parte in ſupra dictis iam demonſtrata, ita vero comparata ſunt omnia, vt aut ignoraſſe cenſendus vel ſtudio veritatem clariſſimam euertere velle iudicandus ſit, qui haec pertinacius negauerit. Certe, qui in his probandis et contra Baltum demonſtrandis verſari cupit, in vtroque viri docti libro, maxime in eo, quo veterum Chriſtianorum de philoſophia gentilium morali ſententiam enarrauit, abunde inueniet, vnde pharetras inſtruat, ſuisque eum telis aggrediatur. Verum ea de re prolixius diſſerendi locus non eſt, ſed quae huc pertinent, in ſacra ciuita-

e) Jugement des SS. Peres ſur la morale de la philoſophie payenne a Strasbourg 1704. 4.

ciuitatis Christianae historia enarrari debent. Quanquam autem Platonismus patrum, eo, quo diximus, sensu negari non potest, improbanda tamen est Souuerainii, Sandii, Whistoni, huiusque furfuris aliorum inepta et praepostera diligentia, cuncta Christianae fidei mysteria ad Platonismum quendam reuocandi. Quod vt inuita historia philosophica et Ecclesiastica fit, ita euitari facile potest, si in hac re examinanda candor adhibeatur, et eiurentur sectae praeiudicia; si ad sacrae Scripturae traditionem satis claram et disertam respiciatur, si veteris Ecclesiae consensus voxque doctorum publica excutiatur, si personarum, temporum, aduersariorum, methodi et similes circumstantiae probe ponderentur, si viris illis pietate et martyrii quoque gloria ex parte illustribus nihil tribuatur, quod non leges interpretationis et fidei historicae postulant: sique et publicos eos doctores veritatisque custodes et homines labiles fuisse meminerimus. His enim si cautelis totam hanc disquisitionem circumscripserimus, vix accidet, vt in eo argumento aberremus. Verum de his iam satis superque. Iam ad philosophandi rationem, a veteribus Christianis adhibitam reuertendum est.

§. XXV. XVIII. Pugnauisse et fortiter et saepe feliciter doctores Ecclesiae Christianae veteres pro Christi caussa et veritate religionis doctrinaeque Christianae, contra gentiles philosophos et haereticos, fatendum est: miramurque non immerito, vastam quoque, quam plerique, qui apologias scripserunt, prodiderunt historiae philosophicae cognitionem lectionemque veterum librorum vberrimam, gratiasque illis debemus pro tot nobis ex illis seruatis fragmentis, sine quibus in historia philosophica multoties caligaremus. Nec negamus, multa Christianae fidei dogmata pie illos eruditeque explicuisse, multaque naturalis theologiae capita illustrasse. Ast candide quoque fatendum est, nimio disputandi feruore contradicendique studio non in errores tantum eos varios esse prolapsos, sed imbellem quoque haud raro strinxisse calamum, eosque se demonstrasse, qui philosophiae accuratioris praeceptis non satis essent exercitati. Id quod tantopere mirandum haud est. Quamuis enim pro caussa Iesu Christi ciuitatisque sacrae ab eo institutae, proque Christianae fidei veritate laudabili zelo arderent, tantisque coelestis doctrinae, quae in animis eorum actae erant, radicibus essent confirmati, vt non strenue tantum pro ea dimicarent, sed sanguine quoque eam obsignarent, martyrii gloria conspicui, vitamque probarent munere suo dignam, fidemque et sinceritatem conseruarent, hocque nomine omni laude merito sint dignissimi: multis tamen ea defuit iudicandi acies, ea ratiocinandi peritia, isque artis logicae vsus, quibus solis in eiusmodi certaminibus victoria sperari potest. Hinc obscura saepe artis rationalis vestigia in patrum scriptis apparent, rationes afferuntur infirmae longiusque petitae, interpretationes adducuntur legibus hermeneuticis contrariae, in-

XVIII. Disputationes PP. non satis accuratae ob ratiocinandi imperitiam.

numeri libri ſuppoſititii pro genuinis veriſque admittuntur, et ad eorum teſtimonia prouocatur, infeliciterque ob artis criticae ignorantiam toties inſtituitur cum philoſophia gentili veritatis Chriſtianae comparatio. Hinc ineptus ille conciliandi paciſcendique inter tenebras et lucem modus ſtudiumque, patribus ſeculi ſecundi tertiique vſitatiſſimum, hinc moralis philoſophia ad exceſſum vſque grauis et nimia, et quae alia ſunt, quae artem ratiocinandi patres non ſatis feliciter tenuiſſe luculenter docent. Non fieri hac in re patribus iniuriam, fatebuntur, quotquot coecum auctoritatis et antiquitatis praeiudicium eiurarunt, et ad lectionem patrum, animum attulerunt veri ſtudioſum, et artis rationalis non ignarum. Vidit id ſuo iam tempore, qua erat magna iudicandi acie inſtructus, PHOTIVS [d], qui Irenaeum dogmata ſacra νόθοις λογισμοῖς κιβδηλεύεσθαι, *ſpuriis falſisque rationibus fucare* obſeruauit. Quod dum ita refellit, vel excuſat potius MASSVETVS [e], Irenaei acerrimus defenſor, vt cauſſetur: in tam arduo argumento rationes non vbique perſpici poſſe, et ex ſtudio ἀιθολκῆς ſummos etiam viros labi, et accidere, vt dum rationibus cumulatim aggredi aduerſarium conentur, nonnulla infirmiora afferant; allegoricae quoque methodi vitio nonnulla adſcribenda eſſe, quae cum a Platonicis ad haereticos peruenerit, coëgerit Irenaeum, illi ſuas rationes accommodare, vt eos ad veritatem amplectendam eo facilius perduceret &c. Ipſe more Irenaei ſpuriis rationibus fucum optimi doctoris infirmitati obducit, non medicinam affert, conceditque ipſe, quod negare vult, artis logicae praecepta eum neglexiſſe, id quod ipſe inficias ire eo minus auſus eſt, quo magis omnibus paginis vir pius ita labitur, vt nec ab erroneis opinionibus ſibi temperauerit. Dum autem cauſſas huius in ratiocinandi arte ἀβλεψίας in Irenaeo affert, rem hanc ipſe egregie illuſtrat, fontesque detegit, ex quibus haec ratiocinandi imperitia non Irenaeo quidem propria, ſed plerisque PP. communis fluxit. Nimium enim pugnandi ſtudium non pro veritate modo, ſed et pro gloria victoriae ſuſceptum multum in cauſſa fuit, vt tanto ardore contenderent doctores Eccleſiaſtici. Cui cum ſatis facerent, non poterant non et affectu praepediti, et in rationibus inueniendis cumulandisque nimis ſeduli, infirma plurima adducere, ad quae eo minus attenderunt, quo minus leges ratiocinandi ſatis tenebant. Cumque allegoriam κατ' ἄνθρωπον adhiberent, non viderunt, ligneis ſe cum haereticis congredi gladiis, quos oſtenſa allegoriae abſurditate et ἀνακολουθησίᾳ refutare feliciſſime licebat et oportebat: quibus ſi allegoriae conſequentias negaſſent, totum ſyſtema ineptum euertiſſent. Aſt rationalis artis ignorantia, ſtudiumque quod a pueritia in allegoricis explicationibus poſuerunt, effecit, vt ſimilibus armis ſe haereticos euertere poſſe perperam exiſtimarent. Neque hoc ſolius Irenaei vitium fuit, ſed in plerisque eadem concludendi atque ratiocinandi deprehenditur imperitia. Id quod exemplis luculentis demonſtrari poſſet, ſi ad

d) Cod. CXX. p. 161.

e) Diſſ. III. in Irenaeum p. 106.

ſi ad hanc noſtram tractationem proprie pertineret. Videnda tamen luculenta exempla, quae de Iuſtino Martyre attulit Nic. Hieronymvs Gvndlingivs [f] et de Epiphanio Io. Franc. Bvddevs [g]. Vnum iis addimus, et quidem clariſſimum, ne abeamus ſine ſymbolo, hominis philoſophiae ratiocinationes affectantis, Lactantii [h], qui idololatriae abſurditatem demonſtraturus ita rationes ſubducit: *Quicunque igitur ſacramentum hominis tueri, rationemque naturae ſuae nititur obtinere, ipſe ab humo ſuſcitet et erectam ante oculos ſuos tendat in coelum: non ſub pedibus quaerat Deum, nec a veſtigiis ſuis eruat, quod adoret: quia, quicquid homini ſubiacet, infra hominem ſit, neceſſe eſt, ſed quaerat in ſummo: quia nihil poteſt eſſe homine maius, niſi quod fuerit ſupra hominem. Deus autem maior eſt homine; ſupra ergo, non infra eſt: nec in ima potius, ſed in ſumma regione quaerendus eſt. Quare non eſt dubium, quin religio nulla ſit, vbicunque ſimulacrum eſt. Nam ſi religio ex diuinis rebus eſt, diuini autem nihil eſt, niſi in coeleſtibus rebus, carent ergo religione ſimulacra, quia nihil poteſt eſſe coeleſte in ea re, quae ſit ex terra, quod quidem de nomine ipſo ſapienti apparere poteſt.* Quae Lactantii argumentatio contra ſimulacrorum cultum quantis et quot paralogiſmis pudendis turgeat, quilibet palpare poteſt, qui artis rationalis praecepta vel per tranſennam inſpexit. Omnes enim αἰτιολογίαι, quibus totus ratiocinii huius neruus conſtat, meris verborum luſibus abſoluuntur, et a locali ſignificatione vocum ad res ſpirituales translata argumentantur. Ita vero et Deum ſupremo coeli ſpatio alligat, et in ſupremo eum coelo non vero vbique adeſſe, ridicule ſupponit, et praeſtantiam ſubſtantiarum a loci ſitu miſere deriuat, et inepta ratiocinatione idololatriae frigidam ſuffundit. Hoc enim ex argumento: quod maius eſt homine, quodque religionis obiectum eſſe debet, ſupra hominem et in coelo eſſe debet, recte infertur, ſidera pro diis colenda eſſe, eo quod ſupra hominem ſint, eamque ob cauſſam religioſe quaerenda. Deinde ſupponit id, quod tamen probandum ſibi ſumſerat, Deum eſſe localiter ſupra hominem & in coelo, eumque ſolum ideo religione colendum; et quaeſtionem demonſtrandam praemiſſis infarcit, ſicque multis modis inepto ratiocinio artis logicae leges violat. Et hoc quidem modo innumeris peccat vicibus, vt paſſim viris doctis obſeruatum [i]. Idem de Arnobio dici poteſt, felicius ſuperſtitionem gentilem euertente, quam fidem Chriſtianam confirmante. Si tumorem enim verborum, quem ex gentis ſuae vitio ſecutus eſt Arnobius, demas, deprehendes, quam miſera ſaepe rationum ſerie demonſtrationem ſuam exponat. Vnde paſſim viris doctis [k] vapulat Arnobius. Eadem in Hieronymo notauit

David

f) Obſ. ſelect. ad rem liter. ſpectant. T. II. Obſ. 7. et 9. p. 89. ſeqq.

g) Iſagog. in hiſt. theolog. L. II. c. 3. §. 6. p. 560.

h) Inſtitut. diuin. L. II. c. 19.

i) Vid. G. I. Vossivs de theolog. gentili L. I. c. 12. p. m. 94. Bayle Dict. T. II. art. Flora, not. H. p. 476.

k) Conf. Dvpin. Bibl. des aut. Eccleſ. T. I. p. 203. Bayle l. c. art. Arnobe, not. B. C. p. 349. et laudati Thom. Pope-Blovnt. in cenſura cel. auct. p. m. 213.

DAVID BLONDELLVS[l]. Cauſſas vero, cur tantopere hallucinati ſint patres, tamque craſſam artis rationalis ignorantiam prodiderint, praeter eas, quas iam indicauimus, varias deprehendere licet. Inter quas primo fere loco ponendum videtur, quod inter reuelationis atque rationis lumen accurate diſtinguere non didicerint. Cum enim in apoſtolorum ſcriptis legiſſent, requiri ad ſalutem fidem, et ſuperare religionis Chriſtianae myſteria, omnem rationis captum; eam autem fidei reluctantem captiuandam et ad fidei obſequium reuocandam eſſe, cauendam eſſe philoſophiam, et quae alia ſunt his ſimilia, ea non de principiis rationis materialibus temere diuinis immiſtis, nec de falſo ratiocinandi modo et ſophismatibus praeiudiciisque hominum veritatem in cupiditatum iniuſtitia detinentium intelligebant, ſed de principiis, quae vocant, formalibus, ipſaque ratiocinandi forma modoque. Non iniuriam nos facere patribus AMBROSIVS[m], vir diſertiſſimus, ſed infelix logicus teſtis eſto atque exemplum, qui fidem non deuiantis tantum rationis ineptiis, ſed ipſi quoque arti rationali oppoſuit. Ecce enim quam luculenter: *Auſer hinc argumenta, vbi fides quaeritur, in ipſis gymnaſiis ſuis iam dialectica tacet. Non quaero, quid dicant philoſophi, requiro quid faciant, ſoli in ſuis gymnaſiis remanſerunt. Vide quam fides argumentis praeponderet. Illi quotidie a ſuis conſortibus deſeruntur, qui copioſe diſputant, iſti quotidie creſcunt, qui ſimpliciter credunt. Non creditur philoſophis, creditur piſcatoribus, non creditur dialecticis, creditur publicanis.* Alios ex veteribus Chriſtianis paria commendauiſſe et dixiſſe GODOFREDVS ARNOLDVS[n] expoſuit, in eodem cum patribus luto haerens. Ad hanc cauſſam acceſſit alia, quae valde exoſam fecit veteribus Chriſtianorum doctoribus logicam. Nempe, quod ſupra iam tetigimus, arte dialectica Ariſtotelis atque Stoicorum egregie erant inſtructi haeretici, et ab hac, vt aliis quoque diſciplinis liberalibus, minime imparati. Hac cum in contentionibus, quas de fide cum catholicis doctoribus alebant, vterentur, ſophismatum glaucomata eorum obiecerunt oculis, ſicque effecerunt, vt quid ad ea reſpondendum eſſet, patres tantum non ignorarent. Et hi quidem recte ſacri codicis auctoritatem haereticis opponebant; ſique ſophiſmata detexiſſent, et inanem ſophiſticen cauillandique artem a rationali philoſophia diſtinxiſſent, nulla in re magnopere peccaſſent. At cum imperiti eſſent legum iſtarum, quibus paret intellectus humanus, nec detegere noſſent ſophiſmata, omnem dialecticae peritiam tanquam inutilem et damnoſam reiecerunt, et inter diaboli retulerunt opera. Id ſupra iam BASILII loco quodam contra Eunomium[o] pugnantis demonſtrauimus. Cum enim is Chriſtum ἀγέννητον dici contendiſſet, voce ſecundum priuationem ſumta, cum habitu priuatio ſit poſterior, non miſeram quidem Sophiſtae ratiunculam

l) De Sibyllis L. I. c. 26.
m) De fide L. I. c. 5. T. I. p. m. 56.
n) Delineat. veterum Chriſtianorum P. II. L. 6. c. 5. §. 19. p. 115. ſeqq.
o) p. 17.

lam foluit, fed ita tantum refutare aggreffus eft, vt hanc mundi fapientiam feductricem effe, ex Ariftotelis categoriis defumtam clamaret, ratus, ita fe fufficienter refpondiffe, cum humana terrenaque fapientia, auctore Chrifto, diaboli mendacii parentis, opus fit, quae cum Chriftiana doctrina confiftere nequeat. Quod annon fit deferto campo aperto ad ignorantiae afyla confugere, Lectori cogitandum relinquimus. Alia huius commatis loca fuppeditabit GODOFR. ARNOLDVS p). Multum quoque ad hunc artis rationalis neglectum contulere vita moresque Dialecticorum perditi et offendiculo ita pleni, vt bonis omnibus, inter gentiles quoque, effent inuifi. Quod cum laudabili pro honeftate Chriftiana zelo accenfi patres non ferrent, quod hominum vitium fuit, rei ipfi artique ifti tribuerunt, rati, ratiocinandi atque difputandi leges obferuare, adque eas refpicere fe non poffe, nifi cauillationes quoque Dialecticorum imitarentur, et ad nugas eorum diuerterent: quas cum merito execrarentur, ipfam philofophiam rationalem inuifam habuerunt. Teftem iterum adducimus AMBROSIVM q) ita differentem: *Iubet apoftolus ftultas quaeftiones et contentiones effe vitandas. Quid igitur nos agemus? inter meffis antiquae noua zizania imprudentes accolae conftituti? Si taceamus, cedere videbimur. Si contendamus, verendum eft, ne nos quoque iudicemur, effe carnales. Scriptum eft enim de huiusmodi quaeftionibus, quod generant lites. Seruum autem domini non oportet litigare, fed manfuetum effe ad omnes, docibilem, patientem, cum modeftia docentem eos qui refiftunt.* Et alibi: *fi quis contentiofus eft, nos talem confuetudinem non habemus, neque Ecclefia Dei. Eoque fcribere aliquid fententiae fuit, vt fine ftrepitu aliquo impietati haereticorum noftra pro nobis fcripta refpondeant.* Tangere his in verbis, apertum eft, difertiffimum praefulem mores Dialecticorum corruptos et contentiofos, ipfis quoque philofophis gentilibus deteftabiles vifos, eosque vt vitaret, noluiffe Mediolanenfem antiftitem eandem contentionis ferram cum haereticis reciprocare, fed paucis et ὡς ἐν Θέσει refpondere. Alii inter Chriftianos doctores, Graecanicae philofophiae praeceptionibus inftituti Logicam Graecam pro tam impia & profana non habebant, rati, vbi femel veritas purior admiffa effet, iftius ratiociniis religionem Chriftianam non infeliciter fulciri poffe: at meliorem dialecticam et efficacius demonftrandi genus Chriftianos habere contendebant, in demonftratione fpiritus et virtutis fe exferens, quod qui teneat, eum iftis argutiunculis opus non habere. Haec ORIGENIS r) mens fuit, contendentis: *Hominem exercitatum Graecanicis difciplinis, fi ad Chriftianifmum accedat, non folum approbare veritatem, fed ad meditationem eius applicare animum, et fi quid deeffe videatur, fuppleturum Graecanicis ratiocinationibus, ad adftruendam Chriftianae religionis veritatem.* His

p) l. c. §. 29. p. 216. q) l. c. L. V. c. 1. T. II. p. 113. r) Adu. Celfum L. I. p. 5.

His vero adiiciendum, demonstrationem propriam diuiniorem quam sint Graecorum demonstrationes, quam apostolus nominet demonstrationem spiritus et virtutis. Id quod in sequentibus copiose contra Celsum confirmat, improbantem, quosdam ne velle quidem rationem fidei vel reddere, vel accipere, vsurpareque illud dictum: ne examina, sed crede, fides tua seruabit te, solereque dicere, mala res est sapientia mundana, bona vero stultitia. Respondet enim: *Si possibile esset omnes homines relictis vitae curis vacare, philosophiae, nemini aliam viam insistendam praeter solam hanc: inueniri enim in Christianismo non minorem fide rationem - - sed quia sit impossibile tum propter vitae necessitates, tum propter infirmitatem hominum, nihil compendiosius excogitari posse ad subueniendum multitudini, quam quod Iesus gentibus tradidit. Idque experiri multos in multitudine credentium, liberatorum a vitiorum colluuie in qua volutati fuerint antea, sine ampliori disquisitione credentium poenas peccatorum ac bene gestorum praemia, sicque mores corrigentium etc.* Quibus postea addit, inter ipsos philosophos ita euenire, vt secta eligatur, non ex eligentis iudicio, sed aut a magistris induci, aut forte fortuna sectae alicui se eum dedere. Tam exiguum vsum cum rationalem philosophiam habere veteres Christiani crederent, certe, eius necessitatem nullam esse, contenderent, quid mirum, negligenter satis illos in ratiocinando fuisse versatos, et interdum imprudenter et inscite, ob artis rationalis ignorantiam, interdum studio dataque opera non attendisse, quomodo rationes subducerent, credentes parum referre, infirmis vel fortibus rationibus vterentur, modo argumentorum cumulo aduersarium obtunderent? His aliam adhuc caussam iungimus, ex nefariis Pseudophilosophiae Orientalis atque Aegyptiacae artibus in Ecclesiam magno eius malo introductam. Illius enim patroni cum licitum sibi putarent, mendaciis quoque atque fraudibus rem suam iuuare, seduxere nonnullos, qui Alexandriae philosophiam didicerunt, vt pia, quam vocant, fraude vti, et mendacio caussam veritatis iuuare licere crediderint, hacque ex caussa argumenta spuria et sublestae fidei non recusauerint. Multa hanc in rem obseruatione dignissima afferri possent, nisi pleraque iam de hoc argumento occupasset Ven. MOSHEMII diligentia [s], qui de eo omnino adeundus est: ibi enim luculentis veterum testimoniis demonstrauit vir celeberrimus, eiusmodi fraudes pias et mendacia officiosa patres habuisse pro licitis eaque commendauisse. Quae cum ratiocinationibus suis fundamenti loco substernerent, intelligi absque negotio potest, cur falsa, sublestaeque fidei et incerta, dubia, apocrypha, immo euidenter conficta pro veris, genuinis, certisque receperint, aliisque obtruserint, exque his turbidis lacunis inepta argumenta pro caussa ciuitatis Dei hauserint. Quem malum argumentandi morem merito reprehendit κριτικώτατος BLONDELLVS [t], His accessit magna artis criticae ignorantia,

Ignorantia PP. in arte critica.

s) Diss. de turbata per Platonicos recentiores Eccl. §. 46. Vol. diss. H. E. p. 202.

t) l. c. L. I. c. 26.

rantia, qua vera a falsis, genuina a spuriis distinguere, sicque scorias a metallo puriore discernere nesciuerunt. Innumera eius rei exempla in scriptis PP. occurrunt, quae ex parte collegit inexhausta B. FABRICII [w] diligentia. Vna Aristeae historia, qua illis imposuit Iosephus, vanitati et ambitioni populi sui velificans, satis superque docet, quales in dignoscendis a veris factis fabulis, distinguendisque scriptis νόθοις et adulterinis coecutiuerint. Ea enim tot suppositionis signa habet, vt impossibile fuisset, tantopere fidem illi fabulae habuisse patres, si artis criticae praesidiis melius fuissent instructi. Qui dum Iudaicam fabulam pro vera narratione recipiunt, suo postea exemplo auctoritateque seduxerunt magnae cetera eruditionis viros, vt eadem chorda oberrarent. Vidit hanc ἀβλεψίας artisque criticae ignorantiam RENATVS MASSVETVS [x] in Irenaeo, cumque eam negare illumque defendere nullo modo posset, candide fassus est, culpam licet satis frigide in illorum temporum conditionem coniiciendo. Alia eius rei exempla heic breuitati litantes non adducimus, passim autem ea occurrunt, et a PHOTIO [y] quoque luculento specimine notata sunt. Abunde, quod reprehendas ea in re, habes in Clemente Alexandrino. Ceterum non errabimus, si stili quo- *Stilus PP.*
que affectati, allegorici, tumentisque vel copiosam quandam eloquentiam *affectatus et*
venantis studium, quod in multis doctoribus Ecclesiasticis deprehenditur, *allegoricus.*
inter caussas neglectae ratiocinandi ἀκριβείας retulerimus. Quod in sui quidem temporis hominibus olim iam improbauit HIERONYMVS [z] ad Nepotianum scribens: *Ne quaeras pueriles declamationes, sententiarum flosculos, verborum lenocinia et per fines capitulorum singulorum acuta quaedam breuiterque conclusa, quae plausus et clamores excitent audientium.* Ipse tamen ea et sectatur, et alio loco laudat, et multos ex patribus ante et post suam aetatem habet consentientes, recte hunc PP. naeuum obseruante IOANNE CLERICO [a]. Ita vero, cum meteora orationis sequerentur, non potuere non frequenter in ratiocinando labi, cum nihil magis ratiocinationem seueram impediat, quam verba turgentia et nubes petentia. Pulchre candideque PETAVIVS [b]: *Multa sunt a sanctissimis patribus praesertimque a Chrysostomo in homiliis aspersa, quae si ad exactae veritatis regulam accommodare volueris, boni sensus inania videbuntur. Quippe declamatorio illo more ad imperitam fere multitudinem exaggerandi caussa et subito quodam impetu dicendi ac calore profusa feruntur plerumque licentius. Vnde ex aliorum comparatione locorum vel conciliorum potius ac patrum temperanda et in gyrum veritatis reuocanda sunt.* Quod ne a recentiori homine grauius forte in patres dictum putetur, ecce grauem ea de re querelam GREGORII NAZIANZE-

w) In obseru. ad Codic. Apocryphum V. et N. T.

x) Diss. III. in Irenaeum Art. I. §. 9. p. 110.

y) Cod. CLXX. p. 197. seq.

z) Ep. XXXIV. ad Nepot. et apol. contra Iouian. T. IV. p. 235.

a) Art. Crit. T. I. P. II. S. 1. c. 17. p. 348.

b) Ad Epiphan. haer. LIX. p. 244.

NI [c], dignam, quam totam hic legamus. Ita vero ille: Ἦν ὅτε ἤκμαζε τὰ ἡμέτερα καὶ καλῶς εἶχεν ἡνίκα τὸ μὲν περιττὸν τοῦτο καὶ κατεγλωττισμένον τῆς θεολογίας καὶ ἐντέχνιον οὐδὲ πάροδον εἶχεν εἰς τὰς θείας αὐλάς, ἀλλὰ ταυτὸν ἦν ψήφοις τε παίζειν τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως, ἢ κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις λυγίσμασι, καὶ περὶ τοῦ Θεοῦ λέγειν τὶ καὶ ἀκούειν καινότερον καὶ περίεργον τὸ δὲ ἁπλοῦν τε καὶ εὐγενὲς τοῦ λόγου εὐσέβεια ἐνομίζετο· Ἀφ' οὗ δὲ οἱ Σέξτοι καὶ Πύῤῥωνες καὶ ἡ ἀντίθετος γλῶσσα ὥσπερ τὶ νόσημα δεινὸν καὶ κακοηθὲς, ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσεφθάρει, καὶ ἡ φλυαρία παίδευσις ἔδοξε, καὶ ὅ φησὶ περὶ Ἀθηναίων ἡ βίβλος τῶν πράξεων, εἰς οὐδὲν ἄλλο εὐκαιροῦμεν, ἢ λέγειν τι ἢ ἀκούειν καινότερον. Ω τὶς Ἱερεμίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν καὶ σκοτομανίαν, ὁ μόνος εἰδὼς ἐξισοῦν θρήνους πάθεσιν. *Fuit quondam tempus, cum res nostrae florerent, ac praeclare se haberent, cum nimirum superflua haec et verborum lepore atque arte fucata tractandae theologiae ratio ad diuinas aulas ne aditum quidem haberet: verum idem erat calculis ludere inuersionis celeritate aspectum fallentibus, aut omnigenis et lasciuis corporis flexibus spectatores ludificari, quod noui quidpiam et curiosi de Deo vel dicere vel audire: Simplex contra ingenuaque oratio atque doctrina pietas existimabatur. At postquam Sexti et Pyrrhones et contradicendi libidine incitata lingua velut grauis quidam ac malignus morbus in Ecclesias nostras irrepsit, quodque actorum liber de Atheniensibus narrat, ad nihil aliud vacamus, quam ad noui aliquid dicendum vel audiendum: o quis Ieremias confusionem nostram caliginemque deplorabit, qui solus lamentationes calamitatibus exaequare nouit.* Recentiorum in re nota testimonia [d] tacemus.

XIX. Philosophia PP. naturalis fere nulla.

§. XXVI. XIX. Meliora atque solidiora in naturali philosophia a doctoribus Ecclesiasticis expectanda et in eorum scriptis quaerenda non sunt, eo quod physicam scientiam prorsus neglexerint. Caussa eius rei primaria quaerenda est in arcta, quam veteres philosophi Graeci instituerunt connexione inter scientiam metaphysicam et physicam. Illam itaque cum odio merito ob pestilentes de Deo diuinisque rebus sententias haberent, viderentque multa quoque impia in naturalem philosophiam dogmata inde irrepsisse, hanc quoque contemserunt et repudiarunt. In quo non potuerunt non mirifice confirmari, cum obseruarent, veteres physicos plerosque in doctrinam de Deo graui lapsu impegisse, et aut eum e mundo prorsus sustulisse, aut prouidentiam eius negasse, aut mundi fabricam sine eo construxisse, sicque atheismo tacite fauisse: multos etiam tam incertis rationibus et a verisimilitudine alienis de coelestibus mundanisque rebus disputare, vt incertior ab eorum libris et disputationibus discedas, quam accesseris. Inutilia quoque esse, quae de rebus naturali-

c) Enchir. Athanas.

d) Vid. DALLAEVS de vsu PP. L. I. c. 5. p. 120. seqq. BARBAYRAC de la morale des Peres praef. p. 16. CLERICVS l. c. aliique.

turalibus praecipiuntur, ſtatuebant, cum veras earum cauſſas pernoſcere impoſſibile ſit, et domi habeamus, quod maiori animi emolumento agamus, nempe morum emendationem. Cum Socrate itaque faciebant, quae ſupra nos ſunt, nihil ad nos pertinere putantes, et philoſophiam de coelo in terram deducendam eſſe ſtatuentes. Ita vero patres praecepiſſe, non negabit, qui eorum ſcripta attente legerit. Vnus EVSEBIVS[e] luculentus teſtis eſt, qui enarratis phyſicorum Graecorum de rebus naturalibus opinionibus hanc *ματαιολογίαν* cauſſam eſſe dicit, cur inuiſum ſit Chriſtianis phyſicae ſtudium, Socratisque auctoritate id tuetur, ſpeculationes Ionicorum phyſicas deſerentis et ad moralem doctrinam philoſophiam transferentis. Simili fere ratione LACTANTIVS[f] Academicorum diſputationes improbans, recte tamen eas contra phyſicos adhiberi, ſtatuit. *Quanto*, ait, *faceret ſapientius ac verius, ſi exceptione facta diceret cauſſas rationesque duntaxat rerum coeleſtium ſeu naturalium, quia ſunt abditae, neſciri poſſe, quia nullus doceat, nec quaeri oportere, quia inueniri quaerenda non poſſunt. Qua exceptione interpoſita et phyſicos admonuiſſet, ne quaererent ea, quae modum excederent cogitationis humanae, et ſe ipſum calumniae inuidia liberaſſet, et nobis certe dediſſet aliquid, quod ſequeremur.* Alia veterum loca adduxit FRANC. BALTVS[g]. Inutiles itaque et impoſſibiles eas diſputationes eſſe cum crederent, ad meliora et vtiliora animum transferendum eſſe contendebant; qua de re luculenter EVSEBIVS[h]: *ὅτι μὴ ἀγνοίᾳ τῶν παρ' αὐτοῖς θαυμαζομένων ὀλιγωρίᾳ δὲ τῆς ἐν αὐτοῖς ἀνωφελοῦς σχολῆς, ἥκιστα αὐτῶν πεφροντίκαμεν τῇ τῶν κρειττόνων ἀσκήσει τὰς ἑαυτῶν ἀναθέντες ψυχάς. Non vlla rerum, quas tantopere admirantur, ignoratione, ſed inanis eorum ſtudii contemtu omnem prope nos illarum curam exuiſſe, animis ad meliorem vſum exercitationemque traductis.* Hac itaque opinione de phyſicae doctrinae impoſſibilitate et vanitate occupati patres, cum de rebus naturalibus differendum eſſet, nec domi meliora haberent, quae afferrent, egregie in explicandis iis hallucinati ſunt, et in iis potiſſimum Scripturae Sacrae locis lapſi, quibus res naturales tanguntur. Vnde miras de rebus phyſicis apud patres inuenias ineptias, quae hodie exſibilantur. Teſtes volumus eos, qui de rebus naturalibus inter Chriſtianos veteres diſputarunt, qualis COSMAS eſt, monachus Aegyptius cognomento Indopleuſtes a V. C. BERNARDO MONTFALCONIO[i] editus, qui *Topographiam Chriſtianam, ſiue Chriſtianorum opinionem de mundo* ſcripſit, et cum aliis ſui temporis terrarum orbis figuram non ſphaericam ſed planam eſſe ſtatuit, exque hoc terrae ſitu miras de ſiderum rationibus et phaſibus lunae ſolisque Eclipſibus nugas ſtruit. Quam hominis ineptam opinionem iam notauit PHOTIVS[k]. Nec melioris

 com-

e) Praepar. Eu. L. XV. c. 61.
f) Inſtit. diu. L. III. c. 2.
g) Defenſ. SS. Patrum Platoniſmi accuſator. L. I. c. 9. p. 49. ſeqq.
h) loc. cit. c. 1.
i) In collectione noua patrum ſcriptorumque Graecorum T. II. p. 113. ſeqq.
k) Cod. XXXVI. p. 9.

commatis sunt, vel accuratiorem disciplinam produnt, quae auctor *physiologi*, qui liber falso EPIPHANIO [l] tribui solet, habet, qui vbi animalium, de quibus tractare instituit, naturam explicare, et ad rationes theologicas applicare fatagit, pueriliter saepe delirat. Quae vbi excusat interpres opusculi spurii CONSALVS PONCE DE LEON Hispalensis, mire et suam et auctoris imperitiam prodit, fassus animalium naturas incertas afferri, trita, plebeia ac in omnium ore versantia adduci. Id quod adeo verum est, vt vix alium inter veteres libellum inuenire liceat, qui adeo anilibus scateat fabulis, easque in sensus spirituales misere inepte traducat. Qua de re, si Lector fidem cupit, eum ipsum libellum mole non magnum, adire iubemus, certi, miraturum eum, quod veteres tam pueriliter in physicis nugari potuerint. Haec cum ad sacram oraculorum interpretationem patres traducunt, dici non potest, quam grauiter offendant. Exemplum esse possunt, qui hexaëmeron explicuerunt, quippe qui rerum physicarum ignoratione ridiculas saepe gerras et vanas ratiunculas afferunt. Cuius labis nec AMBROSIVS [m] expers est, doctor cetera et eruditus et facundus, qui vbi creationis opus explicandum suscepit, nullius caussae physicae, verisimilis modo rationem habet, sed sensui literali, prout ipse sibi persuadet, intentus, quaecunque dicunt philosophi, pro sophismatibus habet. Exemplo esse possunt, quae de aquis supracoelestibus habet [n]; ibi enim, cum obiectiones eorum, qui aquas istas negandas sibi esse statuebant, attulisset, illas refutaturus, versutias dialecticae esse clamat, et ad Dei potentiam miraculosam confugit, et quod probandum est, probationis loco affert, ita Deum ordinasse, et verba Scripturae inepte huc aduocat; et miserandam, si fatendum quod res est, tractationem atque elumbem instituit. Condonari haec posse, immo ignoscenda esse Ambrosio, viro cetera immortalibus in Ecclesiam meritis et facundia dulcissima conspicuo, facile largimur, eo quod inuitus a foro et tribunali ad cathedram sacram traductus est, nec naturali doctrinae operam posuit: grauioribus etiam negotiis in episcopali munere occupatus his speculationibus vacare nec potuit, nec ob creditam eo tempore impossibilitatem scientiae naturalis voluit. Sed hoc ferri non potest, eum, cum suam hac in re curtam supellectilem nosset, ad explicandum argumentum aliquod physicum se accinxisse, cumque oneri ferendo impar esset, ficulneis ratiunculis, ineptis dictorum sacrorum allegationibus, contemtuque potius quam refutatione obiectionum in eo tractando fuisse versatum. Verum hoc non illius solius vitium est, sed plerorumque, qui de hoc argumento tractarunt. Ex quibus iam, quid de philosophia naturali patrum statuendum sit, nobis non monentibus quilibet intelligit.

§. XXVII.

l) T. II. Opp. p. 189. seqq. m) Comm. in hexaëmeron. n) L. II. c. 3. T. III. p. 17.

§. XXVII. XX. Moralis doctrina propius veterum doctorum Christianorum curam tangebat, cum munus eorum posceret, de moribus ad populum disserere. Parcior tamen patrum seculi primi, secundi et tertii in ea re fuit diligentia: cum enim aduersus philosophorum insultus et haereticorum sophismata ipsis saepissime pugnandum esset, contenti fuerunt, si ea, quae ad mores pertinent, viua voce in orationibus suis populum edocerent. Inspersere tamen scriptis suis moralibus haud pauca ad mores formandos pertinentia, quae hoc loco enumerare cum alia agenda sint, non licet, videnda autem quae attulere doctissimi viri GEBHARDVS THEODORVS MEIERVS[o] et IO. FRANCISCVS BVDDEVS[p]. Id vero hoc loco annotare non abs re erit, AMBROSIVM[q] si non primum, certe inter primos fuisse, qui doctrinam moralem in compendium redegerit. Qui cum Ciceronem de officiis praecipientem sibi imitandum esse constituisset, ad eius capita supposito reuelationis principio regulas honesti reuocauit. Post seculum vero tertium frequentes satis patres in moralibus fuisse, catalogi scriptorum illorum ostendunt, et vel solae homiliae frequentissimae euincunt. In hoc vero argumento morali parum quoque feliciter eos multoties versatos fuisse, ipsa scriptorum eorum prodit lectio. Quamuis enim laudabili instituto conseruare inter suos morum sanctitatem atque innocentiam, more Ecclesiae Apostolicae laborauerint, multae tamen caussae fuerunt, quibus impediti metam, prout cupiebant, attingere non poterant. Inter eas ignorantiam sermonis Hebraei omnino referre licet. Cum enim dicta Scripturae fundamenti loco in argumentis moralibus supponerent, nec alia versione, quam LXX virali vterentur, eo quod eam θεόπνευστον esse putarent, nec ad fontes recurrere possent, merito inde concluditur, falsas interpretationes inepta quoque praecepta moralia genuisse. Plerosque vero patres, excepto Hieronymo et Origene, linguae Hebraicae ignaros fuisse, ipsorum scripta satis probant: nec reiicienda ex toto est IOANNIS CLERICI[r] sententia, *cum facile fuisset doctoribus Ecclesiasticis linguas Orientales addiscere, maluisse eos statuere absurdissime diuinitus fuisse afflatos septuaginta interpretes, quam laborem subire, qui exantlandus fuisset, in addiscenda lingua Hebraica. Maluisseque in linguae suae cognitione acquiescere, et allegoricum interpretandi genus, quo nihil futilius vel facilius erat, sectari, quam grammatice singula, vt decuit explicare, ita enim quemlibet, qui summa capita theologiae atque ethicae Christianae norat, et facultatem aliquam vernacula lingua dicendi sibi comparauerat, ex quolibet loco Scripturae, quidlibet potuisse deducere; allegoricis, nimirum, machinis, prout libebat adhibitis.* Vera haec esse, ipsa patrum scripta moralia loquuntur, et de omnibus fere valere erudite demonstrauit acutissimus BAR-

XX. *Moralis philosophia PP. qualis fuerit?*

o) Introd. in theol. moralis studium c. IX. p. 621. seqq

p) Isagog. in hist. theol. L. II. c. 4. §. 4.

q) In libro, de officiis.

r) Epist. crit, IV. p, 110.

BARBAYRACIVS [s] exemplisque illuſtrauit luculentis. Inter quae locus imprimis luculentus S. AVGVSTINI eminet, qui rem omnem in clariſſima luce ponit [t]. Verum his vltra immorari hoc loco non licet, quare ad reliqua progredientes, obſeruamus porro de doctrina PP. morali, non potuiſſe eis feliciter cedere eius tractationem, quod reuelationis et rationis lumen ſaepe inter ſe confuderint, et cum Graeca philoſophia, quam tanto odio proſequebantur, hoc quoque tantum non omne reiecerint. Factum enim inde eſt, cum ſe ſolam Scripturam Sacram ducem normamque eligere dicerent, vt et accuratis atque adaequatis notionibus moralibus minime vterentur, et principia iuris naturalis et diuini, rationis et reuelationis, officiaque hominis, ciuis, et Chriſtiani turpiter inter ſe confunderent, et inepta aſſertione praecepta moralia apud philoſophos occurrentia Hebraeis atque Chriſtianis vindicarent, quamuis ex communi hominibus omnibus fonte eſſent hauſta. Qua ratione confuſionem haud paruam in doctrina morali regnare coepiſſe, euentus luculenter teſtatur [u].

Philoſophiae moralis PP. abſurdus nimiusque rigor.

§. XXVIII. Ex his alius moralis doctrinae veterum Chriſtianorum naeuus ortus eſt, partim ineptae locorum quorundam Scripturae Sacrae interpretationi, partim confuſo rationis principio cum reuelationis norma, partim ineptis et ſine iudicio atque philoſophiae moderamine conceptis hypotheſibus adſcribendus: nempe ille, qui circa praecepta morum nimium rigorem poſcentia, et in emendandis moribus rationis et reuelationis dictamina ſupergreſſa verſatur. Rem, ad theologiae moralis campos pertinentem heic ex inſtituto tangere non licet, fuſe vero et accurate excuſſit omnia et ad frigidam Remigii Ceillierii apologiam reſpondit eruditiſſimus BARBAYRACIVS, cuius *de doctrina morali patrum* tractatio elegans atque ſolida ab iis legenda eſt, qui patrum de morali philoſophiae parte opiniones et merita cognoſcere, et ſine partis ſtudio atque praeiudicio iudicare ipſi ſuisque oculis cernere cupiunt. Vt exemplis paucis rem illuſtremus, grauem philoſophiae ſanae ignorantiam prodit nuptiarum ſecundarum reiectio, patribus ſolennis [x], quae licet rationem et reuelationem habeat contrariam, non puduit tamen non neminem ex veteribus [y] ſcribere: *Apoſtoli praeceperunt ſecundas adire nuptias propter incontinentiam hominum. Nam ſecundam quidem accipere, ſecundum praeceptum apoſtoli eſt, ſecundum autem veritatis rationem vere fornicatio eſt, ſed dum permittente Deo, publice et licenter committitur, ſit honeſta fornicatio.* Quibus verbis vtrum poſſit eſſe aliquid a ratione et pietate alienius, merito dubitamus. Nec habuit, quod pro excuſandis eiusmodi naeuis moralibus PP. afferret REMIGIVS

s) De la morale des Peres c. II. §. 5. p. 14.
t) Vid. IDEM c. XVI. §. 13. ſeqq. p. 290.
u) Conf. IDEM l. c. praef. p. 10. BVDDEVS hiſt. I. N. praefixa, ſel. I. N. et G. §. 10.
x) BARBAYR. l. c. c. IV. §. 13. ſeqq. p. 35.
y) CHRYSOST. homil. XXXII. in c. XIX. Matth. Qui locus adducitur quoque in Iur. Can. C. XXXI. q. I. can. 9.

GIVS CEILLIERIVS[a], monachus Benedictinus, quam hoc: non ex phrasium duris vocibus, sed ex scopo animoque scribentium eos explicandos et in mitiorem partem interpretandos esse. Qua ratione ipse fatetur, peccasse eos in hoc moralis doctrinae asserto statuendo. Eadem ratione philosophiae accurationem desideres, quando illicitum statuunt, cum vxore grauida concumbere, quando moderamen inculpatae tutelae improbant quando vsuras omnino omnes damnant, et iusiurandum absolute reiiciunt, vel artem musicam eiusque vsum ex Ecclesia proscribunt, quaeque alia sunt humanae naturae rerumque moralium indolem euertentia, et a Barbayracio luculenter demonstrata[a]. In quibus omnibus euitandis feliciores patres fuissent, si philosophiae praesidiis fuissent instructi: quibus qui carent, in eiusmodi ὑπέρσοφα καὶ ἄσοφα more Stoicorum incidere necesse habent, vt nostrorum quoque temporum exempla demonstrant. Adeo vero rationis fere omnis vsum in constituendis honesti licitique regulis euerterunt doctores Ecclesiae veteris nonnulli, vt in ridendos nonnunquam lapsus inciderent. Exemplum dabit CLEMENS ALEXANDRINVS doctrinae moralis rigidioris ad excessum vsque cultor. Is enim inter alia[b], speculorum vsum tantopere in foeminis damnat, vt eas meretrices vocare non erubescat, eo quod ex vultibus suis personas faciant. His subiungit: *Nobis autem suadet sermo* (i. e. ratio interna) *non ea considerare quae videntur, sed ea, quae non videntur: quae enim videntur, sunt temporalia, quae autem non videntur, aeterna. Quo autem dici ac fingi nihil potest absurdius, fictae istius formae suae, perinde ac si res ab eis bene gesta ac confecta sit, specula excogitarunt, cum huic fraudi esset potius admouendum operculum - - Quod si Moses praecipit hominibus nullam facere imaginem, quae Deum arte repraesentet, quomodo hae recte fecerint mulieres, quae fallaci personae fictione suas per reuerberationem imitantur imagines?* Quibus an ineptum magis aliquid esse possit, et a sensu reuelationis et rationis alienum, ipse iudicet Lector beneuolus. Talia plurima habet Clemens Alexandrinus, feuerissimae doctrinae praeceptor, qui tamen adeo incaute alicubi[c] disserit, vt bonos mores laesisse scandalumque praebuisse non immerito videri queat.

§. XXIX. Maxime vero doctrina moralis a patribus corrupta fuit, ex quo pestilens philosophandi genus, quod ineunte seculo tertio in neruum erupit, et Alexandriae primo caput extulit, moxque totum orbem Romanum peruagatum est, doctores quoque Christianos infecit, et per eos in Ecclesiam irrepsit. Ita enim factum est, vt ad falsa quaedam *Philosophia Alexandrina doctrinam morum PP. corrupit.*

a) In apologia pro doctrina morali PP. Barbayracio opposita. p. 31. seqq.
a) C. VI. IX. X. XV. et passim.
b) Paedagog. L. III. c. 2. p. 220.
c) L. II. c. 10. p. 187. seqq.

dam et impia dogmata patres nonnulli delaberentur fundamento ex iſta philoſophia ſubſtrato. Exempla qui volet, facile ea inter ſcriptores Eccleſiaſticos ſeculi tertii et ſequentium ad ſeculum ſeptimum vſque inueniet, et vnius Origenis, infra exhibendum, obſeruationem hanc luculenter illuſtrabit. Vnum, quod ex huius ſectae principiis fluxit dogma ſatis ſuperque eam probat, dolis et fraudibus licere veritatem defendere, de quo ſupra iam dictum. Quoniam vero ſyncretiſtica illa philoſophia, priusquam in nouum tranſiret ſectae habitum certumque ſyſtema acciperet, liberiori licet vultu diu iam in Aegypto, et in Syriae, Aſiaeque regionibus quibusdam viguit, hinc factum, vt errores morales haud pauci paſſim inter Chriſtianos etiam antiquiores ſeculo III, ei philoſophiae ſe addicentes caput extollerent. Cuius rei ſpecimina complura in Clemente Alexandrino deprehenduntur, qui et Stoicis et Platonicis erroribus, quos iſta philoſophia miſcuit paſſim doctrinam Chriſtianam moralem turbauit, de quo infra pluribus dicemus. Alia Iuſtini Martyris, Irenaei, Athenagorae, Tertulliani exempla, a Barbayracio ex parte producta tacemus, non diffitente magno patrum aduocato R. CEILLIERIO [d], patres primitiuae Eccleſiae malae cuiusdam philoſophiae praeceptis imbutos in moralibus doctrinis quibusdam fuiſſe lapſos, et ex hoc quoque fonte ineptum errorem de angelis filiabus hominum commixtis fluxiſſe. Ex his porro ſcaturiginibus quaedam profluxere, quae Hermas habet, quaeque Apoſtolicam ſimplicitatem non ſapiunt, vt ſupra dictum. Maxime vero corruptio illa, quae ex hac philoſophia in moralem Chriſtianorum doctrinam ſe effudit, ſe prodidit in fanaticiſmo, in myſtica, et perfectiori quadam quam nonnulli ſibi finxerunt theologia morali conſpicuo. Cum enim et Platonici, et Gnoſtici, et qui vtrisque ſe certo modo parentes praebebant, Orientales philoſophi, γνῶσιν quandam et μυσταγωγίαν arcanam ad magis eximium quendam ſanctitatis gradum referrent, et de deſcenſu redituque animae ad fontem ſuum, Deum, deque purgatione ad hunc finem neceſſaria multa garrirent, noluerunt Chriſtiani doctores in hoc ſanctitatis genere commendando illis eſſe poſteriores, et huic ſe methodo, deſerta ſimplicitate Apoſtolica, attemperauerunt. Non prouocabimus ad Pſeudo-Mercurium, Dionyſium Areopagitam hisque ſimiles, qui Platoniſmum Alexandrinum dogmatibus Chriſtianis ita admiſcuerunt, vt quid vtrique parti debeatur, vix diſtinguas: ſed Clementem Alexandrinum teſtem excitamus, hanc γνῶσιν vehementer commendantem, eoque hominem perducere tentantem [e], vt eum ad hanc cognitionem, ſiue quo nomine alibi vtitur, ἐποπτικὴν θεωρίαν, voce ex hac philoſophia deſumta, reuocet. Qua in re eum ad multos errores declinauiſſe, erudite demonſtrauit IACOBVS THOMASIVS [f], qui quam grauia Eccleſiae vulnera hic affectatus morum ſanctitatisque fanaticiſmus ex philoſophia Platonica et Orientali in Eccleſiam

d) l. c. p. 452. e) Strom. L. VI. p. 412. f) de Definit. ſapient. §. XLV. p. 87.

ſiam irrepens inflixerit, graphice delineault, merito ea de re legendus. Hinc enim et ἀμαρτησία et ἀπάθεια commendata, hinc purgatoriae illae myſticorum virtutes profectae, hinc enthuſiaſmus, multorum dogmatum erroneorum parens, enatus, et monſtra in rem quoque Chriſtianam profecta ſunt plurima. Qua de re tamen cum infra adhuc aliquid dicendum ſit, heic plura non cumulamus. Paucis omnia egregie ita complexus eſt MOSHEMIVS [g]: *Longe minor profecto fuiſſet omni aetate hominum fanaticorum numerus, niſi extitiſſent huius ſapientiae alumni, qui abſurda de theurgia, mentisque quam vocabant, in Deum aſcenſione, ſupremique Numinis contemplatione inuenta, cum ſanctiſſimis de vitae caſtitate ac integritate praeceptis coniungere ſtuduiſſent.*

Alia philoſophiae moralis Chriſtianae mala ex philoſophia Aegyptiaca et Eclectica.

§. XXX. Sunt etiam alia, quae ex hoc infauſto ſidere philoſophiae Aegyptiacae, Orientalis atque Platonicae Eccleſiam eiusque doctrinam moralem afflarunt mala, veramque morum ſanctitatem praepoſtere commendando perdiderunt. Nempe ſupra ſuo loco demonſtratum eſt, inter Aegyptios, homines naturae et climatis vitio triſtes atque atra bile refertos ſolitarium vitae genus introduxiſſe, ſacerdotum forte gentem in ea regione imitatos, quos ſeparatim non ſine ingenti populi reuerentia habitauiſſe conſtat. Feciſſe hoc philoſophos Pythagoreos vltimos, in Aegyptum profugos, et hos ſecutos fuiſſe Iudaeos, propriumque ſolitariae vitae inſtitutum expreſſiſſe, et Therapeutas vocatos eſſe, eodem loco diximus, et quale id fuerit, luculenter expoſuimus. Factum inde eſſe, vt hi homines perfectiorem quandam ſanctimoniam colere viderentur, vel ex ſolo PHILONE [h], diſci poteſt. Cui opinioni cum accederent ἀσκήσεις philoſophicae, et labores duri, ieiunia et auſteritates aliae, quibus animum a corporis contagio purgari, et ad aſcenſum diuinum praeparari dicebant, magna inde horum hominum fuit exiſtimatio. Quae cum multis huiusmodi inſtituta perſuaderet, et ex ipſa huius pſeudo-philoſophiae inſtitutione error ille damnabilis in Chriſtianam Eccleſiam ſerpere coepiſſet: quo magis a materia corporisque commercio liberari poſſit animus, eo propius ad Deum accedere eique iungi poſſe, dici non poteſt, quam exarſerint multi Chriſtianorum veterum ſeculo iam ſecundo, vt eiusmodi vitam philoſophicam et aſceticam eligerent, qua meliorem, quam vulgo fit, ſanctitatem ſeſe conſectari, propiusque cum Deo coniungi et ad intimam eius communionem pertingere liceret. Id quod non facilius euenire poſſe ſperabant, quam ſi corporis et, quae ad materiae commercium ſpectant, rebus extinctis, ſola mente ad Deum quaſi euolarent. Hinc in loca deſerta diſceſſere μονάζοντες, et euitata hominum conſuetudine ſolitarii fugam materiae meditati ſunt, corporis cruciatus haud leues commenti. Ita vero et ſibi philoſophiam quandam perfectiorem conſecuti fuiſſe videbantur, et aliis admira-

g) Hiſt. eccleſ. Sec. II. p. 211.

h) De vita contemplatiua.

mirationi ſummae erant, qui illis *ἄσκησιν φιλοσοφωτάτην καὶ σφοδροτάτην* *aſceticam philoſophiam maxime perfectam*, vt EVSEBIVS[i] vocat, tribuebant, eosque philoſophorum nomine, ſenſu vocis quodam eminentiore, venerabantur. Quae ita ſe habere, res ipſa et inſtituta inter aſcetas Aegyptiorum philoſophorum et Chriſtianos comparatio, et dogmata ab illis transſumta euidenter probant. Illi enim cum *ζῆν ὑπὲρ φύσιν* poſtularent, et ſeueram aliquam abſtinentiam commendando peculiares *βασάνους* et moleſtas exercitationes atque cruciatus iniungerent, vt ſuo loco dictum, idem perſuaſerunt Chriſtianis aſcetis, nouamque itaque perfectionem quandam et ſanctitatem morum comminiſcendi auctores fuerunt[k]. Dici non poteſt, quot et quantos errores peſtis illa in Eccleſiam introduxerit, et quam atrociter moralem doctrinae Chriſtianae partem corruperit. Quae tamen mala enarrare omnia hoc loco non licet, et in Eccleſiaſtica hiſtoria accurate explicari debent. Praetermiſſis reliquis, vnum in praeſentia coelibatus atque virginitatis cum ſingularis et perfectioris ſanctitatis laude commendatae dogma notamus, quod ex impuro hoc fonte in Eccleſiam traductum ſeduxit patres, vt coelibatum matrimonio, licet diuina inſtitutione commendato, praeferrent, donec, quod perfectioris vitae conſilium fuerat, tandem in legem degeneraret Eccleſiaſticam. Cuius rei hiſtoriam ab aliis ſatis fuſe traditam heic exponere nec libet nec licet, obſeruandum vero hoc loco eſt, hanc corruptionem moralis huius dogmatis philoſophiae Aegyptiacae ſiue Alexandrinae deberi, qua magiſtra et Therapeutae, et Eſſeni coelibatum coniugio praetulerunt, et Platonici perfectiores abſtinendum ſibi ab vxore cenſuerunt, cuius exemplum *Tomo ſecundo* in Iſidoro Alexandrinae philoſophiae addicto attulimus. Nec ſtatuere poterant aliter, qui in materiam corporisque commercium mali moralis originem referebant. His vero doctrinae inſanae principiis imbuti cum ad ſacra Chriſtiana nonnulli acceſſiſſent, et ex Therapeutis quoque, vt veriſimile, multi puriorem Chriſti diſciplinam amplecterentur, qui ſolitariae coelibisque vitae rationes ob perſecutiones inſtantes ſibi expedire intelligebant, rationes inde facile ſubduci poſſunt, qui factum ſit, vt in laudes coelibatus patres tantopere effuſi ſint, isque ſupra matrimonium caput extulerit. Doctores enim illi, more ſuo phaleratis verbis encomia virginitati ſuſpendentes, cum inter animi caſtitatem et corporis virginitatem, (quarum illa in matrimonio quoque ſeruari poteſt, haec ad ſolum corpus ſpectat, animum interdum minime caſtum complectens,) accurate non diſtinxiſſent, errori illi gentili frigidam ſuffuderunt, et in errore deuiantes confirmauerunt. His acceſſit nuptiarum ſecundarum reiectio, qua, dum veram coniugii indolem nec ſciebant, nec explorabant, viduos ad amplectenda ſolitariae, coelibisque vitae inſtituta perducebant. Id quod aliter euenire non poterat, cum, quod vel laudabant, vel

i) Hiſt. eccl. L. II. c. 16. k) Vidit id faſſusque eſt HOLSTENIVS ad vit. Pythag. n. 20. p. 27.

vel vituperabant, modum illi ponere nescirent, mosque hic apud eos, recte obseruante DALLAEO [l], vigeret, *vt, cum ingenio essent feruido et concitato, quam in partem propenderent, eo tanto impetu ferrentur, vt, quos quidem laudant, eos inter angelos, quos vero vituperant, inter diabolos collocare videantur: quaeque credenda putant, non aliter commendent, quam si totidem essent Christianismi fundamenta: quae reiiciunt ac refutant, non aliter explodant, quam si merum atheismum spirarent.* Quorum illud in laudanda et commendanda virginitatis obseruatione cultuque, hoc in condemnandis nuptiis secundis accidisse, horum et sequentium temporum scripta testantur. Quae corruptio instituti ab ipso sanctissimo Numine profecti cum iam seculo primo et secundo inualescere coeperit, vt ex HERMAE et ATHENAGORAE locis probari potest, mirum non est, succedente tempore, cum tot corruptelae ex prauis philosophiae Alexandrinae seminibus largis messibus in Ecclesia pro-pullularent, incrementa hunc errorem moralem accepisse latissima, donec, suadente hierarchiae Ecclesiasticae tandem introductae vtilitate, in legem conuerteretur. Possent haec aliis quoque exemplis comprobari, et quibus inutilibus ritibus atque ceremoniis ex his impuris fontibus haustis Christianae doctrinae, quae ad mores pertinet, simplicitas turbata sit demonstrari, nisi hoc esset extra oleas vagari, vnde theologis haec enarranda relinquimus.

§. XXXI. XXI. Et haec quidem omnia, fuse, vt argumenti postulabat necessitas atque dignitas, atque instituti nostri ratio flagitabat, enarrata, luculenter docent, quid de veterum Christianorum, maxime doctorum Ecclesiasticorum philosophia statuendum sit. Quibus omnibus rite perpensis, fatendum est, parum inde emolumenti atque incrementorum ad philosophiam veram sanamque accessisse. Id tamen non ita accipiendum est, ac si nulla inter veteres doctores Ecclesiasticos ingenia fuerint philosophica ac critica. Talia enim passim se prodebant, quale infra in Nemesio ostendemus. Plerisque tamen sui temporis mores atque circumstantiae supra memoratae obstiterunt, quo minus se talia praestarent. Quae cum postea immutarentur, philosophari quoque multi ex doctoribus Christianis coeperunt, at euitare lapsus, quae humani ingenii est imbecillitas, non potuerunt. Hi enim cum plurimi philosophiam facerent, relicta Eclectica philosophandi methodo, a patribus commendata, sectariam elegerunt, cumque ipsi Eclectici philosophi Aristotelem cum Platone coniunxissent, illi tanquam meliori magisque solide philosophanti adhaeserunt, eaque in opinione Saracenorum studiis et exemplo confirmati sunt. Qua ratione aliud malum, medio aeuo genitum fuisse, nempe philosophiam et theologiam scholasticam, in sequenti libro trademus. Neque tamen intercidente secta

XXI. Iudicium de philosophia PP.

 Ecle-

l) De vsu PP. L. I. c. 6. p. 177.

Eclectica, quod Sec. VII. factum esse supra diximus, intercidit omne Platonis et Platonicae vel potius Alexandrinae philosophiae inter Christianos studium, sed inter Graecos vsque ad Graeci imperii extinctionem floruit; apud Latinos, mature ad eos perlatis Pseudo - Dionysii Areopagitae libris, ab huius furfuris homine consarcinatis innotescere coepit, et theologiam mysticam genuit; sicque Ecclesia monstro bicipiti vexata est. Haec vero cum ad historiam philosophicam medii aeui pertineant, ea infra enarrabimus, iam philosophiam PP. in specie consideraturi.

CAPVT TERTIVM.

DE PHILOSOPHIA VETERVM CHRISTIANORVM, PRAECIPVE ECCLESIAE DOCTORVM, SPECIATIM CONSIDERATA.

§. I.

Ordo tractationis. Quid generali consideratione de veterum Christianorum, praecipue Ecclesiae doctorum, philosophia statuendum sit, quae iis sententia de philosophia Graecanica fuerit, quaque ratione eam variis circumstantiis inducti ad Christianam doctrinam traduxerint, fuse, vt argumenti dignitas postulabat, explicuimus, sicque vsum, quem historia philosophica in enarrandis Ecclesiae fatis habet, plurimis exemplis demonstrauimus. Iam praecipuorum quoque doctorum Ecclesiae veteris exempla intuenda sunt, quae quidem ad hos nostros limites pertinent. Fuerunt enim ab apostolicorum virorum aetate, seculique post Seruatorem natum secundi initio ad seculum vsque octauum, a quo medium aeuum auspicari plerique solent, multi viri doctissimi, quibus philosophiae vsus eo sensu, quo capite praecedenti explicatus est, tribuendus est. Et poterant haec quidem praetermitti omnia, et ad annalium Ecclesiasticorum scriptores vel eos, qui Ecclesiasticorum doctorum historiam literariam enarrarunt, ablegari Lectores. Cum autem momentum res non in historia modo Ecclesiastica, sed in philosophica quoque haud vltimum habeat, multaque monenda sint, quae haud mediocrem habuere in dogmata, ritus et consuetudines veteris Ecclesiae influxum, nonnulla etiam ignorari nequeant sine historiae philosophicae iactura, praesertim in rebus ad philosophiam Alexandrinam spectantibus, ideo attingenda quoque illa sunt, et heic, ea, qua licebit, breuitate et accuratione enarranda, vt quem vsum philosophia inter veteres Christianos habuerit, omnibus constet. Distinguuntur autem doctores Ecclesiastici, qui huc reuo-

reuocari possunt, in duas classes, quarum vna ante conditam sectam Eclecticam, altera illa inualescente viguit. Quamuis enim syncretisticum illum philosophandi morem iam ante Christum natum in Aegypto obtinuisse, et a patribus seculi quoque primi nonnullis incaute satis admissum esse, ex supra dictis constet: accessit tamen seculo ineunte tertio Ammonii industria nouus eius habitus, forma et constitutio, quodque vaga prius licentia disseminatum infinitas, teste Hierocle, apud PHOTIVM [a], litigandi et disceptandi occasiones suppeditauit, innumeraque peperit sententiarum diuortia, eo quod quilibet sibi peculiare quoddam doctrinae aedificium construeret; tandem in vnum systema coaluit, et definitas accepit rationes, ita tamen vt πανδοχεῖον esset, in quod omnis gentis, opinionis et religionis placita recipi possent. Ex qua schola cum nonnulli viri docti essent progressi, qui muneri publico in Ecclesia admoti sunt, nouam inde faciem philosophia Alexandrina Ecclesiasticae philosophiae, si ita fas est dicere, induxit. Seculi igitur secundi doctores prius illos contemplabimur, qui ante conditam eam sectam vixere, tum, qui tertio et sequentibus, Alexandrina vel Aristotelica quoque φιλοσοφούμενα adamarunt, considerabimus. Vbi tamen omissa eorum literaria historia integra ad ea tantum respiciemus, quae ad constituendas illorum philosophicas opiniones studiumque in Graecanicam philosophiam adhibitum aliquid contulisse videntur. Reliqua enim in historia literaria scriptorum Ecclesiasticorum enarrari debent, et a multis haud indiligenter enarrata sunt.

§. II. Patres seculi primi, qui apostolos viderunt audiueruntque, et ex eorum disciplina prodierunt, simplicitati magis apostolicae, quam eruditioni et philosophiae studuisse, contentos virtutem Euangelii in demonstratione Euangelii vidisse, paucisque exceptis, ab omni cum philosophia Graecanica et Aegyptiaca commercio abstinuisse *capite, huius libri primo* luculenter demonstrauimus. Ita vero fieri par erat, cum et ipsius sanctissimi atque perfectissimi doctoris Iesu Christi exemplum id doceret, et apostoli alium docendi modum non adhibuissent, et alia non postularet necessitas, cum plerumque cum illiteratis res esset apostolis eorumque discipulis. Vbi autem ad literatorum quoque oculos penetrauit iubar Euangelii, et viri philosophiae cognitione haud incelebres de eius veritate coepere conuinci, factum est, vt etiam de philosophia triumpharet Christiana religio, nec obstaret typhus ille, qui plerosque Graecae eruditioni, et imprimis philosophiae, litantes eo tempore occupauerat, luculento testimonio, sapientiam coelestem, licet hominibus humilem et abiectam visam, virtute et efficacia diuina omnem eruditionem humanam etiamsi splendentem infinitis superare parasangis. Inter hos vero philosophos, qui veritati Euangelicae victas porrexere manus, primus et celeberrimus fere fuit IVSTINVS, qui ob testimonii de V. R. *Philosophia Iustini M.*

C. san-

a) Cod. CCXIV. p. 883.

C. ſanguine ſuo morteque obſignati gloriam MARTYR dici ſolet. Vixit is ſeculi poſt C. N. ſecundi parte priore, et pietatis, doctrinae zelique pro Chriſti domini cauſſa, nomine magnam famae celebritatem ad noſtra vſque tempora nactus eſt. Is cum mature literis eſſet inſtitutus, philoſophiae ſtudia feliciter attigit, quae ei viam ad amplectendam Chriſtianam religionem parauit. Id qua ratione euenerit, eo magis operae pretium eſt, ex eius ore [b] audire, quo magis incomparabile pro veritate et praeſtantia religionis Chriſtianae argumentum praebet, et quam ſalutarem illuſtri Chriſti teſti vſum philoſophia ad amplectenda meliora dogmata praeſtiterit, euidenter docet. Eo ipſo enim auctore nobis relicta eſt rei huius memorabilis hiſtoria, quae haec eſt. Cum ſe philoſophiae ſtudiis mancipaſſet, primum ſe Stoico cuidam dedit. Ea enim ſecta circa ſeculi ſecundi auſpicia maxime omnium florebat, et reliquas ſectatorum numero, philoſophantium gloria, virtutiſque opinione ſuperabat, vnde mirum non eſt Iuſtinum ſe Stoico primum tradidiſſe. Cum hoc vero ſe longe verſatum eſſe dicit, cum tantis ambagibus conſtaret diſciplina Stoica, tamque ſubtiliter diſſereret, vt non niſi ſatis longo tempore comprehendi poſſet. Aſt cum praeceptor iſte potiſſimam philoſophiae partem, quae de diuinis agit, nec ſatis intelligeret, nec ſatis curaret, mature ab eo Iuſtinus defecit, eo quod de Deo amplius nihil diſceret. Vbi prima quidem fronte obſcurum videtur, cur in Stoica philoſophia de Deo nihil amplius Iuſtinus didicerit, curque illam diſciplinam non adeo neceſſariam eſſe Stoicus ille philoſophus dixerit, cum conſtet ex phyſiologia Stoica, doctrinam de Deo, tanquam eſſentiali mundi parte, et cauſſa rerum omnium agente praecipuum eius caput abſoluiſſe, compluraque praecepiſſe Stoicos de Deo ſubtiliſſima et a vulgi opinionibus longe remota. Cui difficultati occurri quidem poteſt, dicendo, Stoicum hunc ſectae ſuae principia non ſatis tenuiſſe: cum autem hoc nodum ſecet magis quam ſoluat, alia ratio merito perquiritur, praecipue cum tam ſollicita Iuſtini cura de erudito philoſophiae praeceptore vix patiatur credere, eum in hominem ita leuem incidiſſe, vt prima ſectae ſuae principia ignoraret. Recte vero, niſi fallimur, ipſa theologia Stoica in culpa fuiſſe, dicitur. Ea enim de Deo quidem praecipiebat, ſed mundo immerſo, quique eſſentialis eius pars eſſet, et naturali atque neceſſario fati vinculo ita cum materia, ſiue parte mundi patiente eſſet connexus, vt cum ea vnum totum conſtituat. Qua ratione cum diuina natura materialibus rebus ita immergeretur, vt nullus eius extra mundum locus eſſet, non potuit animus natura edoctus, omnem a materiae contagio diuinitatem ſecernere, in impio Stoicorum dogmate acquieſcere. Iuſtinum vero, procul eſſe iuſſis corporeis omnibus, incorporeorum notionem animo inſidentem habuiſſe, ex ipſa eius confeſſione apparet, qua ſe delectatum eſſe

b) In dialogo cum Tryphone, quem γνήσιον eius opus eſſe contra Kochium clariſſime demonſtrarunt viri docti nominati FABRICIO Bibl. Graec. Vol. V. p. 57. not. n.

esse τῶν ἀσωμάτων νόησις, *incorporeorum notione* asserit. Relicto itaque Stoico ad Peripateticum Iustinus perrexit, hominem, vt ipsemet existimabat, acutum. Tales enim ob Dialecticas disputationes, notionesque, quas sequi solebant, abstractas, vniuersales, metaphysicas, Peripatetici plerumque habebantur, vt aliquoties obseruatum. Huic cum se dederet, valde offendit eum, quod cum paucos eum dies apud se esse passus esset, postea mercedem ab eo sibi designari petiisset. Quod adeo molestum Iustino fuit, vt eum ob hanc vnam caussam relinqueret, metuens, ne infructuosa sibi cum illo esset consuetudo. Qua in re eorum morem secutus est Iustinus, qui εὐγενεστέρως philosophari cupiebant. Illi enim infra dignitatem philosophi esse putabant, sapientiam mercede docere. Qua de re videnda sunt, quae Socrates apud LAERTIVM [c] dicit, quem in Aristippo mercede docente id aegre tulisse *Tomo primo* diximus. Nec alia philosophorum nobiliorum post C. N. fuit opinio, qui philosophiae auctoritatem ita infringi putabant, adeoque ignauum pecus eorum, qui mercede conducti docerent, insectabantur, id quod de Apollonio Euphrati eam ob rem indignanti refert PHILOSTRATVS [d], exque eius epistolis patet. Cumque Sophistae quoque arte sua magnam pecuniae summam colligerent, et diuitiis aucti philosophiam polluere viderentur, tantam iis illud inuidiam conflauit, vt peculiari apologia defendi debere iudicauerit LVCIANVS [e], qui hoc loco haud contemnendam argumento huic lucem affundit. Cum itaque Iustinus, de vera sapientia et coelesti cognitione sollicitus verum philosophiae nucleum appeteret, facile ex Peripatetici huius moribus vidit parum eum de coelestibus sollicitum esse, qui humana desideraret, et sapientiae mercede non coëmendae praemium posceret. Deceptus itaque a Peripatetico cum tantum abesset; vt ita philosophiae amor extingueretur, vt potius impensius illud cuperet, quod philosophiae proprium atque praecipuum est, ad Pythagoreum quendam, magni nominis multique in philosophia supercilii virum accessit, et cum eo egit, vt ad interiorem eum disciplinam et arctam doctrinae familiaritatem admitteret. At ille more Pythagoreorum de disciplinis eum παρασκευαστικοῖς, sine quibus ad interiorem sapientiae doctrinam, ipsaque philosophiae adyta penetrare posse neminem, Pythagoras docuerat, interrogauit: versatusne esset in musica et astronomia et geometria? et an crederet, nihil se quidquam eorum perspicere posse, quae ad felicitatem faciunt, nisi haec prius cognouerit, quae animum a sensibilibus ad intelligibilia percipienda aptum commodumque reddunt, vt ipsum quod pulchrum et bonum est, contemplari queat? Quae studia cum is vehementer laudasset, ignorare vero se fateretur Iustinus, eum a se dimisit. Aegre

c) L. II f. 65. 64.

d) Ep. 42. et Vit. Apoll. L. VIII. c. 7. f. 3. p. 332.

e) In apolog. pro mercede conduct. Tom. I. p. 385.

Aegre hoc tulit Iuſtinus, quod ita ſpe potiundae philoſophiae excidiſſet, cum a Pythagoreo iſta, ſublimia et diuina atque incorporea, quae quaerebat, diſcere ſe potuiſſe, putaret. Re itaque expenſa, cum differendum diutius non eſſe conſtituiſſet, eſſetque conſilii inops, placuit ei, cum Platonico quoque conuerſari. Cum enim diuini nomen diu Plato meruiſſet, quod de Deo rebusque diuinis melius ceteris philoſophis atque elegantius et copioſius differere crederetur, ad eum confugere, non ineptum Iuſtinus iudicauit. Itaque in vrbe ſua cum viro prudenti atque inter Platonicos excellenti conuerſatus eſt diu, maximeque, quod ipſe fatetur, promouit, creuitque quotidie, eo quod incorporeorum ſcientia delectatus idearum contemplatio alas quaſi animo adderet, vt ſublimius aſcendendo, ad ſapientiam veram breui ſe appropinquaturum eſſe ſperaret. Ex quo patet, idearum doctrinam, quam alatam facere animam ad euolandum ad Deum ipſum fontem boni Plato dixit [f], maxime placuiſſe Iuſtino. Qui etiam poſt conuerſionem tantum abeſt, vt ideas reiecerit, vt potius earum veritate, quod putabat, adductus ſtatueret, Platonem tantum myſterium Moſi ſurripuiſſe [g]. Quare caute legendus eſt BALTVS [h], Iuſtinum inter eos PP. nominans, qui ideas Platonis exterminauerint. Locus enim ille ex *cohortatione ad Graecos* [i] ad quem prouocat, Platonem non minus quam Ariſtotelem exagitat, eosque inter ſe committit, eo quod Plato ideas in primo ſupremi coeli, eoque immobili, orbe, Ariſtoteles autem ſecundum principem Deum, non ideas ſed alios intelligibiles Deos, ſiue intelligentias conſtituat, ſicque prodat vterque de diuinis ſe coecutire et incertam eſſe eorum opinionem. Quae certam quidem doctrinae de ideis circumſtantiam euertunt, ideasque Deos eſſe ſeparatim exiſtentes negant, non vero ideas omnes reiiciunt. Quas ita contemplari ſe poſſe tum quidem ſperabat Iuſtinus, vt breui ſe Deum conſpecturum eſſe ſibi perſuaderet. Cui ſcopo obtinendo vt inſeruiret, vitare hominum conſortium et ſolitudinem conſectari ſtatuit. Locum itaque mari vicinum cum ſibi elegiſſet, nec longe abeſſet, vt ſolus ibi ſecum ageret, vetulus quidam ſenex, non contemnendi vultus, ſanctosque mores prae ſe ferens modico interuallo eum aſſectatus eſt. Quem fuiſſe Polycarpum quidam ſuſpicati ſunt, apoſtolicum ſane virum fuiſſe et EVSEBIVS [k] teſtatur, et Methodius apud PHOTIVM [l], et ipſe IVSTINVS [m] haud obſcure prodit, qui ſe apoſtolorum diſcipulum nominat, quod non de ipſis apoſtolis, ſed eorum diſcipulis, viriſque apoſtolicis intelligendum eſſe temporum ratio euincit. Quisquis vero ille fuit, digna eſt, quae attente expendatur, venerandi ſenis diſputatio, quae haud leuem Platonicae philoſophiae notitiam prudentiamque quandam paedagogicam, Iuſtinum Platonicis principiis deditum eorum miniſterio ad

f) Vid. quae diximus in hiſt. phil. de ideis Sect. I. §. 7. p. 120.
g) Ibid. Sect. II. p. 182.
h) Apolog. PP. L. III. c. 10. p. 328.
i) pag. 7.
k) H. E. L. II. cap. 3.
l) Cod. CCXXXIV. p. 180.
m) Epiſt. ad Diognet. p. 501.

ad veritates puriores et rectiores ducendi prodit, quam hic tamen afferre totam non licet, cum instituto nostro sit prolixior, facile vero intelligi ab eo potest, cui summa philosophiae Platonicae capita non ignota sunt. Summa huc redit: Agitata quaestione de definitione philosophiae, occasionem inde enatam illi fuisse de Deo disserendi, exque mentis facultate vique ens illud inconspicuum, quod omnium entium prima caussa est, contuendi innata animae immortalitatem et cognationem cum Deo demonstrandi, hacque ratione viam illi ad cognitionem Christi struendi, ostendendo, ea quae in his mysteriis nec Plato perspexerit, neque perspicere possit ratio, reuelata esse ministerio vatum philosophis longe vetustiorum, qui, quod spiritu diuino essent repleti, ob testimonii fidem demonstratione omni superiorem praestantissimi eius rei testes sint, et virtute rerum, quas praedicant, et miraculis confirmati. Quorum scripta cum diuina luce opus habeant, eam vt ad Christum ducatur, precibus impetrandam esse. Haec cum senex ille disseruisset, ille quidem abiit, vehementem autem in Iustini animo ardorem reliquit, scripta prophetarum et apostolorum perlustrandi. Ita vero, dum haec animo volutaret expenderetque, quae iste senex disseruisset, comperisse se fatetur, *ταύτην μόνην φιλοσοφίαν ἀσφαλῆ καὶ σύμφορον*, *hanc solam esse certam ac vtilem philosophiam.* Ex quo patet, eandem philosophiae notionem Iustino insedisse, quam reliqui quoque patres huius temporis habuerunt, qui cognitionem Dei et λόγου ea voce comprehenderunt, quodcunque etiam cognoscendi principium habeat. Alio vero loco [*] lucem his haud contemnendam conciliat, narrando: „Ipsum, Platonicae adhuc disci„plinae sectatorem, cum per calumniam audiret Christianos deferri, in„trepide autem ad mortem et alia, quae terribilia censentur omnia adi„re conspiceret, secum ipsum statuisse: fieri haudquaquam posse, vt „illi in vitiorum prauitate et voluptatum amore viuerent, qui cum ista „martyrii cupiditate constare nequeat: hincque obtentum illarum ac„cusationum adulterinum risisse, et vt Christianus fieret, omnibus vo„tis optauisse, et omnibus viribus concertasse, *οὐχ' ὅτι ἀλλότριά ἐστι τὰ Πλάτωνος διδάγματα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστι πάντη ὅμοια, ὥσπερ οὐδὲ τὰ τῶν ἄλλων.* Quae verba, licet hoc quoque significare possint: *Doctrinam quidem Platonis a Christi placitis non alienam quidem totam esse, sed nec in omnibus quoque ei similem, vt reliqua quoque sectarum placita*, menti tamen Iustini conformiter magis vertendum esse videtur: *Non equidem alienam esse a Christo Platonis doctrinas, sed tamen non sibi ipsis omnino constare, sicut neque aliorum, Stoicorum videlicet, et poëtarum et historicorum*, qua ratione quoque vertit LANGVS. Rationem porro affert, cur Platonis doctrinam cum Christiana concordare credat, eam, quae supra dictis de puriore philosophia gentilium et λόγου notitia a patribus gentilibus tributa, miram lucem conciliat. Addit enim: *Ἕκαστος γάρ τις*

[*]) Apologia II. sed tempore prima, pro Christianis p. 50. 51.

τις ἀπὸ μέρους τοῦ σπερματικοῦ θείου λόγου τὸ συγγενὲς ὁρῶν, καλῶς ἐφθέγξατο· οἱ δὲ τ᾽ ἀναντία αὐτοῖς ἐν κυριωτέροις εἰρηκότες, οὐκ ἐπιστήμην τὴν ἄποπτον καὶ γνῶσιν τὴν ἀνέλεγκτον φαίνονται ἐσχηκέναι. Ὅσα οὖν παρὰ πᾶσι καλῶς εἴρηται, ἡμῶν τῶν χριστιανῶν ἐστί. τὸν γὰρ ἀπὸ ἀγεννήτου καὶ ἀῤῥήτου Θεοῦ λόγον μετὰ τὸν Θεὸν προσκυνοῦμεν, καὶ ἀγαπῶμεν, ἐπειδὴ καὶ δι᾽ ἡμᾶς, ἄνθρωπος γέγονεν, ὅπως καὶ τῶν παθῶν τῶν ἡμετέρων συμμέτοχος γενόμενος καὶ ἴασιν ποιήσηται· οἱ γὰρ συγγραφεῖς πάντες, διὰ τῆς ἐνούσης ἐμφύτου τοῦ λόγου σπορᾶς ἀμυδρῶς ἐδύναντο ὁρᾶν τὰ ὄντα· ἕτερον γὰρ ἐστι σπέρμα τινὸς καὶ μίμημα κατὰ δύναμιν δοθὲν, καὶ ἕτερον αὐτὸ οὗ κατὰ χάριν τὴν ἀπ᾽ ἐκείνου ἡ μετουσία καὶ μίμησις γίνεται. *Pro se enim quisque ex parte natiuae sibique insitae diuinae rationis, id quod affine et cognatum sibi esse cernens, recte promulgauit. Qui autem hisce contraria de rebus maioris momenti dixerunt, scientiam consistentem et notionem irreprehensibilem eos consecutos non esse apparet. Quaecunque ergo apud omnes recte dicta sunt, nostra Christianorum sunt. Ingeniti namque atque ineffabilis Dei rationem ac verbum secundum Deum et adoramus et complectimur, quoniam nostra caussa id homo factum est, vt perpessionum nostrarum participatione medicinam nobis faceret. Nam scriptores omnes propter rationis semen illis inditum perquam tenuiter ea, quae sunt, cernere potuerunt. Aliud enim est semen alicuius, et imitatio pro virili parte concessat, et aliud semen ipsum (primarium) per cuius gratiam inde prouenientem participatio et imitatio illa existit.* Qui locus B. martyris valde luculentus est, et quid patribus de fonte veritatum illarum, quas in philosophia gentili, praecipue Platonica, se deprehendisse credebant, visum sit, satis clare exponit. Quod argumentum cum supra iam copiose explicuerimus, eo Lectorem, ne actum agamus, nimisque prolixi simus, remittimus. Qualem se depinxit fortissimus Christi testis, talem vita se quoque praestitit, nempe philosophum Christianum. Cum enim circa A. C. CXXXIII. fidem Christianam esset amplexus, habitu adhuc indutus philosophico doctrinam euangelii, teste EVSEBIO [a] praedicauit, et cum in gentili philosophia praecipue secundum Platonem esset exercitatissimus, eius cognitionem ad veritatem Christianorum dogmatum stabiliendam euertendosque errores philosophiae sectariae adhibuit. Qua de re loca Iustini diligenter collegit BALTVS [b], qui tamen sinistre haud raro scopo suo ea applicuit. Illud quidem ex scriptis sancti viri certum est, comparando Platonis et Aristotelis dogmata theologica, eorumque discordiam in tam graui negotio demonstrando, theologiam illum gentilem euertere studuisse; explosisse quoque Platonis opinionem, Deum in essentia quadam ignea collocantem. At quae Baltus ex adductis a se locis colligit, etiam indifferentes Platonis opiniones eum reiecisse, nos quidem perspicere non potuimus, nec Lectorem sine praeiudicio ea legentem perspecturum

a) Hist. eccles. L. IV. c. 11.

b) Apolog. PP. Platonismi accusat. L. II. c. 3. p. 106. seqq.

ſpecturum eſſe credimus. Ex verbis enim ſupra adductis manifeſtum eſt, Iuſtinum reiectis dogmatibus illis, quae, in Platone viderat, neque cum doctrina Chriſtiana conuenire, neque inter ſe concordare, reliquorum tamen ſummam et Chriſtianis vindicauiſſe, et ex innata de λόγῳ notitia deriuauiſſe, id quod omnes Balti ratiunculas et argutiolas vno ictu euertit. Huc enim eruditus martyr, aſt praeiudicio ſui temporis praepeditus, reliqua, quae contra gentiles diſputauit omnia collineare iuſſit: nihil ineſſe gentili philoſophiae ſanum veritatique concinens, quod non vel ex inſito λόγου rationisue diuinae, ſiue filii Dei ſemine, in mentibus philoſophorum ſe manifeſtante prodiiſſet, vel prophetis Moſique a veteribus philoſophis furto eſſet ſurreptum. Haec vero vindicanda eſſe Chriſtianis omnia, nec philoſophiae gentili adſcribenda. Ex quibus neceſſario ſequitur, cum plurima ex mente Iuſtini in philoſophia Platonica ſint, a Chriſtianis placitis non aliena, eum magnam partem Platonicae philoſophiae, quam ſaniorem putabat, eiectis ſecretisque erroribus, diuini verbi intrinſecus ſe in animis philoſophorum manifeſtantis reuelationi implicitae adſcripſiſſe. Quae ſi probe ponderentur, intelligi poteſt beati martyris de ſalute philoſophorum gentilium ſententia, quae non nihil labis memoriae eius affricuit, multaque de orthodoxia Iuſtini diſputandi occaſionem viris doctis exhibuit, quorum loca adduxit THOMAS ITTIGIVS [q], quibus addendi, CLERICVS [r] et SOVVERAINIVS [s] contra Iuſtinum, BALTVS [t] pro eo differentes. Adducemus ipſa Iuſtini verba, eo quod cum iis, quae ſupra diximus λόγῳ philoſophis innoteſcente arcte cohaerent, lucemque magnam opinioni patrum de philoſophia gentilium foenerentur. Ita vero Iuſtinus duobus locis [u]: *Τὸν Χριστὸν τὸν πρωτότοκον τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐδιδάχθημεν, καὶ προεμηνύσαμεν λόγον ὄντα, οὗ πᾶν γένος ἀνθρώπων μετέσχε· καὶ οἱ μετὰ λόγου βιώσαντες, χριστιανοί εἰσι, κἂν ἄθεοι ἐνομίσθησαν· οἷον ἐν Ἕλλησι μὲν Σωκράτης, καὶ Ἡράκλειτος, καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῖς· ἐν βαρβάροις δὲ Ἀβραάμ, καὶ Ἀνανίας, καὶ Ἀζαρίας, καὶ Μισαήλ, καὶ Ἠλίας, καὶ ἄλλοι πολλοί. Chriſtum primogenitum Dei eſſe inſtituti ſumus, et rationem ſiue verbum eſſe, cuius vniuerſum genus humanum eſt particeps, antea oſtendimus. Et quicunque ſecundum rationem et verbum vixere, Chriſtiani ſunt. quamuis athei, id eſt, nullius numinis cultores habiti ſint, quales inter Graecos fuere Socrates, Heraclitus et his ſimiles, inter barbaros autem Abraham, et Ananias, et Azarias, et Miſaël, et Elias et alii complures* [x]. Et altero loco [y], quem Latine tantum breuitatis cauſſa damus: *Longe ampliores eſſe res noſtras doctrinis humanis, omnibus conſtat, ob id, quod qui noſtra cauſſa apparuit, Chriſtus rationalis ex parte factus eſt corpore,*

q) Sel. cap. hiſt. eccl. ſec. II. c. III. ſ. 4. §. 4. p. 206.
r) Biblioth. vniuerſ. T. X. p. 403.
s) l. ſupra cit.
t) l. c. L. IV. c. 5. p. 457. ſeqq.
u) Apol. II. p. 83.
x) Turpiter haec verba in ſenſum contrarium detorquet CHR. SANDIVS Nucl. hiſt. eccleſ. L. II. p. 76.
y) Apol. I. vel potius ſecunda p. 48.

corpore, ratione et anima. Et quaecunque recte quouis tempore dixerunt et inuenerunt philoſophi aut legumlatores, iuxta eam partem, quae rationis, inuentionis et contemplationis eſt, id ab eis eſt factum. Quia autem non omnia, quae rationis ſunt ſiue verbi, id quippe Chriſtus eſt, et peruiderunt et promulgarunt, cum diuerſa a ſeipſis et contraria perſaepe dixerunt, tum, qui ante Chriſtum fuerunt, quod ratione pro captu humano innixi res pleraſque contemplari, explorare et arguere contenderint, tanquam impii et curioſi ad iudicum tribunalia ſunt protracti. Qui autem ad hoc omnium inter eos vehementiſſimus fuit Socrates, eiusdem nobiſcum eſt accuſatus criminis, nam illum dictum eſt noua inferre daemonia, et quos ciuitas cenſeret eſſe, ipſum non putare Deos. At ille daemones quidem malos, et eorum, quae poëtae deſcripſerunt patratores, vrbe exegit: hominesque, vt Homerum et poëtas alios vitarent, docuit, et ad ignoti eos Dei per rationis ſiue verbi inquiſitionem cohortatus eſt, dicens [x]*: parentem autem et opificem vniuerſorum neque inuenire facile, neque inuentum in vulgus promulgare tutum eſt. Quae Chriſtus noſter virtute et potentia ipſe ſua praeſtitit atque fecit. Ac Socrati quidem certe nemo tantum fidei habuit, vt pro placito eiuscemodi mortem perferret, Chriſto autem, qui et a Socrate ex parte eſt agnitus (ratio enim ſiue verbum fuit et eſt, in vniuerſitate rerum ſexiſtens, qui et per prophetas, quae futura erant, vaticinatus eſt, et per e ipſum haec, par nobis affectibus factus docuit) non philoſophi ſoli et philologi, ſed etiam manuarii artifices rudeſque idiotae prorſus gloriam, metum et mortem flocci facientes perſuaſione firma adducti crediderunt.* Ex his locis ſatis luculentis omnibus, qui praeiudicia exuerunt, conſtare arbitramur 1. Iuſtinum non de rationis quidem lumine vſuque principiorum, quae natura nobis innoteſcunt, tanquam facultate quadam animae connata loqui, ſed de λόγῳ ſiue ratione eſſentiali et peculiariter exiſtente, quam ob eam exiſtentiam ὁ ὢν ἐν παντὶ, more Platonico vocat, ideoque vocem etiam λόγος ex hac philoſophia ſatis notam adhibuit. 2. Eum hunc λόγον ſiue rationem arctiſſime cum Deo coniunxiſſe, ita vt in λόγῳ ipſe Deus cognoſcatur; 3. Huic quoque λόγῳ vaticinia vatum Hebraeorum tribuiſſe, ſtatuiſſeque, ea, quae innatae hominibus omnibus notitiae deſint, illum per prophetas hominibus patefeciſſe. 4. Docuiſſe porro martyrem hunc λόγον eundem eſſe Chriſtum, qui in carne apparuit, hancque imperfectam cognitionem perfecerit: 5. Socratem vero, Heraclitum alioſque philoſophos, qui ex rationis inſtinctu melius de Deo eiusque cultu ſenſerint, eodem fere, quo Abrahamus reliquique patriarchae Hebraei, loco collocandos, hunc λόγον ex parte agnouiſſe, et ſecundum eius dictamina, inſtinctumque et vaticinia per traditiones ſucceſſiua communicatione manifeſtata edoctos vixiſſe,

x) Platonis haec verba ſunt, non Socratis, in Timaeo T. III. p. 28. adeoque non ad Socratem referenda. Pluto enim a Pythagoreis hanc arcanam diſciplinam accepit.

vixisse, et ita, 6. omnes, qui ita vixerint, et hunc λόγου instinctum secuti fuerint, non philosophos modo, sed et illiteratos, eo quod filii Dei Christique participes ex parte facti fuerint, Christianos, id est saluos factos esse. Haec qui in verbis Iustini contineri negat, aduersus solem loqui censendus est [a], adeo clara sunt eius verba, quae adduximus. Vnde friuola sunt et ingenium magis audax auctoris sui, quam veritatem sanamque interpretationem sapiunt, quae pro excusando Iustini errore affert Baltus: sermonem esse pio martyri de rationis facultate omnibus hominibus connata, et in principiis veri rectique ita se exserente, vt eorum vsu homo ad agnitionem Dei eiusque attributorum ei immortalitatis animae etc. peruenire queat, hancque rationis facultatem munus esse summi λόγου verbi Dei substantialis, Iesu Christi, creatoris rerum omnium. Quam explicationem vim facere verbis Iustini apertis quilibet videt, qui non sponte coecutit. Diserte enim philosophus Christianus eam rationem, cuius ope dixerunt vel inuenerunt philosophi et legislatores ea, quae rationis, inuentionis et contemplationis sunt, Christum esse pronuntiat. Aut itaque nihil, quod intelligi possit et cohaereat, dixit Iustinus scriptor planus et perspicuus, aut id dixit, quod tota sermonis series euincit; Deum vnum essentialem, verbumque ab eo genitum, per quod omnia sint, se essentialiter ita omnibus impressisse atque infudisse, vt vsu rationis huius connatisque istis, quae secum affert, principiis ipsum cognosci queat. Hancque notitiam verbi substantialis internam creuisse eiusdem manifestantis sese in vatibus diuinis lumine. Eas itaque veritates, quas hac ratione duce gentiles philosophi agnouerint, e. c. Deum esse infinitum, bonum, creatorem, verbum diuinum, ex Deo progressum omnia condidisse, animam esse immortalem, et ad Deo fruendum mediante verbo destinari, et quae his sunt similia, ex his innatis λόγου diuini seminibus exortas illis manifestatas esse, lumenque adeo diuinum supponere, quo mediante prudentiores inter gentiles hoc verbum diuinum ex parte cognouerint, et de eo testati fuerint. Hoc vero verbum siue rationem et Christianorum Seruatorem vnum idemque esse, adeoque gentiles Christum quoque ἐκ μέρους, ex parte (implicite scholastici philosophi vocarunt) agnouisse. Cum autem per prophetarum vaticinia amplior de λόγῳ cognitio hominibus accensa esset, eaque per traditionem vocemque famae publicam gentilibus quoque innotuisset, magnopere horum notitiam de λόγῳ siue Christo creuisse; quoniam vero ignorauerint, quod et patriarchae Hebraeorum nesciuerunt, hunc λόγον futurum esse Iesum Nazarenum, Christiani quem colunt, ideo notitiam eorum imperfectam fuisse, multos autem connato isto λόγου lumine abusos ad iniquitatem et falsas hypotheses sana et diuina principia deflexisse, suisque systematibus euertisse. Inde vero sequi, quaecunque in philosophorum gentilium scriptis

a) Ex his intelligi possunt, quae respondenda sint ad ea, quae afferuntur in P. ZORNII Bibl. antiq. T. I. p. 88.

ptis cum Christianorum doctrina conueniant, ea communicatae huis rationis diuinae, siue verbi substantialis particulas esse, et Christianis eapropter vindicanda: quae vero dissonarent, pro detorsionibus esse habenda, et tales inter omnes omnino philosophos reperiri. Hanc verborum Iustini παράφρασιν et textus confirmat συνάφεια, et cetera quoque huius scriptoris loca παράλληλα postulant, et veram esse patrum fere omnium, Clementis Alexandrini, Origenis, Gregorii aliorumque supra adductorum testimonia comprobant. Ea vero ita exposita, palam est, laterem lauare eos, qui ab omni errore Iustinum liberant, idque iudicabit sine negotio, quisquis animum a praeiudicio auctoritatis liberum attulerit. Quam graui autem errore lapsus sit Iustinus et ὁμόψηφοι, hoc loco disquiri non potest, et ad theologiam patrum criticam pertinet. Nobis sufficit monuisse, eos frustra esse, qui Iustinum sine Christo, rationis ductu salutem philosophis promisisse asserunt. Christum enim verbum Dei illis innotuisse, supponebat. Quem errorem ex Platonismo ad Christianam fidem Iustinus attulit. Cum enim, duce Platone, in idearum cognitione, ipsius Dei notitia lateat, eaque medium sit ad eam necessarium, ideae autem radicaliter et essentialiter menti siue rationi diuinae insint, habeatque humanus animus ex parte naturae suae diuinae ex anima mundi emanantis insitas illas ideas diuinas, quibus ad cognitionem Dei ascendat, sequitur inde necessario mediante λόγου siue rationis diuinae cognitione salutem in Dei cognitione et intuitione nancisci hominem. Haec cum a Platone Iustinus didicisset, nec auderet, quae saniora videbantur, gentilibus concedere, velut propria, Christum autem Dei filium λόγον dici ex Scriptura sacra nouisset, ad hanc implicitam internamque λόγου omnibus hominibus inhabitantis notitiam ea omnia retulit, erroremque condidit, si non primus, certe inter primos, quem ne hodie quidem deposuerunt Christiani nonnulli, Christum siue verbum aliquod internum, substantiale, diuinum, pro vno vero luminis diuini fonte venditantes. Quos homines deliria sua ex hoc patrum fonte Platonico hausisse, egregie et acute monuit Cel. MOSHEMIVS [b]. Sed haec ὡς ἐν παρόδῳ. Ex his vero clarum esse putamus, Iustinum a Platonismo liberari totum non posse, eum enim minus alienum a Christi dogmatibus statuit, cum illum exacte teneret, et huic se philosophiae totum tradidisset. Vnde non iniuriam facimus beato martyri, si inter philosophos eum numeremus Platonicos, quod et recte fecit Cl. HEVMANNVS [c], sed ex Platonis castris ad Christi militiam transfugas. Dudum enim obseruatum PHOTIO [d], eum non ad philosophiae tantum nostrae, sed potissimum profanae summum euectum fastigium fuisse. Idque et scribendi ratio prodita Iustino adhibita, quae philosophum prorsus decet: quamuis enim, iudicante eodem

b) Ethic. Christ. P. II. p. 66. vbi locum Origenis adduxit, cui loca hic allata omnia addi possunt, omnes enim PP. qui Platonicam philosophiam calluerunt, ita docuerunt.

c) Act. phil. Vol. III. p. 907.

d) Cod. CXXV. p. 163.

eodem PHOTIO [e], *pollens alioqui et valida sit, scientificumque seruet stilum, rhetoricae tamen condimenta non spirat, nec illecebris et blandimentis vulgus auditorum attrahit* [f]. Nihil autem magis eius studium seruandae, quantum Christianam religionem permittere putabat, Platonis doctrina probat, quam dogmata nonnulla, quae tanquam viles Platonis pannos purpurae Christianae doctrinae assuit, quaeque si non sensus, quod nonnulli negant, Platonicos, certe verba Platonica in ciuitate Christiana non ferenda innuunt, et de mysteriis diuinis Platonice magis quam Christiane differunt. Absit quidem pollicem premamus CHRIST. SANDIO [g], SOVVERAINIO [h], huiusque furfuris aliis, nouaturientes suae partis opiniones et impia in Christi θεανθρώπου gloriam placita Iustino Martyri ἑκόντι ἄκοντι tribuentibus vel obtrudentibus: fatendum tamen est candide, nonnulla Iustinum Platonice definiuisse, ea praecipue, de quibus in Scriptura sacra nihil certi statutum esse crediderat. Cuius generis dogma de angelis est, quos errore patribus eius seculi communi, cum filiabus hominum concubuisse, adeoque corpora habere generationi apta, Platonice disputat [i]. Angelos quoque elementorum atque terrenarum creaturarum gubernationi praefectos fuisse, aliosque coelestia corpora, alios terrestria regere, Platonem secutus asserit [k]. Quae ex Platonis schola, diis inferioribus administrationem sphaerae nostrae tribuente hausta esse, et collatio opinionum euincit, et recte obseruatum est eruditissimo PETAVIO [l]. Qui in doctrina quoque de λόγῳ Christoque creatore rerum omnium Iustinum quaedam scripsisse minus sana obseruat [m], cum Christum ministrum patris eiusque voluntatis esse dixerit, quae, Petauium more suo plagiario exscribens repetiit CHRIST. SANDIVS [n], nec negauit doctissimus HVETIVS [o]. Defendere vero eum et pro orthodoxia Iustini Martyris verba facere conati sunt, orthodoxiae veteris ecclesiae assertores strenui NIC. LE NOVRRY et GEORGIVS BVLLVS, qui locis illis, quibus Platonice de λόγῳ scribit, et quandam ὑπουργίαν supponere videtur Iustinus illa loca opponunt, quibus de ὁμοουσίᾳ filii cum patre satis orthodoxe differit. Quod hoc quidem loco, vbi de huius argumenti rebus disputare non licet, facile concesserimus, fatendum vero esse omnino putamus, verba tamen ex Platonis schola hausta Iustinum adhibuisse maxime impropria et incommoda, sanosque sensus non fundentia, communique hoc PP. qui philosophiam Platonicam didicerunt, vitio lapsum fuisse. Ex quibus patet, quid de BALTI [p], apolo-

e) Cod. CXXV. p. 163.

f) Quae PAGANIN. GAVDENTIVS de phil. Rom. p. 24. de Iustini philosophia habet, scopae dissolutae sint et inutiles.

g) loc. cit. p. 76.

h) loc. cit. P. I. c. 14. p. 137. c. 17. p. 175. 180.

i) Apol. I. p. 44. conf. BARBAYRAC de la morale des PP. c. II. § 2. p. 13. CEILLIER Apologie de la morale des PP. p. 482.

k) Epist. ad Diognet. p. 498.

l) Dogm. theol. III. c. 2. p. 162. seqq.

m) De Trin. L. I. c. 3. p. 11. seqq.

n) loc. cit.

o) Origenian. L. II. c. 2. q. 2. §. 10.

p) loc. cit. L. V. c. 13. p. 523. c. 3. p. 456.

apologia pro Iustino Platonismi accusato statuendum sit. Possent his alii pii quidem et eruditi doctoris sed in arte critica et rationali non satis exercitati naeui addi, si locus pateretur. Adeundi autem sunt viri κριτικώτατοι et in perspiciendis PP. naeuis acute videntes Nicolavs Hieronymvs Gvndlingivs [q] et Io. Barbayracvs [r], quorum hic nimiam quoque virginitatis laudem in Iustino M. recte taxat. Sunt et alia inter scripta sancti viri, philosophiae eius haud obscura testimonia. Inter quae, si Bellarmino, Caveo, Fabricio standum, quibus iudicio suo praeiuit Photivs [s] referendae quoque sunt *euersiones Aristotelicorum dogmatum* satis luculentae doctaeque, quas tamen alii Iustino abiudicant, eo quod nec genius, nec stilus, nec disputandi ratio illi solita adhiberi in eo scripto inueniatur, isque non rationibus philosophicis sed Christianis euertere systemata philosophorum gentilium consueuerit. Quae rationes an sufficiant, vt eripi Iustino Martyri foetus elegans queat, alibi disquirendum est. Illud certum nobis videtur, aut Iustinum adhuc Platonicum haec scripsisse, aut opus tamen esse seculi secundi, et Iustino coaeuum. Ceterum Cynicam philosophiam maximo eum prosecutum fuisse odio, in ruborem quoque dedisse Crescentem, hominem et doctrina et moribus Cynicum, ita vero grauem sibi eius inuidiam et persecutionem concitasse, *Tomo secundo* iam enarrauimus. Huius vero accusatione apud Aurelium Antoninum, philosophorum tutelarem Deum, tandem capitis supplicium meruit, quod quo anno euenerit, incertum quidem est, rationibus vero a verisimilitudine non prorsus alienis A. C. CLXIII euenisse euinci potest [t]. Ita quam humanae sapientiae omni, (licet id more inter homines solenni non semper caute satisfecerit,) praetulit diuinam Christi philosophiam, sanguine suo obsignauit, et illustre martyris nomen meruit, qua de re in historia ecclesiastica dicendum est.

Tatiani philosophia. §. III. Iustini Martyris discipulus fuit Tatianus, gente Syrus, professione Sophista, religione gentilis, qui ad Christianos transiens, disciplinae Iustini Martyris se tradidit, eumque Romam comitatus Crescentis Cynici odia et persecutiones cum magistro pertulit. Quo e viuis sublato, cum ingenium haberet imaginandi, quam iudicandi facultate praestantius, duxque illi deesset, pristinam, quam gentilis didicerat philosophiam orientalem et Aegyptiacam ad Christiana] dogmata transferendo, incitatus forte Valentini haeresiarchae exemplo, a fidei puritate defecit, nouumque errorum systema, condidit, de quo cum ex instituto in historia ecclesiastica seculi secundi tractari soleat, et plerique, qui veteris ecclesiae res attigerunt [u], de eo egerint, hoc quidem loco nihil adducimus, ea tantum anno-

q) Obs. Hal. T. II. obs. 7.
r) loc. cit. c. II. p. 13.
s) loc. cit. p. 162. conf. laudati Tenzelio exercit. select. P. I. p. 179. seq. Fabric. Bibl. Graec. Vol. V. p. 56. Cave H. L. Scr. Ecl. p. 38.
t) Vid. Petav. doctr. tempor. L. XIII. Tenzel. loc. cit. et quos laudat.
u) Praeter historiae ecclesiasticae scriptores videndi Tenzelivs Exerc. select. P. I. p. 218. seqq. Fabricivs Syll. script. de V. R. C.

annotantes, quae Tatianum in historia philosophica seculi secundi valde faciunt memorabilem. Quamuis enim praeter apologiam pro V. R. C. quam elegantissimum et vtilissimum librum veteres vocant, nihil genuinum ex infinitis scriptorum voluminibus, quae ei tribuunt EVSEBIVS [x] et HIERONYMVS [y], superfit, in hac tamen apologia, licet eam orthodoxus adhuc scripserit, potiora impurae illius philosophiae vestigia supersunt, quae ad fanaticismum orientalem eum postea seduxerunt. Id quod eo minus mirandum est, quo magis Syris ingenium obtigit, ad imaginationis foecundioris excessus, suppressa iudicandi acie, valde procliue, et iisdem, quibus Aegyptii, morbis laborans, vnde fanaticismus philosophicus et theologicus locum apud eos inuenit exoptatissimum. Et haec quoque Syrorum inclinatio, qua ad arcanos cultus et mysteria, quae fanaticismi solent esse fulcra, magno studio ferebantur, occasionem subministrauit Tatiano, orientalem philosophiam et arcanas magicasque in ea artes discendi; his enim thesauris homines illicere solebant eius magistri: quibus perspectis ad Graecam demum philosophiam animum applicuit, homo philosophiae studium professus. Id quod ipse fatetur, testatus [z]: *Se magnam terrae partem peragrauisse, et philosophum egisse* (hoc enim vult vox σοφιςένσας [a]) *et artes arcanas atque inuentiones plurimas perdidicisse, adeoque omnium oculatum testem esse.* Vbi cum abominabiles gentilium philosophorum errores, et inanem atque scurrilem Graecorum dicacitatem perspexisset, relicto gentilismo sacra Christiana complexus Iustini Martyris disciplinae se tradidit, et ad eius vsque martyrium illi adhaesit. Quo gladio percusso, in Syriam profectus [b], vberiores philosophiae animo reconditae fructus prodidit, et Encratitarum haeresin condidit, de cuius placitis haeresiologi videndi sunt [c]. Quibus hoc loco dogmata Tatiani post defectionem a fide orthodoxa enarranda relinquimus, quamuis illa quoque nec intelligi nec explicari queant, sine orientali philosophia, qua parente, genita sunt. Ea vero doctrinae capita hoc loco ex Tatiani oratione afferemus, quae sole meridiano clarius euincent, eum, adhuc orthodoxum, infausto isto sidere fuisse afflatum, ita tamen, vt eius mysteria arcane satis tecteque ad Christiana dogmata applicuerit. Quae ratio fuit, cur doctores eius et sequentis aetatis, qui orientalem et Aegyptiacam philosophiam parum intellexerunt, hunc librum,

 non

c. II. §. 8. p. 50. et Bibl. Graec. Vol. V. p. 81. quique peculiari dissertatione de Tatiano egit LVDOVICVS DVFOVR DE LONGVERVE, quaeque Tatiani Orationi a se editae praemisit GVIL. WHORT.

x) Hist. eccl. L. IV. c. 29.

y) De S. E. c. 29.

z) p. 170. edit. Paris.

a) Vid. p. 173. vbi nomen Sophistae pro philosopho adhibet. Alia de philosophiae eius studio loca allegat FABRICIVS loc. cit. not a.

b) EPIPHAN. haeres. XLVI, 1. T. I. p. 390. qui tamen pro Aurelio Antonino Pium nominat, quo imperante ab orthodoxa fide Tatianus defecerit, reclamantibus temporum rationibus. Pii tamen cognomento interdum Aurelium appellauisse veteres, obseruat PAGIVS Epiphanium excusaturus Crit. Baron. A. C. 162. n. 3.

c) Conf. ITTIG. de haeresiarchis aeui apostol. c. XII. p. 199 seqq. ex veteribus EPIPHAN. loc. cit. THEODORIT. haeretic. fab. L. I. c. 20. PHILASTRIVS de haer. c. 48. p. 100. ed. Fabric. et haeresiologi tantum non omnes.

non perſpectis eius naeuis atque ſyſtemate, a puritate et ſimplicitate Chriſtianae fidei valde deuiante, tantopere laudauerint et commendauerint. Vt vero Lectorem in rem praeſentem deducamus, ecce breuem Tatiani doctrinae σκιαγραφίαν.

I. Philoſophiam Graeci non inuenerunt, ſed ea omnis a Barbaris ad Graecos tranſiit. Hoc in ipſo libri huius limine et per totam fere apologiam ſuam vrget Tatianus, et Graecos omnem literaturam a Barbaris accepiſſe demonſtrare contendit [d], et Graecos philoſophos, ipſo Platone non excepto, vehementer fugillat. Qua in re PP. quidem praeiudicium ſequitur, ita tamen intelligendus, vt ad eam philoſophiam barbaricam reſpexerit, cui adhaeſiſſe ex dicendis apertiſſime conſtabit. Quam reliquit quidem cum impuriſſimas artes fraudesque intellexiſſet, (τέχναις καὶ ἐπινοίαις ἐγκυρήσας πολλαῖς) et ad Chriſtianam fidem ſe conuertit, at ea ratione, vt videtur, inductus, quod ſyſtema illud emanatiuum, quod commendabat philoſophia orientalis et Aegyptiaca, purius et elegantius inter Chriſtianos doceri crederet. Cuius coniecturae fidem facit, partim quia myſteria Chriſtiana eundem in morem explicuit, vt poſtea oſtendemus, partim quia diſerte ſcribit: *Se valedixiſſe Romanorum iactantiae et Athenienſium frigido ſermoni et diſſentientibus illorum ſtudiis* (quibus ſectarum diuerſa inter ſe placita ab vno traditionis principio non pendentia, tacite pungit) *et barbaricam philoſophiam Chriſtianorum amplexum eſſe.* In qua opinione valde confirmatus eſſe Tatianus videtur, cum eandem philoſophiam Aegyptiacam et Orientalem inter Iudaeos quoque obtinere et in Cabbaliſticis myſteriis vigere proque vetuſta illa Abrahami, Moſis, aliorumque ſapientum Hebraeorum traditione et re et nomine vendi videret. Cum enim hos, relictis magicis illis artibus et impoſturis, quibus hanc philoſophiam ſuam commendauerunt philoſophi gentiles, maxime qui in Aegypto et in Syria Aſiaque viuebant, decreta illius ſyſtematis emanatiui, quod ſuggerit philoſophia Orientalis et vere barbarica, recepiſſe obſeruaſſet, audiretque ex praeceptore Iuſtino, ab Hebraeis ad Chriſtianos veterem veramque philoſophiam deſcendiſſe, non potuit non in ea, quam de hac barbarica philoſophia habuit, opinione, magnopere confirmari atque credere, Chriſtianam fidem Orientalia placita emendauiſſe, et ita purgata et reſtituta priſtino, quem inter veteres, barbaras gentes habuerunt, honori et puritati, exhibere. Quo praeiudicio occupatus, ita porro de diuinis Chriſtianorum myſteriis, dogmatibus Orientalibus accommodatis praecepit:

II. Deus non conſpicitur oculis hominum, nec arte vlla comprehenditur [e].

III. Deus

d) Laudant hoc in Tatiano CLEM. ALEX. Strom. L. I. p. 320. ORIGEN. contra Celſ. L. I. p. 16. EVSEBIVS H. E. Lib. IV. c. 16. 29. HIERONYMVS de S. E. c. 29.

e) p. 144.

III. Deus non consistit intra tempus, solus sine principio, cum ipse sit principium rerum omnium quae inceperunt.

IV. Deus est spiritus non insinuans se materiae, sed spirituum materialium et formarum in materia opifex, inuisibilis, intactilis.

V. Deus est pater omnium et sensibilium et inuisibilium. Parum vel nihil ab orthodoxa fide (si spiritus materiales assertos excipias) haec assertionum quaternio abire videtur. Si autem barbaricam eam philosophiam cogitamus, quam se amplexum esse Tatianus fatetur, quamque systemati Christiano illum assuisse, aliae assertiones liquido demonstrant, hoc ipso monemur, has quoque doctrinae Tatianeae particulas ita explicare, vt postulat philosophia Orientalis. Ea autem horrebat systema dualisticum, siue duorum principiorum, quod vel Deum materiae opponebat, vel eum tanquam formam illi infusam considerabat, vt fecere Stoici. Nec aliter Tatianus, qui diserte, Deum ὀ διήκον τῆς ὕλης animam materiam permeantem non esse testatus est. Huic errori, quem in Magico systemate damnabat philosophia Orientalis, opponebat systema emanatiuum, secundum quod Deus fons in aeterna luminis abysso latens est, qui ex beneplacito suo cum res omnes condere vellet, ex inaccesso lucis suae oceano, radiorum suorum partem emisit, vt cum ipse a nemine vel cognosci vel conspici posset, in emanationibus se diuinis manifestaret, sicque ex tenebris, in quibus ab aeterno occultus delituit, particula eius prodiret conspicua. Idem Tatianus, vocibus ex Scriptura sacra desumtis statuit, et Deum ab aeterno latere, nec conspici vllo modo posse dixit, et sine tempore se ab aeterno intra sese continuisse asserit, et materiales atque spirituales res omnes ex se produxisse, siue parentis primi instar genuisse affirmat, et haud obscure ita emanationis systema stabilit. Non facere nos Tatiano iniuriam, sequentes assertiones luce meridiana clarius demonstrabunt, dabimus autem testimonia veterum, quibus luculenter Tatiani ea de re mens et sententia explicatur, et vestigia orientalis philosophiae clarissima ostenduntur. ORIGENES haec habet[f]: *Non considerans Tatianus, τὸ γενηθήτω non semper optatiuo, sed interdum imperatiuo quoque sensu sumi, impiissimam hanc de Deo opinionem fouit, illum nempe cum diceret: fiat lux, optasse potius, quam imperasse, vt fieret, ἐπὶ ὡς φασὶν ἐκεῖνος ἄθεος νοῶν, ἐν σκότῳ ἦν Θεός. eo quod, vt dixit ille satis atheistice ratiocinatus, in tenebris erat Deus.* Quae verba Tatiani non intellexisse Origenem, et ita accepisse, ac si statuisset Tatianus: Deum essentia sua tenebras esse, vehementer miramur, cum ipse Alexandrinae philosophiae adhaeserit. Nihil aliud enim vult Tatianus, nisi hoc, in tenebris abditum et in occulto latuisse Deum, cum solo voluntatis suae actu lucem ex his tenebris, siue latente sua es-

 sentia

f) De orat. dom. §. 13. p. 77. quae in excerpt. Theodoti ad Cale. CLEM. ALEX. p. 806. ex parte quoque repetuntur.

ſentia lucidiſſima, progredi voluiſſet opitauiſſetque. Quae ipſiſſima Orientalis, Aegyptiacae et Cabbaliſticae philoſophiae decreta et *πρῶτον ψεῦδος* ſunt. Quae quamuis tum demum aperte dixerit Tatianus, vbi haereſin condidit, patet tamen ex ſequentibus aſſertionibus, eum adhuc in Iuſtini diſciplina verſantem hoc ſyſtema iam amplexum fuiſſe, vel potius quam iam inter gentes didicerat, doctrinam, Chriſtiano ſyſtemati affricuiſſe. Ita enim porro docet:

VI. Dominus mundi cum ipſe ſit vniuerſorum ſubſtantia (*ὑπόστασις*) nondum condito mundo ſolus erat, ſi vero reſpicias potentiam eius, ipſe eſt viſibilium et inuiſibilium omnium ſubſtantia, in quo ſubſiſtunt, et omnia cum eo fuerunt. Paulo clarius quid ſibi velit, Tatianus eloquitur, quaque ratione Deum fontem rerum omnium ſtatuat, exponit, nempe radicaliter, potentialiter [g] omnia in eo eſſe et fuiſſe, ſic vt ante effluxum mundi ille quidem ſolus eſſet, rerumque omnium forma et hypoſtaſis in eo lateret, atque exiſteret. Quae ſatis clare fontem illum rerum et ſubſtantiarum omnium innuunt, et latentis diuinitatis oceanum deſcribunt, quem ſuppoſuerunt philoſophi Orientales, Aegyptiaci, Platonici, Cabbaliſtae, Gnoſtici, fratres omnes eorundemque parentum ſoboles vterina. Clariſſime enim his verbis fons emanationum omnium, et mundus ille contractus indicatur, qui in ſyſtemate Orientali proram puppimque conſtituit. Saniori itaque ſenſu verba haec accipi non poſſunt, dicique, id voluiſſe Tatianum, in ſola potentia pro lubitu creandi ante conditam rerum faciem omnia Deum continuiſſe. Hac enim ratione dicere non potuiſſet, omnia in eo tanquam in hypoſtaſi, et radice eſſentiali fuiſſe. Nec aliud patitur ſequens aſſertum, quod ſeriem emanationis mediante emanatione prima, aeoneque illa primitiua, verbo, quod Adam Kadmon vocarunt Cabbaliſtae, *λόγον* Alexandrini Platonici, *δύναμιν τȣ̃ Θεȣ̃* Gnoſtici, explicat, et haec non ſola productionis potentia, ſed emanationis neceſſitate extitiſſe, mediante illo principio emanatiuo docet. Nempe

VII. In ipſo per potentiam verbi et ipſe, et verbum quod in eo erat, ſubſtitit [h]. Vides hanc potentiam radicari in ipſo verbo, quod cum eſſentialiter in eo ſubſiſteret, reliquis quoque omnibus, ex eo emanantibus hypoſtaſin dedit, dum fons et principium emanationum factum eſt. Ita enim in hac rerum *γενέσει* explicanda pergit Tatianus.

VIII. Cum voluit ipſe, verbum ex eius ſimplicitate proſiliit, et verbum non inaniter prolatum, primogenitum opus fuit eius ſpiritus. Dabimus ipſa Graeca verba Tatiani, vt clariſſime pateat, in hoc eum luto haeſiſſe; *Θελήματι δὲ τῆς ἁπλότητος αὐτȣ̃ προπηδᾷ λόγος· ὁ δὲ λόγος ȣ̓ κατὰ κενȣ̃, χωρήσας ἔργον τȣ̃ πρωτότοκον πνεύματος γίνεται,* In quibus verbis

g) Potentiam autem fontem emanationis indicare ex ſequentibus conſtabit, et vel ſola Simonis Magi doctrina de *δυνάμει τȣ̃ Θεȣ̃*, emanatione diuina prima et ſumma docet.

h) p. 145.

verbis non ſenſus tantum, ſed et ipſa loquendi ratio fontem, ex quo hauſta ſunt produnt, nempe philoſophiam Orientalem. Ea enim, vti in liberis ſe ſuis prodidit, (Cabbaliſticam, Gnoſticam, Alexandrinam philoſophiam intelligimus) hoc primum principium totius ſyſtematis emanatiui ſupponit: Deum cum ab infinito tempore in abdito perfectiſſimae et diuinae plenitudinis lucisque oceano latuiſſet, tandem voluntatis ſuae decreto, vt ſe manifeſtaret, ex ſe ſuaque hypoſtaſi principiatum illud primum, quod in ſe radicem eſſentiae, hypoſtaſinque habuiſſet, produxiſſe, ſicque illud principium, (λόγον Tatianus cum Alexandrinis Platonicis vocat) primum emanatiuum primogenitumque fuiſſe, quo mediante omnia reliqua ex Deo effluxerint. Emanationem hic cogitaſſe Tatianum, ſi reliqua quae ſequuntur, et mox afferentur, non euincerent, ſola vox προπηδᾶν proſilire ſignificanter ſatis explicaret, quae eiusmodi principii ex fonte fontium ſcaturientis atque proſilientis originem luculenter indicat. Hanc vero doctrinam non Chriſtianam, ſed gentilem eſſe, et dudum a Cabbaliſticis et Platonicis admiſſam, viderunt iam viri docti paſſim, vnde Tatianum Cabbaliſtis frigidam ſuffudiſſe B. BVDDEVS [i] et Cl. I. G. WACHTERVS [k] obſeruarunt, Platonicorum vero veſtigia preſſiſſe, ſuique temporis philoſophiam ſanctiſſimo Trinitatis myſterio nefarie intuliſſe, ex Romana eccleſia DIONYSIVS PETAVIVS [l] et PETRVS DANIEL HVETIVS [m], ex Proteſtantium coetu B. ITTIGIVS [n] annotarunt, et res ipſa clare loquitur. Laterem itaque lauare cenſendi ſunt eruditiſſimi viri GEORGIVS BVLLVS [o] et NIC. LE NOVRRY [p], omnem in eo operam adhibentes, vt ſaniorem verbis Tatiani ſenſum affingerent. Et ingenium quidem atque eruditionem eos hac in re probauiſſe, non negamus, parum vero attuliſſe fatemur, quod veriſimilitudinem habeat. Nam in eo cardo rei non verſatur, annon verbis Tatiani ſenſus affingi poſſit tolerabilis et ſanior quaedam mens atque ſignificatio? id quod facile concedimus, quia Tatianus philoſophiam, quam in iuuentute didicit, Chriſtianis dogmatibus verbisque ſcripturae, quantum pote, attemperauit. Sed de ea verborum Tatiani ſignificatione quaeritur, quam totum eius ſyſtema, et praemiſſa tractationi principia poſtulant, quam habuiſſe, ſtudiorum, educationis, praeiudiciorum, et hypotheſium omnium ratio indolesque produnt. Quae ſi admittantur et expendantur omnia, vt leges hermeneuticae poſcunt, clarum inde eſt, non alium habere ſenſum verba Tatiani, quam quem ſyſtema emanatiuum ei ſuggeſſit, quemque et Platonici Alexandrini et Cabbaliſtae quoque ex hoc fonte hauſerunt: adeoque ſyſtema Tatiani verum philoſophiae Orientalis in Aegypto a Platonicis et Iudaeis varie modificatae foetum eſſe, non vero Chriſti do-

i) De haereſi Valentin. §. 18. p. 688. ſeqq.
k) In elucidario Cabbaliſtico c. 3.
l) Dogmat. theol. de Trin. L. I. c. 3. p. 70.
m) Origenian. L. II. c. 2. q. 2. n. 10. 25.
n) Select. cap. hiſt. eccleſ. Sec. II. c. 3. ſ. 7. §. 4. p. 226.
o) In defenſ. fid. Nicaenae Sect. III. c. 6.
p) Apparat. ad Bibl. PP. T. II. diſſ. II.

doctrinam referre q. Qua de re ne dubitet Lector, ecce, ipsa fere verba Cabbalistis vsitata, qui primogenitum, siue Adam Kadmon ex emanantis diuini luminis communicatione deriuant. Ita enim de πρωτοτόκῳ λόγῳ Tatianus:

IX. Natum est verbum, quod est principium mundi non per auulsionem, sed per diuisionem. Quod enim auellitur, a primo separatur, quod vero diuiditur, id functione donatum propria nihil imminuit illum, a quo vim suam sumsit. Quemadmodum enim ab vna face multae aliae accenduntur, nec tamen primae facis lux inde minuitur, propter plures inde succensas; sic etiam verbum ex patris potentia progressum non relinquit genitorem verbi expertem. Haec natiuam emanatiui principii, siue principiati primi naturam explicant, qua diuiditur quidem, ex quo emanauit, a fonte suo, peculiarique gaudet substantia, at radicitus cum eo ita cohaeret, vt vnum constituat. Qua de re cum subtiles ratiocinationes Cabbalistarum *Tomo secundo* fuse explicuerimus, eoque etiam libro Alexandrinorum de λόγῳ hypotheses his per omnia similes descripserimus, ea hoc loco repetendo actum non agemus, sed Lectorem ad illa remittimus, quibus cum his Tatiani verbis comparatis nulli dubitamus, quin euidentissimam deprehensurus sit inter vtrosque concordiam.

X. Quemadmodum verbum in principio genitum est, ita mundum et nos vicissim genuit, cum sibimet ipse materiam produxisset (αὐτὸς ἑαυτῷ τὴν ὕλην δημιουργήσας.)

XI. Materia principii immunis haud est, et cum aliquando inceperit, parem cum Deo potentiam habere nequit.

XII. Genita est materia, et non ab alio quodam facta, sed ab rerum omnium architecto producta, vel potius, ex sinu eius eiecta, (προβεβλημένη.) Tribus hic assertionibus systema suum tanquam proprio charactere insignit, quaeque eius de originibus rerum omnium sententia fuerit, clarissime prodidit. Secunda enim reiicit systema dualisticum, cui se philosophiam orientalem opposuisse suo loco euicimus: Prima et tertia systema monadisticum (vocibus barbaris veniam deprecamur) stabilit, et materiae originem ex eodem principiato primo, quod ex Deo effluxisse atque scaturiuisse ex hoc fonte supra dixerat, deriuat. Et, ne creationem ex nihilo cogitemus, non voces tantum Gnosticorum et Alexandrinorum philosophorum adhibet, sed diserte quoque materiam hunc rerum omnium conditorem ex sinu suo eiecisse, siue expulisse asserit, idque eodem modo factum esse ait, quo verbum in principio genitum est. Materia itaque λόγου demiurgi filius et essentiale opus est, isque illius radix, fons et hypostasis, quamuis materia ex sinu demiurgi progressa peculiarem suam subsistendi rationem acceperit. Quae vt claris Tatiani verbis

q) Parum rei Christianae interesse putamus, quid Tatianus, quid veterum alii a sui temporis praeiudiciis seducti de Christi deitate statuerint. Solis enim scripturae verbis stamus apertis.

verbis continentur, ita κατὰ τὸ ῥητὸν Alexandrinorum philosophorum, Gnosticorum et Cabbalistarum opinionem de origine materiae exprimunt, euincuntque Iustini discipulum materiam per emanationem ex λόγῳ deriuauisse. Ita vero concordia quidem systematis Tatiani cum Orientali confirmatur, omnis vero, quam cum Christiana doctrina habere dicitur, consensio prorsus euertitur. Ceterum et IAMBLICHVS[r], et PHILO[s] de eodem argumento differentes, mundique et materiae originem ex demiurgo deriuantes, hic cum Tatiano conferendi sunt, vt eosdem hos omnes fontes consuluisse ex harmonia dogmatis fanatici pateat.

XIII. Verbum illud coeleste, spiritus a patre genitus, et ratio, ex rationali potentia hominem immortalitatis imaginem fecit, ad imitationem sui genitoris, vt quemadmodum immortalitas apud Deum est, eodem modo diuinam portionem nactus homo immortalis quoque euaderet. Ita hominem quoque ex fonte immortali deriuat Tatianus. Qui non moralem tantum similitudinem intelligit, sed essentialem quoque, ipsiusque diuinae immortalitatis, quae cum essentia eius vnum est, communicationem: vnde λόγον ἐκ τῆς λογικῆς δυνάμεως hominem immortalem fecisse scribit, id est ex potentia sua intrinseca alia entia immortalia et rationalia producendi expellendique. Hunc enim verborum eius sensum systema emanatiuum postulat, et vox δύναμις innuit, quam in asserto sexto et septimo eiusmodi facultatem scaturiendi ex sese alia principia, quae in eo tanquam radice fundentur, indicare, supra innuimus. Ceterum haec assertio Tatiani non de anima, sed spiritu hominis siue imagine Dei intelligenda est, vt ex sequentibus patebit. Cabbalistas et Valentinianos qui cum his contulerit, miram iterum obseruabit concordiam.

XIV. Verbum ante creatos homines angelos produxit. Etiam hoc systemati Orientali, Cabbalistico, Gnostico, Alexandrino conuenienter dictum est, et id ordo quoque emanationis postulat.

XV. Vtraque creatura arbitrii sui libertati permissa est, boni tamen rationem non sibi natiuam, sed apud solum Deum repositam[t] habens.

XVI. Relicta est humano generi voluntas libera, vt in improbos iure animaduertatur, vtpote sua culpa tales, iusti contra laudes de praeclaris actionibus merito auferant, qui libere et ingenue Dei voluntatem non aspernati sunt.

XVII. Vniuersa mundi machina, et quicquid in ea conditum est, factum est ex materia, et materia a Deo, producta (eiectam ex sinu suo esse, vox προβεβλημένη innuit, vt supra monitum) ita vt partim rudis et infor-

r) De myster. Aegypt. Sect. V. c. 23. p. 138.

s) De mundi opificio p. 3.

t) Nempe in fonte suo radiceque ex qua progerminauit. Declinare vero potest ad meteriam seque a fonte suo auellere, haecque illa libertas est, origo et materiae et mali.

informis intelligatur ante discretionem, partim digesta et conformata (κεκοσμημένη) post peractam discretionem [w]. Ita emanantis materiae formationem explicat Tatianus, verbis ab Alexandrinis philosophis transsumtis, qui prorsus eodem modo de materiae formatione et discretione scripserunt. Ita enim IAMBLICHVS [x], loco his Tatiani παραλλήλῳ: *Materiam Deus produxit* (παρήγαγεν, quod in hac schola idem valet ac προβέβληκεν) *discernendo materialitatem ab essentialitate, quam demiurgus accipiens vitalem, ex ea simplices incorruptibilesque sphaeras fabricauit, ex ipsius vero postremo corpora generabilia et corruptibilia conformauit* (διεκόσμησε).

XVIII. Ergo coelum quoque et stellae coelestes in mundo materia participant; similem etiam terra et quaeuis alia mundi pars constitutionem sortitur, ita vt vna sit omnium communis generatio.

XIX. Diuersa tamen genera sunt eorum, quae ex materia constant, et aliud quidem pulchrius est, aliud licet pulchrum, vincitur tamen ab aliquo praestantiori.

XX. Mundus cum partes alias splendidiores et alias his dissimiles ex opificis sui potentia habeat, insinuatum toti materiae spiritum per architecti voluntatem accepit [y]. Hic spiritus materiam penetrans diuino spiritu multum inferior est. Etiam hoc philosophiam orientalem sapit, quam eiusmodi spiritum ex demiurgo ortum rebus materialibus adscripsisse, systema Valentinianum demonstrat. Nec aliter Cabbalistae, et Alexandrini Platonici, illorum enim Sandalphon horumque mundi anima ex demiurgo profecta emanationis ordine, rerum fonte longe inferiores sunt.

XXI. Quin etiam daemones ex materia concreti et spiritu ex ea sumto luxuriosi et delicati euaserunt; alii quidem ex ipsis ad puriorem vitam conuersi, alii vero vilioris materiae ratione assumta pro eo modo agentes. Hos adorarunt gentes. Κύριον δόγμα orientalis philosophiae tangit: angelos a demiurgo creatos ex inclinatione in materiam, quamuis spiritum mundi sibi inesse scirent, factos malos et degeneres, vexatores mundi esse, aliis spiritibus meliorem sortem ob puriorem et a materia remotiorem naturam nactis. Id quod ex hoc fonte hauserunt et Cabbalistae et Gnostici et Alexandrini Platonici. Illorum enim Klippoth siue cortices, et horum mali angeli mundi tyranni, et postremorum antithei daemonesque impuri, cum his Tatiani daemonibus accurate conueniunt, nouo specimine, omnes hos ex vno fonte ista hausisse. Et huc quoque pertinent, quae de daemonum horum saeuitia et tyrannide in mundum hominesque porro hunc in modum statuit:

XXII. Dominus vniuersorum permisit his daemonibus, hominibus illudere, donec mundus consummatus olim dissoluatur. Similia vel eadem

w) Apol. pro V. R. C. p. 151. x) loc. cit. §. VIII. c. 3. p. 159. y) pag. 144.

dem prorsus cum docuerit philosophia Orientalis, et humanum genus a tenebrarum potestatibus in mundi per ignem purificatione liberatum iri statuerit, ita iam praecipiente Zoroastre, mirum non est, omnes huius philosophiae propagines, et cum his Tatianum, id docuisse: qui, quae de euersione Satanae futura in die iudicii Scriptura dixit, commode systemati suo attemperare potuit, quamuis ex totius doctrinae eius nexu pateat, Gnostico magis, quam orthodoxo sensu eum hanc liberationem intellexisse.

XXIII. Cum spiritus mundo vniuerso insit, sequitur inde, spiritum quoque inesse stellis, angelis, stirpibus, aquis, hominibus, animalibus [z].

XXIV. Quamuis autem hic spiritus vnum idemque sit, differentias tamen habet ex conditione subiecti, in quo est, oriundas. Necessaria haec consectaria sunt, ex admisso semel spiritu mundi oriunda, quae ex primis philosophiae orientalis principiis fluunt. Cum enim secundum emanationis systema cuncta, ne materialibus quidem exceptis, ex spiritualis et diuinae lucis fonte infinito fluxerint, necessarium est, vt omnibus rebus, ne materia quidem excepta spiritus quidam, siue spiritualis natura insit, quae originis suae vestigia referat, quamuis propter distantiam a primo fonte lux illa compacta magis, et coarctata materialitatem receperit, et actiuam illam vim, suo modo mensuraque, amiserit. Spiritus itaque ille, qui materialibus rebus inest, emanationis effectus est, hincque fiet, vt materia per ignem in consummatione seculi combusta, id quod spirituale illi inest, siue spiritus hic, ad fontem suum rediturus sit. Qua ratione in materia quauis inesse essentialitatem spiritualem diuinae naturae capacem asseruerunt Alexandrini Platonici, teste IAMBLICHO [a], et Cabbalistae, vt *superiori Tomo* demonstratum. Hi enim cum Tatiano hanc quoque doctrinam, in materia omni inesse substantiam quandam spiritualem, ex vno fonte hauserunt. Frontem itaque perfricuisse et exuisse pudorem censendus est Tatianus, quando hoc dogma se non probabilibus rationibus, vel summis vt aiunt, labris comprehendisse, aut sophistico apparatu attulisse dicit, sed ex diuinis eloquiis hausisse mentitur. Non enim haec vatum Hebraeorum, sed Chaldaeorum, Persarumque ex Zoroastris disciplina progressorum doctrina est, vere barbarica, sed non sanctis viris tribuenda.

XXV. Corpora, moriente homine ad subiectum materiae, ex quo progressa sunt, cum nascerentur, redeunt, conduntur que in hoc penu, (materia mundi) praediuitis domini [b].

XXVI. Non immortalis est anima suapte natura, sed mortalis, eadem autem ne moriatur, fieri potest.

 XXVII. Mo-

z) Apol. pro V. R. C. pag. 151. a) loc. cit. S. V. c. 32. p. 138. b) pag. 146.

XXVII. Moritur enim et diſſoluitur cum corpore, quae viritatis ignara eſt, reſurgit autem poſtea in conſummatione ſeculi, vna cum corpore, mortem in ipſa immortalitate per cruciatum et poenam ſentiens.

XXVIII. Rurſus anima, quae Dei cognitione inſtructa eſt, licet ad tempus ſoluatur, non moritur.

XXIX. Nempe anima per ſe tenebrae eſt, et nihil habet lucis; non enim ſpiritus ab anima ſeruatus eſt, ſed ipſe animam ſeruauit, et lux comprehendit tenebras: eſt autem λόγος lux diuina, anima imperita, tenebrae.

XXX. Anima igitur cum ſola degit, deorſum ad materiam vergit, carni commoriens: ſpiritu autem diuino coniuncta, non caret auxilio, ſed aſcendit illuc, quo deducitur a ſpiritu: huius enim ſedes eſt ſublimis, at illius generatio inferne eſt.

XXXI. Et factus quidem eſt ab initio ſpiritus animae familiaris, ſed cum non vellet ſpiritum ſequi, ab eo deſerta eſt.

XXXII. Adhuc igitur reliquias et fomitem quendam ſpiritualis virtutis retinens, ſed propter eius ſeparationem, quae perfecta ſunt, perſpicere non ſufficiens inquirendo Deum, errore ducta Deos coluit, aduerſariorum daemonum fraude ducta. Comprehendit hac heptade aſſertionum [c] ſatis paradoxarum Tatianus pſychologiam barbaricam quidem, at non Hebraeam, pro qua tamen venditat, vnde paſſim viris doctis vapulat. Nihil vero in his aſſertis eſt, quod non ex ſyſtemate emanatiuo fluat, et in orientali philoſophia affirmatum ad Platonicos Alexandrinos, Iudaeos, Aegyptiacos, Cabbaliſtas, Gnoſticosque peruenerit, vt ex locis IAMBLICHI [d], PHILONIS [e], R. CORDVERO [f] et ſyſtemate Valentini patet, quae cum his Tatiani aſſertis comparari facile et harmonia inde demonſtrari poſſet ſatis manifeſta, niſi breues nos eſſe, haecque Lectoris induſtriae relinquere cogeret inſtituti ratio. In cuius tamen gratiam oſtendendum eſt, quomodo ad haec dogmata a ſacris Chriſtianorum placitis tantopere diuerſa delatus ſit Tatianus, quaque ratione cum emanationis ſyſtemate cohaereant. Inter ratas enim ſententias ſyſtematis Orientalis emanationem ſupponentis, haec quoque eſt: ſpiritum ex primo principiato, miniſtroque emanationis praecipuo in hominem delapſum diuinum, ipſamque λόγυ, primogeniti, Adam-Kadmon, potentiae diuinae, quaeque alia illud principiatum primum nomina habet, naturam referentem eſſe, eo quod eius particula ſit, quae ex eo emanauit: animam autem ex materia ſubtiliſſima eſſe compoſitam, adeoque materialem quidem, et mortalem, ſed capacem tamen ſpiritus illius diuini, eo quod omni materiae ſpiritus talis ineſſe ob emanationis legem debeat. Haec ſtatuiſſe

c) Ap. pro V.R.C. p. 152.
d) l. c. S. IX. c. 6. 7. p. 169.
e) De profug. p. 466. de eo quod deterius meliori inſid. p. 170.
f) De anima, Cabbal. denud. T. II. P. III. p. 188. ſeqq.

ſtatuiſſe omnes illos, qui huic philoſophiae natales debent, ex parallelismo dogmatum euidenti argumento euincitur. Ex hoc ſuppoſito principio, quod Tatianus neceſſario admittere debuit, ſi cohaerere voluerit ſyſtema ſemel electum, ſua ſponte fluunt omnes illae aſſertiones pſychologiae Tatianeae. Nam 1. quemadmodum anima cum ſpiritu diuino, qui ex Deo vel λόγῳ potius, illoue principiato primo, quod eſt emanatiuorum omnium radix atque ὑπόςασις, immediate effluxit, confundi non debet, vt ex Θ. XXIX. XXX. XXXI. liquet, ita 2. ſpiritus ille, qui hominis animae ineſt, ex δυνάμει τῦ λόγυ, emanatiua principiati primi virtute (quo ſenſu vocem δύναμις ſupra Tatianus adhibuit) profectus eſt, Θ. XXIX. hincque 3. ſpiritus ille lux eſt tota ex infinitae lucis fonte emanando eradiandoque progreſſa et eiaculata, et ex ſupernis ſedibus lucis diuinae proſiliens, Θ. XXIX. XXX. 4. quoniam autem materia capax et ſpiritualis naturae Θ. XXIII. inde ſequitur, animam quoque iſtum ſpiritum recipere poſſe, et ita lucem tenebras comprehendere. Θ. XXIX. 5. Anima autem ex materia generata neceſſario ob naturam materiae, tenebrae eſt, eo quod nimis remota ſit materia a fonte ſuo, indeque ſibi relicta anima ad materiam inclinat, Θ. XXX. quae κυρία δόξα fuit omnium aſſeclarum ſyſtematis orientalis. 6. Λόγυ vero virtutisque diuinae ex ſummae lucis abyſſo progreſſae Θ. IX. beneficio, cum immortalem imaginis diuinae ſpiritum ex ſe produxiſſet Θ. XIII, immiſſus eſt ſpiritus in materiam, et factus illi familiaris, Θ. XXXI. 7. Animae autem ad originem ſuam, materiam, inclinantis vitio non potuit ea a ſpiritu reddi ſpiritualis et purificari a materiae contagio. Θ. XXXI. 8. Quoniam tamen nulla materia eſt ſine ſpiritu Θ. XX. XXIII. ideo animae materiali ineſſe neceſſe eſt, reliquias et fomitem quendam virtutis (i. e. emanationis) ſpiritualis Θ. XXXII, qui tamen quamdiu ſupprimitur, homo ad impuras illas emanationes, quae materiales ſunt, nempe daemones malos, inclinat Θ. XXXII. 9. Agitante autem ſpiritu illo, Deique cognitione animam inſtruente ſpiritualis virtus excitatur, et anima ad emanationum fontem perducitur Θ. XXX. 10. Ex quibus omnibus infertur: animam per ſe immortalem ſua natura non eſſe, fieri autem immortalem, exuta materialitate per inhabitantem ſpiritum Θ. XXVII. 11. quod cum in hac vita ob commercium animae cum materia non plene fiat, in conſummatione fiet mundi, vbi materia exuretur, quod cum 12. tempus poſtulet longiſſimum, duratura eſt anima, donec tota exuſta et purgata et ſpiritualis reddita, immortalitatis praemia in fonte primo accipiat. Haec totius pſychologiae Tatianeae connexio eſt, ſibi accurate reddita, quae ſi cum pſychologia Cabbaliſtica et Alexandrina confertur, vel cum Simonianis, Valentinianis Gnoſticisque placitis aliis comparatur, mira dogmatum patebit conſenſio. Nihil enim hic Tatianus habet, inter ſpiritum hominis diuinum et animam diſtinguens, quod non affirmauerint Cabbaliſtae, Zelem a Nepheſch, Alexandrini νῦν a ψυχῦ, Valentinus et Gnoſtici hominem

ſpiritualem ab animali diſcernentes: quae omnia hauſta ſunt ex philoſophia Orientali, licet Platonicis quoque hypotheſibus, a quibus Tatianus, more Aegyptiorum et Syrorum, non abſtinuit, attemperata ſint. Ex his ſequentia quoque Tatiani dogmata lucem accipient. Ita enim porro praecipit *t*:

XXXIII. Spiritus Dei non omnibus contingit, ſed apud nonnullos, qui iuſte viuebant, diuertens, et animas complectens, per praedictiones ceteris animabus ſe reuelabat, quae quidem obediendo ſapientiae, cognatum ipſae ſibi ſpiritum attrahebant, vel non obediendo ſapientiae et miniſtrum Dei pro nobis paſſi ſpernendo impugnare Deum, potius quam venerari ſe declarabant. Hac Θέσει philoſophiae ſuae hypotheſes ad ſtabiliendam religionem Chriſtianam adhibet Tatianus, eodem argumento vſus, quo Iuſtinus Martyr praeceptor eius, et reliqui huius et ſequentis ſeculi doctores eccleſiaſtici veritatem Chriſtianam confirmare aggreſſi ſunt, nempe: λόγον illum, ſiue principiatum primum, primogenitum Dei, vel primam et immediatam emanationem virtutemque Dei hypoſtaticam, quae in carne poſtea apparens pro nobis paſſa eſt, manifeſtaſſe ſe hominibus in illa particula λόγϐ diuina, quae rationis diuinae compos eſt, et per hanc obtigiſſe quoque vatibus diuinis, quinimmo philoſophis nonnullis inſito λόγϐ inſpiratione parentibus reuelationem de ſalute ex illo ad homines deſcendente: neminem autem effectus huius ſalutaris participem fieri, qui non illi inſpirationi et reuelationi obtemperauerit, adeoque religionem Chriſtianam quae huius λόγϐ miniſterio patefacta ſit, recipiendam eiusque praeceptis parendum eſſe. Ita diſciplinam magiſtri accurate Tatianus exprimit, filiumque Dei ſiue λόγον internum, in hominibus reſidentem, cum aliis Aegyptiaca et Platonica placita cum Chriſtianis confundentibus adſtruit.

XXXIV. Non facile moriuntur daemones ſeductores, cum carnei non ſint, ſed negotia mortis viuentes exercent. Toties nimirum et ipſi morientes, quoties illos, quibus praeeunt, peccatis imbuerint. Quocirca quod in praeſentia peculiare habent, nempe non ſimiliter, vt homines, mori, id quoque punitionis ipſorum tempore habebunt, neque pro morte, commutata immortalitate, vita fruentur aeterna. Et hoc quoque a ſuperioribus non abludit, modo vox, mori, non intelligatur de reſolutione materiae, ſed eo ſenſu accipiatur, qui ſyſtemati emanatiuo ſolennis eſt, quo id mori dicitur, quod a fonte lucis ſe ſeparat, et ad ſtatum impotentiae, materialitatis, malitiae, tenebrarum vertitur. Quo magis itaque daemones peccare pergunt, hominesque a lucido fonte ſeducunt, eo magis a fonte vitae, lucis, ſpiritus, boni, disiunguntur, adeoque hac ratione moriuntur. Id quod ſimili ratione de Klippoth corticibusque praedicant Cabbaliſtae. In eo tamen a philoſophiae orientalis placitis

t) Apol. pro Ver. Rel. Chr. p. 153.

placitis abit Tatianus, quod hanc mortem aeternum duraturam esse dicat, cum illi cortices quoque malosque daemones abiectis corticibus malignis et materialibus, quoad spiritualitatem suam redituros esse, ad Deum fontem lucis, vi systematis emanatiui, quod periodum talem regressumque emanatiuorum in fontem suum postulat, statuant. Aut itaque hac in re accommodauit se Christianis dogmatibus Tatianus, aut immensum et indefinitum tempus, quo duratura sit poena malorum daemonum, intellexit: de quo cum nihil certi dixerit, nos quoque nihil definimus.

XXXV. Oportet id nunc inquirendo repetere, quod olim amisimus, et animam Spiritui sancto coniungere, et sollicite procurare coniunctionem cum Deo perficiendam. Hunc sibi scopum proponit non Tatiani tantum philosophia, sed disciplina Orientalis, Cabbalistica, Gnostica, Alexandrina omnis, nec sequi aliter ex praemissis potest. Cum enim reditus ad fontem omnis emanationis, Deum, cardinem totius philosophiae emanatiuae constituat, ille vero non nisi mediante principio illo, per quod ex Deo effluxerunt omnia, effici queat, hoc autem principium sui partem homini instillauerit, sequitur inde, hominem, si ad pristinam felicitatem aspirare velit, hanc diuini λόγου particulam spiritumque sanctum sibi, suaeque animae iungere debere. Ita vero ista συζυγία efficitur, qua homo cum Deo essentiali vinculo, tanquam fonte suo iungitur; hoc enim vox ista euincit, vt ex philosophia Valentiniana notum est. Ex his vero luculenter constare putamus, non moralem quandam cum Deo coniunctionem, Christianae doctrinae conformem Tatianum hic commendauisse, sed essentialem, qua humanus spiritus suo fonti redditur, arcteque cohaeret, et aequali quasi gradu iugoue constituitur. Quae vt satis impia sunt, et manifestum enthusiasmum produnt, ita clarissime demonstrant, non iniuriam nos fecisse Tatiano, ad hunc scopum totum eius systema referentes, et ita ex emanationis legibus eius doctrinam explicantes. Omnia enim in nexu suo considerata huc collineant, satisque clarum est, Tatianum aut nunquam diuina Christianorum mysteria pura traditione recepisse et intellexisse, aut philosophiae Orientalis et Aegyptiacae notionibus et axiomatibus occupatum, sinistre ad hanc normam ineptam ea applicuisse. Sane post magistri discessum, quem haec exorbitantis ingenii deliria in discipulo repressisse nulli dubitamus, eum ad Valentinianos defecisse, eo minus mirandum est, quo magis ipsa fundamenta systematis Valentiniani adhuc inter orthodoxos versatus iam fouebat. Quod licet scriptores ecclesiastici non animaduerterint, accommodatione Tatianeorum dogmatum ad phraseologiam Christianam decepti, ignoscendum tamen illis est, cum philosophiae Orientalis placita non satis intellexerint, error tamen eorum non imitandus, et oratio haec Tatiani pro orthodoxa habenda. Verum haec ὡς ἐν παρέδῳ. Iam ad reliquas Tatianei systematis opiniones considerandas accedendum.

XXXVI. Ho-

XXXVI. Hominum anima non eſt ſimplex, ſed ex multis partibus conſtat, componitur enim, vt manifeſte apparet, ex corpore. Nam nec ipſa ſine corpore poſſet apparere, neque caro ſine anima reſurgit [h]. Et hic quoque, quam ſemel elegerat, ſcholam ſequitur, quae corpus pro vinculo, carcere, et vbi mitiſſime loquitur, pro veſtimento animae habet. Ita Platonici Alexandrini, ita Cabbaliſtae, qui ſuperueſtire vnam emanationem inferiorem alteram ſuperiorem, corpusque eſſe veſtem vel vehiculum Nepheſch, Nepheſch veſtem Ruach etc. ſtatuunt, vt ſupra dictum.

XXXVII. Homo eſt, non vt quidam crocitant, animal rationale, mentis et ſcientiae capax, nam bruta quoque ſecundum ipſos mentis et ſcientiae capaces oſtenduntur. Solus autem homo imago et ſimilitudo Dei eſt. Ariſtotelicos pungere videtur Tatianus, qui formam hominis ex inſita eſſentiali parte deriuat, et brutis rationem quandam tribuit, quia, vt ſupra dixerat, omnibus rebus ſpiritus mundi ineſt.

XXXVIII. Homo carne conſtat, anima carnis vinculum eſt, et caro per animam continetur.

XXXIX. Corpus autem ita conſtitutum ſi fuerit inſtar templi, libenter a Deo, ſpiritu, conciliante, iuhabitatur, ſin tale non ſit, ſola voce articulata differt homo a brutis, cetera ſimilis eis eſt, quoad viuendi rationem.

XL. Daemones omnes non carnea, ſed ſpirituali concretione conſtant, qualis eſt ignis et aëris, quae corporum conſtitutio ab illis ſolis videri poteſt, qui ſpiritu Dei muniuntur, non item ab illis, qui ſola reguntur anima. Etiam hoc ex Aegyptiaca philoſophia eſt, et tum Cabbaliſtis tum Platonicis ſolenne, qui daemonibus aërea et ignea corpora tribuunt. Ratio patet ex ordine emanationum.

XLI. Daemonum ſubſtantia poenitentiae locum non habet, materia enim et improbitas in eis relucent, materia autem voluit imperare animae.

XLII. Aliquando videntur daemones etiam ab iſtis, qui anima reguntur (ψυχικοῖς) cum ipſi ſponte conſpectui ſe offerunt, vel vt aliquid eſſe exiſtimentur, vel vt hominibus noceant, vtpote inimicis, amicitiam ſimulantes ex ingenii malignitate, vel vt ſui ſimilibus conferendi in ſe cultus occaſionem exhibeant. Eadem praecepiſſe Aegyptios ſui temporis, IAMBLICHVS [i] teſtatur, et magiae diſciplina in ea regione ſolennis et ad auerruncandos hos ſpiritus adhibita, probat. Mirandum itaque non eſt, iſta quoque ἄτερ γραφῆς ſtatuere Tatianum.

XLIII. Daemones qui vincere velit, materiam repudiet, armatus thorace coeleſtis ſpiritus, quicquid ſuum eſt, ſeruare poterit [k]. Luculenta

h) Apol. pro Ver. Rel. Chr. p. 154. i) loc. cit. k) pag. 155.

lenta iterum Orientalis et Aegyptiacae philoſophiae veſtigia Tatianus exprimit, vt inſultus malorum daemonum, ita victoriam de iis ad materiam referendo. Paria enim praecepere et Cabbaliſtae, et Gnoſtici, et Platonici recentiores, materiae omnes inimici, quam tamen in ſe habere diuinum ſpiritum cum Tatiano ſomniant. Pridem exemplum hac in re praeiuit Philo, et quicunque hoc philoſophandi genus ſecuti ſunt.

XLIV. Fiunt etiam morbi et tumultus quidam oboriuntur in materia noſtra, et eorum cauſſas, cum contingunt, daemones ipſi ſibi adſcribunt, eodem tempore accedentes, quo morbus inuadit. Interdum etiam ipſi tempeſtate vecordiae ſuae habitum corporis concutiunt, qui perculſi verbo potentiae diuinae territi diſcedunt, et aeger ſanatur. Celebrem inter veteres tangit hypotheſin, daemones, cum materiae praefecti ſint, morborum cauſſas excitare, eosque, pulſis iſtis malis ſpiritibus, virtute inſita diuina tolli quoque poſſe. Qua de re quid Simon Magus, Menander ſimilesque haeretici ex philoſophia orientali prognati dixerint ſtatuerintque, *Tomo ſecundo* oſtendimus. Idem placuit Platonicis Alexandrinis, vt ex IAMBLICHO [l] diſcimus, itemque Iudaeis philoſophia Aegyptiaca imbutis, quorum ſomnia enarrat EISENMENGERVS [m]. Aliorum philoſophorum gentilium hac de re placita, ne nimii ſimus, ſilentio praeterimus [n]. Ex impuris itaque fontibus haec quoque hauſit Tatianus.

XLV. Coelum non eſt infinitum, ſed limitibus ſuis circumſcriptum, finibusque conſtat. Supra eum autem aeones ſunt meliores, finium terminorumque illorum expertes, ex quibus morbi oriuntur, ſed iucundiſſima temperie praeditae diem habent perpetuam et luce radiant hominibus inacceſſa [o]. Ipſa Graeca, quae hic expreſſimus intuenda ſunt, quae non ſatis aſſecutus eſt interpres GESNERVS. Loca vero extramundana dum deſcribit Tatianus, iterum Aegyptiaca, Cabbaliſtica et Platonica ſequitur. Aegyptii quid de his ſedibus beatis ſtatuerint, ex PHILONE diſci poteſt, quid aliis viſum late exponit IACOBVS WINDETVS [p], qui videndus: inde enim ſua depromſit Tatianus. Cabbaliſtarum vero de ſuperiori paradiſo ſomnia et Platonicorum Alexandrinorum opiniones ex PLOTINO [q] *Tomo ſecundo* depinximus, quae hoc loco non repetimus, cum his vero comparanda ſunt ea omnia, vt lucem Tatiani praeceptis concilient. Vnum obſeruamus, et αἰώνων nomen, quamuis ſeculorum continuatam ſeriem heic indicare videatur, ſimul tamen emanationum diuinarum locum connotare, nam eas in inacceſſa luce habitare

l) De Myſt. Aegypt. S. II. c. 6. p. 47.
m) Iudaiſm. detect. P. II. c. 8. p. 454.
n) Vid. Cl. Trillerus in B. WOLFII Curis Philolog. ad Luc. XIII. 11. p. 676.
o) Apol. pro V. R. C. pag. 159.
p) De vita functor. ſtatu Sect. VII. p. 189.
q) Enn. vlt. L. vlt.

tare ait Tatianus. At hoc pleroma Gnosticorum et omnium, ex Orientali philosophia progressarum sectarum est. Dabimus verba Simonis Magi apud *Recognitionum* auctorem [r], vt cum Tatiani verbis conferri queant: *Vide, quia debet esse locus aliquis, qui sit vltra mundum, in quo neque coelum sit, neque terra, ne vmbra horum etiam tenebras operetur. Et ob hoc, cum neque corpora aliqua in eo sint, neque ex corporibus tenebrae, necessario sit lumen immensum, et lumen considera cuiusmodi esse possit, cui tenebrae nullae succedunt. Nam si vniuersum hunc mundum solis repleat lux, quantum aestimas esse illud lumen incorporeum et infinitum.* An non haec Tatiani verbis sunt prorsus similia? quae cum idem systema supponant, eodem etiam modo interpretanda sunt. Et hoc etiam reditus spiritus in homine diuini ad fontem suum poscit; hic enim in pleromate est, exque hoc lucis inaccessae oceano effluxit, illucque reuertetur, hinc porro praecipit Tatianus:

XLVI. Potest quilibet nudatus hunc ornatum sibi comparare, et ad veterem cognationem redire.

XLVII. Nempe mundus ad se nos detrahit, et propter infirmitatem mentis materiam quaerimus. Ab initio quidem profecto spiritu anima tanquam alis erigebatur, quibus amissis peccati culpa pulli instar volauit, et humipeta euasit, et cum a diuina familiaritate recessisset, inferiorum rerum desiderauit commercium. Igitur nos oportet, impedimentis omnibus reiectis pristinam conditionem, in luce inaccessa magno desiderio repetere. Habes hic breuem totius systematis Tatianei ἀνακεφαλαίωσιν eo simili expressam, quod dudum de lapsu animarum differens PLATO [s] adhibuit. Cuius dogmata philosophiae orientali attemperata in Aegypto vel Syria Tatianus didicisse videtur. Hac enim in assertione spiritus, qui in homine est, et animae praeexistentiam originemque illius ex infinitae lucis fonte asserit, lapsumque animae ex secessu a fonte suo et inclinatione ad materiam deriuat, et poenam animae lapsae in materiae commercio ponit, et liberationem a materia ascensumque ad supernas lucis immensae regiones et replens omnia spatium vrget. Quae cum clauis instar sint ad systema Tatiani referandum, facile supra dicta ex his intelligent, qui paulo diligentius, quam scriptores ecclesiastici Eusebius, Hieronymus, aliique fecerunt, ad orationem Tatiani attendent, rite nos philosophiam Tatiani explicuisse. Ex his autem ea propter larga manu appositis, quod inter patres non nobilius memorabiliusque exemplum philosophiae Orientalis et Aegyptiacae Christianis dogmatibus attemperatae existit, sole meridiano clarius est, Tatianum, qui, vt supra dictum, philosophiam in Oriente tum et in Aegypto florentem didicit, barbaricae, quam commendat, philosophiae nomine, illam istius systematis accommodationem ad dogmata Christiana intellexisse, quam fuse hactenus

r) Lib. II. c. 21. p. 522.

s) In Phaedro T. III. p. 246.

hactenus delineauimus, ideoque Graecorum theologiam risisse, quod huic systemati emanatiuo vereque fanatico obstaret. Qui cum Hebraeorum veterum hanc doctrinam fuisse statuat, fallitur quidem, at deceptus sine dubio est, cum videret, eadem dogmata a Iudaeis Aegyptiacis in arcana sua metaphysica proponi recipique. Nec a verisimilitudine longe discedit, Tatianum ob hoc praeiudicium nonnulla Cabbalisticis dogmatibus attemperauisse: sane id suadet tot Cabbalisticorum dogmatum cum Tatiani assertis concordia, fierique eo magis potuit, quoniam ex philosophia Orientali Cabbalistica quoque exorta est. Cum autem Tatianus Graecanicae postea philosophiae studuisset, et cognouisset Platonica, ad eundem fere modum reformata, quibus ipse Iustinus eius praeceptor magnum statuebat pretium, ea quoque Platonica, quae cum recepto systemate concinebant, illi infarsit, et hoc syncretismo instructus nouum, quod putabat, doctrinae aedificium Christianis pinxit coloribus phrasibusque explicuit sacris. Mirandum itaque non est, Tatianum, quem dum viueret, luxuriantem repressit Iustinus, cum iam tum philosophiae Orientali adhaesisset, post praeceptoris martyrium ad Valentinianos defecisse, et contemtis mysteriorum scripturae dogmatibus arguta magis et imaginationem ferientia appetiisse. In hac enim Oratione Valentinianorum deliriorum semina iam delitescere, data eius explicatio manifeste euincit, dudumque viris doctis obseruatum est. Ipsi quoque, qui Tatiano haeretico tribuuntur errores eiusmodi sunt, vt fontem atque fundamentum in hac oratione iam habeant. Quas enim Irenaeus apud Eusebium,[r] eum commentum esse aeonas inuisibiles refert, eas in spatio supramundano iam in oratione hac posuit, eo tantum discrimine, vt ad explicandam rerum in mundo γένεσιν non nisi vnam, λόγον siue δύναμιν, adhibuerit. Quod vero matrimonium pro fornicatione, teste eodem, habuerit, si modo recte intellexit Irenaeus, ex eo enatum est, quod generationem ad animae lapsum poenamque referret, et animae inclinationem in corpus, veluti in materiam omnis mali caussam, diceret, quod vbique in hac oratione spargit. Neque miramur, quod Clemens Alexandrinus[s] de Tatiano refert, eum veterem et nouum hominem alio, ac orthodoxi facere solebant, modo distinxisse. Idem enim in ista oratione fecit, cunctaque ad hominem πνευματικὸν, σωματικὸν καὶ ψυχικὸν, qui Valentinianorum creatura fuit, retulit. Neque magnopere a placitis suis in hac oratione propositis abiit Tatianus ad Valentinianos transiens, cum, teste Hieronymo[t], veritatem humanae naturae in Christo negaret. Eam enim tribuere λόγῳ non poterat, quam ex tam mala origine progressam statuebat. Immo tota Encratitarum haeresis, quae Tatiano auctori tribui solet, eo fundamento nititur, quod Θ. XLVI et XLVII Tatianus expressit. Cum enim nudandam a materiae contagio corporisque vinculis et impedimentis animam, adhuc ortho-

Ddd 2

r) H. E. L. IV. c. 29. s) Strom. L. III. p. 335. seq. t) De S. E. c. 29.

orthodoxus postularet, facile fuit haeretico, continentiam, siue ἐγκράτειαν talem commendare, quae a matrimonio contrahendo, esuque ἐμψύχων more Orientali philosophiae recepto et Platonicis quoque recentioribus vsitato [y], vt supra iam monitum, abstineret: qua in re, si modo vera sunt, quae ex Irenaeo EVSEBIVS [z] refert, nouam haeresin non condidit, sed communem horum hominum, qui ex hac secta continentiam philosophicam sectari cupiebant, morem legis instar iniunxit. Reliqua, quae iis tribuit EPIPHANIVS [a], valde nobis suspecta sunt, praesertim quando dicit, Encratitas plura principia, et inter haec diabolum, quoque posuisse. Id enim toti systemati emanatiuo, quod amplexus est Tatianus, aduersum est, et verisimile, Epiphanium, qui haeretica systemata ex philosophia Orientali progressa non intellexit, inque iis explicandis nec fidem nec iudicium satis probauit, perperam hoc iis tribuisse.

Platonica secta seculo II. inter Christianos valde celebris.

§. IV. Non solus vero Iustinus Martyr et Tatianus ex seculi secundi doctoribus in historia philosophica notari merentur, sed et alii fuere, qui cum in iuuentute philosophiam Platonicam eo tempore magna celebritate vbique, maxime Alexandriae, personantem, variaque ratione ad placita Orientalia et Aegyptiaca reformatam, atque modificatam didicissent, ad sacra Christiana conuersi, eius quidem professioni renunciarunt, cum philosophorum tamen habitu, (vt Aristidis [b], Iustini [c], Athenagorae exemplis constat [d]) ea quoque dogmata retinuerunt, quae Hebraeis deberi, et velut ab iis profecta Christianis vindicanda esse censuerunt, quaeque et gentilibus et haereticis mira somnia venditantibus felici successu opponi posse credidere. Id quod nemo mirabitur, qui cogitauerit, quod *secundo Tomo* demonstrauimus, Platonicam sectam, intercidente Academia noua, caput, circa nati Seruatoris tempora maxime in Aegypto, vehementer extulisse, multosque nactam esse asseclas, magnaque auctoritate fuisse gauisam, praesertim vbi theologiae, quae tum inualescebat, gentili ex Oriente ad Aegyptios perlatae fuisset attemperata. Valde hoc conatibus suis PP. a Platonismi accusatione, dicta apologia liberandi obstare vidit FRANC. BALTVS [e]: vt itaque felicius in asserto suo confirmando: patres Platonismo non fuisse deditos, versaretur, haec omnia neganda sibi putauit. Qua in re vtrum magis viri cetera docti ignorantiam, vel audaciam et impudentiam in re tam manifesta mirari debeamus, ambigui haeremus. Quamuis autem sine refutatione ineptam hypothesin dimittere liceret, eo quod contraria veritas *Tomo secundo* luculenter demonstrata sit, audiemus tamen rationes eius, ne non auditis illis nos eum damnauisse videamur. Vrget nempe et phaleratis, more suo, verbis clamat: I. In scholis Christianorum seculis primis

y) Vid. PORPHYRIVS περὶ ἀποχῆς.
z) loc. cit.
a) loc. cit.
b) HIERONYM. S. E. c. 20.
c) IDEM c. 23. EVSEB. H. E. L. IV. c. 11.
d) Conf. SALMASIVS ad TERTVLL. de pallio p. 63. DODWELLVS ad fragm. PHIL. SIDETAE p. 496.
e) Defense des SS. Peres L. I. toto.

mis poſt C. N. viuentium philoſophiam gentilem neminem docuiſſe, multo magis doctores eam refutauiſſe, eiusque horrorem et abominationem Chriſtianis excitauiſſe. Hanc ſcholaë catecheticae, quae Alexandriae fuit, Origenisque, Heraclis, Pantaeni et Clementis in ea docentium conſuetudinem fuiſſe, qui philoſophiam gentilem ideo tantum didicerint, vt eo melius eam refutare poſſent, nec eius ſtudium, et profeſſionem illis fuiſſe obiectam: II. Habuiſſe quidem Chriſtianos Alexandriae ſcholas, etiam philoſophicas, nempe Ammonium, Origenem et Anatolium, eos vero nullae ſe ſectae addixiſſe, ſed Ammonii illuſtris philoſophi Chriſtiani, exemplo gentilem philoſophiam ex Chriſtiana emendauiſſe; Origenemque ideo diſcipulos monuiſſe, ne vlli ſe ſectae addicerent. Idem quoque vehementer commendauiſſe Clementem Alexandrinum, Lactantium aliosque, eo quod ſectas philoſophicas fulcra eſſe gentilis theologiae crederent, quae vero melius ab iis dicta ſint, Hebraeis Chriſtianisque, tanquam furto ſurrepta vindicarent. III. Exiguam inter gentiles quoque fuiſſe, et reſpectu ad ceteras ſectas habito, fere nullam famam et auctoritatem ſectae Platonicae primis iſtis naſcentis eccleſiae ſeculis. Multoties enim immutatam fuiſſe Academiam poſt vltima conditoris fata, exoriente vero Chriſtianiſmo eam prorſus intercidiſſe, et a Plotino demum reſtauratam eſſe. Idque patere ex Stoicae ſectae, numero auctoritate et flore, quae ſola fere in orbe Romano regnauerit. IV. Chriſtianos vero qui ex ſcholis gentilibus ad fidem puriorem tranſiuerint, rhetorum, non philoſophorum, praecipue Platonicorum, ſcholas frequentauiſſe, plerosque autem iuuentutem a ſcholis philoſophorum ob impietatem dogmatum arcuiſſe. Hi arietes ſunt, quibus rem tot hiſtoriae veteris teſtimoniis confirmatam euertere ſe poſſe credit Baltus. Cui generali quadam reſponſione obuerti poteſt, non aduertiſſe animum diſputatorem nimis ferocem et inſultantem aduerſariis ad ſtatum quaeſtionis. Supra enim iam monuimus, eos, qui Platoniſmum inter Chriſtianos ſeculorum trium priorum ſtatuunt, non hoc ſibi velle: didiciſſe Chriſtianos et docuiſſe iterum philoſophiam Platonis ſectariam, eamque ſectam fuiſſe profeſſos; ſed de eo tantum contendere; et tenuiſſe eos Platonis dogmata et multa ex iis ſibi vindicaſſe, et opinione ὀρθοδοξίας ad Chriſtiana dogmata, ea retuliſſe, ita vero is labem intuliſſe haud vulgarem. Hoc vero ne ipſe quidem Baltus negare potuit, et de ſolo tantum Platoniſmi nomine, quatenus ſectae profeſſionem innuit, diſputat, ſicque cum laruis pugnat, aëremque verberat. Sed ipſe quoque arma ſubminiſtrat Baltus, quibus inepta retundi poteſt opinio. Fatetur enim patres ſyſtemata philoſophorum gentilium didiciſſe, vt ea refutare poſſent, eoque fine illa quoque in ſcholis docuiſſe: id quod ſatis clare docet, falſum eſſe, quod contendit, nullam tunc Platonicam doctrinam in Chriſtianos perſonuiſſe. Dum vero ea affert, quae nihil prorſus ad rem faciunt, ſatis prodit, andabatarum more eum dimicare. Parum enim refert, vtrum in ſchola

Alexandrinorum catechetica philoſophia gentilis fuerit propoſita nec ne, cum alio loco et occaſione, inque ipſis gentilium philoſophorum phrontiſteriis id fieri potuerit, ſchola quoque catechetica alium longe ſcopum habuerit. Docuiſſe vero ipſos Chriſtianos philoſophiam gentilem, ipſe Baltus Ammonii, Origenis et Anatolii exemplo probat, ſicque ſua ipſe vineta caedit. Minime vero ferri poteſt, quod de Platonica ſecta tantum non intercidente circa illa tempora veteris philoſophicae hiſtoriae parum gnarus differit. Aperte enim Academiam ſecundam et tertiam cum prima reſuſcitata vel potius cum noua Platoniſmi reformati ſecta confundit, nec cogitat tot illuſtres Platonicos, quos *Tomo ſecundo* ante ſectae eclecticae natales vixiſſe et floruiſſe demonſtrauimus; inepte quoque Ammonii et Plotini ſcholam Platonicam non fuiſſe aſſerit, quod tamen

Et pueri norunt, et qui nondum aere lauantur.

Vt tamen Baltum PP. tantum auctoritate pugnantem retundamus, AVGVSTINVM ei opponimus, ita ſcribentem[f]: *Cum ſucceſſores Platonis Academici appellarentur, recentiores tamen philoſophi nobiliſſimi, quibus Plato ſectandus placuit, noluerunt ſe dici Peripateticos aut Academicos, ſed Platonicos. Ex quibus ſunt valde nobilitati Graeci, Plotinus, Iamblichus, Porphyrius: in vtraque autem lingua Graeca et Latina Apuleius Afer extitit Platonicus nobilis.* Auguſtino iungimus ZACHARIAM MITYLENAEVM[g], qui ita: Καλῶς, ὦ ἑταῖροι τοῦ σοφοῦ Πλάτωνος τὰς δόξας ἀνασκευάζειν ὑμεῖς μεμαθήκατε· καίτοι γε μαθηταὶ αὐτῷ ἐπαγγελλόμενοι, καὶ Πλατωνικοὶ προσονομάζεσθαι πρὸ τῶν ἀνθρώπων γλιχόμενοι. *Bene o amici, ſapientis Platonis ſententias conuellere didiciſtis, etſi vos eius diſcipulos profitemini, et Platonici audire apud homines expetitis.* Alia allata a cel. MOSHEMIO[h], cum haec ſufficiant, breuitatis cauſſa praeterimus, ex AVGVSTINO[i] monentes: *Hos philoſophos appellatos Platonicos, a Platone doctore vocabulo deriuato, nullum, qui haec vel tenuiter audiuit, ignorare.* Quae hoc quoque loco Balto dicta ſint. Hos igitur, vt IDEM Hipponenſium doctor[k] ait, reliquis antepoſuerunt patres, et Chriſtianis propinquiores faſſi ſunt, ideoque cum ſecum ſentire crederent, eorum φιλοσοφήματα ad Chriſtianam ciuitatem traduxerunt. Quod, licet non ſine fructu in diſputationibus contra philoſophos gentiles et haereticos κατ' ἄνθρωπον inſtitutis fieret, idem tamen contraxit viris reliquis piis, qui in hoc ſtadio cucurrerunt, malum, quod in Iuſtino notauimus, vt vel ipſa philoſophemata Platonicorum myſteriis ſacris temere immiſcerent, vel Platonicas tamen phraſes, et philoſophandi modum iis incaute accommodarent.

§. V. In-

f) De C. D. L. VIII. c. 12. et VIVES ad h. l.

g) De opificio mundi p. 189.

h) De turb. per Platonicos eccleſia §. 10. Diſſ. H. E. p. 109.

i) loc. cit. c. 1. Nec obiici poteſt, haec ad ſolos Plotini diſcipulos pertinere. Contrarium enim euincit Apuleji exemplum, quem Platonicum ſe haberi voluiſſe et talem quoque habitum eſſe, ſuperiori tomo oſtendimus.

k) loc. cit. c. 9.

§. V. Inter hos feculi fecundi doctores, quibus non difplicuit Platonis philofophia, quamuis Platonici non effent, THEOPHILVS ANTIOCHENVS eft, parentibus gentilibus ortus. Qui cum in omni fecularis eruditionis genere fuiffet verfatiffimus, omnesque philofophiae et theologiae angulos perreptauiffet, tandem de vanitate gentilis fuperftitionis conuictus, deque veritate religionis Chriftianae perfuafus, illa deferta ad huius caftra confugit, et circa A. C. CLXVIII Antiochenae ecclefiae praeful datus eft. Is cum amicum haberet Autolycum hominem gentilem, at eruditum, et librorum heluonem, veritatis autem cupidiffimum, doctrinam illi Chriftianam demonftrare veram effe, gentilem vero fuperftitionem innumeris fcatere abfurditatibus, aggreffus eft [l]. Id quod haud infeliciter exfecutus eft vir varia eruditione ornatiffimus, et difciplinae philofophicae non ignarus. Sunt tamen in eo quaedam, quae fatis demonftrant, Platonicam eum philofophiam adamaffe, et eam quoque certis in dogmatibus Chriftianis placitis accommodauiffe. Id imprimis in doctrina de λόγῳ factum eft, de cuius ex patre generatione, et in condendo mundo opere Platonice differuit. Ita enim inter alia de ifto myfterio [m]: *Iam primum omnium vno confenfu docuerunt nos, Deum ex nihilo omnia creaffe. Nihil enim cum Deo floruit, fed cum ipfe fibi locus effet, nullius indigens, et ante fecula fubfiftens, voluit hominem, a quo cognofceretur, condere. Huic igitur praeparauit mundum. Hic factus ac proinde egens eft; ille vero infectus nullius rei eget. Deus igitur in fuis vifceribus λόγον habens, ipfum vna cum fua fapientia, proferendo genuit ante haec vniuerfa. Hunc λόγον adminiftrum habuit operum fuorum, et omnia quae condidit, per ipfum fecit. Hic principium dicitur, quia dominium habet in omnia, quae per ipfum facta funt. Hic igitur exiftens fpiritus Dei, principium et fapientia, altiffimique potentia, defcendit in Prophetas, per quos tam de mundi creatione, quam de reliquis omnibus locutus eft. Non enim erant Prophetae, cum mundus crearetur, fed fapientia Dei, quae in ipfo eft, et λόγος eius fanctus, qui ipfi femper adfuit.* Grauem ob haec verba dicam fcripfit Theophilo DIONYSIVS PETAVIVS [n], eo quod in Platonicorum errore haefiffe illum putaret. Quem vero magno apparatu defendere aggreffi funt eruditiffimi viri NIC. LE NOVRRY [o] et GEORGIVS BVLLVS [p], qui fatis acriter eam ob rem in Petauium infurgit. Nobis ea hoc loco prouincia data haud eft, vt, quid de Theophili doctrina ftatuendum fit, exponamus, et argumenta partis vtriusque excutiamus, hoc enim ad theologiam patrum criticam

Theophili Antiocheni philofophia.

l) Videnda, quae doctiffimi editores Theophili IO. FELLVS et IO. CHR. WOLFIVS ad editiones fuas praefati funt.

m) L. II. §. 14. p. 118. ed. Wolfii.

n) Dogm. theol. T. II. de Trin. L. I. c. 3. §. 6. cuius veftigia more fuo preffit SANDIVS Nucl. Hift. Eccl. p. 90. qui ὁμοφρήφους adducit Centuriatores, Erafm. Broefimandum, Abr. Scultetum, Gerhardum, Mornaeum et HVETIVM Origen. L. II. c. 2. q. 2. §. 10.

o) Appar. ad Bibl. max. PP. T. II. diff. IV. c. 3. p. 491. feqq.

p) Defenf. fidei Nicaenae Sect. II. c. 4. p. 122.

ticam, quae praecipuum historiae sacrae caput constituit, pertinet. Id vero hoc loco monendum est, si instituti huius legibus parere velimus, verba Theophili si cum ea doctrina, quae de mundo λόγου ministerio facto seculo secundo passim personuit, comparentur, et Platonicorum iuniorum hypotheses, de λόγῳ, quas Christianis proximas esse iudicabant patres nonnulli incauti, simul conferantur, magna nobis verisimilitudine persuadere, quod Platonice Theophilus, si non senserit, certe scripserit, eas locutiones adhibendo, quae tunc Platonicis magis familiares fuere, quam Apostolis apostolicisque viris. Et fatetur ipse quidem doctissimus BVLLVS, in eo loco τῷ λόγῳ et filio Dei generationem quandam a Theophilo tribui, quae creationem mundi paulo antecessit; excusari autem defendique Theophilum contendit, eo, quod eam generationem intelligat, non quae sit personae prius actu non existentis, sed eius, quae semper apud patrem ab aeterno extitit, quaeque adeo metaphorice et figurate, non proprie intelligi debeat. Non disputabimus hoc loco, vtrum recte Theophilo tribuatur, quod ὑπόστασιν τοῦ λόγου in patre distincta ratione ab aeterno extitisse docuerit? qui λόγον ἐνδιάθετον eum vocat, eumque tum demum factum esse προφορικὸν dicit, cum condendi eius opera mundi consilium Deus cepisset; nec vrgebimus vocem ἐξερευξάμενος, qua generationis actum Theophilus indicat, plus dicere, quam metaphoricam quandam generationem, vel, existentiam λόγου in patre non inferre ὑπόστασιν peculiarem, sed δύναμιν tantum, immo contraria sensisse Theophilum, vltro largiemur. Hoc tamen nemo, a praeiudicio auctoritatis liber diffitebitur, Theophilum mere Platonice de tanto mysterio, scriptura non praeeunte, scripsisse et locutum esse, sine dubio, vt Autolyco, homini gentili et in Platonicorum scriptis versato, persuaderet, ea apud Christianos tradi, quae inter ipsos gentiles oculatiores iam vidissent. Id quod nobis sufficit ad demonstrandum, Platonica Theophilum nonnulla non satis sobrie ad explicanda diuina mysteria adhibuisse. Quamquam Arianismi Theophilus accusari non posse videatur. Placet doctissimi Operum Damasceni editoris MICHAELIS LE QVIEN [q] modestia, ita de hoc Theophili loco pronunciantis: *Haec plane accurata non sunt. At sufficiebant, vt homini gentili rudiori stilo ex Platonicorum placitis mysterium hoc delinearet, verique similitudinem ei conciliaret. Verum procul abest tum ab Arii tum a Sabellii impietate. Non enim duplex verbum posuit, vt putauit Petauius, sed vnum idemque, quod intimum esset et prolatum, τοῦτον τὸν λόγον hoc ipsummet verbum, inquit, sic prolatitium genuit, vt illud secum perpetuo, conuersans habeat* [r]. *Arius e contra docuit per verbum interius, sapientiam-*

q) Ad Damascen. T. I. p. 151. seqq.

r) Recte hoc et conuenienter systemati Alexandrino, Orientali et Cabbalistico dicitur: λόγον, πρωτότοκον, Adam-Kadmon, δύναμιν τοῦ Θεοῦ, quae prius in ipso Deo latuerat, tum ex eo emanando progressam esse, cum condendi mundi consilium cepisset. At haec Christiana non sunt, licet Arianam et Sabellianam quoque sententiam non exprimant.

tiamque Dei creatum e nihilo esse verbum illud, quo velut instrumento uniuersum hoc conderetur. Sed et Sabellium ferit, dicendo, verbum istud ex Deo esse genitum, primogenitum omnis creaturae, Dei administrum, qui assumta patris persona in paradisum venerit, et cum Adamo collocutus sit. Ex initio Euangelii secundum Ioannem concludit; verbum, cum sit Deus, ortumque sit ex Deo, quandocunque vult vniuersorum pater, ab eo mitti ad quemuis locum, eoque cum venerit, et audiri et videri. Eiusmodi profecto locutiones, gigni, ortum habere, mitti, venire, videri, audiri, in loco reperiri, non nudam ἐνέργειαν operationum, sed rem in se subsistentem indicant. Quamobrem si quis error ex hoc Theophili loco inferatur, ille saltem nec Sabellianicus nec Arianicus fuerit. Quae sobrie satis et modeste monentur, caute tamen accipienda esse, docent, quae Platonice de hoc mysterio Theophilus dixerat. Qui, vt verisimile, sufficere putauit, si demonstraret Autolyco, quod Platonismum iuniorem secutus negare non posset, λόγον ab aeterno inesse Deo, tanquam rationem essentialem in eo subsistentem, vbi autem mundi condendi consilium Deus cepisset, eum ὑπουργὸν voluntatis suae progredi ex essentia sua iussisse, id est, verbum hoc protulisse. Quae emanationis systemati supra explicato affinia magis sunt, quam Christiano, a Theophilo vero ad instruendum tantum hominem gentilem adhibita videntur, vt alios quoque patres ad haereticos et gentiles refutandos Platonicis placitis suas demonstrationes accommodasse constat. Verum de his in theologorum scholis plura.

§. VI. Potiori adhuc iure inter huius seculi philosophos refertur ex doctoribus hac aetate viuentibus ATHENAGORAS, quem cetera satis obscurum oblata imperatori *Apologia pro Christianis* et liber *de Resurrectione carnis* fecit celebrem. Quamuis paucissima sint, quae de eius rebus vitaeque circumstantiis veteres referant, ex eius tamen scriptis nouimus [s], Athenis natum inter philosophos sui temporis iuuentutem exegisse. Id enim philosophi nomen, quod is ad Christianos transiens retinuit, euincit. Cum autem more illius aetatis, conuersus ad puriora sacra, non nomen tantum, sed et habitum philosophi seruauerit, recte inde colligimus, a philosophiae studio eum non totum abstinuisse Christianam fidem amplexum, sed nomen illud atque industriam suam transtulisse ad sanctiora dogmata, habitu philosophico exornata [t]. Id quod eo magis fieri potuit, cum et habitus philosophorum esset modestissimus, et nomen summa auctoritate fulgeret, sicque Christiani doctores sperarent, gentiles huius nominis obtentu et sapientiae secularis opinione faciliores aures ipsis esse largituros. Cum autem eius temporis philosophia tota, quod

Athenagorae philosophia.

s) Omnia, quae ad huius doctoris historiam literariam pertinent, diligenter collegit ANDR. POLYC. LEYSERVS pec. diss. de Athenagora philosopho Christiano. Lips. 1736. 4.

t) PHIL. SIDETA, cuius fragmenta edidit. H. DODWELLVS p. 496.

quod nomen et professionem attinet, fuerit sectaria, quoad philosophandi autem methodum syncretistica, Athenagoras autem omnium fere sectarum exploratorem se quidem praestiterit [w], maxime tamen Platonicis dogmatibus fauerit, facilis inde quoque coniectura est, cui se sectae addixerit, cum adhuc in philosophorum commilitio haereret. Accurate autem philosophari eum didicisse, elegantissima magnaque et iudicandi acie et dicendi facundia conscripta Apologia docet, in qua melius plerumque ceteris apologiarum scriptoribus argumentatur, et fundamentales Graecorum philosophorum errores in apricum producit atque ita refutat, vt pateat, et accurate eos illum tenuisse, et fontes eorum atque absurditates perspexisse. Quibus tamen omnibus opponit non modo rationes philosophicas, sed potissimum fidem quoque diuinam, vatumque diuinitus inspiratorum auctoritatem, quam apposite ex ipso quoque Platone testimonio petito roborat. Ex quibus intelligi potest, quid de opinione Cel. MOSHEMII statuendum sit, qui Athenagoram primum inter Christianos fuisse coniicit, qui Eclecticum philosophandi genus in Ecclesiam introduxerit. Nobis, pace viri magni, Athenagoras non quidem primus fuisse videtur, qui hanc syncretisticam philosophandi methodum in Aegypto enatam, et in scholis Platonicorum receptam, scholis Christianorum intulit, talem enim sentiendi et confundendi dogmata morem iam in Hermae pastore, qui antiquior est Athenagora, obseruamus, inter primos vero fuisse eo facilius largiendum esse putamus, quo magis verisimile est, habitum et professionem philosophi, quam ad sacram Christianorum fidem translatus seruauit Athenagoras, multum auctoritatis illi instituto attulisse. Ita vero, dum Eclecticum concedimus, non negamus, secutum eum fuisse placita Platonica. Eos enim omnes, qui Platonismi nuper in Aegypto reformati sectatores se praebuerunt, eiusmodi syncretisticam philosophandi methodum secutos fuisse, suo loco probauimus. Fatendum tamen, caste magis ea in re atque sobrie versatum fuisse Athenagoram, et quae in diuersis sectis in vno conuenire viderat, secundum diuersorum tamen principiorum sensum explicuisse. Id quod egregio specimine docuit, vnitatem Dei ex ipsis quidem Platonis, Aristotelis atque Zenonis systematibus demonstrans, simul autem ostendens, quo quisque sensu Deum definiuisset, accurate etiam exponens, quo momento Christiana disciplina, illis longe sublimiora et perfectiora afferens, a philosophorum gentilium praeceptis differret. Qua in re eo accuratiorem eum esse oportuit, quod ad imperatorem M. Aurelium Antoninum diceret [y], quem in omni Graecanica philosophia institutum fuisse suo loco docuimus,

w) Probat id Athenagorae Apologia, bonae frugis ex Graecanica philosophia plena, ipseque hoc studium omnes sectas explorandi laudat in imperatoribus p. 6. ed. Paris.

x) De turbata per recentiores Platonicos ecclesia §. 4.

y) Ita enim in inscriptione Apologiae: „Imperatoribus Marco Aurelio Antonino, et L. „Aurelio Commodo, Armeniacis, Sarmaticis „summisque philosophis.“ Vbi quantae lites de isto Commodo sint, aliis pro L. Vero, aliis pro Commodo filio Antonini certantibus, in H. L. enar-

docuimus, et ipſe Athenagoras teſtatur [z]. Quamuis autem ſatis perſpicacem ſe in hac gentilis et Chriſtianae philoſophiae comparatione Athenagoras probauerit, non potuit tamen communem ſeculi ſui naeuum effugere, vt non ex iſta Platonica vel Eclectica philoſophia quaedam ſacris dogmatibus aſſueret, quae ferri vix poſſunt. Quod vt ſuo iudicio vſus intelligat Lector, potiorum placitorum philoſophicorum Athenagorae ſyllogen, quantum inſtitutum noſtrum, arctos nobis limites ponens, permittit, hoc loco exhibebimus. Ita enim, cum philoſophi nomen inter Chriſtianos quoque ſeruauerit Athenagoras, luculento exemplo conſtabit, qua ratione Chriſtiani hoc ſeculo philoſophati ſint. Solam autem conſiderabimus, breuitatis cauſſa, Apologiam, quamuis de reſurrectione quoque ſubtiliſſime philoſophatus dignus ſit, qui reſpectu habito ad Graecorum de partibus corporum eſſentialibus, formisque rerum materialium ſententiis diligenter audiatur, examineturque: id quod tamen hoc loco prolixum nimis, iisque relinquendum eſt, qui Athenagorae philoſophiam ex inſtituto enarrant [a]. Ita vero philoſophus elegantiſſimus, et Atticam eloquentiam cum acumine philoſophico mire iungens:

I. Deus ingenitus eſt, generari enim non poteſt, id quod eſt, ſed quod non eſt [b].

II. Deus inuiſibilis loco nullo includi poteſt, nec aliter quam ſola mente ac ratione comprehendi, qui pulchritudine, ſpiritu et potentia ineffabili continetur [c].

III. Eſt Deus ſibi omnia, lux inacceſſa, mundus perfectus, ſpiritus, potentia, verbum [d].

IV. Deus ingenitus, et ea, quae ipſius ſunt, ita mundum excedit, vt impleat vndiquaque, quicquid ſupra ipſum eſt, nec locum vllum ſe vacuum relinquat.

V. Deus ingenitus et impaſſibilis, nullam diuiſionem admittit, neque ex partibus conſtat [e].

VI. Deus a materia ſeparandus eſt, aliud enim eſt materia, aliud vero Deus, alia vero quam plurima in medio partim materiae, partim Deo propiora [f].

VII. A principio Deus, qui eſt mens aeterna, ipſe in ſe ipſo λόγον habet, cum ab aeterno rationalis ſit [g].

 VIII. Fi-

L. enarrari ſolet, nec huius loci eſt. Nobis ideo poſterior ſententia arridet, quod diſerte Athenagoras p. 17. dicat: ὡς γὰρ ὑμῖν πατρὶ καὶ υἱῷ πάντα κεχείρωται „Vt vobis patri et „filio in poteſtate ſunt omnia.“ Verus autem frater non filius fuit. Nec obſtat, quod diſſentientes obiiciunt: Commodum vita turpiſſimum philoſophum nunquam egiſſe. Athenagoras enim, cum patrem cum filio alloqueretur, in argumento philoſophico recte nomen, quod Aurelius affectabat, ad vtrumque, captandae beneuolentiae cauſſa, tranſtulit, cum talem filium ſuum Marcus vellet, eumque, teſte Herodiano, ab optimis philoſophis inſtitui curaret. Dubium itaque non eſt, Commodum, viuo parente, philoſophiae amorem ſimulauiſſe.

z) Apol. pro Chr. p. 6.

a) De philoſophia Iuſtini M. et Athenagorae Diſſ. edidit Cl. RAV nobis non viſam.

b) Apol. pro Chr. p. 5.

c) p. 10. d) p. 85.

e) p. 6.

f) p. 5.

g) p. 10.

VIII. Filius Dei est λόγος patris in idea et efficacia (ἐνεργείᾳ) ab ipso enim et per ipsum facta sunt omnia, cum pater et filius vnum sint.

IX. Primigenia haec est patris progenies, quae non vt facta, sed vt cunctarum rerum idea foret, progressa est [h].

X. Hac idea indigebat materia informis, siue illa natura, quae se subiectum formandum praebebat, quae confusa inter se adhuc nec dum discretis crassioribus ab eis, quae leuiora erant, digeri perficique opus erat [i].

XI. Hoc Dei verbo facta sunt omnia, eius quoque spiritu continentur (συνέχεται) [k].

XII. Plato excelso animo mentem aeternam et sola ratione comprehendendum Deum est contemplatus, nempe id, quod vere est ens, et quod est vniforme, porro quod ab eo emanat (ἀποχεόμενον) bonum, hoc est veritatem, deque potestate suprema disseruit, et quod circa regem sint omnia bona, et omnia ipsius gratia, quodque ipse sit caussa omnium, et rebus omnibus adsit [l].

XIII. Angelos opifex et architectus mundi Deus verbo suo tanquam in classes ordinauit, centuriauitque, vt elementa, coelos, mundum, et quae in mundo sunt, vicesque et ordinem omnium moderarentur [m].

XIV. Idcirco Deus angelos creauit, vt rebus a se digestis prouiderent, quamuis enim ipse vniuersali sua et communi prouidentia vniuersis prouideat, particularem tamen rerum singularium, quae cuique fuerint commissae, curam angelis imposuit [n].

XV. Pulcherrimus est mundus, nam et magnitudine excellit, et ordine et pulchritudine eorum, quae in eo sunt [o].

XVI. Elementa quamuis pulchra sint propter artificis artem, a materiae tamen natura non degenerant [p].

XVII. Dei bonitati, quae ei adiuncta copulataque est, vt corpori color, spiritus materiae adhaerens aduersatur [q].

XVIII. Spiritus tamen ille a Deo ipse creatus est, vt reliqui angeli, et materiae eiusque formis administrandis praefectus [r].

XIX. Angeli libertate vsi alii vltra boni manserunt, et fideles in munere, alii res sibi concreditas contumeliose tractarunt et praeter officium se gesserunt.

XX. Eorum princeps, materiae eiusque formarum constitutus praeses, et alii ex illis, qui circa mundi primum fundamentum erant.

XXI. Hi et libidine in virgines et carnes, princeps vero nequitia, negligentia et improbitate circa procurationem sibi creditam peccauit.

XXII. Angeli cum coelo excidissent, circa aërem et terram obuersantes non amplius supra coelum euehi potuerunt, vt et animae gigantum,

h) Apol. pro Chr. pag. 14.
i) p. 5. k) p. 26.
l) p. 14. m) p. 27.
n) p. 15. p) p. 26. r) p. 28.
o) p. 16. q) p. 27.

tum, adeoque daemones circa mundum oberrant, et Dei procurationi se opponunt.

XXIII. Quamuis ratiocinandi vis eadem et communis sit omnium, vnusquisque tamen, prout partim ingenio suo inclinat, partim a principe materiam obtinente, et asseclis eius, malis geniis afficitur, alius aliter fertur moueturque [s].

XXIV. Genii qui ad idola pertrahunt, ii sunt, qui sanguine victimarum gaudent, easque lambunt.

XXV. Irrationales et phantastici circa opiniones motus alias alia idola siue spectra partim a materia trahunt, partim ipsimet sibi fingunt, et pariunt. Et hoc tunc maxime in animam cadit, quum spiritum materialem in se admisit, eique vnione quadam permissa est: quod fit, quum non ad coelestia eorumque conditorem, sed deorsum ad terrestria respiciens tota ad terram declinat, nihil aliud quam sanguis et caro, non amplius spiritus sincerus [t].

XXVI. Quum autem mollicula et flexibilis anima rudis et expers sanae doctrinae, quae nec veritatem est contemplata, neque patrem et opificem vniuersorum cogitatione complexa, falsis ipsa de se opinionibus fuerit imbuta, daemones illi materiae dediti, nidoris et sanguinis victimarum auidi et hominum impostores, per falsos illos et vanos in vulgi ac imperitorum animis motus imaginationes quasdam tanquam ab idolis et simulacris profectas eis infundunt.

XXVII. Hac mortali defuncti vita, alteram hac terrestri longe meliorem, nempe coelestem victuri sumus.

XXVIII. Recte praecipiunt philosophi, qui de rebus intellectualibus et sensibilibus aliquid prodiderunt, corpora subtilissima et intellectu tantum percipienda priora antiquioraque illis esse, quae sensu percipiuntur [u].

XXIX. Ex principiis illis et elementis intellectualibus, vnde ab initio concreta sunt corpora, rursus postquam dissoluta fuerint, coalescere et constitui denuo quid prohibet?

Potiora haec ex multis sunt in Athenagorae Apologia, ad quae respiciendum illis esse putamus, qui de philosophia eius iudicium formare cupiunt accuratum. Et subtiliter quidem in his omnibus ratiocinari Athenagoram, adeo vt philosophum professione talem facile sentias, omnino fatendum est. Ast luculenta quoque his inesse Platonicae philosophiae in Aegypto reformatae et ad Christiana dogmata translatae vestigia, Platonismi huius vel mediocriter gnarus intelliget. In plerisque enim his assertis et locutiones Platonicae et opiniones respiciuntur. Placuit enim huic sectae, Deum sola mente intelligi, esse Deum lucem inaccessam et mundum omnia in se continentem, sibique locum existentem, et a materia separandum qua talem. Esse porro inter Deum et materiam innu-

s) Apol. pro Chr. p. 29. t) p. 30. u) p. 39.

meras classes entium partim materiae, partim Deo propiorum, et ab vtriusque natura participantium. Κυρία δόξα quoque fuit in hac schola Deum λόγον, in se habere, eo quod sit rationalis, essequе λόγον ab aeterno cum patre, esseque illum ideam rerum omnium, et ideo cum ab aeterno in sinu Dei latuisset, effusum esse, atque progressum, vt inconditae informique materiae se ideam praeberet, eaque, quae non ordinata essent, ordinaret. Mundum, quoque dicebant esse pulcherrimum opificis artificium, quoad tamen natura eius pateretur, eius quoque partes omnes anima diuina infusa continere constringique. Esse quoque dicebant in materia spiritum malignum, brutum, refragantem demiurgo. Angelos praecipiebant formandis gubernandisque rebus materialibus praefectos esse, et daemones omnes habere corpora intelligibilia coelestia, subtilissima, malos autem circa materiam in aëre crasso versantes eam turbare, hominibus illudere, antitheos se praestare, et inordinatos in animis motus efficere, nidore quoque et sanguine victimarum vesci, et in hominum leuium et cupiditatibus carnalibus deditorum animis miras illusiones efficere. Nihil horum est, quod non Platonicis Alexandrinis placuisse ex vno Iamblicho, allatis eius testimoniis demonstrari posset, nisi prolixam eorum doctrinae διατύπωσιν *superiori Tomo* dedissemus, vnde Lector plura, quae huc pertinent, facili hauriet negotio. At haec omnia ita exprimit Athenagoras, vt clarissimum sit, in schola eiusmodi eius philosophiam fuisse formatam. Is vero tantum abest, vt Platonis nomen refugiat, vt in maximo de Deo et SS. Trinitate mysterio, deque resurrectione corporum, itemque de spiritibus intermediis ad eum potissimum auctorem non sine encomio prouocet. Non negamus tamen, emendauisse Athenagoram Platonica dogmata et Scriptura duce refinxisse; quale e. g. dogma est, de spiritu materiae, a Deo creato, qui vero sua libertate abusus malus factus sit. Vtrum autem Athenagoras vbique saniorem sensum expresserit, et annon Platonicorum magis subtilitates, quam Scripturae simplicitatem secutus fuerit, nostri hoc loco non est, definire, et ad historiam theologiae veteris Ecclesiae pertinet, facile autem ipse iudicium interponet Lector suum, si doctrinam Athenagorae, de lapsu, operationeque angelorum expenderit, vt alia ipsamque de λόγῳ doctrinam ad creationem demum ex Deo per emanationem progresso taceamus; quam vbi ad orthodoxos sensus reuocat BVLLVS [x], ostendit magis, quam significationem verba eius habere debeant, quam, quem sensum fundant [y]. Quanquam hoc loco difficiles esse nolumus, si quis contendat, Athenagoram melius sensisse, quam scripsisse, cum nobis sufficiat, quod ad imperatores, vt ipse vocat philosophos dicendo Platonicos Alexandrinos in φιλοσοφουμένοις suis imitari sibi constituerit, vt ita faciles apud eos reperiret aures. Nec alia nobis ratio esse videtur, cur materiae

x) Defens. fidei Nicaenae l. c.

y) Errorem eius de angelis materiae praefectis, iam notauit PHOTIVS Cod. CCXXXIV. pag. 280.

teriae a Deo creatae mentionem faciat nullam, vel, vt Theophilus Antiochenus fecit, ex nihilo Deum produxisse omnia dixerit, nisi, ne nimium imperatorem Stoicae philosophiae addictissimum offenderet. Vnde licet, passim more Platonicorum Stoicos pungat, id tamen tacite, quasi et aliud agendo facit, et saepe, more Platonicorum iuniorum, eorum opiniones Platonice explicat. Ceterum in morali philosophia communes seculi sui, naeuos eum secutum fuisse, passim ex eius scriptis patet. Nam et vsum coniugis non nisi ad procreationem liberorum extendit, et in coelibatu maiorem sperari posse cum Deo coniunctionem, ait, et secundas nuptias decorum aliquod adulterium esse statuit [z]. Quas hypotheses Platonica dogmata redolere dudum viris doctis obseruatum est [*]. Fertur quoque passim fabula Milesia, philosophicis sententiis plena sub Athenagorae nomine. Sed suppositiitiam esse, passim viri docti annotauerunt [a]. Quidam Athenagoram primum catecheticae scholae apud Alexandrinos doctorem faciunt, PHILIPPI SIDETAE [b] testimonio nixi [c]: ex quo coniicit celeberrimus MOSHEMIVS [d], ad eum introductae in ecclesiam philosophiae Eclecticae initia referenda esse. Verum et illud extra dubium nondum positum est [e], et nondum euictum, in hac schola doctores praeter Christiana dogmata etiam philosophiam iam tum docuisse. Quare eam coniecturam in medio relinquimus, melius, nisi fallimur, facturi, si infausti huius Syncretismi epocham ad Origenem referamus, quamuis ab infelici isto contagio nec Clemens, nec Pantaenus sibi cauerint, morem Alexandrinum secuti.

§. VII. Legitur inter scripta quoque doctorum seculi secundi HERMIAE *irrisio gentilium philosophorum*, elegans doctumque opusculum, *Hermiae philosophia.* de cuius tamen neque auctore neque tempore certi aliquid constat. Parentem vero id habuisse philosophum quendam ad Christianorum castra transgressum tota docet tractatio, et ipsa inscriptio commonstrat, quae philosophum Hermiam appellat, quo ab Hermia Sozomeno, Hermia Alexandrino aliisque distinguitur. Ille enim non philosophum sed historicum se praestitit, hic philosophus quidem fuit, vt suo loco dictum, sed gentilis non Christianus. Digna vero breuis, at erudita tractatio, quae accurate legatur, cum haud inelegans Graecae philosophiae compendium offerat, multaque habeat, quae dogmatibus Graecorum physiologicis de principiis de Deo, et de anima, miram lucem affundunt, et euertendo inepto,

z) Apol. pro Chr. p. 37.
*) Vid. BARBAYRAC. de la morale des Peres c. 4. §. 33. p. 41. BAYLE Dict. T. I. art. Athenagoras not. E. p. 371. ITTIG. Sel. Cap. H. E. Sec. II. c. III. §. 6. p. 228. aliique.
a) Vid. HVETIVS de fabul. Roman. p. 53. CAVE Hist. Lit. Scr. Eccl. p. 47. TENZEL. Exerc. sel. P. I. p. 199. FABRICIVS Bibl. Graec. Vol. V. p. 88.
b) Fragment. l. c.
c) DODWELLVS l. c. intuito SAM. BASNAGIO Annal. T. II. p. 160. aliisque.
d) Suspendit tamen vir. cel. iudicium de hoc Athenagorae officio in diss. de aetate Apolog. Athen. Vol. diss. H. E. p. 317.
e) Sunt enim Sidetae fragmenta vel falsae vel negligentis tamen narrationis suspecta, nec fide sola digna.

inepto, qui feculo fecundo, tertioque longe lateque inualuit, Syncretifmo aptiffima funt. Vnde bene meriti de philofophorum hiftoria funt Auguftani noftri, Io. Iacobus Fuggerus, Raphaël Sailerus, Hieronymus Wolfius, quorum primus e codice mfc. eum libellum fubminiftrauit, fecundus verfione inftruxit [f], tertius annotationibus in vfum iuuentutis ex hiftoria philofophica petitis illuftrauit [g]: quam operam quoque praeftitit vir magnae in veteri philofophia eruditionis THOMAS GALEVS [h]. Notiori nomine magnisque in rempublicam facram meritis inclaruit

Irenaei philofophia.

IRENAEVS, virorum apoftolicorum difcipulus, et non facrarum modo literarum, fed et philofophiae Graecanicae peritiffimus, cuius literariam hiftoriam, qui volent, praeter alios haurient a MASSVETI [i] diligentia, qui egregie de eius fcriptis meruit. Plurimum operae pofuit doctor ecclefiae vigilantiffimus, in refutandis haereticorum deliriis, ex Syncretifmo philofophiae Orientalis, Aegyptiacae, Platonicaeque, cum dogmatibus Chriftianis commixtae, quae diligenter recenfuit, fontesque indagare conatus eft, ob quam rem debitas iam a veteribus laudes retulit, alibi recenfendas [k]. Dolendum tamen, doctorem optimum, et vt pio, pro cauffa Iefu Chrifti zelo accenfum, ita eruditione Graeca fatis inftructum, philofophiam Orientalem et Aegyptiacam non intellexiffe, et ad eius hypothefes, quod debebat, non attendiffe, vnde, Gnofticorum, et imprimis Valentinianorum errores, explorando, labi eo magis debuit, quo magis ad vnum Platonifmum, certe ad Graecanicarum fectarum confufionem pleraque referret, id quod falfum effe verasque haerefium illarum origines non pandere ex hactenus dictis conftat. Facile tamen hoc in viro cetera de doctrina Chrifti meritiffimo ferri, emendarique ab hiftoriae philofophicae accurate perito poteft. Aft transtuliffe eum ex Platonifmo fuo tempore inualefcente et ad ifta placita reformato nonnulla in Chriftiana dogmata, eaque fuco Alexandrino illeuiffe, vt eo fortius haereticos confunderet, confilii magis incogitantia excufari, quam defendi poteft [l]. Quamuis autem omnem lapidem mouerit, omnesque ingenii et eruditionis neruos adhibuerit Maffuetus [m], vt Irenaeum ab obiectis doctrinae naeuis purgaret, eumque rectiora docuiffe fenfiffeque, quam multi indignantur, oftenderet, adeo tamen manifefte Platonifmi Alexandrini veftigia in nonnullis expreffit, vt ipfe Maffuetus negare ea non potuerit, fatisque eluceat, Irenaeum, de Platonica philofophia eandem opinionem fouiffe, quae plerosque patres feculi fecundi in transuerfum egit. Ita enim, vt paucis hos errores tangamus, in hiftoria critica, veteris

f) Bafil. 1553. 8.

g) Subiunctam tabulae compendiofae Hift. phil. a G. MORELLIO Tiliano collectae p. 180. feqq. quae editio apud FABRICIVM Bibl. Graec. Vol. V. p. 97. adiici enarratis debet.

h) Ad calc. Tatiani a GVIL. WHORT. Oxon. 1700. 8. editi.

i) In Differtationibus ad Irenaeum.

k) TERTVLL. in Val. c. 5. HIERON. ep. 83. EPIPHAN. haer. 31. c. 33. T. I. p. 204.

l) Idem praeter multos iudicium eft PETAVII l. c. et HVETII Origenian. L. II. c. 2. q. 1. § 14. p. 38

m) l. c. §. 59. p. 132.

teris doctrinae Christianae latius explicandos, LXXvirali versioni Θεοπνευστίαν tribuit, hocque falso principio ductus, in praeceptis moralibus quibusdam ex Scripturae sacrae explicatione deriuandis, labitur. Contra Gnosticorum quoque, praecipue Valentinianorum, βδελύγματα Platonicis armis, more seculi sui, disputans, errores systematis Alexandrini si non re ipsa, (de quo hoc loco pertinacius contendere nolumus) certe locutionibus docendique et tradendi modo ad mysteria Christiana sanctissima de SS. Trinitate deque λόγῳ transfert. Cuius generis pluscula sunt, quae in Irenaeo notauit DIONYSIVS PETAVIVS [n], et qui more suo eum exscripsit CHRISTOPHORVS SANDIVS [o], quos sequuntur recentissimi nonnulli Christi diuinitatis hostes [p], quae tamen huc transferre omnia instituti non patiuntur limites. Obseruamus tamen, in distinguendis inuicem tribus diuinitatis personis iis vti locutionibus Irenaeum, quae quandam subordinationem dignitatis et auctoritatis atque originis inuoluunt, ad quas imprimis pertinet, quod more aliis quoque huius seculi doctoribus recepto, ὑπουργίαν quandam filio Dei siue λόγῳ in condendo mundo tribuit [q]. Quamuis autem fatendum sit, male in Arianismi recentioris patrocinium ea trahi, cum quae ea de re habet Irenaeus alium longe sensum postulent, quam quem illi diuinitatis Christi hostes affingunt, eo quod et vere esse Deum filium et semper coëxtitisse professus sit [r]: apertum tamen, illum, vt eo melius haereticos retunderet, qui inter λόγον et demiurgum ingens discrimen intercedere statuebant, communibus eos, quod credebat, armis, oppugnando, talia ex philosophia Alexandriae in Platonicorum scholis personante, adhibuisse verba, phrasesque, quae excusari lenirique, nisi nescio quibus machinis violentis sane et arte excogitatis, non possunt. Vnde quod de aliis patribus in hoc luto haerentibus supra dictum, ad Irenaeum quoque applicandum est, non diffitente P. D. HVETIO [s]. Praeter haec et alia sunt manifesta Platonicarum hypothesium ab Irenaeo incaute, admissarum specimina, quae ipse MASSVETVS [t] negare non potuit. Tribuit enim angelis corpus subtile, communi sui seculi praeiudicio inescatus. Sic de anima quoque errores haud leues admisit, ex Platonicis lacunis haustos nulloque fuco illiniendos. Immortalitatem animae quidem tribui, eam tamen corporalem vel materialem potius esse, habereque illud σχῆμα, quod tantopere deperierunt recentiores Platonici. Vnde statuit animas corporibus solutas figuram hominis habere ac conseruare, vt etiam cognoscantur [u]. Quam opinionem animae materialitatem inferre recte vidit

n) Theol. dogm. loc. cit.
o) In nucleo histor. eccles. p. 91.
p) GVIL. WHISTON in prim. Christ. reuiu. P. IV. art. 7. q. 10.
q) L. III. c. 8. n. 3. L. IV. c. 7. n. 4. c. 38. n. 3.
r) L. II. c. 30. n. 9. p. 163. c. 25. n. 8. L. III. c. 4. n. 1. haec vero Arianus nullus dixerit.
s) l. c.
t) Diss. III. art. 9. p. 153. seqq.
u) L. II. c. 34. p. 168. L. II. c. 19. n. 7.

vidit NATALIS ALEXANDER [z], faſſusque eſt MASSVETVS [a]. Quod licet neget, et Irenaeum excuſet doctiſſimus CVDWORTHVS [b], eo quod incorporalem animam Lugdunenſis doctor dixerit, recte tamen et erudite obſeruatum acutiſſimo MOSHEMIO [c], id ex Irenaei mente tantummodo intelligendum eſſe, reſpectu functionum corporis habito, et quoad actiones animae, quae a corpore edi nequeunt; cum cetera animam non minus, quam angelos ex ſubtiliſſima materia conflatam putauerit. Vnde animae quoque immortalitatem non a natura ſua intrinſeca, quamuis id putet quoque S. Reu. DEYLINGIVS [d], ſed a voluntate diuina deriuat. Id quod luculento Irenaei loco conficitur, vbi ita docet [e]: *Quemadmodum coelum etc. multo tempore perſeuerant ſecundum voluntatem Dei, ſic et de animabus et ſpiritibus et omnino de omnibus his, quae facta ſunt cogitans quis minime peccabit, quod omnia, quae facta ſunt, initium quidem facturae ſuae habeant, perſeuerant autem, quoad vsque et Deus et eſſe et perſeuerare voluerit.* Quam tamen ſententiam ab H. DODWELLO in ſuas partes eam vocantis opinione differre agnoſcimus. Talia cum de anima cogitaret non potuit non aſſerere, animas corpore ſolutas characterem corporis cuſtodire, et habere hominis figuram. Quod ita quidem emollire conatur RENATVS MASSVETVS [f], vt dicat, *accipi debere de certis quibusdam characteribus et notis, quibus a ceteris ſpiritibus ad informandum corpus haud quaquam deſtinatis diſtinguantur, et quibus animae humanae potius, quam angeli conſtituantur: neceſſe enim eſſe, vt in mentibus humanis etiam in coelo degentibus certi quidam characteres ſint, et certus quidam ordo ad corpus, quibus ab aliis corporibus diſtinguantur.* At nec verbis haec Irenaei eorumque contextui reſpondere, nec ſignificare aliquid clarum, et quod rationem characteriſticae iſtius notae exprimat, quilibet videt, qui non ſponte coecutit, et alius IRENAEI [g] locus aperte euincit, quo animam figuram corporis habere dicit, vt aqua in vas miſſa huius habet formam. Sed nec accuratum quoque eſt, nec a Platonicorum opinione longe remotum, quod tres quidem homini Chriſtiano partes tribuat, ſpiritum, animam et corpus, illum autem ſpiritum, ex Dei ſpiritu imaginem diuinam conſtituente deſumtum eſſe, adeoque ſolis fidelibus dari, non vero aliis hominibus dicat [h]. Qua ratione emendare voluit Platonicam de ſpiritus in homine diuina origine ſententiam, quam feliciter? Lector iudicet. Naeuos eius morales non tangimus. Oſtendit eos perſpicue Cl. BARBAYRACIVS [i].

§. VIII.

z) H. E. Sec. II. diſſ. V.
a) Diſſ. III. art. 9. p. 153. ſeqq.
b) Syſt. intell. c. V. ſ. III. §. 27. p. 106. ſeqq. qui verba Irenaei ad ὄχημα tantum pertinere putat.
c) Ad h. l.
d) Diſſ. de Irenaeo Teſt. verit. §. 42. p. 77.
e) L. V. c. 7. p. 300.
f) Ad l. c. p. 168.
g) L. II. c. 19. n. 6. p. 142.
h) Vid. DEYLING. l. c. MOSHEIM. l. c.
i) loc. cit. c. III. §. 4.

§. VIII. Circa eadem tempora TERTVLLIANVS quoque inclaruit, a rhetorum et iureconfultorum fubfelliis ad Christiana castra traductus, vnde veteris iurisprudentiae vestigia complura apud eum cernuntur [k]. Hunc veteris philofophiae fuiffe callentiffimum, et fcripta eius oftendunt, et VINCENTIVS LIRINENSIS [l] luculentus testis est, qui hoc eius eruditionem encomio ornat, quamuis difceffum eius ad Montani errores graui poftea indignatione profequatur: *Hic apud Latinos nostrorum omnium facile princeps iudicandus est. Quid enim hoc viro doctius? quid in diuinis atque humanis rebus exercitatius? Nempe omnem philofophiam, et cunctas philofophorum fectas, auctores affertoresque fectarum, omnesque eorum difciplinas, omnem hiftoriarum ac ftudiorum varietatem mira quadam mentis capacitate complexus est. Ingenio vero nonne tam graui ac vehementi excelluit, vt nihil fibi pene ad expugnandum propofuerit, quod non aut acumine irruperit, aut pondere eliferit? Iam porro orationis fuae laudes quis exequi valeat? quae tanta, nefcio qua, rationum neceffitate conferta est, vt ad confenfum fui quos fuadere non potuerit, impellat, cuius quot pene verba tot fententiae funt, quot fenfus tot victoriae.* Quae fi non omnia [m], pleraque tamen vera effe, facile largientur doctiffimi fcriptoris lectores attenti, et imprimis Graecanicae philofophiae notitiam deprehendent haud vulgarem. Quam tamen, praecipue Platonicam, cum verum vnicumque fontem haerefium omnium ftatueret, ignoraretque Orientalis philofophiae myfteria in explicandis refutandisque Marcionis, Praxeae, Hermogenis, Gnofticorumque erroribus neceffaria, non femper verum vidit atque attulit, nec vbique, quamquam id ei tribuit LIRINENSIS [n] *illorum blafphemias multis ac magnis voluminum fuorum molibus, velut quibusdam fulminibus euertiffe*, cenfendus eft. Verum id communi cum reliquis Chriftianae fidei προμάχεις ex hoc feculo, qui calamum in haereticos ftrinxerunt, habet commune. In philofophia autem eum ingenio, quod habebat elegantiffimum, quam iudicio praeftantiorem, nonnunquam lapfum fuiffe, vel vna illa inficeta, fi dicendum quod res eft, opinio euincit, qua non fubftantiis modo fpiritualibus, fed ipfi quoque Deo corpus tribuit, non vifibile quidem, verum tamen et reale. Ita enim [o]: *Quis negabit Deum corpus effe, etfi fpiritus eft? Spiritus enim corpus fui generis in fua affine. Sed et inuifibilia illa quae funt, habent apud Deum et fuum corpus, et fuam formam, per quae foli Deo vifibilia funt, quanto magis, quod ex ipfius fubftantia miffum eft, fine fubftantia non erit.* Quae verba cum fatis craffum errorem inferant, occafionem dedere viris doctis varia ratione Tertullianum excufandi, rati, a communi eum corporis notione receffiffe, et per-

Tertulliani philofophia.

Fff 2

k) Obferuauere id poft Eufebium recentiores paffim, vid. DALLAEVS de vfu PP. L. I. c. V. p. 140.

l) Commonit. c. 24. p. m. 81. ed. Baluz.

m) Vid. DALLAEVS l. c.

n) loc. cit.

o) Aduerf. Praxeam c. 7.

per corpus id, quod substantiam, vel (vt Scholastici appellarunt) realitatem existentiae et essentiae habet, intellexisse. Ast recte monuit eruditissimus HVETIVS p, proprietatem sermonis hanc explicationem non admittere, cum non corpus tantum sed formam quoque requirat Tertullianus, vt res nobis inuisibiles Deo visibiles esse queant. Neque dubitandum esse putamus Tertullianum, reiecta illa spiritus notione, quae immaterialem eum prorsus facit, cum imaginationis ductum secutus aliam sibi substantiam concipere non potuisset, quam quae intrinsecam corporis naturam subtilissimam sane et inuisibilem haberet, et Deo et spiritibus aliis corpus aliquod tribuisse, sed quod eandem naturam haberet, quam spiritibus mere intellectualibus et immaterialibus tribuebant alii, et a quo omnia ea remouerentur, quae vllam imperfectionem, diuisibilitatem, passionem, et his similia inuoluunt. Quo fere modo et Indos veteres, et Stoicos, et Epicurum corpus Deo tribuisse suis locis docuimus. Videturque, si coniecturae locus est, ad hunc errorem Tertullianus praeter imaginationis, quo ducebatur, imperium, quod in eius scriptis vbique elucescit, impulsus fuisse odio philosophiae Platonicae, quae in eiusmodi spiritibus intellectualibus constituendis proram puppimque philosophiae suae ponebat, et ex qua spirituum intellectualium catena aeonas quoque Gnosticorum ortas esse putabat, quemadmodum quae de materia, eiusque mala origine, Gnostici statuebant, Heraclito, et qui eum ex parte secuti sunt, Stoicis, disputandi vero acumen, Aristoteli tribuit, sicque philosophiam Graecanicam haereseos promtuarium facit. Adscribamus verba eius integra, vt suo Lector vti queat iudicio. *Hae (haereses) sunt doctrinae hominum et daemoniorum, prurientibus auribus natae de ingenio sapientiae secularis, quam dominus stultitiam vocans, stulta mundi in confusionem etiam philosophiae ipsius elegit. Ea enim est materia sapientiae secularis, temeraria interpres diuinae naturae, et dispositionis, ipsae denique haereses a philosophia subornantur. Inde aeones et formae nescio quae, et trinitas hominis apud Valentinum, qui Platonicus fuerat. Inde Marcionis Deus melior de tranquillitate a Stoicis venerat. Et vt anima interire dicatur, ab Epicureis obseruatur. Et vt carnis restitutio negetur, de vna omnium philosophorum schola sumitur. Et vbi materia cum Deo aequatur, Zenonis disciplina est, et vbi aliquid de igneo Deo allegatur, Heraclitus interuenit. Eadem materia apud haereticos et philosophos volutatur, iidem retractatus implicantur. Vnde malum et quare? et vnde homo, et quomodo? et quod proxime Valentinus proposuit, vnde Deus? Scilicet de enthymesi et ectromate. Miserum Aristotelem, qui illis dialecticam instituit, artificem struendi et destruendi, versipellem in sententiis, coactam in coniecturis, duram in argumentis, operariam contentionum, molestam etiam sibi ipsi omnia retractantem, ne quid omnino tractauerit.*

Nolumus

p) Origenian. L. II. c. 2. q. 1. §. 8 p. 30.

q) De praescript. c. VII. p. 232.

Nolumus ex hoc luculento loco pluribus demonſtrare, quam infenſo Tertullianus in philoſophiam Graecanicam fuerit animo, eo quod crederet, vt alibi pronuntiauit [r], philoſophos haereticorum eſſe patriarchas. Legant, qui volent, loca eius, quibus vehementer in philoſophiam inuectus eſt, collecta a IACOBO PAMELIO [s]. Neque operoſe, quod nonnulli viri eruditi fecerunt [t], diſputabimus, vtrum omnem prorſus philoſophiam reieecerit Tertullianus, an tantum gentilem? Ea enim quaeſtio ex iis lucem iam accipit, quae ſupra de PP. mente hac de re in genere diſſeruimus. Ab iis enim Tertulliani quoque ſententia parum abire videtur. Hoc autem ad faciendam coniecturae noſtrae fidem omnino ex iſtis eius verbis notandum eſt, Aeonum inuiſibilium et intellectualium errorem Platonicae Tertullianum tribuiſſe philoſophiae, eamque temerariam interpretem diuinae naturae et diſpoſitionis ideo vocaſſe. Aſt κυρία δόξα Platonicorum erat, ideas eſſe prorſus intellectuales. Cum itaque his erroribus ſe opponeret Tertullianus, iudicio minus, quam ingenio, inſtructus, facile fieri potuit, vt ſtudio τῆς ἀνθολκῆς illis opponeret Deum et ſpiritum omnem eſſe corpus, certa quidem ratione ab omni materiali corpore diuerſum, talem tamen quoad ſubſtantiam. Qua ratione ex contradicendi pruritu ſaepius in errores lapſos fuiſſe patres, ſupra iam monuimus. Verum de his iudicium Lectori relinquimus. Sunt et alii in Tertulliano, ex hoc fonte promanantes errores, quo pertinet, quod ſcripſerit, fuiſſe tempus, quo filius Dei non eſſet. Quamuis enim haec non ſine veriſimilitudine emolliant NATALIS ALEXANDER [u] et GEORGIVS BVLLVS [x], negare tamen nequeunt, locutionibus Tertullianum vſum fuiſſe minus ſanis. Id quod aliter fieri non potuit, cum, vt alii quoque doctores, Eccleſiae, ita ille quoque notiones et locutiones ad explicandum SS. Trinitatis myſterium afferret ex Platonica philoſophia hauſtas easque ad retundendos haereticos adhiberet.

Naeuos vero ab eo in morali doctrina admiſſos examinare huius loci haud eſt: praeſtitit id perſpicaciſſimus BARBAYRACIVS [y], qui lapſum eum eſſe in dogmate de votis nuptorum ſecundis, de bello, de magiſtratus poteſtate deque matrimonio etc. oſtendit, quamque imbelles et meris paralogiſmis nixas ratiunculas afferat, luculenter oſtendit. Id quod in Tertulliano non miramur, more ſui ſeculi, de numero magis, quam pondere, rationum ſuarum ſollicito feruoreque diſputandi nimio abrepto in praecipitium, quem eius naeuum inſignem et rationalis philoſophiae ignorantiam luculenter notauit LVD. ELLIES DVPINIVS [z], qui legendus. Nec dubitamus ad eam ineptam quoque praeſcriptionis methodum, quam is primus ingreſſus eſt, referre, ad conuincendos errantes minime ido-

 neam,

r) Adu. Hermogen. c. VIII. p. 269.
s) Ad TERTVLL. de praeſc. c. VII. p. 285.
t) CHRISTIAN. LVPVS ad h. l. p. 197. Rechenbergii et Cypriani Diſſertationes de hac re ſupra adduximus.
u) H. E. Sec. II. Diſſ. IX. p. 490.
x) Defenſ. fid. Nic. ſect. II. c. 7. ſ. III. c. 10.
y) De la morale des Peres c. VI. §. 8. ſeqq. c. VIII. §. 2. ſeqq.
z) Bibl. Script. eccleſ. T. I. p. 104.

neam, sophismatis vero multis frigidam suffundentem. Ceterum vtrum ad conuersionis notam, ringentibus philosophis, exprimendum pallium induerit, quod PAMELIO [a] visum, an, vt arctioris, cui se mancipauerat, vitae vinculi symbolum esset, togam cum pallio ad imitationem philosophorum commutauerit, quod CAS. OVDINVS [b] contendit, de eo in historia ecclesiastica disquirendum est. Nobis hoc loco non incommodo id modo obseruatur, quod ad institutum nostrum pertinet, pallium illud, quod tanquam modestissimi habitus genus induere solebant Christiani, quamuis ideo γραικοὶ ἐπιθέται, arguto conuitio dicebantur [c], a philosophis transsumtum fuisse, et id sibi vindicasse Christianos illos, qui asceticam quandam et strictiorem vitam, velut peculiare quoddam, philosophiae genus affectassent. Monuit id ὁ πάνυ SALMASIVS [d]: *Pallium illud, quod Christiani gesserunt, non fuisse Graecorum commune pallium, sed proprium ac peculiare philosophorum, et τρίβων vel τριβώνιον vocatum esse, quae vox vilem vsuque detritam vestem sonat, unde et τριβωνοφόροι philosophi dicti. Quemadmodum autem Graeci generis haud alii ferme τρίβωνα siue pallium soliti fuerint vsurpare, quam qui philosophos profiterentur, sic inter Christianos habitum illum philosophicum, hoc est, pallium neminem tunc temporis vsurpauisse, nisi qui Christianum vere philosophum agere vellet. Nam qui disciplinae Christianae diligentissimos et exactissimos cultores praestare se voluissent in omnibus, hos Christianos philosophos fuisse dictos. Tales Tertulliani aetate episcopos, presbyterosque, et omnes Clericos, ac postea monachos fuisse.* Id quod etiam ex supra dictis confirmatur, vbi obseruatum, Iustinum, Aristidem, Athenagoram pallium philosophicum etiam post conuersionem seruauisse. Ex quibus patet, qualem philosophi characterem sibi Tertullianus vindicauerit?

Clementis Alexandrini philosophia.

§. IX. Nemo tamen maiori studio animique contentione seculo secundo post C. N. philosophiam sectatus est, proque ea verba fecit, et ad sacram Christianorum disciplinam eam admisit, quam CLEMENS ALEXANDRINVS, vir eruditissimus quidem et in veteri tam Barbarica,

a) In vita Tertulliani §. 2.

b) De Scr. eccl. T. I. p. 214.

c) Luculenter id explicat B. RHENANVS ad librum de Pallio, vbi inter alia: „Quoniam „Graecorum gestamen erat pallium, vt toga „Romanorum, et Christiani frugalitatis gratia „pallio vestiebantur, tanquam veste simpliciore, „et philosophica, factum est, vt vulgari con„uicio, qui nostris sacris initiati essent, Graeci „vocarentur, et ab iniectione pallii, quod tu„nicae superimponebant, etiam imponentes, vt „ita dixerim, siue impositores. Nam pallium, „vt Tertullianus inquit, interulae superest, „cuius tota molitio operire solutim, id est vno „circumiectu. Quoties ergo Christianus ali„quis prodisset, statim illud de triuio audiebat, „ὁ γραικὸς ἐπιθέτης. Id simpliciter accipiebat „indoctum vulgus ob pallii, superimpositionem; „ceterum literati figuratum morsum intellige„bant in vocabulo ἐπιθέτης, in quo fieret ad im„postoris nomen apud Latinos allusio, id est de„ceptoris et hominis sanctitatem mentientis, at„que hoc est, quod Hieronymus ad *Furiam* scri„bens, vbicumque inquit, viderint Christianum, „statim illud de triuio ὁ γραικὸς ἐπιθέτης, vo„cant impostorem, detrahunt. Et alibi, in ep. „ad Marcellam: Si tunica non canduerit, illud „e triuio, impostor et Graecus est,“ Sed et reliqua legenda sunt lucem argumento foenerantia. Conf. Cel. LAMIVS de erudit, Apost. c. IV. p. 72. seqq.

d) De Pallio ad libr. Tertull.

Barbarica, quam Graeca, praecipue vero ciuium suorum philosophia exercitatissimus, qui vero inter praecipuos doctores numerandus est, qui hoc philosophiae studio in transuersum acti sunt. Sine partium studio itaque et cum attentione consideranda est eius historia, ne, quod recentiori aetate GVILIELMO CAVEO, et FRANCISCO BALTO contra IOANNEM CLERICVM disputantibus [e] contigit, ea excusemus, et pigmenta illinamus talibus, quae naeuo non carent. Legenda itaque sine praeiudicio ipsa scriptoris elegantissimi, et lectionis multiiugae copia iucundissimi, verum parum accurati scripta sunt, et cum iis comparanda eius historia est, quaeque supra de philosophia PP. in genere disquisiuimus repetenda, sine quibus rectum de philosophia Clementis Alexandrini iudicium interponere haud licet. Aegyptium fuisse Clementem Alexandriae natum, cognomen innuit, et communis veterum tradit opinio. Fuerunt tamen inter eos, teste EPIPHANIO [f] nonnulli, qui Atheniensem eum dixere. Ex quo coniecit CAVEVS [g], Athenis Clementem natum et educatum indeque accitum ad scholam Alexandrinam translatum esse, ex ea enim vrbe etiam antiquissimis temporibus scholarum suarum moderatores petere solitos fuisse Alexandrinos. Quam coniecturam suam ex eo firmat, quod teste PHILIPPO SIDETA [h], Athenagoram praeceptorem habuerit, qui Athenis docuerit. Parum tamen huic coniecturae tribuendum videtur. Nam incerto tantum rumore quosdam Clementem Atheniensem fecisse, ex Epiphanii loco est manifestum, id quod vnanimi veterum testimonio opponi non potest. Nascenti autem scholae catecheticae Christianos Alexandrinos alienigenas praefecisse, demonstrari prius debebat, nec ex eo euincitur, quod Athenis accersere doctores publicos Alexandrini consueuerint; illud enim ad gentiles tantum scholas pertinet, saltem exempla, quae adduci solent, eos solos tangunt. Nec verisimile est, Alexandrinos, apud quos Ecclesia hoc seculo iam erat florentissima, Athenis Christianismi professione nondum conspicuis doctorem nouae scholae aduocare voluisse. Ipsa quoque studiorum, et imprimis philosophiae, quam Clemens sectatus est, ratio, satis superque prodit, et Alexandrinum in eo regnasse temperamentum, et in hac celebri Musarum sede, prima eum literarum rudimenta, ipsaque philosophiae, quam deperibat, syncretisti-

cae

e) Dederat Clementis Alexandrini vitam vir clarissimus GVIL. CAVEVS in Hist. liter. script. eccles. p. 53. prolixius vero in Antiquitatibus ecclesiasticis, Anglico sermone editis. In his excusare Clementem haud raro annisus est. Aliter IOANNES CLERICVS, vir celeberrimus, cum PP. quorundam vitas a se conscriptas Bibliothecae vniuersali T. X. p. 175. seqq. inseruisset, in hoc argumento versatus, naeuos Clementis libero detexit calamo, parique ratione de Eusebio quoque, Gregorio et Prudentio disputauit. Male id habuit Caueum, qui praecipue ob obiectum Eusebio Arianismum in Clericum insurrexit pec. Diss. Hist. lit. Scr. Eccl. in fine adiecta. At defendit denuo CLERICVS iudicium suum in Epistol. crit. I. Quod ferri non posse ratus FRANC. BALTVS in Defensione PP. Platonismi accusatorum grauem Clerico dicam scripsit L. IV. c. 8. p. 431. seqq. quo successu, ex dicendis apparebit.

f) Haeres. XXXII. c. 6. p. 213.

g) Hist. Liter. Scr. Eccles. P. II. p. 54.

h) loc. supra cit.

cae elementa more ciuium suorum didicisse. Quos ille praeceptores ibi habuerit, ipse refert [i], nempe *vnum ex Graecia Ionicum, alios vero in magna Graecia alterum eorum fuisse ex Coelesyria, alterum ex Aegypto; alios autem ex Oriente, et eius alterum quidem Assyrium, alterum vero in Palaestina Hebraeum ex alto ducta origine, in quem cum incidisset, quieuisse se in Aegypto ait, venantem ea quae latuerant. Hos viros beatos maximi pretii et aestimationis fuisse* ait. Qui locus notatu maxime dignus est, non ob solum tantum Clementem, de cuius eruditione et potissimum philosophia ex praeceptoribus iudicium fieri potest [k], sed ob vniuersalem quoque illam addiscendae philosophiae methodum, quae in Aegypto tum inualuit, et syncretisticum illud doctrinae genus inuexit. Ex eo enim luculenter patet, eos qui maiorem, quam quae apud vulgus obtinebat, eruditionem affectassent, non Graecanicam modo philosophiam literasque, sed et Orientalem disciplinam didicisse, sibique magistros elegisse, ex Orientis regionibus profectos. Quos cum Alexandriae Clemens inueniret, mirum non est, eum in Aegypto conquieuisse, nec ad alias philosophiae sedes iter literarium instituisse. Vltimum autem ex Hebraeis Christianum ait, *Siculam reuera apim prophetici et apostolici verbi florem decerpentem sinceram quandam et incorruptam cognitionem ingenerauisse eorum, qui audiebant animis.* Qui vero isti praeceptores fuerint, non prodidit, locumque variis eruditorum coniecturis fecit. Cum enim, habuisse se vnum ex Graecia Ionicum narret, nec Ionicus nomine proprio aliquis veteribus alibi memoretur, in mentem venit Io. CLERICO [l], fuisse hunc Graecum sectae Ionicae deditum. Huius enim sectae, a Thalete conditae physiologiam in quibusdam capitibus cum Hebraeorum cosmogonia pulchre conspirare, indeque facile occasionem captare potuisse Clementem, propius reuelationem diuinam in Hebraeorum oraculis contentam inspiciendi. Sed recte monuit BALTVS [m], non enarrare Clementem sectas, cui praeceptores addicti fuerint, sed eorum patriam, nec intelligi posse aliud, quam in Ionia hunc eius praeceptorem fuisse natum. Merito his addimus: demonstrari non posse Ionicam sectam post Christum natum ita reuixisse, vt peculiare philosophandi genus constitueret. Quod ita quidem euitare conatur Clericus, vt moneat, dudum quoque Pythagoream sectam eo tempore intercidisse, et tamen passim inuentos fuisse Pythagoreos, qui sibi solis Pythagorae institutum reuocauerint, adeoque Ionicam quoque sectam nonneminem potuisse ex cineribus reuocare in vitam. Verum nihil hoc probat, nisi hoc, possibile esse, vt secta quaedam, quae dudum exspirauit, reducatur a quibusdam in vsum: at factum id esse, nondum inde sequitur, et aliis indubitatis exemplis hominum

i) Stromat. L. I. p. 274. qui locus etiam occurrit apud EVSEBIVM Hist. Eccles. L. V. c. 11. sed paulo aliter. vid. VALESIVS ad h. l.

k) Monet id erudite CLERICVS l. c. p. 181. sugillat BALTVS l. c. p. 432. satis inepte, obseruationem Clerici confirmante tota historia philosophica et ecclesiastica.

l) loc. cit.

m) l. c. p. 435.

minum Ionicam philoſophiam profitentium prius euincendum eſt, qualia tamen, quantum meminimus, in tota hiſtoria philoſophica poſt C. N. non occurrunt, vsque ad renatas literas, quibus Claudium Berigardum tale quid molitum fuiſſe ad recentiora tempora delati dicemus. Aliam de hoc doctore Graeco coniecturam affert BARONIVS [n], nempe intelligendum eſſe Dionyſium Corinthium, de quo celeberrimo doctore videndi EVSEBIVS [o] et HIERONYMVS [p], verum hic quoque veriſimilitudinem deſideramus. Certe difficile eſt, obſcuro loco lucem accendere, praecipue cum omnes quoque Graeci interdum Ionici vocentur, eo quod ex Ionia in Graeciam deſcenderint, vt obſeruatum STEPHANO BYZANTINO [q], et ita Athenienſem quoque quendam Clemens indicare potuerit; Graecum namque genere fuiſſe, Clemens ipſe docet. Vnde ſi paulo certior Philippi Sidetae fides eſſet, Athenagoram Clementis praeceptorem nominantis, facile eſſet, hunc iſto Ionici nomine intelligere, licet fuerit Athenienſis. Reliquos, quos nominauit praeceptores ſuos Clemens, fuiſſe Theophilum Antiochenum, Tatianum vel Bardeſanem [r], et Theophilum Caeſarienſem vel Theodotum viris doctis probabile viſum, quos tamen meras coniecturas afferre, tacente ipſo Clemente, quilibet videt. Immo fuiſſe eos omnes a Sacris Chriſtianorum, excepto vltimo, alienos, verba nobis Clementis ſatis innuere videntur, quibus doctorem eum, quem animum ſuum ad propheticos et apoſtolicos flores adduxiſſe dicit, reliquis in hac quidem re opponit. Vnde malumus hoc quidem loco nihil definire.

§. X. Illud tamen dubitandum non eſſe videtur, ſi veterum teſtimoniis ſtandum, doctorem illum, quem Siculam apem vocat, et a quo puriorem ſe doctrinam accepiſſe fatetur, fuiſſe Pantaenum. Ab hoc enim Clementem doctrinae Chriſtianae praecepta hauſiſſe veteres teſtantur [s]. Quem cum ex Palaeſtina fuiſſe dicat, patet inde, Pantaenum aut ipſum natiuitate Iudaeum fuiſſe, aut Iudaicis parentibus ortum. Quod vero Siculam apem vocat, in cauſſa eſſe videtur VALESIO [t], quod parentes ille habuerit generis Siculi. Quod ab omni quidem veriſimilitudine non abhorret, cauſſam tamen hanc quoque habere poteſt, quod Pantaenus, priusquam catecheticae Alexandrinorum ſcholae praeficeretur, Siciliae aliquamdiu haeſerit, ibique virum quendam, quod PHOTIVS [u] de

Pantaenus Clementis Alexandrini praeceptor.

n) Ann. T. II. ad ann. 185.
o) Hiſt Eccl. L. IV. c. 23.
p) De S. E. c. 27. p. 97. ed. Fabric.
q) In 'Ιωνία.
r) Ingenium eius philoſophicum admirationi fuiſſe teſtatur HIERONYMVS in Oſeae c. X. conf. viri docti ad HIERON. de S. E. c. 33. p. 102. Eum Valentini ſomnia amplexum fuiſſe, deinde proprium opinionem ſecutum, veteres teſtantur, quae vero illa fuerit, nusquam dicunt. Ex his vero conſtat, Orientalem philoſophiam eum amplexum fuiſſe.
s) Vid. quos laudat HALLOIX in Vit. illuſtr. Eccl. Orient. Script. T. II. p. 849.
t) Ad EVSEB. L. V. c. II.
u) Cod CXVIII. p. 160.

de eo testatur, apostolicum audiuerit, a quo cum salutarem Euangelii doctrinam percepisset, inde per omnium scriptorum diuinorum hortulos pererrando, aliis quoque veritatem diuinam tradere potuerit. Fuisse autem Pantaenum Clementi, philosophiam vehementer depereunti, gratum doctorem, ratio potissimum inde deducenda videtur, quia Pantaenus Sacris Literis philosophiae haud vulgarem cognitionem iunxerat. Veterum enim testimoniis si stamus, sectae potissimum Stoicae fuit addictissimus. Ita enim *ad Magnum* D. HIERONYMVS [x]: *Pantaenus Stoicae sectae philosophus ob praecipuae eruditionis gloriam a Demetrio Alexandriae episcopo missus est in Indiam, vt Christum apud Brachmanas, et illius gentis philosophos praedicaret.* Idem EVSEBIVS [y], Syncellus aliique testantur. His tamen, omni, qua pollebat, eruditione adhibita se opposuit HENRICVS DODWELLVS [z]; is enim nixus testimonio PHILIPPI SIDETAE, cuius Fragmenta edidit, Pantaenum Atheniensem fuisse philosophum, sectaeque Pythagoreae discipulum, et ex disciplina Clementis Alexandrini prodiisse pronuntiat, idque rationibus anxie conquisitis probare contendit. Cum autem obstare sibi veterum testimonia videret, quae vnanimi consensu Pantaenum Stoicum faciunt, ita in illis cum Sidetae narratione conciliandis versatus est, vt probare conaretur, Pythagoream atque Stoicam sectam seculo secundo in vnam confluxisse. Quod vtrum verum sit, illi definient, qui vtriusque sectae historiam *Tomo secundo* accurate enarratam expenderint. Illud ex historiae philosophicae annalibus certum, ex iis, qui Pythagoreorum instituta reuocauerunt, quosdam Stoicae quidem ethicae se accommodauisse, mansisse tamen ingens inter vtramque sectam discrimen, nec Stoicos vnquam Pythagoreorum nomen sibi arrogauisse; ita vt Stoici et Pythagorei appellatio fuerit ἐμώνυμος: immo Pythagoreos illos paucos Stoicos tanquam hypocritas traduxisse, vt exemplo Apollonii et Euphratis supra memorati constat. Nec obiici praetendique pro Dodwelli opinione potest, Syncretismum Aegyptiacum Stoicam et Pythagoream doctrinam commiscuisse. Id enim suo quidem more verum est, ad nomen vero et appellationem referri non potest. Syncretistae enim illi, aut Chaldaicae siue Orientalis se sectae asseclas esse praetenderunt, vel si Graecam philosophiam elegissent, in Platonicorum et Aristotelicorum nomine haeserunt, horumque systematibus reliquarum sectarum placita attemperauerunt: Quo euenit, vt syncretistica hac philosophandi conditione vel Eclectica, quod videri voluit, philosophia, in certum sectae systema a Potamone, et huic re non feliciter cedente, ab Ammonio redacta, tota fere Stoicorum secta nomenque intercideri, vt in eius historia luculenter *Tomo secundo* probatum dedimus. Non negauerimus tamen, arrisisse Pantaeno praeter Stoicam disciplinam, instituta quoque Pythagorea, quae propius

x) HIERONYMVS Ep. 84.
y) In Chronic. an. 2. Seueri, conf. LIPS. Manud. ad phil. Stoic. L. I. c. 17.
z) l. c. ad calc. Diss. in Irenaeum.

propius accedere videbantur ad vitam Christianorum, quam hoc seculo meditabantur accuratiorem et seueriorem siue asceticam, illudque philosophiae sanctioris genus, quod multi hoc tempore commenti sunt. Cum enim meteorologiam Stoicam mire admiraretur, hincque in praeceptis morum commendandis seuerissimis rigidioris disciplinae institutionibus vteretur, id quod ex discipuli, Clementis, doctrina morali merito colligitur, Pythagorea autem instituta praxin huius doctrinae exhibere viderentur, et Platonica doctrina, quae his iungebatur, puriorem de Deo opinionem tradere crederetur, verisimillimum est, Pantaenum, in morali philosophiae parte potissimum occupatum, Stoicae quidem philosophiae nomen recepisse, illi vero et Pythagorea et Platonica dogmata attemperasse, sicque Syncretismo gentis, in qua viuebat, manus quoque socias porrexisse. Qua tamen ratione Pythagoreus dici non potuit, retenta, vt dictum, Stoici appellatione, quamuis eiusmodi ἐκλέξιν, vel Syncretismum potius, probaret. Negare hoc conatus est BALTVS [a], non recordatus, infelicem illam gentilium dogmatum cum doctrina Christiana commixtionem a patribus huius seculi pro diuinae doctrinae reliquiis piisque possessionis diuinae vindiciis habitam fuisse. Opponimus ei Originis confessionem apud EVSEBIVM [b], insanum Syncretismum, quem in Ecclesiam malo exemplo induxit, Pantaeni auctoritate excusantem. Ex his itaque intelligi potest, quid huic patrum defensori, Stoicae philosophiae studium in Pantaeno neganti respondendum sit, eo quod nec Stoicam, nec Ionicam, sed Eclecticam philosophandi methodum Pantaenus seruauerit. Non attendit enim ad Eclecticae, quam cum Clemente tantopere deperiit Pantaenus, philosophiae indolem. Illa enim non reiecit Stoicam philosophiam, vt nec Aristotelicam contemsit, sed eam cum Platonica, et Graecanicam philosophiam omnem miro selectu inuicem in vno systemate copulatam cum philosophia quoque Orientali vel Chaldaica, in Aegyptum dudum iam introducta coniunxit. Mirum itaque non est, Pantaenum, etiamsi Stoicae disciplinae decreta potissimum recepisset, et discipulo Clementi tradidisset, variis tamen locis et Pythagorico-Platonica, et Aristotelica praecepisse, prout nempe systemati, quod sibi formauerat, syncretistico, et cum sacra Christianorum doctrina confuso, esset aptum, et receptas confirmaret sententias. Vnde rationem non habuit magnopere Baltus, cur succenseret Clerico, statuenti, Pantaenum post Ionicum, Stoicum, et post hunc Potamonicum fuisse secutum. Cum enim non neget Baltus eiusmodi syncretisticam philosophiam Pantaeno placuisse, id ipse incautus largitur, quod oppugnat. • Ea enim horum hominum consuetudo fuit, vt omnium sectarum placita explorando, illa sibi seligerent, et vno sub iugo ire cogerent, quae scopo suo inseruire posse videbantur. Nec dubitamus, quin Pantaenus ab episcopo Alexandrino Demetrio ad Indos missus, vt Euangelium iis praedicaret, et philosophica

a) Defens. Patr. loc. cit.

b) H. E. L. VI. c. 19.

ſophica eruditione Brachmanes quoque conuerteret [c], eandem philoſophiam et adhibuerit, vt philoſophos Indos ſuos faceret, et ex Indorum quoque doctrina locupletauerit, ſeruato tamen, cui ob moralis doctrinae rigorem adhaerebat, Stoico nomine. Hoc itaque a praeceptore, cui tum gymnaſii Chriſtianorum Alexandrini, ſiue ſcholae catecheticae regimen commiſſum erat, Clemens Alexandrinus inſtitutus eſt, nec audiendus eſt Sidetas, hunc inter praeceptores Pantaeni referens, quod, quam multis argumentis falſum eſſe demonſtrari queat, in hiſtoria eccleſiaſtica exponendum eſt.

Ratio philoſophandi a Clemente Alexandrino adhibita.

§. XI. Plurimi feciſſe Pantaenum Clementem, huncque diſcipulum ſummo amore et familiaritate complexum fuiſſe, vel ex eo colligi poteſt, quod in Indiam ablegatus Pantaenus, Clementem in munere catechetico vicarium conſtituerit, quem illi quoque locum decedens ex vita reliquit [d]. Ex hoc vero praeceptore de philoſophia Clementis iudicium faciendum eſt. Eum enim ſequendo non nomini quidem Stoico ſe dedit, Stoicam autem ethicam, vt infra dicemus, ambabus amplexus eſt manibus: Eclecticam vero philoſophandi methodum magno ſtudio et commendauit et ſecutus eſt, de quo locum eius memorabilem in *antecedente capite* iam produximus, plura vero loca huc facientia congeſſit BALTVS [e], fruſtra tamen haec CLERICO [f] obiiciens, cum nec ipſe id negauerit, et Platonica atque Stoica Clementis dogmata Eclecticae philoſophiae Clementis non contradicant. Et ex hac quoque cauſſa toties ſectariae philoſophiae obloquitur Clemens [g], ratus, nullam ita ſectam ſequendam eſſe, vt reliquae reiicerentur. Nempe obtemperabat Clemens et praeceptorum exemplo, et gentis locique, vbi viuebat, moribus. Alexandriae enim iam ante natum Chriſtum eiusmodi Syncretiſmum caput extuliſſe, ſeculo vero ſecundo in infinitam opinionum licentiam degeneraſſe, hocque occaſionem ſubminiſtraſſe Potamoni, et huic negotio non feliciter ſuccedente Ammonio, vt, abiectis inutilibus diſputationibus, cum quilibet propriam ſibi ſyſtematis noui Eclectici faciem pinxiſſet, in certam doctrinae formam hanc philoſophiam Eclecticam redigeret, indubitatis veterum, maxime Hieroclis, locis, *Tomo ſecundo* planum fecimus. Ex his vero iudicandum quoque eſt, vtrum Clemens Potamonicam vel Ammonianam philoſophiam ſecutus fuerit, quod nonnullis viris doctis placuit: vel an Clemens ante Ammonium hanc philoſophandi viam iam ingreſſus, probet, ſectam Eclecticam ſeculi tertii initiis, quibus eam condidiſſe dicitur Ammonius, vetuſtiorem eſſe, quod illi vrgent, qui Potamonem non circa finem ſecundi, et initia tertii ſeculi, vixiſſe, ſed Auguſti temporibus floruiſſe, Suidam ſecuti, contendunt? Prius et nobis [h] olim placuit, cum non prorſus temporum ſeries repugnet, vt Clemens

c) EVSEB. l. c. L. V. c. 10.
d) PHOTIVS l. c.
e) L. l. c. 5. p. 33. ſeqq. L. IV. c. 3. p. 457. ſeqq.
f) Bibl. vniu. T. X. p. 193. Epiſt. crit. l. p. 17.
g) Loca cumulauit BALTVS c. 4. p. 450.
h) In Germanico Hiſt. phil. op. T. IV. p. 1240.

Clemens Ammonium feculo exſpirante audiuiſſe dici queat. Re tamen paulo curatius conſiderata hanc coniecturam dimittendam eſſe putamus, cum notae illae characteriſticae, quae ſectariam Potamonis, vel potius Ammonii philoſophiam diſtinguunt, in Clemente Alexandrino non inueniantur omnes, licet et nomen et res iſtius electiuae philoſophiae apud Clementem inueniatur. Neque tamen ideo aetatem Eclecticae ſectae, ipſiusque Potamonis antiquiorem faciendam eſſe cenſemus, nec id ex Clementis exemplo ſequitur, immo nec ea exempla euincunt, quae ſeculo I. ἐκλέξιν iam obtinuiſſe probant, quale eſt Ammonii, praeceptoris Plutarchi. Non enim confundenda eſt iſta ſyncretiſtica philoſophandi methodus cum ſtudio Potamonis et Ammonii, eam ad certam ſectae formam reuocandi. Nempe iam ante eam aetatem, qua vixiſſe Potamonem viri docti ſtatuunt, eiusmodi Syncretiſmum Alexandriae obtinuiſſe, ea luculenter probant, quae de philoſophia Aegyptiaca in *ſuperiore Tomo* diximus, vnumque Philonis eius antiquitatem laudantis exemplum luculenter probat. Placuiſſe autem hanc philoſophandi viam pleriſque ingeniis exercitatioribus et ſectarum inſomnia ridentibus, et per vniuerſi orbis Romani latitudinem paſſim inualuiſſe, ſuo quoque loco diximus. Quae cum more et conſuetudine Alexandrini populi in hac potiſſimum Muſarum ſede tandem in eam licentiam degenerarent, vt nouam quilibet viam conſarcinandi ſpecioſo Eclecticae philoſophiae titulo ac iure, diuerſiſſimas philoſophorum et Graecorum et Barbarorum opiniones ingrederetur, ſicque innumerae eſſent inter Alexandrinos philoſophos litigationes et diſſenſiones, ad certam demum formam ſectaeque habitum reuocare annisus eſt Potamo, eiusque exemplo, Ammonius, ampliores ſibi in eo negotio limites conſtituens. Quae ſi accurate quis ſecum reputet, intelliget inde, potuiſſe Clementem philoſophiam Eclecticam ſequi profiterique, quamuis eam ob temporis rationem a Potamone et Ammonio non didiciſſet. Hi enim philoſophiae Graecanicae, maxime Platonicae, reliqua doctrinae genera adaptabant, et eius nomine et auctoritate iſtum Syncretiſmum inſtituebant, ſic vt Ammonius ipſam Chriſtianam doctrinam expilando, Platonicum ſyſtema inde refingeret. Clemens vero contrarium inſtituens, Platonica, Stoica, Orientalia dogmata ad Chriſtianam fidem transtulit, et philoſophiam ex his quandam ſanctiorem et diuiniorem excogitauit, ductus communi patrum illius ſeculi praeiudicio, eſſe haec dogmata veſtigia manifeſtationis per λόγον gentilibus factae, et ex parte quoque veteris traditionis reliquias, et hoc ideo nomine Chriſtianis eſſe vindicanda, iisque rite adhibitis gentiles ad Chriſtianam religionem poſſe perduci. Quod pluribus locis [i] ſatis luculenter profeſſus eſt, eiusque ea de re loca nonnulla ſuperiori capite iam adduximus, quibus alia, ne nimis longi ſimus, non addimus. Ipſe vero Clemens eo docendi genere, quod ſibi elegit, rem hanc in ſcriptis ſuis probauit abundantiſſime.

i) Luculenter ea de re diſſerit. Stromat. L. I. p. 313. ſeqq.

ſime. Cum enim hanc Eclecticam philoſophandi rationem non Alexandriam modo, ſed et omnem fere orbem literatum atque philoſophicum, occupaſſe cerneret, multaque paſſim adduci videret, quibus commendari poſſe gentilibus philoſophis Chriſtianam religionem credebat, eandem viam ſibi ingrediendam ſtatuit, vt rem Chriſtianam iuuaret. Magna itaque, qua pollebat lectionis copia ex omnium fere gentilium ſcriptorum, et Barbarorum et Graecorum libris et fragmentis, ea in ſyllogen collegit, quae ad confirmandam veritatem ſanctiſſimae fidei Chriſtianae facere poſſe ſperauerat. Hinc enatum doctiſſimum *Stromatum* ſiue *Collectaneorum* opus, cui hoc ſtragularum variarum nomen indidit, quod *continere debebant admixtam veritatem philoſophiae decretis, vel potius coopertam atque abſconſam, ſicut teſta operitur id, quod eſt in nuce eſculentum* [k]. His Collectaneis catechumenos praeparari poſſe ſperabat, vt faciliores veritatibus diuinorum myſteriorum aures praeberent. Diſerte enim ſcribit [l]: *Varia ac multiplex doctrina et varie probat id, quod adducitur, et catechumenis admirationem afferens ea, quae ſunt praecipua, dogmata, ad eorum, qui audiunt, perſuaſionem et ad veritatem conſtituit.* Hunc vero finem vt obtineret, et auctoritatem atque aditum ſibi in gentilium animis pararet, methodum quoque, quae magna veneratione Alexandriae recepta erat, adhibuit myſtagogicam, Chriſtiana dogmata, quantum poſſet, optima ita ratione commendaturus. Scripſit itaque triplex opus, *Protrepticum*, *Paedagogum* et *Stromata*, de quibus eleganter obſeruatum praeſtantiſſimo DANIELI HEINSIO [m], *in his, quemadmodum in multis aliis* Πυθαγόρειόν τε καὶ μυστηριώδην *eſſe Clementem. Primum enim librum eſſe* ἀποκάθαρσιν, *ſecundum* μύησίν τε καὶ κατήχησιν, *tertium* ἐποπτικὸν *ſiue* ἐποπτείαν. *Nam in primo, qui futuri Chriſtiani ſint, purgari, in ſecundo, factos iam initiari, in tertio ad ſacra maxima, ſupremamque Dei admitti notitiam et aeternam contemplationem.* Quod recte et ſcopo Clementis conuenienter dictum eſſe, ex luculentis aliquot eius locis euinci poteſt. De *paedagogon enim* ait: *Eum verſari in iis, quae ſint agenda praecipiendis, et prohibendis iis, quae ſunt contraria; eſſe autem alterum genus ſermonis cuius ſit inſtitutum docere, quod quidem ſit ſubtile et ſpirituale, et accuratam tractandi rationem ſequatur et in arcanis contemplandis myſteriis verſetur. Quae myſteria tandem eo dicit* [o] *collineare omnia, vt mens, quae ſit munda et ab omni vitio libera apta fiat ad poteſtatem Dei ſuſcipiendam, cum diuina in eo aſſurgat imago.* Placuiſſe vero Clementi hanc methodum, vt myſteria haec non niſi praeparatis panderet, nemo mirabitur, qui nouit, eam et inter gentiles, maxime in Aegypto obtinuiſſe, et in Eccleſia quoque hanc arcani diſciplinam ob varias cauſſas fuiſſe adhibitam. Cui ideo inſtare voluit Clemens,

vt

k) L. I. p. 278. l) pag. 279. n) L. I. c. 3. p. 83.
m) In limine notarum in Clementem. o) L. III. Stromat. p. 443.

vt eo feliciorem laetioremque domino messem colligeret. Quem finem scopumque laborum Clementis laudabilem in se esse, neque vituperandam eo magis fatendum est, quo magis omnem, quam possidebat eruditionem, emolumento Ecclesiae obtulit. Verum et seculi sui, et suomet vitio optime cogitata nonnunquam pessime ceciderunt. Nam et infaustus ille Syncretismus, qui animum Clementis totum occupauerat, bona omnia corrumpebat, et doctorem eruditissimum praeiudiciis ingentibus replendo, diuitem, quam ille pollicebatur, messem infelici lolio et sterilibus supprimebat auenis: et ipse Clemens tanti oneri impar multoties non sine detrimento caussae Christianae labebatur. Suffocauerat vir eruditissimus immensae lectionis copia iudicium, vt et ad accuratas rationis leges minus attenderet, et illas debito loco non adhiberet. Cuius plurima exempla post se reliquit doctor cetera praestantissimus. Inter quae eminet, quod libris suppotititiis et antiquitatem atque nomina summorum in ciuitate Dei virorum nefario haereticorum ausu mentientibus fidem adhibuerit, quales isto tempore non minus, quam vermium γεννήματα veris auspiciis, excusos fuisse innumeros, constat. Malumus hoc loco famae memoriaeque tanti viri consulere, hanceque inaduertentiam iudicii defectui et incogitantiae tribuere, quam malam eius fidem accusando statuere, secutum eum fuisse regulas Alexandrinorum, ne a Christianis quidem reiectas, piaque fraude aduersus religionis Christianae hostes pugnare licitum putasse [p]. Rem tamen ipsam nemo negauerit, qui non animum ex lectione Clementis retulerit plane hospitem. Cuius vt exemplum vnum alterumque adiiciamus, ecce ad *Praedicationem Petri et Pauli* prouocat [q], quem foetum adulterinum esse, iam monuit B. HIERONYMVS [r]. Eadem ratione Aristobuli, Aristaei aliorumque ὑποβολιμαῖα pro genuinis admittit, hocque fundamento Θεοπνευςίαν versionis LXXviralis stabilit, vt alia in praesentia taceamus, quae iam olim in eo reprehendit Eusebius [r]. Quae quidem doctori de re Christiana bene mereri cupienti forte condonanda, excusanda vero minime sunt, cum periculum haud leue alant. Aliud vero exemplum, iudicii acumen a praeiudiciis liberum Clementem non attulisse, est, quod systemata philosophorum gentilium perperam explicuerit, cum ad πρῶτα ψεύδη non satis attenderet, et ex principiis suppositis splendida effata explicare, et genuinum iis sensum reddere negligeret. Qua in re tam grauiter lapsus est Clemens, suamque incogitantiam et praecipitantiam ita prodidit, vt nec in doctrina Christiana interpretanda iustum semper modum sequeretur. Exempla, qui volunt, plurima in scriptis Clementis offendent. Nos breuitatis caussa vno fidem dictis faciemus. Vrget Clemens [s], *conspirare Platonem cum Mose, mundum*

p) Velimus tamen expendi locum Strom. L. VII. p. 730 D.

q) Strom. L. VI. p. 636. conf. FABRIC. Cod. Apocryph. N. T. p. 797.

r) De Scr. Eccl. c. I, p. 19.

r) Conf. RICH. MONTACVTIVS Orig. Eccl. L. II. p. 52. FABRICIVS Bibl. Graec. Vol. V p. 112.

s) Strom. L. V. p 592.

mundum genitum dicente. Id inde probat, *quod Plato affirmauerit, mundum ortum esse,* (γεγονέναι) *vt qui coeperit ab aliquo principio, idque eo quoque prodere Platonem, quando Deum conditorem et patrem vniuersi vocet. Ita enim eum declarauisse, mundum non solum genitum, sed etiam ex se ipso genitum esse, tanquam ex patre filium etc.* Quae quam grauiter impingant in veritatem, et peregrinos sensus affingant et Platonis et Mosis systemati, vtriusque non ignari manibus palpant. Mosi enim impium dogma de generatione mundi ex Deo tanquam filii ex patre tribuit, et quod sit discrimen inter γίνεσθαι ἐπὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκ τοῦ Θεοῦ, et inter ὑποστῆναι ἐκ μὴ ὄντος, quae satis imperite coniungit, non obseruat. Platoni vero eam opinionem assignat, quae nunquam ei in mentem venit. Ille enim quamuis mundum intelligibilem, in Deo poneret, mundum tamen sensibilem non ex Deo, sed ex materia praeexistente factum, et ex inordinato eius fluxu in ordinem redactum statuit, quod ab eo sensu, quem Clemens Platoni tribuit, plurimum differt. Neque tamen magnopere mirandum, ita Clementem lapsum fuisse, notum enim, talia syncretisticam philosophiam sequentibus saepissime euenire, et accidere multoties, vt genuinos systematum sensus peruertant. Ita enim in hoc quoque argumento factum. Cum enim Plato, Aristoteles et Stoici cum Christianis placitis essent conflandi in vnum doctrinae corpus, necessario mutandus erat systematis sensus, et principio duplici reiecto emanatiuum surrogandum, sicque statuendum, mundum ex Deo, vt filium ex patre, genitum esse, adeoque non materiae aeternae, sed Deo ἐκ μὴ ὄντι, id est, nulla praeexistente externa materia eum ex se producenti tribuendum esse. Quem foetum adulterinum, Clementis aetate iam natum et formatum, lambisse et ornauisse Ammonii scholam, excogitataque distinctione inter mundum ὑπερκόσμιον et ἐγκόσμιον Syncretismo huic magis aptum reddidisse, suo iam loco diligenter ostensum est. Alia ex Clemente exempla huius generis plurima, quibus, confundisse eum verum systematum et dogmatum sensum, probari potest, in praesentia breuitatis caussa praeterimus, locaque Clementis quaedam in fine paginae adiicimus [w], vt Lectoris diligentia ea intueri queat. Non vero hoc solo modo peccauit Clemens, sed in eo quoque potissimum lapsus est, quod Pythagorico-Platonica et Stoica pro Christianis haberet, et ciuibus suis obtruderet. Ex eo enim larga errorum messis Clementi enata est, quam negare, et Platonismum atque Stoicismum Clementis in dubium vocare velle, idem est, ac contra solem loqui. Quod vt manifestis exemplis probemus, et quam parum sibi doctores ecclesiastici ea in re cauerint, imprimis illi, qui Alexandriae philosophiam vel didicerunt, vel docuerunt, pauca quaedam eius rei afferemus specimina. *Libro sexto Stromatum* [x] haec praecipit CLEMENS: *Gnosticum, id est, perfectae cognitionis participem talem esse, vt in eum illae solae passiones siue affectio-*

w) Strom. L. V. loc. cit. p. 593. 594. 595. x) p. 649.

affectiones cadant, quae oriuntur, vt corpus maneat, nempe fames, sitis, et similia, ita vero Saluatorem passionis omnis expertem fuisse, vt quem nullus subiret motus affectionis, neque voluptas, neque dolor, similique ratione apostolos cum iram et metum et cupiditatem per dominicam doctrinam ex vberiori quadam γνώσει superassent, ne ea quidem, quae videntur bona, ex iis, quae passionem inferunt motionibus suscepisse, vt qui propter firmum quendam et stabilem statum mentis nihil penitus mutarentur, sed in exercitationis habitu semper manentes, alieni ab alteratione post domini quidem resurrectionem. Nam etsi ea, quae prius dicta sunt, si cum ratione, fiant, aliquis bona esse accipiat; at in perfecto quidem certe non sunt admittenda, qui neque habet εὐθυμίαν. Erroneum hoc et insulsum dogma esse, quod non tantum a naturae humanae indole, sed etiam a natura Christianismi, immo ab ipso saluberrimo salutis per passionem Seruatoris praestitae negotio vehementer abhorreat, intelligent, qui elementa diuinioris doctrinae norunt. Verum hunc errorem ex Stoica philosophia manasse, quae in sapiente perfecto ἀπάθειαν tantopere commendauit, πολυθρύλλητον est, et in vulgus notum, et ex hac impura lacuna ista deliria hausit Clemens. Quem cum contra Clericum ab obiecta gentilis philosophiae sacris Christianorum placitis intrusae labe vindicare vellet BALTVS [y], non habuit quod regereret, sed sicco tantum naeuum pede praeteriit. Alter vero, qui pro patribus defendendis prodiit velitarius miles REMIGIVS CEILLIERIVS [z], anxie ex Clemente corrasit loca quaedam, quibus demonstrari posse credidit, Clementem hanc Stoicorum ἀπάθειαν nullo colore pingendam excusandamque improbauisse. Quod vbi etiam concederetur, id vnum euinceret, Clementem sibi ipsi non constitisse: recte vero consideratum docet, loqui Clementem aut de perfecta Dei similitudine, aut de affectibus naturalibus, et ad illam assequendam ἀπάθειαν postulauisse, hos vero Gnostico concessisse; id quod erudite demonstratum IO. BARBAYRACIO [a]. Alterum Stoicismi a Clemente adamati exemplum exhibent paradoxa ad Stoicorum mentem moremque formata, e. g. solum sapientem, i. e. Christianum diuitem esse, et quae his sunt similia, a laudato viro [b] accurate quoque obseruata. Platonica vero dogmata Clementi non minus placuisse, omnes eius libri, immo fere paginae ostendunt, et in praecedenti capite illustria quaedam Clementis loca adducta sunt, ex quibus constat, quanti Platonem Clemens fecerit. Cui argumento tamen prolixe immorari locus non patitur, adeunda vero CLERICI [c] diligentia, quem acute magis quam solide refutare aggressus est BALTVS, satis acerbe aduersarium traducens. Qua de re Lectoris

y) Defens. Patr. p. 436.
z) Apologie des St. Peres p. 64. seqq.
a) loc. cit. c. V. §. 46. p. 63. seqq. conf. CLERIC. Ep. Crit. I. p. 18. Otium Vindel. Mel. I. p. 114.
b) l. c. §. 28. p. 54. seq.
c) ll. cc.

ctoris arbitrium exposcimus, loca vero ea tantum allegamus, et ad ea dogmata a Clemente tradita prouocamus, quae a Platonismi labe liberare velle, idem est ac laterem lauare, vel Aethiopem dealbare. Statuit enim [d]: Mundum ex Deo genitum, velut ex patre filium; dari duos mundos sensibilem et intelligibilem [e], angelos ad gubernationem populorum diuisos esse, et per inferiores angelos Graecos sapientiam accepisse [f]. Esse angelis corpora, adeoque libidine inquinari potuisse, hacque ex caussa lapsos fuisse [g]. Esse in homine duas animas rationalem et irrationalem [h]; perfectum hominem in idearum contemplatione viuere Deum inter homines: pasci animas philosophia Graecorum [i], abstinendum esse Gnostico perfectioni inhianti a carnis esu [k]; inesse astris animam rationalem [l], etc. Talia in Clemente fere innumera occurrunt, quae Platonica esse, non nisi ille negat, qui, quid Platonicum sit, ignorat. Dudum hos Clementis naeuos viderunt et reprehenderunt veteres et imprimis acutissimus PHOTIVS [m], qui ex *hypotyposeon* libris hodie deperditis (ex quibus fragmenta tamen Theodoto tributa hodie superesse nonnullis creduntur,) hos imprimis errores atro carbone notauit: *Materiam esse aeternam, et ideas veluti certis decretis induci. Filium quoque in rebus creatis esse, esseque animarum migrationes, multosque ante Adamum mundos fuisse. Angelos cum foeminis congressos liberos procreasse, duo esse verba patris, quorum vnum Deus sit, alterum vis quaedam et potestas Deo tanquam a verbo profluens, mens effecta, quae hominum animos inuaserit.* Quae placita Gnosticis, Valentinianis, Aegyptiacisque valde affinia esse, ex vtrorumque comparatione manifestum est. Coniicit tamen Photius, possibile esse, vt alius nugator quidam eius personam induens talia scripserit. Quae in excusationem Clementis conuertunt CAVEVS [n] et BALTVS [o], in eius accusationem CLERICVS [p]. Nobis de his erroribus Clementi tributis operose disquirere non licet, fatemur tamen, valde suspectum esse Alexandrinum doctorem, eo quod illi errores omnes Aegyptiaca dogmata redoleant, et in genuinis Clementis scriptis loca occurrant, quae eadem fere ratione praecipiunt. Tradit enim: Materiam esse ex Deo genitam [q]; idearum doctrinam accepisse Platonem a Mose [r]; esse λόγον imaginem patris, vt est homo imago verbi [s]; progressum fuisse ex Deo λόγον propter creationem [t]; transmigrationem esse vetus dogma Aegyptiorum, ex quo probari possit, multa gentes ab Hebraeis accepisse [u]; angelos propter incontientiam ex coelo pulsos esse [x]. Quae omnia vt indubitatis Clementis verbis

d) Strom. L. V. p. 592.
e) Ibid. p. 593.
f) L. VII. p. 702.
g) Paedagog. L. III. c. 2. p. 222. L. I. c. 6.
h) Stromat. L. VI. p. 648.
i) L. I. p. 272. k) L. VII. p. 718.
l) In Eclogis. m) Cod. CIX. p. 154.
n) Vit. PP. Vol. I. p. 119.
o) loc. cit.
p) loc. cit. p. 10. conf. quos nominat ITTIG. sel. cap. H. E. Sel. II. c. 3. §. 10. p. 231.
q) Strom. L. V. p. 592. r) p. 583.
s) Admonit. ad Gent. p. 62.
t) Strom. L. V. p. 553.
u) L. VI. p. 633.
x) Paedagog. L. III. p. 222.

verbis docentur, ita iis, quos Photius traducit, erroribus valde sunt affinia, et nullo colore excusari, vel aliis Clementis locis, quibus magis sobrie nonnunquam locutus est, detorqueri, more Balto recepto possunt. Placet itaque illustrissimi HVETII [y] candor, fatentis, Clementem pigmento Academico caussam Christi haud raro illustrare studuisse, et de filio Dei, angelisque animarum in corpora demissarum custodibus ignota sacris literis tradidisse. Talis cum fuerit Clemens, qui summa auctoritate Alexandriae gaudebat, multosque habebat discipulos, facili coniectura assequi licet, quos fructus eius schola produxerit. Ex qua cum prodierit Origenes, ille malum hoc ad iustam maturitatem perduxit, et ex Clementis schola in Ammonii subsellia traductus nouam pristinae corruptioni faciem induxit. Id quod ex dicendis constabit, vbi de philosophia eorum PP. agendum est, qui post conditam Ammonii et Plotini scholam, conformatamque certo et definito systemate philosophiam Alexandrinam vixerunt, et innumera in rempublicam Christianam mala induxerunt.

§. XI. Prima haec doctorum ecclesiasticorum classis est [z], qui philosophiam peculiari ratione scopoque attigerunt, illi nempe, qui ante conditam sectam Eclecticam, siue Ammonio-Plotinianam vixerunt, vagumque illud nulloque certo systemate definitum Eclecticae philosophiae genus sectati sunt. Alteram classem constituit illa doctorum series, quae exorta est condito nouo et suis legibus circumscripto Eclecticae philosophiae genere, quod omnibus pene religionibus et opinionibus, ne Christiana quidem excepta, adaptatum est, et syncretisticam illam theologiam et philosophiam, quae ab aliquot seculis in Aegypto Asiaque iam obtinuerat, in certam formam redegit, licentiaeque consuendi quaecunque placerent, nouum et definitum doctrinae genus opposuit. Ammonium Potamonis consiliis inductum reformationem hanc suscepisse, prolixa narratione *Tomo secundo* exposuimus, quae heic omnino repetenda est: locus enim non patitur, ea hic quoque apponere, sine quibus tamen illa philosophandi ratio, quam plurimi patres a seculo tertio medio ad scholasticae vsque philosophiae origines secuti sunt, intelligi non potest. Habuit autem Ammonius, qui a Christianis ad gentiles transgressus est, et auctoritatem sibi summam apud Alexandrinos comparauit [a] discipulos non gentiles modo, sed Christianos quoque, et in his Origenem, ab alio Origene, Ammonii discipulo, gentili homine, diuersum, vt *Tomo secundo* iam monuimus. Qui cum omnibus naturae muneribus instructissimus, hanc nouam philosophiam ab Ammonio didicisset, eruditione sibi acquisita, quantum fieri poterat, maxima, nouam disciplinam in ciuitatem Christianam introduxit, eamque sacris dogmatibus secundum institutum Alexan- drinae

Philosophia patrum post conditam sectam Eclecticam.

Ammonii philosophia ab Origene in Ecclesiam introducta.

y) Origen L. II. c. 1. q. 4. p. 27.
z) Conferenda quae huius capitis §. I. diximus.
a) Conf. HIEROCLES de Prouid. apud PHOTIVM Cod. CCXIV. p. 283.

drinae philosophiae (quo nomine supra eam ab aliis philosophandi generibus distinximus, et porro quoque distinguemus,) attemperauit. Qua re cum auctoritate summa valeret, et eruditionis ac sanctitatis opinione vehementer in Orientali Ecclesia commendaretur, multos sibi conciliauit fautores, multos nactus est discipulos. Qui vbi hanc nouam philosophiae speciem sacris dogmatibus accommodatam propagauissent, sicque inualescerent insigniter Origenis asseclae, magni inde motus inter Origenianos et alios ab eius placitis abhorrentes exorti sunt, de quibus tamen heic nihil ob limites nobis positos dici potest, sed annales ecclesiastici consulendi sunt. Quamuis autem plurimi a nouis placitis dissentirent, damnarentque incauta, quae in Ecclesiam malo exemplo inuexit Origenes dogmata, infausto tamen sidere factum est, vt non satis pestem illam pernoscerent, multaque pro innocuis haberent et puris, quae latentis veneni semina, impurasque opiniones produnt. Nouam itaque philosophiae PP. periodum ab Origene merito auspicamur, eius historiam dogmaticam ita enarraturi, vt, quod ad nostrum institutum pertinet, diligenter afferatur, reliqua quae ad historiam literariam tanti viri pernoscendam faciunt, omittantur, quae ab aliis diligenter enarrata sunt. Consuli autem debent praeter Eusebium GREGORII THAVMATVRGI *Panegyricus* [b], praeceptoris honori dictus, qui plurima scopo nostro inseruientia attulit, quae alibi frustra quaeruntur, quaeque statum philosophiae in Ecclesia Christiana seculo tertio mirifice illustrant. Inter recentiores vero maxime commendanda est praestantissimae eruditionis viri, magnique, dum viueret Galliae suae ornamenti PETRI DANIELIS HVETII industria, qui vt multiiuga eruditione et lectionis copia, veterisque doctrinae cognitione mire pollebat, ita de Origenis historia et literaria et dogmatica omnium optime meruit [c], inque ea et accurationem et candorem attulit eum, quem argumenti dignitas postulabat, et quo veri fontes recte detexit. Alios, qui in hoc stadio cucurrerunt, hoc loco praetermittimus [d], et ipsa simul Origenis scripta, noua et splendida editione vulgatiora facta, consuli, praecipue vero variae et diffusae eruditionis opus contra Celsum euolui cupimus, vt rectum de Origene iudicium fieri possit.

Origenis philosophia. §. XII. Magna eruditionis fama inclaruit ORIGENES, cui inexpugnabilis industria et improbus labor, inque perferendis studiorum aerumnarumque molestiis patientia, Adamantini nomen comparauit [e], quo

b) Eum non malo consilio subiunxit ORIGENIS Libris contra Celsum D. HOESCHELIVS, omisit autem IO. SPENCERVS, surrogata eius philocalia.

c) In Dissertationibus de vita et doctrina Origenis, quas sub Origenianorum nomine eius Comm. exegeticis a se editis praemisit.

d) Diligenter eos enarrauit FABRICIVS Bibl. Graec. Vol. V. p. 237. Maxime huc vero referri debet PAGANINI GAVDENTII Diss. de comparatione dogmatum Origenis, cum dogmatibus Platonis Flor. 1639. subiuncta eius salebris Tertullianis. Quam tamen videre hactenus non licuit, nec diffitemur, parum nobis fiduciae in Gaudentio esse, quem in philosophica historia exiguum iudicium attulisse, eius liber de philosophia Romanorum satis superque loquitur.

e) Adamantini nomen ipsum sibi tribuisse Origenem EPIPHANIVS Haer. LXIV. c. 73. p. 603. tradit, quod tamen alienum prorsus est a laudatissima

quo ab aliis huius nominis distinguitur. Patre is natus Leonida, viro literarum non ignaro, mature ab eo, teste EVSEBIO [f], tum ad sacrarum literarum studium, tum ad profanae eruditionis, et praecipue Graecanicam encyclopaediam, more illius temporis, per orbem Romanum recepto, adductus est. Paulo vero annis maturior in scholam Alexandrinorum catecheticam missus est, in qua magna tum nominis celebritate docuit, Clemens Alexandrinus [g]. Qui cum eam potissimum philosophiae Alexandrinae vtilitatem commendaret, qua ex variis opinionibus collectis vnum doctrinae genus conficitur, idque ad praeparandos animos adhibetur, vt eo largiores aures Christianae veritati praeberent, eandem versandi circa philosophiam exotericam rationem discipulus quoque hausit, hocque modo Syncretismi studium imbibit. Quod cum diu multumque inter Alexandrinos iam regnasset, et praestantissima ingenia corrupisset, Christianis vero doctoribus ob eximiam, quam sperabant ad attrahendos et praeparandos gentilium animos, vtilitatem se commendauisset, a tantae auctoritatis praeceptore discipulo traditum totque exemplis illustrium virorum comprobatum non potuit non vehementer occupare Origenis animum. Qui cum et sacras et profanas literas a Clemente doceretur, eandem cum praeceptore viam, quam in antecedentibus fuse delineauimus, puer adhuc ingressus est. Cum autem in constituendo certo Eclecticae philosophiae genere, quam suis commendauisse discipulis Clementem supra demonstrauimus, catecheta Alexandrinus, sacris potissimum laboribus intentus, industriam peculiarem non posuisset, exorto in Ammonio nouam tunc sectam Syncretisticam moliente sole philosophico, Origenes totus philosophiae amore raptus ad eius iubar, quod incauti perstrinxit oculos, conuersus est, eique, teste EVSEBIO, in disciplinam se tradidit [h]. Repetendum vero memoria est, qualem philosophandi methodum Ammonius ingressus sit? et ex suo loco dictis reuocandum in memoriam, hominem fanaticum, relictis quidem, quorum simplicitatem contemnebat, Christianorum dogmatibus ad philosophos gentiles defecisse, et conciliatis inter se vel confusis potius et in peregrinos sensus detortis Pythagoreorum, Stoicorum, Platonicorum et Aristotelicorum placitis nouum Graecanicae philosophiae systema condidisse, quod externa quidem facie Platonicum esset, re ipsa tamen omnibus se attemperaret. Neque vero his contentum Platonicam hanc philosophiam dudum iam ex Orientali philosophia reformatam et in alios prorsus, quam Plato tradidit, vultus transformatam, πανδοχεῖον opinionum et religionum tantum non omnium exceptis iis, quae atheae habebantur, constituisse, et vt defectionem a Christiana fide vel excusaret atque pingeret, vel aliis quoque

 commen-

tissima eius industria, ita vt fidem non mereatur Epiphanius, inuidia contra Origenem occupatus. Vnde magis verisimile est, nomen hoc ei haesisse vel ob eloquentiam, quod iudicat PHOTIVS Cod. CXVIII, vel ob studiorum industriam, vel ob aerumnarum patientiam. Inde etiam Hieronymo aliisque ad exemplum Didymi dictus est χαλκέντερος.

f) Hist. Eccl. L. VI. c. 3.

g) Ibid. c. 6.

h) c. 19. SVIDAS in Orig.

commendaret, nouum systema Christianis dogmatibus, quantumpote adaptauisse, sicque repurgatae atque reconciliatae diuina inspiratione philosophiae gloriam, teste Hierocle, sibi vindicauisse. Talis cum esset Ammonii disciplina, cogitari facile coniicique potest, quos sibi mutos doctores Origenes huius scholae discipulus elegerit, quosque auctores sibi legendos constituerit. Teste enim EVSEBIO [i], quem SVIDAS more suo satis confuse exscripsit, quanta potuit, diligentia Platonis, Numenii, Cronii, Apollophanis, Longini, Moderati, Nicomachi aliorumque Pythagoricorum et Platonicorum scripta legit, nec Stoicos, et inter hos Chaeremonem imprimis atque Cornutum contemsit, sed eorum opiniones eo, quemadmodum Ammoniana methodus postulabat, fine legit, vt, quae posset, cum Pythagorico-Platonicis in vnum systema confunderet. Testem eius rei adducit Eusebius quoque Porphyrium, quem in pueritia ad Origenem, eruditionis eius fama commotum confluxisse, in Porphyrii historia *Tomo secundo* narrauimus. Vbi tamen fides Porphyrio habenda non est, tradenti Origenem a parentibus gentilibus prognatum ad Christiana castra transfugisse. Aliud enim scriptores testantur ecclesiastici, vixque dubitandum est, quin Porphyrius seduci se passus sit a defectione Ammonii; quae cum sacra is Christianorum deseruisset (quamuis contrarium testetur Eusebius, duos inter se Ammonios confundens, vt suo loco euictum) habuissetque Origenem discipulum familiarem, Porphyrio persuasit, vt crederet, non frequentaturum fuisse discipulum Christianum hanc apostatae scholam, indeque coniecit, gentilem natum et educatum, gentilem quoque sibi philosophum praeceptorem elegisse, et postea demum ad Christianos defecisse: qua in re, vt dictum mire falsus est, cum suffecerit Origeni Clementis commendatio philosophiae Eclecticae, vt hunc praeceptorem, licet μεταθέμενον adiret, et philosophiam ab illo disceret. Sed nec audiendus est BARONIVS [k] fidem Eusebio denegans, Origenem Ammonii discipulum facienti, eo quod Ammonio fere aequalis aetate fuerit Origenes, et iam tum, cum Ammonius doceret, catechetae munus Origenes in schola Alexandrina susceperit, ante annum trigesimum publico iam officio admotus. Recte enim his opponitur, non insolens eo tempore fuisse, vt viri triginta annorum philosophiam discerent: quem morem in schola Eclectica obtinuisse, Plotini, Amelii, aliorumque exempla comprobant [l]. Praeterea confundit annalium scriptor, seductus ab Eusebio duos Ammonios Christianum et gentilem, et de illius temporibus loquitur, quod eum praeceptorem Origenis putaret. Ast distinguendum vtrumque esse, vel ex eo luculenter patet, quod philosophus fuerit ἄγραφος, Christianus inter ecclesiasticos scriptores numeretur. Gentilem autem Ammonium iam circa seculi a C. N. tertii initia floruisse, in eius vita demonstrauimus. Ex quo consequitur, potuisse Origenem iuuenem audire Ammonium, eumque

i) Hist. Eccl. ll. cc. k) Ann. T. II. ad an. 234. l) Conf. HVETIVS l. c. §. 6. p. 4.

eumque inter primos eius discipulos fuisse. Tanto igitur sub duce scientiarum ingressus stadium Origenes, per omnem disciplinarum campum impiger cucurrit: cumque naturae munificentia ingenium accepisset praestantissimum, multisque iudicandi et imaginandi viribus instructum et scientias, teste HIERONYMO [m] encyclopaediam Graecanicam constituentes, grammaticam, rhetoricam, musicam, arithmeticam, geometriam et dialecticam didicit, et omnium sectarum placita rimatus est, ita vt omnem philosophiam exacte teneret. Ita postquam animi facultates immensis diuitiis locupletauerat, ad docendum praeparatus, animum ad tradenda disciplinarum praecepta applicuit. Cui consilio eo magis obtemperare coactus est, quod patrem Leonidam martyrio coronatum amisisset. Ex eo enim tempore patris facultatibus in fiscum redactis, cum matronae cuiusdam Alexandrinae beneficiis nutriretur, vt matrem cum sex paruulis liberis aleret, ad tradenda iuuentuti grammaticae et philosophiae praecepta se accinxit [n]. Id quod euentum habuit laetissimum, multos illi discipulos conciliante eruditionis fama, ita vt non Christiani modo ab eo elegantiores discerent literas, sed et gentiles nonnulli atque haeretici profanas scientias ab eo haurirent, quem morem a quibusdam reprehensum peculiari epistola ipse defendit Origenes [o]. Qua priuata institutione eam sibi famam comparauit, vt vix annos natus XVIII. priuatae catechumenorum institutioni praeficeretur. Quibus laboribus dum magna industria inuigilat, et facultates eius augentur, et discipulorum crescit numerus. Vtroque tamen nimium aucto, tradendae grammaticae prouinciam reliquit, et vt de necessariis sumtibus sibi prouideret, libros magna cura scriptos vendidit. In schola autem catechetica per integrum fere diem teste EVSEBIO [p] docens, discipulos in duas partes diuisit, et praeparandos atque initiandos Heraclae, viro eloquentia valenti, et philosophiae non ignaro erudiendos tradidit, perfectiores suae institutioni seruauit, quam discipulorum distinctionem a Clemente praeceptore eum didicisse, et in hoc quoque momento se consuetudini philosophorum sui aeui attemperauisse, ex supra dictis intelligitur. Post praeceptoris Clementis ex hac vita discessum eruditissimo magistro non indoctior successor datus est discipulus, qui eodem, quo is inceperat, tramite ire perrexit. Cum enim plurimum prodesse philosophiam sacrae ciuitatis rebus, et Christianam doctrinam valde commendari illius praeparatione posse a Clemente edoctus crederet, ad eum finem magnam, qua praestabat, philosophiae Graecae pariter atque Barbaricae et antiquitatum cognitionem adhibuit, et, qua in re ipsa profana eruditio religionis Christianae caussam iuuaret, tanta eruditionis copia et lectionis vbertate demonstrauit, vt gentiles quoque in admirationem raperet, et de veritate Christianae doctrinae passim conuinceret, haereticos autem multos feliciter in viam reuocaret;

m) De Scr. Eccl. c. 54.
n) EVSEBIVS l. c. L. VI. c. 2.
o) Apud EVNDEM c. 20.
p) l. c. cit. c. 3.

uocaret; Cuius rei exempla allegant Plutarchum et Heraclam EVSEBIVS [q], et Ambrosium, hominem haereticum, EPIPHANIVS [r]. Eadem vero docendi ratione in discipulis quoque instituendis vsus est, quos magna doctrinae copia ita inescauit, vt dies noctesque ab eius ore penderent, et quod GREGORIVS [s] fatetur, tanquam statuae immobiles eius praeceptis audiendis inhaererent. Inde vero magnus discipulorum confluxus exortus est, inter quos feminas quoque eruditione Origenis illectas inter eius subsellia comparuisse veteres testantur [t]. Quam auditorum turbam et sacras profanasque literas fideliter docuit, et exemplo non philosophico modo, sed austero quoque, omnemque disciplinam Barbarorum rigidam superanti formauit. Cuius seueritatis exemplum esse potest, quod teste EVSEBIO [u] nec duas tunicas haberet, nec gestaret calceos, et ne carnis sibi cupiditates obstarent, virilitatem sibi ipse exscinderet. Ad quam insolitam austeritatem inepta praeceptorum Christi explicatio virum cetera acutum, sed praeiudiciis nimis impeditum, seduxit. Hoc itaque in loco munereque constitutus cum peculiare sibi doctrinae aedificium construxisset, adaptata scilicet philosophia Alexandrina ad mysteriorum Christianorum explicationem, id non Alexandriae modo, sed in Palaestina quoque, Syria, aliisque locis, (ad quae eum partim ecclesiastica, quae rogatus suscepit, negotia, partim seditiones domesticae et persecutiones gentilium, partim inuidia et fulmina Demetrii, episcopi Alexandrini, gloriae et eruditionis eius aemuli compulerunt, miraque ei fata et calamitates graues concitarunt,) docuit, multorumque motuum in Ecclesia excitatorum vel caussa, vel occasio extitit, et εὐφημίαις et δυσφημίαις illustris factus est. De quibus tamen omnibus hoc loco dicere nihil attinet, cum ad rerum ecclesiasticarum scriptores ea cura pertineat, qui plerique fuse res Origenis, vniuersam fere Ecclesiam commouentes enarrare solent [x]. Id vero notare postulat instituti ratio, Origenem iam in publico doctoris munere constitutum per Achaiam iter fecisse, et in eo itinere Athenas aliquantisper haerentem auditoria philosophorum ibi docentium adiisse, exque illorum ore praecepta philosophiae percepisse, de quo itinere videndi EPIPHANIVS [y] et NICETAS [z]. Quod occasionem dedit BARONIO [a], PETAVIO [b] et CAVEO [c], hanc moram Origenis Atheniensem ab eo itinere per Achaiam distinguendi, cuius meminit EVSEBIVS, quo sub Alexandro imperatore aetate et eruditione iam firmatus in Graeciam e Palaestina perrexit, Athenisque etiam commentarios in Ezechielem scripsit. Cuius tamen distinctionis caussam nullam videmus, cum et insolitus, quo philosophiam prosecutus est Origenes,

q) Hist. Eccles. L. VI. c. 2.
r) Haer. LXIV. c. 2. p. 526. conf. HVET. l. c. c. 2 §. 4. p. 10.
s) l. c.
t) EVSEB. l. c. c. 12.
u) l. c. c. 3.
x) Instar omnium erit HVETII l. c. diligentia.
y) Haeres. LXI. c. 1. p. 524.
z) Thes. orth. fid. L. IV. haer. 31.
a) Ad A. C. 232. n. 4.
b) Ad l. c. Epiph. T. II. p. 257.
c) l. c. c. 17.

genes, amor suadeat, eum iam adulta aetate et eruditione in hanc Musarum sedem, ex qua tot doctores Alexandrini prodierunt, delatum occasionem philosophos eius scholae celeberrimos ipsos audiendi non neglexisse, et consuetudo virorum doctorum fuerit, vt viri etiam in muneribus publicis constituti ad auditoria philosophorum accesserint, quod M. Aurelium imperatorem aliosque summos viros fecisse constat, et ab Origene quoque viro modestissimo et ambitionis ignaro factum quoque esse dubitandum non est [d]. Post lapsum, Alexandria exul Caesaream migrauit, et ibi ob summam, qua enitebat, eruditionem docendique peritiam magna cum aestimatione et honore apud omnes floruit, laetos se talem doctorem nactos esse, qualem illorum temporum ratio et eruditionis conditio postulabat. Scholas enim ibi aperiens, et profanae literaturae, imprimis philosophiae elementa, et sacras literas plurimis, qui ad eum conuolabant discipulis, indefessa tradidit industria.

Methodus docendi Origeniana.

§. XIII. Digna vero est, quae hic paucis exponatur, Origenis methodus, eo quod statum philosophiae literarium inter Christianos Orientales luculenter adumbret. Prolixe eam exposuit discipulus Origenis GREGORIVS [e], qui ea de re ita retulit: „Origenem ipsum cum fratre „amicitiae vinculis primo ita constrinxisse, vt a nexibus eius, nec si vo„luissent solui potuissent; ita vero captos tractauisse, vt bonus agricola „segnem aut nulla parte fertilem agrum incultum et neglectum, culturae„que impatientem; nempe, non modo, quae cunctorum oculis se offe„runt, et in superficie tantum videntur, animaduertisse, sed etiam effo„disse, intimaque interrogando, obiiciendo, et respondentes audiendo ten„tauisse. Quia enim deprehenderet nonnihil in illis haud commodum, sed „inutile atque inelaboratum, sarriuisse, inuertisse, potasse, mouisse omnia, „vniuersam denique artem ex se et accurationem adhibuisse, tandemque „eos ita subegisse, vt spinas et tribulos in totum exscinderet ac repurga„ret, elenchis et prohibitione eos incessando, idque admodum Socratice, „interdum etiam sermone eos supplantando. Id ab initio quidem non si„ne molestia atque difficultate ipsis accidisse, vt qui insuetis adhuc nec„dum rationem sequi edoctis doctrinas suas applicaret. Sed expurgando „tamen postquam idoneos eos tandem effecisset, et praeparasset, tempe„stiuam sementem fecisse, et iusto tempore reliquam accurationem, prout „cuique congrueret, peregisse. Sic congruo sermone, quicquid hebes et „spurium esset, in anima, acuentem et attenuantem subtilissimis rationalium „affectionum sermonibus et modis, qui ex primis illis simplicissimis euo„luti et frequentes varieque inter se versati, in arctissimum et ineuolubilem „quendam nexum abeunt, excitantes eos veluti sopitos, vt propositis inhae„reant perpetuo, nec recidant siue ob longitudinem, siue ob subtilitatem inter „discen-

d) Consentit HVETIVS l. c. c. 2. §. 10.

e) p. 10. edit. Hoesch.

„difcendum. Quantus itidem fit iudicii defectus, quanta temeritas, tum in „his qui adftipulantur fortuito oblatis, qualiacunque fuerint, licet emen-„tita: tum in iis, qui faepe contradicunt, etiamfi dicta cum veritate con-„fentiant. Adfuefecisse etiam eos non temere, atque vt cafus fert, tefti-„monia proiicere, iterumque renuere, id eft, modo affirmare, modo „negare idem, fed vt accurate examinentur non tantum manifefta, fed etiam „occulta. Multa enim illic effe opinabilia, et quae grauitatem prae fe fe-„rant, verbisque fpeciofis tanquam vera in aures noftras incurrant, cum „interim fuppurulenta fint et falfa: rurfus alia fint grauitatis plena, quae, „dum in verbis fide caffis infunt, ftatim tanquam incredenda repudientur, „poftea vero a peruestigantibus animumque attendentibus omnium veril-„fima exiftimentur. Hunc in modum eum, quod ad criticam animae „partem, quae in dictionibus et oratione verfatur, logicae illos erudi-„uiffe. Rurfus abiectionem animi, dum percellitur magnificentia miracu-„lisque et varietate, fapientia denique fumma operum in fabricatione „huius mundi, quae demiramur quidem, fed absque ratione, excitaffe et „erexiffe aliis difciplinis, nimirum phyficis, dum fingulas res perfpicue indi-„caret ac difcerneret. Et valde fapienter ad prima elementa eos duxiffe, ac „deinceps fermone cetera annectentem peragraffe totius mundi et cuius-„que partis naturam conuerfionemque multiplicem et vicisfitudinem re-„rum in mundo, donec perfpicua doctrina fua et rationibus de facra re-„rum omnium difpenfatione ac natura inculpabili ipfos eo prouexerit, „vt loco bruti, rationale in animis fuis vinculum defigeret. Ita quoque „eos Mathemata, geometriam, et aftronomiam edocuiffe et tanquam „per fcalas quafdam ad coelum pertingentibus, adque fuprema vsque eue-„ctis permeabile ipfis coelum ad vtrumque μάθημα feciffe. Immo et tali „ratione, quae fummus apex omnium fint, quorumque cauffa vel maxi-„me philofophicum ftudiorum genus excolatur, diuinas nempe virtutes, „quae in moribus verfantur, docuiffe. Haecque omnia verbis fuauiter „lenientibus et fapientia refertis, nec minus tam neceffariis, quam quae „maxime, de moribus ipforum vitaeque inftitutione laboriofe peregiffe. Im-„mo non verbis duntaxat, fed iam etiam factis ipfis modo quodam impetus „ipforum gubernauiffe, et non verbis tantum virtutes ipfis explicuiffe, fed „potius ad officia ipfa eos inuitaffe, idque plus factis, quam dictis. „Hunc vero, ita pergit GREGORIVS [f], primum et folum fe induxiffe, vt „Graecorum philofophiam ftudio philofophico complecteretur, et princi-„pem fe verbis inftigaffe ad philofophandum, et operibus inftigationem „verborum anteuertiffe, non verba folum praemeditata recitantem, fed nec „recitare dignatum, nifi mente fincera, et quae recitata in actum perdu-„cere contenderet. Ita iuftitiae praxin vrfiffe, propria agere, prudentiae, fe „ipfum cognofcere, temperantiae, prudentiam conferuare, fortitudinis, „in his virtutum actionibus perfiftere, nec relabi, et poft cetera omnia pie-

„tatis,

f) Panegyr. in Origen. p. 17

„tatis, quae principium et finis ſit omnium virtutum. Ita philoſophia „excultos ad theologiam demum traduxiſſe, cauendo ne ſermones de „Deo ediſcentes alicubi in periculum incurrerent. Namque ita philoſo- „phandum cenſuiſſe, vt omnia veterum monumenta, quaecunque a phi- „loſophis aut hymnodis elaborata ſunt, qua fieri poſſet, ſedulitate, nihil „amandantes aut repudiantes, quod iudicio nondum inſtructi eſſent, le- „gerent, exceptis, quae atheorum eſſent, qui etiam humanis ſimul no- „tionibus veluti praecipites deiecti Deum aut prouidentiam eſſe negant. „Reliquos vero omnes verſandos eſſe, ac quaſi colloquii cauſſa acceden- „dos, ſed tamen ne vnum aliquod genus aut dogma philoſophicum prae- „cipuo honore dignarentur, aut plane reiicerent, ſiue Graecum eſſet ſiue „barbarum, ſed omnia audirent; multisque verbis ſectariae philoſophiae „damna et irrationalem modum expoſuiſſe; quibus ne in praeceps detru- „derentur, neque idem experirentur, quod vulgus. Origenem ipſos „non ad vnam quampiam ex philoſophicis diſciplinis duxiſſe, neque vo- „luiſſe, vt illorum veſtigiis inſiſterent, ſed ad omnes illos amandauiſſe, „nullum dogma Graecum eos intentatum relinquere cupientem, ipſum „etiam praeuium manu quaſi ducendo quicquid in ſingulis philoſophis vti- „le eſſet, et verum, decerpentem ipſis propoſuiſſe, quaecunque autem fal- „ſa ſegregata abdicauiſſe. In iis autem quae ad pietatem proprie perti- „nent, ne vlli mentem attenderent, conſuluiſſe, ſed Deo ſoli eiusque pro- „phetis adiungendum eſſe animum: Ipſum autem interea quicquid caligi- „noſum et aenigmaticum eſſet, fuiſſe interpretatum et declarauiſſe. Et hac „quidem methodo adhibita, non ſine magnificis praeceptoris laudibus „fatetur, nihil abditum et occultum, nihil inacceſſum ipſis fuiſſe, ſed „omnem doctrinam ipſis cognoſcere licuiſſe, barbaram et Graecam, my- „ſteriis abſtruſiorem et ciuili captui magis expoſitam, diuinam denique „et humanam, ita vt omnia perluſtrandi et perſcrutandi cunctisque ſe ex- „ſatiandi ac fruendi animi bonis largiſſima eſſet copia, ſeu priſcum veri- „tatis documentum, ſeu aliter etiam id genus quiſpiam nominauerit.“ Hactenus Gregorius, qui haec omnia more Origeniano prolixis verbo- rum ambagibus exponit, et coloribus artis rhetoricae pingit, quae apud ipſum legiſſe, elegantioris dictionis ſtudioſos non poenitebit. Prudenter in hoc docendi diſcendique ſtadio conſtituta eſſe plurima, ſi per ſe intel- ligantur, cordatus quilibet ſponte fatebitur; ſi vero ad ea referantur, quae ſupra de communi PP. maxime ex ſcholis Alexandrinis progreſſorum praeiudicio deque ſcopo fineque philoſophiae illius Eclecticae vel Syncreti- ſticae potius, diſſeruimus, patebit quoque optime cogitata non potuiſſe non peſſime cadere, eo quod illud philoſophandi genus, quod Alexan- dria ſuppeditabat, et definiebat, pro illa vera rectaque via haberetur, qua mediante iſta ἐκλέξει ad diuiniores veritates peruenire quis poſſet. Qua opinione cum ſchola Origenis fuerit occupata, mirum non eſt, in tam ſerio ac laudabili veritatem vbique venandi expiſcandique ſtudio eam

tantopere a via regia aberrauisse, abusuque philosophiae in sacra dogmata perperam intrusae cautelas istas, ab ipso Origene suppeditatas magnopere neglexisse, vt ex sequentibus constabit. Verum haec de methodo Origeniana dicta sufficiant. Iam in viam redeundum est, et reuertendum ad Origenis historiam philosophicam.

Discipuli Origenis.

§. XIV. Nempe summis eruditionis laudibus conspicuus, vndecunque discipulos attrahebat, et inter innumeros, quos doctrina sua pascebat, magna quoque numerebat ingenia, nominis celebritate post ea tempora illustria. Inter quos eminebant Plutarchus, Serenique duo, Heraclides, Herais, Basilides, Gregorius Thaumaturgus cum fratre Athenodoro, Thryphon, et foemina quaedam docta Nicomediensis Barbara. Praecipue vero inter eius discipulos philosophiae quoque laude celebres habiti sunt Heraclas, Plutarchi frater et Origenis collega, et Dionysius Alexandrinus, eius postea in munere successor. Et Heraclam quidem non doctrina modo, sed et vita moribusque se philosophum praestitisse testatur EVSEBIVS [g]; Dionysius autem Alexandrinus parentibus prognatus gentilibus, dum sectarum opiniones scrutatur, moreque Alexandrino philosophatur, ad Origenem delatus, ea, quam supra iudicauimus, methodo ad Christianam fidem amplectendam commotus, tandemque scholae catecheticae regendae praefectus mortuo Heraclae in sede Alexandrina successit, de cuius circa personarum in Trinitate adoranda discrimen essentiale errore annales ecclesiastici consulendi sunt [h], et historia philosophiae Alexandrinae in consilium simul aduocanda est, qua adductus erroneas has notiones, vel locutiones saltem incautas secutus est. Sed nec gentiles ei discipuli deerant, quos eruditionis secularis fama et philosophiae amor ad eum adduxerat. Teste enim HIERONYMO [i], *omnium philosophorum sectas ita didicerat, vt studiosos quoque literarum secularium sectatores haberet, et interpretaretur iis quotidie, concursusque ad eum miri fierent, quos ille propterea recipiebat, vt sub occasione secularis literaturae in fide Christiana eos instrueret.* Qua ratione ad Origenem in Palaestina docentem conuolasse Porphyrium adhuc adolescentulum, eius philosophicae eruditionis fama illectum in vita Porphyrii *Tomo secundo* demonstrauimus. Id quod eo minus mirandum est, quo magis et ingenio et eruditione reliquos sui temporis fere omnes antecelluit. Cuius rei testes veteres fere omnes sunt, ii non modo, qui partibus eius fauerunt, sed et illi, qui inimico in eum fuerunt animo. Et inter istos quidem VINCENTIVS LIRINENSIS [k], *tantam ei vim ingenii, tam profundi, tam acris, tam elegantis* tribuit, *vt omnes pene multum longeque superaret, tantam adfuisse doctrinae ac totius eruditionis magnificentiam* dicit, *vt pauca forent diuinae, pene fortasse nullae humanae philosophiae, quae non penitus*

g) Histor. Eccl. Lib. VI. c. 3.

h) Conf. TILLEMONT. Memoires pour seruir a l'hist. eccles. T. IV. P. 2.

i) De Scr. Eccl. c. 54. conf. EVSEB. loc. cit. c. 18.

k) Commonitor. c. 23.

nitus adſequeretur. Inter hos autem EPIPHANIVS [l] ingenii nominisque famam et Graecarum imprimis literarum culturam ei denegare auſus non eſt. Aderat enim ingenii vis ſumma, et vbertas eloquentiae, et vaſta lectio, et diligentia humanas vires tantum non ſuperans, qua pares illi forte pauci inter veteres reperiuntur. Teſtes damus libros eius, magna eruditione et elegantia ſcriptos, quibus ingenii amoenitatem et lectionis copiam luculenter prodidit, de quibus tamen cum ſcriptores hiſtoriae literariae eccleſiaſticae abunde egerint, nihil hic cumulamus.

§. XV. Non omittenda tamen hoc loco eſt mentio φιλοσοφεμένων, quae Origeni tribui ſolent, et a nobis toties vtiliter in partes vocata ſunt, elegansque hiſtoriae philoſophiae Graecae compendium comprehendunt. Librum illa primum exhibent operis contra haereticos ſcripti, et, quae veterum Graecorum, ac quarundam etiam Barbararum gentium opiniones de rebus potiſſimum philoſophicis fuerint, eleganter accurateque exponunt. Ea diu inter mſc. codices latentia paulo notiora viris doctis fecerat AEGIDIVS MENAGIVS, qui in erudito *ad Diogenem Laërtium Commentario* multoties ad ea prouocando et integra ex iis loca allegando ſaliuam eruditis mouit integrum opuſculum typis vulgatum legendi. Horum deſideriis ſatisfecit vir celeberrimus IACOBVS GRONOVIVS, qui luculentum elegantemque libellum ſplendido *Theſauri Antiquitatum Graecarum* [m] operi inſeruit, et, qua erat eruditione critica, Origeni Adamantino opuſculum vindicauit. Prouocat is ad codicum manu exaratorum fidem, qui id Origeni conſtanter tribuant, id quod Lucam Holſtenium quoque et Ioannem Pearſonum promouit, vt Origenis hunc foetum eſſe ſtatuerent. Sunt tamen in iſto opuſculo nonnulla, quae cum Origenis hiſtoria nullo modo conciliari poſſunt, illique hanc ſcriptiunculam abiudicant. Id quod iam vidit erudititiſſimus HVETIVS [n], qui de eo ita luculenter commentatur: *Falſo praeſcribit ſibi nomen Origenis libellus quidam, qui philoſophorum ſectas ac dogmata recenſet et* Ὠριγένους φιλοσοφέμενα *ſolet appellari. Primus autem hic eſt liber grandioris operis, quo haereſes omnes confutandas auctor ſibi propoſuerat, quod ex dogmatis philoſophorum haereſeon peſtes fere profectae ſint, hisque conuellendis vtilis ſit illorum confutatio. Laruatae huic ſcriptioni perſonam detrahunt vel iſthaec, quae exſtant in prooemio* [o]: Ταῦτα δὲ ἕτερος ἐ ἐλέγξει, ἢ τὸ ἐν ἐκκλησίᾳ παραδοθὲν πνεῦμα, ὃ τυγχάνοντες πρότερον οἱ Ἀπόστολοι μετέδοσαν τοῖς ὀρθοῖς πεπιστευκόσιν, ὧν ἡμεῖς διάδοχοι τυγχάνοντες τῆς τε αὐτῆς χάριτος μετέχοντες ἀρχιερατείας τε καὶ διδασκαλίας καὶ φρουροὶ τῆς Ἐκκλησίας λελογισμένοι ἐκ ὀφθαλμῷ νυστάζομεν. *Nec ea refellet alius, praeterquam diffuſus per Eccleſiam Spiritus ſanctus,*

Philoſophumena Origeni tributa.

 quem

l) Haer. LXI. T. I. p. 525.

m) Tom. XI. p. 237. ſeq. ſub titulo: Fragmentum Philoſophumenon.

n) Origenian. Lib. III. app. §. 11. p. 277.

o) p. 13. edit. Wolf.

quem priores apostoli adepti eundem recta fide praeditis impertiuere. Quorum nos successores facti et eiusdem doni consortes summique sacerdotii et doctrinae et Ecclesiae custodes habiti oculo non conniuebimus. Atqui nec Ecclesiae custos Origenes nec episcopus fuit; episcopus autem fuit Epiphanius, et librum scripsit de haeresibus, unde non inanis coniectura sumitur, hoc opus ad ipsum esse referendum. Haec HVETIVS; cuius argumentum cum satis luculentum et validum sit, ita eludere conatur Gronouius: Sicut apud Latinos etiam antistes dictus fuerit, non primi solum ordinis, sed etiam secundi, sic etiam Graecam istam ἀρχιερατείαν non altius extendere significationem, quam vt notet ἱερατικὴν ἀξίαν. Id vero probare prius debuisset vir eruditissimus, Origenis tempore, quo magnum illi discrimini inter primos et secundos ordines pretium positum est, ἀρχιερατικὴν ἀξίαν secundum quoque ministerii gradum dictum fuisse. De solis vero episcopis intelligendum esse philosophumenon auctorem, vel ex eo patet, quod praeter ἀρχιερατείαν, sibi quoque διδασκαλίαν tribuat, moneatque, se ita versari in ea, vt omnia cum omnibus communicet, et quae Dei filius reuelarit, sermone, i. e. pro concione aliis tradat. Notum autem antiquitatis studiosis est, publicum docendi munus eo tempore ordinarie solis episcopis fuisse impositum, nec licuisse presbyteris idem, nisi ab episcopo iussis exercere. Quibus rationibus inducti viri docti recte Origeni, qui ad episcopalem sedem nunquam euectus est, foetum hunc abiudicant. Cui autem ex Veteribus tribuendus sit, difficile statui posse putamus. Quam enim coniecturam pro Epiphanio affert HVETIVS [p], eam praeter dignitatem episcopi, aduersus haereticos scribentis plane nihil verisimilitudinis habere, palam est. Immo confundi ab Huetio Epiphanium cum alio, inde colligi potest, quia *breuis* illa *fidei Catholicae expositio*, quae *Panario* eius adiecta est [q], synopticam quidem philosophiae Graecae historiam quandam continet, sed ab istis φιλοσοφουμένοις diuersissimam; vt taceamus et scribendi rationem, quae Epiphanio in vsu fuit, in isto libello non deprehendi, et tribuere Epiphanium nonnunquam quaedam philosophis Graecis aliter, quam in hoc fit opusculo, diuersa ab his viri clarissimi et philosophiae veteris apprime gnari THOMAE GALEI opinio, qui Aëtii laborem esse coniicit, eo quod illum se veterum philosophorum placitis scripsisse THEODORITVS [r] asserat. Id vero non magis, quam priora, admitti potest, cum Aëtius Christianus non fuerit, adeoque successorem se doctrinae apostolicae dicere non potuerit. Celeberrimus autem HEVMANNVS [s], qua est ingenii sagacitate, non sine eruditione demonstrare conatus est, Didymum Alexandrinum libelli fuisse parentem. Cui hoc potissimum fundamentum praestruit: veram operis inscriptionem fuisse, ἔλεγχος κατὰ πασῶν αἱρέσεων, scriptoremque testari,

p) Origenian. L. III. p. 277. q) T. I. p. 1086. seqq. r) Therapeut. Lib. II. s) Act. erud. 1710. p. 166. seqq. et in schediasm. de anonymis et pseudonymis p. 60.

testari, se iam olim placita siue dogmata haereticorum μετρίως, hoc est stri-ctim, exposuisse. Persuasum itaque se esse, si ostendi possit, Didymum contra haereticos et copiosius et breuius scripsisse, nullam esse caussam, cur illi haec φιλοσοφούμενα non vindicentur. Iam ex Hieronymo atque Theodorito constare, Didymum libros dogmatum aduersus haereticos scripsisse, hosque breuiorem illam commentationem fuisse contra haereticos; pro maiori vero et copiosiori eiusdem argumenti opere habendum sectarum volumen, ad quod ipse Didymus prouocat, priusque deperditum esse, posterioris vero partem in his φιλοσοφουμένοις superesse. Alias rationes viri longe doctissimi minus ponderis habentes, quas a magna Didymi historiae philosophicae peritia, et a similitudine quorundam locorum Didymi et φιλοσοφουμένων petit, breuitatis caussa omittimus. Eleganter haec omnia enarrat, et more suo ingeniose verisimilitudinis fidem dictis facit celeberrimus Heumannus. Excussit hanc coniecturam eamque placere non posse demonstrauit B. Io. CHRISTOPHORVS WOLFIVS[t], cui nouam libri editionem Gronouii suisque notis auctam debemus[u]. Recte is, nisi fallimur, illi opinioni allatum prooemii locum opponit, in quo se successorem Apostolorum, publicoque docendi custodiendique Ecclesiam munere et ἀρχιερατείᾳ siue episcopatu munitum auctor indicat. Quae si de episcopo, ut debent, intelliguntur, omnem pro Didymo argumentationem vno ictu euertunt. Didymus enim non minus, quam Origenes ad episcopi dignitatem nunquam euectus inter Ecclesiae tantum Alexandrinae catechetas numeratus est. Praeuidit hunc arietem doctissimus Heumannus, monuitque, vocem ἀρχιεράτεια sumendam esse sensu generaliori, stiloque Scripturae, quo apostolorum se successorem auctor dixit, qui nunquam episcopi fuerunt, adeoque de doctore Ecclesiae quouis intelligendam esse, cum non insolens sit et Scripturae et scriptoribus ecclesiasticis, hanc vocis significationem etiam ad Christianos quosuis extendere. At, quod pace viri acutissimi, nobisque amicissimi dixerimus, parum haec ad scopum faciunt: non enim sermo est, quem sensum vox ista obtinere possit generaliorem, sed quem in praesenti loco habeat? Quem si inspicimus, et ex moribus atque consuetudine istius seculi diiudicamus, apparebit liquido, non posse eum de alio homine ecclesiastico intelligi, quam cui illo tempore, vbi iam enata erat episcopalis dignitas, commissa fuit cura docendae plebis publica. Quod licuisse catechetae Alexandrino prius probandum erat. Quamuis enim concedi forte queat, quod ad OPTATI MILEVITANI[x] locum monuit MERICVS CASAVBONVS, nec vniuersalem hunc Africanae Ecclesiae morem vbique fuisse, vt solis episcopis liceret concionari, et id imprimis intelligendum esse de praesente episcopo, nec committente id munus presbytero, cum alia loca veterum innuant, presbyteros interdum fuisse concionatos, nihil tamen id pro catechetarum Alexan-

t) Pecul. Diss. edit. poster. adiecta. u) Prodiit prima vice Hamb. 17 . 6, 8. x) L. VII. c. 6. p. 46. edit. Dupinii.

Alexandrinorum licentia concionandi probat, cum hic sermo sit de ordinario docendi munere, et quidem in dignitate successionis apostolicae et ἀρχιερατείας, quae nulli vnquam isto quidem tempore presbytero collata fuit. Quod si quis pertinacius tueatur, locum hunc de minoris ordinis doctore publico intelligi posse, et debere, cur non potius Origeni libellus tribuatur, quam Didymo? cum Origenes quoque et catecheta fuerit et presbyter, et interdum extra ordinem ad facienda in ecclesia verba, teste EPIPHANIO [y] inuitatus fuerit? ea vero fuerit in historia philosophica eruditione, vt nec Didymo, nec alii sui temporis facile locum cesserit, vt eruditissimi contra Celsum libri abunde testantur. Huic vero codices msc. tribuunt. Aut itaque huic vindicandus libellus, si locus iste non obstat, aut si is refragratur, Didymo quoque abiudicandus est. Malumus itaque fateri, incertum auctorem esse, nec de eo constare quicquam, Origeni vero libellum tribuendum non esse, nec vim inferendam verbis satis claris, quamuis foetus iste Origenis eruditione indignus non sit. Sed haec ὡς ἐν παρόδῳ.

Origenis eruditio philosophica qualis fuerit?

§. XVI. Quicunque autem φιλοσοφουμένων istorum auctor fuerit, illud certum est, non sacrarum tantum literarum, sed profanarum quoque, et praecipue philosophiae Graecanicae omnis, maxime autem Alexandrinae callentissimum fuisse Origenem. Testantur id praeter eruditissima scripta, tot itinera, quae, ipso fatente, suscepit, vt ex doctissimorum virorum colloquiis literarios, quos colligebat thesauros augeret: et luculentissimae quas per omnia fere scripta sua, repandit, tractationes philosophicae, eclecticum illud, siue syncretisticum potius philosophiae genus, prodentes, quod a Clemente et Ammonio Alexandrinis didicerat. Quod cum mordicus teneret, et huc discipulos quoque manu quasi diligenter duceret, factum est, vt philosophiae Graecorum sectariae inimicum aleret animum, quem multoties prodidit. Diligentissimus in his locis colligendis fuit BALTVS [z], sperans fore, vt eo facilius sibi demonstrare liceat, Platonicam philosophiam patribus inuisam fuisse, si de ipso hoc Origene, sectariae philosophiae aduersario, euinceret, quem in philosophiae gentilis studio modum excessisse, et doctores orthodoxi et ipsa concilia conquesta sunt, et illaudabile studium condemnauerunt. Quod tamen nihil aliud probat, quam hoc: tantopere a philosophia Alexandrina seductum Origenem a veritatis coelestis puritate deflexisse, vt ferre id nullo modo potuerint Ecclesiarum antistites. Quo tamen non negatur, alios doctores parcius et tectius eadem chorda oberrauisse. Id quod luculenter et moderate demonstrauit HVETIVS [a], frustra id negante BALTO [b], recteque pronunciauit: *Clementem Alexandrinum Academiae pigmentis res Christianas illustrare suetum esse, quod et maxima pars fecerit vetustiorum patrum,*

y) Haeres. LXV. T. I. p. 525.

z) Defens. PP. Platonismi accusat. p. 249. 346. 379. 411. 512.

a) Origenian. p. 27.

b) L. IV. c. 9 p. 497.

patrum, sed parcius et verecundius. Dum itaque pro sectaria philosophia Alexandrinam Christianis obtrusit Origenes, nihil inde praesidii enascitur Platonismo patrum, quam labem ab eius tempore multo magis Ecclesiam afflixisse, fassus est RENATVS MASSVETVS[c], candidus et peritus magis historiae philosophicae quam Baltus, pleraque fuco illinens. Haec autem secularis, quam possidebat Origenes, eruditio effecit, vt summo eum loco gentiles quoque philosophi eo tempore viuentes haberent, idque publicis quoque speciminibus ostenderent. Testem damus EVSEBIVM[d], cuius relatio digna est, ad quam in philosophica Origenis historia attendatur; narrat enim: *Si quando necessitas poposcisset, vt philosophica quaedam explanaret, etiam ab eruditissimis in illa disciplina, cum tanta admiratione auditum esse, vt summus apud illos, et quasi vnus ex veteribus et primis illis auctoribus philosophus haberetur. Extare etiam testes studiorum eius plurimos apud philosophos, quorum nonnulli libros suos ipsi inscripserint, alii autem iudicio eius comprobandos detulerint. Ipsum quoque Porphyrium eum tamquam philosophum miratum fuisse, et de eo haec scripsisse: se Origenem, cum valde ipse puer adhuc fuisset, vidisse, arcem totius eruditionis tenentem, eiusque ingentem tum gloriam fuisse. Cum enim Ammonii auditor fuisset, qui summum inter philosophos locum tenuerit, Origenem, quantum quidem ad eruditionem literarum pertineat, totum pene in se transfudisse magistrum: contrarium tamen magistro vitae cursum ingressum, cum Graecorum studiis eruditus esset, ad ritum religionis barbarum declinauisse, eoque se conferentem, praeclarum ingenium philosophicis literis expolitum vitiasse, dum vitam quidem Christianam ageret, doctrinae vero et eruditionis Graecorum praefulgidum lumen ineptis et fabulosis narrationibus occupasse. Assecutum quippe fuisse omnia Platonis secreta.* His, quos libros Pythagoreorum et Platonicorum atque Stoicorum legerit, subiungit, vt supra iam dictum, *et ex his*, scribit, *omnia, quae secreta et mystica apud Graecos habentur, ritui eum barbaro et superstitionibus Iudaicis adaptauisse, ac philosophorum gloriam ad dogmata externa et peregrina conuertisse.* Quae se ideo afferre monet Eusebius, vt inimicorum quoque testimoniis comprobet, quam mira apud ipsos habita sit eius eruditio. Affert quoque ipsius Origenis epistolam, in qua contra eos se tuetur, qui hanc illi consuetudinem cum philosophis gentilibus exprobrauerant. In ea monet, *cum nonnulli philosophi vel ad explorandum, vel ad contradicendum ipsum adire coepissent, visum sibi fuisse vtile, vt diligentius eorum opiniones excuteret, idque fecisse exemplo Pantaeni philosophiae, Graecaeque literaturae cognitione celebratissimi, itemque Heraclae, quem apud magistrum philoso-*

c) Diss. I. in Irenaeum p. 24.

d) Hist. Eccl. L. VI. c. 18. 19. 20.

philosophorum (Ammonium sine dubio innuit) *inuenerit, illis studiis iam aliquot annis operam dantem, et habitu philosophico vtentem, quem nondum deposuerit, gentilium philosophorum libris legendis totus adhuc intentus.* Ex his aliisque supra iam ex parte allatis omnibus constare putamus, quantus in philosophia Alexandrina vir Origenes habitus fuerit, quemque inter aetatis suae philosophos locum occupauerit. Verum quod summam ei apud plurimos laudem famamque conciliauit, non obtrectationis tantum atque inuidiae copiosus fons extitit, sed errorum quoque pessimorum scaturigines ei pandit, ex quibus lerna malorum ipsi exorta illique motus vehementes excitati sunt, qui Ecclesiam orthodoxam seculo tertio et sequente multis calamitatibus oppresserunt, valdeque commouerunt, de quibus in historia ciuitatis Christianae latius edisserendum est. Nec aliunde haec pestis, quae tam vehementer rem Christianam afflixit, deriuanda est, quam ex philosophia, quam Origenes tam studiose secutus est, Aegyptiaca. Ea enim cum explicandi scripta et traditiones veterum methodum inculcaret allegoricam, hancque ineptiendi viam etiam Iudaeis commendauisset, vt suo loco supra expositum, quorundam inter Christianos doctorum Iudaeorum, maxime Philonis, exemplo deceptorum curiositatem imitatus Origenes, allegoricum illud Scripturam explicandi genus, auctoritate sua in Ecclesiam inuexit, et quod priuatim iam nonnullis arriserat, quasi publicum fecit, quo erroribus et ineptiis quibuscunque lata porta et latibulum apertum est certissimum. Videbat vir ingenio praestantissimus, sed nimio patriae philosophiae amore in praeceps actus, Deorum historias ad notiones philosophicas transferre philosophos Alexandrinos, nec dubitamus, quin eodem fere modo oracula diuina ad placita reformatae doctrinae suae Platonicae transtulerit Ammonius Origenis praeceptor, isque nostro auctor et exemplum extiterit. Cumque solenne esse Iudaeis Alexandrinis obseruaret, legem veterem ita patriae philosophiae accommodare, crederet autem, non felicius fortiusque philosophorum gentilium et haereticorum obiectiones retundi, sensusque Scripturae arcanos saluari posse, quam si patriam illis explicandis methodum adhiberet, ad ineptum hoc interpretandi genus confugit, et quibusdam Scripturae locis sensum certum et definitum non inesse statuit, plerisque autem, licet certae verborum potestates essent, sensum spiritualem siue mysticum applicandum esse contendit. Nec locus nec institutum patitur, vt hunc sacras literas explicandi modum omnibus philosophiae rationalis regulis contrarium, et in ipsa sanctissima oracula iniurium explicemus. Adeant, qui pleniora cupiunt, viros doctos, qui passim hanc pestem tetigerunt [e], et inter eos nuperum Origenis editorem doctissimum CAROLVM DE LA RVE [f]. Id autem omnino notandum est, instrumentum hanc methodum Origenianam

Origeniani errores enati ex philosophia.

e) Vid. HVET. l. c. c. II. q. 13. CLERICVS Hist. eccl. prol. sect. I. c. 5. §. 8. BARBAYRAC de la Morale des peres c. VII. p. 99. BVDDEVS pec. diss. in Parerg. hist. theol..

f) Praef. Tom. I. Opp. Origen..

nam auctori suo se praebuisse, philosophiae Alexandrinae ineptias et nefandos Aegyptiacae morologiae errores sacris Christianorum mysteriis affricandi immiscendique, nouumque et satis quidem impium doctrinae aedificium extruendi. Cuius accurata explicatio ad annalium quidem Ecclesiasticorum vel historiae criticae theologiae veteris scriptores pertinet: quia autem multam puritati doctrinae Christianae labem sequentibus seculis intulit, et exemplum praebet luculentissimum, quam pestilens sidus Ecclesiae exortum sit, ex quo philosophia Alexandrina, dudum de imperio decertans, triumphum egit, potiora Origenis dogmata, quae ad hanc philosophiam respiciunt, eamque parentem agnoscunt, hoc loco afferemus, cum clarissimam huius seculi philosophiae inter Christianos vigenti lucem affundant. Loca vero ipsa Origenis et pleniorem explicationem apud HVETIVM cum inuenire queat Lector, necessaria strictim tantum annotabimus.

§. XVII. I. Deus potens in res non possibiles omnes, sed eas tantum, quae sunt, tantam fecit materiam, quantam valebat ornare, et in rerum formas diuidere, tantum potuit, quantum ei ad agendum materia subministrauit [g]. Primus hic et fundamentalis Origenis error est, quo materiam cum Deo ita copulauit, vt Deum eius quasi limitibus coerceret, refragantemque materiam non in omnibus obsecundare Deo statueret: eo quod naturam materiae in se consideratam, priuationem et limitationem quandam et nonens habere cum Platonicis Alexandrinis crederet. Platonicum hunc errorem esse obseruauit HVETIVS, obscure vero et minus recte ex doctrina Platonica de anima mundi deriuauit. Quae quamuis potentiam habeat suis limitibus, si Platonem audis, valde definitam, nec plus agere queat, quam illa confert potentia, perperam tamen hoc ad Deum ipsum, de quo loquitur thesis Origeniana, applicatur, cum eo et ordine, et essentia, et potentia anima mundi secundum Platonem minor sit, longeque maior demiurgi sit potentia, qua in condenda materia et ornando mundo vsus est. Neque opus est, vt ad animam mundi Platonicam recurramus, cum ipsius Dei potentiam valde iniurius in Numen restrinxerit Plato, statuens, tantum in materiam posse Deum, quantum materia pateretur [h]. De qua opinione Platonis Ocelli Lucani, Macrobii et Hieroclis loca alibi [i] attulimus. Nec aliter statuere poterat Plato, qui Deo adiungebat materiam non coaeuam tantum et coexistentem, sed contrariam quoque animaque vel vi potius bruta inordinata ita se mouentem, vt impossibile fuerit principio illi actiuo eam totam in ordinem redigere. Quod cum absurdum videretur philosophis, cum qui e Zoroastris disciplina prodierunt, tum qui in Aegypto secundum Platonem philosophati sunt, occasionem eis dedit abiecto systemate dualistico, emanatiuum recipiendi, materiamque ex gremio Dei deducendi, vt *Tomo secundo*

Systema Origenis philosophico-theologicum.

g) HVETIVS L. II. c. 2. q. 2. p. 29.
h) In Timaeo T. III. opp. p. 30.
i) Or. Vindelic. Mel. II. §. 31. p. 171.

cundo luculenter demonſtratum eſt. Quod cum caput cardinemque philoſophiae Alexandrinae conſtituerit, eam vero amplexus ſit Origenes, patet inde clariſſime, errores mentemque Platonis de limitata hac Dei potentia ei tribui non poſſe. Neque tamen ideo excuſatur Origenes, qui cum ciuium ſuorum ψευδοφιλοσοφύμενα ſequitur, non minus in potentiam Dei iniurius eſt. Nempe ſtatuebat, quod ſupra euictum dedimus, philoſophia Alexandrina, materiam ex ſinu Dei emanaſſe, et ſeminis inſtar eiectam protruſamque eſſe, (προβεβλημένας, a qua voce nec PP. Platonicos Alexandrinos imitati abſtinuerunt.) Emanatio autem materiae, quam Orientalis quoque philoſophia ſupponit, et cum Alexandrina in concordiam abiit, vt actus eſt Dei non liber, ſed eſſentialis et neceſſarius, ita non niſi limitatione materiae ex Deo eductae perfici potuit, cum, ſi infinita materia ex Deo emanaſſet, Deus ſe ipſum exſtruxiſſet. Materia itaque producta finita et limitata, vel quod Iamblichus dicit, eſſentialitate a materialitate ſeparata, non poterat Deus infinita ex materia finita entia producere, ſed reſtringebatur eius potentia, in ſe quidem abſoluta, ad naturam ſubiecti finiti in quod agebat. Quod cum finita indole ſua non omnia ea admittat, quae Deus ſecundum potentiam abſolutam pro obiecto habere poteſt, vt natura ſua limitationem ſiue priuationem inferat, clare inde intelligitur, quid ſibi Origenes voluerit, ſtatuendo, Deum non plus materiae produxiſſe, quam ornare potuerit, nec plus poſſe, quam finita materia ſubminiſtret. Totum enim dogma Alexandrinum eſt. Et ex his quoque iudicandum eſt, quo ſenſu verum ſit, quod Methodius obiecit [k] Origeni, eum materiam aeternam Deoque coaeuam dixiſſe. Falſum enim hoc eſt ſenſu Platonico veteri, verum autem ſenſu Platonico recentiori ſiue Alexandrino.

II. Deus quidem craſſiore corpore caret, ſubtilius tamen illi tribui poteſt [l]. Valde incertus, vt ſolet, de hac re fluctuat Origenes, eo quod ſatis quidem acute videbat, corporis notionem Deo non conuenire, Alexandrinis tamen notionibus et principiis occupatus non poterat non Deo aliquam materialitatem tribuere. Et prius quidem ex diſputatione contra Celſum [m] ſatis clarum eſt, cui vehementer indignatur, Chriſtianis Stoicorum ſententiam de Deo, corporeo ſpiritu, tribuenti, omnemque hanc corporis licet actiui et ſpiritualis notionem a Deo remouet. Poſterius autem ex multis eius locis patet; [n] quoties enim de ſubſtantiis ſpiritualibus loquitur, corporis notionem relatiuam, tantum ſibi fingit, eamque eo tantum a Deo ſenſu remouet, quo veteres multi et imprimis Orientales Deum dixere ἀσώματον, non vero omnem prorſus materialitatis conceptum in Deo refugit. Quod non aliter fieri poterat, cum a praeceptoribus Alexandrinis didiciſſet, et materiam ex ſinu eſſentiaue Dei egreſſam eſſe, et corporum quoque materiam ex ea poſſe participare,

k) Apud PHOTIUM Cod. CCXXXV.
l) HUET. §. 5. p. 29.
m) L. VI. p. m. 334.
n) Conf. HIERONYM. ep. 59. ad Auit.

cipare, quam Platonicorum Aegyptiorum hypotheſin clare innuit IAMBLICHVS [o]. Ex quo conſtat, Deum et materiam non contradictorie opponi apud Origenem.

III. Vniuerſa materia redigetur in ſubſtantiam meliorem. Etiam hoc ex primariis ſyſtematis emanatiui principiis eſt, quod neceſſaria conſequentia ex eo fluit, vt ex ſyſtemate Orientali, Alexandrino Cabbaliſticoque ſuis locis enarrato conſtat. Ita vero nec noui aliquid attulit Origenes, nec alienum a patria philoſophia ſtatuit, quae tota in reuocandis in hoc Deitatis pelagus rebus omnibus etiam materialibus per gradus ſpiritualitatis varios occupatur. Dubitandum autem non eſt, quin Origenes id eodem modo, quo reliqui ſyſtematis emanatiui aſſeclae, intellexerit, nempe vt materiae limitatio et finitas ſemper magis magisque tollatur, et ita priuatio, quae materiae ineſt, auferatur, donec tandem regreſſa in fontem ſuum infinitum, Deum, et in eius eſſentiam abſorpta, infinitatis eius particeps fiat. Qualis enim eius effluxus, talis refluxus, totum enim ſyſtema emanatiuum eſt περιοδικὸν, vt infra demonſtrabitur.

IV. Deus eiusque perſonae, angeli et homo ſecundum animam ſunt vnius eiusdemque ſubſtantiae. Loqui ita Origenem, teſtis eſt THEOPHILVS ALEXANDRINVS, qui tamen vtrum veram Origenis mentem expreſſerit, dubitat HVETIVS [p]. Sine ratione id facit, ſi quid intelligimus. Suppoſito enim ſyſtemate emanatiuo non poſſunt non Deus, eiusque perſonae, angeli et homo eiusdem ſubſtantiae vel eſſentiae potius eſſe participes, cum omnia ex vno diuinitatis oceano emanauerint. Verum id cum diſtinctione graduum intelligendum eſt, ſecundum quam multo purioris et diuinioris naturae ſunt perſonae diuinae, quam angeli, melioris conditionis angeli, quam animae hominum. Id quod facile capiet, qui ſyſtema Orientale, Cabbaliſticum et Alexandrinum ſuo loco explicatum, probe tenet. Vbique enim hic traduntur ſimilia. Et hinc ratio quoque petenda eſt, cur inter ipſas perſonas diuinas inaequalitatem poſuerit Origenes? Earum enim, ſi ipſum audis, non alia ratio et conditio eſt, quam reliquarum ſubſtantiarum emanantium, gradu, loco, puritate vel mixtione meliorum vel deteriorum, ſuperiorum vel inferiorum. Quod vbique quoque crepuere Alexandrini.

V. Tres ſunt ὑποστάσεις in Deo [q]. Per hypoſtaſin Origenem more veterum non perſonas intelligere, ſed ὀσίας, accurate monuit HVETIVS [r]. Perſonae enim Origeni vocantur ἰδιότητες. Etiam hoc Alexandrinum eſt, quae philoſophia ſubſtantias omnes ex ſinu Dei egreſſas peculiaribus ὀσίαις a Deo diſtinxit. Non enim, ſi hos audis, et ipſum quoque Origenem, tres iſtae ὑποστάσεις in diuina ſunt eſſentia, niſi radicaliter, quemadmodum λόγος Alexandrinorum, Adam-Kadmon

Kkk 3 Cabba-

o) De Myſt. Aegypt. Sect. V. c. 23. p. 138.
p) l. c.
q) In Ioan. T. II. p. 56.
r) Q. 3. §. 3. p. 32.

Cabbaliſtarum, δύναμις Orientalium, ita a Deo diſtinguitur, licet dicant, vnum cum Deo eſſe. Voces enim hae non noſtro ſenſu, ſed quem in ſyſtemate ſuo habent, dimetiendae et explicandae ſunt, niſi in earum interpretatione velimus hallucinari.

VI. Differt filius a patre, et inaequalitatis rationem aliquam obtinet, nempe vt radii a ſole [s]. Transſumtum hoc eſt a λόγῳ Platonicorum Alexandrinorum, quem cum λόγῳ Chriſtianorum non Origenes modo confudit, verum alii quoque patres πλατωνίζοντες, vt ſupra obſeruatum. Nec aliter ſtatuere poterat Origenes, vbi ſemel concepiſſet, λόγον inter emanatiua ex Deo ponendum eſſe, non vero inter immanentia, licet ἰδιότητι diſtincta. Hoc enim ſuppoſito, emanatiuum licet emanationis fonti proximum eo tamen minus eſt, vt multoties iam obſeruatum. Ab hac theſi pendet quoque ſequens aſſertio:

VII. Filius miniſter patris eſt in creatione; adeoque mundus quoad cauſſam primariam a meliori et maiore, quam λόγῳ, creatus eſt [t]. Nihil hic dicit Origenes, quod non de miniſterio τῦ λόγυ in condendo mundo dixerint patres Ante-Nicaeni plerique, Platonicis, quibus innutriti erant, notionibus ſeducti, vt ſupra obſeruatum. Paulo quidem moderatius et rectius ſentire videtur, interdum de λόγῳ diſſerens, eum enim eſſe in patre, eſſe patris vim et ſapientiam, cum illo vniri, cum patre vniuerſitatis parentem eſſe, et in eo Deum ſe veluti perluſtrare et cognoſcere, adeoque aequali cum patre modo honorandum eſſe ſtatuiſſe, tamquam primogenitum patris et animatam paternitatis rationem, a magiſtro ſe edoctum eſſe ait diſcipulus GREGORIVS [u]. Verum aut pulchrius magiſtrum pingit et ornat, quam par erat, Gregorius, aut haec omnia ſenſu Alexandrino intelligenda ſunt, nempe quatenus λόγος emanatiuum primum eſt, cum fonte Deitatis arctiſſimo vinculo radicaliter vnum, quamuis differat, vt effectus a cauſſa; radius a ſole, riuulus a fonte etc. Ita ſtatuiſſe Origenem ſequens aſſertio prodit:

VIII. Filius eſt emanatio prima ex Deo, a quo dependet in fieri, vnde genitus dicitur [x]. Luculenter hoc ex generatione lucis et radiorum ex ſole prodeuntium explicat HVETIVS [y], qui videndus. Ex hac vero theſi ſequitur alia: nempe filium in eo tantum a materia differre, quod principiatum primum ſit, ex quo, vel, quo mediatore, reliqua emanatiua proceſſerint. Hinc perfectiſſimam creaturarum filium vocare Origenes non erubuit. Paria de homine primogenito Cabbaliſtae habent, de aeone prima Orientales, de mente Dei Alexandrini apud IAMBLICHVM [z], qui omnes eodem conſanguinitatis nexu Origeni addicti ſunt.

IX. An-

s) Ibid. T. II. p. 49. 56. 70. HVET. §. 8. p. 37.
t) Ibid. p. 56. HVET. §. 13. p. 38.
u) In Panegyr. p. 448.
x) Ibid. p. 47.
y) §. 24. p. 45.
z) l. c. Sect. VIII. c. 23. p. 158.

IX. Angeli, mentes, animae, omnesque νόες conditae partim variis modis, et vsu abusuue libertatis in varios ordines redactae sunt, mundusque ideo factus est, vt in eum pro meritorum gradibus demitterentur [a]. Nihil noui hic statuit Origenes, quod non Orientalibus placuerit, et systema Alexandrinum insinuet. Illi enim defecisse ex pleromate aeonem quandam et in materiam inclinasse angelosque ideo creauisse statuunt, hi lapsos esse daemones affirmant, quod nec ipsi Platoni displicuit, vt alibi dictum.

X. Angeli sine corpore esse non possunt, sed tenui et subtili. Ita saepius Origenes [b], ratus: solius Dei, id est, Patris, Filii et Spiritus S. naturae proprium esse, sine materiali substantia, et absque vlla corporeae adiectionis societate subsistere. Hinc corporis necessitatem tantopere vrget cum substantiis intellectualibus coniunctam, vt interdum angelos corporeos facere videatur. Quibusdam enim in locis dubius haerere videtur, vtrum angeli animam habeant, nec ne? Quod eo minus mirandum est, quo magis fluctuante fuit animo, et doctrina de angelis in Ecclesia nondum satis definita suisque cancellis constricta, diuersissimae autem inter philosophos de spiritibus his fuerunt sententiae, et imprimis philosophia Orientalis materialitati angelorum valde fauit. Illud tamen ex disertis Origenis locis, ex parte quoque a RADVLPHO CVDWORTHO [c] adductis constare arbitramur, inclinasse Origenem ad illud scholae Alexandrinae dogma, quod et anima et corpore constare angelos statuit. Ita enim luculenter [d]: *Semper erunt rationabiles creaturae, quae indigent indumento corporeo; semper ergo erit natura corporea, cuius indumentis necesse est rationabiles creaturas. Nisi quis putet, se posse ostendere, quod natura rationabilis absque vllo corpore degere possit. Sed quam difficile id, et quam prope impossibile intellectui nostro, in superioribus ostendimus.* Quamuis autem HVETIVS [e] putauerit, dogma hoc cum reliquis Origenis placitis non cohaerere satis, nec cum toto eius systemate conspirare, recte tamen Cel. MOSHEMIVS [f] pronuntiauit, eum falli. Aliud enim systema emanatiuum, quod recepit Origenes loquitur, quo stante, angeli non possunt non esse corpore licet leuiori et subtiliori induti. Cum enim et ipsi non quoad substantiam tantum spiritualem ex fonte rerum omnium immaterialium siue intellectualium scaturiuerint, sed in emanationum quoque ordine longius ab emanationis fonte remoti sint, necessarium est, vt essentia eorum spiritualis magis sit limitata et materiae priuatione coarctata, sicque corporibus induantur. Immo, si coniecturis locus esse potest, suspicamur, Origenem angelis essentiam quidem spiritualem, id est, actiuam et rationalem, ratione internae ὀυσιότητος non denegasse, qualem nec in rebus materialibus crassioribus negauerat

a) Hvet. p. 68.
b) Περὶ ἀρχῶν L. I. c. 6. L. II. c. 2. Hvet. p. 69.
c) Syst. intell. c. V. f. 3. §. 34. p. 1084.
d) De Princ. L. IV. fin.
e) §. 6. p. 70.
f) Ad l. c. Cudworthi.

negauere Orientales, Gnostici, Cabbalistae, Alexandrini, omnes sororio inter se et cum Origene vinculo connexi, eam vero ita materialitate definitam et limitatam sibi concepisse, vt spiritualis quoque eo sensu, quo Deitatis personas spiritus dixit, vocari nequeat. Hincque diuersa illa et dissentientia eius pronuntiata deriuanda esse coniicimus. Quicquid autem huius rei sit, quod accurate ob incertam mentem suam declarandi rationem, quam Origenes tenuit, definiri non potest: illud certum est, ad angelorum naturam eum praeter rationalem siue intellectualem partem, corpoream quoque postulauisse.

XI. Angeli mali, praeuaricatores crassius corpus pro criminum modulo adepti sunt. Est tamen hoc quoque corpus subtile et velut aura tenuis. Hoc ex antecedentibus intelligitur, et cum Klippoth, siue corticibus Cabbalistarum, cumque malis Gnosticorum et Alexandrinorum Platonicorum daemonibus comparatum, Origenem in eodem cum illis luto haesisse demonstrat. Aliter enim systema emanatiuum non potest statuere. Cum enim mali angeli ex emanantibus quidem subtilioribus magisque intelligibilibus sint, adeoque animam habeant, voluntatis autem peruersitate ac malitia longius, quam par erat, a fonte suo recesserint, necessario crassiorem corporis naturam accipere debuerunt. Quamuis ideo corpus illud tenue sit, quod subiecti emanatiui intelligibilis personam sustineat vestiatque. Neque magnopere haeremus, vt nobis persuadeamus, Origenem hoc malorum angelorum corpusculum non ad solius vestimenti, quo induitur intellectualis eorum anima retulisse, sed ad ipsam eorum naturam, ita tamen, vt eos rationaliter agere posse crediderit. Hoc enim philosophia illa Orientalis, quaeque ex ea prodiere, sectae vnanimi fere consensu statuebant, quamquam interdum ita pronuntiant, vt eos natura mere spirituali, corpore licet vestita, constare credidisse videantur. Quam sententiam inter veteres Ecclesiae doctores multi tenuere, vt alibi ostenditur.

XII. Animae omnes angelorum, hominum, siderum ratione et libertate instructae, cum aliae in vitium, in virtutem aliae ferrentur, aliae deturbatae in materiam profundi, hae leuatae, proque gradu scelerum ex ordine aliae superiori in inferiorem detrusae sunt.

XIII. Quia tamen libertate adhuc sua gaudent illae animae in gradum materiae deteriorem detrusae, ea recte vtendo, seque a scelerum et materiae contagio purgando iterum ascendere, exque animabus daemones angelique, et sic porro fieri possunt. Dogma hoc characteristicum systematis Origeniani est, ex quo fontes, ex quibus illud haustum est, paulo attentior facile discere et cognoscere poterit. Non enim Platonici modo Alexandrini talia praeceperunt, quorum de lapsu animarum earumque detrusione in corpus, et purgatione atque ascensu φιλοσοφούμενα nota sunt, et suo loco enarrata, sed et Orientalis philosophia, quaeque ex ea enata est Gnostica

Gnoſtica et Cabbaliſtica eodem prorſus modo docuerunt, et Platoniſmus ipſe Alexandrinus inde modificatus eſt. Nempe ita emanatiuum ſyſtema poſtulare, quilibet ex dictis intelligit, et imprimis Simonis, Menandri Valentinique hypotheſes de progreſſu aeonis cuiusdam ex pleromate, et inclinatione eius in materiam, de limitata et priuatione ſ. materia coarctata natura aeonum degenerantium, et in peius vergente, ſatis exponunt. Nempe cum omnibus huius ſyſtematis patronis Origeni viſum eſt, quo magis a fonte ſuo principiatum aliquod emanatiuum recedit, hocque vnionis ſuae centrum relinquit, eo magis finitum, et materiale fieri, condenſarique lucem iſtam ſpiritualem in tenebras materiales, donec corpus tandem craſſum, extremique ſcelerum materialium cortices inde exſurgant. Nihil itaque noui Origenes ſtatuit, ſed illud profeſſus eſt, quod omnes admiſerunt, qui ſyſtema παλιγγενεσίας adoptarunt, deque effluxu et refluxu in Deum philoſophati ſunt. Et ex his ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων myſterium ſe pandit, quod ne hodie quidem amatoribus caret.

XIV. Habet quilibet homo angelum tutelarem, quem vel a natiuitatis momento, vel a baptiſmi hora accepit. Fluctuat more ſuo Origenes, vtrum vel fideli ſoli, vel homini cuiuis tribuendus ſit tutelaris genius. Ea enim de quaeſtione doctores quoque, qui ante eum vixerunt, in partes abierunt. In quorum opinione conſideranda, detegendisque huius dogmatis fontibus cum ſupra iam prolixi fuerimus, lectorem ad eum locum remittimus.

XV. Acceperunt angeli pro ratione meritorum ſuorum officia regendae materiae.

XVI. Homini duo angeli praeſto ſunt, bonus et malus. Vtrumque dogma ex Platonismo Alexandrino ortum eſſe, et tum Platonicae tum Orientali philoſophiae originem debere, ex iis intelligitur, quae ſupra de vtroque dogmate, aliis quoque Eccleſiae doctoribus non ingrato diximus. Tamque liberalis fuit in diſtribuendis inter angelos muneribus Origenes, vt non regionibus modo, gentibus et ciuitatibus, ſed muneribus quoque e. c. epiſcopali genium tutelarem, praeſidemque deſtinaret. Quod vt ſolenne inter Alexandrinos dogma fuit, ita veriſimile eſt, Origenem, cum videret gentiles terrarum, locorum, munerum, templorum, ſtatuarum etc. praeſidia inter angelos ſiue daemones diſtribuere, didiciſſet autem ab eius aetatis doctoribus, praecipue a praeceptore ſuo Clemente, prouidentiam diuinam angelorum miniſterio in adminiſtrando mundo vti, ita gentilem doctrinam ad ſacra Chriſtianorum placita attemperare voluiſſe. Cum autem totius idololatriae fons hic eſſet deteſtabilis, vt ſupra demonſtratum, ex hoc angelorum tutelarium et praeſidiariorum dogmate ab Origenis tempore, ille angelorum cultus in Eccleſia inualuit, quem ἄνευ γραφῆς introductum bonus quilibet merito indignatur. Non

 negat

negat hoc HVETIVS [g], et hunc angelorum cultum ex Platonismo in Ecclesiam irrepsisse fatetur, licet puriorem et defecatiorem ad eam peruenisse contendat. Quod vt examinare huius loci non est, ita id tamen obseruandum, magnopere falli eruditissimum praesulem, contendentem, ex Scriptura sacra ad gentes eam doctrinam peruenisse. Quod in tanta veteris eruditionis luce a tam docto viro dictum esse nollemus. Tota enim reclamat antiquitatis historia, praesertim Hebraea atque Iudaica, vt supra iam obseruatum.

XVII. Animae ante corpora a Deo conditae in eaque tanquam in ergastula demissae propter peccata: nempe propter abusum libertatis. Lucem haec assertio capit ex Θ. XII. fundamentumque in natura emanationis habet, vt iam dictum. Et absurdum quidem videtur statuere, materiam siue corpus esse carcer poenamque animae, cum tamen vi emanationis ex Deo, vt res omnes, effluxerit. Recte tamen consideratum et ad totum hoc systema relatum cum illo satis cohaeret, vt enim materialitatis ratio in remotiori a fonte summo distantia secundum illud quaerenda est, ita formale materiae in priuatione consistit, quae emananti diuinae substantiae accidit, vt in systematis Cabbalistici explicatione dictum est. Quoniam vero animis rationem et libertatem Origenes tribuit, hinc asseruit, eos peccasse, et in appetendo fonte suo refrixisse, ideoque per gradus exinanitas ex mentibus factas esse animas, et ψυχὰς vocatas esse, quod ipsarum pietatis et charitatis feruor frigescere coeperit.

XVIII. Duae sunt in quouis homine animae. Etiam in hoc dogmate valde fluctuat Origenes, vt obseruatum HVETIO [h]. Caussam huius incertitudinis facile deprehendet, qui mente secum reputauerit, valde dubiam haesisse ipsam quoque in hoc dogmate constituendo sectam Platonico-Alexandrinam; quae interdum duas tantum animae facultates, superiorem et inferiorem, ponit, interdum duas animas in homine admittit, quarum vna ex anima mundi decerpta est, altera ex generatione est, vt videre licet apud IAMBLICHVM [i]. Nec aliter Cabbalistae, vt *superiori Tomo* obseruatum, nec inter Christianos defuerunt, qui huic dogmati adhaererent, vt iam superiori capite de Tatiano annotauimus. Mirum itaque non est, Origenem vestigiis antecessorum eo diligentius institisse, quo arctius placitis Aegyptiacis esset addictus.

XIX. Fuerunt initio animae mentes, refrigescente vero Dei amore in animarum statum degenerarunt. Dictum de hac assertione supra iam, quantum satis est.

XX. Animae praeter corpus crassum et visibile subtilius quoque tanquam vehiculum quoddam circa se habent. Etiam haec Alexandrina doctrina est, in qua schola de ὀχήματι multa garriuntur, vt suo loco monui-

g) Origenian. §. 31. p. 86. h) q. 6. p. 91. i) De Myst. Aegypt. Sect. IX. c. 6. 7. p. 169.

monuimus. Discedere hac in re Origenem, vel si mauis Platonicos Alexandrinos omnes, a Platone, quamuis alios philosophos consentientes habeant, obseruauit HVETIVS [k]. Id quod mirum videri non debet, quia proprie hoc dogma ex philosophia Orientali in Platonicam intrusum est, in qua iuxta ordinem atque seriem emanationum inferior emanatio superuestit superiorem, id est, vehiculi instar ambit: ex quo sequitur, animam quoque ex diuino fonte progressam sine eiusmodi corpore subtilissimo esse non posse, qua de re in supra allatis prolixe dicta hoc loco repetere nolumus. Statuit tamen simile quid Plato, dum praeter animam ex mundi anima decerptam, animam quoque quandam astralem admisit. Quam animam astralem Alexandrinos philosophos pro veste vel vehiculo eiusmodi habuisse, ex IAMBLICHO [l] discimus, qui illi ἀνθρώπινον μορφῆς εἶδος humanae formae speciem tribuit. Ordo vero emanatiuorum principiatorum satis, quid voluerit sibi Origenes, explicat.

XXI. Homo anima, non corpus. Obscura hac in assertione est mens Origenis [m], qui dum more suo fluctuat, dum in diuersa rapitur, dum vel inuidiam dogmatum suorum habet interpretem vel fauorem, diuersissimus saepe a se ipso vel est reuera, vel tamen esse videtur, certe tenebris se abdit vera eius sententia. Clare id de hoc dogmate demonstrauit HVETIVS [n], qui videndus. His itaque tenebris dispellendis remedium aliud non nouimus, nisi vt ad totius systematis Origeniani sensum scopumque respiciamus, credamusque Origenem ita intelligi voluisse, vt ille postulat. Quo, vt debet, admisso, non alius thesi huic sensus affingi potest, quam vt dicamus, Origenem corpus inter partes hominis essentiales non numerasse. Anima enim, vel homo quoque ipse, si hunc audis, exstitit ante corpus: cumque lapsu grauiore in deteriora ruisset, in corpus materiale tanquam in carcerem quendam detrusa est, vt temeritatem recedendi a Deo fonte suo, ex quo emanauit, lueret. Ex his vero vinculis liberanda, et homo, id est, anima vindicata a corporis contagio ad fontem suum reducenda est, vt in eo essentiae suae integritatem atque perfectionem recuperet. Quibus omnibus positis corpus necessario ad hominis naturam, essentiam et perfectionem non pertinet. Id quod nec Platoni ipsi in totum displicuit, nec Platonicis iunioribus, quos praeceptores et condiscipulos Origenes habuit, in quorum schola anima intellectualis iam hominis rationem obtinet, vt ex IAMBLICHO [o] intelligitur: materia autem in relatione ad intellectualia non-ens est, id quod de ipso quoque corpore statuit PORPHYRIVS [p].

XXII. Animae plura corpora intrant, hinc μετενσωμάτωσις ex corpore coelesti, humano vel daemoniaco in aliud, non tamen in bellui-

 num.

k) Origenian. p. 100.
l) loc cit. Sect. VIII. c. 7. 8. p. 162. Sect. X. c. 5. p. 176.
m) PHOTIVS Cod. CCXXXIV. EPIPHAN. haer. 64. c. 17.
n) p. 100.
o) l. c. p. 176.
p) Sent. XXIX. p. 72.

num [q], Reiecisse Origenem μετεμψύχωσιν Pythagorico-Platonicam, ex multis eius locis maxime in libris *contra Celsum* [r] constat. Sed id recte intelligendum est, nec ita accipiendum, ac si omnem migrationem animarum reiecerit Origenes. Contrarium enim ex Θ. XII. et XIII. patet, quibus animarum per varia domicilia gradusque descensus et ascensus reditusque asseritur. Vbi itaque absurditatem obiicit μετεμψυχώσει Pythagoricae, id modo respectu corporum belluinorum vel plane vita carentium intelligendum est, a qua insania schola quoque reliqua Alexandrina abstinuit, ipseque Iamblichus eam peculiari tractatione confutauit. Maluimus itaque, hanc animarum migrationem μετενσωματωσιν vocare, quam μετεμψύχωσιν, id est translocationem animae magis, quam migrationem ex vno corpore in aliud. Quamuis fatemur, Origenem ingenii foecunditate et lectionis immensa fere farragine impeditum obrutumque, non potuisse accuratas sibi rerum, quas sibi conceperat, notiones formare, et forte ipsum non satis sibi in hoc dogmate constitisse, ex systemate itaque emanatiuo tantum esse explicandum. Quod vbi regulae instar admittimus, iudicium fieri potest de Apologia pro Origene, quam scripsere Io. Baptista Crispus [s] et Iacobus Windetus [t]. Ille enim Hieronymum confutandum sibi sumsit, Origeni tribuenti Pythagoricam in bruta quoque transmutationem, monens, *verba Origenis eo tendere, vt animam, daemonem et angelum vnius velit esse naturae, at vero Pythagoricam transmigrationem daemonum magis, et a rationali ad brutam pendere animam, hanc vero non vno loco reiicere Origenem. Hic μετενσωμάτωσιν per calumniam Origeni tribui* contendit, *eo quod, aduersus Celsum disputans, μετενσωμάτωσιν ἄνοιαν vocet, quod naturam rationalem deprimat in omne genus irrationalem, nonnunquam etiam in perceptionis expertem: Definitio quoque animae Origeniana, qua οὐσίαν φανταστικὴν καὶ ὁρμητικὴν substantiam perceptionis et appetitus compotem dixit, locum illi μετενσωματώσει non faciat.* Vterque enim facile admitti potest, eo quod de transmigratione animarum in corpora brutorum et vegetabilium tantum loquantur. Quamuis autem idem vir doctus ex eo quoque Origenem excusandum et ab impio hoc dogmate absoluendum esse credat, quod scripserit [u]: *Helias iam venit; non anima Heliae est intelligenda, vt ne incidamus in dogma transcorporationis, quod alienum est ab ecclesiastica veritate*, parum tamen inde pro Origene excusando exsculpi potest, cuius μετενσωμάτωσις alia est, quam ea, quam his verbis sugillat, quae migrationem potius vnius animae in multa corpora, quam translocationem animae per varios gradus vel depressae, vel eleuatae in deteriora vel meliora corpora animata et rationali hospite instructa

q) Photius Cod. CXVII.

r) Lib. III. p. 162. Lib. IV. p. 225. Lib. V. p. 272. Lib. VIII. p. 409.

s) De Platone caute legendo p. 464. seqq.

t) De Vita functorum statu Sect. V. p. m. 101.

u) Hom. III. in Matthaeum.

instructa indicat. Interim facile pro Origene excusando admitti potest, quod addit: *Quae discutienda de transcorporatione proposuit in libris περὶ ἀρχῶν, non sunt pro decretis et ratis sententiis habenda, id enim ne fieret, non vno in loco cauet Origenes philosophorum omnium modestissimus.* Ex hoc autem non sequitur, recte eum circa hoc dogma sensisse, licet, vt erat animo titubante et incerto, et nec accuratus satis, nec a metu contrarii liber, nihil pro certo et decreto quodam affirmauerit. Semper enim ei absoluendo obstat, systema emanationis, quod elegit, περιοδικὸν, secundum quod vel in deteriora vel in meliora corpora abeunt et transplantantur animae, donec ex errore reuocatae ad fontem suum reuocentur. Ceterum vt hoc quoque addamus, PHILASTRIVS [x] dum haeresin enarrat, quae dicit, *animas foenerariorum, sceleratorum et homicidarum et aliorum talium transire in daemones*, Origenem inter hos non numerat, ex quo cum CRISPO [y] contendit FABRICIVS [z], praeter rem hanc opinionem tribui Origeni. Verum nihil inde pro Origenis innocentia exsculpi posse putamus. Aut enim, quod contendit HVETIVS [a], Origenis veneratione et amore ductus, eius nomen silet, aut huic eum haeresi, quam Tertulliis tribuit AVGVSTINVS [b], addicere noluit, quod ea animas peccatorum transire dixerit non in daemones modo, sed in pecudes quoque, et bestias et serpentes, quod reiecisse Origenem supra obseruauimus.

XXIII. Inter spiritum et corpus anima est media, quae vel huic vel illi assentiendi libertatem habet [c].

XXIV. Astra animata sunt, (quia scilicet a praeexistentibus mentibus informantur) ex animabus quae non ita male se gessissent: hinc ratione pollent, Deum laudant, peccare possunt etc [d]. Esse hoc dogma vetustissimum et Barbaricum, ex hac historia philosophica satis notum est, nec inter Alexandrinos et Cabbalistas ignotum, qui sideribus mentes rationales praesides vel incolas praeeunte ipso Platone, tribuunt. Qua de re cum nihil Origenis tempore in Ecclesia esset definitum, mirum non est, eum hanc quoque mentium sedem retinuisse. Id quod eo magis fieri debuit, quo magis illis substantiis siue mentibus intellectualibus, quae leuius peccassent, melioris quoque conditionis sedes corporea erat tribuenda, si dogmata omnia rite inter se cohaerere debebant. Inde vero sequentis quoque assertionis sensus liquet:

XXV. Cum siderum animae rationales sint, sequitur inde, ea futura significare posse. Ita enim a vetustissimo iam tempore de siderum potestatibus iudicarunt philosophi, vt saepe obseruatum.

Lll 3 XXVI. Quia

x) De Haeresibus c. 121. p. 250.
y) l. c. z) Ad l. c. Philastrii.
a) l. c. Lib. II. c. 2. q. 7. §. 18. p. 102.
b) De Haeres. c 78. c) In Rom. I.
d) T. XIII. in Matth. p. 326. HVETIVS q. 8. §. I. p. 127.

XXVI. Quia perpetuae rerum omnium periodi sunt, ideo nulla est aeternitas animarum damnatarum, sed possunt animae ascendere, et relabi. Πρῶτον ψεῦδος hoc Origenianum est, ex emanatiuo systemate necessaria consequentia fluens. Vt enim primus rerum omnium fons scaturire nunquam desinit, nec cessant ex eo progredi innumerabiles fluuii et riuuli, qui quo longius a fonte recedunt, eo deterioris fiunt et impurioris conditionis; ita per circulum illum, qui fonti supremo inest, aeternum, cuncta quoque ad eum redire reuocarique oportet, et denuo ex eo prosilire, sicque aeternum hunc emanationis periodum volui reuoluique. Quae fatalis rerum omnium catena vt omnibus placere debuit, qui emanatione ex Deo omnia existere dixerunt, ita Origeni quoque displicere non potuit. Hincque illa successiua mundorum innumerabilium series, quam statuit Origenes, de qua docte commentantem videsis IACOBVM THOMASIVM [e]. Est vero hoc Alexandrino-Platonicum magis, quam Academicum. Plato enim, cum systema emanatiuum non recepisset, hunc quoque scopulum suo modo euitauit, et fatalem tantum rerum creatarum periodum in anno magno absoluendam statuit, quo ad pristinam iuuentutem mundus rediret. Eum enim solui non posse ob bonitatem dicebat. Stoici autem Origeni et Alexandrinis praeluserunt, et hoc, nisi fallimur, dogma primi Platonismo affricuerunt, ex quorum conflagratione mundi et inde in Iouem redituro mundo redit nouus, resurgitque Iupiter noua ratione materiam agitans. Qua de hypothesi Stoica suo iam loco *Tomo primo* disputauimus. Haec Syncretismi beneficio recepta in scholis Platonicorum recentiorum, veterem Platonis doctrinam eiecerunt. Quibus cum egregie concineret philosophia Orientalis, mirum non est, Origenem quoque huic dogmati manus porrexisse, idque sibi vindicasse. Non reiiciendi itaque sunt, qui cum HVETIO [f], Stoicismum Origenem seduxisse coniiciunt, licet non is solus accusandus sit, sed in partem voganda omnis, quae in Aegypto viguit, doctrina ex Oriente illuc translata. Quod autem a Pantaeno Stoicam philosophiam sectanti haec Origenes acceperit, quod post HALLOIXIVM [g] visum est IAC. THOMASIO [h], admitti non potest. Cum enim Origenes Clementis Alexandrini discipulus fuerit, hic vero Pantaeni, ille Pantaenum audiuisse non potuit. Recteque huic coniecturae opponit HVETIVS [i] silentium veterum, Pantaenum inter praeceptores Origenis non numerantium, quod omnino huic suspicioni obstat; vbi etiam admittamus SIDETAE testimonium, Pantaenum Clementis discipulum facientis. Nec operose disquirendum est, vnde Origenes hanc hypothesin hauserit, cum constet, ex Ammonii eum schola prodiisse, illam vero Peripateticam et Stoicam philosophiam Platonicae admiscuisse, et Barbaricae atque Orientali quoque attemperauisse. Ex quo intelligi quoque potest, quod sensu THOMASII [k] suspi-

e) De Exust. Mundi Stoica Diss. XVII, p. 237.
f) p. 166.
g) Orig. defens. Lib. I. c. 1. p. 5.
h) l. c. Diss. XVIII. §. 7. p. 240.
i) Origen. Lib. I. c. 1. §. 5. p. 4.
k) l. c. §. 8.

fuſpicioni locus faciendus ſit, qui Cabbaliſtas in hoc argumento praeceptores Origenis fuiſſe autumat. Origenem enim Cabbaliſticam Iudaeorum philoſophiam, quae tum arcaniſſima habebatur, didiciſſe nullo argumento ſatis firmo conſtat. Verum ex iisdem fontibus, ex quibus has nugas hauſerunt Cabbaliſtae, acceperunt quoque Platonici reformati, nempe ex philoſophia Orientali, id quod ex παραλληλισμῷ harum ſectarum *Tomo ſecundo* allato manifeſtum eſt. Horum autem omnium ſyſtemata cum confuderit in vnum Ammonius, isque myſteria ſua Origeni tradiderit, vera inde ſcaturigo patet, ex qua error hic Origenianus promanauit. Quod reliquum eſt, nec Stoico nec Orientali, nec Alexandrino ſyſtemati toti haec Origenis aſſertio conformis eſt, ſed accommodauit eam doctrinae Chriſtianae inter lucem et tenebras paciſci conatus. Egregie id vidit IACOBVS THOMASIVS [l], cuius *de neutraliſmo Origenis* tractatio legi meretur.

XXVII. Impiarum animarum vitia flammis purganda et excoquenda ſunt.

XXVIII. Hominibus peccantibus aſſignatae ſedes inferiores, vbi torquebuntur pro ſcelerum modo, diutius aut breuius, per maiora vel minora ſupplicia pro gradu vitiorum [m].

XXIX. His autem emendationibus reparati purgatique in ſuperiores gradus perducuntur, donec ad aeternas ſedes perueniant. Paſſim haec inculcat Origenes, cuius loca de hoc purgatorio adduxit HVETIVS [n]. Etiam hoc dogma ἑτερόδοξοι Origenem ab Ammonio, Ammonium et reliquos Aegyptiacos philoſophos ab Orientalibus accepiſſe, vix dubitandum eſſe videtur. Qui cum eiusmodi purgationem et exuſtionem finem conſtituerint totius philoſophiae ſuae, hancque Arihmanii ſiue lucis victoriam fore ſtatuerint, idque Gnoſtici quoque et imprimis Valentiniani docuerint, facile fuit in Aegypto degentibus, ex impuris his lacunis eam haurire ſententiam, quam ſyſtema emanatiuum poſtulat. Caue vero ſatisfactionis vel expiationis cauſſa hoc purgatorium admiſiſſe putes Origenem; ille enim ad exurendas ſcorias et conſumendas materialitatis et vitiorum ſordes hunc ignem purgatorium conſtituit. A quo Iudaeos eum tranſſumſiſſe ſuſpicatur IACOBVS WINDETVS [o], eo quod ante Gemaram conditam huius purgatorii mentio nulla inter Iudaeos fiat. Quam tamen ſuſpicionem carere probabilitate putamus, cum veriſimile nullo modo ſit, Iudaeos Origenem legiſſe, eiusque opiniones recepiſſe. Nec hoc refugio opus eſt, cum longe probabilius ſit, ex eodem vtramque partem fonte, nempe ex placitis Orientalibus, hos errores hauſiſſe.

XXX. Ho-

l) l. c. Diſſ. XIX. p. 241.
m) Philoſoph. c. 1. de Princ. L. I. c. 6.
n) p. 146.
o) De Vita functor. ſtatu Sect. VIII. p. 201

XXX. Homo primo per cognitionem Dei et eruditionem angelicam, depofitis erroribus, tum per Dei fimilitudinem, tandem per intimam cum Deo coniunctionem et vnitatem fit beatus p. Κυρία δόξα non modo Clementis Alexandrini et Origenis, fed philofophorum quoque Alexandrinorum, fcholaeque Ammonianae, ex qua Plotinus haec ipfa prolixe inculcauit. Cuius difcipulorum libri omnibus fere paginis fimilia praecipiunt.

XXXI. Fit id non ftatim, fed animae beatorum ab vno gradu ad alterum per varia loca ab angelis ducuntur, femperque fublimius erudiuntur, vsque ad fupremum gradum peruenerint.

XXXII. Primus gradus in terreftri fit Paradifo, tum in aëre, et poftea in aliis coeli locis fuperioribus atque purioribus. Similia praecepiffe Alexandrinos et luculentius Cabbaliftas, Lector ex fuperioribus, recordabitur. Quod argumento eft, ex communi eos fonte illa haufiffe, firmatque coniecturam, quod Orientalis difciplina hos reuolutionum et afcenfionum ordines commendauerit. Fieri tamen potuit, vt Origenes, qui in Palaeftina diu vixit, a Iudaeis quoque ita ftatuendi occafionem fumferit; quamuis hi quoque ex ifto Orientali fonte prata fua irrigauerint. Ipfa enim φρασεολογία Origenis Cabbaliſticae in hac thefi eft fimillima. Qua de re tamen nihil definimus.

XXXIII. Ita per immenfa annorum curricula animae fuis locis emendantur, et fic Deo per diuerfos ordines reconciliantur, donec mors deftruatur, ac reftitutis in hunc ftatum animis natura corporalis ad gloriam perducatur ac omnia vnum futura fint, cum Deus fuerit omnia in omnibus q. Finis hic eft fcopusque totius fyftematis Origeniani, quem omnes illi fibi fixerunt, qui fyftema emanatiuum, quod certas emanationis, expanfionis et contractionis fiue reditus ad fontem periodos et curricula ponit, elegerunt. Aliud enim id non patitur, quam vt aeterno fatalique atque neceffariis naturae diuinae legibus adftricto ordine id quod Deus ex fe expulit, et quafi eiecit, poftquam per varios circulos ab eo receffit, naturamque fuam, fontisque indolem amifit, per eosdem gradus circulosque ad eum redeat, ficque illa limitatio et priuatio, quae materiam, deftructionemque formae fiue mortem introduxit, fucceffiuis exaltationibus, purgationibus, exuftionibus tollatur. Quam clauem fi teneamus, referabimus adyta quae παλιγγενεσίας myfteria occultant, et perfpiciemus, quibus magiftris profecerint, qui Origenianum hoc dogma recentiori aetate tantis clamoribus et iactantia recoxerunt. Qua de re alio loco difputandum eft.

XXXIV. Sequitur ex his, defitura fupplicia damnatorum in illa ἀποκαταστάσει rerum omnium, in Deum reducendarum, quod et ipfi continget

p) De Princ. L. I. c. 12. Lib. III. c. 6.   q) De princip. Lib. III. c. 6.

tinget diabolo [r]. Hoc necessarium superiorum assertionum consequens est, nec alii fontes, vnde Origenes id hauserit, quaerendi sunt. Licet pertinaciter negare nolimus, quod HVETIVS [s] contendit, dicta Scripturae sacrae perperam intellecta, et methodo allegorica in peruersos sensus pertracta, et Platonicorum ea de re commentationes, studiumque et feruorem vehementem Valentinianorum somnia refutandi, eum in hoc errore confirmauisse. Cum enim videret, hanc ἀποκατάστασιν requirere systema, quod elegit, facile fuit, dicta Scripturae allegoriae machinis ita torquere, vt opinioni fauerent huic. Non vero Platonismus vetus, sed recentior huc aduocandus est, qui hanc reductionem rerum omnium in Deum ab Orientalibus philosophis accepit, et ad eius regulam Platonicas doctrinas reformauit. Plato enim materialia in Deum reducere non potuit, cum materiam Deo e diametro et origine, et natura atque indole sua opposuisset. Platonici recentiores autem abiecto inepto duorum principiorum systemate, cum meliora dare constituissent, materiam ex Deo deriuarunt, eamque in Deum reduxerunt, quam medicinam a Zoroastris discipulis, vetus Magorum systema dualisticum ita emendantibus didicerunt, vt suo loco dictum. Et ex horum scholis totam suam philosophiam accepit, et cum Christiana doctrina confudit coaptauitque Origenes. Qui cum natura accepisset temperamenti sanguinei portionem aliquam, reliquas larga abundantia superantem, eiusque indole ductus ad eiusmodi amoris et misericordiae spem per se inclinaret, fecit hic naturae eius inclinatio, vt eo promtius manum huic dogmati porrigeret, crederetque fauere illi diuinam gratiam, amorem et misericordiam vel, quod SVLPICIVS SEVERVS [t] habet, *hoc bonitati illius atque pietati congruere, vt qui perditum hominem reformasset, prolapsum quoque angelum liberaret.*

XXXV. Succedet huic mundo alius, et illi alius, donec post multorum seculorum creationem, et interitum aliquid seculis maius in omnium restitutione futurum, cum Deus erit omnia in omnibus [u]. Haec ex dictis iam perspicua sunt, nec prolixiori explicatione opus habent.

XXXVI. Fundamentum totius systematis hactenus enarrati hoc est: Deus materiam ex se nunquam non producit, ex qua deinde mundi conditi sunt. Non enim potuisset esse Deus dominus, nisi fuisset, cuius esset dominus [x]. Habes hic Lector veram clauem, qua Origenis systema reserauimus. Hoc enim primum et palmarium eius caput est: ex Deo materiam necessario quodam naturae suae actu ab aeterno scaturiuisse. Cum enim coëxistentiam et coaeternitatem materiae a Deo distinctae infinitas

r) De Princ. L. I. c. 6. T. II. in Matthaeum p. 207.
s) § 16 p. 151.
t) Dialog. I. c. 3. p. 519. ed. G. Hornii.
u) De Princ. Lib. II. c. 3.
x) PHOTIVS Cod. CCXXXIV.

nitas abſurditates alere videret, validis quidem illam aggreſſus eſt rationibus, ita in Ammonii ſchola edoctus, quae ſimili ratione ſyſtema duorum principiorum rationibus non contemnendis euertit. Cum autem ab Ammonio ſeducto creationis ex nihilo dogma, quod in Eccleſia perſonabat, videretur ἀφιλόσοφον, neceſſario delabi debuit ad hoc emanantis ex Deo materiae ſyſtema, quod ita fatali eſſentiae naturaeque diuinae neceſſitati atque indoli ineuitabili ſubiecit, vt nunquam non ita Deum materiam ex ſe producere ſtatueret. Qua in re deterior Cabbaliſtis doctor eſt, qui emanationis opus voluntati Dei liberae tribuunt; ille vero cum probe intelligeret, neceſſario eſſentiae diuinae actui hanc emanationem adſcribendam eſſe, ſi ex hoc fonte eſſet deducenda, ab aeterno eam contigiſſe, et innumerabilibus periodis euenire conuenienter quidem ſyſtemati delecto, ſed impie et abſurde ſtatuit. Qui error admiſſus non potuit non totum reliquarum aſſertionum erronearum ſyrma poſt ſe trahere.

Et haec breuis illa Origenianae theologiae διατύπωσις eſt, quam inſtitutum noſtrum poſtulabat. Plura ſunt, quae in eo confoderunt veteres, ea vero ad noſtros limites non pertinent: ea enim tantum ſelegimus, quae ex philoſophia Aegyptiaca et Ammonii ſchola hauſit, quaeque, quibus ille fontibus vſus ſit, luculenter edocent. Ita vero nouo exemplo docendi Lectorem occaſionem nacti ſumus, quos peſtilentes fructus Orientalis illa philoſophia in Aegypto Platoniſmo adaptata tulerit, et quam grauia inde damna in Eccleſiam profecta ſint. Si enim extructa ab Origene et Tatiano doctrinae aedificia cum delineatione ſyſtematis Alexandrini Cabbaliſtici et Valentiniani ſiue Gnoſtici alterius comparentur, ſperamus fore, vt veri et natiui inde vultus philoſophiae iſtius Orientalis perſpicue cognoſcantur, appareatque luculenter, nihil nos in eius adumbratione illi philoſophiae generi tribuiſſe ex ingenio confictum. Quam grauis autem iactura fuerit Eccleſiae, quam paſſa eſt, ex quo Origenes indecorum hunc ingenii ſui pullum tot viris doctis, tot monachis, tot presbyteris, auctoritate ſua et eruditionis ſupra modum excellentis opinione obtruſit, et per totum fere Orientem diſperſit, annales Eccleſiaſtici ſatis loquuntur, et vehementes illi motus, quibus Eccleſia ſeculo tertio concuſſa eſt, teſtes ſunt luculentiſſimi, in quibus ciendis inuidiam, aemulationem, odia et his ſimilia plurimum in cauſſa fuiſſe, effeciſſeque, vt nec vitae integritas, nec cruciatus, quos a gentilibus pro religionis Chriſtianae confeſſione pertulit, nec labor, quem Eccleſiae vſibus deſtinauit, plane improbus et admirandus impedire potuerint, quo minus anathemate percelleretur, plusque in eo damnando eiiciendoque atque perſequendo, quam in viam reuocando et conuincendo diligentes eſſent doctores Eccleſiae, lubentes fatemur, dolemusque tanti ingenii virum decenti ratione ad modeſtiorem et ſaniorem philoſophiam non reuocatum fuiſſe. Cuius rei culpa in eo potiſſimum haeſiſſe videtur, quod pleri-

que

que Origenis aduerſarii a philoſophiae praeſidiis non ſatis fuerint muniti eiusque praeceptis inſtructi. Qui cum ὕϛερον πρότερον haud raro vrgerent, eique opponerent, isque videret, inuidiam magis, quam rationem imperare aduerſariis ſuis, et doctores Eccleſiae ante ſuam aetatem nonnulla ſuis valde affinia tradidiſſe, non potuit non in opinione confirmari. Qua ratione errores ſaepe numero ab eorum oppugnatoribus inſipientibus et ineptis confirmatos fuiſſe annales Eccleſiaſtici et philoſophici abunde teſtantur, nec noſtra tempora exemplis carent. Haec tamen omnia pro excuſando Origene non ſufficiunt, qui ſi minus ſapuiſſet, ſi ingenio diffiſus fuiſſet ſuo, ſi iudicium adhibuiſſet, ſi imaginationi deliranti frena non laxaſſet, ſi Clementem non nimis dilexiſſet, ſi ab apoſtatae Ammonii ſchola abſtinuiſſet, ſi naturam eſſentiae diuinae maiori diligentia conſideraſſet, ſi plus ſibi temporis ſumſiſſet ad philoſophandum, ſi in certiora fundamenta inquirendo a fluctuatione perpetua animum cohibuiſſet, ſi ab inepta allegoria deſtitiſſet, dubium non eſt, quin et hos ſcopulos euitauiſſet, et omnes ſui temporis doctores Eccleſiaſticos ſuperauiſſet. Verum infauſto ſidere Alexandrinae philoſophiae procus factus ab adultera hac infeliciter ſeductus eſt. Nec magnopere eum iuuant, quae pro excuſando vel defendendo illo viri docti afferre ſolent: pleraque eum non definitiue, ſed problematice attuliſſe, de omnibus dubitaſſe et vehementer fluctuaſſe, adeoque incertam eſſe veram eius ſententiam, multa ei aduerſariorum vehementiam et inuidiam affinxiſſe, multa eius nomine confinxiſſe, et ad quaerenda erroribus ſuis patrocinia illi tribuiſſe. Doctrinae porro Chriſtianae typum certum eo tempore definitum conſtitutumque nondum fuiſſe, et incerta opinione de quibusdam dogmatibus ipſos doctores orthodoxos fluctuaſſe. Quae vbi omnia concedimus, nihil aliud euincunt, quam Origenem eam, quam debebat poteratque, philoſophi perſonam non ſuſtinuiſſe, et nec prudentiam, nec iudicium, nec ſobrietatem ad philoſophiam ſuam attuliſſe. Maxime vero illum premit, quod errores iſti, quos enarrauimus, quique in ſcriptis eius corruptionis non ſuſpectis occurrunt, non ſcopae diſſolutae ſint, et opiniones vagae, temereque adſcitae, coniecturaeque magis, quam dogmata; ſed vno ſyſtematis nexu colligatae accurate cohaereant, euincantque, et data eum opera hoc ſyſtema ſibi delegiſſe, et in connexione eius conſideranda et adhibenda induſtriam poſuiſſe, et hoc ſibi doctrinae genus proprium feciſſe, quod ab Ammonio didicerat. Quod ſatis ſuperque demonſtrat, pro Origenianis erroribus eos habendos eſſe, qui ex hoc ſyſtemate fluunt.

§. XVIII. Qua fortuna ſeculis a Chriſto nato tribus prioribus philoſophia Alexandrina ſiue Platonica reformata et Syncretiſmo incruſtata vſa ſit, prolixa hactenus enarratione expoſuimus. Dicendum iam paucis eſt, quae fata habuerint reliquae ſectae Graecanicae. Et Epicuream quidem

Peripatetica philoſophia exculta ab Anatolio.

quidem atque Scepticam philosophiam summopere inuisam fuisse doctoribus ecclesiasticis, quod aperta impietatis semina spargere crederetur, supra iam demonstratum est. Stoicam autem sectam Platonicam in societatem asciuisse, hocque se ornatu patribus commendauisse, Pantaeni exemplo didicimus. Restat inter sectas in Romano orbe tunc vigentes Peripatetica, quae qua ratione in concordiam cum Platonica reliquoque Aegyptiorum philosophorum Syncretismo ire coacta sit, ex antecedentibus iam constat, ex quibus etiam liquet, quam mutationem et corruptionem passa sit, vt posset Christianis quoque doctoribus commendari. In se vero spectata, negari non potest, eam cum ob studium sectarium, quod doctores Ecclesiae recte detestabantur, tum ob negatam Dei prouidentiam in mundo sublunari et euersam animae immortalitatem pessime apud eos audiisse, eo quod iusta persuasione crederent, fundamenta Christianae veritatis periculosis istis dogmatibus subrui et euerti. Et erant quidem nonnulla, quae patres philosophantes non improbabant, eo quod acute dicta esse viderent. Ea vero secta Eclectica sibi iam vindicauerat, et quae durius dicta erant, ita emolliuerat, vt Aristotelica dogmata sensu magis Eclectico quam genuino reciperentur: cuius exemplum doctrina de aeternitate mundi esse potest. Dialecticae autem subtilitatis ἀκριβείας laudem cum valde contaminassent haereticorum velitationes, in quibus his potissimum armis contra orthodoxos pugnabant, factum inde est, vt hoc quoque nomine inuisum esset patribus Aristotelicae philosophiae nomen. Quod totum fere intercidisset inter Christianos, nisi labenti Aristotelis auctoritati humeros supposuisset ANATOLIVS Alexandrinus, et scholam Peripateticam in patria Plotini fama nouaeque scholae incrementis penitus depressam resuscitauisset. Aderat viro doctissimo eloquentia viua, elegantia atque vi sua commendatissima, et in omni philosophiae genere eruditio, cui eo tempore pauci pares videbantur. Testis enim est EVSEBIVS [y], inter omnes sui temporis penitiori literatura et philosophia praestantes principem sine dubio locum eum tenuisse, quippe in quouis doctrinae genere, arithmetica, geometria, astronomia, physica quoque, dialectica atque rhetorica ad supremum vsque fastigium eruditum. Idem de eo refert HIERONYMVS [z], qui mirae eum doctrinae virum appellat, et ingenii magnitudinem ex scriptis eius elucere iudicat. Talis cum esset, rogatus ab Alexandrinis est, qui concidisse Peripateticae scholae successionem dolebant, vt, quod in Platonica Plotinus susceperat, in Aristotelica ipse proficeret, nouamque eius successionem cathedramque constitueret, in qua Aristotelis potissimum doctrina personaret. Quod munus ipsi commissum, teste EVSEBIO [a] in se recepit, nouumque Peripateticae philosophiae praesidium attulit. Id quod eo felicius fieri potuit, quo maiori gaudebat et eruditione et prudentia et dexteritate, quam eius praestantiam mire extollunt scripto-

y) Hist. Eccles. Lib. VII. c. 32. z) De S. E. c. 73. p 162. a) l. c.

fcriptores ecclefiaftici, et praecipue Eufebius, qui quoque, quanta prudentia et animi rectitudine patriae fe ciuem bonum in calamitate publica, fameque ex obfidione vrbis coorta praeftiterit, narrat. Tanta certe eius fama atque exiftimatio fuit, vt et praecipuam inter ciuitatis proceres honoris praerogatiuam obtineret, et relicta tandem, (incertum quibus de cauffis) Alexandria in Syriam profectus a Theotechno Caefareae Palaeftinae praefule manuum impofitione epifcopus crearetur, ipfique fucceffor defponderetur. Poftea Antiochiam profectus, cum Laodicaeam pertranfiret, tanta eruditionis et praeftantiae eius fuit exiftimatio, vt, decedente tum Eufebio Alexandrino, vacuam fummi antiftitis fedem occupare iuberetur, quam quoque dignitatem fufcepit, et cum laude geffit. Valde commendata fuit eius doctrina, quod philofophiam cum reliquo eruditionis apparatu coniunxiffet, et eloquentiae ornamentis commendauiffet, vnde EVSEBIVS teftatur, *cum non adeo multa fcripferit, in iis tamen, quae reliquit, fatis apparere eius eruditionem ἐμῦ τό, τε λόγιον καὶ πολυμαθές.* Qua vero ratione Peripateticam philofophiam excoluerit, non conftat, cum commentationes eius Ariftotelicae nullae extent. Sufpicamur tamen, eum a Syncretifmo tam late Alexandriae regnante, non totum abftinuiffe, fed Pythagorico-Platonica cum Peripateticis, et cum his Chriftiana nonnulla in concordiam redegiffe. Id enim eius aetatis ratio et philofophandi modus atque ftudium fuadent, et vel inde colligi poteft, quod myfteria Pythagorica, quae in numeris tum temporis quaerebat fchola Platonico-Plotiniana, ad theologiam naturalem transtulerit. Scripfit enim *Inftitutionum arithmeticarum libros decem* [b], ex quibus excerpta hodie extant inter *Theologumena arithmetica.* Illud certum eft, cum in mathematicis fcientiis eximie effet eruditus, eas virum hunc doctiffimum ad philofophiam transtuliffe, eique tradendae adaptaffe. Dedit enim nobis Cel. FABRICIVS [c] Fragmenta quaedam ex Anatolio, ex Peirefciano codice olim a Luca Holftenio defcripta, quae nos fatis ea de re conuincunt, docentque, Anatolium more Pythagorae, Platonis et Ariftotelis introductionis in philofophiam loco mathematicas difciplinas commendauiffe. Monet enim in iis: Ariftotelem philofophiam in theoreticam et practicam diuidendo, et practicam in ethicam et politicam diftribuendo, theoreticae theologiam, phyficam et mathematicam tribuiffe, recteque et prudenter demonftrauiffe, mathefin philofophiae partem effe. Plufcula quoque affert ad hiftoriam originum mathematicarum pertinentia, et in eius fatis enarrandis non negligenda, quae hic non tangimus. Vrget etiam ex Peripateticorum praeceptionibus, μαθήματα proprie fic dicta fine μαθήσει difci non poffe, et ex Archytae mente fine his aeterna et immutabilia atque vera rerum omnium principia in fcientiis comprehendere neminem, et iuniores demum mathematicos difciplinas illas mixtas inuexiffe, adeoque pro praeftantiffi-

b) Conf. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. II. p. 274. Vol. V. p. 277.

c) l. c. Vol. II.

mis partibus habendam esse arithmeticam et geometriam. Egregie quoque monet, arithmeticae maxime cognatam esse λογιςικὴν καὶ κανονικὴν, quae quantitates et qualitates sermonis iuxta numerorum analogiam dimetiatur: constare autem multa in mathematicis hypothesibus etc. Ex quibus ea, quae de Anatolio diximus, satis confirmantur, qualisque scholae Peripateticae sub hoc magistro facies fuerit seculo tertio, (quo ad finem properante floruit) discitur. Eruditionem autem eius mathematicam ex *canone* eius *paschali*, quem ex praua licet Ruffini versione edidit AEGIDIVS BVCHERIVS [d], quemque veteres passim valde laudant, colligere licet, de qua tamen alibi dicendum. Ceterum hunc Anatolium cum aliis eius nominis non confundendum esse, alibi iam monuimus. Accidit id doctissimo VALESIO [e], eum cum Anatolio quem Iamblichi praeceptorem facit EVNAPIVS [f], miscenti, vt iam *Tomo secundo* obseruatum.

Patres seculi quarti philosophiae periti.

§. XIX. Haec philosophiae inter Christianos regnantis facies fuit seculo tertio, eundem fere seculo quoque sequente vultum seruauit. Qui enim illo seculo vixere patres, vt eruditione plerumque praestabant, in haud pauci fuerunt, literaturam Graecanicam, et praecipue philosophiam Graecam apprime docti. Quam more doctorum seculi secundi atque tertii in hunc potissimum finem adhibuerunt, vt superstitionem gentilem profligarent, et pro veritate Christiana fortiter dimicarent. Quo in negotio haud pauca eos egregia attulisse, negari non potest. Obstitit tamen viris egregie meritis vetus praeiudicium, esse in Platonis philosophia haud pauca, quae ex vetustissimorum Hebraeorum fontibus, diuinaque ratione inter gentes ex parte diffusa ad eas dimanassent, et quibus vindicandis Christianis eo magis esset studendum, quo magis iniusti harum veritatum possessores essent philosophi gentiles. Quo praeiudicio impediti cum externam quandam inter Platonica et Christiana dogmata conuenientiam obseruassent, incauti haud vna ratione in errores lapsi sunt: vt supra iam ex parte obseruatum. Fuerunt autem hoc seculo, quo valde floruit literatura secularis, multi quidem eruditionis laude insignes, maxime vero ex illis, quorum apud veteres celebratior est memoria, notandi sunt Arnobius, Lactantius, Eusebius, Pamphili, Didymus Alexandrinus, Chalcidius et qui reliquorum lumina eruditionis et famae celebritate obscurauit Augustinus. Quorum historia cum in annalibus ecclesiasticis enarrari soleat, ea nos tantum afferemus, quae ad nostrum institutum proprius spectant, et eorum circa philosophiam circumstantias exponunt, vt, quo loco philosophiam hi viri magni nominis et eruditionis habuerint, pateat, eiusque fata inter Christianos iusta serie enarrentur,

§. XX. AR-

d) Antverp. 1634. fol. Fragmenta Graeca extant apud EVSEBIVM l. c. c. 32.

e) Ad l. c. Eusebii.

f) Vit. Iamblichi.

§. XX. ARNOBIVS gente Afer fuit apud Siccam Veneream mediterraneae Africae vrbem ineunte seculo quarto clarus, vbi rhetoricam publice docuit, et gentilem superstitionem mascule promouit. Somnio tamen ad amplectendam Christianam religionem excitatus baptismatis veniam ab episcopo rogauit, impetrare vero prius non potuit, quam edito aduersus gentiles libro apologetico erudito et luculento sinceritatis suae pignus edidisset, et quod serium ipsius de Christiana religione amplectenda studium esset, testatum fecisset. Multam hac in tractatione eruditionem et veteris quoque philosophiae atque theologiae gentilis cognitionem ostendit, nec acumine destituitur. Verum cum nec satis accurate Christiana mysteria tum quidem teneret, nec quid distarent in hoc arduo negotio aera lupinis satis nosceret, factum est, vt in multis laberetur, quos tamen eius errores delinearunt, qui alibi exponendi sunt [g]. Alienum tamen a nostro instituto non est, quosdam hoc loco Arnobii errores notare, quibus a philosophiae gentilis manuductione deceptus est. Nempe ita de rerum omnium materia [h]. *Quid si prima materies, quae in rerum quatuor elementa digesta est, miseriarum omnium caussas suis continet rotationibus inuolutas? Quid si materiae faex ista, quam sub nostris calcamus ingressibus, hanc habet sibi legem datam, vt exspiret nocentissimos halitus, quibus corruptus aer ipse et corporibus labem ferat, et negotia infirmet humana? Quid si, quod proximum vero est, quicquid nobis videtur aduersum, mundo ipsi non est malum: omniaque quae fiunt nostris commoditatibus statuentes, opinionibus improbis criminamur euenta naturae?* Non licebit hic regerere haec in Arnobio culpanti, nostrae quoque aetatis philosophos maximae famae similiter haec proxima vero habuisse [i]. Alia enim illis ratio est, quam Arnobio, qui ea in re Platonem secutus est, statuenti, ea quae in mundo mala eueniunt, ex materiae vi bruta et ordini refragante orta esse, quae a creatore ob materiae repugnantiam in ordinem penitus redigi non potuerint, indeque illi suffecisse, vt haec ad totius systematis mundani conseruationem certo ordine dirigeret, sicque, quantum posset, ea emendaret. Quod ipse prodidit Arnobius ad Platonis auctoritatem non sine eximio elogio prouocans: *Plato ille sublimis apex philosophorum et columen, saeua illa diluuia et conflagrationes mundi purgationem terrarum suis esse in commentariis prodidit: nec vir prudens extimuit, humani generis subuersionem, cladem, ruinam, interitus, funera rerum innouationem vocare, et iuuentutem his quandam redintegratis viribus comparare. - - Euenta haec omnia, quae fiunt et accidunt mole sub hac mundi commodulis non nostris sed ipsius pendenda sunt rationibus ordinibusque naturae.* Alibi [k] vero de Deo cum veteribus quidem

Arnobii philosophia.

g) Vid. praeter Scriptores Historiae literariae ecclesiasticae P. BAYLE Dict. T. I. art. Arnobe p. 349.

h) Lib. I. c. 8. 9. p. m. 12. edit. Canteri.

i) Non sine iucunditate conferri potest Celeberrimi POPII philosophi Angli Tentamen de homine cum hoc loco Arnobii.

k) c. 20. p. 2.

quidem aliis, sed parum accurate ita differit. *Prima enim tu caussa es, locus rerum ac spatium, fundamentum cunctorum quae sunt, infinitus, ingenitus, immortalis, perpetuus, solus etc. de quo nihil dici et exprimi mortalium potest significatione verborum: qui vt intelligaris tacendum est, atque, vt per vmbram te possit errans inuestigare suspicio, nihil est omnino mutiendum. Da veniam rex summe tuos persequentibus famulos et fugientibus ignosce tui nominis et religionis cultum.* In quibus verbis rhetorem magis agnoscas, quam philosophum, quem in tam arduo argumento adeo non affectat, vt dicat: *Ita est periculosum argumentis aggredi, Deum principem comprobare; quam ratione huiusmodi esse illum, velle cognoscere. Nec quicquam refert, aut discrepat, vtrumne neges illum, an asseras atque existere fatearis: cum in eadem culpa sit, et assertio talis rei, et abnegatio refutatoris?* Cui assertioni omnem philosophiae vsum in demonstranda Dei existentia reiicienti hunc colorem quaerit, *quod nemo sit, qui non cum istius principis notione diem primae natiuitatis intrauerit, cui non sit ingenitum non affixum, immo ipsi pene in genitalibus matris non impressum, non insitum, esse regem ac dominum, cunctorum quaecunque sunt moderatorem?* Quae oratoris declamatio vtrum philosophanti satisfacere possit, Lectoris arbitrio iudicandum relinquimus. Passim etiam dum humanam imbecillitatem sugillat, Scepticis arma subministrat. Ita enim de Christo [l]: *qui arrogantiam constrinxit nostram et elatas supercilio ceruices modum fecit suae infirmitatis agnoscere, qui animantia monstrauit informia nos esse, vanis opinionibus fidere, nihil comprehensum habere, nihil scire, et quae nostros sita sunt ante oculos non videre.* In quibus verbis optimum Seruatorem tantum non Scepticorum agmini praeponit datque ducem. Quod ne ad sacra tantum dogmata pertinere dicamus, obstat alius locus [m], vbi in ipsam artem rationalem insurgit, et rationibus scepticis contra gentiles militat, et collectiones, enthymemata, definitiones, omniaque illa ornamenta, quibus fides quaeritur assertionis, suspicantes adiuuare, non veritatis lineamenta demonstrare asserit. Id quod infra repetit [n], caussatus, enthymemata, syllogismos, resque alias similes non spondere veritatem aliquem scire. Et ita passim, dum philosophiam gentilem aggreditur, in ipsam philosophiam fit iniurius. Vbi autem aliquid philosophice definiendum est, Platonem ita sequitur, vt ab eius erroribus sibi non caueat. Nam et hominem definit [o] animam corpore clausam, et de anima mere Platonice ita pronuntiat [p]: *Animas immortales esse, Deo rerum ac principi gradu proximas dignitatis genitore illo ac patre prolatas, diuinas, sapientes, doctas, neque vlla corporis attractione contiguas; - - ex vno fonte omnium nostrum defluere animas, idcirco vnum conuenientque sentire, non moribus non opinione discrepare. Deum omnes nosse, nec quot*

l) Lib. I. c. 27. p. 27.
m) c. 39. p. 39.
n) Lib. II. c. 9. p. 53.
o) c. 11. p. 55.
p) pag. 56.

quot in orbe sunt homines esse sententias totidem, neque infinita varietate discretas. At dum ad corpora labimur et properamus humana, ex mundanis circulis sequi nos caussas, quibus mali simus et pessimi. Quae philosophemata eo digna sunt, cui Plato sublimis apex et columen philosophorum audit. Et tamen alibi [q] omnes inter se philosophos Graecos committit, et sectariam philosophiam omnem exagitat, et philosophis philosophum Christum opponit. Cuius philosophiam eo extendit [r], *vt quod immortale, quod simplex est, nullum posse dolorem admittere* dicat, *et Christo auctore se didicisse fateatur animas esse mediae qualitatis, et interire quae possint, Deum si ignorauerint, vitae et ab exitio liberari, si ad eius se minas et indulgentias applicarint: iaci enim impias animas, et ad nihilum redactas interitionis perpetuae frustratione vanescere.* Et his quidem similia perperam et ἀφιλοσόφως dicta plura in Arnobio reperias, ex quibus de eius philosophia iudicium facile fieri potest, quaeque euincunt, plus eum in eloquentiae, quam philosophiae studio operae posuisse.

§. XXI. Arnobii discipulus fuit L. Caelius LACTANTIVS Firmianus, elegantissimis *de ira Dei, institutionum diuinarum, de opificio Dei, et de mortibus persecutorum* tractationibus inter veteres celeberrimus, qui ad argumentum, quod tractandum sibi sumsit sacrum perspicuam castissimi sermonis Latini elegantiam attulit, et eruditionem, quam possidebat, secularem, siue profanam ad defendenda Christianae religionis mysteria adhibuit. Cuius theologia qualis fuerit, hoc loco exponi non potest, nec ex instituto placita eius philosophica enarrari possunt omnia, qua in re otium nobis fecit Cl. IO. IVSTI RAV [s] diligentia. Nos pro scopo nostro pauca obseruamus, quae tractationi nostrae lucem aliquam foenerari apta sunt. Et quod ad philosophiam quidem attinet, quam tanta iudicii vi non excoluit, quantam ingenii vbertatem ad eloquentiae studium attulit, eandem de quodam philosophiae systemate, ex omnium sectarum placitis congesto, deque veritatibus sacris per omnes sectas sparsis sententiam tenuit, quam secundi, tertii et quarti seculi doctores ecclesiastici tantum non omnes professi sunt. Qua de re *Capite huius Libri secundo* eius verba iam attulimus. Hanc vero philosophiae notionem dum sequitur et pro norma sibi ponit, illuc omnem curam suam dirigit, vt omnium fere sectarum doctrinam explorando, totamque gentilium theologiam excutiendo, innumerarum eas contradictionum, errorum et falsitatum conuincere satagat, demonstrareque contendat [t]; *Cum inter se magna concertatione dissideant, secumque ipsi plerumque discordent, iter earum nequaquam esse directum,*

Lactantii philosophia.

q) Lib. II. cap. 2. pag. 51.
r) pag. 56.
s) In diatr. de philosophia Lactantii conf. Iourn. des Sauans 1731. Mai art. 4.
t) Instit. diu. Lib. I. c. 1. p. m. 7. ed. Lugd. 1567.

rectum, siquidem sibi quique, vt esset libitum, proprias vias impresserint, confusionemque magnam quaerentibus veritatem reliquerint. Hinc philosophos philosophicis armis aggreditur, et de prouidentia Dei, de eius vnitate et spiritualitate, de Stoicorum interpretatione theologiae gentilis physica, de mundo, elementis, homine, vsuque rationis in argumento fidei, de summo bono et natura humana eius capace etc. ita agit, vt quos in his capitibus errores sectae Graecanicae admiserint, copiose demonstret. Non negamus et lectionis copiam, et eruditionis elegantiam, et sermonis suauitatem atque puritatem Lactantium haud infeliciter prodidisse. Ast cum veteri praeiudicio esset impeditus, nihil esse gentilibus proprium, quod veritatem redoleat, sed ea vindicanda esse ciuibus reipublicae Christianae, et cum aliis sui temporis non illicitum putaret pia fraude et mendacio officioso vel ratiunculis temere conquisitis vti ad confirmandam caussam bonam, more quoque veteribus doctoribus Ecclesiasticis recepto in refutandis gentilibus summo zelo non absque inuidiae suspicione ferueret, hinc accidit, vt in refutandis gentilibus philosophis passim turpiter hallucinaretur, et quae bona apud eos inueniebat, nec auctoribus tribueret suis, nec a quibus profecta essent, profiteretur: inuidiosius quoque nonnulla in eo cumularet, et quadrata rotundis misceret. Cuius rei exempla eius libros legentibus vbique occurrunt. Cum autem ingenio magis quam iudicio, valeret, et rationalis artis regulas aut ignoraret, aut negligeret, factum est, vt ineptis et ficulneis haud raro rationibus militaret, et bonam caussam haud raro proderet. Id quod vbique fere tam aperte facit, vt merito miremur, CAVEVM [u] scribere potuisse: *Lactantium grauissimis rationum momentis Christianam religionem vindicauisse.* Mirum itaque videri non debet, vtramque, quam nominauimus, caussam effecisse, vt scripta falsa, supposititia et spuria pro genuinis laudaret et adduceret [x], et cum philosophia sectaria omnem philosophiam reiiceret, idque ratiunculis miseris et ineptis, pueros magis et sophistas, quam philosophos decentibus. Quas cum non sine singulari studio collegerit BALTVS [y], vt demonstraret, philosophiam gentilem omnem patribus inuisam fuisse, prodidit is ipse, nesciuisse se, eas Lactantio in laudem ponendas haud esse, quem in Scepticorum castris militare quilibet videt, quamuis eum excusare connitatur Pamelius. Et tamen, cum inimicum in philosophiam animum aleret, nec eum arte rationali excoluisset, ausus est rationibus philosophicis philosophiam gentilem euertere, et meliora illi surrogare, cuius rei specimina vel ex vno *de opificio Dei* libello peti possunt. Quo de conatu olim iam ita iudicauit HIERONYMVS [z]: *Lactantius quasi quidam fluuius eloquentiae Tullianae, vtinam tam nostra confirmare potuisset, quam facile aliena destruxit.* Quorum prius vt est verissimum, ita posterius vix

u) Hist. lit. script. Eccles. p. 102.
x) Vid. Lib. I. Instit. diu. c. 6. p. 12.
y) In libro toties adducto passim.
z) Epist. ad Paulin. pag. 104.

vix credent, qui eius dissertationes cum attentione legerint. Et hinc naeui illi, passim in eius scriptis notati, de diuinitate, de aeterna Filii existentia, de animarum praeexistentia et futuro post hanc vitam statu, de fine seculi et mille annorum imperio, de aduentu Eliae aliisque doctrinae Christianae capitibus, qui in historia Ecclesiastica solent enarrari, et de quibus obscure, incaute quandoque etiam periculose loquutum esse Lactantium fatetur GVILIELMVS CAVEVS [a]. Ex cuius sententia vtrum supinam negligentiam et imperitiam excusatura sint *apud candidos rerum aestimatores seculi, quo vixit, circa eas res ignorantia, dogmata ipsa paulo abstractiora, nec dum a theologis dilucide explicata, nec synodorum decretis definita, et in quibus ὁμοψήφους habuerit complures praecedentium seculorum patres; diligens eius profanarum literarum studium et continua fere aduersus gentiles certamina, quae totum occupauerint hominem, animumque a penitiore doctrinae Christianae examine reuocauerint*, theologis, ad quorum cathedras illa dogmata proprie pertinent, examinandum relinquimus. Fatemur autem, frustra haec ad ea excusanda afferri, quae in philosophiae studio peccauit Lactantius. Qui aut iudicium adhibere, et sectarum inter se placita distinguere, et cuilibet philosopho suum tribuere, et a falsis et suppositiitiis probandis et in vsum vocandis abstinere, et ficulneas ratiunculas examinare prius, quam afferret, et ordinem seruare, et rationis atque reuelationis lumen inter se non confundere, aut plane calamum deponere et a scribenda pro Christiana religione apologia desistere debuit. Quod ne sine teste dixisse videamur, pauca, prout se oculis offerunt, exempla Lectori exhibebimus. In ipso mox institutionum limine [b] grauiter in philosophiam peccat, ita scribens: *Veritas, id est, arcanum summum Dei, qui fecit omnia, ingenio ac propriis non potest sensibus comprehendi. Alioqui nihil inter Deum hominemque distaret, si consilia et dispositiones illius maiestatis aeternae cogitatio assequeretur humana. - - Obuoluta in obscuro veritas latet, eaque vel contemtui doctis est, quia idoneis assertionibus eget, vel odio indoctis ob insitam sibi austeritatem, quam natura hominum procliuis in vitia pati non potest.* Non negamus, Lactantium haec de coelesti veritate, quam pandit Christiana religio, intelligere. Verum in eo grauissime peccat, quod reuelationem cum ratione confundat, hacque confusione semel admissa omnem rationis vsum hominibus reuelationis lumine non collustratis deneget. Quamuis autem in ipsam rationem sit iniurius, philosophorum tamen gentilium opiniones ex falsis argumentationibus ineptisque hypothesibus oriundas pro veritatibus duce insita ratione diuina cognitis habet, e. g. Maronis de anima mundi versus non longe a veritate esse pronunciat [c], impiumque Stoicorum errorem Christianis mysteriis aggregat, vt alia taceamus, quibus luculen-

a) Hist. Lit. Scr. Eccles. p. 102.

b) pag. 4. conf. Lib. III. c. 2, 3. p. 182. Lib. III. c. 16 p. 223.

c) Lib. I. c. 5. p. 18.

luculenter prodidit, sed nec philosophorum Graecorum systemata, nec Christiana mysteria recte intellexisse, et ad iustam accuratamque comparationem inter vtraque ineptum prorsus fuisse. Similia de magna eius in philosophia imperitia secundum singulas scientias philosophicas ostendi possent, nisi prolixior timenda esset euitandaque tractatio. Pauci itaque in hoc argumento sumus. Et quam misere quidem ratiocinari solitus fuerit, *Capite* iam *huius Libri secundo* exemplo luculento ostendimus, adeo vt plura hoc loco cumulare cum Lectoris taedio opus haud sit. In naturali vero philosophia turpissime vbiuis fere labitur, quod eo minus mirandum est, quo magis Christiani illius temporis ab ea abhorrebant, quod superstitioni frigidam suffundere crederent. Hinc ad infinitas ineptias dilabitur. E. c. de anima disputans ait [d]: *Videtur anima similis esse lumini, quae non ipsa sit sanguis, sed humore sanguinis alitur, vt lumen oleo.* Et paulo post: *Sciendarum animarum ratio vni ac soli Deo subiacet, quia ex vtroque parente conferri ad animam nihil potest, et ex re tenui et incomprehensibili nihil potest decedere.* Vnde Lucretii versus probat canentis:

Denique coelesti sumus omnes semine oriundi
Omnibus ille idem pater est.

Similiter de conceptione vteroque, deque masculis et foeminis in eo conceptis ineptit [e], quae, ne longi simus, non exscribimus, sed Lectorem apud ipsum legere iubemus, vt, quam puerilis rerum anatomicarum ignorantia Lactantium praeferit, intelligat. Cui adscribendum quoque est, quod scribat [f]: *Multa esse in corpore, quorum vim rationemque perspicere nemo, nisi qui fecit, potest. Neminemque enarrare posse, quid vtilitatis, quid effectus habeat tenuis membrana illa pellucens, qua circumnectitur aluus ac regitur? quid renum gemina similitudo? quid splen? quid iecur? quid fellis amarissimus liquor? quid globus cordis, qui vnus sanguinis fons est.* Quae ab homine Christiano eius temporis ignorari quidem aeque ferendum est, ac totius philosophiae, qui in plerisque haerebat, contemtus; ast nescire ea hominem philosophum, in gentilium philosophorum libris exercitatum, quem GALENI *de vsu partium corporis* liber elegans latere non potuit, quique de opificio Dei commentari ausus est, nullo colore excusari potest. Nec meliora affert et excusatius labitur in metaphysicis et pneumaticis. Vix enim in doctore Christiano de Deo philosophante ferri potest, quod asserit [g]: *Diuinam mentem per vniuersas mundi partes intentam discurrere, et omnia regere, omnia moderari, vbique praesentem, vbique diffusam.* Quae Seneca vel Antonino digniora sunt quam Lactantio. De anima vero pueriliter

d) De opif. Dei c. 17. p. 718.
e) c. 12. p. 702.
f) c. 14. p. 712.
g) p. 716.

ter ineptit [h]: *Videri mentem, quae dominatum corporis tenet, in summo capite constitutam, tanquam in coelo Deum: sed quando in aliqua sit cogitatione, commeare ad pectus, et quasi ad secretum aliquod penetrale secedere, vt consilium tanquam ex thesauro recondito eliciat ac proferat. Ideoque cum intenti ad cogitationem sumus, et cum mens occupata in altum se abdiderit, neque audire nos quae circumsonant, neque videre, quae obstant, solere. Id vero si ita est, admirandum profecto esse, quomodo id fiat, cum ad pectus ex cerebro nullum iter pateat, sin autem non, hoc tamen nihilominus admirandum esse, quod diuina nescio qua ratione fiat, vt ita esse videatur.* Sed et reliqua legenda sunt, quae eius infantiam in philosophia luculenter detegunt. Alia, ne Lectori tussim moueamus, afferre nolumus, ex his enim, quam infelix philosophus Lactantius fuerit, satis constat. Plura desideranti faciet satis Cl. Rauii diligentia, qui opiniones eius de corporibus, coelo, sole, luna, stellis, mari, terra, elementis, spiritibus, anima et corpore hominis et animalibus exposuit, et nec cum veritate conspirare, nec secum vbique consentire, et indecenter de Deo angelisque statuisse ostendit. In morali doctrina laudandum quidem est in Lactantio, quod de argumento practico sollicitus multa de moribus haud ineleganter praeceperit, et de officiis hominum, de affectibus contra Stoicorum ἀπάθειαν, contra irae, auaritiae et voluptatis cupiditates (quos tres fontes affectuum constituit) non inepte scripserit, discrimen quoque inter virtutes Christianas et naturales inter primos obseruauerit. Verum cum accurato examine iustoque, ad quod id exigeret, principio destitueretur, non potuit non in his quoque multoties labi. E. g. Ambitiose contendit [i], *non posse quenquam iustum esse, quod est coniunctum cum vera sapientia, nisi idem stultus esse videatur*, id quod ex Carneadis disputatione, iustitiam vno die apud Romanos laudantis, altero vituperantis probare nititur, et in sequentibus naturalis pietatis praecepta cum supernaturali Dei cultu misere confundit, nec iustitiam obtinere posse putat, nisi adsit ex pietate aequalitas, sublatisque disparibus hominum gradibus, discrimen tollatur inter pauperes et diuites, humiles et potentes, ipsasque potestates, quos in caussa fuisse ait, quare neque Romani neque Graeci iustitiam tenere potuerint, solique Christiani iustitiam possideant, qui omnia humana non corpore, sed spiritu metientes; tametsi corporum diuersa sit conditio, neminem tamen inaequalem siue seruum habent, sed omnes habent et dicunt spiritu fratres, religione conseruos. Quae quam falsa, quam inepta sint, veramque iustitiae rationem euertant, vel ex solo Aristotele et, quam ille dedit, iustitiae diuisione intelligere potuisset, si sapere voluisset. Ex his vero colligi potest, qualem se in iuris naturalis regulis explicandis praebuerit, in quibus iterum philosophi sobrietatem desideramus.

 Tanto-

h) De opif. Dei c. 16. p. 715.

i) Instit. Lib V. c. 15. p. 143.

Tantopere enim patientiam commendat, vt omnem armorum vſum etiam ad iuſtiſſimam ſui defenſionem proſcribat. Qua in re more ſuo pueriliter nugatur. Ecce enim, quid praecipiat[k]: *Sapientis ergo ac boni viri non eſt, velle certare ac ſe periculo committere, quoniam et vincere non eſt in noſtra poteſtate, et eſt anceps omne certamen; ſed eſt ſapientis ac optimi viri, non aduerſarium velle tollere, quod ſine ſcelere ac periculo non poteſt, ſed certamen ipſum, quod fieri et vtiliter et iuſte poteſt. Summa igitur virtus habenda patientia eſt, quam vt caperet homo iuſtus, voluit illum Deus, vt ſupra dictum eſt, pro inerte contemni. Niſi enim contumeliis fuerit affectus, quantum habeat fortitudinis in ſe cohibendo, ignorabitur. Si autem laceſſitus iniuria laedentem perſequi coeperit, victus eſt. Si vero motum illum ratione compreſſerit, hic plane imperat ſibi, hic regere ſe poteſt.* Quo in ratiocinio apertum eſt Lactantium verum quaeſtionis ſtatum neſciuiſſe, ſcopasque diſſolutas attuliſſe. Paria paſſim occurrunt, e. g. bella omnia reiicit, tanquam homicidia publica in quinto decalogi praecepto prohibita[l]: nauigationem et mercaturam in aliena terra improbat, vſuram omnem damnat etc. quae tamen huc afferre omnia eo minus neceſſe eſt, cum ea confecerit eruditiſſimi BARBAYRACII[m] diligentia, qui ad frigidam Ceillierii Apologiam eleganter reſpondit. Ex his inter multa parca manu datis ſatis, niſi fallimur, confirmatur noſtrum de Lactantii philoſophia iudicium. Quem tamen ſine laude hic dimittere non poſſumus, quod perſpexerit[n], quod tot viri graues et acuti inter veteres non perſpexerunt: Pythagoram et Platonem ſuſceptis ad Barbaros itineribus ad Iudaeos non perueniſſe, cum tamen earum gentium ſacra ac ritus cognoſcere cuperent. Quam obſeruationem eſſe veriſſimam, multisque in philoſophica hiſtoria erroribus fores obſtruere, ex iis, quae alibi de hac re diſputauimus, notum eſt.

Euſebii philoſophia. §. XXII. Egregie quoque circa iſta tempora de philoſophia Graeca meruit EVSEBIVS PAMPHILI, vir longe doctiſſimus et in Graeca literatura atque philoſophia excellens, quem et vaſtiſſima lectionis copia, et ſtudium haud ſegne pro Chriſtiana religione dimicandi impulit, vt praeter alia duplex opus ſuo modo praeſtantiſſimum, nempe *Praeparationem* et *Demonſtrationem euangelicam* conſcriberet, quod vtrumque nobis a temporis iniuria maximam partem illaeſum ſeruatum eſſe, merito nobis gratulamur. Cum enim praeſul doctiſſimus, communi veterum doctorum praeiudicio occupatus crederet, diſperſas paſſim eſſe inter ſectas Graecanicas inque libris veterum theologorum et philoſophorum veritates multas per traditionem et λόγον ad gentiles delatas, quibus Chriſtiana religio egregie confirmari poſſet, in ceteris, vbi philoſophia Graeca diſſonat, tantum eſſe abſurditatum, contradictionum at menda-

k) Lib. VI. c. 18. p. 495.
l) c. 20. p. 503.
m) De la morale des Peres c. IX. p. 139.
n) Lib. IV. c. 2. p. 271.

mendaciorum, vt sua mole totum gentilismi aedificium corruat: hanc sibi demonstrationem euangelicae veritatis suscipiendam ratus, vt praepararet animos et demonstrationis materiem colligeret, ex libris gentilium innumeris et philosophorum ex theologorum, quos nancisci poterat, indefessa eius industria ea omnia collegit, quae in rem suam essent, quaeque philosophis a Christianis opponi possent. Ita vero dum angulos omnes perreptat, dum veteres membranas puluere et squalore obductas excutit, dum arcana mysteriorum gentilium penetralia adit, innumera nobis seruauit fragmenta librorum veterum hodie deperditorum, ex quibus magna lux accendi potest historiae philosophicae. Qui si minus praeiudiciis fuisset occupatus, si artem vbique criticam adhibuisset, si a spuriis, interpolatis et adulterinis nunquam sibi passus fuisset imponi, si sectarum linguam ex principiis hypotheticis dignouisset, et inter se distinxisset, si Platonis doctrinam a Platonicorum Alexandrinorum placitis separauisset, si ad ingens inter ea et inter Christiana mysteria discrimen accuratius attendisset, non esset, quod praestantissimis lucubrationibus ex omni veteris inter Christianos literaturae penu praeferremus. Verum dum ad hos scopulos saepe numero allidit, cautum prudentemque lectorem requirit, et tum historiae philosophicae, et systematum veterum accurate peritum, tum artis criticae subsidio instructum prouidumque factum, nec sibi imponi patiatur. Cuius rei cum toties exempla afferendi occasio nobis in hac nostra historia philosophica fuerit, nulla hoc loco breuitati litaturi cumulamus. Ceterum quod ad ipsum eius de philosophia iudicium attinet, a communi is patrum seculi tertii et quarti opinione non abiit, et sectariam philosophiam omnem, ne Platonica quidem secta excepta, improbauit, veritatem autem per plures sectas sparsam esse statuit, et in doctrina de Deo diuinisque rebus propiora esse veritati Christianae Platonica dogmata contendit. Quorum prius ex illis locis constat, quae more suo studiose collegit FRANCISCVS BALTVS [o], posterius ex erroribus in mysterio de ὁμουσίᾳ Filii cum Patre disci potest, quibus Eusebius meruit, vt illis annumeraretur, qui Arianismo isto tempore late grassanti frigidam suffuderunt. Qua de re controuersia quae IO. CLERICO [p] cum GVIL. CAVEO [q] intercessit, alibi enarranda est. Meruit etiam alio nomine de Christiana religione et historia philosophica Eusebius, λόγον φιλαλήθη Hieroclis Bithyniae praesidis refutando, in quo Apollonii Tyanei vitam et miracula historiae I. C. opposuerat. Qua in refutatione qualem se praestiterit, *Tomo secundo* Apollonii vitam enarrantes, iam docuimus.

Eusebio iungimus DIDYMVM ALEXANDRINVM, in patria catechetae munere functum Origenis discipulum, quem in philosophia Graeco- *Didymus Alexandrinus.*

o) Defense des SS. Peres accusez de Platonisme p. 51. 153. 154. 158. 162. 201. 294. 384.

p) Biblioth. vniuers. T. X. p. 497. seqq. Epist. crit. II. p. 28. Ep. VIII. p. 235.

q) Pec. Diss. de Eusebii Arianismo ad calc. Historiae Liter. Script. Eccles. conf. BALTVS l. c. p. 591.

Graecorum fuisse longe versatissimum, supra in Origenis historia diximus. Id quod eo magis mirandum est, quod puer admodum, vbi vix prima literarum elementa didicisset, morbo affectus oculorum vsum amiserit: quo tamen non obstante, tantam in disciplinis literaturae Graecae addiscendis diligentiam posuit, vt praeter alias scientias, dialecticam quoque, arithmeticam, musicam, reliquasque philosophiae et matheseos partes felicissimo successu disceret et accurate teneret. Inter patres Peripateticismo addictos locum ei facit HERMANNVS AB ELSWICH [r], quod tamen admitti aliter non est, nisi quatenus Alexandrinae philosophiae alumni praeter Platonem et Platonicos Aristotelem quoque eiusque interpretes legebant, eorumque praecepta cum Platonicis, vtraque cum Christianis in concordiam redigebant. Talem enim quoad philosophiam fuisse Didymum, et praeceptore, Origene disci potest. Quem tanta veneratione coluit, vt *in eius Libros περὶ ἀρχῶν commentarios*, vel *apologiam* potius pro iis scriberet, recte eos scriptos esse asserens, et praeter ius fasque multa in iis calumniari et in peruersos sensus rapere aduersarios contendens. Quos amissos esse merito dolemus, cum dubitandum non sit, quin multam Origenianae doctrinae ipsique systemati Alexandrino, quale doctores Ecclesiae Origenis partes secuti receperunt et cum dogmatibus Christianis conciliarunt, lucem affuderint. Ceterum valde pie eum fuisse philosophatum, haec eius sententia probat, quam nobis seruauit SOCRATES [s]: *Sermones de prouidentia et iudicio Dei assidua meditatione tecum ipse recole, eorumque sermonum materias fac in memoria circumferas. Omnes enim fere in his labuntur. Et sermones quidem ac rationes de iudicio in differentia corporum et in partibus mundi reperies: sermones autem de prouidentia, in modis illis, quibus a vitio et ignorantia ad virtutem et cognitionem ducimur, deprehendes.*

Chalcidius an Christianus philosophus fuerit?

§. XXIII. CHALCIDIVS, cuius elegantem *commentarium in Platonis Timaeum*, bono consilio, opera desideratissimi IO. ALB. FABRICII [t], denuo editum habemus, vtrum Christianis annumerandus sit scriptoribus nec ne? dudum inter viros doctos disputatum, et ancipiti pugna decertatum est, nec aliena a nostro, quem ingressi sumus, campo ista disceptatio est, quam ita excutiemus, vt non arbitri quidem partes, quod a nostra modestia alienum est, nobis exposcamus, allatis tamen vtriusque partis rationibus, variisque de Chalcidii religione opinionibus, ita nostras quoque obseruationes qualescunque, quas institutum nostrum postulat, adducamus, vt Lector ipse iudicium de hac quaestione suum interponere possit. Fuisse Chalcidium, Christianum multis viris longe doctissimis visum est, adeo, vt quibusdam diaconus, aliis archidia-

r) Diss. de varia fortuna Aristotelis in Acad. Protest. §. 7. p. 10. LAVNOIO de fort. Arist. praemissa.

s) Hist. Eccl. Lib. IV. c. 23. p. 237.

t) Tomo II. Opp. S. Hippolyti p. 223 seqq. adiectum.

chidiaconus Ecclesiae Carthaginensis audiat, de quo praeter P. COLOMESIVM [w] videndus est GVILIELMVS CAVEVS [x], qui locum ei inter scriptores Ecclesiasticos fecit, quamuis moneat, se ἐπέχειν neque enim sibi satis constare, philosophus solus Platonicus fueritne, an etiam Christianus: cuius dubitationis suae ex vtraque parte caussas et rationes affert infra tangendas. Paulo certius pro Christianismo Chalcidii pronunciarunt et rationibus quoque ex parte militarunt GER. IOANNES VOSSIVS [y], PETR. DAN. HVETIVS [z], IO. ALB. FABRICIVS [a], et nuper ISAACVS BEAVSOBRIVS [b], vt alios a FABRICIO [c] nominatos silentio praetereamus. Alii vero, cum obseruauissent, ita de mysteriis Christianorum interdum loqui Chalcidium, vt a scriptore Ecclesiastico profectum id esse vix quis sibi persuadeat, eum inter gentiles philosophos numerandum esse censuerunt. Quam opinionem nuper tuendam suscepit Cl. GOVIETVS [d], cuius *de Chalcidio* dissertationem *miscellaneis*, quae edidit, *literariis* inseruit P. DES MOLETS [e]. Tertiam ab his sententiam professus est vir summus Io. LAVR. MOSHEMIVS [f], qui Chalcidium contendit nec ex eorum hominum numero fuisse, quibus vniuersa exosa et inuisa fuit Christiana religio, nec illis rursus aggregandum, qui Christianam disciplinam amplexi sunt, sed ad medium illud philosophorum genus amandandum esse, quod nec amabat plane, nec odio habebat Christianos, sed ex vtraque religione ea sibi seligebat, quae probabilia videbantur, et peculiarem de rebus diuinis philosophiam contexebat, cuius tamen princeps esset Plato. Quam mediam de Chalcidii religione sententiam iis rationibus munit, quas eorum argumentis praeponderare, qui vel pro gentilismo vel pro aperto Christianismo Chalcidii pugnant, fatebuntur, quotquot ratiocinandi et coniiciendi cum probabilitate leges intelligunt. Examinauit vir laudatissimus rationes eas omnes, quas vel pro Christiana Chalcidii religione attulere viri docti, vel contra eam vrsere, vt neutram partem plenarie veritati facere satis ostenderet. Eas itaque his paucis et ὡς ἐν συνόψει repetendo totius quoque controuersiae statum, et cardinem quaestionis simul explicabimus, ita vt vel mediocriter attento patere queat, in quo summa rei vertatur? Nempe ea, vti dictum, est viri celeberrimi sententia: nec in eadem eum plane, qua Plato perstitit, fuisse religione, nec ad Christianas partes transiisse, sed philosophum fuisse Eclecticum, quales plerique tunc essent Platonici, qui nec totam religionem gentilem, nec totam Christianam approbauerunt; et ex vtraque religionis quoddam genus conflasse, aut

w) Ad Gyraldum de Poëtis p. 334.
x) Hist. lit. script. eccles. pag. 125.
y) De origine et progressu idololatriae Lib. II. c. 45 p. 5,6.
z) Quaest. Alnet. p. 243.
a) Bibl. Lat. T. I. L. III. c. 7. p. 556. et l. c.
b) Hist. Manich. P. I. p. 479. not. 4.
c) Bibl. Lat. l. c.
d) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I. p. 1033.
e) Memoires de literatura T. I P. I. p. 138.
f) De turbata per recent. Platonicos Ecclesia §. 30. p. 162. seq. et ad CVDWORTHI syst. intell. c. IV. §. 36. p. 732. seqq.

aut quod verisimile duxit, reliquis spretis et repudiatis, ex vtraque sibi decerpsisse. Fuisse enim inter quarti et quinti seculi philosophos, qui conciliatorum veluti munus susceperint, inter Christianos et deorum seruos, atque vtrorumque coniungere rationes quodammodo ausi sint. Quale philosophorum genus Syncretisticum tum temporis extitisse, alibi[g] eleganter demonstrauit. Antequam autem disceptationis arenam ingreditur, monet: Christianum sibi illum dici, qui veteris ac noui Testamenti libros diuinitus dictatos esse affirmat, Christum humani generis vnum esse redemtorem et sponsorem profitetur, ea denique praeterea dogmata recipit, quibus omnes Christianorum familiae fidem adiungunt, nihil contra probat, quod prima Christianae disciplinae fundamenta labefactat ac destruit. Ethnicum vero eum sibi vocari, qui multos esse Deos vult, Deosque illos coli et obseruari iubet, Christum negat vnicum esse humani generis Seruatorem, librosque, quos diuinos Christiani ducunt, spernit ac reiicit, aut etiam talia inculcat, ex quibus huiusmodi aliquid non potest non consequi. Neutram harum definitionum in Chalcidium cadere, adeoque Chalcidium nec Christianos nec gentiles totum sibi vindicare posse, id rationibus luculentis se euicturum promittit. Rationes itaque a Fabricio sparsim collectas et nouo lumine exornatas examinat, easque tantum non valere demonstrare annititur, vt Chalcidius Christianus videri queat. Nam quod I. Iudaeos *sectam vocat* [h] *doctrinae eminentioris, sanctioremque et in comprehensione diuinae rei prudentiorem* Chalcidius, idque facturum non fuisse putat Fabricius, nisi Christianus fuisset, id non satis ea probare contendit ven. Abbas, cum nihil inde sequatur aliud, quam, superstitione ethnica non totum deuinctum fuisse Chalcidium, fieri autem potuerit, vt Platonicus quidam recentior arbitraretur, diuinae veraeque sapientiae partem quandam in Mose fuisse, Christum autem simul et doctrinam eius repudiet. Mirumque esse, si Christianus fuerit Chalcidius, cur non Christianos testes alleget, quos in originibus mundi definiendis cum Iudaeis conspirare constet. Neque eum hic Mosaicam referre doctrinam, sed Iudaeorum quorundam Platonizantium opinionem, quod non facturus fuisset, si Mosen ipsum legisset. II. Cum passim Hebraeorum philosophiae non sine laude mentionem faciat Chalcidius, nouum id pro religionis Christianae professione argumentum esse cum aliis contendit Fabricius. Moshemius Platonicum Hebraeos commendare potuisse caussatur, etiamsi a Christianis dissideret. Talia vero nonnunquam Iudaeis eum tribuere monet, quae satis coarguant, parum eum peritum fuisse rerum Iudaeis diuinitus traditarum: notum autem esse, post Constantini M. aetatem Platonicos, vehementer Christianis exosos ob grauia, quae in eos exercuerant odia, declinandae inuidiae caussa nonnunquam, vt propensiores se traditioni Hebraeorum probarent, quaedam mitius dixisse, ideoque ad euitandum odium Chal-

cidium

g) Diss. cit.

h) Cap. 4. §. 54.

cidium Mosis auctoritate se munire, et Osio persuadere voluisse, nihil a se et Platone tradi, quod non cum Mose et Christianis conspiraret. III. Mosen testem dictorum aliquoties laudat Chalcidius, idque nouum eius religionis Christianae argumentum esse putant viri docti. Non negat id doctissimus Cudworthi commentator, sed non inde sequi statuit, quod Christum receperit, cum hunc negare, et ad Mosis tamen testimonium prouocare quis queat. Praeterea valde dubium esse, vtrum Mosen pro viro Θεοπνεύστῳ habuerit Chalcidius, eo quod in alleganda eius auctoritate his verbis vsus fuerit [i]: *Hebraei syluam generatam esse confitentur, quorum sapientissimus Moses non humana facundia, sed diuina, vt ferunt, inspiratione vegetatus in eo libro, qui de genitura mundi censetur, ab exordio sic est profatus.* Quamuis enim Cel. Fabricio forte concedatur, vti hac phrasi, *vt ferunt*, scriptores nonnunquam non de rebus tantum ambiguis, sed quoque de certissimis, Graecorum tamen id exemplis modo probari, non Latinorum scriptorum, certe non asserentis, sed rem in medio relinquentis formulam esse. IV. Maxime pro Christianae religionis tessera habent, qui has partes tuentur, Chalcidii verba [k]: *Est quoque alia sanctior et venerabilior historia, quae perhibet, ortu stellae cuiusdam non morbos mortesque denuntiatas sed descensum Dei venerabilis ad humanae conseruationis rerumque mortalium gratiam. Quam stellam cum nocturno itinere suspexissent Chaldaeorum profecto sapientes viri, et consideratione rerum coelestium satis exercitati, quaesisse dicuntur recentem ortum Dei, repertaque maiestate illa puerili veneratos esse, et vota tanto Deo conuenientia nuncupasse, quae tibi multo melius sunt comperta, quam ceteris.* Non satis in his pro Christiani scriptoris more loqui Chalcidium iam monuit CAVEVS [l]. Vir venerabilis autem neutri hunc locum fauere parti monet, narrare enim tantummodo hanc historiam Chalcidium, at neque adsciscere neque reiicere. Probabile vero sibi esse, confidentius eum aliquanto de hac stella loquuturum fuisse, si Christianis sacris addictus fuisset, eo quod non ad hominem superstitione populorum obligatum prudentiae caussa, sed ad virum Christianum, immo doctorem Ecclesiasticum librum suum exarauerit. Quod vero sanctiorem et venerabiliorem historiam apellat, id comparate tantum fieri, in relatione ad Aegyptiorum commenta, quae in antecedentibus allegauerat. Fecisseque Chalcidium, quod in Platone ipso probauerit [m], referente ea, quae Orpheus, Linus et Musaeus vaticinati sunt, *non quod crederet, sed quod tanta esset auctoritas vaticinantium, vt iis asseuerantibus parcius credi haud oporteret.* V. Vrget cum aliis Fabricius, mentionem angelorum apud Chalcidium, quae licet a philosophis quoque gentilibus interdum fiat, ita tamen de iis loqui Chalcidium, vt animum aperte prodant Christiano

i) Cap. XIII. §. 274. p. 380.
k) Cap. VII. §. 125. p. 325.
l) Ad Gvrald. de Poëtis l. c.
m) Cap. VII. §. 126. pag. 326.

ſtiano dogmati aſſentientem. Qualis imprimis ille locus eſt [n], quo aperte Chriſtianorum de angelis doctrinam exponit probatque. Non negat hoc Moshemius: negat autem, ſequi inde, quod totum Chriſtianae doctrinae complexum receperit Chalcidius, eſſe enim hoc dogma ex illis, quae facile ab aliis probari poſſunt, fundamenta licet Chriſtianae doctrinae non admittentibus. Platonicos autem in hoc dogmate cum Chriſtianis valde conſpirauiſſe, praeſertim ex quo Chriſtiana religio in orbe Romano inualuit; nec illis angelos deſertores malosque illos daemones ignotos fuiſſe; ſublato eo tempore inter daemonem et angelum diſcrimine. IV. Vrgent viri docti pro Chalcidio Chriſtiano, diuinam legem, quam ſe ſequi innuit [o], eaque ſacras literas indicare putant. Cel. Moshemius autem legem diuinam idem ſignificare, ac fatum ex alio Chalcidii [p] loco eleganter probat. VII. Ad Scripturam Chalcidium prouocare, vrgent tandem, ſcribentem [q]: *Quod autem coelum, quamue terram Scriptura loquatur, intelligendum.* Monet ad haec Moshemius: Scripturae vocabulum etiam illos quotidie in ore habere, qui de rebus ad Chriſtianos pertinentibus diſſerant, qui Chriſtum nec ore nec animo amplectantur, idque Spinozae exemplo illuſtrat. Quibus omnibus collectis ſummatim, Chriſtianis accenſeri non poſſe Chalcidium, concludit Abbas venerabilis. Sed vt VIII. multo maiori robore hanc ſententiam firmaret, ea quoque ex Chalcidio dogmata coaceruauit, quae hominem ſapiunt cum tenebris denſiſſimis adhuc colluctantem, et opiniones Chriſtianis praeceptis plane contrarias inculcantem referunt. Talia ſunt dogmata de mundi aeternitate, de animis de corpore in aliud migrantibus, et ante corpora exiſtentibus, de anima mundi, de hominum animis ex ipſa diuina natura prognatis. IX. Vrget, Chalcidium, licet toties ad Moſen, Salomonem et Hebraeos prouocet, nunquam tamen ad vnum ſcriptorem noui foederis, licet occaſione inuitante prouocauiſſe, idque eo tempore feciſſe, quo iam religio Chriſtiana victoriam de ſuperſtitione populari retuliſſet, nec aliquid ab imperatoribus metuendum eſſet, ſicque prodidiſſe, nihil ſibi eſſe cum iſta religione. X. Maxime porro Chalcidium premere putat doctrinam de Trinitate, de qua ita loquatur, vt nullo iure inter Chriſtianos veros numerari poſſit. Non prouocare eum ad Chriſtianorum cum Platone concordiam, quod tamen tum quidem feciſſet, ſi Chriſtianus fuiſſet, cum a Iudaeis auctoritatem petierit. Ingens autem eſſe inter trinitatem Chalcidii et Chriſtiani hominis diſcrimen. Tertium enim eius principium, quod mentem ſecundam, animamque mundi tripertitam vocat, quae fato ſeu legi diuinae obſequatur, toto genere a ſuperioribus naturis diſcrepare, iisque multo eſſe inferiorem et minorem. Veriſimile quoque eſſe, tres Chalcidii Deos non tres perſonas eſſe, ſed tres tantum Dei virtutes, aut tres modos vnum eundemque Deum

n) C. VII. §. 131. ſ. p. 328. ſ.
o) Cap. VII. §. 174. p. 343.
p) §. 175. p. 343. §. 178. p. 344.
q) Cap. XIII. §. 275. p. 381.

Deum animo ſiſtendi et ingenio comprehendendi. Quae latius roborat, et Trinitatem hanc Chalcidiique luculenter illuſtrat vir longe doctiſſimus. XI. Vulgares quidem Deos quos popularis ſuperſtitio inuexit, reiicere Chalcidium, concedit Moshemius; aſt nihilo minus alios quosdam Deos aſciſcere obſeruat, quos ſecundum ſupremum Numen collocet. Ita e. c. ſtellis diuinos actus eum tribuere; ſoli naturam diuinitate praeditam adſcribere, diuinum et immortale genus animalium coeleſte, ſiderum ſtatuere, ſolem intelligibilem et diuinum inculcare, etc. XII. Eas porro diuinandi artes commendare Chalcidium oſtendit, in quibus gentilis ſuperſtitionis non mediocre olim praeſidium fuerit poſitum; et auium volatum et exta, et oracula et daemonem proprium probare. Tandem XIII. Moſi docet ſententiam Platonicam plane impiam, de anima materiae maligna tribuere Chalcidium eamque reprobare Chalcidium, non facturum, ſi vel Moſaica intellexiſſet, vel pro diuinis recepiſſet, a quibus diſcedi fas haud eſt. Et hactenus quidem Cel. MOSHEMIVS.

§. XXIV. Elegantiſſime atque luculenter, nec minori eruditione quam ingenio totam hanc diſputationem a viro magni nominis fuiſſe inſtitutam, habereque iuſtam veriſimilitudinis ſpeciem, quam ſolam in hoc argumenti genere conſectari licet, omnino fatendum eſt. Promiſit FABRICIVS [r] argumentorum horum pondera examinare ac trutinare accuratius in noua *Bibliothecae Latinae* editione. Hanc vero cum nobis inuiderint fata vltima viri ad beatas ſedes tranſlati, nihil inde lucis expectandum eſt. Nos, quod ſupra iam profeſſi ſumus, non ſumimus arbitri inter tantos viros partes, *Iudicium de religione Chalcidii.*

Noſtrum non eſt tantas componere lites.

Exponemus vero, pace ſummi viri, cuius quod beneuolentia gaudere nobis liceat, in felicitatis parte haud poſtrema numeramus, ea, qua par eſt, modeſtia ſententiam noſtram, eamque cum viri celeberrimi aſſertionibus rationibusque comparabimus. Quae quamuis tantopere inter ſe non differant, quam eorum opiniones, qui Chalcidium vel inter apertos Chriſtianos, vel inter gentiles ſcriptores numerant, iuuabit tam diſtincte rem omnem complecti, vt Lector iudicium adhibere proprium, et ſententiam ipſe ferre queat. Et fatemur quidem, prorſus diſplicere nobis eorum partes, qui totum gentili ſuperſtitione imbutum Chalcidium contendunt; nec obſtare nobis putamus rationes a viro magno allatas, quo minus credamus, Chalcidium a profeſſione religionis Chriſtianae non fuiſſe remotum, aſt ex eorum Chriſtianorum fuiſſe genere putamus, qui, quamuis ſacrae Chriſtianae religionis teſſerae nomen profiterentur addictum, Platonicam tamen magis, quam Chriſtianam, doctrinam, vel Alexandrinum potius chaos ſecuti impuras has lacunas puriſſimae verita-

r) Biblioth. Latin. med. Tom. I. pag. 1033.

tis fontibus praetulerunt, hincque in pudendos Platonismi errores prolapsi sunt. Tales enim multos extitisse, nec obstitisse nomen et professionem Christianam, quo minus hos philosophorum Alexandrinorum errores adoptarent, variis hactenus exemplis, praecipue Tatiani, Clementis Alexandrini et Origenis comprobauimus. Praeterea maxime verisimilis nobis videtur coniectura CASP. BARTHII[1] suspicantis, *scriptorem hunc materiae scriptique gratia Christianismum dissimulasse*, et Platonici philosophi personam affectando, professionem religionis occultasse, vt eo gratior libri sui in scholis philosophorum Platonicorum, qui tunc temporis plerique gentilismo adhuc erant addicti, esset lectio. Nec repugnabimus magnopere, si quis contendat, Chalcidium ex gentilismo ad Christianae religionis professionem traductum nondum accurate disciplinae Christianae mysteria tenuisse, hincque et titubantem fluctuasse, et dubium scripsisse, et in quibusdam veterum errorum semina retinuisse, quod Arnobio accidisse supra obseruauimus. Quamuis fieri potuerit, vt diu iam in Ecclesia versatus, cum se isti philosophiae tradidisset, et philosophum affectasset, secundum scholae istius principia commentando in Platonem, Platonicum magis philosophum, quam Christianum scriptorem expresserit. Nobis enim non hic quaestio est, vtrum Christiano homine digna Chalcidius scripserit, nec ne? vel annon Syncretisticam istam philosophiam consectando chaos quoddam doctrinae, nec prorsus gentilis, nec prorsus Christianae, in isto commentario apposuerit? Vtrumque enim magno viro, qui hos naeuos in eo luculenter detexit, concedimus, et in partes eius lubenter transimus. Sed in eo controuersiae statum constitutum esse putamus, vtrum, his non obstantibus, Christianis sacris publica professione addictus esse Chalcidius potuerit, eumque reuera addictum fuisse probabilius sit, quam, quod vir celeberrimus contendit, mixtum aliquod religionis genus eum fuisse secutum? Quod prius affirmare nulli dubitamus, eiusque assertionis rationes iam quantum licet breuibus explicabimus. Et I. quidem Moshemianam gentilis hominis descriptionem, quae et vera et luculenta est, admittendam esse, nemo inficias iuerit, qui huius seculi acta statumque cognouit, et in quo gentilis religionis professio constiterit eo tempore perspexit. Tales enim fuisse omnes eos philosophos, qui superstitioni gentili nomen publice addicentes suum, a Christianae religionis professione abhorruerunt, ex supra dictis constat, vt et multos sibi Deos, et innumerabilem eorum catenam inter summum Numen atque homines fingerent, eosque sibi mediatores constituerent sacrificiis precibusque placandos commouendosque, vt Dei gratiam ad homines perferrent, horumque desideria summo rerum omnium parenti explicarent. Quo officio mediatorio statuto non poterant non vnum illum Christianorum mediatorem Iesum Christum repudiare, quamuis eum nonnulli diuinam ex hac classe naturam daemonemque aliquem

[1]) Ad Claudian. p. 1187.

quem magnum dicerent, hocque obtentu Christianis, religionem a Constantini M. tempore κρατεῦσαν amplectentibus ad deprecandam inuidiam palpum obtrudere conarentur. Quibus semel positis non poterant non sacrarum literarum auctoritatem conuellere, quamuis non deessent inter illos, qui conuenientia quadam Platonicae et Ioanneae doctrinae apparenti commoti parcius de ea dissererent, et nonnulli aliquam illis auctoritatem tribuerent, quos tamen mature ad Christianos transiisse testatur Augustinus. Huius generis gentiles philosophos fuisse omnes, qui Eclecticum illud philosophiae genus adamauerunt, testis est eius sectae historia *Tomo secundo* fuse enarrata, et exempla probant philosophorum seculi quarti, quinti et sexti, interque eos praecipue scholae Iamblichianae alumni, Plutarchus, Syrianus, Proclus, Marinus, Isidorus, hisque similes. Quae vbi admittuntur, vt concedi omnino debent, si historiae philosophicae sua constat veritas, certum est atque indubitatum, Chalcidium talem gentilem philosophum non fuisse, nec hoc modo, reiecto Christianorum mediatore, Deorum gentilium numina sacrificiis honoranda colendaque esse statuisse. Deinde, omnino concedendum quidem est viro longe eruditissimo, qui tam accurate in Chalcidii religionem inquisiuit, *fuisse inter philosophos istos Platonicos Alexandrinos multos, quibus temperatius obtigerat ingenium, qui vtramque inter se religionem, Christianam et ethnicam toto licet genere diuersam, conciliare studerent, et mistam quandam ex Christianorum et reliquorum populorum dogmatibus religionem conflarent, ita vt generatim quidem sacra Christiana non reiicerent, at Deorum tamen cultum, quemadmodum ab his explanabatur philosophis, cum eis sociarent, et religionem prudentum aliquam introducerent.* Quales fuisse Ammianum Marcellinum, Symmachum et Themistium alibi docte probauit Cel. MOSHEMIVS [r]. Sed id recte intelligendum est: aut enim de certo, quod hi philosophi sibi constituerunt, systemate, Syncretistico sermo est, aut de professione religionis publica cultuque religioso in Romano imperio obtinente, et vel legibus constituto, vel imperantium voluntate licito. Priori sensu totam fere sectam Alexandrinam huic syncretismo adhaesisse, et ex Christiana religione multa sibi elegisse, quae cum placitis domesticis coniungerent, in eorum historia clarissime demonstrauimus, ipseque sectae conditor Ammonius luculento esse exemplo potest. In quo syncretismo feruor pro communi et auita superstitione tamdiu potiores partes tuitus est, quamdiu Romani imperatores his ipsis gentilium sacris essent addicti: vnde factum, vt licet, multa Christianis surripuissent fraudulenti philosophi, in publicum tamen religionis Christianae exercitium essent valde iniuriosi, multarumque persecutionum nefarii existerent auctores. Vbi vero dominari coepit Christiana fides, principibus summis eam amplexis, cautius agendum rati, mitissimam sententiam professi sunt, non ausi Christianam doctri-

r) De turbata per rec. Plat. Ecclesia l. 6.

doctrinam contemnere, sed ad illud asylum confugerunt, placere Deo, quacunque ratione colatur, gratasque ei esse seruientium dissensiones, modo tolerantia et amore commendarentur. Ita quidem et principibus se commendabat aequitas, et inuidia euitabatur, et munera ipsis conseruabantur, eo vero non obstante sacris Christianis non modo minime initiabantur, sed in veteri quoque Deorum cultu perstabant. Nec exemplum nos nouimus philosophi, qui reiecto Deorum cultu et Christiana simul religione, publicam eiusmodi religionem philosophicam, medium inter vtramque tenentem professus sit, sed templis arisque atque focis adhaeserunt gentilibus, vt vel vno Themistii exemplo constare potest, quo neminem apertius huic religioni aulicae se accommodasse suo loco demonstrauimus. Et haec quidem inter eos facta sunt, qui inter gentiles numerati sunt a Christianis. Inter hos autem non minus fuere aliqui, qui ab infausto hoc Alexandrini syncretismi sidere afflati sunt. Hi quoad placita atque dogmata ab Ammonio fraudulenter picta comtaque, si non omnibus, plerisque tamen adhaerebant, rati, elegantius se, quam vulgus Christianorum solet, ita philosophari: publicam tamen confessionis Christianae tesseram non abiiciebant, sed Christum λόγον Dei incarnatum recipiebant, damnatoque cultu numinum intermediorum, totam eam doctrinam ad dogma de angelis reiiciebant. Hi quidem Christiani et professione et nomine erant, reuera vero philosophi Alexandrini, quibus potiora erant Christiana doctrina omni Ammonii deliria. Ex quo genere fuisse Origenem, ea quae paulo supra prolixe disputauimus manifestum faciunt. Hi si de rebus sacris scribendum, vel Christiana religio defendenda esset, deamatam philosophiam cum mysteriis Christianorum conciliabant, vt Clementis Alexandrini, Origenis, Synesii, Pseudo-Dionysii aliorumque exempla probant; si philosophicum argumentum explicandum, Platonis et Platonicorum methodo placitisque se accommodabant erroresque eius philosophiae eo audacius proseminabant, quo tectius sub larua philosophi latere possent. Ita explicato controuersiae statu, omnino concedimus, Chalcidium huius generis hominem philosophumque syncretistam fuisse, qualem descripsimus, quamuis maxime verisimile nobis sit, quoad publicam fidei professionem eum Christiana sacra recepisse, nec idolis arisque atque templis gentilium adhaesisse, cum tertia religio publica non existeret. Nam quod vrget vir venerandus, *Christianum eum tantum esse, qui Christum vnum redemtorem agnoscit, et ea dogmata recipit, quibus omnes Christianorum familiae fidem adiungunt, nihil contra probat, quod prima disciplinae Christianae fundamenta euertit et labefactat*, id aut nostram sententiam non ferit, aut Christiani nominis significationem totam non exhaurit. Si enim de publica quidem professione fidei intelligitur, quae Christo nomen non dat, sed eum reiicit, vera quidem definitio est, sed ad Chalcidium non quadrat, quem reiecto Christo mediatorium illud daemonum genus amplexum

plexum fuiſſe, et ſacrificiis publicis coluiſſe, demonſtrari non poteſt. Si de Chriſtiano vero et natura magis, quam nomine tali intelligitur, vera quidem eſt, ſed quaeſtionis ſtatum non tangit: qui non in eo, vt diximus, verſatur, vtrum Chriſtianum orthodoxum, et venerando hoc nomine dignum ſe praeſtiterit Chalcidius, quod cum praeſtantiſſimo Cudworthi commentatore negamus, ſed an publica fidei profeſſione ſacris Chriſtianorum ſe addixerit? Quod probabilitatis leges ſecuti affirmare non veremur, licet fateamur, expreſſiſſe in ſuo commentario Chalcidium eiusmodi dogmata, quae fundamenta Chriſtianae fidei labefactant. Similia enim, et non leuiora admiſere ἁμαρτήματα Clemens Alexandrinus, Origenes, Arnobius, Syneſius, et tamen inter Chriſtianos connumerati, immo publico docendi muneri inter illos admoti ſunt, eo quod publica religionis deuotione Chriſtum colerent. Quod cum hi fecerint, licet grauiſſimorum ex philoſophiae Alexandrinae ſtudio errorum conuicti, cur non de Chalcidio id quoque dicere praeſumereque liceat? Idque eo magis veriſimile nobis ſe reddit, cum Chalcidius in hoc ſuo commentario ad hominem quidem Chriſtianum, ſed iisdem opinionibus addictum, ſcripſiſſe videatur eo fine, vt ſub Platonici philoſophi ſpecie ſuppreſſo Chriſtianae profeſſionis charactere, gentiles philoſophos et ad libri ſui lectionem facilius inuitaret, et hac pia fraude, in his ſcholis vehementer commendata eos praepararet, ad agnoſcendam Hebraeorum phyſiologiam. Quo ſcopo perſuaſus non niſi ambigue et oblique res Chriſtianorum commendauit, et ab omni, quod iis addictus eſſet, ſuſpicione vt ſe liberaret, ne nomen quidem adhibuit, et, ſe ſine ſuſpicione partium ſtudii philoſophiam Platonis in rei Chriſtianae commoda trahere poſſe, ſperauit. Quae vt veriſimilitudine non deſtituuntur, ita recte intellecta ampliſſimam faciunt copiam ad obiectiones reſpondendi. Nam quod primo loco vrgetur, fuiſſe inter Platonicos, qui ſtatuerint, Platonem ſua ex Moſe hauſiſſe, id affirmatur quidem, non vero probatur, et exemplis, niſi fallimur, deſtituitur. Ita quidem Iudaeos ſtatuiſſe, et haec ambitioſe Chriſtianos doctores vrſiſſe et gentilibus obieciſſe, verum eſt: Platonicum vero gentilem, vel Neutraliſtam (veniam barbaro nomini deprecamur) id conceſſiſſe, non modo eſſe inter Hebraica et Platonica dogmata conuenientiam, id quod facile Platonicus aliquis dare potuit, ſed haec quoque ab illis deriuata eſſe, nemini perſuadebitur, qui nouit, quanta inuidia Iudaeos philoſophi gentiles perſecuti fuerint, quam abiecte de Moſe ſenſerint, quamque inique tulerint, quod myſteria ſua Moſi et Hebraeis, Iudaeorum maioribus, genti barbarae, tribuerentur. Teſtem inter multos damus vnum Porphyrium, Moſen conuiciis vehementer lacerantem, et Origeni indignantem, *quod ex diſciplina Graeca omnia, quae ſecreta ac myſtica apud Graecos habebantur, aſſumens, ritui barbaro et ſuperſtitionibus Iudaicis adaptauerit, ac philoſophorum gloriam ad dogmata externa ac peregrina tranſtulerit:* quae eius verba

ba seruauit EVSEBIVS [w]. Qui et alio loco [x] de hoc Porphyrii animo in Mosen scribit: *illum non Christianos modo, sed Hebraeos etiam et ipsum Mosen contumeliis onerauisse.* Talis cum Platonicorum mos fuerit, vtrum verisimile, eos mysteria sua a Mose et Hebraeis deriuasse? Ast hoc fecerunt Christiani doctores, inque eo non leue disputationum suarum praesidium et quandam quasi ἀκρόπολιν constituerunt, quod Platonica mysteria a Mose et Hebraeis ad Platonem in itinere ad barbaros peruenerint. Inuertimus itaque hunc arietem, cumque et modo et stilo Christianorum doctorum Platonicis opposito de Mose et Hebraeis loquatur Chalcidius, inde colligimus, ad eorum illum partes pertinuisse, hacque Hebraeorum commendatione philosophorum Platonicorum animos more suae aetatis ad amplectenda Christiana dogmata praeparare voluisse, ideoque reticuisse Christianorum nomen, vt inuidiam eorum euitaret. Nec nos valde mouet, quod Christianos sine laude praetermiserit Chalcidius, Hebraeis toties commendatis. Ex dictis enim ratio iam patet, cur fecerit, nec alienum id a more Christianorum doctorum, qui contra gentiles philosophos disputantes ad solos Hebraeos prouocauerunt, cuius luculentum potest esse exemplum Tatiani *aduersus Graecos* oratio, quae rem prorsus conficit. Hoc si euicissent, satis sibi acquisitum putabant, eo quod se iustos Hebraicarum veritatum possessores esse, Platonicis non repugnantibus, sed Iudaicam potius et barbaram superstitionem illis obiicientibus crederent. Quamquam autem negari forte non debet, talia Chalcidium Mosi tribuisse, quae a Mosis mente prorsus abhorrent; nihil tamen inde, si quid iudicamus, contra Chalcidii religionem Christianam concludi potest, cum ratio syncretismi Alexandrini inter Christianos recepti ea fuerit, vt genuina Mosis et Hebraeorum dogmata adulterata propinarentur. Multa Mosi tribuit Philo, multa Origenes eiusque praeceptor Clemens, multa Synesius, erronea prorsus et a mente vatis Hebraei aliena; an ideo sequitur, Philonem non fuisse Iudaeum, Clementem, Origenem, Synesium non fuisse Christianos? Posse aliquem ad Mosen auctorem prouocare, et tamen Christianas partes non sequi, facile concedimus. Verum de hoc, quantum videmus, quaestio haud est, sed de eo, vtrum verisimile sit, hominem nec Iudaicis nec Christianis sacris addictum Hebraeos sectam vocare posse sanctiorem et venerabiliorem: id quod eo minus persuadere nobis possumus, quo magis, qui Iudaicos ritus et dogmata probabat, habebatur pro Christiano, et reuera haec essent synonyma, vt adductus ex Eusebio Porphyrii locus luculenter demonstrat. Valde vero dum magnifice de Mose θεοπνεύστῳ loquitur Chalcidius, verisimile fit, illud, *vt ferunt*, ob scopum modo suum eum addidisse, vt eo tectior religionis suae esset professio. Non vero suspenso, sed affirmante eum sensu has voculas addidisse, inde manifeste liquere putamus, quod talia tradentibus sanctio-

w) Hist. Eccl. Lib. VI. c. 18. x) Praep. Eu. Lib. X. c. 9.

ſanctiorem ſectam tribuat. Maxime vero enarrata ſtella quae Orientis Magis apparuit, tam luculenter prodit, in gentilium philoſophorum luto non haeſiſſe Chalcidium, vt id ipſe celeberrimus obſeruator Cudworthi fateatnr. Et profecto, narrare hiſtoriam miraculoſam, aduentum Dei ad orbis ſalutem redimendam in carne comparentis manifeſtantem, eamque ſanctiorem et venerabiliorem vocare, et vtroque quod aiunt, pollice probare, tale quid eſt, quod proficiſci non poſſe videtur ab alio, niſi filium Dei incarnatum credente. Nec obſtat, confidentius Chalcidium de hac ſtella locuturum fuiſſe, ſi Chriſtianus fuiſſet. Hoc enim impediebat, pia illa fraus ſcopusque latendi ſub perſona philoſophi Platonici; ſufficit illud, eum nobis et miraculum et myſterium Chriſtianum enarrauiſſe et probauiſſe, quo gentiles philoſophi ad adhibendam Euangelio fidem potuerint maxime adduci. Dum autem ad Oſii Chriſtiani hominis fidem prouocat, an non clare innuit, ſe hanc hiſtoriam pro vera habere? Doctrinam vero de angelis bonis et malis in Platonicorum quoque ſcholis perſonuiſſe, veriſſimum eſt, at non minus certum, cum ipſa angeli voce, dogmatis quoque, clariorem lucem a Chriſtianis ad Platonicos perueniſſe. Quod cum more ſuo doctiſſime confecerit ipſe venerabilis MOSHEMIVS y), probare hoc loco ſuperſedemus. Recte itaque Chriſtianae doctrinae veſtigia in illo dogmate quaeruntur: quae cum alibi in Chalcidio tam luculenter appareant, cur non haec quoque ex iſto fonte hauſiſſe praeſumi debeat? Diuinam legem apud Chalcidium prouidentiae decreta ſiue fatum indicare, eleganter, quantum nos videmus, viro celeberrimo obſeruatum eſt. Verum ipſe locus magis pro Chriſtianiſmo Chalcidii pugnat, quam contra illum. Reiicit enim philoſophus refutatque fatum aſtrologicum, et ſanctiora atque meliora nempe diuinam legem, id eſt, prouidentiae diuinae diſpoſitionem in partes vocat, et hanc prouidentiam in mente ſiue λόγῳ contineri dicit, et huius eſſentialis veritatis inſtinctu (id eſt inſitae rationis diuinae radiis) ita Platonem locutum eſſe dicit. Ita quidem gentiles Platonici locuti haud ſunt, ſed Platonici Chriſtiani, qui et menti diuinae hanc mundi prouidentiam tribuerunt, et philoſophos gentiles, maxime Platonem, inſtinctu huius veritatis diuinae locutos eſſe conceſſerunt. Scripturae vero nomen in ore habere et ad eam prouocare quem poſſe, qui fidem ei non adhibet, non negamus: at feciſſe hoc Platonicos a Chriſtianis ſacris alienos, feciſſe hoc religionis illius Eclecticae patronos, prouocaſſe hunc in modum ad Scripturam ſacram Themiſtium aliquem, id probandum erat. Nec Spinoſae huc quadrat exemplum, qui quamuis animo Scripturam contemneret, eam tamen palam reiicere inter Chriſtianos nomen profeſſus, auſus non eſt: heic vero de ſola fidei profeſſione publica agitur. Ex his vero omnibus iudicari quoque poteſt, quid ad doctiſſimam elegantemque diatriben Moshemianam reſpondendum ſit, qua euincere ſategit, eius-

y) Diſſ. de ſtudio ethnicorum Chriſtianos imitandi §. 7. Diſſ. Hiſt. Eccl. p. 349.

eiusmodi Chalcidium errores in hunc suum commentarium inuexisse, qui a Christiano homine exspectari nequeant, et ipsa Christiani systematis fundamenta euertant. Nec loci angustia, nec argumenti prolixitas patitur, vt haec ipsa Chalcidii dogmata examine critico excutiamus singula. Dabimus id viro summo, cuius magnam in veteri philosophia cognitionem, singularemque in detegendis veterum opinionibus eruditionem et felicitatem merito miramur, et cum debitis laudibus amplectimur, Chalcidium eorum errorum ad vnum omnium esse reum; parum tamen inde detrimenti patietur nostra de Christiana Chalcidii professione sententia, modo inter Christianum publice se talem profitentem licet heterodoxum, et inter verum atque orthodoxum distinguatur, vt supra iam monuimus. Nam ex illo id modo sequitur, Chalcidium nimio Platonismi amore deceptum limpidis puritatis diuinae fontibus turbidas Alexandrinae scholae lacunas praetulisse, hincque errores protulisse nefandos. Id vero aliis quoque ex hoc ipso praepostero philosophiae studio accidit, de quibus nemo dubitat, quin inter Christianos numerati sint. Male de Trinitate locutus est Chalcidius, et potentias virtutesue meras eas naturas in Deo esse posuit. Concedemus id, licet de eo disputari adhuc possit; annon Sabellianismus inter Christianum nomen professos auctorem sectatoresque inuenit? Tertiam naturam mundi animam Chalcidius statuit. Dabimus; in eo vero luto cum Arnoldo Brixiensi multos haesisse Christianos, erudite demonstrauit MOSHEMIVS [a]. Mundi aeternitatem credidit Chalcidius? Fatebimur, si ita placet, nam Origenes quoque Christianus in hac haeresi fuit. Solem, lunam, stellas virtute vel natura quadam diuina animari et inter diuina numeranda esse Chalcidio placuit. Consentimus; eadem Tatiani et Origenis Christianorum fuit opinio. Diuinationis genera, quae gentilis superstitionis fulcra olim fuerunt, probauit Chalcidius. Non disputabimus de eius mente, sed hanc ipsam eius fuisse opinionem dicemus. Annon pari modo delirauit Synesius et homo Christianus et episcopus? Proprio daemone regi hominem monuit Chalcidius. Assentimur; sed et Christiani haud pauci id tenuere, immo quod peius est, et bonum et malum cuiuis homini genium adesse dixerunt. Fundamenta doctrinae Christianae subruisse videtur Chalcidius. Non negamus, et dolemus; in eodem vero reatu est Clemens Alexandrinus catecheta Christianorum Alexandrinus. Qui omnes cum non minus erronea ex infaustis Alexandrinae philosophiae scaturiginibus hauserint dogmata, quam Chalcidius, et tamen hoc ipso non meruerint ex numero Christi assectarum excludi, idem quoque iure suo patrocinium Chalcidio deprecamur, in sanam Christi doctrinam nimio Platonismi studio peccanti. Vt taceamus, non absque verisimilitudine supponere quem posse, ὑποθετικῶς haec scripsisse Chalcidium et tanquam philosophum, non quod haec omnia probaret, sed *quod tanta,*

vt

a) Ad Cudworth. p. 657. seqq.

vt ipsius verbis vtamur, *esset praecipientis Platonis auctoritas, vt ei asseueranti parcius credi haud oporteret.* Quam philosophandi libertatem ista, qua viuebat Chalcidius, aetate inter Christianos obtinuisse, ex *praefatione ad Osium* intelligi potest, quem si non Cordubensem antistitem, certe Christianum fuisse nemo hactenus dubitauit. Hunc enim similia studia professum, *concepisse* ait *animo, florente omnibus studiis humanitatis, excellentique ingenio suo spem dignam prouentu operis ad hoc tempus intentati, eiusque vsum a Graecis Latio mutuandum statuisse, et quanquam ipse hoc cum facilius cum commodius facere posset, propter admirabilem tamen verecundiam ei potius maluisse iniungere, quem esse alterum ipsum iudicaret.* Ex quibus verbis apparet, et arctissimo familiaritatis ac amicitiae vinculo coniunctum fuisse Osium et Chalcidium, quod inter tam diuersae religionis homines necti vix solet, et eadem studia, easdemque opiniones secutum fuisse Osium, et ob eam caussam Chalcidio Timaeum explicandum commendauisse. Id quod eo magis probabile redditur, quo magis studia haec ista aetate inter Christianos inualuisse constat. Et hae quidem nostrae rationes sunt, cur a Christianae religionis professione non alienum fuisse putemus Chalcidium. Nihil nos decretorie definimus, nec aliud, quam coniecturarum huic opinioni nostrae statuimus pretium, Lectorisque iudicio totam disputationem permittimus. Et haec quidem de Chalcidio. Iam ad alios philosophiae cultores inter Christianos properandum est.

§. XXV. Omnium, qui inter Ecclesiae doctores circa ista tempora vixerunt, animumque ad philosophiam applicuerunt, lumina obscurauisse AVGVSTINVM Hipponensis Ecclesiae praesulem, vicisseque virum ex omni parte doctissimum, eruditione tantum non omnes, qui seculo quarto quintoque, quo is inclaruit, Ecclesiam orbemque literarium illustrarunt, doctrinae excellentia, iudicii acumine, lectionis copia, non nisi illi negabunt, qui eius historiam ignorant. Quam ex scriptis eius, et praecipue *Retractationum* atque *Confessionum* libris enarrare totam, idem esset ac seculi a Christo nato quarti quintique historiam Ecclesiasticam scribere. Quod vt institutum nostrum nec postulat, nec admittit, ita ab illis petendum est, qui in hoc saxo voluendo desudarunt, quorum nomina enarrauit diligentissimus FABRICIVS [a]. Inter quos cum tractationis accuratione et prolixitate omnes vicerint monachi Benedictini e congregatione S. Mauri in Gallia, quibus tot veteris literaturae monumenta restituta, ornata, emendata auctaque debemus, vitamque magni praesulis elegantissime enarrauerint [b], ad has virorum istorum doctorum commentationes illos respicere iubemus, qui philosophicam quoque tanti viri historiam noscere cupiunt. Nos pro instituti ratione ipsum Augustinum audiemus, et eas simul in examinanda illius historia philosophica leges

Augustini philosophia.

 criticas

a) Biblioth. Lat. T. III. p. 519.
b) Tomo XI. Opp. Augustini, quos secutus est TILLEMONTIVS Memoires Eccles. T. XIII.

criticas adhibebimus, quas in limine nostrae tractationis nobis praescripsimus, quasque hactenus secutos nos esse, nondum poenitet. Mature et in pueritia quidem literariis se studiis mancipatum fuisse ipse refert, cum et parens artibus expolitum vellet eius ingenium, et mater animum filii scientiis excoli praeoptaret, licet diuerso id cuperent animo [c]. Cum itaque mature ingenii praestantissimi et praecocis specimen edidisset, ludimagistro traditus est iis elementis imbuendus, quibus omnes superstrui scientiae solent [d]. Vbi vero legere, scribere et numerare didicisset, paulo firmior animi facultatibus et iudicio Madauras, vicinam vrbem literaturae et oratoriae artis addiscendae caussa missus est [e]. Adeo vero pueri animum deterrebant difficultates, quae in istis elementis percipiendis occurrebant, vt auersa plane mente a literis abhorreret [f]. Quamuis rem postea altius meditanti patuerit, multo plus vtilitatis ista rudimenta literarum afferre, quam grammaticae et similium studia, qua de re digna lectu sunt, quae ipse scripsit vir vere magnus. Postea tamen, vbi ex his scopulis emersit hasque difficultates vicit, quas inepti praeceptorum mores et methodus praepostera valde auxisse videntur, paulo propensiori studio disciplinarum stadium ingressus est, animumque ad Latinas primo literas appulit, a Graeca vero lingua abhorruit, eius peregrinitate offensus. Quam vt addisceret, Homerumque legeret, saeuis quidem terroribus atque poenis praeceptores vrgebant, parum tamen ita promouit, vnde factum, vt minus Graece sciret, quam Latine [g]. Quod tamen ei postea summa industria in literarum studia incumbenti non obstitit, quo minus scripta Graecorum, et Ecclesiasticorum doctorum et philosophorum diurna nocturnaque manu euolueret. Certe Platonis dialogos se legisse multoties in scriptis suis prodidit, et egregia, quam sibi comparauit, Graecae philosophiae cognitio, quae vbique in eis lucubrationibus elucet, argumento est, has quoque eum difficultates animi solertia improboque labore superauisse. Madauris Thagastam reuersus in paterna domo perstitit, donec de sumtibus ad prosequenda literarum studia ipsi prospiceretur [h]. Quod tempus, patris incuria conniuente et moribus et eruditioni suae parum profuisse, candidus deplorat. Comparato, ex quo viueret viatico, Carthaginem petiit, et parentis et Thagastani cuiusdam ciuis primarii cura sustentatus [i]. Floruisse in ea vrbe eloquentiae et philosophiae studia, alibi notauimus [k]. In hac itaque palaestra dum grauiter se exercet adolescens, mira ingenii praestantia ornatus, confestim primas tenuit, et imprimis eloquentiam sibi comparauit haud contemnendam [l]. Quae tamen eruditionis incrementa vitam ex more seculi indecoram valde corrupisse, humili confessione conqueri-

c) Confeff. L. II. c. 3. n. 8.
d) Ibid. L. I. c. 9. n. 14.
e) Lib. II. c. 3. n. 5.
f) Lib. I. cap. 13. n. 20. 21.
g) De Trinit. Lib. III. n. 1.
h) Confeff. Lib. II. cap. 3. n. 5.
i) Contra Acad. Lib. II. cap. 2. n. 3.
k) In vita Apuleii Tomo II. enarrata.
l) Lib. III. c. 3. n. 6.

queritur [m]. Parente praematura morte orbatus, ſtudiorum ſumtus optima mater vtcunque leuat, Romanianus ſuppeditat, ipſe ad firmandam praecipue eloquentiam, ad cuius praeſidia adſpirabat, transfert [n]. Quo in curriculo dum ſtrenue pergit, iuxta receptum diſcendi ordinem in Ciceronis *Hortenſium* incidit [o], in quo conſulem diſertiſſimum philoſophiam elegantiſſima oratione commendauiſſe ſuo loco *Tomo ſecundo* diximus. Quamuis autem ad eloquentiam firmandam ornandamque huius libri lectionem Auguſtinus ſuſcepiſſet, Dei tamen conſilio, viam illi mature ad eluctandum, e vitiorum in quo voluebatur, coeno, ſternente factum eſt, vt argumentum iſtius tractationis et commendatio ſapientiae ab eloquentiſſimo dicendi magiſtro profecta vehementer eius animum commoueret, ita vt abiecta ſermonis cura in res ſolummodo et ſententias totus animo ferretur. Fateturque [p], *tanto ſe ſapientiae deſiderio iſta Ciceronis exhortatione exſtimulatum ardere coepiſſe, vt prae illa cupiditate ſpem omnem mortalem abiiceret magis, quam deponeret, conſpectaque, in qua hactenus haeſiſſet, vitae ſtultitia ad ſanam mentem redire immortalemque ſapientiam anhelare et ſurgere inciperet, vt rediret ad Deum.* Obſtitit tamen egregiis animi motibus, quod ducem non haberet, qui ad ſapientiam eam duceret, nec, quae illa eſſet, cognoſceret. Et iniecit quidem iam tunc adoleſcenti in ſapientiae amorem exardeſcenti Deus conſilium, Scripturae oracula perquirendi, explorandique, qualia illa eſſent [q]. Sed cum altos aleret ſpiritus, animoque ad ea accederet graui eruditionis faſtu ob humilitatem dictionis, ſententiarum maieſtatem non aſſequente, prae Ciceronis facundia ſuo malo ea aſpernatus eſt. Qua de re ipſum optimum praeſulem legendum [r] illis commendamus, qui in literaturae ſecularis ſtudio ſcopulos eos euitare cupiunt, ad quos magna ceteroquin ingenia complura naufragium feciſſe erudita teſtatur hiſtoria [s]. His primis ſapientiae lectionibus neglectis, ſuppreſſisque animi ad emendationem excitati commotionibus, dum philoſophiae ſtudium aggreditur, et naturali ingenii praeſtantia atque vi quadam inſita ſcientias omnes ſine vlla magiſtri opera percipit, animum inde refert vana eruditionis opinione et arrogantia inflatum. Praeteriri hoc loco non debet, qua ratione quoue euentu in philoſophia Ariſtotelis addiſcenda eo tempore fuerit verſatus. Annos ferme viginti natus in Ariſtotelis categorias incidit, quae a praeceptore ſuo, homine rhetore, tanta verborum pompa commendari audiuerat, vt earum lectione, tanquam re quadam magna et diuina frui exoptaret [t]. Sed has cum legiſſet ſolus, nullo magiſtro adiutus, ita intellexit ipſe, vt cum poſtea praeceptores eas explicantes audiret, nihil ab iis nouum diſceret, quod non prius percepiſſet. Ex hac tamen lectione non leue diſpendium paſſum

ſe

m) Cap. 4. ſeqq.
n) Contra Acad. L. II. c. 2. n. 3.
o) Lib. VI. c. 11. n. 18.
p) Lib. III. c. 4. n. 8.
q) Cap. 5. n. 9.
r) l. c.
s) Patrum loca huc pertinentia collegit BALTVS Iugement des SS. Peres ſur la morale de la phil. payenne Lib. III. c. 22. p. 527.
t) Lib. IV. c. 16. n. 28. ſeqq.

ſe eſſe, ait, ob falſam Dei ſpeciem, quam animo imbibit. Metaphyſicis eum et abſtractis notionibus implicatum prima ibi erroris Manichaei ſemina concepiſſe dubio caret. Cum autem et intelligendi celeritatem, et diſpiciendi acumen egregie poſſideret, ad omnium artium et ſcientiarum libros ſe conuertit, et tum de diſſerendi facultate, tum de mathematicis ſcientiis, tum de philoſophia tradentes et legit et nullo homine explicante intellexit. Verum dum ſapientiae addiſcendae ſtimulis exagitatur, et quo ſe vertat, vt eam addiſcat, incertus fluctuat, a Manichaeis iuuenis ingenio ardens intercipitur [w]. Attentione digna eſt cauſſa, qua ſe captum et per nouem annos in tam foedo errore detentum eſſe ſcribit [x], nempe: *Coactum ſe eſſe ſpreta religione, quae ipſi puero a parentibus inſita erat homines illos ſequi ac diligenter audire, quod ſuperſtitione terreri orthodoxos, et fidem illis ante rationem imperari dicerent, ſe autem nullum premere ad fidem, niſi diſcuſſa et enodata veritate. Quis non*, ſubdit, *his pollicitationibus illiceretur, praeſertim adoleſcentis animus cupidus veri, etiam nonnullorum in ſchola doctorum hominum diſputationibus ſuperbus et garrulus, qualem me tunc illi inuenerunt, ſpernentem ſcilicet quaſi aniles fabulas, et ab eis promiſſum apertum et ſincerum verum tenere atque haurire cupientem.* Alias eius rationes, quibus ad amplectendas Manichaeorum partes commotus eſt, quasque biographi Benedictini diligenter enarrarunt [y], praeterimus. Haec vero luculenter docent, quid pſeudo-philoſophia valeat, vbi ab animo non emendato recipitur, et veritatis imponit ſpecie. Illud quoque ex hac vitae Auguſtini particula diſcimus, deliria Manichaeorum tanto veritatis fuco et philoſophiae opinione ſubtilibus fanaticorum hominum argutiunculis ſe commendauiſſe, vt animi quoque veritatem ſitientes decepti fuerint. Quod de tam abſurdis Manichaeiſmi ſomniis, Orientales nugas nouis coloribus reſuſcitantibus mirum videri poſſet, niſi ſupra iam obſeruatum eſſet, Auguſtinum iam tum Ariſtotelis categoriis corruptum falſas ex iis de Deo notiones concepiſſe. Quae cum orthodoxorum dogmatibus non reſponderent, facile eum in haec deuia deducere potuerunt, eo quod malum non pro priuatiua cauſſa haberet: hac enim ratione ad Manichaeiſmum aperta via deductus eſt. Qua occaſione non ineptum prorſus et a noſtro ſcopo alienum eſſet, origines Manichaeiſmi philoſophicas oſtendere, huncque inuenuſtum philoſophiae Orientalis, ſed nouo veſtitu ornatum, nouisque ingenii commentis commendatum pullum Lectoris iudicio ſubiicere, eo quod inter haereſes philoſophicas pertineat; niſi tractationis, quam requirit, prolixitatem paginarum noſtram anguſtia refugeret, totumque hunc campum poſt tot viros doctos alios feliciter occupaſſet eruditiſſimi BEAVSOBRII induſtria, cuius *hiſtoria Manichaeorum* legi expendique, conferri autem cum hiſtoria philoſophiae Zoroaſtreae atque Orientalis ſuo loco enarrata meretur.

w) Lib. III. c. 6. x) De vtilit. cred. c. 1. n. 1. y) Lib. I. c. 6. p. 10.

tur [s]. His itaque erroribus pestilentibus implicatus Augustinus, dum miseras quasdam ineptientis philosophiae ratiunculas sequitur, longissime a fide Christiana recedit, adeo, vt ipsos Manichaeos furore superans *de domino Christo tantum sentiret modo, quantum de excellentis sapientiae viro, cui nullus possit aequari* [t]. Maxime vero in has voragines praecipitabat Augustinum difficillima de mali origine quaestio. Cum enim inepta mali notione deceptus in huius originis inquisitione esset frustra defatigatus, nec tollendae difficultatis remedium vllum exhiberet philosophia, quam didicerat, Aristotelica, in Manichaeorum classes facile incidit, et persuaderi sibi passus est, esse proprium et peculiare mali omnis principium aliquod atque fontem, Deo contrarium, ex quo omnium tenebrarum, materiae, defectus et peruersitatis caussae deriuandae sint. Quod licet tam acri ingenio placere potuisse, mirum videri queat, conuenit tamen cum circumstantiis viri magni, in quibus tum viuebat. Cum enim spatiosam de Deo lumine summo et ineffabili, haberet notionem, quam tot philosophorum, immo doctorum quoque Ecclesiasticorum

s) Longa est, quam Manes in Ecclesiam intrusit, errorum fabula, paucisque exponi et ad origines suas reuocari non potest. Vnde maluimus argumentum, licet nec ignobile, nec a tractationis nostrae scopo abhorrens, hoc loco omittere, quam superficiaria consideratione nihil, quod momentum habeat, dicere. Non enim iudicium de hac haeresi fieri potest, nisi accurato prius examine definiatur, quid Maneti, quid sectatoribus eius placuerit? cum haud raro errorum portenta tribui soleant haereticis, de quibus aut plane non cogitarunt, aut quae consequentiarum tantum machinis extorta et obtorto, quod aiunt, collo rapta et obiecta illis sunt. Quod vbi absque partis praeiudicio et vel accusandi vel defendendi studio particulari factum est, tum demum licebit instituta comparatione inter systema Magorum veterum, Zoroastrianum reformatum, Christianum et Manetis, de veris huius doctrinae originibus statuere. Quam viam summa cum laude iniit celeberrimus nobisque desideratissimus Beavsobrvs, cuius historia Manichaeismi bonis omnibus non immerito placuit. Qui si non in plerisque Graecorum fidem Arabum scriptorum auctoritati postposuisset, et ad varias Orientalis philosophiae periodos, aetates, mutationes et reformationes paulo curiosius attendisset, omne tulisset punctum. Has enim qui negligit, ille in Manichaeorum historia verum vbique videre non potest. Manes enim, vt erat ingenio fanatico, at eruditione et doctrina expolito, ita noua dogmata producere, et systema a receptis diuersum exque iis selectum coodere conatus est. Hinc nec duo illa principia absoluta, quae veterum Magorum disciplina commendauerat, illi placebant, nec Zoroastrea illi emendatio, quae Mithram iis praefecit, rerum omnium fontem, exque eo suo modo et Oromasden et Arihmanium licet contrariis inter se affectionibus conspicuos deriuauit, arrisit, sed vt philosophiae Orientalis placita ex luminis diuini emanatione eiusque priuatione et mali et boni fontem, materiam et spiritum deriuantis cum Christianorum scitis, diaboli defectioni mali moralis caussam assignantibus in vnum confunderet, vel tertium potius doctrinae aedificium exstrueret, duo rerum quidem omnium principia posuit, bonum, quod luci praesidet, et malum, quod tenebris, materiae, infelicitati imperat, haec vero duo numina ita per varias vicissitudines et periodos inter se contendere statuit, donec victo tenebrarum principe redeant vbique purissima luminis et felicitatis secula. Ita quamuis vnum tantum Deum Manes admitteret, cum malo illi principio deitatis attributa negaret, nec id inter numina referri posse putaret, quod luce, vita, bonitate careret, sperabat tamen, posse eius existentiam admitti, sicque ratio dari, quomodo omnia mala et confusiones in orbe exortae essent, ita vt principia philosophiae patriae et regulae rationis minime offenderentur. Id enim male habuisse hominem philosophico ingenio praeditum videtur, quod philosophia Orientalis inculcabat, omnia quaecunque sunt ex Deo emanasse, et tenebrarum non minus quam lucis principia ex vno fonte, Mithra esse, illud vero malam indolem ex sola priuatione accepisse. His opposuit duplex principium, sed modificatum. Verum haec εἰς ἐν παρόδῳ.

t) Conf. Lib. VII. c. 19. id ne Manichaei quidem docuerunt, qui diuinitatem verbi non negarunt, sed lucis progeniem esse dixerunt, Conf. Beavsobre l. c. T. I. p. 478.

rum quorundam praecepta inculcabant [b], et cui Scripturae voces non refragari videbantur, malum vero rebus plurimis, quae substantia gaudebant, inesse videret, materiamque ipsam, qua talem ad tenebras magis, quam lucem referendam esse statueret, non potuit non in Manichaeorum errorem delabi, mali positiuam originem in alio fonte, quam Deo, toto lumine, esse quaerendam. Certe cum has ipsi difficultates Manichaei obiicerent, quaerentes, vnde malum, se non potuisse obsistere, ipse fatetur [c]. Ita vero pessimis retibus implicatus dum seducitur, alios quoque argutis ingenii captiunculis seducit, et in his Alypium et Romanianum Moecenatem suum. Neque tamen satisfacere potuit ingenio tam acri, tam acute videnti, fanatica Manichaeorum philosophia, quos in aliorum opinionibus destruendis magis disertos, quam in suis adstruendis firmos esse cognouit [d]. Totus itaque his erroribus non adhaesit, cauteque atque timide illos secutus est. Neque tamen reliquarum, praeter philosophiam, scientiarum curam dimiserat; cumque eloquentiam forensem mire adamaret, non grammaticam tantum Thagastam reuersus docuit, sed illustrioris quoque professionis gratia Carthaginem abiens, rhetoricae professionem auspicatus est. Cumque ibi et ad magiam et ad astrologiam iudiciariam pernoscendam inuitaretur, illam quidem curiositatem detestatus est [e], hanc vero amare coepit, cum et cupiditatibus faueret, et Manichaea principia firmare videretur. *Placebat* adolescenti variis affectibus aestuanti *horum hominum oratio* [f]: *De coelo tibi est ineuitabilis caussa peccandi*, *et*, *Venus hoc fecit vel Mars*, *scilicet vt homo sine culpa sit*, *caro et sanguis et superba putredo*, *culpandus sit autem coeli ac siderum creator et ordinator.* Reuocauit tamen iuuenem, longe iam in vanissima arte progressum Vindicianus medicus, benigne ac paterne eum cohortatus, vt ne curam atque operam rebus vtilibus necessariam vanissimis ineptiis tribueret. Reuersus itaque ad philosophiam ad elucubrandos libros duos *de pulchro* et *apto* animum conuertit; in his definiebat, *pulchrum id esse*, *quod per se ipsum*, *aptum autem id*, *quod ad aliquid accommodatum deceret* [g]. Quod vbi ad corpora transtulisset, ad animum quoque applicare, eiusque adaptare naturae constituit. Verum falsa de spirituali natura notio, quam ipsi Manichaei subministrauerant, obstitit, quo minus verum videret. Hos libros, in ipsa sua pueritia quasi iterum extinctos et deperditos ad Hierium Romanae vrbis oratorem scripserat, virum et Graeca et Latina facundia clarissimum et philosophum acutissimum. Quamuis autem isto philosophiae studio rectam viam nondum deprehendisset, non tamen sine fructu id fuit. Nempe et flagitiosos Manichaeorum mores condemnabant praecepta philosophiae, et errores sensim manifestabant. Nam Helpidii disputationi cum Manichaeis intererat Carthagine Augustinus: qui cum auctoris sui de origine

b) Demonstrauit id IDEM l. c. p. 482. seqq.
c) L. III. c. 7. n. 12.
d) De vt. cr. c. 1. n. 2.
e) Conf. L. IV. c. 2. n. 3.
f) Lib. IV. c. 3. n. 4.
g) Lib. IV. c. 15. n. 24.

origine mali ſententiam defendere ſatagerent, oculos aperuerunt iuueni acutiſſimo, vt intelligeret, ſtante Manichaei doctrina, rationem validam explicari non poſſe, cur tandem Deus animas in mortalium corpora innumeris calamitatibus obnoxia detruſiſſet. Idque ſibi diuinam quandam excitationem fuiſſe ſcribit [h], vt ad ſaniora rediret, cum hac difficultate ſe expedire ſectatores eius non poſſent. Longum eſſet, rationes eas enarrare, quibus eum philoſophia contra Manichaeorum deliria muniebat, et hauſta ab his ſeductoribus praeiudicia euertebat, merentur autem apud ipſum legi et expendi [i]. Eo autem ventum, vt placita philoſophorum, quae diligenter didicerat, cum Manichaeorum dogmatibus comparando, illa his longe praeferret [k]. Quod equidem mirari quem ſubeat, cum plerique veterum philoſophorum in admittendis principiis duobus coëxiſtentibus conſpirauerint, viamque ſtrauerint et exemplum praeiuerint Manichaeo, id quod docta commentatione demonſtrauit B. Io. Christoph. Wolfivs [l] Verum aut ad eos tum reſpexit philoſophos, qui vni tantum principio adhaeſerunt, quod Eleaticos, Heraclitum aliosque feciſſe conſtat, vel eos intellexit, qui praetermiſſo principio efficienti, materiale tantum conſiderarunt, vt factum ab Ionicis: aut varias et ineptas ratiunculas Manichaeorum vagumque doctrinae genus, nullo certo ſyſtemate connexum coaptatumque contemnere coepit, cum Graecos philoſophos rationes inter ſe conſpirantes adducere videret. Cum enim obſeruaret, motuum coeleſtium cauſſas, aequinoctiorum, ſolſtitiorum, defectuum denique ſolis et lunae multo melius a philoſophis explicari, quam a Manichaeo, tametſi is in eam rem copioſiſſime deliraſſet: colligebat inde, hominem in his quidem rebus futilem, quae oculorum atque ſenſuum fidei eſſent expoſitae, multo magis in rebus a ſenſu remotioribus tractandis aberrare, nec Spiritum ſanctum in eo homine perſonaliter auctoritate plenaria reſediſſe, qui in rebus quae cuiuis mediocriter erudito eſſent peruiae tam pueriliter hallucinaretur [m]. Medicinam Auguſtino ita dubitanti et innumeros nodos nectenti parabant Manichaei, aſſidue illi promittentes, vbi Fauſtus, qui honeſtarum omnium diſciplinarum et philoſophiae peritiſſimus habebatur, adueniſſet, eum omnes illi nodos non rerum modo aſtronomicarum, ſed quarumcunque etiam longe intricatiorum expediturum eſſe. Magna et eruditionis et pietatis opinione ſe iactabat Fauſtus ille, qui epiſcopum ſe Manichaeorum gerebat, quamuis contrarium de eo teſtarentur, qui hominem propius nouerant [n]. Nam et moribus erat effeminatis et diſciplinarum omnium praeter Grammaticam fere rudis [o], ſola vero dicendi peritia naturali facultate adiutus aliquo modo excellebat, hacque facundia ſimpliciores mire decipiebat, apud ſuos autem auctoritatem atque opinionem ſibi conciliabat maximam. Is cum Carthaginem veniſſet, delectatus eſt initio hominis

h) Diſp. contr. Fort. c. 2. n. 37.

i) Conf. L. VII. c. 2. contra Manich. c. 8. n. 11.

k) Conf. Lib. V. c. 3. n. 3.

l) In Manichaeiſmo ante Manichaeos.

m) Lib. V. c. 5. n. 8.

n) Cap. 3 n 3. contra Fauſt. L. V. c. 3.

o) Confeſſ. L. V. c. 6. n. 1.

minis eloquentia Augustinus, qui vero, cum iudicii vim illius sermonibus adhibuisset, et colloquiorum familiaritate scrupulos sibi eximendos proposuisset, turpiter se deludi sensit, desperauitque, fore vt nodos, quos in animo sibi ipsi Augustinus struxerat, solueret. Cumque rationes mathematicas, quas in philosophorum libris legerat, cum Manichaei praeceptis conferre, et ex illius sectae opinione aeque sibi, atque ex astrologorum disciplina, explicari cuperet, motuumque ac conuersionum siderum regulas sibi tradi desideraret, Faustus tenuitatis suae conscius disputationis aleam callide subterfugit, imperitiam in ea re suam confessus [p]. Quam animi modestiam in difficilioribus quoque quaestionibus Faustus demonstrauit. Ita vero valde deferbuit ingens illud, quo Manichaeorum partes prosecutus erat Augustinus, studium, cum probe videret, non expectandos esse ex hac secta homines, qui quaestiones suas, quas philosophia illi suppeditauerat, enodarent. Ita fluctuans et ex omni parte haerens, quo se verteret, nesciebat acre quidem, at rectore destitutum Augustini ingenium, cum in Italiam ex Africa traiicere statueret. Romam petebat Rhetoricam professurus, quo loco moderatius se gerere, quam Carthagine, studiosos audiuerat [q]. Ibi in grauissimam febrim incidit, cum adhuc Manichaeorum familiaritate detineretur [r]. Nondum tum pestilentem errorem vel philosophia eius vicerat, vel gratiae vires excusserant, non esse se qui peccaret, sed quandam aliam in ipso naturam, quod praeiudicium sibi quam maxime obstitisse, quo minus de vera mentis emendatione, et conuersione ad Deum cogitaret, pie conqueritur [s]. Quod impedimentum valde corroborabat, quod Deum cogitare non posset ab omni mole corporea secretum, putaretque, nihil vnquam extitisse, vel extare posse, quod corporeum non esset; ex quo errore innumeri illi deliramentorum riuuli scaturiebant, qui Augustini animum a veritate retraxerunt. Certe hunc verum Manichaeismi fontem fuisse, ipse obseruauit, libros, quos contra Faustum scripsit, hoc salutari epiphonemate claudens [t]: *Dei naturam atque substantiam incommutabilem omnino et incorruptibilem cogitate et credite, et Manichaei continuo non eritis, vt aliquando et Catholici esse possitis.* Nempe more Orientalium ad corporeas notiones de substantiis naturisque immaterialibus sibi concipiendas valde procliue erat Manichaei ingenium. Qui cum ex patria disciplina didicisset, esse Deum felicitatis bonique omnis fontem et auctorem, conspexisset quoque, per emanationis seriem rerum ab eo profectarum origines explicari, in eam opinionem descendit, esse hanc diuinam lucem, non quidem materiali huic luci similem, quae hunc mundum illustrat, esse tamen veram lucem ignemque diuinum, adeoque corpoream quandam notionem locum heic habere debere [u]. Nec aliter concipi potest lumen

p) Confess. Lib. V. c. 7. n. 12.
q) Lib. V. c. 8. n. 14.
r) Cap. 9. n. 16.
s) Cap. 10. n. 18.
t) Lib. XXXIX. c. 9.
u) Conf. Beavsobre l. c. p. 466.

lumen illud diuinum, aeternum, infinitum, quod fupremam diuinitatis plenitudinem replere dixerunt Orientales philofophi, quique ab iis prognati funt Gnoftici et Cabbaliftae. Quam patriam difciplinam fecutus Manes, vt Deum fpatiofa quadam radiorum extenfione omnia replere credidit, ita haec non obftare fimpliciffimae et diuinae eius naturae putauit. Quibus pofitis vbi tenebrarum, imperfectionum, malorum, ipfiusque materiae origines effent defignandae, easque in fola priuatione quaeri non poffe ille ftatueret, eo quod actiua quadam vi reniti luci bonoque tenebras atque malum videret, ad turpiffimum illum errorem delapfus eft, malam quandam et tenebricofam naturam extitiffe femper, quae tenebras inducere lumini diuino contenderit, hincque materialia omnia orta effe. Qua in re longius eum progreffum effe, quam philofophos alios Orientales ex Zoroaftris difciplina profectos qui tenebras, materiam, malum ex luminis priuatione, et remotiore emanationis a fonte fuo diftantia deriuabant, ex comparatione vtriusque fyftematis facili labore difci poteft. His itaque praeiudiciis vehementer implicitus Auguftini animus, exitum ex hoc labyrintho inuenire non potuit. Hanc enim maximam et prope folam cauffam ineuitabilis erroris fuiffe, ipfe innuit [x]: et huic quoque praeiudicio tantopere fe poft conuerfionem oppofuit, vt et animam non incorpoream modo, fed et illocalem diceret [y], et materiam fibi quandam incorpoream ante mundi exordia fingeret, ftatueretque [z], *priusquam Deus informem iftam materiam formaret atque diftingueret, non fuiffe aliquid, non colorem, non figuram, non corpus, non fpiritum, non tamen omnino nihil.* Quam opinionem hodie pro infulfa, inepta et fanatica habitam tantum virum pro diuina et ab ipfa Numinis mifericordia fuggeftam habuiffe, merito miratur eruditiffimus CVDWORTHI interpres [a], ortam vero effe ex ftudio, erroribus Manichaeis fe e diametro opponendi, quilibet videt. Dum itaque remedium quaerit animo cum hoc morbo confictanti, medicinam adhibet ipfo malo tantum non deteriorem. Nempe ad Academicorum libros delapfus eft, verifimili argumento concludens, aut prorfus nihil veri effe, aut id homines latere, fapienterque ab affenfu cohiberi animum, cum nufpiam ipfe portum inueniret, in quo agitatus tot incertitudinum fluctibus requiefceret. Quas partes cum magna ingenia fecuta fuiffe noffet, nec veros Scepticifmi fines intelligeret, noua illa pefte non corrumpi non potuit. Euentum hoc habuit vere Scepticum, vt et Manichaeos et orthodoxos contemneret, et neutri fe parti addiceret, fed ad docendam eloquentiam totum fe conuerteret. Quam cum Romae profiteri ob fraudes Scholafticorum amplius nollet, Symmachi commendatione Mediolani rhetoricae profeffionem nactus, artem ibi oratoriam docere coepit [b].

 Duxe-

x) Confeff. L. V. c. 10.
y) De anima c. 9. T. I. p. 298. ep. 166. T. II. p. 444.
z) Conf. Lib. VII. c. 3.
a) p. 948.
b) Lib. V. c. 13.

Duxerat hanc in vrbem Augustinum diuinus nutus, qui de salute ei prospiciebat, et ad Ambrosium magna et probitatis et eloquentiae fama inclarescentem trahebat. A quo benigne exceptus est, commotusque vt eius conciones sedulus audiret. In quibus licet eloquentiae tantum rationem habere vellet, rerum tamen pondera animum vehementer excitabant, et Manichaeorum partes oppugnabant. *Fortiter se tunc,* ait [c], *intendisse animum, si quo modo posset certis aliquibus documentis Manichaeos conuincere falsitatis. Quod si enim posset spiritalem substantiam cogitare, statim illa omnia machinamenta solutum et abiectum iri ex animo: sed non potuisse. Veruntamen de ipso huius mundi corpore omnique natura, quam sensus carnis attingeret, multo probabiliora sensisse plerosque philosophos magis magisque considerantem atque comparantem indicasse. Itaque Academicorum more, sicut existimentur, dubitantem de omnibus atque inter omnia fluctuantem, Manichaeos quidem relinquendos esse decreuisse, non arbitrantem eo ipso tempore dubitationis suae in illa secta sibi permanendum esse, cui iam nonnullos philosophos praeponeret: quibus tamen philosophis, quod sine nomine salutari Christi essent, curationem languoris animae suae committere omnino recusauerit. Statuisse ergo tamdiu esse catechumenon in Catholica Ecclesia, sibi a parentibus commendata, donec aliquid certi eluceret, quo cursum dirigeret.* Alio vero loco [d], egregie luculenterque explicauit, qua ratione Deus philosophiae praeparatione vsus fuerit, ad adducendum eum ad Christianam fidem. Scribit enim ad Honoratum: *Rationem ipse mecum habui, magnamque deliberationem, iam in Italia constitutus, non, vtrum manerem in illa secta, in quam me incidisse poenitebat; sed quonam modo verum inueniendum esset. Saepe mihi videbatur, non posse inueniri, magnique fluctus cogitationum mearum in Academicorum suffragium ferebantur. Saepe rursus intuens, quantum poteram mentem humanam tam viuacem, tam sagacem, tam perspicacem, non putabam latere veritatem, nisi quod in ea quaerendi modus lateret, eundemque ipsum modum ab aliqua diuina auctoritate esse sumendum. Restabat quaerere, quaenam ista esset auctoritas, cum in tantis dissensionibus se quisque illam traditurum polliceretur. Occurrebat igitur inexplicabilis silua, cum demum inseri multum pigebat: atque inter haec sine vlla requie, cupiditate reperiendi veri animus agitabatur. Dissuebam me tamen magis magisque ab istis, quos deserere proposueram. Restabat itaque aliud nihil in tantis periculis, quam vt diuinam prouidentiam lacrymosis et miserabilibus vocibus, vt opem mihi ferret, deprecarer: atque id sedulo faciebam.* Dignus locus esset ampliori contemplatione, examineque de vsu illius Scepticismi, qui cum esset periculosissimus, medicina quaedam fuit

c) Conf. Lib. V. cap. 14. n. 24.

d) De vtil. cred. c. 8.

fuit Augustini animo. Sed hiscemodi immorari non licet. Vnum monemus, sectariam philosophiam, dum Scepticismum in Augustini animo excitauit, locum fecisse diuinae gratiae, vt reuelationis radiis collustrari cuperet. Quid fecisset sana philosophia, Scepticismi victrix, si ad eam peruenire Augustino licuisset? Non diffitetur tamen vir magnus, periculosam sibi istam dubitationem fuisse, ex qua nempe torpor ac negligentia eius inquirendi nasceretur. Mirum itaque non est, graui pugna animum Augustini in partes distractum nesciuisse, vbi elabi posset. Quos cogitationum suarum fluctus de mali origine eleganter enarrat, apud ipsum [e] legendos, patet enim ex iis, ineptas notiones Aristotelicas, quas ex categoriis desumtas sibi falsam de Deo opinionem suggessisse ipse prodidit, vt iam supra monuimus, ipsi vehementer obstitisse, quo minus victoriam reportaret. Cum enim vniuersarum creaturarum complexum imaginatione sibi concepisset, hocque vnum compositum Deum penetrare et circumfluere cogitasset, vt spongia in infiniti maris vndis natans non modo ab vndis cingitur, sed et penetratur, vidit quidem ea omnia, quae ex Deo sint, et in eo moueantur bona esse, qua vero ratione malum intrauerit, deprehendere non potuit. Aut enim malum nihil esse, praeter nudae imaginationis lusum vocemque inanem, aut cuidam inhaerere substantiae, inde concludit, quae cum non ex omni parte creatori morigeram se praeberet, mala inde manserit, nec corrigi a Deo potuerit. Noua haec seges dubitationum acerrime iudicanti Augustino extitit, ita ratiocinanti: aut non potuisse, aut noluisse Deum mutare prauam illam materiae substantiam, quorum vtrumque Deo dignum haud sit. At debuisse magis nouam creare materiam mali expertem; quod si non licuerit, sequi inde, ab aeterno istam fuisse materiam, atque etiam non volente Deo extitisse. Et haec vero absurda esse, cum ratio non pateat, cur post tot seculorum decursum demum ex ea aliquid formauerit, et cur non illa potius penitus destructa produxerit nouam eamque perfectiorem magisque absolutam? Vidit vir acerrimi iudicii absurditates systematis dualistici, cum rationis regulis atque axiomatibus nullo modo conspirantis, sed ineptis de Deo et materia, deque malo morali notionibus impeditus succurrere intellectui incertitudine laboranti non potuit, donec sublimiores de Deo cogitationes tandem esset assecutus, et materiales istos conceptus, quos abstractiones illae Peripateticae non suggerere non poterant, eiecisset. Factum id esse, lectione quorundam librorum Platonicorum narrat Hipponensis praesul, quos a Victorino, (de quo in fine paginae dicemus [f],) Latinos factos acceperat per quendam

e) Confess. Lib. VII. c. 5.

f) Laudat hunc Victorinum, tanquam omnium artium liberalium peritissimum et in lectione philosophorum versatissimum AVGVSTINVS Confess. Lib. VII. c. 2. eumque veterem philosophiam explicantem senatores quoque auditores Romae habuisse, et in foro statuam meruisse refert, quaque ratione lectis Scripturae paginis de veritate Christianae religionis persuasus sit a Simpliciano exponit. Fuit autem, Fabius Marius Victorinus natione Afer, qui rhetoricam Romae summa cum laude docuit imperante Constan

dam hominem praeter modum arrogantem et elatum. Cumque reliqui philosophi in explicandis rerum materialium et naturalium originibus consisterent, Platonici vero ad naturae diuinae contemplationem altius assurgerent, eos sibi legendos statuit. Quos vbi euoluisset, *reperisse se*, ait [g], *re ipsa, non iisdem quidem verbis, quicquid Ioannes ipse Euangelii sui exordio de verbi gloria, et quod Paulus de eiusdem aequalitate cum patre docet. Ibidem reperisse filium patri suo esse coaeternum, ante omnia et super omnia tempora incommutabiliter permanere, animas de plenitudine eius accipere, vt beatae sint, et participatione manentis in se sapientiae renouari, vt sint sapientes. Inde admonitum*, fatetur [h], *redire ad se ipsum, intrauisse in intima sua, vidisseque qualicunque oculo animae suae supra mentem suam lucem incommutabilem, non hanc vulgarem et conspicuam omni carni, nec quasi ex eodem genere. Grandiorem fuisse si ista multo multoque clarius claresceret, totumque occuparet magnitudine; non hoc illam fuisse, sed aliud, aliud valde ab istis omnibus. Nec ita fuisse supra mentem suam, sicut oleum super aquam, nec sicut coelum super terram, sed superior.* Quae latius postea prosequitur, fuseque describit, quo pacto ad cognoscendam aeternam veritatem, creaturarum verum statum ac conditionem, veram quoque mali originem peruenerit [i], quae hoc loco non moramur.

Augustinus quomodo Platonicos legerit.

§. XXVI. Omnium maxime memorabilis hic locus est in historia Augustini philosophica. Quanti enim tum in Ecclesia Plato valuerit, in aprico ponit: sunt autem in eo nonnulla, quae instituti nostri memores non interposito qualicunque iudicio, factaque disquisitione dimittere non possumus. Et primo quidem non immerito mirari videtur Cl. BEAVSOBRIVS [k] Augustinum, Dei bonitatem praedicantem, quod libros hos Platonicos ei in manus tradiderit, cum quae illi lucem praetulit philosophia Platonica ad inducendas ei errorum tenebras proprie comparata fuerit. Recte monet, Platonem duo principia coaeterna posuisse, Deum et materiam, et hanc quoque caussam omnis mali constituisse, intelligentias autem non minus Dei emanationes dixisse, quam verbum. Animam porro mixtam constituisse ex indiuiduo et diuiduo, id est ex parte immateriali et materiali. Placuisse etiam Platoni, animam sua spon-

Constantino. Qui cum fidei Christianae professionem prius clam habuisset, ratus templorum parietes Christianum non facere, tandem de confessionis publicae necessitate conuictus publice eiurata superstitione ad Christum transiit, cumque A. C. 362. Iulianus Christianos docere literaturam et oratoriam prohibuisset, loquacem scholam deserere maluit, quam verbum domini, vid. IDEM Lib. VIII. c. 8. p. 100. Locum ille heic occupat tum ob librum de syllogismis hypotheticis ISIDORO HISPAL. Orig. Lib. II. c. 28. memoratum, tum ob varias versiones philosophorum Graecorum maxime Platonicorum, inter quas est Isagoge de praedicabilibus, in quam exstant BOETHII commentarii saepius inter eius opera vulgati. De aliis Victorini scriptis grammaticis, rhetoricis Ecclesiasticis videndus FABRICIVS Bibl. Lat. T. III. p. 422. CAVE Hist. Liter. Script. Eccles. p. 145.

g) Lib. VII. c. 9. n. 1.

h) Cap 10. n. 16.

i) Cap. 17.

k) l. c. p. 479.

ſponte non peccare, ſed paſſionum vi contra voluntatem ſuam impulſam, hancque necesſitatis ſiue fati ſequelam eſſe, vt iſta patiatur. Eſſe animorum migrationes dogma κύριον in Academia, purgationem animarum ita fieri, docente. Haec vero omnia cum genuinum Manichaeiſmum ſapiant, et ex eodem fonte a Platone vel Pythagora in itinere Orientali hauſta ſint a Magis, a quibus ſua Manichaeus acceperit, mirabile prorſus eſſe, id ad vitam Auguſtino eueniſſe, quod mortem aliis attulerit. Fatemur, quandam inter Platonis et Manetis placita eſſe affinitatem, quamuis propius conſiderata, haud vna ratione inter ſe diſſideant. Neque tamen haec vel ita mirabilia eſſe, vel facere ad ſcopum Auguſtini obſeruationem eruditiſſimi viri putamus. Senſum enim ſeriemque narrationis Auguſtinianae expendenti patet, Hipponenſem doctorem in eiusmodi tantum loca Platonicorum quorundam incidiſſe, quibus de naturis diuinis earumque ex Deo ſummo origine et συνουσίᾳ diſſeruerunt. Sufficiebat hoc Auguſtino, vt ad meliores notiones reuocaretur. Cum enim adhuc Manichaeus, ſubſtantiam ſpiritualem concipere potuiſſet nullam, Platonicorum libris edoctus obſeruauit, dari poſſe in Deo emanationem naturarum ſiue principiorum mere ſpiritualium, Deumque ſummum ab illa ſpatioſa et imaginaria notione liberum eſſe, quae Manichaeos ipſumque Auguſtinum in transuerſum egerat. In hoc enim plurimum valebat Platonis philoſophia, quod Deum, quantum poſſet, a materia remoueret. Hanc vero medicinam quaerebat Auguſtinus, eaque reperta, errores Manichaeorum, quorum abſurditates diu iam praeuiderat, lubens abiiciebat. Deinde non attente ſatis obſeruauit vir optimus et praeſtantiſſimus, Auguſtinum non in Platonis Timaeum, ſed in Platonicorum quorundam libros incidiſſe, quos Platonis phyſiologiam emendauiſſe, et abiecto iſto duplici principio ſtatuiſſe, ex Deo materiam quoque ortum accepiſſe, diſtincta materialitate a ſubſtantialitate, quae Iamblichi vox eſt, ex iis, quae *Tomo ſecundo* diximus, notum eſt. Vnde contra Manichaeorum aliorumque, duplex iſtud principium propugnantium errorem aliquoties Platonici iuniores in arenam deſcenderunt fortiterque pugnarunt. Hi itaque offendere Auguſtinum tantopere non potuerunt, cum de Manichaeiſmo abiiciendo cogitaret. Id quod ipſi viro docto ſuboluit, qui ipſe in nota paginae adiecta monet, Platonicos recentiores perhibuiſſe, Platonem crediſiſſe creationem materiae ex nihilo: ſed iudicaſſe Fabricium, eos Aethiopem lauare. Quod recte quidem pronunciauit Fabricius, ſed ad Auguſtinum, non Platonem, ſed hos Platonicos legentem, nihil facit, vt taceamus, creationem hanc, quam illis tribuit vir eleganter doctus, nihil eſſe aliud, quam eductionem materiae ex ſinu Dei, longeque a creatione ex nihilo differre, quamuis his verbis et loquendi generibus vſi fuerint Platonici Alexandrini, Chriſtianos ſubdole imitati. Melius rectiusque ſe habet, quod laudatus Manichaeiſmi ſcriptor addit, ſiniſtre Platonicorum mentem referre Auguſtinum.

num. Neminem enim Platonicorum aequalitatem inter λόγον et Deum summum statuere. Falsus enim est diuus Augustinus, quod putaret, eandem esse Platonicorum de λόγῳ sententiam, quae est Christianorum. Qui dum non verba se Platonicorum idem cum Paulinis sonantia reperisse, sed rem tamen eandem deprehendisse ait, palam facit, similitudine dogmatum deceptum ad nexum systematis Platonici non attendisse, iisque tribuisse opinionem, a qua non potuere non alieno esse animo, si rationem totius aedificii, quod sibi struxerant, conseruatam cupiuissent. Monuit id iam circa auspicia labentis seculi, qui annotationibus quibusdam Augustini opera in Belgio recusa auxit IOANNES PHEREPONVS, vel, qui sub hac persona latuit IOANNES CLERICVS [l], ad hunc ipsum laudatissimi doctoris locum monens, Platonicam et Arianam eum doctrinam cum Christiana confudisse. Male id habuit FRANC. BALTVM [m], qui censoria in eum virgula insurrexit, et non sine sarcasmis et amaritudine depexum dedit. Contendit is Augustinum ea in re deceptum haud esse, scribentem [n]: Platonicos haec ex Euangelio Ioannis descripsisse, eadem enim verba esse, quae ibi extent, et ipsum Amelium, hominem Platonicum, ad Ioannem prouocauisse. Falso autem tribui Augustino, quod putauerit, Platonicorum dogma a Christiano hoc mysterio non differre: mox enim adiicere sanctum doctorem: *Non legisse se, quod addidit Euangelista: quia verbum caro factum est, et habitauit in nobis:* testari eum quoque alio loco: *Incarnationem domini nostri Iesu Christi confiteri erubescere Platonicorum impietatem.* Nec dubitandum esse, quin Platonici loca huiusmodi furtim Christianis surrepta prauis opinionibus suis corruperint, et suis systematibus inferendo has veritates adulterauerint. Ita quidem Baltus declamatoria magis oratione, quam critico acumine conspicuus: qui multum mouendo nihil promouet, nec affert, quod ad rem faciat, vel eam probet. Cui ipsum Augustinum recte opponimus, qui, non verba Euangelii S. Ioannis se apud istos Platonicos reperisse dicit, sed doctrinam ipsam obseruasse contendit. Diserte enim scribit: *Non his quidem verbis, sed hoc idem omnino et multiplicibus suaderi rationibus.* Quae verba satis innuunt, non initia Euangelii, sed eiusmodi commentationem apud Platonicos istos reperisse Augustinum, quam idem prorsus dogma referre putabat. Ita vero scribere non poterat, sed dicere debebat, se ipsa Euangelii Ioannei verba apud Platonicos deprehendisse, si verum esset, Platonicos Ioanni Euangelii sui exordium surripuisse. Nec fortiora sunt, quae his subiicit vir disertissimus. Non enim de eo quaestio est, vtrum Augustinus crediderit, omnia quae de λόγῳ incarnato Ioannes scripsit, Platonicos recepisse, id enim nec vult Augustinus, nec Clericus, vel alius quispiam asseruit. Sed hoc tantum disputant viri docti,

l) Ad hunc locum.

m) Defense des SS. Peres accusez de Platonisme Lib. IV. c. 7. pag. 485. seqq.

n) De C. D. Lib. X. c. 29.

docti, Augustinum in ea fuisse opinione, ea quae ab apostolo de verbi existentia et coaeternitate cum Deo, de eius generatione aeterna, de opere creationis demiurgico etc. scripta sunt, reperisse se in Platonicorum scriptis, hosque eandem sententiam tenuisse, licet verbis in Ioanne differrent. Quod qui negat, solem meridianum negat, et apertissima Augustini verba non intelligit. Aut itaque, his positis, ex Ioanne hoc transsumserunt, furtimque, quod vult Baltus, Christianis abstulerunt, aut ex suis, quae semel supposuerant, principiis deriuauerunt, vique systematis, quod receperunt, emanatiui, ita docuerunt, quod cum Clerico plures contendunt viri doctissimi. Illud vt probet, nihil habet Baltus praeter verborum consonantiam, quam tamen ipsa Augustini verba negant, qui Ioannis textum ideo tantum allegat, vt ostendat, sensum eorum a Platonicis praeceptionibus non differre. Hoc vero, quod Clericus contendit, et ipsa systematis emanatiui ratio euincit, et antiquitas illius doctrinae Platonicae de λόγῳ, quae diu in Aegypto inualuit, priusquam Ioannes Euangelium suum scripsisset. Quod vnum argumentum Baltum refutat, Platonicos plagii in Ioannem commissi accusantem. Quod si ob systematis sui theologici et metaphysici nexum haec ita docuerunt Platonici, sequitur inde, alio prorsus sensu eos de λόγῳ praecepisse, quam Ioannem, adeoque inaequalitatem λόγου in essentia diuina, et rationem instrumenti in opere demiurgico agnouisse, qui errores Arianis ex parte conformes sunt, longeque infra patrem verbum ponunt. Et tamen haec cum orthodoxa doctrina conspirare putauit Augustinus, non tam in sacra Christianorum mysteria, quam in Platonicam doctrinam iniurius. Sed et ipse Baltus sua vineta caedit, fassus Platonicos, dum verba Euangelii crepent, et suis systematibus infarciant, ea vehementer corrupisse, et impuros illis sensus affinxisse. Hoc vero negat Augustinus, contrarium testatus, verba quidem differre, sed idem tamen probari rationibus multis. Ex quibus liquet, quam infeliciter Augustini Apologiam Baltus susceperit. Qui prolixa defensione opus haud habet; non enim in definiendo summi momenti mysterio errauit Augustinus, sed in determinando dogmate Platonico: quem errorem vti plurimi errauerunt, ita condonari is Augustino facile potest, inepte vero negari non debet.

Manuductio philosophiae ad conuersionem Augustini.

§. XXVII. Sed reuertendum est ad Augustini historiam: qui se ab eo tempore magnopere philosophiam deperiisse alibi [o] innuit. Cumque spatiosas istas, quae ipsi hactenus impedimento fuerant, notiones, conceptusque de Deo extensos Platonicis φιλοσοφουμένοις adiutus paulatim exuisset, confirmareturque in hac philosophandi via Ambrosii et Manlii Torquati, Christianorum, monitis: cum de Deo et anima cogitaretur, nihil omnino corporis esse cogitandum: maiori cum contentione ad Deum quaerendum se accinxit, eumque in Iesu Christi mediatoris

o) Contra Academ. Lib. II. c. 2. n. 4. 5.

diatoris cognitione inueniri posse rectissime statuit. Et hunc quidem aeternum Dei verbum esse, et consubstantialem Patris Filium facile tenuit, incarnationis vero et humilitatis in carne apparentis mysteria nullo philosophiae beneficio capere potuit, nec qua ratione secularis vitae, cui se implicitum sentiebat, laqueos euitare posset, intellexit. Quamuis enim Platonicorum libris vehementer se ad abiicienda corporis et cupiditatum vincula excitari cerneret, sic vt fassus sit [p]: *Eos pretiosissimi vnguenti guttas paucissimas instillantes incredibile virtutis incendium concitasse, adeo vt nullus eum honor, hominum pompa, aut inanis famae cupiditas commouerit;* hunc tamen fructum se *non nisi collatis illis cum auctoritate eorum, qui diuina mysteria tradiderunt, percepisse: deinde ex his philosophorum libris solummodo garrire didicisse, quasi iam peritus esset,* fatetur, *quamuis sine Christo certe periturus* [q]. Incipiebat enim eruditionis famam aucupari, et doctrinae opinione inflatus magis efferri, licet de peccatorum sordibus in anima eluendis nondum cogitaret. Qua de re aurea verba sunt, omnibus, qui sincere philosophari cupiunt, nunquam non commendanda, quibus librum de beata vita exorditur [r]. Sentiebat enim, se Platonicorum libris in altum superbiae montem euectum humilitatis valles et miseriae angustias non videre. Respexit itaque ad Catholicam religionis Christianae veritatem, sibi a puero insitam, et ad sacras literas auidissime cucurrit, in quibus Paulinae epistolae eum magnopere afficiebant. In his *primo se aspectu cognouisse* ait [s], *quicquid in profanis scriptis verum legisset, inueniri; sed has ita verum tradere, vt et gratiae vim commendent, et variis nos mysteriis imbuant, quod illae paginae non habent.* Ita praeparatus animo dum de vitae suae instituto anceps pendet, magnisque animi vitae mutationem perhorrescentis fluctibus agitatur, Simplicianum adire statuit [t], spiritualem Ambrosii patrem eiusque postea successorem, vt quem pietatis vsu nobilissimum sciebat, ab eo consilium peteret, retectisque animi fluctibus omnibus, pacem sibi ostendi rogaret. Hunc itaque adiit, omnemque errorum suorum labyrinthum patefecit. Simplicianus vbi audisset, eum Platonicorum libros a Victorino in Latinum sermonem conuersos legisse, gratulatus est illi eiusdemque Victorini conuersionem retulit, quem ex lectione philosophorum eruditissimum, cum sacra oracula inspexisset, ad militiam Christianam transiisse narrauit, eumque edicto Iuliani prohibitum literaturam et oratoriam docere, huic legi obsequentem scholae suae nuncium misisse confirmauit. Vehementer hoc rhetoris et philosophi exemplum inflammauit Augustinum, sed animi quoque curas fluctusque in immensum auxit. Pontiano vero, ciue suo, Antonii vitam narrante grauissime animo confodiebatur, et ad difficilem transibat

p) Contra Acad. L. II. c. 2.
q) Confess. Lib. VII. c. 20. n. 6.
r) Ibid. n. 23.
s) Conf. Lib. VII. c. 21. Alia PP. loca huius argumenti exhibet BALTVS, Iugement des SS. Peres sur la morale de la philosophie payenne Lib. II. c. 22. seqq. p. 355. seqq.
t) Lib. VIII. c. 1.

ibat pugnam, quam pie non minus quam eleganter enarrat doctor facundissimus [w]. Quo in aestu constitutus cum in secessu horti, comite Alypio, non sine eiulatu diuinam misericordiam implorauisset, audiens de vicina domo vocem cantantis quasi pueri vel puellae: TOLLE LEGE, TOLLE, LEGE, cum ad Alypium rediisset codicem euoluit epistolarum Pauli, scriptumque reperit [x]: *non in commessationibus et ebrietatibus etc.* Et ecce cum fine huius sententiae, quasi luce securitatis infusa cordi suo omnes dubitationis tenebrae diffugerunt, id quod Alypio exponens ab eo confirmatus est. Quam nobilissimam animi conuersionem effectus secuti sunt certissimi. Dimissis enim scholasticis suis, vt venditorem verborum sibi alium quaererent, in amici Verecundi villam secessit [y], inque hoc secessu tum iuuenes duos Thagastenses instituit, tum aduersus Academicos scripsit. Et in illa quidem institutione Augustinum vere philosophum, verum Christianum et conuersum agnoscas [z], prudentemque magistrum, qui et illuc eos adduxit, *vt non paruum in philosophia profectum putarent, cum in comparatione recti verique inueniendi contemnitur a disputante victoria*, et a voluptatibus ad veritatem traduxit. Hanc autem tractationem, differentibus inter se iuuenibus istis, ipsoque iudicium interponente ita instituit, vt, quae sibi antea vehementer placuisset, Academicorum dubitatio, iam a se proscripta videretur. In qua disceptatione praecipue epilogus legendus est, ex quo disci potest, qualis tunc philosophiae status fuerit, quamque sibi in ea viam Augustinus constituerit seruandam. In qua tamen quid ipsi postea displicuerit, retractationum [a] libri docent, quorum summam heic loci non enarrabimus. Tum Mediolanum redux nomen inter competentes dedit et interea librum *de immortalitate animae* [b], ratiocinationibus contractis et breuiter expressis constantem scripsit, et de *liberalibus Disciplinis* libros scribere aggressus est, eo animo, vt conuictores suos per tres corporeas ad spirituales quibusdam quasi gradibus certis perduceret [c]. Pleraque tamen affecit modo, non absoluit. Ab eo tempore sacri lauaminis vndis tinctus, omnibusque abdicatis, propositum seruiendi Deo amplexus, cum sociis quibusdam eidem proposito adhaerentibus remeauit in Africam. Quid ab eo tempore susceperit, quae munera gesserit, quibus pro caussa Christi praeliis aduersus haereticos conflixerit, quos libros scripserit, quaeque alia sunt ad tanti viri historiam pertinentia, hoc loco enarrari non debent, sed in annalibus Ecclesiasticis quaerenda sunt. Maioribus enim intentus vir magnus infirma haec elementa non contemsit quidem, verum abiecit. Perfecit tamen in Africa nondum presbyter libros illos sex *de musica*,

 quos

w) Lib. VIII. c. 12.
x) Rom. XIII. 13. Similia praecipiunt aurea carmina v. 9. seqq. Sed eo discrimine ingenti, vt Christum induendum verum fontem frugalitatis Paulus innuat, quem ignorauit schola Pythagorae.
y) Lib. IX. c. 5. n. 13.
z) Acad. Lib. I. c. 2. seq.
a) Lib. I. c. 1.
b) Retract. Lib. I. c. 5
c) Cap. 6.

quos Mediolani inchoauerat, hoc sibi praefixo scopo [d], *vt homines, quos bono ingenio donauit Deus, non praepropere, sed quibusdam gradibus a sensibus carnis atque carnalibus literis, duce ratione auellerentur, atque vni Deo et domino rerum omnium, qui humanis mentibus nulla natura interposita praesidet, incommutabilis veritatis amore adhaerescerent.* Quae argumento sunt, etiam hanc eum partem Platonicis rationibus temperauisse.

Philosophia Augustini qualis fuerit?

§. XXVIII. Ex his tanta rerum Augustini memorabilium abundantia parca manu datis colligi iam facili labore potest, qualis philosophia Augustini fuerit, quem in ea excolenda multum temporis sudorisque adhibuisse, ex adductis constat. Et initio quidem Aristotelicae dialecticae operam posuisse ex supra dictis repetendum est. Cum enim eam rhetorum artificio ob propositionum partitiones et dispositiones inseruire posse plerique veterum et recentiorum oratorum crediderint, mirum non est, Augustinum, rhetoricam professionem sectantem, hanc dialecticam sibi a praeceptoribus eo fine tantopere commendatam excoluisse. Quam tamen eum, altioribus et metaphysicis rebus intentum abiecisse, et ex categoriis falsas sibi de Deo notiones concepisse, facile credet, qui hanc Aristotelicae philosophiae partem intus et in cute nouerit. Certe scopo Augustini inseruire, et ab erroribus eum Manichaeis liberare non potuit. Postea infelix Manichaeae philosophiae, quae speciem singularem philosophiae Orientalis constituebat, assecla factus, totus inepta duorum principiorum hypothesi corruptus est, nec feliciorem ei medicinam ex Academia media Scepticorumque placitis opposuit. Ab hac vero ad Academiam primam transgressus, in ea veritati propiores se inuenisse fontes, et a malo suo liberatum se esse ex parte scriptis Platonicorum, ipse fassus est. Et hanc quoque in Platonicam philosophiam, qualis de diuinis tum temporis ex ore philosophorum Alexandrinorum praecipiebat, propensionem multoties prodidit. Hancque non tum demum demonstrauit, cum post conuersionem rus concedens Academicorum placita conuelleret, sed et postea, cum Apologiam pro ciuitate Dei scriberet. Et in priori quidem commentatione vel solus epilogus legi debet [e], vt, quam tum de philosophia opinionem Augustinus habuerit, intelligamus. Gratulatur enim orbi humano, quod sublato contradictionum et litigationum malo Platoni licuerit os aperire purioris et defaecatioris philosophiae praeceptionibus plenum, luminaque Platonica priori nitori restituerit Plotinus; huius autem philosophiae reformatae beneficio in vnum coaluisse, ait, Peripateticos et Platonicos, gemente licet et improbante imperitorum turba. Optimam tamen philosophiam esse non secularem, quam Christiani rectissime fastidiant, sed diuinam. Ex quo loco, qui, quod longiusculus est, apud ipsum Augustinum

d) Cap. 11. Ep. 101. num. 4. conf. Benedictinorum Vita Aug. Lib. III. c. 3. p. 68.

e) Lib. III. c. 38.

gustinum legi meretur, liquet, eandem non modo seculo quarto opinionem de philosophia doctorum ecclesiasticorum animis insedisse, quae eos seculis antecedentibus occupauit, sed Augustinum quoque Platonismo, quantum permittebat Christiana religio, vacuas aures praebuisse. Quod vbi accurate tenemus, vix dabimus fidem FOVCHERIO [f], Augustinum inter potiora Academicorum capita numeranti, eo quod reiecto sensuum criterio, veritatibus intelligibilibus tantum veritatis cognitionem vindicauerit, sicque nouum Academicorum caput constituendus sit, quod modificatam illam Academicae philosophicae rationem inter Christianos disseminare sit conatus. Quibus ratiunculis vir doctus, sed nimium τῇ ὑποθέσει δουλεύων, et patrocinium Scepticismo vndecunque emendicans, parum, quod vult, lucratur, nec euincere potest, vt historiae philosophicae periti calculum ei adiiciant. Ita enim Academiam primam cum secunda et tertia misere confundit: nam ipse quoque Plato sensuum fidei parum tribuit, et ob materiae inconstantem et fluentem semper motum naturamque in intelligibilibus tantum veram scientiam dari statuit. Quae cum Arcesilai, Carneadisque, omnem humano intellectui certitudinem, immo cognitionem omnem, denegantium hypothesibus confundere, idem est, ac historiam Academiae euertere. Platonis quoque de natura cognitionis humanae placita Augustinus non aliter recepit, quam vt in Plotiniana schola explicabantur: quae cum in hac metaphysicae cognitionis certitudine confirmanda plurimum desudauerit, praeter rem Academicam philosophiam licet modificatam tenuisse dicitur. Aequius calculum meretur, quod adiicit FOVCHERIVS, syncretistam suo modo egisse Augustinum, et vt Antiochus Stoicos cum Platone in concordiam redegerit, ita Hipponensem doctorem Platonicam philosophiam cum sapientia aeterna, veraque philosophia, id est, Christiana, coniungere studuisse. Testes aduocamus studii huius Platonici non libros modo *contra Academicos* scriptos, sed plerosque quos vir magnus post conuersionem edidit, et in quibus argumenta philosophica tangendi occasionem habuit, maxime elegantissimam et doctissimam de ciuitate Dei tractationem, cuius liber octauus, qui *de theologia naturali ex mente Platonicorum* agit, rem sole meridiano clariorem facit [g]. Nec alia eius

f) Histoire des Academiciens c. 15. p. m. 67.

g) Singulis fere capitibus Augustinus prodit, quanti Platonicos faciat, quamuis ab omni eos errore non liberet. Et c. 1. quidem eos alios philosophos in theologia veritatis propinquitate transcendere, ait, c. 3. Socratis philosophiam mirifice extollit, eumque coloribus iis pingit, quibus Platonici philosophiam depinxerunt. c. 4. Theologiae Platonicae omnium philosophorum postponenda esse dogmata. c. 6. in physica „notum se illis Deum fecisse et manife„stauisse, cum ab eis inuisibilia eius per ea quae „facta sunt, intellecta conspecta sint, sempiter„na quoque virtus eius et diuinitas, a quo etiam „visibilia et temporalia omnia creata sint.“ c. 7. Platonicos excellentiores ceteris in logica esse contendit, „quod discreuerint ea, quae mente „conspiciuntur, ab iis, quae sensibus attingun„tur, nec sensibus adimentes, quae possunt, „nec eis vltra dantes quam possunt.“ c. 8. Platonicos in morali philosophia principatum obtinere asserit, „quod beatum dixerint hominem „non fruentem corpore, vel fruentem animo, sed fruentem Deo.“ Imprimis autem c. 9. Platonicos, et qui reapse cum iis fecerint philosophos omnes fidei Christianae propiores esse dicit,

eius scripta Platonismi vestigia celant. Id quod ipse BALTVS [b] negare non potuit, fassus, censuisse Augustinum, Platonicos in naturali theologia reuelatae esse ceteris philosophis longe propiores. Nempe a doctoribus Ecclesiae hanc acceperat opinionem, veritates illas elegantissimas prorsusque eminentes, quae apud Platonem inueniuntur, a sapientia vel prouidentia τȣ̃ λόγȣ gentilibus insitas, et ex parte quoque per traditionem inter eos disseminatas, constituere partem diuinae philosophiae, adeoque Christianis, iustis earum possessoribus vindicandas esse. Ita enim luculenter [i]: *Doctrinae omnes gentilium non solum simulata et superstitiosa figmenta grauesque sarcinas superuacanei laboris habent, quae vnusquisque nostrum duce Christo de societate gentilium exiens debet abominari et vitare, sed etiam liberales disciplinas vsu veritatis aptiores, et quaedam morum praecepta vtilissima continent; deque ipso vno Deo colendo nonnulla vera inueniuntur apud eos, quod eorum tanquam aurum et argentum, quod non ipsi instituerunt, sed de quibusdam quasi metallis diuinae prouidentiae, quae vbique infusa est, eruerunt, et quo peruerse atque iniuriose ad obsequia daemonum abutuntur, cum ab eorum misera societate sese animo separat, debet ab eis auferre Christianus ad vsum iustum praedicandi Euangelii.* Similia passim repetit, et se ait [k], *intendisse in aurum, quod ab Aegypto voluerit Deus vt auferret populus suus, quoniam Dei fuerit, vbicunque fuerit.* Ex his vero facile diiudicari possunt, quae magna verborum iactantia BALTVS [l] attulit, vt negaret, Platonismum Augustino placuisse. Facile enim concedimus, quod nec Souverainius, nec Clericus, contra quos disputat, nec alius quispiam, qui Augustinum legit, negabit, improbauisse Augustinum, philosophiam Platonicam, qua gentilem et sectariam, eique hypocrisin, idololatriam, stultitiam et similia obiecisse. Loca enim hoc infinita, ex quibus pauca selegit Baltus, luculenter docent. At hoc quidem sensu, pauci inter Christianos fuerint, qui ita Platonici sensu isto sectario dici possunt, vt non in multis grauissime contra veritatem diuinam errasse hanc sectam fassi fuerint. Hoc vero non volunt, qui de Platonismo Augustini disputant, sed id modo contendunt, Augustinum communi Christianorum doctorum praeiudicio occupatum credidisse, esse theologiam Platonicorum naturalem Christianae philosophiae multo affiniorem, quam reliquarum sectarum, multaque habere consonantia, quae Hebraeis surrepta, vel a prouidentia Verbi ipsis insita Christianis vindicanda et ad veritatis diuinae demonstrationem adhiben-

dicit, „quod de Deo summo et vero ista sense„rint, quod et rerum creatarum sit effector, et „lumen cognoscendarum, et bonum agendarum, „quod ab illo nobis sit principium naturae, et „veritas doctrinae, et felicitas vitae. Et c. 10. „hos ideo ait, de Deo ista sentientes cum Chri„stianis sentire." c. 11. Platonem haec a Iudaeis didicisse coniicit. Et ex his demum praesidium disputationis contra eos sumit, quod daemones colendos esse statuerint. Ex his, quo loco Platonicos Augustinus habuerit, quilibet intelligit.

b) Lib. I. p. 142. L. IV. p. 466. 474.

i) De C. D. L. II. c. 40.

k) Confess. L. VII. c. 9.

l) Lib. IV. p. 488. seqq.

adhibenda ſint: deceptum autem ſententiarum ſimilitudine illud pro affini et conſpirante cum Chriſtianis placitis habuiſſe, quod, vbi iuxta totius ſyſtematis Platonici ſenſum explicatur, longe differt, ſenſumque fundit minus ſanum et heterodoxum. Hoc vero negare velle, non declamatorias interrogatiunculas poſtulat, quibus Baltus militat, ſed argumenta clariſſima, quae produci eo minus in lucem poſſunt, quo clariora ſunt loca ſcriptorum Auguſtinianorum, quae rem hanc prorſus conficiunt. Frigidum vero eſt, et oppido falſum, magnamque hiſtoriae philoſophicae ignorantiam prodit, quod ad pingendas commendandasque declamationes ſuas cauſſatur BALTVS: ideo Auguſtinum mitius cum Platonicis egiſſe, quod pauci eo tempore, vt e reliquorum quoque philoſophorum turba ſuperfuerint, nec hi ſe Chriſtianae religioni oppoſuerint. Contrarium enim teſtatur philoſophica hiſtoria, quae circa Auguſtini tempora celeberrimam adhuc fuiſſe ſcholam Plotinianam Chriſto inimicam refert. Nec alio teſte egemus praeter ipſum Auguſtinum, qui Plotinianam ſucceſſionem ſuo tempore laetiſſime florere, reliquis ſectis fere ad incitas redactis in *epilogo dialogorum Academicorum* teſtatur. Admiſiſſe vero virum vere magnum et immortalibus in Eccleſiam meritis conſpicuum, ſed hominem tamen, et praeiudiciis ſui temporis impeditum multa Platoniſmo fauentia, ipſique propria ipſe faſſus eſt Baltus, quamuis inepte id ad Academicos tranſtulerit in nota adiecta, quos mature reieciſſe Auguſtinum, et Platonicorum illis nomen non tribuiſſe conſtat. Et facile eſſet, multa huius generis ex Auguſtini ſcriptis colligere ſpecimina, ſi id ageremus, vt ſingularem de philoſophia et theologia Auguſtini inſtitueremus tractationem. Dedimus tamen alio loco[m] nonnulla, quae, ſi tanti videbuntur, videri conſulique poſſunt. Vt taceamus virorum doctiſſimorum ea in re diligentiam, vbi tamen ad alia properantibus moram nectere haud licet. Ipſum certe habemus Auguſtinum confitentem[n]: *Laudem ipſam, qua Platonem vel Platonicos ſiue Academicos philoſophos tantum extulerit, quantum impios homines non oportuerit, non immerito ſibi diſplicuiſſe, praeſertim contra quorum errores magnos defendenda ſit Chriſtiana doctrina.* Nolimus tamen noſtra facere, quae audacius, quam par erat, affirmauit IO. CLERICVS[o], Auguſtinum declamatoria conſuetudine, quaecunque in mentem venerint, in chartam conieciſſe, modo id conſpirauerit, cum certa quadam idea fidei Chriſtianae ad Platoniſmi leges exacta, quam ſibi formauerit. Qua de re qui iudicare cupit, illi viri, cui parem ſua tempora non habuerunt, ſcripta ipſa ſine fauoris contemtusque praeiudicio legenda et inter ſe comparanda ſunt. Quae argumentum philoſophicum

m) Hiſt. doctr. de ideis Sect. II. §. 2. p. 181. ſq. Sect. III. §. 2. p. 256.

n) Retract. Lib. I. c. I.

o) Sentimens de quelque theologiens de Hollande p. 357. conf. BAYLE Dict. T. I. art. Auguſtin. not. G. p. 393.

phicum continent, pleraque in praecedentibus iam adducta sunt. Scripsisse eum grammaticam et dialecticam in libris *Retractationum* [p] ipse innuit, hodieque hoc titulo inter scripta illi tributa quaedam reperiuntur. Ea vero νοθεῖας suspecta esse, vel ipse ille locus, ad quem prouocauimus, confirmat. Ex eo enim apertum est, Augustinum libros hos more Platonico ideo scripsisse, vt a corporalibus ad incorporalium contemplationem iuuenes traduceret. Nihil vero tale in dialectica Augustino hodie tributa, quae, vt recte notatum G. I. VOSSIO [q] dialecticam sapit Stoicam. Recte itaque fecisse censendi sunt eruditissimi operum Augustini editores, quod inter supposititia vel suspecta saltem hunc libellum, medio aeuo in scholis longe celeberrimum, reiecerint. Quorum coniectura, alium Augustinum, eiusdem fere aetatis, auctorem huius opusculi fuisse, quam fidem mereatur, criticis expendendum, examinandumque relinquimus, annon Anonymus quidam Augustini nomine abusus sit, vt opellam suam eo magis Lectoribus commendaret. Eminet vero inter eius scripta velut inter ignes luna minores praestantissimum *de Ciuitate Dei* opus, in quo, quantus in veteri philosophia vir fuerit, quantaque fuerit eius lectionis copia, luculento demonstrauit specimine. Certe inter magna et acuta ingenia Augustinum numerandum esse, non nisi liuor negauerit. Verum vt homo fuit multisque eorum temporum praeiudiciis vinctus et impeditus, laborum quoque et scriptorum mole atque multitudine distracta iudicii eius acies, ita mirum non est, multa in eo reprehendere viros doctos acriori censura veterum merita examinantes. Et in interpretatione quidem Scripturae linguarumque ad eam requisitarum notitia subinde lapsum esse Augustinum fatendum quidem, sed excusandum quoque cum temporum illorum conditio aliud non pateretur, idque commune patrum fatum fuerit, nec aliunde deriuanda sunt ἐξηγήματα haud raro infeliciter scripta [r]. Neque tamen diffitendum est, rationalis artis regulas, quamuis eas scriptis commendauerit Augustinus, saepe illum neglexisse. Id quod non miramur in hoc viro, licet acri iudicio magnaque ingenii vi praedito, qui magnam vitae partem in quaerenda tantum frustra veritate consumsit, perque innumeros opinionum variarum scopulos iactatus non nisi Academicae philosophiae beneficio enatare, sicque in arido positus ad Platonicam tantum recentiorum Alexandrinorum philosophiam, tanquam ad arcem quandam confugere potuit. Has enim circumstantias ad deprimendam iudicandi facultatem plurimum valere, norunt, qui ad humani intellectus historiam paulo curiosius attenderunt. Accessit infinita lectionis vastae copia, qua obrui magis quam excitari iudicium solet. Cumque his se iunxerint praeiudicia, tum quidem in Ecclesia valde regnan-

p) Lib. I. c. 6.

q) De nat. et constit. Logic. c. 8. §. 24. p. 38.

r) Praeter Rich. Simonium ea de re conquestus est CLERICVS l. c. cui vtrique examen opposuit, et ad hanc quoque obiectionem respondit MATTHIAS HONCAMP P. III. p. 132. quem depexum dedit CLERICVS Bibl. vniu. T. X. p. 138.

regnantia, qualia funt de philofophiae Platonicae origine et vfu, etc. mirum non eft, virum etiam magnum in philofophia faepe lapfum effe. Id quod imprimis in argumento morali clare demonftrauit doctiffimus BARBEYRACIVS [s], qui dum Ceillierio pro Auguftino pugnanti refpondet, pulchram philofophiae morali illius temporis inter doctores ecclefiafticos lucem accendit. Facile nos ifta excufari in tanto viro patimur, cum fatis tenuis fuerit tota philofophia patrum moralis: defendere autem velle ineptum eft, et ab officio hiftorici alienum, nec Auguftini decet modeftiam. Qui quamuis fe hominem fuiffe, non in primo philofophorum ordine numerandum demonftrauerit, manebit tamen ingens ingenii meritorumque eius in Ecclefia memoria, quae inter viros magnos eum recenferi fuo iure poftulat.

§. XXIX. Ferax fuit, vt fuo loco dictum, fecta Platonicorum Alexandrina feculo poft Chriftum natum quinto, magnaque auctoritate floruit. Quod fi non aliunde conftaret, certe vna Hypatiae doctiffimae in Platonicorum fchola foeminae hiftoria *Tomo fecundo* enarrata fatis fuperque doceret. Fecit fama huius fcholae et eruditionis philofophicae opinio, maxime vero celeberrimum foeminae huius philofophantis nomen, vt hoc quoque feculo Chriftiana Ecclefia philofophis Alexandrinis non careret. Inter quos maxime notandi funt SYNESIVS, et qui DIONYSII AREOPAGITAE nomen more huius fectae tacite mentitus eft, philofophus pfeudonymus. Et vtrumque quidem vnum fcriptorem effe, verifimili coniectura definire conatus eft, vir πολυμαθέστατος et non fine orbis eruditi iactura nuper rebus humanis ereptus MATVRINVS VEISSIERE LA CROZE [t]. Fatemur tamen tanti non videri nobis eius rationes, vt non vtrumque inter fe diftinguamus. Nam quod vrget, fcripta Pfeudo-Dionyfii ad incruftandum Apollinarii errorem, cui clanculum fauebat Theophilus Alexandrinus, comparata non verifimiliorem quam Synefium, auctorem habere poffe, qui totus addictus erat Theophilo, rem fupponit incertam nondumque probatam pro euicta, Theophilo Alexandrino parario hunc foetum adulterinum in Ecclefia prorepfiffe, cum alii quoque Apollinarii fectatores, quos Platonicorum Alexandrinorum fcholae ex parte adhaefiffe conftat, ad pallianda fomnia fua, hunc foetum protrudere potuerint. Vt taceamus, fcriptorem iftum Pfeudonymum non tam confirmandi Monophyfifmi, quam propagandae confirmandaeque philofophiae Alexandrinae cauffa nugas fuas magno cuidam inter Chriftianos nomini fuppofuiffe. Quod vero porro monet, Synefium et eruditionem illam et Platonifmi Alexandrini notitiam habuiffe, quae ad excudendos illos libros requirebatur, fi quid videmus, nullam, praeter meram poffibilitatem, verifimilitudinis rationem affert, adeoque argumentorum accurate probantium numero

Synefius et Pfeudo-Dionyfius an vnus fcriptor?

Sss 2

s) De la morale des Peres c. 16. p. 281.

t) Hiftoire du Chriftianifme d'Ethiopie Lib. I. p. 10. feqq.

numero excluditur. Nec plus eum ſuſpectum facit, quod ab opinione, licitam eſſe eiusmodi fraudem et ſuppoſitionem ad ducendum naſo populum, non abhorruerit. Non enim vnius haec Syneſii mens fuit, ſed totius ſectae Platonicae, et, quod maius, nonnullorum quoque Chriſtianorum doctorum, quorum teſtimoniorum adducendorum labore nos liberauit ſumme Reu. MOSHEMII induſtria [a]. Quemadmodum itaque hoc quidem ſuo modo probat, quendam Platonicum recentiorem huius foetus parentem fuiſſe, ita ad deſignandum ex omni eorum numero Syneſium non ſufficit. Ipſe vero Syneſius hunc dolum poſt conuerſionem damnauit, vt infra probabimus. Senſit id facile vir eruditiſſimus, adeoque fortiores rationes ex ipſis ſcriptis Syneſii et Dionyſii ſe depromere poſſe putauit. Prouocat ad ſtilum ampullatum et dithyrambicum, quo libri iſtius Pſeudo-Dionyſii turgent, quemque hymnis ſacris Syneſii putat eſſe ſimillimum, exemplumque capi vult ex c. I. illius *de nominibus diuinis*, collato cum *hymno primo* Syneſii. Non vrgebimus diuerſitatem ſtili vtriusque auctoris, quorum ille ſoluta oratione ſcripſit, hic ligata: ſed tantisper hanc illuſtris doctrinae viro largiemur ſimilitudinem. Parum hoc quoque euincere aptum eſt, vtrumque ſcriptum vnum habuiſſe parentem. Notum enim verba illa, vel praedicata potius turgida et ampullas proiicientia, non fuiſſe vnius tantum ſcriptoris Platonici, eique propria, ſed toti ſcholae Alexandrinae communia, adeoque ad dignoſcendum auctorem non ſufficere. Si enim Platonica haec ſtili meteora criterium eſſent ſufficiens, eadem ratione pro Proclo, vel auctore carminum Orpheo ſuppoſitorum concludi poſſet, quorum vterque in hymnis ſimilem ſtili affectationem de diuinis ſcribens prodidit. Ad hos vero illa ſcripta Pſeudo-Dionyſii reiicere velle, nemo negabit eſſe abſurdum. Ex quo liquet, parum hanc quoque rationem probare. Nec ſimiles phraſes rem conficiunt: Quamuis enim Deum *παγὰν παγῶν*, et *πεγᾶιαν Θεότητα*, itemque *βάθος ἀπερίληπτον* allegat Pſeudo-Dionyſius, quae epitheta apud Syneſium quoque occurrunt, facile tamen comprehendere licet, duos ſcriptores, ex vna ſchola progreſſos, et fortaſſe ab vno praeceptore eruditos ſimiles locutiones adhibere potuiſſe. Et ſane alios quoque ex hac ſecta reuera eas adhibuiſſe, vel ſola oracula probant, quae ad Syneſium nemo temere retulit. Ibi enim diſerte Deus primo-primus ſiue vnitas dicitur [x].

Καὶ πηγὴ πηγῶν ἁπασῶν
Μήτρα συνέχουσα τὰ πάντα,

Et fons fontium omnium
Matrix continens omnia.

Alia

a) De turb. per Plat. rec. Eccleſia §. 45. ſeqq. p. 200. ſeq. Diſſ. Eccl.

x) v. 18. 37. ſeqq. Pleni ſunt huiusmodi phraſium dithyrambicarum, Orphici hymni ex hac ſchola profecti l. c. In eundem ſenſum hymn. in nat. p. 106. natura dicitur:

Πάντα

Alia breuitatis cauſſa tacemus, ex hymnis Platonicorum facile colligenda. Nec Therapeutarum mentio, in vtroque occurrens, vel leuem huius rei ſuſpicionem mouet: eo quod celeberrimae ſocietatis fama in Aegypto vel pueris ſub ferula praeceptoris adhuc gementibus nota eſſe debuerit. Vt taceamus, quod ipſe vir doctiſſimus monuit, Pſeudo-Dionyſium eos ad monachos Chriſtianos retuliſſe, Syneſium ad aſcetas gentiles, quod diuerſam magis duorum auctorum de vna re opinionem prodit. Leuis autem ſuſpicio eſt, hominem tam variae eruditionis, qualem produnt ſcripta Pſeudo-Dionyſii, etiam in aliis ſcriptis excellere debuiſſe: cum autem praeter Syneſium nullus ſit ſeculo quinto, ad quem πολύγραφον haec ſcripta referri queant, ſequi inde, veriſimilitudinem pro eo pugnare. Nos nec antecedentis, nec conſequentiae neceſſariam rationem vllam in hoc argumento videmus, poteſt enim aliquis etiam eruditiſſimus, vno prolixo opere doctrinam oſtendere: potuerunt plura eius ſcripta intercidere: pauca enim nobis ex hoc ſcriptorum genere reſtant, pro quibus non leuior coniectura militat, quam pro Syneſio. Nihil itaque videmus, quod nos cogat, vt Syneſium ſub Pſeudo-Dionyſii perſona latere ſuſpicemur: eſt vero, quod nos arceat. Nempe dicendi genus diuerſum, alium auctorem, aliud temperamentum, aliud ingenium prodens. Teſtem non alium volumus, niſi ipſum virum praeſtantiſſimum, qui Syneſio ſcribendi elegantiam, Pſeudo-Dionyſio ſtylum affectatum et coactum, minimeque naturalem tribuit, quem cum laudatiſſima Syneſii eloquentia difficulter conciliare licet. Praeuidit vir egregius hanc obiectionem, monuitque, Syneſium fallendi artem in ſcholis Platonicorum edoctum, vt eo certius deciperet, ſcribendi, quam tenuit, rationem mutauiſſe, hincque coactum illud dictionis genus ortum habuiſſe: prouocatque ad verba Syneſii in *Dione* [y], quibus facilem ſibi in variando ſtilo copiam eſſe fatetur. Locum ipſum conſulere Lectorem iubemus; longior enim eſt, quam vt hic adduci integer poſſit. Patebit ex eo clariſſime, eam ſibi modo gloriam Syneſium vindicare, quod exercitatione eo peruenerit, vt vix diſtinguendam ſimilitudinem ſtili, aſſecutus ſit imitatus veteres ſcriptores, et dicendi modum adeo parem adhibuerit, vt quod ex ſuo annecteret, lectores ab ipſo auctore dictum ſcriptumque eſſe putarent. Haec probant quidem, interpolandi vel etiam ſupponendi artem egregie calluiſſe Syneſium, ſed ad librum Pſeudo-Dionyſii non quadrant. Non enim extabant ſcripta veri Dionyſii Areopagitae, quorum ſtilum imitando haec ſupponere potuiſſet, ſed nouis tractationibus falſum tantum nomen erat praefigendum. Ipſa vero haec Syneſii verba nobis contrarium ſuadent. Gloriatur enim, adeo nihil affectatum,

 coactum,

Πάντων μὲν σὺ πατήρ, μήτηρ, τρόφος ἠδὲ τιθηνός.
Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et altrix.

Item:
Πάντα σοί εἰσι τὰ πάντα σὺ γὰρ τάδε μούνη τεύχεις.
Omnia tu ſola es: namque omnia tu paris ipſa.

y) p. 61. ed. Petav.

coactum, quodque non naturalem dicendi ordinem modumque cuiuis scriptori conuenientem referret, in hac sua imitatione fuisse, vt potius licet diuersus esset sensus, nihilo minus libri istius auctori congrueret, et is esset, quem, si in animum incidisset, nequaquam esset dedignaturus. Facile fidem adhibet Synesio, qui vim eius in dicendo nouit: haec vero stilo affectato et coacto librorum istorum suppositorum non conueniunt. Quos si Synesius exarauisset, certe ille meliorem characteris aetatis illius, quam iactat Pseudonymus, rationem tenuisset, nec tot ineptiis se isto aeuo indignum esse prodidisset. Non vrgebimus vel argumenta acutissimi PEARSONII [z], qui hunc lucifugam ante Synesii aetatem vixisse probabilibus rationibus disputauit; vel IO. DALLAEI [a] demonstrationem infra eius tempora eum detrudentis, haec enim operosius perquirere huius loci non est, et ad criticam ecclesiasticam pertinet. Vnum tamen, quod a scopo nostro alienum non est, monere non abs re erit, SVIDAM [b], licet credulitate deceptum, vt pro genuinis Dionysii Atheniensis libris haec folia haberet, dudum obseruauisse: tantam inter Dionysium et scholae Platonicae proceres, maxime Proclum, tam in notionibus quam in ipsis dictionibus affinitatem esse, vt suspicandum sit, vetustiores philosophos Athenienses Dionysii opera suffuratos esse, suppresso eius nomine, vt ipsi auctores eorum esse viderentur. Quae suspicio ex inepto quidem falsoque praeiudicio orta est, verum autem aliquid supponit, nempe inter Procli et Pseudo-Dionysii scripta magnam intercedere affinitatem et similitudinem tum rerum tum verborum. Hoc vtriusque scripta inter se comparanti erit clarissimum. Suo vero loco in historia sectae Eclecticae, ipsiusque Procli iam obseruauimus, hac, qua is floruit, aetate Alexandrinam philosophiam Platonicorum nimium luxuriasse, et tum dictionis affectatione poëtica ei quadam grandiloquentia, tum ipsorum φιλοσοφεμένων nouitate, subtilitate et quadam παραδοξοφιλίᾳ, suae sectae philosophos ante se superasse. Hoc vt docet philosophica historia, ita non sine verisimilitudine coniicere nos iubet, Pseudo-Dionysium a Procli scribentis tempore prope abfuisse [*], id quod in Synesium non quadrat, quem in prosaicis tales ineptias, quales Proclus habet, non scripsisse constat. Verum quaecunque demum Pseudo-Dionysii aetas fuerit, quae non nisi coniecturae locum facit, illud artis criticae regulis conueniens iudicamus, Synesium et Pseudo-Dionysium, ingenii, scriptionis, aliarumque circumstantiarum rationibus inter se diuersos tamdiu distinguere, quamdiu certa magis validaque pro iis confundendis

z) Vindic. Ignat. P. I. c. 10. p. 136. seqq. vbi eum ad postrema Eusebii Caesareensis tempora refert.

a) Pec. libro de scriptis Dionysii Areopagitae, qui eum ad seculi sexti initia deprimit.

b) In Dionys. Areop. T. I. p. 598

*) Proclus anno 412. natus est, vt suo loco demonstratum; si itaque hanc coniecturam sequimur, videntur hi libri conflati fuisse, circa extrema Synesii tempora. Quos enim ante haec tempora ad eos prouocasse putat Pearsonius, eorum loca omni exceptione maiora non sunt. Clara eorum mentio primum facta in collatione Carthaginensi A. C. 532. ab haereticis, Seuerianis, orthodoxis fucum mox sentientibus eosque improbantibus.

dendis argumenta non afferuntur. Qua de re virorum doctorum, non noſtrum eſto arbitrium.

Syneſii philoſophia.

§. XXX. Diſtinguimus itaque Syneſium a Pſeudo-Dionyſio, ideoque vtriusque conſiderationem ſeparatam inſtituimus. Et SYNESII quidem celebre ſeculo quinto in Eccleſia Africana et in orbe philoſophico nomen fuit, vnde eius res paſſim veteres et recentiores memorarunt [c]. Fuit is Pentapolitanus Cyrene ortus, quem et generis nobilitas clariſſimum, et ingenii praeſtantiſſimi elegantia illuſtrem fecit. Cumque imprimis imaginationis viuacitate ſupra modum polleret, ſublimitatem quandam eruditionis atque incomparabilem venuſtatem in illo doctrinae genere, quod ab humanitate nomen accepit, aſſecutus eſt, eamque ſibi comparauit eloquentiam, quam elegantia et dulcedine fluere, cum ſententiarum robore ac denſitate recte iudicauit PHOTIVS [d]. Vnde commode dictus CASAVBONO [e] *ſuauiſſimus philoſophus et piarum delicium Muſarum;* Platonis enim facundiam cum Demoſthenis eloquentia mire coniunxit. Et eam quidem ſtili pulchritudinem non modo proſa oratione, ſed ligata quoque tenuit. Cum autem ingenti animi ardore literas proſequeretur, in his orationis ornamentis non ſubſiſtendum ratus, ad maiora animum adplicuit, et mathematicarum atque philoſophicarum diſciplinarum ſtudio totum ſe tradidit. Quamuis enim mire eloquentia delectaretur, caſſas tamen voces aſpernatus eſt, niſi philoſophiae praeceptis, tanquam anima, ſoliditatem acciperent. Cuius ſententiae ſuae teſtem nobis reliquit *Dionem* ſuum, ſiue *de ſuo ipſius inſtituto* elegantiſſimam tractationem, in qua ſe Dionis Chryſoſtomi exemplo pro ſophiſta philoſophum eſſe, et ſolidam magis quam verboſam eruditionem ſectari conſtituiſſe praedicat, quamque inuidis et velut inutilium rerum ſtudiis occupatum calumniantibus ſe oppoſuiſſe alibi [f] teſtatur. Huic itaque fini obtinendo vt inſeruiret, et in patria, et Alexandriae mathematum et philoſophiae inuigilauit ſtudiis. Docuiſſe hoc tempore diſciplinas mathematicas Theonem Hypatiae patrem, Pappum atque Heronem Alexandriae, *Tomo ſecundo* iam dictum, obſeruatumque, ſucceſſionis Platonicae a Plotino inſtitutae magnam tum in ea vrbe fuiſſe celebritatem, viroſque ſummos Eclecticam illam philoſophiam in hac Muſarum ſede docuiſſe [g]. Eos itaque audiuit, et liberalium artium praeſidiis munitus celerrime profecit. Maxime vero Hypatiae, doctiſſimae foeminae, cuius tunc in philoſophorum cathedra publica docentis vox audiebatur, quaeque eruditionis philoſophicae et mathematicae

c) Ex veteribus de Syneſio videndi EVAGRIVS Lib. I. c. 15. NICEPHORVS Lib. XIV. c. 15. SVIDAS in Syneſius T. III. p. 402. PHOTIVS Cod. XXVI. p. 6. ex recentioribus praeter ſcriptores hiſtoriae literariae eccleſiaſticae LVCAS HOLSTENIVS in vita Syneſii addita a VALASIO Theodoriti operibus, et qui diligenter res eius enarrauit TILLEMONTIVS Mem. Eccleſ. T. XII. p. 499. vt alios multos taceamus.

d) l. c.

e) Praef. ad Ep. Greg. Nyſſen.

f) Epiſt. 153.

g) MARINVS in Vita Procli p. 16.

cae praestantia omnes in admirationem sui rapiebat, institutione tanta sedulitate vsus est, vt et ipse totus eruditissimae foeminae veneratione occuparetur, et illa magni Synesium faceret. Cuius specimina complura dedit in epistolis ad eam scriptis [h], in quibus eam mox *matrem et sororem et magistram, et in his omnibus bene de se meritam, et si qua alia res est appellatione honorifica:* mox *dominam beatam*, (quae peculiaris honoris appellatio fuit [i]) *philosophamque diuinissimae animae* appellat, quantique eam faciat, tenerrimis honoris et amoris significationibus testatum facit. Hac igitur magistra duce omnem philosophiam Alexandrinam, qualem suo loco prolixe depinximus, didicit, et cum eruditione prorsus singulari haud vulgarem quoque famam atque auctoritatem sibi comparauit. Quae mature, et pene adhuc puero, vt recte obseruatum DIONYSIO PETAVIO [k] eam opinionem conciliauit, vt a ciuibus legatus ad Arcadium imperatorem mitteretur, qua legatione tanta cum laude defunctus est, vt cum auream coronam obtulisset, oratione vere aurea eam plus cohonestauisse iudicaretur. De regno enim administrando ad summum principem differens, libera sed prudenti oratione vitia regum, luxumque aulae perstrinxit, tamque salutaria imperii recte gerendi praecepta tradidit, vt ex omnium eum veterum philosophorum, Platonisque imprimis et Aristotelis, fontibus largiter hausisse constet. Ita summa cum laude in patriam redux et doctrinae praestantia, et morum elegantia omnibus se reddidit commendatissimum. Et hac quidem via ad Theophilum, qui tunc sedi Alexandrinae praeerat, aditus ei patuit, qui ad Christianam religionem inclinantem ad amplectendam eius professionem et recipiendum sacri lauaminis mysterium perduxit, et, vt tam celebri viro potiretur, errores, qui ex Platonismo illi adhaerebant, in eo dissimulauit. Ita Christianorum quidem coetibus adscriptus philosophiam tamen et mathematicas disciplinas adeo non neglexit, vt in iis excolendis, totam fere vitam consumeret, et ob eam caussam munera Ecclesiastica recusaret. Fatetur ipse, iam episcopus in epistola ad presbyteros scripta [l]: *Se in philosophiae otio ac minime negotiosa rerum intelligibilium,* (τῶν ὄντων) *contemplatione aetatem contriuisse, tantumque his curis et molestiis tribuisse, quantum requireretur, ad eam quae in hoc corpore degitur vitam ac ciuile in rebus publicis officium: non enim potuisse a se impetrare, vt se ipsum negotiorum turbis implicans, non in eas mentis pulchritudines animum posset defigere, quibus frui beati cuiusdam sit otii, sine quibus sibi ac sui similibus, vitam vniuersam non viuere, videatur.* His itaque rationibus impeditus a munere publico ecclesiastico abhorruit, quod voluptati et ignauiae eo minus tribui potest [m], quo minus in hoc otio otiosus vixit Synesius.

His

h) Ep. 16. p. 175. ep. 10. p. 172.

i) Vid. MONTFAVC. Palaeograph. Graec. Lib. III. c. 8. p. 251.

k) Annot. ad Synes. de regno p. 1.

l) Ep. 11. p. 173.

m) Ita quidem Cl. PETR. ADOLPH. BOYSENIVS in Diss. de philosophumenis Synesii §. 2. seq. p. 7. seqq.

His tamen non obſtantibus tandem ſummum ſacerdotium, Ptolemaidis ciuibus eum ſibi epiſcopum a Theophilo deprecantibus, ſuſcipere coactus eſt. Vehementer reluctatus eſt Syneſius, cum quod aegre ferret, ab otio ita ſe literario auelli, et a philoſophiae atque mathematicae ſtudio abſtrahi, tum quod Platonicis dogmatibus nuntium mittere recuſaret, quae cum Chriſtiana doctrina pugnare probe videbat et candide fatebatur. Digna eſt, quae ea de re legatur, *epiſtola* eius *ad fratrem*, quae natiuam nobis Syneſii faciem depingit. Ita enim in fratris ſinum curarum partem exoneraturus ſcribit [a]: *Ego cum me ipſum conſidero, omnino inferiorem ſentio, quam vt epiſcopali faſtigio reſpondere poſſim. Ac ſane apud te de animi mei motibus diſputabo. Neque enim apud alium, quam amiciſſimum tuum vnaque mecum educatum caput, commodius iſtud facere poſſim. Te enim aequum eſt et earundem mecum curarum participem eſſe, et cum noctu vigilare, tum interdiu cogitare, quemadmodum aut boni mihi aliquid contingat, aut mali quidpiam euitare poſſim. Audi igitur, quid ſit mearum rerum ſtatus, quarum pleraeque iam, opinor, tibi fuerint cognitae. Cum exiguum onus ſuſcepiſſem, commode mihi hactenus ſuſtinuiſſe videor, philoſophiam nimirum* [b]. *Pro eo vero, quod non omnino ab ea aberrare videor, a nonnullis laudatus, maioribus dignus ab iis exiſtimor, qui animi facultatem habilitatemque dignoſcere nequeant. Vereor autem, ne arrogantior redditus, eum honorem admittens, ab vtroque excidam, poſtquam alterum quidem contemſero, alterius vero non fuerim dignitatem aſſecutus. Sic enim habeto: duobus hiſce tempus identidem diſtinguo ludis atque ſtudiis. Ac cum in ſtudiis occupor, tum mihi vni deditus ſum, in diuinis praeſertim: in ludendo vero, maxime omnibus expoſitus. Scis enim, cum a libris oculos auocaui, ad omne ludorum genus eſſe propenſum. Ciuilis porro curae ac ſollicitudinis et natura et ſtudioſum penitus expers; at epiſcopum diuinum eſſe hominem oportet. - - Mihi et Deus ipſe et lex et ſacra Theophili manus vxorem dedit, quare hoc omnibus praedico ac teſtor, neque me ab ea prorſus ſeiungi velle, neque adulteri inſtar cum ea clanculum conſueſcere. Alterum enim nequaquam pium eſt, alterum illicitum. Illud vero docendus non eſt* (Theophilus) *ſed in memoriam duntaxat reuocandum; etenim ſi caetera quis omnia cum hoc vno contulerit, parua ac contemnenda videantur. Difficile eſt, vel fieri potius nullo pacto poteſt, vt quae dogmata ſcientiarum ratione ad demonſtrationem perducta in animum peruenerint, conuellantur. Noſti autem philo-*

a) Ep. 105. p. 247. ſeqq.

b) Ex his verbis ſuſpicamur, eum philoſophiae docendae munus obiiſſe: cuncta enim huc quadrant. Opponit enim exiguum onus et honorem, maiori et difficiliori, nempe epiſcopatus muneri. Quod vero dicit, ſe in ſtudiis occupatum ſibi vni deditum eſſe, ad animi tantum contentionem referendum eſſe videtur. Sed nihil definimus.

philosophiam cum plerisque ex peruulgatis iisce decretis pugnare. Etenim nunquam profecto mihi persuasero, animum originis esse posteriorem corpore: mundum caeterasque eius partes vna interire nunquam dixero. Tritam illam ac decantatam resurrectionem sacrum quidpiam atque arcanum arbitror, longeque absum a vulgi opinionibus comprobandis. Animus certe quidem philosophia imbutus ac veritatis inspector mentiendi necessitati nonnihil remittit: lux enim veritati, oculus vulgo proportione quadam respondent. Et oculus ipse non sine damno suo immodica luce perfruitur. Ac vti ophthalmicis caligo magis expedit, eodem modo mendacium vulgo prodesse arbitror, contra nocere veritatem iis, qui in rerum perspicuitatem intendere mentis aciem nequeunt. Haec si mihi episcopalis nostri muneris iura concesserint, subire hanc dignitatem possim, ita vt domi quidem philosopher, foris vero fabulas texam, vt nihil penitus docens sic nihil etiam dedocens, atque in praesumta animi opinione manere sinens. Sin ita etiam mouere se oportere dixerint, ac episcopum opinionibus esse popularem, ego me illico manifestum omnibus praebebo. Vulgo enim cum philosophia quid commune esse potest? diuinarum quidem rerum veritatem occultam esse conuenit, vulgus alio modo affectus esse debet. Rursum ego et saepius dicam, cum nulla necessitas cogat, neque arguere, neque argui sapientis esse dico. Sed si ad episcopale munus vocer, nolo ementiri dogmata. Horum Deum, horum homines testes facio. Affinis est Deo veritas, apud quem criminis expers omnis cupio. - - Dogmata porro mea nequaquam obtegam, neque mihi ab animo lingua diffidebit. Ita sentiens itaque dicens placere me Deo arbitror. Adiiciendus erat totus locus, licet satis longus, eo quod et animum Synesii clarissime detegat, et quibus opinionibus adhaeserit, luculenter doceat, maxime vero, quam de pia fraude et mendacio philosophico opinionem fouerit, luculenter exponat. Hoc se munere episcopali semel admotum totum abiecturum diserte dicit, ideoque hanc se protestationem edidisse in fine epistolae ait, ne *quodcunque veritati contrarium est, cuiuscemodi mendacium, in famulatum Dei irrepat* *. Quae vt candidi hominis, grauitatem muneris animo pendentis et recusantis sunt, ita omnem ab eo fraudis suspicionem vbi semel episcopus constitutus est, remouent; et Cl. LA CROZE [p] coniecturam prorsus euertunt. Verum de hac episcopatus fuga satis plura desideranti suppeditabit LVCAS HOLSTENIVS [q]. Quamuis autem vehementer refragaretur Synesius, Theophili tamen auctoritate et consecratione episcopus Ptolemaidis [r] (non Cyrenes, quod vult PHOTIVS [s]) creatus est. Id quod merito

*) Violasse hanc fidem datam et impostorem egisse Synesium episcopum contendit TOLANDVS in Tetradymo Diss. II. p. 99. sed iniuriam fieri praesuli candido verba adducta euincunt, quamobrem merito Tolandum castigauit MOSHEMIVS ad Cudworth. p. 629.

p) loc. cit.

q) loc. cit.

r) Vid. ep. 79. p. 827.

s) l. c. Sed et in epigraphe elogii Anysii dicitur episcopus Cyrenes, quod vel vtrumque falsum

merito mireris, hominem fundamentali Platonicorum errore infectum a Theophilo ad tantae dignitatis Ecclesiasticae fastigium euehi potuisse. Et tamen, *non obstantibus istis erroribus factum id esse*, scribit PHOTIVS, *eum ad aliam viri probitatem vitamque anteactam respectu habito, tum quod non posset non, qui sic vitam instituisset, resurrectionis lumine collustrari.* Addit Photius: *non fefellisse eam spem, facillime enim, simul episcopus creatus est, resurrectionis etiam doctrinam credidisse.* Quod vtrum verum sit, non definiemus, fatemur autem valde nobis suspectum ea in re esse Synesium, eo quod post dignitatem istam susceptam Platonicos errores non dimiserit, qui cum resurrectione carnis consistere nequeunt. Quamuis enim librum *de Insomniis* Platonicis nugis refertum vel ante vel paulo post conuersionem, hymnos autem deliriis theologiae Alexandrinae scatentes ante susceptam episcopi dignitatem scripsisse videatur [ſ]: certum tamen est, et ex ipsius confessione adducta sole meridiana clarius, habuisse eum Christianam religionem pro tali, quae ad populum tantum directa apertissimis philosophiae decretis atque demonstrationibus repugnaret. Diserte enim fatetur: *οἶδα ὅτι πολλὰ, φιλοσοφίας τοῖς θρυλλεμένοις τέτοις ἀντιδιατάττεται δόγμασιν.* Has vero demonstrationes philosophicas se dimittere non posse gnauiter tuetur. Quod licet Christiano homine indignum videri merito queat, patet tamen, in ea fuisse Synesium opinione, recte dogmata Christiana ad vulgus dicta ita explicari transformarique, in philosophiam posse. Cuius vt exemplum Lector habeat, hymnos eius consulere oportet, quae Christianum quidem sapiunt, sed totum ad Platonismum Alexandrinum reformatum. Ita trinitatem vel quaternionem potius Alexandrinorum Christianae Trinitati adaptat canendo [t],

Ἁπλότητας ἀκροτήτων	*Simplicitates summitatum*
Ἑνώσασα καὶ τεκῦσα	*Quae iunxit et peperit*
Ὑπερεσίοις λοχείαις	*Superſubſtantiali partu:*
Ὅθεν αὐτὴ προθορῦσα	*Vnde ipsa prosiliens*
Διὰ πρωτόσπορον εἶδος	*Per primigeniam formam*
Μονὰς ἄῤῥητα χυθεῖσα	*Vnitas ineffabilem in modum diffusa*
Τρικόρυμβον ἔσχεν ἀλκὰν	*Trinam adepta est vim.*
Ὑπερέσιος δὲ παγὰ	*Superſubſtantialis vero fons*
Στέφεται κάλλει παίδων	*Coronatur pulchritudine prolis,*
Ἀπὸ κέντρε τε θορόντων	*Quae ex centro profluxit,*
Περὶ κέντρον τε ῥυέντων.	*Et circa centrum voluitur,*

falsum et a librariis patriam Synesii cum sede episcopali confundentibus intrusum, vel de sola Cyrenaica regione siue Pentapoli intelligendum, non de vrbe Cyrene. Ex his corrigendus CLVVERIVS Introd. in Geograph. L. VI. c. 4. §. 1. p. 629.

ſ) Satis hoc innuit ep. 95. p. 236.

t) Hymn. I. v. 22.

Similia passim habet breuitatis caussa non exscribenda, quae luculentis speciminibus docent, Synesium non aliam sibi mysteriorum Christianorum faciem pinxisse, quam quae ferri explicarique poterat ex praeceptis philosophiae Alexandrinae, reliqua tanquam θρυλλούμενα et ad vulgus dicta respexisse. Verum de actis eius episcopalibus pleraque latent, nec quo anno obierit incertum, annum tamen CCCCXXX. non superasse ex fratris eius Euoptii in munere episcopali successione constat, qui Ptolemaidis episcopus A. C. CCCCXXXI, concilio Ephesino interfuit. Scripsit varia vir πολυμαθέστατος partim ad rhetoricam partim ad philosophiam et theologiam pertinentia, summo cuncta lepore atque venustate, suauissimis verborum concentibus decurrentia, vt naturam cum arte in eo decertasse, iudicari queat. Cuncta vero ad philosophiae, quam impense adamauit, Alexandrinae mysteria attemperauit, eiusque principia omnibus cariora habuit. Id in hymnis eius maxime elucet, quos a mysta potius aliquo Alexandrino, quam Christiano homine decantatos esse iudicandum esset, nisi praefixum haberent Synesii nomen. Vbique enim supposito emanationis systemate, cuncta ex Deo effluxisse statuit: exque hoc fonte non intellectualium tantum rerum seriem, totamque illam, quae a summo Deo ad humanam vsque animam extenditur connectiturque, catenam deriuat, sed huic quoque origini rerum omnium materialium caussas adscribit. Facile id esset ex ipsis his Synesii carminibus fuse ostendere, nisi otia nobis fecisset virorum doctissimorum industria [u]. Pauca nos instituti memores ex plurimis delibamus modo. Ita de Deo summo, siue ineffabili diuinitatis fonte, praeter ea, quae iam adduximus [w]:

Tu autem es radix
Praesentium, praeteritorum
Futurorum, eorum, quae sunt.
Tu es pater, tu es mater
Tu mas, tu foemina,
Tu vox, tu silentium
Naturae natura foecunda.
Longum salue centrum rerum
Vnitas diuinorum numerorum,
Substantia carentium regum.

Quae verba velimus comparari cum Gnosticorum et praecipue Valentinianorum deliriis, et cum Cabbalistarum mysteriis, cum Procli theologia et oraculis Zoroastreis, vt veri fontes intelligantur, ex quibus has lautitias depromsit Synesius, dignus Hypatia discipulus. Paria vbique fere spargit systemati emanatiuo innixa [x]: E. c.

Quid enim non est tuum, o rex?
Patrum omnium
Pater, pater tui ipsius
Ante pater, sine patre,
Fili tui ipsius.
Vnitas vnitate prior,
Entium semen
Omnium centrum

Aeter-

u) B. Mart. Chladenius diss. de Theologumenis Synesii, Cl. Boysen. Diss. de Philosophum. Synesii.

w) Hymn. V. v. 90. seq.

x) Hymn. III. v. 145. seqq.

Aeterna expers fubftantiae mens.
Mundi radix,
Rerum ab initio creatarum
Lux vndique collucens,
Veritas fapiens.

Et paulo poft:

Fons fontium
Principiorum principium
Radicum radix
Vnitas es vnitatum
Numerorum numerus
Vnitas et numerus
Intelligentia et intelligens
Et quod intelligi poteft
Et ante id, quod intelligi poteft.
Vnum et omnia
Vnum autem omnium,
Et vnum ante omnia
Semen omnium
Radix et fummus ramus
Natura inter intelligentias
Foemina et mas,
Myftica autem mens
Haec atque illa dicit
Profunditatem ineffabilem.
Circa ducens choreas.
Tu es, quod parit,
Tu es, quod paritur,
Tu qui illuftras
Tu qui illuftraris.
Vnum et omnia
Vnum in te ipfo
Et per omnia.

Defcribendus erat locus integer, quo luculentiorem nos legiffe non recordamur, in quo emanatiuum fyftema expreffum fit, quoque Deum non Spinoziftico quidem vel Stoico et Eleatico fenfu, Orientali tamen et emanatiuo, vnum effe dicatur. De SS. Triade fimilia praecipit, apud ipfum legenda [y], quae tantum abeft, vt cum Chriftianis confpirent, vt potius principium aliquod ifta triade fuperius fupponant. Qua ratione nouis inuentis fyftema Platonicum adauxiffe fcholam Plotini *Tomo fecundo* obferuauimus. Ex hoc fonte *τὴν νοερῶν κρυφίαν τάξιν χορεῦσαντι μέσον οὐ καταλυθὲν*, *arcanum intellectualium ordinem vel feriem, medium quiddam capientem non* (extrinfecus) *infufum* deriuat [z], et haec ad Filium DEI more Alexandrino applicat. Ex his vero intellectualibus fontibus reliqua per emanationem deducit, ita enim [a]:

Te beata natura
Naturaeque proles
Laudat o beate
Quas almis
Regis auris
De tuis canalibus
Deductas
Prouolutasque.
Tu namque immenfi
Moderator mundi
Natura es naturarum.

Et vt fcias, huic emanationis fonti, huic filio, aeonique fummae, Adam-Kadmon, et quae alia eius nomina inter huius furfuris homines fuere, etiam materiam deberi, ecce pergit:

y) Hymn. III. v. 200.   z) v. 231.   a) v. 300.

Tu naturam fones
Originem mortalium
Immortalis
Imaginem,
Vt etiam ima
Pars in mundo
Sortiatur vitam
Alternam.

Cum autem ſyſtema emanationis periodicam reuolutionem refluxumque rerum omnium in fontem primum poſtulet, haec quoque myſteria in filio demiurgo ponit canens [b]:

Neque enim fas erat
Fecem mundi
In ſummo vertice ſtatuere
At quod ſtatutum omnino
In coetu entium
Nunquam poſthac interibit
Aliud vero ab alio
Mutua viciſſitudine
Omnia fruuntur.
Rerum intereuntium
Orbis aeternus
Tuo ſpiritu reuiuiſcens
Tibi per omnia
Statuit choreas
Mater natura
Suis coloribus
Suis operibus
Picta variis.

Ex hac breui fundamentorum theologiae Syneſianae delineatione iudicari ſine negotio poteſt, qualia ex iis confectaria fluxerint, digna nempe his patellis opercula. Animam enim vocat [c]: *Ex mundis intellectualibus bonum principium ſpiritus, qui ſine diuiſione diuiſus et delapſus in materiam et particula ſiue effluuium diuinorum parentum eſt.* Nempe *has ex anima mundi effluxiſſe* dicit, *hancque vnam vbique in totum infuſam coelos torquere, vniuerſum conſeruare, et praeſidere ei in diuerſas formas diſtributam* canit. Nec aliter de ſtellis, angelis, malisque geniis materiae praeſidentibus; quas formas eſſe dicit huius animae diuinae naturaeque ſubſidenti tribuit, id quod Klippoth ſiue cortices Cabbaliſtarum Gnoſticorumque daemones, et Alexandrinorum ἀντιθέους accurate refert. Animam vero ex materiae vinculis ad intellectualia lumina reuocari et ſaepe optat, et hunc philoſophiae ſuae finem potuit [d]. Et huiusmodi quidem deteſtandis nugis ſcatent hymni Syneſiani, qui et dogmatum et phraſium monſtra alunt vix in Proclo alioue philoſopho gentili ferenda. Quis enim aequo animo ferret, Spiritum ſanctum dici centrum Filii et Patris [e]? ex ſinu Filii emicuiſſe lucem, intellectum et animam? Filiam nempe ſuam artibus incluſam mortalibus fatique terreſtri menſura? Corpore elapſam animam poſſe poſthac mergi in terrae noxa? Fouere atque ferre hominem malis morbis animae quaſi compedibus vinctum, diuinum ſemen ferre, generoſae ſcintillam mentis in profunditate materiae abſconditam? Deſcendiſſe animam a Deo, terrae vt famularetur, ex famula vero factam eſſe ſeruam, materiae magicis irretitam artibus: adhuc tamen ei ineſſe, exiguas quasdam vires abditae pupillae; hoc itaque ſemen exiguum alendum a Deo

b) Hymn. III. v. 320. c) Hymn. V. v. 68. d) v. 40. 65. e) v. 30. ſeq.

a Deo accendendumque et excitandum esse f)? Plura addere ex hoc sterquilinio et piget et pudet. Totum vt cardinem philosophiae Synesianae, et Orientalis, Cabbalisticaeque ostendamus, ecce ita de Filio g):

Tibi parto pater annuit, vt parias
Tu abditum es patris semen,
Te enim originem pater dedit mundis
Vt deduceres corporibus formas ex intellectualibus
Tu coeli sapientem orbem circumagis
Et siderum greges semper pascis,
Tu angelici o Rex, ordinis
Tu daemonum phalangis imperium obtines.
Tu et naturam mortalem regis
Indiuiduum circa terram spiritum diuidis,
Et cum fonte, quod datum est rursus coniungis
Mortales mortis liberans necessitate.

Haec quo tendant, et quam immensum a Christianis mysteriis dissonent, quamuis locutiones nonnullae Christianis affines sint, norunt, quibus philosophia Orientalis et Aegyptiaca non ignota est, quique sciunt a quibus praeceptoribus Synesius philosophiam hauserit. Probe id vidit NICEPHORVS h), cui commentarium in librum de *Insomniis* debemus, quamuis, vt valde corruptum erat illius temporis, quo Nicephorus vixit, de philosophia iudicium, id in laudem Synesii adducat. Gloriatur enim de Aegyptiaco philosopho; *habendum esse eum omnium Chaldaicorum mysteriorum sodalem, et quaecunque rursus a sacris scriptoribus priscis apud Aegyptios de rebus admirabilibus libri ac mysticae ceremoniae subsequentibus temporibus tradiderint, quaecunque dogmata Delphorum theologi praescripserint, his omnibus eum initiatum fuisse. Verum et haec ipsa et cum ipsis, quaecunque Plato ab vrbe Atheniensi et e Samo Pythagoras ad Aegyptios discendi gratia ventitantes assecuti sunt, etiam illum virum fortiter circa talem debacchatum esse mensam. Ipsi porro curae fuisse omnia, quae Magorum et praestigiatorum voces instituerint, nunquam tamen ista exercuisse.* Tolle his antiquitatis frustra iactatae personam, et ad philosophiam Orientalem et Alexandrinam, siue Aegyptiacam, reuoca, et habebis genuinas tam foedae sentinae scaturigines. Haec vero mysteria, hos thesauros tanti fecit Synesius, vt se hominem popularibus praeiudiciis defaecatum ea dimittere non posse candide fratri fassus sit. Non mirandum itaque, et diuinam corporis originem, et eius resurrectionem Synesium inter populares errores retulisse. Quis enim corporeae molis resuscitationem inter summa beneficia diuina retulerit, vbi corpus carcerem

f) Consulendus totus hymnus tertius.
g) Hymn. VI. v. 12. seqq.

h) Comm. in Librum de Insomniis p. 351. ed. Pet.

rem animae catenamque spiritus materiam omnem esse iudicat? Et qui potuit hanc spem Christianorum alere Synesius, Deum tam ardentibus votis flagitans [i], vt se a daemone, in materia robur habente et a compedibus corporis liberet? Aut itaque Synesius factus episcopus totum Platonismum suum Alexandrinum abiicere debuit, quod quidem refert Photius, aut mystam potius gentilem, quam Christianum praesulem se praestitit. Certe luculentum Synesius specimen esse potest, quanta damna Platonismus in Aegypto reformatus in Ecclesiam inuexerit, et quam malo exemplo philosophi Platonici fanatico doctrinae generi innutriti, ad sacra ciuitatis Christianae munera promoti fuerint. Ex his vero larga manu datis intelligi quoque potest, ad quam Platonicorum classem Synesius referri debeat: quem si veteri Academiae adscripseris [k], plurimum errabis. Nam Platonem quidem more sectae suae sibi philosophiae ducem elegit, sed ad normam philosophiae Orientalis reformatum, et ita mutatum, vt natiuos vultus veteremque faciem vix agnoscas. Cautio itaque in comparatione philosophiae Platonis et Synesii adhibenda est, ne systemata confundantur, idque pro genuino Platonico dogmate habeatur, quod adulterinas manus passum, et ad nouas hypotheses refictum est. BALTI [l] autem hoc quoque loco impudentiam vix satis mirari licet, negantis in Synesio Platonismi post conuersionem ad fidem Christianam reperiri vestigia, caussantisque hymnos et epistolas quasdam de rebus profanis ante susceptam Christianae fidei tesseram scripta esse. Qui si maiori attentione, quam solebat, ad scripta Synesii respexisset, deprehendisset sine dubio, praeter eas lucubrationes, quas inter gentiles versatus conscripsit, alias esse a Christiano profectas, quae eandem Platonicorum impietatem spirant. Quod vt pace Lectoris luculenter demonstremus, vnum adducemus specimen. *Hymno quinto* ita canit de Christo Synesius:

Canamus filium sponsae
Sponsae non nuptae
Hominum mortali connubio
Ineffabile patris consilium:
Serum Christi partum,
Venerandus virginis partus
Hominis edidit formam
Qui inter mortales ductor
Venit lucis fontis.

Haec a Christiano scriptore profecta esse, ne ipse quidem Baltus negauerit. Hunc vero ecce Platonice delirantem;

Ex tuo ineffabili fonte
Viuificam emittens splendorem
Aliis mundorum oras.
Ex tuo emicuit sinu
Et lux et intellectus et anima.
Tuae miserere filiae
Artubus inclusae mortalibus
Fatique terrestri mensura.

Et paulo post:

Vt ex materia purgatus
Oblitum reditus iter properem,
Fugitans terrae labores,
Vt miscear cum animae fonte.

Alia

i) Hymn. V. v. 259.
k) Ita Cl. BOYSEN l. c.
l) Defense des SS. Peres accusez de Platonisme Lib. II. c. 1. p. 97.

Alia ex hoc hymno supra iam allata non repetimus. Haec cum Platonico-Alexandrina esse intelligant, qui vel primis labris philosophicam historiam degustarunt, aut non legisse Synesium, et coecus de coloribus iudicasse censendus est Baltus, aut quid sit Platonicum quid non, non intellexisse, aut studio celauisse Synesii Christiani errores iudicandus. Quorum nullum decet virum doctum, tam strenuum sanctorum patrum defensorem, tam seuerum aliorum iudicem.

Dionysii Areopagitae philosophia.

§. XXXI. Eiusdem commatis fuit lucifuga, qui venerabile in Ecclesia DIONYSII AREOPAGITAE nomen mentitus est: nempe philosophus Eclecticus siue Alexandrinus, qui nugis Platonicis Christianae fidei simplicitatem deprauauit. Non morabimur eos, qui haec opera, quibus Dionysii Atheniensis nomen praefixum est, pro genuino eius foetu habent; hos enim paucos hodie esse, et ab omni criticae artis sensu procul remotos constat, postquam virorum doctorum argumentis euictum est, nihil esse in scriptore luxuriantis ingenii, licet erudito, quod seculum Apostolicum deceat: ignotumque fuisse tenebrionem doctoribus Ecclesiasticis, qui quatuor primis seculis post C. N. vixerunt. Id vero ab historiae philosophicae gnaris non sine iucunditate ex comparatione Platonismi Alexandrini, qualis seculo quinto viguit, et in Procli scriptis extat; cum his scriptis colligi cupimus, vix potuisse hunc pseudonymum ante seculum quintum scribere. Eas enim nugas et deliria Platonica suppeditat, quae in immensum aucta ex Syncretismo detestabili hoc demum seculo in schola Plotiniana personuerunt, et de quibus Platonici paulo vetustiores vel nihil praeceperunt, vel aliter statuerunt [m]. Id quod facile exemplis luculentis demonstrari posset, si criticam historiam Ecclesiasticorum scriptorum traderemus. Et hoc quoque obstat, quo minus probari posse videatur eruditissimi PEARSONII [n] coniectura, quam et suam fecit GVIL. CAVEVS [o], ante Hieronymum, et forte circa extrema Eusebii Caesariensis tempora eum vixisse [p]. Eo certe tempore nondum tam impudenter nugabatur schola Plotini, ac fecit seculo quinto et sexto, vt ex collatis inter se Plotini et Plutarchi discipulorum scriptis clarissimum est, et negari nullo modo potest. Quo magis enim Syncretismus, et imprimis accommodatio ad Christianam doctrinam inualuit, quod tum factum, cum Christicolae rerum potiri coepissent, eo magis versicolor quasi et centonis instar consarcinata euasit philosophia Alexandrina: cui mixturae et confusioni haec scripta Dionysiana tribuenda esse omnes fere paginae loquuntur. Verum de his dispu-

m) Vnum dabimus exemplum: Deum in caligine latentem, omni Deitate superiorem.
n) loc. supra cit.
o) Hist. Lit. Scr. Eccl. p. 142.
p) Sec. IV. eum vixisse placuit quoque tanquam prope certum Cel. MOSHEMIO Hist. Eccles. Sec. IV. P. II. c. 3. §. 12. p. 323.

disputandum alio loco est. Vix autem ferenda eorum opinio, qui Apollinario patri tribuendos hos foetus esse existimant. Recte enim obseruatum PEARSONIO, fragmentis eius, quae supersunt similes haud esse, nec dogmatibus eius consentaneos, licet hunc, cum Alexandriae natus esset, Platonicae philosophiae, non expertem fuisse credere quis possit. Ea quoque, quae de illo tradit SOZOMENVS [q], conciliari cum his scriptis Pseudo-Dionysii vix possunt. Refert enim historicus: *Prohibitis a Iuliano imperatore Christianis, Graecis disciplinis institui, Apollinarium sumtis ex Scriptura sacra argumentis liberalium disciplinarum breui tempore lucubrationes composuisse, et numero et praestantia aequales iis, qui apud Graecos celebres extiterunt, seu genium, seu dictionem, seu formam, seu dispositionem operis spectes.* An vero tantae facundiae et elegantiae scriptor opera protrudere potuit, in quibus ingenium poëtico furore extra orbitam raptum, stilus affectatus, inflatus atque turgidus, nihilque natiuum habens, scatensque vocibus vacuis et sono amplissimo nihil clarum significantibus dictio regnat? Quale dicendi genus seculo quinto Proclus obtinebat, cui similem esse tam in notionibus quam dictionibus Dionysium vidit, qui cetera parum acute vidit SVIDAS [r]. Nec Apollinario iuniori tribuenda sunt, cum nonnulla contineant, ab eius placitis diuersa. Quod si tamen placuerit coniectura doctissimi LE QVIEN [s], et Cl. LA CROZE [t], ab Apollinarista quodam esse conficta ista meletemata, sub Dionysii nomine ambulantia, non morosius refragabimur, modo concedatur, quod extra dubitationis aleam positum videtur, hunc sibi potissimum scopum praefixisse auctorem, vt quemadmodum Platonis philosophia Alexandriae reformata et in Syncretismum ire coacta est, ita ipse Christianam doctrinam secundum Platonismi Alexandrini praecepta emendaret, et redigeret cum iis in concordiam. Hoc qui negat, eum vel summa tantum capita libelli *de theologia mystica* legere oportet, in quibus differit: quae sit diuina caligo? et quod nihil sit eorum, quae ratione intelliguntur, auctor omnium, quae animo cernuntur. Haec enim πρῶτα καὶ κύρια δόγματα Platonicorum, de Deo abscondito nullique rationi peruio, ex cuius caligine omnia effluxerint, aperte redolent. His apertiora passim auctor subministrat, ad quae si attendissent, qui pro librorum horum γνησιότητι tanto feruore pugnarunt, parcius ad venerandum Apostolorum seculum hominis fanatici et deliri apertumque Platonismum Ecclesiae obtrudentis somnia retulissent. Certe nostra id aetate [u], qua in clariorem lucem posita est, horum tenebrionum doctrina, totaque scholae Plotinianae historia, fieri id non debet. Quod si citius obseruauissent, qui Ecclesiae praefuerunt, et pestilentem hominis scopum notassent, atque detexissent consilia pseudo-philosophiae huius, non tot innumera damna intulisset scriptor ὑπερβολιμαῖος et nugi-

q) Lib. V. c. 18. p. 625.
r) In Dionys. Areop. T. I. p. 598.
s) Diss. II. in Damascen. §. 12.
t) loc. supra cit.

u) Factum id praeter alios a GOD. ARNOLDO Hist. Eccles. et Haeret. T. I. Lib. I. c. 2. §. 9. 10.

nugiuendulus Ecclesiae, et ex impuris impiisque his scaturiginibus non illi in moralem Christianorum Ecclesiam errorum riuuli introducti essent, ex quibus cum animae iactura tot hauserunt homines, laudabili ceteroquin consilio pietati et coniunctioni cum Deo inhiantes. Exempla eius rei in sequentibus dabimus.

§. XXXII. Hi, quos enarrauimus, philosophi in Oriente vixerunt, in quo hoc saeculo philosophia Platonica siue Alexandrina, vt et in Aegypto et in Graecia florebat. In Occidente alia rerum extitit facies, barbarie paulatim caput erigente. Cum enim barbararum gentium inuasionibus, partes imperii Romani Occidentales valde concuterentur, omniumque fere literarum honos extingueretur, et sub armis vilesceret, philosophia quoque decrementa pati coepit grauissima, paucique hoc seculo inuenti sunt, qui eius sibi gloriam vindicarent, et tanquam stellae quaedam ingruentes barbariei tenebras aliquantisper dispellerent. Inter hos CLAVDIANVS MAMERTVS presbyter Viennensis nominandus est, qui circa A. C. CCCCLXII floruit, eius enim libros tres *de statu animae* a CASP. BARTHIO [x] illustratos legenti patebit, cum a philosophiae praesidiis imparatum haud fuisse, vnde a SIDONIO [y] valde laudantur. Qui, quantus eo tempore vir Claudianus etiam in philosophia fuerit, hoc elogio prodidit: *Vir fuit prouidus prudens, doctus, eloquens, acer, et hominum aeui, loci, populi sui ingeniosissimus, quique indesinenter salua religione philosopharetur.* Vnde hoc quoque ab eo meruit epitaphium [z]:

Philosophi inter Christianos Occidentales.

Claudianus Mamertus.

Germani decus et dolor, Mamerti
Mirantum vnica gemma episcoporum,
Hoc dat cespite membra Claudianus.
Triplex bibliotheca quo magistro
Romana, Attica, Christiana fulsit:
Quem tota monachus virente in aeuo
Secreta bibit institutione
Orator, dialecticus, poëta,
Tractator, geometra, musicusque
Doctus soluere vincula quaestionum
Et verbi gladio secare sectas
Si qua catholicam fidem lacessant.

Et vltimis carminis huius versibus patet, Claudianum dialecticae quoque Aristotelicae vel Stoicae peritum fuisse, eiusque argutias contra haereticorum strophas feliciter adhibuisse. Id enim hoc praecipue seculo vsu venit, vt, cum haeretici Aristotelicae potissimum dialecticae armis validissime contra orthodoxos his praesidiis non satis munitos, insurgerent,

x) Cygn. 1655. y) Lib. IV. ep. 3. z) Ep. 11.

rent, Ecclesiae doctores ad Aristotelem, inuisum prius et contemtum, respicere cogerentur, sicque imprimis in Occidente Aristoteles caput circa haec tempora iterum attollere inciperet. Quem cum dialecticae subtilitatis caussa Eclectici quoque commendarent et praelegerent, etiam in Graecorum ditionibus iterum libri Aristotelici comparere coeperunt, et ab iis inter Latinos, qui in scholis Eclecticorum philosophiam didicerunt, commendati sunt. Quae epocha surgentis inter Christianos Peripateticismi probe notanda est. Sed vt ad Claudianum reuertamur, si SIDONIO [a] fides est, amico eius familiarissimo, non vni is philosophorum sectae addictus haesit, sed ex pluribus more sui temporis sua conflauit. Ita enim ait, *cum non abnuere cum Orpheo plectrum, cum Aesculapio baculum, cum Archimede radium, cum Euphrate horologium, cum Perdice circinum, cum Vitruuio perpendiculum, neque vnquam inuestigare desistere cum Thalete tempora, cum Chrysippo numeros, cum Euclide mensuras.* Addit porro: *Ad extremum nemo seculo meo quae voluit affirmare sic valuit. Siquidem dum sese aduersus eum, quem contra loquitur, excitat, morum ac studiorum linguae vtriusque symbolam iure sibi vindicat. Sentit vt Pythagoras, diuidit vt Socrates, explicat vt Plato, implicat vt Aristoteles, vt Aeschines blanditur etc.* Eadem habet ALANVS [b], Sidonium haud obscure exprimens, qui de eo canit:

Vt Samius sentit, sapit vt Plato, quaerit vt Hermes,
Diuidit vt Socrates, vt Zeno colligit, instat
Vt Brisso, studet vt Crisias, speculatur vt Argus.

Non tamen haec, vt solent Panegyricorum verba plus dicere, quam res est, nimis premenda, et forte ad varietatem magis differendi, quam philosophandi principia referenda sunt.

Boëthii philosophia.

§. XXXIII. Ineunte seculo sexto magna ingenii et eruditionis claritate et philosophiae laude floruit ANICIVS MANLIVS TORQVATVS SEVERINVS BOETHIVS, summis honoribus perfunctus, de cuius vita et historia literaria adeundi sunt, qui scriptores veteris Ecclesiae enarrarunt [c]. Nos ex ea id tantum notamus, quod ad historiam huius aetatis philosophicam pertinet. Puer adhuc bonis literis instituendus Athenas missus est, quod in ea tempora incidit, quibus Proclus cathedram tenuit philosophicam. Proclus enim Anno CCCCLXXXV. fatis concessit, quo tempore in senatum iam cooptatus patriciusque factus est Boëthius. Qui cum octodecim annos Athenis degens

a) Ep. 3.
b) In Encyclopaed. p. 341. Opp.
c) Vid. quos laudat FABRICIVS Bibl. Lat. T. I. p. 642. seq. T. III. p. 202. seq. Prodiit Paris 1715. 12. V. Vol. Histoire de Boëce, senateur Romain, avec l'analyse de tous ses ouvrages, des notes et des dissertations historiques et theologiques.

degens omnium artium atque disciplinarum mysteria et reconditos recessus explorauerit, recte inde colligimus, Boëthium in Eclecticorum scholis et forte a Proclo philosophiam didicisse. Vidit id iam LVCAS HOLSTENIVS [d], monuitque Boëthium, Porphyrium prae reliquis Aristotelis interpretibus commendantem videri Platonicam philosophiam cum Aristotelica coniunxisse. Cuius argumentum aliud adducere opus haud est praeter ipsam viri vndecunque doctissimi scriptorum inspectionem. Vbique enim regnat Syncretismus ille Eclecticus, Platonica et Stoica cum Aristotelicis in vnum coniungens, et Aristotelica magis Platonice, et ex mente Eclecticorum, quam secundum interpretationem scholae Alexandreae explicans. Prodidit id ipse, doctrinae de categoriis, de quibus scripta Aristotelis et Porphyrii a se versa Latinis auribus dedit, et commentariis illustrauit, ex Pythagoreorum meletematis lucem accendere promittens [e]. Maxime vero in elegantissimo *de Consolatione Philosophiae* libello, quo veterum Veneres assecutus videtur, hanc Eclecticorum methodum Platonica, Stoica et Aristotelica miscendi prodidit. Dabimus ex multis pauca eius exempla. Fatum Platonicum vel Stoicum potius his verbis commendat [f]:

Quantas rerum flectat habenas
Natura potens, quibus immersum
Legibus orbem prouida seruet.
Stringatque ligans irresoluto
Singula nexu, placet arguto
Fidibus lentis promere cantu.

De Deo demiurgo pari modo Platonice ita disserit [g]:

O qui perpetua mundum ratione gubernas,
Terrarum coelique sator, qui tempus ab aeuo
Ire iubes, stabilisque manes, das cuncta moueri,
Quem non externae pepulerunt fingere caussae
Materiae fluitantis opus: verum insita summi
Forma boni, liuore carens: te cuncta superno
Ducis ab exemplo, pulchrum pulcherrimus ipse
Mundum mente gerens, similique imagine formans
Perfectasque iubens perfectum absoluere partes
Tu numeris elementa ligas, vt frigora flammis
Arida conueniant liquidis, ne purior ignis
Euolet aut mersas deducant pondere terras.
Tu triplicis mediam naturae cuncta mouentem
Connectis animam, per consona membra resoluis
Quae cum secta duos motum glomerauit in orbeis
In semet reditura meat, mentemque profundam,

 Circuit

d) In vita Porphyr. c. I. p. 10. ed. Rom.
e) pag. 112. 113. ed. Vallin.
f) Lib. III. m. 2.
g) Lib. IV. m. 9.

Circuit et simili conuertis imagine coelum.
Tu caussis animas paribus vitasque minores
Prouehis et leuibus sublimes curribus aptans
In coelum terramque seris, quae lege benigna
Ad te conuersas reduci facis igne reuerti.
Da pater augustam menti conscendere sedem,
Da fontem lustrare boni, da luce reperta
In te conspicuos animi defigere visus,
Disiice terrenae nebulas et pondera molis,
Atque tuo splendore mice: tum namque serenum
Tu requies tranquilla piis, te cernere finis
Principium, vector, dux, semita, terminus idem.

Elegantissimo hoc carmine breuem totius philosophiae Platonicae, maxime prout Athenis tum a Syriano, Proclo, Marino docebatur, summam complexum fuisse Boethium, lector paulo attentus et Platonismi gnarus vt moneatur, opus haud esse putamus, adeo luculenter, et caussam efficientem mundi siue demiurgum, et rationes siue ideas aeternas in Dei mente comprehensas, et animam mundi ex indiuiduo et diuiduo constantem, et periodicum rerum omnium in Deum reditum, et finem philosophiae, intuitiuam Dei visionem et liberationem a materia exprimit. Similia vbique crepat, et in prosis latius deducit, et imprimis Platonem commendat. Ita e. c. de reminiscentia et interna mentis luce [g]:

Non omne namque mente depulit lumen
Obliuiosam corpus inuehens molem:
Haeret profecto semen introrsum veri
Quod excitatur ventilante doctrina.
Nam cur rogari sponte recta censentis,
Ni mersus alto viueret fomes corde?
Quod si Platonis Musa personat verum,
Quod quisque discit, immemor recordatur.

Plura addere institutum vetat, quod hic prolixis nobis esse non permittit. Meretur autem ipse libellus elegantissimus vt lectionem, ita attentionem ad hanc philosophiam Boethii, qua simul patebit, qua ratione diuersa sectarum placita in vnam philosophiae consolationem ire non tam coegerit, quam lucundissimis modulis persuaserit. Ceterum et propriis meditationibus et versionibus de philosophia optime meruit, et fugientibus Musis manum iniecit. Ad illas pertinent liber *de Vnitate et vno*, libri duo *de Arithmetica*, et libri quinque *Institutionis Musicae*, in quibus Pythagoricorum, maximeque Archytae partes contra Aristoxenum tuetur. Quod nouum argumentum est, cum philosophiae praecepta

g) Lib. III. m. 11.

cepta in scholis Eclecticorum hausisse, quos similem in modum de Musica praecepisse alibi notauimus. Porro commentarii quoque huc pertinent, quibus versiones nonnullas Porphyrii a Victorino confectas, librosque plerosque Aristotelis dialecticos docte illustrauit. Versiones autem librorum quorundam Aristotelicorum ipse confecit. Scripta alia ecclesiastica, quae huc non pertinent, tacemus. De quibus omnibus, qui literariam eorum historiam nosse cupit, adeundus est Io. Albertvs Fabricivs [h]. Animus erat viro optimo totum Platonem et Aristotelem ciuitate Latina dare, et vtriusque philosophi demonstrare concordiam. Sed laudabiles conatus fatorum sufflaminauit aduersitas, qua in carcerem insons detrusus, et capitis tandem poena affectus est, dignus qui meliori et elegantiori seculo vixisset: suorum enim temporum ferream et ad barbariem inclinantem conditionem ingenii venustate et eruditionis praestantia longe superauit [i]. Ab aliis Boethiis suo loco iam adductis facile hunc distinguit et aetas, et consulatus dignitas et Christianae religionis professio.

§. XXXIV. Floruit quoque exspirante adhuc seculo quinto AENEAS GAZAEVS, professione sophista, ex philosopho gentili Christianus. Is nomen obliuioni eripuit dialogo, cui nomen fecit *Theophrastus*, in quo immortalitatem animae et corporis resurrectionem demonstrare aggressus est. Qua ex schola progressus sit, ipse prodit, Hieroclem se praeceptorem habuisse innuens [k], quo celebrem illum Alexandrinum philosophum, cuius commentaria in *aureum carmen* supersunt, verisimiliter intelligendum esse, *Tomo secundo* iam notauimus. Conspirant enim et tempora et secta, satisque docet Aeneas, se iuniorem quendam Platonicum magistrum habuisse. Post conuersionem errores gentiles abiecit, philosophiam tamen Platonicam non omnem eiurauit, licet id nobis persuadeat Baltvs [l]; vnde in quibusdam codicibus msc. regis Galliae dialogo praefigi nomen Aeneae sophistae et Platonici Christiani Cotelerivs [m] refert. Ipsum quoque dialogi argumentum testis est, philosophiam eum inter Christianos non totam neglexisse, sed ad rationum Christianarum normam emendare voluisse. Erudite enim contra Platonicos disputat, aeternum mundum statuentes, iisque non mundi modo, sed materiae quoque origines aliquando coepisse, opponit, et ad Plotinum, Porphyrium et oracula Chaldaica prouocat, quos scriptores idem, ac Christianos arbitrari statuit [n]. Qua in re fefellisse philosophum eruditissimum, sed vel ad Christianorum, vel ad Platonicorum doctrinam de materia non satis attendentem, iudicium, ex eo intelligi potest, quod Christiani materiam per creationem diuinam ex nihilo, Plato-

Aeneas Gazaeus.

h) Bibl. Lat. loc. cit.

i) Cassiodor. Var. Lib. I. ep. 45. et recentiores plerique laudati Thom. Pope-Blovnt Cens. celebr. auct. p. 317.

k) Theophr. p. 6.

l) Defense des Peres Lib. II. c. 1.

m) Ad PP. Apostol. T. I. p. 397.

n) p. 56.

Platonici per effluxum vel eductionem ex sinu Dei deriuent, quae diuersissima sunt, licet Platonici hi cum Christianis statuant Deum materiam ex non praeexistente subiecto produxisse. Sed et alio loco manifestum fecit, confudisse se Platonicorum et Christianorum dogmata. *Patrem enim*, ait [o], *Spiritu sancto inspirare intellectualia et sensualia facultatibus suis complere, et complecti et ad sese trahere.* Quibus verbis animam mundi Platonicam cum Spiritu S. confundi, apertum est, licet hunc errorem multi quoque veterum Christianorum errauerint. Reliqua quae ad literariam huius philosophi historiam pertinent, dabit IO. ALBERTUS FABRICIUS [p].

Zacharias Scholasticus.

§. XXXV. Paulo post, seculo sexto, inter philosophos Christianos nomen sibi fecit ZACHARIAS, cognomento SCHOLASTICVS, quo a rhetore, historiae Ecclesiasticae auctore quidam eum distinguunt [q], aliis eundem vtrumque facientibus [r]. Is Alexandriae in philosophiam incubuit, deinde Beryti iurisprudentiae operam dedit, tantumque eruditione et pietate se commendauit, vt tandem in metropoli Lesbi insulae, Mytilenensis Ecclesiae metropolita constitueretur, a quo munere etiam Mytilenaeus quibusdam audit. Is praeter disputationem *de duobus principiis aduersus Manichaeos*, de qua scriptores historiae literariae Ecclesiasticae videndi sunt, *dialogum* quoque, cum adhuc Beryti versaretur, contra philosophos scripsit, qui mundi aeternitatem asserunt. Huic *Ammonii* nomen praefixit, non quod Ammonium habuerit condiscipulum, quod vult CAVEVS [s], sed quod praecipuum Ammonianae scholae dogma refutaret, quae caussa fuit, cur cuidam Ammonii discipulo, qui studii legum caussa Berytum se contulisset, Ammonii sententiae de mundi aeternitate propugnandae partes dederit. Tradit tamen se eodem quoque de argumento cum Ammonio (Procli discipulum intelligendum esse, tempora postulant) et cum Gessio disputauisse Alexandriae, quem inter Ammonii discipulos praecipuum fuisse, et medicinam publice docuisse, id est, inter iatrosophistas Alexandrinos excelluisse scribit [t]. Non malo itaque consilio hunc dialogum AENEAE GAZAEI *Theophrasto* subiunxit CASP. BARTHIVS. In eo vero legendo, ad Platonicorum recentiorum hypotheses omnino respiciendum est, quas ita exuere omnes Zacharias non potuit, vt non quaedam Platonismi vestigia relinqueret. E. c. mundum hunc visibilem productum esse ait *μετὰ τὴν τῶν ὄντων δημιουργίαν* [u]. Et tamen omnem eum Platonismum eiurasse more suo contendit BALTVS [x].

§. XXXVI.

o) Theophrast. p. 55.

p) Bibl. Graec. Vol. I. p. 427. Vol. VII. p. 99. Vol. XIII. p. 458 508. Syllab. script. de Ver. R. C. cap. II. § 27. p. 107.

q) CAVE Hist. lit. Scr. Eccl. pag. 227.

r) FABRIC. l. c. pag. 108.

s) loco cit.

t) pag. 399. Videndus de hoc Gesio, vel Gessio Damascius apud PHOTIVM Cod. CCXLII. et ex eo SVIDAS in Γέσιος, STEPH. BYZ. in Γάζ. Extant ad eum PROCOPII GAZAEI epistolae.

u) pag. 362.

x) loco cit.

§. XXXVI. Seculo ſexto exeunte, et circa initia ſeculi ſeptimi magnum inter philoſophos Chriſtianos Alexandriae nomen fuit IOANNIS, cui ab incredibili laboris improbi patientia et induſtria PHILOPONI nomen haeſit. *Ioannis Philoponi philoſophia.* Grammaticum et ipſe ſe vocat [y], et ab aliis quoque haud raro ita appellatur, vnde coniecere non ſine veriſimilitudine viri docti, Grammaticam eum Alexandriae publice docuiſſe. Is Ammonii Hermeae diſcipulus fuit, quem ex Procli ſchola progreſſum, Peripateticam magis, quam Platonicam philoſophiam illuſtraſſe, ſed more Eclectico vel Syncretiſtico, *Tomo ſecundo* narrauimus. Quae quoque cauſa eſt, cur inter commentarios Philoponi occurrant, etiam Ammonii ſcripta nonnulla, in quae ille commentarios ſcripſit. Et ab hoc praeceptore ſuo Peripateticiſmi amorem hauſit, cum ratione ab Eclectica ſchola petita ductus, non differre re ipſa a Platone Ariſtotelem, tum argumento Eccleſiaſtico permotus, quod videret, Ariſtotelem inter Chriſtianos caput erigere, crederetque inſignem philoſophiae eius, praecipue dialecticae contra haereticos vſum eſſe. Scopum itaque philoſophiae ſuae hunc poſuit, vt Ariſtotelem interpretaretur. Scripſit enim *commentarios et annotationes ex ſcholis Ammonii Hermeae cum quibusdam propriis meditationibus in analytica priora:* itemque *in analytica poſteriora, in quatuor priores libros phyſicorum, in librum primum meteororum, in libros de anima, de generatione animalium, et in libros metaphyſicos*, de quibus eius lucubrationibus videſis FABRICIVM [z]. Platonem vero non totum neglexit, ſed more ſcholae Plotinianae commentariis quoque illuſtrauit, qui tamen hodie deſiderantur. Vitam vero Ariſtotelis, quae a pleriſque Ammonio, praeceptori eius, tribuitur, nonnullos ad Philoponum referre, *Tomo primo* iam obſeruatum eſt. Cum autem Chriſtianus eſſet, contra mundi aeternitatem, quam tum ſtrenue propugnabat Procli ſchola, acerrime diſputauit [a]. Iamblichum quoque ſimulacrorum, diuinitatem aſſerentem peculiari libro aggreſſus eſt, qua tamen in arena leuiter eum decertaſſe, parumque iudicii et argumentorum roboris attuliſſe viſus eſt PHOTIO [b]. Qui etiam laudata eius perſpicuitate, putidum atque imbecillem eum in argumentatione eſſe pronuntiat, vt ne vmbratili quidem veritatis ſpecie propria potuerit colorare aduerſus pios ſophiſmata. Aliter tamen NICEPHORVS [c], qui eius in diſputando demonſtrandoque accurationem et peritiam mirifice extollit. Et de libris quoque contra Proclum SVIDAS [d] notat, eum Procli argumentis maxima lectorum omnium admiratione occurriſſe, et praeclariſſime illum refutauiſſe, eumque vel in ipſis Graecis diſciplinis, propter quas magnifice de ſe ſentiebat, atque efferebatur, in-

y) Simplicius apud FABRIC. Bibl. Graec. Vol. VII. pag. 358.

z) Bibl. Graec. Vol. IX. pag. 363.

a) Conf. FABRIC. Syllab. ſcript. de V. R. C. cap. II. pag. 117.

b) Biblioth. Cod. CCXV. pag. 285.

c) H. E. Lib. XVIII. pag. 97.

d) In Proclus Tom. III.

indoctum atque amentem esse demonstrauisse. Videtur autem Photius potissimum ad errores eos respexisse, quos ex incauta philosophiae Aristotelicae ad Christiana mysteria applicatione proseminauit, scilicet, vnicam tantum esse in Christo naturam, tres in diuinitate naturas siue substantias: quem errorem vtrumque seductus Aristotelicis notionibus passim propugnauit, de quo alibi dicendum [e]. Sed et defunctorum corpora tam quoad materiam quam formam interitura esse, aliaque a Deo in resurrectione excitanda diuinoque sistenda iudicio statuit, de quibus eius placitis videndi annales Ecclesiastici [f]. Ceterum quanta auctoritate gauisus sit apud Amrumum Saracenorum ducem, et qua ratione expugnata ab Arabibus Alexandria dari sibi bibliothecas frustra petierit, vt flammis eas eriperet, *praecedenti libro* in historia philosophiae Saracenicae narrauimus, quae repetere non libet. Ex hoc vero loco de aetate Philoponi iudicandum, et in qua philosophiae tempora inciderit, statuendum est. Ex hac enim ABVLPHARAII [g] narratione liquet, capta eum Alexandria adhuc, et post eam aetatem, vixisse. Capta autem est vrbs teste ELMACINO [h] A. C. IↃCXL, mense Decembri. Sed et porro ex PHOTIO [i] discimus, imperante Iustino II., sedente Constantinopoli patriarcha Ioanne Scholastico, institutam disputationem esse inter duos Tritheitas, duosque Seuerianos, siue Eutychianos, id quod fieri debuit intra annum DLXIV et DLXXVIII, quibus pontificatum vrbis regiae Ioannes tenuit. Hoc itaque tempore cum iam asseclas Philoponus habuerit, iuuentutis eum annos tum iam superauisse, recte colligimus. Cum autem ab anno DLXXVIII ad annum DCXL, sexaginta duo anni effluxerint, manifestum inde est, Ioannem Grammaticum valde senem, et octogenario maiorem obiisse, et inter philosophos μακροβίους esse numerandum.

Nemesius.

§. XXXVII. Non omittendus quoque in hac philosophorum Christianorum serie NEMESIVS ex philosopho episcopus, vti volunt, Emisenus, eleganti libello *de natura hominis* clarus. Incerta eius tempora sunt, silent enim de eo veteres, vnde eum tanquam incertae aetatis huc reiicere visum. Qui enim ex epistolis GREGORII NAZIANZENI ad Nemesium argumentum capiunt, Nemesium episcopum ei fuisse σύγχρονον, falluntur, et Cappadociae praefectum, antea a Christiana fide alienum, et iudiciali potestate conspicuum cum Christiano doctore confundunt [k]. Non refragabimur tamen virorum doctorum coniecturae [l], contendenti, vixisse eum seculo quarto, antequam adhuc Pelagii, Nestorii et Eutychis haereses Ecclesiam turbarent: nec magnopere audien-

e) Conf. B. BVDDEVS de haeresibus ex phil. Aristotelico-Scholastica ortis §. 5. T. I. Obs. Hal. Lat. p. 178.

f) Conf. PHOTIVS Cod. LV. pag. 21. Cod. LXXV. p. 97.

g) Hist. dynast. p. 114. POCOCK. Specim. pag. 165.

h) Hist. Sarac. Lib. I. cap. 3. pag. 24.

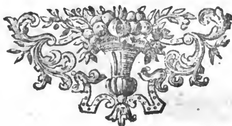
i) Cod. XXIV. pag. 6.

k) Conf. FABRICIVS Syllab. Scr. de V. R. C. c. II. §. 30. p. 113.

l) Vid. praef. edit. Oxon.

diendam putamus PAMELII [m] et doctissimi MICH. LE QVIEN [n] coniecturam, libellum hunc Nysseno tribuere malentium. Quaecunque vero scriptoris aetas fuerit, certe inter elegantissima philosophiae inter veteres Christianos florentis specimina tractatio haec *de natura hominis* Nemesiana referenda est. Nam et corporis et animae considerationem instituit luculentam, multaque affert non ex triuio hausta, quae frustra apud alios quaesiueris, quaeque insignem veteris philosophiae peritiam produnt. In plerisque etiam capitibus Graecorum philosophorum opiniones eleganter et perspicue recitat, et nonnunquam examinat, pleraque autem ad diuinorum dogmatum illustrationem refert. Praecipue magnam et insolitam inter Christianos doctores rerum naturalium, ad hominem pertinentium notitiam ostendit, cuius exempla esse possunt, quae de vsu bilis, de splene, renibus, glandulis aliisque humani corporis partibus disserit, quae in summam lucem posuit nostrae aetatis virorum doctorum curiositas. Inter quae hoc loco indictum praetereundum haud est, quod mirabilis ille sanguinis circuitus eum non totus latuerit. Scribit enim [o]: *Diducitur vehementer et contrahitur arteria, harmonia quadam et ratione, initio motus a corde sumto. Sed dum diducitur a proximis venis vi trahit tenuem sanguinem, cuius respiratio fit alimentum spiritui vitali. Dum autem contrahitur, quod in se fuliginosi est, per totum corpus et occulta foramina exhaurit.* Sunt tamen in pulchro corpore naeui nonnulli, inter quos referendum quod προϋπάρξει animarum Origenianae fauere videatur [p], quae tamen condonari scriptori elegantissimo facile possunt. Sane inter omnes, qui inter Christianos philosophati sunt, Nemesio si non primas, certe potiores partes tribuendas esse, licet in hoc capite vltimum eum occupare locum aetas incerta coëgerit, non inuiti fatemur.

m) Ad Tertull. de anima cap. 5.
n) Ad Damascen, Tom. I. pag. 116.
o) Cap. 24.
p) LAVNDIVS de fort. Arist. pag. 24. defenditur tamen in Oxon. ed. pag. 20.

LIBER SECVNDVS
DE PHILOSOPHIA CHRISTIANORVM MEDII AEVI.

CAPVT PRIMVM,
DE PHILOSOPHIA CHRISTIANORVM GRAECORVM A SECVLO SEPTIMO AD EXPVGNATAM CONSTANTINOPOLIN.

§. I.

Ordinis et tractationis ratio.

Enarrata historia philosophica veterum Christianorum, eorum nempe, qui sex primis post Christum natum seculis vixerunt, ordo iam poscit, vt sequentium quoque seculorum fortunam, quam philosophia habuit, exponamus, et qua facie aeui, vti haec periodus vocari consueuit, medii temporibus comparuerit, enarremus. Quod temporis spatium in historia philosophica valde memorabile est. Quemadmodum enim circa eius initia philosophiam gentilium cum secta Eclectica exspirauisse, imperatoribus omnem cultum gentilem exstirpantibus, *Tomo secundo* demonstratum: ita infelicibus Barbararum gentium inuasionibus, Romanorum imperium in Oriente valde quassatum afflictumque, in Occidente tantum non penitus deletum est, victorumque Barbarorum mores, barbaries quoque in omni eruditionis circulo secuta, et hoc etiam malo philosophia vehementer pressa est. Itaque philosophiae noua et peculiaris cum medio aeuo merito periodus statuitur, et quam aduersis ea fatis succubuerit, plenius enarratur. Dabimus in sequentibus operam, vt hoc quoque munere, quantum per vires licet, defungamur, et succinctam quidem, accuratam tamen medii aeui condamus philosophiae historiam. Quod cum a nemine hactenus praestitum sit *), dabit Lector veniam, si nonnunquam vel cespitauerimus, vel lapsi fuerimus, eo quod in tam densis, quae tum ingruere coeperunt, temporibus euitari id vix queat. Omnem tamen adhibebimus cautionem, ne Lectori imponat fraus barbariei, et videat suis oculis, quantum nebulae illae veritatis luce dispellendae permittunt, quid de his seculis credendum sit. Veniam vero exoramus, si dictionis quoque, quae tum vehementer inualuit, barbaries, aliqua sermonem nostrum labe conspurcauerit, quod

*) Deplorarunt passim viri docti hunc defectum, vid. MORHOF. polyhist. Tom. I. Lib. I. cap. 13. §. 1. p. 74. BVDDEVS hist. phil. annot. illustr. p. 230. GENZKIVS hist. phil. p. 141. C. D. KOCHIVS Specim. emendat philol. VIII. p. 2. Quos tamen consulere iuuet, infra cap. II. dicemus.

quod euitari vix poteſt, vti pro inſtituti ratione ipſa ſaepe numero ſcriptorum verba adducenda ſunt. Eum vero ſeruabimus ordinem, vt primum quidem philoſophiae faciem in Oriente ad captam vsque Conſtantinopolin exponamus, eo enim tempore Oriens philoſophari deſiit, Graecique philoſophi in Occidentales terras dilapſi ſunt; deinde fata philoſophiae enarremus, quae in Occidente inter Chriſtianos a ſeculo ſeptimo vsque ad duodecimum paſſa eſt. Quibus ſubiungemus ſcholaſticae philoſophiae, quae ab iſto tempore vsque ad renatas literas regnauit hiſtoriam. Et reſpiciemus quidem ad philoſophiam vnice, quia vero arcte tum tempore cum anguſta illa, quae obtinebat, encyclopaedia cohaerebat, ex literaria quoque hiſtoria ea tangemus, ſine quibus philoſophiae acta intelligi nequeunt.

Fata philoſophiae Platonicae in Oriente.

§. II. Quam fortunam habuerit ſchola Platonica, hoc loco non repetemus, niſi quod iterum monendum ſit, accidiſſe Iuſtiniani erga philoſophos gentiles odio [b], et interdicto, ne philoſophiam publice docerent, vt primo quidem ad Choſroëm Perſarum regem deficerent, facta autem ſeculo ſexto fere medio pace redirent quidem in Romanum imperium, paulo poſt vero plane exſpiraret tota ſecta atque deficeret, vt ſuo loco probatum. Philoſophia itaque Platonica vel Eclectica potius a Chriſtianis diſcenda erat, inter quos multos quoque extitiſſe, qui ei adhaeſerint, hactenus copioſe probauimus. Quamuis autem inter orthodoxos quoque eſſent nonnulli, qui hoc philoſophiae genere erant imbuti, potiſſimum tamen Origenis aſſeclae ei tenaciter adhaerebant. Cauſſa huius ſtudii neminem latebit, qui nouit, Origenem totum ſyſtema ſuum ex philoſophia atque theologia Platonico-Alexandrina hauſiſſe. Eius itaque partes qui ſequebantur, ex hac ipſa philoſophia praeſidium petebant. Potior autem Origeniſtarum pars ex monachis conſtabat, qui vitae auſteritate, quam expreſſit Origenes, ad eius admirationem permoti, citatim in eius ſententiam, non obſtantibus, quas ideo patiebantur, perſecutionibus, tranſiuerant. His itaque mediantibus philoſophia Platonica vel Alexandrina in ſacros monachorum ſeceſſus atque monaſteria aufugit, cumque ſingularem viam, propius ad Dei viſionem accedendi, et ſolutis corporeis vinculis, arctius ſe cum eo coniungendi commendaret, theologiae illius myſticae condendae occaſionem dedit, quae, cum Pſeudo-Dionyſii ſcripta tanquam genuina inter hos homines irrepſiſſent, magnamque obtinuiſſent auctoritatem, ampliſſime latiſundia ſua dilatauit, et in Occidentis quoque partes propagauit, vt ſuo loco oſtendemus. Et haec quidem philoſophiae Platonicae ſeculo ſeptimo et ſequenti-

b) Videndus PROCOPIVS in Anecdotis, quem exſcripſit ZONARAS. Dubitat de Procopii hac in re fide CONRINGIVS Antiquit Academ. Supplem. XVIII. pag. 238. ſeqq. eo quod Codicis Iuſtinianei tituli de profeſſoribus vrbis Romae et Conſtantinopolis aliud teſtentur; ſed conſtabit Procopio fides ſua, ſi id de profeſſoribus intelligatur gentilibus, quibus ſubtracta eſſe eo tempore ſalaria alii quoque ſcriptores teſtantur.

quentibus fata inter Graecos fuerunt, quae qui noſſe cupiunt, eos theologiae myſticae inter Graecos vigentis, tandemque ad Latinos propagatae hiſtoriam conſulere oportet [c]. Aliter res cum Ariſtotelica philoſophia ſe habuit, quae ab iſto tempore laetiora, quam prius fata habuit. Cum enim ab haereticis orthodoxi armis quoque dialecticis pugnare didiciſſent, magnum illud, quod ideo veteres doctores Chriſtiani aduerſus Ariſtotelem conceperant odium, in admirationem conuerſum eſt, coeperuntque philoſophiae ſtudioſi Dialecticae Ariſtotelicae operam dare, illos imitati, quos acerrime cum orthodoxis dimicaſſe nouerant, quod Dialecticam Ariſtotelicam excoluerint. Nulla enim tum ſecta erat, quae non ad has machinas confugeret, adeo, vt Iacobus quidam Edeſſenus, Monophyſita, vt ſuae parti hac ratione conſuleret, Dialecticos Ariſtotelis libros in Syriacum ſermonem hoc ſeculo conuerteret [d]. Quamuis autem haereticorum nonnulli, qui ſcholas Alexandrinorum philoſophorum frequentauerant, praeter Dialecticam Ariſtotelis ab iſtis prolixis commentariis explicatam, Platonicam quoque theologiam nonnunquam in ſubſidium vocarent, quod imprimis Monophyſitae, et Apollinarii ſectatores feciſſe conſtat [e]; tantum tamen abeſt, vt hoc modo Platonicae philoſophiae ſequendae inque vſus ſuos vertendae auctores et exempla orthodoxis poſtea fuerint, vt potius Platoniſmus ea re in contemtum adduceretur, eoque proſcripto triumpharet philoſophia Ariſtotelica. Quae eo magis applauſum meruit, quo magis recti verique ſenſus indies corrumpebatur, et conculcata eruditione ſolida, ſuperficiaria quaedam doctrina colorque aliquis quaerebatur, qualem egregie fundebat Dialectica Peripatetica. Ea enim cum theologiam inuaſiſſet, et hoc habitu diuinioris doctrinae capita pingerentur, perſuaſerunt ſibi plerique, egregie ita Eccleſiae conſultum eſſe, quod his quaſi muris munita eſſent aduerſus haereticorum inſultus Chriſtiana dogmata. Factum inde eſt, vt remoto et hominum conſpectu Platonico philoſophandi genere et in monaſteria detruſo Peripateticum florere inciperet; quod vbi paulo poſt Saracenis quoque placuit, veterno, in quem plerique collapſi erant excuſſo Graeci poſtliminio ad philoſophiam Peripateticam redierunt. Hincque euenit, vt ab hoc tempore vix vnum alterumque inter Graecos inueniamus, Alexandrinae philoſophiae peritum, eorum vero plures fuerint, qui Peripateticam philoſophiam haud indiligenter excoluerunt, quorum potiores et celebriores iam temporum ſeriem ſequentes enarrabimus.

Fata philoſophiae Ariſtotelicae poſt Sec. VII. in Oriente.

Ioannes Damaſcenus.

§. III. Primus, qui poſt Philoponum in hoc ſtadio impigre currendi Graecis auctor extitit, fuit IOANNES DAMASCENVS a patria, ab eloquentia Chryſorrhoas, et Arabibus Almanſor dictus, patre

c) Dicemus ea de re quaedam infra.

d) Vid. Cel. IOS. SIM. ASSEMANVS Biblioth. orient. Vatican. T. I. pag. 498. Pertinent huc verſiones Ariſtotelis Syriacae a Chriſtianis ſub Saracenis viuentibus confectae, de quibus dictum in hiſtoria philoſophiae Saracenicae. conf. HOTTINGER. Bibl. Orient. c. III. p. 291. ſeqq.

e) Conf. LA CROZE Hiſt. du Chriſtianiſme d'Ethiopie p. 5.

tre consiliario secretiori inter Saracenos natus, inter quos parentis defuncti locum in aula Chalifae primarium tenuit, postea vero dimissionem a Chalifa nactus, ad S. Sabae Lauram discessit, vt philosophiae atque theologiae operam daret, scribendisque libris magis otiosus vacare posset. Quam eius historiam, et quae reliqua ad eum pertinent, post historiae literariae scriptorum ecclesiasticorum[f] auctores diligenter enarrauit doctissimus operum Damasceni editor MICHAEL LE QVIEN, qui videndus[g]. Nos instituti nostri memores, id hoc loco de eo notamus, insignem prorsus fuisse eius in philosophia et mathematicis disciplinis peritiam, quam magnopere extollit vitae eius scriptor Ioannes Hierosolymitanus. Id quod tamen pro captu et conditione eius, quo vixit, seculi cum quod intelligendum est; inter Arabes hoc tempore viam tandem philosophiae pararet, vt in historia philosophiae Saracenicae dictum, occasionem inde Ioannes nactus est in philosophia, quae tum commendari coepit, Peripatetica proficiendi. Quam commutata vita aulica cum monastica otium amplius nactus scriptis quoque excolere non destitit: leguntur que inter eius opera *Capita philosophica*[h], quae Dialecticum argumentum exhibent, Itemque *Dissertationes de animae partibus tribus*, *virtutibus quatuor*, *facultatibus quinque*[i]. Physicam autem, quae ei tribui a nonnullis solet, Nicephori Blemmidae esse, infra dicemus. *In sacris* quoque, quae scripsit, *Parallelis*, quamuis collectionem theologicam exhibeant de Deo, homine et virtutibus atque vitiis, multa attulit, in historia philosophica non negligenda, cum haud contemnenda lectionis copia esset instructus. Maxime vero ideo notandus hoc loco est, quod si non primus, inter primos tamen fuit, qui doctrinae Christianae capita methodo philosophica enarrauerunt, et philosophiam Peripateticam ad theologiam transtulerunt, cuius rei specimen est *Expositio* eius *accurata fidei orthodoxae*. Vnde non errant, qui inter primos systematum theologicorum conditores Damascenum referunt[k]. Et hac quoque caussa permoti viri quidam eruditi, Damascenum inter proauos Scholasticorum numerant, ipsiusque philosophiae Scholasticae initia ab eo deriuant[l]. Quod vtrum recte fiat, infra dicendi locus erit commodior, vbi historia philosophiae scholasticae erit explicanda. Illud certum, Damasceni vestigia secutos ab hoc tempore fuisse plures, qui theologiam habitu induerunt philosophico. De quo tamen alibi dicendum est. Qua ratione vtrum studio illo Christum cum Aristotele sociandi magnopere de re Christiana Damascenus meruerit, aliis expendendum relinquimus. Ceterum cum superstitioni, maiorum-

que

f) His addi possunt FABRICIVS Bibl. Graec. Vol. II. p. 777. BAYLE Dict. T. II. p. 838. Io. CHR. COLERVS pec. Diss. Witteb. 1714.

g) Prodiere opera Damasceni curante MICH. LE QVIEN Paris 1712. II. Vol. fol. vid. Act. Erud. 1713. p. 1. qui iis ALLATII Tr. de scriptis Damasceni adiecit.

h) T. I, p. 1.

i) Ibid. p. 574. seqq.

k) FABRICIVS loc. cit. BAYLE loc. cit. not. F. p. 240. LE QVIEN Prol. T. I. p. 119. ARNAVD. perpetuité defendue Lib. II. c. 6. p. 529.

l) HOTTINGER. Hist. eccles. Sec. VIII. p. 475. TRIBBECHOV. de DD. scholast. c. VIII. p. 281. NAVDE Addit. a l'Histoire de Louis XI. p. 151. seqq. aliique.

que venerationi adeo fuerit addictus Damascenus, vt nec a mendaciis abstinuerit [m], iudicabunt inde, qui norunt, quid philosophia sit, quanam in philosophorum classe is sit ponendus. Ioannem Mesue Damascenum, Medicum inter Arabes celeberrimum, aliosque huius nominis cum hoc monacho confundendos non esse, supra in historia philosophiae Saracenicae iam monuimus [n].

Barbaries Sec. VIII. et IX. ingruens inter Graecos.

§. IV. Inter Graecos Romano imperatori parentes hoc et sequenti seculo magnae obortae sunt tenebrae, et tantum non penitus abiecta iacuit cum reliquis literis philosophia. Cuius caussae praeter torporem ingeniorum, qui plerosque eo tempore inuasit, coniiciendae sunt partim in ignorantiam imperatorum, literis neque honorem neque pretium statuentium, partim in crebras Arabum incursiones, quae Graecorum ditiones vehementer presserunt. Illius exemplum esse potest Leonis Isauri barbaries, his verbis ZONARAE [o] enarrata: *Domus erat basilica proxime forum aerarium, in qua multi codices et humanae et generosioris et diuinae sapientiae asseruabantur, ab antiquis temporibus ei ad habitandum assignata, qui eruditione excelleret, quem oecumenicum doctorem appellabant. Is duodecim contubernales habebat excellenter eruditos: his publicus victus praebebatur, hos eruditionis et cognitionis auidi accedebant, hos imperatores ad rerum gerendarum consilia adhibebant. Eos Leo si cepisset et in suam sententiam (περὶ εἰκονομαχίας) pertraxisset, omnia sibi confecta putabat. - - Sed cum saepe cum iis egisset frustra, eos domum dimisit in illas aedes regias, multamque materiam aridam circum eos collocatam noctu incendi iussit, atque ita aedes cum libris et doctos illos ac venerabiles viros combussit.* Fatemur quidem, dubiam ea in re nobis videri Zonarae fidem, cum nec sceleris atrocitatem alius scriptor tradat, nec collegii eius doctorisque oecumenici alibi fiat mentio; satisque notum sit, Zonaram more seculi sui, non semper esse accuratum, animoque interdum scribere variis praeiudiciis impedito; vnde historiam hanc FRANCISCO PATRICIO [p] indubiam visam, se haud temere affirmare velle recte pronuntiauit HERMANNVS CONRINGIVS [q]. Quodcunque vero Zonarae narrationi pretium statuatur, illud certum historicorum fide, et imprimis PAVLI DIACONI [r] est, imperatorem in εἰκονολάτρας furentem, et suppliciis, et tormentis, et quibuscunque posset saeuitiae generibus viris doctis fuisse grauissimum vereque intolerabilem, et, quod ille addit, *eruditionum scholas et piam eruditionem a Constantino Magno hucusque conseruatam extinxisse.* Quantam itaque iacturam tunc philosophia fecerit, facile ex his intelligitur [s].

§. V.

m) Vid. BARONIVS ad Ann. XXXI. n. 75. CASAVB. Exerc. Antibaron. XIII. n. 38. p. 305.
n) Conf. FABRICIVS loc. cit.
o) Ann. T. III. p. 123.
p) Discuss. Peripatet. T. I. Lib. I. p. 143.
q) Antiq. Acad. Diss. I. p. 29.
r) Lib. XXI. c. 19.
s) Ommiadarum vero familiam, quibuscunque

§. V. Rediit tamen lux quaedam, vt literis reliquis ita philosophiae, seculo nono medio Michaele et Barda imperantibus. Hic enim cum literas omnes extinctas iacere videret, intelligeretque, quanta inde damna reipublicae accerserentur, quae sub ignorantiae et barbariei iugo gemebat, valde autem Chalifarum Saracenicorum exemplis excitaretur, de resuscitandis literis reuocandaque philosophia serio cogitauit, et pro temporum istorum conditione perfecit. Testem iterum damus ZONARAM[t], qui haec de Barda habet: *Nihil autem fecit, nisi quod eruditionis prouehendae magnum studium habuit: nam philosophia neglecta iacebat, ac prope omnino extincta erat, vt ne scintilla quidem eius superesset: in caussa fuerat imperatorum inscitia. Sed hic cuiuis disciplinae scholas constituit, et doctores designauit et singulis publica stipendia decreuit. - - Et Leonem cum otium agentem inuenisset, ceteris magistris praeposuit. Itaque effecit, vt literae reflorescerent, exiguoque tempore incrementa caperent. Idem etiam leges ciuiles, quarum cognitio iam pene omnino obsoleuerat, reuocauit.* Vbi non contemnenda videtur coniectura CONRINGII[u], suspicantis, *illud omne beneficium Photii consiliis deberi; hunc enim fuisse ab eruditione quam optime instructum[x] eundemque gratia atque auctoritate apud Bardam valuisse.* Et haec quidem seculo nono contigerunt. Maior autem lux affulsit seculo decimo, quo restituisse philosophiae honorem Constantinum Porphyrogennetam auctor est anonymus, cui *geoponicas eclogas Constantini* debemus. Is enim imperatorem in praefatione ita alloquitur: *Primum philosophiam et rhetoricam iam deperditas et ad immensam obliuionis profunditatem demersas mirabili artificio et prudentia retraxisti, robusta dextera tua illis exporrecta. Deinde vero etiam alias omnes scientias ac artes renouauisti.* Quod ne a laudatore dictum videatur, ecce ipsa quoque ZONARAE[y] verba: *ἐπιμελέθη δὲ καὶ τῆς φιλοσοφίας αὐτῆς, ἐπιτελησμένης ἤδη σχεδὸν, ἀλλὰ μεν τοι καὶ τῶν ἐπιστημῶν διδασκάλους, ἐπιστήσας καὶ ἀναζωπυρήσας ἐκλειπούσας αὐτάς, Curam etiam ad ipsam philosophiam conuertit, quae iam fere interciderat, et scientiarum doctores constituit, vt deficientes eas iterum accenderet.* Idem CEDRENVS habet: *Scientias arithmeticam, musicam astronomiam, geometriam, et omnium principem philosophiam, quae iam longo tempore ob incuriam et inscitiam imperatorum perierant sua industria instaurauit, conquisitis qui in quouis genere excellerent ac constitutis doctoribus, et diligentibus receptis ac conductis. Quo factum est, vt exiguo temporis decursu barbarie profligata vrbs denuo literis floruerit.* Ab hoc

Philosophia ex parte restituta a Barda.

Sec. X. philosophia inter Graecos promota.

que possent, locis expugnatis literas exstinxisse, in historia Saracenica iam probauimus, et Alexandria capta exemplum est. Quod non potuit non barbariem ingruentem vehementer alere et augere.

t) Tom. III. pag. 129.

u) Antiqq. Acad. Suppl. XXIV. pag. 258.

x) Dicemus de eo paulo infra.

y) loc. cit.

hoc itaque tempore vsque ad captam vrbem philosophiae ibi honor habitus est. Quam tamen caue cum pristinorum temporum elegantia compares [z].

Michaël Psellus senior.

§. VI. Inter primos, qui ingruente barbarie fugientibus Musis manus iniecere, et inualescenti ignorantiae se obiecere, fuit MICHAËL PSELLVS, cum iuniore huius nominis, de quo infra dicemus, non confundendus. Is in Antro insula versatus, cum vbique tenebras oboriri literis videret, humanitatis et philosophiae studia, quantumpote excoluit, tantoque studio Alexandrinae quoque theologiae pernoscendae se tradidit, vt gentilismi suspectus fieret, et imprimis Constantinus discipulus eius atroci accusatione ei obiiceret, repudiata eum Christianorum fide Graecorum τελετὰς amplexum fuisse, Deos gentilium exosculatum. Cuius accusationis colorem sine dubio a philosophia et theologia Alexandrina, quam curiose perquisiuerat Michaël, accepit. Cui calumniae occurrendum ratus, et prolixo carmine, ad quod prouocat LEO ALLATIVS [a], se defendit, et vt omnibus constaret, se Christianum esse, Photio patriarchae, post Ignatii restitutionem intimioribus Christianae doctrinae mysteriis imbuendum se tradidit, quamuis aetate iam prouectiori esset. Ita maturus annis et eruditione ad scribendum se accinxit, hodieque multa Pselli supersunt opuscula, quae tamen pleraque iuniori Psello tribui solent: inuito ALLATIO [b], monente: *Cum scripta omnia, quae Psellum patrem indigitent, nec tractandi ratione, nec inueniendi acumine, nec dicendi forma, nec figurarum coloribus conueniant, sed alia incomtam illam et Graecam philosophiam, non barbaram scilicet, sed virilem, et quae suo splendore nitescat, prae se ferant, alia cum Musis ludant, et Gratiis et verborum flosculis, et comto periodorum instructu hilariter subsiliant, diuersos sibi parentes pro ingenii diuersitate reposcere.* Contenditque hoc stili et scribendi charactere ductus, praecipue ad seniorem Psellum referenda esse, quae Aristotelis libros plerosque per modum paraphrasis non ineleganter exponunt. Semperque addit, se de dialogo illo, in quo *Operationes daemonum* asseruntur, deque eius auctore subdubitasse, ductum consideratione stili floridioris, rerumque extra Peripateticorum scholas Platonis et Zoroastris sententiis affinium, et magicorum illorum nugamentorum, quae Pselli et Leonis discipuli colloquia mire referant. Quam coniecturam incertam quidem esse, at verisimilitudine tamen non destitui omnino fatendum est. Vt enim alias, quas affert Allatius, suspiciones omittamus, longe propius ad verisimilitudinam accedit, seculo nono, quo spirabant adhuc monumenta philosophiae Alexandrinae, et Orientalis, quorum vestigiis plenus est iste dialogus, virum ob horum dogmatum cognitionem atque studium in suspicionem vehementer adductum, talem libel-

z) Conf CONRING. l. c. p. 261. a) De Psellis pag. 2. b) loc. cit.

libellum confcripfiffe, quam feculo vndecimo hominem totum Peripateticum talia edidiffe. Sed nihil tamen ea de re definiri pro certo poteft, cum et iunior Pfellus Alexandrinae theologiae notitia non caruiffe videatur.

§. VII. Pfelli huius difcipulus fuit LEO, ob fingularem peritiam in fcientiis philofophicis, PHILOSOPHVS cognominatus. Valde confufa eft apud plerosque fcriptores eius memoria, quia eum plerique cum Leone fapiente, imperatore, de quo poftea dicemus, confundunt. Nofter tefte IOANNE SCYLIZA, cuius verba adduxit LEO ALLATIVS[c], *literis et poëtis vt ipfe ferebat, initiatus fuit Byzantii, Rhetoricam, philofophiam, arithmeticam et reliquas fcientias in Antro infula didicit, ibi verfatus cum Michaële Pfello, praeftante viro, ab eoque principiis tantum et quibusdam praeceptis, occafionibus difcendi inftructus, neque tantum, quantum defiderabat, adeptus monafteria peruagatus eft, librosque in iis repofitos perquirens atque fcrutans, ftudiofe meditans ad tantae doctrinae faftigium emerfit.* Id famae culmen iam fub Theophilo imperatore confcendiffe, narrat ZONARAS.[d], ea occafione, quam nos fupra iam in hiftoria philofophiae Saracenicae retuliffe recordamur. Nempe Leonem philofophum cum multos haberet difcipulos, diligenter et accurate eos in philofophia et mathemathicis fcientiis erudiuiffe; ex his captum vnum a Saracenis, dum confeffui philofophorum et mathematicorum in aula Chalifae intereft, problema aliquod, Saracenis philofophis imperuium foluiffe, et interrogatum a principe, fe id Byzantii a Leone didiciffe affirmauiffe, magiftro plurium difcipulorum, *viro ἐν τοῖς τῆς φιλοσοφίας λόγοις πάντι ἀπαραμύλλῳ*, quae verba funt hiftorici, *in philofophicis rationibus incomparabili.* Hunc Agarenorum principem ad Leonem mififfe cum literis, quibus illum, vt ad fe ipfum veniret, inuitauerit. Leonem autem veritum, ne in crimen veniret, fi ab hofte literas accepiffet, epiftolam Dromi Logothetae tradidiffe, ficque Theophilo innotuiffe, qui tantum virum beneficiis affectum publice docere iufferit. Addit his ZONARAS: Eum Theophilo mortuo ob honorem imaginibus facris non delatum ea dignitate iterum priuatum effe; Bardam autem, cum otium eum agere inueniffet, ceteris magiftris praefeciffe, ficque effeciffe, vt hoc Leone auctore literae refloreficerent. Eadem tradit IOANNES SCYLITZA CVROPALATES[e] his verbis: *Philofophiae igitur dux et magifter erat Leo ille magnus philofophus, ex fratre nepos Ioannis patriarchae, qui etiam Theffalonicer thronum confecutus eft, et paulo ante eiectis iconomachis, ipfe quoque eiectus fuerat: et fcholas aperiens, ad hanc fcholam perductus fuerat, ac prius ille a Theophilo imperatore cogni-*

Leo philofophus.

c) l. c. p. 5. Eundem locum adduxit etiam MARTIN. HANCKIVS de Byzantin. rerum fcriptoribus P. I. cap. 26. §. 3. pag. 479.

d) Tom. III. pag. 129.

e) In Chronico. conf. HANCK. l. c.

cognitus est hac ratione, cum omnes disciplinas ille ita feliciter esset adeptus, vt nullus alius, vel vnam tantum, in vili quodam domicilio degens, quicunque vellent, quam quisque instituisset, edocebat. Ex his patet, huic praecipue magistro illam literarum et philosophiae παλιγγενεσίαν deberi, quam seculum nonum expertum est. Scripta de eo non supersunt, nisi cum COMBEFISIO[f] et FABRICIO[g] *Oracula* illa, siue vaticinia Leoni imperatori tribui solita ad hunc Leonem referre malis, quem astrologiae peritissimum fuisse constat.

Photius. §. VIII. Omnium tamen maxime reflorescentium literarum et philosophiae studia promouisse censendus est PHOTIVS, patriarcha Constantinopolitanus, et nomine et re illustris. Non narrabimus memorabilem vitae eius scenam, qua bis sede patriarchali a Basilio Macedone, et a Leone motus est, quaeque totam fere Orientalem Ecclesiam commouit: hoc enim ad annales ecclesiasticos pertinet, qui magni viri fata et vicissitudines fuse enarrare solent. Pleraque vero, quae ad vitae eius historiam pertinent, diligenter congessit MARTINVS HANCKIVS[h], qui videndus. Nobis inter restauratores eruditionis et philosophiae praecipue Photius hoc loco numerandus est, eo quod et ipse elegantissimam doctrinae omnimodae copiam possidebat, et auctoritate sua apud principes rem literariam plurimum promouebat. Et illius quidem testimonium hoc affert NICETAS, in *Vita Ignatii patriarchae*[i]: *Grammaticae literaturae et carminis pangendi, dicendique laude, quin et philosophiae et medicinae et omnium prope disciplinarum liberalium externarum studio cognitioneque tantopere florebat, vt aeui sui facile princeps haberetur, immo et cum veteribus certare posset.* Cuius specimen hodie adhuc extat Bibliotheca, siue Acta ista Eruditorum, quibus librorum sibi praelectorum excerpta exposuit, additisque iudiciis suis, quantus in arte critica, inque disciplinis omnibus esset, ostendit. Non recensebimus praestantissimi libri vel laudes vel historiam vel naeuos etiam aliquos, cum heic nobis otia fecerit doctissimi FABRICII[k] diligentia, sed id modo Lectorem monemus, debere nos Photio multorum librorum philosophicorum, ex parte deperditorum, notitiam, quae, quam felici successu, quamque sano iudicio philosophorum scripta legerit, et imprimis philosophicam historiam excoluerit, in aprico ponit. Leguntur enim compendia librorum SYNESII *de prouidentia*[l], EVSEBII *aduersus Hieroclem*[m], PHILOSTRATI *de vita Apollonii Tyanaei*[n], Anonymi *de caussa vniuersi contra Platonem et Alcinoum*[o], quem Hippolytum esse nonnulli volunt, THEMISTII et LVCIANI *operum*[p], DAMASCII *de admirandis operibus, de* daemo-

f) Biblioth. concionat. Tom. I.
g) Bibl. Graec. Vol. VI. pag. 366.
h) loc. cit. cap. 18. pag. 269. seqq.
i) Conf. HANCK. loc. cit. §. 7. pag. 272.
k) Bibl. Graec. Vol. IX. pag. 463. seqq.
l) Cod. XXVI.
m) Cod. XXXIV.
n) Cod. XLIV. et CCXLI.
o) Cod. XLVIII.
p) Cod. LXXIV. CXXVIII.

daemonibus, et de animarum apparitionibus [q], TIMAEI SOPHISTAE *de vocibus apud Platonem* [r], BOETHII *Lexici Platonici* [s]; DIONYSII AEGEI *Dyctiacorum siue Miscellaneorum physico-mathematicorum* [t], NICOMACHI GERASENI *theologumenorum arithmethicorum* [u], SOTIONIS *de fluminibus* [x], DIONIS CHRYSOSTOMI *Dissertationum* [y], HIEROCLIS *de fato* [z], PHILOPONI *Refutationis Iamblichi de Imaginibus* [a], DAMASCII *Vitae Isidori* [b], THEOPHRASTI *Scriptorum quorundam* [c] etc. In quibus omnibus recensendis non lectionis tantum copiam prodidit, sed singularem quoque in philosophia omni peritiam. Studiis vero tantis exercitatum mirum non est, ad summae dignitatis munera promotum esse Photium, quibus, vt reipublicae sacrae et ciuili, ita literatae quoque, vtilissimam praestare operam potuit. Ante ecclesiasticas dignitates enim Protospatharii et Protosecretarii munus gessit, Senatorque Constantinopoli electus est: tum, deposito Bardae consilio Ignatio, Patriarcha Constantinopolitanus constitutus est, iure an iniuria? nostrum hoc loco non est definire. Id certum, digniorem haud vidisse sedem patriarchalem, licet onus inuitus et coactus suscepisset. Quae res miros illi totique Ecclesiae Graecae motus excitauit, quibus tamen non obstantibus literas quo pacto posset, promouit. Cumque diuerso Basilii studio iterum patriarchatu deiiceretur, inter grauissimas persecutiones, quas perpetiebatur, hanc retulit, quod studiorum consolatio, detractis libris ei surriperetur. Scribit enim inter alia ad imperatorem Basilium [d]. *At nos etiam libris priuamur, et hoc certe nouum et paradoxum, recens in me excogitatum consilium:* et ad episcopos [e]. *Quid enim aliud dicendum restat, cum nec hominum aliquem librum liceat intueri, nec cum libris commercium habere, praesertim iis, qui maximum solamen et principale legentibus possunt suppeditare.* Reconciliatus autem imperatori, et in aulam atque palatium regium euocatus Leonem atque Constantinum ceterosque Basilii filios in humanitatis et philosophiae studiis ea dexteritate erudiuit, vt Leoni σοφοῦ nomen postea haereret, vt deinceps dicemus. Immo ob perspectam eius sapientiam et eruditionem Basilium Photium fatis concedente Ignatio sedi patriarchali restituisse, ipsi scriptores Byzantinae historiae fatentur [f]. Nec alio solamine, altera vice sub Leone exilium passus, miseriarum cumulos leuauit, dignus meliori sorte, quam ei inuidia clericorum, et aulae fraudes, Romanorumque ambitio vehementer perturbauere.

§. IX. Ex Photii disciplina, vti dictum, prodiit LEO VI. imperator, Basilii Macedonis filius, qui a tanto magistro humanitatis et philosophiae *Leo sapiens imperator.*

q) Cod. CXXX.
r) Cod. CLI.
s) Cod. CLIV.
t) Cod. CLXXXV. CCXL.
u) Cod. CLXXXVII.
x) Cod. CLXXXIX.
y) Cod. CCIX.
z) Cod. CCXIV. CCLI.
a) Cod. CCXV.
b) Cod. CCXLII.
c) Cod. CCLXXVIII.
d) Ep. 97.
e) Ep. 174.
f) Vid. HANCK. loc. cit. pag. 360.

fophiae praecepta accepit, imperioque praefuit ab anno DCCCLXXXIX. ad IↃCCCCXI. de cuius vita factisque annalium ciuilium et ecclesiafticorum, conditores, et ex his MARTINVS HANCKIVS [g] videndi. Hunc ad tantam eruditionis philofophicae perfectionem perueniffe veteres vnanimi confenfu referunt, vt inter literatiffimos aeui fui viros referretur. Hinc non σοφȣ̃ tantum nomen ei tributum, fed et philofophi, fruftra id negante ALLATIO [h]. ZONARAS [i] enim huius Leonis acta enarraturus hunc narrationi fuae praefixit titulum: βασιλεία Λέοντος φιλοσόφȣ, *imperium Leonis philofophi.* Isque de ftudiis eius inter alia teftatur [k]: *Fuiffe doctrinarum omnis generis amatorem, et arcanae quoque illius, quae per incantationes futura diuinat, verfatum etiam in doctrina de motibus fiderum eorumque effectibus.* Poteramus huc quoque referre teftimonium CONSTANTINI MANASSIS [l], qui inter alia de Leone:

> Ὁ μυριομαθέστατος ἐν βασιλεῦσι Λέων
> *Infinitis difciplinis excultus inter imperatores Leo.*

Et paulo poft:

> Ὁ δὲ φιλοσοφώτατος ἐν βασιλεῦσι Λέων
> *Maximus philofophus inter imperatores Leo.*

Sed obftat temporum feries, quo minus de imperatore Leone intelligi poffit, probatque Allatii obferuationem, monentis, in fuo codice pro ἐν βασιλεῦσι legi ἐν φιλοσόφοις adeoque haec de Leone philofopho Pfelli difcipulo effe intelligenda. Ad hunc imperatorem plerique *oracula illa XV de futuris imperatoribus, patriarchis rebusque CPolitanis* referunt, quae multoties edita, tandem PETRI LAMBECII quoque cura lucem viderunt [m], quae tamen ante Leonis fapientis aetatem diu iam iactata fuiffe in aula Byzantina viris doctis [n] obferuatum eft. Vnde, quod fupra iam monuimus, maluit FRANC. COMBEFISIVS [o] ad Leonem philofophum ea referre, quem in aftrologiae iudiciariae et apotelefmaticae facultate imperatori praeftitiffe putat. Quae tamen mera conjectura eft, licet non omni probabilitate deftituta. Cui fi aliam adiicere licet, verifimile nobis videtur, eiusmodi oracula iam diu inter libros imperatorios in bibliotheca Palatina latuiffe, Leonem vero imperatorem, quem propenfiffimum ftudiofiffimumque harum nugarum amatorem fuiffe Zonaras teftatur, protracta eiusmodi oracula ex puluere et fqualore forulorum vulgaffe, hincque nomen illis a Leone haefiffe. Cuius coniecturae fundamentum fuggerit continuator THEOPHANIS,

g) loc. cit. cap. 23. pag. 412. feqq.
h) De Pfellis §. 5. pag. 5.
i) Tom. III. pag. 141.
k) loc. cit. pag. 143.
l) Ann. v. 5237. 5365.
m) Vid. FABRICIVS bibl. Graec. Vol. VI. pag. 364.
n) Ibid.
o) loc. cit.

NIS [p], demonſtrans, illius mortem, qui LXX annis ante Leonem ſapientem occiſus eſt, oraculo eiusmodi fuiſſe praeſignificatam. Scribit autem: *Oraculum vero Sibyllinum erat in quodam libro Palatinae bibliothecae repoſitum, quo non ſola nuda oracula, verum etiam eorum, qui imperio potituri eſſent, figurae formaeque coloribus expreſſae continebantur.* Verum haec ὡς ἐν παρέδῳ. Ex hoc vero Leonis in aſtrologiam iudiciariam ſtudio patet; ſapientis nomen eum non ſenſu ſtricto et philoſophico meruiſſe; ſed aut adulationis titulum fuiſſe, aut propter literaturae atque philoſophiae peritiam, ceterorum imperatorum imperitiae et ignorantiae oppoſitam, aut propter ſtudium in clerum deuotionemque, quam morum placidiſſimorum encomio ſcriptores Byzantini extollunt [q], datum fuiſſe, adeoque purpuratum hunc philoſophum in throno magis imperii, quam in cathedra philoſophica locum meruiſſe. Qualis vero eius eruditio fuerit, ex reliquis eius ſcriptis iudicandum eſt, quae recenſet FABRICIVS [r].

§. X. His praecipue auctoribus atque promotoribus philoſophiae ſtudium cum reliqua literatura caput iterum efferre coepit, prodieruntque ex ſchola Leonis philoſophi complures viri docti, quorum memoriam interire non patitur philoſophica hiſtoria. Inter hos memorandus nobis eſt NICETAS DAVID, Paphlago, *vita Ignatii CP. patriarchae* notus, quo titulo inter ſcriptores rerum Byzantinarum locum aliquem habet [s]. Is ob philoſophiae peritiam philoſophi nomen accepit, quod et NICEPHORVS [t] ei tribuit, et codices manuſcripti, ad quos prouocant LEO ALLATIVS [u] et CASIMIRVS OVDINVS [x]. Nihil tamen quod ad philoſophiam ſpectet, hodie ſupereſt; Dauidem enim, qui Graece ſcripſit, *quaeſtiones in philoſophia et commentarios in Ariſtotelis categorias et quinque voces Porphyrii*, quos mſc. memorat Geſnerus, ad eum non pertinere monuit κριτικώτατος FABRICIVS [y], ideo KOENIGIVM [z] notans, qui ad eum libellos iſtos retulerat. Is exeunte ſeculo nono adhuc vixit. Serius nomen in philoſophia ſibi fecit MICHAEL EPHESIVS, quod nomen inter interpretes Ariſtotelis Graecos celebratur, variisque in eius ſcripta commentariis praefigitur, quos recenſuit FABRICIVS [a]. Quis autem fuerit, certo non conſtat. Sunt qui Michaelem Epheſium cum Michaele Pſello eundem eſſe coniecerunt: at hos fruſtra eſſe fallique turpiter, recte obſeruauit LEO ALLATIVS [b], quamuis enim vterque in Ariſtotelem commentatus ſit, in modo tamen ac methodo exponendi Ariſtotelem valde differunt: et Pſellus quidem conti-

Nicetas David.

Michael Epheſius.

p) Lib. I. in vita Leonis Armenii cap. 22.

q) Vid HANCK. loc. cit. Latini pios hoc ſeculo dixere.

r) loc. cit. pag. 367. Temporis barbariem ex ſtilo cognoſcere licet

s) HANCK. de Byzantin. rer. ſcript. P. I. cap. 16. pag. 258. FABRICIVS Bibl. Graec. Vol. VI. p. 431. CAVE Hiſt. lit. S. E. p. 473.

t) Lib. XIV. cap. 28. conf. ALLATIVS de Pſellis §. 13. pag. 9.

u) loc. cit et de Simonibus pag. 10.

x) De S. E. Tom. II. pag. 215.

y) loc. cit.

z) Biblioth. p. 237.

a) Bibl. Graec. Vol. II. pag. 116. 130. 134. 135. 152. IX. pag. 365.

b) De Pſellis §. 32. pag. 22.

continua textus paraphrasi sententiam aperit, Ephesius non nisi difficilioribus operam dat, clara apertaque, vti cuique obuia, negligit. Aliud itaque suspicatus Allatius, cum obseruasset, sensuum ac enarrationum similitudinem hos duos auctores vnum ab alio adiutum fuisse, satis indicare, vel vtrumque ab alio et ex vno fonte vtriusque monumenta corriuari: se vero non habere, dixisset, a quo Psellus sua hauserit, coniecit, Ephesium ex Pselli siue ore siue monumentis ea habuisse, esseque hunc Michaelem Ducam Parapinaceum dictum, Pselli discipulum. Hunc enim dum summam imperii teneret, a Psello edoctum, illo amisso in Ephesum delatum illius Ecclesiae antistitem consecratum esse. Sed haec verisimiliora prioribus non sunt, immo sibi contradicunt. Cum enim Allatius ipse contra Gesnerum moneat, vtriusque scriptoris diuersum prorsus genium, modum methodumque esse, inde sane argumentum peti nequit, vel ex eodem vtrumque fonte hausisse, vel vnum ab altero didicisse. Vt taceamus, solum nomen, locum, et disciplinam Pselli non sufficere, vt inde pro Michaële Duca concludatur, cum Ephesi multi potuerint esse scriptores Michaëlis nomine insigniti. Nec probabile est, Michaëlem Ducam, dum imperio praeesset, a Psello informatum tantam Peripateticae philosophiae cognitionem sibi acquisiuisse, quanta in his commentariis deprehenditur. Merito itaque coniecturam hanc auctori suo, vt ipse vult, remittimus: parum referre putantes, quis ille fuerit, cum sufficiat legi eius commentarios non contemnendos.

Magentinus.

§. XI. Incerta quoque aetas est MAGENTINI, metropolitae Mytilenensis, cuius inter exegetas Aristotelis haud obscurum nomen est. Post Philoponum vixisse, ex eo patet, quod ad eum prouocat [c], adeoque errarunt, quos KOENIGIVS [d] ait, Magentinum seculo sexto addixisse. Sed et longe serius eum vixisse ex eo colligi potest, quod Proclum et Marinum inter interpretes Aristotelis veteres refert [e]. Leonis ei nomen praefixit LABBEVS [f], et post hunc LAMBECIVS [g], quod tamen codices msc. ignorant. Collegit is ex Ammonio, quem valde extollit, *Exegesin in Aristotelem de Interpretatione*, itemque *Commentarium in priorum Aristotelicis Analyticorum libros*, de quibus videndus FABRICIVS [h]. In his operam quidem dedit, vt Peripateticos *γνησίους* sequeretur, vnde saepius ad Alexandrum Aphrodisaeum, ἐξηγητοῦ nomine, prouocat [i]. Legisse tamen eum Platonicos quoque, inde colligitur, quod non solum ad Iamblichum respexerit, sed et de Pythagoricis numeris eorumque significatione disseruerit [k].

Eustratius.

Certis aetas est EVSTRATII metropolitae Nicaeni, ille enim imperante Alexio Comneno vixit, ineunte seculo duodecimo. Magnificum est, quod ei ab ANNA COMNENA [l], imperatoris filia tribuitur elogium; ei enim vocatur

c) pag. 24. d) In Biblioth. p. 491.
e) pag. 31.
f) In conspectu interpp. Platonis et Aristot.
g) De B. V. Lib. VII. cod. 29. 92.
h) Bibl. Graec. Vol. VI. p. 383.
i) pag. 4. et alibi.
k) pag. 7. et 38.
l) Alexiad. pag. 453.

vocatur *ἀνὴρ τάτε θεῖα σοφὸς, καὶ τὰ θύραθεν αὐτῶν ἐπὶ ταῖς διαλέξεσι μᾶλλον, ἢ οἱ περὶ τὴν στοὰν καὶ ἀκαδημίαν ἐνδιατρίβοντες, Vir in rebus diuinis externisque apprime eruditus, in Disputationibus maiorem sibi locum vindicans, quam Stoici atque Academici.* Scripsit is cum aduersus Latinos, praecipue Chrysolanum Mediolanensem, quae huius loci non sunt, partim in Aristotelem, cuius *Libros Dialecticos et morales* commentariis explanauit. Eorum recensionem dant FABRICIVS [m] et OVDINVS [n]. Sed et ex hoc seculo MICHAEL ANCHIALVS, Patriarcha Constantinopolitanus, huc referendus est, quem summum philosophum vocat THEODOR. BALSAMON [*]. *Michaël Anchialus.*

§. XII. Seculo XIII. medio aliquod in philosophia nomen sibi comparauit NICEPHORVS BLEMMIDES, presbyter et monachus monasterii in Emathiis, qui vitam asceticam cum philosophia seueriorem coniunxit. Is cum Theodori Lascaris praeceptor ob singularem eruditionem esset delectus, ab eo imperio potito patriarcha Constantinopolitanus designatus est, Nicephorus autem constanter recusauit. Laudat eum NICEPHORVS GREGORAS [o], testatus, *multis eum virtutibus fuisse insignem, et sapientia varia instructum, tum ea, quae apud gentes in pretio est, tum ea, quam Ecclesiae antistites et oratores in nostram vtilitatem prodiderunt.* In vtraque etiam arena se non ignobilem scriptorem praestitit. Vt taceamus enim, quae de argumento theologico scripsit, alibi enarranda [p], maxime *Epitome Logica et Physica* secundum mentem Aristotelis conscripta in vsum Ioannis Ducae inclaruit. Vtramque epitomen non Graece tantum, sed Latine quoque edidit THOMAS WEGELINVS, Augustanus vir Graece doctissimus [q]. *Nicephorus Blemmides.*

§. XIII. Seculo XIII. floruit GEORGIVS PACHYMERES origine Constantinopolitanus, patria Nicaenus: qui ingenium a natura nactus elegans scientiisque aptissimum, id optimarum disciplinarum studio ita *Georgius Pachymeres.*

m) Bibl. Graec. Vol. II. p. 151.

n) De S. E. T. II. p. 521.

*) Praef. ad Nomocan. Photii in IVSTELLI Biblioth. Iuris Can. Vet. T. II. p. 814. Plura de eo videnda apud OVDINVM de S. E. T. II. p. 1532.

o) Lib. III. p. 25.

p) CAVE Hist. Lit. S. E. p. 635. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. VI. p. 635.

q) Aug. Vindel. 1606. secuta est versio anno sequente. Rarissima est illa versio, et magno librorum helluoni Fabricio non visa, qui ideo loc. cit. p. 342. Caueum reprehendit, asserentem, illam prodiisse, quam inter reculas nostras praesentem intuemur. Monet in Dedicatione, hanc physicam iam editam esse inter Opera Damasceni a IACOBO BILLIO Par. 1577. 1603. eam vero hoc Blemmidae physicum compendium non integrum referre, sed 17. tantum capita. Absoluta quoque hac versione se incidisse in GEORGII VALLAE Opera, et inter ea physiologiam eius deprehendisse, totam ad verbum ex Blemmida, suppresso tamen eius nomine, transcriptam, additis tantum capitibus duobus de cometis et de coelo. Valde vero eum e sensu verborum Graecorum aberrauisse, et ita obscure vertisse, vt Graeci sermonis peritus facilius Graece legere possit. Adiecit autem, Wegelinus in margine loca Platonis et Aristotelis, ad quae Nicephorus passim respexit. Ceterum hic Wegelinus cum Voegelino Augustano, Viennam postea translato, confundendus non est, quod quibusdam ipsique Fabricio accidit. Hoc enim ille integro seculo iunior est.

ita exercuit, vt inter celeberrimos Graeciae viros ea aetate numeraretur. Quo animo is ad philosophiam accesserit, iuuat ipsum audire narrantem [r]: *Ab eo tempore, quo philosophiae studiis vacans, atque eius consideratione in sublime arreptus, quasi ex alta quadam specula vitam hominum contemplatus sum, ac me ipsum quidem eiusmodi assiduo negotio occupatum, quod veram iucunditatem atque felicitatem allaturum videbatur, fortunatum esse duxi: reliquos autem secus agentes, eo quod talem viam admiratione plenam attingere, et ad haec exsuperantia mentis oblectamenta peruenire, vel alio modo contemplatione sua in altum euolare minime potuerit, vt inde quadam ad Deum eleuatione hac materia puriores ac meliores effecti ad diuinorum amorem pertraherentur, eos, inquam, in vanis atque subtilibus studiis operam consumentes, vt par est, plane infelices atque miseros esse existimaui.* His itaque eruditionis praesidiis munitus valde vbique commendatus et ad insignes honores Ecclesiasticos et palatinos promotus est, de quibus eius satis scriptores historiae Byzantinae, inter quos ipse nomen tuetur, videndi sunt [s]. Haud infeliciter is philosophiae Peripateticae se tradidit, in quam diuersis libris commentatus est, ex quibus hodie supersunt *Epitome in philosophiam Aristotelis*, et *Compendium logicae Aristotelicae*, ab EDVARDO BERNARDO [t] editum. Plura in bibliothecis latent, enarrata a LEONE ALLATIO [u] et IO. ALB. FABRICIO [x].

Theodorus Metochita.

§. XIV. Insequente seculo XIV ineunte sub Andronico Palaeologo seniore vixit THEODORVS METOCHITA, splendido logothetae magni munere functus, postea vero sub Andronico iuniore dignitate imminutus et exul, redux tandem in monasterium Chorae, quod ipse instaurauit Constantinopoli secessit, ibique literis et pietati vsque ad mortem vacauit. Quanta eius inter summa aulae negotia in philosophia et literis peritia fuerit, discipulus eius NICEPHORVS GREGORAS [y], passim indicauit. Ita enim eum describit: *Facundia naturali et tolerantia laborum et memoriae praestantia summum omnis eruditionis fastigium conscenderat. Si quid ex eo siue nouum siue antiquum quaereres, ita recensebat, quasi ex libro recitaret. Quare in eius colloquiis parum aut nihil opus erat libris; erat enim viua bibliotheca, et eorum, quae scire velles, oraculum. Tanto interuallo omnes eos superabat, qui vnquam in studiis versati sunt. Veruntamen in eo reprehendi queat, quod ad nullius veteris oratoris imitationem stilum conformauit, neque grauitatem sententiarum suauitate dictionis condire voluit, neque ingenii vbertatem moderatus est, sed suo quodam genere et genio delectatus, aures offendit, et veluti pungit,*

r) Praef. ad Comp. Philos. Aristot.

s) HANCKIVS de Byzant. Rer. Script. P. I. c. 34. p. 566. seqq.

t) Oxon. 1666. 8.

u) De Georgiis §. 47. seqq. p. 704. seq.

x) Bibl. Graec. Vol. VI. p. 466.

y) Lib. VII. p. 124.

pungit, vt rosas carpentium spinae digitos. Qua vero eloquentia fuerit, e plurimis et vtilissimis eius libris aestimare licet. Iam quod cum primis in eo mireris, cum tanta moles negotiorum et curarum illi incumberet, nihil vnquam fuit, quod eum a lectione et scriptione, reuocaret, sed ea dexteritate in vtrisque versabatur, vt a mane vsque ad vesperam in palatio rempublicam administraret, tanta diligentia tantoque studio, quasi a literis prorsus alienus esset. Sero inde abiens adeo totus in literis erat, quasi scholasticus esset, neque cum republica negotii quicquam haberet. Alio vero loco [z] eum *in sterilitate ingeniorum solum omnium expressam naturae imaginem et optime informatam eam aetatem, lunae inter stellas similem ait*, eumque rogat, *vt patriae impertiat ornamenta sua, sicut Lycurgi et Solones, honorem habeat celebri huic vrbi, quemadmodum olim Athenis Socrates et Platones; vt aperiat mentis palpebras hominibus, et euidentius demonstret, quis sit omnium moderator, et qualis eorum aptissima compages, quo caussae conferendae sint nobis tanti boni, vtrumquid ad necessitatem astrorum, vt tradunt profani auctores, aut ad vniuersitatis auctorem.* Quo quoque loco valde memorabili eum ad communicanda philosophiae praecepta multis rationibus excitat, ex quibus patet, quanta eo tempore fuerit de eruditione eius philosophica opinio. Vbi inter alia et aures quasi ei vellicat, monens, *philosophiam saepe migrauisse, nec diuturnam vno loco haerere, et ab Atheniensibus tandem auolasse, et nunc velut auiculam nido exturbatam longo iam tempore incertis sedibus vagari et oberrare: fierique autem posse ait aut apud ipsos Constantinopolitanos finitis erroribus, si ei ita visum fuerit, domicilium constituat, aut plane in coelos abeat.* Alia quoque habet hoc loco, quo se in logothetae familiaritatem peruenisse narrat, ex quibus status philosophiae eo tempore intelligi potest. Plura dixit in funebri eius laudatione [*] hic, ne nimii simus, non exscribenda, in quibus potissimum in laudes eruditionis eius philosophicae excurrit. Addimus modo, quod illi struxit epitaphium.

Magno hominum decori, cuius sapientia nuper
Certe erat huncce leuis iam lapis ecce tegit.
Musarum venerande cohors, complangite cunctae
Ille vir interiit: Pansophia ipsa iacet.

Nec ista solus Nicephorus, grato in praeceptorem testatur animo: audit etiam THOMAE MAGISTRO [a]: Μουσῶν ἑλικὼν λόγων ἑστία, φιλοσοφίας τέμενος, ῥητορικῆς ὄφελος, καὶ συμπάσης ἄλλης λογικῆς ἐπιστήμης, εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν, πρυτανεῖον, *Helicon Musarum, Vesta politiorum literarum, philosophiae templum, artis oratoriae columen, et ceterae*

Zzz 2

z) Lib. VIII. p. 146.
*) Lib. X. p. 215.
a) In Epist. ad Theod. apud FABRIC. Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 215.

terrae liberalis doctrinae uniuersae, vt verbo dicam, publicum prytaneum. Non has solius adulationis voces suisse scripta viri illustrissimi docent, et inter ea, quae hodie typis expressa legitur *Paraphrasis in Aristotelis libros VIII. physicorum, libros III. de anima, libros IV. de coelo, etc.* quam tamen Graece editam nondum habemus. Inter msc. libros autem plura latent, ex quibus patet, reuertenti ignorantiae nocti hunc praecipue solem lumina sua opposuisse, de quibus, ne nimii simus, videndus FABRICIUS [b]. Praecipue inter ea notari merentur *capita philosophica et historica miscellanea CXX.* quae elegantissimam pro eorum temporum captu eruditionem sapere, ipsa eorum inspectio satis superque nos [c] docuit. Sunt inter ea multa quoque, quibus haud contemnenda lux accendi potest historiae philosophicae. Agit enim cap. III. *de Scriptorum Aristotelis obscuritate*, cap. V. *de Aristotelis gloriae studio et de mathematicis.* cap. VII. *de veneratione, qua omnes sapientes Pythagoram prosecuti sunt, et de mathematica eius peritia.* cap. VIII. *quod omnibus sapientibus in more positum ironia et facetiis vti, Platoni maxime et Socrati.* cap. IX. *Quod omnes sapientes sine verecundia auctoritatem priorum neglexerint, et inter hos etiam Plato et Aristoteles.* cap. XI. XII. *De Aristotele et laude viri in naturali atque rationali philosophia.* cap. XIII. *De Platone et mathematica philosophiae parte et maxime de harmonica.* cap. XIV. *Quod non ab initio statim perfecta fuit mathematica scientia,* cap. XVI. *De Philone.* cap. XVIII. *De Synesio.* cap. XIX. *De Dione.* cap. XX. *De Xenophonte.* cap: XXI. *De libris metaphysicorum Aristotelis et Hermogenis libro, de vi dicendi comparanda.* cap. XXIV. *Quod Plato dialogis semper vtitur, propter bellum, quod rhetoricae indixit.* cap. XXV. *Quod Aristoteles singulare studium impendit rhetoricae, vt Platoni aduersaretur.* cap. LXXI. *De Plutarcho.* cap. LXXXI. *Quod omnes ferme Graecorum philosophi a gerenda republica et ciuilibus negotiis abstinuerunt* Sed et reliqua capita, quorum titulos exhibent LAMBECIUS [d] et FABRICIUS [e], egregia multa spondent, et non contemnenda philosophiae Graecae infimae aetatis specimina promittunt. Vnde cum Fabricio optamus, vt editorem inueniant, cui certe non deerit codicis Augustani copia, cum illustris reipublicae procerum ea sit in rem literariam voluntas beneuola, vt more maiorum suae bibliothecae ornamentis carere non patiantur viros doctos, qui ea expetiuerint. Theodoro subiungimus discipulum NICEPHORUM GREGORAM, historia Byzantina clarum, et inter polygraphos Sec. XIV numerandum, de quo videndus HANCKIUS [f], et IO. BOIVINIUS [g]. Inter eius

Nicephorus Gregoras.

b) loc. cit. pag. 118.

c) Extant in Bibliotheca Augustana; vid. REISERI Cat. msc. Bibl. Aug. pag. 74.

d) De Bibl. Vindob. Lib. VII. pag. 149. seqq.

e) loc. cit. pag. 117. seqq.

f) loc. cit. P. I. pag. 579.

g) In vita eius, praemissa nouae editioni historiae eius Byzantinae.

eius enim ſcripta recenſita a MONTEFALCONIO [b] ſunt quoque nonnulla, quae ad philoſophiam pertinent, quibus tamen nihil ad incrementa philoſophiae attulit. Commentatum autem fuiſſe in SYNESII *librum de inſomniis*, ſupra iam in vita Syneſii diximus.

§. XV. Sunt et alii inter viros doctos huius aetatis, qui philoſophiae non inutilem curam habuere, quos tamen recenſere omnes nec inſtitutum poſcit, nec circumſtantiae ſcriptionis huius patiuntur. Facile vero, quales fuerint, inuenient, qui PATRICII [i] et poſt hunc, qui maiori cura in hoc ſtadio cucurrit, FABRICII lucubrationes euoluent. Hi enim viros eruditos, qui philoſophiae extremis Graeci imperii annis operam nauarunt, tetigerunt tantum non omnes. Inter eos valde commendatur GEORGIVS CYPRIVS, poſtea Gregorius vocatus, ex diacono Eccleſiae Conſtantinopolitanae patriarcha, qui circa finem Sec. XIII inclaruit, de quo videſis LEONEM ALLATIVM [k]. Hunc inſigni facundia elegantes Graecae literaturae numeros et Atticam illam linguam longo iam tempore obliuionis gurgite demerſam ingenii dexteritate ac ſingulari ſtudio in lucem produxiſſe, ac velut ab inferis reuocauiſſe, tradit NICEPHORVS GREGORAS [l], EPHRAEMIO [m] autem audit *Georgius Cyprius.*

Σοφός τις ἀνὴρ Γρηγόριος Κυπρόθεν

Λόγων σοφῶν μαίευμα μουσῶν ἑστία.

Sapiens quidam vir Gregorius ex Cypro,

Sermonum ſapientum alumnus et Muſarum ſacrarium.

Hunc, addit, *a prima aetate patria paternaque domo extorrem eruditionis ac mathematum amore flagrantem ad Conſtantini urbem ſe recepiſſe; vbi diſciplinis et laboribus deditus in magnum ſcientiae culmen peruenerit.* In vtraque eum philoſophia, Platonis et Ariſtotelis, egregie eum verſatum fuiſſe, teſtis eſt IO. VECCVS [n], qui ei nimium vtriusque ſtudium, eiusque iactantiam exprobrat. Nec alio forte ex fonte laudes hauſit, quas de Dionyſio Areopagita cecinit. Eius ciuis fuit GEORGIVS LAPITHA Barlaamo coaeuus, et Palamae, inter quos ille hunc iudicem conſtituit, ſeculo XIV fere medio [o]. De eo Agathangeli locum affert ALLATIVS [p], ex quo patet, Georgium hunc in maximo honore apud Cypri regulum fuiſſe, tum ob grauitatem morum, tum ob rerum omnium, qua pollebat, ſcientiam, *regem enim ipſum Latinorum philoſophiam apprime calluiſſe, praetereaque multos ex Latinis ſapientes ac doctos penes ſe retinuiſſe, ſed Gregorii doctrina ac conſuetudine ſummopere delectatum fuiſſe. Gregorium autem in vtraque ſapientia et lingua dexterrimum fuiſſe: ideoque eum libenter* *Georgius Lapitha.*

b) Catalogo ſubiuncto nouae editioni Boiuinii, vnde repetiit FABRIC. Bibl. Graec. Vol. VI. p. 300. ſqq.
i) Diſcuſſ. Perip. Tom. III. Lib. X. p. 143. ſeqq.
k) De Georgiis §. 73. pag. 805. ſeqq.
l) L. VI. p. 76.
m) In chronico.
n) Orat. I. ad Conſtantin.
o) Vid. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. X. p. 666.
p) De Georgiis §. 34.

benter audiuisse saepissime cum doctoribus Latinis, qui apud eum erant disserentem, et demonstratiuis syllogismorum iaculis penitissime percutientem, ac eos superantem. Et paulo post scientiam eius astronomicam vehementer commendat.

Michaël Psellus iunior. §. XVI. Nemo tamen extremis his Graeci imperii temporibus eruditionis et philosophiae nomine celebriore fama gauisus est, quam MICHAEL PSELLVS iunior, quem eo natura fine produxisse videtur, vt vltimas in literis vires, circa imminentem earum inter Graecos interitum demonstraret. Hunc enim supra seculi sui conditionem longe emersisse, fatebuntur, qui docti viri scripta vnquam legerunt. Aetatem ex discipulo Michaële Duca cognoscere licet, cuius etiam parentis, Constantini Monomachi temporibus vixit, ex quo intelligitur, seculum eum vndecimum exornasse literis. Huc tamen referre eum voluimus, vt, quid Graecia vltimis his temporibus valuerit, vno exemplo quasi ἐν ἀνακεφαλαιώσει ostenderemus. Fuit patria Constantinopolitanus, et feliciorem nascendi habuit originem, quam viuendi conditionem: consulari enim et patricia prosapia ortus est. Filium optimae indolis praestantia et velocitate mentis diuina adiutum matrem ardentissimis per crebras vigilias continuatis precibus impetrauisse tradit ANNA COMNENA [q]. Puer quinquennis praeceptoribus admotus supra aetatis conditionem in literas ferri coepit, adeo, vt ludicra, praeter eas omnia sordescerent. Id ipse testatur [r]: *dulcem sibi facilemque fuisse disciplinam omnem, prae quolibet alio ludo, agere itaque tulisse, si non magister per totum diem delicias illas suggereret.* Aetate prouectior Ioannis Chrysostomi et Apostolorum monitu, qui matri in somniis visi erant, vt ipse refert [s], literis totus dicatus est. Plus tamen in eo erudiendo naturae bonitatem indolisque praestantiam, quam praeceptorum diligentiam et institutionem effecisse, ex ANNAE [t] narratione constat. Dignus locus est, qui hic totus adscribatur, eo quod statum literarium istius seculi luculenter depingat. Ita vero illa: *Cum vero exinde inclutus ille Georgius Maniaces, imperante Monomacho, tyrannide assumta, Siciliam occupasset, aegre illinc Itali pater trepida fuga cum filio se recepit in Langobardiam Romanis subiectam adhuc. Hinc iam nescio quo casu quaue fortuna iste Italus Constantinopolin venit, in vrbem eruditionis et artis ratiocinandi nequaquam tum egenam. Quanquam enim inde vsque a principatu Basilii Porphyrogeniti ad prius memoratum imperium Monomachi melioris doctrinae studium a plerisque neglectum iacuerat, non tamen vt extinctum planeque sepultum esset. Extitit ergo atque emersit illustrius, excitatum ingeniis excellentibus qualia circa tempora imperatoris Alexii magnus prouentus apparuit.*

q) Alexiad. Lib. V.
r) Orat. in funus Xiphilini patriarchae.
s) Orat. in matrem.
t) loc. cit.

apparuit. Ii ferio veram eruditionem arripuerunt, nugante antehac fere iuuentute otiofisque aucupiis coturnicum aut aliis exprobrabilioribus ludicris aetatem difcendi per inertem lafciuiam conterente, in fummo contemtu elegantium literarum atque eruditarum artium. Ceterum quando Italus in vrbem venit, excuffus hic torpor fuerat, magnusque vigebat in ftudia liberalia concurfus ingeniorum; cum quibus et ipfe conflictatus, quotidianis concertationibus fcholafticorum contentioforum et agrefti pertinacia cedere nefciorum hominum, cuiusmodi haud pauci tum Conftantinopoli erant, logicam didicit. Deinde etiam Michaëli Pfello dedit operam, illi late incluto, homini non tam cura magiftrorum fapientum, quorum limina non multum triuerat, quam indolis praeftantia et velocitate mentis diuinitus adiutae in eminentiffimum fapientiae atque eruditionis omnis apicem euecto, quippe qui ad Graecorum literas atque artes omnes quas perfecte norat, etiam Chaldaeorum difciplinas adiunxerat, famamque meruerat doctiffimi omnium, qui tunc effent. Ex quo notabili loco non hoc modo difcimus, inter renafcentia philofophiae ftudia feculo hoc maxime viguiffe dialecticam, quod et frequentes philofophorum commentationes in Ariftotelis libros dialecticos, qui ab eo tempore prodierunt, confirmant, et amor artis difputandi contra haereticos et fchifmaticos popofcit: fed et hoc intelligimus, Pfellum inter primos, et fere folum et primum fuiffe, qui pulfis tenebris literarum et philofophiae lucem reuocauerit, cum prius non magnopere effet, a quo eas difceret, adeoque fuo Marte in haec ftudia tam feliciter incubuiffe, vt renafcentis eruditionis auctor αὐτοδιδάσκαλος haberi potuerit. Nihil itaque iactantius dixit, vbi de fe in *funere Xiphilini patriarchae* profeffus eft: *Et ego quidem ad artem dicendi et difciplinas philofophicas animum applicui et mathematica attigi non ab aliis tradita lumen enim eorum exftinctum euanuerat. Sed ipfe denuo illud accendens, qui fimilium defiderio tenebantur, illis praeluxi.* Ita vero fuomet ingenio ex optimorum librorum lectione ad philofophiae et mathematicarum difciplinarum myfteria perductus iuuentuti Conftantinopolitanae fe ducem noui itineris praebuit, ingentemque adolefcentium numerum ad haec facra adduxit, adeo vt communis Graecorum praeceptor haberi poffet. Ipfe fane ad Conftantinum Imperatorem [u] hoc oftentat, quem ita alloquitur: *Vides o diuiniffime imperator, facrum hunc vereque philofophum coetum. Omnes funt meae culturae foetus et germina; omnes ex meis laticibus biberunt, et ex meo fonte haufernnt: et nunc quidem lingua ad artem dicendi promti funt et parati, non tantum vt diuidant, argumenta ducant, curiofe elaborent, et variis idearum formis orationem perficiant, fed et vt emblemata conftruant.* Praeter philofophiam, de qua, eodem loco *fe effeciffe*, ait, *vt nouo lumine elucefceret,* Medicinae quoque operam pofuit, tantoque in

u) Orat. II.

in vniuerſum eruditionis campum feruore excurrit, vt fateatur [x], *naturam ſuam cuiuscunque ſtudii auidam nunquam ſcientiis potuiſſe ſaturari, adeo vt prauorum etiam notitiam et abominandorum ſibi comparauerit, vt inde haberet, quod ea vſurpantibus opponeret.* Hac vero eruditionis praeſtantiſſimae copia in aula imperatoris commendatus negotiis publicis adhibitus eſt, et in maximi quoque momenti rebus proficua eius reperta eſt opera. Teſte enim ZONARA cum aliis ad rebelles in concordiam reuocandos legatus miſſus eſt, τῶν φιλοσόφων ὢν ὕπατος, *qui tunc princeps eſſet philoſophorum;* et dux ſenatorum Michaëlem Ducam imperatorem renuntiauit, et quod ſine philoſophia non feliciter imperare poſſe reges cum Platone credebat, hunc imperatorem philoſophiae praeceptis bonisque moribus inſtruxit. Id quod tamen vehementer reprehendit ZONARAS [y], eo quod in his literarum deliciis detentus a Pſello princeps imperii curam cum damno publico neglexerit. Scribit enim: *Homines atterebantur, et aerumnis premebantur, et nemo erat, cui illa curae eſſent. Nam imperator puerilibus rebus occupatus a principe philoſophorum et honoratiſſimo Pſello ad literarum ſtudia deduci videbatur, ac modo in arte grammatica verſibus, et linguarum differentiis erudiebatur, modo declamationibus rhetoricis, modo hiſtoriis aſſuefiebat, modo ad audienda philoſophica praecepta parabatur, quamuis ad haec omnia ineptus. Huiusmodi igitur ſtudiis Romanorum imperator affixus, rerum adminiſtrationem alteri, eique vni commiſit, vt legis auctoritatem haberet, quod logothetae viſum eſſet.* Quamuis itaque tanta inter omnes fama et exiſtimatione floreret, multum tamen ea nimio illo imperatoris in philoſophiam et elegantiores literas ſtudio quod Pſellus vrgebat, diminuta eſt, conqueſtique ſunt Byzantinae hiſtoriae ſcriptores [z] Pſellum imperatorem, nugis et ludis puerilibus perpetuo vacantem ad omne opus inutilem et minus idoneum reddidiſſe. Alia eorum loca, breuitatis cauſſa omittimus, in quibus conqueruntur, *imperatorem a Pſello* τῶν φιλοσόφων ὑπάτῳ *principe philoſophorum* (quod peculiare in aula imperatoris axioma fuiſſe, ex his locis eſt manifeſtum [a]) *deceptum et illuſum totum mundum perdidiſſe.* Valde itaque ab eo tempore Pſelli imminuebatur auctoritas, quo factum, vt aduerſarium nanciſceretur Ioannem Italum, qui quamuis longe impar eſſet Pſello de philoſophiae tamen, quam eo magiſtro didicit, vt ſupra dictum, gloria cum illo non ſine felicitate contendit. Qua de re iterum ANNA COMNENA [b]: *His ille,* (Italus) *turbis admirationem ſibi et plauſum parauit, non plebis ſolum, ſed magnatum quoque, atque adeo ipſius.*

x) De admirab. Lect. apud ALLATIVM de Pſellis p. 16.

y) T. III. p. 127.

z) IOANNIS SCYLIZAE CVROPALATAE, ZONARAE et GLYCAE loca integra attulit HANCKIVS l. c. p. 483. ſeq.

a) Cum enim exemplo imperatoris tota aula philoſophiae ſtudio ferueret, et vndique ad aulam philoſophi affluerent, philoſophantibus cum ſingulari honoris axiomate Pſellus dux et ὕπατος praefectus eſt.

b) Alexiad. Lib. V.

ipsius Michaëlis Ducae tunc imperantis et fratrum ipsius. Hi enim licet primum doctrinae et existimationis locum Psello reseruarent, Italo tamen isto delectabantur, et eius opera vtebantur in logicis concertationibus. Erant enim literarum et eruditarum artium studiosissimi Ducae, cum omnes, tum fratres imperatoris, et Augustus ipse Michaël. Quorum Italus fauore alens confidentiam, ardenti Psellum semper in congressibus et furioso figebat oculo, facile se extricantem ex eius laqueis, et aquilina celeritate volucris mentis perplexas captiunculas odiosi Sophistae alte superuolantem. Qua ille re vrebatur primum intime ac ringebatur, tum stomachum erumpebat in iactationes corporis ac clamores impotentes. Quae res tandem funesta fuit Psello: exauctorato enim Michaële Duca, sua quoque dignitate deiectus a Botaniata Nicephoro, monachi habitum senex induere coactus est, eique sub Nicephori successore Alexio Comneno in honoribus τῦ ὑπάτυ τῶν φιλοσόφων, aduersarius eius Italus surrogatus, princepsque philosophorum declaratus est [c], in quo tamen splendidum nouumque hoc aulae munus si non exspirauit, certe in contemtum adductum est, atque euiluit. Psellus autem tonsus et delitescens vitam diu non prorogasse videtur, incertum tamen mortis eius tempus est. Et haec quidem viri, quem σοφώτατον Graeci salutant, fata fuerunt, quem extremam philosophiae inter Graecos aetatem ad summa honorum culmina euexisse, ex dictis constat. Non iniuria vero laudes illi tantas tributas esse, si temporum istorum conditionem respicias, fatendum est, libris eius doctissimis abunde testantibus, parem eum in philosophia non habuisse. Quae qualis fuerit, non tantum ex *Paraphrasibus in Aristotelis libros logicos et physicos*, aliisque eius commentationibus philosophicis intelligitur; verum etiam ex *Compendio quaestionum et responsionum* in gratiam Michaëlis Ducae conscripto, quod editum debemus Io. Alb. Fabricio, [d] itemque ex *Expositione oraculorum Chaldaicorum*, quae hodie adhuc superstes est. Ex vtroque enim libello patet, verum esse, quod Annam Comnenam supra dicentem audiuimus, philosophiae illum Graecae Chaldaicae quoque notitiam adiecisse: Quae philosophia Chaldaica nihil aliud est, quam Alexandrina, Orientalibus placitis attemperata. Id quod satis probant scripta Pselli ab Allatio [e] prolixe enarrata, etiam vbi dialogum *de operatione daemonum* ad seniorem Psellum referimus, quod Allatium facere supra indicauimus. Vt enim plurima Psellus scripsit, omnino inter πολυγράφυς καὶ πολυΐστορας referendus, ita *Oraculorum Chaldaicorum expositio*, liber *de animae facultatibus* aliaque docent, hospitem ex hac philosophia animum eum non retulisse. Quamuis, vt verum fateamur, in explicandis myste-

c) Anna Comnena Alexiad. Lib. V. d) Ad calc. Vol. V. Bibl. Graec. p. 69. seqq. e) loco cit.

mysteriis Alexandrinis ingenio plus iusto indulsisse videatur, vnde non sine examine testis adduci debet.

Graeci philosophi in Occidentem dilapsi.

§. XVII. Potiores hi fuerunt viri docti, qui ad deplorandam vsque vrbis Constantinopolis expugnationem, quae A. C. ↀↃCCCCLI. accidit, de philosophia inter Graecos bene meriti ad nostra vsque tempora eruditionis famaeque memoriam propagauerunt. Abierunt paulo prius nonnulli, rerum confusione, quae vbique in Oriente regnabat, permoti in Occidentales terras, Graecamque literaturam et philosophiam illuc detulerunt, quod imprimis fecit Emanuel Chrysoloras. Ipsa vero vrbe a Turcis capta, quicunque literis et philosophiae honorem locumque inter gentem barbaram fore desperabant, in Italiam aufugerunt, inque eius regionis historia quaerendi sunt. Qui cum restaurandis literis et Philosophiae diligentem admouerint manum, inter restauratores philosophiae *Tomo sequenti* enarrandi sunt, vbi pluribus de Ioanne Argyropulo, Georgio Gemisto Plethone, Bessarione, Michaële Apostolio, qui philosophiam Platonico-Alexandrinam inter Occidentales propagauerunt, itemque de Theodoro Gaza, Georgio Trapezuntio et Georgio Scholario, sincerioris Peripateticismi in his terrae plagis cultoribus tractabimus. Ibi itaque philosophorum Graecorum seculi XV historia quaerenda est, ex qua constabit, vsque ad captam vrbem philosophiam Constantinopoli non totam defecisse [f].

CAPVT SECVNDVM,

DE PHILOSOPHIA CHRISTIANORVM OCCIDENTALIVM A SECVLO SEPTIMO VSQVE AD DVODECIMVM.

§. I.

Fontes ex quibus H. Phil. medii aeui haurienda.

Ex Oriente in Occidentem Graecis ad Latinos iam progredimur, vt quae fata habuerit philosophia in his regionibus, disquiramus. Qua in parte historiae philosophicae nos duce destitui, qui impeditum ante nos iter ingressus sit viamque in densa et caliginosa seculorum barbarorum sylua ostendat, supra iam conquesti sumus [a]. Vt enim ipsa philosophia situ squaloreque obducta et abiecta iacuit, ita humani quoque intellectus historia prorsus neglecta est. Ad eos itaque recur-

f) Conf. AENEAS SYLVIUS Epist. 162.

a) V. C. CORNELIVS DIETERICVS KOCHIVS Historiam philosophicam medii aeui meditatus est, sed morte praeuentus non perfecit. Eius laboris particulae quaedam in manus nostrae peruenerunt, quae integri opusculi desiderium valde excitarunt. Nihil tamen eius sperandum esse, inde colligimus, quod publicas preces nostras, vt qui reliqua habent, edant, per decennium exaudiuerit nemo.

recurrendum eſt, qui literariam eruditionis atque diſciplinarum hiſtoriam ſuo modo enarrarunt, deque ſcriptoribus Eccleſiaſticis eius temporis tractationes inſtituerunt, vel horum temporum vniuerſalem et monaſticam quoque hiſtoriam ſcribere aggreſſi ſunt. Qui enim generali catalogo vel viros doctos cuiusuis generis, vel Eccleſiaſticos recenſuerunt, ſaepe numero eorum de philoſophia merita ſimul expoſuerunt, cum non alii, quam ex hoc genere virorum doctorum, philoſophi fuerint. Annalium autem ciuilium conditores, eruditionis decrementa, conatus, fata et viciſſitudines ſcholarumque origines deſcripſerunt, ſicque philoſophicarum quoque ſcientiarum acta haud raro tetigerunt. Cumque philoſophia in monaſteria tandem ſeceſſerit, ibique ſibi, vtcunque potuit, nidum parauerit, monaſticae quoque hiſtoriae conditores non ſine fructu conſuli poſſunt. Qui vero ex his hiſtoriae literariae, claſſibus ſcriptores euolui debeant, praeque aliis commendandi ſint, noſtri loci non eſt, copioſe exponere, ſufficitque paucis indicaſſe, quibus nos potiſſimum auctoribus vſi ſimus, curque fidem illis adhibuerimus. Inter eos ſcriptores hiſtoriae literariae et Eccleſiaſticae medio aeuo illuſtres primo loco ponimus, HONORIVM AVGVSTODVNENSEM, SIGEBERTVM GEMBLACENSEM, HENRICVM GANDAVENSEM, PETRVM CASINENSEM, et ANONYMVM MELLICENSEM, quos laudabili conſilio et non ſine egregio hiſtoriae literariae medii aeui commodo iunctim edidit IO. ALBERTI FABRICII diligentia [b]. Qui cum IO. TRITHEMII quoque libellum *de Scriptoribus eccleſiaſticis*, et AVBERTI MIRAEI *Auctarium de Scriptoribus eccleſiaſticis*, praeter alia adiecerit, horreum aliquod nobis aperuit eruditae ex medio aeuo hiſtoriae. Adiici his debet IO. SARISBERIENSIS infra pluribus commemorandus, eo quod in vtroque *Policratici et Metalogici* opere [c] plurima nobis conſeruauit, quae lucem haud contemnendam hiſtoriae philoſophicae medii aeui accendere apta ſunt. TRITHEMIVS autem praeter *Catalogum* de *ſcriptoribus Eccleſiaſticis* et *Catalogum illuſtrium virorum, Germaniam ſuis ingeniis et lucubrationibus omnifariam exornantium*, librumque *de viris illuſtribus ordinis S. Benedicti*, (de quibus auctores hiſtoriae literariae ſcriptorum Eccleſiaſticorum conſulendi ſunt, iisque adiiciendus, qui diligenter Trithemii hiſtoriam literariam enarrauit ὁ πάνυ FABRICIVS [d], immo ipſe TRITHEMIVS, qui in libro *de ſcriptoribus Eccleſiaſticis* [e] et in *Catalogo ſcriptorum illuſtrium Germaniae* [f], *et in libro de illuſtribus Benedictinis* [g], et alibi quoque in *ſcriptis ſuis* [h], rerum ſuarum memoriam conſignauit;) in *Annalibus* potiſſimum *Hirſaugienſibus*

 tot

b) In Bibliotheca eccleſiaſtica Hamb. 1718. fol. edita.

c) Vtimur nos editione Lugd. Bat. 1638. 8.

d) In Biblioth. mediae et infimae Latinit. Lib. IX. Vol. IV. p. 451. ſeqq. is erit inſtar omnium.

e) Cap. vlt.

f) Cap. 304.

g) Lib. IV.

h) Annal. Hirſaug. T. II. p. 692. ſeqq. edit. Sangall. et in libello de ſtudiis et ſcriptis ſuis a pueritia

tot nobis monumenta hiſtoriam philoſophicam concernentia reliquit, vt iis, ſecunda vice ab auctore editis et inſigni acceſſione auctis, atque labente ſeculo ſuperiore a monachis Benedictinis Sangallenſibus laudabili conſilio editis [i] in hiſtoria philoſophiae medii aeui nemo magnopere carere queat, cum philoſophiae fata in monaſteriis plerumque more ſuo haud indiligenter connotauerit. Idem de hiſtoricis tantum non omnibus, qui medii aeui annales condiderunt, maxime vero de vitarum ſcriptoribus tenendum eſt, qui more ſui temporis dum res ciuiles et eccleſiaſticas, in gente ſua geſtas, et hiſtoriam celebrium virorum tradunt, parallelismo cum reliquis actis publicis et priuatis inſtituto ea quoque tetigerunt, quae ad rem ſcholaſticam literariamque pertinent, quibuscum philoſophia arcte tum temporis connexa fuit. Ex recentioribus, quamuis deſit, qui ex inſtituto hiſtoriam philoſophiae medii aeui ſcripſerit, plurimi tamen fuere viri docti, qui res literarias et philoſophicas medii aeui non contemnenda diligentia expoſuerunt, quos tamen heic cumulare omnes nec licet nec libet, cum in ſequenti tractatione multoties ad eos prouocandi eosque in partes trahendi occaſio ſe oſtendat. Prae reliquis tamen virorum longe doctiſſimorum IOANNIS LAVNOII, HERMANNI CONRINGII et IO. ALBERTI FABRICII commendanda eſt ſingularis in hac literariae hiſtoriae parte induſtria. Quorum primus in libro *de ſcholis celebrioribus* [k] elegantiſſimas de ſtatu literario, ſcholaſtico et philoſophico medii aeui memorias ex ſcriptoribus illius temporis collegit: ſecundus in *Antiquitatibus academicis* [l] medii aeui literaturam pulchre depinxit, tertius in laboris improbi opere, cui *Bibliothecae Latinitatis mediae et infimae* titulum praefixit, cuiusque telam non ſine magna huius partis hiſtoriae literariae iactura abrupit mors viri beati inopinata, ſcriptorum a ſeculo VI ad XVI, Latinorum res literarias, omnium pleniſſime deſcripſit [m]. Quia vero philoſophia in coenobiorum ſeceſſus his temporibus maiori ex parte coacta eſt aufugere, et S. Benedicti quoque familia, vna fere et tota, vsque ad ſcholaſticorum tempora, eruditionis poſſeſſionem et publice tradendi munus ſibi vindicauit, hinc non ſine inſigni vtilitate praeter ſplendidum Actorum SS. opus a BOLLANDO coeptum, egregia MABILLO-

pueritia repetitis, cui Nepiachi nomen praefixit, et Corpori ſcriptorum medii aeui T II. p. 1825. ſeqq. inſeruit IO. GEORGIVS ECKARDVS.

i) Dederat primo Trithemius Chronicon Hirſaugienſis coenobii, ab A. C. 830. ad annum 1370. quod primum typis prodiit Baſil. 1559. fol. ex quo loca hiſtoriam literariam et ſcholaſticam concernentia excerpſit IO. LAVNOIVS de ſcholis celebrioribus. Illud vero poſtea copioſe auxit mutauitque Trithemius anno 1514. cuius tamen αὐτόγραφον fatali incendio deletum eſt. Ἀπόγραφον autem, quod in monaſterio Sangallenſi vidit IO. MABILLONIVS, vid. Iter eius Germ. p. 37. tandem Sangalli 1690. fol. duobus Tomis characteribus luculentis ediderunt Monachi Benedictini.

k) Eum recuſum debemus curae optimi FABRICII Hamb. 1717. 8. cum MABILLONII Itinere Germanico.

l) Eas rarius occurrentes cum Auctario edi curauit nuper praeſtantiſſimus C. A. HEVMANNVS. In vſum vocamus nos, quam poſſidemus veterem editionem Helmſtad. 1674. 4.

m) Hiſtoriam praeſtantiſſimi operis ab A. ad Q. decurrentis ordine alphabetico exponit Cl. HERM. SAM. REIMARVS in Comm. de Vita et Scriptis Io. Alb. Fabricii §. 28. p. 181. ſeqq.

BILLONII et RVINARTI opera, quibus *Annales* et *Acta Benedictinorum* recensuerunt, in consilium adhiberi possunt. Immo tota historia Ecclesiastica simul diligenti intuenda est oculo, quae cum philosophica arctissimo circa haec tempora vinculo cohaeret, et sine qua multa in hac intelligi nullo modo possunt. Nos his omnibus pro virium modulo ita vtemur, vt nunquam scopum, quem tractationi nostrae fiximus, dimittamus ex oculis, respectuque ad philosophiae fata habito, ea ex historia sacra atque literaria, quae tangere res nostra postulabat, quanta fieri potest, breuitate notemus, fontes vero in fine paginae fideliter indicemus, ex quibus plura hauriendi curioso Lectori dabitur copia. Ita enim in immensae prolixitatis argumento modum aliquem scribendi, ne nimis longi simus, tenebimus, faciliusque origines commixtae foedo errore philosophiae gentilis et impurae, cum sacris dogmatibus patebunt. Sole enim meridiano clarius elucescet, et scholasticam et mysticam theologiam illi confusioni natales suos atque incrementa debuisse, et vtramque, licet externo habitu valde differant, illaque externam veritatum diuinarum confirmationem ex philosophia, haec internae contemplationis atque vnionis promotionem ea auxiliante intenderit, vtraque quoque pars alteri contradicere solita fuerit, ex hac inepta atque praepostera applicatione philosophiae Peripateticae et Platonicae ad theologiam ortam esse. Quae res quidem theologis discutienda est, quorum est, in vtriusque theologiae origines, dispulsis praeiudiciorum et opinionum nebulis, inquirere; huius vero tractationis vsu vehementer iuuari potest. Haec enim clara in luce ponit et demonstrat, scholasticam theologiam ex introducta in Ecclesiam valdeque commendata dialectica, quae hoc aeuo medio maxime extollebatur, ortum suum habuisse, et, traducta ex seculo V, VI et VII, inepta applicatione eius ad sacram doctrinam, confusionem illam inter lucem et tenebras peperisse, vt sequenti capite rationibus haud contemnendis probabitur: mysticam autem theologiam, quae hos foetus adulterinos iam seculo V Ecclesiae obtrusit, idem cum Platonica tentasse, et ex syncretisticis Alexandrinae philosophiae mysteriis propiorem viam ad vnionem cum DEO ostendere voluisse, hocque pestis genus maxime suppositititiis operibus Dionysii adiutum, opera Ioannis Erigenae Scoti, qui ista scripta Latina fecit, vt suo loco dicetur, in Occidentalibus Ecclesiis propagatum fuisse. Quod vtrumque quam graui vulnere Ecclesiam afflixerit, dici pro dignitate satis hoc loco non potest, certe ex insano philosophiae gentilis amore et praepostera applicatione ad Christiana dogmata exortum sinceritatem diuinioris doctrinae misere corrupit, humanarumque virium dignitatem commendando, gratiae diuinae necessitatem atque efficaciam nefando crimine adulterauit, ita vero dum philosophiae gentilis adminiculis Christianis coloribus pictis facilius ad salutem perueniri posse persuadebat hominibus, intolerabili in conscientias imperio locum fecit. Mirum itaque non est, vtramque theologiam,

Ordo, vtilitas et scopus tractationis.

logiam, ſcholaſticam et myſticam, (quales nempe eo tempore viguere) licet inimicis inter ſe ſignis concurrerent, ad eundem tamen lapidem offendiſſe, Chriſto Platonem et Ariſtotelem reapſe praeferendo, rationisque lumen ineptiis gentilis ματαιολογίας corrumpendo, viribus illic intellectus, hic voluntatis nimium tribuendo, et haec tamen omnia obtentu diuinarum veritatum ſtrenue negando. Ineptis quoque, vagis falſisque regulis veram Chriſtiani cultus indolem in inanem loquacitatem transmutaſſe, et ſcholaſticam theologiam intellectum, myſticam voluntatem miſere corrupiſſe: ac duos ita hoſtes veritatem diuinam grauiſſime fuiſſe perſecutos. Quae hoc loco in limine paucis ideo monenda fuerunt, vt conſtaret, quem vſum hiſtoria philoſophica medii aeui in Eccleſiaſtica hiſtoria habeat, quamque neceſſe ſit, abiectis praeiudiciis ad veros errorum fontes ea duce reſpicere. Quod ſemel monuiſſe ſufficiat, cum ad alium id locum proprie pertineat, demonſtratumque ſit a viris doctiſſimis, qui ea de re adeundi [n].

Barbaries a Seculo VII. ingruens eiusque cauſſae.

§. II. Finiuimus ſuperiori capite hiſtoriam philoſophiae inter veteres Chriſtianos cum Boëthio, quem elegantiſſime eruditionis fulgore, et philoſophiae Platonicae atque Ariſtotelicae cognitione Occidentem inter barbararum gentium irruptiones literarum ſolem tantiſper retraxiſſe probatum dedimus. Ab eius tempore, ineunteque ſeculo ſeptimo tanta literarum barbaries, et imprimis philoſophiae ignorantia inualuit, vt rara auis eſſet philoſophus vel mediocriter talis. Cauſſas eius intuentibus mirum id videri non poteſt. Orientem enim ea aetate grauem quoque noctem preſſiſſe incuria imperatorum pereuntibus literis *ſuperiori* iam *capite* demonſtratum eſt, inde vero cum eruditionis, et praecipue philoſophiae flumina in occidentales terras iſtis temporibus deriuata fuerint, non potuit non ibi quoque fons ſapientiae naturalis exareſcere, perdique philoſophia. Valde auxit hoc malum Iuſtiniani in philoſophos odium, qui cum ſalaria, iis Athenis docentibus ſubtraxiſſet, et gentili religioni addictos tolerare amplius nollet, cum ſecta Eclectica omnem fere philoſophantium in Academia Athenienſi chorum diſſipauit. Quo cum ingenia excitatiora mitti ex Occidentis regionibus ſolerent, praecipua haec atque egregia occaſio diſcendae philoſophiae periit. Idem de Alexandria dicendum, licet Latini illuc parcius iam ante commigraſſent. Ea enim Academia paulo poſt, capta a Saracenis vrbe, diſſipata eſt, et philoſophia perſonare deſiit. Porro Barbarorum populorum incurſionibus adeo infeſta facta ſunt itinera, vt peregrinationes tales literarias ſuſcipere nec tutum eſſet, nec iucundum. Ipſa quoque, quae prius inter Orientalem et Occidentalem Romani imperii partem interceſſerat coniunctio, rupta per iſtas gentes et diſſoluta, in cauſſa fuit, vt Graeci quoque ſermonis vſus et cognitio tandem

n) Vid. praeter multos alios imprimis AD. RECHENBERGIVS de Orig. Theol. Myſt. in Vol. Exerc. in N. T. p. 241. IAC. THOMASIVS Orig. Hiſt. Phil. et Eccleſ. §. 52. p. 100. ſqq. CHR. THOMAS. Hiſt. paulo plen. I. N. c. III. §. 24. p. 30. ſeqq.

tandem perderetur, paucique et fere nulli essent, qui Graecorum philosophorum libros legere possent, quod plerosque etiam melioris ingenii et acutioris homines coegit relictis fontibus aridos consectari riuulos, et versiones quasdam librorum Aristotelis et Platonis eosque philosophiae magistros eligere, qui ad pristinorum temporum eruditionem minime adspirabant, vt postea prolixe ostendemus. Ipse quoque illius temporis genius, cum vbique seruitus inualuisset, obstitit, quo minus homines ad philosophandum animos liberius attollerent, nec erant inter principes Barbaros, armis magis quam literis delectatos, qui fauore et beneuolentia viros doctos complecterentur, multo minus qui philosophos alerent, et philosophandi consilia gratia sua adiuuarent. Ita vero silentibus inter arma Musis siluit etiam philosophia, et tantum non omnem honorem amisit.

Superstitio caussa depressae philosophiae, praecipue opera Gregorii M.

§. III. Magnum id iam in se malum; sed accessit maius et pestilentius ex superstitione ineptoque de philosophia iudicio, quo tantum non omnis literarum humaniorum et seueriorum vigor extinctus est, et exquo fonte ad sequentia secula immanis deriuata est barbariei colluuies. Rem ab ouo vt repetamus, operae pretium existimamus esse. Obtinuisse iam seculo a C. N. primo et secundo, vt Astrologi, Genethliaci, Chaldaei huiusque furfuris homines alii honesto philosophiae nomine abusi, mathematicos se et philosophos iactarent, et pro talibus quoque haberentur, multis veterum scriptorum, eius aetatis locis [o] constat, et vel ex vno GELLIO [p] discitur, qui diserte: *Vulgus quos gentilitio vocabulo Chaldaeos dicere oportet, mathematicos dicit.* Ea significatio etiam sequentibus seculis, et hoc quoque, de quo agimus, tempore obtinuit, vt vel ex vno *Codicis Iustinianei Titulo XVIII Libri decimi, de maleficis et mathematicis, ac Libri noni in Codice Theodosiano* [q], *de mathematicis vrbe Roma ac omnibus ciuitatibus pellendis et codicibus eorum cremandis* constat. Hos porro homines summopere non quidem inter profanum vulgus, quod istiusmodi studiis delectari solet, inter summos tamen principes eorumque ministros exososfuisse, eo quod ad artes illicitas in vitam principis haud raro recurrerent, et nefandis vaticiniis rebellium animos alerent, supra iam *Tomo secundo* de secta Eclectica differentes annotauimus. Factum inde, vt et vrbe pellerentur, et ciuitatibus Romani imperii eiicerentur, et grauibus poenis coërcerentur [r], et seuerius castiusque philosophantibus summo essent odio. Ipse sane notabili loco IVLIVS FIRMICVS [s] de illis ita: *Caue ne quando de statu reipublicae vel de vita Romani imperatoris aliquid interroganti respondeas. Non enim oportet, nec licet, vt de statu reipublicae aliquid nafaria curiositate dicamus. Sed et sceleratus atque*

o) SEXT. EMPIR. adu. math. Lib. IV. f. vlt. Lib. V. f. 1. 2. EVSEB. Praepar. Eu. L. VI. cap. 1. SVETON. in Tib. cap. 14. 36.

p) Noct. Attic. Lib. l. cap. 9.

q) t. 16. l. 8. 12.

r) Vid. FABROTTVS ad t. 10. l. 16. Cod. Theodos. de paganis pag. 37.

s) Mathem. Lib. I. cap. 7.

atque omni animaduersione dignus est, si quis interrogatus de fato dixerit imperatoris, quia nihil nec dicere poterit, nec inuenire. Scire enim te conuenit, quod et aruspices quotiescunque a priuatis interrogati de statu imperatoris fuerint, et quaerenti respondere voluerint, exta semper, quae ad hoc destinata fuerant, venarum ordines inuoluta confusione conturbent. Sed nec aliquis mathematicus verum aliquid de fato imperatoris definire poterit, solus enim imperator stellarum non subiacet cursibus, et solus est, in cuius fato stellae decernendi non habent potestatem Cum enim fuerit totius orbis imperator et dominus, fatum eius Dei summi iudicio gubernatur. Transibat eo magis hoc odium aduersus mathematicos ad Christianos, quo magis in pietatem iniuriosa videbatur pestilens curiositas. Hinc non solum libris eam pestem eiecerunt ex republica Christiana viri docti, quod imprimis monachum quendam MACARIVM edito *aduersus Mathematicos* libro fecisse scribit GENNADIVS [t], sed et episcopi tum in conciliis synodisque, certis statutis ea de re canonibus, tum ad populum orationibus habitis ab eo hominum genere auditores auocauerunt. Illius exemplum erit *Canon XXXVI Concilii Laodiceni* [u], huius testimonium habes apud IOANNEM SARISBERIENSEM [x], qui *sanctos patres, eos, qui nocentiora praestigia, artesque magicas et varias species mathematicae reprobatae exercent, iam pridem ab aula amoueri iussisse*, scribit. Horum exemplum secutus fuit Gregorius Romanus episcopus, quem Magnum vocant, qui partes eius tuentur [y], doctorem exigui iudicii volunt, qui in magnis quoque viris errores reprehendunt, conspicuos [z]. *Ille enim*, teste iterum SARISBERIENSI [a] *Doctor sanctissimus Gregorius, qui melleo praedicationis imbre totam rigauit et inebriauit Ecclesiam, mathesin iussit ab aula recedere.* Qui si in tollendis inutilibus et impiis nugis, quibus a vera philosophia et pietate leuia seducuntur ingenia, hanc solum diligentiam atque prouidentiam probauisset, non haberemus forte, quod non tanto praesule dignum laudaremus. Sed duplici ratione is in literas et philosophiam magnopere peccauit. Nam, vt haud obscure ex Sarisberiensis verbis colligitur, ad plerasque disciplinas mathematicas hanc censuram ecclesiasticam superstitione magis, et immaturo aduersus eruditionem a gentilibus philosophis traditam zelo ductus, quam rationibus prudentibus instigatus extendit, et, quod longe peius est, irreparabilem literis et philosophiae iacturam, praepostero feruore inflammatus attulit. Narrante enim SASISBERIENSI [b], *vt traditur a maioribus incendio dedit probatae lectionis:*

Scripta

t) De Script. Ecclef. c. 28. p. 16. et MIRAEVS ad h. l.

u) In PHOTII Nomocan. Tit. IX. c. 25.

x) Policrat. Lib. I. c. 9. p. 35. hincque exorcismus ille ortum habuisse videtur, quem huius generis homines libris suis adiiciebant, vt ex IVL. FIRMICO Lib. VIII. Math. disci potest.

y) BOLLANDVS Act. SS. ad XII. Mart. FR. PAGI Breuiar. Pontif. T. I. p. 440. MAIMBVRG. Histoire du Pontificat de S. Gregoire le grand DIONYS. SAMMARTHANVS Hist. de S Gregoire le grand.

z) BAYLE Dict. T. II. art. Gregoire not. H. p. 597. C. OVDIN. de S. E. T. I. p. 1498.

a) loc cit. Lib. II. c. 26. p. 123.

b) loco cit.

Scripta Palatinus quaecunque tenebat Apollo.

In quibus erant praecipua, quae coeleſtium mentem et ſuperiorum oracula videbantur hominibus reuelare. Palatinum vero Apollinem vocat bibliothecam ab imperatoribus in aede Apollinis iuxta palatium conditam, quae cum ex parte iam coeleſti igne tacta ſub Commodo conflagraſſet, tandem a Romano antiſtite tota deleta eſt. Feciſſe id Gregorium eo fine, vt ſacrarum literarum lectionem hominibus eo fortius commendaret, alio loco SARISBERIENSIS profitetur, ſcribens[c]: *Fertur tamen, beatus Gregorius bibliothecam combuſſiſſe gentilem, quo diuinae paginae gratior eſſet locus, et maior auctoritas, et diligentia ſtudioſior.* Qui, dum publico tantum et incerto rumore haec ſe noſſe, ait, effecit, vt de tota hac re ſubdubitarent viri κριτικώτατοι PETRVS BAYLE[d] et IOANNES BARBAYRACIVS[e]. Nobis autem eo minus in dubium vocanda eſſe videtur traditio, quam maiorum fide niti ipſe SARISBERIENSIS[f] teſtatur, quo magis id Gregorii de literis profanis omnibus iudicio conforme eſt, quas vehementer contemnebat, indignasque putabat homine Chriſtiano. Cuius vt exemplum faciamus, ecce, quae ad grammaticae doctorem quendam Chriſtianum ſcribit[g]: *Peruenit ad nos, quod ſine verecundia memorare non poſſumus, fraternitatem tuam Grammaticam quibusdam exponere. Quam rem ita moleſte ſuſcepimus, ac ſumus vehementius aſpernati, vt ea, quae prius dicta fuerunt, in gemitum et triſtitiam verteremus: quia in vno ſe ore Iouis laudibus Chriſti laudes non capiunt. Et quam graue nefandumque ſit epiſcopis canere, quod nec laico religioſo conueniat, conſidera.* Et poſt pauca: *Si poſthac euidenter ea, quae ad nos perlata ſunt, falſa eſſe claruerint, nec vos nugis et ſecularibus literis ſtudere conſtiterit: Deo noſtro gratias agimus, qui cor veſtrum maculari blaſphemis nefandorum laudibus non permiſit.* Ex his vero vel mediocri iudicio inſtructus facile colliget, quam grauia vulnera literis humanioribus et philoſophiae inflixerit papa Gregorius. Exoſo enim mathematicorum nomine cum omni philoſophiae macula turpisque nota inureretur, et id a tantae auctoritatis atque dignitatis doctore hominibus diuini oraculi inſtar inculcaretur, non poſſe cum Chriſtiana fide conſtare literas ſeculares, easque eſſe inſtar blaſphemiae, non potuit non horroris et abominationis praeiudicium animis altiſſime imprimi, excutique et ad flammas vltrices deferri philoſophicorum librorum copia ſanctioris vitae cupidis, quibus ipſe epiſcopus exemplo praeluxerat ſuo, optimosque codices delendo penuriam eorum inter Romanos introduxerat. Quo magis etiam mathematicorum nomen inuiſum fecerant philoſophi Eclectici,

c) Lib. VIII. cap. 19. pag. 646.
d) l. c. not M. pag. 598.
e) De la morale des Peres c. XVII. §. 16. p. 332.
f) Lib. II. cap. 29. pag. 123.
g) Lib. IX. ep. 48.

ci, qui his artibus ſe magno ſtudio dedere, facti propterea inter Chriſtianos merito abominabiles; eo magis philoſophia ipſa in contemtum adduci, iſta Gregorii prohibitione debuit, cum ſtudio in ſe laudabili haec infamia affricaretur, eſſe eam nefariarum artium parentem. Quod equidem ſuperſtitioni, et iudicii paupertati, quam vbique, praecipue in dialogis, prodidit [h], adſcribi debet, ſed magno philoſophiae damno euenit. Cum enim vir tantus, qui ſummam ſibi auctoritatem conciliabat, et ex cathedra definiebat, tantis praeiudiciis occupatus in literas ſeculares et inter eas in philoſophiam, debaccharetur, gregem ſane totum iudicium paſtoris, quamuis ineptum et miſerandum ſequi oportuit. Alia, quibus ſcholaſticae theologiae praeluſiſſe Gregorium M. viri docti [i] obſeruarunt, e. g. rituum multiplicationem, ſanctorum cultum, etc. hic non tangimus, alibi enarranda. Id nemo paulo cordatior negabit, ſummopere inſeruiuiſſe Gregorium ſcholaſticis, et multoties ad eum illos tanquam ad auctorem claſſicum prouocauiſſe [k].

Gregorii M. moralia infeliciter libris philoſophicis ſubſtituta.

§. IV. Forte tamen meliora et pietatem Chriſtianam magis decentia philoſophiae praecepta ſurrogauit Gregorius? Ita quidem viſum Romano epiſcopo magna de ſe opinione occupato, ita creditum quoque hoc et ſequentibus aeui medii ſeculis. Is cum inſigni in philoſophiam odio arderet, puriorem doctrinam moralem tradere aggreſſus eſt, et celeberrimos illos *moralium* libros confecit, de quibus conſulendi ſunt, qui ſcriptorum Eccleſiaſticorum hiſtoriam literariam expoſuerunt. Qui cum ab auctore profecti eſſent, cuius ſumma erat auctoritas et tum pietatis tum eruditionis opinio atque exiſtimatio, mature ſummam ſibi famam fidemque conciliarunt, plurimique habiti ſunt. Cuius ſpecimen eſſe poteſt, quod de his libris diuina reuelatione repertis eius aetatis ſcriptores narrant [l]. Chintaſuintum Hiſpaniarum regem coacta in Toletana vrbe ſynodo, eaque probante miſiſſe Romam epiſcopum Caeſaraugustanum ad obtinendos a pontifice Romano libros moralium Gregorii M. eo quod in nulla Hiſpaniarum bibliotheca reperirentur. Pontificem autem, ſumta in triduum mora, libros eos in bibliotheca reperire non potuiſſe, epiſcopum vero in baſilica SS. Petri et Pauli noctem vnam inſomnem in orationibus traduxiſſe, et circa medium noctis eorundem apoſtolorum viſione locum illi reuelatum eſſe, in quo libri illi deliteſcerent, quo facto et prodito libros eum iſtos accepiſſe et in Hiſpaniam a pontifice (quem Theodorum non Martinum fuiſſe probabiliter contra Baronium viri eruditi diſputant) traditos attuliſſe. Idem vero epiſcopus Taio, ex his Gregorii ſcriptis *quatuor ſententiarum libros* ipſis pontificis verbis collegit,

h) Non negant hoc candidi viri MELCH. CANVS LL. Theol. Lib. II. cap. 6. pag. 658. et LVD. ELL. DV PIN Biblioth. auct. Eccleſ. Sec. VI. pag. 137.

i) Conf. ADAM. TRIBBECHOV. de DD. ſcholaſticis cap. VI. pag. 252. ſeqq.

k) Facta id inductione probauit CAS. OVDIN. de S. E. Tom. I. pag. 1545. ſeqq.

l) Anonymus in App. ad Concil. Toletanum VII. Conf. FR. PAGI Breu. Pontific. T. I. pag. 426. ANT. PAGI Critic. antibaron. T. III. ad ann. 426.

git [m], qui in quibusdam bibliothecis hodie adhuc, exiguo rei literariae damno delitescunt. Eandem operam scriptis Gregorii praestitere seculo X Odo Cluniacensis abbas, seculo XI Alulfus monachus, seculo XII Guarnerus Canonicus Parisiensis, qui compendia et compilationes eiusmodi ex his moralium Gregorii libris confecerunt. Quae luculenter probant, libris philosophorum moralibus, quos tanquam impios et blasphemos fugiebant et detestabantur haec secula, Gregorii moralia surrogata fuisse, hancque sibi normam constituisse, qui de animis emendandis ad populum dicere statuerant. Ast male hac ratione philosophiae morali consultum fuisse, fatebuntur; quotquot sanum rebus iudicium eiurato sectae et auctoritatis praeiudicio interponere, quam coeca adoratione ea, quae improbanda sunt, magnifice extollere, malunt. Vt enim nulli rei minus aptus erat Gregorius ab omni philosophiae praesidio imparatus, quam tradendae morali doctrinae, ita nihil eum reuera in istis libris praestitisse, quo vel mediocriter philosophia et theologia moralis iuuari possit, fatendum est. Adeo enim omnem humanitatis cultum se neglexisse in istis libris fatetur, vt videri queat, eos ideo scripsisse, vt omnis elegantioris doctrinae iugulum vno ictu peteret. Scribit enim in dedicatione: *Vnde et ipsam artem loquendi, quam magisteria disciplinae exterioris insinuant, seruare despexi. Nam sicut huius quoque epistolae tenor enuntiat, non metacismi collisionem effugio, non barbarismi confusionem deuito: situs motusque praepositionum casusque seruare contemno, quia indignum vehementer existimo, vt verba coelestis oraculi restringam sub regulis Donati.* Ex his Lector, qui iudicium adhibere potes, de tanti praesulis acumine iudica. Mirandum itaque non est, ita confudisse dogmata inter se Gregorium, vt luculenter appareat, nullis eius doctrinam principiis niti, vagasque sequi notiones, et haut raro inter se diffidere sibique contradicere. Cuius exempla plura apud eum occurrunt, adducta iam ab acutissimo BARBAYRACIO [n], quae apud illum, ne longi simus, legi possunt. Nos vnum notamus: Recte is ponit vim in persuadendis religionis dogmatibus locum habere non posse, et nouam esse atque inauditam istam praedicationem, quae verberibus exigat fidem: et tamen alibi haereticos cogendos compellendosque esse statuit, vt in Ecclesiae ouile redeant, qua de re legi merentur, quae monuit κριτικώτατος P. BAYLE [o]. Et quis quaeso philosophicum iudicium tribuet viro, omnem fere pietatis rationem externorum rituum solennitatibus elumbem reddenti? quis patrem hunc ceremoniarum simplicitati morum apostolicorum adhaesisse affirmabit? quis hunc philosophice, id est, secundum rationalem viam methodumque de moribus praecepisse statuet, qui fundamentum praeceptionum suarum constituit sensum mysticum, allegoricum, anagogicum etc.? Plura non dicimus,

 sed

m) Vid. OVDINVS de S. E. T. I. p. 1546.
n) Praef. ad PVFENDORFII I. N. et G. et in Tr. de Doctrina morali PP. c. 17. conf. BAYLE loc. cit.
o) loc. cit.

sed theologis expendenda relinquimus, vtrum hi moralium libri mereantur, vt, quod FRANCISCVS PAGI [p] fecit, instar promtuarii doctrinae moralis Euangelicae doctoribus Christianorum publicis commendentur. His vero fontibus vsa est a seculo septimo Ecclesia, vt moralis doctrinae praecepta disceret. Hos thesauros carbonibus, vt putabat, episcopus Romanus surrogauit, haec in locum cessere philosophiae, blasphemiae cuiusdam instar exterminatae. An fieri, quaeso, aliter potuit, quam vt omnem occidentem literarum et philosophiae loco coeca obumbraret ignorantia, et ingenia foeda corrumperet barbaries? annon ita turpiter confusa inter se philosophia et theologia, vtrumque rationis et reuelationis, lumen, certe eius sobrius rectusque vsus extinctus, et quasi sepultus est?

Auctores in philosophia aeuo medio lecti.

§. V. Non defuere tamen his temporibus viri quidam docti, qui supra vulgi conditionem sapiebant, quique non obstante isto praeiudicio secularis eruditionis et philosophiae scriptores legere audebant. Cum autem et librorum philosophicorum penuria, et Graeci sermonis ignorantia vehementer obstaret, quo minus ad meliorum philosophorum meletemata possent pertingere, in Latinis scriptoribus, qui philologiam et philosophiam attigerunt, subsistere coacti sunt. Inter hos auctores, quibus tanquam classicis vsi sunt medii aeui homines, primus et praecipuus

Marcianus Capella.

fere fuit MARCIANVS MINEVS FELIX CAPELLA, philosophus et philologus Madaurensis ex Africa, qui imperante, vt videtur, Leone Thrace, Seculo V decurrente *nouem Librorum Satyram* edidit, dictioneque, vt tum mos erat Afrorum, aspera et semibarbara interdum, philologiae ἀποθέωσιν, siue *Nuptias philologiae et Mercurii*, libris primis duobus; reliquis septem singularum artium liberalium laudes ac praecepta complexus est, de cuius Satyrae historia legendus qui nobis otia fecit IO. ALB. FABRICIVS [q]. Magna attentione hunc scriptorem, licet delicatas aures asperitate sua radentem, cum meliores non suppeterent, legerunt seculi sexti, septimi et sequentium viri docti. Nam GREGORIVS TVRONENSIS [r] hos libros egregie laudat, *quod in grammaticis doceant legere, in dialecticis altercationum propositiones aduertere, in rhetoricis persuadere, in geometricis terrarum linearumque mensuras colligere, in astrologicis cursus siderum contemplari, in arithmeticis numerorum partes colligere, in harmoniis sonorum modulationes suauium accentuum carminibus concrepare*, testaturque opus hoc in scholis praelectum esse. Diligenter quoque Dialecticam S. Augustini et Marcianum de liberalibus artibus, instinctu et exemplo praeceptoris Remigii euoluisse Odonem Cluniacensem, qui seculo nono et decimo vixerunt, refert IOANNES eius discipulus in *Vita praeceptoris* [s].

p) loc. cit. p. 373. q) Bibl. Lat. Tom. I. p. 638. Lat. med. T. I. p. 910.
r) In fine Lib. X. Hist. Franc.

ris[s]. Nec depofuere ex manibus Capellam fequentia fecula, SARISBERIENSIS[t] enim ad eum prouocat, vt alios fcriptores medii aeui taceamus, breuitatis cauffa non adducendos, quos facile colligere poterit ex indice fcriptorum qui laudarunt Marcianum Capellam, quem praeftantiffimi FABRICII[u] induftriae debemus, Lectoris diligentia. Recteque obferuatum ex Nic. de Clemangis relatione, CASP. BARTHIO[x], hos Marciani libros in fcholis praelectos effe. Sane Ioannem Scotum, Alexandrum Necham et Remigium Antiffiodorenfem in Marcianum commentatos effe, viris doctis[y] obferuatum eft, quod argumento eft, huic fcriptori medii aeui viros eruditos plurimum tribuiffe, verumque effe, quod alio loco BARTHIVS[z] obferuauit: *Tantam his temporibus Capellae fuiffe auctoritatem, vt qui eum teneret, videretur omnium artium arcana noffe.* Hic vero cum praecipuus ad elegantiores et feueriores literas aeuo medio dux fuerit, iudicari inde facile poteft, quam exigua eius temporis fuerit in vtroque difciplinarum genere eruditio. Quamuis enim fcriptor ipfe varia eruditione non careat, et imprimis multa habeat, quibus veterum de artibus liberalibus fententiam licet cognofcere, et fartago tamen loquendi et tractationis obfcuritas inutiles prorfus infelicibus his feculis has Satyras fecerunt, quarum lectio virum pofcit veteris literaturae probe gnarum. Id quod ab horum temporum genio longe abfuit, quae fcriptorem, ad quem intelligendum duce et interprete opus eft, ducem fibi et interpretem in philofophiae et philologiae ftudio elegerunt. Senferunt id viri docti ipfo hoc aeuo, qui de obfcuritate Marciani conquefti funt. Inter quos GANFREDVS CANONICVS *Epiftola ad Petrum de Buxeria*, quam edidit EDMVNDVS MARTENE[a], hoc in eo vitium taxat, fcribens: *Non petimus nos aut lafciuire cum Sidonio, aut vernare cum Hortenfio, aut inuoluere cum Marciano.* In ipfa quoque argumenti tractatione cum operofe faepius Marcianus ineptiat[b], apparet inde, quam malus philofophiae dux is feculis his barbaris datus fuerit. Poft Marcianum Capellam lecti funt a philofophiae difcendae cupidis his temporibus praeter verfiones a Victorino confectas, ad quas GERBERTVS[c], fiue Sylvefter II. pontifex Romanus prouocat, Boëthius, Macrobius, Iulius Firmicus Maternus et Chalcidius. Et BOETHII quidem magnam iam feculo VI fuiffe famam *Boëthius.*
et exiftimationem ex CASSIODORO[d] et ENNODIO[e] intelligitur. Id quod minime mirandum eft, quod virum eleganter doctum nemo fua aetate eruditione antecelleret, cumque Graeca pauciffimi legere noffent, ipfius fcripta fufficere viderentur, ex quibus Graecae philo-

s) Apud SVRIVM Nou. 18 et in Act. SS. Benedict. Sec. V. Lib I. n 19. p. 157.
t) Policrat. Lib. II. c. 19. p. 94.
u) Bibl. Lat. T. III. p. 185.
x) Ad Claudian. p 32.
y) FABRIC. loc. cit.
z) Aduerf. Lib. VIII. c. 22.
a) Veter. Monument. Anecdot. T. I. p. 506.
b) Iudicium hoc eft Nicolai Heinfii in Ep. ad I. Fr. Gronouium, Syll. Burmanniano T. III. p. 466.
c) Epift. 130.
d) Lib. I. Ep. 45.
e) Epift. Lib. VII.

ſophiae praecepta hauriri poſſent. Multum autem hanc eius auctoritatem confirmatam fuiſſe inter ſcholaſticae et monaſticae vitae homines oportet, ſi verum eſt, quod TRITHEMIVS [f] tradit: *Boëthium ſancti Benedicti amicitiam habuiſſe, et in monte Caſſino cum Tertullio Placidi monachi patre ſenatore in eius menſa comediſſe.* Illud dubio caret, omnibus Boëthium a ſeculo ſeptimo vsque ad renatas literas fuiſſe praelatum, et primum quaſi auctorem claſſicum in philoſophia fuiſſe. Cuius non contemnendum exemplum eſt, quod ipſe Alfredus Angliae rex, de cuius in literas meritis infra dicemus, librum Boëthii *de conſolatione philoſophiae,* metaphraſi Anglo-Saxonica expreſſerit, quam ſub fine nuperi ſeculi [g] publici tandem iuris fecit RAWLINSONVS. Ab hoc enim purpurato metaphraſte non potuit non Boëthius his temporibus magnopere commendari. Certatim itaque ad Boëthium prouocarunt, eumque laudauerunt medii aeui ſcriptores, in fine paginae, ne Lectorem moremur, nominandi [h]. Multum vero auxit Boëthii auctoritatem his ſeculis, quod de muſica arte ſcripſerit. Haec enim cum et artibus liberalibus adnumeraretur, et Gregorii M. cura eximium in Eccleſia locum teneret, ſtudioſe colebatur, librique huc pertinentes diligenter legebantur. Tertium, qui inter claſſicos medii aeui auctores

Caſſiodorus. numerandus eſt, nominauimus MAGNVM AVRELIVM CASSIODORVM, ſenatorem Romanum ſeculi ſexti. Is cum *de ſeptem diſciplinis* librum ediſiſſet, et pro temporum ſuorum captu de grammatica, rhetorica, logica, arithmetica, muſica, geometria et aſtronomia egiſſet [i], quibus diſciplinis olim praecipua Encyclopaediae pars abſoluebatur, auide a viris doctis his temporibus lectus et commendatus

Macrobius. eſt, vt exemplo PAVLI DIACONI [k], PETRI BLESENSIS [l] aliorumque conſtat. Quartus MACROBIVS fuit, de cuius *Somnio Scipionis* et libris ſeptem *Saturnalium conuiuiorum* ſuo loco *Tomo ſecundo* quaedam attulimus, notauimusque veteris philoſophiae opiniones eum haud infeliciter expreſſiſſe. Fecit ſcriptoris eruditio et perſpicuitas, vt illis, qui paulo melius ſapiebant, Macrobius magnopere probaretur. Cuius ſpecimina multa in hiſtoria medii aeui literaria occurrunt. De geometricis enim nonnullis in Macrobium commentatum eſſe, Elbodum Epiſcopum Wimburgenſem peculiari *epiſtola ad Gerbertum* teſtis eſt continuator BEDAE [m] *de geſtis Anglorum.* Saepe numero etiam

f) De S. E. c. CCI. p. 55.

g) Oxon. 1698. conf. FABRIC. Bibl. Lat. T. I. p. 644. T. III. p. 209.

h) THEODVLFVS Lib. IV. carm. p. 221. ed. Sirmondi PAVL WARNEFRIED Lib. VII. Eutropii continuati IO. ERIG. SCOTVS Praef. in Libros de Conſol. phil. apud FABRIC. Bibl. Lat. pag. 638. Odo ſiue Odoardus Aurelianenſis apud PAGI Crit. Antibar. ad a. 1093. n 3 T. IV. p. 313. IO. SARISBER. Policrat. Lib. III. c. 9. Lib. VII. c. 15. p. 463. Metalog. p. 165. Commentati quoque in eum ſunt Beda, Thomas Aquinas, vel, vt alii volunt, Thomas Anglicus, Gilbertus Porretanus vel Eadmundus, Albanus, Nicolaus Triuetus, et Robertus Groshead, conf. FABRIC l. c. T. III. p. 211.

i) Conf. FABRIC. Bibl. Lat. T. I. p. 651. T. III. p. 218. Extat liber inter eius opera Rothomagi 1676. edita Tomo II. et ſeorſim Paris 1540. 4. 1580. 8.

k) Lib. VIII. Hiſt. Rom.

l) Epiſt. 101.

m) Lib. II. c. 14. apud LAVNOIVM de ſcholis celebr. c. XXI. p. 81.

etiam ad Macrobium prouocat HONORIVS AVGVSTODVNENSIS in libris *de philosophia mundi* [n]. Maxime vero IO. SARISBERIENSIS [o] Macrobium commendat, eo quod sit *conspicuus in sententiis, in verbis floridus, et tanta morum venustate redundans, vt in institutione conuiuii et dispensatione Socraticam videatur dulcedinem propinare.* Addi his potest P. PITHOEI et VSSERII coniectura, *Excerpta de differentiis et societatibus Graeci et Latini verbi*, quae ex Macrobio deflorata recentioribus eius editionibus solent adiici, medii aeui laborem suppeditare, et IO. ERIGENAE SCOTO, tribuenda esse. Alia testimonia, quibus comprobari potest, Macrobium viris doctis medii aeui valde placuisse, ne nimii simus, praeterimus. Macrobio iungendus est IVLIVS FIRMICVS MATERNVS, libris octo *de mathesi*, siue *astrologia apotelesmatica*, *deque potestatibus stellarum ex Aegyptiorum et Babyloniorum doctrina* clarus; qui cum seculo sexto iam in ea philosophiae parte, quae de mathematica agit, magni fieret, vt ex SIDONII APOLLINARIS *epistola ad Pontium Leonem* [p], videre est, multos quoque, non obstante doctorum Ecclesiasticorum ira et clamoribus contra philosophiam et mathematicam, lectores reperit. Meminit eius HONORIVS AVGVSTODVNENSIS [q] et post eum inferioris aetatis alii [r]. Tandem adiiciendus his est CHALCIDIVS, cuius *Commentarium in Timaeum Platonis* a philosophis emunctioris naris media aetate lectum fuisse ex IO. SARISBERIENSE [s] et THOMA BRAWARDINO [t] discimus. Ex his vero intelligimus, non defuisse his seculis viros doctos, qui oculos attollere ad profanos scriptores, qui de artibus liberalibus commentati sunt, auderent. Sed quo minus inde philosophiae incrementa emergerent, temporum infelicitas, et ingeniorum paupertas obstitit. Plerique enim ex adductis scriptoribus, quos auctorum classicorum instar eos habuisse probauimus, aut non ex instituto artium et scientiarum philosophicarum praecepta tradidere, sed aliud agendo ea insperserunt; aut commentationes quidem philosophicas scripserunt, sed ex penitiori philosophiae consideratione petitas. Vtrumque genus magnam veteris doctrinae et philosophiae peritiam postulat, qua qui imbuti praeparatique non sunt, frustra ad eorum auctorum lectionem accedent. At haec omnia infelici aeuo deerant, quod nec ingenium satis cultum habebat, nec lectionem in veterum scriptis subactam, nec iudicium in philosophia Graeca exercitatum, adeoque fructum ex hac lectione exiguum poterat reportare. Id quod ea scriptorum medii aeui loca, quibus ad illos prouocant legentibus erit in propatulo.

Firmicus Maternus.

Chalcidius.

§. VI.

n) Conf. FABRIC. Bibl. Lat. T. III. p. 145.
o) Policrat. Lib. VIII. c. 10. p. 567.
p) Praefixa carm. XXII.
q) De Philosophia Mundi Lib. II. c. 5.
r) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. T. III. p. 97.
s) Metalog. L. IV. c. 9. p. 890.
t) In caussa Dei contra Pelagium.

§. VI. Praeter profanos illos, vel vt hoc tempore vocari consueuerunt, seculares scriptores, ecclesiasticus quoque magni nominis auctor silentio inter eos praetereundus haud est, qui ducis instar in philosophia hac aetate electi sunt. Fuit is sanctus AVGVSTINVS, cuius magna semper in Ecclesia tum ob eruditionem tum ob pietatem fuit existimatio, lectioque scriptorum eius eo gratior hisce seculis quo acutius disputauisse, et scholasticam scribendi methodum seruauisse videbatur. Id quod nonnullos ex recentioribus permouit, vt doctissimum praesulem inter anteambulones scholasticorum eorumque philosophiae atque theologiae referrent [a]; iure an iniuria? alio loco dispiciendum est. Is quam peritus fuerit in arte Dialectica, quamque acute more Academicorum disputauerit, adeo, vt contra Ambrosium differens eum coëgerit ad preces confugere, ne sophismatis eius caperetur [b], *antecedente Capite* accurate exposuimus. Cum itaque hanc eius dialecticam eruditionem nossent, qui his seculis vixerunt, isque ob reliqua quoque, quae conscripsit, opera in Ecclesia esset commendatissimus [c], liberque sub eius nomine ferretur, qui Dialecticae praecepta exhibebat, aliusque Augustini nomen praefixum haberet, quo categoriae explicantur, hi libelli hermathenae instar philosophantibus commendati et publicis lectionibus in scholis explicati sunt, ita vt praestantior inter libros philosophicos auctor haberetur nemo. Eius rei documenta plurima in sequentibus occurrent, vnde ea hoc loco breuitatis caussa non tangimus, sed id vnum modo obseruamus, in publicis philosophiae lectionibus fundamentum hanc Dialecticam posuisse Remigium et Odonem Cluniacensem, vt ex huius vita constat [d]. Nec alius mos fuit seculorum reliquorum, quamdiu contemta et abiecta iacebat Aristotelis Dialectica [e]. Quo e puluere et squalore caput extollente, Augustini Dialecticae auctoritas diminui, et ex scholis illa proscribi coepit. Deceptos autem esse philosophiae studiosos seculis his mediis, dum Augustini auctoritate, famaque permoti hunc libellum ad discenda rationalis philosophiae praecepta adhibuerunt, ratos ita magni in Ecclesia viri se opera ad hoc sapientiae genus duci, ex iis manifestum est, quae *superiori Capite* de hac Dialectica Augustino tributa differuimus. Ibi enim monuimus, praestantissimos operum Augustini editores monachos Benedictinos ex congregatione S. Mauri in Gallia non sine iudicii sagacitate et artis criticae calculo hunc libellum ex serie scriptorum Augustini eiecisse, eo quod Dialectica, quam Augustinus scripsit, ipso teste, Pythagoricis et Platonicis principiis superstructa fuerit, haec vero Stoicam Dialecticam exhibeat: in libro quoque de *Categoriis* antipodes afferantur, quos alibi [f] AVGVSTINVS negat. Vnde suspicatus est editor FORTVNATIANI

Augustinus.

a) BARBEYRAC. de Phil. mor. patrum praef. p. 39. aliique plures.
b) Serm. 92.
c) Vid. EGINHARDVS in Vita Caroli M. c. 24.
d) Vid. LAVNOIVS de Scholis cel. c. LIX. art. 1. p. 178
e) Conf. IDEM de fort. Arist. c. V. p. 197.
f) De C. D. Lib. XVI. c. 9.

TIANI *rhetoricorum*, PETRVS NANNIVS [g] Dialecticam hanc Augustini ad Fortunatianum referendam esse, eo quod vtrumque et verbis et sententiis conuenire videat [h]. Quicunque vero huius Dialecticae auctor fuit, illud dubio caret deceptos fuisse, qui libello, spinosam Stoicorum Dialecticam satis ieiune propinanti ob Augustini nomen famamque tantam auctoritatem detulere, vt maior vix possit. Cuius vt exemplum Lector habeat, en ex prologo quaedam, quem ad Carolum Magnum libello praefixit ALCVINVS et ex msc. edidere Benedictini.

Continet iste decem naturae verba libellus,
Quae iam verba tenent rerum ratione stupenda,
Omne quod in nostrum poterit decurrere sensum.
Qui leget, ingenium veterum mirabile laudet,
Atque suum studeat tali exercere labore,
Exornans titulis vitae data tempora honestis.
Hunc Augustino placuit transferre magistro
De veterum gazis Graecorum claue Latina,
Quem tibi rex magnus, Sophiae sectator, amator,
Munere qui tali gaudes, modo mitto legendum.

§. VII. Ex his quae de fontibus, auctoribusque classicis [*], quibus in addiscenda philosophia vsi sunt medii aeui viri docti, differuimus, sole meridiano clarius patere existimamus, quam curta supellex fuerit hac aetate philosophantibus, et quod impossibile fere fuerit, vt magni philosophi surgerent. Seculo itaque septimo, de quo dicere coepimus, non inuenimus, quem magnopere commendemus, licet non dubitemus, quin his quoque temporibus ingenia fuerint, quae si in aliam aetatem incidissent, haud obscurum in philosophia nomen fuissent consecuta. Inter ea ISIDORVM HISPALENSEM non immerito numerandum putamus, fratrem Fulgentii et Leandri, summis in Ecclesia honoribus functorum, qui et ipse archiepiscopalem dignitatem Hispali post fratris obitum A. C. DXCV suscepit, et A. C. DCXXXVI obiit. De cuius historia vitae scriptorumque atque muneris post SIGEBERTVM GEMBLACENSEM [i], HONORIVM AVGVSTODVNENSEM [k], ILDEFONSVM [l], ANONYMVM MELLICENSEM [m], TRITHEMIVM

Seculi VII philosophi.

Isidorus Hispalensis.

g) In Praefatione.
h) Scribit inter alia: „Hic dum vtriusque „rhetoricam confero, video illis plerumque et „verbis et sententiis conuenire. Procedo ad „Dialecticam vtriusque, nihil omnino varietatis deprehendo. Miror, qui acciderit, vt „quae vel Fortunatiani ad Augustinum, vel „quae Augustini ad Fortunatianum transferint, „nisi fortasse alter alterius praeceptor fuerit, et „magistri traditiones, vt fieri solet, suis libris „impresserit.“ Monentque editores Benedictini, eum librum sub Curii Fortunatiani nomine prodiisse Bas. 1558. Vid. T. I. Opp. Aug. p. 614.
*) Plerosque auctores aeuo medio in scholis praelegi solitos enarrat EBERHARDVS Bethuniensis Sec. XII scriptor, in Graecismo, apud LEYSERVM in Histor. Poëtarum medii aeui p. 825.
i) De S. E. c. 55.
k) Lib. III. c. 40.
l) c. 9.
m) c. 26.

HEMIVM [n] recentiores historiae literariae scriptorum ecclesiasticorum auctores tantum non omnes [o] consulendi sunt. Quantus ille vir fuerit, ex elogio disci potest, quo eum mactauit concilium Toletanum VIII, A. C. DCXXXVI habitum, vbi audit *nostri seculi egregius doctor, Ecclesiae catholicae nouissimum decus, praecedentibus aetate postremus, doctrinae comparatione non infimus, et quod maius est, in seculorum fine doctissimus, atque cum reuerentia nominandus Isidorus.* Alia ILDEFONSI [p], BRAVLII [q], TRITHEMII [r] aliorumque medii aeui scriptorum [s] testimonia, et recentiorum quoque elogia [t] tacemus. Certe virum fuisse non sacrae modo sed et profanae literaturae peritissimum, eius scripta a laudatis viris enarrata, passimque a scriptoribus historiae literariae ecclesiasticae enumerata ostendunt. In quibus licet consarcinatorem egerit veterum, centonisque instar ex illorum scriptis sua consuerit, iudicium tamen in seligendis optimis probauit, cumque multa excerpserit ex libris, quibus hodie caremus, non inutilem praestitisse operam sequentibus seculis censendus est. Quae ratio permouit magnum SCALIGERVM [u], vt Isidori libros valde commendaret. Inter eos *opus* potissimum *etymologicum*, siue *originum libri XX, praemissis tribus ad Braulionem episcopum Caesaraugustanum epistolis, huiusque duabus Braulionis ad Isidorum*, locum aliquem Hispalensi episcopo facit in historia philosophica medii aeui. Non enim solas etymologias sectatur, aridoque calamo ieiunum argumentum prosequitur, sed per omne fere eruditionis genus diffusus plaeraque scitu digna et multa egregia alibique vix reperiunda affert. Inter haec autem multa sunt, quae ad philosophiam et mathematicas artes spectant. Agit enim *libro secundo* de dialectica, *tertio* de quatuor disciplinis mathematicis, *quarto* de medicina, *vndecimo* de homine et portentis, *duodecimo* de animalibus, *decimo tertio* de mundo et partibus, *decimo quarto* de terra et partibus, *decimo sexto* de lapidibus et metallis. Librum quoque *de natura rerum seu mundo* edidit, quo cosmographiam quandam exhibet [x], vel ideo commendandam, quod multa fragmenta Nigidii, Varronis, Suetonii Tranquilli aliorumque exhibeat dudum deperdita. Ex his vero tum de ipsa Isidori philosophia, tum de meritis eius in eandem iudicandum est. Priorem ex collectaneis veterum magis constitisse, quam systema aliquod cohaerens exposuisse ex dictis intelligitur, adeoque magnum inter philosophos locum, quem forte non admodum affectabat, non

n) De S. E. c. 232.

o) Ad annum 595. add. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. IV. p. 539. VOSSIVS de Hist. Lat. p. 263. NIC. ANTON. Bibl. Hispan. vet. T. I. p. 251. seqq.

p) De vir. illustr. c. 9

q) Praef. ad libros Isidori, quam quoque exhibet OVDINVS de S. E. T. I. p. 1583.

r) De S. E. c. 232.

s) Supra not i) seqq.

t) Vid. TH. POPE-BLOVNT Cens. celebr. auct. p. 334.

u) Scaligerana prima p. m 95.

x) In eo „tam de ecclesiasticorum doctorum, „quam etiam de philosophorum indagine obscu-„ra quaedam de elementis absoluisse,“ ait BRAVLIO in Praef.

non occupat [y]. Haec vero non exigua fuisse, ob plurima veterum philosophorum, qui inter Latinos scripserunt, fragmenta et excerpta, conseruata omnino fatendum est. Quamuis enim non vbique iudicium probauerit, suaque non ex suis horreis, sed ex aliorum penu hauserit, eandem tamen philosophiae eiusque historiae praestitit operam, quam in Diogene Laërtio, Suida, Stobaeo, aliisque collectaneorum philosophicorum scriptoribus merito laudamus [z]. Id quod eo magis inter eius merita referendum est, quo magis secula haec meliora non habebant, nec egebant, magnaque erat veterum scriptorum penuria. Durius itaque cum Isidoro agunt, neq; aeui illius, quo vixit conditionem satis recordantur, qui centonum consarcinatorem fartoremque semipriscum nominando plagii et ineptae compilationis reum agunt [a]. Quem si non habuissent seculorum sequentium scriptores, in multis grauius coecutiissent, nec depromere potuissent ea, quibus scripta sua tanquam gemmis exornant, quod fecisse Rabanum Maurum obseruauit GVIL. MALMESBVRIENSIS, inuito licet GVIL. CAVEO [b]. Qui si cogitasset, hunc omnium fere medii aeui scriptorum morem fuisse, vt praecedentes scriptores excerperent, et ex his sua compilarent, intellexisset, nihil Rabani eruditioni, qualis Seculo IX fuit, derogare, quod Isidorum exscripserit.

§. VIII. Fuit haec philosophiae seculo post natum redemtorem septimo facies, quae tantum abest, vt sequente octauo, (quo periisse in oriente quoque et literas et philosophiam *praecedente capite* probauimus) comtior et ornatior prodierit, vt potius deformem, quam iam seculo septimo acceperat, vultum detestabili barbarie et ignorantia pudenda magis augeret. Quanta seculi huius in omni eruditionis genere, tam seculari, quam ecclesiastico, corruptio atque tenebrarum densissimarum velum ingenia obumbrauerit, dicere hoc loco non licet, et ab iis expositum est, qui annales ecclesiasticos et literarios condiderunt [c]. Vno id exemplo confici potest, quanta tunc inter eos, qui eruditi habebantur, inscitia regnauerit, nempe concilii Toletani canone VIII, qui prohibuit ordinare clericum, psalterium, et cantiones solennes baptismique ceremonias ignorantem. Tales cum admoueri vetet synodus seculo VII habita, quales credas inter viros ecclesiasticos repertos fuisse, seculo VIII, in dies augescente barbarie? Haec cum ad eruditionem ecclesiasticam tam splendidum concilium sufficere iudicauerit, quis quaeso locus philosophiae esse potuit, cum legere et psallere in eruditionis parte haberetur? Mirandum itaque non est, loco literarum et philosophiae, canendi artificium ecclesiasticum hoc seculo obtinuisse, eumque pro insigni philosopho viroque eruditissimo reputatum fuisse, qui optime omnium

Facies philosophiae Sec. VIII.

y) Inde BALTH. BONIFACIO Ludicr. Histor. Lib. XV. c. 5. audit non tam doctrina, quam vita philosophus.

z) BEAT. RHENAN. ad Tertull. de poenit. p. 417.

a) I. DOVSA ad Sallust. p. 18. conf. IAC. THOMAS. de plagio lit. n. 474. seqq.

b) Hist. Liter. Scr. Eccl. p. 456.

c) Conf. BALVZIVS not. ad Reginon. Prumiensem p. 540

cantasset. Quod ne sine teste dixisse videamur, ecce miram litem, quam in vita Caroli M. narrat monachus Engolismensis [d]: *Ecce orta est contentio per dies festos Paschae inter cantores Romanorum et Gallorum. Dicebant Galli melius se cantare et pulchrius, quam Romani. Dicebant se Romani doctissime cantilenas ecclesiasticas proferre, sicut docti fuerant a S. Gregorio papa, Gallos corrupte, cantare, et cantilenam sanam destruendo lacerare, quae contentio ante dominum regem Carolum peruenit. Galli vero propter securitatem domini regis Caroli valde exprobrabant cantoribus Romanis. Romani propter auctoritatem magnae doctrinae eos stultos, rusticos et indoctos, velut bruta animalia affirmabant, et doctrinam sancti Gregorii praeferebant rusticitati eorum.* Non afferemus reliqua, quibus narrat, quomodo Gallorum cantum ad normam Gregoriani cantus reformauerit imperator, ne taedio Lectorem afficiamus, legi haec apud ipsum biographum possunt, vel apud LAVNOIVM, qui non immerito hoc exemplum esse ait, *literarum studia, quae priscis Ecclesiae temporibus viguerant in Gallia, et praestantissimos cultores habuerant, paulatim excidisse.* Non haec vero solius Galliae hoc seculo labes fuit, sed per omnis occidentis regiones malum hoc inualuit. Nec dubitamus affirmare, ipsam, quam in constituendo cantu ecclesiastico [e] posuit diligentiam Gregorius M. multum ad hanc barbariem contulisse. Dum enim viros ecclesiasticos in eo totos occupat, dum potissimum in eo studium ponit, dum aliis praefert, literarum et philosophiae totus fere orbis Occidentalis obliuiscitur: et quo magis ignorantiam alit et otia fouet psallendi studium, eo magis decrescunt feueriores scientiae. Neque hoc solum malum fuit, sed qui philosophiae studio se exercuisse videri volebant, musicam hanc ecclesiasticam excolebant, tempusque scribendis de arte cantandi psallendique libris [f] terebant, eo quod musica partem philosophici cursus constitueret. Quod hoc quidem loco digito tantum attigisse sufficit, cum ad ecclesiasticam historiam pertineat, et a viris doctis abunde sit enarratum, in hac tamen historiae philosophicae medii aeui parte inter impedimenta philosophiae omnino attentionem meretur.

Monasteria maxime Ord. S. Benedicti asyla philosophiae, sed misera.

§. IX. Magnis itaque tenebris hoc seculo occupata sunt plerorumque, qui docti haberi volebant, ingenia, vixque remedium aliquod barbariei inuentum est, quod, licet satis imbecille et inefficax, monasteria exhibere videbantur. In quae cum illi recipiendi essent, qui praeter musicam Ecclesiasticam et computum Ecclesiasticum, pauca quaedam artium liberalium elementa hausissent, factum inde est, vt in illis iuuenes ad ea praepararentur, sicque aliquod literarum asylum in his locis sacris reperiretur.

d) Integrum locum affert LAVNOIVS de scholis celebr. cap. I. p. 3.

e) Scriptores huc pertinentes recenset FABRICIVS Bibliograph. antiq. c. XI. p. 368. seqq.

f) Elenchum scriptorum medii aeui Latinorum de musica cantuque Ecclesiastico exhibet FABRICIVS Biblioth. Lat. med. Tom. I. p. 644. seqq.

tur. Solet haec gloria ad monachorum Occidentalium parentem S. Benedictum referri [g], qui cum familiae suae hominibus commendaret in praescripta regula, vt qui initiari sacro ordine vellent, prius docerentur, occasionem huius ordinis ascetis dedit scholas eas in monasteriis suis erigendi, in quas Musae hoc aeuo proscriptae et profugae tanquam in latibulum quoddam secesserunt. Sunt tamen nonnulla, haud leuis momenti, quae viri eruditi [h] contra receptam hanc opinionem vrgent, contendentes, nihil ipsum ordinis patriarcham ad literarum culturam sua regula contulisse. Monent enim, ipsum Benedictum a literis auerso plane fuisse animo, easque contemsisse. Ita enim ex Gregorii papae *dialogo secundo* ANTONINVS, *summae historialis* [i] scriptor: *Benedictus nobiliore genere ex prouincia Nursiae ortus Romae liberalibus literarum studiis traditus a parentibus fuerat. Sed cum in eis multos ire per abrupta vitiorum cerneret, eum quem quasi in ingressu mundi posuerat pedem retraxit: ne si quid de eius scientia attingeret, ipse quoque postmodum in immane praecipitium totus iret. Despectis itaque literarum studiis, relicta domo rebusque paternis, soli Deo placere desiderans, sanctae conuersationis habitum quaesiuit. Recessit itaque scienter nescius et sapienter indoctus.* Nec his obstant, quae passim vitae eius scriptores memorant, Romanos nobiles filios suos sancto praeceptori erudiendos commendasse, sicque Equitium Maurum, Tertullium vero Patricium Placidum ei tradidisse: haec enim non de institutione literaria, sed ascetica et monastica, quae ad vitae sanctimoniam euitandaque seculi vitia comparata esse debebat, referenda sunt. Ipse quoque, Maurus, Benedictinorum in Gallia monachorum conditor, si vera sunt, quae in vita eius dicuntur, quae nonnullis suspecta est [k], aliam Francicae iuuentutis institutionem non respexisse videtur. Ipsa porro S. Benedicti regula hanc virorum doctorum sententiam confirmare videtur, quae de studiis vel secularibus vel sacris excolendis habet nihil, et lectionem atque meditationem tantum asceticam iniungit, opus manuum quotidianum autem suis acriter commendat, quod luculento argumento est, Benedictum veterum ascetarum instituta imitatum de literis inter suos excolendis nihil cogitasse, quod et alios quoque ordines sacros qui tum inclarescebant, non fecisse ex eorum regulis a LVCA HOLSTENIO editis [l] manifestum est. Vnus Cassiodorus *Institutiones* suas *diuinas humanasque* siue *Lectiones* pro monachis suis Viuariensibus condidit, vt manuductionem haberent ad diuina humanaque studia. Qui licet eodem cum Benedicto tempore vixerit, probari tamen non potest, hoc Cassiodori institutum ad Benedicti familiam transiisse, immo

 histo-

g) Vid. CONRING. Antiqq. Acad. Diss. III. p. 62.

h) Vid. IDEM Supplem. XXX. p. 272. seqq.

i) Tit. XV. c. 13.

k) Conf. BAILLET. Vit. nou. SS. BASNAGE Hist. Eccles. Lib. XXI. c. 4. T. IV. p. 1621. seqq. quibus respondet RVINART. peculiari Apologia pro missione S. Mauri in Galliam, Paris 1702. 8. lingua Gallica edita.

l) In Codice regularum Romae 1661. edito.

historiae fidei consentaneum est, monasticam Benedicti simplicitatem tandem literarum studium a Cassiodoro commendatum et promotum suppressisse. Alia, quae viri eruditi hac de re afferunt, copiose non repetemus, legenda apud elegantissimae doctrinae virum GABRIELEM NAVDAEVM m), qui prolixe ad obiecta exempla eruditorum ex Benedicti coetu virorum veterum et primorum respondit, quae allegari solent, vt probetur, literarum studia in hoc ordine a prima institutione viguisse. Is enim illustres illos viros Benedictinos fuisse cum multis aliis pernegat. Nos hanc controuersiam neque excutiemus, neque dirimemus, cum habeat haec ipsa familia, sine contradictione a seculo nono ad nostra tempora de literis omnium meritissima, viros doctissimos, qui pro gentis suae gloria literaria decertare possint, et ex parte quoque decertarunt. Illud vero dubiis eximendum putamus, monasteriorum quorundam praesidio ingruentem barbariem euasisse seculo octauo, quicquid literarum et philosophiae cognitione tinctum quodammodo fuit: quod tamen si cum prioribus temporibus comparaueris, stellarum instar nebulosarum fuit, quae coecam noctem spissasque tenebras collustrare lumine non possunt suo. Id qua ratione hoc seculo factum sit, iam porro enarrabimus.

Hibernia et Anglia asyla philosophiae.

§. X. Nempe vbique regnabat inscitia, triumphabat cum Barbarorum armis barbaries, quam in Italiam Longobardi, in Hispaniam et Galliam Saraceni etc. inuexerant *. Sola Britannia, literarum cultu felix insula exules Musas patentibus vlnis amplexa profugam cum reliquis literis philosophiam cultu squaloreque deformem vixque dignoscendam recepit et in amplexus admisit suos. Id imprimis et iure quodam suo ad Hiberniam pertinet, quo hoc seculo Angli literarum addiscendarum caussa adhuc proficisci solebant. Qua de re ita GVIL. CAMBDENVS: *Anglo-Saxones nostri illa aetate in Hiberniam tanquam ad bonarum literarum mercaturam, vndique confluxerunt. Vnde de viris sanctis in nostris scriptoribus legitur: amandatus est ad disciplinam in Hiberniam.* Recte id probat auctoritate biographi veteris *Sulgeri*, qui in hac eius vita:

Qui postquam nablam primo tener edidit infans
Perlustrat scholas studio florente Britannas
At crescente simul ardore et tempore multo
Exemplo patrum commotus amore legendi
Iuit ad Hibernos Sophia mirabile claros.

Ex quibus verbis acute, nisi fallimur, colligit HERM. CONRINGIVS n) illa tempestate Britanniae quidem suas fuisse scholas, sed aptas magis

m) In Coniect. caussae Kempens. p. 155.

* Prolixe de hac barbarie inter Galliae incolas obtinente disserunt eruditissimi literariae historiae inter Gallos scriptores, initio Tom IV.

n) Antiquitat. Academ. Supplement. XXXI. p. 180.

magis primae aetati, in Hibernia autem doceri philosophiam solere. Et ex hac insula in Britanniam philosophiam commigrauisse, testis est Ericus Antissiodorensis [o], ad Carolum Caluum scribens; *quid Hiberniam memorem, contemto pelagi discrimine, pene totam cum grege philosophorum ad littora nostra migrantem?* Nec exemplis huius rei destituimur. Ioannem enim Scotum, ex plerorumque mente Hibernum ex ea insula philosophiam in Angliam deportauisse, in sequentibus dicemus. Sanctitatis quoque inter Britannos laude celebres viros Egbertum, Wicbertum et Wilgisium, eorumque exemplo excitatum Willibrordum in Hiberniam soluisse disciplinae literariae et scholasticae eruditionis caussa, affirmat Alcvinvs [p]. Ex hoc itaque equo Troiano egressi cum in Angliam rediissent viri literarum et philosophiae studiosi, Anglia quoque viris doctis repleta est. Quos cum nonnulli peregrini iuuarent, factum est, vt paucae illae philosophiae reliquiae, quas barbaries nondum extinxerat, vires paulisper resumere, et reflorescere inciperent. Inter quos memorari meretur THEODORVS CILIX, domo Tarsensis, monachus, qui post medium seculum VII archiepiscopus Cantuariensis a Vigiliano pontifice Romano constitutus, cum in Angliam venisset, id sibi datum credidit, vt Ecclesiae Anglicanae faciem pulchriorem faceret, nitorique restitueret suo. Is diu in componenda Ecclesia Anglicana ad eam imaginem, quam Romae pictam acceperat, laborauit, qua de re adeundi sunt annalium Britannicorum conditores, et in his maxime Henricvs Spelmannvs [q], reliquique, qui de scriptoribus ecclesiasticis egerunt auctores [r]. Hac emendatione perfecta, cum pro temporis ratione seculari eruditione homo Graecus, et in patria literarum ferace institutus literis non careret, ad barbariem pellendam reuocandasque literas animum adiecit. Quod iam diu meditatus Bibliothecam copiosam tam Graecis quam Latinis libris instructam secum in Angliam adduxit; cumque ipse in arte metrica, astronomia et arithmetica siue computo ecclesiastico, et musica ecclesiastica haud contemnendos profectus fecisset, alios quoque in his literis erudiuit, teste Beda [s], qui similia de eius successore Berechtwaldo memorat, alioque loco Tobiam quoque episcopum Rhofensem eius discipulum nominat, secularem eruditionem a Theodoro edoctum. Alia Bedae loca diligenter à Conringio [t] collecta, breuitatis caussa praetermittimus. Laudabile fuisse hoc Anglorum studium omnino fatendum est, praestititque paucas quasdam stellulas Cimmeriam istam literarum noctem distinxisse, quam tenebris cuncta fuisse obumbrata. At, quae istorum temporum fuit infelicitas, parum istorum virorum in monasteriorum scholis vigili studio in literas incumbentium diligentia in pellenda promouit barbarie, et tantopere malum illud, quod totam Ecclesiam inuaserat, inualuit, vt Beda,

Theodorus Cilix.

o) In vita S. Germani.
p) In vita Willibrordi.
q) Ad. A. C. 668. T. I. concil. Angl. p. 152.
r) Cave pag. 387. Ovdinvs T. I. p. 1655.
s) Hist. Anglic. Lib. IV. cap. 1. 2.
t) Loc. cit. pag. 285.

BEDA[w], qui ex praecipuis se pesti ingruenti obiecit, *Lectorem rem lacrymis dignam contemplari* iubeat, *quantum Ecclesiae status in peiora quotidie, vel ut mitius dicat, ad infirmiora gerenda deuoluatur.* Id imprimis ad philosophiam referendum esse, nec in ea aliquid, quod hoc nomine vere dignum sit praestitisse eos, qui reformatores emendatoresque barbariei videbantur, Bedae exemplo constat. Nec diu in Britannia haec felicitas durauit. Cum enim paulo post crudelibus Danorum aliorumque populorum Septentrionalium depraedationibus et vastationibus cuncta iterum barbarie mergerentur, per aliquot secula honos literarum in hac gente redire non potuit, et licet subinde vires eruditio et philosophia resumere tentaret, quod imprimis curante Aelfrido rege aliquandiu factum, vt infra dicemus; sub Normannicae tamen familiae regibus emergere demum potuit, id quod seculo XI contigisse, ex Guilielmi conquestoris aetate intelligitur. Testem damus GVILIELMVM MALMESBVRIENSEM celebrem huius gentis historicum, scribentem[x]: *Literarum et religionis studia obsoleuerant, non paucis ante aduentum Normannorum annis. Clerici literatura tumultuaria contenti vix sacramentorum verba balbutiebant: stupore et miraculo erat ceteris, qui grammaticam nosset.* Continuator autem *Historiae* BEDAE[y], *cum eo*, ait, *sepultam esse pene omnem gestorum notitiam ad nostra tempora. Adeo nullum Anglorum studiorum eius aemulum, nullum gloriarum sequacem fuisse, qui omissae monetae lineam persequeretur. Paucos, quos aequus amauerit Iesus, quamuis literis non ignobiliter informatos tota vita ingratum consumpsisse silentium. Alios vix primis labris illas gustantes ignauum consouisse otium. Ita cum pigro semper succederet pigrior, multo tempore studiorum in tota insula tepuisse feruorem.* Sed haec ad sequentia pertinent secula, quae tamen in octauo, iam coeperunt. In quo cum nonnulla comtiora emicuerint ingenia, quae vmbram quandam studiorum philosophicorum seruauerunt, ea iam nobis enarranda sunt.

Aldhelmus. §. XI. Floruit exspirante seculo septimo et exoriente octauo ALDHELMVS, quem scriptores Adelmum quoque, Adelinum, Althelmum vocant[z]: is Anglus, ex regia Isae Visi-Saxonum familia oriundus fuit. Qui cum Theodorum Cantuariensem, Adrianum et Maildulphum domi praeceptores habuisset, iuuenis adhuc Galliam et Italiam peragrauit, tantoque ardore et industria in literas incubuit, vt a nemine sui temporis facile vinceretur. Redux primo monachus deinde abbas Bladunensis factus est, cui monasterio a praeceptore Maildulpho, nomen Maildulphsburgum, fecit, ex quo hodiernum Malmsburiense factum est. Tandem Schirburnensis Ecclesiae antistes factus anno

DCCIX

w) Exposit. allegor. in Samuel. L. IV. cap. 2

x) Lib. III. conf. MATTH. WESTMONASTER. Chron. ad ann. 839.

y) Lib. I. c. 8.

z) PITSEVS de Script. Britann. p. 116.

DCCIX obiit. Huius ideo hoc loco mentionem facimus, quod BEDA [a] testatur, *fuisse virum vndecunque doctissimum, et sermone nitidum, et scripturarum tam liberalium quam ecclesiasticarum eruditione mirandum.* Quae eius eruditio philosophiam quoque attigit; scripsit enim *de octo vitiis principalibus*, librumque *de natura insensibilium*; itemque *de arithmetica*, *de astrologia*, *de schematibus*, *de philosophorum disciplinis*; de quibus scriptores historiae literariae Britannicae IO. PITSEVS [b], et IO. BALEVS [c], et qui de scriptoribus ecclesiasticis egerunt [d], videndi sunt.

§. XII. Medio fere seculo octauo inter Anglos emicuit velut inter ignes luna minores BEDA, qui qualem ortum, educationem et fortunam habuerit, ipse ad calcem *Historiae Anglorum* [e] recitat, ex quo omnes fere, qui historiam literariam scriptorum ecclesiasticorum tetigerunt, sua hauserunt, qui cum in omnium manibus sint, nolumus breuitati consulturi eius vitam repetere, quae ad sacram proprie historiam, annalesque ecclesiasticos [f] pertinet. Scientiarum is elementa hausit ab abbatibus Benedicto, ac deinde Oeolfrido monasterii BB Apostolorum Petri et Pauli, quod est ad Wirimundam siue ostium Wiri amnis, et Ingiruum. Sed et episcopo Hagulstadensi Ioanni, postea ad Eboracensem sedem promoto in disciplinam traditus est, diemque obiit A. C. DCCXXXV. Inter philosophos sui temporis eum numeratum fuisse, ex incondito, quod ei agrestis quidam calamus posuit, epitaphio intelligere licet, *Beda.*

Presbyter hic Beda requiescit carne sepultus.
Dona, Christe, animam in coelis gaudere per aeuum,
Daque ei Sophiae ebriari de fonte, cui iam
Suspirauit ouans intento semper amore.

De quo epitaphio continuator historiae eius ita [g]: *Poteritne vlla excusatione hic pudor extenuari, vt nec in eo monasterio, vbi illo viuente totius literaturae exultabat gymnasium, potuerit inueniri homo, qui memoriam eius formaret, nisi exili et miserabili stilo?* Laudandus vero Beda magnopere, quod non sacris tantum, et profanis scientiis atque philosophia ingenium, quantum infelicia tempora patiebantur, exornauerit, sed in erudienda quoque iuuentute, quae ignorantia valde premebatur, sedulus fuerit, quo effecit, vt docti viri ex eius disciplina prodirent, qui ingruentem inscitiae noctem aliquantisper sua doctrina illustra-

a) Hist. Angl. Lib. IV. c. 19.
b) loco cit. p. 118.
c) Cent. I. p. 84.
d) CAVE p. 389. DVPIN. T. VI. p. 44. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I. p. 142.
e) T. III. Opp. p. 151.
f) Erunt instar omnium MABILLON. Sec. III. Bened. P. I. p. 531. et Acta SS. 27. Maii T. VI. p. 718 seqq.
g) Lib. I. c. 8.

illustrarunt. Quanta diligentia in literas incubuerit, ex catalogo scriptorum eius disci potest, quem contexuerunt CASIMIRVS OVDINVS[h], et IO. ALBERTVS FABRICIVS[i]. Inter ea multa sunt, quae demonstrant, Bedae ingenium philosophicum non defuisse, modo temporis felicitate aetatisque genio meliore fuisset adiutus. Sui sane temporis homines eruditione sua ita in admirationem rapuit, vt in prouerbium abiret, deque eo diceretur, hominem in extremo orbis angulo natum, vniuersum orbem suo ingenio perstrinxisse. Praecipue vero laudandum in eo est, quod cum seculares disciplinas diligenter excoleret, libros philosophorum etiam gentilium legerit, inque iis adeo exercitatus fuerit, vt eo seculo parem vix haberet. Physicam quoque et mathesin non ex riuulis sordidis, sed ex purissimis fontibus, hoc est, ex Graecis et Latinis auctoribus primis hausisse, obseruat IO. BALEVS[k]. Id quod eo magis mirandum, si ad SIMEONIS DVNELMENSIS[l] obseruationem attendatur, *quod in extremo mundi angulo latens nunquam maria transfretauerit ob addiscendam sapientiam, scholasque philosophorum nunquam frequentauerit.* Plura, si locus pateretur, possent addi ex scriptoribus Britannicis, qui in immensum Bedae eruditionem extollunt. Inter quos de eruditione eius philosophica magnifice sentit THOMAS FVLLERVS[m], de eo ita pronuntians: *Seculi sui omnigena eruditione ornatissimus fuit. Incipiat ab eius axiomatibus sophista, ad eius metaphysica progrediatur baccalaureus, ad eius mathematica magister artium; et illum singuli in quauis harum artium ac scientiarum quouis scriptore Christiano illius seculi praestantiorem deprehendent.* Alia de eruditione eius theologica iudicia, quae huc non pertinent, non adiicimus, cum sufficiat venerabilis nomen, ideo illi datum, si fabulas nugatorum[n] reiicimus, quod ex episcoporum sententia scripta eius publice populo praelegerentur. Et haec quidem omnia in laudem Bedae facile concedi possunt, modo ad seculi VIII conditionem referantur, et hoc pacto relatiuo sensu intelligantur, obseruetur que literarum culturam post eius aetatem, vt supra dictum, iterum intercidisse, et ita cariorem fecisse meritorum eius memoriam. Si vero in se Bedae eruditio philosophica aestimanda est, omnino fatendum, ingeniis eum magnis accenseri non posse. Quamuis enim esset diligentissimus, nec a lectionis copia destitutus, caruit tamen iudicandi acumine, sine quo magni philosophi non fiunt, et quam a natura habuit iudicii vim inepto sui temporis praeiudicio, eruditionem in farragine multiiugae lectionis consistere, suffocauit. Cui cum accederet seculi, quo viuebat infelicitas, sensusque philosophiae

h) De S. E. T. I. p. 1672. seqq.

i) Bibl. Lat. med. T. I. p. 496. seqq.

k) loco cit.

l) In Epist. ad Hugon. decanum Eborac.

m) Praef. ad res Angl. apud THOM. POPEBLOVNT cens. celebr. auct. p. 340.

n) Vid. CALVISIVS in Chronol. ad An. 734. DVRANDVS in Rationali diuinorum officiorum c. 40. p. 180. Viuus hoc nomen ob summam, quam tuebatur, auctoritatem et pietatis opinionem accepit, quod satis illas fabellas refutat.

losophiae ineptus, quo sufficiebat, ex aliis scriptoribus consarcinata repetere, nihil reuera, quod momentum habeat, in philosophia praestare potuit. Hinc videas, multum quidem fuisse Bedam in argumento philosophico, parum autem promouisse. Scripsit *Commentarium in Boëthii consolationem philosophiae, libros quatuor de philosophia ; sententias ex operibus Aristotelis et Ciceronis ; de natura rerum, de diuinatione mortis et vitae; de tonitruis, de officiis: Aristotelis axiomata exposita* [o], vt alia taceamus, astronomiam, chronologiam, geographiam, computumque atque musicam ecclesiasticam illustrantia, et ad artes liberales explicandas facientia, quibus demonstrauit, nec voluntatem, nec studium et industriam sibi defuisse, vt magnus philosophus euaderet. Horum vero scriptorum omnium ea est conditio, vt vires eum in tanto conatu defecisse constet. Vt taceamus enim, in plerisque alios eum tantum exprimere, et in libro de *schematis* Cassiodorum, *de numero* Apuleium et Boëthium, *de diuisione temporum* Isidorum diligenter sequi, et in sua eos arua deriuare: confusis omnia notionibus, aeui illius barbariem prodentibus scatent [p]. Verum inter coecos luscum quoque imperasse mirum non est, adeo vt ipse conqueratur [q], se ob librum *de tonitruis* in magiae suspicionem adductum fuisse. Ex quo luculento exemplo foeda illorum temporum ignorantia et superstitio intelligi potest. Ceterum hoc quoque monere ex re nostra est, non omnes Bedae libros genuinos videri viris doctis, et suppositionis suspecta esse *axiomata philosophica, sententiasque excerptas ex Cicerone.* Libellum etiam *de philosophia* a quibusdam GVILIELMO DE CONCHIS, de quo infra inter Scholasticos dicetur, tribui, de quibus scriptis Bedae suspectis videri potest C. OVDINVS [r].

§. XIII. Bedae coaeuus et familiaris fuit ACCA, paulo post Bedam defunctus, monachus et postea episcopus Hagulstadensis, hoc loco ideo memorandus, quod et Bedam ad colendas et propagandas literas excitauerit, et ipse ecclesiastica atque seculari literatura pro aeui illius conditione satis tinctus, bibliothecam sedi suae donauerit, cuius vsu collabenti eruditioni suppetias ferre viri docti possent. Eiusdem fere commatis eo tempore fuit Felix Croylandensis siue Gerwensis, quem secularium literarum cognitione egregium fuisse scriptores [s] memorant. Tum EGBERTVS siue Ecbertus Anglus, regio sanguine natus tandemque ab A. C. DCCXXXII archiepiscopus Eboracensis, huc refe- *Acca.* *Egbertus.*

 rendus

o) Laudati not. h) i).
p) Exiguam Bedae eruditionem philosophicam fuisse obseruauit etiam CONRING. loc. cit. p. 288.
q) In Praef. Libri de Tonitruis.
r) loc. cit. p. 1682. seqq. Est inter haec suspecta scripta Bedae libellus quoque de substantiis. Hunc caue inter libros philosophicos referas, est enim collectio variarum praeceptionum tam clericis quam laicis vtilium, et titulum accepit, quod etiam de substantiis monasteriorum non alienandis agat.

s) CAVE loc. cit. p. 408. VOSSIVS de Histor. Lat. Lib. II. c. 28. p. 279. OVDINVS T. I. p. 1672.

rendus est. Is enim inter viros suae aetatis literatissimos eminuit, cumque elegantiores atque seueriores disciplinas impense amaret, auctoritate sua eorum culturam, quibus poterat viribus adiuuit, eruditorum moecenas optimus promouendisque studiis natus. Hinc de bibliotheca quoque suis prospexit, et ad literarum studia (quibus reliquias philosophiae admixtas fuisse, vno hoc loco semel monemus) adolescentes serio excitauit. Ita enim ALCVINVS *in epistola ad Carolum M.* [t]: *Date mihi exquisitioris eruditionis scholasticae libellos, quales in patria habui, per bonam et deuotissimam magistri mei Egberti archiepiscopi industriam, et si placet, excellentiae vestrae, remittam aliquos ex pueris nostris, qui excipiant quaeque necessaria et reuehant in Franciam flores Britanniae.* Maxime Egbertum memorabilem facit FLACCVS ALCVINVS, vel Albinus, inter praecipua huius seculi ornamenta eaque praesidia numerandus, quibus literarum et philosophiae ruina inter Anglos Gallosque paulisper cohibita est. Is gente Anglus, veroque nomine Alchwinus, et praenomine et cognomine eruditionis testimonium meruisse nonnullis visus est. Flacci enim nomen aut ab imitatione Horatii, aut a Caroli M. gratia, illi simili, qua Flaccum prosecutus est Augustus, ei inditum esse nonnulli contendunt [u]. Alchwini autem, id est veteris vini explicationem ipse hanc dedisse videtur, in *epistola ad Carolum M.* [x]: *Alios vetere antiquarum disciplinarum mero inebriare studeo* [y]. Prodiisse Alcuinum ex Bedae disciplina, testatur MONACHVS SANGALLENSIS, qui *de gestis Caroli regis Francorum et imperatoris libros ad Carolum Crassum duos* composuit [z], is enim *Albinum* vocat *in omni latitudine scripturarum supra ceteros modernorum temporum exercitatum, vtpote discipulum doctissimi Bedae, peritissimi post S. Gregorium tractatoris.* Id quod recentiores plerique sequuntur [a]. Sed obstare temporum rationes dudum viris quibusdam doctissimis obseruatum est. Eo enim tempore, quo Beda vita decessit, quod vel A. C. DCCXXXI, vel quod plerique volunt A. DCCXXXV factum, vix vitalem auram primum hausisse Alcuinus videtur. Hic enim A. C. DCCCIV obiit, ad quod tempus ab emortuali Bedae anno effluxere septuaginta anni, vt fere impossibile sit, Albuini adolescentiam ad Bedae tempora extendi, cum vix natus tunc videatur. Nisi statuamus, Alcuinum octogenario maiorem obiisse, dicamusque puerum prima tantum literarum rudimenta a Beda accepisse. Nec displicet coniectura IOANNIS LAVNOII [b], hunc scriptorem Albinum ex ignorantia confudisse cum illo Albino, cuius Beda meminit in *praefatione historiae Anglorum* his verbis: *Auctor* ante omnes *atque adiutor opusculi huius Albinus*

Flaccus Alcuinus.

t) Apud WILH. MALMESBVR. de gestis pontificum Anglorum Lib. III. p. 269.

u) PAGI ad A. C. 796. n. 22. MABILLON. Sec. IV. Bened. P. I.

x) loc. cit. et apud LAVNOIVM l. c. p. 31.

y) Aliis tamen lingua Anglo-Saxonum Alchwin omnium amicus est, vid. ECKARD. Histor. stud. etymol. p. 39.

z) Apud LAVNOIVM loc. cit. c. 2. p. 15.

a) PAGIVS ad A. 778. CONRING. Antiqq. Acad. Diss. III. p. 75. MABILLON. Sec. IV. Ben. P. I. p. 148. LAVNOIVS l. c.

b) l. c.

binus abbas reuerendissimus, vir per omnia doctissimus extitit. Quae coniectura inde confirmatur, quod cum Bedae mentionem facit Alcuinus, non suum vtique, sed sui temporis nobilissimum magistrum appellat [c]. Illud vero certum est, ex Egberti disciplina Alcuinum profecisse, vt ex verbis supra adductis constat, aliisque eius locis demonstrari potest. Hoc praeceptore non tantum Latinae et Graecae atque Hebraicae linguae notitiam sibi Alcuinus acquisiuit, sed et mathematicas atque philosophicas scientias, supra captum seculi sui, si Anglis credimus, didicit. Sane PITSEVS [d], *eum*, scribit, *fuisse ingenii felicissimi, mitis animi, facundae linguae, mirae modestiae, moderatae grauitatis, maturi iudicii, magnae pietatis, singularis eruditionis, tersi sermonis, stili succincti, simplicis, puri: polite tum versu tum prosa scripsisse: cum Latinarum literarum scientia Graecarum etiam et Hebraicarum cognitionem coniunxisse: has enim linguas et perfecte calluisse, et publice docuisse. Omnes denique scientias mathematicas, philosophicas et theologicas accurate tenuisse, atque etiam docuisse.* His alia addit, iactantiora, quae non exscribimus. IO. BALAEVS [e] autem ad annales Cantabrigienses prouocat, testantes, *quod omnes illic artes liberales post Bedam docuerit, Latine, Graece et Hebraice peritus; et quod tandem Eboraci sub Egberto praelegerit philosophorum sui temporis antesignanus.* Et paulo post addit: *Hunc instructorem prae aliis omnibus Carolum Caesarem habuisse in rhetoricis, dialecticis, mathematicis ac theologicis, qui et simul computandi arte atque siderum cursus varios sub eo didicerit.* Horum auctoritate VOSSIO [f] quoque Alcuinus audit philosophus et mathematicus nobilis. Sed hoc recte intelligendum, et comparate tantum accipiendum, quatenus nempe cum aliis sui seculi hominibus ignauia et ignorantia sepultis conferri potest, alias nimium dixisse laudatores istos omnino fatendum est. Id enim in literaria et philosophica aeui medii historia vniuersali quadam obseruatione probe notandum est, viros doctos, qui tunc eminuerunt, ideo tantum extolli, quamuis mediocri enituerint doctrina, quod inter coecos lusco etiam imperandi occasio fuerit. Non itaque elegantiorum seculorum viri eruditionis laude commendatissimi cum his viris doctis medii aeui comparandi horumque elogia ex istorum laudibus dimetienda sunt, sed id eruditioni eorum pretium statuendum, quod temporum patitur conditio. Idque imprimis de Alcuino notandum, quem primorum seculorum literatissimis viris similem faciunt medii aeui scriptores, quos in extollenda gente sua diligentissimi sequuntur scriptores historiae literariae Britanni. Nos medio tutissime ibimus, nec Alcuinum summorum virorum choro, et primae philosophantium classi inferemus, dabimus vero hanc meritis eius laudem, quod temporum suorum conditionem, qua rarissima auis erat Graece et Hebraice doctum esse, longe superauerit, ingeniumque quod natura acu-

c) Epist. 49. d) loc. cit. e) Cent. I. Script. Angl. p. 110. f) De Hist. Latinis Lib. II. c. 30. p. 289.

tum habebat et elegans, quantum feculi fui indoles permittebat, eximie difciplinis omnibus ornauerit, adeoque inter aetatis fuae homines literatos principe loco numerandus fit, quamuis cogitandum effe moneamus, aeuo eum barbaro vixiffe, eiusque veftigia quam plurima eius eruditionem referre. Maxime vero aeternam fibi meritorum de literis fecit memoriam, quod et eruditionis fuae, et auctoritatis, qua apud Carolum M. florebat praefidiis vfus fit ad reftituendas et amplificandas literas. Cuius primam occafionem habuit, cum in Galliam a Carolo M. euocatus, vt ipfi in Felicis Orgelitani haerefi et canonibus pfeudo-fynodi Nicaenae expugnandis confilio et doctrina adeffet, imperatorem A. C. DCCLXXXI prima vice Parmae conueniffet. Ibi enim tantopere eruditionem, fidem et prudentiam magno principi probauit, vt altera eum vice ad fe inuitaret A. C. DCCXCII, eiusque opera ad reftituendas excitandasque literas vteretur. Quod duplex iter ex ferie vitae Alcuini luculenter demonftrauit MABILLONIVS [g]. Ab eo tempore nihil in imperio Caroli M. accidit, quod vel ftatum ecclefiafticum vel fcholafticum et literarium concernebat, quod non ex Alcuini confilio geftum fit. Nam et fcholae palatinae eum praefecit, et comitem ad Synodum Francofurtanam fibi adfciuit, et patribus eius fynodi maxime commendauit, et eius potiffimum inftigatione et perfuafione complures fcholas in Gallia, Germania et Italia erexit. Inque his aliisque ludis literariis e. g. Fuldenfi, Parifienfi etc. Alcuinum publice docere iuffum effe, fcriptores eius aetatis tradunt [h]. Tandem viribus fenio confumtis cum ab aula et fecularibus negotiis, miffionem diu fruftra expetiiffet, rudi donatus in coenobium fuum S. Martini Turonenfe fecefiit, et, quod reliquum vitae erat, otio literario, iuuenumque, qui ibi magno numero confluxerant, inftitutioni vacauit, fruftra faepius in aulam ab imperatore reuocatus. Qua de re ipfe ad imperatorem fcribit [i]: *Ego Flaccus vefter fecundum exhortationem et bonam voluntatem noftram aliis per tecta fancti Martini fanctarum in olla fcripturarum miniftrare fatago, alios vetere antiquarum difciplinarum mero inebriare ftudeo, alios grammaticae fubtilitatis pomis enutrire incipiam, quosdam ftellarum ordine teu picto cuiuslibet magnae domus culmine illuminare geftio, plurimis factus, vt plurimos ad profectum fanctae Dei Ecclefiae, et ad decorem imperialis regni veftri erudiam, ne fit vana Dei omnipotentis in me gratia, nec veftrae bonitatis largitio inanis.* Quibus ea fubiungit, quae fupra iam adduximus, quibus libros fibi exfcribi petit. Tandem fenex A. C. CMIV obiit. Haud parum autem gloriam famamque eruditionis eius auxere difcipuli, qui ex eius difciplina prodiere, clariffimi poftea magnique in Ecclefia nominis, Rhabanus Maurus, archiepifcopus Moguntinus, Ludgerus Monafterienfis, Haymo Halberftadienfis epifcopus, et innumeri alii. Cumque eruditioni fupra aetatis fuae conditionem eleganti infolitam iunxiffet induftriam, et

g) loc. cit. h) Vid. PAGI loc. cit. MABILLON. loc. cit. i) loc. cit.

et docendo et ſcribendo inter primaria eruditionis fulcra numerari meruit. Scripſit multa, paſſim a viris doctis, qui ſcriptores eccleſiaſticos recenſuerunt [k], indicata, quae pleraque edidit ANDREAS DV CHESNE, ſiue QVERCETANVS [l], cuius tamen editio ex MABILLONII *Analectis* et BALVZII *Miſcellaneis* augeri poteſt, quaeque paſſim extant, recenſet IO. ALB. FABRICIVS [m]. Inter haec ſcripta Alcuini ſunt nonnulla philoſophica, *de virtutibus et vitiis ad Guidonem comitem; de natura et immortalitate animae ad Eulaliam, ſororem virginem; de dialectica, de ſeptem artibus, de muſica et aſtronomia, de differentia aeterni et ſempiterni, immortalis et perpetui ſeculi, aeui et temporis, et quae huius generis ſunt alia.* Non vero propter ſolam eruditionem ſeculo ſuo maiorem laudandus eſt Alcuinus, ſed et propter magnum, quo barbariei ſe obiecit, animum, et propter egregiam, quam in docendo ſcribendoque demonſtrauit prudentiam, modeſtia et perſpicuitate ſtipatam, qua ſacrarum literarum ſtudio philoſophiam et matheſin iungere, er diſcipulos maiori accuratione, quam tum fieri ſolebat, de diſciplinis cogitare et iudicare docuit. Qui ſi in meliora tempora incidiſſet, nec obſtitiſſet optimo viro infelicitas ſeculi ſui, quam nec diligentia eius, nec Caroli M. gratia vincere potuit, dubium non eſt, quin inter primi ordinis ingenia fuiſſet numerandus. Aſt iſtis impedimentis preſſus, fecit non quantum voluit, ſed quantum potuit, dignus tamen cuius grata in hiſtoria philoſophica conſeruetur memoria.

Caroli M. in literas et philoſophiam merita.

§. XIV. Alcuinus CAROLVM MAGNVM imperatorem nobis in mentem reuocat, cuius ille gratia ad reſtaurandas literas et philoſophiam vſus eſt. Qui licet philoſophus non fuerit, omitti tamen eius memoria in hiſtoria philoſophica non poteſt, cum non maius in toto aeuo medio diſciplinae omnes praeſidium habuerint, quam hunc principem. Quem ideo natura dotibus inſtruxiſſe videtur praeſtantiſſimis, vt rei publicae, ſacrae, ciuili et literariae, quae tantum non tota depreſſa iacebat, ſuccurreret; quique ſi aliam habuiſſet educationis rationem, praeceptoresque in adoleſcentia iudicio et eruditione meliores, praeter ea, quae magni nomen illi parauerunt, facinora, maiora edidiſſet, immo maxima. Huic certe principi ea rei ſcholaſticae, literariae atque eccleſiaſticae facies accepta referenda eſt, quae ſequentibus ſeculis barbariem aliquo modo diſpulit, et quicquid fere vsque ad renatas literas memoria dignum obſeruat hiſtoria philoſophica. Vitam eius et res geſtas qui deſcripſerint, noſtri non eſt recenſere, notique qui in hac arena ex medii aeui et recentioribus ſcriptoribus deſudauerunt, quos copioſe quoque enumerauit inde-

k) Praeter eos videndi HENSCHEN Act. SS. 19. Maii T. IV. p. 333. C. LE COINTE Annal. Franc. T. VII. p. 18. FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. I. p. 134. ſeqq.

l) Paris 1612. fol. praefixa eſt eius vita, ſcripta ex traditione Sigulfi diſcipuli eius per Anonymum.

m) loco cit. Quaedam etiam edidere, Cointius, Mabillonius, Pezius.

defeſſa I. A. FABRICII diligentia [n]. Nos hoc loco ad ea tantum reſpicimus, quae pro reſtaurandis literis, pro pellenda barbarie, proque artibus liberalibus, inter quas tunc temporis numerabatur, quicquid philoſophiae ſupererat, ſuſcepit princeps optimus. Magno vero literarum emolumento accidiſſet, ſi in adoleſcentia praeceptores nactus eſſet haud ignauos, qui eum melius, quam pro captu ſeculi et conditione artium in eo vigentium ad literas manu duxiſſent fideli. Teſte autem EGINHARDO [o] in *diſcenda tantum grammatica Petrum Piſanum audiuit, diaconum ſenem*, id quod hoc modo ſine dubio effecit, vt aliquo literarum ſenſu afficeretur. Multumque ei obſtitiſſe temporum infelicitatem, quo minus perfecti quid aſſequeretur, ex duabus vitae eius circumſtantiis colligi poteſt. Refert enim EGINHARDVS [p]: *Tentabat et ſcribere tabulasque et codicillos in lectulo ſub ceruicalibus circumferre ſolebat, vt cum vacuum tempus eſſet, manum effigiandis literis aſſueſaceret.* Valde haec narratio Eginhardi torſit viros doctos, cum aliunde conſtet, pingendarum literarum vſum Carolum Magnum habuiſſe. Vt enim taceamus, ipſum EGINHARDVM [q] referre: *Antiquiſſima carmina, quibus veterum regum actus et bella canebantur, ſcripſiſſe et memoriae mandauiſſe:* in concilio apud S. Macram A. C. DCCCLXXXI habito inter alia hoc traditur [r]: *Carolus nunquam ſine tribus de ſapientioribus et eminentioribus conſiliariis ſuis eſſe patiebatur, ſed viciſſim per ſucceſſiones, vt eis poſſibile foret, ſecum habebat, et ad capitium lecti ſui tabulas cum graphio habebat, et quae ſiue in die, ſiue in nocte de vtilitate ſanctae Eccleſiae, et de profectu ac ſoliditate regni meditabatur, in eisdem tabulis annotabat, et cum eisdem conſiliariis, quos ſecum habebat: et quando ad placitum ſuum veniebat, omnia ſubtiliter tractata plenitudini conſiliariorum ſuorum monſtrabat, et communi conſilio illa ad effectum perducere procurabat.* Cui difficultati qualem medicinam attulerint viri docti, huius loci non eſt enarrare: nobis vero tanta non eſſe videtur, vt conciliari cum Eginhardo nequeat, quem teſtem αὐτόπτην rerumque imperatoris gnariſſimum fidem omnino mereri nemo temere inficias iuerit. Nempe quod ad antiquiſſima carmina heroica a Carolo ſcripta attinet, ea facile ad illud tempus referri poſſunt, quo effigiandarum literarum artem aliquo modo tenuiſſe Eginhardus dicit. Quae vero ex concilio iſto afferuntur, ſine neceſſitate ad ſcribendi artem applicantur. Non enim id dicit hiſtoricus, eum in tabu-

n) Bibl. Latin. med. T. I. p. 959. add. periluſtr. HENR. DE BVNAV Hiſt. imperii Germ. et imperatorum Germ. T. II. in calce, qui monumenta vetera pleraque ad hiſtoriam Caroli M. pertinentia recenſuit. Maxime vero huc referendi ſunt, doctiſſimi hiſtoriae literariae Franciae ſcriptores Galli, qui Tomo IV. elegantiſſimi operis Caroli M. de re literaria merita ita depinxerunt, vt quibus ciuilibus conſiliis hanc in rem vſus fuerit, oſtenderent.

o) cap. 25. Vit. Caroli M.

p) loco cit.

q) cap. 29.

r) Apud SIRMOND. Concil. Gall. T. III. p. 514.

tabulas suas scripsisse, quae de regni sui et Ecclesiae necessitate et vtilitate consultanda memoriae occurrerint; sed tantum, in eisdem illa tabulis adnotasse; nec dicitur, eum notata consiliariis praelegisse, sed monstrauisse. Ex quo, nisi fallimur, sponte sequitur, imperatorem, quamuis artem scribendi non calleret, vt tamen memoriae succurreret, certis signis notisque ea in tabulis suis distinxisse, sicque mnemoneuticis characteribus quibusdam, quos facile ex lubitu fingere vel etiam rudioribus literarum ductibus, poterat impediuisse, ne, quae cogitationem subiissent, ipsi iterum exciderent. Quod cum valde molestum Carolo accideret, et forte multoties confusionis caussa existeret, accurate pingendis literis animum adiecit. Ita sane sine difficultate omnia cohaerent, et illorum temporum barbaries intelligitur, quae impediuit, ne in scribendi arte puer purpuratus erudiretur. Ex quo suspicamur, scribendi artem tum, vt pleraque alia, solis clericis reseruatam fuisse, nobilesque laicos inter arma et venationes in ruditate consenuisse. Alterum argumentum, quod non satis accurate in adolescentia doctum fuisse Carolum probat, hoc est: *Habuit*, teste iterum EGINHARDO [s] *in ceteris disciplinis praeceptorem Albinum cognomento Alcuinum item diaconum de Britannia, Saxonici generis hominem virum vndecunque doctissimum: apud quem et rhetoricae et dialecticae, praecipue tamen astronomiae ediscendae plurimum et temporis et laboris impendit; discebat et artem computandi et intentione sagaci siderum cursum curiosissime rimabatur.* Alcuinus autem A. C. DCCXCII ad aulam imperatoris altera vice euocatus, vt supra monuimus; Carolus M. autem A. C. DCCXLVII Ingelshemii prope Moguntiam in lucem editus est. Ex quibus constat, quadraginta quinque annos natum fuisse, cum ab Alcuino liberales artes et philosophiam discendi consilium oppido rarum cepisset, adeoque adolescentiam et iuuentutem in hisce rudem exegisse. Ab eo vero tempore, quo scientiarum semina in tam nobilem agrum Alcuinus sparsit, laeta literarum seges in tanto principe effloruit, et non ipse tantum imperator artium liberalium ornamentis animum excoluit, sed vt id quoque fieret ab aliis, omni nisu viribusque sategit. Non abs re erit, hoc loco narrationem afferre Monachi Sangallensis, qui *de gestis Caroli regis Francorum et imperatoris ad Carolum Caluum duos libros* conscripsit, qua occasione literarum studia sub hoc principe reflorescere coeperint. Is ita refert [t]: „Omnipotens, regum dispositor ordinatorque regnorum „et temporum cum illius admirandae statuae pedes ferreos vel testaceos „comminuisset in Romanis, alterius non minus admirabilis statuae caput „aureum,

s) Cap. 25.

t) Locum praeter alios affert LAVNOIVS l. c. cap. 2. pag. 14. et CONRINGIVS Antiq. Academ. diss. III. pag. 77. Ipsum Chronicon exhibet CANISIVS Tom. II. Coll. P. III. p. 57. 58. ed. rec.

„aureum, per illustrem Carolum erexit in Francis. Qui cum in occi-„duis mundi partibus solus regnare coepisset, et studia literarum vbique „propemodum essent in obliuione, contigit duos Scotos de Hi-„bernia cum mercatoribus Britannis ad littus Galliae deuenire, vi-„ros et in secularibus et in sacris scripturis incomparabiliter eru-„diti, qui cotidie, cum nihil ostenderent venale ad conuenientes „emendi gratia turbas clamare solebant: Si quis sapientiae cupidus est, „veniat ad nos, et accipiat eam; non venalis est apud nos, quam ta-„men idcirco venalem se habere professi sunt, quia populum non gra-„tuita, sed venalia, mercari viderunt, vt sic vel sapientiae, sicut ceteris „rebus coëmendis eos incitarent, vel, sicut sequentia probant, per „tale praeconium in admirationem verterent, et stuporem. Denique „tamdiu conclamata sunt ista, donec ab admirantibus, vt insanos illos „putantibus, ad Caroli regis semper amatoris et cupidissimi sapientiae „(aures) perlata fuissent. Qui sub omni celeritate ad suam eos prae-„sentiam euocatos interrogauit, si vere, vt ipsa fama comperit, sa-„pientiam secum haberent. Qui cum inquisisset ab illis, quid pro ipsa „peterent, responderunt loca tam opportuna, et animas ingeniosas, et „sine quibus ista peregrinatio transigi non potest, alimenta, et quibus „tegamur. Quo ille percepto ingenti gaudio repletus, primum qui-„dem vtrumque apud se paruo tempore tenuit. Postea vero cum ad „expeditiones bellicas vrgeretur, vnum eorum nomine Clementem *) „in Gallia residere praecepit, cui et pueros nobilissimos mediocres et „infimos satis multos commendauit, et eis, prout necessarium habu-„erunt, victualia ministrare praecepit, habitaculis opportunis ad medi-„tandum deputatis: alterum vero in Italiam direxit, cui et monasterium „S. Augustini iuxta Ticinensem vrbem delegauit, vt qui illuc ad eum „voluissent, ad discendum congregari potuissent. Audito autem Albi-„nus de natione Anglorum, quod gratanter sapientes viros religiosissi-„mus regum Carolus susciperet, conscensa naui venit ad eum: qui erat „in omni latitudine scripturarum supra ceteros modernorum temporum „exercitatus, vtpote discipulus doctissimi Bedae peritissimi post S. Gre-„gorium tractatoris. Quem vsque ad finem vitae iugiter secum reti-„nuit, nisi quando ad ingruentia bella processit, adeo vt se discipulum „eius, et ipsum magistrum suum appellari voluisset. Dedit autem illi „abbatiam S. Martini iuxta Turonicam ciuitatem, vt quando ipse ab-„sens esset, illic requiescere, et ad se confluentes docere deberet. „Cuius in tantum doctrina fructificauit, vt moderni Galli siue Franci anti-„quis Romanis vel Atheniensibus aequarentur." His alia subiungit, examen puerorum Clementi traditorum a Carolo institutum referentia, quae

*) Est is Claudius Clemens Scotus, Monachus vti volunt Benedictinus, de quo vid. TRITHEMIVS de S. E. cap. 258. de claris Benedict. Lib. II. cap. 28. FABRIC. Bibl. Lat. med. Tom. I. pag. 1082.

quae ne Lectorem moremur, non describimus. Eandem historiolam repetit VINCENTIUS BELLOVACENSIS [x], qui his addit, quatuor adfuisse in Gallia ex disciplina Bedae, Rabanum, Alcuinum, Claudium et Ioannem Scotum. Et hos nugatores, vt mos erat illorum temporum, alii quoque sequentis temporis scriptores secuti sunt, quos nominarunt LAVNOIVS [y] et CONRINGIVS [z]. Qui si paulo accuratius ad hanc narratiunculam attendissent, fabulas fabulis non auxissent. Nam vt taceamus, nec Rabanum, nec Ioannem Erigenam Scotum huc referri posse ob temporis rationes, nec vnquam ex disciplina Bedae prodiisse, et, vt supra quoque obseruatum, Alcuini aetatem extendi ad Bedam docentem non posse: falsum oppido est, ipsum Alcuinum audita beneuola ciuium suorum apud Francos receptione ipsum ad Carolum M. accurrisse, cum ex ipsis ALCVINI [a] verbis constet, eum ad Carolum vocatum et ex Anglia accersitum fuisse. Falsum porro est, literarum studia per totum Caroli imperium tum floruisse; vnde dubitandum non est, quin tota illa narratiuncula de duobus Scotis ex Hibernia in Galliam ad vendendam sapientiam profectis, inter fabulas referenda, et ab originibus scholae Parisiensis expungenda sit; apertum, enim, in cerebro otiosi monachi enatam esse, vt simplicitate sui temporis abuteretur, quo non facile credebatur quicquam, nisi τὸ θαυμαστὸν simul referret. Illud vero in dubium vocari nequit, Carolum M. ab Alcuino edoctum, emendandae eruditionis, et reuocandi philosophiae honoris cupidissimum fuisse. Supra enim iam Eginhardi verba attulimus, quibus refert, Alcuinum Carolo praeter rhetoricam dialecticam quoque, et astronomiam siderumque cursus explicuisse, itemque imperatorem et computum ecclesiasticum et cantum in Ecclesiam a Gregorio introductum ipsum didicisse: id quod non potuit non magna disciplinarum illarum (quibus tum temporis omnis fere philosophiae cursus absoluebatur, vt in sequentibus dicemus) commendatione euenire. Praecipue autem inter rara purpuratae matheseos exempla reponendum est, quod, praecipue teste biographo, plurimum et temporis et laboris astronomiae discendae impenderit. Ad quam scientiam vsum eum fuisse opera illius, qui conscripsit annales Francicos a NVARENO editos, coniicit HERMANNVS CONRINGIVS [b], eo quod et illo tempore vixerit, et sideralis scientiae haud fuerit indoctus, immo pro conditione illius tempestatis coelestium ignarae et incuriosae sedulus scrutator. Quam tamen coniecturam merito in medio relinquimus, cum nihil fundamenti loco ponat, nisi, vixisse eum scriptorem isto tempore et astronomiae peritum fuisse: quod, nisi fallimur, nondum euincit, nullum alium eo tempore sideralis scien-

 tiae

x) Specul. historial. Lib. XXIII. c. 73.
y) loc. cit. p. 20.
z) loc. cit. p. 77.
a) Apud LAVNOIVM l. c. p. 19.
b) loc. cit. Suppl. XL. p. 526.

tiae paulo meliorem notitiam habuisse, vt necessario hic scriptor praeceptor imperatoris in addiscendis siderum cursibus esse debuerit. Immo, nisi nos oculorum fides decipit, alium nobis in astronomia quoque praeceptorem Caroli indicat Eginhardus, cuius haec verba sunt: *In ceteris disciplinis Albinum cognomento Alcuinum, item Diaconum de Britannia, Saxonici generis hominem, virum vndecunque doctissimum praeceptorem habuit, apud quem et rhetoricae et dialecticae, praecipue tamen astronomiae ediscendae plurimum et temporis et laboris impendit.* His enim verbis aperte indicat biographus, Carolum astronomiae praecepta ab Alcuino hausisse. Praeter hoc eruditionis philosophicae studium Germanicae quoque linguae cultura merito in Carolo M. laudanda esset, quam tot laboribus promouit, si historia nobis literaria scribenda esset. Sed cum nostrum ea institutum non tangat, scopumque feriat, eam praetermittimus, dabit autem, quantum satis est, desiderantibus DANIEL MORHOFIVS [c], qui historiam Caroli literariam eleganter illustrauit. Et huc quoque pertinet, quod de eloquentia principis Magni EGINHARDVS [d] tradit: *adeo facundum fuisse, vt etiam dicaculus appareret.* Quo loco dicaculus idem est ac copiose et prolixe disertus, sic vt necessarium non sit, pro voce, *dicaculus,* quam codex quoque Elorentinus habet, reponere, didascalum, vt vult LAVNOIVS. Copiosam enim Caroli facundiam alii quoque scriptores eius aetatis extollunt et commendant [e]. Alia eius merita quibus memoriam sui fecit commendatissimam, aeternamque famam meruit, tum haereticus obicem ponendo, et insanum imaginum cultum reprimendo, tum animos propagata Christiana religione emendando, et vitia cleri corrigendo, annalibus ecclesiasticis enarranda relinquimus: id monuisse contenti, praeparauisse cultum eruditionis et philosophiae quamuis tenuem animum imperatoris, vt talia et videret, et emendare auderet. Ceterum non omittendum hoc loco est, quod biographus quoque refert [f]: *Inter coenandum aut aliquod acroama aut lectorem audiebat: legebantur ei historiae et antiquorum res gestae. Delectabatur et libris S. Augustini, praecipue iis, qui de ciuitate Dei praetitulati sunt.* Esse in his Hipponensis praesulis libris plurima ad historiam philosophiae Graecae pertinentia constat, supraque obseruatum est. Hos itaque libros cum legerit Carolus, minime dubitandum, quin harum ex historia philosophica particularum, quas Augustinus tetigit, eam sibi notitiam comparauerit, quae ad intelligendam sancti doctoris mentem requirebatur. Id quod eo facilius fieri potuit, cum *peregri-*

c) Vnterricht von der deutschen Sprache vnd Poësie c. VII p. 281. seqq.

d) loc. cit.

e) Ipse EGINHARDVS: „Erat eloquentia „copiosus et exuberans poteratque, quicquid „vellet, apertissime exprimere.„ conf. CONRING. loc. cit. Suppl. XL. p. 328. placuit tamen didascali vox recentioribus editoribus Eginhardi et FABRICIO loc. cit.

f) cap. 24.

peregrinis quoque linguis, teste EGINHARDO [g], *ediscendis operam impenderit, inque his Latinam ita didicerit, vt aeque illa ac patria lingua orare sit solitus: Graecam vero melius intelligere, quam pronuntiare posset.* Et haec quidem inter curas imperii non deponebat princeps optimus: vbi autem earum partem in Ludouicum filium deuoluit, paulo plenius otium nactus, maiori studio ad promouendas literas conuersus est. Vnde THEGANVS [h] refert, *postquam diuisi fuerint Carolus et Ludouicus, nihil aliud coepisse agere Carolum, nisi orationibus et eleemosynis vacare, et libros corrigere, librosque euangeliorum anno vltimo ante obitus sui diem cum Graecis et Syris optime correxisse.* Quod cum ipse Imperator, Syriacae linguae imperitus facere non potuerit, constat inde, aluisse eum viros doctos, qui in promouendis studiis et scientiis emendandis ipso auctore, duce et hortatore gnauiter exercitati non inutilem operam posuerint. Ex his vero, quam ipse personam tantus princeps in theatro eruditionis sustinuerit, intelligitur. Maius est, quod ad incrementa literarum artiumque liberalium contulit, in quo immortalia eius merita fuisse, omnino fatendum est. Cum enim voluntate impelleretur optima, satisque intelligeret princeps acumine iudicii sensuque recto non destitutus, quanta damna intulerit reipublicae sacrae et ciuili ignorantia et barbaries, summo feruore in pellendos tantos a finibus imperii sui hostes insurrexit. Quod eius studium voluntatemque non sine voluptate intelligere licet, ex *epistola eius ad Baugulfum abbatem Fuldae*, quam integram exhibet IOANNES LAVNOIVS [i] in qua inter alia conqueritur: *Sibi cum in his annis a nonnullis monasteriis saepe scripta dirigerentur, cognouisse, in plerisque praefatis scriptionibus eorundem et sensus rectos et sermones incultos, quia quod pia deuotio interius fideliter dictauerit, hoc exterius propter negligentiam discendi lingua ineruditа exprimere sine reprehensione non valuerit.* - - Quibus vbi damna inde enascitura exposuisset, addit: *Quamobrem hortamur vos literarum studia non negligere, verum etiam humillima et Deo placita intentione ad hoc certatim discere, vt facilius et rectius diuinarum scripturarum mysteria valeatis penetrare. Cum autem in sacris paginis, schemata, tropi et cetera his similia inserta inueniantur, nulli dictum est, quod ea vnusquisque legens tanto citius spiritualiter intelligit, quanto prius in literarum magisterio plenus instructus fuerit.* Sed et reliqua legenda sunt, quibus ardentissimum imperatoris desiderium promouendi literas artesque liberales exprimitur. Hac vero ratione vbique episcopos abbatesque, in quorum Ecclesiis sola personabat literaria institutio, ad pellendam ignorantiam excitauit, damna ex barbarie orienda depinxit, officii memores praesules fecit, suisque et verbis et factis cohortatus est, vt ad excitanda eruditionis incrementa, suo

g) cap. 21 h) De Gestis Ludouici imperatoris c. 7. i) loc. cit. p. 5.

suo quisque loco, quantum posset conferret: quem in finem constitutionibus quoque, ecclesiasticis caueri iussit, ne pristina ignorantiae tempora, pulsis his tenebris, reuerterentur. Testem huius rei damus Concilium Cabilonense anno DCCCXIII habitum, quod auctoritate imperatoris Caroli iniungit, *vt episcopi scholas constituant, in quibus et literaria solertia disciplinae, et sacra Scripturae documenta discantur.* Alia huius generis statuta ex hoc seculo attulit LAVNOIVS [k], qui videndus. Hoc promouendarum artium liberalium atque eruditionis vniuersae desiderium ab Alcuino consiliis et exhortationibus auctum confirmatumque esse, Eginhardus non negat; hac autem ratione scholas quoque partim restauratas partim recens excitatas esse, sicque respiranti literaturae vires potissimum ipsum Carolum addidisse, fatetur, et potissimum constitutis praemiis et salariis doctores publicos ad excolendas iuuandasque literas instigauisse docet. Scribit enim [l]: *Artes liberales studiosissime coluit, earumque doctores plurimum veneratus, magnis afficiebat honoribus.* Inter has artes liberales autem, quas in scholis a Carolo excitatis, eius iussu praemiisque illectos viros eruditos docuisse biographus tradit, fuit etiam philosophia, vel eius tamen scientiae aliquot, vt ad seculum decimum dicemus. Hincque deriuandum, quod in academia Parisiensi artium liberalium, et inter eas dialecticae professio antiquissima sit [m], ceteris facultatibus, quas vocant, nondum constitutis, quamquam nec integer philosophiae circulus tunc absoluebatur. Ex quo intelligitur, quam fidem mereantur verba GEORGII BVCHANANI [n], qui *a Carolo*, scribit *Galliam non minus literis quam armis illustrare cupientem accersitos fuisse ex Scotia, qui philosophiam Lutetiae Graece et Latine docerent. Apud Scotos enim adhuc fuisse monachos vetere disciplina nondum extincta, literis et pietate insignes.* Inter has vero scholas, quas promouendis artibus liberalibus destinauerat Carolus imperator, ea imprimis illustris est, quam in aula sua, siue palatio instituit, quod Alcuini consilio factum fuisse, huncque doctorem praecipuum ornamentum habuisse, ipse in epistola supra iam adducta innuit ALCVINVS: *Ego ignarus nesciens Aegyptiacam scholam in palatio Dauidicas versari gloriae, ego abiens Latinos ibi dimisi, nescio quis subintroduxit Aegyptios.* Pluribus id probat, et loca scriptorum eius aetatis, quibus constat scholam Palatinam floruisse, exhibet IO. LAVNOIVS [o], qui adeundus. Tantae autem auctoritatis ea schola fuit, vt et omnium scientiarum, quarum tunc vsus erat, cum secularium tum sacrarum doctrinae in ea personarent, et libri ad eam defer-

k) loco cit. p. 9. et Capitularia CAROLI Lib. I. n. 62.

l) cap. 25.

m) Facultatem philosophicam hodie dicimus.

n) Hist. Scot. Lib. V.

o) loco cit. c. IV. p. 27. seqq.

deferrentur, edendi, vt a prudentiffimis huius fcholae magiftris examinarentur, et vel probarentur, vel repudiarentur. Ad quam fcholae huius famam plurimum contulit, quod ipfe imperator et confiliarii eius curam illius habebant peculiarem, quo pacto iuncta palatio imperatoris fchola, artium liberalium et facrae Scripturae explicationem diu tradidit, et adhuc fub Lothario claruit. Id quod ex ANGELOMI, monachi Luxouienfis *Praefatione in canticum cant.* p) colligi poteft, qui *fe* ait, *in imperatoris facro palatio fub obtentu traditionum liberalium artium, enucleationumque diuinarum fcripturarum excubuiffe.* Eo autem effectu artes liberales in hac fchola Palatina doctae funt, vt ipfi, qui palatio inferuiebant, imperatoris miniftri, ex hac fchola ornati comtique prodirent, fynodusque apud Carifiacum habita ad Ludouicum Germaniae regem fcriberet q): *Domum regis fcholam dici, id eft, difciplinam, quia non tantum fcholaftici, id eft, difciplinati et correcti fint, ficut alii, fed potius fchola ipfa, quae interpretatur difciplina, id eft, correctio dicatur, quae alios habitu, inceffu, verbo et auctoritate atque totius bonitatis continentia corrigat.* Et fimiliter ERICVS r) monachus Antiffiodorenfis de aula regia: *Merito, vocitatur fchola palatium: cuius apex non minus fcholaribus, quam militaribus confuefcit quotidie difciplinis.* Auxit fcholae huius famam et incrementa Bibliotheca, cuius tamen fub Ludouico demum fit mentio s). Praeter hanc fcholam Palatinam in potioribus quoque Galliae Germaniaeque vrbibus fcholas excitauit, artesque liberales, interque eas philofophiam doceri iuffit imperator Carolus. Quarum omnium hiftoria alibi quidem exponenda eft, quam quoque more fuo eleganter condidit LAVNOIVS t), hoc tamen loco quaedam celebriorum ex illis mentio facienda eft, vt conftet, quibus locis reflorefcere coeperit philofophiae ftudium. Inter eas vero fcholas Parifienfem fuo iure primo loco ponimus, de cuius originibus, quas nonnulli ad ipfum Carolum M. referunt, negantibus aliis hoc loco difceptari non poteft u). Nobis pro inftituti ratione fufficit, monuiffe: quamuis vix in dubium vocari poffit, eam celeberrimae fcholae faciem, quam poftea accepit, Caroli M. temporibus nondum fuiffe, diftinctam fcilicet in quatuor facultates, vt hodienum obtinet, immo

Scholae a Carolo M. erectae.

p) In Biblioth. PP. Lugdun. Tom. XV. p. 307.

q) Apud LAVNOIVM loc. cit. p. 31.

r) In Epiftola praemiffa libris carminum de Vita S. Germani, qui extant in Act. SS. T. VII. Iul. 31.

s) Vid. LAVNOIVS loco cit. p. 30. Io. CHR. COLERVS ad STRVVII Introd. in rem lit. c. II. §. 17. p. 39. feqq.

t) De Scholis celebrioribus, addendae CONRINGII Antiqq. academicae, BVLAEI Hift. Acad. Parif. IAC. BVRCKARDVS de variis fcholarum a Caroli M. aetate ad Sec. XVI mutationibus Ienae 1715. 4.

u) Videnda prae reliquis CAESARIS EGASSII BVLAEI Hiftoria Vniuerfitatis Parifienfis T. I. et quae in eo notant auctores Hift. Liter. Galliae T. IV.

immo nec facrarum literarum explicationem tunc temporis in ea fuiffe traditam, fed folas artes liberales fiue philofophiam, latiori fignificatione, more illius aeui, fuiffe doctas: certiffimum tamen effe ex locis fcriptorum coaeuorum adductis fcholam publicam, in qua artes liberales exponerentur Parifiis fuiffe conftitutam. Quamuis non magnopere repugnare velimus, fi quis contendat, fcholam hanc poft Caroli M. exceffum ex hac vita demum florere coepiffe, eo quod Remigius Antiffiodorenfis monachus primus apud fcriptores huius aetatis occurrat, qui in fchola Parifienfi dialecticam et muficam docuiffe dicitur, qui A. C. DCCCLXXXII floruit: et ab eo demum tempore philofophicae facultatis fiue artium liberalium apud Parifienfes doctarum frequens fiat mentio. Qua de re, qui plura cupit, ei praeter reliquos, qui celeberrimi Mufarum emporii hiftoriam condiderunt, legendus eft, qui prolixe in hoc argumento verfatus eft IOANNES LAVNOIVS [x]. Poft Parifienfem Fuldenfis fchola a Carolo M. inftituta memorari meretur, quam eo imperante iam floruiffe, ex *epiftola* Caroli *ad Baugulfum abbatem Fuldenfem*, fupra iam adducta conftat. In ea enim imperator abbatem vehementer hortatur, vt ad auertendam monachorum fuorum infcitiam eiusmodi fcholam erigeret. Literis vero eo tempore in illa fchola operam dediffe LVPVM FERRARIENSEM ex *epiftola eius ad Eginhardum* [y] difcitur, et ex Rhabani Mauri, quia eum ibi inftituit, difciplina colligitur. Qui cum feculo fequente vixerit, in fequentibus de philofophiae ftudio, quod in hac fchola viguit, quaedam afferemus. Addi his debent Ofnabrugenfis, Turonenfis aliaeque fcholae, hic fingulari tractatione non enarrandae, quod otium nobis fecit doctiffimi LAVNOII diligentia. Has fcholas omnes imperatoria Carolus M. auctoritate conftituit, viros iis doctos praefecit: reditibus auxit, ftipendia doctoribus decreuit, legibus muniuit, priuilegiis ornauit, et imprimis id egit, vt et facrarum difciplinarum et artium liberalium ftudium in iis vigeret. Tantis laudatiffimi imperatoris in artes liberales et philofophiam omnemque eruditionem meritis hoc quoque adiiciendum eft, excitaffe optimi imperatoris et exemplum et cohortationes epifcopos nonnullos, vt fimili contentione ad reftauranda literarum, et artium praefidia animum applicarent. Quamuis enim laudabili virorum piorum inftituto, qui monafteria condiderant, et epifcoporum cura cautum effet, vt in his locis facris, et praecipue in Ecclefiis cathedralibus fcholae excitarentur, in quibus iuuentuti facrae literae traderentur, eaque ad diuinarum rerum cognitionem munusque facrum praepararentur, vt vel ex folo regularum monafticarum codice, quem HOLSTENIVS

x) loc. cit. cap. 59. p. 177. feqq. y) Epift. I.

NIVS edidit, colligi poteſt, fecit tamen partim odium quod in diſciplinas ſeculares monachorum et monaſteriorum conditores conceperant, partim epiſcoporum negligentia ſeculi infelicitate et barbararum inuaſionum tumultibus enutrita et aucta, vt in his ſcholis nihil fere, quod ad artes liberales et philoſophiam pertinebat, (ſi Hiberniam et Scotiam, vti ſupra dictum, excipias), audiretur, ſed foeda vbique regnaret ignorantia. Cuius teſtem cum ipſum Carolum M. iam ſupra adduxerimus, ibi dicta nolumus otioſe repetere. Huic itaque malo vt occurreret princeps prudentiſſimus, Alcuini conſiliis adiutus priſtinum inſtitutum in vſum reuocare ſuſcepit. Vt itaque artibus liberalibus et ſcientiis locum faceret, ſerio epiſcopos exhortatus eſt, vt Eccleſiarum cathedralium ſedibus ſcholas iungerent. Id quod eo euentu factum, vt in plerisque ſedibus epiſcopalibus ſub Caroli, et Ludouici Pii imperio ſcholae ab epiſcopis et canonicis inſtituerentur. Et quamuis harum ſcholarum ſcopus hic potiſſimus fuerit, vt ingenuorum et ſeruorum filii, grammaticam, muſicam et arithmeticam docerentur, vt ex Angeſiſi verbis probat H. CONRINGIVS *, adeo vt Osnabrugenſi ſcholae ſingulari priuilegio imperator conceſſerit, vt Graecae et Latinae literae ibi docerentur, ne vnquam deeſſent clerici vtriusque linguae gnari: patet tamen ex teſtimoniis ſcriptorum huius aeui a LAVNOIO collectis, artibus liberalibus locum quoque conceſſum in his ſcholis fuiſſe. Id quod luculenter expoſuit IO. TRITHEMIVS [z], qui, ne nimii ſimus, ipſe videndus eſt. Ex eius enim teſtimonio conſtat, in his ſcholis Epiſcopalibus et monaſteriorum praeeunte ſcholaſtico ſiue profeſſore [a] praeter ſacras literas, ſcientias reliquas ſiue triuii et quadriuii curſum fuiſſe explicatum. Qua de re cum prolixe egerint, qui hiſtoriam literariam et ſcholaſticam medii aeui tradiderunt, in his copioſi eſſe nolumus. Haec enim ea fini tantum adduximus, vt conſtaret, Caroli M. ſtudio epiſcopos abbatesque excitatos fuiſſe, vt bonarum artium palaeſtras aperirent. Qua de re digna ſunt, quae conſulantur Caroli M. *Capitula*, quibus imperatoris ea de re cohortationes ad epiſcopos abbatesque exhibentur, et eccleſiaſticae conſtitutiones comprehenduntur. Quae omnia quem effectum ſortita fuerint, ex ſequentis ſeculi elucefcet hiſtoria.

§. XXVI. Reſpirauiſſe cum reliquis literis philoſophiam iamiam exſpiraturam, Carolique beneficio publice doceri iuſſam eſſe, ex dictis intelligitur. Nec immerito optimi et prudentiſſimi principis laudes ideo *Fruſtranei conatus Caroli M. iunandae eruditionis.*

*) loc. cit. pag. 67.
z) In Chronico Hirſaug. ad A. C. 952. edit. primae, in altera enim pleniori, haec ſtrictiſſime tantum proſequitur pag. 95.
a) Conf Cel. HEVMANNVS praef. ad TRIBBECHOV. de Dd. Scholaſt. pag. 11.

ideo extulimus, quem si temporum conditio adiuuisset, dubium non est, quin ad pristinam elegantiam philosophiae faciem reduxisset. Sed obstitere tempora ferrea hominumque in iis viuentium conditio, vt laeta inde reparatio elegantioris eruditionis et comtioris philosophiae sequi haud posset. Caussam, nisi fallimur, recte in ingeniorum paupertatem coniicimus, quae optimis Alcuini consiliis et laudandis imperatoris constitutionibus parere nec poterant, nec volebant. Conquestus ea de re est LVPVS FERRARIENSIS *in Epistola ad Eginhardum scripta* his verbis: *E grammatica ad rhetoricam, et deinceps ordine ad ceteras disciplinas liberales transire hoc tempore fabula est.* Sed et probro vitioque versum esse scribit, literis operam dare. Qualia barbariei specimina passim apud huius aetatis scriptores prostant, in sequentis seculi historia ex parte quoque adducenda. Nos Lectorem ea recordari iubemus, quae supra de Bedae et Alcuini eruditione philosophica disseruimus. Hi enim, quos philosophorum huius seculi antesignanos fuisse omnes fatentur, cum parum in philosophia viderint, quid mirum reliquos, infinitis parasangis ab istis distantes, luscos fuisse coecosque? Cumque deessent viri docti, qui philosophiae praecepta paulo melius ornatiusque iuuentuti traderent, situs squalorque, qui ingenia obduxerat, detergi non potuit. Maxime vero incrementis philosophiae obstitit sterilis et ieiunus artium liberalium circulus, quo, quicquid philosophiae supererat, tanquam claustris quibusdam constringebatur, vixque ex toto philosophiae ambitu, si quasdam scientias mathematicas exceperis, sola supererat dialectica, quae ex libello, qui Augustino tribuitur, inani leuique opera iuuenibus explicabatur. Maiora enim et praestantiora qui vel concupisceret, vel attingere auderet, inuentus est fere nemo. Solum itaque triuium et quadriuium cum cursum philosophicum absolueret, dici non potest, quam depressa, non obstantibus Caroli M. conatibus, philosophia iacuerit.

Triuium et Quadriuium quid fuerit?

§. XXVII. Monet nos triuii et quadriuii mentio, vt hoc loco paulisper ab historiae nostrae via digressi exponamus, quae illius aetatis de artibus liberalibus sententia fuerit, quemque illae philosophiae et humaniorum literarum circulum absoluerint, eo quod sine his philosophiae fata in sequentibus enarranda intelligi nequeant. Artes autem liberales quae fuerint, et quot numero humanitatis circulum apud veteres constituerint, et quid aeuo medio isto nomine comprehensum sit, ex MARCIANO CAPELLA, CASSIODORO et IOANNE SARISBERIENSI [b] discendum est,

b) Libros eorum, quibus de artibus liberalibus disseruerunt, initio huius capitis nominauimus.

eſt, ex quibus recentiores nonnulli ſua collegerunt, et argumentum curioſitate Lectoris non indignum erudite illuſtrauerunt [c]. Nos pauca, quae ad inſtitutum noſtrum ſufficient, dabimus. Et I. quidem monendus eſt Lector, apud veteres Graecos et Latinos diuerſam artium liberalium ſignificationem fuiſſe, eosque ab ea notione abiiſſe, quam medium aeuum ſibi concepit. Illi enim per artes λογικὰς, σεμνὰς liberales, interdum intellexere propaedeumata, ſiue diſciplinas encyclicas; quo ſenſu artibus illiberalibus et popularibus opponebant; interdum vero nomen etiam ad philoſophiam extenderunt. ARISTOTELES [d] enim diſerte: Δῆλον οὖν, ὡς δι᾽ οὐδεμίαν αὐτὴν ζητοῦμεν χρείαν ἑτέραν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἄνθρωπός φαμεν ἐλεύθερος ὁ αὑτοῦ ἕνεκα, καὶ μὴ ἄλλου, οὕτως καὶ αὐτὴ μόνη ἐλευθέρα οὖσα τῶν ἐπιστημῶν, μόνη γὰρ αὕτη αὑτῆς ἕνεκέν ἐστι. *Patet itaque, quod ob nullam aliam vtilitatem quaerimus, ſed quemadmodum dicimus, liber homo de eo, qui ſui ipſius et non alterius gratia eſt, ita et haec ſola ſcientiarum* (metaphyſica) *libera eſt, ſiquidem ſola haec ſui ipſius gratia eſt.* Ex Latinis autem non minus diſerte SENECA [e]: *Quare liberalia ſtudia dicta ſint, vides, quia homine libero digna ſunt. Ceterum vnum ſtudium vere liberale eſt, quod liberum facit, hoc ſapientiae, ſublime, forte magnanimum: cetera puſilla et puerilia ſint.* Quae prolixe poſtea perſequitur, multisque contendit, grammaticam, muſicam, geometriam, aſtronomiam, hoc artium liberalium nomen non mereri, eo quod ad liberandum ab affectuum iugo animum nihil conferant. Ex quo loco patet, ab artium encyclicarum ſignificatione receſſiſſe, qui artes liberales ad philoſophiam retulerunt, illae enim animum tantum praeparant ad philoſophiam virtutemque recipiendam, vt ipſe Seneca monuit. Vnde dudum Pythagoras de his artibus propaedeumaticis [f]: Ὡς πρὸ τῶν μεγάλων μυστηρίων τὰ μικρὰ παραδοτέον, καὶ πρὸ φιλοσοφίας παιδείαν, *vt ante maiora myſteria tradi debent minora, ſic et artes liberales ante philoſophiam.* Quod ad muſicam, arithmeticam, geometriam potiſſimum pertinere, et de his diſciplinis παρασκευαστικῶς dictum eſſe, Lector ex illis colligere poterit, quae *Tomo primo* de methodo philoſophica ſcholae Pythagoreae prolixe diſputauimus. Ad hanc vero diſciplinarum propaedeumaticarum numerum relata eſt philoſophia rationalis, eo quod ad reliquas ſcientias viam ſtruere videbatur. Id quod tamen in Aegypto inter philoſophantes potiſſimum ex philoſophia Pythagorico-Platonica obtinuiſſe videtur, cum reliquae ſectae, quae in Graecia florebant, logicam ad ipſum philoſophiae corpus referrent, vt ſuo loco dictum,

c) Videndi prae aliis Io. WOWERIVS de Polymath. G. I. VOSSIVS de artium et ſcientiarum conſtitutione et imprimis IAC. THOMAS. Obſ. Hal. T. I. Obſ. 4. p. 41.

d) Metaphyſ. Lib. I. cap. 2. Tom. II. p. 644.

e) Epiſt. 88.

f) STOB. Serm. XLI.

et ex LAERTII *prooemio* intelligitur. Sane PHILO [g] ita ratiocinatus logicam ad artes praeparationi ad philosophiam destinatas retulit, scribens: *Est sapientiae famula musica, logicaque, qua liberaliter instituimur. Sicut enim in domibus vestibula sunt ante ianuam, et vrbes habent sua suburbia, per quae adeuntur: ita et ante virtutem artes liberales sitae sunt: nam illa per hanc viam aditur. Sciendum autem, quod magnorum argumentorum magna esse conuenit etiam prooemia: atqui virtus est argumentum maximum; habet enim materiam maximam, videlicet totam hominum vitam. Merito igitur non paruis vtetur prooemiis, sed grammatica, geometria, astronomia, rhetorica, musica, reliqua contemplatione logica vniuersa.* Addimus TZETZAE carmen [h], luculenter hunc artium liberalium circulum describens:

Δευτέρως δὲ ἐγκύκλια μαθήματα καλῦνται
Ὁ κύκλος τὸ συμπέρασμα πάντων τῶν μαθημάτων,
Γραμματικῆς, ῥητορικῆς, αὐτῆς φιλοσοφίας,
Καὶ τῶν τεσσάρων δὲ τεχνῶν τῶν ὑπ' αὐτὴν κειμένων,
Τῆς ἀριθμέσης, μυσικῆς, καὶ τῆς γεομετρίας,
Καὶ τῆς ὐρανοβάμονος αὐτῆς ἀστρονομίας.
Ἐνκύκλια μαθήματα δευτέρως, ταῦτα πάντα.
Ὡς ἔγραψεν Πορφύριος ἐν βίοις φιλοσόφων
Καὶ ἕτεροι μυρίοι δὲ τῶν ἐλλογίμων ἄνδρες.

Secundo autem circulares disciplinae vocantur,
Circulus enim conclusio est omnium disciplinarum;
Grammatices, rhetorices, ipsiusque philosophiae,
Et quatuor artium sub ipsa positarum,
Arithmetices, musices, geometriae
Et coelum ascendentis ipsius astronomiae,
Circulares disciplinae secundo hae omnes sunt:
Vt scripsit Porphyrius in vitis philosophorum,
Et alii innumeri doctissimi viri.

Quo

g) De Congressu quaer. Erudit. gratia p. 425.

h) Chil. XI. f. 377.

Quo carmine Tzetzes luculenter innuit, ipsius philosophiae partes nonnullas Platonicos ad artes liberales et encyclicas retulisse. II. Ab his autem patres hunc artium liberalium circulum accepisse, dubium haut est, earum enim distributio AVGVSTINO tribuenda videtur, qui cum Platonicos reliquis praeferret, hanc quoque eorum opinionem assumsit, et vt artes istas accuratius distingueret, alias dixit [i] esse propter vsum humanae vitae, alias propter cognitionem rerum. Post quem CASSIODORVS [k], eadem distinctione vsus illas artes vocauit, has disciplinas appellauit. Hinc celeberrima illa artium liberalium distinctio, quae per totum fere aeuum medium in scholis personuit, in duas classes artes istas diuidens, quarum illa grammaticam, rhetoricam, dialecticam, haec musicam, arithmeticam, geometriam, astronomiam comprehendit. De quibus, vt seculorum barbarorum voces quoque ea de re habeas, en sequentes versiculos μνημονευτικούς,

GRAMM. loquitur, DIA. vera docet, RHET. verba colorat.

MVS. canit, AR. numerat, GEO. ponderat, AST. colit astra.

Ex his facile quis assequetur, quid celeberrima in historia medii aeui philosophica distinctio cursus artium in triuium et quadriuium sibi velit. Scilicet triuium inferiorum artium ternionem comprehendebat, grammaticam, rhetoricam et dialecticam: quadriuium superiorum circulum absoluebat, nempe musicam, arithmeticam, geometriam et astronomiam. Ita enim sui temporis diuisionem artium liberalium exponit IOANNES SARISBERIENSIS [l]: *Sed cum artium multa sint genera, ingenio philosophantis animi primae omnium liberales occurrunt. Hae quidem omnes aut triuii, aut quadriuii ratione clauduntur: et tantam dicunt obtinuisse efficaciam apud maiores, qui eis diligenter institerant, vt omnem aperirent lectionem, ad omnia intellectum erigerent, et omnium quaestionum, quae probari possunt, difficultatem sufficerent enodare. Neque enim doctore egebant in aperiendis libris, aut quaestionibus dissoluendis hi, quibus aut ratio triuii omnium sermonum, aut quadriuii lex totius naturae secreta exponebat.* Haec in sequentibus latissime persequitur, et *Metalogici Libro secundo* totus in eo est, vt demonstret, logicam ad hanc philosophiae praeparationem pertinere. Qui autem factum sit, vt contra mentem plerorumque philoso-

i) De Ordine Lib. II. c. 16. k) p. 442. seqq. l) Metalog. Lib. I. c. 12. p. 758.

losophorum Graecorum rationalis scientia philosophiae choro exemta sit, ex dictis facile colligi potest. Cum enim Plato logicam in dialecticam et rhetoricam diuisisset, quam eius diuisionem Stoici quoque suo modo secuti sunt, medii aeui philosophi, ipso forte Augustino praeeunte, non separari posse rhetoricam et dialecticam credentes, cum ad artes liberales illam retulissent, hanc quoque huc referendam esse iudicarunt. Id quod nec satis Platonicum, nec Peripateticum est, at in hac medii aeui confusione, vbi seruatis vetustis disciplinarum nominibus, ipsae scientiae immutatae sunt, aliamque faciem acceperunt, eo magis obtinuit, quo magis reliquae philosophiae partes fere omnes tacebant, neglectaeque iacebant, sola triumphabat dialectica, cuius vsus tam necessarius habebatur, vt in omnibus scholis doceri iuberetur, vnde triuiales dictae sunt; illis autem, qui sublimius philosophari cuperent, τὰ μαθήματα destinarentur. Has itaque artes liberales esse praeparationem non modo ad philosophiam omnem, sed imprimis ad scientias, vti vocabant, superiores, iurisprudentiam, medicinam, et praecipue ad theologiam statuebant hoc aeuo, cuius testimonia collecta exhibet IACOBVS THOMASIVS [m]. Et in his quidem plerique medii aeui viri docti consentiebant. Ast cum III. ambigua esset dialecticae notio, nec satis eam nossent a rhetorica, et a philosophia ipsa distinguere, cum et confusas sibi notiones de scientiis finxissent, et mentem veterum, partim ad rhetoricam, partim ad philosophiam eam referentium, non intellexissent, imprimis autem a Peripateticis seducti omnem logices vsum ad nominum verborumque et propositionum interpretationem retulissent, ipsam vero analyticam partem quo referrent, nescirent, hinc factum, vt mire ea de re inter se dissentirent [n]. Id quod huius aetatis philosophos legenti aliquoties obseruandum occurrit. Ita vero dum de voce litigant, dum in instrumentis philosophiae versantur, dum, quid vera sit scientia, ignorant, solis dialecticarum argutiuncularum subtilitatibus insudantes, philosophiam ipsam amittunt: et dum instrumentalem sibi fingunt, philosophiae partem, deque ea potissimum solliciti sunt, quod in rationali philosophia praecipuum est, negligunt. IV. Accidisse id magno philosophiae damno, negari non potest, et aperte testatur historia huius aeui philosophica. Reliquae enim scientiae philosophicae prorsus periere, cum vix inuenirentur, qui triuium absoluerent, quadriuium paucissimos cultores haberet. Nam paucissimi de naturali philo-

Potiores scientiae philosophicae neglectae.

m) loc. cit. §. 23. p. 52. seqq.

n) Haec caussa est, cur SARISBERIENSIS Metalogicum suum scripserit.

philosophia solliciti erant, cum in ea versarentur opinione, astronomiae et geometriae studio, omnia, quae huc referri queant, absolui. Quod cum rarissime attingeretur, factum inde est, vt omnis fere naturalis doctrina, proscriberetur. Licet enim ipse Carolus imperator praeter triuium etiam quadriuium pernouisset, et imprimis siderali scientiae diligentissimam operam posuisset, tam illustre tamen exemplum, qui imitaretur, inuentus est ferme nemo, nam quae musicae discebantur rudimenta, ad cantum ecclesiasticum tantum modo relata sunt, reliqua in ipsis elementis atque initiis haeserunt. Et de his rudimentis intelligendum est, quando ECKEHARDVS auctor *vitae S. Notkeri* [o] scribit, *in monasterio S. Galli septem liberalium artium studium floruisse, eumque sub Isone magistro hoc in tempore literatissimo artium liberalium subtilitates non pro gloria seu fauore seculi, sed pro vtilitate sanctae Dei Ecclesiae admodum satis edoctum fuisse:* quod et in sequentibus asserit. Alia loca, quae in schola Sangallensi septem artes liberales personuisse, docent, quaeque collegit LAVNOIVS [p], eadem ratione intelligenda sunt. Nec feliciora fuere fata philosophiae moralis, quam naturalis, ea enim in exilium eiecta erat per compilatores Gregorii M. qui moribus instrui homines non posse censebant, nisi centonis instar moralis doctrina ex diuersissimis auctoribus conscriberetur, et quasi consueretur. Restabat dialectica, quae qualis fuerit, ex supra dictis, nobis non monentibus intelligitur, et ex Bedae atque Alcuini scriptionibus dialecticis cognosci potest. Caussas tam arctorum in philosophia finium varias afferre licet. Inter quas ipse artium liberalium circulus referendus est. Nam qui eum tenebant, se philosophos esse censebant. Accessit magistrorum, qui reliquas quoque philosophiae partes docti essent, inopia, sub qua succubuit, quicquid ad eas addiscendas caput extulisset. Cumque in solis monasteriis istae artes docerentur, solisque clericis destinarentur, factum est, vt, cum alia praeter triuium, et musicam ecclesiasticam ab ipsis ad obeunda Ecclesiae, vel chori magis, munera non postularentur, nemo ad maiora et sublimiora adspiraret, laici autem de his omnibus prorsus non essent solliciti. Immo ipsi quoque libri philosophici, qui tum eruditorum manibus versabantur, inter has caussas referendi sunt. Nam Marciani Capellae, Cassiodori, Isidori et similium de artibus liberalibus libelli, introductiones magis erant ad artes liberales, haud raro male compilatae, quam institutiones; Victorini et Boëthii versiones autem cum a philosophis fuissent profectae, qui Eclecticae philosophiae addicti fuerant, magnam, vt intelli-

Caussae neglectae in cursu artium philosophiae.

o) Apud CANISIVM Tom. III. Antiq. Lect. pag. 554.

p) loc. cit. cap. 17. pag. 66.

intelligi possent, veteris philosophiae Graecae notitiam poscebant, quae in his ignorantiae seculis albo erat coruo rarior, praecipue cum nemo ferme Graece doctus esset, nugisque contemtis veterum libris legendis occuparetur. Tacemus scripta dialectica Apuleii, Augustini, Victorini, Boëthii partim Stoica, partim Platonica Peripateticis miscuisse, quo factum, vt cum philosophica historia a nemine coleretur, logica haec ex diuersis consarcinata sectis male intelligeretur, sicque etiam dialecticae exiguus esset vsus, eo quod ex turbidis fontibus hauriretur, donec postliminio Aristoteles reuocaretur, sicque aliqua philosophiae facies iterum eniteret, de qua in sequente capite dicemus. Hoc enim tum demum factum est, cum Saracenorum cura inter Occidentales Aristotelis opera innotescerent, vt ex sequentibus patebit. Aliam caussam cur et mathematicarum scientiarum et philosophiae naturalis cura paucissimos tangeret, attulit CHRISTIANVS THOMASIVS [q], nempe, *parum vtile visum fuisse clero et monachis, vt laici in talibus scientiis profundius informarentur, aut exercerentur, quae omnem auctoritatem humanam respuunt, et vel rationes palpabiles, vel assensum sensus communis desiderant, quales prae ceteris sunt scientiae mathematicae.* Haec si ad laicos referantur, nolimus praefracte negare, talia respexisse ex clero nonnullos, certe laici illas scholas rarissime frequentabant, quanquam aliter cautum erat a Carolo M. Licet fatendum quoque sit, et voluptates luxumque et arma, quae sectabantur nobiles, quendam literarum contemtum inter potentiores excitasse, extremam autem oscitantiam et superstitionem inter inferioris conditionis laicos literarum culturae obstitisse, et occasionem dedisse, vt sibi soli eruditionis honorem, commoda et munera clerus vindicaret, hacque ratione ignorantiam inter eos conseruaret, quorum erat, collum iugo subdere, nec rationes superstitiois poscere. At hoc ad ecclesiasticos viros, episcopos, canonicos, monachos non pertinet, de quorum tamen in praesentia supina in his scientiis negligentia et oscitantia quaeritur. In quibus caussis definiendis non suspicionibus, sed historia duce vtendum est. Verum haec ὡς ἐν παρόδῳ. Ex hac itaque breui obseruatione de artibus liberalibus constare arbitramur, quam arctis philosophia limitibus circumscripta, vel si dicendum, quod res est, prorsus eiecta et pulsa fuerit, id quod ad cognoscenda accurate fata philosophiae in sequentibus seculis probe est notandum. Sed in viam reuertendum, et philosophiae facies detegenda est, quam seculo nono habuit.

§. XXVIII.

q) Hist. iuris nat. cap. III. §. 3. pag. 43.

§. XXVIII. Eo ineunte praesidiis suis adhuc fruebatur eruditio et, quae illi ex parte cohaerebat, philosophia. Quamdiu enim ipse Carolus M. imperii habenas rexit, quod non sine magna auctoritate factum est, tamdiu episcopi, abbates, canonici clerusque reliquus etiam huius seculi initio literis fauere non intermittebant, ita imperatoris desideriis, quae multis constitutionibus ecclesiasticis exposuerat, velificaturi. Alcuinus quoque, qui initio huius seculi adhuc vixit, cohortari principem, et literas commendare non destitit. Cumque vix nouae illae scholae, quibus originem dedit Caroli cura et munificentia, florere coepissent, aliquo, vt fieri solet, feruore in literas incubuere, qui clero adnumerabantur. Verum vbi curarum imperii partem Carolus deposuit, sibique atque Musis suis vixit, paulatim refrixit ardor discendi, et quae cum eruditione colluctata erat, vincere iterum coepit ignorantia et barbaries. Cui vires accessere ab imperatoris morte, quae literis ipsique philosophiae adeo funesta accidit, vt, quod supra iam tetigimus, fabula fuerit e grammatica ad rhetoricam, et deinceps ordine ad ceteras disciplinas liberales, dialecticam puta et mathematicam, transire. Quam labem ad sacras quoque literas progressam esse, ex conciliorum canonibus, querelisque virorum cordatorum manifestum est, id quod alibi demonstrandum. Caussas eius rei in antecedentibus iam exposuimus, et grauia illa impedimenta ostendimus, quae magnos Caroli conatus sufflaminauerunt, et ex potiori parte fecerunt irritos. Plurimum autem hoc seculo ad contemtum neglectumque eruditionis artiumque liberalium contulere cleri vitia, quae hoc seculo regnauerunt, longe maxima. Cum enim laici vel omnem ipsi a se doctrinae rationem procul esse iussissent, voluptatibus, seculique curis toti dediti; vel a clero excluderentur, arcerenturque ab eruditionis limitibus, triumphante de literarum possessione sacro ordine, simul cum hominibus vitia quoque triumphauerunt, captiuamque eruditionem duxere omnem. Quibus autem scelerum vitiorumque sordibus se hoc seculo polluerit ordo ecclesiasticus, hoc loco ob instituti nostri rationem exponi haud potest, et in Ecclesiae annalibus solet referri, solae autem imperatorum atque conciliorum constitutiones censuraeque satis superque de vniuersa hominum ecclesiasticorum corruptione loquuntur. Dabimus, ne in re cuiusdam momenti in hac historiae philosophicae parte abeamus ἀσύμβολοι, AVENTINI[r] verba, eo quod

Philosophiae conditio Sec. IX.

r) Annal. Lib. IV. p. 359.

quod pleraque, quae huc pertinent, in compendio exhibeant: *In eodem concilio de vita et honestate sacrificulorum, quorum mores a disciplina maiorum lapsi ad luxum libidinemque, plus quam profano licet, tendebant, leges latae sunt.* Et paulo infra [s]: *Post natalem Christi deinde imperator Ludouicus conuentum ad Aquas Graneas cogit: pontifices, monachos, sacerdotes vitam Christi auctoris nostri legatorum eius aemulari, spretis negotiis profanis, literis operam dare, sacrae philosophiae studere, pueros docere, libros omnium professionum scribere iussit, sciuit.* Et alibi [t] de synodo Coloniensi:. *Sacerdotes, episcopi auari, veneri ventrique dediti ignominia notati tribuque moti sunt. Ceteri iussi sunt viuere iuxta Christi Seruatoris nostri placita. Imperatum mystis, vt literis, sacrae philosophiae operam darent, vt oues pascerent, neue gregem a Deo creditum malis exemplis trucidarent, neu lac consumerent, de lanis se contegerent.* Quae omnia statuta canonesque synodorum luculentissime probant. Tales cum fuerint, et ambitionem, tyrannidem, auaritiam, luxum, licentiamque cum impura Venere consectati essent, quibus solis eruditionis, nempe artium liberalium et sacrae philosophiae; id est, theologiae cura tota erat relicta commendataque, fieri aliter non potuit, quam vt ipse, qui surgere coeperat eruditionis vigor in ipsa fere origine suffocaretur. Nam cum literatorum sacrorumque hominum vitam ab omni philosophia et sacra doctrina tantopere abhorrentem viderent homines laici, aut exemplo pastorum iisdem sceleribus perdebantur, et, quam domesticam habebant, ignorantiam ad gignendam vitiorum colluuiem transferebant, aut, si cordati essent bonique viri, graui odio eos prosequebantur, apud quos literarum praesidia esse dicebantur, quae inuidia tandem ad ipsas artes disciplinasque transiit, turpissimamque ignominiae notam philosophiae quoque affricuit. Quod ne odiose magis, quam decebat, dixisse videamur, ecce verba SERVATI LVPI, optimi et cordati viri, haec sui seculi vulnera graui planctu querelaque prosequentis; is enim ea de re ita [u]: *Nunc oneri sunt, qui aliquid discere affectant, et velut in edito sitos loco studiosos quoque imperiti vulgo affectantes, si quid in eis culpae deprehenderint, id non humano vitio, sed qualitati disciplinarum affectant. Id dum alii dignam sapientiae palmam non capiunt, alii famam verentur indignam, a tam praeclaro opere destiterunt.* His ea verba subiungit, quae in antecedentibus iam attulimus, fabulam fuisse e grammatica et rhetorica ad philosophiam transire. Rari itaque apparebant nantes

s) Annal. Lib. IV. p. 380. t) p. 433. u) loco supra cit.

nantes in gurgite vasto, et vbique triumphum agebat ignorantia. Non deerant quidem, quae vel acutius videbant, vel meliora optabant cordatorum virorum ingenia. Illi vero aut laici erant aut clerici. Istos si non vitae luxu detinere possent, magnis praemiis ad sacros ordines suspiciendos sub opinione sanctitatis meritique apud Deum singularis pelliciebant: Hos ita odio, calumniis et innumeris aliis modis vexabant, vt silere et intra monasteriorum parietes vniuersalem barbariem literarum morumque deplorare, quam ignorantiae telis confodi mallent. Et tamen hoc non obstante doloris grauitas querelas nonnullis, qui meliora optabant, expressit. Hae vero cum ad imperatorum aures peruenirent, qui a Carolo eruditionis amorem, laudisque atque gloriae ex doctrina commendata cupiditatem haereditario quodam iure acceperant, illi ad quaerendam tanto malo medicinam animum laudabili contentione applicuerunt. Idque imprimis dignus parente Carolo filius Ludouicus Pius fategit, inque id summis viribus connisus est, vt parentis consilia ad maturitatem quandam deduceret, caueretque, ne in spongiam prorsus incumberent. Hinc constitutionibus sacra dignitatis summae auctoritate munitis sanxit, vt studiorum cura reuocaretur, scholae diligenter curarentur, literis honor haberetur. Ideo eo *Capitulari* [x], quod A. C. DCCCXXIII ediderat, inter alia praecipit: *Scholas sane ad filios et ministros Ecclesiae instruendos vel edocendos, sicut nobis praeterito tempore ad Attiniacum promisistis, et vobis iniunximus, in congruis locis, vbi nec dum perfectum est, a vobis ordinari non negligant.* Aperuit laudatissimi imperatoris candor et voluntas seria episcopis oculos, vt quam grauia Ecclesiae et reipublicae damna ex hac barbarie sequerentur, obseruantes, ipsum precibus suis imperatorem adirent, rogarentque, vt eius auctoritate publicae in imperio suo regnisque scholae aperirentur, in quibus disciplinae artesque doceri possent. Inter quae eorum desideria maxime notari merentur, Parisiensis concilii sexti, quod A. C. DCCCXXIX celebratum est, preces. Ita enim memorabili constitutione patres sanxerunt [y]: *Similiter obnixe ac suppliciter vestrae celsitudini suggerimus, vt morem paternum sequentes, saltem in tribus congruentissimis imperii vestri locis scholae publicae ex vestra auctoritate fiant, vt labor patris vestri et vester per incuriam, quod absit, labefactando non depereat, quoniam ex hoc facto et magna vtilitas, et honor sanctae Dei Ecclesiae, et vobis magnum mercedis emolumentum et memoria sempiterna accrescet.* Quod consilium vtrum executus sit Ludouicus, dici non potest, nec audemus subscribere coniecturae CONRINGII [z], iam

 a Caro-

x) cap. 5.
y) Apud LAVNOIVM, loc. cit. c. 11. p. 49.
z) Antiqq. Acad. Suppl. XXXIX. p. 315.

a Carolo M. tres ſcholas in imperio fuiſſe erectas. Illud vero ex hoc concilii loco poſſe euinci putamus, aut prorſus deſiiſſe literarum mercatum, quem Pariſiis inſtituit Carolus M. aut ita obſcuratum et neglectum fuiſſe, vt in ipſa hac vrbe patres concilii ſcholas excitari praeoptare neceſſe habuerint, vtque id fieret, imperatorem rogauerint. Pari fere modo etiam epiſcopos ad tuendum literarum honorem excitarunt ſynodi, vt ex concilio, quod in Aquarum Granearum vrbe coactum eſt, et cuius verba ſupra adduximus, diſci poteſt. Ludouici exemplum ſecutus eſt filius Carolus Caluus, magnus literarum literatorumque Moecenas, cuius infra in Ioanne Scoto Erigena exemplum dabimus; is cum peſtem hanc ex imperio proſcribere cuperet, vbi poſſet, de eruditis ſibi viris proſpexit, magnisque praemiis propoſitis eos ad ſe vocauit, venientes clementer ſuſcepit, honoribus et diuitiis auxit, literisque pretium, quantum valeret, ſummum ſtatuit. Teſtimonium ea de re illuſtre habet E r i c v s A n t i s s i o d o r e n s i s, qui in *Dedicatione vitae S. Germani ad Carolum Caluum* [a] inter alia multa haec quoque ſcribit: *Ne noſtra inertia, quae ſuam ſponte amplectitur coecitatem, velum ſibi excuſationis de ignorantia obduceret, neue de praeceptorum inopia merito cauſſaretur, id tibi ſingulare ſtudium effeciſti, vt, ſicubi terrarum magiſtri florerent artium* (nomen hoc aeuo medio philoſophorum fuiſſe, quod hodie quoque obtinet, ex ſupra dictis repetendum eſt) *quarum principalem operam philoſophia pollicetur, hos ad publicam eruditionem vndiquaque tua celſitudo conduceret, comitas attraheret, dapſilitas prouocaret. Luget hoc Graecia, nouis inuidiae aculeis laceſſita, quam ſui quondam incolae iam dudum cum Aſianis opibus aſpernantur, tua potius magnanimitate delectati, ſtudiis illecti liberalitate confiſi: dolet, inquam, ſe olim ſingulariter, mirabilem a ſuis deſtitui: dolet certe illa, ſua priuilegia, quod nunquam hactenus verita eſt, ad climata noſtra transferri. Quid Hiberniam memorem, contemto pelagi diſcrimine pene totam cum grege philoſophorum ad litora noſtra migrantem?* Similia complura his addit, ne longiores ſimus, non exſcribenda. Magnifico monachum hunc loquendi genere, vt ſolet in dedicationibus fieri, iſta ſcripſiſſe, non negamus, facileque nobis perſuademus, tantum, quantum ille crepat, lumen philoſophiae ſub Carolo Caluo non fuiſſe ortum: recte tamen, niſi fallimur, ex hoc loco euincitur, imperatorem de accerſendis euocandisque viris doctis, praecipue philoſophis fuiſſe maxime ſollicitum, hancque eius in literas et philoſophiam beneuolentiam in cauſſa fuiſſe, vt fugientes Muſae retraherentur. Ita enim laudatus porro ſcriptor ad imperatorem: „Ita namque ſpretis ceteris in eam mundi partem, quam „tua

a) Tom. VI. Act. SS. Iul. 31.

„tua poteſtas complectitur, vniuerſa optimarum artium ſtudia con-„fluxerant, vt veriſimile habeam, iam dudum eas humanae peroſas „inertiae terris penitus exceſſiſſe, niſi tuae integritatis amplitudine „tenerentur, in qua etiam vnicum ſuae profeſſionis culmen ac fa-„ſtigium, vt palam eminet, mirabiliter collocarunt. Hinc eſt, quod „cum ſit perantiqua ſententia, leges ſilere inter arma, hae tamen „tam belli, quam pacis tempore apud te plurimum ſemper obtinent „dignitatis: ita vt merito ſchola vocitetur palatium, cuius apex non „minus ſcholaribus quam militaribus conſueſcit diſciplinis. Quic-„quid literae poſſunt, quicquid aſſequuntur ingenia tibi debent, tibi „inquam, qui natus ad agendum ſemper aliquid dignum viro, cum „virtute praecellis, tum etiam ſapientia refulges". In ſequentibus autem hanc imperatori gloriam tribuit, „quod aui ſui ſtudium erga „immortales diſciplinas non modo ex aequo repraeſentet, verum et-„iam incomparabili feruore tranſcendat, dum quod ille ſopitis edu-„xerit cineribus, ipſe fomento multiplici tum beneficiorum, tum au-„ctoritatis vſquequaque prouehat". Alia loca ſcriptorum huius ae-tatis [b], ne Lectorem nimis diu detineamus, omittimus. Ita vero ex Graecia, Hibernia aliisque, vbi literarum decus paulo melius florebat, locis, euocati traductique ſunt, in imperatoris ditiones vi-ri docti, interque eos philoſophi. Exemplum auguſti ſecuti ſunt pontifices nonnulli et concilia, quae literaturae diuinae et huma-nae ſtudium vehementer commendauerunt; cuius exemplum eſſe poſſunt, quae concilium apud Saponarias A. C. DCCCLIX cele-bratum, ſtatuit [c]: „Vt ſcholae ſanctarum Scripturarum, et huma-„nae quoque literaturae, vnde annis praecedentibus per religioſo-„rum imperatorum ſtudium magna illuminatio Eccleſiae et eruditio-„nis vtilitas proceſſit, deprecandi ſunt pii principes noſtri, et „omnes fratres ac coëpiſcopi noſtri inſtantiſſime commonendi, vt „vbicunque omnipotens Deus idoneos ad docendum, id eſt, fide-„liter et veraciter intelligentes donare dignetur, conſtituanturque vn-„dique ſcholae publicae, ſcilicet vt vtriusque eruditionis, et diui-„nae ſcilicet et humanae in Eccleſia Dei fructus valeat accreſcere, „quia quod nimis dolendum eſt, et perniciosum maxime, diuinae „Scripturae verax et fidelis intelligentia iam ita dilabitur, vt vix eius „extrema veſtigia reperiantur".

§. XXIX. His itaque hoc ſeculo Ludouici et Caroli, impera-torum curis et laudatiſſimis conatibus, tot ſcholae debentur, quae his temporibus ſurrexere, et ex quibus prodiit, quicquid literaturam *Fata ſcholarum ſec. IX.*

Gggg 3 ſacram

b) Conf. LAVNOIVS l. c. p. 51. et Hincmari Rhemenſis locum in Synopſ. librorum Biblioth. Thomaſ. Vol. I. p. 742.

c) Apud LAVNOIVM l. c. p. 53.

facram et profanam, quicquid philofophiam ornauit. Non permittit ampliffimi argumenti, quod tractatio noftra fufcepit, prolixitas, vt fcholarum hac aetate conditarum et viris doctis ornatarum hiftoriam exfequamur, licet ab inftituto noftro haud procul abeat. Peculiarem hoc eorum operam pofcit, qui literariam medii aeui hiftoriam fcribere aggreffi funt, eo quod hiftoria eius fcholaftica potiffimam partem abfoluat. Tangemus tamen fummam rei, vt quibus fatis vfae fuerint paucae illae philofophiae reliquiae, quas haec media fecula exhibent, intelligamus. Inter iftos vero ludos literarios Lugdunenfem fcholam primo loco ponimus, eo quod viuente adhuc Carolo Magno excitata teftibus fcriptoribus illius aetatis magnopere floruerit, qua de re Leidradi epifcopi Lugdunenfis verba attulit IOANNES LAVNOIVS [d], qui videndus, feculo vero nono eam non facrarum tantum difciplinarum, verum etiam philofophiae laude inclutam fuiffe, ex ODILONIS verbis in *Vita Sancti Maioli* [e] conftat, fcribentis: *Iuuenili iam imminente aetate altiora et potiora in diuinis, acriora in humanis ftudiis et grauiora non diftulit attentare, et ideo per vtramque exercitatus doctrinam non timuit accedere Lugdunenfem ad aram, deinde apud hanc vrbem philofophiae nutricem et matrem; et quae totius Galliae ex antiquo more et ecclefiaftico iure non immerito retinet arcem, Antonium eruditum virum et prudentem in liberalibus ftudiis habere voluit praeceptorem.* Antonium hunc *magnae deditum philofophiae* vocat Anonymus Diuionenfis apud LAVNOIVM [f]. Philofophiam autem et artes liberales eo tempore idem fignificaffe, ex fupra dictis repetendum eft. Poft Lugdunenfem Fuldenfi fcholae locus effe debet, quam Caroli M. cohortationibus ad Baugulfum abbatem originem fumfiffe ex fupra dictis notum eft. Paffim de hac fchola loquuntur medii aeui fcriptores, quorum verba legi poffunt apud LAVNOIVM [ff], ex quibus difcimus, a Caroli Magni aetate hanc fcholam floruiffe. Quamuis enim celeberrimum monafterium a Bonifacio, qui Seculo VIII monafteria reformauit, ad Benedicti regulam extructum exactumque fit, nihil tamen ille praeftitit, quo eruditio iuuari poffet, fed exemplo Benedicti a literarum ftudio monachos auocauit, et ad manuum opus deduxit, cum et ipfe nec literatus effet, nec literis faueret. Caroli Magni cura autem, et Ludouici Carolique Calui ftudio fchola in artium quoque liberalium cultura eleganter profecit, Rabano Mauro, qui ex Alcuini difciplina prodierat, plurimum ad haec fcholae Fuldenfis incrementa, conferente. De quo memorabilis hic eft locus TRITHEMII [g], qui de Lutberti primi Hirfau-

d) loc. cit. cap. 7. p. 37. feq.
e) Act. SS. Tom. X. a. Maii pag. 684.
f) loc. cit.
ff) cap. 8. pag. 40.
g) Annal. Hirfaug. Tom. I. pag. 11.

Hirsaugiensis coenobii abbatis institutione haec habet: „Consuetudo „fuit eo tempore in monasterio Fuldensi, quam Albinus praeceptor „Caroli M. imperatoris, Bedae quondam discipulus introduxerat, vt „monachis praeficerentur doctissimi praeceptores, qui eos non solum „in Scripturis diuinis, sed in omni quoque literatura secularium stu-„diorum instruerent, et qui post longum exercitium literarum eua-„sissent doctiores, ceteris magistri praeponerentur, et ad similia du-„ces. Inter quos duodecim semper erant praecipui, quorum consilio „abbas in arduis rebus vtebatur. Et quoties aliquis ex eorum nu-„mero vel morte fuisset sublatus, vel ad aliud monasterium missus, „mox alius, qui magis videbatur idoneus, in locum eius consue-„uerat computari; vnde non solum Fuldensis coenobii monachos, „sed etiam complures, qui propter studium de aliis mittebantur coe-„nobiis, illi duodecim in omni facultate scripturarum instituerunt.“ Haec Trithemius in altera pleniorique annalium Hirsaugiensium editione; qui in prima hoc quoque addit: „Cum nouae huius institu-„tionis apud Germanos fama transiuisset in publicum, plures coeno-„biorum praelati eam docendi formam laudantes, alii monachos suos „ad Fuldam miserunt, sub Rabani ferula sacris imbuendos studiis: alii „vero scholas erexerunt in monasteriis propriis, quibus praeceptores „de praefato coenobio doctiores quosque praefecerunt. Sed in tem-„pore breui valde creuit numerus discipulorum Rabani docentis, et „per totam Germaniam et Galliam eruditionis et sanctitatis eius vene-„rando opinio se diffudit. Vnde factum est, quod non solum abba-„tes, monachos, sed etiam nobiles terrae filios suos Rabani do-„cendos magisterio subdiderint. Quos ille, vt erat mansuetissimus, „omnes cum summa diligentia informabat, prout vniuscuiusque vel „aetas vel ingenium permittebat, alios in grammaticis, alios vero „in rhetoricis, atque alios in altioribus diuinae atque humanae philo-„sophiae scripturis, sine inuidia communicans, quod singuli ab eo „postulassent; omnes vero, quos in auditorium suum docendos „admisit, non solum prosa, sed etiam carmine, quicquid occurrisset, „scribere informauit, multos insignes doctos atque sapientissimos au-„ditores habuit.“ Hanc scholam ex Alcuini consilio condiderat Ratgarius, eique Rabanum praefecerat, Baugulfo tamen prima eius fundamenta ponente. Post Fuldensem scholam Corbeiensis memoratu digna est, quam seculo nono doctis viris abundauisse scriptores testantur, qui in diuinis scripturis et secularibus literis iuuentutem monasticam instituerunt, quae loca cum collegerit LAVNOIVS [b], vno intuitu apud illum cognosci possunt, qui in hac arena desudauerunt.

b) loco citato pag. 71.

uerunt. Idem de Corbeia veteri apud Gallos testatur TRITHEMIVS[i], qua in schola Paschasius, Ratbertus, Ratramnus et Odo, horum temporum fere doctissimi docuerunt. Floruisse quoque hoc seculo Remensem scholam, inque ea philosophiae praecepta iuuentuti tradita fuisse, ex FLODOARDI[k] narratione constat, qui de Fulcone, qui Remensem Ecclesiam A. C. DCCCLXXXII administrare coepit, haec habet: „Praefatus praesul honorabilis Fullo „sollicitus circa Dei cultum et ordinem ecclesiasticum amore quoque „sapientiae feruens, duas scholas Remis, canonicorum scilicet loci „atque ruralium clericorum iam pene dilapsas restituit, et euocato „Remigio Autissiodorensi magistro liberalium artium studiis adolescen„tes clericos exercere fecit, ipseque cum eis lectioni ac meditationi „operam dedit. Sed et Hucbaldum[l] S. Amandi monachum, vi„rum quoque disciplinis Sophicis nobiliter eruditum accersiuit, et „Ecclesiam Rhemensem praeclaris illustrauit doctrinis.“ Hunc autem Hucbaldum peritia liberalium artium ita insignem fuisse, vt philosophis aequaretur, refert SIGEBERTVS[m]. Alia de hac schola testimonia videsis apud LAVNOIVM[n], quibus confirmatur, liberalium artium praecepta in ea fuisse tradita. Excitata quoque est exoriente hoc seculo schola Floriacensis ad Aurelianenses postea celeberrima. In qua philosophiam personuisse, cum artium liberalium doctrina ex Abbonis vita recte colligitur, qui cum Rector scholae fuerit, philosophiam quoque ibi sine dubio docuit. Refert enim in *Vita eius* AIMOINVS[o]: „Ipsum adhuc maiora gliscentem sci„entiae scrutari arcana, diuersorum adhuc adiisse sapientiae officinas „locorum, vt quia grammaticae, arithmeticae nec non dialecticae „iam ad plenam indaginem affixisset, ceteras ingenio suo pergeret „superadiicere artes. Quapropter Parisios atque Remos ad eos, „qui philosophiam profitebantur profectum, aliquantulum quidem in „astronomia, sed non quantum cupierat, apud eos profecisse.“ Ex quo loco LAVNOIVS[p] quidem concludit, ante Abbonis rectoratum, qui seculo X demum contigit, artium liberalium studia in Floriacensi schola non viguisse, quia alias hic monachus alios non

i) Annal. Hirsaug. Tom. I. pag. 13.

k) Hist. Rem. Lib. IV. cap. 9.

l) Videndus de eo TRITHEM. de S. E. cap. 284. de illustr. Bened. Lib. II. cap. 49. FABRIC. Bibl. Lat. med. Tom. III. p. 840. Ab hoc carmen habemus in laudem Caluorum, ad imperatorem Carolum Caluum, cuius singulae voces incipiunt a litera C, hoc initio:

Carmina clarisonae caluis cantate Camoenae;

exhibet illud praeter alios BARTHIVS Aduers. Lib. XLVI. c. 22. Alio etiam nomine Hucbaldus locum hic postulat. Nam teste SIGEBERTO GEMBLACENSE c. 107. p. 105. scripsit librum de Arte Musica, „sic contemperans „chordas monochordi literis alphabeti, vt pos„sit quis per eas sine magisterio alterius discere „ignorum sibi cantum.

m) loco cit.

n) cap. 21. p. 77.

o) In vita Abbonis T. VI. Act. Bened.

p) cap. 23. p. 87.

non quaesiuisset in philosophiae praeceptores, si quos nactus esset in monasterio; sed plus sibi ex isto loco sumit, quam par est. Non enim scribit Aimoinus, nihil artium liberalium eum domi didicisse, sed triuium perfecte tenuisse Abbonem fatetur, quadriuium tamen non recte tenuisse ait. Id quod hoc modo innuit, scholam Floriacensem, Abbonis aetate non habuisse magistrum, vel Scholasticum, in quadriuii artibus satis versatum; non vero euincit, nunquam illas fuisse eo loco doctas. Immo nisi fallimur, contrarium probat Aimoinus, narrans, ipsum Abbonem Scholasticis praefectum fuisse, id est professorem constitutum esse, et artes has omnes docuisse. Id vero munus illi non collatum ex more fuisset, nisi in philosophia excelluisset. Id quod luculenter probat, abbatem Floriacensem ad restituendam philosophiae artiumque liberalium professionem, vt hodie loqui solemus, tum respexisse, eo quod a Caroli M. tempore in his scholis ex Alcuini consilio moris esset, eum iuuentuti praeceptorem dare, qui et sacrae et secularis doctrinae esset peritus. Refrixisse vero superiorum artium siue quadriuii studium ineunte seculo decimo, et tum demum Abbonis industria, (de quo infra dicemus) resuscitatum esse, facile concedimus. Eadem fere celebritate floruit hoc seculo Schola Leodiensis, quam imprimis Franco episcopus Leodiensis nobilitauit. Hunc TRITHEMIVS [q] ait, *fuisse in diuinis scripturis eruditissimum, et in studio secularium literarum egregie doctum philosophum, rhetorem, poëtam et musicum excellentem, ingenio acutum, sermone disertum, vita et conuersatione deuotum atque sanctissimum, et pluribus annis publicae scholae praefuisse, et multos in omni scientia discipulos doctissimos enutriuisse.* Hunc Franconem secuti in professione artium liberalium sunt alii, quos LAVNOIVS [r] nominat, et inter eos alius Franco Scholasticus Leodiensis, quem distinguunt ab abbate Afflighemensi viri docti [s], seculo XI clarus, et propter librum *de quadratura circuli* memorabilis, de quo post SIGEBERTVM GEMBLACENSEM [t] recentiores historiae literariae Ecclesiasticae scriptores videndi sunt [u]. Addi his scholis possent plures, si id ageremus, et nisi argumentum occupasset LAVNOII industria. Ex his igitur bonarum mentium literarumque officinis, quae hoc seculo vel excitatae, vel confirmatae et in vsum pleniorem traductae sunt, manifestum est, barbariei, quae omnes fere Occidentis regiones, maxime vero Hispaniam, Galliam, Italiam et Germaniam inundauerat, se et summos imperantes et episcopos opposuisse, nec defuisse viris cordatis et ingenium et industriam: ast cum ipsis cum infelici seculo colluctandum esset, parum ad pellendas has tenebras promouerunt. Huic sane

q) Catal. S. E. p. 88. r) Cap. 25. p. 101.
s) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. II. p. 602.
t) Cap. 164. TRITHEMIVS c. 346.
u) Plerique cum Afflighemensi abbate eundem putant, vid. CAVE H. L. S. E. p. 563. LAVNOIVS l. c.

ſane ſeculo in felicitatis parte ponendum eſt, quod grauem noctem ſtellae quaedam diſtinxerint, quae luce eruditionis cuiusdam ſatis magnae, ſi temporis conditionem reſpicias, caliginem diſpungere conati, vniuerſalem eruditionis interitum auerterunt, licet diem reddere non poſſent.

Alfredus Angliae rex. §. XXX. Inter hos ſtatores literarum pereuntium, qui fugientibus Muſis manus iniecerunt, easque aliquantiſper retraxerunt, & purpurae ſplendore, et eruditionis amore, & reuocandarum diſciplinarum feruore aliis praeferendus eſt ALFREDVS, vel Aelfridus, quem et alii Aluredum et Ealfridum vocant, cognomento Magnus, Aethelwolphi Occidentalium Saxonum regis quatuor filiorum natu minimus, qui ab anno DCCCLXXI, poſt fratres defunctos Angliae ſceptrum vsque ad initia ſeculi decimi tenuit. Is cum natura tantae tarditatis eſſet, vt duodecim annos natus nondum literas noſſet, ſtupenda induſtria diſcendique deſiderio prorſus inſatiabili difficilem naturam, ſola memoriae vi quadam inſignem ita vicit emendauitque, vt omnes ſui temporis doctos viros non modo facile aequaret, ſed et ſuperaret, mereaturque inter ſumma, quae ſeculis his emicuerunt, ingenia connumerari. Quem tanta animi contentione ſtudiis inuigilaſſe tradunt, qui de vita eius rebusque geſtis commentati ſunt [v] vt cum grauiſſimis regni oneribus curisque premeretur, quae ex incurſionibus hoſtium ipſi enaſcebantur, quotidie tamen octo horas literis traderet, inque iis, aut legeret, aut dictaret, aut meditaretur, aut oraret. Inde factum, vt in grammatica, rhetorica, philoſophia, hiſtoria, matheſi et poëſi paucos ſui temporis haberet pares, ſuperiorem neminem. Id quod hodie quoque intelligi poteſt ex ſcriptis eius doctiſſimis, quibus probauit, ſibi Muſas curae cordique, et philoſophiam in ſpecie in delitiis fuiſſe. Supra enim iam memorauimus, expreſſiſſe eum lingua Saxonica BOETHII librum *de conſolatione philoſophiae* a CHRISTOPH. RAWLINSONIO editum, vt alia eius ſcripta taceamus recenſita a CAS. OVDINO [w] et I. A. FABRICIO [x]. Quemadmodum autem purpurata eruditione ſeculo huic, quod honorem literarum tantum non omnem amiſerat, nitorem ſuo exemplo reſtituit, ita omnem lapidem mouit, vt literarum et imprimis, philoſophiae interitum auerteret, barbariem pelleret, diſciplinas reuocaret, ſicque aliam eruditionis faciem induceret. Iunctis ita, quas regia poteſtas ſubminiſtrabat, viribus ſategit, vt viros vndecunque conquireret doctiſſimos, eos in inſulam inuitaret, magnificisque ſtipendiis illectos vinctosque ſuos redderet, hosque ſubditis ſuis publicos profeſſores doctoresque conſtitueret. Quo fine celeberrimam Oxonienſem ſcholam,

v) Vid. praeter alios LELANDVS c. 115. Vitam eius ab ASSERIO MENEVENSI ſcriptam edidere MATTH. PARCKERVS Lond. 1574. fol. et GVIL. CAMDENVS Fr. 1602. conf. ſcriptores hiſtor. lit. medii aeui CAVEVS OVDINVS, VOSSIVS alii, qui in notiſſimis libris res eius literarias tetigerunt.

w) De S. E. T II. p. 309. ſeqq.

x) Bibl. Lat. Med. T. I. p. 69.

oam, ab hoc tempore ad noſtram aetatem magno doctrinae cuiuscunque incremento florentem, condidit, vt a viris doctis demonſtratum [y], inque ea grammaticam et rhetoricam, itemque philoſophiam atque theologiam doceri iuſſit. In quo laudatiſſimo conſilio exequendo Neotus monachus eum adiuuit ad quem in exilio aliquando diuerterat. Recenſuit quosdam viros doctos ab Aelfrido in Angliam euocatos INGVLFVS Abbas Croilandiae [z], cuius haec verba ſunt: *In diuinis libris et ſacra lectione tam aſſiduus erat, quod Dauidicum Pſalterium vel alium aliquem librum aedificatorium in ſinu ſuo ſemper ſecum ferret, et viros literatiſſimos de terris exteris ad ſe accerſeret, aliquandiu in palatio ſuo ſecum pro ſacris literis addiſcendis retentos, demum diuerſis praelatiis et dignitatibus promouebat. Hinc S. Grimbaldum artis muſicae peritiſſimum et in diuinis ſcripturis eruditiſſimum euocatum e Francia, nouo ſuo monaſterio, quod Wintoniae conſtruxerat, praefecit abbatem. Similiter de veteri Saxonia Ioannem cognomento Scotum acerrimi ingenii philoſophum ad ſe alliciens, Acthelingiae monaſterii ſui conſtituit praelatum Athelſtanum & Wewulphum ad ſe aduocaus de Mercia, qui ambo ſacerdotes erant deuotiſſimi. Plegmundum etiam poſtea promotum in Archiepiſcopum Cantuariae, ac Askerum abbatem Bangorenſem, poſtea Schireburnenſem Epiſcopum illis in temporibus doctores celeberrimos ſuo lateri adiunxit.* Aliorum de maximi viri meritis loca, et imprimis luculenta verba POLYDORI VIRGILII [a], ne nimii ſimus, praetermittimus. Non diu tamen haec inter Anglos durauit eruditionis felicitas; paucis enim poſt annis crudeles Danorum incurſiones factae ſunt, quae tantum non omnia euerterunt, quibus acceſſit Haraldi regis immanis crudelitas, quae totam fere Angliam inque ea ipſam Oxonienſem ſcholam ſanguine cineribusque miſcuit. Quam calamitatem durauiſſe vsque ad Normannorum dynaſtiam, ſupra iam obſeruauimus. Superfuiſſe tamen in Oxonienſi ſchola, qui humaniores literas et philoſophiam docerent, collegere iſtius Academiae hiſtorici ex verbis Ingulfi, qui Seculo XI. floruit, quibus ſe Oxonienſi ſtudio traditum in Ariſtotele arripiendo ſupra multos coaetaneos profeciſſe ſcribit, vt ſuo loco et tempore notabimus. Sed reuera refloreſcere coepere demum literae in Anglia ſub Henrico II, et Richardo, de qua re in ſequentibus quaedam monebimus.

Cura virorum doctorum de reſtaurandis literis et philoſophia Sec. IX.

§. XXXI. Ad illuſtre hoc exemplum, quod praeceſſerunt Caroli M. filiique et nepotis eius, Ludouici Pii Caroliqne Calui, in artes et philoſophiam ſtudia, compoſuit ſe, quicquid bonae mentis, cordatique animi inter viros eccleſiaſticos erat, nec deerant inter nobiles

y) BRIAN. TWYNVS Apol. antiq. Oxon. THOMAS CAIVS Vindic. antiq. Acad. Oxon. BVLAEVS Hiſt. Acad. Pariſ. T. I. p. 211. ſeqq.

z) In Hiſtor. Croyland. apud OVDIN. l. c. p. 312.

a) De inuent. rer. c. 71.

nobiles paulo liberius e luxu et ignauia, qua plerique detinebantur, emergentes nonnulli, qui desideriis honestis eorum, quibus literae curae cordique erant, annuentes, filios suos in scholas episcopales, et monasteriorum mittebant [b]. Quo factum est, vt, quae valde minabatur, plena omnis eruditionis ruina auerteretur, viuerentque in hoc seculo viri quidam doctrinae, et philosophiae laude non priuandi, qui si meliora attigissent tempora, inter primae magnitudinis ingenia referri meruissent. Et hos strictim quidem recensebimus, literaria enim illorum historia passim inuenitur, et plerique eam attigerunt, qui scriptores ecclesiasticos enumerauerunt. Inter hos viros doctos seculi post Christum natum noni coryphaei instar eminet, et primo loco suo iure nominari meretur RABANVS MAVRVS, seculo adhuc octauo natus. Teste enim TRITHEMIO [c] A. C. DCCCXIII, annum agens vigesimum quintum scholae Fuldensi praefectus est, adeoque natiuitatis annus incidit in A. C. DCCLXXXVIII. Moguntiae fuisse natum recte obseruatum est doctissimis viris ANT. PAGI [d] et IO. MABILLONIO [e], inde etiam nomen Magentii vel Magnetii apud quosdam habet, qui vero vel Britannum vel Fuldensem faciunt, hos errare apertum est, Fuldam enim admodum adolescens missus est, et tum demum a Radgario abbate Alcuino commendatus in eius disciplinam concessit, ab eoque in omni eruditionis sacrae et profanae genere eruditus est. Qui cum ingenium attulisset naturae muneribus ornatissimum, magnoque discendi desiderio arderet, sub hoc praeceptore tam egregie profecit, vt et illi esset carissimus, et inter condiscipulos vnus excelleret, et ab Alcuino vehementer commendaretur. Et ab eo nomen Mauri quoque accepit. Solebat enim Alcuinus ad honestam veterum imitationem excitandam, nomina antiquitatis celebria suis imponere; e. g. Brunonem appellauit Candidum, Riculphum Damaetam, Angilbertum Homerum, ipsumque Carolum M. Dauidem [f]. In tanti itaque artificis officina egregie formatus, cum spe omni maiora incrementa in literis cepisset, diaconi ordine auctus, tandem A. C. DCCCXIII Scholasticus Fuldensis a Radgario abbate constitutus est. Quam prouinciam tuendam nactus Rabanus laudabile praeceptoris exemplum sequendum, iuuentutemque Ecclesiasticam antequam ad sacrarum doctrinarum adyta perduceretur, ad secularium literarum et inprimis philosophiae cognitionem excitandam formandamque esse statuit. Teste enim TRITHEMIO [g], *Mos erat in Fuldensi coenobio his temporibus, monachos non solum in Scripturis sanctis instituere, sed etiam in omnis secularis scientiae literatura ad plenum erudire,*

Rabanus Maurus.

b) Id in Fuldensi factum esse, supra Trithemii testimonio docuimus.

c) De S. E. conf. LAVNOIVS de schol. cel. c. 8. p. 42. Errant itaque, qui cum CAVEO l. c. p. 456. An. 785. natum volunt.

d) Crit. antibar. ad A. 814. n. 28.

e) Annal. Bened. T. III. p 52.

f) MABILLON. Sec. IV. Bened. P. I. in elogio Alcuini.

g) In chron. Hirs. ad an. 813.

erudire, probe enim iudicabant viri sapientissimi, diuinas scripturas neminem posse intelligere, quem literas secularis doctrinae contigisset ignorare. *Quo pacto autem hoc consilium executus sit Rabanus*, idem TRITHEMIVS [k] enarrat, qui locus cum luculenter seculi huius eruditionis historiam illustret, quibusque fatis sub celebri magistro philosophia vsa sit, exponat, dignus est, licet aliquas particulas supra iam adduxerimus, qui hic totus adscribatur: *Ratgarius memorabilis abbas vtilitati cupiens consulere plurimorum, de fratrum suorum consilio scholam in monasterio Fuldensi publicam instituit, cuius magisterium Rabano commendauit. Anno itaque dominicae natiuitatis DCCCXIII, indictione Romanorum sexta, Rabanus annorum XXV, monasterii monachorum scholae praeficitur, et eum docendi modum, quem ab Albino nunc didicerat, etiam apud Fuldenses monachos inuiolabilem seruare iubetur. Qui mox vt docendi subiuit officium, per omnia curauit Albinum sequi et imitari magistrum, vt iuniores videlicet monachos primum doceret in grammaticis, et cum apti viderentur ad maiora, grauioribus etiam firmarentur institutis. Cumque nouae huius institutionis apud Germanos fama transiisset in publicum, plures coenobiorum praelati eam docendi formam laudantes, alii monachos suos ad Fuldam miserunt, sub Rabani ferula sacris imbuendos studiis: alii vero scholas erexerunt in monasteriis propriis, quibus praeceptores de praefato coenobio doctiores quosque praefecerunt. Sed in tempore breui valde creuit numerus discipulorum Rabani docentis, et per totam Germaniam et Galliam eruditionis et sanctitatis eius veneranda opinio se diffudit. Vnde factum est, quod non solum abbates monachos, sed etiam nobiles terrae filios suos Rabani docendos magisterio subdiderint. Quos ille, vt erat mansuetissimus, omnes summa cum diligentia informabat &c.* His reliqua subiungit §. XXIX iam allata, ex quibus discimus, et diuinam et humanam philosophiam Rabanum discipulos suos docuisse. Qui cum doctissimo magistro vterentur, ad elegantem, pro illius aetatis conditione eruditionem peruenerunt. Cuius exemplum esse possunt, qui ex Rabani disciplina prodierunt Walfridus Strabo, Seruatus Lupus, et Ottfridus, Weissenburgensis monachus, Euangeliorum metaphrasi Theotisca clarus, aliique, qui ex Fuldensi hac schola progressi sunt hoc seculo, quos nominatos vide a TRITHEMIO [l]. Inter hos Hirsaugiensis quoque scholae monasteriique magistri eius cura, cum abbas Fuldensis esset electus, constituti sunt, vt idem Sponheimensis abbas prolixe narrauit. Tantus autem doctrinae amor virum literatissimum occupauerat, vt monasterii cura et regimine Hattoni tradito sola abbatis dignitate contentus tantummodo literis vacaret. Quod occasionem dedit monachis ignauiam seculi sui literarum studiis praeferentibus et disciplinam Rabani ferre recusantibus, vt de neglectis a Rabano monasterii reditibus, cum totus literis se traderet conquerentes, eum ex coenobio, cui tanta cum laude praefuerat, eiicerent. Qui ad aulam Lotharii imperatoris

k) In Chron. Hirs. ad an. 813. l) Annal. Hirsaug. T. I. p. 4. 5.

ratoris conuersus, frustra reuocantibus ingratis monachis ibi moram fecit, donec ad sedem Moguntinam eueheretur, id quod factum A. C. DCCCXLVII [k]. Quo loco positus illustri controuersiis Gottefchalci, aliisque momentis inclaruit, de quibus in historia Ecclesiastica disputari solet. In his vero omnibus et ingenii magnitudinem, et eruditionis praestantiam et laboris assiduitatem tantopere probauit, vt non suae modo aetatis homines in admirationem raperet, sed sequentium quoque seculorum potissimus dux et arbiter esset. Id quod mirandum haud est, cum in tanta literarum penuria stellae instar cuiusdam primae magnitudinis effulserit, et tum libris plurimis suae aetatis ignorantiam dissipauerit, tum ex disciplina sua dimiserit, quotquot fere Galliam Germaniamque eruditione postea nobilitarunt. Nobis ideo laudandus hoc loco est, quod philosophiae cognitionem necessariam esse, ad intelligendas sacras literas, suis tradiderit discipulis, nam haec ipsa regula tum quidem prorsus in obliuionem deuenerat, id quod magnas in Ecclesia nugas et ineptias produxit. Hinc calamum quoque in argumento philosophico exercuit, solentque ei tribui libri *de vitiis et virtutibus, de anima et virtutibus &c.* quibus vt reliquis scriptis theologicis eam sibi famam comparauit, quae nec nostris euiluit temporibus [l]. Magistro iungimus discipulum et notarium siue amanuensem WALAFRIDVM STRABONEM vel Strabum, carminibus quidem, vitis SS. et scriptis hermeneuticis sacris conspicuum, sed et artium liberalium atque philosophiae peritissimum. Quamuis enim scripta eius philosophica hodie non extent, testis tamen est TRITHEMIVS [m], *eum cum in Scripturis diuinis studiosum, tum in secularibus literis omnium sui temporis doctissimum fuisse*, id quod in chronico quoque confirmat, vbi narrat, eum magistro in regimine Scholarum Fuldae successisse. Hoc itaque auctore in monasterio quoque S. Galli, in quo decanus fuit, et Augiae diuitis, quod abbatem eum habuit, studia artium liberalium viguisse, est longe verisimillimum.

Walafridus Strabo.

Ioannes Scotus.

§. XXXII. Nemo tamen hoc seculo philosophiae laude magis eminuit, quam IOANNES SCOTVS, dictus ERIGENA; de quo nomine eius disceptatum est inter viros doctos, aliis eum Scotum esse contendentibus ex oppido Aire, aliis perhibentibus ob patriam Hiberniam, quae Eri siue Eris olim dicta fuit, ita vocari, quum et Scotiae nomen illi regioni haeserit: aliis Wallum facientibus, ex Ergene in confiniis Walliae, in comitatu Angliae Herfordiensi sita [n]. Cui liticulae iudicium interponere nostrum nec libet nec licet, monentibus nec patriam, nec tempus eius satis certum cognitum esse; cum vehementer de vtroque scriptores dissideant; quorum rationes illis expendendas relinquimus, qui historiam literariam scriptorum Ecclesiasticorum, vel eruditionis medii aeui colligunt, ferme enim nemini, qui in hoc argumento

k) TRITHEMIVS de S. E. c. 247. p. 71.

l) Vid. THOM. POPE-BLOVNT. Censur. cel. Auctor. p. 346.

m) De S. E. c. 246. p. 67.

n) Videndi quos nominat I. A. FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. IV. p. 397. not. a. b. c. d.

mento desudauit indictus abiit. Sapientis autem nomen ob philosophiae notitiam prorsus singularem a scriptoribus medii aeui accepit, qui *perspicacis ingenii ac mellitae facundiae philosophum* appellare non recusarunt [o]. Hunc in iuuentute in Graeciam profectum Athenis philosophiam didicisse, per Aegyptum autem Italiam et Galliam in Angliam reducem ingenii philosophici diuitias attulisse, historiae literariae Britannorum conditores, Baleus, Pitseus aliique afferunt. Qui tamen assensum non merentur, eo quod nullo teste fide digno constet, Ioannem Erigenam in Orientem abiisse, notumque ex antecedente capite sit, quam ieiuna hoc tempore eruditionis et philosophiae conditio inter Graecos fuerit, quodque Athenae tunc temporis obmutuerint. Nec aliunde haec fabula originem accepisse videtur, quam quod Graecae, Hebraicae et Arabicae linguae gnarus fuit, quae cum a plerisque ignorarentur, facile ad eam nonnulli coniecturam delati sunt, has Scotum linguas exoticas in Oriente didicisse. CONRINGIUS [p] autem ex Erigenae appellatione coniicit, in patria Hibernia, quae semper doctorum virorum ferax fuit, eum philosophiam didicisse et humanitati quoque literarum litasse. Quod tamen vel ob solam nominis Erigenae incertam significationem attentionem non meretur, cum sint plurimi, qui gente quidem Hibernum, patria vero Scotum vel Anglum fuisse contendant. Quocunque autem loco et linguas peregrinas et philosophiam didicit, in quibus naturae magis perspicacia et diligentiae felicitate, quam institutione profecisse nobis videtur; illud certum est, in pusillo corpore habitauisse magnum ingenium, non facetum modo et iucundum, sed et supra modum acutum et excellens, sic vt nemo illi ista aetate in philosophia praestiterit, in linguis exoticis parem habuerit neminem. His autem praesidiis instructus cum ad libros Graecorum legendos se accinxisset, illud ad philosophiae cognitionem iter detexit, quod reliquos omnes latuit, et in intima Graecae philosophiae, maxime Platonico-Alexandrinae, mysteria penetrauit. Qua eruditione mature fama per omnes terras notus, inque subtilissimis philosophorum speculationibus versatus Carolo Caluo imperatori innotuit. Is enim, testibus scriptoribus Britannis GVILIELMO MALMESBVRIENSI [q], SIMEONE DVNELMENSI [r], MATTHAEO WESTMONASTERIENSI [s], eum ob doctrinae celebritatem ex Anglia in Galliam euocatum clementer habuit, et inter familiares allectum mensae cubilisque indiuiduum comitem apud se retinuit, ac tum in rebus seriis tum in ludicris (erat enim Ioannes ingenio mire festiuo multoque sale condito) eo familiariter vsus est. Id quod magnam ei auctoritatem peperit, quam cathedrae quoque Parisiensi admotus et in schola Palatina docens tuitus est, auditoresque et asseclas habuit plurimos. Cum autem mirae subtilitatis philosophus in caussa Praedestinatiana

o) IO. FORDVN. L. IV. c. 19. p. 669. Chron. Scot. Edit. GALEI.

p) Antiqq. Acad. Suppl. XXXI. p. 281.

q) De gestis reg. Angliae L. II. c. 4.

r) In Recapit. ad A. C. 882.

s) Flor. Hist. ad A. 883. p. 253.

tiana contra Gotteſchalcum pro Rabano ſtrenue decertaret, aduerſarios paſſim expertus eſt, quos recenſent annales Eccleſiaſtici [t]. Cumque nec ingenii eius acumina hebes aetas et ignaua aſſequeretur, nec ſummam imperatoris gratiam aequo ferre poſſet animo inuidia, ex eruditione et diligentia grauis ei enata eſt perſecutio, quae res digna eſt, quae paulo plenius enarretur; quo enim pacto philoſophia Alexandrina Chriſtiano habitu induta ad Occidentales peruenerit, memorat. Miſerat Ludouico Pio imperatori Michael Balbus Graecorum imperator A. C. DCCCXXIV, ſcripta Pſeudo-Dionyſii Areopagitae *de coeleſti hierarchia.* Quae cum magna in veneratione eſſent apud Graecos, vt in *antecedente capite* demonſtratum, et in videndis ſe theſauris Occidentis dominum beare haud obſcure ſignificauiſſet Imperator, cupido inceſſit Ludouici filium Carolum Caluum, qui literis impenſe fauebat, hos libros legendi, & cum Graeca non intelligeret, vt in Latinum ſermonem verterentur curandi. In quo eum conſilio ſine dubio valde confirmauit vniuerſalis, quae tunc obtinebat, opinio, Dionyſium Areopagitam fuiſſe primum Galliae Chriſtianum doctorem, ſiue Apoſtolum: ad hunc enim cum ea ſcripta referenda eſſe, ignara criticae artis aetas ſibi certiſſime perſuaderet, non potuit non apud hanc gentem magna eſſe ſcriptorum horum auctoritas. Huic itaque deſiderio imperatoris cum ſolus poſſet velificare Ioannes Scotus, laborem iſtius verſionis ſuſcepit, librosque *de coeleſti hierarchia, de Eccleſiaſtica hierarchia, de diuinis nominibus, et de myſtica theologia in Latinum ſermonem transtulit.* Qua in verſione licet ſe Graecae linguae gnarum Scotus probauerit, merito tamen reprehenditur nimia Graeciſmi affectatio, qua Latinis eam auribus non ſatis intelligibilem eſſe dudum animaduertit ROGERVS HOVEDENVS [u], et poſt eum MATTHAEVS WESTMONASTERIENSIS [x]. Et ita quidem cum his libris, ipſa quam exhibent, philoſophia vel theologia potius Platonico-Alexandrina in Occidentales regiones translata myſticae theologiae locum fecit, interpres autem Scotus magnam eo labore gratiam apud Carolum quidem meruit, non autem apud pontificem, cui paulo poſt occaſio vlciſcendi hanc contemtae auctoritatis Romanae negligentiam ſe obtulit. Cum enim paſſim rumores de ἑτεροδοξίᾳ Ioannis diſſeminarentur, perlati ad aures pontificis Romani tantos irarum fluctus commouerunt, vt plenas minarum literas ad Carolum Caluum is ſcriberet, quibus Scotum aut Romam mitti, aut eiici ex Schola Pariſienſi poſtulabat. Negat hoc IO. MABILLONIVS [y], omnium de ordinis ſui hiſtoria meritiſſimus, et Ioannem ob opus de corpore et ſanguine Domini Romam euocatum eſſe contendit. Sed his ipſa Nicolai Epiſtola recte opponitur,
qua

t) Conf. MABILLON. praef. P. II. Sec. IV. Bened. §. 133. LVD. CELLOTIVS in Hiſtoria Gotteſchalci Praedeſtinatiani p. 415. et GILB. MAVGVINI collectio operum et fragmentorum veterum Auctorum, qui Sec. IX. de praedeſtinatione et gratia ſcripſerunt T. I. P. I. p. 415.

u) Annal. ad an. 883. f. 234. p. 2.

x) loc. cit. y) loc. cit.

qua inter alia scribit ad Carolum pontifex [z]: *Relatum est pontificatui nostro, quod opus B. Dionysii Areopagitae, quod de diuinis nominibus vel coelestibus ordinibus Graeco descripsit eloquio, quidam vir, Ioannes Scotus genere, nuper in Latinum transtulerit, quod iuxta morem nobis mitti et nostro iudicio debuit approbari, praesertim cum idem Ioannes, licet multae scientiae esse praedicetur, olim non sane sapere in quibusdam frequenti rumore dicatur.* Hanc itaque caussam mouisse Nicolaum, vt Ioannem posceret, ex ipsis literis patet, quod nec probatum nec emendatum opus ediderit: quamuis suspectum fuisse Romae Erigenam, ipsa epistolae verba innuant, quibus tacite sententia eius de Dei praecognitione et praedestinatione ante conditum mundum, de libero hominis arbitrio eiusque cum gratia Dei concursu de punitione reproborum malorumque Angelorum, etc. tangitur, quam feruente Praedestinatianae caussae lite a nonnullis oppugnatam fuisse, annales Ecclesiastici referunt [a]. Neque tamen pontifici morem gessit imperator, sed carum sibi semper Erigenam habuit: qui vero, cum se satis tutum non crederet, Parisiensem Scholam reliquit: et priuatam passim vitam in Gallia delitescens egit, vt obseruatum C. E. BVLAEO et L. E. DVPINIO [b]. Carolo autem fatis concedente, cum ab insidiis sibi caueret, in Angliam rediisse, dicitur nouum Moecenatem nactus. Valde dubium est iter hoc Erigenae in Angliam, variisque virorum doctorum disceptationibus controuersum. Qui enim Scotum hunc in Anglia miserabili morte periisse post summam regis Aelfridi gratiam narrant, quod magno conatu post alios defendit CASIMIRVS OVDINVS [c], rem ita exponunt: Legem Angliae in accersendis ad se viris vndecunque doctissimis assiduum, vt Oxoniensis scholae studia augeret, hunc quoque Ioannem Scotum ad se vocasse, eumque in Britanniam cum Grimbaldo A. C. DCCCLXXVII soluisse, et a rege clementer exceptum nouae Academiae Oxoniensi praefectum esse, vt philosophiam artesque liberales, et in primis geometriam et astronomiam praelegeret: immo regem ipsum eius institutione vsum fuisse. Post triennium autem exorta inter Scholasticos Oxonienses discordia Malmesburium eum secessisse, et in celebri illo monasterio ludum literarium instituisse, ibi autem cum morum seueritatem et disciplinae rigorem non ferrent discipuli, (quos alii monachos faciunt) Anno DCCCLXXXIII, vel vt alii volunt DCCCLXXXVIII, stilis et graphiis eorum confossum periisse. Valde vero huic narrationi refragantur, qui contendunt, confundi Ioannem Scotum Erigenam, cum Ioanne presbytero et monacho e Saxonia oriundo Aethelingiae abbate e Saxonibus Occidentalibus, quem A. C. DCCCXCV a mo-

z) Vid. AVB. MIRAEVS ad SIG. GEMBLAC. c. 93. p. 104.

a) Sententia enim de modo praesentiae corporis I. C. in S. coena, tum nondum adeo suspecta erat, vt non in vtramque partem disputari posset.

b) Bibl. des Aut. Eccl. T. VII. p. 78.

c) L. c. p. 238 seqq.

a monachis trucidatum refert, et ab Erigena distinguit Lelandus, inter doctos eum viros numerans, Plegmundum, Werefridum, Asterium Meneuensem et Grimbaldum, quos praeceptores et familiares habuit Aelfridus rex. Hunc enim a scriptoribus Anglicis vocari Ioannem Eald-Saxonem, quod in Ioannem Erigenam non quadret. Ita quidem MABILLONIVS [d], et qui dissertationem de Ioanne Scoto dedit lingua Gallica ANSELMVS PARISIVS [e], vt alios taceamus adductos a I. A. FABRICIO [f]. Nos ab hac quaestione enodanda explicandaque, quam alibi [g] fuse tetigimus, eo magis abstinemus, quo magis et ad annales ecclesiasticos pertinet, et nobis curis secundis eam examinantibus in vtramque partem disceptari posse videtur [h]: vnde arbitrio Lectoris eam permittimus. Duplici autem nomine singularem attentionem meretur in historia philosophica Ioannes Scotus, cum ob vulgatos inter Latinos libros Pseudo-Dionysii, tum ob librum *de natura rerum* editum. Illos enim Latinis auribus accommodando chaos simul Alexandrinum, quod plerosque hactenus in Occidente latuerat, notum fecit, ansamque dedit, vt cum theologia scholastica, mystica quoque caput extolleret, rationi sanae et philosophiae non minus inimica, quam illa, vt supra dictum. Ita vere Enthusiasmus ille philosophicus, quem Orientalis philosophia genuit, Platonica nutriuit, Aegyptus educauit, Asia firmauit, Graeca Ecclesia irrepentem admisit, in Occidentales quoque Ecclesias praetextu auctoritateque magni et Apostolici viri introductus damnis Ecclesiam afflixit plurimis, vt mox dicemus. Libro vero *de natura omnium rerum*, et acumen atque subtilitatem ingenii demonstrauit et post fata demum damnationis notam meruit. Diu latuit foetus hic Ioannis Scoti in bibliothecis, donec tandem a THOMA GALEO vulgaretur, hoc titulo: IO. SCOTI ERIGENAE *de diuisione naturae libri quinque, diu desiderati. Accedit appendix de ambiguis S. Maximi Graece et Latine* [i]. Ipse Scotus Graecum titulum praefixit, περὶ φύσεων μερισμοῦ, eo quod naturae diuisiones in hoc dialogo inter discipulum et magistrum explicandas sibi sumsisset. Nam mox in limine naturam diuidit in eam, quae creat, et non creatur; in eam, quae creatur et creat, in eam quae creatur et non creat, et in eam, quae nec creat, nec creatur. Et hac quidem ratione entium genera fere omnia persequitur, cuius disputationis summam ipse in limine *Libri quarti* [k] complexus est. Non patitur loci angustia, vt ex libro memorabili, cui similem haec quidem aetas non habet, potiores, more nostro, assertiones excerptas exhibeamus, restinguet tamen sitim illis, qui librum extra Britanniam rarius obuium

d) Annal. Bened. T. III. p. 68. & praef. Sec. IV. Bened. § 136. in Elogio Ioannis.

e) Ad Calc. T. III. de perpet. fid. Art. V. et T. IV. P. III. p. 180. sq.

f) L. c. p. 406. qui ipse quoque has partes sequitur.

g) In Germ. opere Hist. Phil. T. V. p. 653.

h) Praesertim si supponatur verisimiliter Guil. Malmesburiensem, et ex hoc alios Ioannem Martyrem, s. Ioannem de Scotia, qui eo die obiit, cum Erigena confudisse, vid. PARIS l. c. p. 188.

i) Oxon. 1681. fol.

k) pag. 160.

obuium non habent, L. E. DVPINII [l] et CHR. AVG. HEVMANNI [m] industria. Nos in genere pauca, quae ad notitiam philosophiae Scoti facere possunt, notamus, esse librum hunc valde affinem Scholasticorum tractationibus: vbique enim regnat affectata subtilitas, obscuritasque notiones vagae et indeterminatae, et multoties confusae, ita vt vix improbandi sint, qui inter scholasticorum praecursores hunc Scotum referunt. Quem eadem iam tum chorda oberrauisse, qua Scholastici, rationis et reuelationis lumen pudenda confusione miscentes vel ex vno, quod libro *de praedestinatione* [n] praemisit, prooemio liquet, quod pace Lectoris hic apponemus, cum luculenter demonstret, quam confusis notionibus vsi fuerint hoc seculo, illi quoque, qui philosophi κατ' ἐξοχὴν habiti sunt. Ita vero: „Cum omnis piae perfectaeque doctrinae modus, quo omnium „rerum ratio et studiosissime quaeritur, et apertissime inuenitur, in ea „disciplina, quae a Graecis philosophia solet vocari, sit constitutus, de „eius diuisionibus seu partitionibus quaedam breuiter edisserere necessa„rium duximus. Sic enim, vt ait S. Augustinus, creditur et docetur, „quod est humanae salutis caput, non aliam esse philosophiam, id est, „sapientiae studium, et aliam religionem, cum hi, quorum doctrinam „non approbamus, nec sacramenta nobiscum communicant. Quid est „aliud de philosophia tractare, nisi verae religionis, quae summa et prin„cipalis omnium rerum caussa Deus et humiliter colitur et rationabiliter „inuestigatur, regulas exponere? Conficitur inde veram esse philoso„phiam veram religionem, conuersimque, veram religionem esse ve„ram philosophiam, quae dum multifariam diuersisque modis diuiditur, „bis binas tamen partes principales ad omnem quaestionem soluendam „necessarias habere dignoscitur, quas Graecis placuit nominare διαιρετι„κὴ, ὁριστικὴ ἀποδεικτικὴ, ἀναλυτικὴ, easdemque Latialiter possumus dicere, „diuisoriam, diffinitiuam, demonstratiuam, resolutoriam. Quarum enim „prima vnum in multa diuidendo segregat, secunda vnum de multis de„finiendo colligit; tertia per manifesta occulta demonstrando aperit, „quarta composita in simplicia separando resoluit. Earum etiam ex„empla in processu huius operis, quantum ipsa lux, quae illuminat „cor quaerentium se, nobis aditum rerum, quas conamur ingredi, „aperuerit, ostendemus. His enim tanquam vtili quodam honestoque „humanae rationis quadruuio ad ipsam disputandi disciplinam, quae „est veritas, omnis in ea eruditus perueniri non dubitat." Qui locus Scoti omnino attentione dignus est, quamuis enim ex libro *de diuisione naturae* pateat, metaphysicarum abstractionum et subtilitatum eum non fuisse ignarum, ex hoc tamen loco constat, omnem eum philosophiam ad vnam dialecticam, quae sola tunc ex scientiis philosophi-

l) loc. cit. p. 79.

m) Act. philol. Vol. III. p. 858. seqq.

n) In GILB. MANGVINI Vindic. praedest. T. I. p. 103. seq. Qua ratione vero triuium et quadriuium definiat, ex libro de nat. rerum L. I. p. 19. disci potest.

sophicis supererat, retulisse, cuius illae quatuor partes constitui solent: eamque respectu ad theologiam habito, vsuque eius in demonstrandis confirmandisque religionis Christianae capitibus considerato, ita cum religione confudisse, vt idem esse velit philosophiam et theologiam. Id quod ipsum Scoti *de praedestinatione* opus legenti erit manifestissimum, vestigiaque Scholasticae theologiae apertis se prodent documentis. Eadem ratione in eo, de quo dicere coepimus libro *de natura rerum et eius diuisione* versatur, licet paulo magis heic metaphysicum agat, quam theologum. Vbique enim controuersias theologicas immiscet, et talia asserit, quae probari in Ecclesia nullo modo possunt. Quod vt vno alteroue confirmemus exemplo, en philosophiam vere Scotisticam, et vel ex tenebris profectam, vel tenebris dignam [o]: „Cum audimus Deum omnia facere, nihil aliud debemus intelligere, quam Deum „in omnibus esse, hoc est essentiam omnium subsistere. Ipse enim solus „per se vere est, et omne, quod vere in his, quae sunt, dicitur esse, ipse „solus est." Et alibi [p]: „In Deo non est accidens. Itaque non est Deo „accidens, vniuersitatem condere. Non ergo Deus erat subsistens ante„quam vniuersitatem crearet. Nam si esset, creatio rerum ei accideret, „hoc est, esset accidens. Si igitur nulla alia ratione Deus vniuersitatem „a se conditam praecedit, prater illam solam, qua ipse caussa est, Deo„que non accidit caussalis esse. Semper enim et caussa est et erat et erit: „semper igitur caussatiua in caussa sua subsistunt, et subsiterunt, et sub„stitura sunt. Proinde vniuersitas in sua caussa aeterna est." Ex his vero ipse concedit *omnia esse Deum, et Deum esse omnia, vt in monade sint numeri omnes aeternaliter* [q]; et credere nos iubet, *quaecunque vniuersitas totius creaturae contineat in verbo Dei, ea et aeterna simul, et facta esse, et neque aeternitatem in eis praecedere facturam, neque facturam praecedere aeternitatem.* Ex his alia deducit haud leuiora; *Deum esse omnium factorem, et in omnibus factum* [r]: *non posse interire animas brutorum* [s]; *si Adam non peccasset, non passurum fuisse naturae suae partitionem in duplicem sexum* [t]: *mundum in resurrectione et consummatione seculi non in nihilum redactum iri, sed in caussis suis modo suo finito perpetualiter quieturum esse.* Alia, non minus παράδοξα καὶ ἑτερόδοξα, omittimus, legi autem possunt, quae ex hoc libro diligenter collegit praestantissimus C. A. Hevmannvs [u]. Ex his vero nobis non monentibus, de Ioannis Scoti philosophia iudicium accuratum formari facile potest. Quae quamuis externa dialecticae methodo tractandique ordine Aristotelem referat, quem Scotus Graecae linguae accurate gnarus legisse videtur, tota tamen Alexandrinum Platonicorum recentiorum systema exprimit, apertumque facit, totam eum metaphysicam suam ex Pseudo-Dionysio hausisse, et iuxta horum philosophorum placita philosophari.

o) Lib. I. p. 42.
p) L. III. p. 185.
q) p. 111.
r) p. 128.
s) p. 242.
t) p. 157.
u) loc. cit.

phari. Quaecunque enim ab eo afferuntur, si in lucem ex quaesitis affectatisque tenebris protrahantur, eo redeunt: omnia quaecunque sunt, in Deo non radicaliter modo et virtualiter, sed et essentialiter contineri, atque adeo omnia ex Deo ab aeterno progressa esse, et fluxisse, inque varias classes inferiorum et superiorum, deteriorum meliorumque entium distincta tandem in fontem originemque suam reditura esse: id quod ipsum illud systema emanatiuum est, quod recepisse Orientales, Aegyptiacos, Cabbalistas, Platonicos, et post hos Origenianos, Synesium, Pseudo - Dionysium hisque similes fuse suis locis probauimus. Non facere nos Scoto iniuriam, vnus alterque locus probabit euidentissime. Inter quos clauem quasi nobis porrigunt verba *dedicati mis ad Carolum Caluum ambiguis Maximi* praepositae, quibus fatetur *se didicisse a Dionysio Areopagita, eiusque commentatore, Maximo, quod Deus omnia sit, et omnia Deus sint, et quomodo diuina in omnia processio dicatur ἀναλυτικὴ, hoc est resolutio, reuersio vero θέωσις deificatio.* Quibus verbis non potuit πρῶτον ψεῦδος philosophiae Alexandrinae depingi clarius. Hinc Deum more philosophiae Orientalis, Cabbalisticae et Eclecticae, ex nihilo quidem creauisse mundum concedit, sed ita, vt quod in eo vnum fuit, ex abysso eius infinitatis progressum se multiplex ostendat, et ideo sit, quia in eo ipso est. Ita enim [x]: *Per nihilum, ex quo omnia creata esse scriptura dicit, intelligo ineffabilem et incomprehensibilem diuinae naturae inaccessibilemque claritatem, omnibus intellectibus siue humanis, siue angelicis incognitam: quae dum per se ipsam cogitatur, neque est, neque erat, neque erit. In nullo enim intelligitur existentium, quia superat omnia. Cum vero per condescensionem quandam ineffabilem in ea, quae sunt, multis obtutibus inspicitur, ipsa sola inuenitur in omnibus esse, et est, et erat, et erit.* Ita vero dum omnia ex Deo fluxisse et progressa esse afferit, omnia quoque in eum reditura perhibet. Scribit enim [y]: *Post resurrectionem ipsa natura cum suis caussis mouebitur in Deum; erit enim Deus omnia in omnibus, quando nihil erit, nisi solus Deus.* Haec si systema emanatiuum non referunt, nihil illud exprimit. Ex his vero, cum Origenianum dogma de statu animarum impiarum post mortem sequatur, quae necessario purgatae lustrationibus in Deum quoque redire debent; Scotus ne ab hoc quidem errore sibi abstinendum ratus est. Ita enim praecipit [z]: *Quamuis non eodem modo, sed multiplicius in infinitum diuinarum visionum ascensionibus et descensionibus iustis et impiis apparebit, omnibus tamen apparebit, quando in omnibus iniustis, sola iniustitia punita et interemta, ipsa purgata et intemerata relinquitur natura, in ipsos gradus, de quibus peccando corruerat reuersura.* Habes hic Lector, haud contemnendum totius systematis emanatiui, quod tamdiu mundum fascinauit, interpretem ex saculo nono, qui, ne ὀρθοδοξωτέρως intelligeretur, ipse

x) p. 127. y) p. 232. z) p. 280.

ipſe in *epilogo operis* cauit, monens: *Cum omnia, quae ab ipſa natura per generationem intelligibilem ſeu ſenſibilem proceſſerint, mirabili quadam et ineffabili regeneratione reuerſura ſint ad eam, in ea omnia futura eſſe quieta, quoniam vlterius nihil ab ea per generationem profluat, nihil dicatur creare, dum ipſa omnia in omnibus fuerit, et in nullo, niſi ipſa, apparitura ſit.* In hoc quoque epilogo, ne ab Adam-Kadmon Cabbaliſtarum, ſiue λόγῳ Alexandrinorum diſcedit, ſed ex Dei vnigenito filio et per eum, ab iſta diuina natura omnia profluxiſſe contendit. Ex his vero Lectori originum philoſophicarum non ignaro facile patere poſſe putamus, quid de hac Scoti philoſophia iudicandum ſit. Quam ſuppoſito illo principio emanationis cohaerere totam, ipſa libri lectio paulo attentior et iterata confirmat. Nempe cum in eodem cum reliquis Platonicis recentioribus, inque his cum Pſeudo-Dionyſio ſuo haereat luto, idem de eo pronunciandum eſt. Quamuis enim inter Spinozae praecurſores eum numerare nolimus [a] (cum nunquam Spinoza emanationis ſyſtema elegerit) et fortaſſe cauſſa ſit, cur ab Atheiſmo directo Scotum abſoluamus [b]: inter pantheiſtas tamen et fanaticae philoſophiae alumnos referendus eſt, quorum tota philoſophia nefario pudendoque Enthuſiaſmo et deificatione quadam (ſit venia verbo barbaro de barbaro argumento) nititur: quamuis ipſe philoſophiam ſuam diuinam appellare non ſit veritus [c]. Adeo vero aperte ſanam doctrinam omnem labefactauit Scotus, vt Sec. XIII, quo parum adhuc acute videbant homines, viri tamen docti ſuſpectiſſimam hanc tractationem habuerint, et in aula Romana detulerint. Quo factum, vt a papa Honorio III, peculiari Bulla proſcriberetur, in qua indicatur [d]: *Significaſſe nuper pontifici Epiſcopum Pariſienſem, eſſe quendam librum, qui Periſiſis (περὶ φύσεως) tituletur, inuentum tot ſcatentem vermibus haereticae prauitatis, ideoque ab Archiepiſcopo Senonenſi reprobratum, ſe itaque eo quod clauſtrales nonnulli viri et ſcholaſtici eius lectione ſe occupent, praecipere, vt vbicunque inueniatur, Romam mittatur ad comburendum &c.* Ex his autem larga manu datis iudicandum quoque, de ingenti damno, quod Eccleſiae intulit Scotus, libros Pſeudo-Dionyſii iſta impietate plenos Latina veſte donando, ſicque impuram illam theologiam myſticam, cuius ne hodie quidem radices exaruerunt, introducendo, quae pantheiſmo et enthuſiaſmo omnia cumulauit. Praecipue cum id eo tempore factum ſit, quo non potuit non latiſſime fimbrias dilatare. Vt enim taceamus, venerationem, qua haec ſcripta ſuppoſititia monachi Orientales et Epiſcopi nonnulli proſecuti ſunt, occaſionem dediſſe legatis pontificis Romani, qui hoc ſeculo in cauſſa Photiana in Graeciam mittebantur, de eorum praeſtantia apud ſuos domi multa praedicandi, ipſa illa doni ratio, qua ad Ludouicum imperatorem a Michaële imp. CP. peruenerunt, ſatis oſten-

Promota a Scoto theologia myſtica.

a) Placuit id doctiſſimo HEVMANNO l. c.

b) Militat pro eo diſtinctio entium in limine notata, quae inter Deum et res ex Deo progreſſas more ſyſtematis emanatiui quoddam diſcrimen ponit.

c) p. 68. nempe θέωσιν finem eſſe ipſe dixit.

d) Apud ALBERICVM in Chron. ad an. 1225. p 514.

ostendit summo ea loco cum in Oriente habita, tum in Occidente recepta fuisse. Quae cum a Dionysio Areopagita profecta fuisse crederentur, quem ob missionem ad gentem Gallicanam, et conuersionem illius ad Christianam fidem eius ministerio, vt ferebatur, procuratam summo loco habebant, ipsa Auctoris pseudonymi auctoritas ad eius scripta doctrinamque deuoluta est. Quae cum prius ob Graecae linguae ignorantiam neglecta iacuissent, Scoti interpretatione quamuis obscura, & Latinis auribus insolente, vulgatiora facta illis arriserunt, qui paulo seueriora & sinceriora in morali doctrina sibi praeoptabant, quam eo seculo suggerebantur. Corruptissima enim omnis de moribus philosophia et theologia erat, cuius summa in eo consistebat, vt ex veteribus doctoribus nonnullae sententiae atque dicta temere corrasa exhiberentur, et compilationes eiusmodi instituerentur, ex quibus quid virtus, quid vitium, quaeque emendandi via animi esset, nemo sanus, discere posset. Cuius generis hoc seculo scriptor fuit ALVARVS [e], vt plerique volunt [f], qui librum moralem titulo: *Scintillae patrum*, edidit, in quo sententias patrum de virtutibus vitiisque secundum quosdam locos communes collegit. Ex quo misero penu, quid depromere potuerint esurientes animae, quilibet ipse intelligit. Scribebant alii quidem suomet ex ingenio de virtutibus & vitiis, vt Rabanum fecisse supra memorauimus. Ast hi nec philosophum habebant sobrium quem sequerentur, nec virtutis naturam indolemque hominis moralem perspiciebant, nec quae Scriptura de Christianorum officiis praecipit, ex suis fontibus recte deducebant, et Gregorii exemplum secuti consarcinatores magis erant praeceptionum male cohaerentium, quam doctores morales. Cum itaque his non satiati essent animi paulo excitatiores, quique inani leuique, qua plerique detinebantur superstitione conscientiae satisfieri non posse videbant, horumque in manus Dionysiana scripta peruenissent, externo splendore, magnificisque promissionibus vehementissime commoti captique sunt. Vbique enim visionem DEI, vnionemque cum summo ente crepare, & nescio quae suauissima somnia ostendere scriptorem obseruabant, mirabanturque, internam animi a corporis vinculis liberationem, ascensumque ad supremae bonitatis fontem vrgeri, & sanctimoniam posci externa simulatione, meliorem, & sic ad angelicam perfectionem hominem adduci posse. His perfectionum promissionibus speque futurae beatitatis inescati, quicquid solidiorem pietatem affectabat, auide in lectionem librorum Dionysianorum inuolabat, eosque summa auiditate deuorabat. Qui homines si iudicio fuissent satis apto instructi, si pretiosum a vili distinguere nouissent, si Alexandrinorum principiorum pestem paulisper inspexissent, non tam facile manus dedissent. His vero praesidiis destituti

e) Patricius Cordubensis Hispanus, vid. NIC. ANTONIVS Bibl. Hisp. L. I. c. 8. T. I. p. 349.

f) vid. VOSSIVS de Hist. Lat. III. c. 4 p. 759. CAVE Hist. lit. S. E. Sec. IX. p. 458. sed DEFENSORIS esse, monachi et grammatici Locociagensis apud Pictones, obseruauit FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. II. p. 55.

tuti cum ad horum fcriptorum volumina euoluenda fe accinxiffent, carbones pro thefauris receperunt. Id quod eo facilius fieri potuit, quo obfcurius ipfum eft argumentum, quod fibi explicandum fumfit fcriptor Pfeudonymus, quae obfcuritas verfione Scoti Graecae magis linguae quam Latinae indolem referente admodum aucta eft. Cum enim pleraque in illis fcriptis boni ifti fed fimplices viri non intelligerent, myfteriorum fublimitatem fuamque infantiam cauffati, eo magis ea extulerunt, quae ignorabant, et ignauum effe cenfentes, his imbecillitatis fuae defectibus fuccumbere, ea fibi decerpferunt, quae cum proprio, quod formare fibi coeperant, fyftemate cohaerere credebant. Donec nexum illum egregium quo cohaeret tota illa theologia Dionyfiana, vel potius Alexandrina, nempe fyftema emanationis et reductionis rerum omnium ex Deo et in Deum tandem deprehendentes (quod ipfi Scoto accidit) cum auctoritatis praeiudicio et opinione Apoftolicae auctoritatis, quam Auctor prae fe fert, effent occupati, doctrinam iftam Dionyfianam pro fancta, diuina, & myftica haberent, et ambabus, quod aiunt manibus amplecterentur. Qua ratione theologia myftica ex Platonismo Alexandrino orta, et per Origeniftas aliosque inuenufti pulli admiratores per Orientem fparfa etiam in Occidentali Ecclefia diffeminata eft. In qua cum monachis et afcetis omnia turgerent, quorum ingenia otium alebat, exoptatiffimam illi habuerunt occafionem de his humanae curiofitatis tricis altius meditandi. Cumque omnis fanae rationis vfus euiluiffet, nec arte rationali exercitati iudicium rebus interponere rectum hi homines noffent, fine examine fomnia Alexandrina fublimioris cuiusdam philofophiae Chriftianae inftar receperunt, ficque myftica illa theologia inualuit. Eam vero mirati funt, laudaueruntque illi quoque, qui a feueriori hoc pietatis internae exercitio abhorrebant, eo quod Dionyfii nomen ipfis fumme effet venerabile, hic vero parens iftius theologiae haberetur. Quam Dionyfiani nominis famam atque dignitatem hoc feculo valde auxerunt HILDVINVS & ANASTASIVS. Ille enim iuffu Ludouici A. C. DCCCXXXV *Areopagitica* confcripfit, narrationemque *de rebus geftis, paffione et fcriptis Dionyfii Areopagitae* in iis contexuit, in qua licet nec diuerfos inter fe Dionyfios diftinxiffet, nec a puerilibus Graecorum fabellis abftinuiffet, nec fidem fatis et dexteritatem probauiffet, fed confuendo, fingendo, mutando pingendoque quadrata rotundis mifcuiffet, ifto tamen feculo, quo ars critica prorfus in exilium eiecta erat, facile hominibus perfuaderi potuit, quicquid voluit. ANASTASIVS autem *encomium Dionyfii* a METHODIO fcriptum Latinum fecit, et hoc pacto admirationem eius, quo capta iam erat Ecclefia, admodum auxit. Sicque myfticus factus eft mundus Chriftianus, antequam fe talem noffet. Verum de his alio loco prolixius et ex inftituto differendum eft; hoc enim fufficit, vt demonftretur, qui riuuli ex philofophiae Alexandrinae fontibus in Occidentalem Ecclefiam deriuati fuerint. Ceterum

terum

terum Hunc Ioannem Scotum Erigenam cum Ioanne Duns Scoto, de quo in *capite sequente* dicemus, caue confundas.

§. XXXIII. Paaeter hos, quos recensuimus, viros doctos alii fuerunt, in hac tractatione non prorsus praetermittendi, eo quod inter seculi huius eruditos locum illum tenent, quem eo tempore philosophia occupabat. Hos strictim recensebimus. Inter eos reliquos et dignitate et eruditione antecellit Eginhardus, ob doctrinam dictus sapiens, de cuius vita, satis et scriptis, post virorum doctissimorum Io. Hermanni Schminckii [g], Io. Mabillonii [h], Ioannis Weinskensii [i] aliorumque messem, spicilegium, quod addamus, non habemus. Hic non solum ob vitam Caroli M. cultiori, quam illa aetas tulit, stilo exaratam in historia philosophica memoria dignus est, eo quod plurima in ea occurrunt, sine quibus seculi octaui historia literaria intelligi nequit: sed ipse quoque in philosophia talem se praestitit, qualem permisere tempora, qualesque tunc extitere oppido pauci. Vnde suo quoque tempore inter philosophos acutiores relatus est. Cuius exemplum esse potest, quod Auctor *Fasciculi temporum* [k] tradit: *Cometa*, inquit, *apparuit valde singularis et terribilis. Vnde imperator attonitus cum Eginardo philosopho contulit, dicens, quod mutationem regni mortemque principis portenderet. Verum philosophus noluit eum contristare, sed verbum prophetiae allegans ait: a signis coeli nolite timere. At imperator deuotus non aliud*, inquit, *timere debemus, nisi illum, qui nostri et huius creator est sideris etc.* Quem vero is sensum iudiciumque possederit de philosophicis scientiis, quamque sobrie de iis statuerit, captumque suae aetatis in eo longe superauerit, ex *epistola* patet *ad filium* [l], sub Rabbani disciplina Fuldae artibus liberalibus vacantem [m]. Ad eum enim inter alia haec habet auro contra cara: *Sicut te praesens monui, in studio discendi te exerce, et quicquid ex ipso lucidissimo et abundantissimo magni oratoris ingenio assequi nobilis scientiae potueris, nihil intactum relinque. Maxime autem probos mores illius, quibus excellit, imitari memento. Quoniam grammatica et rhetorica, ceteraque liberalium artium studia vana sunt, et valde nociua seruis Dei, nisi per gratiam diuinam bonis moribus subesse noscantur; quia scientia inflat, charitas vero aedificat. Melius quidem mihi est, vt te mortuum videre contingat, quam inflatum et scatentem vitiis.* Haec Eginhardus, dignus, qui nullo non tempore audiatur.

Eginhardus.

§. XXXIV.

g) Is egregiae vitae Caroli M. Editione Trai. ad Rhen. 1711. 4. excusae, elegantem praemisit dissertationem de vita et scriptis Eginhardi.

h) Sec. IV. Bened. P. I.

i) In Nauarchia Seligstadians, et in Eginharto illustrato ac vindicato Fr. 1707. fol. conf. Gundling. Otia T. II. c. 5.

k) p. 65. b.

l) Recusas Eginhardi epistolas dedit Weinskensius l. c.

m) Conf. Mabillon. Sec. IV. Bened. P. I. Praef. §. 168.

Alii viri docti seculi noni philosophiae laude celebres, Ansegisus.

§. XXXIV. Porro inter viros doctos, qui philosophiae studio pro ratione seculi sui animum excoluerunt referendus est, ANSEGISVS, Lobiensis et exinde Fontanellensis abbas, cuius vitam alibi enarratam [n] vide. Is collectione *Capitularium Caroli M.* [o] et *Ludouici Pii* celebris, ideo hic locum occupat, quod non tantum sacrarum literarum apprime peritus fuit, sed et secularibus literis eleganter doctus, teste TRITHEMIO [p], qui tamen eum cum Ansegiso archiepiscopo Senonensi confundit. In vtraque vero palaestra eum iuuentuti se magna dexteritate ducem praebuisse, et vita simul recta atque integra praeluxisse scriptores eius aeui tradunt [q].

Adelhardus.

Iungendus huic est ADELHARDVS, filius Pipini, fratris Caroli M. qui tantopere artium liberalium cognitione inclaruit, vt sapientis cognomen mereretur, et a Carolo M. inter consiliarios electus, Pipinoque iuniori praeceptor datus, prorex Italiae constitueretur, tandemque abbas Corbeiae veteris: cuius quoque consilio Corbeia noua excitata est. Is libellum *de computo Ecclesiastico* scripsit ideo notandum, quod hoc tempore pars haec fuerit philosophiae sublimioris. Ab hoc Adelardo distinguendi sunt alii eiusdem nominis, et praecipue praeter Adelhardum monachum Hirsaugiensem coecum, quem ob singularem pietatem et patientiam laudat TRITHEMIVS [r], alius Adelhardus, seculo sequente clarus, scholasticus S. Galli, quem TRITHEMIVS [s] ait, *Diethmarum et Helpericum singulari praeditos ingenio singulari quoque diligentia docuisse, sic vt Diethmarus in omni scientia philosophiae tam mundanae quam ecclesiasticae doctus euaderet, non minus integritate monasticae conuersationis quam eruditione literarum insignis.* Sed et alium Adelardum Sec. XII philosophiae et matheseos longe peritissimum infra memorabimus.

Hincmarus.

Nec praetereundus nobis silentio est HINCMARVS Remensis archiepiscopus, cuius nobilis est in historia Ecclesiastica huius seculi ob lites de praedestinatione memoria [t]. Is enim cum, teste TRITHEMIO [u], in secularibus literis nulli suo tempore secundus esset, ad argumentum morale et politicum, raro ea aetate exemplo, scriptis tractandum animum applicuit. Scripsit enim *de regis persona et regio ministerio: de cauendis vitiis et virtutibus exercendis, de diuersa et multiplici animae ratione*, in quibus ad emendandos sui temporis mores in aula respexit, quod et alios eo tempore fecisse [v] constat,

n) DACHERIVS Spicil. T. II. p. 278. seqq. Acta SS. 20. Iul. T. V. p. 90. MABILLON. Sec. IV. Bened. P. I. p. 630.

o) Vid. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. XI. p. 85. seqq.

p) De S. E. c. 272. p. 73.

q) Vid. CAROL. LE COINTE Ann. Franc. T. VII. p. 767. MABILLON Sec. IV. Bened. P. I. p. 308.

r) In Chronico Hirsaug. apud LAVNOIVM c. 17. p. 68.

s) Annal. Hirsaug. T. I. p. 65.

t) Vid. qui opera eius diligenter edidit IAC. SIRMONDVS in Diss. praelim. Opp. Paris 1645. fol. duobus voluminibus editorum, quae recensent Synopses librorum in Bibl. Thomas. T. I. p. 675. seqq. T. II. p. 107. seqq.

u) c. 264. p. 73.

v) IONAS Episc. Aurel. scripsit librum de institutione regis LVC. DACHERIO T. I. Spicileg. p. 57. editum. Conf. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. IV. p. 513. Similiter SMARAGDVS Abbas S. Michaëlis in Lotharingia de officio principis, in libro: Ira regia, commentatus est. Vid. MABILLON. Sec. IV. Bened. P. I. CAVE, S. E. p. 435.

constat, cum principum aures ad eiusmodi monita haud illibenter paterent. Quos tamen cum Hincmaro, eo quod philosophiae accuratione destituerentur, multa ἀπροσδιόνυσα admiscuisse confudisseque inter se cognoscendi principia, imbecilli quoque argumentatione haud raro vsos fuisse fatendum, et inter naeuos huius seculi referendum est. Eodem quoque seculo praeter doctrinae Ecclesiasticae laudem secularis quoque eruditionis fama inclaruit PAVLVS WINFRIDVS Warnefridi filius *Paulus Warnefridi Diaconus.*
Foroiuliensis, siue Aquileiensis patriarchii diaconus, Desiderii, vltimi Longobardorum regis notarius, siue cancellarius, cuius aduersa fata ipsum quoque in carcerem et exilium detruserunt, quibus liberatus Cassinense monasterium ingressus est, et Carolo M. carus fuit propter ingenium et doctrinam. De quo praeter recentiores historiae literariae medii aeui scriptores maxime videndus PETRVS DIACONVS [w]. Hic non modo diuinioris eruditionis laudem consecutus est, sed et historiae, poeseos et philosophiae nomine conspicuus fuit. Valde eum ideo laudauit discipulus Hildericus monachus Cassinensis in eo, quod praeceptori Paulo scripsit epitaphio [x], vbi inter alia:

Diuino instinctu regalis protinus aula
Ob decus et lumen patriae te sumsit alendum
Cum tua post Tibridem populis et regibus altis
Tunc placida cunctis vita, studiumque maneret,
Omnia sophiae cepisti culmina sacrae,
Rege monente pio Ratchis, penetrare decenter
Plurima captasses digne cum dogmata, cuius,
Resplendens cunctos superis vt Phoebus ab astris,
Arctoas rutilo decorasti lumine gentes.

PETRVS autem, philosophia eum a pueritia enutritum esse testatur, id quod Leo quoque OSTIENSIS [y] de omnibus disciplinis liberalibus tuetur. Vixit quoque hoc tempore LVPVS SERVATVS Abbas Ferrariensis, qui quam graui querela artium liberalium et philosophiae neglectae iacturam deplorauerit, supra iam adductis eius verbis ex epistola ad Eginhardum, amicum et familiarem suum ostendimus. *Lupus Seruatus.* Ex cuius epistolis patet, valde sollicitum fuisse virum optimum de barbarie inualescente, ipsumque philosophia eleganter et sobrie magis, quam aetas ista solebat, fuisse imbutum. Testes damus verba eius ad Ebrardum monachum, propinquum suum [z]: *Reuiuiscentem*, inquit, *in his nostris regionibus sapientiam quosdam studiose colere pergratum habeo; sed hinc haud quaquam mediocriter moueor, quod quidam nostrum partem illius appetentes insolenter partem repudiant. Etenim plerique ex ea cultum sermonis quaerimus: Et paucos admodum reperias, qui ex ea morum probitatem, (quod longe con-*

 duci-

w) De illustr. viris Casin. c. 8. p. 167.
x) Dedit id IO. BAPT. MARVS in annot. ad h. l. Petri Diaconi.
y) In Chronico Casinens. L. I. c. 15.
z) Ep. 34.

ducibilius est,) proponant addiscere. Sic linguae vitia reformamus et purgare contendimus, vitae vero delicta parui pendimus et augemus. Similia passim inuenias, quae, philosophiam μέχρι τοῦ λέγειν, ἄνευ πράττειν cordatis sententiis damnant, quae breuitatis caussa praetermittimus. Eius

Herricus. discipulus fuit HERRICVS, Heiricus vel Ericus Autissiodorensis monachus [a], qui, vt ipse quoque testatur, Haymonis etiam disciplina enutritus est. Is quanto gaudio Caroli Calui industriam in excitandis scholis promouendisque artium liberalium studiis exceperit, laudibusque extulerit summis, ex *dedicatione* eius *vitae S. Germani* supra iam ostendimus, Qui cum eodem loco imperatorem hoc quoque nomine laudet, quod Lotharium filium in philosophia erudiendum curauerit, hic omnino audiendus est. Ita enim post verba supra adducta pergit: *Quorsum ista protulerim illud caussa est, diuae memoriae Lotharium tuae filium maiestatis, annis puerum, mente philosophum (ingenue confiteor) animi indole et solertiae opibus, vt tibi vni concedam, prae caeteris sui aeui mortalibus extitisse pretiosum.* Ex quibus verbis patet, non scholae modo Autissiodorensis famam eo tempore tantam ob philosophiam quoque fuisse, vt regius ei filius optimis disciplinis imbuendus traderetur, sed Herricum quoque hanc eruditionis in ea coruscantis splendorem valde auxisse. Graecas enim et Latinas eum literas supra aetatis suae conditionem doctum fuisse, ex eius scriptis intelligitur. Dolendum tamen virum doctum maluisse in compilandis praeceptorum dictis vires tentare, quam in propriis exasciandis. Talia enim *collectanea* illa sunt, quae ex ore praeceptorum excerpsit, quaeque edidit Io. MABILLONIVS [b]. Ex iis enim liquet, vitio seculi sui Herricum, praeceptorum suorum praeceptis et gentilium scriptorum dicta et patrum, Augustini, Hieronymi, Bedae aliorumque sententias assuisse. Qui mos omnem prorsus, quae raro exemplo adhuc superabat, phi-

Angilbertus. losophiam corrupit. Tulit quoque haec aetas ANGILBERTVM nobilem Francum, Scholae Palatinae discipulum, Abbatem Centulensem, apud Carolum M. gratiosum, qui eum Homerum suum, ob carminum suauitatem solebat nominare [c]. Hunc *clarissimum virum nobilitatis et sapientiae merito charissimum Carolo M.* vocat, qui *vitam eius* scripsit HAIRVLFVS [d]. Et alter eius biographus apud MABILLONIVM. *Ad vnguem* ait, *informatum fuisse in liberalibus studiis, et venustate formae conspicuum, quae ei Bertae imperatoris filiae coniugium conciliauit*: ex eo Nithardum filium, doctissimum virum suscepit, cui librum debemus *de dissensionibus filiorum Ludouici Pii* a KVLPISIO [e] editum. Quamuis autem ex his nemo fere naturalem philosophiam attingeret, fuit tamen interdum vnus itemque alter, qui ad eiusmodi argumentum, lauda-

a) Vid. FABRIC. l. c. T. II. p. 327.
b) Annal. T. I. p. 482.
c) Id nomen ab Alcuino acceperat. Conf. LEYSER. de poëtis medii aeui p. 270.
d) Act. SS. 18. Febr. T. III. p. 100. MABILLON. Sec. IV. Bened. P. I.
e) Script. rer. Germ. p. 83. De hoc scriptore vide quos laudat FABRIC. T. V. p. 409.

laudabiliori quidem conatu, quam feliciori euentu, adspiraret. Inter hos fuit AGOBARDUS, ex Hispania in Galliam Narbonensem traductus, et ad sedem Lugdunensem promotus quem celebrem fecit, singularis, quam in errore Felicis Vrgelitani detegendo et eradicando posuit, diligentia studiumque, quo filios Ludouici perduelles Lotharium et Pipinum prosecutus est, ipsi tantum non exitiale. Scripsit enim librum *de grandine et tonitruis*, in quo laudando consilio insulsam et execrabilem vulgi superstitionem, quae tum temporis ob summam in rebus naturalibus imperitiam inualuerat, rationibus et theologicis et physicis iugulauit. Sed et alio specimine ostendit, se ad res naturales paulo diligentius, quam aetas ista solebat, attendisse. Cum enim eo tempore epidemica quaedam epilepsia aliique insoliti morbi prassarentur, rogatus a Bartholomaeo Narbonensi caussam, haud ineleganter de naturalibus eius rei caussis respondit [f]. *Agobardus.*

§. XXXV. Possent his alii adhuc addi, nisi modus esset tenendus, ne prolixior fiat nostra tractatio. Paucis ita reliquos, quos nomen aliquod artium liberalium studio consecuti sunt, adiicimus. Inter hos CLEMENS SCOTUS merito nominandus est, quem supra monuimus, Alcuino a Carolo M. socium in instituenda iuuentute et iuuandis literis datum, egregie reuiuiscenti eruditioni operam suam commodasse, inque Scholis Galliae et Italiae constituendis diligentem gnauumque fuisse [g]. Hunc in secularibus et in Sacris Scripturis incomparabiliter eruditum fuisse, supra quoque ex monacho Sangallensi audiuimus. Schola quoque Prumiensis hoc seculo viros duos aluit doctores, philosophiae artiumque liberalium fama insignes, WANDELBERTUM Diaconum et REGINONEM Abbatem. Wandelbertum enim TRITHEMIUS [h] vocat *virum in diuinis Scripturis eruditum, et in secularibus literis magnifice doctum, ingenio promtum et clarum eloquio*, eumque ait inter doctores sui temporis in philosophia, rhetorica et poesi eminuisse. Alioque loco [i] testatur, eo magistro Prumiense monasterium optimarum artium studiis viguisse. Alius eodem fere tempore Wandelbertus Scholasticus Sangallensis fuit, quem *vndecunque doctissimum et metro excellentem et prosa multa scripsisse* idem testatur TRITHEMIUS [k]. Reginonem autem *et sacris et secularibus literis egregie doctum, ingenio subtilem, eloquio clarum, vita et conuersatione deuotum, facile inter doctores sui temporis obtinuisse principatum*, IDEM [l] affirmauit. Horum virorum aetate studia prorsus collapsa in Gallia, resuscitata esse, Wandelbertus alicubi scribit [m], testatus: *Apud Gallos multos annos literarum studia iacuisse,* *Clemens Scotus.* *Wandelbertus.* *Regino.*

f) Vid. CAVE H. L. S. E. p. 438. DOMINICUS DE COLONIA Hist. Literaire de Lion. T. II. p. 93. Acta SS. Iun. T. I. p. 748. seqq.

g) Vid. ALCVIN. Ep. 9. MABILLON. l. c. LAVNOIVS l. c.

h) De S. E. c. 281. p. 75.

i) Ann. Hirs. T. I. p. 22. LAVN. p. 74.

k) loc. cit. l) De S. E. c. 294. p. 76.

m) In vita S. Goaris, praef. apud MABILLON. Sec. IV. Ben. Part. I. §. 175.

iacuisse, quousque sua aetate principum liberalitate, et optimorum virorum solertia disciplinarum studia iterum profecerint. GRIMBALDVM quoque ad Aelfridum vocatum in Angliam renascentibus literis fortissimas manus adhibuisse, supra iam tetigimus. Is in synodo Londinensi regi persuasit, vt omnibus clericis ac comitibus tribunisque studium literarum ac disciplinam artium liberalium efficacissime commendaret, quod quo effectu factum sit, ex dictis intelligere est: Ornauit quoque hac aetate Germaniam RVTHARDVS Scholasticus Hirsaugiensis, de quo haec habet TRITHEMIVS *n*). *Hildulfo primo huius coenobii Scholastico Ruthardus monachus aeque doctissimus successit, qui et ipse vnus ex primis quindecim monachis extitit, quos Rabanus abbas Fuldensis in Hirsaugiam misit. Hic Strabi quondam auditor iuuenis in omni doctrina consummatus euasit, ingenio subtilis, eloquio disertus; metro excellens et prosa, ac magnae apud principes et magnates eo tempore aestimationis &c.* Hunc tantopere literarum studia deperiisse, scribit, vt Halberstadiensem episcopatum otio literario postponeret. Possunt his addi Felix Vrgelitanus, Elipandus Toletani, Paschasius Radbertus, Godeschalcus et Ratramnus, quorum in annalibus Ecclesiasticis ob errores, quos in agro Dei sparsisse visi sunt, celeberrima est memoria. Hos enim in artium liberalium studiis, praecipue vero in dialectica exercitatissimos fuisse, et scripta eorum ostendunt, et controuersiae, quae haud alios fontes, quam dialecticae alicuius argutiis et cauillis ludentis abusum et rationis atque reuelationis confusa inter se principia agnoscunt. De quibus tamen hoc loco dicere quicquam nec licet nec libet, cum in sacrae historiae enarratione res omnis prolixe soleat exponi. Alios huc non afferimus, facile ex catalogis scriptorum ecclesiasticorum colligendos; vix enim fuit hoc seculo scriptor paulo celebratior, qui non artes liberales eo sensu, quo supra descripsimus, attigerit, et paucas illas philosophiae reliquias degustauerit. Ast quamuis haec barbariei seculi huius pellendae suffecisse, merito videri queant, cum et principes omnes neruos intenderent, et episcopi virique docti vires in id omnes conferrent, fatendum tamen est, eos multum quidem mouendo parum promouisse, et rediisse Cimmerias illas, quas paucae istae stellae illuminare coeperant, tenebras. Id quod mirandum non est, cum tam dirae tempestates rempublicam ciuilem pariter atque ecclesiasticam affligerent, principumque dissensiones tantas strages tantum non omnis felicitatis ederent, vt quicquid elegantiae apparebat, necessario interire debuerit. Hincque propudiosa seculi huius inscitia, bellorum tumultibus sustentata et aucta, qua an turpius quid accidere tristiusque potuerit, merito dubitandum est. Praeter multa alia passim a viris doctis adducta, ad testimonium formulae inquisitionis prouocamus, secundum quam inquirere debebat episcopus per vicos, pagos atque paroecias suae dioeceseos, quae extat sub initium operis REGINONIS

Grimbaldus. *Ruthardus.* *Alii.* *Neque tamen sic pulsa barbaries.*

n) Ann. Hirsaug. T. I. p. 26.

NONIS *de disciplina ecclesiastica.* In ea enim inter alia circa presbyteros iubetur inquiri, *si euangelium et epistolam bene legere possit, atque saltim ad literam eius sensum manifestare. Item, si sermonem Athanasii de fide SS. Trinitatis memoriter teneat, et sensum eius intelligat, et verbis communibus enuntiare sciat etc.* Ad quae verba recte doctissimus BALVZIVS: *Ea erat seculi illius infelicitas, vt necesse esset presbyteros ab episcopis interrogari, vtrum bene legere nossent.* Additque, electum Caroli Calui tempore Gislemarum quendam in archiepiscopum Remensem, oblatum textum euangeliorum aliquatenus quidem legere, nihil tamen eius intelligere potuisse. Ex his itaque et similibus deplorandam rerum literariarum faciem si quis considerauerit, miserebitur et ipsius philosophiae, coelestis doni, et humani generis, cui ea aetate vterque velut oculus effodiebatur. Quamuis enim scholae passim superessent, sparsimque vir quidam doctus emergeret, obiici tamen tam infirma munimenta barbariei, quae omnia inundauerat, torrenti non potuerunt, sed seculi infelicitate quasi rapta et in praeceps simul data sunt. Quod enim scholarum otium, a quo nomen habent, esse potuit, cum omnia ciuilibus bellorum tumultibus personarent, et sanguine maderent? Cuncta enim ita conquatiebantur, vt Musae, ipsae iam cultu suo priuatae et in squalore oberrantes, non potuerint non, penitus aufugere. Normannorum enim bella, quae omnia in Gallia concutiebant, et funesta fratrum Lotharii, Caroli et Ludouici dissidia omnia fatali rerum conuersione perdebant, praesertim cum A. C. DCCCXLII proelio commisso res Galliae valde attenuarentur. Hunnorum vero irruptiones in Pannoniam et Germaniam, Danorumque et Normannorum in Angliam succiderunt, quicquid literarum adhuc marcidos equidem flores ostentabat. Quae omnia in ciuili seculi huius historia enarrari solita, hic quoque in memoriam reuocanda sunt, vt caussae intelligantur, cur cum literis fere omnibus philosophiae quoque nitor penitus disparuerit. Neque tamen ipsa cleri vitia hic tacenda sunt, quae has obices vehementer promouerunt, et quas ille solus promouere et debebat et poterat, artes liberales otio, luxu, ignauia, Venere, et mille aliis scelerum generibus suppresserunt. Cum enim Scholastici officium canonicis commendatum esset, qui, vt ad regulam viuerent, demandatoque officio facerent satis, fidem obstrinxerant; et ad promouenda literarum studia, eiusmodi munera reditibus a principibus non malo consilio essent aucta, degenerante in licentiam auctoritate ex abusu prouentuum satis opimorum, ignauia otiumque inualuit et Scholastici nomen, dignitas, emolumenta seruata sunt, officii vero cura et literarum doctrina vel prorsus periit, vel hominibus obscuris et nulla eruditione nobilibus permissa est, qua de re ALBERTI KRANZII [o] verba oppido memoratu digna, cum passim adducta sint a viris doctis, adscribere nolumus. Vnum canonici irregularis vel secularis

o) Metropol. L. IV. c. 1.

ingeniis lauare mallent, vt Gerberti exemplo disci poteſt. Et ſane inter felicitates ſuas numerabant, ſi intra monaſteriorum clauſtra paucis quibusdam certioris fidei diſcipulis melioris ſapientiae praecepta quaedam inſtillare liceret. Et ita quidem tenebris, ſqualore ſituque obnubilatum eſt, quicquid eruditionis nomen tueri aptum erat, nec emicabant, niſi ex angulis quibusdam ſcintillae aliquot, quae prohibebant, ne vniuerſalis literarum pernicies inualeſceret. Mirandum itaque non eſt, in tanta philoſophiae inopia, tantam malorum omnium copiam in Eccleſia et republica extitiſſe; ſemper enim ita euenit, teſte hiſtoria philoſophica, vt pereunte philoſophiae honore et vſu, ingentia a ſuperſtitione et malitia damna pateretur, respublica ſacra et ciuilis, eo emergente, animumque emendante, et ſobrium rationis vſum commendante, ſurgeret quoque publica felicitas. Et profecto, niſi nonnullos inter ſummos imperantes, et inter doctos viros hoc ſeculo excitauiſſet diuina prouidentia, qui plenas omnis eruditionis ruinas auertiſſent, actum hoc ſeculo fuiſſet de philoſophia cunctisque literis.

Literarum praeſidia hoc ſeculo Ottones.

§. XXXVII. Inter haec artium et ſcientiarum aſyla ſupremum iure ſuo locum obtinent OTTONES ſummo imperii faſtigio admoti. Et primus quidem, qui ob res geſtas Magnus audit, illiteratus fuit, obſeruante MABILLONIO [g], habuit autem generum Conradum, Franciae Orientalis ducem, qui ſapientis cognomen accepit [h]. Filius autem Otto II. cognomento Rufus ſcholae Hildeſienſi educandus traditus et in literis inſtitutus eſt. Quae refert IOACH. CVREVS [i], inter alia ſcribens: *Collegia canonicorum olim fuerunt ſcholae, in quibus adoleſcentia erudiebatur in doctrina coeleſti, in bonis artibus, et ſimul habebat exercitia precationum et lectionum in templis illis, quando epiſcopus tanquam praecipuus rector et inſpector doctrinae et diſciplinae eccleſiaſticae praeerat: ſicut circa illam aetatem Otto ſecundus filius praeſtantiſſimi imperatoris Ottonis primi adoleſcens didicit literas, et Eccleſiae doctrinam in Collegio Hildesheimenſi et publice cum ſuis aequalibus in templo precatus eſt, et cecinit.* Et hoc quidem ſatis euincit, illiteratorum numero, qui tum potiorem nobilium partem comprehendebat, Ottonem II. eximendum eſſe; artes autem liberales et philoſophiam attigiſſe vix credi poteſt, ſi ad ea attendatur, quae ex TANGMARI *vita Barwardi* obſeruat CONRINGIVS [k], Hildeſienſem hanc ſcholam rudimentis tantum docendis, deſtinatam fuiſſe, quanquam in ea vita legitur Bernwardum propoſuiſſe magiſtro quaeſtiones ex intimo adyto philoſophiae; has enim non in iſta ſchola didicerat. Superauit autem Ottonem ſecundum eruditione Otto tertius, ob rerum magnitudinem ceterasque, quibus ornabatur, dotes et fata ſingularia mirabilia mundi dictus; qui, ſi illius aetatis ſcriptoribus fides danda, in eius temporis

 erudi-

g) Praef. in Sec. V. Bened.

h) Conf. HAHN. Orat. de Conrado II. pag. 9.

i) In Annal. Sileſ. apud LAVNOIVM de ſchol. celebr. c. XXI. p. 84.

k) Antiqq. acad, ſuppl. XLII. p. 332.

eruditione fuit verfatiffimus. Habuit enim matrem Graeci imperatoris Nicephori II. filiam Theophanam, ex quo nonnulli colligunt, et patrem Graeci fermonis peritum fuiffe, eiusque beneficio aliquando periculum euafiffe, qui tamen coaeuorum fcriptorum teftimonio deftituuntur; et filium eandem linguam calluiffe. Illud dubio caret, a Gerberto, quem vnum haec aetas tulit philofophicis fcientiis fupra vulgi conditionem apprime eruditum, imperatorem in adolefcentia inftitutum, itemque Bernwardi, Hildefienfis epifcopi difciplina formatum artium liberalium elementa haufiffe. His quidem meruiffe vtrumque, vt philofophis huius feculi annumerarentur, dici non poteft: aft effecit tamen fenfus eruditionis inftitutionis literariae beneficio formatus vt et ipfi, quantum poffent, barbariei conatus fuos opponerent, et Gerbertum acriori iudicio talia conantem, pro rerum et aetatis circumftantiis adiuuarent. Quo factum, vt ex ruinis pereuntium literarum refurgerent paffim viri quidam eruditi, qui, quodcunque eruditionis artiumque hoc feculo fuperfuit, conferuarunt. Paulo melius hoc feculo fidus illuxit Angliae, in qua plures tum temporis viri docti fupererant, cum in reliquis regionibus omnis pene eruditio exaruiffet. Aelfridi enim exemplo ipfi reges literarum incrementis obftetrices porrexerunt manus. Inter quos Athelftanus, Eduardi fenioris filius, qui ab A. C. DCCCCXXIV, ad DCCCCXXXIX regnauit, non folum eruditorum conatus promouit, et rariffimo exemplo, a doctis quibusdam Hebraeis in regno eius ad fidem Chriftianam conuerfis vetus teftamentum ex Hebraico fermone in Anglicum verti curauit, fed et tefte PITSEO[l] ipfe haud pauca fcripfit et Anglice et Latine quae mfc. feruantur; interque ea praeter correctionem legum antiquarum, et leges nouas, librum *de rebus aftrologicis.* Similiter Eadgerus rex, tefte eodem fcriptore, a Dunftano, Ethelwoldo et Oswaldo viris optimis doctiffimisque eruditus eft, valde ideo laudatus a gentis fuae hiftoricis. Ab his regibus Oxonienfi fcholae de doctoribus idoneis profpectum eft, in qua hoc feculo nonnulli docuerunt, ceteris in Occidente meliores et doctiores. Inter quos eminuerunt BRIDFERTHVS, LELANDO[m] Bigthefertus, Saxo, qui ex Abbonis difciplina prodiit, et in philofophia atque difciplinis mathematicis fe non hofpitem animum gerere demonftrauit. In monafterio enim Ramefienfi literis diligentiffimam operam collocans. Bedam fibi et imitandum et explicandum fumfit, et in eius librum *de rerum natura et de temporibus* commentatus eft. Memorat etiam BALEVS[n] librum *de principiis mathematicis;* et in Bibliotheca Bodleiana mfc. feruatur *Computus Latinorum, Graecorum, Hebraeorum, Aegyptiorum et Anglorum* ab eo confectus[o]; ex quibus fcriptis patet feueriores literas in Anglia tunc temporis non apud omnes intercidiffe. Maxime vero DVNSTANVS hic nominandus eft, epifcopus

Reges Angliae.

Viri docti in Anglia.

Bridfertbus.

Dunftanus.

l) p. 173. m) cap. 136. n) Cent. II. c. 35. o) Conf. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I. p. 761

ſcopus Pigornienſis, et tandem archiepiſcopus Cantuarienſis, cuius vitam OSBERNVS [p], et GVILELMVS MEILDVNENSIS ſcripſerunt, fabulis tamen, vt his ſeculis fieri ſolebat, valde conſpurcatam, de qua videndi Anglicarum rerum ſcriptores, et inter eos WHARTONVS [q]. Nam et ipſum eruditione clariſſimum fuiſſe, et literas in aula regum, apud quos plurimum valebat, egregie promouiſſe, ſcriptores referunt. Ita enim de eo OSBERNVS [r]: *Philoſophorum ſcientias diligenti excoluit ratione, magnam in his et conſtantem perſpiciens eſſe perfectionem, et quamuis his omnibus artibus magnifice polleret, eius tamen, quae muſicam inſtruit, ſpeciali affectione ſcientiam vindicabat.* Et alibi [s]: *Tanta illi rerum ſubtilitas inerat, tanta dicendi facultas, vt nihil eſſet aut inuentu ſapientius, aut dictu ornatius, aut auditu iucundius.* Hinc inter alia multa, quae et BALEVS [t] et PITSEVS [u] ei tribuunt ſcripta, vnum etiam occurrit *de philoſophia occulta.* Talis cum ipſe eſſet, alios quoque ad vindicandum literis honorem erexit excitauitque, vnde eum *artium liberalium excitatorem mirificum* vocat GVILELMVS MALMESBVRIENSIS [x]. Eminuit porro inter Anglos ALFREDVS MALMESBVRIENSIS Abbas, tandemque epiſcopus Cridienſis in Weſtſexia Deuonia Angliae. Hunc philoſophiae non ignarum fuiſſe, libri teſtantur *de naturis rerum*, quos tribuit PITSEVS [y]. Hunc caue confundas cum Alfredo Anglico, cognomento philoſopho, quem ſeculo XIII inclinante vixiſſe, et in *meteora Ariſtotelis* atque Boëthium *de conſolatione philoſophiae* ſcripſiſſe, idem PITSEVS [z] memorat. His igitur et ſimilibus viris doctis obſtetricantibus factum eſt, vt in Anglia vix vllo vnquam tempore tot tantique viri pietate et doctrina, qualem ferebat aetas, quot iſto ſeculo, inſignes exiſterent, vt obſeruatum Io. MABILLONIO [a]. Quamuis nimium laudaſſe iſtorum temporum patriae ſuae felicitatem videatur WILHELMVS MALMESBVRIENSIS [b], de tribus Eadgeri praeceptoribus Dunſtano, Ethelwoldo, et Oswaldo ſcribens: *Eo tempore micuerunt per Angliam ſanctorum virorum lumina, vt crederes e coelo arridere ſidera; ita his tribus viris, quaſi triformi lumine Angliam ſerenante denſae vitiorum tenebrae euanuere.* Id enim, aut ad monaſticam iſtam ſanctitatem, quam imprimis vrgebat Dunſtanus, magnus coelibatus cleri promotor, referendum [c], aut comparate, ad reliquarum regionum tenebras vel priſtinum ſqualorem intelligendum eſt. Nihil enim eos promouiſſe, quod cum primorum ſeculorum elegantia comparari queat, facile intelligitur.

Alfredus Malmesburienſis.

§. XXXXVIII.

p) Act. SS. 19. Maii. T. IV. p. 359. MABILLON. Sec. V. Benedict. p. 663.
q) Angliae S. T. I. p. 102.
r) Cap. 8. s) Cap. 34.
t) Cent. 2. c. 38.
u) Pag. 179.
x) De reg. Angliae L. II. c. 8.
y) loc. cit.
z) p. 351. FABRIC. l. c. T. I. p. 180.
a) Praef. Sec. V. Benedict.
b) loc. cit.
c) Scripſit enim DVNSTANVS regulam vitae monaſticae, ETHELWOLDVS contra presbyteros fornicarios, et de conſuetudine monachorum ordinis S. Benedicti OSWALDVS, ſtatuta ſynodalia.

In Gallia, Remigius Autissiodorensis.

§. XXXVIII. In Gallia magnam caliginem ingenia occupauisse hoc seculo, supra dictum est. Res tamen literarias paulisper suffulsit REMIGIVS AVTISSIODORENSIS, a Fulcone Archiepiscopo Remensi qui anno IↃCCCLXXXII scholam instituerat, vocatus vt scholae illi praeesset: in qua, teste, FLODOARDO [d], liberalium artium studiis clericos adolescentes exercuit, ipso Fulcone cum iis lectioni ac meditationi operam dante. Prodiit autem Remigius ex disciplina Herrici, de quo dictum, vnde ADEMARVS in *Chronico* [e], *Herricum*, ait, *Remigium et Vbaldum Caluum haeredes philosophiae reliquisse.* Quam cum Herricus a Lupo, Lupus ab Alcuino didicisset, vt supra obseruatum, intelligi inde potest, qualem haereditatem Ademarus hoc loco significare voluerit. Docuerat vero Remigius prius Parisiis philosophiam, vt ex *vita Ottonis* constat, hunc enim apud Parisios dialecticam musicamque edoctum fuisse a Remigio in eius vita [f] dicitur. Parisiis vero Remos euocatus, plurimos discipulos habuit, adeo vt ex eo propagata dicatur per vniuersam fere Galliam scientia literarum. Inter eos fuere Hildeboldus et Blidulfus, quorum ille hoc seculo in coenobio S. Michaelis ad Mosam sacras et seculares literas docebat; hic Ecclesiae Metensis archidiaconus literarum ceteros eius loci scientia praeibat, vt inquit auctor *vitae Ioannis Abbatis Gorziensis* [g]. In triuio vero et quadriuio, pro temporis sui conditione valde exercitatum fuisse Remigium, ex scriptis eius hodie inter msc. latentibus intelligitur [h], quibus CAPELLAM *de nuptiis Mercurii et philologiae* DONATVM, *de grammatica*; itemque rhetoricam, dialecticam, geometriam, arithmeticam, astrologiam, musicam illustrauit. Valde hunc Remigium laudat TRITHEMIVS [i], eumque *virum vocat in omni scientiarum genere doctissimum, qui multa reliquerit praeclari ingenii sui monumenta, quibus se et tunc praesentibus reddiderit vtilem et futuris postea memorandum.* Quibus addi potest SIGEBERTI GEMBLACENSIS testimonium, quo *et in secularium et in Sacrarum Scripturarum explicatione vtilissimum se praestitisse* Remigium, tradit. Praeter ista enim, quae nominauimus, scripta, multis ad S. Scripturae explicationem aliaque theologiae capita pertinentibus inclaruisse ex catalogo scriptorum eius apud Auctores historiae literariae S. E. conspicitur. Cum hoc Remigio non confundendus alius, circa finem huius seculi inclarescens, in coenobio S. Luthwini Mediolacensi quem TRITHEMIVS [k] ait, *virum fuisse vndecunque doctissimum, ingenio subtilem, et disertum eloquio, vitae quoque merito venerandum, philosophum, poëtam, rhetorem et musicum omnium suo tempore celeberrimum, sub cuius magisterio multi viri clarissimi claruerint.* Et hos quidem ex omni Germania et Gallia se illi

d) Hist. Rem. L. IV. c. 9.
e) Apud MABILLON. Sec. V. Ben. p. 32.
f) L. II. c 19. apud MABILLON. l. c. p. 654. & LAVNOIVM l. c. c. 59. art. 1. p. 177.
g) Apud MABILLON. l. c. p. 388.
h) Vid. OVDINVS de S. E. T. II. p. 330. seqq. & ex veteribus SIGEBERTVS c. 123 pag. 107. Anonymus MELLICENSIS c. 66. p 152.
i) De S. E. c. 285. p. 76. Annal. Hirs. T. I. p. 35.
k) l. c. p. 123.

rum coruorum inſtar erant, nec ferebat eos infelix ſeculum. In quo quam pauper et miſerabilis conditio artium liberalium et philoſophiae fuerit, ex eo intelligi poteſt, quod non modo triuii et quadriuii circulo totus eruditionis ambitus abſoluebatur, et de naturali, morali, tranſcendentalique philoſophia altum erat ſilentium, ſed plerique etiam quadriuium non attingebant. Id quod adductis huius aetatis teſtimoniis docte probauit IACOBVS THOMASIVS [t], qui videndus. In ipſa ſane grammatica et rhetorica plerique balbutiebant, et rara erat auis, vir doctus, qui paulo comtius ornatiusque diceret, aut ſcriberet. Dialecticae vero aliquod nonnullos hoc ſeculo ſtudium tribuiſſe operamque in ea diſcenda collocauiſſe, non negamus; ſed vt omnis rationalis philoſophiae ratio vera et vſus diu iam euanuerat, ita inanibus liticulis et inconditis clamoribus, dum rationis et reuelationis principia confundebantur, et miſcebantur quadrata rotundis, pleraque abſoluebantur, et tamen qui in his reliquos ſuperaſſent inter ſeculi lumina referebantur, reliquis ita ſtupidis vt vix legere poſſent. Id quod in hiſtoria huius ſeculi philoſophica et literaria probe tenendum eſt, vt quales illi fuerint, qui philoſophiae laude mactari ſolent, intelligatur. Nempe cum artes liberales et philoſophiam ancillari theologiae ſtatuiſſent, qui ſuperiori ſeculo ſcholas condiderant, hocque fine eas in his animorum officinis introduxiſſent, rati huius ſeculi homines, nihil earum addiſcendum eſſe, niſi quod ad hunc ſcopum collinearet, viriſque Eccleſiaſticis inſeruire poſſet, ſolos qui vitae eccleſiaſticae et monaſticae deſtinati erant, iuuenes triuium edocebant, nec plus diſcendum eſſe ſtatuebant, quam literatura eius aeui ſacra poſtulabat. Quae cum valde eſſet tenuis et ieiuna, et in ſolis verborum diſputationibus et inanibus contentionibus verſaretur, dialectica quoque rixoſa, abſurda et canina quaedam ſola inualuit, quae ad ſacra theologiae dogmata applicata monſtra et portenta opinionum peperit, vt vel ex ſola Paſchaſii Ratberti factione, quae hoc ſeculo valde fimbrias ſuas dilatauit, intelligi poteſt. Hincque factum, vt philoſophorum huius ſeculi praeſtantiſſimi in dialecticis diſputationes conſeneſcerent. Faſſusque eſt IOANNES PARVVS [u], *fuiſſe eſſeque adhuc ſuo tempore, dialecticae ita ſtudioſos, vt clament in compitis, et in triuiis doceant, et in ea, quam ſolam profitentur, non decennium aut vicennium, ſed totam conſumſerint aetatem. Nam cum ſenectus ingruat, corpus eneruet, ſenſuum retundat acumina, et praecedentes comprimat voluptates, ſolam hanc in ore volui, verſari in manibus, et aliis omnibus ſtudiis praeripere locum. Fieri itaque illos in puerilibus academicos ſenes omnem dictorum aut ſcriptorum excutere ſyllabam, immo et literam, dubitantes ad omnia, quaerentes ſemper ſed nunquam ad ſcientiam peruenientes, et tandem*

t) Obſ. Hal. Lat. T. I. obſ. 4. p. 41. T. V. obſ. 18. p. 46. conf. CONRING. Antiqq. Acad. diſſ. I. p. 44. diſſ. III. p. 80.

u) Metalog. L. II. c. 7. p. 797.

tandem conuerti ad vaniloquium ac nescientes quid loquantur, aut de quibus asserant, errores condere nouos, et antiquorum aut nescire aut dedignari sententias imitari. Compilare omnium opiniones, et ea quae etiam a vilissimis dicta vel scripta sint, ab inopia iudicii describere, et referre; proponere enim omnia, quia nesciant praeferre meliora. Tantam esse opinionum oppositionumque congeriem, vt vix suo nota esse possint auctori. Haec Sarisberiensis, qui eleganter natiuam philosophiae faciem, quae a seculo decimo vsque ad literarum παλιγγενεσίαν obtinuit, depinxit, quamque hoc quoque seculo inualuisse ex illorum scriptis intelligi potest, qui in arenam descenderunt et velitationes subierunt literarias. Vnde non errant, qui Scholasticam philosophiam iam hoc seculo prima accepisse stamina formatamque quasi in vtero matris fuisse contendunt, vt infra dicemus. Et hi tamen heroës erant, reliqui infantum more balbutiebant summamque exosculabantur ignorantiam. Qua de re querelas summorum virorum in antecedentibus iam ex parte attulimus, passimque plura viri eruditi cumularunt, qui, ne prolixi simus, adeundi sunt. Pleraque enim a scriptoribus historiae literariae et ecclesiasticae medii aeui tanguntur [x]. Nos speciminis loco vnum modo alterumque adducimus exemplum; Ioannem abbatem Gorziensem, (cuius *vitam* scripsit IOANNES abbas S. Arnulfi Metis, quam exhibent BOLLANDVS et socii [y] et MABILLONIVS [z]) neglecto non modo quadriuio sed et triuio, *primas tantum partes Donati ex Bernero audiuisse, eaque introductoria aspersione contentum diuinis se omnino transtulisse scriptis*: et Meinwercum episcopum Paderbornensem ne recte legere quidem potuisse, et in psalterio legisse [a]: *Benedic domine regibus et reginis mulis et mulabus tuis*, pro famulis et famulabus tuis. Vnde vix credi potest, quod idem vitae Meinwerci scriptor [b] refert, *studiorum multiplicia sub eo floruisse exercitia, et bonae indolis iuuenes et pueros strenue fuisse institutos.* Neque mirum; puerum enim quinquennem Eriberti Aquitaniae ducis filium adhuc ἀναλφάβητον archiepiscopum Remensem constitutum fuisse, narrat et indignatur BARONIVS [c], hancque rem pessimo exemplo in consuetudinem abiisse dolet. Quam eruditionis pestem secuta est summa quoque, vt solet fieri, morum coruptio, quae sceleribus, superstitione, et ἀσωτίᾳ cuncta repleuit; vbique enim regnabant ambitio, voluptas, calliditas, aemulatio, et quo quis nequior, eo erat honoratior. Qui fructus esse solent inscitiae et barbariei, quae non intellectum modo inuadit, sed et voluntatem corrumpit perditque. Neque vero id mirandum magnopere est, cum sedem Romanam monstra magis hominum, quam viri pii doctique occupassent, non negantibus BARONIO [d], et, qui totus in dealbandis coruis alias esse solet, FRAN-

CISCO

x) Vid. CONRING. Antiqq. Acad. supplem. XXVII. p. 312. HEIDEGGER. Hist. papat. Per. III. §. 65. p. 67.

y) Act. SS. T. III. 27. Febr. p. 610. sqq.

z) Sec. V. Bened. p. 363.

a) In eius vita in LEIBNIZ. Coll. Script. Brunsuic. T. I. p. 555.

b) Cap. 92. p. 546.

c) Ad an. 925. n. 9. 10.

d) loc. cit.

cisco Pagi [r]. Cuius exempla in annalibus ecclesiasticis inuenient, qui primas huius seculi paginas euoluent. Non ignoramus quidem, fuisse passim in scholis monasteriorum viros quosdam doctos, pro aeui conditione non illiteratos; e. g. in schola Sangallensi, Mediolanensi, Floriacensi et aliis, de quibus supra, quantum satis, diximus: verum parum aut pene nihil hoc ad emendandam seculi huius infelicitatem contulit: adeo enim angustis limitibus horum virorum eruditio coarctata est a seculi illiterati genio, vt ferme nihil valeret. Nam et exiguo triuii quadriuiique circulo ea concludebatur, et ad paucos quosdam iuuenes, qui monasticae vitae se mancipauerant, extendebatur, et quis vsus, quae exercitatio esset, a nemine ostendebatur, et, quod supra tetigimus malum, dialecticae studium ad sacra dogmata inani peruersoque labore applicatum, apud excitatiora ingenia inuehebatur, sicque monstrum Scholasticae philosophiae sensim generabatur. Naturalem philosophiam et mathematicas disciplinas cum plerique in antecedente seculo ignorauerint, facile ex eo colligi potest, hoc seculo, quo barbaries in dies magis adoleuit, eas tantum non ab omnibus inter artes occultas relatas esse; sane tam suspectae fuerunt, vt magiae insimularentur, quod Gerberto accidisse infra narrabimus. Ethica vero et politica doctrina plane ex circulo eruditionis excludebantur, et quid moralis quid ciuilis philosophia esset, ignorabatur. Licet enim essent, qui de principe scribere, vel subditorum officia explicare auderent, caue tamen putes, praecepta eos suggessisse philosophica; quaecunque enim blaterabant, confusum chaos exhibebant compilationemque dictorum et sententiarum ex vulgata, patribus Latinis et canonibus conciliorum decretisque pontificum, quae satis barbaro loquendi genere effutiebant: quique reliquis meliores et peritiores erant Gregorii moralia ducem sibi eligebant, fontemque proponebant. Plurimum vero moralis doctrina corrumpebatur inepta illa diligentia vitas sanctorum conscribendi. Eas enim ita consarcinabant, qui huic studio se dederant, vt rationes politicae cleri postulabant; hinc nec fabularum nec nugarum finis, quae eo apertius et audentius cumulabantur, quo pauciores erant, qui vel ab ignorantia vel a praeiudicio auctoritatis vel a puerili superstitione immunem seruauerant animum. Quae tamen omnia, non quidem sine veritatis damno, contemni negligique potuissent, modo ipsi doctrinae morali neruos non succidissent scriptores ineptissimi. Illi enim cum, quoscunque vel naturali quadam morum austeritate seueros, vel imaginationis feruentis emotaeque mentis enthusiasmo notabiles, vel propter insignia in clerum beneficia piorum nomine dignos iudicauerant, in sanctorum album retulissent, initaque cum perditissimo hominum, qui tunc viuebant, grege sui seculi comparatione meliores existimauissent, eam virtutis consummatae notionem tanquam verum vitae typum hominibus commendauerunt, quo neque a vitiis emendari animus, nec ad veram

r) Breuiar. Pontif. Rom. T. II. Sec. X. p. 196.

illi instituendos subiecisse, in prima Chronici Hirsaugiensis editione memorat. Remigio ex hoc seculo iungimus CONSTANTINVM Scholasticum Floriacensem, inter elegantiora huius aetatis ingenia numerandum. Amicitiam is coluit cum Gerberto, inter cuius epistolas sunt nonnullae, ex quibus colligitur, Constantinum hunc non minus quam Gerbertum, philosophiae seuerius, quam ea aetate solebat, operam dedisse. Ita enim inter alia GERBERTVS [l]: *Vis amicitiae pene impossibilia redigit ad possibilia. Nam quomodo rationes numerorum Abaci explicare contenderemus, nisi te adhortante, o mi dulce solamen laborum Constantine! Itaque cum aliquot lustra iam transierint, ex quo nec librum, nec exercitium harum rerum habuerimus, quaedam repetita memoria eisdem verbis proferimus, quaedam eisdem sententiis. Nec putet philosophus sine literis haec alicui arti vel sibi esse contraria. Quid enim dicet esse digitos, articulos, minuta, qui auditor maiorum fore dedignantur?* Alia eius loca, quae de communi elegantiorum literarum et philosophiae studio inter eos culto testantur, breuitatis caussa praeterimus: hic enim solus sufficit, vt intelligamus, Constantinum aeque ac Gerbertum, se ab eo philosophorum genere distinguere, qui sine literis philosophentur, quibus verbis sine dubio ad miseras Dialecticorum sophisticationes respexit, quas eiusmodi illiteratam philosophiam coluisse, supra demonstrauimus. Cum hoc Constantino alius Seculo XI clarus, Afer genere, et philosophicis atque medicis scriptis atque versionibus notus confundendus non est. Dicemus de eo infra suo loco. Alium, Constantinum, sophistam monachum Luxouiensem circa finem huius seculi viuentem a triuii et quadriuii cognitione commendat GVDINI cuiusdam *Planctus* in eius obitum, quem edidit Io. MABILLONIVS [m].

Constantinus Floriacensis.

§. XXXIX. Magnam quoque hoc seculo eruditionis famam et philosophiae laudem obtinuit ABBO, Floriacensis Abbas, cuius vitam scripsit AIMOINVS [n]. Qui postquam origines primae literarum institutionis eius narrauerat, addit porro [o]: *Cum eo vsque in literis profecisset, vt alios quoque iis imbuere posset, scholasticis Floriacensibus praefectum non sine eorum commodo doctrinaeque augmento fuisse. Cum autem grammaticae, arithmeticae et dialecticae arcana iam accurate teneret, ad discenda reliquarum artium mysteria Parisios et Remos ad eos, qui philosophiam profitebantur profectum, Astronomiam, et apud Aurelienses musicam didicisse, hisque artibus liberalibus plenissime imbutum sapientiae magnitudine omnes praeiuisse coaetaneos. In rhetorica vero et geometria quamuis hospes non esset, omnem tamen doctrinam*

Abbo.

l) Epist. 160.
m) Analect. T. III. p. 217.
n) Extat in Io. a BOSCO Bibliotheca Floriacensi p. 290. et apud MABILLON. Sec. VI. Bened. P. I. p. 38 Videndus quoque de Abbone CAES. EG. BVLAEVS Hist. vniu. Paris. T. I. p. 543.
o) Cap. 1.

nam perfectissime non comprehendisse, legisse autem Victorinum, et in geometricis se non mediocriter exercuisse. Verba ipsa scriptoris supra ex parte adduximus, cum huius Scholae mentionem iniiceremus. Addit autem, vt, qualis philosophus Abbo fuerit, noscas: *Denique quosdam Dialecticorum nodos syllogismorum enucleatissime enodauit, computique varias et delectabiles secularium in morem tabularum texuit calculationes. De solis quoque ac lunae seu planetarum cursu a se editas disputationes scripto posterorum mandauit memoriae.* Ex quo loco haud obscure intelligitur, philosophiam, in Floriacensi schola aut neglectam, aut languentem ab Abbone fuisse restitutam. Luscum fuisse in his artibus Abbonem facile nobis persuadet seculi, artiumque in ea excultarum conditio. Verum inter coecos tamen ille imperabat, sic vt Lemouicensis concilii patres eum appellent [p] *florentissimum philosophum, et omni diuina et seculari auctoritate totius Franciae magistrum famosissimum*, praeeunte Odolrico monasterii S. Martialis abbate. Talis cum de eo esset omnium opinio, literis se egregie consulturum credidit Oswaldus Odonius ex monacho Floriacensi episcopus Wintoniensis atque inde Eboracensis archiepiscopus, si hunc, quem Floriaci vel praeceptorem habuisse, vel saltem propius nouisse videtur, in Angliam ad restituendas literas inuitaret, quam quoque vocationem, *ad instruendas eiusdem nationis hominum mentes diuina atque humana sapientia, qua ipse insigniter pollere credebatur*, lubens suscepit, iterque ingressus est, docente id eodem biographo, cuius verba quoque habes apud Io. LAVNOIVM [q]. Qui tamen cum Io. MABILLONIO [r] aut antiquitatis praeiudicio, aut gentis suae amori nimium tribuit, scribens: *Quod non ita pridem Alcuinus Gallis praestiterat, id Anglis Abbonem repensauisse, atque par pari datum hostimentum esse.* Alcuinus enim in Gallia haerens, omnem ferme literarum honorem restituit. Abbo, teste AIMOINO [s], *per duorum annorum spatium in coenobio Ramesensi commoratus, aliquos monachorum scientia imbuit literarum*, quae inter se longe distant. Redux vero ex Anglia Abbo, Floriacensis abbas constitutus est, et dum anno MIV, ad monasterium Squirs, hodie Regula dictum, in Guasconiam profectus, res coenobii illius, quod Floriaco vindicauerat, restituere cogitat [t], oborto inter suos comites & monachos istos tumultu interfectus est, lancea ventrem transforatus [u]. Vnde falsum esse intelligitur, quod TRITHEMIVS [x] narrat: *Eum diuino succensum amore verbum Dei in Vasconia praedicantem martyrio coronatum esse, propriique sanguinis effusione testimonium praebuisse veritati.* Libros eum scripsisse dialecticos et astronomicos, supra ex Aimo-

p) Apud LAVNOIVM l. c. p. 88.
q) c. 26. p. 104.
r) Sec. VI. Bened. p. 31.
s) c. 5.
t) Diligentissimum fuisse Abbonem in vindicandis coenobii Floriacensis iuribus et priuilegiis eius historia multis exemplis testatur. Conf. CLAVD. SAVSSEII Annal. Aurel. L. IV. c. 8.
u) Vid. Epist. Encyclica monach. Floriac. de caede Abbonis apud BALVZ. Miscell. T. I. p. 441. hinc inter martyres referri solet.
x) Annal. Hirsaug. T. I. p. 112.

ex Aimoino obſeruauimus; illi autem interciderunt [y]: teſte quoque SIGEBERTO [z] ſuper calculum Victorii commentatus eſt, id eſt in *Canonem paſchalem* Victorii, quo cyclos annorum ab incarnatione domini ad ſua vſque tempora iuxta veram euangeliorum fidem reſtituit, quibus commentationibus, Sigebertus, ait, eum demonſtrauiſſe, quantum valuerit in vtraque ſcientia, ſacra puta et ſeculari. Quod ſi BALEO [a] fides, ſcripſit quoque *de motibus ſtellarum* librum vnum, *de planetarum curſu*, et *demonſtrationes aſtronomiae*, itemque *de computo*. Aſt haec omnia aut interciderunt, aut in bibliothecis paſſim latent.

§. XL. In Germania pereuntes literas paulisper retraxit NOTKERVS, ſcholaſticus Sangallenſis, cognomento Balbulus, Sanctis etiam adſcriptus. Cuius vitam ſcripſit EKKEHARDVS decanus S. Galli, editam a GOLDASTO [b], HENSCHENIO [c], CANISIO [d], MABILLONIO [e], qui de eo pluribus videndi. Is eo tempore, teſte biographo, in monaſterio S. Galli diſciplinae monaſticae traditus eſt, quo ſeptem liberalium artium ſtudia et regularis vitae rigor et diſciplina florebant. Ibi itaque *magiſterio Iſonis, omnium*, vt ille ait, *artium eruditiſſimi traditus, et liberalis diſciplinae bonae indolis puer, appoſitus tanto ingenio quaeque docte didicit, vt facile agnoſceretur, non hoc humani ſtudii eſſe capacitatem, ſed diuini ſpiritus operationem.* Et poſt alia idem refert: *Eius mentem micis de magna menſa ſanctae Scripturae cadentibus ſaturatam ſub Iſone magiſtro hoc in tempore literatiſſimo artium liberalium ſubtilitates non pro gloria ſeu fauore ſeculi, ſed pro vtilitate ſanctae Dei Eccleſiae admodum ſatis edoctam fuiſſe.* Et in ſequentibus ſcribit, *habuiſſe eum quoque Marcellum quendam praeceptorem, a quo ſeptem liberalium artium ſcientia ad plenum imbutus ſit, eumque Marcellum in diuinis humanisque ſcripturis, linguaque Graeca et Latina fuiſſe eruditiſſimum.* His praeceptoribus ita formatus eſt, vt literas iterum in hoc monaſterio tradere, artesque liberales docere poſſet, quod non ſine diſcentium profectibus, quamuis lingua balbum eum fuiſſe, ſcriptores eius temporis referunt [f]. Ceterum ideo quoque in hiſtoria rituum Eccleſiaſticorum notabilis eſt, quod ſequentiarum auctor fuit, de quo tamen alibi dicendum. Hunc cum Notkero epiſcopo Leodienſi plerique confundunt [g]. Huius generis viros doctos plures nobis narrant medii aeui ſcriptores, ſtrictim hoc loco enarrandos. Inter hos RATBODVS fuit, ſucceſſor in epiſcopatu Traiectenſi Baldrici viri doctiſſimi, quem Bruno praeceptorem habuit. De quo TRITHEMIVS [h]: *Ratbodus XIV Epiſcopus Traiectenſis natione Teutonicus,* *vir*

Notkerus.

Ratbodus.

y) Vid. ſcriptores H. L. E. DVPINIVS, CAVEVS, OVDINVS ad an. 980. ſeqq. VOSSIVS de H. L. L. II. c. 41. p. 354.
z) c. 139.
a) Cent. II.
b) T. II. Rer. Aleman. p. 226. ſeqq.
c) Act. SS. 6. Apr. T. I. p. 579.
d) Antiqq. Lect. T. III. p. 552.
e) Act. Bened. T. V. Conf Gundling. XXVI. 6.
f) Vid. SIGEBERT. c. 108. p. 106. HONOR. AVG. L. IV. c 9. p. 91. Anonymus MELLIC. c. 68. p. 152. TRITHEMIVS c. 279. p. 74.
g) Ipſe TRITHEM. l. c. et Ann. Hirſ. T. I. p. 82.
h) De S. E. c. 293. p. 77.

vir in diuinis ſcripturis valde eruditus, et ſecularium literarum non ignarus, ingenio ſubtilis, eloquio clarus, vita et conuerſatione ſanctiſſimus, multis et viuus et mortuus miraculis coruſcauit. Hunc in omnibus literis humanitatis Nanno philoſophus doctiſſimus inſtruxerat, qui aduocatus [i] *in palatio regis Caroli Groſſi* (i. e. Craſſi) *fuit, et poſtea monaſterium ingreſſus, tandem epiſcopus conſecratus Eccleſiam Traiectenſem in graui perſecutione Danorum decem et ſeptem annis ſtrenue gubernauit.* Non omittendus hic NANNO Staurienſis Friſo in hiſtoria philoſophica medii aeui eſt, teſtibus enim hiſtoriae literariae Belgicae ſcriptoribus SVFFRIDO PETRI, VALERIO ANDREA, et P. SWERTIO ſcripſit in *Platonem de legibus et republica*, atque in *Ariſtotelis libros de coelo et mundo*, et vniuerſam quoque eius ethicam illuſtrauit [k]. Quod ſi verum eſt, cognoſcitur ex eo, non prorſus exulaſſe veterum Graecorum philoſophorum ſcripta, inuentumque eſſe inter Germanos, qui rariſſimo ſui temporis exemplo, de naturali et morali philoſophia ſollicitus, Graecos philoſophos adierit. Porro in ea Schola, quam Otto M. Magdeburgi conſtituit, quamque curandam et doctoribus eruditis inſtruendam commendauit Adelberto, Epiſcopo literarum et ſapientiae ſtudioſiſſimo, hoc ſeculo poſt Othricum floruit Giddo quidam philoſophus, cuius inſtitutioni commendatum fuiſſe Brunonem, narrat DITMARVS [l]. Qualis tamen ea philoſophia fuerit, partim ex miſera conditione huius ſeculi, partim ex iis, quae ipſe Ditmarus refert, iudicari poteſt. Idem de Tangmaro, ſcholae Hildeſienſis primicerio, presbytero, notario et bibliothecario notandum, qui Bernwardum, poſtea epiſcopum, inſtituit, vitamque eius ſcripſit. Qui de ſe praeceptore et illo diſcipulo, haec inter alia tradit [m]: *Eum adoleſcentem iam audita alios docuiſſe, ſaepe totum diem ſecum inter equitatum ſtudendo attriuiſſe, nunc legendo, nunc carminibus ludendo, inde ad proſaicam palaeſtram redeundo, interdum ſimplici contextu rationem conferendo, ſaepe ſyllogiſticis cauillationibus deſudando. Ipſe quoque,* ita pergit, *me crebro, etſi verecunde, acute tamen ex intimo adyto philoſophiae prolatis quaeſtionibus ſollicitabat.* Deinde mechanicas eius artes exponit, et bibliothecam quoque eius tam diuinorum quam philoſophicorum codicum plenam commemorat. Nos cum ſupra huius Scholae Hildeſienſis meminiſſemus, ex CONRINGIO [n], obſeruationem adduximus: philoſophiam artesque liberales in ea ſchola non fuiſſe doctas et has quaeſtiones philoſophicas a Bernwardo Tangmaro praeceptori propoſitas non euincere, philoſophiam ibi perſonuiſſe. Et hoc quidem ſuo fundamento non deſtituitur. Aſt demonſtrat tamen hic locus, nec Tangmarum philoſophiae fuiſſe ignarum, nec diſcipulos

pulos

i) Id eſt inuitatus ad docendum in ſchola Palatina; male hinc quidam aduocatum exſculpunt.

k) Conf. FABRIC. Biblioth. Lat. med. T. V. p. 287.

l) L. VI. Chron. p. 398 T. I. Script. Rer. Brunſu. a LEIBNIZIO editorum.

m) In prologo vitae Bernwardi, in eadem collect.

n) Antiqq. Acad. ſuppl. XLIII. p. 332.

pulos excitatiori ingenio praeditos occasionem dimisisse, in iis philosophiae partibus proficiendi, quae tunc obtinebant, licet publica Hildesiae institutione eam haurire non potuissent. Qualis autem philosophia ea fuerit, ex supra dictis repetendum est; colligique ex mechanicis, quas Bernwardus callebat, artibus potest, has quaestiones potissimum ad mathematicas disciplinas, quae tum superiores philosophiae partes siue quadriuium absoluebant, pertinuisse. Ipse porro BRVNO, Ottonis M. frater, dux Lotharingiae, qui Coloniensem postea Ecclesiam magna cum laude rexit, vna cum BALDRICO praeceptore huc aduocandus est. De eo ita ROTGERVS in *vita eius* [o]: „Eo tempore generosa regum „proles annos circiter quatuor habens, liberalibus literarum studiis im„buenda Baldrico episcopo, qui adhuc superest, Traiectum missa est. „Vbi cum ipse disciplinabiliter, vtpote bonae indolis puer, ingenio saga„ci proficeret, inuisa Nortmannorum barbaries quasi per huiusmodi ob„sidem nonnihil refriguit, et ecclesiae demum ceteraque aedificia restau„rata sunt. - - Deinde vbi prima grammaticae artis rudimenta percepit, „sicut ab ipso in Dei omnipotentis gloriam hoc saepius ruminante didi„cimus, Prudentium poëtam tradente magistro legere coepit, qui summa „fide intentioneque catholicus, et eloquentia veritateque praecipuus et „metrorum librorumque varietate eloquentissimus, tanta mox dulcedine „palato cordis eius complacuit, vt iam non tantum exteriorum ver„borum scientiam, verum intimi medullam sensus, et nectar, vt ita „dicam, liquidissimum, maiori, quam possit dici, auiditate hauriret. „Postea nullum fuit studiorum liberalium genus, in omni Graeca et „Latina eloquentia, quod ingenii sui viuacitatem aufugeret.„ Ex quo loco discimus, non defuisse ingenia, quae hac aetate meliora sibi veteris disciplinae exempla imitanda proponerent, artesque liberales, iis auctoribus addiscerent; quamuis tantum, quantum debebat, eos profecisse, temporum calamitas et ingeniorum paupertas dubitare nos iubent. Sed vt ad Brunonem reuertamur, *libros is, quos lectitabat, a quoquam minus diligenter tractari aegre ferebat, et quocunque proficisceretur, bibliothecam suam secum ducebat. Post parentis Henrici mortem, ab Ottone fratre iam rege in palatium reuocatus, et optimis, quoscunque congregare licebat, magistris instituendus traditus est.* Inter eos fuere ISRAEL episcopus Scotigena, sub cuius magisterio plurimum profecit, et teste FOLCVINO [p], *velut pretiosissimus lapis multis philosophorum argumentis politus est* [q]. Tum RATGERIVS, qui cum e Veronensi episcopatu esset deiectus, in aula Brunonis clementer habitus est. Hunc idem FOLCVINVS [r] scribit: *Inter palatinos philosophos primum habitum fuisse, nec destitisse, donec regiam illam et mirificam Brunonis*

Bruno Coloniensis et Baldricus.

Israel Scotus.

Ratgerius.

Mmmmm 3 *indo-*

o) C. 4. apud SVRIVM ad 11. Oct.

p) Chronic. de gestis abbatum Laubiensis coenobii, quod est apud DACHERIVM Spicil. T. II. p. 730. seqq.

q) cap. 22.

r) l. c. De Radgerio vid. SIGEB. c. 127. p. 107. TRITHEM. c. 297. p. 78. MABILLON. Sec. V. Bened. p. 484.

indolem in omnibus disciplinis perspicacissimam redderet et perfectam. Nec his solis praeceptoribus contentus fuit Bruno, sed teste ROTGERO in *eius vita, quicquid philosophicum, vndecunque contraxit; Graecos etiam magistros habuit, et saepe cum Graecorum et Latinorum doctissimis de philosophiae sublimitate disputauit.* Qui et haec porro de eo testatur: *Comoedos et tragoedos lectitasse, virtutibus emicuisse, ab Ottone imperatore Occidentis tutorem constitutum esse hoc elogio: Nec abesse ei ipsam ingenuarum artium matrem et vere virtutem philosophiae, quae ipsum ad modestiam magnitudinemque animi erudiuerit.* Ex quibus recte infertur, Brunonem et institutionis et naturae beneficio philosophiam non verbo modo, sed re quoque, expressisse. Talis cum esset, mirum non est, aluisse eum discipulos, qui ad summas Ecclesiae dignitates promoti non indignos se iis exhibuerunt.

Gerbertus postea Syluester II. P. R.

§. XLI. Neminem tamen hoc seculo philosophi nomen aequiori iure meruisse, et supra aetatis suae captum philosophatum esse, quam GERBERTVM, literaria huius seculi historia declarat. Is natione Gallus, Aurelianensis fuit, vnde errant, qui ex gente Caelia Itala oriundum fuisse perhibent [s]. Infimo genere natum, scriptores eius temporis, *Chronicon Aurelianensis abbatiae* [t], et Ademarus [u] vocant, vnde merito BZOVIVM [x] ridet P. BAYLE [y], Gerberti genus a Temeno Argus rege vetustissimo deriuantem. Is prima disciplinarum elementa in schola Floriacensi hausit ab Odonis discipulis, tum in literas Aureliaci, magistro Raymundo quodam incubuit, tandemque in Hispaniam abiit, vbi eruditio florebat comtior [z]. Quod superbiae cuiusdam stimulo fecisse scribit TRITHEMIVS [a] his verbis: *Hic in Gallia natus a puero monachus apud Floriacum adoleuit: demum adolescens factus instigante superbiae spiritu monasterium abiecto habitu deseruit, et in Hispaniam fugit. Inde profectus ad vrbem Hispalim, quam Sebiliam vulgariter vocant, studio literarum operam dedit, et paruo tempore in scientia scripturarum doctissimus euasit.* Sed dedisse in eo aliquid vel suspicioni, vel falsis, quibus vehementer premebatur Gerbertus, rumoribus Trithemius videtur; ADEMARO enim teste [b], cum domi non haberet, vnde studia aleret, in Hispaniam profectus est, et in literas Cordubae incubuit. Id quod eo verisimilius dicitur, quo rariores tum in Gallia erant, qui philosophiae mysteriis et matheseos praeceptis paulo sublimioribus, quibus se totum Gerbertus dederat, erant innutriti aliosque docere poterant. Quamuis fieri quoque potuit, vt, vrgente melioris literaturae et praestantioris philosophiae stimulo, cum loci mutandi veniam ab abbate Floriacensi non impetrasset, inuitus abierit, clamque ausu-

s) Vid. PETR. FRIZON in Gallia purpur. FR. PAGI Breu. pontif. T. II. p. 278.

t) Apud MABILLON. Anal. T. II. ibi Gerlentius vocatur.

u) Apud PAGI l. c. T. II. p. 277.

x) In vita Sylu. II.

y) Dict. T. I. art. BZOVIVS not. H. p. 719.

z) MABILLON. PAGI ll. cc. et quos citant.

a) Annal. Hirsaug. T. I. p. 135.

b) loc. cit.

aufugerit, qua de re tamen, cum antiquiores Trithemio teſtes deſiderentur, nihil definimus. Ex Hiſpania in Galliam redux, ſummaque eruditione ornatus, et imprimis philoſophiae atque mathematicarum ſcientiarum laude inclytus, omnes facile anteuertit. Qua fama inuitati plurimi, cum publicas philoſophantium ſcholas teneret, ad eum conuolarunt eiusque ſe inſtitutioni crediderunt. Cumque non eruditione tantum eſſet celeberrimus, ſed prudentia quoque mirabilis, praeter multos alios nobiles et inſignes diſcipulos ab Hugone Capeto filii Roberti ſtudiis praefectus eſt, quo viam ingreſſus eſt ad ſummos in Gallicana Eccleſia honores: diſcipulo enim purpurato obſtetricante Remorum archiepiſcopus conſtitutus eſt, poſtquam Aurelianenſi et Bobienſi abbatia eſſet functus. Deiectus tamen ab ea ſede a Ioanne XX, quod Arnulphus prater rem officio motus videretur, in aula Ottonis III aſylum inuenit exoptatiſſimum. Tanta enim erga eum Imperator Otto II fiducia vſus fuerat, vt filium ei inſtituendum committeret: ad hunc itaque cum confugiſſet, eo parario Rauennatenſem infulam nactus, et tanto patrono non quieſcente, tandem poſt Gregorii V mortem ad ſupremum Romani pontificis faſtigium elatus eſt [c], dictus Sylueſter II. De quibus miris fatis eius, deque ſummo, quo in pontificum Romanorum inſolentiam exarſit, zelo, et quae aliae eum illuſtrem fecere, circumſtantiis, cum in huius ſeculi hiſtoria eccleſiaſtica plerique egerint, nec eius hiſtoriam omiſerint, qui Romanorum pontificum annales condiderunt, nos hoc loco nihil dictis addimus, de eius eruditione philoſophica tantummodo ſolliciti. Ea vero tanta fuit, praeſertim in tam obſcuro et omnis doctrinae vacuo ſeculo, vt non errauerit, qui dixerit, eum omnes ſui temporis homines doctrinae elegantia et profunditate longe ſuperaſſe, quamuis, ſi, vel cum veterum eruditione vel cum noſtrorum temporum luminibus comparetur, intra mediocritatem ſubſtitiſſe dicendus ſit. Verum in eo ſeculo in tantum profeciſſe plane miraculo eſt, laudandusque eſt merito, quod vnus pereuntium literarum atque philoſophiae honorem reuocauerit, et conſeruauerit. Probe id agnouerunt ea ipſa, quibus mille fabulis et calumniis infamatus eſt tempora, quorum ſcriptores multi in eius eruditione laudanda ſunt. Nos ne, cum Lectoris taedio coaceruentur eorum teſtimonia, ad TRITHEMIUM [d] prouocamus, illius aetatis teſtimoniis nixum. Ita enim ille luculenter: *Nam, vt Vincentius ait, ſua eruditione vicit in aſtrolabio Ptolemaeum, in aſtrorum ſcientia ſuperauit. Alexandrum, et in fato longe praeceſſit Firminium philoſophum.* Recentiorum teſtimonia taccmus, qui

c) Aditum ſibi apud Ottonem Gerbertus parauit inſcriptione libri philoſophici, de rationali et ratione vti, in cuius praefatione locum Porphyrii illuſtrat. Edidit eum librum Cl. BERN. PEZIUS T. I. Anecdotorum P. II. p. 149. De eo ita FR. BENZONIUS Hiſt. L. I. c. 15. apud illuſtr. IO. PETR. DE LUDEWIG. Reliq. monum. T. IX. p. 249. et in Script. Rer. Germ. a MENCKENIO editis T. I. p. 980.

Logica cum volnis, quid tu, Gerberte reſoluis?
Hinc orbi toto te praefert tertius Otto.

„Accepta ſolutione de ratione vti et rationali Ger„berto reſolutori poſt Rauennam placuit Romam „dare. donum videlicet imperiale."

d) Annal. Hirſ. T. I. p. 135. 142.

qui vnanimi consensu, magni oratoris, poëtae, philosophi et mathematici laudem ei tribuunt, vt ex eorum narrationibus videri potest, qui literariam scriptorum ecclesiasticorum historiam exposuerunt. Quamuis autem Gerbertus in quouis pene literarum genere haud perfunctorie fuerit versatus, maximam tamen famam ex matheseos peritia consecutus est, et imprimis machinarum hydraulicarum artificiis admirationem et stuporem suae aetatis hominum meruit; quae eius opera hydraulica passim scriptores commemorant. Continuator enim BEDAE[e] apud Remensem ecclesiam doctrinae ipsius documenta extare ait, *horologium arte mechanica compositum, organa hydraulica, vbi mirum in modum per aquae violentiam ventus emergens implet concauitatem barbiti, et per multiforabiles tractus aereae fistulae modulatos clamores emittunt.* Quibus addimus DITHMARI MERSEBVRGENSIS[f] verba, ita de Gerberto scribentis: *Erat is natus de occiduis regionibus, a puero liberali arte* (alii naturalibus artibus legunt) *nutritus, et ad vltimum Rhemensem vrbem ad regendum iuste promotus. Optime callebat astrorum cursus discernere, et contemporales suos variae artis notitia superare. Hic tandem a finibus suis expulsus Ottonem petiit imperatorem, et cum eo diu conuersatus in Magdeburg, horologium fecit, illud recte constituens, considerata per fistulam quadam stella, nautarum duce.* Ex quo loco memorabili simul liquet, modum astrorum cursus obseruandi per tubos, hac aetate Gerbertum non latuisse. Quem aeuo medio iam in vsu fuisse, diligentissimus MABILLONIVS ex imagine Ptolomaei instrumento longiori, quasi tubo sidera contemplantis picta a Conrado monacho Schirensi pulchre quoque obseruauit[g]. Talis tantusque cum esset, plurimos, vti dictum, nactus est discipulos, quos melius, quam ea aetate fieri mos erat, formare connisus, ad artium et scientiarum sacraria adducere, et summis earum mysteriis initiare contendit. Inter hos purpura fulgentes fuisse Ottonem tertium et Robertum Hugonis Capeti filium supra iam obseruauimus. Et illum quidem literis egregie tinctum fuisse, supra quoque dictum, hic vero ex tanti praeceptoris disciplina non deterior euasit. Teste enim TRITHEMIO[h], *in literis humanitatis, praesertim in musica, doctissimus fuit, tantoque flagrauit eruditionis amore, vt nunquam a manibus liber recederet, et pro tribunali sedens, inter iudiciorum et caussarum strepitus in sinu apertum haberet psalterium.* Quo et testimonium *Historiae Francicae a Ludouico Pio ad Robertum regem* pertinet, in cuius fragmento a IO. LAVNOIO[i] producto Robertus *vir* dicitur *mansuetus, et non mediocriter literatus ac religiosus, qui habuit praeceptorem Gerbertum sapientem, i. e. philosophum.* Fuisse quoque Constantinum inter Gerberti discipulos ex antecedentibus notum; Fulbertum autem aliosque ex hac disciplina prodiisse, infra

e) L. II. c. 13.

f) In Chronic. L. VI. in fine p. 399. extat etiam T. I. Script. Rer. Brunsuic. p. 323. seqq.

g) In itinere Germanico p. 35. ed. Fabric.

h) De S. E. c. 304. p. 79.

i) loc. cit. p. 79.

infra dicemus. Quemadmodum vero in instituendis summae capacitatis ingeniis doctrinae acumen demonstrauit Gerbertus, ita eruditionem quoque comprobauit scriptis doctissimis, ex quibus discimus, meliori quam reliquos huius seculi omnes, iure eum philosophi nomen tueri. Ea cum enarrauerint praeter reliquos historiae literariae S. E. auctores, OVDINVS [k], et FABRICIVS [l], Lectorem ad illos ablegamus. Maxime vero in *Epistolis*, quas numero CLXI hodie habemus [m], multa ad philosophiam spectantia pulchre explicuit. Hac vero philosophicae eruditionis praestantia meruit philosophus κατ' ἐξοχὴν appellari. Ipse enim imperator Otto in literis ad eum hoc eum titulo compellauit: *Gerberto philosopho peritissimo atque tribus philosophiae partibus laureato.* Quo nomine eum, cum iam pontificio diademate fulgeret, gauisum fuisse, ex inscriptione *sermonis de informatione episcoporum*, quem cum libro *de Sphaera* edidit IO. MABILLONIVS [n], colligi potest, quae haec est: *Sermo Gerberti philosophi, papae vrbis Romae, qui cognominatus est Syluester, de informatione episcoporum.* In tanto autem et honorum fastigio et eruditionis famaeque splendore, quo obscurissimi seculi tenebras illustrabat, non defuisse illi aduersarios nemo non intelligit, praecipue cum in perstringendis indoctorum hominum ecclesiasticorum vitiis esset acerrimus, eaque efficeret artis mechanicae opera, quae attonita contemplabatur stupebatque aetas infelicissima. Iunctis itaque inuidia atque ignorantia manibus cum euertere ob summos, quibus Gerbertus fruebatur Moecenates, eius felicitatem non possent, famam arrodere conati sunt, et philosophum de ingrato seculo meritissimum magiae criminis accusarunt. Cuius fabulae scenam instruxit seculo XI, Benno Cardinalis, ornarunt Sigebertus Gemblacensis, Martinus Polonus, Bartholomaeus Platina, et qui nuper demum editus est LEO VRBEVITANVS [o] Cuius verbis, ita Lector accipe calumniam: „Hic primum iuuenis „Floriacensis coenobii in Aurelianensi dioecesi monachus fuit, sed „dimisso monasterio homagium diabolo fecit, vt sibi omnia ad votum „succederent, quod diabolus promisit implere. Ipse obsequii diaboli in„sistens frequenter super desideriis suis cum eo loquebatur. Veniens „autem Hispalim Hispaniae, caussa discendi, in tantum profecit, quod „sua doctrina etiam maximis placuit, habuit enim discipulos Othonem „imperatorem et Robertum Franciae regem, et Leoteringum, qui post „fuit episcopus Senonensis. Sed idem Gilbertus quia plurimum honores „ambiebat, diabolus, ea quae petebat, ad votum impleuit. Fuit enim „post Remensis archiepiscopus, post Rauennensis vel Rauennas, tandem „papa:

k) De S. E. T. II. p. 512.

l) Bibl. Lat. med. T. III. p. 127.

m) Edidit Io. BAPT. MASSONVS Paris 1611. 4. et ANDR. DV CHESNE Script. Franc. T. II. p. 289. qui LV alias quoque ex codice Sirmondiano adiecit.

n) Annal. T. II. p. 212.

o) In Deliciis eruditorum e praestantissimo LAMIO, plaudentibus Musis editis T. II. p. 163. sq.

„papa: et tunc quaesiuit a diabolo, quantum uiueret in papatu; responsum „habuit, quamdiu non celebraret in Ierusalem. Gauisus fuit valde, sperans se longe viuere, et longe esse a fine, sicut longe fuit a voluntate „peregrinationis in Ierusalem vltra mare. Et quum in Quadragesima in „ecclesia, quae dicitur in Ierusalem, celebraret, ex strepitu daemonum „praesensit, sibi mortem imminere, et subspirans ingemuit. Licet autem sceleratissimus esset, de misericordia Dei non desperans, coram „omnibus reuelando peccatum suum, membra omnia, quibus diabolo „obsequium praestiterat, iussit praecidi, et demum truncum mortuum „super bigam poni, vt vbicunque animalia perducerent, et subsisterent, „ibi sepelirent; sepultusque est in Lateranensi ecclesia, et in signum misericordiae consequutae sepulchrum ipsius, tam ex tumultu ossium, „quam ex sudore praesagium est morituri papae, sicut in eodem sepulchro est in literis exaratum. " Haec pudenda illa fabula est, qua tanti viri memoriam inuidia et ignorantia conspurcauerunt, quaeque merito digna visa est viris doctissimis, post Guilielmum Malmesburiensem, quae ex sacrae historiae eiiciatur annalibus p). Eo magis autem eliminanda est ex philosophica historia, quo magis philosophiae, cuius honorem vnus hoc seculo defendit seruauitque Gerbertus, summo est dedecori et ignominiae. Neque difficile est anilem fabulam argumentis inuictis explodere. Vt enim taceamus, quae de huiusmodi pactorum impossibilitate morali et physica a viris summis disputata sunt, ex quo superstitionis imperium desiit; ipsorum scriptorum coaeuorum silentium, laudesque, quibus Gerbertum ornant, recte opponuntur. Dudumque obseruatum viris doctis est, fabulae parentem fuisse Bennonem cardinalem, eo fine ab eo excogitatae, vt Gregorio VII, quem aduersarium expertus erat Henricus IV, aegre faceret. Huius enim partes secutus est, eiusque vitam scripsit Benno. Non caret tamen verisimilitudine, primum calumniae fontem ex ignorantiae et inuidiae conspiratione fuisse ortum. Cum enim ex obscura origine ad summorum principum gratiam, et ad maximas Ecclesiae dignitates, Gerbertus progressus esset, isque ignorantiam, moresque perditos cleri acri censura notasset, non potuit non ei infensum esse, quicquid literas et virtutem oderat. Vt igitur vlciscendi occasionem captaret liuor, ipsa Gerberti eruditio materiam subministrare debuit. Quae cum in astronomia, astrologia, reliquisque artibus mathematicis ea praestaret, quae nemo intelligebat, et is imprimis machinis mechanicis plerosque in stuporem conuerteret, et, quod non sine verisimilitudine coniicimus, ambitiosius artem singularem iactaret, facile fuit magiae eum insimulare, et suspectum eum commercii alicuius impuri cum maligno spiritu reddere. Quod auide arripiens Benno, fabulam comsit, et ita instruxit, vt aduersario molesta esset. Certe plerisque philosophis summis idem accidisse, vt conspirante liuore et ignorantia magiae suspecti haberentur, historia philosophica

p) BARONIVS Ann. T. X. ad an. 1003. l. c. T. II. p. 281. Cl. DITHMAR. de vita Greg. NAVDAEVS Apolog. magiae accus. c. 19. PAGI gor. VII. p. 68. seqq. alii.

losophica exemplis testatur plurimis, et erudite demonstrauit GABRIEL NAVDAEVS[q].

§. XLII. Laudantur plures hoc seculo viri docti a scriptoribus medii aeui, quod artium et philosophiae studia excoluerint. WOLFGANGVM episcopum Ratisbonensem a Stephano Italo triuium et quadriuium doctum esse, ita vt condiscipulis Martianum Capellam interpretaretur, testatur biographus eius [r]. Qui et hoc addit [s]: *Wolfgangum Treuirensi scholae praepositum et literarum et morum studia vrsisse, iuuenes etiam, quos ad erudiendum suscepisset, non solum liberalibus exercuisse doctrinis, verum etiam moralibus informasse disciplinis.* In sequentibus [t] autem narrat, qua ratione disputatione logica, de quadriformi modo accidentis differens haeretico cuidam os obturauerit. Pertinent huc quoque Wido episcopus Autissiodorensis, Ditmarus abbas Hirsaugiensis, et Heraclius episcopus Leodicensis; quem Coloniae eruditum summis parem philosophis fuisse, scholasque restituisse, in quibus ipse docens auditores vel e Calabria aduocauerit, tradit AEGIDIVS *de gestis episcoporum Leodicensium* [u]. Porro ODONEM quoque CLVNIACENSEM apud Martinum Turonis grammaticae artis et liberalium disciplinarum elementa hausisse, sed a Virgilio a legendo absterritum, tandem Parisios abiisse, ibique a Remigio dialecticam musicamque didicisse, supra iam ex parte, ex vita eius notauimus. Ei praeter *Compendium moralium Gregorii* tres quoque libros *Occupationum siue collationum* debemus, quibus vitia hominum sui temporis [x] emendat: quemadmodum ex eius quoque disciplina multos viros doctos prodiisse eius vitae scriptores [y] referunt. Laudantur etiam Antonius, *magnae deditus philosophiae et Maioli abbatis Cluniacensis praeceptor apud vrbem Lugdunensem philosophiae nutricem et matrem* ab ODILONE in *vita Maioli* [z]: itemque Theodoricus Metensis episcopus, Brunonis Coloniensis discipulus et Sobrinus, eiusque successor Ecbertus; Sigismundus Halberstadiensis antistes, quem in humanis diuinisque disciplinis omnes suimet contemporales praecelluisse scribit DITHMARVS [a]; Adso, Deruensis abbas, Otthricus Scholae Magdeburgicae Magister et denique episcopus; Tiathelmus, Bremensis Scholasticus, et his similes, quos ex vitis SS. a BOLLANDO et sociis, et a MABILLONIO collectis, ex TRITHEMIO aliisque, quos in partes hactenus vocauimus, facile colligere licet. Hi quamuis numerus fuerint, parum tamen luminis ad dispellendas huius seculi tenebras contulerunt, et ex adductis colligi facile potest, quales philosophi fuerint. Eorum enim biographias legentibus palam est, superstitionem plerosque occupauisse, eosque artium liberalium circulum

Alii viri docti huius seculi philosophiae non ignari.

Odo Cluniacensis.

q) Apol. mag. accus. loc. cit.
r) Cap. 5. apud MABILLON. Sec. V. Bened. p. 826.
s) Cap. 7.
t) Cap. 28.
u) Cap. 27. addit.
x) Maxime monachorum. Anonym. MELLIC. c. 75.
y) Nominat eos FABRIC. T. V. p. 458.
z) In Act. SS 2. Maii T. I. p. 684.
a) Chron. L. III.

culum non vltra vſum, quem in Eccleſia habebat, extendiſſe, data autem opera id egiſſe, vt ſuperſtitionem augerent, quo non potuit non omnis philoſophiae ſenſus iudiciumque rationis extingui. Cuius non manifeſtius ſignum eſt, quam vitae SS. in quibus deſcribendis occupati fuerunt, quotquot fere hoc ſeculi eruditione praeſtare caeteris cupiebant. Id quod mirum non eſt, cum ita rationibus, quas fouebat cleri perditiſſimi ignorantia, conſuleretur, nec, qui paulo honeſtiora ſpirabant, contra torrentem niti auderent. Dum itaque certatim ad externam quandam pietatis ſpeciem cuncta reuocantur, dum ceremoniae multiplicantur, dum in his occupantur epiſcopi, ſcholaſtici, monachi, philoſophia perditur. Quae cum abſurdo ſatis conſilio cantum computumque eccleſiaſticum intra parietes ſuos recipere fuiſſet coacta, ipſa, remanente quidem nomine, deperdita apud pleroſque eſt. Cauendum itaque, ne ſi hoc ſeculo philoſophi nobis commendentur exigui, noſtro hos ſenſu tales fuiſſe cogitemus.

Status literarum et philoſophiae ſec. XI.

§. XLIII. Seculo XI laetiora philoſophia fata haud habuit, eius enim circumſtantiae tales fuerunt, vt iam a Ditmaro ob increſcentem quotidie infelicitatem ferreum dici meruerit, calamitateſque publicae et priuatae ita augerentur, vt de fine mundi plerique cogitarent [b]. Praecipue vero irruptiones gentium barbararum, quae ferro, igneque omnia vaſtauerunt, atque ſanguine, cineribuſque miſcuerunt, multum attulerunt, vt eruditio tantis oneribus ſuccumbens caput extollere minime poſſet. Et, vt turbarum atque tumultuum mole cumularetur, quantum fieri poſſet, orbis, in ipſa imperatorum Romanorum iura inuolarunt, quorum erat eorum auctoritatem exemplo ſuo atque cohortationibus munire, ex quibus inſidiis ſummis imperantium iuribus factis, quantae calamitates exortae ſint in Germania et Gallia, teſtis eſt ſeculi huius hiſtoria. Immo ne malorum finis eſſet, expeditiones cruciatas excogitauit pontificum Romanorum calliditas, ſuſcepit leuis et ſine ratione collum ſubmittens iugo ſuperſtitio: quibus cum hominibus, pecunia, omnibuſque rerum gerendarum neruis regna exhaurirentur, omnis ſimul ingeniorum vigor pene exſpirauit. Cum enim literae apud ſolos eccleſiaſticos homines detinerentur, illi autem ignorantia et ſuperſtitione, quam eruditione et rationis vſu, laicos cumulare mallent, ne ab iis illo modo turbarentur, eorum vero ad ſe redundarent diuitiae; principes autem, qui hactenus labantium diſciplinarum ruinam aliquantiſper auerterant, exitioſis vndique bellis vel premerentur, vel dolo malo implicarentur; nemo ſane fuit, qui occidenti eruditioni ſuppetias ferre poſſet. Immo cum ipſum literis vacandi et philoſophandi tempus et otium tum reliqua bella, tum expeditiones cruciatae ſubtraherent illis, qui eruditionis honorem pauliſper ſuſtentare poterant, mirum non eſt, magnam hoc quoque in ſeculo eruditionis vaſtitatem reperiri; et praecipue non fuiſſe, qui philoſophando magnopere rationem excolere vellet, ſi quoſdam excipias qui in monaſte-

b) Conf. AVENTINVS L. V. p. 591. BARONIVS ad a. 1001. n. 1.

nasteriorum claustris otium ita fallebant, quod ad finem properante seculo demum factum est, quo ex coenobiis emergere coeperunt ingenia dialectica. Neque errabimus a vero, professi, expeditionum illarum cruciatarum, ceterorumque bellicorum tumultuum si non vnicam, quandam tamen nec leuem caussam fuisse, literarum ignorantiam et barbariem et praecipue philosophiae neglectum. Si enim summi principes, quique moderandis dirigendisque eorum consiliis praeerant, cum reliquo nobilium agmine, ingenium artibus liberalibus excoluissent, si philosophiae beneficio praeiudiciorum vim et praecipue insanam sedis Romanae venerationem indeque ortum coecum obsequium expugnauissent, si ratiocinandi arte adiuti pessima in his suadendis consilia detexissent, si sobrio rationis et philosophiae vsu superstitionis imperium infregissent, eique collum succidissent, talia tamque damnosa nunquam sibi passi fuissent persuaderi. Ita vero dum philosophia exulabat, vbique triumphabat superstitio, infantia, credulitas, et nefandum in his rebus suscipiendis, quod plerique praestabant, obsequium stulta sibi persuasione fingebat, ita peccatorum atrocissimorum poenas posse auerti. Quae opinio vbi inualuit, actum quoque fuit de philosophia, cui superstitiosa credulitas fores vbique obserauerat. Quamuis autem essent nonnulla ingenia acutiora, animique cordatiores, qui hanc imposturam perspexerant, in tam graui tamen malo tamque ancipiti mussitari vix ausi sibi potius philosophari, quam communis calamitatis torrenti frustraneo euentu obniti maluerunt. Id quod iterum magno philosophiae damno accidit. Dum enim illa aut plane omittitur, aut in angulos et recessus monasteriorum museorumque detruditur, in aliis occupantur, qui Musarum castra secuti non inutilem illi praestare operam potuissent. Testes damus historicos huius temporis complures, Ademarum, Adelboldum, Aimoinum, Adamum Bremensem, Glabrum Radulphum, Lambertum Schafnaburgensem, Marianum Scotum, Amatum Hermannum Contractum, huiusque generis alios, qui licet aetatis suae sordes in Chronicis suis prodant, ostenderunt tamen, neque ingenium ipsis defuisse, neque iudicandi vires ad philosophandum, si tutiora eius rei habuissent praesidia. Qui vero ex laicis bellis armisque non occupabantur, de philosophia artibusque liberalibus eo minus erant solliciti, quo minus persuadere sibi poterant, philosophiae studium sibi vllo modo prodesse: eo quod ad eripiendos laicis oculos clerus illis persuasisset, philosophiam ancillari modo theologiae, et ad eius vsus tantummodo pertinere. Nec aliud videbat genus hominum illiteratum, quam dialecticis armis, quae sola inter philosophicas scientias hoc seculo triumphabant, non segnius disputari, quam ciuilibus contra Saracenos pugnabant Christiani exercitus. Has vero controuersias neque magnopere curabant neque intelligebant homines ciuili vita occupati, et clero lubenter, quicquid huius philosophiae erat, relinquebant, quem laudare, quam imitari, malebant. Nec quadriuii

amoenitates multos pelliciebant, quae supra hominum laicorum conditionem esse videbantur; praecipue cum ad computum cantumque Ecclesiasticum pleraque a clero reuocarentur, quorum cura laicos homines non tangebat. Ita triuialium scholarum principiis, maxime grammaticis contenti, nihil philosophiae appetebant. Eadem vero triuii et quadriuii ratio cum apud clerum obtineret, facile inde intelligitur, philosophiae studium omnes ita neruos amisisse. Plerique enim, qui quadriuium, siue sublimiorem, quod putabant, philosophiam attingere audebant, in musica detineri se patiebantur. Cuius hoc seculo tanta fuit auctoritas et existimatio, vt nemo scholastici siue professoris philosophiae et theologiae munus suscipere posset, qui in ea non esset exercitatissimus, qui autem ea in arte pollerent, inter consummatae eruditionis philosophos numerarentur. Quo factum, vt et illi, qui paulo acutius videbant, hanc simul artem philosophiae nomine excolerent, vt Gerberti, Constantini aliorumque circa finem Sec. X, et initia Sec. XI viuentium philosophorum exemplo constat, et ipsi reges hanc artem ecclesiasticam magis, quam philosophicam excolerent. Id quod de Roberto Galliae rege, Gerberti discipulo, narrat TRITHEMIUS [c]: *Fuisse in musica doctissimum, tantaeque religionis, vt horas canonicas in Ecclesia decantaret cum clericis, et aliquando Romae summo pontifice missam celebrante, responsorium: Cornelius Centurio, S. Petro in altari offertorii tempore cum magna deuotione offerret. Quod cum accurrentes altaris ministri, arbitrati magni ponderis aurum obtulisse diuitem regem, schedulam esse reperissent, scriptam et notatam, cum admiratione ingenii et deuotionis ad pontificem detulerunt, qui in honorem S. regis, rogantibus clericis, mandauit, vt hoc responsorium in honorem S. Petri deinceps cantaretur.* Tales cum reges essent, mirum non est, minoris axiomatis homines totos se huic studio deuouisse. Quod si mathematica et philosophica ratione eam artem excoluissent, ferri id posset: at paucissimi id scientiae attingebant, suntque oppido pauci, quos ideo TRITHEMIUS [d] laudat, Benno abbas Augiae diuitis, qui librum *de musica seu tonis* aliumque *de mensura monochordi* scripsit: itemque Osbertus, Guido, Hermannus Contractus, Helpericus, paucique alii. Inter quos GVIDO ARETINVS, Monachus Benedictinus, ac deinde abbas S. Crucis Auellanae prope Aretium, celeberrimum sibi nomen fecit, quod vetus systema musicum noua scala, vt, re, mi, fa, so, la expressit, sicque musicae vsum simplicioribus pro temporis illius captu reddidit facilem. Qua de re ita SIGEBERTUS GEMBLACENSIS [e]: *Guido Aretinus monachus post omnes pene musicos in Ecclesia claruit, in hoc prioribus praeferendus, quod ignotos cantus etiam pueri et puellae facilius discant vel doceantur per eius regulam,* quam

Musica hoc seculo exculta.

Guido Aretinus.

c) De S. E. c. 304. p. 80.

d) Cap. 311. p. 81. c. 313. p. 282. c. 321. p. 83. c. 325. p. 84. conf. Catalogus eorum, qui medio aeuo de musica scripserunt apud FABRIC. T. I. p. 644.

e) De S. E. c. 144. et in Chronico ad an. 1028.

quam per vocem magistri, aut per vsum alicuius instrumenti, dummodo sex literis vel syllabis modulatim appositis voces, quas solas regulariter musica recipit: hisque vocibus per flexuras digitorum laeuae manus distinctis per integrum diapason se oculis et auribus ingerunt intentae et remissae eleuationes vel depositiones earundem vocum. Depromsisse has syllabas Guidonem e noto *hymno* Pauli Diaconi *in S. Ioannem Baptistam:*

VT queant laxis	*RE sonare fibris*
MI ra gestorum	*FA muli tuorum*
SO lue pollutis	*LA biis reatum*

Sancte Ioannes, [f]

peruulgatum est. Nouam hanc inuentionem is vulgauit in *Micrologo*, siue libris duobus *de Musica* [g]. Neque tamen sic quoque Guido, quamuis musicae philosophicae ignarus haud esset, quicquam noui attulit vel praeter veterum auctoritatem immutauit, vel musicam quoque instructiorem reddidit [h]. Nam et ante Guidonem scalam viginti sonorum obtinuisse, obseruatum ISAACO VOSSIO [i], et vocales septem ab Aegyptiis adhibitas, literasque alphabeti primas septem, quas Gregorius M. in vsum vocauit, non minus commode eam operam praestare artis huius peritis visum est. Qua de re tamen, cum ad specialem musicae artis historiam pertineat, nihil porro addimus. Haec enim sufficiunt, vt Lectori pateat, a Pythagorea artium liberalium diuisione, qua musica quoque nobilis προπαιδευμάτων pars fuit, medii aeui homines totos recessisse. Neque magnopere a vero aberrabimus, contendentes, compilationem iuris pontificii hoc seculo institutam philosophiae culturae vehementer obstitisse. *Iuris Pontificii origo.* Eius primordia Burchardo vel Brocardo Hasso ex Lobiensi monacho et discipulo Olberti Wormatiensi episcopo debentur. Qui a praeceptore Olberto, siue Alberto, (de quo videsis TRITHEMIVM [k]) instigatus adiutusque Decretorum collectionem suscepisset, ex Scriptura sacra, canonibus Apostolorum, conciliisque Ecclesiae Orientalis et Occidentalis, itemque ex epistolis spuriis decretalibus, libellisque quibusdam poenitentialibus Romano, Theodori et Bedae; et ex scriptis PP. *duodecim Tomos decretorum* congessit, imitatus ea in re Pseudo-Isidorum, Reginonem et collectores huius generis alios: in quo tamen labore infelici hoc seculo praeter rem suscepto, neque iudicium, neque eruditionem, neque dexteritatem probauisse visus est, qua de re videndi sunt, qui iuris pontificii historiam excusserunt [l]. Praeter Burchardum autem Anselmus quoque

f) Vid. WEIZIVS in Heortologio p. 263. sq.

g) Vid. VOSSIVS de Scient. mathem. cap. XXII. §. 7. p. 95. CANGIVS in Gloss. voce micrologus.

h) Comparauit inter se vetus systema et Guidonis nouum M. MEIBOMIVS ad Euclid. introd harmon. Script. Music. T. I. p. 51. et ad Aristidem p. 240.

i) De viribus rythmi p. 91.

k) De illustr. Bened. T. II. c. 73. conf. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I. p 827.

l) Eos enumeratos vide apud BVDDEVM Isag. hist. theol. II. c. 5. p. 770. seqq. add. FABRICIVS Bibl. Graec. Vol. XI. quo omnes collectiones canonum veteris ecclesiae, et conciliorum, epistolasque et decreta pontificum recensuit: Ibi etiam p. 91. de Burchardi collectione agitur.

que Mantuanus, episcopus Lucensis operi hoc seculo manum admouit [m], et peculiarem canonum collectionem instituit, quem in simili labore suscipiendo secutus est circa huius seculi finem Iuo Carnotensis, is enim duplex huius generis opus suscepit; nempe *Decretorum*, et quod *Panormia* appellauit. In priore Burchardi collectionem emendare, augere, et imprimis ius ciuile cum canonico iungere aggressus est, in altero succinctiorem ecclesiastici iuris compilationem dare constituit, quamuis sint, qui Iuonis opus hoc non esse contendant [n]. His igitur studiis quae sequens seculum, Gratiani opera, absoluit [o], dum occupantur eruditi viri, et disciplinae hactenus raro exemplo cultae nouitas plures allicit, philosophia negligitur, vel ita consideratur, vt nouo quoque iuri ancillari queat. Quod quanto philosophiae detrimento factum sit, alibi exponi debet. Ex quibus omnis parca manu datis, quae vero ciuilis et literaria huius seculi historia amplissimis commentariis illustrat, colligi sine labore potest, nec hoc quoque seculo, secunda fata philosophiam excepisse.

Principum fauor philosophiam non iuuans.

§. XLIV. Non defuerunt quidem huic seculo ingenia elegantiora et acuta, quibus si felicior aetas contigisset, multum sine dubio eis philosophia debuisset. Verum cum nox ista, quae antecedente seculo orbem eruditum oppressit, nondum cessisset, et magna vbique ingeniorum paupertas existeret, emergere non poterant, vt cupiebant. Maxime autem principum fauor literis et philosophiae defuit. Henricorum enim magna quidem hoc seculo virtus et gloria fuit, verum non ex literis vel eruditionis patrocinio. Et quamuis Henricus II. siue Claudus, qui et Sanctus dicitur, cum MEINWERCO [p] literis operam dedisse legatur, ex socio tamen quam leuis ea institutio fuerit, discitur. Robertus autem quamuis ex Gerberti disciplina non ignarum philosophiae animum retulerit, superstitioni tamen et ceremoniarum amori magis adhaesit, quam philosophiae. Et quamuis in Anglia Eduardus III, Ethelredi filius et ipse literas coluerit et literis fauerit [q], parum tamen eas adiutas ab eo fuisse constat. Nec magnopere mirandum est, principes summos eruditionis et philosophiae patrocinio defuisse. Adeo enim communibus calamitatibus impetebantur, tantisque pro defendendis iuribus suis turbis implicabantur, vt impossibile fuerit de literarum praesidio cogitare, vt vel sola Henrici IV historia testis est omni exceptione maior [r]. Qui itaque a natura ingenium acceperant, studiis idoneum, sibi tantum Musisque suis viuentes in monasteriis literis artibusque liberalibus, quantum temporum permittebat conditio vacabant. Quales complures hoc seculo nomi-

m) IDEM Bibl Lat. med. T. I. p. 307.

n) Ib. T. IV. p. 634.

o) Vid. GER. A MASTRICHT Hist. iuris ecclesiast. ZIEGLER. de Orig. l. C.

p) Vita Meinwerci T. I. Script. Rer. Brunsuic. p. 519.

q) PITSEVS de Script. Brit. p. 187. 188.

r) Vid. GOLDASTI Apologia pro Henrico IV. scriptoresque huius aetatis ab eo collectos, quos recenset FABRIC. l. c. T. III. p. 265. seqq.

nominat TRITHEMIVS [s], inter quos notandi Rupertus Caſſinenſis, Guimundus Archiepiſcopus Anuerſanus, Alphanus archiepiſcopus Salernitanus, qui apud eum audit *philoſophus et theologus celeberrimae opinionis;* Campanus Lombardus, qui ei dicitur *philoſophus et aſtronomus omnium opinione ſuo tempore celeberrimus, ingenio acutus, ſermone ſcholaſticus, calculator et computiſta inſignis;* Helpericus Sangallenſis monachus, *ſeculari doctrina valde ornatus, philoſophus, poëta et aſtronomus praeſtantiſſimus:* Berthorius Caſſinenſis Abbas, *celeberrimus philoſophus et medicus;* Algerus monachus Corbeienſis, qui ei vocatur *veterum lectione diues, et in ſecularibus literis magnifice doctus, ingenio acutus et ſatis diſertus eloquio,* Humbertus Tullenſis monachus, in ſecularibus literis nobiliter doctus; Bernoldus Conſtantienſis ſacerdos *in diſciplina ſecularium literarum ſufficienter doctus,* id quod etiam de Mariano Scoto, Wenerico epiſcopo Vercellenſi, Theodorico monacho Benedictino, Adamo abbate de Perſema, Anſelmo epiſcopo Lucenſi, Bernardo monacho Corbeienſi, Giſelberto praepoſito apud Anglos, Gunthero Eluonenſi monacho praedicat. De quibus omnibus reliqua quoque TRITHEMII ſcripta ſupra recenſita conſulenda addendique ſunt, qui hiſtoriam literariam ſcriptorum eccleſiaſticorum aeui medii condiderunt.

Viri docti hoc ſeculo qui philoſophiae operam dederunt.

§. XLV. Praeter hos alii fuerunt, qui lucidioris eruditionis radiis reſplenduiſſe hoc ſeculo viſi ſunt. Inter quos fuit Oliuerius Malmesburienſis vel ideo notandus, quod in naturali philoſophia artibusque mathematicis ſupra ſeculi ſui conditionem egregie fuerit verſatus. Sic eodem tempore Angliam eruditione ſua locupletauit Osbernus, vel Osbertus, Benedictinus monachus, praecentor ac Subprior Cantuarienſis apud Lanfrancum gratioſus. Is ob muſicae artis notitiam valde a ſcriptoribus hiſtoriae literariae Anglicae [t] laudatur, primamque illa aetate palmam retuliſſe iudicatur; Iungendus his eſt Ingulfus ſcriba Guilielmi Conquaeſtoris, et tandem poſt luſtratam Palaeſtinam monachus Fontaniſſenſis, et properante ad finem ſeculo abbas Croylandenſis, cuius quoque abbatiae hiſtoriam ſcripſit [u]. Is enim cum in academia Oxonienſi philoſophiae ſe dediſſet, Ariſtotelem imprimis in philoſophicis et Tullium in rhetoricis duces elegit. Praecipue autem in hoc ſeculo ſtellae cuiusdam inſtar effulſit FVLBERTVS ortu minus, quam ingenio, quod nactus erat praeclariſſimum, nobilis. Huic felicitas contigit fruendi inſtitutione Gerberti, quem diſcipulos ad ſolidiorem philoſophiae cognitionem perducere ſolitum fuiſſe, ſupra diximus. Ex hac diſciplina Fulbertus iis ingenii ornamentis auctus eſt, vt TRITHEMIO [x] audiat, *in Scripturis*

Fulbertus Carnotenſis.

s) De S. E. a cap. 317. pag. 82. ad cap. 354. pag. 90.

t) LELAND. c. 144. BALEVS Cent. II. c. 54. PITSEVS p. 189. H. WHARTON. prolegom. ad T. II. Angl. S.

u) FABRIC. T. III. p. 89.

x) De S. E. c. 315. p. 82.

ris diuinis eruditissimus, *et in secularium literarum disciplinis omnium sui temporis doctorum doctissimus*, *poëta clarus*, *et dialecticus*, vt alia scriptorum medii aeui testimonia taceamus diligenter collecta a IOANNE LAVNOIO [y]. Tanta inde nominis Fulberti et eruditionis fuit existimatio, vt principibus quoque viris fieret acceptissimus, et apud Robertum Galliae regem, et Canutum regem Angliae et Daniae summopere gratiosus esset. Vnde dignitatibus Ecclesiasticis admotus Abbas Fereriensis, tum Pictauiensis ecclesiae S. Hilarii thesaurarius; et quod nonnulli volunt, Roberti regis Cancellarius, tandemque episcopus Carnotensis factus est. Is cum optimos discipulos habuisset, quos magna cura Scripturae et profanarum literarum atque philosophiae, praeceptis imbuerat, summam inde laudem retulit, et tantopere suis charus fuit, vt ADELMANNVS [z] Scholasticus Leodiensis in *Epistola ad Berengarium* eum *venerabilem Socratem* appellaret, et IOTSALDO *vitae Odilonis* [a] Cluniacensis auctori audiat *sanctitate laudabilis*, *in sapientia mirabilis*, *in cuius morte studium philosophiae in Francia perierit et gloria sacerdotum pene ceciderit*. Non minorem vero sibi gloriam comparauit discipulis, quos in sacrarum et liberalium artium studio educauit, clarissimis, vt ex locis a LAVNOIO [b] allatis liquet. Inter quos Adelmannus et Angelrannus praecipue commendari solent. Et priorem quidem ex clerico Leodiensi Episcopum Brixiensem TRITHEMIVS [c] vocat *virum in diuinis scripturis studiosum et eruditum*, *philosophum et dialecticum famosum suo tempore*, *metro excellentem et prosa*. De Angelranno autem haec habet Centulense Chronicon [d]: *Denique multorum experientia probatum et liberalibus studiis ornatissimum ciuitatis Caruotenae venerabilem episcopum ac multo honore vocitandum Fulbertum praeceptorem adeptus est atque didascalum: Hic ei monitor*, *hic tam morum quam literarum fuit institutor. Gaudebat venerabilis praesul de tanti discipuli solatio*, *releuabatur tam idonei auditoris industria atque ingenio. Tandem igitur grammatica*, *musica atque dialectica optime instructum Centulum remittit tyronem amicissimum*, *iam tunc sacerdotio ornatum*, *quem veluti grandem recepit congregatio Centuleiensis*. Quae verba de Angelranno intelligenda esse, ex eius vita apud MABILLONIVM [e] cognoscitur, vbi quoque narratur, *tantum scientiae fulgorem abscondi non potuisse*, *ideoque multos nobiles eius se subdidisse magistratui*, *et ex his duos honorificos viros Guidonem praesulem Ambianensem et Drogonem episcopum Taruennensem: in his enim disciplinae eius bonitatem se sparsisse*, *vt vbique ab omnibus Angelrannus sapiens specialiter non immerito vocaretur*. Affert etiam MABIL-LONIVS

Discipuli Fulberti.

y) De Schol. cel. C. XL. p. 137.

z) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I, p. 32. et quos laudat.

a) Apud MABILLON. Sec. VI. Bened. P. I.

b) loc. cit.

c) C. 320. S. E. p. 82.

d) Edidit illud L. DACHERIVS Spicil. T. II. pag. 291. seqq. auctoremque habet Hariulphum monachum Centulensem S. Richarii.

e) loc. cit.

LONIVS verba Geraldi poſtea Syluae maioris abbatis ex libro *Miraculorum S. Adelardi*, quibus Ingelrannum ait: *Eo tempore ceteris altius fuiſſe philoſophatum.* Addimus his Olbertum Abbatem Gemblacenſem, qui ipſe quoque ex Fulberti diſciplina prodiit. *Is vbi ex ore Herigeri Lobienſis abbatis aliquid de ſeptem ſapore artium* (triuium ſine dubio intelligit) *bibit, et Pariſiis aliquamdiu operam dedit ſtudio et apud vrbem Tricaſſinam triennio et ſtuduit et docuit, denique ad Fulberti Carnotenſis epiſcopi audientiam conuolauit, quem peritia liberalium artium tota Francia praedicabat:* Sed et reliqua legenda ſunt, quae *vitae eius* auctor SIGEBERTVS GEMBLACENSIS [f] habet, in quibus narrat, *Olbertum ob geminae eruditionis, ſecularis atque ſacrae famam vbique perſonantem non clericos tantum habuiſſe diſcipulos plurimos, ſed ex curialibus quoque quosdam ad ſuſcipiendam ab eo literarum diſciplinam permouiſſe: Praecipue autem in arte muſica valuiſſe.* Alios eius diſcipulos enumerat MABILLONIVS [g], inter quos fuiſſe Burchardum compilatorem canonum ab Olberto adiutum, ſupra iam enarrauimus. TRITHEMIO [h], cui minus accurate Adelbertus vocatur, audit vir ſapientiſſimus.

Berengarius. §. XLVI. Celeberrimus autem diſcipulorum Fulberti fuit BERENGARIVS, ex controuerſia de modo praeſentiae corporis Chriſti in S. coena, quae magnos hoc ſeculo motus in Eccleſia dedit, notiſſimus, cuius tamen hiſtoriam, lites, fata enarrare huius loci non eſt, et ad annales eccleſiaſticos pertinet [i]. Nos eo illum nomine heic conſideramus, quod inter philoſophos ſeculi XI ſupremum pene locum meruerit, certe reliquis fere omnibus, qui contra eum in aciem proceſſerunt, in conflictu philoſophico praeſtiterit. Id enim indubitata eius aeui teſtimonia loquuntur, ex quibus pauca hic apponimus. Nempe Chronicon Turonenſe mſc. ad quod prouocat LAVNOIVS [k], ita de eo loquitur: *Anno MLX clarebat magiſter Berengarius grammaticus, archidiaconus Audegauenſis et theſaurarius, nec non et magiſter ſcholarum, et camerarius eccleſiae B. Martini Turonenſis in grammatica et philoſophia clariſſimus, et in necromantia peritiſſimus.* Quod vltimum elogium aut de inuidia cleri magnum virum graui perſecutione et calumniis prementis teſtatur, aut pro necromantia chiromantia vel ſimile quid legendum eſt, in quo coniecturae genere ſe hanc aetatem exercuiſſe veriſimile eſt. Idem LAVNOIVS [l] ad Odorannum monaſterii S. Petri Viui Senonenſis monachum prouocat, qui eum *Turonenſem magiſtrum et admirabilem philoſophum* vocat. Praecipue autem HILDEBERTVS Cenomanorum, mox Turonum pontifex audiendus eſt, qui in epitaphio, quod Berengario ſcripſit [m], inter alia ita de eo cecinit:

f) c. 2. g) In obſeru. ad h. l. n. 6.
h) Annal. Hirſaug. T. I. p. 121. 144.
i) Vid. quos laudant FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. I. p. 571. ſeq. et BVDDEVS Iſagog. in Hiſt. Theol. L. II. c. 7. p. 1120. ſeqq.
k) De ſcholis celeb. C. V. p. 33. l) p. 34.
m) Occurrit apud WILH. MALMESBVR. Hiſt. Angl. L. III. p. 113. ex quo multi repetiuere. Diſplicet ALBERICO in chronico ad an. 1115, p. 226.

Quicquid philosophi, quicquid cecinere po tae
Ingenio cessit eloquioque suo.
Sanctior et maior sapientia maius adorta
Impleuit sacrum pectus et ora Deo.
Pectus eam voluit, vox protulit, actio promsit,
Singula factori sic studere suo.
Vir sacer et sapiens, cui nomen crescit in horas,
Quo minor est quisquis, maximus est hominum.

Et paulo post vita quoque philosophum ita describit:

Cuius cura sequi naturam, legibus vti,
Et mentem vitiis, ira negare dolis.
Virtutes opibus, verum praeponere falso,
Nil vacuum sensu dicere nil facere,
Laedere nec quenquam, cunctis prodesse, fauorem
Et populare lucrum pellere mente, manu &c.

Non id negare audent, qui tam infensis contra eum signis concurrerunt, et ferre non potuerunt, quod vir philosophus, qui solitus erat, vt scripsit Hildebertus, nil vacuum sensu dicere, transsubstantiationis dogma, quod inter medias tenebras ex neglectu philosophiae obortas genitum est, reiecerit. Ita enim SIGEBERTVS GEMBLACENSIS [a]: *Berengarius Turonensis liberalium artium et amplius dialecticae peritia insignis, scripsit fastuoso stilo contra Almannum grammaticum et episcopum, non agnoscens amici corrigentis beneuolentiam, sed defendens suam de mysteriis Christi sententiam. Et quia multi ad eum vel contra eum super hac re scripserunt, scripsit et ipse ad vel contra eos, et dum dialecticis sophismatibus contra simplicitatem fidei apostolicae abutitur, nec se excusare, nec alios aedificare videtur: quia magis interpolat clara, quam dilucidat obscura.* Et GVITMVNDVS Auersanus antistes *libro primo de sacramento altaris* [b]: *Sed et tunc liberales artes intra Gallias pene obsoleuerant, nouis saltem verborum interpretationibus, quibus etiam nunc plurimum gaudet Berengarius, singularis scientiae laudem, et cuiusdam excellentiae gloriam venari qualitercunque poterat, affectabat. - - Sed postquam a domino Lanfranco in dialectica de re satis parua turpiter est confusus, eumque per ipsum dominum Lanfrancum, virum aeque doctissimum liberales artes Deus recalescere atque optime reuiuiscere fecisset, desertum se iste a discipulis dolens, ad eructanda impudenter diuinarum scripturarum sacramenta, vbi ille adhuc adolescens, et aliis eatenus detentus studiis adeo intendebat, sese conuertit.* Non disputabimus de ipsa Berengarii caussa praetensique erroris fontibus: Hoc enim ad alium locum pertinet, sed id modo obseruamus, fateri hos ipsos

a) De S. E. c. 154. p. 111.
b) Editiones libri huius contra Berengarium editi vide apud FABRICIVM T. III. p. 514.

ipsos viros, valde licet Berengario iniquos, maximam eius fuisse in dialectica, quae tum inter scientias philosophicas sola regnabat, peritiam; nec obscurum est ex his ipsis testimoniis, valde vrsisse Andegauensem archidiaconum aduersarios suos. Qui quamuis nouitatis et sabtilitatis in verbis eum accusauerint, supra tamen ex eius epitaphio contrarium apparuit, solitum fuisse Berengarium nil vacuum sensu dicere: Illud historia ecclesiastica testatur, Berengarium in vndecim, quae in hac caussa coactae sunt, synodis armis dialecticis, quibus eo tempore solis bella Dei gerebantur, egregium militem se praestitisse. Fateturque LEO OSTIENSIS p) in *Chronico Cassinensi: In synodo Romana neminem Berengario valuisse obsistere, ideoque Albericum euocatum fuisse ad synodum, eumque post multos verborum conflictus cum neuter cederet, vnius hebdomadae acceptis induciis, librum aduersus diaconum edidisse, et omnes eius assertiones destruxisse.* Quod et SIGEBERTVS fatetur, *Albericum, virum ea tempestate doctrinae studio praestantem resistere voce homini in dicendo copiosissimo non potuisse, spatiumque septem dierum ad responsum scripto edendum poposcisse.* Quod negat quidem BARONIVS q), sed, nisi fallimur, contra manifesta veterum testimonia. Vtrum autem Albericus, quem ecclesiastica haec velitatio ad cardinalitiam dignitatem promouit, victoriam disputationis acumine, an anathematis fulmine reportauerit, nostrum non est hoc loco disquirere. Illud sufficit notasse, cum Albericus in hac disputatione coram instituta Berengarium vincere haud potuerit, palam inde esse, Berengarium in disputandi differendique arte non habuisse similem. Ipse enim Albericus, teste PETRO DIACONO r), *vir fuit illis temporibus singularis, et philosophus insignis*, cuius ille *libros de musica, de astronomia, de dialectica* recenset. Vt taceamus, quod dudum viris doctis obseruatum est, suspectam esse Leonis Ostiensis, Petri Diaconi et Sigeberti Gemblacensis narrationem, victoriam Alberico tribuentium ea modo de caussa, vt sui ordinis homines extollant. Qua de re tamen alibi dispiciendum. Nobis hoc quidem loco perinde est, viceritne an victus sit Berengarius, errorem an serio et ex animo, vel simulate eiurauerit, vel recoxerit, et quae alia magna contentione de Berengario disputari solent; illud extra dubium collocatum esse videtur, Berengarium ratiocinandi arte adiutum magno animo in praeiudicia ea insurrexisse, quae temporum ignorantia, doctorum superbia, et philosophiae neglectus inuexerant. Quod vnum sufficit ad eum reliquo vulgariter philosophantium gregi eximendum. Talis cum esset, discipulos quoque nactus est egregios. Inter hos eminet BRVNO ex Colonia Agrippina Germanus, canonicus Remensis et Sholasticus, quo in loco Ottonem Remensem, qui postea ad sedem Romanam promotus A. C. MLXXXVIII, Vrbanus II dictus est, discipulum habuit. Qui praeceptorem hunc suum

Bruno Coloniensis.

p) L. III. c. 33. q) Ad an. 1059. r) De viris illustr. Cassinens. c. 21. p. 179.

ſuum Romam vocatum, vt ipſi a conſiliis eſſet, archiepiſcopum Rhegienſem conſtituit: quem tamen ille honorem refugiens in eremum Calabriae ſeceſſit, et cum monachorum ſodalitio ibi ad vitae vsque finem vixit, celebris, quem condidit, ordine Carthuſianorum. De qua eius cauſſa ſeceſſus in eremum fabulis maculata, cum in hiſtoria ordinum monaſticorum, et praecipue Carthuſiani [s] agi ſoleat, remque omnem erudite diſpunxerit peculiari tractatione IOANNES LAVNOIVS, hic nihil adiicimus. Hunc Berengarii diſcipulum fuiſſe negant atque pernegant, quotquot eius doctrinam de S. coena repudiant. Aſt his recte opponitur Malleacenſis chronici teſtimonium [t], quo ſucceſſio ſcholae Gerberti ita recenſetur: *Gerbertus docuit Fulbertum Carnotenſem epiſcopum, de quo multa ſcripta vel in pagina vel in cantu ſanctae eccleſiae remanſerunt. Hic iterum Fulbertus docuit Berengarium canonicum S. Martini. Qui iterum Brunonem Remenſem et alios multos haeredes philoſophiae reliquit.* Multum ſe torquet MABILLONIVS [u], vt luculentum hoc teſtimonium reiiciat, et ſancti atque ſeueri inſtituti auctorem ex hominis haeretici officina non prorepſiſſe euincat. Reiecta igitur auctoritate veteris illius chronographi, verba eius ita interpretatur, vt ſignificare videantur, Brunonem non Berengarii ſed Fulberti diſcipulum fuiſſe. Contendit quoque, Brunonem iam clericum et Colonienſem canonicum, ac proinde literis iam excultum Colonia Remos veniſſe, et veriſimile eſſe, ait, Brunonem a Notkero Leodienſi epiſcopo eiusque diſcipulis eruditum fuiſſe, quam in rem ad verba MANASSIS Remorum pontificis prouocat, in *Apologia ſua* ſcribentis: *Bruno nec noſter clericus, nec noſter natus aut renatus eſt, ſed S. Cuniberti in regno Teutonicorum poſiti canonicus.* Aſt infeliciter haec parumque digne eruditione et acumine Mabilloniano diſputari quilibet videt. Verba enim chronici adducta in ſe clara ſunt, et luculenter Brunonem Berengarii diſcipulum faciunt. Eius autem auctoritatem eleuare velle tam ficulneis ratiunculis, idem eſt, ac omnem hiſtoriae fidem euertere. Nec facit huc quicquam, Brunonem literis iam excultum Remos veniſſe: hoc enim facile concedi poteſt, cum Berengarius non Remis, ſed Turone docuerit. Manaſſis verba autem Brunonem Colonienſem quidem faciunt, Berengarii autem diſcipulum fuiſſe non negant. Quicquid autem eius rei fiet, illud certum, Brunonem hunc ante ſeceſſum ſuum in eremum in philoſophia excelluiſſe. Addit enim laudatus chronographus: *Bruno quidem perfectus philoſophus, monachus et eremita apud Calabriam multorum monachorum* (Carthuſianos intelligit) *pater obiit in Chriſto.* Vbi tamen Lectorem eorum iubemus eſſe memorem, quae ſupra de notione philoſophiae et nomine philoſophi obſeruauimus. Vt enim ipſius Berengarii philoſophia potiſſimum dialecticis argutiis et diſputationum acumine abſoluebatur, ita dubium

s) Vid. laudati FABRICIO loc. cit. T. I. p. 784.

t) Apud LAVNOIVM l. c. c. 40. p. 125.

u) Sec. VI. Bened. P. I. Praef.

bium non eſt, quin Bruno eandem philoſophandi viam iniuerit, et cum Remis ſcholam regeret, (id quod ex GVIBERTI NOVIGENTINI *vita a ſeipſo ſcripta* [x] demonſtrauit IO. LAVNOIVS [y]) ſimili ratione diſcipulos docuerit. Ceterum negandum haud eſt, inter Berengarii aduerſarios fuiſſe quoque nonnullos, acuminis dialectici laude celebres, et in hac philoſophiae parte, quae hoc ſeculo pene ſola regnauit, exercitatiſſimos, qualem Albericum Caſſinenſem fuiſſe ſupra obſeruauimus. Nemo tamen inter eos ob dialecticae peritiam magis celebratus eſt, quam LANFRANCVS Beccenſis ſcholae alumnus, in qua ita in literarum et philoſophiae ſtudio adoleſcens profecit, vt condiſcipulis longe anteiret; et tum huius monaſterii Scholaſticus tandemque abbas factus alios hoc quoque philoſophiae genus docere poſſet. De quo legendus eſt vitae eius ſcriptor MILO CRISPINVS Weſtmonaſterienſis abbas [z], qui videndus. Cuius doctrina cum Beccenſis ſchola valde illuſtraretur, ad eum praeceptorem eruditionis eius fama permoti multi confluebant, quorum ſermonibus ita vbique locorum commendatus eſt, vt tandem Cantuarienſem pontificatum adipiſceretur. De qua eius vitae hiſtoria praeter eos, qui hiſtoriam literariam eccleſiaſticorum ſcriptorum expoſuerunt, hiſtorici Britanni [a] quoque conſulendi ſunt. Hunc Lanfrancum Berengario ſe potiſſimum obieciſſe, et dialectica eius acumina armis quoque dialecticis retudiſſe, ex ſupra dictis repetendum eſt. Quod qua ratione fecerit, ex eius operibus a LVCA DACHERIO editis [b], diſci poteſt. Nobis in hiſtoria philoſophica ſeculi XI ideo laudandus eſt, quia teſte GVILIELMO MALMESBVRIENSI [c], *literatura perinſignis liberales artes, quae iamdudum ſorduerant, a Latio in Gallias vocans acumine ſuo expoliuit, teneriorem aetatem in ſecularibus deterens, in Scripturis diuinis animo et aeuo maturuit; — — — factus Becci monachus homo, qui neſciret agreſti opere victum quaerere, publicas ſcholas ac dialecticas profeſſus eſt, vt egeſtatem monaſterii ſcholarum liberalitate temperaret. Exiuit fama eius in remotiſſimas Latinitatis plagas, eratque Beccum magnum et famoſum literaturae gymnaſium.* Eius itaque ſtudio et philoſophiae profeſſione euenit, vt dialectica Becci vbique perſonaret, et philoſophiae Beccenſis fama longe lateque diſſeminaretur, quo factum, vt et eius admiratio, et magna diſcipulorum frequentia exſurgeret. Teſtem damus GVILIELMVM GEMMETICENSEM [d], de inſtauratis a Lanfranco ſtudiis ita loquentem: *Ortus Italia vir quidam erat, quem Latinitas in antiquum ab eo reſtituta*

Lanfrancus.

x) Eam inter GVIBERTI opera edidit LVC. DACHERIVS Paris 1651. p. 456. ſeqq.

y) loc cit.

z) Act. SS. T. VI. 28 Maii. p. 832. ſeq. MABILLON. Sec. VI. Bened. P. II. p. 637. eam quoque Lanfranci operibus praemiſit DACHERIVS. Alios huc facientes nominat FABRIC. T. IV. p 708.

a) H. WHARTON. Angl. S. T. I. p. 108.

b) Paris 1646. fol.

c) De geſt. Angliae Pontif. L. I. cuius verba repetit LAVNOIVS c. 42. p. 137.

d) Hiſt. Normann. L. VI. c. 3. extat inter Normannica edita ab ANDR. DV CHESNE p. 215. ſeqq.

*tuta ſcientiae ſtatum tota ſupremum debito cum honore et amore agnoſcit magiſtrum, nomine Lanfrancus. Ipſa quoque in liberalibus ſtudiis magiſtra Graecia diſcipulos illius libenter audiebat et admirabatur - - - Rumor vt hoc factum (*monachatus, quem Lanfrancus Becci ſuſcepit) *prodiit longe lateque protulit, et fama viri praeclariſſima Beccum et abbatem Herluinum breui per orbem terrarum extulit. Accurrunt clerici, Ducum filii, nominatiſſimi ſcholarum Latinitatis magiſtri, laici potentes et alta nobilitate viri.* Hi diſcipuli dialectica potiſſimum ſubtilitate a Lanfranco enutriti, tantopere in his ſtudiis exercitati ſunt, vt teſte GVILIELMO MALMESBVRIENSI [e], *vbique ſcholares inflatis buccis dialecticam ructarent, aliosque magnifice de ſe ſentientes initis diſputationibus in ruborem darent.* Quod quo pacto Herfaſto Normanno Guilielmi comitis, poſtea regis capellano factum ſit, idem exponit. Alia ſcriptorum medii aeui loca huc pertinentia, ne nimii ſimus, praeterimus. Leget ea, qui volet, apud LAVNOIVM [f], qui Beccenſis ſcholae hiſtoriam ex Lanfranci gloria meritisque in philoſophia illuſtrauit.

Anſelmus Cantuarienſis.

§. XLVII. Ex Lanfranci diſciplina prodiit ANSELMVS Cantuarienſis epiſcopus, quem dialectica ſubtilitas, et ingenii acrimonia nulli ſui temporis ſecundum valde haec, qua vixit, aetas extulit. Is Auguſtae in Alpibus parentibus nobilibus natus, cum doctrinae elementa in Gallia hauſiſſet, fama eruditionis, qua Beccenſem ſcholam tum Lanfrancus nobilitabat, excitatus, illi in diſciplinam, ſuſcepto ordine S. Benedicti, ſe tradidit, et poſt praeceptorem ob literarum, quas egregie excolebat, opinionem, abbas monaſterii Beccenſis factus eſt. Ex quo munere ad ſedem Cantuarienſem vocatus in Angliam abiit, variis ibi fortunae procellis iactatus, de quibus poſt EADMERVM vitae eius ſcriptorem [ff], annales eccleſiae Britannicae, et ſcriptorum eccleſiaſticorum enarratores videndi ſunt. Hunc inſignem inter philoſophos ſeculi vndecimi locum occupauiſſe, et ſcriptorum medii aeui teſtimonia euincunt, et ipſa viri ſubtiliſſimi ſcripta demonſtrant. Vt enim taceamus TRITHEMII [g] verba, quibus eum mire extollit, GVILIELMVS MALMESBVRIENSIS in libris *de geſtis Anglorum pontificum* [h], ita Cantuarienſem praeſulem deſcribit: „De Anſelmo eſt ſermo, qui in Auguſta „ciuitate oriundus quae ſe, primum transcendentibus Alpes exhibet, „mediocritatem natalium in clariſſimam famam face virtutum ſuarum „extulit, puer literis inſtitit, pueritiam egreſſus, nunquam vel laſciuiori aſpectu caſtimoniam turbauit. Patriam terram exeundi patris ira adoleſcenti occaſionem ingeſſit: quam cum ille nullo poſſet lenire ingenio, ne domeſtica ſimultas in violationem naturae tranſiret, „abſceſſu ſefellit ſuo. Euaſis Alpibus, cum volutaret anxius animi quo „tende-

e) loc. cit.

f) c. 42. p. 131.

ff) Subiuncta eſt operibus Anſelmi editis a GABR. GERBERONIO Paris 1675. fol. 1721. fol.

g) Cat. S. E. c. 351. p. 88.

h) L. 1.

„tenderet, diuina dignatio fluctuantem ferenauit; Normanniam ad Lanfrancum eundum, cum quo, fi moraretur, patriae neceffitudine a literarum fomite incolatum laeuigaret. Cum ergo Beccum veniffet, non afpernanter a Lanfranco fufceptus magnum ei leuamentum ad fcholas „regendas fuit. “ Eadem fere tradunt GVILELMVS GEMMETICENSIS [i], et THOMAS WALSINGAMVS [k], quorum loca quoque adduxit IO. LAVNOIVS [l]. Recentiorum eandem fere de Anfelmi eruditione et acumine philofophico fententiam fuiffe ex collectis de eo cenfuris fcriptorum, quas THOM. POPE-BLOVNT [m] exhibet, difci poteft, quas non exfcribimus. Dialecticae autem fubtilitatibus inclaruiffe, SIGEBERTVS [n], Anonymus Mellicenfis [o], GVIL. GEMMETICENSIS [p] aliique teftantur, qui ei quoque *Introductionem in dialecticam* tribuunt [q]. Maxime vero acumen philofophicum demonftrauit in theologia, quam ita modulo dialectico adaptauit, vt tota logicis argutiunculis abfolueretur. Id quod ex ipfis viri fupra modum fubtilitatem rationum affectantis fcriptis, a GABRIELE GERBERONIO editis luculenter oftendi poteft. Certe theologiam fcholafticam iam tum ab hoc viro Ecclefiae obtrufam fuiffe, ex his fcriptis clariffime patet, et ex Anonymi MELLICENSIS recenfione intelligitur, quae cum in omnium manibus fit, eam breuitatis cauffa hic non adfcribimus, fed tantum ad eius *Monologium*, fiue foliloquium, et *Proslogium* [r] h. e. allocutionem ad Deum prouocamus, quibus per ideam ipfam fummi entis homo ad conditorem fuum agnofcendum adducitur; vnde dudum obferuatum viris doctis [s], argumentum ab idea entis fummi pro exiftentia eius adductum non Cartefium primum auctorem habere, fed ab Anfelmo iam fuiffe allatum. Pari ratione in libro *Apologetico contra Gaulinonem* profundas philofophiae meditationes reperiri obferuatum magno LEIBNIZIO [ſſ]. Recteque monuit Anonymus Mellicenfis, haec eum fcripta ideo feciffe, *vt quod fide tenemus de diuina natura, et eius perfonis praeter incarnationem neceffariis rationibus, fine auctoritate Scripturae probari poffit.* Eadem ratio eft dialogi, *cur Deus homo?* quo aduerfus infideles fimplicitatem Chriftianam tanquam fatuam deridentes philofophice fuo modo difputat. Reliqua eius fcripta, *de voluntate Dei*, *de libero arbitrio*, *de veritate*, *de concordia praefcientiae et praedeftinatione*, et alia, in quibus omnibus regnat dialectica et metaphyfica fubtilitas (hae enim duae difciplinae vno tunc dialecticae nomine excolebantur) tacemus. Id vero ex dictis intelligitur, inter fummos et acutiffimos

i) Hift. Normann. L. VI. c. 3.
k) In hyodigmate Neuftriae ad an. 1097.
l) l. c. C. XLII. p. 136.
m) Cenf. Celebr. Auctor. p. 369.
n) De S. E. c. 168. p. 114.
o) c. 96. p. 155.
p) l. c. c. 19. p. 264. in Normannicis ANDR. DV CHESNE.
q) Dialogus eft de grammatico p. 143. opp. vid. Anonym. MELLICENSIS l. c.
r) p. 1 - - 29. feqq.
s) Leibniziana p. 63.
ſſ) l. c. p. 412.

mos sui temporis philosophos Anselmum esse referendum. Non confundendus autem cum Anselmo Cantuariensi est, qui eodem fere tempore vixit ANSELMVS LAVDVNENSIS Ecclesiae decanus et scholasticus, quem praeceptorem habuisse Abaelardum, infra probabimus. Hunc circa finem seculi XI inclarescentem Auctor *Historiae restauratae Laudunensis Ecclesiae* [t] apud LAVNOIVM [u] vocat *virum sapientissimum, per totum pene orbem Latinum scientiae et eloquentiae suae fama notissimum,* non dissentientibus HENRICO GANDAVENSI [v] et TRITHEMIO [w]. Aliter tamen de eo discipulus ABAELARDVS [x], cuius haec verba sunt: *Accessi ad hunc senem, cui magis longaeuus usus quam ingenium vel memoria nomen comparauerat. Ad quem si quis de aliqua quaestione pulsandum accederet incertus, redibat incertior. Mirabilis quidem erat in oculis auscultantium, sed nullus in conspectu quaestionantium. Verborum usum habebat mirabilem, sed sensu contemtibilem, et ratione vacuum. Cum ignem accenderet, domum suam fumo implebat, non luce illustrabat. Arbor eius tota in foliis aspicientibus a longe conspicua videbatur, sed propinquantibus et diligentius intuentibus infructuosa reperiebatur.* Ex his vero duobus Anselmis philosophiae theologiae admixtae conditio intelligi, quaque ratione hoc tempore, theologiam scholasticam genuerit, disci potest. Alios Lanfranci discipulos, inter quos Iuo Carnotensis quoque fuit, breuitatis caussa praeterimus.

Anselmus Laudunensis.

Alii aduersarii Berengarii philosophiae laude inclyti.

XLVIII. Praeter Lanfrancum alii quoque in Ecclesia viri docti contra Berengarium disputauerunt. Cuius controuersia fere tota cum rationibus dialecticis et metaphysicis agitata fuerit, recte inde concluditur, hos eius aduersarios a philosophiae sui temporis praesidiis non fuisse destitutos. Inter hos fuit LEO IX. P. M. natione Germanus, antea Conradus dictus, episcopus Tullensis [y]. Hunc et triuii et quadriuii scientiis excultum fuisse tradit eius biographus [z], quem tamen LAVNOIVS [a], de quatuor modis dialecticam applicandi perperam interpretatus est, vt supra iam obseruatum. Scripsit quoque contra Berengarium MAVRITIVS Rothomagensium episcopus, de quo in eius epitaphio [b] haec dicuntur:

Leo IX.

Mauritius.

Quem Remis genuit, studiorum Legio nutrix
Potauit trifido fonte philosophico.

Quo in loco trifidus fons philosophicus aut triuii disciplinas indicat, aut ternionem scientiarum eo tempore ab hominibus ecclesiasticis cultarum, diale-

t) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. IV. p. 725.
u) l. c. c. LIX. art. 2. p. 182.
v) De S. E. c. 30. p. 122.
w) De S. E. c. 362. p. 92.
x) Hist. Calam. suar. c. III. p. 7.
y) Vid. FR. PAGI Breu. pontif. Rom. T. II. sec. XI. p. 327.
z) Apud HENCHEN. Act. SS. 19. April. T. II. p. 648. et MABILLON. Sec. Bened. VI. P. I.
a) l. c. c. XXXVII. p. 122.
b) Extat in ORDERICI VITALIS Histor. eccles. L. IV. quae reperitur inter Scriptores Normannicos DV CHESNE p. 319. seqq.

dialecticam, musicam et astronomiam, ad quam referebant computum ecclesiasticum. Eodem enim, nisi fallimur, sensu Gerbertus quoque Ottoni III audit *philosophus peritissimus, atque tribus philosophiae partibus laureatus.* Et hi quidem, quos recensuimus viri docti, in theologico argumento et controuersiis suis temporis acumen demonstrauerunt philosophicum. Praeter hos alii quoque nominandi sunt, quorum diligentia effectum est, vt philosophia, quae tamdiu depressa iacuerat, iterum paulisper emergeret. Eorom, ne nimii simus, breuem tantum dabimus recensionem. Inter eos vero Franconem scholasticum Leodiensem, et secundum quosdam abbatem Afflighemensem (quos tamen alii [c] inter se distinguunt) primo fere loco ponimus. Ita enim de eo SIGEBERTVS [d]: FRANCO *scholasticus Leodiensis religione et vtraque literarum scientia nominatus, quantum valuerit scribendo, notificauit posteris. Amatores scientiae secularis taxent eius scientiam ex libro, quem inscripsit ad Hermannum Coloniae archiepiscopum, de quadratura circuli, de qua Aristoteles ait: quadratura circuli si est scibile, scientia quidem nondum est. Ob illud vero scibile conferant vel etiam praeferant eum seculares philosophi, nos laudamus eum, quia diuinae scripturae inuigilanit et plura scripsit.* Concinit his TRITHEMIVS [e], cui audit *vir in secularium disciplina literarum eruditissimus, philosophus, astronomus et computista insignis;* Franconi adiicimus WILLERAMVM, quem Willeraminum vocat Anonymus MELLICENSIS [f]. Is sub Henrico IV, circa annum CIↃLXX, floruit, et Martisburgensis abbas fuit, teste TRITHEMIO [ff], et *Paraphrasi Theotisca cantici canticorum* innotuit, de qua alibi dicendum [g]. Addit Sponhemensis abbas: *Eum cum in vniuersitate Parisiensi aliquandiu literis impendisset studium ad patriam reuersum Bambergensis ecclesiae scholasticum factum esse.* Quod caue ita intelligas, ac si discendarum literarum caussa scholam Parisiensem frequentauerit. Non enim discendi sed docendi caussa Willeramum Lutetiae haesisse ex *Annalibus Hirsaugiensibus* discitur, in quibus ita scribit de Willeramo TRITHEMIVS [h]: *Claruit his temporibus Walramus, ex scholastico Bambergensis Ecclesiae monachus Fuldensis, ac deinde abbas Merseburgensis coenobii in Saxonia, vir tam in diuinis Scripturis, quam in secularibus literis non mediocriter eruditus, qui primum apud Parisienses in Gallia philosophiam gloriose docuit: postea apud Bambergenses in Orientali Francia grammaticam et rhetoricam publice legit.* Quae ideo hoc loco afferenda fuerunt, quia LAVNOIVS [i] contendit, demonstrari non posse, Parisiis hoc tempore in studio generali philo-

Alii philosophi seculi XI.

Franco.

Willeramus.

c) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. II. p. 602. VAL. ANDREAS Bibl. Belgic. p. 248. et ante hos TRITHEMIVS cat. S. E. c. 346. 367. p. 88.
d) De S. E. c. 164. p. 113.
e) loc. cit.
f) c. 78. p. 152.
ff) De S. E. c. 345. p. 87. seq.
g) Vid. LAMBEC. Bibl. Vindob. T. II. p. 765. MORHOF. Histor. L. Germ. c. VII. p. 291. OVDINVS de S. E. T. II. p. 729.
h) T. I. p. 209.
i) loc. cit. c. LIX. art. 1. p. 180.

philosophiam personuisse. Vnde coniicit, Trithemium aut Wideradum cum Wilramo confudisse, aut plane audiendum non esse, cum eius rei apud vetustiores Trithemio scriptores nihil proditum sit literis. Quod vtrum ad eneruandam Trithemii narrationem sufficiat, infra expendemus. IDEM [k] vero LAMBERTVM quoque DE LEGIA, monachum et scholasticum coenobii S. Matthiae apud Treuiros recenset, *quem*, ait, *in omni scientiarum genere fuisse doctissimum, et in musica eruditione praecipue singularem, et multos auditores ad optima studia instituisse.* Eadem doctrinae fama inclaruit GERARDVS LAVDVNENSIS, Scholasticus Andegauanensis. De quo Baldricus, Burguliensis abbas [l] ita canit:

Lambertus de Legia.

Gerardus Laudunensis.

Tantum Gerardus laudes dum laudibus auget,
Quod dignum magnis laudibus Andus habet.
Quantum doctrinis Ciceroque Maroque Latinis
Nam nobis alter fulsit Aristoteles.
Lux et laus cleri, sol qui suffecerit orbi
Orbi quadriuium protulit et triuium.
At formatus fuit Abbas Burgulianus,
Qui sibi Gerardum vindicat in proprium.

Wilhelmus Hirsaugiensis.

Addimus Gallo homini Germanum, WILHELMVM abbatem Hirsaugiensem; quem TRITHEMIVS [ll] ait: *Fuisse virum in diuinis Scripturis eruditissimum, et in secularibus literis nulli suo tempore apud Germanos inferiorem, philosophum, astronomum et musicum insignem, vita et conuersatione sanctissimum &c.* Eadem repetit in *Chronico Hirsaugiensi* [m], vbi eum *philosophum* vocat *acutissimum et in disputationibus adeo subtilem, vt a nemine penitus vinceretur. Item in musica in mathematica et astronomia, in arithmetica et in arte calculatoria tam eruditum, vt cum in omnibus haberetur doctissimus, his quasi singulariter scientiis operam nauauisse videretur.* Iungimus his merito PETRVM DAMIANI fratrem, distinguendum a Petro de Honestis [n], Rauennatem, episcopum Ostiensem et cardinalem. Hunc non tantum nobilissimum fecit insignis, quo in vitia sui seculi detonuit, zelus, sed et philosophiae amor. Quem, cum vehementer morali philosophiae addixisset, variis libellis illustrauit, quorum recensionem post alios dabit IO. ALB. FABRICIVS [o]: et quod magis laudandum, vitae honestate comprobauit.

Petrus Damiani.

Hermannus Contractus.

§. XLIX. Produxit hoc quoque seculo Germania HERMANNVM CONTRACTVM, a corporis debilitate ita cognominatum,

k) T. II. p. 184. conf. VOSSIVS de Hist. Lat. Lib. II. p. 379. vbi pro 1080. ponendum 1048.

l) In Carminibus historicis, quae vulgauit ANDR. DV CHESNE Tom. IV. Scriptor. hist. Francor. p. 251. seqq.

ll) De S. E. c. 352. p. 89. et de S. Germ. c. 57.

m) p. 62. ed. primae et de ill. Bened. L. II. c. 102. & Annal. Hirsaug. T. I. p. 222.

n) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. II. p. 20.

o) loc. cit.

tum, illustrique prosapia comitum Veringensium et Sulgouiensium in Sueuia satum [p], virum doctissimum, cui plurimum hoc et sequenti seculo debuerunt literae, maxime historia et philosophia. Is qua ratione ad philosophiam et mathematicas artes cognoscendas peruenerit, non indignum est relatu, vt Lector de huius seculi iudicio sensuque de rebus ad philosophiam pertinentibus exemplum habeat memorabile. Rem TRITHEMII [q] magis verbis, quam nostris, narrabimus. Is ita: „Hermannus puer infirmus, debilis et contractus, quia ad mundum videbatur inutilis, parentum consilio in monasterium S. Galli domino seruaturus perpetuo traditur, et Helperico scholarum magistro imbuendus singulari fiducia commendatur. Qui cum annorum esset XIV, claudus et contractus, et parum propter ingenii tarditatem in literarum cognitione proficeret, coepit ipse miseriam suam vehementer deplangere, et nouercantem sibi fortunam accusare. Cernens autem Helpericus praeceptor iuuenem duplici calamitate nimis afflictum, et animo semper tristem, altera, quod corpore fuit contractus, altera vero quod ingenio discendi obtusus, eius desolationi compassus monuit, quatenus se tota mentis deuotione ad orationis studium conuerteret, ac pientissimam Dei genetricem intactam semper virginem Mariam in adiutricem sedulo inuocaret. Hermannus miserabilis sua conditione puer, monitis libenter acquieuit magistri, formansque sibi consuetudinem orandi congruam sanctam Dei parentem deuotis assidue precibus inuocauit. Et ecce biennio necdum plene reuoluto quadam nocte beatam Dei genetricem in somnis sibi apparentem vidit, quae diceret: *Orationes tuas, o bone puer, audiui, et in auxilium tuum rogata adueni. Nunc ergo duorum tibi datur optio: quorum alterum, quod volueris, elige, quod me praestante consequeris. Aut sanitatem tibi corporis tui, si volueris, dabo, aut omnium, quam postulas, scientiam et eruditionem scripturarum.* Qui amore scripturarum, neglecta corporis sui imbecillitate, scientiam sibi dari postulauit, omnium scripturarum. Ex illo tempore ingenium docile ac promtissimum habere coepit, et breui doctissimus in omni scientia, tam diuina, quam humana prae caeteris condiscipulis euasit. Et qui prius propter ingenii tarditatem aut nihil aut parum discere potuit, posthanc visionem omnes subtilitate et promtitudine animi superauit. Nam inter omnes Germaniae doctores sui temporis philosophus, rhetor, astronomus, poëta, musicus et theologus celeberrimus habitus est, et multa praeclare synthemata scripsit, de quibus extant ea, quorum tituli sequuntur [r]: *De musica* librum vnum; *de monochordo* librum vnum; *de sex mundi aetatibus* librum vnum; *de astronomia* libros tres; *de compositione astrolabii* libros tres; *de vsu et vtilitatibus astrolabii* libros duos;

p) Adeoque non Hibernio-Scotum, vt vult HOTTINGER. Hist. Eccl. Sec. XI. p. 335.

q) Annal. Hirsaug. T. I. p. 148 seq.

r) Conf. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. III. p. 705. seq. TRITHEM. S. E. c. 321. ill. Bened. L. II. c. 84. Scr. Germ. c. 41. GVNDLING. Gundlingian. T. I. p. 51.

„duos; *de compositione et vsu quadrantis* librum vnum; *de quodam horologio, quod chelindrum vocant*, librum vnum; *de alio horologio quodam* „librum vnum; *de geometrica arte* libros plures; *de mundo et elementis* li-„rum vnum; *de solis et lunae defectu* librum vnum; *de computo* librum „vnum; *de quadratura circuli* librum vnum; *de conflictu rythmimachiae* „librum vnum; *de physionomia* librum vnum; - - Transtulit etiam „nonnulla Graecorum et Arabum volumina in Latinum sermonem, sicut „ipse fatetur, in quodam Aristotelis prologo: quoniam vtriusque linguae „plenam notitiam habuit. In Aristotelem et Tullium commentationes „etiam plurimas scripsit." Hactenus de studiis Hermanni philosophicis Trithemius; cuius locus ideo valde memorabilis est, quia ex eo patet, etiam Christianis non defuisse philosophos, et quidem Peripateticos, per habitum infusum θεοδιδάκτους [r], qualem Yockdanidem suum Tophail ostentauit, et de Apollonio Tyaneo iactauit Philostratus. Nos lectoris iudicio totam narrationem relinquimus, qui si sapit, facile intelliget, quid ea de re statuendum sit: illud vero ex hoc loco constare putamus, inter temporis sui viros doctos in philosophia et mathematicis scientiis in Germania Hermannum facile principatum obtinuisse, siue per infusum habitum, siue per acquisitum hanc doctrinae praestantiam nactus fuerit. Lucem vero haud contemnendam hic quoque locus Trithemii foeneratur historiae philosophicae aeui medii. Si enim verum est, ab Hermanno nonnulla Aristotelis in Latinum sermonem conuersa fuisse, falsum erit, quod plerique disputant, seculo XII demum Aristotelis scripta Latine verti coepisse. Sique ex Arabicis libris Latinos Hermannus fecit, veritati aduersum est, quod multi affirmant, Robertum Retinensem Anglum primum fuisse, qui A. C. cIↃcXX circiter Arabicam linguam ex Oriente Occidenti intulerit. Hos enim antecedit Hermannus aetate. A cuius diligentia in priuatis monasteriorum bibliothecis extitisse nonnullas versiones librorum Aristotelis recte ex hoc loco colligitur, et, quo tempore Aristoteles Germanis innotescere coeperit, definiri potest. Praeripuit itaque Hermannus Friderico II. gloriam librorum Arabicorum nonnullorum itemque scriptorum Aristotelis Graecorum in Latinum sermonem translatorum, quae ad eum solum plerumque referri solet, vt infra dicemus. Tandem enumeratis adiiciendus quoque ex hoc seculo est HILDEBERTVS Cenomanensis pontifex, et tandem archiepiscopus Turonensis, qui ex Berengarii disciplina prodiit, et magistrum eleganti carmine honorauit, cuius fragmentum supra adduximus. De quo an impudica vita infamis fuerit, quod nonnulli, loco IVONIS CARNOTENSIS [t] inducti contendunt, in ecclesiastica historia dispiciendum est [u]. Illud certum, Berengarii nomen et, quam magistro exhibuit, venerationem

Hildebertus Cenomanensis.

r) Similia his seculis exempla passim reperias, in vitis SS. Vide e. g. Ruperti Tuitiensis apud TRITHEMIVM Annal. Hirsaug. T. I. p. 379.

t) Ep. 279. contrarium testatur ORDERICI VITALIS Hist. Eccl. L. X. p. 770. conf. vita eius Operibus ab ANT. BEAVGENDRE Paris. 1708. fol. editis praemissa.

u) Conf. BASNAGE Hist. Eccl. T. II. p. 1609. BAYLE Dict. T. II. art. Hildebert. not. A. B. p. 764. seqq.

nem magnam Hildeberto inuidiam conflauiſſe. Quaecunque autem eius rei ratio ſit, illud verum eſt, a Berengario Hildebertum dialecticarum ſubtilitatum myſteria didiciſſe, et ad ſacrarum literarum cultum adhibuiſſe; recteque inter ſcholaſticae theologiae genitores, vel maiores potius ſcholaſticorum referendum eſſe. Id enim ex tractatu eius theologico clariſſimum eſt, quem ex antiquiſſimis corporum theologicorum exemplis vnum eſſe, cui Robertus Pully et Lombardus multa debuerint, quoque perſpicuitate et breuitate ſequentium temporum ſcriptores in hoc genere literarum ſuperauerit, recte obſeruatum eſt *Triuoltienſium memoriarum literariarum* conditoribus [x]. Laudant Hildeberti eruditionem ſecularem et eccleſiaſticam HENRICVS GANDAVENSIS [y] et TRITHEMIVS [z].

Facies philoſophiae hoc ſeculo. §. L. Ex hac vero, quam ſuccincte enarrauimus, philoſophiae quae ſeculo vndecimo viguit, hiſtoria qualis eius facies fuerit, colligi ſine difficili labore poteſt. Et inficiandum quidem non eſt, tenebras iſtas denſiſſimas, quae ſeculum nonum decimumque operuere, nonnihil poſt ſeculum hoc medium diſpulſas fuiſſe, nec defuiſſe huic ſeculo inclinanti viros ingenii acumine inſignes; qui ſi in alia tempora incidiſſent, praeclari quid in philoſophia praeſtitiſſent. Id quod Gerberti potiſſimum diſciplinae acceptum ferendum eſt, qui cum dialectica mathematicarum ſcientiarum exercitia coniunxit, et ita ingeniorum aciem promouit. Hinc factum, vt, cum dialecticam ſolam ex philoſophicis diſciplinis illius aetatis philoſophi retinuiſſent, ſubtilis ingenii auxilio eius ratiociniis vſi ad argumentum haud raro metaphyſicum deſcenderent. Quo euenit, vt dialecticae nomine hoc ſeculo methaphyſica quoque comprehenderetur, inque huiusmodi φιλοσοφουμένοις acutiores ſe nonnunquam exercerent. Cuius rei exemplum ex iis peti poteſt, quae ſupra de Anſelmo Cantuarienſi attulimus, quem in metaphyſico argumento non infeliciter fuiſſe verſatum, ex ſcriptis eius diſcitur. Tacemus, fuiſſe nonnullos, qui ſublimiora μαθήματα attingere auſi, vulgi triuium miſerabili ratione ſectantis conditioni ſe eriperent. Verum parum haec omnia contulerunt ad felicitatem priſtinam philoſophiae reſtituendam, tantumque abeſt, vt ita ignorantiae et praeiudiciis ex barbarie natis, quae omne philoſophiae incrementum iugulant, collum ſucciſum ſit, vt potius noua inde ad philoſophiam veram adſpirantibus obiecta ſint repagula. Vt enim taceamus, pauciſſimos fuiſſe, qui animum regnanti inſcitiae et ignauiae eripuerint, eosque ſeculo demum declinante caput erigere potuiſſe, reliquos ſitu ſqualoreque ingenia obduci fuiſſe paſſos: illi ipſi, qui naturae bonitate, et indolis praeſtantia ex hoc coeno emergere auſi ſunt, in aliud inciderunt malum iſto haud leuius. Nempe dialectica metaphyſicis ſpeculationibus et abſtractionibus aucta et amplificata hoc potiſſimum ſeculo regnauit, vt ex tot teſtimoniis a nobis allatis ſole meridiano eſt clarius. Huius vero philoſophiae

x) 1708. Iul. Art. 93. p. 1018. y) De S. E. c. 8. p. 119. z) Cat. S. E. c. 350. p. 88.

phiae qui se isto seculo praebebant studiosi, quod nonnulli magna industria fecerunt, ad id potissimum respiciebant animo, vt dialecticis argutiunculis et metaphysicis, quas iungebant, abstractionibus notionibusque generalibus, et propemodum sensu vacuis et vagis, theologiae capita exponerent, et surgentibus nouis opinionibus ita obstetricarentur, contradicentes autem istis argumentationibus oppugnarent et ad incitas redigerent. Quo pacto et rationis lumen cum reuelationis lumine confuderunt, et inanium controuersiarum aceruos cumularunt, et incertitudinem quandam scepticam introduxerunt, et opiniones nonnullas monstrosas Ecclesiae obtruserunt, et infelicem scholasticae theologiae foetum, diu iam in vtero conceptum ita fouerunt, formaruntque, vt tandem iusto vultu comtus circa seculi huius finem prodire in lucem potuerit. Quod ne sine teste dixisse videamur, ad vnam Berengarii controuersiam prouocamus, eamque, at sine praeiudicio partisque et hypotheseos receptae studio, excutere Lectorem iubemus. Quamuis enim in illo culpatum sit, *quod dialecticis sophismatibus contra simplicitatem fidei apostolicae abusus, magis clara interpolauerit, quam dilucidauerit obscura*, fatendum tamen est, aduersarios eius non modo melioris commatis non fuisse, sed, cum dialecticis eum magis, vt de Lanfranco iactant eius partis patroni, vicerint, multo deterius fuisse philosophatos, et ita omnem sanae philosophiae rationem pessimo sequentium seculorum, auctoritatem inde captantium, exemplo profligauisse. Cuius illustre specimen est, quod his Pseudophilosophiae praesidiis vsi, et ineptis, vagisque notionibus ratiocinationes suas suffulcientes transsubstantiationis dogma *ἄτερ γραφῆς καὶ φιλοσοφίας* Ecclesiae hoc seculo obtruserint, et pro eo dogmate argumentationibus philosophicis pugnauerint, quod cum generalissimis et simplicissimis philosophiae veritatibus conciliare hactenus frustra philosophi aggressi sunt. Addimus his, ne dialecticae quidem studium tum ita viguisse, vt Aristoteles eam tradidit. Cuius praecepta quamquam in multis deficiunt atque peccant, et inutiles saepenumero de verbis contentiones suggerunt, ferri tamen magis possunt, quam straminea illa dialectica, quam ex Stoicorum schola cauillationibus suis dudum infami seruauit medii aeui infelicitas, seducta auctoritate Augustini, cui ista dialectica tribuebatur. Quamuis enim hic inde esset, qui Graecae linguae paulisper gnarus Aristotelem ipsum legeret, vel versionibus quoque illustraret, vt de Nanno et Hermanno Contracto notatum, obscurae tamen mansere hae versiones et in monasteriis delituere, certe paucis quibusdam innotescentes in scholis publicis dialecticam Augustinianam pellere loco non poterant, donec seculo XII libri Aristotelis Constantinopoli ad Parisienses delati paulo magis innotescerent. Id quod ineunte isto seculo factum esse testatur RIGORDVS his verbis [a]: *In diebus illis anno* cIↄccIX, *legebantur Parisiis libelli quidam de Aristotele, vt dicebantur,*

a) In vita Philippi Augusti apud LAVNOIVM de varia fortuna Arist. in Acad. Paris. c. 1. pag. 127

tur, compofiti, qui docebant metaphyficam, delati de nouo a Conftantinopoli, et a Graeco in Latinum translati. Verum ne fic quoque inualefcere potuit Ariftoteles, eo quod receptae feculis antecedentibus philofophiae non concineret, et haerefes fouere crederetur. Qua propter vetiti et comburi iuffi funt, hi libri, vt infra fuo loco narrabimus. Ex his itaque manifeftum eft, quam parum philofophiae culturam adiuuerit dialecticae ftudium, quod hoc feculo viguiffe, et publice in omnibus fcholis traditum fuiffe, ex narratis conftat. Quamquam enim vbique hoc feculo, ne Schola quidem apud Parifios excepta [b], hoc ftudium ferbuit, nihil tamen genuit, nifi aut inutiles lites, et inanes difputationes, vocesque nihili pro fapientiae thefauris fuggeftas, aut portentofa dogmata, eorumque vel leuem accufationem vel pertinacem defenfionem. Cuius exemplum valde memorabile hoc feculum nobis fuppeditat in ROSCELINO Compendienfi facerdote [c]. *Rofcelinus.* Hunc ex praeftantiffimis et fubtiliffimis dialecticis fuiffe, ipfi, qui graui pugna in eum infurrexere aduerfarii non negant. Hic vero dum notiones dialecticas SS. Trinitatis myfterio applicat, fi non grauem errorem (quod deficientibus eius fcriptis definire non licet) inuexit, nouis fane vocabulis et philofophandi ratione a typo fanorum verborum abiit, et innumeras fibi moleftias atque lites cumulauit. Vifus enim eft tria introducere numina, docens, tres in diuina natura perfonas eodem modo inter fe differre, quo tres res differunt: adeoque tres perfonas effe tres realitates differentes. Haec eum docuiffe perhibet, qui contra eum *de fide Trinitatis* fcripfit ANSELMUS CANTVARIENSIS [d]. Apertum vero eft, totam controuerfiam ad vocabuli, res, definitionem, reuocari poffe: videturque ea voce talem defignaffe naturam, quae cum genus habeat cum aliis commune, per fe tamen feparatim fubfiftit, animarum enim angelorumque exemplo illuftrauit. Ita vero alienas notiones et vacuas fineque fenfu abftractiones dum adhibet, tremendi myfterii fimplicitatem temerat. Qui tamen, qua felicitate ad palinodiam in fynodo Suesfionenfi cIↃXCII habi-

b) Contrarium euincere fategit LAVNOIVS de fcholis Celebr. C. LIX. Art. I. p. 178. qui quoque, quid ad obiectum a Trithemio exemplum Willerami refpondeat, fupra iam tetigimus. Parum autem eius rationes ad eleuandam Trithemii fidem faciunt. Nam licet apud alios nihil de hac publica Willerami profeffione philofophica inueniatur, nondum tamen inde fequitur, eam non exticiffe. Solent autem fcriptores medii aeui non omnia munera, fed plerumque vltimum tantum indicare. Abbatem vero Fuldenfem fuiffe Trithemius non ait, fed ex monacho Fuldenfi tandem abbatem coenobii Merfeburgenfis, ex quo cauffa patet, cur eius mentio in annalibus Fuldenfibus non fiat. Et quamuis ex narratione Trithemii anno 1064. Abbatis dignitate in Germania floruerit, non vero Lutetiae, recte tamen euincitur inde, feculo vndecimo medio, dialecticam eum publica ibi profeffione docuiffe, nec defiiffe artium liberalium fcholam, cum anno 1020. Si itaque medio feculo vndecimo dialectica apud Parifios perfonuit, cur non annis quoque aliquot prius. Quod enim Launoius vrget, Beccenfem et Laudunenfem fcholam tum viguiffe, nihil aliud probat, quam earum fcholarum maiorem fuiffe frequentiam, quam Parifienfis, non vero hanc plane conticuiffe. Hoc enim fufficit, vt de ea filere fcriptores eius temporis potuerint, cum celeberrimorum virorum fama ex iftorum potius monafteriorum fcholis, quam ex Parifienfi prodierit.

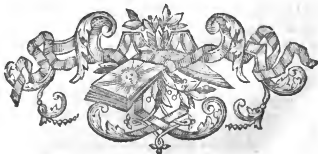
c) HENR. GANDAVENSIS de S. E. c. 5. p. 118. vnde fallitur GERVASIVS abbas, vitae Abaelardi Auctor, qui Bellouacenfem facit, itemque qui Britannum dicunt, et Britanniam minorem cum maiore confundunt.

d) Opp. p. 41.

habita adductus sit ab Anselmo et Iuone Carnotensi, hoc loco enarrari non potest. Hunc autem Roscelinum Nominalium primum fuisse conditorem, eamque sectam per discipulum Abaelardum propagauisse, infra suo loco docebimus. Heic annotasse sufficit, hominem tricis dialecticis assuetum, et subtilitatibus vanis insudantem, dum cogitationes philosophicas theologiae affricat, ad hunc scopulum offendisse. Non disputabimus, vtrum Nominalium opinio, erroris illius ansam Roscelino praebuerit; quam sententiam fouisse videtur ANSELMVS [e], contra Nominales in Roscelini refutatione disputans. De illo autem dubitandum non est, totam istam controuersiam fuisse dialecticam, adeoque inanem, meliusque fuisse, si ab ea vtraque pars abstinuisset. Ceterum qui ex Aristotelica philosophia Roscelinum errorem suum hausisse contendunt [f], probe cauteque intelligendi sunt; cum ex supra dictis constet, Aristotelis logicam eo tempore nondum in vulgus innotuisse, sed lectas tantum esse praeter Augustini dialecticam Boëthii conuersiones nonnullas. Inter has cum et Porphyriana introductio fuerit, qua Praedicabilium natura explicatur, dubitandum non est [e] quin ex hoc potissimum fonte Roscelinus semina et errorum suorum et opinionis Nominalium hauserit. Dum enim Porphyrius prudenter quaestionem: an vniuersalia reuera existant, omittendam esse censet, de qua inter Platonicos et Stoicos mire decertari nouerat, occasionem suppeditauit otioso Roscelini ingenio, eam nouo acumine ingenii aggrediendi definiendique. Quod quam longe fabulae ortum dederit, suo tempore accurate enarrabimus.

e) l. c. p. 42. 43. 44.

f) Obs. Hal. T. I. Obs. 15. §. 11. p. 187.

CAPVT

CAPVT TERTIVM

DE

PHILOSOPHIA SCHOLASTICA,

SECTIO PRIMA

DE

STATV PHILOSOPHIAE IN GENERE, A SECVLO XII. VSQVE AD RENATAS LITERAS.

§. I.

Quam misera philosophiae facies a seculo Christiano septimo vsque ad duodecimum fuerit, satis prolixa tractatione hactenus exposuimus, ostendimusque, suppressa et neglecta eruditione inter homines Ecclesiae muneribus non fungentes, solos viros ecclesiasticos angustis triuii et quadriuii limitibus emarcidos philosophiae vultus conclusisse, declinante vero seculo vndecimo dialecticae studium metaphysicis subtilitatibus auctum inualuisse, inque hac palaestra Berengarium cum asseclis et aduersariis, praecipue vero Lanfrancum et Anselmum Cantuarlensem, eius discipulum valde fuisse exercitatos, Roscelinum autem nouam Nominalium sectam, occasione Porphyrianae doctrinae de Praedicabilibus condidisse. Ex his autem non hoc modo conficitur, dialecticae studium circa finem seculi vndecimi iam emergere coepisse, et insignibus, quae hoc seculo duodecimo cepit, incrementis praelusisse: sed et seculo iam vndecimo factum esse, vt dialecticis subtilitatibus innumerae lites et controuersiae exorirentur, quae tandem occasionem dederunt, peculiare philosophandi genus constituendi, quod philosophia vocatur scholastica, eo quod ex scholis monasteriorum, in quibus dialecticae argutiae docebantur, prorepserit. Circa finem enim seculi XI iam in scholis peculiarem dialecticae professionem obtinuisse in antecedentibus Willerami, Lanfrancique, aliorumque exemplis ostendimus. Idem vero seculi XII initio factum, quo omnis fere philosophia dialectica, metaphysicis subtilitatibus aucta in scholis publicis tradebatur, et prae reliquis artibus liberalibus iuuentuti studiosae inculcabatur. Testem damus σύγχρονον PETRVM ABAELARDVM [a], cuius adolescentia in seculi XII initia incidit, ita de studiorum suorum primor- *Sec. XII. dialecticae studio insigne.*

Qq qq 2 diis

a) Hist. Calam. suar. c. 3.

diis apud Parisios differentem: *Quoniam dialecticarum rationum armaturam omnibus philosophiae documentis praetuli, his armis alia commutaui, tropaeis bellorum conflictus praetuli disputationum. Proinde diuersas disputando perambulans prouincias, vbicunque huius artis vigere studium audiebam, Peripateticorum aemulator factus sum. Perueni tandem Parisios, vbi iam maxime disciplina haec florere consueuerat, ad Guillelmum scilicet Campellensem, praeceptorem meum, in hoc tunc magisterio re et fama praecipuum.* Ex quo loco, nisi nos omnia fallunt, clarum est, non cum Guillelmo dialecticae studium Parisiis renatum fuisse, quod vult Launoius, sed iam ante eum obtinuisse, huncque tantum eximia subtilitate excellentem summam dialecticae gloriam scholae Parisiensi conciliasse. His vero dialectici studii incrementis quamuis metaphysicae disputationes accessissent, qualis illa est, quae ineunte hoc seculo inter Nominales et Reales viguit, tantum tamen abest, vt meliorem sortem nacta sit philosophia, vt potius ineptis istis contentionibus et inutilibus strophis indies magis corrumperetur, et de lana caprina haut raro disputaretur. Cuius memorabile exemplum iterum ex vita Abaelardi petimus, qui philosophiae studium sub Guillelmo a se diligenter cultum ita describit: *Tum ego ad Guillelmum reuersus, vt ab ipso rhetoricam audirem, inter cetera disputationum nostrarum certamina antiquam eius de vniuersalibus sententiam patentissimis argumentorum disputationibus ipsum commutare, immo destruere compuli. Erat autem in ea sententia, de communitate vniuersalium, vt eandem essentialiter rem totam simul singulis suis inesse adstrueret indiuiduis, quarum quidem nulla esset in essentia diuersitas, sed sola multitudine accidentium varietas. Sic autem correxit istam suam sententiam, vt deinceps rem eandem non essentialiter, sed indiuidualiter diceret. Et cum hanc ille correxisset, immo coactus demisisset sententiam, in tantam lectio eius deuoluta est negligentiam, vt iam ad dialecticae lectionem vix admitteretur, quasi in hac scilicet de vniuersalibus sententia tota huius artis consisteret summa. Hinc tantum roboris ac auctoritatis nostra suscepit disciplina, vt ii, qui antea vehementius magistro illi nostro adhaerebant, et maxime nostram infestabant doctrinam ad nostras conuolarent scholas &c.* Dicemus de summo, si diis placet, controuersiae huius momento infra ex instituto, et quam amarus ex hac re fons calamitatum Abaelardo prosilierit, in eius quoque vita exponemus. Hoc vero loco miserabilem subtilitatis philosophicae faciem ex ista narratione velimus intelligi, qua de rebus inanibus et verborum quibusdam significationibus ex praecisionibus mentis nonnullis obortis tam acriter dimicatum est. Tales autem ab hoc tempore complures fuisse, quorum dialectica non nisi, vaniloqua nugatrix fuit, ex SARISBERIENSIS [b] testimonio, admodum luculento, quod supra iam produximus, disci potest. Neque tamen magnopere mirandum est, vanissima

b) Metalog. L. II. c. 7. p. 798.

nissima haec philosophiae ludibria tantopere exosculatos fuisse eius aetatis philosophos, cum non certior esset vel eminendi inter eruditos ratio, vel promotionis lautioris conditio, quam studium dialecticum, id quod Guillelmi supra nominati exemplo patet, quem ista dialecticae peritia ad sedem Catalaunensem promouit. Quod equidem iniquum videri queat, rerum tamen circumstantiis ea aetate mire conueniebat. Tota enim theologiae vis et robur in dialectica quaerebatur, eaque pro claue habebatur, sine qua sacrae disciplinae adyta referari haud possent, qua vero qui potitus fuerit, rectam viam ingredi possit ad summam eruditionem. Id quod Abaelardus egregie docet, fassus, *se post susceptam professionem vitae monasticae sacrae plurimum lectioni studium intendentem, secularium artium disciplinam, quibus amplius assuetus fuisset, et quas ab ipso plurimi requisiuerit, non penitus abiecisse, sed de his quasi hamum quendam fabricauisse, quo illos philosophico sapore inescatos ad verae philosophiae lectionem attraheret.* Vnde mirifice laudat Abaelardum OTTO FRISINGENSIS [e], *quod monachus in monasterio S. Dionysii effectus ibique die noctuque lectioni ac meditationi incubans de acuto acutior, de literato efficeretur literatior.* Quo vero id euentu factum sit, in eius vita videbimus, quae occasionem dabit, noxiam hanc philosophandi rationem suis depingendi coloribus. Ita vero summopere enitebant praeclara, quae dialecticis nugis distorta et inflata tumebant, ingenia, tantaque erat eorum admiratio, vt vndique ad praeclaros dialecticae professores iuuentus conuolaret, eosque in coelum extolleret. Qua felicitate, magnae postea inuidiae parente vsus est idem Abaelardus, dignus, qui iterum appareat, vt intelligamus, quanta dialecticae hoc aeuo gloria fuerit. Ita enim Fulco in epistola ad eundem, post castrationem consolationem hanc afferens: *Affluentissime tibi paulo ante huius mundi gloria blandiebatur, et te incertis fortunae casibus esse obnoxium non sinebat aduertere. Roma tibi suos docendos transmittebat alumnos: et quae olim omnium artium scientiam auditoribus solebat infundere, sapientiorem te se sapiente transmissis scholaribus monstrabat. Nulla terrarum spatia, nulla montium cacumina, nulla concaua vallium, nulla via, difficili licet obsita periculo et latrone, quo minus ad te properaret, retinebat. Anglorum turbam iuuenum mare interiacens, et vndarum procella terribilis non terrebat: sed omni periculo contemto, audito tuo nomine ad te confluebat &c.* Talia de aliis quoque regionibus Fulco praedicat, quas affatim adolescentes ad Abaelardum misisse ait, vt in dialecticae mysteriis, quae omnem fere philosophiam tunc absoluebant erudirentur, de qua gloria atque fama ipse in *Historia calamitatum suarum* est videndus. Similibus fatis hoc seculo alii quoque dialecticae laude insignes vsi sunt, quorum nomina postea recensebimus.

 Quem-

e) De gest. Friderici primi L. I. c. 47.

Quemadmodum autem ſuperiori ſeculo ſola Auguſtini dialectica, et ſcripta Ariſtotelis a Boëthio et Victorino Latine verſa legebantur, ita hoc quoque ſeculo non alii fontes dialecticae eruditionis patebant. Quamuis enim hic inde eſſet non nemo, qui Graecum Ariſtotelis textum legeret, ſupra tamen iam obſeruauimus, intra priuatae diligentiae terminos, quicquid Ariſtotelicum eſſet, ſolis Boëthii verſionibus exceptis, comprehenſum fuiſſe, notumque ex loco Rigordi ſupra quoque iam adducto, libellos Ariſtotelis metaphyſicos ineunte demum ſeculo XIII, ex Oriente allatos in Gallia noua verſione innotuiſſe, et circa haec tempora Fridericum II. idem vt fieret in Gallia et Germania praecepiſſe, vt in ſequentibus demonſtrabitur. Qui itaque ſeculo vndecimo decurrente in academia Cantabrigienſi Ariſtotelis et Porphyrii libros praelegerunt [d], vt ſupra monitum, de ſolis libris dialecticis Ariſtotelis et Porphyrii a Boëthio verſis intelligendi eſſe videntur: inter Italos vero, Gallos et Germanos ita obtinuit, vt Boëthii et Auguſtini ſcripta dialecticae hermathenae inſtar ſtudioſis eſſent, id quod ex IOANNIS SARISBERIENSIS ſcriptis, praecipue vbi de ortu logicae diſſerit, luculenter patet. Omnium tamen maxime Auguſtini inualuit auctoritas, adeo vt idem ſcriptor [e] *temerarium eſſe* pronuntiet *ei obuiare*, id eſt contradicere: vnde ipſe quoque in laudes dialecticae effuſus Ariſtotelem quidem extollit, at dialecticam deſcripturus ad Auguſtinum prouocat, et hunc ſibi auctorem claſſicum deligit, cuius auctoritate de dialectica pronuntiet. Negandum tamen non eſſe videtur, paulo frequentius circa medium ſeculum XII Ariſtotelis ſcripta dialectica nonnulla paſſim innotuiſſe; at haec priuatis tantum ſtudiis patebant, et non ex Graeco, ſed ex Arabico conuerſa fuiſſe videntur. Quanquam, ſi dicendum, quod res eſt, verſiones illae Arabicae, quae ſeculo XII confectae ſunt, quales praeſtitiſſe Adelardum infra narrabimus, non tam dialecticam, quam phyſicam et mathematicam reſpiciebant? Illud extra dubium poſitum eſt, in publicis docentium cathedris hoc ſeculo Arabum philoſophorum nomina adhuc ignota fuiſſe, vt vel ex ſolo Sarisberienſis ſilentio diſci poteſt, qui cum ſcriptores claſſicos hoc aeuo citari ſolitos in *Policratico* et *Metalogico* frequenter alleget, nullibi tamen ad Arabes prouocat. Et ex his quidem fontibus philoſophia hoc ſeculo hauſta eſt, quo quamuis Ariſtotelem philoſophantes reliquis philoſophis, quorum nomina vix fando audiuerant, praeferrent, ad eius tamen praecepta raro ob dictas cauſſas recurrebant, et quae mediantibus verſionibus Latinis in tanta Grae-

d) Anonymus in app. ad INGVLFVM Croilandiae abbatem apud LAVNOIVM de Scholis celebr. c. 44. p. 243. „Ad horam primam (in „academia Cantabrigiae) frater Terricus, acutiſ„ſimus ſophiſta logicam Ariſtotelis iuxta Por„phyrii et Auerrois Iſagogas et commenta ado„leſcentioribus tradebat.„ Ex quo loco colligi poteſt, tempore Gisleberti, de quo hic agitur, quique teſte TRITHEMIO Cat. S. E. c. 353 p. 90. ir. 1090. vixit, Cantabrigiae iam Ariſtotelis ſcripta logica publica explicatione illuſtrata fuiſſe. Verum ipſe ſibi auctor fidem derogat, narrans, factum id eſſe ſecundum commenta Porphyrii et Auerrois: quod falſum eſſe ex eo patet, quod Auerroës tum nondum natus fuerit, qui ſeculo XII demum vixit. Dubitandum tamen non eſt, quin Porphyrii et Boëthii commentationes publicis lectionibus in Ariſtotelis dialecticam inſeruiuerint.

e) Metalog. L. IV. c. 25. p. 906.

ta Graeci fermonis ignorantia ab eo defumebant, ita patrum allegationibus mifcebant et turbabant, vt, quid philofophicum fit, quid ecclefiafticum vix dignofcas. Teftem volumus iterum Io. SARISBERIENSEM [f], cuius eruditio hoc feculo prae reliquis eminuit, qui praeter gentiles fcriptores ad Albericum Rhemenfem, Alcuinum, Ambrofium, Anfelmum, Auguftinum, Bedam, Bernardum Carnotenfem, Boëthium, Caffiodorum, Gilbertum Pictauienfem, Guillelmum de Campellis, Hugonem de S. Victore, Ifidorum, Victorinum aliosque huius generis prouocat. Et tamen ita fibi fobrietatem ea in re feruaffe vifus eft, vt graui indignatione in compilatores feculi fui inuehat: *Compilant omnium opiniones, et ea, quae etiam a viliffimis dicta vel fcripta funt, ab inopia iudicii fcribunt et referunt. Tanta eft opinionum oppofitionumque congeries, vt vix fuo nota effe poffit auctori.* Fuerunt quoque hoc feculo multi, quibus Ariftotelis nomen, quod fcriptorum feculi IV, V et VI auctoritas commendauerat, valde erat exofum, quique philofophum nec lectum, nec intellectum vehementer carpebant. Id quod iterum ex SARISBERIENSI difcimus, qui fingulari capite in *Metalogico* [g], *de his, qui Ariftotelis opera carpunt*, agit. Qui locus cum fatis luculenter non doceat, quae Ariftotelis fenfim inualefcentis auctoritas decurrente feculo XII fuerit, infpici meretur. Scribit enim inter alia: *Satis ergo mirari non poffum, quid mentis habeant*, (fi quid tamen habent,) *qui haec Ariftotelis opera carpunt, quae vtique non exponere propofitum fuerat, fed laudare - - Quidam auditores magiftri Roberti de Meliduno* librum hunc fere inutilem *effe calumniantur. Alii detrahunt categoriis, vnde in commendatione earum diutius moratus fum.* In fequentibus quoque contra eos infurgit, qui veterum fauore potiores Ariftotelis libros excludunt; Boëthio fere folo contenti, *quorum palam effe*, ait, *omnibus vsque ad miferationem imperfectionem, qui in folo Boëthio tempus et rem confumferunt, vt fere nihil fciant.* Et tamen proteftatur: *Ariftotelem non vbique plane aut fenfiffe, aut dixiffe, vt facrofanctum fit, quicquid fcripferit*: *nam in pluribus* ait, *obtinente ratione et auctoritate fidei conuinci erraffe, fiquidem non modo ftudiofum quemlibet, fed et Deum ipfum praua poffe committere, dicat; item, prouidentiam Dei vsque ad regionem Lunae progredi diffiteatur, et, vt diuinationem tollat praenofcentiamque futurorum, afferat inferiora non regi per diuinae decreta prouidentiae, nec angelorum prodeffe opem, aut daemonum in his, aut in futuris aliquam effe perfpicientiam. Effe et multos errores eius, qui in fcripturis tam ethnicis quam fidelibus poffint inueniri; verum in logica parem habuiffe non legi. Inde fic eum accipiendum effe, vt ad promouendos iuuenes ad grauioris philofophiae inftituta doctor fit non morum, fed difceptationum.* Ex quo loco memorabili difcimus, innotuiffe Sarisberienfis aetate fcripta Ariftotelis logica, et fe acutioribus non fine magna indignatione ceterae philofophantium turbae

f) L. II. c. 7. p. 798.

g) L. IV. c. 24. p. 907. c. 25. p. 907.

turbae commendauisse, eo quod genio seculi disceptationibus fauenti inseruire viderentur, et ornatior esset dialecticae Aristotelicae ratio, quam illius, quae Augustino tribuebatur: abhorruisse autem eam aetatem a sequentium seculorum Ἀριστοτελομανίας vitio, et displicuisse ei errores eius metaphysicos et ethicos, licet haud obscure pateat, eos non ex ipsorum scriptorum Aristotelis, quae tum nondum in vulgus edita erant, metaphysicorum lectione innotuisse, sed ex censuris scriptorum gentilium et Christianorum tantum fuisse notos. Alia seculi huius monumenta idem testantur, et quam hostiliter complures contra Aristotelis dialecticam signa mouerint docent. Qua de re legenda sunt, quae de litibus ob Aristotelis philosophiam in academia Parisiensi obortis attulit Io. Launoius [h]. Exempla eius rei in sequentibus occurrent in vitis Abaelardi, Gilberti Porretani, Petri Lombardi, Petri Pictauini aliorumque, qui haereseos accusabantur ob nimium Aristotelis amorem, quo seducti eius errores in theologiam inuexisse videbantur. Maxime vero contemtus Aristotelis patuit in Abaelardi controuersia, in qua Bernardus, vehementi zelo in philosophiam Aristotelis insurrexit, et passim odium hoc suum ferente occasione prodidit, et id sibi gloriae duxit, quod Aristotelis versutias non intelligeret. Et vt scias, dialecticam eius virum grauissimum, sed affectui nimis indulgentem, petere ecce quam mire philosophum sugillet [i]: *Solus iste de sola virgine nascitur, et virginis vterum nouo et singulari partu diuinitas humana sigillat. Vbi nunc Aristotelicae subtilitatis facunda quidem, sed infoecunda loquacitas? Si peperit, cum viro concubuit, velit, nolit, vertitur in habitum priuatio, nec adstringitur dialecticis terminis omnium terminator, ad cuius imperium perit natura, dissuescit consuetudo.* Alia huius generis passim occurentia, breuitatis caussa praetermittimus.

Dialecticae, Peripateticae studium seculo XII vehementer feruens.

§. II. Fecit tamen seculi huius, quo summo studio in dialecticas velitationes ferebatur, amor, magnaque quam de subtilitatibus, quae illis iungi solebant, metaphysicis conceperant opinio, gloriae, quam ea re consequebantur stimulo nutrita, vt vbique dialectica strepere vocemque attollere garrulam inciperet, passimque nouae scholae surgerent, quarum summa cura fuit, dialecticae praecepta tradere, et iis ducibus magnis clamoribus disputationes instituere. Suscepisse se hoc fatetur Abaelardus [k] tanto feruore, *vt cum ad Castrum Corbolii, Parisiacae vrbi vicinum scholas suas transtulisset, vt inde crebriores disputationis assultus, haec daret contra aduersarium opportunitas, ex immoderata studii afflictione correptus infirmitate cogeretur repatriare, quaesitus tamen ardentius ab illis, quos dialectica sollicitabat doctrina.* Idem de praeceptore suo Guilelmo refert, eum induto habitu monastico in ipso quoque monasterio, ad quod se religionis caussa contulisset, statim more

h) De varia fort. Aristot. in Academ. Paris. c. 1. seqq.

i) Serm. II. de Natiu. dom.

k) Loc. cit.

more ſolito publicas exercuiſſe ſcholas et diſputationes dialecticas frequenter inſtituiſſe. Cauſſam eius rei perquirenti duo momenta occurrunt, quae magnum habuiſſe in eam influxum fatendum eſt. Vnum Saracenica philoſophia ſuppeditauit, quae tum temporis in Hiſpania quoque florebat. Hanc inter barbaras gentes excoli laudarique, hanc a Iudaeis quoque inter hos populos habitantibus non ſine gloria diſci, ingenia paulo liberiora, cultumque animi non prorſus negligentia videbant, inter ſuos autem contemni indignabantur; certe quam exiguo fructu ex ſterilibus riuulis philoſophia hauriretur, nullo fere negotio intelligebant. Vt itaque et ſibi meliora paſcua quaererent, et aliorum quoque conatus iuuarent, ad Saracenos profecti ſunt, et linguam Arabicam didicerunt, lectisque libris philoſophicis, quos inter Arabes tum magno numero viguiſſe, et Ariſtotelis philoſophiam explicuiſſe, in hiſtoria philoſophiae Saracenicae tradidimus, Peripateticam quoque philoſophiam aſſecuti ſunt; eam vero ſuſceptis verſionibus hominibus occidentalibus commendare ſunt aggreſſi. Cuius quidem negotii ſuſcipiendi ſeculo XI ad finem properante occaſionem ſuppeditauit CONSTANTINVS AFER, monachus Caſſinenſis, cui, niſi fallimur, primo verſiones librorum philoſophicorum Abrabicorum debemus. Is, narrante PETRO DIACONO in *Auctario* ad LEONIS *Chronicon Caſſinenſe* [l], *egreſſus e Cathagine, de qua oriundus erat, Babyloniam petiit, in qua grammaticam, dialecticam, geometriam, arithmeticam, mathematicam, aſtronomiam, nec non et phyſicam Chaldaeorum, Arabum, Perſarum, Saracenorum. Aegyptiorum ac Indorum pleniſſime eruditus eſt. Completis autem in ediſcendis iſtiusmodi ſtudiis triginta et nouem annorum curriculis, ad Africam reuerſus eſt. Quem cum vidiſſent Afri, ita ad plenum omnium gentium ſtudiis eruditum, cogitauerunt occidere eum. Quod Conſtantinus agnoſcens, clam nauem ingreſſus, Salernum aduenit* [m], *ibique ſub ſpecie inopis aliquamdiu latuit. Deinde a fratre regis Babyloniorum, qui tunc eo aduenerat, agnitus, ac in magna honorificentia apud Robertum ducem habitus eſt.* Haec Petrus, qui in libro quoque *de viris illuſtribus Caſſinenſibus, cum philoſophicis ſtudiis pleniſſime eruditum Orientis et Occidentis magiſtrum nouumque effulgentem Hippocratem* vocat, vt laudes TRITHEMII [n] et ARNOLDI WIONIS [o] taceamus, quibus plerique ex recentioribus ſuccinunt, qui res eius tetigerunt. Caſſinenſe vero monaſterium ingreſſus, et a Deſiderio abbate [p] lubentiſſime exceptus, ad transferendos optimos ex linguis Orientalibus libros ſe magna cura accinxit. Hebraeam enim, Syriacam, Chaldaicam, Graecam, Latinam, Italicam, Perſicam,

Occaſio condendarum verſionum ſcriptorum Arabicorum. Conſtantinus Afer.

l) L. III. c. 35. T. IV. Script. Ital. a praeſtantiſſimo Muratorio editorum pag. 455. eadem repetit PETRVS de illuſtr. viris Caſſin. c. 23. p. 180. Bibl. eccleſ. I. A. Fabricii.

m) Hinc ſcholae Salernitanae auctor praecipuus haberi ſolet, vid. CONRING. Antiqq. Acad. Diſſ. III. p. 98. et Introd. in artem med. L. III. c. 26. SCHELHAMERVS ad h. l.

n) De S. E. c. 286. p. 180. de illuſtr. Bened. L. II. c. 70.

o) De ligno vitae V. 98.

p) Is Victor III. P. R. poſtea fuit.

cam, Arabicam, Aegyptiacam, Aethiopicam et Indicam linguam difcere curauiffe, facile credi poteft Io. BAPTISTAE MARO [q]. Quamuis autem plerique, quos vertit, libri, medici fuerint, vnde a fcriptoribus hiftoriae literariae Medicinae negligi non folet [r], funt tamen quaedam, quae ad philofophiam quoque fpectant. *Difputationem* enim *Platonis et Hippocratis in fententiis* eum fcripfiffe teftatur PETRVS DIACONVS [s], et libros de dogmatibus Hippocratis et Platonis fe vidiffe teftatur Symphorianus Champerius. Extat etiam inter eius opera [t], *de animae et fpiritus difcrimine*, itemque *de incantationibus epiftola*, et alia, ex quibus patet, Conftantinum philofophiam quoque non neglexiffe. Hic vero cum ad folam phyficam et rem medicam refpexiffet, paucis eo feculo, quod dialecticum fuiffe fupra probauimus, placere potuit. Accenfum tamen virorum quorundam doctorum ftudium, vt quod inter fuos non inueniebant, apud Arabes quaererent. Inter quos, praecipue circa finem feculi XI, mathematicarum difciplinarum amore exftimulatus, DANIEL a villa natali MORLEI in Norfolcia Angliae, Morleius, vel Monlegus dictus, poft frequentatas Oxonienfem et Parifienfem academias in Hifpaniam ad Saracenos abiit, Toletique mathematicas difciplinas et Arabicam linguam didicit, tefte LELANDO [u] et BALEO [v]: quod vero PITSEVS [x] afferit, *eum in Arabiam iter fufcipere difpofuiffe* probari non poteft. Fructus huius morae inter Arabes laudati fcriptores indicant, libros *de inferiori et de fuperiori parte mundi*, ad Ioannem Oxonienfem epifcopum Nordouicanum, qui et ipfe mathefeos ftudiofus erat; librumque *de principiis mathematicis*. Simile inftitutum feculo XII tenuit ROBERTVS RETINENSIS, qui et Ketenenfis dicitur, Anglus, Archidiaconus in Hifpania Papilonenfis. Is enim poft Galliam, Italiam, Dalmatiam et Graeciam luftratas, in Syriam tandem tranfiit, et inter Saracenos commoratus linguam Arabicam didicit. Tandem in Hifpaniam redux Pampelonae archidiaconus factus anno CIↃCXLIII obiit. Nominis vero famam meruit fufcepta Petri Cluniacenfis inftigatione et precibus, Alcorani verfione Latina, quam tamen ineptiffimam et ftrigofam effe iudicat PETRVS DANIEL HVETIVS [y]. In eo vero labore focium habuiffe Hermannum Dalmatam referunt PETRVS CLVNIACENSIS [z] et BALEVS [a], quos vide. Hi vero omnes cum ad reliquas philofophiae partes parum conferrent, folis medicis fcriptoribus vel theologis, vti dictum, infudando, ADELARDVS fiue Athelhardus Anglus, Ord. S. Benedicti monachus Badunienfis fiue Bathonienfis fimili conatu philofophiam iuuare aggreffus eft. De eo GVILELMVS MAL-

Daniel Morley.

Robertus Retinenfis.

Adelardus.

q) Ad l. c. Petri Diaconi.

r) Pleraque ad eius hiftoriam literariam pertinentia pulchre complexus eft FREINDIVS Hift. medic. P. III p. 2. feqq. conf. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. XIII. p. 123. et Scriptores hiftoriae medicae alii.

s) loc. cit. de Scr. Caffin.

t) Prodiere Bafil. 1539. fol.

u) Cent. II. fcr. 29.

v) Cap. 220.

x) pag. 254.

y) De claris interpret. p. m. 230.

z) Biblioth. Cluniac. p. 1010.

a) Cent. II. fcr. 80.

MALMESBVRIENSIS [b] videndus, et post eum LELANDVS [c], BALEVS [d] et PITSEVS, aliique historiae literariae scriptores [e]. Vixit sub Henrico I, et mathematicarum atque physicarum scientiarum cupiditate inflammatus cum domi non haberet, vnde sitim restingueret, ad Saracenos abiit, linguamque Arabicam doctus tanta diligentia in naturae arcanis rimandis vsus est, vt physicam Arabum doctrinam artesque mathematicas egregie perdisceret, et philosophorum Graecorum ex Arabico versiones haud inuita Minerua susciperet. Scripsit is *quaestionum naturalium* librum, in quo dialogo cum nepote suo instituto de rebus physicis disputat, quem *dialogum de rerum siue naturalium compositorum caussis* ad Richardum Balocensem episcopum edidit EDMVNDVS MARTENE [f]. Ex eius prologo patet [g], Adelardum in Gallia iuxta Laudisdunum philosophiam docuisse, quam cum disciplinis mathematicis iunxit, vnde complura eius scripta physica et mathematica passim in bibliothecis reperiuntur, quae diligenter recensuit CASIMIRVS OVDINVS [h]. Inter ea *versio* quoque *Euclidis* est, confecta ex Arabico. Fallitur autem OVDINVS, dum nullibi huius scriptoris mentionem fieri putat, quam apud THOMAM IAMESIVM [i]; nam Guilelmum Malmesburiensem iam eius meminisse supra iam obseruatum, cuius locum produxere IO. SELDENVS et HERMANNVS CONRINGIVS [k]. Fefellit itaque coniectura eruditissimum HEVMANNVM [l], suspicantem Adelardum forte ab Abaelardo non esse diuersum; cum vterque anno cIↃCXX docuisse in Gallia dicatur, in qua ignotum sit Adelardi, notum autem Abaelardi nomen, qui et mathematicus habitus sit, et magistri axioma nomenque tulerit, et ex Britannia minore fuerit oriundus. Adelardum enim ex Anglia oriundum ab Abaelardo et gente, et loco, et studiis diuersum esse, ex dictis clarissimum est. Inter Germanos simile quid tentasse Othonem Frisingensem contendit ADAMVS TRIBBECHOVIVS [m], obseruans, *Caroli M. aetate iam versos ex Arabicis Aristotelicorum libros aliquot, vt ex* TRITHEMIO *ad annum* IↃCCCCXL *constet; postmodum vero Othonem Frisingensem reliquos ex Hispaniis et potissimos interpretum Arabicorum sumtibus haud paruis ex Hispaniis curauisse apportandos, cummue generis et opum gratia floreret, eosdem verti et in scholis praelegi iussisse.* Sed mire tempora confundit Tribbechouius, seductus a TRITHEMIO [n], qui Fridericum I. cum Friderico II. miscet, et Ottonem nepotem, ait, fuisse Friderici II, quod falsum esse, in sequentibus dicemus. Hunc enim imperatorem Arabicas

Rr rr 2 versio-

b) De gestis reg. Angliae L. II. c. 10.
c) Cap. 171. d) II. 69.
e) Conf. SELDEN. Orig. Alex. p. 156. CONRING. l. c. suppl. LII. p. 349.
f) Anecdotor. T. I. p. 292.
g) Dialogum de rerum compositarum caussis a libro Problematum siue naturalium quaestionum LXXVI distinguit FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. I. p. 29. Verum vnum idemque scriptum esse, sed variis titulis insignitum coniicere licet, ex variis eius inscriptionibus ab Oudino ex catalogis msc. Angliae recensitis, et ex ipsa docendi ratione. Msc. tamen cum non viderimus, nihil definiemus.
h) De S. E. T. II. p. 1016.
i) In ecloga MSS. Ox. et Cantabrig.
k) II. citt.
l) Act. philos. Vol. III. p. 581.
m) De DD. Scholast. c. III. p. 128. c. VI. p. 322.
n) De S. E. c. 477. p. 118. 119. Annal. Hirsaug. T. I. p. 596.

versiones apportari earumque versiones confici et praelegi in Athenaeis publicis iussisse, cum ex Auentino Tribbechouius obseruauisset, Radeuici vero testimonio demonstrauisset, philosophiam Aristotelis Ottonem primum fere Germaniae intulisse, perperam inde concludit, Frisingensem episcopum versiones has Arabicas Friderico suppeditauisse. Qua ratione dimidii fere seculi parachronismum committit; Fridericus II enim ineunte demum seculo XIII has versiones fieri curauit. Ottone anno CIↃCLVIII demortuo. Non audiendus itaque est Tribbechouius, et ex philosophica historia eliminanda haec fabula. Neque tamen ita negamus, medio seculo XII versiones quasdam librorum philosophicorum ex Arabicis confectas lectas fuisse, et quod Io. SELDENVS [o] tradit, primum id factum sub Lothario Saxone et Friderico Aenobarbo. Qualem versionem forte vidisse Ottonem Frisingensem, non ab omni verisimilitudine alienum, quemadmodum probabile quoque est, earum paucitatem raritatemque occasionem dedisse Friderico II, de nouis pluribusque exemplaribus dispiciendi. Has autem versiones etiam in Gallia tandem innotuisse, vix negandum videtur PETRO GASSENDO [p], qui circa adolescentiam Parisiensis scholae eas iam vulgatas esse contendit, qui tamen ipse quoque in constituendis temporibus non satis accuratus est. Et hac quidem ratione dialectica et metaphysica quoque Aristotelis scripta inter Gallos, Germanos, Italosque sensim inualuisse, certum videtur. Alterum, quod Peripateticam philosophiam orbi philosophico notiorem fecit, momentum, ipsa Graeca exemplaria scriptorum Aristotelis suppeditant, quae hoc seculo Constantinopoli in Occidentem delata esse constat. Licet enim nonnullis in locis ea a monachis quibusdam Graece doctis legerentur [q], plerique tamen, ob Graecae linguae ignorantiam ea negligebant, contenti versionibus Victorini et Boethii. Ast *in diebus illis*, anno nempe CIↃCCIX, *legebantur Parisiis libelli quidam de Aristotele, vt dicebantur, compositi, qui docebant metaphysicam, delati de nouo a Constantinopoli et a Graeco in Latinum translati*, quae verba sunt RIGORDI scriptoris coaeui, adducta a Io. LAVNOIO [r]. Qui HVGONIS quoque continuatoris ROBERTI S. Mariani Antissiodorensis monachi verba affert, ex quibus constat, etiam libros Aristotelis de naturali philosophia tum Parisiis lectitari coepisse. Ex quibus locis recte, nisi fallimur, collegit NATALIS ALEXANDER [s], et physicos et metaphysicos Aristotelis libros Parisiis tum lectos fuisse, praecipue cum non insolitum fuerit, sub metaphysicorum librorum nomine naturales quoque intelligere. Illud certum, et Rogerii Baconi testimonio quoque a Io. SELDENO [u] euictum, naturales et metaphysicos libros anno CIↃCCIX theologos

o) Orig. Alexandr. loc. cit.

p) Exercit. parodox. adu. Aristoteleos, Ex. III. p. 74.

q) Exemplo esse potest Hermannus Contractus S. Galli philosophus.

r) In vita Philippi Augusti.

s) De fort. Aristot. c. I. p. 127.

t) Hist. Eccles. T. VII. c. 3. art. 2. p. 76.

u) De I. N. et G. L. I. c. 2. p. 35.

logos Parisienses suis legendos interdixisse, adeoque vtrosque tum lectos fuisse. Ita personante in cathedris Parisiensibus philosophia Aristotelis, ab iis, qui in hac celeberrima Musarum sede philosophiam didicerant, aliorsum quoque traducta et propagata est. Factum id praecipue in Germania cura OTTONIS FRISINGENSIS, viri doctissimi, magnique suo tempore literarum praesidii. Is Leopoldi S. Archiducis Austriae et Agnetis, filiae Henrici IV. filius, Conradi III imperatoris frater vterinus a patre collegio quidem, Neoburgi recens a se exstructo praefectus erat [x]. Cum autem summo discendarum vberius literarum desiderio flagraret, deposita praepositura ad Parisiensem scholam conuolauit, et philosophiam ibi Peripateticam didicit, factus postea monachus Cisterciensis in coenobio Morimundensi, eiusque abbas tandemque episcopus Frisingensis, cancellarius insuper imperatoris a Conrado fratre renunciatus, de cuius rebus passim historici praecipiunt [y]. Is eo tempore Parisiis literis operam dabat, quo P. Abaelardi et Gilb. Porretani controuersiae vigebant, quas ex dialectica originem cepisse infra demonstrabimus, ipseque pulchre obseruauit episcopus eruditissimus [z]. Tum itaque Aristotelicam philosophiam discens tanta eruditione scholasticum cursum absoluit, vt, obseruante WIGVLAEO HVNDIO [a] magistri, id est, doctoris theologiae gradum in ista academia obtineret. In Germaniam vero redux, Frisingaeque episcopus constitutus, philosophiam Peripateticam inter suos introduxit, et praecipue dialecticam Aristotelis Germanis commendauit. Testes damus non modo Aeneam Syluium et HELMOLDVM [b], scribentes: *Ottonem primo omnium docuisse Bauaros rationem disputandi Aristotelicam;* sed et RADEVICVM, eius amanuensem, cuius in *continuatione historiae Friderici* ab Ottone scriptae haec verba sunt [c]: *Literali scientia non mediocriter aut vulgariter instructus inter episcopos Alemauniae vel primus vel inter primos habebatur, in tantum, vt praeter sacrae paginae cognitionem, cuius secretis et sententiarum abditis praepollebat, philosophicorum et Aristotelicorum librorum subtilitatem in topicis, analyticis atque elenchis, fere primus nostris finibus apportauerit.* Magna inde fama Ottonis, cum rara auis eo tempore in Germania esset huiusmodi philosophus. Vnde tumulo eius inter alia inscribi curauit RADEVICVS:

Cuius frequens otium in philosophia,
Maius exercitium in theologia,
Foedus sibi mutuum in philologia,
Nunc sit ei speculum summa theoria
Ipse dedit strepere logicum tumultum,

Rrrr 3 *Hoc*

Ottonis Frisingensis in re studium.

x) Vid. CAR. DE VISCH Biblioth. Cisterc. p. 255.

y) Vid. TRITHEMIVS de S. E. c. 477. p. 118. FABRICII Bibl. Lat. med. T. V. p. 551. seqq. & quos magno numero laudat.

z) De gestis Frideric. L. V. c. 46. seq.

a) Metropol. Salisb. p. 155.

b) De Slauis L. II. c. 9. T. II. Scriptor. rerum Brunsuic Leibnizii.

c) L. IV. c. 2.

Hoc in eius cinere totum est sepultum,
Talem nemo plangere potest satis multum.
Quis nunc tantam gratiam formis affirmabit?
Aut quis elegantiam dictis assignabit?
Quis ad consequentiam tropos reuocabit?
Heu qualem sententiam schola vento dabit?
Quid rerum compactio sagax dum rimatur,
Mathesis abstractio quid, dum contemplatur,
Quod nihil priuatio per hunc dum probatur;
Quid ambarum actio, morte sciri datur.

Ex quo elogio liquere putamus, Ottonis cura dialecticae Peripateticae studium inter Germanos tantopere hoc seculo inualuisse, vt inter summa eruditionis decora magnamque felicitatem numeraretur.

Philosophia inde impedita, non vero promota.

§. III. Parum hac ratione philosophiae incrementa promota fuisse, omnino fatendum est. Ipsa enim Aristotelis philosophia talis non erat, qualis requirebatur, ad vera philosophiae addiscenda mysteria. Quae si satis proba et recta fuisset, impossibile tamen fuit huic seculo, eius arcana satis assequi, cum et Graecam linguam plerique ignorarent, et ab earum literarum cultu essent alieni, sine quibus Aristotelis philosophia intelligi nequit. Quare solis versionibus fidentes veram mentem philosophi assequi multoties nequibant. Vt taceamus magnam hoc seculo regnauisse veteris philosophiae ignorantiam, sine cuius tamen cognitione impossibile est philosophi scripta satis obscura intelligere. Mirum itaque non est, theologos Parisienses, quos non intelligebant, libros, haereseos suspectos habuisse, eosque prohibuisse. Igitur sola dialectica extollebatur, et excolebatur, quae quanto studio culta sit, supra iam tetigimus, quo vero fructu, mox dicemus. Maius tamen malum inuexerunt versiones Arabicae, Latinis auribus accommodatae. Eas enim infausto sidere et indignante Minerua factas esse, in historia philosophiae Saracenicae iam ostendimus, et luculento exemplo in Auerrois vita illustrauimus. Has malas vero, Latinas faciebant peiores huius seculi homines, vt ex illo specimine, quod non sine indignatione exhibuit LVDOVICVS VIVES [d], disci potest. Ast hi fontes plerisque philosophantibus erant, ex quibus haurienda erat philosophiae Peripateticae cognitio. Sed ferri tamen id vtcunque potuisset, si in his pestis illa substitisset, sed deteriora inde mala exorta sunt. Omnis enim illa labes, quam in philosophia Saracenorum notauimus, ex scholis Arabum ad Latinos transmigrauit, et tum mos ille argumentum theologicum rationibus explicandi dialecticis et sceptica ratione magna subtilitate de diuinis rebus armis philosophicis pugnandi, tum ipsa principia dialectica et metaphysica ad reuelationis mysteria applicata inualuerunt, et ita philosophia et theologia scho-

d) De caussis corr. Art. L. V. p. m. 411.

ſcholaſtica Muhammedanorum ſuo modo ad Chriſtianos transfugit. Qui cum ab aliquot ſeculis non parua rei huius a maioribus accepiſſent exempla et ſpecimina, malo hoc indies vires capeſſente, vt in antecedente capite demonſtratum, magnis ea de re praeiudiciis occupati ſummo feruore et contentione ad hanc inſaniam properarunt, quodque hactenus in ſolis monaſteriorum ſcholis factum erat, iam in publicis Academiis ſtudiisque, quae vocabantur, generalibus praelecta, tradita et inculcata in morem tranſibant, ipſa conſuetudine probatum et auctoritate munitum. Ex quibus, vt hoc obiter moneamus, intelligi poteſt, qui de quaeſtione ſtatuendum ſit: vtrum ſcholaſtica philoſophia et theologia a Saracenorum theologia et philoſophia deriuanda haecque pro illius parente agnoſcenda ſit? Quod poſt THOMAM CAMPANELLAM [e] aſſeruere, TRIBBECHOVIVS [f], HOTTINGERVS [g] et alii. Nempe iam ante vulgatam inter Latinos philoſophiam Saracenicam libroſque Arabum philoſophicos, monſtrum illud formari coepiſſe, indubitatis exemplis ſeculi decimi et vndecimi ſupra probatum dedimus, et vel ex ſolo Lanfranco vel Anſelmo Cantuarienſi diſci poteſt. Aſt fatendum ſimul eſt, ex quo philoſophia Saracenica ſeculo XII Occidentis Chriſtianis innotuit, plenis eos amplexibus inconditum philoſophiae genus recepiſſe, et inſanientium more in dialecticam debacchatos malum malo augendo ad theologiam eam tranſtuliſſe. Quo factum eſt, vt philoſophia ſcholaſtica maturo partu tandem egreſſa in lucem hoc ſeculo prodiret, et innumera litium infauſtarum agmina, et diſputationes inconditae exſurgerent.

Errores ex hac Pſeudo-philoſophia exorti enataeque inde controuerſiae.

§. IV. Exempla infauſti euentus memorabilia eſſe poſſunt noui illi errores et vehementes, quae ex iis exortae ſunt contentiones atque lites, quas nonnulli philoſophi ſeculo XII et XIII ineunte diſſeminauerunt, et quibus praeluſit Ioannes Roſcelinus, vt in praecedente capite dictum. Rem in ciuitatis Chriſtianae hiſtoria accurate enarrandam, paucis hoc loco ſtrictimque recenſebimus, vt quos fructus Pſeudophiloſophia haec tulerit, luculentis exemplis pateſcat. Et Abaelardi quidem controuerſiam hoc loco non tangemus, cum celeberrimi philoſophi hiſtoria infra nobis accurate exponenda ſit. Nec producendum eſſe putamus Arnaldum Brixienſem, Petri Abaelardi diſcipulum, quem dialecticae ſtudium ad haereticam prauitatem ſeduxiſſe, et pertinaci ſtudio magiſtri erroribus addixiſſe clamat BERNARDVS [h]. OTTONEM FRISINGENSEM [i] enim, qui virum ipſum nouerat, conſulentibus patet, non tam errores theologicos, quam acrem, quam in clerum exercuit, cenſuram grauemque de poteſtate Eccleſiaſtica imminuenda ſententiam Bernardum, virum quidem pium, ſed vehementem ordinis ſui paraſtatam in eum armauiſſe. Potiori iure huc referri poteſt Gilbertus Porretanus, de quo vero cum infra diſſerendum ſit, heic nihil aſſerimus. Maxime vero notari meretur

e) De gentiliſmo non retinendo p. 19.
f) De DD. Scholaſt. C. III. p. 128.
g) Hiſt. Eccl. Sec. XII. p. 90. ſeqq.
h) Epiſt. 195.
i) De Geſt. Frid. I. L. II. c. 20.

tur hoc feculo XII, et fequente Almarici et Dauidis de Dinanto hiftoria et controuerfia, quae tota ex philofophia orta fuit, exemplumque effe poteft luxuriantis et ineptientis feculi, et deliramentorum ex fcholaftico philofophandi genere exortorum. Et ALMARICVS quidem Carnotenfis, qui Parifiis theologiam docuit, ex Abaelardi difciplina et philofophia plurimos concepiffe errores vifus eft concilio Parifienfi fecundo anno CIϽCCIX congregato, in quo ipfe eiusque fectatores ob quosdam articulos erroneos in ecclefiam inuectos damnati funt. Nos illos, qui ad theologorum fubfellia pertinent, eis excutiendos relinquimus, qui in exponenda controuerfiarum facrarum hiftoria defudare folent [k], errores eius philofophicos tantum expofituri. Quorum fummam ita expofuit GERSON [l], cuius locum produxit IACOBVS THOMASIVS [m]: *Omnia funt Deus; Deus eft omnia: Creator et creatura idem; ideae creant et creantur; Deus ideo dicitur finis omnium, quod omnia reuerfura funt in ipfum, vt in Deo immutabiliter conquiefcant, et vnum indiuiduum atque incommutabile permanebunt. Et ficut alterius naturae non eft Abraham, alterius Ifaac, fed vnius atque eiusdem: fic dixit omnia effe vnum, et omnia effe Deum. Dixit enim Deum effe effentiam omnium creaturarum.* Graue hoc ἔγκλημα effe, quilibet intelligit, et errorem peftilentiffimum, multoties quidem in orbe philofophico recoctum fouere, videt. Quem vero priusquam exponamus, quaerendum prius eft, vtrum vere hunc errorem Almaricus errauerit? Valde enim fufpecti iudices funt theologi Parifienfes: Cum enim aegerrime ferrent, dialecticam Auguftini, cuius tanta hactenus in cathedris philofophantium fuerat auctoritas, negligi, et Ariftoteli, homini gentili poftponi, nec pati poffent, nouos hos homines fupra fuum captum, vfos fcriptis Ariftotelis phyficis et metaphyficis, affurgere et philofophari, indigne autem non ferre non poffent, auditores relictis doctoribus priftinis ad nouos magiftros properare eorumque replere auditoria (quae res vna nunquam non litibus pugnisque innumeris excitandis fuffecit) odio et inuidia in eos accendi debebant, idque ita factum effe, luculentiffime teftabitur Abaelardi hiftoria infra enarranda. Cuius cum imitatorem effe Almaricum concilii huius PP. clamauerint, ideoque Ariftotelis quoque libros damnauerint, quod ex his radicibus nouus hic furrexiffe furculus vifus effet, non iniufta fufpicio oboritur, inuidiam plus in damnando Almarico valuiffe, quam philofophiam, praecipue cum non viuus, audita eius explicatione et apologia, damnatus fuerit, fed poft fata demum reiectus, tanta inhumanitatis ferocia, vt corpus fepulchro eiiceretur, locoque infami conderetur, vt ex ROBERTO hiftorico expofuit Io. LAVNOIVS [n]. Quibus probe expenfis fatemur, totum huius concilii iudicium

k) Vid. EDM. MARTENE Anecdot. T. IV. p. 163. BVLAEVS Hift. Acad. Parif. T. III. p. 24. 28. NAT. ALEXANDER Hift. Eccl. T. VII. p. 75. et fcriptores H. E. plerique.

l) De conc. metaph. cum log. P. IV.

m) De exuft. mundi Stoica Diff. XIV. p. 200. Conf. EIVSD. Orig. Hift. Phil. et Ecclef. n. 39. p. 112.

n) De fort. Ariftot. in Acad. Parif. c. I. p. 129.

cium nobis valde esse suspectum, viderique nobis verisimillimum, Almaricum Realium hypothesibus innutritum talia docuisse, quae cum argumentum theologicum ab inuidia ductum accessisset, deductis consequentiis odiosis tandem eam formam acceperint, quam Gersonis verba depingunt: licet fieri quoque potuerit, vt discipuli eius, qui tanquam mali commatis homines apud LAVNOIVM[o] depinguntur, incauta quaedam praeceptoris dogmata pessime applicuerint, et ad nouos errores traduxerint. Verum de his et similibus certi quid statui haud potest, eo quod ipsius Almarici et sequacium scripta nobis desint, et incerta sit aduersariorum eum damnantium fides. Quod si tamen supponimus, vera esse, quae ipsi tribuuntur, cum nec impossibile, nec prorsus improbabile sit, Almaricum prurientis ingenii curiositate instigatum eiusmodi sibi de rerum omnium origine systema metaphysicum formauisse, quale illi Gersonis verba tribuunt, altera iam nobis quaestio exsurgit; ex quo fonte hos errores Almaricus hauserit, vtrum ex philosophia Platonica an ex Aristotelica hos riuulos impuros in suae philosophiae latifundia deduxerit? Prius visum IACOBO THOMASIO[p], viro veteris philosophiae peritissimo. Is enim obseruat ex Hostiensi, *Almaricum errores suos libro cuiusdam Ioannis Scoti debere, illius puta, qui alias Erigena vsurpatur, nonoque Christiano seculo viuens Pseudo-Dionysium Areopagitam, cuius ipse magnus admirator fuit, primum latinitate donauit. Pseudo-Dionysium autem Platonicum fuisse, ne illos quidem negare, qui pro Germano habeant Areopagita. Esse vero mysticam theologiam, cuius antiquissimus scriptor iste Dionysius habetur, Platonicae philosophiae traducem.* Haec alibi[q] latius prosequitur, exponitque, quemadmodum paulo post, quam apud Latinos haec theologia formulam artis accepit, Almaricus ipsi atrox venenum suffuderit, Enthusiasmi supra Platonem praeco portentosus. Aliter tamen B. Io. FR. BVDDEVS[r], qui posteriorem sententiam amplexus, ex philosophia Aristotelica hos errores Almarici deriuandos esse contendit. Prouocat is, partim ad testimonium Rigordi[s], qui clarissime prodit; *Libellos Aristotelis metaphysicos in synodo Parisiensi ideo damnatos et igni tradendos iudicatos esse, quod non solum haeresi Almarici sententiis subtilibus occasionem praebuerint, sed et aliis nondum inuentis praebere possent:* partim ad naturam systematis Platonici, quod materiam a Deo, ipso obseruante Thomasio, longius remouet, quam systemata reliquorum gentilium philosophorum omnia; partim ad errorem discipuli Almarici, Dauidis de Dinanto, qui Deum dixit esse materiam primam, errore Peripatetico, non Platonico. Nostra opinione, salua virorum celeberrimorum auctoritate, quorum cineres

o) De fort. Arist. loc. cit.
p) ll. cc.
q) Orig. Hist. Phil. l. c.
r) De haeres. ex Phil. Arist. ortis, Obs. Hal. Lat. T. I. Obs. 15. p. 200. Anal. p. 338. Thes. de Atheismo c. 1. § 23.
s) In P. PITHOEI vndecim script. p. 208.

res ob praestantissimam eruditionem merito veneramur, vterque ex vero vidit aliquid, neuter verum omne detexit. Quod vt luculenter demonstremus, Lectori ea in memoriam reuocamus, quae supra de Ioannis Scoti Erigenae philosophia prolixe disseruimus, ostendimusque philosophum Britannum electo sibi enthusiastico philosopho Pseudo-Dionysio praeceptore, totum systema emanatiuum recepisse, adeoque eius principiis conuenienter docuisse, omnia esse ex Deo, cuncta ex eo emanasse, esseque in illum reditura, resque ideo omnes vnum quid esse, non sensu quidem Eleatico, Stoico, vel Spinozistico, sed Alexandrino: Hoc autem systema rationibus physiologiae Peripateticae accommodauisse, quod et ipsum hunc Enthusiasmum patitur, eo quod supremus motor in reliquas intelligentias modo ordineque subalterno, et mediante intelligentia vltima, quae intellectum vniuersalem hominum constituit, in ipsum humanum genus influxum habet, et intellectus humanus actiuus pars sit illius intellectus vniuersalis ex Deo progressi. Haec si supponimus, vt negari salua historiae philosophicae fide non possunt, non reiiciendum nobis esse videtur Hostiensis et Odonis Tusculani testimonium, asserentium, Almaricum ex libris Ioannis Scoti hos errores hausisse. Valde in eo confirmamur, non modo horum testium auctoritate, sed quoque bulla Honorii III. P. M. ad quam supra iam prouocauimus. In ea enim papa satis luculenter docet, *Parisiensem episcopum, sibi significauisse: inuentum esse quendam librum, qui perisis* (de naturae diuisione) *tituletur, tot scatentem vermibus haereticae prauitatis, vt in prouinciali Senonensis archiepiscopus concilio iusto Dei iudicio eum reprobauerit; hunc autem librum claustrales nonnullos et scholasticos viros studiose legere* etc. Haec cum anno cIↄccxxv scripta sint, facile intelligi inde potest, episcopis et theologis Galliae ante hunc annum librum istum suspectum fuisse, et in isto concilio prouinciali, cui archiepiscopus Senonensis praefuit, tanquam fontem haereseos Almarici reiectum fuisse. Argumentum hoc historicum aliud confirmat, ex ipsa libri Scoti inspectione desumtum, cuius verba cum superiori capite iam adduxerimus, nolumus actum agere, eaque heic iterum apponere, sed Lectorem rogamus, vt ea mente reuoluat relegatque, clarissime enim parallelismum inter Scoti et Almarici placita deprehendet. Nec nos magnopere moratur, quod Buddeus vehementer vrget, philosophiam Platonis nimium materiam a Deo remouere, vt dici possit, omnia esse vel Deum vel ex Deo: Non enim hoc inficiamur, immo fatemur, dum materiam Deo opponit coaequalem, non potuisse Platonem eam deriuare ex Deo: haec vero ad hunc locum proprie non pertinent, vbi non de primae Academiae placitis, sed de systemate Platonico-Alexandrino sermo est, quod dualisticum Platonis systema in emanatiuum mutauit, vt inuictis rationibus *Tomo secundo* demonstratum est. Ex hoc Alexandrino fonte autem et Dionysius ille personatus et Ioannes Scotus sua hauserunt, quibus

bus vetus Platonismus obiici haud potest. Cum autem et lectus et magni habitus sit iste laruatus scriptor inter Gallos, cur non dici queat Almaricum eiusque sequaces, si modo talia docuerunt, quae illis tribuuntur, ea ex his lacunis hausisse? Neque tamen Peripateticam philosophiam nihil ad hos errores incrustandos contulisse, statuendum est, quae praecisionibus mentalibus, et abstractionibus metaphysicis eo tempore circa has nugas valde occupata erat. Exorta enim, obstetricante Rucelino, Nominalium secta, qui in contrariam partem transiuerant Reales eo potissimum contradictionis aestu abrepti delati sunt, vt ex parte rei omnia esse vnum dicerent, quamuis ex parte indiuiduorum variis accidentibus modificarentur. Hanc Guilelmi Campensis sententiam fuisse, ABAELARDVS [r] clarissime prodit scribens: *Erat in ea sententia de communitate vniuersalium, vt eandem essentialiter rem totam simul singulis suis inesse adstrueret indiuiduis; quorum quidem nulla esset in essentia diuersitas, sed sola multitudini accidentium varietas.* Quae opinio an ipsi Aristoteli placuerit, vel an ex Eclectica schola ad Scholasticos peruenerit, hoc loco expendere nihil refert, et difficulter ex ipsis Aristotelis scriptis definiri potest? illud vero certum, medio aeuo hoc dogma pro genuino Peripatetico fuisse habitum, et, verisimiliter ex intellectu actiuo vniuersali ab Aristotelicis admisso ortum suum accepisse. Posito enim hoc intellectu vniuersali; qui rerum omnium in se ideas complectitur, has quoque omnes vnum quoddam vniuersale esse, et indiuiduis tantum applicari, vt intellectus essentialiter vnus cum singulis hominibus communicetur facile colligebant acutissimi philosophi. Haec cum Almaricus in scholis dialecticorum didicisset, istis principiis imbutus, lectis Scoti et Dionysii libris non potuit non statuere, omnia esse vnam essentiam, ideas creare et creari, cuncta redire in Deum, etc. cum haec, si non ratione ipsius systematis, ratione dogmatis tamen et τῆς φράσεως mire cum principiis Realium concinerent, et metaphysica Aristotelis frigidam his dogmatibus suffunderet. Ex quibus satis luculenter constare putamus, et Platonismum Alexandrinum et Peripateticismum inter se iunctos hos errores gignere potuisse. Qui vterque licet mire differre videatur ab altero, notum tamen ex vtriusque historia est, syncretismum Alexandrinum in concordiam vtrumque redigisse, luculento quoque exemplo Thophaili didicimus, Arabes similem in modum Enthusiasmum Aegyptiacum et Platonicum cum physiologia Aristotelis coniunxisse. Ex his vero tertia, quae de Almarici erroribus agitari solet quaestio solui potest, vtrum Spinozae isto dogmate praeluserit? quod praeter adductos cel. REIMMANNVS [s] quoque tuetur. In ea quaestione enim definienda ad illa recurrendum est, quae in superioribus prolixe satis de Enthusiasmo et Atheismo sectae Eclecticae itemque philosophiae Orientalis et Cabbalisticae diximus. Systema enim emanatiuum a Spinozi-

r) Hist. Calam. suar. c. 3.

s) Hist. Atheismi S. III. c. 3. §. 8. p. 341.

noziſtico longe differt, aliudque hoc eorum vnum et diuerſum eſt ab vno Eleatico, Stoico, Spinoziſtico, quae tamen ipſa quoque inter ſe differunt. Si enim Gerſonis verba ſine vlla haeſitatione pro veris admittamus, patet tamen, effluxum et refluxum in Deum Almaricum ſtatuiſſe, quod ſeparationem, emanationem et egreſſum ex Deo inuoluit, et a Spinoziſtica modificatione vnius ſubſtantiae longe differt, et Enthuſiaſmum magis gignit, atque deiſmum et quandam rerum omnium ἀποθέωσιν quam Atheiſmum, quem multi, ſatis παχυλῶς loquentes, cum iſto deiſmo confundunt. Ceterum vix dubium eſſe videtur, quin Almaricus tam crudas ſententias non affirmauerit, quaeque Gerſon habet, ea ex ore potius aduerſariorum, conſequentiarum machinis eius placita aggredientium et confodientium hauſerit, quam ex ipſis eius ſcriptis collegerit. Suſpicamurque Almaricum Realium partes ſequendo, cum dicerent omnium rerum eſſe nullam in eſſentia diuerſitatem, hanc eſſentiae vnitatem ad Deum, fontem rerum omnium retuliſſe, ſicque dixiſſe, quod Auerroiſtae quoque dicere ſolebant, Abrahamum et Iſaacum eſſentia non differre. His vero poſitis, magnopere credibile eſt, inuidiam plus valuiſſe in damnando Almarici errore, quam philoſophiam. Realium enim doctrina, quamuis idem, quod Almaricus, ſtatueret, ſemper pro orthodoxa habita, et Nominalium placitis tanquam melior et purior praelata fuit, Almaricus damnatus eſt. Quem clerum ſibi forte inuectiuis reddidiſſe infenſum, ex crudelitate in eius corpus exercita colligimus. Qui cum videret, quod RIGORDVS[v] teſtatur, *Almaricum ſingulares affectare hypotheſes*, captata ex re occaſione inuidiam in argumentum theologicum traduxit, ex quo Almaricus haereticus fuiſſe conuictus eſt.

Dauidis de Dinanto errores.

§. V. Almarici diſcipulus fuit, et haereſeos ſemina ab eo accepiſſe accuſatus eſt DAVID DE DINANTO, cuius errores libroſque vna cum praeceptore in concilio Pariſienſi damnatos et exuſtos fuiſſe teſtatur CAESARIVS HEISTERBACENSIS[x], de cuius erroribus ipſi tributis praeter veteres fuſe a FABRICIO[y] nominatos recentiores hiſtoriae Eccleſiaſticae ſcriptores et noſtra aetate THOMASIVS[z], BVDDEVS[a], REIMMANNVS[b], videndi, qui plures nominant. Nos ad eum errorem potiſſimum reſpicimus, qui ad philoſophicam hiſtoriam pertinet. Hunc in eo hiſtorici ponunt, quod dixerit: Deum eſſe materiam primam, ſiue omnia eſſe vnum in materia. Habuiſſe eum hunc errorem ab Alexandro quodam Epicureo, nonnulli tradunt laudati THOMASIO[c], inter quos ALBERTVS MAGNVS[d] hunc Alexandri erro-

v) Apud PITHOEVM loc. cit.
x) Dial. V. 22.
y) Bibl. Lat. med. T. II. p. 44.
z) De exuſt. mundi Stoica Diſſ. XIV. §. 97. ſq. p. 199. ſeqq.

a) ll. ſupra cit.
b) l. c. §. 9. p. 342.
c) loc. cit.
d) l. Phyſ. tr. 3. c. 12. p. 15.

errorem ita enarrat: *Fuit Alexander Epicureus quidam philoſophus, qui Deum eſſe dixit materiam, vel non eſſe extra ipſam, et omnia eſſentialiter eſſe Deum, et formas eſſe accidentia imaginata, et non habere veram entitatem, et ideo dixit, omnia idem eſſe: Et hunc Deum vocauit aliquando Iouem, aliquando autem Palladem, et aliquando Apollinem, et formas eſſe peplum Palladis et veſtem Iouis, et neminem ſapientum dixit ad plenum poſſe reuelare occulta ſub peplo Palladis, et ſub veſte Iouis.* Ex his duplex de Dinantii opinione quaeſtio exoritur, vna de mente Dinantii, altera de origine huius erroris. Et quod ad priorem quaeſtionem attinet, ex dogmate Almarici de diſcipuli quoque opinione iudicium fieri poteſt. Quemadmodum enim ille rerum omnium fontem Deum conſtituendo, ex aeterna hac eſſentiarum origine rerum omnium naturam deriuauit, et ad realitatem eſſentiae vnam, quam Reales tuebantur, applicuit: ita materiam quoque omnem in Deo eſſe, exque Deo ortam et ab eo formam accipere, inque eum redituram quoque eſſe Dinantius eodem ſenſu tradidit. Quamuis enim Almaricus finem eſſe rerum omnium diceret, diſcipuli formam, et Dinantius materiam, dicerent, recte tamen obſeruatum IACOBO THOMASIO [e], nec finem, nec formam Almarici abludere a materia Dinantii, ſed idem innuere. Finem enim Deum rebus omnibus dabat Almaricus, quod omnia ex Deo orirentur, et formam quoque ab eo acciperent, adeoque tandem in eum tanquam fontem ſuum reditura eſſent, id quod craſſiori vocabulo materiam Dinantius vocauit. Quae cum ex ſyſtemate emanatiuo facile intelligi queant, quod inter creationem ex nihilo et ſyſtema dualiſticum medium ita tenuit, vt Deum rerum omnium materiam faceret, prolixa heic explicatione opus haud habent. Vnde vero hunc errorem Dinantius hauſerit, ſuperuacaneam quaeſtionem eſſe putamus, ſi verum eſt, fuiſſe eum Almarici diſcipulum; ex eo enim facile intelligitur, Alexandrino-Platonicam philoſophiam hos theſauros Dinantio ſuppeditauiſſe. Ipſe enim Almaricus finem rerum Deum ponendo, id eſt extremum, in quod omnia redeant, communem rerum omnium ὕλην, licet elegantius tectiusque, in Deo poſuit. Nec obſtat, in concilio Pariſienſi Dinantii quoque errorem, tanquam ex Ariſtotelica philoſophia enatum damnatum fuiſſe. Id enim omnino concedimus, cum ipſam materiae primae vocem Dinantius ab Ariſtotele acceperit, et ex eius metaphyſica transſumſerit. Is enim cum praeciſione mentali vſus, ab omni corporis affectione, quantitate et qualitate materiam primam remouiſſet, ſicque ſummam ei ſimplicitatem tribuiſſet, eam autem ſubiectum eſſe rerum omnium, et ante omnia exiſtere, et ex eo cuncta fieri, et omnes recipere formas dixiſſet, ſolam notionem ſubiecti ex quo, abſtractione quadam conſiderans, ſicque principium aliquod imaginarium introducens, quod nullibi, niſi in ſuomet ingenio exiſteret; philoſophi

 medii

[e]) De exuſt. mundi Stoica Diſſ. XIV. §. 97. ſeqq.

medii aeui philosophum subtilem non satis assecuti, quid materia prima esset, non intelligebant. Dinantius autem cum ex systemate Alexandrino a praeceptore didicisset, ipsam quoque rerum omnium ὕλην, formasque eius ex Deo prodiisse, ratus simplicitatem ab omni corporis affectione secretam nonnisi Deo tribui posse, cunctatus haud est, Deum materiam primam dicere. Ex quo patet, crassas quae ex idea materiae exsurgunt, notiones Dinantium Deo non tribuisse, sed metaphysica quadam ratione, non modo vt caussam efficientem, sed et vt subiectum, ex quo res omnes oriantur, considerasse. Ex quo intelligi iam potest, Atheismum Dinantio alio sensu modoque obiici non posse, quam solet Alexandrinae philosophiae fieri, de quo suo loco dictum. Aliter quidem statuendum esset, si Dinantius eam opinionem fouisset, quam Alexandrum Epicureum tenuisse ait Albertus M. Sed nulla prorsus ea in re est Alberti auctoritas, qui quamuis pro sui temporis conditione, ingenio satis magno eminuerit, ignarus tamen in historia philosophica hospes fuit, et imprimis in historia philosophiae Epicureae misere coecutiit. Qui enim in tr. *de immortalitate animae*, Heliodum, Atalium vel Achalium, Cecinnam, vel Tetinnum, et Isaacum Israelitam nobis fingit Epicureos vetustissimos, vt obseruatum PETRO GASSENDO [f], vel Platonem, Speusippum, Socratem, Pythagoram Stoae adscribit, facile quoque Alexandrum Epicureum philosophum fingere potuit. Nec Alexandrum illum Epicureum, quem loquentem in conuiuio philosophico introducit PLVTARCHVS [g], huc trahendum esse putamus. Esse enim haec nomina Plutarchi pleraque ficta, nec veros philosophos referre, suo loco monuimus, sane in Epicureae philosophiae historia Alexander nullus memoratur. Quam vero Albertus dedit huius Alexandri opinionis delineationem, non Epicuri hortum, sed Zenonis porticum sapere, Graecae philosophiae intelligentes non ignorant. Haec enim et Deum essentialiter omnia esse, siue totum illud, quod videmus, quodque omnia comprehendit, statuit, et hunc Deum mox Iouem, mox Apollinem, mox Palladem appellauit per partes mundi euntem, et formas ex eo oriri asseruit, vel in eo potius comprehendi praecepit. Quod vtrum, perfectum sapiat Atheismum, quod vult THOMASIVS [h], hoc loco disquiri non potest, et *Tomo primo* luculenter est expositum, sed Epicureo systemati tribui plane non debet. Id enim Deum ex mundo relegatum in intermundiis collocauit, nec materia, siue atomi Deus dictae sunt, quamuis ad atomos rerumque materiem, (voce tamen hac longe aliter accepta, ac in Lyceo et Porticu fiebat) omnem rerum figuram, formam, essentiam et conformationem retulerit, statueritque formas non essentialem quandam differentiam inuehere, sed ex sola particularum dispositione varia oriri, nec habere veram entitatem. Quae magnam quidem cum his affinitatem habere videntur, quae Alexandro Albertus M. tribuit, reuera tamen longe ab eo systemate differunt,

f) Vit. Epicuri L. II. c. 6. p. 77. g) Sympos. L. II. q. 3. h) loc. cit.

runt, quod omnia essentialiter esse Deum, siue materiam esse Deum statuit, a qua voce ipsi Stoici abhorruerunt, qui materiam Deo opposuerunt. Facile itaque nobis persuademus, Albertum systemata confudisse.

Remedia adbibita, probibita Aristotelis philosophia.

§. VI. Obuiam eundum esse huic malo mature viderunt Ecclesiarum antistites, et de remedio cogitandum sufflaminandumque vaesanum philosophiae impurae studium censuerunt. Factum id ineunte seculo XIII, quo congregati Parisiis Galliae praesules de damnandis nouae philosophiae erroribus consultarunt, et Almarici atque Dinantii opiniones proscripserunt, librosque Aristotelis physicos et metaphysicos legi prohibuerunt, vt supra probatum. Confirmata in Almaricum sententia in concilio Lateranensi ab Innocentio III coacto [i]. In synodo Parisiensi tertia autem, a Roberto Corceone, pontificis maximi legato, cui in mandatis datum erat, vt Parisiensem academiam meliorem in ordinem reduceret, naturalis et transcendentalis Aristotelis philosophia et scripta nouo mandato vetita, cuius argumentum exhibet LAVNOIVS [k], qui videndus.

Sed parum ita promotum.

Parum tamen ita promotum, nec mali huius radices extirpatae sunt. Cuius caussa quaerenda est partim in praua cleri eas constitutiones vrgentis et suggerentis animi dispositione, et inuidia erga professores philosophiae nouae, partim in humani ingenii luxuria. Cum enim, qui nouum philosophandi genus receperant, viderent, odio et affectu indigno cuncta agi, non de veritate, sed de gloria et commodo doctorum disputari, rati, magno supercilio hos canones synodorum contemnebant, et ingenio luxurianti eo magis habenas laxabant, quo magis in contraria ruere solet hominum curiositas interdictis eiusmodi sufflaminata. Ita vero subtilitatis amor indies crescens non potuit non Aristotelicam philosophiam quotidie magis commendare, donec tandem circa finem seculi, Thoma Aquinate sua auctoritate potissimum obstetricante, victoria potita triumphos ageret, vt in sequentibus dicemus.

Priuatum virorum doctorum ea in re studium frustraneum.

Neque tamen intermiserunt viri docti grauesque philosophiae obicem ponere, quam rebus Ecclesiae vehementer obstare credebant, nondum perspicientes, quem vsum praestare queat auctoritati ecclesiasticae, vt postea apparuit. Hinc non tantum synodorum statutis grauissime in Aristotelicam philosophiam inuecti sunt, sed et magnis vocibus eam vbi modo poterant, condemnauerunt. In qua arena magnopere desudauit Bernardus, acris philosophiae insectator, qui eo nomine valde Abaelardum persecutus est, vt infra dicemus. Idem alii quoque susceperunt, inter quos memorabilis est GVALTERVS [l] prior S Victoris, qui librum eo tempore scripsit *contra manifestas et damnatas etiam in conciliis haereses, quas sophistae Abaelardus, Lombardus, Petrus Pictauinus et Gilbertus Porretanus libris sententiarum suarum acuunt, limant, roborant.* Lectu digna sunt, quae ex isto libro excerpsit LAVNOIVS [m], ex iis enim luculenter patet, quam infensi plerique

i) Vid. CARANZA summa concil. p. 602.

k) l. c. p. 195.

l) Videndus de hoc Gualtero BVLAEVS hist. acad. Paris. T. II. [illegible] 629. OVDINVS T. II. p. [illegible]

m) loc. cit. p. 187.

que professores philosophiae Aristoteli fuerint, decurrente, quo hic Gualterus vixit, seculo XII. Inter alia haec conqueritur: *Dialectici, quorum Aristoteles princeps est, solent argumentationum retia tendere, et vagam rhetoricae libertatem et syllogismorum spineta concludere. Hi ergo in eo totos dies et noctes terunt, vt interrogent et respondeant, vel dent propositiones, vel accipiant, assumant, affirment, atque concludant.* Et huc eos quoque referendos esse putamus, quos Aristotelis opera carpere indignatur IO. SARISBERIENSIS [n]. Alia, ne nimii simus, praetermittimus. Parum haec rem promouisse ex dictis manifestum est; non enim ea medicina parabatur, quam malum requirebat, et ipsa morbi indoles flagitabat, eo quod infelix illud lolium, quod agrum DEI corruperat, infaustam puta commixtionem principiorum rationis et reuelationis, non intelligebant [o], et ipsam philosophiam condemnando aduersarios

n) Metalog. L. IV. c. 24. p. 905.

o) Caussas huius mali perquirentibus partim intellectus, partim voluntas doctorum Scholasticorum sec. XII, immo seculorum quoque X et XI, quibus huic malo eos iam praelusisse supra euicimus, accusandus esse videbitur. Magna enim tunc temporis regnebat ignorantia verae philosophiae, quae non potuit non rationis vsum fere omnem corrumpere, cum quid esset philosophia, quaeque illi principia debeantur, qui limites sint ponendi, a plerisque ignoraretur. Ita sublato discernendi iudicandique signo atque instrumanto, mirum non erat, ingens oriri errorum atque praeiudiciorum chaos, cum non esset, quod hanc confusionem cleris et distinctis ratiociniis tolleret. Valde malum hoc auxit praeiudicium auctoritatis, qua Augustinum atque Damascenum, (quorum ille in Occidente, hic in Oriente prima huius mali fundamenta posuit) prosequebantur. Eo enim praeiudicio impediti sine examine hanc de rebus diuinis disserendi, et rationis atque reuelationis principia miscendi consuetudinem admittebant, et imitabantur. Quod eo magis suscipiebant, quo magis sine cortice nauare, et suo potius quam alieno lumine vti ingenii sui paupertate impediebantur. Satis haec grauia fuisse mala nemo non intelligit: accessit autem praua voluntatis conditio, gloriae magis, inuidiae, odio, emolumentoque, quam veritati litare cupientis. Magna enim hoc tempore laus erat, de summis fidei mysteriis insolito disputare dialecticae artis acumine. Hoc qui valebant et discipulorum numero superbiebant, et per ora virûm volitabant, et magnis laudibus extollebantur. Cumque summi ecclesias πρόμαχοι viderentur, subtilitas illa araneorum telis similis in ipsas episcopatuum et abbatiarum dignitates introducta, et his axiomatibus et honoribus atque emolumentis ditata et muneribus his affecta est. Cuius egregium exemplum infra suppeditabit Abaelardi historia, plura debunt biographiae Scholasticorum in sequentibus enarrandae. An, quaeso, rebus ita stantibus possibile erat, infaustum pseudophilosophiae sidus, quod tot commodis affulgebat, negligi contemnique, et non potius velut instrumentum, gloriae, promotionis, opum honorumque excoli strenue recipique? Cum autem tandem viderent, qui aulae Romanae se totos dederant, quanta inde praesidia illi, enascerentur, et quae fundamenta atque firmamenta capere posset superstitio, patentibus eam amplexibus receperunt, et pro nauata hac opera ditissimis munerum et dignitatum reditibus aucti, in hoc stadio impigerrime perrexerunt. Et ita iuncta ambitioni, voluptati, auaritiae praeiudicia auctoritatis, obsequii, ignauiae, superstitionis et similia, velut imber foecundus laetissime surgenti lolio vires addiderunt expectatione maiores. Maxime vero imprudens pro religione, vel superstitione potius late tunc grassante zelus plurimum ad hoc monstrum alendum augendumque valuit. Valde enim philosophia haec eristica ad exagitandos aduersarios quique a recepta doctrina abire videbantur, faciebat, largamque promittebat victoriam, cuius iam exemplum in controuersia Berengarii dederat Lanfrancus. His vero armis cum ea dogmata egregie defendi posse appareret, quae commodum hominum Ecclesiasticorum introduxerat, quale transsubstantiationis dogma est, dici non potest, quanto studio in hanc philosophiam contentiosam doctores ecclesiastici incubuerint, quo quisque enim in hoc campo erat exercitatior, eo maior et sibi et aliis videbatur theologus. Et ne lerna malorum deesset, adiuuit pseudophilosophia ea principia, quae carni grata erant, eaque mire promouit defenditque, quod integras ei hominum cohortes conciliauit. Exemplum dabit Semi-Pelagienismi circa hoc aeuum in Ecclesia triumphantis historia, qui inuenustus foetus a philosophia scholastica, si non exclusus certe insigniter promotus est. Haec et alia, de quibus in sequentibus dicendi erit occasio, nec intelligebant, nec emendare nouerant, qui summis Ecclesiae rebus praeerant, immo manus ipsi dabant, pestemque in Ecclesiam admittebant, paucique illi excessus, qui in synodis iugulabantur, oculos nemini aperiebant, omnibus contentiae riuulos obstruxisse

sarios magis ira et indignatione accendebant, quam ad sanam mentem reuocabant, credentes, eos oculos sibi eripere, iugoque ignorantiae collum subiicere velle; quod imprimis praeposteram Bernardi vehementiam effecisse, horum temporum historia testatur.

Incrementa philosophiae Aristotelicae inter Scholasticos in Gallia.

§. VII. Ex his itaque, quas adduximus caussis facile fuit Aristoteli non obstantibus his impedimentis caput extollere, et, quae modo nata fuit, philosophiae scholasticae amplissimas vires acquirere. Factum inde est, vt, cum Aristotelis dialectica genio huius seculi valde arrideret, prohibitis libris physicis et methaphysicis, dialectici tamen permitterentur. Roberti Corceonis enim, in reformatione scholae Parisiensis occupati, ordinatione cautum [p], vt *ordinaria lectione libri dialectici Aristotelis legantur, libri autem Aristotelis metaphysici et de naturali philosophia, summaeque ex iis confectae, doctrinaque Dinantii et Almarici haereticorum et Mauricii Hispani a nemine discatur legaturque*, quae sub excommunicationis poena sancte obseruanda iniunxit cardinalis. Sed et hoc simul cautum, *ne quis ad audiendam Aristotelis dialecticam admitteretur, qui non sex annos artium praecepta prius hausisset.* Qua ratione veteribus professoribus de frequentia auditorum prospiciebatur, cauebaturque, ne quod toties factum erat, prae Aristotelicae dialecticae cupiditate vacua starent eorum acroateria, eosque studiosa iuuentus desereret. Neque sic tamen motus, quos noua philosophia ciebat, sopiri in academia Parisiensi potuerunt, philosophiam Aristotelicam paulo post ad sacrorum dogmatum explicationem transferente Simone Tornacensi, qui aliis Thuruaius dicitur, et suo tempore dialecticae subtilitatis laude inferior fuit fere nemini [q]. Testem damus HENRICVM GANDAVENSEM [r], ita de eo scribentem: *Simon Tornaci oriundus ex dialectico subtilissimo immo omnium liberalium artium fere sui temporis peritissimo, theologicae etiam scholae Parisiis cathedram meruit ascendere magistralem, in qua plurimos habuit auditores.* Et his, adductis libris eius, addit: *Sed dum nimis et in hoc et in aliis scriptis suis Aristotelem sequitur, a nonnullis modernis haereseos arguitur.* Paria habet TRITHEMIVS [s], qui videndus. Grauissimam fuisse, quam hoc studio Aristotelico sibi conflauit inuidiam, ex eo intelligi potest, quod inter perditissimos summi numinis hostes, publica quoque Nemesis diuinae vltione punitos referri soleat,

struxisse fontibus neglectis. Tandem quod curiositas et humani ingenii subtilitas excogitauerat, fulcrum hierarchiae ecclesiasticae factum est, quo non potuit non vehementer amari commendarique. Certatim itaque viri summi, quique melius reliquis sapere videbantur scholasticam philosophiam et theologiam docuerunt, et Paulo non modo Aristotelem iunxerunt, sed hunc quoque illius constituerunt interpretem, immo iudicem. Quod malum vires eundo acquirens, mirum in modum adoleuit, et ex adolescentia ad virilitatem progressum innumeras ecclesiae calamitates excitauit. Qua de re tamen cum annales ecclesiastici plurima specimina exhibeant, in praesentia plura non addimus, infra, vbi de ipsa scholastica philosophia differendum est, plura dicturi.

p) Vid. LAVNOIVS l. c. c. IV. p. 195. seq.

q) Conf. BALEVS Cent. III. c. 47. BVLAEVS Hist. vniu. Paris. Sec. II. p. 8.

r) De S. E. c. 24. p. 121.

s) De S. E. c. 467. p. 127.

foleat, qua de re vel fabula potius cum infra commodior dicendi locus fuerit, lieic, ne nimis longe a via diuertamur, nihil addimus. Cum itaque Ariſtotelem eiici non poſſe cernerent, et plerique in hac academia neceſſitate coacti hanc philoſophiam diſcere coepiſſent, ipſi quoque libri Ariſtotelis phyſici tandem permiſſi ſunt, cautione modo adiecta, vt prius examinarentur, et purgarentur [t]. Factum hoc eſſe anno cIↃCCXXXI ex bulla Gregorii IX conſtat, qua iubetur, *vt magiſtri artium vnam lectionem de Priſciano, et vnam poſt aliam ordinarie ſemper legant, et libris illis naturalibus, qui in concilio prouinciali ex certa ſcientia prohibiti fuere Pariſiis, non vtantur, quousque examinati fuerint, et ab omni errorum ſuſpicione purgati. Magiſtri vero et ſcholares theologiae in facultate, quam profitentur, ſe ſtudeant laudabiliter exercere: nec philoſophos ſe oſtentent, ſed ſatagant fieri theodidacti, nec loquantur in lingua populi, linguam Hebraeam cum aſotica confundentes, ſed de illis tantum in ſcholis quaeſtionibus diſputent, quae per libros theologicos et ſanctorum patrum tractatus valeant terminari* [u]. Haec Gregorius, vt ex tablini Pariſienſis codicibus refert Io. LAVNOIVS [x]. Conceſſis, hunc in modum libris Ariſtotelis metaphyſicis, facile colligere licet, dialecticorum diu iam permiſſorum ſummam fuiſſe auctoritatem, de quo nemo dubitabit, qui Io. SARISBERIENSIS *Metalogicum* legerit, in quo dialecticam Peripateticam contra quendam Cornificium magnis conatibus defendit. Et hac quidem ratione poſt longum certamen vicit in Gallia Ariſtoteles.

Itemque in Anglia, Germania et Italia.

§. VIII. In aliis Europae regionibus tantas iras philoſophantium gregi non excitauit Ariſtoteles, ſed apertis amplexibus exceptus eſt, ſine dubio, quod prius iam non prorſus fuiſſet ignotus, nec tot lites et contentiones ex eius lectione eſſent exortae. Exemplum eſſe poteſt Anglia, in qua ſeculo XII magna auiditate Ariſtoteles lectus eſt, vt vel ex ſolo Ioannis Parui exemplo diſci poteſt, exque loco Baconi ſupra allegato conſtat. In Germania autem et Italia Ariſtotelem philoſophantium vſu vulgauit cura Friderici II imperatoris; is enim cum et ipſe eſſet literatiſſimus, et ſummus eruditorum patronus, plurima muſarum domicilia vel recens condidit, vel renouauit, inque priorem ſplendorem reſtituit; et vt melioris literaturae volumina a ſtudioſis euolui poſſent, ex Graeco et Arabico idiomate praeter non pauca Galeni et aliorum medicorum, aſtronomorumque Ariſtotelis quoque opera verti curauit. Rem in philoſophiae hiſtoria notatu digniſſimam PETRI DE VINEIS [y] verbis, nomine imperatoris de ea cura diſſerentis, quam noſtris, malumus exponere, qui

Arabica philoſophia introducta.

t) LAVNOIVS l. c. c. VI. p. 198. ſeqq.

u) Haec ſine dubio ratio eſt, cur in libris ſententiarum, praecipue Lombardi, maior deprehendatur cura aſſerendorum dictorum patrum ipſiusque Scripturae, quam factum, poſtquam Thomas et ſequioris aetatis Scholaſtici philoſophicis diſputationibus omnia miſcuerunt.

x) loc. cit.

y) L. III. Epiſt. 69.

„qui ita: „Post nostri vero regni curas assumtas, quanquam operosa frequenter negotiorum turba nos distrahat, et ciuilis sibi ratio vendicet „sollicitudinis nostrae partes; quicquid tamen temporis de rerum familiarium occupatione decerpimus, transire non patimur otiosum: sed „totum in lectionis exercitatione, gratuita libenter impendimus, vt animae clarius vigeat instrumentum in acquisitione scientiae sine qua mortalium vita non regitur liberaliter. Dum librorum erga volumina, quorum multifarie multisque modis distincta chirographa nostrarum armaria diuitiarum locupletant, sedula meditatione reuoluimus, et accurata „contemplatione pensamus, compilationes variae ab Aristotele aliisque „philosophis sub Graecis Arabicisque vocabulis antiquitus editae in sermocinalibus et mathematicis disciplinis nostris aliquando sensibus occurrerunt, quas adhuc originalium dictionum ordinatione confertas, et „vetustarum vestium, quas eis aetas prima concesserat, operimento contectas, vel hominis defectus aut operis ad Latinae linguae notitiam non „perduxit. Volentes igitur, vt veneranda tantorum operum simul auctoritas apud nos non absque commodis communibus vocis organo traduce innotescat, ea per viros lectos, et in vtriusque linguae tralatione „peritos instanter iussimus, verborum fideliter seruata virginitate transferri. Quia vero scientiarum generosa possessio in plures dispersa non „deperit, et distributa per partes minorationis detrimenta non sentit, sed „eo diuturnius perpetuoque senescit, quo publicata foecundius se diffundit: huiusmodi celare laboris emolumenta noluimus, nec aestimauimus „nos, eadem retinere iucundum, nisi tanti boni nobiscum alios participes faceremus. Considerantes veruntamen, quorum conspectibus quorumque iudiciis operis coepti primitiae possent decentius deputari: ecce „vobis [z] potissime, velut philosophiae praeclaris alumnis, de quorum „pectoribus promtuaria plena fluunt, libros aliquos, quos curiosum studium translatorum lingua non potuit fidelius instruere, consulte prouidimus praesentandos vel destinandos. Vos igitur viri, qui de cisternis „veteribus aquas nouas prudenter educitis, qui fluenta melliflua sitientibus labiis propinatis, libros ipsos tanquam Xenium amici Caesaris gratanter accipe: et ipsos antiquis philosophorum operibus, qui vocis vestrae ministeriis reuiuiscunt, quorumque nutritis famam, dum dogmata „sternitis sapienter, vt expedit aggregantes, eos in auditorio vestro (in „quo gratia virtutum fructificat, erroris rubigo consumitur, et latentis „scripturae varietas aperitur,) cum mittentis fauore commoniti, tum „clari transmissi operis meritis persuasi, ad communem vtilitatem studentium, et euidentis famae nostrae praeconium, publicetis." Haec Fridericus princeps optimus per cancellarium augusti nominis auctoritate vsum, ex quibus, quot nominibus de philosophia mereri, eamque per Germaniam et Italiam quasi sepultam resuscitare cupiuerit, clarissime liquet.

z) Haec verba ad Bononiensis scholae professores diriguntur.

liquet. Dolendum tamen optime cogitata non optime cecidiſſe, nec ita euentum fuiſſe ſortita, vt vera philoſophiae incrementa ex ea re exſurgerent. Quibus, niſi fallimur duo obſtitere; primum, quod Ariſtoteles potiſſimus electus et philoſophis legendus explicandusque commendatus eſt. Quamuis enim aliorum quoque philoſophorum mentionem imperator faciat, ex dictis tamen colligi poteſt, reliquos vel interpretes Ariſtotelis inter Arabes cultos vel Arabes ipſos, v. c. Auicennam, Auerroëm ſimilesque fuiſſe: cetera turba mathematicos complexa eſt. Quamuis autem praeſtiterit cum Ariſtotele eſſe luſcum, quam plane coecutire, diſſitendum tamen haud eſt, malo hunc potiſſimum philoſophum ſidere in manus hominibus philoſophantibus datum eſſe, qui et in ſe ſatis obſcurus acutiora, quam quae tunc erant, tempora poſcebat, et ſine veteris hiſtoriae philoſophicae notitia intelligi non poterat, qua tamen illud aeuum carebat. Ita quem non aſſequebantur, feliciter quoque explicare nequibant. Ergo neceſſario ad verſiones Arabicas recurrendum erat, quae alteram cauſſam conſtituunt, cur parum in promouendis philoſophiae incrementis profecerit Friderici II ſtudium. Hae enim quam infauſtis auibus infelicique euentu confectae fuerint, et quam parum idoneae ſint, ad veram Ariſtotelis mentem diſcendam ſuo loco luculentiſſime confecimus. Hae vero verſiones viris quidem haud indoctis, ſed Arabicae linguae non ſatis gnaris, et a philoſophiae praeſidiis vacuis cum transferendae in Latinum ſermonem commendatae eſſent, dici non poteſt, quam miſero habitu Ariſtoteles Latinus comparuerit, vt ex his Latinis Ariſtotelis interpretationibus, ſub auſpiciis et incunabulis typographiae magna cura editis [a] ipſa docet experientia. Et ex Graeco quidem nonnullas confici ſe curaſſe, ipſe imperator in adductis fatetur, recteque notauit AVENTINVS [b], perperam ideo a TRIBBECHOVIO [c] notatus. Verum hoc ad Ariſtotelem pertinuiſſe, probari non poteſt, cuius Graecum textum ante captam Conſtantinopolin diſperſosque per Italiam Graecos philoſophos lectum haud fuiſſe, ſatis certo conſtat. Recte id obſeruatum magnis viris IOSEPHO SCALIGERO [d] et IOANNI SELDENO [e], qui, ne nimii ſimus, ipſi videndi. Illud quoque ex illius temporis monumentis conſtat; Arabicae linguae, quam Graecae, meliorem eius aetatis homines habuiſſe notitiam. Ita vero, quod extolli ſatis pro dignitate non poteſt, laudatiſſimi principis ſtudium eum effectum ſortitum haud eſt, quem optima eius voluntas quaeſierat, et Arabica magis philoſophia, quam Peripatetica genuina introducebatur, cumque illa omnes quoque iſti naeui, quos ſupra tetigimus. Quamuis enim ab eo tempore in pleriſque academiis Germaniae et Italiae, praecipue Bononienſi, Patauina, Ferrarienſi, Neapolitana etc. Ariſtoteles praelegeretur, paſſimque eſſent,

qui

a) Vid. FABRICII Bibl. Graec. Vol. II. p. 171.
b) Annal. Boic. L. VII. p. m. 670.
c) De DD. Scholaſt. c. III. §. 3. p. 127.
d) Epiſt. 362.
e) Origines Alex. p. 156.

qui Arabicam ideo linguam discerent, vt supra dictum, paucissimis tamen Aristotelis textum Graecum inspicere licuit, contentis versionibus ex Arabico confectis animum pascere. Rarissime enim is occurrebat, cum, qui describerent, oppido pauci essent, tantique vnum Aristotelicorum librorum volumen constaret, vt hanc adire Corinthum non nisi locupletissimis summaeque dignitatis viris liceret, qui longe alia plerumque, quam Aristotelem curabant. Ex his autem intelligi potest, quousque verum sit, quod nonnulli contendunt, Auerroëm vel Auicennam Arabesque alios Scholasticorum parentes fuisse. Id enim non quidem de omnibus Scholasticis, maxime Gallis, de plerisque tamen, praecipue in Italia verum est, apud quos sola regnauit philosophia Peripatetico-Saracenica, quae quam infeliciter Aristotelem expresserit, satis superque dictum est. Viderunt id viri docti, qui seculo XVI in restituenda genuina philosophia veteris Graeciae desudarunt. Inter quos cuncta his eleganter complexus est LVDOVICVS VIVES [f]: *Neque haec ipsa Aristotelis volumina potuerunt intelligere, primum propter locutionem adstrictam, et ex breuitate obscuram, hinc propter intricatas et obliquas sententias, tum etiam ob immodicas subtilitates, quibus Aristoteles plerumque non exacuit ingenia, sed perturbat, et frangit, tenebrasque et hallucinationem inducit acici mentis, dum conatur minutias quasdam tenuissimas ostendere, et inutiles per se, et quae intentionem obtutus ingenii subterfugiant ac frustrentur: non aliter, quam si fila monstrare quis vellet rudentum illius nauis, quam Myrmecides fabricatus est apicula contectam: vel dispunctiunculas Iliados, quae nuce capiebatur. Tales sunt illius libri Graece quidem, vt ab eo sunt perscripti, nam Latinos ita legimus, vt aenigmata audire te credas, non planum sermonem atque explicatum, qualem inter se homines consueuerunt vsurpare. Dicet aliquis, graue incommodum, sed ideo tolerabile, quod adiuuamur bonis interpretibus ac explicatoribus ex Arabia vsque accitis.* His ea verba de Auerrois commentationibus et versionibus Arabicis subiicit, quae in eius vita iam attulimus, iisque haec addit: *Aristotelem vero quomodo legit? non in sua origine purum et integrum, non in lacunam Latinam deriuatum, non enim potuit linguarum expers, sed de Latino in Arabicum transuasatum. In qua transfusione ex Graecis bonis facta sunt Latina non bona, vt ille dicit, ex Latinis vero malis Arabica pessima.* Haec iucunda digressione late prosequitur, et philosophiae Arabico-Scholasticae faciem natiuis depingit coloribus. Similia obseruat FRANCISCVS PATRICIVS [g], qui vbi notasset, Auerrois philosophiam magna seruitute inhaerere Aristoteli, cum Auicenna, Algazel, Auempace, paulo liberius essent philosophati, *haec*, monet, *axiomata, cum primum in Gallias ex Hispaniis Auerrois libri inuecti essent, Latini nominis homines philosophiae studiosos, cum alium, praeter Aristotelem philosophum neminem haberent, nec alios Aristotelicorum librorum interpretes quam hunc ipsum,*

Tttt 3

f) De caussis corrupt. art. L. V. p. m. 166.

g) Discuss. T. I. L. XII. p. 162. 163.

ipsum, mire esse amplexatos, atque ad axiomata haec veluti ad hypotheses firmissimas esse philosophatos. Huiusmodi philosophandi rationem in Germaniam ab Alberto M. in Angliam a Ioanne Duns, in Italiam a D. Thoma Aquinate inuectam fuisse verisimile; ingentemque ab his philosophorum numerum ac successionem manauisse, quae in Auerrois hypothesibus habitauerit. Ex quibus noua quaedam in Aristotele, vetus tamen in Academia a Pyrrhonis schola ratio philosophandi orta sit: vt scilicet de singulis dubitare vtile fore arbitrarentur, inde dubitationum ac quaestionum sexcentorum millium numerum manasse. Nam cum omnia Aristotelis dicta vt vera reciperent, multis tamen locis contradictionem prae se ferrent, necesse fuit, de alteris dubitare; sed dubia de dubiis nectendo, in nouam quandam Academiam horum scholas euasisse, ita vt nihil in Aristotele certi affirmari possit. Praeter has duas philosophandi rationes ad Auerrois scilicet hypotheses et proprias eorum disputationes tertiam quandam ipsis quoque peculiarem innexisse, vti Aristotelicam philosophiam Christianae theologiae ingererent, huiusque praeceptis decretisque Aristotelicas rationes, ac etiam dubitationes quaestionesque permiscerent, nihilque in theologia arbitrarentur, posse statui, nisi Aristotelicis fundamentis firmatum esset &c. Quo loco natiuam philosophico Arabico-Scholasticae faciem depingi, sequens scholasticae philosophiae demonstrabit enarratio. Et haec quidem tanto studio, tantaque mentis contentione excoli coepta sunt, in Germania Alberto M. humeros philosophiae Aristotelicae supponente, vt quae seculo duodecimo adhuc excolebantur a nonnullis humanitatis studia, seculo XIII plane depressa iacerent, et quae emicabant ingenia tantum non omnia philosophiae et theologiae Scholasticae atque iuris canonici studio detinerentur, vt ex conspectu seculi huius literario facile colligent rerum periti attentique lectores. Obex vero, quem rei huic valde grassanti hoc seculo posuerant, pontifices parum eam impediuit. Ipse quidem Gregorius IX, qui anno cIↃccxxxi libros Aristotelis naturales et metaphysicos, non nisi examinatos emendatosqne legendos concesserat, eadem anno sexagesimo huius seculi quinto repetiit, et per Simonem cardinalem apostolicae sedis legatum, haec constituit: *Quod legant libros Aristotelis de dialectica tam de veteri, quam de noua in scholis ordinarie et non ad cursum. Legant etiam in scholis ordinarie duos Priscianos, vel alterum ad minus. Non legant in festiuis diebus nisi philosophos et rhetoricas, et quadriuialia, et barbarismum et ethicam, si placet, et quartum topicorum. Non legantur libri Aristotelis de metaphysica et de naturali philosophia, nec summae de eisdem aut de doctrina magistri Dauid de Dinant, aut Almarici haeretici, aut Mauricii Hispani.* Vbi mirari quis posset, pontificem, eiusque legatum librorum Aristotelis metaphysicorum et physicorum lectionem simpliciter prohibuisse, cum anno cIↃccxxxi lectio eorum

eorum permiſſa fuerit, extinctis prius, quibus ſcatent, erroribus. Sed recte, niſi fallimur, LAVNOIVS obſeruauit, publicae id, quod egit legatus teſtificationis potius, quam inſtaurationis vel aſſertionis rationem habere, quamuis dici quoque poſſit, legatum plus vetuiſſe, quam ſatis erat, vt praeſtaretur, quantum ſatis eſſet, ſicque ab Ἀριστελομανία philoſophiae ſtudioſi eo magis arcerentur. Effectum haec ſortita eſſe fere nullum, illorum temporum hiſtoria teſtatur, ſatisque loquitur magnus ſcholaſticorum numerus in ipſa Pariſienſi Schola enatus. Quod, vti dictum, Alberti M. in Germania Ariſtotelicam philoſophiam ſtrenue ſectantis ſtudium effecit, cum in hac regione non obſtarent conſtitutiones pontificis, eo quod nulla virorum Eccleſiaſticorum ad ſedem Romanam delatae eſſent querelae, Friderici imperatoris cura autem lectio et explicatio Ariſtotelis eſſet commendata. Hoc vero praeceptore, cuius ſeculo XIII ſumma erat auctoritas, cum innumeri diſcipuli fingeretur, vt infra dicemus, ex hac Alberti Schola Ariſtotelico-Scholaſtica philoſophia vbique fere diſſeminata eſt. Nemo tamen ea in re melius Ariſtotelicae philoſophiae operam ſuam locauiſſe, eamque vbique ſparſiſſe credendus eſt, quam Thomas de Aquino, qui et ipſe in Alberti M. ſchola formatus eſt. Hic enim cum et iudicio polleret, et eruditionis opinione atque ſanctitatis laude eſſet inclytus, Ariſtotelicam philoſophiam longe lateque diſſeminauit, et vel ipſe nouam Ariſtotelis verſionem, quod nonnulli contendunt, excudit, vel, quod magis veriſimile, cudi curauit, vt infra in eius vita dicemus. Cui viro ſua aetate ſummo cum innumeri diſcipuli adhaererent, et omni expectatione maior creuiſſet fama et auctoritas, triumphauit Ariſtoteles non obſtante interdicto pontificio inter ipſos Gallos, vbi tunc magna erat Thomae veneratio. Valde ſe torquet LAVNOIVS, vt Albertum atque Thomam contra pontificis ordinationes tantopere Ariſtoteli fauentes et commentariis eum illuſtrantes excuſet, eo tamen, quo fuit candore pollicem premere noluit CAMPANELLAE ſtatuenti, nullo pacto putandum eſſe Ariſtotelizaſſe, ſed tantum Ariſtotelem expoſuiſſe, vt occurreret malis per Ariſtotelem illatis, et forte cum licentia pontificis; haec enim ſine teſte et veriſimilitudine dici ipſa commentariorum Aquinatis ratio ſatis manifeſte confutat. Non vero videntur hoc loco multi in ſimpulo fluctus mouendi eſſe, cum ſufficiat annotaſſe, nec Albertum, nec Thomam in Gallia, ſed iſtum in Germania, hunc in Italia tum docuiſſe: in neutra vero harum duarum regionum Ariſtotelicam philoſophiam prohibuerat pontifex, ſed in ſola Gallia, in qua ſine dubio id factum haud fuiſſet, niſi theologorum querelis, de innumeris erroribus et haereticis prauitatibus ex philoſophia Ariſtotelica, vti clamabant, obortis, pontifex commotus talia per legatum conſtitui curauiſſet; quae Pariſiis facta aliorum locorum doctores non obligabant, nec eos impedire debebant, quo minus in Ariſtotelica philoſophia diligentiam ſuam ponerent. Qui cum

ſumma

ſumma opinione eruditionis et ſanctitatis laude non exigua florerent, exemplum eorum, facili negotio efficere potuit, vt ſpeciales illae ordinationes pontificis inter Gallos vileſcerent. Et ita non victoria modo, ſed imperio quoque Ariſtoteles potitus eſt, cunctaque in ſeruitutem ſeculo XIII et XIV redegit. Ita qui ad ſeculum vsque XII ex ſcholis exulabat Ariſtoteles poſtliminio admiſſus et in intima penetralia deductus eſt. Ab hoc enim tempore vbique locorum Stagirita principatum obtinuit, tantumque abeſt, vt vel conciliorum canonibus vel pontificum conſtitutionibus eiiceretur, vt in eius potius philoſophia, methodo Arabico-Scholaſtica adornata et theologiae adplicata prora puppisque conſiſteret hierarchiae Eccleſiaſticae. Certe quae interdum contra eius philoſophiam mouebantur, leuia fuere murmura ſine grandine, ſine fulmine.

Facies et fata philoſophiae ſeculo XIV et XV.

§. IX. Facies haec philoſophiae fuit a ſeculo XII ad XIV, quo tempore quamuis mira ſedulitate plurimi philoſopharentur, nihil tamen priſtina infelicitas remiſit, nec emendati ſunt vel animi vel literae. Seculo XIV autem, quae hactenus quaſi in nocte depreſſa iacuerat philoſophia ad lucem aliquam adſpirare coepit, cum decreſcere barbaries, et vires recipere humaniores literae ingeniique cultura inciperent. His enim inſtrumentis eruditi quaſi acuebantur et praeparabantur, vt de melioribus et ſanioribus cogitare auderent, et ignorantiae atque barbarici ſordes eluere auderent et abſtergere. Ipſa in ea re principum atque imperantium cura laudatiſſima, qua literis honorem reſtituere conabantur, multum ad hanc rem attulit. Ea enim obſtetricante nouae academiae erectae, eruditi qui caſtiores Muſas colebant, promoti, honorati, muneribus et reditibus aucti inſtigatique ſunt, vt ſordibus ſeculi ſui ſe eriperent. Ita factum vt et Latini ſermonis puritas, tot modis hactenus vitiata iterum compareret, et Graeca atque Orientales linguae excolerentur, et rubigo detergeretur, qua corrupta hactenus ingenia euiluerant. Quae omnia quomodo acciderint, hoc loco exponi non poteſt, ſed in hiſtoria literaria ſeculi XIV et XV, enarrandum eſt, ex parte autem in *ſequente Tomo* recenſebitur. Ita vero elegantiori literatura ſenſim emergente, elegantiam quoque philoſophiae meliorem quaerere coeperunt philoſophiae cultores, abiectaque, quae hucusque regnauerat, barbarie, paulo melius philoſophari, et ſi non caſtius, doctius tamen pulchriusque huic inuigilare ſtudio coeperunt. Quod imprimis, a Petrarchae aetate factum eſſe docet erudita huius temporis hiſtoria. Graecae enim linguae et antiquae hiſtoriae atque philoſophiae notitia clauium inſtar erant ad reſeranda, quae hactenus clauſa fuerant philoſophiae adyta. Qua in re feliciſſimam fuiſſe Italiae induſtriam quae potiſſimum in reuocando genuino Ariſtotelicae philoſophiae vultu deſudauit, ſuo loco ex inſtituto trademus. In praeſentia vero, quae ſeculo XIV philoſophiae facies fuerit, in Gallia, Germania et Anglia paucis eſt ediſſerendum. Et in academia quidem Pariſienſi ita Ariſtoteles ſeculo XIV victoria potitus eſt,

eſt, vt qui prius vel plane prohibebatur, vel ſumma tantum cum cautione legendus permittebatur, ita iam omnibus commendaretur, vt ſine eius lectione honores ſummos in philoſophia conſequi poſſet nemo. Cum enim anno cIↃcccLXVI, cardinales duo ex auctoritate Vrbani V, Pariſienſem academiam reformarent, et auctoritate ſummi pontificis ſtatuerent [h]: *Quod ſcholares antequam ad determinandum in artibus admittantur, congrue ſint in grammatica edocti, et doctrinale et Graeciſmum audiuerint, dummodo in ſtudiis aut aliis locis, vbi grammaticam didicerunt, dicti libri legantur. Item quod audiuerint veterem artem totam, librum topicorum potiſſime quoad quatuor libros, et libros elenchorum, priorum et poſteriorum complete, etiam librum de anima in toto vel in parte. Idem quod nullus admittatur, ad determinandum in artibus, niſi ad minus fuerit ſtudens Pariſiis per duos annos, omni diſpenſatione interdicta. Item quod nullus admittatur ad licentiam in dicta facultate, nec in examine B. Mariae, nec in examine B. Genouefae, niſi vltra praedictos libros audiuerit Pariſius vel in alio ſtudio generali phyſicorum de generatione et corruptione, de coelo et mundo, parua naturalia, videlicet libros de ſenſu et ſenſato, de ſomno et vigilia, de memoria et reminiſcentia, de longitudine et breuitate vitae, librum metaphyſicae, vel quod actu audiuerit eundem, et quod aliquos libros mathematicos audiuerit.* Haec cum pontificia auctoritate iniungerentur, mirum non eſt, ſummo loco habitam fuiſſe philoſophiam Ariſtotelicam. Plurimum hoc adiuuiſſe Thomae Aquinatis auctoritatem, ex iis, quae ſupra iam diximus, facili colligi poteſt negotio. Qui enim viuus effecerat, vt pontificiis conſtitutionibus praeponeretur Ariſtoteles, hoc ſeculo ad ſummum in Eccleſia locum elatus Ariſtotelis quoque philoſophiam non extollere non potuit. A Ioanne XII enim ſanctorum albo adſcriptus, tantique in Gallia habitus, vt dexterum eius brachium ab Vrbano V Carolo V muneris loco transmiſſum inſtar pretioſiſſimi theſauri, reciperetur [i], non potuit non commendare philoſophum, quem viuus ſummopere coluerat. Aegre id tulit facultas theologica Pariſienſis, quae cum aduerſus Ioannem Monteſonum per oratores libellum curiae Romanae offerret, in eo conqueſta eſt, S. Thomam in eas leges, quas a pontificibus ſtatutas fuiſſe ſupra diximus, peccaſſe. Merentur excerpta ex eo legi apud LAVNOIVM [k], quia ex illis diſcimus, diſplicuiſſe theologis Pariſienſibus, *quod eius doctrina in multis innitatur auctoritatibus et rationibus philoſophorum, et praecipue Peripateticorum: Et quod in omnibus etiam arduiſſimis fidei articulis et humanam rationem transcendentibus ipſe vtatur dictis Ariſtotelis, et immiſceat eius philoſophiam doctrinae fidei. Hoc enim praebere,* aiunt, *occaſionem errandi, cum ipſemet dicat, quod auctoritates philoſophorum ſint argumenta extra-*

h) LAVNOIVS l. c. p. 202. ſeq. i) Acta SS. d. 7. Mart. T. I. k) c. X. p. 213.

extranea doctrinae sacrae etc. Verum parum effecit querela sane iustissima, nec facultatis theologicae auctoritas summam, quam plerique de Thoma habebant, opinionem vincere potuit, sed Aristoteles publica docentium voce praelectus, explicatus, commendatus est. Tandem ethici quoque libri adiecti sunt; qui cum antea priuata tantum quorundam auctoritate praelegerentur, quod imprimis a Ioanne Buridano factum, tandem anno cIↃccccLII, cum iussu Caroli VII, Guilelmus Totauillaeus Cardinalis academiam Parisiensem reformaret, publice quoque explicari iussi, et philosophicorum honorum candidatis commendati sunt. Ille enim non priora tantum statuta renouando, lectionem librorum dialecticorum, physicorum et metaphysicorum Aristotelis iniunxit titulorum Academicorum candidatis, sed et *libros morales, specialiter librum ethicorum, quantum ad maiorem partem commendauit, specialius monens magistros, vt non permittant suos scholares et baccalaureos ad tentamen exhiberi, nisi sciuerint ipsos sufficienter in praedictis esse instructos; et mandans quoque vt ipsi scholares diligentius insistant metaphysicalibus libris et moralibus addiscendis, alioquin in tentamine repellendi.* Haec et alia lectu non iniucunda recitat LAVNOIVS [l], apud ipsum, ne nimis prolixi simus, legenda. Similia in Germania, Italia, et Anglia obtinuisse, ex Academiarum statutis, et professionibus publicis constitutis manifestum est, et Pragensis, quaeque ab ea orta est, Lipsiensis academia demonstrant, quae ad haec nostra tempora philosophiae Peripateticae explicationem professoribus iniunxere publicis. Ita vero factum, vt, quod recte PATRICIVS [m] asseruit, innumerabilis esset Scholasticorum philosophorum Aristotelem suo peculiari modo sequentium numerus, et tanta esset philosophiae litigiosae contentio, vt vsque ad rauim, immo non sine sudore et puluere, quin interdum non sine sanguine cruentisque manibus de hac philosophia disceptarent. Quod magnopere promouerunt sectae inter scholasticos ortae Nominalium, Verbalium, Realium, Formalium, Thomistarum, Scotistarum, Occamistarum, de quibus in sequentibus dicendi erit locus. Quibus cum se iunxissent religiosi mendicantium Ordines Dominici et Francisci patrocinio gloriati [n], iique in cathedras quoque professorum inuolassent, magna vero hominum otiosorum esset turba, qua hac pseudo-philosophia auctoritatem sibi acquirere studebat, dici non potest, quantum orbis philosophicus, vsque ad reformationis tempora philosophia hac Scholastica repletus sit, tamque alte ea radices egerit, vt nec hodie vbique extirpari hactenus potuerit.

Iuris canonici compilatio, quid ad eam rem contulerit?

§. X. Non omitti plane hoc loco potest iuris pontificii compilatio a Gratiano Seculo duodecimo suscepta, qua canonici iuris studium publica tan-

l) c. IX. p. 210. seqq.
m) Disc. Perip. T. I. L. XIII. p. 613.
n) Catalogum scriptorum de ordine Dominicanorum exhibet FABRICIVS Bib. Lat. med. T. II. p. 137. et de ordine Franciscanorum ib. p. 573. seqq.

ca tandem professione theologiae et philosophiae iunctum plurimum philosophiae incrementis obfuit. Historiam instituti, quod saniori philosophiae tot nominibus inimicum fuit, hoc loco exponere, esset extra oleas vagari. Factum id luculenter a viris doctissimis, qui iuris canonici origines, fata et historiam enarrarunt, qui videndi [o]. Nos ea modo hic strictim notamus, quae ad nostrum institutum pertinent. Et ipsum quidem Gratianum ab ingenio et moribus laudat TRITHEMIVS [p], vtrum vero in philosophia peritus fuerit, non indicat, parum vero in ea profecisse, ipsa haec *Discordantium canonum concordia*, quo titulo improbi laboris opus insigniuit, satis loquitur. Cum enim nec arte ratiocinandi, et distinguendi vera a falsis, genuina a spuriis esset instructus, nec vera morum principia iurisque omnis tum sacri, tum humani fontes intelligeret, exempla vero sibi proposuisset Burcardi et Iuonis Carnotensis collectiones, quas iudicii laude se non probare supra obseruauimus, facile ex eo colligi potest, philosophiae eum in consarcinando hoc opere rationem habuisse aut nullam plane, aut exiguam, eiusque praecepta non consuluisse. Mirum itaque videri non debet, eum et Graecae linguae, et veteris disciplinae et philosophiae morum ignarum ad hoc opus accedentem quadrata nonnunquam miscuisse rotundis, ad libros apocryphos et suppositios recurrisse, decretales pontificum malae fidei pro genuinis habuisse, sicque veterum mentem saepius peruertisse, et quae alia sunt, quae in hac iuris canonici compilatione iure solent reprehendi. Qui si sibi soli, vel sui similibus scripsisset, facile naeui hi, in seculo isto barbaro et ad eiusmodi negotia inepto possent ferri condonarique. Sed malo sidere euenit, vt iam imperante Friderico I. in cathedris docentium publica auctoritate ius nouum explicaretur, et Iurisprudentia Ecclesiastica ex his impuris lacunis a iuris professoribus traderetur. Id quod Parisiis et Bononiae euenit, in quibus studiis, prout tum vocabantur, generalibus plerique, qui literis operam dabant, haerere diutius solebant. Nam non hoc iureconsultis solis relictum est, cumque iure ciuili coniunctum, et Decretistae Legistis sociati, vnde vtriusque iuris doctores enati sunt; sed cum pontifices vehementer huic instituto fauerent, eo quod potestati Ecclesiasticae mirum in modum frigidam suffunderet, philosophiae studiosi, qui theologiae operam dabant, huic quoque iuri canonico addiscendo diligentiam locauerunt suam. Id quod magno philosophiae damno factum est. Cum enim calx haec sine arena non cohaereret, iudicium quoque adeo firmari eius lectione non potuit, vt magis obtunderetur. Cumque mira praeiudiciorum seges et falsorum praeiudiciorum farrago animos occuparet, philosophiae semina inter tot lolia surgere non potuerunt, praecipue cum ius hoc canonicum cum theologia Scholastica ad eum tantum finem iunctum adhiberetur, vt hierarchi-

o) Praeter alios multos videndi praestantissimi ICti CASP. ZIEGLERVS de Orig. et incrementis iuris canonici, et GER. A MASTRICHT. in Hist. Iuris Ecclesiastici, add. G. PANCIROLLVS de claris legum interpret. L. III. c. 4. seqq.

p) De S. E. c. 373. p. 95.

rarchiae Ecclesiasticae, reipublicae sacrae obtrusae, fundamenta confirmarentur, et sarta tectaque esset Romanae curiae auctoritas. Maximum autem malum, quod ex iuris canonici studio, quale tunc temporis philosophiae et theologiae iungebatur, in philosophiam redundauit, est moralis doctrinae corruptio, cum ex tam impuris maleque coniunctis lacunis nihil puri, quod ad mores pertinebat, potuerit deriuari. Ita vero ex hoc centone nescio quam sapientiam moralem consuisse se visi sibi sunt publici doctores, vnde de meliori philosophia morali non dispiciebant. Nec alia forte caussa fuit, cur moralis philosophiae studium vsque ad seculum XV medium ex academiis exularet, quo demum tempore morales Aristotelis libros praelectos fuisse, ex supra dictis repetendum est. Sed et alia inde pestis enata est, quae ipsum fere philosophiae iugulum petiit. Cum enim, qui triplex hoc monstrum, ius canonicum, et theologiam atque philosophiam Scholasticam miro inter se connubio copulauerant, summam eruditionem acquisiuisse sibi viderentur, et magnas quoque vtilitates inde caperent, atque auctoritatem pariter suam atque reditus augerent, tantopere hac sua potentia contra philosophiam abusi sunt, vt cum illa felici successu a magnis quibusdam viris emendari, et nitidiori vultu reduci coepisset, pugnis illi calcibusque reniterentur, ne nuditatis suae conspectus philosophiae opera publicaretur. Impossibile enim est, libere et cum ratione philosophantibus in his eruditionis falsae praesidiis acquiescere. Ne itaque vel auctoritas labefactaretur, vel imminuerentur diuitiae, quas ex triplici hoc studio sibi corraserant, oppugnanda fuit philosophia elegantior, et terra mareque commouendum, ne qui se philosophiae vindices ostendebant, admitterentur. Hinc tantum irarum atque rabiei, vt ferro ignique hi homines viros illos doctos persequerentur, qui manum emendandae philosophiae adhibuerunt. Testem volumus historiam Vallae et Reuchlini, quorum vterque quantas persecutiones ab hoc hominum genere pertulerit, in *sequenti Tomo* accurate explicabimus. Neque hodie quibusdam in locis, maxime in Hispania hanc fabulam ludi desiisse, nuper libere conquestus est eruditissimus MAIANSIUS [f]. Verum de his alio loco. Haec vero sufficient, vt, quae fata philosophia a Sec. XII ad XV et renatas in eo literas habuerit, intelligamus. Iam ad ipsam philosophiae Scholasticae eiusque professorum historiam progrediendum est.

f) In vita Emmanuelis Martini, eius epistolis praemissa.

SECTIO

SECTIO SECVNDA,

DE SCHOLASTICIS.

§. I.

Magna Scholasticorum in historia philosophica fama est atque celebritas; totum enim illud spatium temporis occupant, quod a seculo XII vsque ad renatas literas defluxit, omnemque suo sub imperio tenuerunt orbem philosophicum [a]. Ne vero in limine offendamus, vocisque *Scholasticus quid sit? Varia vocis significatio.*

 ambigua

a) Fontes historici, ex quibus hauriendum est, quicquid de Scholasticis totaque historia dici debet in philosophiae annalibus, ex iis, quae supra de auctoribus circa historiam philosophiae medii aeui consulendis dicta sunt, ex parte disci possunt. Non ignobilem enim philosophiae medii aeui partem constituit historia philosophiae scholasticae. Dolendum autem, neminem hactenus fuisse, qui iustae mensurae et conditionis historiam philosophiae Scholasticae scripserit, cum innumera sint, quae de ea obseruari mereantur, et quae sciri omnino literarum, praecipue sacrarum et philosophicarum, interest. A quo labore suscipiendo deterruisse viros doctos videntur ingratus labor suscipiendus, legendi libri inutilium disputationum pleni, ferenda dumeta et spineta subtilitatum ipsa sua inutili acie animum sauciantium et conuellentium, obscurae et incertae Scholasticorum opiniones, et ambiguae atque in infinitum excurrentes dissertationes, sermonis barbaries, totiusque tractationis molestia sane iniucundissima. Nec a nobis in vniuersalis historiae philosophiae tractatione talis historia plena et perfecta vel postulari vel expectari debet, quae vnius scriptoris integrum studium magnamque prolixitatem postulat. Interim consulendi tamen sunt praeter scriptores historiae literariae medii aeui supra iam memoratos, qui Scholasticos, leui licet plerumque brachio, et imperfecta tractatione, describere sunt aggressi. Inter quos primus fere fuit LAMBERTVS DANAEVS, qui in prolegomenis in librum primum Sententiarum cum comm. Geneuae 1580. editum Scholasticorum aetatem distribuit, eorumque breuem recensum exhibuit. Eius exemplum secuti sunt ALSTEDIVS in Thesauro chronologico, et IO. AD. OSIANDER in Chronotaxi historica. Verum hi pauca habent, et solis fere nominibus contenti de philosophia scholastica pene nihil attulerunt. Theologiae tamen scholasticae faciem depingere aggressus est CHRISTOPHORVS BINDERVS Tub. 1624. edita tractatione de theologia scholastica, in qua nonnulla sunt, quae ad haec quoque arua deriuari possunt. Eum descripsit IO. HIMMELIVS in tr. de theologia scholastica. Vid. THOMAS. Hist. sapientiae et stultitiae T. III. p. 225. Propius huc spectat IO. BARTHOLDI NIEMEIERI oratio de sequioris aeui philosophis, quos Scholasticos vocant, cum Aristotele coniungendis Helmst. 1675. sed is laudare magis et commendare Scholasticos, quam de iis iudicare voluit, vixque lectionem meretur. Elegantius multo maiorique et lectionis copia et iudicii acie in hoc campo versatus est IACOBVS THOMASIVS, qui vt philosophicae historiae cognitione omnes suo tempore superabat, ita huic quoque H. P. particulae lucem variis scriptiunculis accendere conatus est. Pertinet huc eius diss. de DD. Scholasticis inserta nouae Collectioni scriptorum variorum; itemque obseruatio de theologia Scholastica, eiusque initio edita a FILIO in Historia sapientiae et stultitiae T. III. p. 225. sqq. quibus addenda, quae sobrie et erudite monuit in Origin. Hist. philosophicae et Ecclesiasticae p. 103. Sunt quoque inter editas eius praefationes nonnullae, quae huc pertinent. vid. Praef. XLIII. de principio indiuiduationis p. 246. LXXXIII. de caussis ineptiarum barbari aeui Scholastici p. 542. Et inter Orationes eius duodecima, de secta Nominalium p. 241. Ex instituto vero rem aggressus est ADAMVS TRIBBECHOVIVS, edita Giessae 1665. 8. tractatione erudita de DD. Scholasticis ac corrupta per eos diuinarum humanarumque rerum scientia. Quae cum rarius appareret, recusa est laudatissima cel. C. A. HEVMANNI cura, Ienae 1719. qui eruditissimam praefationem bonae frugis plenam praemisit de origine, appellatione, natura atque ἀσοφίᾳ theologiae et philosophiae Scholasticae, quae omnino ab illis legenda est, qui sobrium de hoc argumento iudicium vel legere vel ferre cupiunt. Et hic quidem liber inter ceteros praestantissimus est, multaque affert, non sine doctrina et lectionis copia operose dicta, quae ad detegendos veros Scholasticae philosophiae vultus plurimum facere possunt, et detestabilem faciem in aprico ponunt. Dolendum tamen affectam magis quam integram argumenti nobilissimi tractationem esse, multa auctorem attulisse peregrina, multa ex proximis verisque fontibus non hausta, multa a testibus accepta, animum

non

ambigua significatione decipiamur, quid Scholasticus hac in tractatione sit, prius dispiciendum et accurate definiendum est. Vox enim, Scholasticus, πολύσημος est, et diu iam inter Latinos audita, sed diuerso plane sensu atque significatione. Et vigente quidem adhuc Latini sermonis puritate Scholasticus dictus est, quisquis in schola versabatur, discipulus. Ita enim a PETRONIO [b] vsurpata vox, scribente: *Dum haec diligentius audio, non notaui mihi Ascylti fugam, et dum in hoc dictorum aestu totus incedo, ingens Scholasticorum turba in porticum venit, vt apparebat, ab extemporali declamatione, nescio cuius, qui Agamemnonis suasoriam exceperat.* Sed ad praeceptores quoque vocem translatam esse, praecipue in rhetorum scholis, testis est QVINCTILIANVS [c], qui sui temporis adolescentulos, indignatur, *deduci in scenas Scholasticorum, qui rhetores vocantur, quos paulo ante Ciceronis tempora extitisse, nec placuisse maioribus ex eo probat, quod M. Crasso et Domitio censoribus claudere, vt ait Cicero, ludum impudentiae iussi sunt.* Idem itaque Sophistae et Scholastici nomen significauit, et eloquentiae professorem designauit, vnde ad ipsum orationis tersae nitidaeque studium vox translata est, quo sensu HIERONYMVS dixit, *se cum rhetorum studiis adhuc caleret, multa scholastico flore pinxisse.* Et haec quidem vocis significatio in medio quoque aeuo obtinuit; quanquam et sequiori aetate Scholasticum dici soleret, quicquid elegantiorum literarum in scholis tradebatur, qua de re exempla collegerunt TRIBBECHOVIVS [d] et CONRINGIVS [e], qui, ne prolixi simus, ipsi videndi. Ab eloquentia scholae ad fori declamationes tandem traductum est nomen Scholastici, quaeque prius in fictis caussis versabatur, in veris et ad iudicum subsellia directis occupata oratio scholastica dici meruit. Quo sensu in codice Theodosiano et Iustinianeo vox saepius occurrit [f]. Nec ignotum, ab hac caussarum actione publica Agathiam et Euagrium itemque Socratem, historicos haud ignobiles Scholasticorum nomen tulisse, vt passim viris doctis obseruatum [g]. Haec vero significatio cum parum ad rem nostram faciat, ad ea potissimum tempora respiciendum est, quibus Scholastici vox ad doctorem scholasticum artium et philosophiae praecepta in

non plane a praeiudiciis liberum seruantibus. Conf. Ven. REIMMANNVS Cat. Biblioth. suae T. I. p. 74. seqq. Multos tamen Scholasticos dum recenset MORHOFIVS Polyhist. T. II. L. I. c. 13. p. 72. seqq. ex eo Tribbecheuius suppleri potest. Pertinent huc quoque qui historiam literariam seculi XII. et sqq. tetigerunt, quales sunt LAVNOIVS libro toties adducto de varia fort. Aristotelis in Academia Parisiensi, BVLAEVS in Hist. vniuersitatis Parisiensis, NAVDEVS in Additionibus ad Hist. Ludouici XI. Io. FILESACVS in Statutis facultatis theolog. Paris. et qui ordinum religiosorum scripsere historiam, quos in sequentibus suo loco nominabimus in fine paginae, vt habeant, qui pleniora et prolixiora cupiunt, vnde affatim hauriant.

b) Satyr. p. 4. ed. Gonsali de Salas. Male hunc locum ad rhetores reuocat, qui Glossarium Petronianum editioni Bourdelotii adiecit, de discipulis enim et auditoribus declamatoris sermo est.

c) Dial. de caussis corr. eloq. c. 23. p. 842. edit. Obrechti.

d) l. c. §. 7. p. 18 19.

e) Antiqq. Acad. Suppl. XXXIX. p. 319.

f) Vid. Nou. 74. 76. FR. PITHOEVS Glossar. ad Nou. Iuliani antecessoris.

g) MEVRS. Glossar. v. Scholasticus CONRING. l. c. p. 203. VALESIVS ad Socrat. H. E. L. VI. c. 6. p. 77. conf. MACARIVS homil. XV. §. 42. p. m. 226.

pta in ſcholis publicis Eccleſiarum cathedralium et monaſteriorum tradentem ſignificandum adhibita eſt. Supra enim iam obſeruatum, in collegiis canonicorum iuxta Eccleſiarum epiſcopalium ſedes excitatis, tempore Caroli M. et Ludouici Pii itemque in abbatiis monaſteriorum fuiſſe vnum, cui de ſcholis habendis et erudienda iuuentute cura commiſſa fuerit [h], inque eo laudatiſſimorum principum laborem fuiſſe diligentiſſimum, vt ſcholae hae accurate conſeruarentur, et conſtituerentur viri docti, qui literarum praecepta traderent. Quarum ſcholarum cum ſuccinctam hiſtoriam ſupra attulerimus, nihil hoc loco addimus. Mature tamen non inſtituti quidem ratio et Scholaſtici nomen, res tamen ipſa, ſcholarumque cura defiit; cum enim amplis reditibus munus hoc ornaſſent imperatores atque principes, ipſique etiam epiſcopi, qui hoc pellendae ignorantiae et barbariei remedium adhibuerant, ex diuitiis otium et ignauia orta et ſcholarum inſtitutum derelictum eſt, ſeruatum nomen Scholaſtici, vt reditibus gauderent homines otioſi et nequam, qui cum literis aut plane non, aut leuiter tantum tincti eſſent, grauiſſimum munus homini ex vulgo leui ſtipendio conducto committebant, ipſi gulae, ventri, venationi, ſtrenue litabant. Quam propudioſam Scholaſticorum vitam graui oratione iugulat RODERICVS epiſcopus Zamorenſis, cuius *Speculum humanae vitae* [i] longe rariſſimum cui conſulendi dabitur copia, mirabitur, laudabile Scholaſtici nomen tantopere degeneraſſe, vt conqueratur: non re ſed ſolo titulo Scholaſticos inueniri, hosque nec ipſos doctos eſſe, nec alios docere poſſe, nec vnquam ſcholam vere vidiſſe, ſed ignorantia, balbutie et extrema primorum rudimentorum inſcitia cum peſſimis moribus coniuncta eſſe deteſtabiles, et tamen locum ſuum viris eruditis explere auerſantes, veram eruditionem nolle promouere. Paulo melius in monaſteriorum ſcholis conſeruatum eſt inſtitutum nobile, in quibus Scholaſtici monaſticam iuuentutem, et interdum nobilium quoque ſecularium filios erudiuerunt. Quo more conſeruato prodiiſſe, quicquid plenam literarum ruinam a ſeculo VIII ad ſeculum XII auertit, ſupra ſatis longa narratione demonſtrauimus. Non hoc quidem ſenſu philoſophia, quae a ſeculo XII ad ſeculum XVI obtinuit, ſcholaſtica dicitur, ab ea tamen vocis ſignificatione appellatio latius extenſa poſtea et affecta deriuanda eſt. Rem ſupra iam expoſitam tactamque ſtrictim recenſebimus, et paucis comprehendemus. Nempe ex antecedentibus notum, ex ſcholis monaſteriorum et eccleſiarum cathedralium tandem publicas ſcholas et academias enatas eſſe, in quibus, quae olim in iſtis ſcholis cathedralibus et monaſteriorum tradebantur, artes liberales ſiue philoſophia cum theologia, ſacrarumue literarum notitia explicabantur. Ita vero ex monaſteriis et ab ordinum eccleſiaſticorum hominibus ad profeſſores artium et philoſophiae, ipſosque theologos ratio philoſophandi traducta eſt. Ea qualis

h) CONRING. l.c. Diſp. III. p. 66. ſqq. ſuppl. XXXII. p. 294. ſeqq. TRIBBECHOV. l.c. c. I. p. 32. BALVZIVS ad Lupum Ferrar. p. 372. ſeq.

i) L. II. c. 17. p. 128. Vtimur nos verſione Germanica Aug. Vind. 1488. a Petro Bergero impreſſa.

qualis fuerit, ignotum illis esse non potest, qui ad ea attenderunt, quae supra ea de re dicta et testimoniis virorum doctorum ex hoc ipso aeuo confirmata sunt. Nempe cum in ea versarentur opinione, philosophiam solummodo ancillari theologiae, ideoque disci, vt de rebus diuinis, doctrinaque Christiana acute disputare, et aduersariis os obstruere possent, dialectica potissimum exculta est, quae cum prius ex Augustini, vt volunt, libello Stoicorum in morem conscripto, et postea ex Aristotelis libris dialecticis disceretur, cauillandi et argute ineptiendi artem philosophiae professoribus siue Scholasticis instillauit. Qui cum receptam doctrinam, et praeiudicia quoque atque praeconceptas hypotheses, quas lucri cupiditas introduxerat, hac arte egregie defendi sicque et laudes innumeras acquiri, et ad pinguia munera perueniri, et amplissimas de aduersariis, quos conatibus et gloriae suae obstare credebant, victorias reportari posse viderent, summa diligentia hoc dialecticae studium ad theologiam adplicatum excoluerunt, et dialecticas disputandi rationes aliis praetulerunt. Factum hoc iam esse seculo decimo, et ardentius vndecimo, luculenter supra demonstratum est. Cum autem a magistris contentiosis similes sibi discipuli formarentur, haecque falsae philosophiae species in nouas academias translata vniuersalis consuetudinis morisque indolem acciperet, ex scholis monasteriorum in publicum philosophiae exercitium dialectica traducta est. Cui cum accederent seculo XI metaphysicae speculationes, praecisiones mentales, et varia alia mentis otiosae deliria, seculo vero XII Aristotelis metaphysica, his elegantiis plena innotuisset, ita hominum horum subtilitas aucta est, vt plane ab humani intellectus natura degeneraret. Cumque, qui hoc modo philosophabantur aut monachi essent, aut clerici, tantum non omnes autem theologi, translata haec philosophia ad theologiam est, ipsique diuinioris doctrinae professores non tam ancillantem theologiae quam dominantem philosophiam sectariam, qualem supra depinximus, retulere ad eum scopum, cui eo tempore omnis disciplina sacra inseruiebat, nempe vt hierarchia ecclesiastica cum capite suo, et dogmatum, quod eam alebat et sustentabat, systemate sarta conseruaretur atque tecta. Huic fini egregie inseruiebat philosophia haec scholastica, quae Aristoteli male intellecto reuelationis mysteria subiiciens, de eorum sensu iuxta illius praecepta disputabat, et infinitis quaestionum et dubitationum anfractibus more vere sceptico longum ratiociniorum ipsa subtilitate sua incertorum syrma post se trahebat. Quod philosophiae et theologiae genus vbi semel innotuisset, et a summis rerum sacrarum praesulibus, quorum potestati fulcrum exhibebat firmissimum, summo esset fauore exceptum, sustentatum, ornatum, totum fere orbem Christianum fecit scholasticum, re vera et doctrina, et fide et moribus barbarum. Nihil hic Lectori tradimus, quod non sacra et philosophica seculi XII, XIII, XIV et XV historia luculentis demonstrat testimoniis dudumque a viris doctis est obseruatum: quos adire eos oportet,

tet, qui grauiſſimum, quod Eccleſia ex hac re paſſa eſt, damnum cognoſcere, et ſine partis ſtudio et praeiudiciis rem vere perſpicere cupiunt [k]. Nos praetermiſſis ceteris, hoc vnum notamus, negari non poſſe, philoſophos, et qui re ipſa coincidunt, theologos Scholaſticos, eo nomine, quamuis ſubtiliſſima eſſent ingenii acie praediti, pro veris philoſophis haberi non poſſe, quod erepta libertate philoſophandi omni ſeruire curiae Romanae et ad eius palatum totam philoſophiam ſuam componere coacti fuerint. Nunquam inſpexiſſe oportet ius canonicum, qui haec negauerit. Vnum exemplum ſufficiet, Nicolai II, praecipientis [l]: *Quisquis huius noſtrae decretalis ſententiae temerator extiterit, et Romanam Eccleſiam ſua praeſumtione confundere et conturbare contra hoc ſtatutum tentauerit, perpetuo anathemate atque excommunicatione damnetur etc.* Sed et iureiurando deuinctus curiae Romanae clerus, et qui doctrinam ſacram tradebant, eo vinculo capti, ne quid molirentur contra pontificis auctoritatem et vtilitatem. Ita enim in formula iurisiurandi inter alia tenebantur ſe obſtringere [m]: *Papatum ſanctae Romanae Eccleſiae et regulas ſanctorum patrum adiutor ero ad defendendum et retinendum contra omnes homines.* Ita Romanae curiae mancipatis addictisque, qui philoſophiam profitebantur, non poterat euenire aliter, quam vt omnis philoſophandi ratio eo adhiberetur, vt inſtrumentum fieret poteſtatis pontificiae in immenſum eo tempore auctae, quo fructu et emolumento Eccleſiae, et veritatis, cuius miniſtra eſſe debet philoſophia, innumerae teſtantur virorum piorum et cordatorum querelae, de quibus eccleſiaſtica huius temporis hiſtoria ſolet diſſerere. Opponi quidem philoſophiae et theologiae Scholaſticae iam tum coepit theologia myſtica, quam Ioannes Scotus Erigena ex libris Pſeudo-Dionyſii in Eccleſiam introduxit, et Enthuſiaſmo philoſophiae Alexandrinae infecit. Quae cum ſterilitatem a Scholaſticis vbique proditam exoſa internam mentis emendationem et reductionem ad fontem ſuum, Deum, vrgeret, melius ſapuiſſe ſibi viſa eſt. Hinc contentiones, iurgia, anathemata, haereticae labis obiectio, et quae alia fuerunt, ridicularum litium terriculamenta, quibus ad exſecrationes et diras vsque pars vtraque digladiata eſt. Nihil tamen ita vel emendatum vel mutatum, nec ſaniori philoſophiae, ad eiuranda peſtilentiſſima praeiudicia locus datus eſt, ſed idem ſcopus, eaedem artes obtinuere, vt errores ſemel recepti, et auctoritas hierarchiae eccleſiaſticae inconcuſſo perſiſterent fundamento. Quamuis autem theoretici iſti theologi, quos Scholaſticos vocamus, vehementer inuiſi fuerint practicis, ſiue myſticis, qui captata occaſione vehementiam affectus contra illos prodere non ſunt veriti, vt vel vno Bernardi et ſequacium

k) Vid. TRIBBECHOV. l. c. c. III. pag. 96. CHR. THOMAS. Hiſt. l. C. p. 43. HEVMANN. l. c. p. 20. PVFENDORF. Introd. ad hiſt. c. XII. §. 34. p. 862.

l) Vid. l. Decret. diſt. 23. c. in nom. Dom. p. m. 71.

m) vid. Decretal. Greg. L. l. de Iureiur. p. m. 287.

quacium exemplo constat, qui hoc nomine Abaelardum, Gilbertum Porretanum, Lombardum aliosque huius aetatis Scholasticos graui prosecuti sunt odio; qua de re legenda sunt, quae de contentione Ioachimi abbatis Florensis coenobii, et Gualteri prioris contra Lombardum narrat I o. LAVNOIVS [n]: accidit tamen, vt qui Scholasticae philosophiae et theologiae non leuem posuerant operam, mysticae interdum quoque theologiae insudarent, cuius exemplum praeter Bonauenturam esse potest Hugo de S. Victore, qui propter doctrinae vbertatem didascalus appellatus est, ob affectatam autem mysticam doctrinam Lingua Augustini, et alter Augustinus dici meruit. Is enim praeter *Didascalicon*, in quo de summis theologiae dogmatibus philosophice disseruit, complures tractatus mysticos edidit, quorum recensionem post alios exhibet I. A. FABRICIVS [o]. Is vero cum *Annotationes elucidatorias in Dionysium Areopagitam de coelesti hierarchia a Ioanne Scoto Latine versum* scripserit, haud obscure prodidit, vnde hanc philosophiam hauserit. Neque tamen id magnopere mirandum est. Supra enim iam obseruauimus, ipsum Ioannem Scotum Peripateticae philosophiae satis peritum eam cum philosophia Alexandrina siue Platonica coniunxisse; nec adeo abhorrere systema physicum Aristotelis, prout ab Eclecticis Alexandrinis emendatum est, ab isto Enthusiasmo, quem commendat Pseudo-Dionysii philosophia. Illud extra dubitationis aleam positum, cum vbique in philosophia Scholastica infelix lolium et steriles dominarentur auenae, coactos fuisse Scholasticos, exulante philosophia morali, ita animis pabulum suppeditare, quod negabat doctrina Scholastica. Et hoc pacto factum, vt Syncretismus quidem scholastico-mysticus inde emergeret, Ecclesiae non minus noxius, quam reliqua malorum Ilias, quae ex vesano philosophiae falsae studio exorta est. Totus enim eo respiciebat, vt errorum cateruae, quas commoda cleri introduxerant, saluae manerent. Verum de his plura praecipere hoc loco non licet: alium enim campum postulant.

Origines philosophiae Scholasticae. §. II. De Scholasticae philosophiae, et, quae arcte cum ea cohaeret, theologiae origine diuersissimae sunt virorum doctorum opiniones et incertissimae coniecturae. Id quod mirandum magnopere haud est, cum id plerumque accidat, vt rerum earum, origines incertae dubiaeque sint, quae non simul oriuntur, sed casu magis, et incerta temporum serie sensim enascuntur, tandemque, nemine veros natales obseruante, in lucem perfectae prodeunt. Ita enim Scholasticae quoque philosophiae euenit, quod pseudo-philosophiae genus non vna dies genuit, peperit altera, sed sensim inualescente vsu dialecticae praepostero, accedente metaphysicarum subtilitatum norma enatum, et tandem in eos vultus formatum prodiit, quos a seculo XII vsque ad literarum et religionis emendationem habuit; ex quo intelligitur, annum natalem, parentes, obstetrices, aliasque, quibus ea adiuta est, vt in lucem prodiret, circumstantias

n) l. c. c. III. p. 191. seqq.

o) Bibl. Lat. med. T. III. p. 885.

tias accurate definiri non posse. Quae caussa est, cur in tot diuersas et dissentientes opiniones de origine Scholasticae philosophiae viri eruditi discesserint. Quidam enim [p] ab ipso Augustino in Occidentali, et a Ioanne Damasceno in Orientali Ecclesia philosophiam theologiae curiosius, quam par erat, adaptantibus has origines deriuant. Quos vero occasionem et praeludia cum ipsa origine confundere palam est. Propius accedunt, qui medio seculo vndecimo eam ortum habuisse coniiciunt, eo quod isto tempore philosophia Aristotelica ad Arabum methodum in scholis publicis doceri coeperit, quamuis concedant, haec quidem ab initio vsum tantum in philosophia habuisse, hominesque istis principiis infectos paulo post eadem in theologiam pedetentim intulisse, iisque non solum ad enucleandas decidendasque quaestiones theologicas, sed etiam ad nouas formandas disputationes, antea inauditas vsos fuisse, interque hos Ioannem Roscelinum et Anselmum, et post hos Abaelardum et Gilbertum Porretanum fere primos fuisse, Ottone Frisingensi rei huic ianuam in Germania aperiente. Ita LVDOV. ELLIES DVPINIVS [q], quem sequitur B. IO. FRANC. BVDDEVS [r]. Vterque seculo iam XI obtinuisse inter Latinos philosophiam Aristotelico-Saracenicam autumat. Eandem de Scholasticorum origine opinionem tuentur LAMBERTVS DANAEVS [s] et HENR. ALSTEDIVS [t]; improbante IACOBO THOMASIO [u], qui, cum recte obseruasset, circa ipsam theologiae Scholasticae historiam distinguendum esse tempus occasionum, a tempore ipsius theologiae Scholasticae, tanquam tempus conceptionis a tempore natiuitatis, monuissetque, *occasiones eius duas ponendas esse, vnam studium conciliandi philosophiam gentilem cum religione Christiana, et defectionem a religione puriore ad impuram: alteram exortum philosophiae Aristotelicae in orbe Latino et venerationem eius post versiones nouas operum Aristotelis, verum tempus nati huius abortus philosophici et theologici, non altius repetendum esse statuit, quam ab eo aeuo, vbi in Ecclesia Latina titulo sententiarum coeperunt scribi systemata theologiae vniuersae, id autem factum esse Sec. XII, quo Petrus Abaelardus, huiusque discipulus Petrus Lombardus atque alii scripserunt quisque sententias suas.* Qua in obseruatione licet parum a vero tempore aberrauerit Thomasius, qui in philosophiae historia plerumque acute vidit, fallitur tamen, dum theologiae Scholasticae origines ad ortum systematum fine librorum sententiarum restringit. Hi enim libri nec theologiam Scholasticam exhauriunt, omnemque eius naturam constituunt, nec qua ratione philosophia Scholastica originem ceperit, exponunt, sine quo tamen de theologia Scholastica nihil definire licet. Ex iis quoque, quae supra de ratione disputa-

 tionum

p) BVDDEVS Isag. histor. theol. L. II. c. 1. §. 7. p. 352. BARBAYRAC. de la morale de SS. Peres. MOSHEIM. Hist. Eccl. N. T. sec. IX. P. II. sect. I. c. 1. §. 4. aliique.

q) Meth. stud. theol. c. II. p. m. 19.

r) l. c. p. 358. Annot. ad hist. phil. c. V. §. 5. p. 348.

s) loc. cit.

t) Encyclopaed. T. I. p. 105. add. HORN. Histor. phil. L. VI. c. 2. p. 297.

u) Orat. XII. p. 266. et Hist. sap. et stult. P. III. p. 233.

tionum dialecticarum ad theologiam applicatarum disseruimus, et testimoniis quoque luculentis confecimus, patet, tractationes theologicas iam Sec. XI, antequam libri sententiarum scribi coepissent, hac iam methodo fuisse adornatas. Id quod ex Lanfranci et Anselmi Cantuariensis scriptis manifesto argumento constat, probatque, non errasse eos, qui Sec. XI theologos armis dialecticis de grauissimis Christianae religionis mysteriis disputantes, inter parentes Scholasticorum referunt [x]. Ex his vero intelligi potest, quo fundamento nitantur, qui vel a Lanfranco et Anselmo, vel a Roscelino, vel ab alio quodam huius aetatis homine scholasticam philosophiam theologiae admixtam deriuant [y]. Alii probe monent [z], distinguendas esse Scholasticae philosophiae origines ab ortu theologiae Scholasticae, illasque a Roscelino, hunc ab Abaelardo esse deriuandum statuunt. Viguit haec opinio iam sub ipsis emendatae eruditionis auspiciis. Ita enim TRITHEMIUS [a] de Petro Abaelardo: *Petrus dialecticus Parisiensis dictus Abaelardus natione Gallus, vir in seculari philosophia eruditissimus, et in diuinis scripturis nobiliter doctus, gaudens nouitate terminorum, et altiora se scrutari tentans, oppressus a gloria plures incidit errores, et agente sancto abbate Bernardo in Senonensi concilio cum prauis suis doctrinis condemnatus. Ab hoc tempore philosophia secularis sacram theologiam sua curiositate inutili foedare coepit.* Miratur praestantissimus HEVMANNVS [b], viros doctos IAC. THOMASIVM [c], GEORG. HORNIVM [d], IO. LAVNOIVM [e], aliosque inepto Trithemii iudicio calculum adiecisse, quasi philosophia theologiae aduersetur, nec sobria ratione cum ea iungi possit; Trithemium enim non de mataeologia Aristotelico-Scholastica, sed de omni philosophia seculari in genere ita iudicare. Verum perperam haec non tantum in his viris doctis culpari, qui, vt ex ipsorum verbis apertum est, non aliam nisi pseudo-philosophiam illam intellexerunt, et Trithemium quoque ita intelligendum esse iudicarunt, sed ipsum quoque Trithemium praeter rem reprehendi ex ipsis eius verbis apertum est. Nam non culpat Trithemius, Abaelardum aliosque istius aetatis homines philosophiam quoque consuluisse, et in rem suam vertisse, hoc enim in antecedentium seculorum doctoribus multoties obseruat, laudat, commendat; sed praepostero eum, et qui exemplum eius secuti sunt, discipulos, vsu et applicatione philosophiae secularis ad theologiam huius puritatem labefactasse, purpuraeque pannum sordidum assuisse improbat; id quod recte, nisi fallimur, carpit Trithemius, quamuis in tempore designando aberret, cum Lanfrancum iam dialecticam peritiam theologiae miscuisse ipse tradat, et de Berengario obseruauerit SIGEBERTVS [f], *eum*

x) Vid. MOSHEM. l. c. HEVMANN. l. c.
y) Continuator VOSSII de sectis c. VIII. §. 18. p. 190. MORHOF. Polyhist. T. II. L. I. c. 13. §. 2. p. 73 conf. IAC. THOMAS. Orat. XII. p. 266. s.
z) IDEM de DD. Scholast. §. 7. sqq. Hist. sap. et stult. P I. p. 102. HEVMANN. l. c. p. 13. not.

a) Cat. S. E. c. 381. p. 97.
b) loc. cit.
c) De DD. Schol. §. 8. et Orig. hist. phil. p. 120.
d) l. c. p. 296.
e) De fort. Arist. c. 3.
f) c. 154. p. 121.

tum dum dialecticis sophismatibus contra simplicitatem apostolicae fidei abutatur, nec se excusare, nec alios aedificare visum esse. Paulo magis primam Scholasticorum aetatem deprimunt, qui Petrum Lombardum primum eorum auctorem faciunt, cuius opinionis originem more suo eleganter enarrat eruditissimus HEVMANNVS [g], hoc loco omnino audiendus, is vero summa verisimilitudine vsus ita coniicit: *Seculo XII Parisiensis schola ita coepit efflorescere, vt ceteras omnes pleniori lumine obscuraret, quae verba sunt* LAVNOII, *qui et obseruauit, Abaelardi tempore nondum Lutetiae fuisse scholam publicam theologicam. Cum igitur scholae publicae Parisiensis initium incidat in duodecimum hoc seculum, quae et Bulaei est sententia, multaque suadeant, vt credamus, Lombardum illum primum fuisse,* (publicum) *in academia Parisiensi professorem theologiae, facile iam patet, quo sensu et quo iure is vocetur pater theologiae Scholasticae. Nam cum illa academia tantum breui tempore consecuta sit celebritatis, vt mater ac scaturigo haberetur omnis scientiae, praetereaque Lombardus, adiecta episcopatus Parisini dignitate, tantum exsplendesceret, vt ipsius systema theologiae pro absolutissimo opere haberetur, ac sequentium theologorum omnis opera in eo illustrando et commentariis ornando dicam an onerando? versaretur, quis non videt, eum hoc pacto euasisse theologiae Scholasticae oraculum, fontem, ac patriarcham? Etsi itaque Lombardus haudquaquam fuit primus Scholasticus, fastigium tamen summum theologiae Scholasticae assecutus illi aetati visus est, eiusque vestigiis insistere pulchrum duxit ipsius posteritas Scholastica.* Quae sobrie et accurate dicta sunt, et quid de Lombardo hac in quaestione statuendum sit, luculenter exponunt. Sunt et alii, qui Thomam Aquinatem in partes vocant, eo quod hunc philosophiam Arabico-Peripateticam in Ecclesiam inuexisse autument, quos falli demonstrauit RENATVS RAPINVS [h], quem sequitur IO. FR. BVDDEVS [i], B. CHEMNITIVS [k] autem vsque ad Alexandrum Alesium Scholasticorum origines depressit. Quae opiniones omnes cum incertis coniecturis niti videantur, nulli harum tribuenda duxit theologiae vel philosophiae Scholasticae primordia Cl. HEVMANNVS [l], *cum dudum ante eorum exortum in monasteriis floruerint Scholastici, id est, professores literarum cum theologicarum, tum etiam, quatenus eae theologis vsui sunt, philosophicarum. Horum vltimus, hoc est, omnium primus quis fuerit, scire vetare monumentorum historicorum inopiam nec magnopere nostra referre.* Recte ita iudicasse virum optimum atque acutissimum, haud inuite fatebuntur, quicunque enarratas opiniones recte considerauerint. In qualibet enim est aliquid, quod reprehendes, quodque assensum cohibeat. Qui enim ex introducta Sec. XI philosophia Arabico-Peripatetica Scholasticae origines ad hoc seculum referunt

g) loc. cit. p. 13.

h) Reflexions sur la philosophie §. 16. Opp. T. II, p. 340.

i) Obs. ad Hist. phil. c. V. §. 5. p. 345.

k) In exam. Concil. Trident. p. m. 577. a.

l) loc. cit.

runt duplici falluntur nomine. Nam hoc falsum est, primas origines philosophiae Scholasticae subministratas a philosophia Saracenico-Muhammedana, cum huius mali luculenta iam se ostenderint vestigia, antequam Latinis hominibus illa philosophia innotesceret, quanquam supra iam obseruauimus, ad id augendum, confirmandum constituendumque eius indolem et perfectionem multum contulisse versiones philosophorum Arabicorum, et, quae istis versionibus innotescebat, methodum Saracenorum Scholasticam. Sed falsum quoque est, Seculo XI iam versiones Aristotelis et philosophorum Muhammedanorum Arabicas inualuisse. Quamuis enim ab Almamonis tempore iam eiusmodi versiones philosophorum Graecorum Arabicae confectae fuerint, suo tamen loco obseruatum est, eas multo serius philosophis Saracenorum Occidentalibus, qui Mauritaniam et Hispaniam occupauerunt, innotuisse; demonstratum quoque in praecedentibus, seculo demum XI quosdam viros doctos ad Arabes excurrisse, et primum Constantinum fuisse, qui libros nonnullos Arabicos verterit, nunc vero circa finem huius seculi secutum fuisse Danielem Morleium, et ab hoc demum excitatum Adelardum, Abaelardo σύγχρονον, similia in philosophico argumento Sec. XII suscepisse, hos vero omnes tantum ad physica et mathematica respexisse, dialecticam autem, quae praecipue hoc malum genuit, multo prius introductam et ad theologica dogmata explicanda esse adhibitam. Quod vero Ingulfi Croilandensis Continuator asserit anno MLXXX iam Cantabrigiae Aristotelis logicam iuxta Porphyrii et Auerrois Isagogas explicatam esse, supra iam ex Auerrois tum nondum nati aetate falsum esse ostendimus. Quod si concedimus, quod tamen ex historia huius temporis literaria vix euinci potest, fuisse passim viros quosdam eruditos, qui Arabica scripta legere, eorumque versiones conficere potuerint, quod de Hermanno Contracto nos supra ex Trithemio obseruasse recordamur; non tamen demonstrari potest, ante Fridericorum aetatem eiusmodi versiones fuisse publicatas, et in vsum philosophantium traductas, quod euidenti argumento demonstrat, ex hac quidem caussa philosophiae Scholasticae origines ad Sec. XI referri haud posse. Alios quoque, quam Peripatetico-Arabicos dialecticae theologiae admistae fontes nobis detexit historia philosophica, nempe dialecticam Augustini, et Porphyrii, Victorini atque Boëthii libros dialecticos ex Graecis conuersos, vt supra dictum. Perperam itaque Arabica philosophia huc aduocatur, si de primis originibus sermo est, quamuis negari nequeat, postquam Saracenorum versiones obtinuerunt, philosophiam Scholasticam valde adoleuisse. Quod porro inter theologiam et philosophiam Scholasticam nonnulli distinguunt, recte quidem factum est, parum autem ad quaestionis, de qua agitur, solutionem confert; cum non tantum sororio vtraque inter se vinculo cohaereat, sed vtriusque iidem natales, eaedemque fuerint origines. Id quod nemo temere negauerit, qui, quae supra de ratione studiorum

diorum et disciplinae Scholasticae, id est monasticae dissernimus, deque munere Scholasticorum, de triuio et quadriuio etc. attulimus, attento considerauerit animo. Quamuis enim philosophiae studium, id est triuium et quadriuium theologiae plerumque praemitti soleret, ancillari tamen ista notitia philosophica theologiae iussa, et haec simul cum illa exculta est, eo quod philosophiae istius siue dialecticae et mathematicae praecepta iis tantum inseruire posse credebantur, qui sublimiori sapientiae destinabantur. Rem ex supra dictis satis notam heic operose probare necessarium haud putamus; vnius vero IOANNIS SARISBERIENSIS [m] testimonium sufficit, qui integro capite demonstrandum sibi esse statuit, *inefficacem esse dialecticam, si aliarum disciplinarum destituatur subsidio.* Quae quoque caussa est, cur nullus fere doctor Ecclesiasticus apud Sigebertum, Honorium, Henricum, Petrum et Trithemium occurrat, de quo scriptores isti historiae literariae non obseruauerint, eum et in seculari literatura egregie doctum et in Scripturis versatissimum fuisse. Qui enim haec inter se separaret, tunc erat nemo, pauci vero erant, qui ad iurisprudentiam vel medicinam, artesque mathematicas, dialecticam, (quae sola fere tum philosophiae nomine veniebat,) referrent. Ita vero iuncta dialectica theologiae, Scholasticum docendi discendique genus peperit, nec fuit vnus ex Scholasticis, qui non ex vtroque Caesarem se praestaret. Quod, ne ex seculo XII et sequentibus exempla afferamus, ex vndecimo seculo comprobat Roscelini exemplum, qui cum summum illa aetate locum inter dialecticos occupauisset, tanta temeritate philosophiam istam verbosam et contentiosam ad theologiam applicuit, vt grauissimorum errorum accusaretur, vt supra dictum. Non separari itaque potest historia philosophiae Scholasticae a theologia Scholastica, quod postulat Thomasius, falsa huius notione persuasus. Neque ad Roscelinum initia philosophiae Scholasticae referenda sunt, infra enim docebimus, sectam eum Nominalium excitauisse, quod inuicto argumento esse potest, Scholasticam philosophiam eo iam tempore fuisse, cum alias nouam is illius sectam condere non potuisset. Qui vero Abaelardum primum nobis Scholasticae philosophiae et theologiae auctorem definiunt, primum Scholasticum in academia Parisiensi, cum primo Scholastico in genere considerato confundere videntur. Non enim is contentiosae philosophiae et theologiae primus auctor parensque fuit, sed eam a Roscelino et Guilelmo de Campellis didicit, quos eiusdem farinae philosophiam excoluisse infra trademus. Quae vt certa sunt, ita euidenti ratione eos refutant, qui ad Lombardum hoc εὕρημα referunt, Abaelardum enim praeceptorem Lombardus habuit. Ita vero nec Thomas Aquinas, nec Alexander Alesius parentes Scholasticorum dici possunt, quorum vterque post Lombardum vixit, eoque tempore floruit, quo iam adoleuit philosophia Scholastica. Quibus omnibus iusta lance truti-

m) Metalog. L. II. c. 9. p. 801. conf. Obs. Hal. Lat. T. I. Obs. I. §. 23. p. 52.

trutinatis non inuiti in eam descendimus sententiam, nullam certam aetatem, annumque, nec certum quendam virum doctoremque definiri posse, ad quem origines scholasticae philosophiae referri queant. Id quod omnino naturae scientiarum, dogmatum et opinionum consentaneum est, quae, vbi a certo quodam auctore non conduntur, sensim tantum irrepunt, et tacito quasi pede successiuis partium suarum incrementis succrescunt, donec ad iustam perfectionem perueniant. Quae obseruatio vti plurimis exemplis, quae suppeditat philosophica et Ecclesiastica historia, comprobatur, ita inutilibus disputationibus de incertis opinionum multarum originibus finem imponit prudentissime. Et hac quoque regula vsos nos esse in definienda philosophiae Aegyptiacae et Cabbalisticae origine, inque detegendis initiis sectarum Iudaicarum nondum poenitet, nec in hoc argumento lubet ab ea deflectere. Ceterum magnopere in hac quaestione enodanda ad verum quaestionis statum attendendum est, et separandae quaestiones aliae, quae huic attextae miram confusionem pepererunt. Ita multos iuris canonici origines cum initiis theologiae et philosophiae Scholasticae perperam miscuisse, et duo quidem fulcra Romanae curiae sibi perquam affinia, sed sua tamen natura diuersa confudisse recte notatum est IACOBO THOMASIO [a]. Philosophia enim scholastica ante conditam a Gratiano compilationem vehementer se iam commendauerat, nec inter theologos numerabatur, qui non his quoque sacris initiatus esset, canonici autem iuris studium imperante demum Friderico I, inter sacras disciplinas receptum et theologis traditum est. Deinde non de omni philosophiae in theologia vsu et exercitio hic quaeri probe tenendum est; hoc enim si negligimus, ipsam philosophiam cum philosophia Scholastica, genuinamque veritatis filiam cum spuria commutabimus. Multos neglectus huius cautionis seduxit, vt de originibus Scholasticae philosophiae et theologiae disputantes origines altius, quam par erat, quaererent, ipsumque philosophiae omnis vsum in suspicionem adducerent. Id quod inepte fit atque praeter rem, cum et ratio quemlibet doceat, suum esse iuxta theologiam locum philosophiae, hancque illi haud exiguum praestare vsum posse, nec repugnare reuelationis lumen rationis lumini, quod vtrumque a patre luminum prodiit: et historia testetur, eam philosophiae, et praecipue dialecticae atque methaphysicae commixtionem cum sacris dogmatibus, quae theologiae Scholasticae nomine venire solet, ipsamque, quae in scholis Ecclesiasticis obtinuit, philosophandi et disputandi rationem, de qua heic loci proprie quaeritur, ab ipsa philosophia longissime differre, nec inter se ista commutanda esse. Vt autem propius ad rem ipsam accedamus, et quid nobis quoque statuendum videatur, vt institutum nostrum poscit, modeste et distincte explicemus, praemonendum esse existimamus, esse nobis sermonem de pseudo-philosophia illa medii aeui sectaria, partim ex Stoico-

a) De Orig. theol. Scholast. §. 7. Hist. sap. et stult. P. III. p. 226. seqq.

Stoicorum cauillationibus partim ex mataeologia dialecticae Aristotelicae enata, quae confusis inter se rationis et reuelationis principiis, et adhibito auctoritatis praeiudicio maleque consarcinatis doctorum opinionibus, ipsa veri omnis principia euertit, et inutili atque anfractuoso disputationum ac subtilitatum innumerarum agmine vim fecit veritati castiori omni, et dialecticis armis omnem veram philosophiam prostrauit, erroresque induxit quam plurimos. Hanc enim philosophiae Scholasticae veram faciem, hos natiuos eius vultus esse, ex dicendis luculenter constabit. Nam et in principiis ratiocinandi, et in ipsa forma lapsos esse, et in vtrumque peccasse Scholasticos, tot eorum disputationes clarissime monstrant, et pulchre obseruatum est IACOBO THOMASIO *), cuius verba, cum huic tractationi haud exiguam lucem foenerentur, pace Lectoris integra huc apponemus: *Vitiorum Scholasticae theologiae aliud ad conclusiones pertinet, aliud ad medios terminos; ad conclusiones, quod quaestionibus theologicis ex professo miscuerunt non theologicas, hoc est, eas, quae proprie spectant, ad aliquam partem philosophiae, quod conclusionibus theologicis veris miscuerunt falsas, quod vtilibus inutiles, iis, de quibus facta est nobis a Deo reuelatio, curiosas, seriis denique ridiculas. Ad medios terminos et eorum discursionem refer, quod sepositis fontibus S. Scripturae ex imperitia linguarum aliisque caussis ad impuros versionum riuulos deflexerunt: quod saepe in probando plus apud eos valuerunt sententiae patrum, decreta conciliorum aut pontificum, vel rationes philosophorum etiam ethnicorum, imprimis Aristotelis, quam Scripturae S. et quoniam ita S. theologiam adulterauerunt admixtione philosophiae et eius quidem gentilis non modo circa medios terminos, sed etiam circa conclusiones; non peccauerit fortasse, qui formalem huius vitii rationem maxime reponat in commixtione sacrae theologiae cum philosophia gentili.* Pertinere haec non tam ad philosophiam, quam theologiam Scholasticam, non negamus, sed cum ea quae communem naturam habent, inter se communia quoque attributa habeant, demtis iis, quae ad solam theologiam pertinent, vultus philosophiae Scholasticae ex his facile detegi possunt, praecipue si non ad conclusiones tantum, siue quaestiones otiosas inutiles, inepta subtilitate molestas, et vesana curiositate detestabiles, sed ad ipsa quoque ratiocinandi principia, ex suis fontibus non deducta, auctoritatis vero praeiudicio subnixa, et ex gentili Stoicorum et Aristotelicorum dialectica et metaphysica hausta, tum ad ipsam ratiocinandi et concludendi rationem, vagam, incertam, ex vtraque parte infinitis ambagibus disputantem, ad notiones, quae adhibitae sunt obscuras, vagas, temerarias, nimiaque mentis praecisione nihil significantes, quaeque reliqua sunt otiosorum hominum deliria respiciatur. Haec enim βδελύγματα in Scholastica

*) l. c. §. 16. p. 228. seqq.

ſtica philoſophia detexerunt viri cordati et iudicii acie praediti, non tantum ex iis Chriſtianorum coetibus, qui ab Eccleſia Romana ſeceſſum fecerunt, ſed illi quoque, qui ei publica religionis confeſſione adhaeſerunt. His praeſuppoſitis, probeque obſeruata cautione, vt occaſiones ab ipſa re diſtinguantur, non difficile erit, ſi ea conſulamus, quae hactenus de philoſophia Chriſtianorum prolixe diſſeruimus, veras origines philoſophiae Scholaſticae detegere. Cui ſi cum viris quibusdam doctis dicamus S. Auguſtinum praeluſiſſe, nihil afferemus, quod non veritati congruum eſſe, ipſa magni viri teſtatur hiſtoria. Qui dum dialecticam Stoicam et Platonicam amat, dum Platonicam philoſophiam ad ſacra dogmata explicanda adhibet, dum de rebus ſacris per innumeras quaeſtiones ſubtiliter ſecundum philoſophiam, poſitis quibusdam axiomatibus diſputat, exemplum ſeculis ſequioribus praebuit, quod malo conſilio non imitarentur modo, ſed ſuperarent. Valde veneramur memoriam ſummi viri, quo vix doctiorem epiſcopum habuit Eccleſia: Sed ficus tamen ficus et ſcapha ſcapha nominanda eſt, vbi hiſtoriae veritas eſt detegenda. Nec culpamus methodum philoſophicam et accuratam ad argumentum quoque ſacrum adhibitam, ſed curioſam illam principiorum inter ſe diuerſorum confuſionem, et ſubtilitatem ex philoſophia gentili petitam in magno doctore candide improbamus. Sequimur in eo LVDOV. ELLIES DVPINIVM [p], candide more ſuo ita de Auguſtini methodo pronuntiantem: *Vſitata eius methodus eſt, praeclara principia ponere,* (dixeris Platonica et haud raro ſuſpecta) *ex quibus innumeras elicit conſequentias, adeo, vt omnia doctrinae illius capita arctiſſimam inter ſe connexionem habeant. In plerisque myſteriis magis ratiocinatus eſt, quam vllus auctor ante eum; plures quaeſtiones, prius non motas agitat, harumque plures ſola acuminis ſui vi diremit. Longe ſaepius abiit ab eorum ſententia, qui ipſum praeceſſerunt, vt nouam prorſus viam inſiſteret, ſiue in Scripturarum explicatione, ſiue in theologicis opinionibus. Circa res theologicas de eo dici poteſt, quod de ſe ipſo dicebat Cicero circa philoſophiam, quod fuerit magnus opinator, id eſt, quod plurimas opiniones, quae meram habebant probabilitatem, in medium protulerit. Sed id fecit Auguſtinus admodum modeſte et prudenter, non ea mente, vt alios ad arbitrium ſuum coecorum in morem ſequendum adigeret.* His poſtquam alia de eius methodo adiecerat, addit: *Argumenta innumera ex aliquo principio ediſſeruit, corpusque theologicum, vt ita loquar, Latinorum patrum, qui poſt ipſum vixerunt, efformauit. Hi ſiquidem ex illius libris non tantum hauſerunt principia, quibus vſi ſunt, ſed etiam frequenter eundem mere tranſcripſerunt.* Quae rectiſſime a doctiſſimo viro obſeruata eſſe, fatebitur, quisquis Auguſtini ſcripta legerit. Nec magnopere haec in pio doctore miranda eſt methodus; cum enim dimiſſa Manichaeorum doctrina ad Aca-

p) Bibl. Nou. Eccleſ. T. III. p. 256.

Academicos, et ab harum fluctuatione ad Platonicos reformatos transiisset, ipsum hoc disputandi et differendi per varios anfractus genus simul didicit, et in vsus sacros adhibuit. Cum autem summa semper Augustini in Ecclesia esset existimatio, adeo vt piaculum aeuo medio esset, ab eius placitis recedere, ipsa vero, quae eius nomini supposita est, dialectica, cauillationum Stoicarum filia, huic philosophandi modo patrocinaretur, mirum non est homines hos, neglecta optimi doctoris modestia, in has syrtes incidisse, et occasionem sumsisse ab Augustino contentiosum hoc philosophiae genus comminiscendi. Alterum quod ad occasiones philosophiae Scholasticae condendae referri debet momentum suppeditant versiones Latinae nonnullorum scriptorum Aristotelis et Porphyrii dialecticorum a Victorino et Boethio confectae. Hae cum medio aeuo legerentur, vt supra dictum, Aristotelicae dialecticae notitiam quandam his hominibus comparauerunt. Praecipue autem Porphyrii *introductio in categorias* primam iis ansam dedit de notionibus abstractis, generalibus et vagis dispiciendi. Et has quidem, feruente in Occidentis partibus barbarie, in Hibernia primo personuisse, ex supra dictis, certum esse putamus. Vbique enim silentibus Musis ibi philosophiam in scholis monasteriorum doctam fuisse, et ex hac insula viros doctos Scotos Anglosque in patriam eam retulisse, ex Britannia autem in Galliam Alcuino, Clemente aliisque obstetricantibus prodiisse, ea, quam supra dedimus narratio probat, et Hiberniam Scholasticae philosophiae condendae primum fecisse locum manifestum facit. His, licet serius, accessit ex seculo VIII Damasceni inter Graecos theologiam philosophiae Aristotelicae cothurno adaptantis studium, quod eum ab Arabibus didicisse supra iam monuimus. Postquam enim librum eius *de fide Orthodoxa*, Ioannes Burgundio Pisanus [q] Sec. XII medio in Latinum sermonem traduxisset, quamuis satis inepte id fieret, confirmati hoc exemplo sunt aeui medii homines in isto consilio, quod antecedentium seculorum auctoritas tantopere commendauerat. Sed haec serius facta sunt, vnde non nisi certo sensu et restrictione Ioannes Damascenus inter parentes philosophiae et theologiae Scholasticae referri debet. Ferri haec omnia isto, quo vixit Augustinus seculo, et sequentibus potuissent, si limites non migrauisset humana curiositas. Ingruente autem barbarie, et dominante ignorantia, cum iuris omnis diuini et humani limites concuterentur, et ad noua dogmata et opiniones inclinaret humani ingenii luxuria, ex emolumento ordinis Ecclesiastici alimentum quasi nacta, delirare indies magis coepit, et a simplicitate Scripturae, atque a recta via philosophiae deflectere. Et tunc malum malo additum et fundamenta ista iacta sunt, quibus inaedificatum est philosophiae et theolo-

q) Vid. LE QVIEN. ad Damasc. Praef. §. 11. n. 3. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. VIII. p. 776. Bibl. Lat. med. T. III. OVDINVS de S. E. T. II. p. 1297. Vertit is quoque GEORGII EMISSENI librum de philosophia siue homine, eumque philosophiae Graecae non ignarum fuisse testatur Io. SARISBERIENSIS Metalog. L. III. c. 7. p. 887.

giae Scholasticae aedificium: Id quod hoc praecipue pacto factum est. Cum bellici tumultus et inuasiones populorum barbarorum caussaeque aliae supra prolixe enarratae et morum et literarum barbariem inuexissent quique Ecclesiae non inseruiebant, homines seculares alieno ab eruditione essent animo, omnemque ingenii cultum aspernarentur, doctores autem Ecclesiastici sibi solis omnis doctrinae elegantiam vindicarent, artium cultura, quae philosophiae quosdam vultus expressit, sed marcidos et deformes, in monasteria quasi relegata est, in quibus soli clerici docebant discebantque. Quamuis enim Caroli M. et successorum studio nobiles quoque laici eruditioni destinarentur, eamque in his scholis colere iuberentur, quem in finem in ipsa imperatoris aula et palatio scholam constituit Carolus M. laudabile tamen institutum et cleri inuidia, et nobilium laicorum negligentia mature euiluit. Ita vero instrumentis rerum omnium, tam Ecclesiasticarum, quam ciuilium bene gerendarum in manus clericorum delatis, hi de artibus disponere, hi animos discipulorum ad lubitum formare, hi rebus suis inseruiente hac occasione fauere, hi artium siue philosophiae culturam sibi solis vindicare poterant. Philosophia itaque, vel eius exigua potius pars dialectica ad hos modo fines respicere iussa est, vt ancillaretur theologiae, huicque diligenter atque fideliter seruiret. Quod vbi semel fixum sibi constituerunt hi homines, confirmatum auctumque est pestilens illud praeiudicium, quod philosophiae culturae medio aeuo tantopere obfuit, non posse adhiberi in vsus philosophiam, nisi ad explicandam defendendamque sacram illam doctrinam, quam ex apostolica se traditione per manus maiorum accepisse gloriabatur clerus Latinus. Ex hoc vero aliud enatum est praeiudicium, quod eum canonem constituit, ad quem informanda philosophia et theologia Scholastica exigenda esse consilia, si ex re sua futura esse debeant, probe viderunt homines astutissimi, nempe ita philosophiam conformandam esse, prout doctrina in Ecclesia tum recepta, nouaeque quae horum hominum ingenio valde luxurianti debebantur, opiniones, postulabant, et emolumentum cleri requirebat. Ita vero omnis tum doctrina purior neglecta corruerat, vt posthabita dogmatum a Christo et apostolis diuinitus traditorum veritate, vel parui saltem habita eorum custodia, ad vnam Romani episcopi, super omnia iam tum se efferre magnis conatibus laborantis ὑπεροχὴν cuncta referrentur. His dum armis ecclesiasticis, immo ciuilibus quoque, ipsi pontifices velificantur, dum subditos contra imperatores, reges, principes, armant, dum bruta vibrant fulmina, et in roboranda auctoritate sua prorsus furunt, omni nisu in eo est cleri obsequium, vt quantum posset, ad firmandam potentiam ecclesiasticam conferret, et non opes tantum in hunc finem maximas corraderet, sed et ingenia sibi manciparet, iisque homines oneraret praeiudiciis, quae catenarum instar in seruitute eos custodirent, nec permitterent ad suam adspirare libertatem. Hisce prudentiae,

dentiae, si superis placet, ecclesiasticae finibus subordinata reliqua omnia, huc relata omnis theologorum industria et eruditio, et ad regulam hanc hierarchiae ecclesiasticae cuncta exacta sunt, eo Ecclesiae damno, vt vulnera haec pati diutius vix posset. Non heic leues suspiciones adducimus, non ad vanas falsasque accusationes prouocamus, sed publicas virorum doctissimorum querelas testamur, quae cum toties in scenam adductae fuerint, sine pudore negari non possunt, fassique sunt, quotquot animum aluerunt liberum pectusque veritatis confessione generosum, et a turpissima adulatione abhorrens. Vna nostra Germanica natio, eo, qui illam decebat, candore, tantis Ecclesiae malis indignata, querelas effudit grauissimas, de quibus tamen hoc loco agere institutum vetat, videndus autem, qui vno fasce eas erudite comprehendit Ven. IACOBVS FRIDERICVS GEORGIVS [r]. Innumeram ex his principiis cleri politicis disputationum segetem oriri debuisse, facile intelligit, qui sine praeiudicio ad arcanas caussas attendere nouit. Cum enim emolumentum hierarchiae ecclesiasticae, vel noua et inaudita hactenus dogmata inuexisset, vel maiorum fidem ita adulterauisset, vt opes et potentia, ad quam tantis motibus grassabatur, acquiri, acquisitae conseruari, conseruatae augeri in immensum et locupletari possent, adhibita hunc in finem philosophia illa est, quam in monasteriis docebant Scholastici, siue professores artium liberalium et theologiae, et ad istud dogmatum genus roborandum acumen ingeniorum, quae in claustris latebant, prouocatum est. Quae cum diligentiae suae opima satis et splendida sperare possent praemia, abbatias, episcopatus, ipsamque Ecclesiae purpuram, pugnis calcibusque pugnauerunt pro domino suo, cui se iurisiurandi sacramento obstrinxerant, et cum dialecticam hanc theologiam summa sagacitate ita comsissent, ornassent, auxissent, vt miris subtilitatibus turgeret, his armis contra viros cordatos, qui ingruenti malo se obiecerunt, in inimica processerunt praelia, certe illos, quos deuiare ab hac norma videbant, quocunque etiam fiebat nomine, aduersis adorti sunt telis, quae philosophia illa et theologia eristica a Scholasticis hominibus, id est professoribus philosophiae et theologiae in monasteriis viuentibus, et ad episcopatus ob haec insignia merita haud raro euectis culta suppeditabat. Testem damus totam historiam ecclesiasticam seculi VIII, IX, X, XI, et controuersias Felicis Vrgelitani, Godeschalci, Paschasii, Radberti, Ratramni, Berengarii aliasque his seculis motas considerare Lectorem, sed sine praeiudicio iubemus. Quamuis enim vel de horum virorum placitis sensuque dogmatum ab iis assertorum vero et genuino dispicere, vel de eorum veritate erroreue disquirere institutum vetet, de qua re in historia theologiae polemicae, vel ecclesiastica dispiciendum est; fatendum tamen est, vbi etiam concedimus, in errore hos homines versatos fuisse, nec

 aliis,

r) Comm. de grauaminibus nationis Germanicae aduersus sedem Romanam totumque ordinem ecclesiasticum, c. II. III. p. 20. seqq.

aliis, quam descripsimus, armis, nec alio, quam indicauimus scopo, nec laetiori, quam diximus euentu eos fuisse oppugnatos. Illud certe nec ipsi acerrimi Romanae hierarchiae tunc caput tanta ferocia, duce Gregorio VII. et similibus episcopis Romanis efferentis, defensores negabant, dialecticam hanc theologicam, subtilissima disputationum, praecisionum, distinctionum velitatione in arenam descendisse, et nugas humani ingenii istis alimentis egregie nutritas, vtramque tunc paginam fecisse. Non vero vno hoc malum genitum est seculo, sed vt ipsa potentiae ecclesiasticae auctoritas a paruis initiis ad summum fastigium progressa est, ita paulatim quoque vires illud accepit et incrementa. Et seculo quidem nono iam valde gliscere coepisse, ex eius litibus dialecticis in caussa Godeschalci, Radberti et Ratramni rerum in Ecclesia gestarum peritos latere non potest, et famosissimae istae controuersiae luculenter probant, quas genuisse atque aluisse vesanam mentis humanae circa summa mysteria diuina curiositatem ineptumque philosophiae falsae studium fatendum est, nisi in meridie coecutire libeat. Fuisse autem hoc seculo qui theologiae et philosophiae principia inter se confuderint, vnius Ioannis Scoti Erigenae exemplo, quod supra copiose explicuimus, constat. Manifestiora vero malum hoc vestigia prodidit seculo X, quo iam eo res deuenit, vt philosophus, theologus et clericus, hicque imprimis, si munus obtigisset, Scholasticus idem esset ac significaret. Seculo autem XI, vbi paulo respirare, quae seculo IX et X depressa iacuerat, philosophia coepit, et ad metaphysicas speculationes, plerisque hactenus ignotas diuertit ingenii humani curiositas, vehementer malum hoc auctum et multiplicatum est. Totum enim hoc seculum, praecipue si posteriorem eius partem consideres, dialecticum fuisse, et de rebus theologicis acute, sed peruerse disputauisse, prolixe probare, postea, quae in praecedente capite diximus, opus haud est. Certe totam fere vitam in dialecticis disputationibus hoc tempore homines contriuisse, ex Io. Sarisberiensis loco supra iam adducto, constat, docetque Roscelini, nouam iam tum dialecticarum subtilitatum sectam condientis exemplum, seculo vndecimo inuenustum hunc pullum iam exclusum fuisse. Ineunte enim seculo XII, controuersias Nominalium et Realium dialecticas iam vehementer efferbuisse, supra clarissimo Abaelardi testimonio demonstrauimus. Ex quo recte conficitur, seculo vndecimo exeunte philosophiam scholasticam natam iam fuisse, eam vero hoc quoque seculo ad theologiam iam adplicatam omnes istos naeuos fouisse, quos supra indicauimus, scripta Lanfranci, Anselmi aliorumque ex hoc seculo doctorum satis demonstrant. Ii enim, quotquot ingenio et eruditione praestabant, cum id officii rationem munerisque commissi indolem poscere crederent, in id connitebantur, vt theologia dialecticae beneficio illustraretur, augeretur, defenderetur. Quod ne sine testibus dixisse accusemur, vel inuidiosius, quam par erat, attulisse videamur, ecce Sigeberti Gem-

BLACENSIS[s] et HENRICI GANDEVENSIS[t], hominum iſto aeuo medio viuentium et inclareſcentium teſtimonia. Ille enim de Lanfranco ita: *Lanfrancus dialecticus et Cantuarienſis archiepiſcopus, Paulum apoſtolum expoſuit, et vbicunque opportunitatis locorum occurrit, ſecundum leges dialecticae proponit, aſſumit, concludit.* Hic de Anſelmo: *Anſelmus ſecularium literarum peritia inſignis, et praecipue dialecticae, religione venerabilis ex abbate monaſterii Beccenſis archiepiſcopus Cantuarienſis diſputator reuera ſubtilis, ſcripſit cum adhuc prior eſſet Beccenſis, duos libros quos vocauit Monologion et Proſologion, multo plus rationibus, quam Scripturarum auctoritatibus vtens.* His ſine dubio teſtimoniis compulſus eſt LVDOVIC. ELLIES DVPINIVS[u], vt obſeruaret, *neglectis decimo ſeculo ſtudiis maxime neceſſariis et planioribus non eſſe mirandum, abſtruſis ſolummodo quaeſtionibus illis ac difficilibus plerosque ſtudium applicuiſſe. In medio tandem ſeculi vndecimi philoſophiam Ariſtotelicam ad Arabum methodum in ſcholis publicis doceri coepiſſe, eamque ab initio vſum tantum in philoſophia habuiſſe, ſed homines principiis iſtis infectos paulo poſt eadem in theologiam pedetentim intuliſſe, iisque non ſolum ad enucleandas decidendasque quaeſtiones theologicas ordinarias, ſed etiam ad formandas magno numero nouas, de quibus antea ne auditum quidem fuerit, vſos fuiſſe. Ioannem Sophiſtam Roſcelinum, et S. Anſelmum inter primos fuiſſe, et poſt eum Petrum Abaelardum, Gilbertum Porretanum, aliosque complures vulgatiſſimam ac celebrem illam reddidiſſe, lectionibus publicis ad eam rem inſtitutis.* Similia obſeruauit eruditiſſimus MABILLONIVS[x], qui videndus. Non tam coeci fuere tunc viri docti, vt non malum hoc mature detegerent, et, quam amari fructus ex his radicibus exſurgerent, probe perſpicerent. Supra enim iam Sigeberti verba produximus, conquerentis, Berengarium dialecticis ſophismatibus contra ſimplicitatem fidei apoſtolicae abuſum fuiſſe. Verum nulla inde morbo medicina parata erat. Quamuis enim doctores eccleſiaſtici oculatiſſime naeuum hunc in illis detegerent, qui a receptis hypotheſibus diſſentiebant, vocemque docentium publicam armis dialecticis aggrediebantur, luſci tamen, immo coeci, fuerunt, in eo in ſuae partis hominibus denotando. Et ex his ſole meridiano clarius eſſe putamus, ſeculo vndecimo ſidus hoc peſtilens iam Eccleſiam afflaſſe, foetumque hunc ex vtero prodiiſſe, et veſano dialecticae ſtudio obſtetricante excluſum eſſe. Factum autem hoc quoque ſeculo, philoſophiae ſtudio iterum emergente, vt haec philoſophia in academiis ſcholisque publicis doceretur, id quod in Cantuarienſi et Pariſienſi ſchola ad finem properante ſeculo XI, factum eſſe, ſupra teſtimoniis certiſſimis demonſtrauimus. In hac vero, cum vbique celebraretur, et ad hanc Muſarum ſedem ex omni fere orbe literarum ſtudioſi conuolarent, ſi non

s) De S. E. c. 155. p. 118.
t) Cap. 5. p. 218.

u) Meth. ſtud. theol. c. II. p. 21.
x) De ſtudiis monaſt. P. II. c. 6. p. 285.

si non primus, certe inter primos, qui hanc philosophiam contentiosam docuerunt, fuit Guilelmus de Campellis, quem hanc dialecticam strenue excoluisse, infra dicemus. Roscelinus enim, quem Abaelardus quoque praeceptorem habuit, licet summus dialecticus haberetur, non publice sed priuatim, nec Parisiis docuisse videtur. Et hanc quidem pueritiam philosophiae Scholasticae dicere licet, quae omni expectatione citius adoleuit, educationem curante Petro Abaelardo et schola eius. Hunc enim dialecticarum subtilitatum acumine, et pertinacissimarum disputationum vehementia omnes suo tempore superasse, et hoc dialecticae contentiosae genus fecisse frequentissimum, eam autem ad theologiam cum sequacibus adhibuisse, in sequentibus exponemus. Quamuis vero haec ad theologica dogmata adplicatio philosophiae doctoribus ecclesiasticis valde displiceret, non tamen inde decrementa sensit philosophia Scholastica, sed potius miro fato fortius adoleuit. Non inuisa enim erat aduersariis Abaelardi, et sequacium, ipsa haec philosophandi methodus, si Bernardum excipias, his sacris parum initiatum, et mysticis magis contemplationibus delectatum; sed id modo ferre non poterant, a doctrina eum recepta et in Ecclesia dominante recessisse, huncque, quem fecerat discessum suum, dialecticis rationibus defendisse. Hinc cum aggrediendus esset hostis valde formidatus, de iisdem armis dispiciendum erat, et in iis exercenda ingenia, quo factum, vt latissime fimbrias suas dilataret, et iuuenili robore ferociret philosophia et theologia Scholastica. Virilem vero aetatem iustaeque mensurae vires sine dubio Petro Lombardo debet, qui, quamuis nonnullos ante se auctores exemplo sibi habuerit, doctrinae sacrae aedificium philosophica ratione construendi, recte tamen nisi fallimur, primus fuisse statuitur, qui dialecticae quam ab Abaelardo didicerat, peritiae auxilio ex Scriptura S. philosophia et sententiis dictisque patrum publicum sententiarum librum, id est systema theologiae Scholasticae composuerit. Aliter hoc visum DVPINIO [z], statuenti, *ad afferendum malo huic remedium commotum Petrum Lombardum, episcopum Parisiensem, farraginem collegisse sententiarum e sanctis patribus, inprimis Hilario, Ambrosio, Hieronymo et Augustino ad praecipuas, quae tunc temporis inter Scholasticos agitabantur, quaestiones: persuasisseque sibi, fore, vt hoc modo eorum lites componerentur, talesque formarentur decisiones, quae ab auctoritate patrum, quorum sententiis ac testimoniis innitebantur, venerationem adeptae, vnanimi consensu ab omnibus recipiantur. At vero Scholasticos doctores simplicitati huius libri non acquiescentes, vastos in eius textum commentarios edidisse, quibus litium et contentionum cramben centies recoxerint, principiaque philosophica, nec non Aristotelis axiomata, quorum nullam sententiarum magister rationem habuerat in theologiam denuo intrusisse, proque eo, quod eius methodum sequerentur, motasque quaestiones patrum dictis soluerent, non nisi principiis philosophicis ac subtilitatibus metaphysicis militasse.* Verum parum accurate haec dicta esse, ipsa *libri Senten-*

z) De stud. monast. P. II. p. 23.

Sententiarum inſpectio, quemlibet conuincere poteſt, nihilque tota haec obſeruatio euincit aliud, quam Petrum Lombardum, magiſtri Abaelardi exemplo cautum, ne ſui ordinis hominibus totus diſpliceret, ſeruata quidem praeceptoris methodo, patrum quoque ſententias adieciſſe, ſicque modeſtius de rebus diuinis philoſophari voluiſſe, re ipſa autem veſtigiis praeceptoris inſtitiſſe, et eiusmodi ſyſtema Scholaſticae theologiae compoſuiſſe, eius vero explanatores longius progreſſos inſanire indies magis coepiſſe. Quae Lombardum quidem a ſequentium ſeculorum Scholaſticorum furore liberant, a Scholaſticae vero theologiae cultura et augmento non abſoluunt. Et verum quidem eſt, quod idem vir doctiſſimus obſeruat, *in prima Scholaſticae theologiae aetate eam nondum in plenam artis formam redactam fuiſſe, nec ad methodum Auerroiſtarum philoſophiam Ariſtotelicam pro duce fuiſſe habitam:* verum, cum ipſe vir eruditus non neget, hac iam aetate Scholaſticum docendi genus viguiſſe, ipſamque Scholaſticam theologiam natam iam fuiſſe, recte inde concluditur, Lombardum ex hoc numero non eſſe eximendum. Tota enim aetas prima Scholaſticorum longe modeſtior fuit reliquis, vt poſtea dicemus, ab ipſa tamen Scholaſtica methodo non receſſit. Petrus autem Lombardus cum tanta Pariſiis auctoritate refulſerit, vt tandem epiſcopali dignitate ornaretur, inter doctores autem eccleſiaſticos et theologos in hac vniuerſitate aut primus aut inter primos publice theologiam profiteretur, mirum non eſt, breui eius librum in ſcholis publicis ſolum praelectum eumque magiſtrum ſententiarum κατ' ἐξοχὴν dictum fuiſſe, ita vero hac auctoritate ſuffultam theologiam et, quae huic ancillabatur, philoſophiam Scholaſticam, mira virilitate creuiſſe, quam quoque cauſſam eſſe, cur multi Lombardum pro patre Scholaſticorum habeant, recte vidit cel. HEVMANNVS, cuius ea de re verba ſupra adduximus, quae hic repetenda ſunt. Maximas tamen vires recepit philoſophia et theologia Scholaſtica, cum Ariſtotelis ſcripta quoque metaphyſica per verſiones confectas innoteſcerent, ſicque ſenſim totus orbis Chriſtianus fieret Ariſtotelicus. Cum enim iam prius dialectica eius nota fuiſſet, quae innumerarum diſputationum mater hactenus foecunda fuerat, ſociata ſorori metaphyſica Ariſtotelis, cuius modo tenuem prius praeguſtum in praedicabilibus Porphyrii habuerant, ſubtilitates ſubtilitatibus augebat, et axiomata ſubminiſtrabat generalia, vaga, obſcura, et ambiguo vſu difficilia, quae cum ingenia otioſa, et in hoc inani acumine ſummam laudem quaerentia ad materias theologicas traduxiſſent, ipſa Scholaſtica theologia et philoſophia magno robore et viribus excellentiſſimis aucta eſt. Qua in arena diligenter deſudaſſe, et, mirum quantum, ad Scholaſticae doctrinae incrementa contuliſſe Albertum M. et Thomam Aquinatem, ex infra dicendis conſtabit. Tandem vt perfecta ratione et pleno habitu prodiret philoſophia et theologia Scholaſtica effecere verſiones librorum philoſophicorum Arabum circa initia ſeculi decimi tertii vulgatae, vt ſupra demonſtratum. Hae cum Saraceni-

 corum

corum philoſophorum cogitationes et φιλοσοφούμενα exhiberent, eorum quoque methodum legentibus aperiebant. Hanc autem ſubtiliſſimarum diſputationum ſerram diligenter reciprocauiſſe, et praeciſionibus mentalibus vſam vaniſſimas lites diſſeminaſſe, in hiſtoria eius philoſophiae luculentis ſpeciminibus comprobauimus. Haec cum orbi Latino in manus traderentur, qui eadem hactenus methodo vſus erat, effecit Arabicae philoſophiae admiratio, vt in iſta conſuetudine non tantum confirmarentur, ſed eximie quoque illa augeretur. Imprimis autem Auerrois philoſophia Scholaſticam philoſophiam mire adiuuit. Cum enim Reales in eius intellectu vniuerſali magnum ſententiae ſuae praeſidium inuenirent, ea autem ſecta ὀρθοδοξότερος videretur, factum inde eſt, vt totus fere Scholaſticorum ordo fieret Auerroiſticus, quod imprimis in Italia accidiſſe infra obſeruabimus. Illud dubio caret, ab eo tempore, quo Arabum philoſophia inter Latinos innotuit, Scholaſticam philoſophiam ad furorem quoque et ineptias ſummas creuiſſe, et ab eo tempore Ariſtotelem non tantum omnibus philoſophis, ipſisque rationis principiis fuiſſe praelatum, ſed plane inter coelites receptum, certe ipſi Paulo haud raro praepoſitum, et ab iſto tempore innumeras tricas naeniasque inter philoſophos et theologos comparuiſſe. Ex hac breui vero conceptae naſcentisque et adoleſcentis philoſophiae Scholaſticae hiſtoria, quam annales Eccleſiaſtici inuictis rationibus et teſtimoniis muniunt, manifeſtum eſt, de eius originibus ita ſtatuendum eſſe, vt dicatur, a ſeculo V ad ſeculum VIII eam fuiſſe conceptam, ſeculo IX et X in vtero geſtatam et formatam, ſeculo XI natam, ſeculo XII pueritiam et iuuentutem egreſſam, ſeculo vero XIII ad plenam virilitatem euectam, et tum ſpuriis plurimis ridicularum ſectarum Formalium, Realium, Conceptualium, Nominalium, Scotiſtarum, Thomiſtarum, Occamiſtarum, Auerroiſtarum totum orbem philoſophicum repleuiſſe. Sed hoc quoque ex dictis manifeſtum eſt, a certo doctore et tempore philoſophiam Scholaſticam deriuari non poſſe, vt Ariſtotelica philoſophia ab Ariſtotele, Platonica a Platone, reliquaeque ſectae Graecae a ſuis conditoribus deriuari ſolent. Non enim ab vno homine inuenta et producta, ſed vt ſolent vitia et corruptiones ſenſim enata et propagata, et tandem obſtetricante hominum auaritia et habendi cupiditate, ob inſignem eam in rem vſum ad maſculum robur perducta eſt. Quod cum ineunte ſeculo XII factum ſit, inde tractationem de Scholaſticis eorumque philoſophia merito ſumus exorſi. Solet autem ob allatas rationes Scholaſticorum aetas plerumque ab Abaelardo eiusque praeceptoribus deduci vsque ad tempora reformationis, qua tota theologia aliam faciem accepit. Quamuis enim philoſophia et theologia Scholaſtica vsque ad noſtra tempora durauerit, recte tamen obſeruatum DVPINIO [a] a reformationis annis faciem theologiae et philoſophiae, etiam inter Romano-Catholicos emendatam fuiſſe. Quod ex iis luculenter conſtabit, quae in *ſequenti Tomo* ea de re ex inſtituto diſſeremus.

a) Method. Stud. theol. p. 24.

§. III

§. III. Solent Scholastici in tres aetates diuidi, quarum prima a Lanfranco, vel Abaelardo eiusque discipulo Petro Lombardo, vsque ad medium seculum XIII, quo vixit Albertus M. extenditur. Hac aetate adolescentiam exegit philosophia, et acquisito iuuenili robore ad virilitatem contendit. Secunda aetas ab anno cIↃ CCXX vsque ad Durandum a S. Porciano, annumque cIↃCCCXXX limites Scholasticae philosophiae prorogat, quo temporis spatio ad virilem vigorem progressa est; tertia ab eo tempore vsque ad Gabrielem Biel, theologum Tubingensem, qui circa tempora reformationis vixit, decurrit, et quicquid Scholasticorum adulta hac philosophiae illius aetate vixit vsque ad initia seculi XVI comprehendit. Seruabimus nos quoque hunc ordinem iam receptum, cum et diligentius ita temporum rationes teneat memoria, et incrementa Scholasticae philosophiae felicius distinguat iudicium. Tribus enim his interuallis insignes accessiones accepit, et ita quoque propius ad theologiae penetralia magno Ecclesiae damno admissa est, vt vetus quidem, iudice THOMASIO [b], Aristotelem in limen theologiae, media in adytum receperit, noua priores duas vicerit impudentia, de rebus etiam abditissimis magistraliter affirmans, quod in veteri et media factum haud est. Initia autem historiae Scholasticorum ducemus ab Abaelardi praeceptore Guilelmo de Campellis, de Lanfranco enim, Anselmo et Roscelino in antecedentibus, quantum institutum poscebat, iam diximus, seculi XI historiam philosophicam enarrantes, in quo isti subtilitatis Scholasticae magistri vixerunt [c]. Quorum aetatem dum miro errore confundit GEORGIVS HORNIVS [*], non excusanda se, prodit, praecipitantia historiam suam philosophicam, tot mendis et erroribus scatentem scripsisse. Multi vero sunt philosophi, quorum nomina in prima Scholasticae philosophiae aetate celebratissima fecit ingenii acumen et solertia. Inter reliquos tamen velut inter ignes luna minores excelluerunt, Guilelmus de Champeaux, siue de Campellis, Petrus Abaelardus, Petrus Lombardus, Robertus Pullus siue Pulleyn, Gilbertus Porretanus, Petrus Comestor siue Manducator, Ioannes Sarisberiensis et Alexander Alesius. Quanquam et alii fuerunt, non minori ingenii laude famigeratissimi, quorum aliquos afferre, eorumque literariam historiam paucis tangere non negligemus.

Aetates tres Scholasticorum.

§. IV. GVILELMVM DE CAMPELLIS, Catalaunensem episcopum, dictum venerabilem [d], et ingenii subtilitas clarum fecit, et discipuli, Petri Abaelardi fata et historia nobilitauerunt. Nomen accepit a natali solo, de Campellis, quod Gallice de Champeaux dicitur, Pari-

Guilelmus de Campellis.

b) loc. cit. p. 241.

c) Fallitur AVENTINVS Annal. Boicor. L. II. p. 406. Roscelinum Lotharii temporibus, anno 1137. seqq. adscribens, ex Anselmi enim, aduersarii sui, et Abaelardi discipuli, aetate patet, eum circa finem seculi XI vixisse.

*) Is Historiae phil. L. VI. c. 5. p. 300. Occamum et Rucelinum, auctores ponit sectae Nominalium, qui tribus integris seculis inter se aetate differunt.

d) SAMMARTHAN. Tom. II. Gall. Christ. p. 504. EDM. MARTENE T. V. Anecdot. p. 877. PAGI ad ann. 1181. n. 12. seqq.

Parisiensis dioecesis in Bria, tertio a Maleduno lapide. Ibi parentibus natus humilibus et obscuris, cum mature ingenio praecelleret, Anselmo Laudunensi in disciplinam se tradidit, quem Scholasticae philosophiae et theologiae peritia tunc magnopere inclaruisse supra iam memorauimus. Hoc praeceptore vsus, quem magnos fumos vendidisse, iisque ignis loco domum suam repleuisse ait ABAELARDVS [e], similique eruditionis philosophicae genere excultus in eius aetatis philosophia et theologia tantos progressus fecit, vt Parisiensis Ecclesiae archidiaconus constitueretur. Cum autem magna philosophiae opinione celebraretur, in schola Ecclesiae cathedralis dialecticam docere iussus est [f]. Quanto ibi applausu philosophiam contentiosam tradiderit, ABAELARDVS [g] testis est, qui se eius in dialectica fama permotum, cum summo bellorum dialecticorum desiderio flagraret, ad eum in hoc tunc magisterio re et fama praecipuum aduolasse scribit, et cum illo aliquantulum commoratum primo ei acceptissimum, postmodum grauissimum extitisse, ait: cuius dissensionis et inimicitiae caussam infra in Abaelardi vita indicabimus. Fecit autem vel vitae tranquillioris amor, vel altius emergendi studium, vt de habitu ecclesiastico cum monastico commutando Guilelmus cogitaret, eumque in finem cum discipulis ad sacellum S. Victoris, sumto habitu canonici regularis prope vrbem Parisios secederet. Prius anonymus testatur, apud CAS. OVDINVM [h] his verbis: *Eodem tempore magister Wilhelmus de Campellis, qui fuerat archidiaconus Parisiensis, vir admodum literatus et religiosus assumens habitum canonici regularis cum aliquibus discipulis suis extra vrbem Parisiis in loco vbi erat capella quaedam S. Victoris martyris, coepit aedificare monasterium clericorum.* Quam animi religiosi deuotionem valde laudat HILDEBERTVS [i], qui ita ad eum: *De conuersione et conuersatione tua laetatur et exultat anima mea, illum prosequens gratiarum actione, cuius muneris est, quod tandem philosophari decreueris. Nondum quippe redolebas philosophum, cum ex acquisita philosophorum sententia, scientiae morum tibi minime depromeres venustatem.* Posterius autem ABAELARDVS [k] tradit, qui hunc praeceptorem suum, *habitu pristino mutato ad clericorum regularium ordinem se conuertisse*, scribit, *ea, vt referebant, intentione, vt quo religiosior crederetur, ad maiorem praelationis gradum promoueretur, sicut in proximo contigit, eo Catalaunensi episcopo facto.* Quaecunque autem caussa fuerit, illud certum, dialecticam eum professionem non abiecisse, sed in loco istius monasterii nouo [l] (ex quo ab illo tempore multi praeclari viri, interque hos Ioannes et Hugo de S. Victore prodiere [m]) hortatu Hildeberti dialecticam et rhetoricam cum theologia docuisse.

e) Histor. calam. suar. c. 2.
f) Ibid. g) Ibid.
h) De S. E. T. II. p. 964.
i) Epist. 1.
k) loc. cit.

l) Fallitur GERVASIVS in vita Abaelardi, T. I. c. 2. qui Benedictinae eum se familiae addixisse tradit.
m) Conf. LAVNOIVS de Scholis cel. c. LIX. p. 195. seqq.

docuiſſe. Teſtem damus ABAELARDVM [n] narrantem, *eum hunc conuerſionis ſuae habitum neque ab vrbe Pariſiaca, neque a conſueto philoſophiae ſtudio reuocauiſſe, ſed in ipſo quoque monaſterio, ad quod religionis cauſſa ſe contulerat, ſtatim more ſolito publicas exercuiſſe ſcholas.* Sed et quo euentu ibi docuerit, cum iterum ad eum ſubtiliſſimus diſcipulus acceſſiſſet, addit: *Tum ego ad eum reuerſus, vt ab ipſo rhetoricam audirem, inter cetera diſputationum noſtrarum conamina antiquam eius de vniuerſalibus ſententiam patentiſſimis argumentorum diſputationibus ipſum commutare, immo deſtruere compuli. Erat autem in ea ſententia de communitate vniuerſalium, vt eandem eſſentialiter rem totam ſimul ſingulis ſuis ineſſe adſtrueret indiuiduis, quorum quidem nulla eſſet in eſſentia diuerſitas, ſed ſola accidentium multitudine varietas. Sic autem iſtam ſuam correxit ſententiam, vt deinceps rem eandem non eſſentialiter, ſed indiuidualiter diceret.* Valde ſuſpecta eſt haec Guilelmi ſententia viris quibusdam doctis et inter hos P. BAYLE [o], qui in Spinozae eum luto haeſiſſe ſuſpicatus eſt. Nihil tamen ille a communi Realium ſententia receſſit, qui in hoc argumento Platonicam de ideis hypotheſin ſecuti ſunt, resque omnes indiuiduas ex vna ſpeciei ſuae eſſentia participare, et tantum per accidentia modificari aſſeruerunt. Quod quidem inſigni et abſurdo naeuo non caret, a Spinozae tamen vna rerum omnium ſubſtantia diuerſum eſt, cum ſpecierum tamen, ſiue eſſentiarum iſtarum vniuerſalium diuerſitatem Guilelmus cum tota Realium ſchola agnouerit, de qua re tamen infra, vbi de Realium et Nominalium ſecta plura dicemus, ex inſtituto agemus. Ceterum quae fata haec Abaelardi diſputatio contra Campellenſem habuerit, ille ſic porro narrat [p]: *Cum hanc ſententiam ille correxiſſet, immo coactus dimiſiſſet, in tantam lectio eius deuoluta eſt negligentiam, vt iam ad dialecticae lectionem vix admitteretur: quaſi in hac ſcilicet de vniuerſalibus ſententia tota huius artis conſiſteret ſumma. Hinc tantum roboris et auctoritatis noſtra ſuſcepit diſciplina, vt ii, qui antea vehementius magiſtro illi noſtro adhaerebant, et maxime noſtram infeſtabant doctrinam, ad noſtras conuolarent ſcholas.* In ſequentibus quoque refert, *quanta inuidia tabeſcere, quanto dolore excruciare coeperit, et qua ratione conceptae miſeriae aeſtum diu non ſuſtinens, callide aggreſſus ſit ipſum etiam tunc remouere,* de quibus eius conatibus, cum in vita Abaelardi dicendum ſit, hic nihil addimus. Eodem vero auctore, *ipſe intellexit, fere omnes diſcipulos de religione eius plurimum haeſitauiſſe, et de conuerſione eius vehementer ſuſurrare, quod videlicet a ciuitate minime receſſiſſet, ideoque eum ſe et conuenticulum fratrum cum ſcholis ſuis ad villam quandam ab vrbe remotam* (veteres cellas) *tranſtuliſſe, ſtatimque, vbi audiſſet, Abaelardum in monte S. Genoueſae docere, in vrbem impudenter rediiſſe, ſcholasque, quas tunc habere potuerit, et conuenticulum fratrum*

n) Hiſt. calam. ſuar. loc. cit.
o) Dict. T. I. art. Abaelard, not. C. p. 19. REIMMANN. Hiſt. Atheiſmi p. 341.
p) loc. cit.

trum ad pristinum reduxisse monasterium. Quibus addit, nec bella sua cum illo cessauisse, nec victoriam defuisse. Non obstantibus tamen, quibus eius claritatem obnubilauerat Abaelardus nebulis emergens sedi Catalaunensi admotus est [q], id quod mirandum non est, cum tantis muneribus ii omnium optime ea aetate sufficere viderentur, qui in dialectica erant versatissimi, eo quod ita sacram doctrinam maxime tueri posse iudicarentur. In hac dignitate anno cIɔcXIII constitutus, postquam octo annos sedit, fatis tandem supremis concessit, magnamque zeli pro Ecclesia suscepti, et eruditionis gloriam post se reliquit. Testem aduocamus, non tantum elogium opinatissimi, et venerabilis, quod ei tribui solet, sed et verba Chronici Mauriniacensis [r]: in quo celebratur *canonis Praenestini episcopi et apostolicae sedis legati auxiliator magnus Wilhelmus Catalaunensis episcopus, qui sublimes caussas rexerat, et tunc zelum Dei habens super omnes episcopos totius Galliae diuinarum Scripturarum scientia fulgebat.* Aliorum BERNARDI, IVONIS CARNOTENSIS [s], OTTONIS FRISINGENSIS [t], iudicia et laudes de eo tacemus. Quamuis autem dialecticae potissimum excelleret peritia, de animae tamen natura et origine quoque philosophatus est, quod breue scriptum ex eius sententiarum theologicarum opere, vt videtur, excerptum vulgauit EDMVNDVS MARTENE [u]. In theologico vero argumento ideo memorabilis est, quod ante Abaelardum et Lombardum sententiarum theologicarum opus scripsit, quod msc. seruari in Galliae bibliothecis testatur CAS. OVDINVS [x], idque ait esse collectionem satis compendiosam quaestionum quarundam et dubiorum. Ex quo constat, errare eos, qui vel Abaelardum vel Lombardum systematum theologico-philosophicorum primum auctorem faciunt. De morali vero theologia et philosophia mereri voluit scripto *Commentario* vel compendio potius *in Moralia Gregorii M.* de quo quid statuendum sit, ex iis, quae supra de abbreuiatoribus, vti vocantur, Gregorii M. diximus, iudicari potest. Ex his autem refelli potest P. BAYLE [y], qui Campellensem theologiam docuisse negat, quod reliquis quoque, quae attulimus, testimoniis aduersatur. Vtrum autem vel LAVNOIO [z] credendum sit, primum eum Parisiensem professorem constituenti, vel GERVASIO [a], auctori vitae Abaelardi, qui eum primum theologiae in hac academia doctorem fuisse asserit, lectori ex iis, quae supra de publicis huius Musarum sedis professoribus diximus, iudicandum relinquimus. Qui Iudaeos eum refutasse volunt Gilbertum Crispinum cum Campellensi confundunt [b].

Abaelardi historia.

§. V. Ex huius disciplina scholaque, vt dictum, prodiit PETRVS ABAELARDVS, cuius tum ob mira, quae expertus est, fata et calamita-

q) SAMMARTHANI loc. cit.
r) Apud OVDINVM l. c. p. 965.
s) Epist. 368.
t) De gest. Frid. I. L. VII. c. 47. 48. is ipsum vidit et audiuit.
u) loc. cit.
x) loc. cit.
y) loc. cit.
z) l. c. p. 182.
a) loc. cit.
b) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. III, p. 161.

lamitates, tum ob eruditionem philoſophicam celeberrima eſt in hiſtoria philoſophica memoria. Cuius notitia omnium optime hauriri poteſt ex *Hiſtoria calamitatum ſuarum* ab ipſo viro longe doctiſſimo ſcripta, quam edidit inter opera eius FRANCISCVS AMBOESVS, eques regis in ſanctiori conſiſtorio conſiliarius, Baro Chartrae etc. cui iunxit annotationes ANDREAS DV CHESNE, ſiue QVERCETANVS [c]. In hac enim narratione vitae ſuae fata, famae incrementa, errores et labyrintha, perſecutiones, quaeque alia eius memoriam nobilitauerunt, vsque ad concilium Senonenſe exponit. Hanc merito fundamenti loco habemus in exponenda celeberrimi philoſophi hiſtoria, quae parem in aeuo medio non habet. Quod etſi diſplicuit memoriarum Triuoltienſium auctoribus [d], eo quod Abaelardum indignum de ſe ipſo teſtem eſſe iudicauerint, parum tamen ad hoc iudicium attendendum eſſe, quilibet intelligit, qui quid fides ſit hiſtorica didicit. Ita enim hanc calamitatum ſuarum hiſtoriam exponit Abaelardus, vt quid magnopere in eius fide et ſinceritate deſiderandum ſit, non habeamus. Nam tota, quam accurate et prolixe inſtituit, narratio non modo aduerſariorum animum indolemque aliunde notam ex vero depingit, et cum temporum illorum circumſtantiis mire conſonat, ſed et eam circumſtantiarum ſeriem ordinemque exponit, qui temperamenti animique Abaelardi veram effigiem nobis delineat; quod cum ita comparatum ſit, vt parum inde famae et honoris in Abaelardum redundet, de eius in narratione ſinceritate nos dubitare non ſinit. Eam enim quam cum Heloiſa habuit conſuetudinem, adeo non tegit, tacetue, vt ne arcanas quidem circumſtantias ſileat. Neque fidem eius ſuſpectam facit, quod inuidiam cleri, et malas illorum artes, qui graui eum perſecutione preſſerunt, inter quos fuerunt ſanctitatis poſtea laude venerabiles, in apricum poſuerit. Eos enim non homines modo fuiſſe, ſed animum quoque, irarum et inuidiae plenum demonſtrauiſſe, ipſae factorum circumſtantiae loquuntur. Qui licet peſſima quaeque de Abaelardo tradiderint, et talia, quae cum hac eius narratione non concinunt, qualia multa in epiſtolis Bernardi occurrunt, parum tamen fidei illis tribuet, quisquis ad teſtimonii fidem animum in teſte requirit, a partis ſtudio affectuque omni, praecipue ab odio et inuidia alienum, talemque, qui et veritatem de qua agitur, intelligere ex re ipſa potuerit et voluerit; quam vtramque conditionem aduerſariis Abaelardi, niſi eleganter coecutire, et tenebrarum in Abaelardi hiſtoria cauſſas ſpecioſas quaerere velimus, merito denegamus. Conferendae tamen et Abaelardi et aduerſariorum paginae, vt ex circumſtantiarum ſerie de veritate cauſſae eius iudicari queat. Vnde non negligendae Bernardi epiſtolae, quem virum pium et eruditum, ſed philoſophicarum ſubtilitatum parum gnarum, iisque ob myſticae theologiae amorem valde infenſum acriorem vero, quam par erat, receptae hypotheſeos, et ordinis eccleſiaſtici πρόμαχον in Abaelardum tantopere fuiſſe

c) Paris 1616. 4.

d) 1721. Iuin.art. I. p. 942.

fuisse debacchatum, merito dolemus. Audiendi itaque eius quoque amici sunt, et inter eos Berengarius Pictauiensis, et Petrus Cluniacensis, qui viri minime mali, licet forte nimio dialecticae studio deuiantis miserti sunt. Inter recentiores magnus eorum est numerus, qui famosissimi philosophi historiam tetigerunt, quos tamen omnes, fuse a nobis alibi allatos [e] heic adducere non vacat. Vnum in praesentia GERVASIVM abbatem Trappensem nominamus, cui elegantem debemus *vitam Petri Abaelardi, abbatis S. Gildasii ordinis S. Benedicti, et Heloisae sponsae eius, primae abbatissae Paracleti* [f]. Is enim praeter ipsa Abaelardi scripta acta conciliorum Galliae, et opera Petri Cluniacensis, Bernhardi, Fulconis, Ottonisque Frisingensis, qui tunc temporis Parisiis studiorum caussa haeserat, consuluit, elegantemque nobis celeberrimi philosophi historiam contexuit. In qua laudauisse eum Petrum Abaelardum, quis in tantae, quantam Petrus habuit, eruditionis viro improbauerit, detexisse autem vitia et artes aduersariorum, nec conciliorum auctoritate, nec Norberti et Bernardi sanctitatis laude deterritum, quis non extollet in historico, quamuis displicuerit Triuoltiensibus operum eruditorum censoribus? Idem enim dudum suscepisse Amboesum, praefixa operibus Abaelardi apologia loquitur [g]. Laudandum itaque praestantissimi HEVMANNI [h] consilium, quo libelli elegantissimi summa nostra vernacula expressa est. Nos eius quidem filum sequemur; sed duce actorum publicorum et testimoniorum fide dignorum narratione vtemur, eaque praeeunte accurate eius historiam excutiemus, quam innumeris aliis memoria digniorem esse, non rerum tantum et fatorum vicissitudines mirae et insolitae probant, sed et vsus, quem Lector ex hac vita capere potest, plurimus demonstrat. Egregium enim sapientiae et stultitiae exemplum Abaelardi vita nobis exhibet, et quibus fortunae procellis iactentur viri docti, quid virtus valeat, quid inuidia, qui cleri excitati ad odia et persecutiones mores sint, et quae alia, docet; luculento autem specimine in ipso Abaelardo iuuenes monentur, a voluptatis et ambitionis deuiis recedere, vnumque Dei timorem et reuerentiam vitae studiorumque ducem adhibere, quorum neglectum verum fontem fuisse calamitatum Abaelardi, sequens attento probabit narratio.

Abaelardi vita.

§. VI. Natus est ABAELARDVS, vel, quo proprio nomine appellatus est, Abeillardus [i] (quem ideo apem de Francia vocauit BERNARDVS [k],) in Britannia minore, siue Galliae, Palatii, exiguo Armoricae oppido dioecesis Nannetensis, qui locus eius natalis occasionem quibusdam

e) In Germanico H. P. opere T. V. p. 978. conf. quos nominat FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. V. p. 687. et LVDOVICVM IACOBI de scriptoribus Cabilonensibus L. III. p. 139. seqq.

f) Paris 1720. 12. II. Vol. vid. A. E. L. 1721. p. 263. Mem. de Trevoux 1721. p. 941. Iournal literaire T. XI. p. 255.

g) Conf. BAYLE l. c. art. Amboise T. I. p. 175.

h) Act. philos. Vol. III. p. 529. seqq.

i) Varia eius nomina affert I. THOMASIVS in eius vita, in Hist. sapientiae et stultitiae T. I. p. 77. conf. Act. Phil. l. c. p. 582. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. V. p. 699.

k) Epist. 180.

busdam errandi dedit. Quidam enim Britanniam minorem cum maiore confundentes Britannum siue Anglum dixere [l]: a patria autem SARISBERIENSI [m] aliisque Palatinus dicitur. Quod non obseruatum IACOBO THOMASIO [n], qui coniicit, ideo toties a Sarisberiensi dictum esse Palatinum, quod in palatio aliquo insigni docuerit. Falsum enim hoc esse, et ad locum Abaelardi natalem pertinere, recte monuit PETRVS BAYLE, et post hunc GERVASIVS [o]. Nec huc schola Palatina quae Parisiis olim floruisse dicitur vocari, vel ita hoc nomen explicari potest [p]; ea enim schola in palatio Caroli M. excitata huc plane non pertinet, sed ad seculum VIII, vt supra dictum, nec vllo testimonio demonstrari potest, eam vsque ad seculum XII, quo Abaelardus vixit, durauisse, sed cum filiis Caroli extincta esse videtur. Parentibus natus est nobilitate insignibus: ita enim ipse [q]; *Vt militaris gloriae pompam cum haereditate et praerogatiua primogenitorum meorum fratribus derelinquens Martis curiae penitus abdicarem, vt Mineruae gremio educarer:* Ex quo patet errare eos [r], qui tradunt, eum splendore generis nobilem fortunam et sortem ad conditionem fabrilem deieciffe. Patrem habuit Berengarium, literarum studiis aliisque facetiis ab ineunte aetate, vt ait FRISINGENSIS [s] deditum, quem caue, vel cum Berengario Pictauiensi, de quo supra dictum, vel cum Berengario Turonensi nostri discipulo, confundas. Vidit Abaelardus lucem anno CIↃLXXIX, incertum an natu maximus inter fratres, quod vult abbas Trappensis, vel minimus, quod DVPINIO [t], OVDINO [u] placuit. Verba enim, quae modo adduximus, vtrumque significare possunt, et vel indicant, Abaelardum cum ex primogeniturae iure, prae fratribus nobilitatis decoribus et Martis curiae destinaretur, his praerogatiuis relictis Musarum castra secutum, fratribus ista generis ornamenta et fauores reliquisse; vel id volunt, eum, cum propter fratres et primogeniturae ius istis praerogatiuis potiri non posset, ad literarum studia se conuertisse. Quicquid autem eius rei fuit, illud certum, animi tantum, non sanguinis, nobilitatem Abaelardum respexisse, et insigni indole dotibusque naturae auctum totum eruditioni et literis a parentibus destinatum fuisse. Cum autem et generosus ortus et quaedam animi praestantissimi excellentia ad praeclara quaeuis audenda eum fortissime instigaret, in literarum studia totis ruit amplexibus, iisque omni, qua potuit, industria se tradidit. Maxime vero ad dialecticam totus rapiebatur Abaelardi animus: huius velitationes omnes pernoscere, his signis cum omnibus concurrere, hoc praesidio contra quosuis se defendere, hacque via ad gloriae culmina

l) Ita GENEBRARD. Chronogr. L. IV. p. 611.

m) Policrat. L. II. c. 22. p. 111. Metalog. L. I. c. 5. p. 745. L. II. c. 10. p. 802. c. 17. pag. 810. vetusque Codex Msc. apud OVDINVM de S. E. T. II. p. 1174.

n) l. c. §. 8. p. 78. Ita quoque in Obs. Hal. T. V. Obs. 20.

o) ll. cc.

p) Vid. Act. Philos. l. c. p. 575. not. a.

q) Hist. Calam. suar. c. I.

r) Ven. WEISMANN. H. E. N. T. T. II. p. 838.

s) l. c.

t) Nouv. Bibl. des aut. Eccles. T. IX. p. 570.

u) l. c. p. 1161. conf. BAYLE l. c. not. a.

culmina grassari cupiebat. Qua de re supra iam ipsa eius verba[x] adduximus, quibus se armaturae huius genus reliquis omnibus praetulisse fatetur. Id quod mirandum haud est, cum iam supra plurimis exemplis atque testimoniis confecerimus, dialecticae studium hoc seculo exspirante fuisse celebratissimum atque commendatissimum, quique in eo excellebant, summis honorum munerumque ecclesiasticorum, fastigiis dignos fuisse habitos. Huic igitur animi contentioni vt faceret satis, Roscelini disciplinae se tradidit[y], quem omnium suae aetatis dialecticorum acutissimum habitum fuisse, suo loco innuimus. Hic cum a recepta de vniuersalibus re ipsa extra intellectum existentibus opinione secessum fecisset, et ad sola ea nomina reuocasset, sicque Nominalium sectam condidisset, discipulum quoque in partes pertraxit, ita tamen, vt relicta magistri opinione inepta, quae vniuersalia siue praedicabilia nudas voces siue nomina dicebat esse, has notiones vniuersales in praedicatione enuntiationum quaereret. Ita enim discipulus Abaelardi SARISBERIENSIS[z] mentem eius explicat: *Alius consistit in vocibus, licet haec opinio cum Roscelino suo fere omnino iam euanuerit: Alius sermones intuetur, et ad illos detorquet, quicquid alicubi de vniuersalibus meminit scriptum. In hac autem opinione deprehensus est Peripateticus Palatinus Abaelardus noster etc. Rem de re praedicari monstrum ducunt, licet Aristoteles monstri huius auctor sit.* Huius dialectici disciplina ita formatus, vt acerrime disputare posset, mores quoque contentiosos, vt fieri solet, magistri fama seductus imitatus est, licet errores eius theologicos detestaretur[a]. Cuius luculentum exemplum dedit, *diuersas*, vt ipse fatetur, *disputando perambulans prouincias, vbicunque huius artis vigere studium audiuerat, Peripateticorum aemulator factus:* Ex quibus colligi potest, dialecticas contentiones ad ostentandam eruditionem et ingenium vbique Abaelardum quaesiuisse. Tandem Parisios delatus, vbi dialectica iam tum maxime florere coeperat, Guilelmum Campellensem archidiaconum, de quo dictum, inuenit, plenis buccis huius artis mysteria pandentem, summaque fama ob eam rem inter literatos celebratum. Cum eo aliquantulum conuersatus gratissimus ei fuit, at paulo post grauissimus et molestus extitit, ingenii ferocia ex artis praesidio enata ardori animi faces subdente, vt magistrum, armis aggrederetur dialecticis, et ipsius opiniones oppu-

x) Hist. Cal. suar. c. 1.

y) Negat id SALABERTVS in philos. Nominalium vindicata, vid. BAYLE l. c. not. z. quia autem adeo rarus liber est, vt in ipsa Gallia eius videndi copia non data fuerit Cel. LA CROZE, quod is ipse ante fata suprema nos docuit, nos quoque de rationibus, quibus id euincere voluit, iudicare nequimus. Damus autem asserti auctorem OTTONEM FRISINGENSEM loc. cit. testem coaeuum et Abaelardi auditorem.

z) Metalog. L. II. c. 17. p. 814.

a) Pertinent, huc verba, quae in Codice Tegernseensi se inuenisse testatur Cl. BERN. PEZIVS T. III. Anecdot. P. II. p. 627. seq. „Petrus, qui Abaelardus, a plerisque Baiolardus „dicitur, natione Anglicus, (Britanno-Gallus) „primum grammaticae et dialecticae, hinc diuinitati operam dedit; sed cum esset inaestimandae „subtilitatis, inauditae memoriae, capacitatis supra humanum modum, auditor aliquando magistri Roscii (Roscelini,) coepit eum cum exfestucatione (i. e. improbatione errorum tanquam „festucarum) quadam sensuum eius audire. Attamen imperauit sibi, vt per annum lectionibus „eius interesset.

oppugnare auderet, et ſolertia vſus, vt ſuperior nonnunquam in diſputando videretur. Factum id quoque eſſe cum condiſcipulis, facile ex his colligi poteſt, tanto autem feruore actum eſt, vt ſententiam mutare Guilelmum coegerit. Ita vero ampliſſima inuidiae ſeges tum ex parte praeceptoris, tum ex parte condiſcipulorum Abaelardo effloruit, cum et ſtudiorum et aetatis ratione imparem eum his auſibus eſſe iudicarent. Abelardus autem, ſupra vires aetatis, vigeſimum ſecundum annum nondum excedentis, de ingenio ſuo, vt ipſe candide ſcribit, praeſumens, quamuis adoleſcentulus de erigenda ſchola dialectica cogitare coepit, vt, qua ratione in dialecticis praeſtaret, omnibus innoteſceret. Pariſiis hoc facere auſus non eſt, Guilelmi factionem veritus, qui praeterea epiſcopum Pariſienſem ſibi habebat fauentiſſimum. Meledunum itaque locum decem lapidibus ab vrbe diſtantem ſelegit, quo in caſtro eo tempore ſedes erat regia. Ibi cum egregie diſſerere noſſet, et ſupra aetatem eruditionem oſtenderet, applauſu et amicis quoque in aula regia non caruit: quod tamen materiam inuidiae clero Pariſienſi ſubminiſtraſſe probabile eſt. Praeuidit id Campellenſis, et efficere, quantum poſſet, conatus eſt, vt hoc loco pelleretur. Amicorum tamen in aula potentium auxilio Abaelardus obtinuit, vt Scholas habere praeſente aula ſibi liceret, immo manifeſtam Guilelmi inuidiam plurimorum ſibi aſſenſum applauſumque parauiſſe ipſe tradit [b]. Tanta autem inde extitit celebritas Abaelardi in arte dialectica, vt non ſolum condiſcipulorum, ſed ipſius quoque praeceptoris fama in dies magis extingueretur. Vt itaque vel huic aegre faceret, vel fortius contra aduerſarios tela vibraret, viciniorem vrbi locum, Caſtrum Corbolii, elegit, ſperans fore, vt opportuniorem ſaepius crebriorum diſputationum occaſionem nanciſceretur; qua in re vindictam et amcitionem calcar ipſi ſubdidiſſe ipſe candide fatetur. Hac vero ratione dum omnes in ſtudium dialecticum neruos intendit, dum maximae, quam videbat ad ſe accurrere, adoleſcentum frequentiae ſatisfacere laborat, dum acerrimo animo in aduerſarios pugnis dialecticis inſurgit, ita vires debilitat, vt vehementi languore corriperetur. Vt itaque animo remiſſiore corporis curam agere poſſet, et his, quae tantopere eum ad immoderatum hoc philoſophiae ſtudium accendebant, occaſionibus ſe ſubtraheret, in patriam reuerſus eſt, coeloque mutato reſpirare et vires colligere ſtuduit. Quae cum valde eſſent exhauſtae, per duos annos abeſſe a Pariſienſi vrbe coactus eſt. Neque tamen fama eius, licet abſentis, euiluit, ſed ardentius ab iis, quos dialectica ſollicitabat doctrina, quaeſitus eſt. Redux tandem poſt longam abſentiam, omnia mutata deprehendit, praeceptoremque ſumto habitu monachali in monaſterium ſecedentem inuenit, vt ſupra memoratum. Hunc vero ſumto habitu canonicorum regularium, ſcholas tamen rhetoricas et dialecticas habuiſſe ſupra diximus. Has itaque iterum inuiſere Abaelardus ſtatuit, nouam, vti veriſimile, occaſionem

b) Hiſt. calam. ſuar. loc. cit.

nem quaerens, ex victoria de praeceptore gloriam pristinam, quae per longam absentiam nonnihil obsoleuerat, resuscitandi. Priorem itaque modum secutus controuersiisque dialecticis resuscitatis, validissimis argumentationum machinis praeceptorem euertere conatus est. Amplissimum vero, vt supra iam tactum, disputandi campum aperuit Abaelardo celeberrima, quae a Roscelino mota fuerat, quaestio de vniuersali ante rem, in re et post rem, quam vehementer tum, Noster ait, fuisse agitatam. Nominalium autem partes cum Abaelardus sequeretur, Realium sententiam Guilelmus traderet, ille autem praecisionibus, abstractionibus, distinctionibus esset exercitatissimus, et praeceptori praestaret, ipsum vero rei argumentum illi faueret, facili victoria potius est, et tum condiscipulos praeceptoris sententiam relinquere, tum praeceptorem illam mutare coëgit, vt supra narratum. Eo id euentu accidit, vt summa inde Abaelardo enasceretur gloria, et dialecticae studiosi deserto Guilelmo ad Abaelardi scholas conuolarent, illiusque tantum non vacuum relinqueretur acroaterium [c]. Neque hoc gloriae satis fuit, sed ipse quoque, qui in schola cathedrali Guilelmo in monasterium secedenti successerat, fama eruditionis Abaelardi permotus, locum ei suum obtulit, vt ibidem, quae ipsius Abaelardi verba sunt, cum ceteris illius se traderet magisterio. Aegerrime id tulisse Guilelmum, nemo non intelligit, qui inuidia tabescens, opponere se tantae corriualis fortunae, quibus posset, viribus statuit: Redux ergo in vrbem, eum, qui locum Abaelardo cesserat, pellere ab isto munere, conatus est, obiectis turpissimis criminibus. Quod cum Guilelmus, magna apud episcopum auctoritate pollens, facile obtinuisset, effecissetque, vt alius quidam, Abaelardo aemulus, in eius locum surrogaretur, Abaelardus quoque cedere coactus est. Ille itaque Meledunum reuersus, scholas, sicut antea constituit, effecitque Guilelmi inuidia, vt maioribus ibi famae nominisque celebratissimi radiis coruscaret. Quoniam autem valde suscepta Guilelmi religio suspecta fiebat, eo quod in vrbem reuersus esset, in villam ille ab vrbe remotam denuo secessit, quo cognito Abaelardus in vrbem rediit, cumque schola cathedralis ab alio, curante Guilelmo, esset occupata, extra ciuitatem in monte S. Genouefae, scholarum locum sibi delegit, et hunc quasi obsidere, positis castris statuit, qui locum eius occupauerat. Ita scilicet ambitioni suae valde se efferenti felicius litare se posse sperabat, quod tamen grauis persecutionis occasio extitit, qui plerumque euentus esse solet ambitione ferocientis iuuentutis. Guilelmus vbi aduersarium rediisse vidit, in vrbem reuersus est, scholasque et conuentum monachorum ad pristinum locum reduxit, et, quem in schola cathedrali surrogari curauerat, defendere contra Abaelardum coepit, sed infelici successu. Ille enim cum antea quosdam habuisset discipulos, maxime propter lectionem in qua plurimum valere credebatur, magistro redeunte omnes amisit, sicque scholae regimen

c) Ipse haec omnia tradit l. c.

regimen deserere et in monasterium desperatis rebus suis reuerti coactus est. Inter ipsum autem Abaelardum et discipulos, et inter Guilelmum et scholares cum quotidie velitationes dialecticae exorirentur, ea plerumque pugnae fortuna fuit, vt Abaelardus neque superaretur, neque victor decedere desineret. Interim parentes Abaelardi deserta vita seculari ad monasticam conuertebantur, quod Abaelardum in patriam reuerti coëgit. Catalaunensem vero episcopatum obtinuerat Guilelmus, vt supra memoratum, qui cum theologicae eruditionis dialectico acumine auctae laude ad hoc fastigium emersisset, Abaelardus aemulatione accensus, sacrarum literarum studio animum adiicere statuit, eamque ob caussam in vrbem Parisiensem reuersus est. Aliter visum doctissimo vitae Abaelardi auctori [d], qui ideo dialecticae culturam Scholasque in ea arte habitas deseruisse Abaelardum coniicit, quod aduersarius deesset, quocum confligando et disputando gloriam quasi acueret, augeretque. Quae vero coniectura parum habet verisimilitudinis. Licet enim Guilelmus hanc dialecticam professionem deseruisset, alius tamen in schola cathedrali docebat, quocum dialecticas pugnas conferere Abaelardo licuisset, si haec ei sola ratio placuisset. Plus itaque probabilitatis habet, et cum charactere indoleque animi eius egregie conspirat, iuuenem admodum ambitiosum, et per literas emergere cupientem, aemulatione vero in Guilelmum accensum, cum vidisset aduersarium ad tantum honoris fastigium eruditionis theologicae auxilio promotum fuisse, ad eandem gloriae viam properauisse, quam se eo facilius feliciusque ingressurum sperabat, quod ista arte excelleret, quam praestantissimos facere theologos tunc omnes credebant. Ipsum quoque parentis, monasticae vitae se tradentis exemplum et cohortatio consilium hoc confirmare in animo Abaelardi potuit; vt taceamus, eam tum fuisse omnium opinionem, nullam dialecticam vsum praestare posse, nisi ancillaretur theologiae. Quaecunque autem suscepti consilii caussa fuit, illud ipsius Abaelardi confessione indubitatum est, sacrarum illum literarum studio se destinauisse. Cum autem Guilelmus, cuius tunc doctrina theologica valde commendabatur, Anselmum Laudunensem praeceptorem habuisset, et huius summa esset in his literis existimatio, eum sibi praeceptorem delegit, et ad eum conuolauit. De quo viro in antecedentibus iam memorauimus, summam eum inter Galliae theologos famam fuisse consecutum, et inter illos numeratum fuisse, qui praestantia sacrae eruditionis omnes superarent. De qua Anselmi famae celebritate passim extant huius aetatis scriptorum testimonia [e]. Ex quibus, qui ex ipsius Abaelardi disciplina prodiit, SARISBERIENSIS [f], vehementer indignatur Cornificio suo, *quod impudenter, in latebris tamen, quia palam non liceat, obfuscare nitatur splendidissima Galliarum lumina, Anselmum* *et Radul-*

d) loc. c. §. 10.

e) Locum Guiberti de Nouigento affert OVDINVS de S. E. T. II. p. 936. et LAVNOIVS de scholis celebr. c. XLV. p. 147. add. HENR. GANDAVENSIS c. 30. p. 122. TRITHEMIVS cat. S. E. c. 362. p. 92. BVLAEVS Hist. vniu. Paris. ad annos 1101. 1113. 1116 p. 9. 35. 46.

f) Metalog. L. I. c. 5. p. 746.

et Radulfum Lauduni gloriam, fratres theologos, quorum memoria in iucunditate et benedictione fit, quos nemo lacerauerit impune, et qui folis difplicuerint haereticis, aut flagitiorum turpitudine obuolutis. Ad hunc ita celeberrimum theologum, cuius tanta tunc erat opinio, et ex cuius fchola tot viri clariffimi prodierant, Abaelardus quoque accelerandum effe gradum ftatuit. Verum deprehendiffe fe, ait, virum quidem magnificis verbis magnaque iactantia multa pollicentem, nihil vero rei praeftantem coruosque hiantes deludentem. Qua de re verba eius fupra retulimus, vbi de Anfelmo hoc, pofcente temporis ordine diximus, quae ex loco videri poffunt. Qui vtrum vera dixerit, vel inuidae et aemulationis inftigatione, cum omnes prae fe contemneret, ita de Anfelmo iudicauerit, hoc loco definiri non poteft, licet prius vifum fuerit CAESARI EGASSIO BVLAEO [g], et eius aetatis teftimonia Abaelardo contradicant; quae vero hodie fupereft Anfelmi *Gloffa interlinearis* [h], mediocris eruditionis fpecimen fit. Illud extra dubitationem pofitum eft, Abaelardum cum hanc de Anfelmo opinionem concepiffet, neque eius lectiones frequenter audiuiffe, neque multum in eo fiduciae pofuiffe [i]. Sua itaque eruditione et ingenii luminibus fretus ipfe fuomet Marte facrarum literarum ftudium fufcipere, eumque in modum, quo Anfelmus theologiam docebat, difcipulis librum quendam biblicum enarrare conftituit. Quam vero methodum eo tempore theologi adhibuerint, ex ipfius Anfelmi gloffa aliisque eius commentationibus [k], quae Anfelmo Cantuarienfi perperam tribui folent, difci poteft, nempe liber biblicus ex fententiis patrum collectis explicabatur, ficque arena fine calce exhibebatur auditoribus, qualis laboris fufcipiendi fpem fibi facilem concipiebat Abaelardus fatis doctrinae praefidiis eam in rem inftructus. Vt itaque periculum eius rei faceret, auditoribus Anfelmi, quae fibi de ea mens effet, aperuit, pollicitus, quemcunque fibi librum biblicum delegiffent, eum fe hac methodo confultis patrum commentationibus expliciturum. Exordium itaque Ezechielis vatis, difficillimum et obfcurum ei proponunt, quod ille poftridie habita lectione theologica tanta felicitate expofuit, vt omnes in admirationem raperet, qui cum ingenii perfpicaciam obftupefcerent, fequentibus quoque diebus eius lectioni interfuerunt. Verum quae eum auditoribus tantopere commendabat eruditio, fummam quoque conflauit Anfelmi inuidiam. Qui cum vindictam meditaretur confilii confcios admittit difcipulos duos, eruditionis et acuminis dialectici laude inclutos, et Realium fectae addictiffimos, atque vel ob hoc vnum nomen Abaelardo vehementer infenfos Albericum Rhemenfem [l], et Lotulfum, vel, quo nomine

g) loc. cit.
h) Vid. RICH. SIMON. Hift. crit. V. T. L. III. c. 11. p. 414.
i) Hift. calam. fuar. l. c.
k) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I. p. 307.
l) Qualis Albericus fuerit ex SARISBERIENSI difci poteft, qui haec de eo habet Metalog. L. II. c. 13. p. 803. „Poft difceffum Peripatetici Palatini, adhaefi magiftro Alberico, qui inter ceteros „opinatiffimus dialecticus enitebat, et erat reuera „Nominalis fectae acerrimus impugnator. Sic „ferme toto biennio conuerfatus in monte artis „huius

nomine a FRISINGENSI [m] appellatur, Leuthaldum Nouarensem, homines acerrimos, et ad dolos quosuis audendos promtissimos. Cum his consilia agitat, qua ratione inuisum ipsis nomen Palatini philosophi abigi a sede vrbeque Laudunensi posset. Et hi quidem auctoritate ecclesiastica vtendum, et prohibendum esse Abaelardum statuebant, ne sacras literas doceret; rati fore, vt hoc pacto cogeretur Laudunum deserere. Anselmus autem pulchrius rem agi posse ratus, hunc praetextum adhibuit, ferri non posse, vt homo iuuenis theologiam doceret, facilem enim in errores lapsum esse, eumque tunc effecturum, vt ipse in culpa haerere accusaretur, eo quod hanc ei licentiam concessisset. Quod quamuis manifestam inuidiam prodebat, quam ipsi Anselmi discipuli palpabant et indignabantur, coegit tamen Abaelardum lectiones theologicas intermittere. Parisios itaque reuersus sacram Scripturam ibi explicare perrexit. *Ibi se*, scribit ABAELARDVS [n], *Scholas ipsi iamdudum destinatas atque oblatas*, *vnde fuisset expulsus, annis aliquibus quiete possedisse, atque ibi in ipso Scholarum initio glossas illas Ezechielis, quas Lauduni inceperat, consummare studuisse. Hasque adeo acceptas fuisse auditoribus* testatur, *vt non minorem in argumento sacro et theologico, quam in philosophico gratiam consecutus esse omnibus videretur.* Ita vero et auditorum numerus vehementer multiplicabatur, et gloria admodum augebatur, et haud exiguum lucrum ad eum redundabat; adeo vt famam de eo quoque vbique percrebuisse ipse indicet. His si nouae vocationis sacrique, quod susceperat, muneris limitibus se continuisset Abaelardus, dubium non est, quin ob praestantissimam eruditionem haec eius durauisset felicitas; verum cum affectuum fluctibus valde iactaretur, et nec philosophia nec theologia eos reprimeret, in illas syrtes incidit, ad quas naufragium fortuna eius passa est. Rem multorum narratione celeberrimam [o] paucis sic habe. Viuebat eo tempore Parisiis Fulbertus

„huius praeceptoribus vsus sum Alberico et Magistro Roberio Meludensi, vt cognomine designetur, quod meruit in scholarum regimine, natione siquidem Angligena est: quorum alter ad „omnia scrupulosus, locum quaestionis inueniebat „vbique, vt, quamuis polita planitiea, offendiculo non careret, et vt aiunt, scirpus ei non esset „enodis. Nam et ibi monstrabat, quid oporteat „enodari. Alter autem in respondendo promtissimus, subtersugii caussa propositum nunquam „declinauit articulum, quin alteram contradictionis partem eligeret, aut determinata multiplicitate sermonis doceret, vnam non esse responsionem. Ille ergo in quaestionibus subtilis et „multus, iste in responsionibus perspicax, breuis „et commodus. Quae duo pariter eis, si alicui „omnium contigissent, parem vtique disputatorem non esset inuenire. Ambo enim acuti erant „ingenii, et studii peruicacis, et vt reor magni „praeclarique viri in physicis studiis enituissent, „si de magno literarum niterentur fundamento, „si tantum institissent vestigiis maiorum, quantum „suis applaudebant inuentis. Haec pro tempore, „quo illis adhaesi. Nam postea vnus eorum profectus Bononiam dedidicit, quod docuerat, siquidem et reuersus dedocuit. An melius, iudicent, qui eum ante et postea audiuerunt. „Porro alter in diuinis proficiens literis, etiam „eminentioris philosophiae et celebrioris nominis „assecutus est gloriam.“ Totum describere locum placuit, cum et veram Scholasticorum effigiem exprimat, et apud alios de his viris illa aetate celeberrimis sit silentium.

m) loc. cit.

n) loc. cit.

o) Vid. quos nominat FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. V. p. 689. not. g. Prolixe, integro articulo de Heloisa agit PETR. BAYLE T. II. p. 712. seqq. quem tamen, dolemus, omnia ex hac Heloisae historia selegisse, et attulisse, quae ignes impuros accendere, et latentes fauillas excitare possunt. Caute itaque, et non nisi munito timore Dei animo legendus est. Qui si minus dixisset, si voluptatum artificia non narrasset, si in his eloquentiam non ostendisset, disertiorem se demonstrauisset.

bertus quidam canonicus cui neptis erat Heloisa, eximia pulchritudine commendabilis. Ea quamuis octodecim tunc demum annos nata esset, ingenio tamen, quo fruebatur praeclarissimo, ita excelluit, vt spes auunculo enasceretur, fore, vt sui sexus homines facile superaret. Is itaque valde eam diligens nihil curarum sumtuumque intermisit, vt literis diligenter excoleretur. Egregie in iis illam profecisse, testatur Abaelardus [p], habuisseque non solum Latinae verum etiam tam Hebraicae quam Graecae literaturae peritiam, mathesin quoque et philosophiam atque theologiam didicisse, *fuisseque per abundantiam literarum supremam, hocque literatoriae scientiae bonum, quo in mulieribus est rarius, eo amplius puellam commendauisse, et in toto regno nominatissimam fecisse.* Quod equidem facile credi potest, quamuis vix dubitandum sit, quin Abaelardus, qui Heloisam suam intensissimo amore deperibat, ex affectus sui magnitudine eam contemplatus sit, ideoque comtius, quam res poscebat, laudauerit. Quamuis autem laudes ipsius vt nimiae suspectae sint, temporum tamen eorum conditio, quibus rarum exemplum fuit, Graeca et Hebraica intelligere, satis euincit, foeminam hanc velut rarissimam et peregrinam auem inter domesticas se distinxisse, summasque aetatis suae laudes meruisse. Quas tamen ex illorum temporum conditione metiendas, nec ad nostrae aetatis eruditionem exigendas esse, quilibet facile intelligit, qui eum medio vixisse aeuo recordatur [q]. Quo autem animo fuerit, quamque morum integritatem seruauerit, facile ex pessima, quam cum Abaelardo habuit consuetudine coniici potest; quae tanto furore Abaelardum deperuit, vt Deum testem inuocaret [r], *si ipsam Augustus vniuerso praesidens mundo matrimonii dignaretur honore, totumque ipsi orbem confirmaret in perpetuum praesidendum, carius sibi et dignius visum iri, Abaelardi dici meretricem, quam illius imperatricem.* Quae a docta foemina scribi potuisse, merito miramur: verum amoris affectui ita obnoxiam se fuisse ipsa fatetur, vt post susceptam sacri ordinis dignitatem inter ipsa sacrorum solennia, se obscoenarum voluptatum imagines proscribere non posse, grauissima deploratione conqueratur [s]. Talis cum Heloisa fuerit, mirum equidem haud est, et Abaelardum magnis amoris incendiis correptum eius igniculos summopere quaesiuisse, eam autem manus audaci iuueni et ad audenda quaeuis promto dedisse. Nam et ipsum, praeter formae elegantiam, literarum decora, eo tempore in foemina rarissima vehementer afficiebant, Heloisa autem, cum voluptatis semina natura sua concepisset, homini, qui, vt ipse scribit, *tanti tunc nominis erat, et iuuentutis et formae gratia praeeminebat, vt quamcunque foeminarum*

p) Op. p. 260. p. 337. conf. Bayle l. c. not. B. Menagius Hist. mulier. philosoph. §. 45.

q) Nimium itaque est elogium Franc. Amboesi, qui in praef. „Altera est Susanna aut „Esthera, pulcra et Deum timens, psalmos Hebraice personare ab incunabulis docta, clarum „sui sexus sidus et ornamentum, tres illas linguas, „nec non mathesin, philosophiam et theologiam „a viro edocta illo solo minor fuit."

r) pag. 45.

s) pag. 59.

rum ſuo dignaretur amore, nullam vereretur repulſam, reſiſtere eo minus poterat, quo magis omnem in eo artem ponebat, vt foeminam ſimplicem ſuis irretiret laqueis, et verſiculis quoque amatoriis egregie atque iucunde luderet, cantaretque. Vt itaque ſcopo ſuo potiretur, Fulbertum adit, huncque rogat, vt contubernii ſibi poteſtatem faceret, et non pretium modo ſe ſoluturum affirmat, ſed neptem quoque ita edoctorum promittit ſine mercede, vt doctrina literisque euadat cultiſſima. Fulbertus habendi cupiditate coecus dum ſe ſine ſumtibus ſine ſuo potiri poſſe ſperat, *agnum lupo,* (verba damus ipſius Abaelardi [t] eius ſimplicitatem et auaritiam deteſtantis) *committit, et non ſolum docendam verum etiam vehementer conſtringendam tradit, ſicque illud agit, vt votis ille ſuis licentiam penitus det, et occaſionem etiamſi nollent, offerat, vt quam videlicet blanditiis non poſſet, minis et verberibus facilius flecteret.* Sic inſtitutioni Heloiſae praefectus Abaelardus dum virginem amore accenſam ſummo affectu proſequitur, ita literarum praecepta ei tradidit, vt et conſcientiae monita et philoſophiae praecepta negligeret, et omne, quod dies noctesque in Heloiſae conſortio tranſigebat, tempus voluptatis negotiis tribueret. Quod non potuit non tandem et diſcipulorum Abaelardi, et eorum, qui eum nouerant, omnium oculos perſtringere. Fatetur ipſe [u]: *ita negligentem et tepidum lectionem habuiſſe, vt iam nihil ex ingenio, ſed ex vſu cuncta proferret, nec iam niſi recitator priſtinorum eſſet inuentorum, et ſi qua inuenire liceret, carmina eſſent amatoria, non philoſophiae ſecreta.* Haec et diſcipuli ſentiebant, praeceptorisque negligentiam indignabantur, et vulgus ad ea attendebat, quod eius carmina paſſim decantabat. Haec cum pueri noſſent, vnus ignorabat Fulbertus, et mala domus ſuae intellexit nouiſſimus, vitiaque neptis, vicinis canentibus, ſolus neſciuit. Tandem re aperta in furorem degenerauit ira, ita vt domo excedere Abaelardum iuberet. Nec hic malorum finis, ſed cum ex hac conſuetudine cum Abaelardo Heloiſa concepiſſet, illa tota ſtulto amore furens, cum gaudio ſummaque exultatione illi de eo ſcripſit [x], conſulens, quid faciendum deliberaret? Is conſilii inops eam grauidam in ſuam patriam habitu indutam monialis ad ſororem miſit, vbi filium perperit, Aſtrolabium dictum. Peſſime id habuit Fulbertum, qui cum ignominiam hanc ferre non poſſet, de vindicta cogitauit, cum autem Heloiſae nuptias Abaelardus offerret, placari ſe hoc modo paſſus eſt. Neque recuſauit nuptias Abaelardus, id modo pactus, vt clam haberentur, ne theologicam cathedram deſerere cogeretur [y]. Aliter autem viſum Heloiſae; quae multis rationibus matrimonium ei diſſuadebat, inter alia cauſſata [z], *ſacris vel philoſophicis meditationibus intentum*

t) Hiſt. calam. ſuar. pag. 11.

u) pag. 12.

x) pag. 13.

y) Ita dubium tollitur, quod nectit Baelius, miratus, cur Heloiſa ordinem ſacrum non obiecerit? Tacemus, ſacros ordines omnes tum quidem nondum recepiſſe Abaelardum, vt non eos deſerere poſſet.

z) pag. 14.

tum pueriles vagitus, nutricum, quae hos mitigant naenias, tumultuosam familiae tam in viris quam in foeminis turbam sustinere non posse. Addidit alia, non magis firma, quae satis docent, furtiuos amores Heloisae placuisse prae matrimonio. Noluit tamen abstinere Abaelardus, vel quod sibi vni deuincire amicam studeret, vel quod famae ita consulere iramque Fulberti auertere vellet. Rediit itaque ad Fulbertum cum Heloisa, ab eo satis beneuole exceptus, cuius quoque cura paucis post diebus matrimonio, sed clam, copulati sunt. Fulbertus autem consummato hoc coniugio, cum magno extinguendi maculam, quam domui suae Abaelardus inusserat, desiderio flagraret, illius notitiam in vulgus disseminauit [a]. Quod quamuis pertinaciter Heloisa pernegaret, parum tamen profecit, et auunculi iram meruit. Ne itaque sibi nouum matrimonium in docendi licentia obesset, vxorem clanculum hominum oculis subducere Abaelardus statuit, eamque in monasterio Argentioli cum monialibus includi curauit, ita tamen, vt hoc quoque loco frequenter eam inuiseret, nec ab eius complexibus abstineret. Enata ex hoc consilio praepostero Abaelardo Ilias malorum, et amplissima dolorum et lachrymarum messis est. Ratus enim Fulbertus eiusque consanguinei, Abaelardum contemto maritali vinculo Heloisam eo fine claustro inclusisse, vt habitum monasticum induere cogeretur, ira et indignatione accensi et furibundi de vindicta cogitant, qua insigni mulcta afficeretur Abaelardi incogitantia et perfidia. Dum itaque solus et incautus in cubili dormitat Abaelardus, nihil mali cogitans, media nocte corrupto ministro irrumpunt missi a Fulberto, qui vim inferentes virilia illi exsecant. Ancipiti malo vehementer angebatur Abaelardus: nam praeter vulnus, quod inflixerant, omnis ita spes decollabat Heloisae amoribus porro fruendi, et summo mane per totam vrbem facinoris egregii disseminabatur notitia. Ex qua licet contemtum exorturum esse Abaelardi Fulbertus crederet, aliter tamen res cecidit, et indignitas facti adeo omnium detestationem meruit, vt et magistratus cura facinoris auctores, qui sibi fuga consuluerant, persequeretur, captosque duos non simili tantum, sed oculorum quoque, iactura puniret, et amici in omne solatii genus effusi, desperabundi erigere animum, quantum possent, conarentur, cuius exemplum esse potest Fulconis, prioris de Diogillo *Epistola ad Abaelardum*, inter eius opera obuia, qua magno rationum aceruo eum consolatur; quaeque ex hoc vulnere commoda ci prouenire possint, enumerat. Parum tamen medicina tanto malo impar, in animo Abaelardi effecit, qui cum totus animi consternatione opprimeretur, desperatio tandem, non deuotio, fecit monachum. Ipse hoc candide fatetur [b]: *In tam misera me contritione positum confusio, fateor, pudoris potius, quam deuotio conuersionis ad monasticorum latibula claustrorum compulit.* In monasterium itaque S. Dionysii secessit, ratus ibi se in solitudine inuidiae telis fortunaeque sibi

a) Hist. calam. suar. pag. 17.

b) pag. 217.

fibi aduerfantis perfecutioni fe fubtracturum effe. Neque tamen ita fatorum aduerfitatem effugere potuit. Quamuis enim, vbi vix e vulnere conualuiffet, confluentes ad eum clerici tam ab abbate, quam ab ipfo continuis fupplicationibus efflagitarent, vt, qui lucri gloriaeque cauffa diuitibus philofophiae et theologiae fecreta tradidiffet, nunc pauperculis clericis eandem praeftaret operam, ficque ex eius eruditione monafterium Sandionyfianum valde illuftraretur; ferre tamen neque abbas moribus perditiffimis praeditus et infamia reliquis notior, neque reliqui conuentus fratres poterant, quod intolerabiles fpurcitias frequenter atque vehementer, modo priuatim modo publice redargueret; Itaque odiofus factus, ab abbate compulfus eft, vt ad cellam quandam recederet, fcholis more folito vacaturus. Ibi tantam fcholarium multitudinem confluxiffe ipfe dicit, vt nec locus hofpitiis, nec terra fufficeret alimentis. Quod qua ratione factum fit, ab ipfo difcendum eft, ita narrante [c]: *Quod profeffioni meae conuenientius erat, facrae plurimum lectioni ftudium intendens, fecularium artium difciplinam, quibus amplius affuetus fueram, et quas a me plurimum requirebant, non penitus abieci: fed de his quafi hamum quendam fabricaui, quo illos philofophico fapore inefcatos ad verae philofophiae lectionem attraherem: ficut et fummum Chriftianorum philofophorum Origenem confueuiffe hiftoria meminit ecclefiaftica. Cum autem in diuina Scriptura non minorem mihi gratiam, quam in feculari, dominus contuliffe videretur, coeperunt admodum ex vtraque lectione fcholae noftras multiplicari, et ceterae omnes vehementer attenuari.* Fulco quoque teftis eft, ex omnibus fere Europae angulis literarum ftudiofos ad eum conuolaffe; et quod Chronicon Moriniacenfe a LAVNOIO [d] laudatum habet, ad *hunc excellentiffimarum fcholarum rectorem pene de tota Latinitate viros literatos confluxiffe.* Prodiiffe ex hac bonarum mentium et literarum officina viros fummos et praeftantiffimos, magnis poftea meritis et nominibus in Ecclefia infignes, Petri Pictauienfis [e], Petri Lombardi, Arnaldi Brixienfis, Ioannis Sarisberienfis, Yuonis cardinalis, Gaufridi Antifiodorenfis aliorumque exemplis conftat. Obiectumque ideo Abaelardo, ea tantum ex cauffa ad concilium Senonenfe eum prouocauiffe, quod plurimos difcipulos in aula et inter Ecclefiarum praefules haberet. Ita vero dum noua Abaelardo furgit gloria, comes quoque inuidia fecuta eft, maximumque magiftrorum, quorum vacua Parifiis relinquebantur auditoria, concitatum eft odium. Cui profequendo

c) Hift. calam. fuar. loc. cit.

d) De Scholis celebr. c. LIX. art. 2. p. 194.

e) Petrus Pictauienfis poft Abaelardum Petrum Lombardum praeceptorem habuit, et poft hunc theologiam diu Parifiis docuit, ex cancellario Parifienfi fenex factus epifcopus Ebrodunenfis, vid. praeter Sammarthanos fratres BVLAEVS de Acad. Paris T. II. p. 767. OVDINVS T. II. p. 1499. FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. V. p. 801. feq. Cum Abaelardo, Lombardo et Gilberto Porretano in eundem feductorum Galliae cenfum retulit GVALTERVS DE S. VICTORE in libro de quatuor labyrinthis Franciae. Vid. LAVNOIVS de fort. Ariff. c. III. p. 192. FABRIC. l. c. T. III. p. 345. OVDINVS l. c.

inque Abaelardi fortunam exercendo duces se praebuerunt Rhemenses doctores Albericus et Lotulfus, quos aemulationem contra eum dudum furore accendisse supra narrauimus. Hi Rhemensem praesulem contra Abaelardum incitare statuentes, commodam occasionem quaerebant, ex insidiis eum aggrediendi. Quam subministrauit liber Abaelardi, quo rogatu discipulorum Roscelini errorem de distinctione personarum in diuinitate non reali sed nominali confixit. Hunc enim praeceptoris errorem, quem, vt supra dictum, semper reiecerat, rationibus philosophicis euertere eo tamen nomine non compellato, aggressus librum scripsit de Deo et Trinitate, qui hodie quoque inter opera [f] eius titulo: *De fide S. Trinitatis, siue introductio ad theologiam*, tribus libris diuisus legitur. In eo arduum mysterium dum rationibus dialecticis explicare nititur, exemplum quoque ex dialectica ad illustrationem rei addit, hoc pacto: Sicut eadem ratio est propositio, assumtio et conclusio, ita eadem essentia est Pater, Filius, et Spiritus S. Hunc librum ob ratiociniorum subtilitatem valde Abaelardi discipuli extollebant, neque his suspectum erat simile, quod illustrandae rei in se omnem humani ingenii captum superantis caussa allatum esse probe nouerant, et multoties aliis similibus a theologis veteribus et recentioribus [g] factum est. Aduersarii autem Abaelardi, inuenisse se, non quod pueri in faba, rati, haereticorum errorum Abaelardum accusauerunt, et archiepiscopum, subtilitatum dialecticarum minus gnarum eo compulerunt, vt coacta anno cIↃCXX [h] synodo Suessionensi, cui praesidebat pontificis legatus, Conon, episcopus Praenestinus, ipse quoque rerum harum satis ignarus ad reddendam synodo rationem doctrinae suae Abaelardus citaretur, vt cur Tritheismi errorem (ita enim Sabellianismum cum Tritheismo confundebant theologi acutissimi) foueret, caussam diceret. Comparuit Abaelardus, cum nec erroris, nec mali vllius sibi conscius esset, et incommodum simile facili explicatione emolliri posse crederet. Verum ita infensum et praeoccupatum expertus est non modo episcoporum et doctorum, sed et plebis animum, vt ipso referente, *pene populus ipsum paucosque, qui aduenerant ex discipulis ipsius, prima diei aduentus lapidarent, dicentes, eum tres deos praedicare et scripsisse.* Et obrutus fuisset lapidibus cum comitibus, nisi in templum proximum aufugissent. Ita lapideis ratiociniis res acta est. Nec melius res in ipsa synodo transacta. Legatus enim et archiepiscopus theologos supra dictos in partes vocantes, licet accusatores essent, iudices in ea caussa constituerunt, qui quamuis multa in eo libro passim lacesserent, in scirpo tamen nodum quaerentes non sine

f) pag. 973.

g) Trium dimensionum simila adhibuit Wallisius, conf. BAYLE l. c not. M. huncesse theologum putamus, quem innuit GERVASIVS l. c. quanquam ex Nouis litar. reip. 1685. Iul. art. 3. patet, quendam hoc quoque simile theologum adhibuisse.

h) Alii ad ann. 1116. referunt, alii ad an. 1136. series autem rerum poscit annum vel 1120. vel 1121. prius CAVEO H. L. pag. 606. posterius NAT. ALEXANDRO placuit H. E. Sec. XI. et XII. P. III. p. 43. quem sequitur BAYLE l. c. not. N. p. 21.

nepudore confusi sunt. Cuius iucundum exemplum esse potest animaduersio Alberici, improbantis, quod docuisset Abaelardus, Deum se ipsum non genuisse; eo quod diuinitatem filii ita negari crederet. Abaelardus enim, non hanc suam thesin esse, sed Augustini, ostensis eius verbis, demonstrauit, sicque ineptum theologum in ruborem dedit. Ita vero dum erroris coargui non potest, a legato pontificis et episcopo Carnotensi, viro docto absoluitur, quod cum dicti theologi improbarent, res ad concilium aliquod generalius deferenda statuitur, decerniturque Abaelardum domum remittendum esse. Id si naturae fecisset Abaelardus, inimicorum tela euasisset. Dum autem moram nectit, theologi Rhemenses archiepiscopum adeunt, conquestique de synodi sententia ipsi valde ignominiosa, noua eum rabie in Abaelardum armant, legatum pontificis alia ratione aggrediuntur [i], caussati non decuisse Abaelardum, sine licentia et approbatione summi pontificis librum edere theologicum. His rationibus dum sibi persuadere nititur legatus, auctoritatem domini sui laesam ab Abaelardo esse, tandem in innocentem insurgere coepit, eoque annitente a synodi patribus decretum est, vt haeretico homini, ex dialectica nouos errores disseminanti silentium imponeretur, editaque fidei sanioris professione librum ipse suum combureret. Qua in actione quam turpiter se dederint supinamque ignorantiam prodiderint episcopi, inter acta huius synodi non sine stupore legitur. Abaelardus cum violentiae se resistere posse desperaret, nec valere rationem vel apologiam vllam, videret, flammis iam praeparatis librum tradidit, recitatoque non sine lacrymis symbolo Athanasii, huic se ex animo doctrinae adhaerere professus est. Sed vt poenitentiam quoque ageret, abbati S. Medardi Suessionensi in monasterio concludendus traditus est. A quo tamen conuentuque omni, cum moribus doctrinaque se vehementer commendaret, benigne et humaniter habitus, pauloque post, cum iniustae sententiae, quam bonus quilibet detestabatur, ipsique episcopi suam fuisse negabant, patrocinium legatus pontificis subterfugeret, liber ab eo dimissus, et coenobio Sandionysiano restitutus est [k]. Ex quo breui huius synodi conspectu, quem amplissime exponunt conciliorum [l] et historiae ecclesiasticae scriptores, quique Abaelardi vitam atque fata enarrant, intuentibus sine partis studio manifestum est, nefariis artibus Abaelardum a clero fuisse oppressum. Redux in monasterium suum Abaelardus sibi viuere atque Musis suis, crabronesque minime irritare, et fratres ignorantiae in voluptatibus et sorditie se volutari pati constituit, persequente vero fatorum iniquitate nouam tempestatem euitare non potuit. Nempe dixerat aliquando in priuato aliquo colloquio, Dionysium, quem Gallia colit, et cuius corpus asseruare creditur monasterium, non Atheniensium fuisse, sed Corinthiorum episcopum, frustraque Areopagitae nomen iactari. Quo colloquio satis quidem erudite, sed imprudenter habito,

 ita

i) Vid. OVDINVS l. c. p. 1163. vbi verba Abaelardi leguntur.

k) Hist. calam. suar. c. 10. p. 19. seqq. OTTO FRISINGENSIS L. I. c. 47. conf. BERNARDI epist. ad Yuon Card. 193.

l) COSSARTIVS Concil. T. X. p 990.

ita monachorum furorem acuit, vt rabie iraque acti, qua potissimum ratione in Abaelardum debaccharentur, vix inuenirent. Carceri tamen tanquam atheum supremaeque impietatis reum incluserunt, frustra oggerente Abaelardo, se Areopagitam non inficiari. Abbas itaque, perditissimorum morum homo comminatur, se ad regem scripturum, eumque accusaturum, quod regni sui gloriam contaminando, maiestatem regiam violasset, certum, non defore seueram regis vindictam. Ita dum extrema Abaelardo minantur monachi impudentissimi, carcerique ille mancipatur, monstrante tamen viam solertia elabendi rimam inuenit, et aufugit, postquam in aula innocentiam demonstrauerat, et ad terram Theobaldi comitis proximam, vbi antea in Cella moratus fuerat, dilapsus est. Hic cum antea in ditione sua summa frequentia auditorum docentem nouisset Abaelardum, clementer eum habuit, permisitque vt in quodam suae ditionis monasterio Benedictino moram nectere posset. Ex hoc vero loco ad abbatem suum scripsit Abaelardus et retractata quasi, certe valde excusata sententia sua de Dionysio Areopagita cum eo in gratiam redire tentauit, ipso comite, eius rogatu, pro eo intercedente. Sed cedere noluit abbas, qui ferre non potuit propudiosae, quam agebat, vitae censorem molestum. Tandem illo fatis functo anno cIↃCXXII, ab eius insidiis Abaelardus liberatus est. Huic successor datus Sugerius, cuius vitam GERVASIO abbati etiam debemus, fauentiorem se quidem Abaelardo praebuit, quocum reconciliationem Abaelardus iterum tentauit, frustraneo tamen euentu, cum de conditionibus ipsis non conueniret. Tandem interuenientibus regis amicis, cum consilium eorum super hanc rem compellauisset [m], maxime vero Stephano regis dapifero, a rege veniam accepit, commorandi, vbicunque vellet, cum molestam eius praesentiam amici regis crederent in eo monasterio, quod moribus corruptis viuere e re publica esse iudicabant [n]. Diffisus itaque monachorum sodalitiis, in quibus habitare inuidiam et malitiam tristi experientia didicerat, aliam sibi sedem in ipsa solitudine selegit, ratus fore, vt, quem hominum societas ferre non poterat, sibi soli viuere quiete posset. Igitur ad amoenissimam Trecensis episcopatus solitudinem prope Nouiogentum se contulit, ibique liberaliter a quibusdam sibi concessa terra, annuente Trecensi episcopo sedem sibi, qualem praeoptabat cum oratorio ex calamis primo et coeno construxit, vtque orthodoxam fidem se colere probaret SS. Trinitati dedicauit. Cumque ex discipulis vnus eo concessisset ad augendam pietatem aliud oratorium excitarunt S. Spiritui Paracleto sacrum [o]. Quamuis autem bene ita se viuere posse speraret Abaelardus, si bene latuisset, tegi tamen occultarique eruditionis eius splendor non potuit. Qui cum vbique radiaret, quamprimum vita eius solitaria innotuerat, plurimos ad eum discipulos congregauit, qui viuere agresti

m) Opp. p. 27.
n) Vid. BAYLE l. c. not. O.
o) IDEM Art. Paraclet. Tom. III. pag. 592. seq.

agresti more, et victum durum cum Abaelardo quaerere, quam eius institutione carere malebant. Ex vrbibus itaque atque castellis ad philosophum conuolantes solitudinem inhabitare, constructisque tuguriolis pane triuiali et herbis agrestibus viuere, et culmis atque straminibus pro lectis, Abaelardum imitantes vti coeperunt, et ab eius ore summa veneratione pependerunt. Mirumque est vitae huius eremiticae austeritatem non obstitisse, vt non sexcenti mox primo anno adolescentes ad eum congregarentur. Ita vero, qui mundum se effugisse ratus erat Abaelardus, in ipsa solitudine mundi inuidiam nouo specimine experiri coactus est. Cum enim odio et inimicitia theologi Rhemenses arderent, parum autem aduersus eum valerent, ad potentiores et maiore auctoritate florentes se conuerterunt, et Norbertum atque Bernardum concitarunt, quos, cum magna disciplinae seuerioris atque sanctioris laude florerent, aemulatione accensos Abaelardum vitae rigidioris laude celebrem facile pulsuros esse credebant. Ipse Abaelardus p) *quosdam, eos* conqueritur *aduersus se nouos apostolos, quibus mundus plurimum crederet, excitauisse, quorum alter regularium canonicorum vitam, alter monachorum se resuscitauisse gloriaretur.* Quos cum suspicionibus et falsa de Abaelardi ἑτεροδοξίᾳ opinione occupauissent, dici non potest, quanto feruore et acerbitate hi viri, qui pro caussa Dei strenue se militare credi volebant, summamque inde sibi sanctitatis laudem acquisiuerant, at nec eruditione nec iudicio satis valebant ad caussam Abaelardi dignoscendam, et praeterea credulitate valde peccabant, in Abaelardum insurgere coeperint. Non obtrectare animus est gloriae magnorum et praeclarissimorum virorum, praecipue Bernardi, quem vel ideo laudibus extollendum existimamus, quod sterili theologiae, quam Scholastica philosophia inuexerat, quamque nec vitae rectitudini, nec animi solatio inseruire probe videbat, meliores sensus et succulentiorem doctrinam opposuerit, disciplinae quoque monasticae restaurandae, quae tum temporis misere collapsa erat, manus fortissimas admouerit: Verum dum merita eius agnoscimus et praedicamus, eius quoque naeui historico tacendi non sunt, quos eius praestantiae et humana infirmitas attexuit, et nimium theologiae mysticae studium genuit, sanae autem philosophiae defectus, et quaedam accurate ratiocinandi imperitia sustentauit: animusque plus iusto credulus, et contra eos, quos errare credebat, acrius, quam pium doctorem decebat, insurgens valde aluit. Talem se praebuisse in hac controuersia Bernardum, non nostrum iudicium est, sed Ottonis Frisingensis q), ad quod iam prouocauit Franciscus Amboesus, qui, cum eius discipulus fuerit, de abbate suo haec in annalibus scripta reliquit. *Erat abbas tam ex Christianae religionis feruore zelotypus, quam ex habitudinali mansuetudine quodammodo credulus, vt et magistros, qui humanis rationibus seculari sapientia confisi*

p) Hist. calam. suar. loc. cit. q) loc. cit. r) Praef. ad Opera Abaelardi.

fisi nimium inhaerebant, abhorreret, et si quicquam et Christianae fidei absonum de talibus diceretur, facile aurem praeberet. Qui cum somnio, quod matri obtigit, persuasus crederet, *custodem se singularem domui Dei destinatum esse, qui validos pro ea contra inimicos fidei ederet latratus* [s], quamquam alias moribus erat mansuetissimus, firmauit tamen, quae verba sunt Ambocsi, vaticinium euentus, nec enim vlli pepercit. Id quod auctoritatis praeiudicio non impediti ex controuersiis, quas vir cetera magnus contra Abaelardum, Gilbertum Porretanum, Arnoldum de Brixia aliosque errorum in doctrina Christiana suspectos fouit, luculenter colligent, iudicabuntque, quantum fidei mereantur vel BERENGARIVS Pictauiensis Abaelardi discipulus, acerrima *Apologia* Bernardo se opponens [t], vel immodici illi pii viri laudatores [u], qui hominem eum fuisse obliuiscuntur, vel qui suspicionibus Bernardi credulitatem in hac Abaelardi caussa iuuari probarique posse putant. Nobis nihil partium studio dantibus, excusari quidem in eo posse videtur Bernardus, quod Abaelardus dialectico potissimum acumine insignis, et more horum hominum Scholasticum docendi genus secutus, notionibus, distinctionibus, axiomatibus, exemplis obscuris, et ex philosophia petitis tractatus suos theologicos repleuerit; quos cum non satis intelligeret Bernardus, philosophiae imperitus, isque iudicio episcoporum et theologorum, qui publice docebant, fideret, magno autem pro Ecclesia eiusque doctrina feruore accensus esset, viderique summus eius veritatis custos cuperet, non potuit non in Abaelardum insurgere, etiam vbi optima voluntatis intentione regeretur. Quandam vero animi impotentiam et superstitionem cum aliqua dominandi libidine, licet eximia pietatis specie tegeretur, controuersiam hanc in eo luculenter prodere, fatebuntur, quotquot in perspiciendis magnorum virorum naeuis non plane coecutiunt, et quibus liberum est, veritatem auctoritatis praeiudicio praeponere. Verum haec ὡς ἐν παρόδῳ. Iam in viam redeundum, ipsiusque historiae filum resumendum. Occupatis monachorum sanctius, quam tum solebant, viuentium conditorum parentumque animis, his ducibus et antesignanis omnia clamoribus replebantur, de haereticis Abaelardi opinionibus. Irrisisse et subsannasse Abaelardum in scholis suis nouorum ordinum auctores, coniiciunt BVLAEVS et qui eum sequitur OVDINVS [x], sicque, putant grauem eum illorum inimicitiam meruisse, et contra se tantopere illos armasse. Verum haec frustra dici, ex studiose quaesita ab Abaelardo solitudine palam est, quam ideo elegit, vt ab omni turba aemulantium remotus viueret, et perperam supponitur, Abaelardum ex solitudine

s) vid. Vitae Bernardi scriptores passim; BAYLE Dict. T. I. art. Bernard. not. D. p. 537.

t) Vid. THOMAS. Hist. sap. et stult. T. I. p. 114. BAYLE Art. Berenger; OVDINVS T. II. p. 119.

u) MABILLON. Opp. Bernardi T. II. p. 642. EDM. MARTENE l. c. p. 1146. BOSSVET Hist. des variat. T. II. p. 201. Mem. de Trevoux loc. cit.

x) ll. cc. Quae enim contra hos monachos scripsit Abaelardus, postea ab eo consignata sunt.

tudine Parisios ad pristinum docendae theologiae munus rediisse. Alia enim loquuntur acta huius controuersiae, quae produnt, ipsum Paracleti oratorium et similia calumniae occasionem praebuisse, et non obstante apologia tanta inuidiae rabie aduersarios eum fuisse aggressos, tantum ei apud omnes conflauisse odium, vt ferme ad desperationem redigeretur. Audi enim, Lector, quiritantem [y]: *Deus ipse mihi testis est, quoties aliquem Ecclesiasticarum personarum conuentum adunari noueram, hoc in damnationem meam agi credebam. Stupefactus illico quasi superuenientis ictum fulguris expectabam, vt quasi haereticus aut profanus in conciliis traherer et synagogis. Saepe autem, Deus scit, in tantam lapsus sum desperationem, vt Christianorum finibus excessis ad gentes transire disponerem, atque ibi quiete sub quacunque tributi pactione inter inimicos Christi Christiane viuere.* Quae omnia prolixe exponere, grauissimasque persecutiones enarrare, huius loci haud est, et ad annales ecclesiasticos pertinet, vel apud eos quaerendum est, qui infelicis philosophi fata ex instituto enarrarunt. Digna tamen est viri memorabilis historia, quae accurate excutiatur, cum amplissimum humanae vitae inuidia exagitatae theatrum exhibeat, et quibus moribus clerus tum vixerit, doceat. Inter medias autem anxietates, cum nesciret, quo se verteret, asylum ei monstrauit prouidentia diuina. Commendatus enim a Britanniae minoris duce abbas monasterii Benedictini S. Gildasii Riuensis in dioecesi Vennetensi electus est, annum agens quadragesimum septimum. Quam vocationem secutus Paracleti sui curam amicis duobus, quos fidissimos habebat, permisit. Neque vero hoc quoque loco furere in eum desiit fortuna irata, nec a persecutione destitit. Perosus enim pessimam monachorum in hoc monasterio vitam, qui gulae, ventrique egregie litabant, et turpissimis scortationibus sacri muneris honorem diffamabant, conscientia de officio monente emendare hominum nequissimorum mores aggressus est. Qui cum disciplinae essent impatientissimi, et a vita turpissima auocari aegerrime ferrent, maximis odiis abbatem prosecuti sunt; et ita creuit hominum perditissimorum audacia, vt pene fidem superet, quod de insidiis sibi quotidie structis queritur [z]: *Quotidie quasi ceruici meae gladium imminentem suspicio, vt inter epulas vix respirem, sicut de illo legitur, qui cum Dionysii tyranni potentiam atque opes conquisitas maximae imputaret beatitudini, filo latente appensum super se gladium respiciens, quae terrenam potentiam felicitas consequatur, edoctus est.* Sed veram fuisse querelam, res ipsa docuit euentusque probauit: Multoties enim minaci gladio impetitus, multoties veneno in sacrum calicem iniecto et in ipsa altaris solennitate tentatus vix mortem toties sibi proximam euitare potuit. Et ne calamitas haec sola esset, continuam simul vexationem

y) Hist. calam. suar. p. 32.

z) loc. cit. c. 13. p. 34.

nem passus est, ab illius loci domino, qui ex vita monachorum dissoluta occasionem nactus loca, quae ad monasterium respiciebant, sibi vindicauerat, grauibusque exactionibus ipsos monachos exagitabat. Haec anno cIↃCXXVII facta sunt, quo tempore quoque accidit, vt moniales, quibus Heloïsa praeerat, Argentiolo ab abbate Sandionysiano eiicerentur. Quae cum locum refugii ignorarent, coenobium suum Paracleti Heloisae tradidit, quae se illuc cum sororibus quibusdam recepit. Eo itaque aliquoties profectus Abaelardus, monasterium totum Heloisae concessit, eiusque regimen consiliis suis adiuuit. Quam cum anno cIↃCXXXVII Innocentius II. P. M. abbatissam declarasset, frequentius Heloisam, quam hactenus non viderat, inuisere, eique re et consilio adesse coepit. Id quod nouam Abaelardum calumniandi occasionem eius aduersariis obtulit, caussantibus, pristinos amoris igniculos resuscitatos huius frequentiae caussam esse. Ipse hoc refert [a]: *Quod me facere sincera charitas compellebat, solita derogantium prauitas impudentissime accusabat, dicens me adhuc quadam carnalis concupiscentiae oblectatione teneri, qui pristinae dilectae sustinere absentiam vix aut nunquam paterer.* Quam tamen obtrectationem ex vulnere, quod a Fulberti furore acceperat, refutat, et quam impossibile sit, cogitare iubet [b]. Vt tamen suspicionem amoliretur, monasterio suo, se continuit, in quo vero tranquillam eum vitam agere non passa est monachorum peruersitas, qui contemto sacro fulmine, insidias ei struebant, quamuis nequissimos eiecisset. Et hucusque quidem ipse Abaelardus calamitatum suarum historiam in epistola ad amicum exposuit.

Abaelardi historia continuata.

§. VII. Male habuit Heloisam diuturnum Abaelardi sui silentium, quae cum hanc de suis calamitatibus epistolam legisset, ea de re apud illum conquesta est. Id quod occasionem multarum epistolarum ad Heloisam dedit, quarum aliquas hodie legimus, quae tenerrimo Heloisam affectu complexum fuisse Abaelardum satis loquuntur [c]. Libellos quoque aliquos ad eam misit, hoc loco, ne nimii simus, non enarrandos. Quo vero loco tum Abaelardus docuerit, scriptores vitae eius non indicant [d]. Ex IOANNIS SARISBERIENSIS [e] vero loco quodam colligi potest, reuersum eum esse Parisios, et in pristino loco in monte S. Genouefae sacras literas et philosophiam docuisse. Dabimus Parui locum, cum satis luculentus sit: *Cum primum, adolescens admodum, studiorum caussa migrassem in Gallias, anno altero, postquam illustris*

a) Hist. Calam. suar. p. 35.

b) Haec excusatio an sufficiat valde dubitat P. BAYLE l. c. et art. Heloise l. c. art. Combabus T. II. not. B. p. 901. conf. CHR. THOMASIVS Iurisprud. Diu. L. III. c. 2. §. 179. p. 471.

c) Liberiores Gallicas metaphrases harum epistolarum dedere BVSSIVS, RABVTINVS Col. 1695 et P. F.G. DE BEAVCHAMP, Paris 1714. et 1717. maxime vero Abbas GERVASIVS Paris 1723. II. Vol. 12. Latinam emendatiorem editionem debemus RICH. RAWLINSONO Lond. 1718. 4. vid. Iurn. des sauans 1718. Nou. p. 239.

d) Primus de hac vitae Abaelardi particula dispicere coepit IAC. THOMASIVS l. c. quem secuti sunt BAYLE et OVDINVS ll. cc.

e) Metalog. L. II. c. 10. p. 802.

ſtris rex Anglorum Henricus, leo iuſtitiae, rebus exceſſit humanis, contuli me ad Peripateticum Palatinum, qui tunc in monte ſanctae Genouefae clarus doctor et admirabilis omnibus praeſidebat. Ibi ad pedes eius prima artis huius rudimenta accepi, et pro modulo ingenioli mei, quicquid excidebat ex ore eius, tota mentis auiditate excipiebam. Deinde poſt diſceſſum eius qui mihi praeproperus viſus eſt, adhaeſi magiſtro Alberico etc. Eſſe Peripateticum Palatinum Abaelardum ex variis SARISBERIENSIS locis, praecipue autem *Metalogici libro ſecundo* [f] manifeſtiſſimum eſt. Henricus II. autem obiit anno CIƆCXXXV, ex quo inuicta ratione demonſtrari poteſt, an. CIƆCXXXVII, in monte Genouefae Sariſberienſem Abaelardum audiuiſſe. Nec obſtat, quod obiicit OVDINVS [ff], nullibi mentionem facere Abaelardum, quod poſt relictum Paracleti monaſterium Pariſios redierit; luculentum enim eſt Ioannis teſtimonium: recteque, niſi fallimur, cum tota hiſtoriae Abaelardi ſerie cohaeret, et hiatus aliquis, quem Geruaſius quoque non ſuppleuit, emendari, et perfici philoſophi huius hiſtoria poteſt. Relicto enim S. Gildaſii monaſterio, ob inſidias monachorum, cum in priſtino Paracleti monaſterio ob ſuſpiciones et rumores hominum commorari nollet, ad alium eum locum diuertere oportuit, quem ex eius biographis nemo indicat, Pariſios vero fuiſſe ex hoc loco manifeſtum, dubiumque non eſt, quin celeberrimus philoſophus, quem tam importunis ſemper flagitationibus iuuenes quaerebant, ſcholas ibi aperuerit. Ex hac quoque commoratione cauſſa ſatis euidens oſtendi poteſt, nouorum motuum, quos in eius caput concitauerunt Albericus, Guilelmus aliique eius temporis philoſophi et theologi, quam nemo hactenus inter vitae Abaelardi ſcriptores detexit. Nempe anno circiter CIƆCXXXIV, Abaelardum relicto coenobio Riuenſi Pariſios remeauiſſe, ibique occupato priſtino loco dialecticam et theologiam docuiſſe, ex allato Sariſberienſis loco conſtat. Eo autem innuente ſcimus quoque, Albericum, qui et ipſe Pariſios ſe conuerterat, magna dialecticae eruditionis opinione eodem tempore Pariſiis docuiſſe, Abaelardum vero, poſt annum CIƆCXXXVII, praepropere diſceſſiſſe, eiusque in hac ſchola locum Albericum occupaſſe. Ex quibus ſumma veriſimilitudine colligimus, Albericum inter et Abaelardum veteres inimicitias reſuſcitatas nouam litigiorum anſam dediſſe, eumque Abaelardum anno CIƆCXL ad concilium Senonenſe vocatum ex hoc loco eieciſſe. Valde enim vrebat inimicos, Abaelardi, quod ſcholas publicas haberet, eo quod gloriam et applauſum ipſi inuiderent. Vnde Bernardum inſtigabant, vt publice docendi munus ei auferri curaret, cauſſati, ſeducere eum iuuenes ad heterodoxa dogmata. Quod pro credulitate ſua facile admittens Bernardus, in id potiſſimum incubuit, vt haec ei facultas adimeretur. Summa hoc veriſimilitudine colligimus ex *Epiſtola* [g] PETRI

f) c. 17. p. 814.
ff) loc. cit. p. 1165.
g) Extat in operibus Abaelardi p. 336. inter PETRI VENERABILIS epiſtolas L. IV. ep. 4. et in Bibliotheca Cluniacenſi a QVERCETANO edita p. 816.

CLVNIACENSIS *ad Innocentium II. R. P.* in qua inter alia scribit: *Interim a nobis admonitus, magis autem a Deo, vt credimus, inspiratus, dimissis Scholarum et studiorum tumultibus in Cluniaco vestro sibi perpetuam mansionem elegerit.* His itaque inuidiae telis denuo petitus Abaelardus, magnis iterum fortunae procellis iactatur, Guilelmo quodam [h] monacho Benedictino prodeunte, qui Abaelardum apud episcopum Carnotensem et abbatem Claraeuallensem haereticorum dogmatum accusans, tredecim errorum articulos illis offerebat. Satis nouerat Abaelardum episcopus, qui si vixisset, vix credibile est, eum Abaelardum non fuisse defensurum. At ille fatis concedebat anno cIↄcxxxix. Maxima itaque ira Abaelardum aggressus Bernardus, aliquoties coram cum eo agit, cumque philosophus Palatinus pertinaciter negaret, vllum sibi in fide et doctrina errorem haerere, nec manus dare victas Bernardo, contentiose eum obiurganti vellet, adeo virum magnum, et hac sua auctoritate non sine dominandi libidine vtentem exacerbauit, vt acri epistola contra illum insurgeret, et apud Romanum praesulem errorum eum acerrime postularet. Quod cum in Abbate ferendum non esse Abaelardus statueret, Senonensi archiepiscopo, ad quem caussa deuoluebatur, eius violentiam et iniquitatem demonstrauit, cumque apud Senones se episcopi congregauissent, in ea synodo caussae suae agendi licentiam expetiit rogauitque, vt exponere sibi doctrinam suam, eamque contra calumnias et obtrectationes Bernardi, eo praesente et rationem reddente, rege vero ipso totoque concilio iudice, defendere liceret. Declinauit initio arenam Bernardus, in dialectica disputandi arte Abaelardo multum inferior. Tandem cum auctoritatis, qua fruebatur, conseruandae caussa a synodo rogatus accessisset, ad confutandos Abaelardi errores se accinxit. Meretur de hoc consilio legi PETRI BERENGARII *Apologia pro Abaelardo* [i], vt quibus animis res illa acta sit, pateat. Is inter alia: *Post aliqua pontifices insultare, pedem pedi applodere, ridere, nugari conspiceres, vt facile quilibet iudicaret, illos non Christo vota persoluere, sed Baccho. Inter haec salutantur scyphi, pocula celebrantur, laudantur vina, pontificum guttura irrigantur, - - lethaei potio succi pontificum corda iam sepelierat. Ecce, inquit satyricus:*

- - - inter pocula quaerunt
Pontifices saturi quid dia poëmata narrent.

Denique cum aliquid subtile diuinumque sonabat, quod auribus pontificalibus erat insolitum, audientes omnes dissecabantur cordibus suis, et stridebant

h) Abbas S. Theodorici, vid. BVLAEVS Hist. Acad. Paris. p. 743. OVDINVS T. II. p. 1434. FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. III, p. 499. Scripsit disputationem catholicorum PP. contra P. Abaelardi dogmata, quae extat in Biblioth. Cisterciensi a BERTRANDO TISSIERIO 1669. edita, conf. BERNARDI ep. 391.

i) Opp. p. 302. de hoc Berengario vid. THOMAS. Hist. sap. et stult. T. I. p. 113.

debant dentibus in Petrum, et oculos talpae habentes in philosophum, hoc, inquiunt, sineremus viuere monstrum? - - Vini calor ita incesserat cerebris, vt in somni letargiam oculi omnium soluerentur. Inter haec sonat lector, stertit auditor. Alius cubito innititur, vt det oculis suis somnum, alius super molle ceruical dormitionem palpebris suis molitur: alius super genua caput reclinans dormitat. Cum itaque lector in Petri satis aliquod reperiret spinetum, surdis exclamabat auribus pontificum, damnatis? Tunc quidam vix ad extremam syllabam expergefacti somnolenta voce, damnamus, aiebant. Alii vero damnantium tumultu excitati decapitata prima syllaba, namus, inquiunt. Acrius, et vt satyrici solent, ad deridendos concilii huius patres haec apposuisse Berengarium in ista inuectiua, si quis contenderit, non morose repugnabimus, Lectorem tamen a partium studio alienum recordari iubemus, publice haec apologia edita episcopis obiecisse Berengarium, non reueritum, quod rex cum tota aula sua adfuisset. Qui, si ita sobrie, vt decebat, patres conscripti rem egissent, hanc in Berengario calumniam minime pertulisset. Qui vero mores eius seculi, etiam inter homines ecclesiasticos, quin ipsius monasticae seueritatis alumnos turpissimos, maximisque facinoribus, praecipue gulae, deformes cogitat, de quibus luculenta quaedam specimina exhibet Abaelardi historia, recordaturque, non modo praesentem fuisse, et cum pontificibus in eo concilio victitasse aulam regiam, sed eam quoque studio in eiusmodi ἀσωτίαν in hominibus ecclesiasticis fouendam ferendamque consensisse [k], facile credet, sobriis animis et corporibus ad audiendam Petri caussam patres huius concilii non accessisse. Ita vero dispositis iudicibus facile fuit Bernardo clamoribus retundere Abaelardum, quem argumentationum machinis superare nequibat, praecipue, cum non diffitente Berengario capitula Abaelardo obiecta, *etsi sanum saperent, sanum tamen non sonarent.* Explicatione itaque opus erat, eaque vt patienter audiretur, Abaelardi intererat. Ast hanc patientiam extorqueri non posse probe videbat. Cum itaque caussam, quamuis iustam, vinci praeuideret, disputationem cum Bernardo declinauit, et ad summum pontificem prouocando episcoporum damnationi eius inhiantium spem elusit. Quod cur fecerit Abaelardus, ex dictis quidem nemo non intelligit, variae tamen eius rei caussae a viris doctis afferuntur, eo quod disputationis aleam iam detrectauerit Abaelardus, quam ipse prius poposcerat. OTTO FRISINGENSIS [l] qui eo tempore vixit, *Abaelardum*, ait, *dum de fide sua discuteretur, seditionem*

k) Vt fidem faciamus rei vix credibili, en ipsa Abaelardi verba in saepe dicta Historia calamitatum suarum p. 27. „Stephanus regis tunc „Dapifer vocato in partem abbate et familiaribus „eius, quaesiuit ab eis, cur inuitum retinere vel„lent, ex quo incurrere scandalum facile possent, „et nullam vtilitatem habere, cum nullatenus „vita mea et ipsorum conuenire posset. Sciebam „autem in hac regii consilii sententiam esse, vt quo „minus regularis abbatia illa esset, magis regi esset „subiecta et vtilis, quantum videlicet ad lucra tem„poralia. Vnde me facile regis et suorum assen„sum consequi credideram, sicque actum est."

l) L. I. c. 48.

ditionem populi timentem, *apostolicae sedis praesentiam appellauisse*. Nequaquam hoc verisimile putat OVDINVS [m], cum, rege Galliarum, Theobaldo comite plurimisque viris nobilibus praesentibus, nihil esset, a populo metuendum. HENRICVS GANDAVENSIS [n] autem, *a B. Bernardo*, ait, *haeretica aliqua in scriptis suis sensisse*, *conuictum esse in concilio Senonensi*, quod repetit MIRAEVS [o], et post illum Bernardi defensores reliqui. Vtrumque falsum esse, circumstantiae loquuntur, et veram caussam produnt. Et seditionem quidem populi timendam non fuisse, facilius negatur, quam probatur, cum supra iam dixerimus, aduenientem Abaelardum populum lapidibus obruere voluisse, praeeuntum a doctoribus suis. Quid itaque in ipso concilio damnato vel liberius caussam peroranti expectandum fuit? Dabimus autem falsum hoc esse, licet Frisingensis testis sit αὐτήκοος καὶ σύγχρονος; eadem seditio, iidem tumultus ab ipsis concilii patribus tantopere contra eum a Bernardo sanctitatis suae opinione occupatis animatisque expectandi fuissent, si, quod facile poterat, disputandi artificio vsus Bernardum confudisset, et ad silentium redegisset, vt recte obseruatum GERVASIO. Bernardum autem Abaelardum ad silentium disputando non redegisse, ex prouocatione ad sedem Romanam intelligitur, quam ad euitandam ancipitem caussae ventilandae disceptationem Abaelardus interposuit. Ita vero concilii sufflaminata sunt consilia, suspensa auctoritas, re ad supremum iudicem Ecclesiasticum delata. Igitur ad eum recurrendum erat aduersariis: itaque Bernardus, iubente concilio ad papam acri epistola scribens, vt silentio imperato damnaretur Abaelardus, rogauit. Aliis quoque passim epistolis [p] Abaelardum configere studuit, quae in hac caussa legi, verum cum Berengarii apologia, et Ottonis Frisingensis narratione conferri merentur, vt ex his iudicium accuratum de ea re et a partis studio alienum formetur. Abaelardus autem nec ipse ex sua parte tacuit, sed conscripta fidei confessione, orthodoxae se doctrinae addictum esse, et tredecim illos articulos concilio oblatos nec suos esse, nec a se asseri, sed iniuste ipsi imputari demonstrare conatus est. Non enarrabimus eorum summam, hoc enim huius loci non est, et ad annales Ecclesiasticos pertinet: neque nostrum esse putamus, definire, vtrum Abaelardus innocens et orthodoxus fuerit, quod eius caussae patroni veteres et recentiores contendunt, negant, qui Bernardi auctoritatem saluam cupiunt, nec prolixe insistemus virorum doctissimorum AMBOESI, NATALIS ALEXANDRI, LVD. ELL. DVPINII [q] opinioni, Bernardum dialectici sermonis ignarum, subtiles illas distinctiones, nomina et enunciationes quas Abaelardus attulit, non intellexisse, sed sensu heterodoxo acceptas aggressum, cum magna auersione philosophiam horreret, eas damnauisse. Neque eorum

virorum

m) De Script. eccles. loc. cit.
n) De S. E. c. 16. p. 120.
o) Ad h. l.
p) Vid. Ep. 187. 188. 189.
q) ll. cc. hanc partem sequitur BVDDEVS Obs. Hal. T. I. p. 191. et GERVASIVS l. c.

virorum eruditorum [r] sententiam excutiemus, qui media via incedentes Abaelardum omni ab errore liberari non posse putant, in multis tamen iniuriam passum meliora fata et molliorem medicinam meruisse contendunt. De his enim omnibus in historia philosophica disputare, esset extra oleas vagari. Monemus tamen, merito attentionem debuisse praesules assertioni Abaelardi iureiurando confirmatae, quam in apologia, siue fidei confessione habet [s]: *Scripsi forte aliqua per errorem, quae non oportuit, sed DEVM testem et iudicem in animam meam inuoco, quia in his, de quibus accusor, nihil per malitiam aut superbiam praesumsi.* Quae etiam sine asseueratione facile credimus, et haec maxime prouido de Abaelardi caussa iudicio fundamentum sternere putamus. Deinde hoc quoque notandum esse putamus, damnauisse quaedam Bernardum, quorum nec verum sensum fontesque viderat, nec primos auctores nouerat, quaeque diu iam, licet erronea, in Ecclesia personarunt. Dabimus eius rei exemplum, eo quod ad nostros limites pertinet, et manifeste probat, quam praecipitanter Bernardus in caussa Abaelardi versatus sit. Ipse BERNARDVS [t] de Abaelardo ita: *Omitto, quod dicit Spiritum S. esse animam mundi, mundum iuxta Platonem tanto excellentius animal esse, quanto meliorem animam habet, Spiritum S. vbi dum multum sudat, quomodo Platonem faciat Christianum, se probat ethnicum.* Non disputabimus de veritate huius accusationis, quam fundamento carere iudicat NATALIS ALEXANDER [u], certe Bernardus diiudicare non potuit historiae philosophicae imperitus; sed concedemus, recte eum mentem Abaelardi et ex vero retulisse, erroremque hunc, qualem esse nemo temere negabit, Abaelardum fouisse: sane indignum erat tanti viri auctoritate in Abaelardo tanta eum vehementia configere, et ideo Abaelardum Platonicum facere (quod placuisse quoque ex recentioribus IACOBO THOMASIO [x] merito miramur,) quem non tantum in vetustis Ecclesiae doctoribus legebat, nec reprehendebat, sed in suae quoque aetatis hominibus, ipsisque amicis suis magna patientia ferebat, nec eos ἑτεροδοξίας suspectos faciebat, euidentissimo argumento, ignorantiam philosophiae, et odium atque inuidiam in debellando Abaelardo plurimum animum Bernardi occupauisse. Quod ne sine demonstratione dixisse, et infenso animo tantum virum calumnia onerasse videamur, ad priscae Ecclesiae doctores, Gregorium Nazianzenum, Cyrillum, et Aeneam Gazaeum prouocamus, quorum loca cum produxerit praestantissima Ven. MOSHEMII [y] eruditio, ad eum, docte in hoc argumento versatum Lectorem remittimus. Alia PP. loca, mire in hoc dogmate πλατωνίζοντα, praecipue Synesii et Dionysii Areopagitae, cuius

r) TRIBBECHOV. de Dd. Scholast. c. VI. p. 325. BAYLE Dict. T. I. art. Berenger not. H. I. p. 527. MOSHEIM. Hist. Eccl. Sec. XII. P. II. S. I. c. 4. §. 7.

s) p. 330.

t) Ep. 190.

u) H. E. Sec. XI. et XII. P. III. p. 27.

x) De secta Nominal. Orat. XII. p. 253. seqq.

y) Ad CVDWORTHI systema intell. cap. IV. §. 36. not. 28. pag. 657. seqq.

ius tunc inter Gallos, praecipue mysticos, qualis cupiebat esse Bernardus, summa erat auctoritas et existimatio, tacemus, nec recentiores tangimus, ex quibus Augustinum, Steuchum Eugubinum alibi [z] nominauimus. Sed nec ea ipsa, qua viuebat Bernardus aetate dogma hoc in Ecclesia inauditum et insolitum fuisse, illius aetatis scriptores testantur. Inter quos praecipue ARNOLDVS Abbas Bonae Vallis in Francia Carnotensis Ordinis S. Benedicti huc aduocandus est. Is librum scripsit de *cardinalibus Christi operibus* [a], olim S. Cypriano tributum, quem ideo inter libros Cypriano perperam adscriptos retulit IO. FELLVS [b]. In eo libro, *sermone de Spiritu S.* eundem prorsus errorem prolixe defendit, esse Spiritum S. animam mundi. Haec ignota esse non poterant Bernardo, cuius amicus fuit abbas ille Bonaeuallensis, vt ex *Epistola* eius CCCX. constat. Ille autem in amico clarissimis verbis hunc errorem scriptis disseminante ferre poterat, quem tot pugnis in aduersario sugillabat, licet ex verborum tantum deductum consequentia. Ita scilicet semper homines sunt homines, nec a sanctitatis quoque laude sibi aliisque placente aliena est affectuum intemperantia. Non improbamus, B. Bernardum hanc thesin reiecisse, quam ideo displicuisse eius aetatis theologis, quod simplicitatem Dei tollere videretur, ex SARISBERIENSI [c] discimus; sed tacuisse eum inter amicos, tantum autem excitasse puluerem contra aduersarium, id quidem, si ficus nominanda ficus est, tam pium, quam videri volebat, doctorem non decuit. His vero artibus cum aduersarii Abaelardi vterentur, non difficile ei fuit apologiam scribere. Bonae itaque caussae atque innocentiae suae fisus Abaelardus ipse Romam proficisci caussaeque suae patrocinium agere constituit. Verum eum non auditum iam damnauerat, carcerique mancipari libris concrematis confirmataque concilii Senonensis sententia iusserat Romanus pontifex. Vbi merito illud oggerendum erat, quod Bernardo auctoritate sua in perniciem Abaelardi abutenti obiecit Berengarius [d]: *Damnatur, proh dolor, absens, inauditus, et inconuictus. Quid dicam, quidue non dicam, Bernarde?*

Nil opus est bello veniam pacemque rogamus,
Porrigimus iunctas ad tua lora manus.
Iura cadent rerum, vertetur sanctio legum,
Si vis, si mandas, si sic decernis agendum
Quem penes arbitrium est, et vis et norma loquendi.

In itinere itaque iam versantem retinuit Petrus Mauritius, Monboiserius, a morum honestate Venerabilis dictus Abbas Cluniacensis ab anno CIƆCXXII ad CIƆCLVI, vir literis sacris et profanis etiam philosophicis [e], satis tinctus, et Arabicae quoque literaturae non ignarus. Is cum

z) Vid. Historia de ideis Sect. I. §. 6. p. 99.
a) Vid. OVDINVS l. c. T. II. p. 1260. seqq.
b) Append. Opp. Cypriani fol. 60.
c) Metalog. L. IV. c. 16. p. 897.
d) In Apolog. pro Abaelardo p. 303.
e) De hoc Petro Venerabili videndi, qui historiam

cum moribus esset pacificis, humanis et benignis, fatis Abaelardi vehementer indoluit, cumque nouas tempestates ex itinere Romano praeuideret, et accurate intelligeret, vnde lerna malorum Abaelardo enata fuisset, persuasit philosopho, vt in suo monasterio remaneret, pollicitus, daturum se operam, vt intercedente abbate Cisterciensi cum Bernardo reconciliaretur. Manum dedit Abaelardus tot malis expugnatus, praesenteque Bernardo, errores, licet immerito imputatos retractauit. Quod quamuis nonnulli negent [f], vix tamen de eo dubitandum esse videtur, et plerique eius aetatis scriptores, interque hos auctor *Cluniacensis Chronici* [g] testantur. Quod tamen in praeiudicium caussae Abaelardi verti non potest. Dubium enim non est, virum bonum, tot malis fractum, tot miseriis oppressum, cum omnia in se armata, et superstitionem atque ignorantiam triumphantem videret, ipsa vero Romani pontificis fulmina pertimesceret, vt malorum finem faceret, et cum Bernardo reconciliatus pacem inueniret, ea, de quibus hactenus disputatum erat, quaeque partim logomachiis inuolui, partim subtilitatibus detineri videbat, Petro Cluniacensi monente hortanteque, abiecisse, Bernardum autem, cuius ambitio victo prostratoque aduersario pepercit, positis irarum, quibus aestuauerat fluctibus, mitiorem ei animum praebuisse, sicque litem istam indecoram tandem fuisse compositam. Namque posthaec Abaelardo nihil obiectum esse nouimus. Ita intercedente apud Romanum pontificem Petro Mauritio ab anathemate, absolutus, permissumque ei est, reliquum vitae in Cluniacensi monasterio transigere. In hoc vero secessu talem se Abaelardum praestitit, qualem philosophum Christianum exoptes. Qua de re legi meretur PETRI CLVNIACENSIS *Epistola ad Heloisam* [h] eius laudibus plena, qua humilitatem eius in tanto eruditionis fastigio summam, cibi potusque frugalitatem, lectionem, orationem, meditationem perpetuam, pietatemque sine exemplo vehementer commendat. Egregie sane de eo scribit vir cordatus et sincerus: *Mens eius, lingua eius, opus eius semper diuina, semper philosophica, semper eruditiora meditabatur, docebat, fatebatur. Tali nobiscum vir simplex et rectus ac timens Deum ac recedens a malo, tali inquam per aliquantum temporis conuersatione vltimos vitae suae dies consecrauit Deo.* Tandem cum animi mala calamitatesque desiissent, corpo-

riam literariam scriptorum Ecclesiasticorum condiderunt fere omnes, celebre enim ob eruditionem et mores eius nomen fuit. Plerosque laudat FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. V. p. 753. Dabimus modo verba Petri Pictauiensis monachi ex epistola ad eum Bibl. PP. T. XXII. p. 825. ed. „Lugd. „Quis vnquam Plato subtilius, quis „Aristoteles argumentosius, quis Cicero pulchri„us aut copiosius aliquando quicquam disseruit? „quis grammaticus instructior, quis rhetoricus „ornatior, quis dialecticus fortior, quis arithme„ticus numerosior, quis geometricus regularior, „quis musicus cantilenosior, quis astronomicus „perspicacior extitit"?

f) SPANHEM Opp. T. I. p. 1604. G. ARNOLD. Hist. Eccl. et haeret. P. I. L. XII. c. 5. §. 7. p. 360.

g) Apud OVDIN. p. 1174. conf. ITTIO. de Catenis et Bibliothecis PP. p. 678.

h) Inter Petri epistolas L. IV. 24. et inter Abaelardi opera p. 337. in DV CHESNE Bibl. Cluniacensi p. 850.

corporis eum infirmitates infestare coeperunt, toto corpore inusitata scabie et vlceribus occupato. Vt itaque liberiori aura frueretur, ab Abbate Cluniacensi Cabilonem missus, locum sibi summa amoenitate commendabilem prope vrbem, Arari tamen flumine interfluente, elegit, in prioratu S. Marcellini. Ibi teste Mauritio [i], *antiqua sua recolens studia, libris semper incumbebat, nec momentum praeterire siuebat, quin semper aut oraret, aut legeret, aut scriberet, aut dictaret.* Malo vero corporis indies augescente ex superueniente febri mortalitatis debitum persoluit XI Cal. Maii anni cIↃcxlii, anno aetatis climacterico. Acerbe luxit hanc amici sui mortem Petrus Venerabilis, qui hoc ei epitaphium scripsit:

Gallorum Socrates, Plato maximus Hesperiarum,
Noster Aristoteles, logicis, quicunque fuerunt,
Aut par aut melior, studiorum cognitus orbi
Princeps, ingenio varius subtilis et acer,
Omnia vi superans rationis et arte loquendi,
Abeilardus erat, sed tunc magis omnia vincit,
Cum Cluniacensem monachum moresque professus,
Ad Christi veram transiuit philosophiam,
In qua longaeuae bene complens vltima vitae
Philosophis quandoque bonis se connumerandum,
Spem dedit vndenas Maio renouante Calendas.

Sed et alterum de eo circumfertur, incertum an eodem auctore:

Petrus in hac Petra latitat, quem mundus Homerum
Clamabat, sed iam sidera sidus habent.
Sol erat hic Gallis, sed eum iam fata tulerunt,
Ergo caret regio Gallica sole suo.
Ille sciens quicquid fuit illi scibile, vicit
Artifices, artes absque docente docens.
Vndecimae Maii Petrum rapuere Calendae,
Priuantes logices atria rege suo.
Est satis; in tumulo Petrus iacet hic Abeillardus
Cui soli patuit scibile quicquid erat.

Tertium quoque affert Cl PEZIVS [k], quod ne nimii simus, apud ipsum legi potest. Haec duo enim sufficiunt, vt constet, inter summos suae aetatis philosophos fuisse numeratum. Nec recentiorum iudicia [l] de eo dissentiunt, quibus si standum, summo loco ponendus Abaelardus fuisset, si in nostra tempora incidisset. Post mortem corpus eius prout viuus mandauerat, ad Heloisam missum est, vt in Paracleto conderetur, inter-

i) Ibid.
k) T. III. Thes. Anecdotor. P.II. p. 627. inde repetiit FABRICIVS l. c. p. 699.

l) Vid. Act. phil. Vol. II. p. 963. III. 582. OVDINVS l. c. p. 1174. THOMASIVS l. c. et scriptores H. L. E. ad annum 1120.

interfuitque funeri iustaque amico, habita oratione panegyrica persoluit Petrus Venerabilis. Traditumque, Heloisam post fata eidem tumulo illatam miraculoso pristini amoris signo amicis eum complexibus comprehendisse, quod verum esse contendit GERVASIVS [m], quo iure, viderint, quorum interest. Illa autem post duos et viginti annos mortalitatis exuuias anno CIↃCLXIV deposuit. Multa scripsit vir inexhaustae diligentiae, ex quibus scripta theologica pleraque, non tamen omnia, edita sunt, quorum recensionem dabunt LVDOVICVS IACOBVS, CASIM. OVDINVS, IO. ALB. FABRICIVS [n], et qui eorum summam enarrauit abbas GERVASIVS [o]. Inter philosophicas tractationes dialecticae eminent, vidisseque se msc. testatur Oudinus, *super praedicamentis Aristotelis*, *de modis significandi*, *libros analyticorum priorum et posteriorum*, *libros topicorum*, *libros hypotheticorum*, *de diuisionibus*, *de intellectibus*. Scripsit etiam *logicam*, quam se editurum promisit ANDREAS QVERCETANVS [p], nondum tamen lucem vidit; moralem quoque philosophiam attigit, sed more Scholastico, id est, confuso inter se rationis et reuelationis lumine, quam titulo: *Scito te ipsum*, edidit C. V. BERNARDVS PEZIVS [q]. Displicuit hic liber Bernardo, alium moralis disciplinae cultum amanti. Eum vero suum esse non semel in vita, si fides CAVEO [r], negauit. Librum autem sententiarum, *Sic et non* dictum Bibliothecae Angliae seruant [s]: Libros autem quinque *Theologiae Christianae* vulgauit primus EDM. MARTENE [t], eisque erudita prolegomena de Abaelardo eiusque erroribus et aduersariis praemisit. In his libris reliquis Scholasticis primum systematis theologici philosophica methodo adornati exemplum dedit, quod Petrum Lombardum, discipulum eius, in sententiarum opere frequenter prae oculis habuisse ac secutum esse fassus est IOANNES CORNVBIENSIS [u], obseruantibus QVERCETANO [x] et PAGIO [y]. Ex hac vero breui vitae Abaelardi historia, qualis fuerit, quibus fatis, quo ingenio, qua voluntate vsus sit, rei intelligens haud difficulter definiet. Magna eum iudicandi acie et facile in rerum nexus penetrante fuisse ornatum, vidisse porro praeiudicia innumera, eruditione autem literisque ingenium excoluisse pulcherrime, et imprimis in dialectica Peripatetica similem non habuisse, et scripta loquuntur, et ipsa, quam sibi conflauit, aduersariorum inuidia, insolita quoque auditorum frequentia testantur; mirumque non est, graues eum persecutiones perpessum esse, cum historia literaria luculentis speciminibus doceat, magnorum meritorum super alios emergentium comitem plerumque fuisse inuidiam. Sed nec diffitendum est, am-

m) l. c. conf. Acta phil. l. c. BAYLE l. c. art. Heloise not. Y. Z. T. II. p. 716.
n) ll. cc.
o) loc. cit.
p) Ad opera Abaelardi p. 1160.
q) loc. cit.
r) Hist. Lit. Scr. Eccl. p. 571.
s) Conf. TRITHEMIVS c. 381. MABILLON. it. Germ. p. 64.
t) Anecdot. T. V. p. 1156. seqq. Paris. 1717. fol.
u) In Eulogio ad Alex. III. papam.
x) l. c. p. 1159.
y) Ann. 1113. n. 13.

ambitionis et voluptatis miro inter se connubio iunctarum mixturam hanc ei fortunam magna ex parte finxisse, vt in ipsa vitae eius narratione aliquoties notatum. In philosophia autem, quamuis subtilissimo gauderet ingenio, aliosque sui temporis omnes antecelleret, Scholasticus tamen fuit et dialecticus, adeoque iisdem, quae supra tetigimus, vitiis obnoxius, quae cum ad theologiam transtulisset [z], mirum non est, hominem, dialecticis axiomatibus diuina mysteria definientem, vel in errores varios incidisse, vel quod malumus, veritates, luculentas et simplices inutili et malesana curiositate et subtilitate obscurasse. Quas nubes cum nec ferre, nec in eas penetrare aduersarii possent, materia inde enata est superstitioni, ignorantiae, hypocrisi, inuidiae, eum crudeliter persequendi melioribus fatis et temporibus dignissimum, et iure suo inter martyres philosophicos numerandum. Quam fabulam et olim lusisse, et lusuram esse in posterum quoque hypocrisin, rerum intelligentes norunt. Ceterum ipso Bernardo duriores sunt, qui atheismi notam Abaelardo inurunt. Factum hoc a CARAMVELE [a], qui ad Vasquezium prouocat, testantem, docuisse Abaelardum, primam elementorum concordiam esse Deum, Deum esse omnia, et omnia esse Deum, eum in omnia conuerti, omnia in eum transmutari. Hos enim Almericum et Dauidem de Dinanto cum Abaelardo confundere, manifestum est. Quam autem B. BVDDEVS [b] producit opinionem Abaelardi, quam Spinozismo fauere putat, non Abaelardi ea est, fortissimis rationibus euertentis, sed Guilelmi de Campellis, vt supra dictum. Monstrum tamen alere videtur quod asserit, Deum nihil facere posse, nisi quod vult [c]; nisi, quod coniicimus, praecisione quadam mentali vsum statum possibilitatis cum statu existentiae confudisse, et de hoc tantum locutum fuisse dicamus. Qua de re alibi dicendum est.

Petrus Lombardus.

§. VIII. Ex Abaelardi schola, praeter alios multos, quos magno numero discipulos habuit, PETRVS LOMBARDVS, celebris est, plerisque, qui historiam literariam medii aeui et Scholasticorum tetigerunt, memoratus [d]. Hunc theologia magis quam philosophia Scholastica nobilitauit: quia vero pro Scholasticorum parente haberi solet, interque praecipuos fuit, quae theologiae cuiusdam philosophicae genus introduxerunt, hoc quoque loco silendus non est. Patriam habuit oppidum Nouariae vicinum [e] in Lombardia, vnde Lombardus dictus est. Fuisse vna cum fratre Gratiano et Petro Comestore ex furtiuis complexibus genitum,

z) Vidit id TRITHEMIVS l. c. qui theologiam eius vocat „volumen dialectica obscuritate „subumbratum multis sententiis varium.“ Add. Annal. Hirsaug. T. I. p. 410.

a) Philos. real. L. III. S. 3. p. 178.

b) Annal. Hist. phil. p. 339. seq.

c) Conf. DVPIN. l. c. T. IX. p. 128.

d) HENRICVS GANDAV. cap. 31. App. c. II. p. 123. 129. TRITHEM. c. 377. pag. 96. VINCENT. BELLOVACENSIS Specul. Hist. L. XXIX. c. I. ANTON. FLORENS. Summ. Hist. T. 18. c. 6. et 7. recentiores non excitamus, cum noti sint plerisque qui fontes historiae literariae Ecclesiasticae tenent.

e) Dictum, lumen omnium.

tum [f], fabula est dudum reiecta, quae ex ipsis celeberrimorum virorum locis natalibus refutari potest, Gratianum enim Clusinum ex Tuscia, Petrum Comestorem Trecensem fuisse constat, vt taceamus, nullo testimonio doceri posse, ex illegitimo thoro eos prodiisse, et fuisse fratres [g]. Studiorum fundamenta potissimum in academia Parisiensi posuit, quo confluere solebat, quisquis eo tempore eruditionis hauriendae erat auidus. Maxime vero summa, qua tum docebat Abaelardus celebritas eum permouit, vt ad eum quoque conuolaret, et philosophiae atque theologiae praecepta ab eo hauriret. A quo, accedente ingenii felicitate ita formatus est, vt Scholastici, id est, professoris philosophiae et theologiae munere in abbatia S. Genouefae vicario nomine fungi aliquandiu posset. Sunt equidem multi [h], qui primum eum theologiae doctorem publicum in academia Parisiensi constituunt: Sed hos falli ex eo constat, quoniam Abaelardo in eo loco successit, qui publicus doctor non fuit, sed vicarii tantum locum obtinuit. Quamuis autem Augustini loco, Aristotelem sequeretur, quod displicuisse reliquis doctoribus Parisiensibus supra monuimus; effecit tamen ea, quam in aula habebat, auctoritas, cum regiorum filiorum institutioni esset praefectus, vt magnis passibus ad dignitates Ecclesiasticas properaret. Cum enim anno CIↃCLIX Philippus, Archidiaconus Ecclesiae cathedralis frater Ludouici VII, regis Galliae episcopus Parisiensis crearetur, concessit ob doctrinae eminentiam hanc Lombardo dignitatem Philippus, Petrusque Parisiensi Ecclesiae episcopus datus est. Quo in loco excelso positum, aulaeque pariter patrocinio et eruditionis opinione subnixum theologiam Scholasticam mire adiuuisse, temporum eorum monumenta testantur: quae caussa est, cur verisimile visum fuerit viris doctis, facultati eum theologicae in schola Parisiensi dedisse originem. Illud certum, condito eum systemate theologico, siue sententiarum opere, cui titulum: *Magister sententiarum* [i] praefixit, quod ei postea nomen haesit [k], Scholasticum docendi theologiam genus mire promouisse. In eo Lombardus methodum ab Augustino iam suo modo adhibitam [l] seruat, qui obiecta scientiarum in res ea signa, resque ipsas in eas, quibus vti, et quibus frui licet, distribuit. In hoc libro collectis patrum sententiis doctrinam Ecclesiae eum illustrare, et tunc dialecticas adiicere quaestiones, deque iis dubio differendi genere disputare voluisse, ex ipsa libri inspectione patet; vnde supra monuimus,

 non

f) Recoquunt fabulam HORNIVS Hist. phil. L. V. p. 297. et TRIBBECHOV. de Dd. Scholast. c. VI. p. 314 321. dubitat HOTTINGER. Hist. eccl. Sec. XII p 74.

g) Reiecit fabulam iam SCHEDELIVS in Chron. Norimberg. p. 201. et post eum multi, vid. PANCIROLLVS de claris LL. interp. L. III. c. 2. PAGI ad ann. 1164 n. 19. aliique.

h) BVLAEVS l. c. HENRIC. GANDEV. loc. cit.

i) Conf. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. V. p. 777. OVDINVS T. II. p. 1220.

k) Tum ob auctoritatem et venerationem teste TRITHEMIO de S. E. c. 377. p. 96. tum ob morem aeui medii, a titulis librorum auctores appellandi. Ita dictus Gildas, querulus, Hugo de S. Victore, didascalus, Ioannes Scholasticus climacus, Rob. Suisset calculator, vt alia exempla taceamus.

l) Conf. THOMAS. Hist. I. N. c. 4. § 7. p. 44. BVDDEVS Isag. L. II. c. 1. § 9. p. 360. Damascenum imitatum fuisse non inepte coniicit TRIBBECHOVIVS l. c. p. 285.

non audiendum esse DVPINIVM [m] statuentem, Lombardum Scholasticorum vesaniae occurrere, eosque a philosophia ad Ecclesiae consensum vocemque isto libro reuocare voluisse. Ipsam enim Scholasticorum theologorum viam, quam duce praeceptore Abaelardo ingressus erat, non reliquit, quamuis certum sit, longe modestiorem in ea tractatione Lombardum se praebuisse, quam innumeri, quos postea habuit commentatores, fecerunt, qui immensas disputationes et inutiles quaestionum disceptationes immiscuerunt. Exemplum, si vis, lege quaeso, Lector, amplissima disputatione excutientem quaestionem, an Christus, secundum quod homo, sit persona vel aliquid? de qua ita ambigue subtiliterque in vtramque partem differit [n], vt facile agnoscas, virum subtilissimum, sed dialecticis atque metaphysicis notionibus animum sibi totum replentem, ad id potissimum respexisse, vt philosophiae in theologia locum faceret; quamuis PP. sententias vbique praefigat. Hoc enim ipso dum ad duplices riuulos a vero fonte Scripturae S. Lectores abducit [o], Scholasticam theologiam mire confirmauisse atque promouisse discitur. In hoc vero opere non Abaelardi tantum vestigiis, eum strenue institisse, eumque valde secutum esse, supra obseruauimus, sed et plagii a nonnullis accusatur, quod ex Bandini cuiusdam libris totam hanc tractationem descripserit [p]. Id quod tamen negant alii [q], nos hoc loco definire ob instituti nostri leges non possumus [r], ex quocunque autem fonte librum suum Lombardus hauserit, illud certum, Lombardi opus partim ob perspicuitatem, quo nomine id valde laudat HENRICVS GANDAVENSIS [s], partim ob collectam doctrinae theologicae summam, tantopere istius aeui hominibus placuisse, vt ipsi pene Scripturae S. praeferretur, et nemo theologus haberetur, qui non ad amussim illud teneret; et omni explicationi doctrinarum sacrarum tanquam fundamentum substerneretur [t], et innumeris compendiis et commentariis, quibus inde sententiariorum nomen haesit, illustraretur. Displicuere tamen nonnulla theologis, maximeque Ioanni Cornubiensi, Gualtero priori S. Victoris et Ioachimo abbati Florensi, qui hanc eius propositionem tanquam erroneam accusauerunt: Christum, qua hominem, non esse aliquid, itemque Patrem, Filium et Spiritum S. esse rem vnam summam; quae tamen acta heic recenseri non possunt, cum ad ecclesiasticam historiam pertineant, videndus autem praeter alios IO. LAVNOIVS [u], quique concilium Romanum anno cIↃCLXXIX habitum ab Alexandro tertio enarrarunt: qui enim articulos XXVI exponunt, *in quibus magister communiter in senten-*

m) De methodo studii theologici c. II. p. 20.
n) L. III. dist. 10. q. 1.
o) CHEMNITIVS LL. theol. p. 13. 20.
p) Vid. IAC. THOMASIVS de plagio lit. §. 493. seqq. p. 217. CAVE p. 581.
q) OVDINVS l. c. p. 1221.
r) Incerta enim aetas Bandini, quem cum Banckino eundem putat OVDINVS l. c. is vixit 1382. quam coniecturam improbat FABRICIVS l. c. p. 779.
s) loc. cit.
t) TRITHEM. Annal. Hirsaug. T. I. p. 435.
u) De Fort. Arist. p. 182. 192. THOMAS. Hist. sap. et stult. T. III. p. 238. OVDINVS l. c. MARTENE T. V. Anecdot. p. 1655.

ſententiis non tenetur. Sunt qui graduum academicorum origines ad Lombardum referant [x]. Qui ſi magiſtri nomen et titulum, quo theologi inſigniri ſolebant, intelligunt, falluntur. Nam non ſolum Abaelardus ita appellatus eſt, ſed et Cantabrigienſem theologiae profeſſorem Gislebertum magiſtrum vocat auctor *Appendicis ad* INGVLFVM CROILANDENSEM [y]. Obiit Lombardus anno cIↄCLXIV, XIIi Cal. Sext. ſepultus in templo S. Marcelli, vbi et epitaphium eius legitur. Alium eodem tempore Lombardum vixiſſe, familiarem S. Thomae, Romanae Eccleſiae diaconum, notat PAGI [z], hunc cum Pariſienſi epiſcopo caue ne confundas.

§. IX. Tulit haec quoque aetas ROBERTVM PVLLVM ſiue PVLLEYN, Britannum. De eius aetate inter ſe viri docti diſſentiunt. Galli enim ad initia ſeculi XIII referunt, annoque cIↄCCVIII ad archiepiſcopatum Rothomagenſem promotum ſequenti anno expeditioni aduerſus Gallos interfuiſſe, demum anno cIↄCCXXI obiiſſe tradunt [a]. His Anglicorum ſcriptorum fide nixus contradicit GVILELM. CAVEVS [b], illi enim medio ſeculo duodecimo conſtanter eum addicunt. Quae omnino ſententia probari debet. Nam IOANNES SARISBERIENSIS [c] auctor eſt, ſe in Angliam reuerſum, quod circa medium ſeculum XII contigit, *poſt magiſtrum Gilbertum nimis cito ſibi ſubtractum in logicis et diuinis praeceptorem habuiſſe Robertum Pullum, quem vita pariter et ſcientia commendauerint.* Vitam eius ex ſcriptoribus Anglicis ſtrictim congeſſit CAVEVS, ex qua diſcimus, virum hunc et inter ſuos et inter exteros ob eruditionem praeclariſſimum, flagrante in Anglia ciuili bello, vt ſtrepitus militares Muſis inimicos fugeret, in Galliam ſe contuliſſe, et in academia Pariſienſi bonarum literarum ſtudio diu gnauiter incubuiſſe, hac vero occaſione in S. Bernardi amicitiam deueniſſe, qui eum laudatum, retinere diutius in Gallia conatus ſit [d]: in patriam vero redeuntem Exoniam appuliſſe, indeque Oxonium perueniſſe, et in hac Muſarum ſede, obſoletum Scripturae S. et theologiae ſtudium reuocaſſe, et theologiam per quinquennium praelegiſſe. Tandem ob ingentem ingenii et eruditionis famam ab Innocentio II Romam euocatum et anno cIↄCXLIV a Coeleſtino II, eius ſucceſſore, purpuratorum eccleſiae Romanae albo adſcriptum fuiſſe, multis vero priuilegiis a pontifice obtentis academiam Oxonienſem auxiſſe, a Lucio II autem cancellarii Eccleſiae Romanae honore auctum eſſe. Valde ſe commendarunt eius *Sententiarum Libri VIII* cum Petro Pictauienſi editi *, eo quod rationibus potius et Scripturae dictis, quam patrum, in decidendis quaeſtionibus,

Robertus Pullus.

x) Vid. TRIBBECHOV. l. c. c. V. p. 199. c. VI. p. 316.
y) Apud LAVNOIVM de Scholis celebr. c. XLIV. p. 143.
z) Ad ann. 1167. n. 22.
a) Confundi duo viri eiusdem nominis videntur, quod CAVEVS quoque ſuſpicatur Hiſt. liter. Scr. eccleſ. p. 582.
b) loc. cit.
c) Metalog. L. II. c. 10. p. 805.
d) Vid. ep. 205.
*) Paris 1651. fol.

bus, vtitur testimoniis, neglectisque subtilitatibus metaphysicis nugisque dialecticis, grauiora et solidiora consectatur [e]. De scriptis eius reliquis videndi scriptores historiae literariae Angliae.

Gilbertus Porretanus. §. X. GILBERTI PORRETANI nomen valde memorabile est in historia Gallicanae Ecclesiae seculi XII, ob peculiaria, quibus a recepta Ecclesiae doctrina deuiasse visus est dogmata, vnde passim eius res a scriptoribus attinguntur, qui vel annales huius aetatis ecclesiasticos, vel literarios condiderunt [f]. Cum autem inter summos quoque Scholasticos philosophos connumerari meruerit, in historia quoque Scholasticae philosophiae omittendus haud est. Eius res praeter TRITHEMIVM [ff] et HENRICVM GANDAVENSEM [g], qui eum inter scriptores ecclesiasticos retulerunt, fuse tetigit OTTO FRISINGENSIS [h], qui omnino audiendus est, cum testis sit coaetaneus, et praesens eo tempore in Gallia fuerit. Et huius quidem fidei nonnulli detrahunt, tum ob GAVFRIDVM [i] *vitae Bernardi* scriptorem, qui alia longe et funestiora, quam Otto, de Gilberto narrat, tum ob obseruationem RADEVICI in fine chronici siue continuatione gestorum Friderici [k], monentis: *Ottonem hunc codicem manibus suis offerre praecepisse, eumque literatis ac religiosis viris tradidisse, vt si quid pro sententia magistri Gilberti, (vt patet in prioribus), dixisse visus esset, quod quempiam posset offendere, ad ipsorum arbitrium corrigeretur, seque catholicae fidei assertorem iuxta S. Romanae, immo et vniuersalis Ecclesiae regulam professum esse.* Ast nihil haec obstare omnia, quominus fidem Ottoni dandam esse, res Gilberti narranti statuamus, quilibet videt. Gaufridus enim fidem ipse decoxit, dum ita Bernardum impense laudat, vt hunc nulla in re peccasse contendat; quod mirandum quidem non est, cum notarius Bernardi fuerit, adeoque magistro addictissimum se praebuerit, rationem vero satis validam exhibet, cur Frisingensi hac in re postponendus sit. Verba Radevici autem de episcopo nihil aliud volunt, quam se nec Gilberti nouitatibus fauere, nec, quae in eius excusationem dixerit, aliter velle intelligi, quam vt integro se animo adhaesisse doctrinae Romanae Ecclesiae manifestum sit: id quod ad historicae narrationis fidem non pertinet. Vt taceamus, apertum esse, ideo tantum summum virum talia praecepisse, vt inuidiae et obtrectationi, quae ex praestito caussae Gilberti patrocinio, accusataque Bernardi acerbitate oriri posset, se suumque librum subduceret. Erat autem Gilbertus Pictauiensis ex Aquitania Galliae prouincia, qui ab ipsa, vt ait FRISINGENSIS [l], adolescentia vsque ad vltimam senectutem, in diuersis Galliae locis philosophiae studium excoluerat,

e) Conf. DVPIN. nouv. bibl. des aut. eccles. T. IX. p. 212. seq.

f) SAMMARTHANI fratres Gall. Christ. T. III. p. 886. BVLAEVS Hist. acad. Par. ad ann. 1141. 1146. 1148. p. 223. NATALIS ALEXANDER H. E. P. III. p. 486. aliique multi.

ff) De S. E. c. 368. p. 94.

g) De S. E. c. 17. append. c. 7. p. 1.

h) De gestis Frid. L. I. c. 46. seqq.

i) De hoc Gaufrido vel Galfredo vid. OVDINVS T. II. p. 1494. Vitam hanc Bernardi eius Operibus T. VI. p. 1130. seqq. inseruere MABILLONIVS et socii.

k) L. II. c. 11.

l) loc. cit.

rat, nactus praeceptores viros celeberrimos et acutissimos, Hilarium Pictauiensem, Bernardum Carnotensem, Anselmum et Radulphum. Hos cum dialecticas subtilitates doctrinae sacrae attemperatas tradentes audiuisset, accessissetque ingenii vere magni subtilitas ac rationum acumen, inter summos suae aetatis philosophos et theologos numerari meruit. Vnde TRITHEMIO [m] audit *vir in diuinis Scripturis multum exercitatus, et in secularibus literis magnifice doctus, ingenio subtilis et nouitate terminorum confusus eloquio.* Quod et Frisingensis agnoscit, fassus, *ob rationum acumen multa praeter communem hominum morem dicere consueuisse.* His eruditionis praesidiis ad dignitates ecclesiasticas ita promotus est, vt primo quidem doctrinam sacram in academia Parisiensi publice traderet, vnde ab HENRICO GANDAVENSI [n], inter magistros scholae theologicae Parisiensis refertur. Inde ad canonicatum Ecclesiae cathedralis Carnotensis promotus ita se eruditionis opinione commendauit, vt Pictauiensis episcopus constitueretur, postquam in hac sua patria sacras literas canonicus S. Hilarii maioris summo cum applausu docuerat; infulamque nactus est anno cIↃCXLI. Quamuis autem et ingenio acutus et eruditione fuerit ornatissimus, tantopere tamen non inclaruisset, nisi dialecticas subtilitates et sublimes argutiunculas more seculi sui in theologiam inuehendo, nouis phrasibus vsus, de religione se suspectum reddidisset, sicque inuidiae occasionem praebuisset, de ἑτεροδοξίᾳ in articulo de Deo et personis diuinitatis eum accusandi. Totam controuersiae historiam exponit Frisingensis, et post eum enarrant annalium ecclesiasticorum conditores [o], quorum etiam est, eam, quae in plerisque ecclesiastica et theologica est, pluribus excutere. Quoniam autem ex philosophia Scholastica tota ista lis enata est, paucis hoc loco eam tangemus. Nempe ingenium metaphysicum atque dialecticum fouebat Gilbertus, eoque nomine sibi mire placebat. Hoc vero pacto dum abstractiones sequitur, notionesque vulgares ad praecisionum mentalium rigorem examinat, ac emendat, et nimia subtilitate se ipsum non satis intelligit, et a consueta vocum et terminorum significatione recedens, ab aliis non intelligitur, et nouitates inuexisse in doctrinam de Deo sacrosanctaque Trinitate visus est. Quae cum animos eorum, qui non nisi receptum dogmatum τύπον sequebantur, mire offenderent, facile inuenit aemulatio et inuidia, ex Gilberti promotione et honoribus enata, vnde de fide suspectum facerent. Duo itaque Ecclesiae istius archidiaconi Arnaldus et Calo de episcopi sui erroribus conquerentes, quod in conuentu quodam clericorum suae dioeceseos in sermone quodam habito a recepta Ecclesiae fide de SS. Trinitate deuiasset, cum appellatio fuisset interposita, ad Romani pontificis examen iudiciumque prouocant, eique ex vrbe in

m) Annal. Hirsaug. loc. cit.

n) loc. cit.

o) Vid. NAT. ALEXANDER Hist. eccles. sec. XII. c. IV. art. 9. p. 485. PETAVIVS dogm. theol. L. I. c. 8 add. Obs. Hal. Lat. T. I. obs. 15. §. 15. p. 193. BVLAEVS l. c.

in Galliam tendenti cauſſam exponunt. Cum autem magnus validusque doctrinae eccleſiaſticae cuſtos eo tempore Bernardus Claraeuallenſis abbas videretur, eum potiſſimum contra Gilbertum accenderunt, excitaruntque, vt erroribus epiſcopi ſua, qua apud pontificem vtebatur, auctoritate ſe opponeret. Quamquam vero Bernardus nihil minus, quam has ſubtilitates intelligebat, qui humilibus aſcetarum meditationibus, quam ſublimibus dialecticorum argutiis magis erat aſſuetus exercitatusque. Porreta autem, teſte Ottone, *ſicut in factis ita in dictis erat difficilis, vt nunquam puerilibus, vix autem eruditis et exercitatis paterent animis:* quoniam tamen imperare aliis, et cenſorem non modo morum, ſed doctrinae quoque publicum ſe haberi cupiebat Bernardus, infenſo in Gilbertum apud pontificem animo inſurgit: quem humanae fragilitatis vitio falſum fuiſſe, non negat, ſed humaniter excuſat Friſingenſis. Euocato itaque Gilberto primum Antiſſiodorum, poſt Pariſios, hi potiſſimum errores obiecti ſunt: quod docuiſſet, diuinam eſſentiam non eſſe Deum, proprietates perſonae non eſſe ipſas perſonas, perſonas in nulla praedicari propoſitione, diuinam naturam non eſſe incarnatam, nihil mereri niſi meritum Chriſti, nullum baptizari niſi ſaluandum. Receſſiſſe a recepta doctrinae formula et loquendi modo Gilbertum, veriſimile eſt, licet ab ipſa doctrina ſana diſceſſum non feciſſet: Omnis itaque controuerſia de modo loquendi erat, et abſtractionum logicarum atque metaphyſicarum ſubtilitas ventilabatur: in quibus cum mire excelleret Pictauienſis epiſcopus, hisque praeſidiis fretus obſcuras diſtinctiones afferret, mirum non eſt, peregrinam et ſuſpectam viſam fuiſſe eius doctrinam. Dixerat enim, patrem alio eſſe patrem, alio Deum, nec tamen eſſe hoc vel hoc, diuerſis ſcilicet notionum relationibus nixus, quas non ſatis philoſophice inter ſe diſtingui putabat. Allegabat enim auctoritatem Auguſtini, dicentis: *Sic aliud eſt Deo eſſe, aliud ſubſiſtere, ſicut aliud Deo eſſe, aliud patrem eſſe vel dominum eſſe: quod enim eſt, ad ſe dicitur, pater autem ad filium, et dominus ad ſeruientem creaturam.* Ad has ſubtiliſſimi philoſophi praeciſiones dum epiſcopi non ſatis attendebant, et diuerſas eius vocum definitiones non in partes vocabant, tota controuerſia in logomachiam abire debuit. Interrogatus enim Gilbertus, vt explicaret, cur ita perſonas diſtingueret? reſpondit, quia omnis perſona eſt per ſe vna, hincque rationem peti voluit, cur tres perſonas tria ſingularia vocauerit. Quod cum potius diuinae naturae competere epiſcopi iudicarent, palam fuit, in ipſis magis notionibus metaphyſicis, quam in dogmate theologico eos diſſenſiſſe. Plures huiusmodi ſubtilitates ventilatae ſunt, quae omnes philoſophicae non theologicae fuerunt, e. c. diuinam eſſentiam non eſſe Deum, vbi ille, diſtinctione facta inter Deum et naturam, in relatione tantum ad hoc, non illud ſe id intelligere affirmarit. Quae, late a Friſingenſi allata, licet ad eccleſiaſticam hiſtoriam proprie pertineant, hoc tamen loco expendi debent, vt conſtet, in quae

quae fila aranearum, retiaque humanarum tricarum muscis captandis apta, per istam philosophiam Scholasticam, eiusque dialecticam et metaphysicam theologi inciderint. Cetera quae in hoc concilio acta sunt, quamuis sint grauia, et specimina corruptae Ecclesiae luculenta exhibeant, non tangimus, alibi exponenda. Sufficiat notasse, Gilbertum commode terminorum philosophicorum nouitatem explicuisse definitaque sententia a pontifice, *ne aliqua ratio in theologia inter naturam et personam diuideret, neue Deus diuina essentia diceretur, ex sensu Ablatiui tantum sed et Nominatiui;* cum se episcopus illi subiecisset, archidiaconis suis in gratiam receptis, cum ordinis dignitate et plenissimo honore ad sedem suam episcopalem esse reuersum. Ex quibus patet, falsum esse, quod scribit Gaufridus, *Gilbertum ob blasphemiam in doctrina auctoritate Ecclesiae damnatum, errorem publice reuocauisse, sicque indulgentiam accepisse.* Haec enim nisi scriberet monachus, fatendum fuisset, nodum in scirpo quaesiuisse, et quod Otto iudicat, humanae infirmitatis fragilitate tanquam hominem deceptum fuisse Bernardum. Interim occasio tamen haec fuit, illis, qui nouos philosophos perhorrescebant, magnos clamores contra eos tollendi. Inter quos GVALTERVS DE S. VICTORE, Gilbertum, cum Abaelardo, Petro Pictauino et Lombardo *inter labyrinthos Franciae retulit, quos vno spiritu Aristotelico afflatos, dum ineffabilia Trinitatis et incarnationis Scholastica leuitate tractarent, multas haereses olim vomuisse, et adhuc errores pullulare,* contendit [p]. Et Porretanum quidem rectius mentem explicuisse, id est terminis philosophicis tolerabiliores sensus tribuisse, ex supra dictis patet: vnde eum ex haereticorum numero illi quoque excludunt, qui vere errasse contendunt. Acciderunt haec anno CIƆCXLVII et sequenti in concilio Antisiodorensi, Parisiensi et Rhemensi. Scripsit praeter *Commentarium in Boëthium de SS. Trinitate, librum de sex principiis,* saepius editum in antiquis Latinis Aristotelis editionibus, ex recensione Hermolai Barbari, in quem commentatus est ALBERTVS MAGNVS [q]. Hunc Graece et Latine editum ait OVDINVS [r], negat FABRICIVS [s], qui de eius scriptis quoque theologicis agunt. Obiit subtilissimi ingenii philosophus anno CIƆCLIV. In epitaphio eius, quod SAMMARTHANI [t] exhibent, inter alia ita de illo:

Floruit et cunctis praecelluit ille magistris
Logicus, ethicus hic, theologicus atque Sophista,
Solaque de septem cui defuit astronomia,
Artibus, ac diua praecellens philosophia.
Qui quam facundus verbis fuit atque profundus,
Sensu testantur bene qui legisse probantur
Illius in libris magni commenta Boëthi

 Hic

p) De varia fort. Arist. in acad. Paris. c. III. p. 189.
q) T. I. Opp. p. 198. seqq.
r) loc. cit.
s) Bibl. Lat. med. T. III. p. 167.
t) loc. cit.

Hic alter recte dictusque Boëthius ipse,
Cum Gislebertus proprio sit nomine dictus.

Ex his, quem ea aetate locum inter philosophos Gilbertus obtinuerit, constat.

Petrus Comestor.

§. XI. Celebre quoque in hac prima Scholasticorum aetate nomen habuit PETRVS cognomine COMESTOR siue MANDVCATOR, quem quidam Parisiensem faciunt [u], plerique Trecensem dicunt [x]. Is in vrbe Trecensi presbyteri et decani officio functus, cum summam eruditionis opinionem sibi acquisiuisset, ad theologiam docendam in Parisiensem academiam vocatus inque ea cancellarius creatus est. De fama eius, quam literarum decoribus sibi comparauit ita TRITHEMIVS [y]: *Vir in diuinis Scripturis studiosus et eruditus atque in secularibus literis egregie doctus carmine exercitatus et prosa, scripsit vtroque stilo quaedam praeclara opuscula, quorum auctoritas ab Ecclesia longo iam vsu comprobatur.* Maxime vero praeter orationes sacras, quarum multae adhuc passim in bibliothecis Galliae latent [z], et in quibus corruptionem et vulnera Ecclesiae mascule tetigit, praecipue sibi gloriam comparauit edita *Historia Scholastica*, vel ideo memoranda hoc loco, ne tituli ambiguitas nos seducat, vt credamus, eum historiam quandam philosophiae Scholasticae conscripsisse, in quem errorem incidit DAN. MORHOFIVS [a] vir literatissimus, cui ideo Petrus magister philosophiae Scholasticae audit. Nihil enim quod philosophiam sapiat, in hoc libro lectoribus propinauit Petrus, sed historiam scholarum vsui et praelectionibus, vt videtur, destinatam, certe constanti scholarum vsu probatam, siue Breuiarium Scholasticum librorum V. et N. Testamenti historicorum contexuit, et praeter expositionem varia quoque ex Iosepho aliisque, etiam profanis scriptoribus tum probatae fidei tum apocryphis adiecit. De cuius operis celebritate RICH. SIMONIVS [b] testis est, narrans, *ad Scripturam S. intelligendam nihil praestantius eo tempore maiusue atque melius habitum fuisse, hoc Petri Comestoris libro; sic vt non modo in plerasque Europae linguas translatus sit, sed et sacrae paginae non aliter legerentur, quam iuxta hanc compilationem eiusque glossas, et hanc quoque consuetudinem diu in Gallia durasse.* Alia non addimus, cum ad haec nostra arua non pertineant, videndi autem, qui scriptores ecclesiasticos et historicos enarrarunt [c]. Transiit tandem ad religionem canonicorum regularium in monasterio S. Victoris, seruata tamen cancel-

larii

u) Vid. OVDINVS T. II. p. 1526. BVLAEVS ad ann. 1151. T. IV. p. 374.

x) HENRIC. ANDEGAV. c. 31. p. 123. TRITHEM. de S. E. c. 380. p. 96. Annal. Hirsaug. T. I. p. 435.

y) loc. cit.

z) Quaedam sub Petri Blaesensis nomine occurrunt, vid. OVDINVS l. c. p. 1527. FABRIC. l. c. T. I. p. 1137.

a) Polyhist. lit. T. II. L. I. c. 14. §. 1. p. 84.

b) Hist. crit. N. T. T. II. p. 320.

c) Vid. VINCENT. BELLOVAC. ad ann. 1151. POSSEVINVS Appar. S. T. II. pag. 247. VOSSIVS de Hist. Lat. L. III. c. 53. DVPIN. nouv. bibl. T. IX. aliique.

laril vniuerſitatis dignitate. De anno emortuali diſceptant viri docti; plerique anno cIↃCLXXVIII obiiſſe contendunt. Nomen comeſtoris ſiue manducatoris inde, ſi fides TRITHEMIO [d], nactus eſt, quod Scripturarum auctoritates in ſuis ſermonibus et opuſculis crebrius allegando quaſi in ventrem memoriae manducauit [e]. Hinc natum epitaphium [f]:

Petrus eram, quem petra tegit, dictusque Comeſtor,
Nunc comedor, viuus docui, nec ceſſo docere
Mortuus, vt dicat, qui me videt incineratum,
Quod ſumus, iſte fuit, erimus quandoque quod hic eſt.

§. XII. Meliori iure inter philoſophos ſeculi XII refertur IOANNES cognomento PARVVS ſiue PETITVS, LELANDO [g] Seuerianus dictus, a patria Sariſberienſis vocatus, vir ſupra ſeculi ſui conditionem eleganter doctus, et quem recte inter praecipua aeui medii ornamenta retulerunt viri eruditi [h], qui hiſtoriam literariam vel ſcriptorum eccleſiaſticorum [i], vel Britanniae enarrarunt. De ſtudiorum ſuorum ratione ipſe nos fuſe in *Metalogico* [k] docet, et quos praeceptores habuerit, exponit. Nempe admodum adoleſcens ſtudiorum cauſſa in Gallias migrauit, anno poſt Henrici Leonis Angliae regis exceſſum altero, id eſt anno cIↃCXXXVII, ibi reuerſum ex Aremorica Abaelardum audiuit Pariſiis, vt ſupra dictum, eoque ad concilium Senonenſe auocato Alberico et Roberto Meludenſi in diſciplinam ſe dedit; et apud hos *toto biennio, et regulis et aliis rudimentorum elementis, quibus pueriles animi imbuuntur, et in quibus praefati doctores potentiſſimi erant et expeditiſſimi, vt haec omnia ſibi videretur noſſe tanquam vngues digitosque ſuos haeſit. Hoc enim plane ſe didiciſſe*, ait, *vt iuuenile leuitate pluris faceret ſcientiam ſuam, quam eſſet, videreturque ſibi ſciolus, eo quod in iis, quae audierat, promtus eſſet.* Id quod eo tempore regnante Scholaſticorum methodo et facilius fieri potuit, cum inanis ſcientiae opinio ex triuii ſtudio mature enaſci ſoleret, et pleraque ad differendi artem, et linguae volubilitatem referrentur. Tandem apertis oculis metiens vires ſuas, et ad ſe ipſum reuertens, cum curtam deprehenderet ſupel-

Ioannes Sarisberienſis.

d) Annal. Hirſaug. loc. cit.

e) Ad hoc non attendit MORHOFIVS, l. c. qui ideo Comeſtorem (le mangeur) dictum putat, quod omnes Scholaſticos deuorauerit, quem Latini elegantius helluonem librorum dicunt. Nobis et Morhofii et Trithemii explicatio frigida videtur, cum epitaphium ſuſpicionem ſuppeditet, eum a voracitate ita dictum eſſe. Sed nihil ea in re definimus.

f) Apud BRICEVM Deſcript. Lutet. T. II. p. 188.

g) c. 176. vetuſtis enim appellationibus gaudet Lelandus, quod eum ſaepe facit obſcurum. Dictus autem Io. Seuerianus in epiſtolis quoque PETRI BLAESENSIS, et in MORSI libro de interpret. vocum Graecarum ad eum ſcripto, vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. III. p. 380. Sariſberia autem Seueria dicta eſt ab imperatore Seuero, ipſo notante IOANNE Policrat. L. VIII. c. 19.

h) Vid. iudicia eruditorum collecta a BLOVNTIO p. 395. ſeqq. FABRIC. Bibl. Lat. T. I. p. 737. T. III. p. 540.

i) VOSSIVS de Hiſt. Lat. L. II. c. 52. p. 421. SAMMARTHANI Gall. Chriſt. T. II. LABBEVS, CAVEVS, OVDINVS, PAGI notiſſimis libris ad ann. 1180. et H. E. ſcriptores plerique.

k) L. II. c. 10. p. 802. quocum conferendus BVLAEVS T. II. p. 750.

lectilem, ad Guilelmum de Conchis [l], *grammaticum post Bernardum Carnotensem opulentissimum*, vt ipse vocat, sed philosophiae quoque mysteriis accurate et supra aetatis suae conditionem eruditum se contulit, eumque per triennium docentem audiuit. Nec dubium est, quin hoc praeceptore praestantissimo monente factum sit, vt eo tempore plura legerit, adeo, vt *huius se temporis nunquam poenitere* se profiteatur, et huic potissimum institutioni adscribenda esse videatur, elegantioris literaturae, et lectionis variae copia, quam in Sarisberiensi merito miramur. Deinde ad Richardum cognomento Episcopum se contulit, quem *hominem vocat fere nullius disciplinae expertem, et qui plus pectoris habeat, quam oris, plus scientiae, quam facundiae, veritatis, quam vanitatis, virtutis, quam ostentationis*: Hoc praeeunte in quadriuii siue matheseos studiis ea; quae ab aliis audiuerat, et praecipue ab Hardeluino quodam Teutonico, relegit, et accuratius didicit. Rhetoricam autem plenius quoque postea a Petro Helia [m] accepit, postquam prima eius praecepta a Theodorico hausisset. Coegit tamen, quae nostrum, amicorum et cognatorum auxiliis destitutum premebat, paupertas, temporis studiorum sollicitudini destinati iacturam facere, et nobilium quorundam liberos instruendos suscipere, eo quod alimenta ipsi praestabant. Neque tamen ita in elegantioribus literis et philosophiae cognitione detrimentum passus est, sed id ad eruditionis incrementa adhibuit: Cum enim partim officii necessitate poscente, partim iuuenum instantia vrgente, ea quae a praeceptoribus audiuerat crebrius reuocare in animum cogeretur, docendo didicit, et eruditionem mire perfecit. Vt vero certiori fundamento adolescentes doceret [n], *ad magistrum Adamum*

l) Guilelmus de Conchis Ebroicensis Normannus, Parisiis grammaticam magno applausu docuit, sermonisque Latini barbariei, quae inualuerat, magno conatu se opposuit, vid. BVLAEVS l. c. T. II. p. 143. 742. Inter philosophos autem et theologos non minus celeberrimum nomen consecutus est, non contentus dialecticas cauillationes docuisse, sed ad naturalem quoque philosophiam animum conuertit. In qua, quod mireris, Democriti atomos pro principio adhibuit. Id ex libro GVALTERI de S. Victore de quatuor labyrinthis Galliae probat OVDINVS de S. E. T. II. p. 1229. cuius haec verba affert: „Aiunt Hebraei, Doc significari tenuissimum puluerem, qui „vento rapitur, saepe in oculos mittitur, et sentitur potius, quam videtur. Minutissima ergo „frusta pulueris et pene inuisibilis hoc verbo appellantur, quae forsan Democritus cum Epicuro „suo atomos vocat. Inde Wilhelmus de Conchis „ex atomorum id est minutissimorum corpusculorum concretione fieri putat omnia." Scripsit philosophiam minorem et maiorem, ex qua multa habet more suo VINCENT. BELLOVAC. in Speculo nat. L. II. XXIV. 57. XXV. 12. seqq. minor sub titulo διδάξεων siue quatuor librorum de elementis philosophiae prodiit inter Bedae opera T. II. p. 502. vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I. p. 502. maior sub incunabula typographiae sine anni locique mentione excusa longe rarissima est. Ea de naturis creaturarum superiorum et inferiorum siue opere sex dierum libris XXXII. ex PP. commentatur, vid. OVDINVS T. II. p. 1229. et quos laudat. Quaedam recantauit, in opere, cui titulum fecit Dragmaticon, quod edidit, sub Guilelmi Aneponymi nomine GVIL. GRATAROLVS Arg. 1566. 8. Et hic quoque suspectus fuit Bernardo, acri philosophorum aduersario, deferente eum Guilelmo de S. Theodorico. Obiit 1150. vid. BVLAEVS T. IV. p. 742. WADDING. Bibl. Script. Ord. min. p. 157. et POSSEVINVS T. I. Appar. S. p. 701. Franciscanum faciunt, de quo merito dubitamus.

m) Sec. XI hunc grammaticum adscribit FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. II. p. 271. conf. Bibl. Lat. T. I. p. 781. sed ad Sec. XII pertinere ex hoc loco euidenter patet, nisi eiusdem nominis et professionis homines duos fuisse contendas.

n) Vixere Sec. XII. in Gallia Adamus Scotus, vid. FABRIC. l. c. T. I. p. 27. OVDINVS T. II. p. 1544. et Adamus Victorinus Canonicus regularis S. Victoris, ib. p. 28. verum ex his vnus fuerit, ne coniectura quidem attingere audemus.

mum (verba ipſius damus) *acutiſſimi virum ingenii, et quicquid alii ſentiant, multarum literarum, qui Ariſtoteli prae ceteris incumbebat; familiaritatem contraxit vlteriorem, vt, licet eum doctorem non habuerit, ipſi ſua benigne communicaret, et ſe, quod aut nulli faciebat, aut paucis alienis, ipſi patentius exponeret.* Interim ad logicam conuerſus, *Willermum Sueſſionenſem, qui ad expugnandam, vt aiunt ſui, logicae vetuſtatem et conſequentias inopinabiles conſtruendas, et antiquorum ſententias diruendas machinam poſtmodum fecit, prima docuit logices elementa. Extractum vero ſe eſſe* ait *hinc rei familiaris anguſtia, ſociorum petitione et conſilio amicorum, vt officium docentis aggrederetur.* Quod maiori quam reliqui facere ſolebant, felicitate ab eo, ſuſceptum eſſe, ex ipſius ſcriptis nullo negotio colligitur. Regnat enim in iis ingenium amoenum, veteris elegantiae valde curioſum, lectio varia et in ſcriptis melioris aetatis ſubacta et exercitata, quae *centonibus ſui ſeculi multos pannos purpurae et fragmenta melioris aeui,* appoſite obſeruante I. LIPSIO [o], *attexuit*, id quod ex indice ſcriptorum in illius ſcriptis allegatorum perſpicuum eſt, quem exhibet I. A. FABRICIVS [p]. Erat praeterea cum in arte fingendi non inexercitatus, tum mathematicarum diſciplinarum non imperitus, et nec Graecam nec Hebraeam linguam, raro ſuae aetatis exemplo, ignorabat. Praecipue vero laudabilem in philoſophia operam poſuit, et quamuis more ſeculi ſui dialecticam magnopere deperibat extollebatque, in ea tamen erat ſententia: *Illam, ſi ſola fuerit, iacere exſanguem et ſterilem, nec ad fructum philoſophiae foecundare animam, ſi aliunde non concipiat.* Quare ad phyſicam quoque et moralem philoſophiam animum adiecit, et ad has quoque diſciplinas extendendos eſſe philoſophiae terminos ſtatuit [q]. His itaque praeſidiis ornatus et inſtructus cum docendae philoſophiae munus aggrederetur, iuuentutis ſtudioſae frequentiam ei non defuiſſe, probabile eſt. Poſt triennium reuerſus in patriam ad ſacrarum literarum ſtudia animum applicuit, et Gilbertum, et poſt hunc Robertum Pullum in logicis et diuinis magiſtros habuit, deinde Simonem Pexiacenſem, *fidum lectorem, ſed obtuſiorem diſputatorem.* Ita duodecennium ipſi elapſum eſt, quod, ſi ab anno CIↃ CXXXVII, initium ducamus, medio ſeculo XII expirat. Sic eruditione valde auctus, in animum induxit, *veteres quos reliquerat in monte Genouefae, quosque adhuc dialectica detinebat, ſocios reuiſere, conferre cum eis ſuper ambiguitatibus priſtinis, vt ſuum ex collatione mutua commetiretur profectum.* Dabimus ſequentia quoque eius verba valde memorabilia in hiſtoria philoſophica huius ſeculi, eo quod nobis veram et genuinam philoſophorum illius aetatis imaginem depingant. *Inuenti ſunt,* ſcribit, *qui fuerant, et vbi: neque enim ad palmam viſi ſunt proceſſiſſe ad quaeſtiones priſtinas dirimendas, neque propoſitiunculam vnam adiecerant. Quibus vrgebant ſtimulis eisdem*

o) Ad Tacit. L. XII. c. 6. p) Bibl. Lat. l. c. q) Conf. BVLAEVS l. c. p. 750.

eisdem et ipsi vrgebantur, profecerant in vno duntaxat, didicerant modum, modestiam nesciebant, adeo quidem, vt de reparatione eorum posset desperari. Expertus itaque sum, quod liquido colligi potest, quia sicut dialectica alias expedit disciplinas, sic, si sola fuerit, iacet exsanguis et sterilis etc. Similia immo his grauiora habet, vel ideo notanda, vt appareat, meliores eius animo insedisse de philosophia sensus, nec defuisse viro laudatissimo eam perspicaciam, quae naeuos philosophiae Scholasticae suo tempore iam regnantes detegeret. Adscribemus, pace Lectoris, vnum alterumque locum ex viri cordati scriptis, eo quod in illustrandis rebus huius seculi philosophicis magnum momentum habet [r]. *Ea est cautela hominis*, (ita de suae aetatis homine philosophastro, quem Cornificii nomine exagitat) *cum aeque omnium dicta vituperet, vt in adstruenda sua, aut aliena sententia destruenda nunquam manum conserat, ratione nunquam innitatur, nunquam sustineat congredi in campo Scripturarum: nescio quid arduum et ignotum omnibus sapientibus, tumenti ventosi pulmonis folle concepit: vnde alicui respondere aut patienter audire quempiam dedignatur. Si enim quidlibet proposueris, ille conuiciabitur aut ridebit. Si, vt ille propositionem probet, exspectas, dilatio necessaria est, vt cum dies cesserit, tu expectationis fructu fraudaberis, eo quod margaritas suas, porcis alienis, vt ait, non vult esse communes. Fabellis tamen et nugis, suos pascit interim auditores, quos sine artis beneficio, si vera sunt, quae promittit, faciet eloquentes, e tramite compendioso sine labore philosophos. Nam et ipse accepit a doctoribus, quod nunc discipulis tradit, eosque sic instituit, sicut et ipse institutus est: discipulos ergo in philosophia sibi facit coaequales.* Et ne putes, vnum hic Cornificium exagitari, misellum hominem, en alio loco de plerisque sui temporis philosophis [s]: *Nostri ad ostentationem scientiae suae suos instituunt auditores, vt non intelligantur ab illis, et apices singulos secretis Mineruae grauidos opinantur. Quicquid vnquam ab aliquo dictum aut factum est, excutiunt, et teneris ingerunt auctoribus, vt vitio, quod a Cicerone arguitur, saepe minus intellecti sint ob rerum multitudinem, quam ob difficultatem.* Et paulo infra [t]. *In his non arbitror eis ignoscendum: primum quod onera importabilia teneris auditorum humeris imponunt: Deinde quod decenti ordine praetermisso, diligentissime cauent, ne singula quaeque locum teneant, sortita decenter: Finem enim artis, vt sic dixerim, legunt in titulo. - - Postremo quod quasi ab aduerso petentes, veniunt contra mentem auctoris, et vt Aristoteles planior sit, Platonis sententiam docent* [u], *aut erroneam opinionem, quae et aliquo errore deuiat a sententia Aristotelis et*

r) L. I. c. 3. p. 739.

s) L. II. c. 17. p. 814.

t) c. 19 p. 818.

u) Bernardi Carnotensis discipulos notare videtur, quos operosius egisse ait c. 17. pag 816. „vt componerent inter Aristotelem et Platonem, „sed eos tarde venisse, et laborasse in vanum, vt „reconciliarent mortuos, qui quamdiu in vita licuit, dissenserunt."

et Platonis. Siquidem omnes Aristotelem profitentur. Alia eius loca infra afferendi dabitur occasio: haec enim heic sufficiunt, vt appareat, naeuos philosophiae et philosophorum Sarisberiensem probe perspexisse, et in iis taxandis notandisque iudicium pariter et fortitudinem animi demonstrauisse, quae in plerisque huius aetatis philosophis aliis desideramus. Hoc vero pacto ad egregiam prorsus eruditionem formatus, digna diligentia atque doctrina sua retulit praemia. Eugenio III enim et Hadriano IV valde commendatus est, quem posteriorem *cum ipse quoque ex Anglia oriundus esset, se quam matrem et fratrem vterinum, arctiori dilexisse affectu*, scribit [x]: *Eamque de se*, ait, *concepisse opinionem, vt quoties opportunitas adesset, conscientiam suam in ipsius conspectu effundere laetaretur, et cum Romanus pontifex esset, ipsum in propria mensa gauderet habere conuiuam, et eundem scyphum et discum, sibi et ipsi vellet et faceret, ipso licet renitente communem. Ad preces suas quoque illustri regi Anglorum Henrico II dedisse Hiberniam iure haereditario possidendam* etc. Nec aliunde caussa deriuanda est, cur auctoritatis, siue, quod ipse mauult, maiestatis pontificiae ac sacerdotalis propugnatorem se demonstrauerit acerrimum, quod ei indignationem Angliae regis et exilium conciliauit. Cantabrigiae vero clericorum ordini adscriptus apud Cantuarienses archiepiscopos Theobaldum [y], Thomam et Richardum [z] gratiosus fuit, quorum partes cum strenue sequeretur, et scriptis quoque aulam acerbius castigaret, Thomae Becketo exuli comes datus est, quod accidit anno clↃclxiii [a]. Post exactum in exilio septennium impetrata a pontifice venia, paceque cum rege inita in Angliam rediit: Thoma vero anno clↃclxxii iam mortuo denuo in Galliam excurrit, cumque magna ibi eruditionis et virtutis eius esset existimatio, fatis concedente Senonensi archi-episcopo, cui Carnotensis successerat, hocque ad sedem Remensem promoto, eius denominatione Carnotensi Ecclesiae praesul datus est. Quod quanta virtutis eius commendatione et vniuersali bonorum omnium gaudio factum sit, multis verbis exponit Petrvs Cellensis [b], eius in episcopatu Carnotensi successor. Factum id anno clↃclxxii, duos enim annos Guilelmus Carnotensem sedem post nouam electionem sibi seruauerat. Obiit ex plerorumque sententia anno clↃclxxxii, Pagio [c] vero supputante biennio prius. Scripsit varia vir elegantissimi ingenii, a philosophiae melioris luce non destituta, ex quibus patet, si in feliciora tempora incidisset, magno eum honore futurum fuisse literis, quarum ornamentum hac aetate satis aspera et in literis incondita fuit. Praeter epistolas enim et libros nonnul-

x) Metalog. L. IV. c. 42. p. 929.
y) Ibid. p. 930.
z) Vid. Rich de Monte in supplem. Sigeberti apud Ovdin. p. 1504.
a) Vid. vita Thomae Cantuariensis a Ioanne scripta p. 157. Henr. Wharton. praefat. ad T. II. Angliae S. n. IX. p. 11.
b) L. II. ep. 8. T. III. Opp. Sirmondi ed. Venet.
c) l. c. Miraevs in Auctar. p. 64.

nonnullos theologicos enumeratos a CAVEO, OVDINO, FABRICIO[d] aliosque, edidit *Policraticum*, siue *de nugis curilialium et vestigiis philosophorum, libros VIII*, ad Thomam tunc adhuc cancellarium Angliae, opus eruditum, varium, iucundumque lectu et veteris literaturae fragmentis refertum, in quo commendata philosophia mores aulae satis libere sugillat, vnde vix eum amicum habiturum esse praedixit in *Epistola ad Petrum Cellensem* [e]. In eo vero pleraque ex veteribus collegit, sine dubio Isidori, Cassiodori aliorumque ex veteribus exemplo inuitatus; quos etiam frequenter nominat. Vnde perperam eum nonnulli inter plagiarios referunt [f]; eiusmodi enim compilationes huic aetati fuisse solennes, et sua quoque natura et indole nonnisi ex centonibus constare, notum est. Alterum, quo inclaruit librum, *Metalogicum* vocauit, falso *Mythologicon* a LELANDO[g] dictum, quem secuti sunt BALEVS[h] et PITSEVS[i]; in quo apologiam grammaticae ac philologiae, tum logicae Peripateticae, contra Cornificium quendam, logicae criminatorem, philosophantium scurram scripsit, quem illi vehementer obtrectauisse, verisimile est. In eo praeter philosophiae, vulgari melioris cognitionem plurima habet, historiae philosophicae illius aetatis lucem accendere aptissima, vt supra monitum, vnde legi in huius seculi historia omnino meretur [k].

Alexander Halesius.

§. XIII. Magna quoque inter Scholasticos primae aetatis gloria enituit ALEXANDER AB HALES, siue Halesius, quod nomen a monasterio comitatus Claudiocestrensis ordinis Minorum in Anglia accepit, in quo ab ipsa iuuentute humanarum atque diuinarum scientiarum praecepta didicit [l]. Id quod ea felicitate factum, vt ob doctrinae opinionem archidiaconus constitueretur. Literarum tamen in Parisiensi Academia florentium fama excitatus in Galliam abiit, ibique sacris literis iurique Ecclesiastico gnauiter insudauit, tantamque sibi comparauit eruditionis copiam, vt inter professores doctoresque sacrae Scripturae publicos legeretur. Quo in munere constitutus, tanta cum laude docuit, vt plurima apud eum esset studiosae iuuentutis frequentia, id quod circa annum cIↄ ccxxx factum [m]. Inter hos discipulos Thomam Aquinatem et Bonauenturam fuisse, contendunt ordinis Franciscani asseclae, quorum rationes exponit, qui ex instituto Halesii res tetigit LVCAS WADDINGVS [n]. Alii tamen haud contemnendis id rationibus negant, et peculiari dissertatione: *An S. Thomas sub Alexandro Halensi Parisiis studuerit*, refutare aggressus est NATALIS ALEXANDER [o], argumento potissi-

d) ll. cc. ad ann. 1170.
e) Ep. 80.
f) vid. IAC. THOMASIVS de plagio lit. n. 535. p. 240.
g) l. c. c. 176. p. 206.
h) Cent. IV.
i) p. 248.
k) Vtimur nos editione Lugd. Bat. 1638. 8.
l) HENRICVS GANDAV. c. 46. p. 126. TRITHEM. c. 458. pag. III. SCHEDELIVS Chron. Norimb. p. 214.
m) BVLAEVS Hist. Acad. Paris. T. III. pag. 200. 673.
n) Bibl. Ord. Minor. p. 8. Annal. ad ann. 1245.
o) Paris 1680. 8. quae inserta quoque H. E. T. VII. p. 707.

potiſſimum chronologico vſus. Is enim reiecta auctoritate epitaphii Haleſii, quod hodie legitur in conuentu Minoritarum Pariſienſium ad tumulum eius, eo quod ſeculo XVII demum poſitum fuiſſe putat, multis oſtendit, eo tempore Haleſium nec Thomam nec Bonauenturam audire potuiſſe, quo ſtudiorum cauſſa Pariſios miſſi ſunt. Quam controuerſiam noſtram non facimus, cum parum noſtra interſit. Magna autem fama et doctrinae, praecipue philoſophicae et theologicae exiſtimatione docuit, adeo, vt irrefragabilis doctoris fontisque vitae appellationem mereretur, dicerentque nonnulli Adamum, quoad Haleſium non peccaſſe [p], adeo credebant, in omnibus eum dogmatibus eſſe irreprehenſibilem. Tandem mundi pertaeſus, ad Franciſcanorum regulam tranſiit, huncque primum, ex hoc ordine theologiae profeſſorem fuiſſe volunt LABBEVS, WADDINGVS, alii. Obiit cIↃCCXLV. Inclaruit ſcriptis theologicis et philoſophicis. Inter illa *Commentarius* eſt *in libros ſententiarum Lombardi*, quo primus aliis exemplum praeiuit in hunc librum commentandi. Titulum habet *Summa vniuerſae theologiae*; quam nonnulli perperam ab hoc commentario diſtinguunt [q]. Porro inter ea quoque ſumma *de virtutibus* refertur, liber moralis, quem VINCENTIVS BELLOVACENSIS [r] diligenter exſcripſit. Sed Haleſii eum non eſſe, quod Waddingus contendit, diſputauit IACOBVS QVETIF [s], qui longe iunioris ſcriptoris ſeculi XIV eſſe ſtatuit. Inter libros philoſophicos refertur *commentarius in Metaphyſicam Ariſtotelis*, quem tamen alii Alexandro de Alexandria tribuunt; itemque libri tres *de anima*. Succeſſorem habuit in cathedra Ioannem de Rupella, quem in philoſophia Ariſtotelis magnifice doctum vocat TRITHEMIVS [t]. Epitaphium vetus, quod illi poſitum, hoc eſt:

Clauditur hoc ſaxo famam ſortitus abunde
Gloria doctorum decus et flos philoſophorum,
Auctor ſcriptorum vir Alexander variorum,
Norma modernorum, fons veri, lux aliorum.
Inclytus Anglorum fuit archileuita, ſed horum
Spretor clerorum, frater collega Minorum
Factus egenorum, ſed doctor primus eorum.

Hunc caue confundas cum Alexandro Aleſio Edinburgenſi Scoto, qui cum theologiam Francofurti ad Viadrum et Lipſiae docuiſſet, anno cIↃ IↃLXV obiit [u].

p) ANTON. FLORENT. Hiſt. P. III. c. 7. Tit. 24. fol. 244. col. 2.

q) OVDIN. T. III. p. 129. FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. I. p. 170. in hac Summa Haleſius viſus eſt omne punctum tuliſſe. Abſoluta demum poſt eius mortem a Guil. de Melitona aliisque ſodalibus.

r) In Speculo morali.

s) Bibl. Dominican. T. I. p. 318.

t) c. 469. p. 112. conf. WADDINGVS ad ann. 1238. 1242. et in Bibl. Ord. Min. p. 225. BVLAEVS T. III. p. 164. 694. DV CANGE Gloſſar. in praemiſſo cat. ſcript. p. 124. OVDINVS T. III. p. 160.

u) Vid. BAYLE Dict. T. I. art. Aleſius p. 156. Obſ. Hal. T. VII. Obſ. 2. Io. CHR. BECMANNI Vitae profeſſ. Francof. ad Viadrum p. 97. IACOB THOMASIVS Orat. p. 300.

Alii Scholastici. §. XIV. Praeter hos viros magnos, quos prima Scholasticorum aetas tulit, ferax ea aliorum quoque fuit virorum acumine et ingenio clarissimorum et in Scholasticae philosophiae historia non negligendorum, quorum breuem dabimus recensionem. Inter eos chorum quasi ducit *Alanus ab Insulis.* ALANVS AB INSVLIS, ex ciuitate Insulana, Gallo-Flandriae metropoli oriundus, cuius notitiam post HENRICVM GANDEVENSEM [x], et TRITHEMIVM [y] facient CAROLVS DE VISCH [z] et CASIMIRVS OVDINVS [a], qui id in primis demonstrandum sibi sumsit, vnum tantum Alanum fuisse, cui parti quoque accessit Cel. FABRICIVS [b], et ante hunc IACOBVS QVETIF [c], cum duos faciant BVLAEVS [d], IACOBVS A S. CAROLO [e], aliique. Hi duos Alanos ita distinguunt, vt primum dicant fuisse professorem theologiae Parisiensem, deinde Claraeuallensem Cisterciensis sodalitii alumnum, abbatemque Ripatorii in dioecesi, Trecensi, ac demum ab anno cIↃCLI episcopum Antisiodorensem, qui, permittente pontifice Alexandro III, solitudinis desiderio tactus cathedram dimiserit et reliquum vitae Claraeuallae pie transegerit, defunctus anno cIↃCLXXXIV. Alterum sacrae Scripturae Parisiensem doctorem faciunt, eumque deposito professionis publicae munere Cisterciensium religionem amplexum pr. Cal. Febr. cIↃCCXCIV obiisse contendunt, quem celeberrimum fuisse philosophum, illius aetatis monumenta loquuntur. Caussa cur inter Alanos duos, Insulanum et Cisterciensem vtrumque, viri laudati distinguant, ea est, quod alia ratio suppetere non videatur, veterum de Alano relationes conciliandi. Epitaphium enim Alani quod adhuc Cistercii in claustro conspicitur, diserte eius mortem ad annum cIↃCCXCIV refert, his verbis:

Alanum breuis hora breui tumulo sepeliuit,
Qui duo [f], qui septem [g], qui totum scibile sciuit,
Labentis seculi contemtis rebus egens fit.
Intus conuersus, gregibus commissus alendis,
Mille ducenteno nouageno quoque quarto
Christo deuotus mortales exuit artus.

Ipse autem Alanus se adolescentem in Flandria tempore Theodorici de Alsatia comitis fuisse ait: Ille vero comes cIↃCXXVIII electus est: multique veterum, etiam ex ista aetate, annum obitus ad annum cIↃCLXXXII referunt. Alii cum TRITHEMIO anno cIↃCCL obiisse affirmant. Quae tempora cum longe inter se differant, commoda visa est viris doctis via scriptores inter se conciliandi, si duos Alanos statuant, vnum Sec. XII, alterum exeunte Seculo XIII viuentem. Sed ita eruditos viros sine necessita-

x) c. 21. p. 121. MIRAEVS ad h. l.
y) c. 525. p. 128.
z) Bibl. Script. Ord. Cisterc. p. 12. et peculiari diss. praefixa operibus Alani ab ipso editis Antwerp. 1654. fol.
a) T. II. p. 1386. seq.
b) Bibl. Lat. med. T. I. p. 89.
c) Bibl. Dominic. T. I. p. 194.
d) Hist. acad. Paris. T. II. p. 452. T. III. p. 19.
e) De Scriptor. Cabilonens. p. 144.
f) Philosophiam et theologiam.
g) Septem artes liberales.

cessitate Alanos multiplicare, recte OVDINVS [h] contendit, cum rationes et testimonia, quae pro iuniore Alano militare videntur, tanta non sint, vt assensum extorquere apta sint. Trithemii enim testimonium eo minus attentionem meretur, quo magis eum accuratas Alani temporum rationes ignorasse apertum est. Epitaphium quoque fidem non habere satis verisimiliter OVDINVS disputat, eo quod primi tantum tres versus veterem inscriptionem exprimunt, quae cum lituram a calcantibus ita passa esset, vt vix legi posset, renouata a fratribus Cisterciensibus et quatuor illis versibus aucta est, qui fidem, cum recentiores sint, non merentur. Qua in re ad Matthaei Bonhomme testimonium prouocat, qui *Commentarium in parabolas Alani* anno cIↃIↃI edidit Lugduni impressum; vitamque Alani cum epitaphio praemisit, de quo videndus BVLAEVS [i]. Recte porro huic opinioni opponitur, scriptores Cistercienses Seculo XIII superiores ad antiquius eum tempus referre. Haec prolixius et multis testimoniis roborat Oudinus, qui videndus. Is ita viri celeberrimi rationes chronologicas collocat, vt statuat, natum esse circa an. cIↃCXIV, disciplinam Cisterciensem sub Bernardo suscepisse anno cIↃCXXVII, abbatem Ripatorii electum esse anno cIↃCXL, episcopum vero Antisiodorensem designatum anno cIↃCLI, eam dignitatem deposuisse anno cIↃCLXVII, reducemque in monasterium cum eius abbate anno cIↃCLXXX Concilio Lateranensi interfuisse, tandem anno aetatis XCIII, salutis cIↃCCIII, defunctum. Quae facile admitti possunt, cum rationibus non contemnendis nitantur, nec certiora dari possint, duos autem Alanos cudere coactum et a verisimilitudine alienum sit. Quae pro iis quoque miris commentis non militat, quae de eius conuersionis modo illius aetatis scriptor anonymus recitat, enarrata quoque a VISCHIO et BVLAEO [k] et rectissime explosa ab OVDINO [l]. Quis enim istorum temporum fabulas et comminiscendi audaciam ignorat? Ipse iam TRITHEMIVS [m] *mirandis, quae de eo narrantur, fidem se nec adstruere, nec temere infringere* professus est. Quanta autem eruditionis eius existimatio fuerit, ex eo intelligi potest, quod non tantum Alanus Magnus quibusdam dicatur, sed et cognomen acceperit doctoris vniuersalis, id est polyhistoris, quo nomine in *Commentario in prophetias Ambrosii Merlini Angli appellatur* [n]. Suo enim tempore in philosophia, theologia, arte poëtica pares paucos habuit, superiorem neminem. Inter opera eius edita a CAROLO DE VISCH sunt nonnulla philosophica; et inter haec *Anti-Claudianus* siue *Encyclopaedia versibus hexametris distincta in libros IX*, pro prouidentia diuina cum Claudiano pugnans, de quo opere diligenter egit B. POLYCARPVS LEYSERVS [o]. Sed *de lapide* quoque *philosophico dicta* sub eius nomine ambulant. Liber vero *de na-*

h) T. II. p. 1386. seq.
i) loc. cit.
k) loc. cit.
l) Ibid.
m) loc. cit.
n) De hoc vate Anglico vid. LELANDVS c. 87. PITSEVS p. 101. BALEVS Cent. I. 65.
o) Histor. poëtar. medii aeui p. 1016. seqq.

turis quorundam animalium, qui ei tribuitur, est secundus liber *Bestiarii* HVGONIS DE S. VICTORE [p]. Laudandus Alanus, quod morali quoque doctrinae operam locauit suam, vt ex indice scriptorum vel ineditorum vel deperditorum, apud TRITHEMIVM, VISCHIVM et OVDINVM [q] perspicuum, quamuis miserum ea vultum referat.

Petrus de Riga.

§. XV. Floruerunt porro circa haec tempora Petrus de Riga, Hugo Eterianus, Ioannes Beleth et Stephanus Langhtonus. PETRVS DE RIGA cantor et canonicus fuit Remensis, auditque TRITHEMIO [r], *Vir in diuinis Scripturis studiosus et eruditus, atque in secularibus literis inter omnes doctores sui temporis doctissimus, grammaticus et philosophus insignis, carmine excellens et prosa.* Is opere metrico, quo libros biblicos historico allegoricoque sensu exposuit et *Auroram* inscripsit, celebritatem consecutus est, de quo accurate egit Cl. LEYSERVS [s]. Obiit cIↄccix. Non confundendus cum hoc Petro, alius huius nominis et aetatis cantor Parisiensis, et non quidem postea episcopus, vt ait TRITHEMIVS [t], ad Tornacensem tamen postulatus cathedram; cui vero vocationi consentire noluit, sed ad Longipontis coenobium ordinis Cisterciensis in dioecesi Suessionensi concedens habitum monasticum anno cIↄcxc assumsit [u]. Eum *in diuinis Scripturis eruditissimum et in seculari philosophia nobiliter doctum theologicae scholae Parisiis multis annis gloriose praefuisse, et discipulos egregios multos erudiuisse*, testatur TRITHEMIVS. Plura de eo dabit OVDINVS [x], qui videndus.

Hugo Eterianus.

HVGONEM ETERIANVM, Tuscum, qui aliquandiu in aula Manuelis Comneni Constantinopoli versatus est, et ad Alexandrum III contra Graecos scripsit [y], TRITHEMIVS [*] vocat in *Scripturis sanctis omnium sui temporis doctorum facile doctissimum, et in secularibus literis egregie doctum, philosophum et rhetorem facundissimum, Graeco et Latino sermone ad perfectum instructum, quem tota Graecia mirata sit scribentem, ingenio subtilissimum et disputatorem nulli secundum.* Scripsit, qui ad haec nostra arua pertinet, librum *de anima corpore iam exuta, siue de animarum immortalitate et regressu earum ab inferis.* Docuit quoque in academia

Ioannes Beleth.

Parisiensi non sine laude magnae in philosophia cognitionis IOANNES BELETH, vt ex HENRICO GANDAVENSI [z] et TRITHEMIO [a] intelligitur.

Stephanus Langhtonus.

Hunc nominis celebritate vicit STEPHANVS DE LANGETOVN, siue Langhtonus, Lelando Longodunus Anglus, pri-

p) Vid. Eius opera edita Rothomagi 1648. fol. Tom. II. p. 418. seqq.

q) ll. cc. conf. Obs. Hal. T. VI. obs. 19. §. 1. sq.

r) c. 388. p. 98.

s) l. c. p. 692. ALTEMVRA Bibl. Domin. p. 19. FABRIC. T. V. p. 816.

t) c. 419. p. 104.

u) DE VISCH Bibl. Cisterc. p. 262. is vero Remensem et hunc confundit.

x) T. II. p. 1169. BVLAEVS T. III. pag. 486. seq.

y) L. ALLATIVS de Consensu Gr. p. 654. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. X. p. 423. 443. Bibl. Lat. med. T. III. p. 857.

*) c. 398. p. 100.

z) c. 17. p. 120.

a) c. 415. pag. 104. conf. FABRIC. T. IV. pag. 188.

primo quidem Scholasticae philosophiae et theologiae doctor et cancellarius Parisiensis, deinde cardinalis titulo S. Chrysogoni et archiepiscopus Cantuariensis ab anno cIↃccvII ad cIↃccxxvIII. Multa de eius vita Anglicae historiae scriptores HENR. WHARTONVS [b], et VSSERIVS [c] tradunt, qui cum CAS. OVDINO [d] videndi. Nos ideo eius hoc loco mentionem facimus, quia teste TRITHEMIO [e] *in philosophia Aristotelica nulli sui temporis secundus, eius ope theologiam multis annis gloriose docuit, et primus Scripturam sacram medullitus et moraliter exponere coepit.* Quod qua ratione factum sit, exponit BALEVS [f], qui narrat, *eum cum in philosophia Aristotelica nullum haberet secundum, vtramque theologiam et Scholasticam et interpretatiuam ingenio callidum nouo praelegendi genere per subtilitates docuisse, Scripturasque sacras multis annis quam superstitiose per allegorizationes et moralizationes exposuisse.* Hunc, vt hoc quoque obiter moneamus, primum Scripturam Sacr. V. et N. T. in capita distribuisse auctor est PITSEVS [g].

§. XVI. Sunt praeter hos multi inter Scholasticos Sec. XI et XII *Alii Scholastici.* ineuntis, qui ingenii philosophici laude memoriam sui conseruarunt, sed hos omnes recensere nec licet, nec libet. Non prorsus tamen indicti praetermittendi sunt Raymundus de Penna Forti, Vincentius Bellouacensis, Guilelmus Parisiensis, Alexander de Villa Dei, Alexander Neckam, Alfredus Anglus et Robertus Grosthead. Et RAYMVNDVS *Raymundus de Penna Forti.* DE PENNA FORTI quidem, illustrissimo genere satus ad Aragoniae reges origines suas retulit, Barcinone anno cIↃcLXXV natus, tertius Ordinis Praedicatorum Generalis et Gregorii IX poenitentiarius [h], quem vel solus persecutionis spiritus nobilitauit, cui etiam consilium debetur constituendi in Hispania inhumanum inquisitionis tribunal. Magis laudandus cum ob philosophiae et theologiae iurisque pontificii notitiam, qua eum excelluisse testatur TRITHEMIVS [i], tum quod auctor fuerit condendi in Aragonia Seminarii linguarum Orientalium, cui multos debemus viros doctos. Is philosophiam ad iurisprudentiam attulisse sibi visus est, quo euentu, ex commentationibus eius ex iure canonico cognosci potest, quibus quam misera fuerit haec philosophia iuridica, conspicitur, et luculentius intelligeretur, si quae adhuc in forulis bibliothecarum msc. latet, tractatio *de bello et duello* [k] typis comparuisset. VINCENTIVS BELLOVACENSIS, *Vincentius Bellouacensis.* non episcopus Bellouaci fuit, quod perhibent AMBROSIVS ALTAMVRA [l] et G. I. VOSSIVS [m],

sed

b) Angliae S. T. I. p. 114.
c) Antiqq. Britann. p. 154.
d) T. II. p. 1695.
e) c. 422. p. 105.
f) III. 87.
g) p. 504.
h) BOLLANDVS Act. SS. T. I. Ian. p. 404. sq. Sanctis enim Raymundum adscripsit Clemens VIII. anno 1601. conf. NAT. ALEXANDER H. E. T. VII. p. 144. I. QVETIF. Bibl. Dominic. T. I. p. 106. NIC. ANTON. Bibl. Hisp. vet. L. VIII. c. 4. T. II. p. 46.
i) c. 422. p. 105.
k) Vid. LAGETVS in proleg. ad Raymundi Summam, Mem. de Treuoux 1717. Mars p. 510.
l) Bibl. Ord. Praed. p. 21.
m) De Hist. Lat. L. II. c. 59. p. 477.

sed Ordinis Praedicatorum in eadem vrbe monachus, patria Burgundus, qui anno cIↃCCXLIV claruit. Non omittendus ille heic nobis est, ob *Speculum*, quod sumtus suppeditante Francorum rege Ludouico S. quadruplex concinnauit, *doctrinale*, quod omnium scientiarum summam exponit, initio facto a grammatica, vsque ad theologiam: *historiale*, quod historiam vniuersalem complectitur ab orbe condito ad seculum XIII medium; *naturale*, quod est de natura rerum, situ locorum, et ratione temporum, *morale*, quod est de affectibus, de lege et gratia, de virtutibus et vitiis [n]. Laudat ob hoc opus Vincentium TRITHEMIVS [o], quod se demonstrauerit *in veterum lectione diuitem*, *ingenio subtilem et sermone compositum*, additque *tantum literis studium adhibuisse*, *vt nullis vnquam laboribus*, *vigiliis vel occupationibus ab earum cultura potuerit euocari; quin semper aut legeret*, *scriberet*, *vel praedicaret. Tantum itaque fuisse*, *vt post se necdum habuerit parem*, *si ardua*, *quae scripsit opuscula ex multis laboriose collecta aequa lance cum ceteris comparemus.* Quod iudicium quanquam, fatente LABBEO [p], nimium est, facile tamen concedimus, Vincentium sua laude non priuandum esse. Qui regia munificentia excitatus, et quod verisimile est, veterum Isidori, Cassiodori, Martiani Capellae, similiumque exemplis incitatus, quandam artium et scientiarum encyclopaediam suo seculo dare constituit: quod eo tempore satis magnos conatus poscebat. Nec dissitendum est, magnam probauisse Vincentium in prolixis his commentationibus diligentiam, improbumque suscepisse ingratumque laborem. Neque magnopere inter vitia reponendum esse existimamus, quod excerptorem, quam tractatorem agere maluerit, vt ipse in praefatione fatetur. Hac enim ratione dum in proprio fundo non inuenit, quod exhiberet, aliorum cogitationes propinat. Nec ideo plagii [q] accusari potest, eo quod se aliorum meditationes referre candide in prologo profitetur. Fuitque mos hic totius aeui medii, vt in eiusmodi introductionibus ad artes et scientias rhapsodiam magis exhiberent, quam iustam tractationem: ad quem seculi sui morem Vincentius exigendus iudicandusque est. Ast ne sic quidem pessime de orbe literario meruisse censendus est. Multa enim continent haec Specula alibi nusquam obuia, eo quod interdum libros legit et excerpsit, quos hodie non habemus. Quin et hoc laudandum in Vincentio putamus, quod arctis Scholasticae philosophiae, dialectica et metaphysica sola contentae limitibus tractationem suam concludi passus haud est, sed ad moralem et naturalem quoque imo et ciuilem philosophiam se conuertit. Qua ratione syluam quandam illis exhibuit, qui post ipsum scripsere. Verum licet haec omnia laude sua defraudanda haud sint, foedauit tamen institutum non contemnendum, seculi,

n) Vid. OVDINVS T. III. p. 451. et quos fuse laudat.

o) c. 457. p. 111.

p) De S. E. T. II. p. 478.

q) Conf. I. THOMASIVS de plagio §. 562. 575. Speculum morale alterius scriptoris esse contendit IAC. ECHARDVS Diss. de scriptis Vincentii Bellouacensis, Paris 1708. 8. edita.

culi, quo susceptum est, ruditas quae vbique elucet, marcidusque philosophiae vultus, et summa philosophantium paupertas, exigua, quam in historia tradenda seruauit, fides, et quod in tam amplo vbique exulat opere, iudicium, ipsa quoque libri moles pauca ista bona prorsus supprimit: adeo, vt, quamuis in hoc sterquilinio auri aliquid interdum eniteat, ipsa tamen vastitas et confusum chaos tractationis male congestae et minime digestae nauseam excitet. Vnde non ineleganter grandi operi illud Horatii applicuit D. G. MORHOFIVS [r].

Cum flueret lutulentus, erat, quod tollere velles.

Ex quibus, vtrum omniscii laudem mereatur, quam ei tribuit Ioannes Bona cardinalis [s], iudicari potest. Inter meliora philosophantium ingenia refertur quoque WILHELMVS, Auernus, theologus, philosophus et mathematicus suo tempore insignis, et ab anno clɔccxxviii ad clɔccxlix episcopus Parisiensis. Laudat eum more suo TRITHEMIVS [t], qui scripta quoque recenset, ex parte edita a IOANNE DOMINICO TRAIANO [u] et BARTHOLOMAEO FERRONIO [x], de quibus post LABBEVM [y] videndi OVDINVS [z] et FABRICIVS [a]. Valde in eo commendat DVPINIVS [b], quod iudicium et scientiam, suo seculo meliorem in tractationibus suis attulerit, dimissisque nugis et speculationibus atque quaestionibus inutilibus, stilo facili et natiuo, minusque quam aetas illa solebat, lutulento, ad mores et vitam spectantia retulerit, sed in eo quoque laudem meretur, quod non adeo se Aristoteli mancipauerit, vt non ab eius sententia recedere, eamque erroris redarguere, vel principiis et rationibus Platonicis vti auderet. Quemadmodum raro quoque sui seculi exemplo in philosophiae veteris historia non ignarum se demonstrauit. Vt taceamus magnam in Ecclesiae Romanae vulneribus et vlceribus tangendis et corripiendis fortitudinem et libertatem [c]. Quibus omnibus meruit inter optima seculi XIII ingenia connumerari. Eadem tempora tulere ALEXANDRVM DE VILLA DEI, siue Villadeum, Aremoricum Dolensem, ordinis Minorum, quem non doctrinale modo puerorum siue grammatica Latina excerpta ex Prisciano et versibus Leoninis ad iuuandam memoriam comprehensa, quae in scholis auide recepta diu obtinuit [d], celebrem fecit, sed et philosophiae cognitio et mathematica scientia valde commendauit. Vocat eum TRITHEMIVS [e], *Grammaticum, philosophum, astronomum et calculatorem insignem.* Id quod scripta quodque testantur astronomica et calculatoria, quae in Vltraiectina bibliotheca asseruari memorat OVDI-

Wilhelmus Auernus.

Alexander de Villa Dei.

r) Polyhist. T. I. L. I. c. 21. p. 241.
s) Apud POPE-BLOVNT. Cens. cel. auct. p. 411.
t) c. 480. p. 110.
u) Venet. 159?. fol.
x) Aurel. 1?74. fol.
y) De S. E. T. I. p. 409.
z) T. III. p. 100.
a) T. III. p. 470.
b) Bibl. nou S. E. T. X. p. 69. 70.
c) Conf. SPANHEM. Opp. T. I. p. 1682.
d) GANDAV. c. 59. conf. LEYSER Hist. poetar. medii aeui p. 765.
e) c. 463. p. 112.

OVDINVS [f], quem vide. In Anglia in philosophia Sec. XIII inter Scholasticos eminuerunt ALEXANDER NECHAMVS, vel Neckamus, vel quod BALEVS [g] habet, Nequam, et Aelfredus cognomento philosophus. Ille Hartfordiensis fuit, in coenobio S. Albani in Anglia enutritus, et theologiae atque philosophiae praeceptis, pro more sui temporis accurate imbutus. Qui cum prosa et ligata eloquentia valeret, in academia Parisiensi, iuuentutem anno cIↃCLXXX docere coepit, tanto audientium applausu, vt frequentiam non caperet auditorium [h]. Post sexennium in patriam redux, a dicti coenobii abbate scholam S. Albani regendam accepit, tandemque suscepta canonicorum regularium religione abbas Excestriensis factus est, diemque obiit anno cIↃCCXV. Valde ille tum ob philosophiae acumen, tum ob eloquentiae vim laudatur; cuius vtriusque specimen edidit in septem libris *de naturis rerum*, prosa scriptis, sed interpositis versibus: vt alias eius lucubrationes taceamus, post scriptores historiae literariae Britannicae recensitas ab OVDINO [i] et FABRICIO [k]. Quanta omnium eius existimatio fuerit, ex epitaphio hoc disci potest, quod extat apud BALEVM:

Eclipsin patitur sapientia, sol sepelitur,
Cui si par vnus non esset flebile funus,
Vir bene discretus, et in omni more facetus,
Dictus erat Nequam, vitam duxit tamen aequam.

Alexander Nechamus.

ALFREDVM ANGLICVM, cognomento philosophum claruisse anno cIↃCCLXX narrat PITSEVS [l], maturius vero vixisse oportet, si verum est, quod IOANNES LELANDVS [m] habet, quod Rogerus Baco, quem anno cIↃCCXLVIII obiisse infra dicemus, libro *de vtilitate linguarum*, hunc numerauerit inter linguarum politarum interpretes, qui infinita in Latinum conuerterint, vt fuere Gerardus Cremonensis, Michael Scotus, Hermannus Alemannus. Is imprimis memorabilis est, quod ad explicandam naturalem philosophiam Aristotelis animum applicuit, et in *Meteora Aristotelis* commentatus est, itemque librum *de plantis* illustrauit, vt taceamus libellum *de motu cordis*, quem se vidisse testatur Lelandus. Hunc cum Alfredo Magno rege, de quo supra, caue ne confundas. Tertium his ex Anglorum gente addimus philosophum, et mathematicum inter Scholasticos primae aetatis celeberrimum, ROBERTVM CAPITONEM, Anglice Grosthiad, Gallice Grossetete, primum diaconum Leicestriensem, tandemque episcopum Lincolniensem. Is diu in academia Parisiensi studiorum caussa versatus [n], postquam prima artium et philosophiae elementa in Oxoniensi Schola hausisset, ad miraculum vsque animum literis excoluit, linguaeque Hebraeae, Graecae et

Alfredus Anglicus.

Robertus Capito.

f) T. III. p. 154.
g) Cent. III. 86.
h) Vid. BVLAEVS Hist. acad. Parif. T. II. p. 725.
i) T. III. p. 4.
k) T. I. p. 173.
l) pag. 351.
m) c. 183.
n) BVLAEVS T. III. p. 260.

et Latinae, itemque philosophiae et artium mathematicarum tantam notitiam acquisiuit, vt magiae suspectus haberetur [o]. Sed et ingenti animo epistola ad Innocentium IV data, Romanae curiae auaritiam, sordes, iniustitiam, tyrannidem castigauit, qua de re dignissima est, quae legatur MATTHAEI PARISIENSIS relatio. Verum de his alibi; hoc nos loco obseruamus, tantam eius apud praestantissimum philosophum, Rogerum Baconem fuisse opinionem, vt eum cum Salomone et Aristotele compararet. Cui sententiae subscripsit ex Anglis doctus et cordatus quilibet, quorum elogia de hoc viro summa collegit THOMAS POPE-BLOVNT [p], qui videndus. Totum enim artium circulum pro temporum suorum conditione emensus alios sui temporis multis parasangis superauit. Scripsit etiam *Commentarium in Dionysii Areopagitae opera*, ex quo colligitur, philosophiae Platonicae recentioris siue Alexandrinae eum non fuisse imperitum. Editus est eius *Commentarius in libros posteriorum analyticorum Aristotelis*, itemque *Compendium sphaerae mundi*, vt alia taceamus, enarrata ab OVDINO [q]. Fuit enim πολύγραφος. In Germania quoque non defuisse ingenia, Scholasticae philosophiae laude non defraudanda, vel ex vno TRITHEMII [r] catalogo et annalibus disci potest, qui e. g. Conradum Hirsaugiensem, velut summum theologum, musicum, poëtam et philosophum extollit. Fuisseque huius generis plures, vel vnius Ottonis Frisingensis exemplum comprobat, quod supra iam attulimus. De his tamen plura dicere et institutum vetat, et monumentorum paucitas obstat, cum hactenus aeui medii monumenta delituerint, et nostra demum aetate coeperit virorum quorundam clarissimorum industria, exemplo Gallorum et Anglorum excitata, huiusmodi anecdota colligere et vulgare. Ex dictis vero de reliquis iudicium fieri, et, qualis aetas haec Scholasticorum prima fuerit, cognosci potest. Iam ad alteram aetatem properandum est.

Germani Scholastici.

§. XVII. Successit secunda Scholasticorum aetas, quae ab Alberto Magno ad Durandum vsque extendi solet. In ea vegetam valentemque viribus suis iuuentam florentissima consecuta est philosophia et theologia Scholastica. Non defuere huic aetati magna ingenia, mentis acumine, et eruditionis copia praestantissima, sed corrupit omnia praeposterus subtilitatum amor, et ineptum Peripatetico-Saracenicae philosophiae studium, quod tanti habitum est, vt non modo praestantes iudicio et ingenio viros a disciplinis reliquis arceret, sed et ambabus, quod aiunt, manibus in theologiam inferretur, sicque theologia Euangelio nixa, quae tamen in aetate prima caput interdum attollere poterat, tantum non penitus opprimeretur, et subtilitatibus tricisque humani ingenii quaestionibusque inutilibus tantopere cumularetur, vt vix respirare posset, neruis-

Aetas Scholasticorum secunda.

 que

o) GODWIN. de Praesul. Angliae pag. 348. NAVDE apologie pour les grands hommes c. XVIII. p. 368. seq.

p) p. 408. seqq.

q) T. III. p. 131.

r) c. 334. p. 97. Annal. Hirsaug. T. I. p. 393.

que excisis vigorem omnem amitteret. De qua infelicitate pulchre MATTHAEVS PARISIENSIS[s], *His temporibus*, inquit, *incipiebant magistri theologiae, praecipue tamen praecipui Praedicatorum et Minorum lectores disputare et differere subtilius et celsius, quam decuit aut expediuit. Qui non verentes tangere montes a gloria Dei opprimendi, nitebantur secreta Dei imperuestigabilia temere perscrutari, et iudicia Dei, quae sunt abyssus multa, nimis praesumtuose indagare. Vnde defecerunt scrutantes scrutinio et errauerunt in inuio Dei inueniendo, cui plus placet firmae fidei simplicitas sobria, quam nimis transcendens in theologia subtilitas.* Saracenicae philosophiae et theologorum Muhammedanorum disputationibus adscribendum id esse putamus, quas eundem in modum exhaurire voluisse philosophiae opera naturae diuinae decretorumque mysteria, supra ostendimus. Hae enim curae Saracenorum philosophicae cum inter Latinos innotuissent, magnaque esset earum fama atque existimatio, coeco impetu philosophi theologique ad imitationem ruebant, cumque metaphysica Peripatetica, methodusque quae in scholis inualuerat, exoptatissimam his studiis ansam exhiberet, in praeceps decurrendi, factum inde est, vt prorsus a vera philosophiae facie degeneraret philosophia Scholastica. Id quod Sec. XIII et XIV scripta legenti erit in propatulo. Sed de his in sequentibus quoque dicetur. Enarrabimus autem aliquot virorum summorum historiam, quibus nihil celebrius est in annalibus philosophiae Scholasticae. Sunt vero hi: Albertus Magnus, Thomas Aquinas, Bonauentura, Petrus Hispanus, Rogerus Baconus, Aegidius de Columna, et Ioannes Duns Scotus. His per lancem saturam eos adiiciemus, quorum haud postrema inter Scholasticos hac aetate fama fuit.

Albertus M. §. XVIII. ALBERTI M. vitam et historiam praeter eos, qui scriptorum ecclesiasticorum res literarias enarrauerunt[t], quique Dominicanorum merita in literas exposuerunt[u], RVDOLPHVS NOVIOMAGENSIS tribus libris exposuit. Tulit ingenium vere magnum, si in alia tempora incidisset, annus cIↃcxcIII, pro quo alii annum cIↃccv ponunt. Prius TRITHEMII[x] auctoritate constat, qui mortuum eum esse scribit sub Rudolpho imperatore anno Christianorum cIↃccLXXX, indictione Romana VIII, aetatis vero suae anno LXXXVII. Ex hoc enim anno Alberti emortuali sequitur, eum anno cIↃcxcIII fuisse in lucem editum. LXXX. annos autem tantum et alibi tribuit TRITHEMIVS[y], ex isto Annalium Hirsaugiensium loco corrigendus. Alii, inter quos G. CAVEVS[z], annum cIↃccv praeferunt. Quamcunque vero epocham sequa-

s) Apud TRIBBECHO v. de Dd. Schol. c. 17. p. 328.

t) HENRIC. GANDAV. c. 23. p. 125. TRITHEMIVS de S. E. c. 464. p. 111. recentiores satis notos non addimus.

u) ALTAMVRA Bibl. Dominic. p. 49. Io. ANTON. FLAMINIVS de Dominicanis illustr. L. III. IAC. QVETIF Bibl. Script. Dominic. T. I. p. 162. 275.

x) Annal. Hirsaug. T. I. p. 610.

y) De S. E. l. c.

z) Hist. lit. S. E. p. 639.

sequaris, planum tamen, errasse NIC. REVSNERVM [a], natum eum esse dicentem anno cIɔccxcIII, (nisi typorum vitium fit,) et G. I. VOSSIVM [b], scribentem: *Anno* cIɔcIX *magnam fuisse existimationem Alberti M., eumque obiisse anno* cIɔccVIII, *anno aetatis LXXXV*. Haec enim sibi contradicere, quilibet palpat. Debet vero orbis literarius summum virum Sueuiae nostrae, in qua Lauingae ex nobili Bolstattiensium gente natus est. Adolescens Patauium studiorum caussa missus est, vbi museum eius bibliothecae S. Augustini contiguum adhuc monstrari testis est L. THOMASINVS [c]. Ingenium ei obtigit excelsum, iudicium acre et subtile, et quaedam εὐστοχία parum obuia. Quas animi dotes cum singulari discendi ardore et inexhausto scientiarum desiderio coniunxit. Testes damus totum fere literatum orbem, virorumque de eo summorum iudicia. Inter quos TRITHEMIVS [d], *non surrexisse*, ait, *virum similem ei, qui in omnibus literis, scientiis, et rebus tam doctus, eruditus et expertus fuerit.* Alia, ne nimii simus, praetermittimus, legenda ex parte apud THOM. POPE-BLOVNT [e], cui facile plura addet lectoris industria. Factum inde esse plerique volunt, vt Magni nomen ei tribueretur; sique IOVIO [f] credendum, *maximi cognomentum ei deferebat gymnasiorum consensus, nisi publico voto Christiana verecundia restitisset.* Aliter tamen visum praestantissimo HEVMANNO [g], qui cum obseruasset apud L. VIVEM [h] Albertum Grotum dici, id nominis, non honoris caussa, sed ob gentilitiam appellationem illi datum esse coniecit. Hac enim ratione Hugonem Grotium quoque hoc nomine gauisum fuisse constat. Valde haec coniectura confirmatur iis, quae ad virum optimum perscripsit Cl. GEORG. CHR. IOANNIS, de familia nobili Grotorum, siue Magnorum, quae olim in tractu Rhenano floruit [i]. Nos nihil decidimus, cum non sufficere nobis videatur, quod familia quaedam hoc nomine vsa sit, (quales eiusdem nominis inter ipsos ciues nostros Augustanos nouimus) sed demonstrandum praeterea sit, Bolstattiorum gentem ex qua ortus est Albertus, hoc nomine fuisse vsam. Vt taceamus plerorumque consensum, de magna nominis fama Alberti occasionem huic appellationi dante, quae Belgico quoque nomine Groot exprimi potuit. Quaecunque autem nominis origo fuerit, illud omnium consensu certum, reipsa omnium-

a) In Imaginibus eruditorum.
b) De Scient. mathemat. c. XVI. § 9. p. 62.
c) De Biblioth. p. 61.
d) loc. cit.
e) Cens. cel. vir. 416. seqq. quibus adde iudicium SCALIGARI epist. 99 p. 341.
f) In Elog. p. 15
g) Act. phil. Vol. III. p 756. not. a. et in conspectu reip. lit. c. IV § 42. p. 118.
h) De caussis corrupt. artium L. IV. p m. 338.
i) Ecce verba Cl. viri ab ipso doctissimo Heumanno nobiscum communicata: „Satis constat familiam nobilem Groe appellatam olim in „tractu Rhenano floruisse, e qua praeter Gerhardum Magnum, qui in literis Landolfi Wormatiensis episcopi anno 1236. Schoenaugensium „in gratiam perscriptis inter testes est, occurrunt iam anno 1220. Conradus Magnus et frater eius Wienandus, Ecclesiae Moguntinae Ministeriales, et circa annum 1254. Conradus „Magnus, ecclesiae Moguntinae maioris canonicus. „Ceterum Gerhardi Magni siue, Groti, Dauentriensis, qui celebris illius reformationis Auctor „fuit, praeter locum illum Gudeni meminit BVSCHIVS I. III. de reformatione monasteriorum „c. 39. p. 939. seqq.“

que exiſtimatione Albertum hoc Magni nomen meruiſſe. Sunt qui alia nobis narrant, et initio tardiſſimum ingenium nactum eſſe tradunt, ſed miraculo ad tantam perſpicaciam perueniſſe referunt. Rem ita exponit VINCENTIVS IVSTINIANVS *in vita Alberti M. quod hebetiori eſſet ingenio, et condiſcipulis inferior, aſſumtam viuendi rationem deſerere, et ad priſtinam reuerti diſpoſuerat; et nocte inſequenti admotis ſcalis coenobium ingredi videre ſibi videbatur. Scalis conſcenſis quatuor praecellenti forma matronas conſpexit, quae a coepto eum impedire paratae erant. Cumque ſemel, iterum ac tertio repulſus cauſſam excutiendi monaſtici habitus reddere cogeretur, hebetudinem ingenii cauſſatus eſt, quem miſericordiae mater confirmans conſolata eſt, expetitamque philoſophiam demta ingenii ruditate ab eadem promeruit obtinere. Alio tempore cum plurimum metueret, ne philoſophorum opinionibus ac ſophiſmatibus deciperetur; crebris eandem Dei genetricem precibus interpellabat, ne a fide aberrare permitteret: cui eadem apparens votis eius annuit: ſpopon ditque colluſtrandam ab eo fore Eccleſiam et in fidei integritate moriturum.* Id quod obtigiſſe quoque Alberto contendunt [k], ita, vt *quinquennio, dicant, ante mortem oblitum omnia quae in philoſophia didicerat, id a B. Virgine precibus impetraſſe, ne in philoſophorum opinionibus, ſed ipſa Chriſti fide ac charitate moreretur.* De qua narratiuncula, cui ſimiles ſupra iam aliquoties tetigimus, iudicium eo minus interponere noſtrum neceſſarium eſſe putamus, quo minus difficile erit in hiſtoria medii aeui paulo accuratius verſato, et iudicandi aciem aduertenti, totam hiſtoriolae originem ſcenamque perſpicere; illi autem, qui his delectantur, nunquam rationes admittent, quibus fabulae proſcribi debent. Inde vero prouerbium enatum volunt, Albertum repente ex aſino factum philoſophum, et ex philoſopho aſinum, quod non immerito inter nugas ſeculi huius et commenta otioſorum hominum referimus, certique ſumus, nec ingenii ſtupiditate, nec animi pigritia, nec obliuionis ignauia Albertum ſcomma hoc, quod pia fraus commenta eſt, meruiſſe. Anno clɔccxxi Dominici familiae nomen dedit, ſacroque ordini ab ipſo generali adſcriptus eſt, habitumque accepit monaſticum. Cumque ſumma iam tum eius inclareſceret eruditio, ad docendam iuuentutem vocatus eſt. Id quod primo quidem Pariſiis factum eſſe, tradit TRITHEMIVS [l], qui tamen ſibi non conſtat, dum alio loco [m] perhibet, Coloniae primo iuuentutem Albertum docuiſſe. Sed prius recte praeferimus, cui concinit tota Alberti hiſtoria. Aſt proſcriptam tum fuiſſe Ariſtotelis lectionem a pontifice Romano ſupra monuimus: vnde mire ſe torſerunt viri docti, ita Albertum, Ariſtotelem commentatibus illuſtrando, laeſiſſe pontificiam auctoritatem obſeruantes, vt Albertum ab hoc crimine liberarent. Sane LAVNOIVS [n], quo ſe verteret

k) Vid. Scriptores Hiſt. Lit. Dominicanorum citati.

l) De S. E. loc. cit.

m) In Annal. Hirſaug. loc. cit.

n) De fort. Ariſtot. c. VII. p. 203. ſeq.

teret nescius, probari vel excusari non posse hoc Alberti factum censuit; id vnum suspicatus, eum vel alibi, quam Lutetiae, commentaria haec scripsisse, seque a Parisiensis concilii decreto, et ab imposita per Gregorium IX Parisiensi academiae lege immunem credidisse, vel, cum Lutetiae commentaretur; concilii decretum Gregoriique legem ignorauisse. Quod enim ab apostolica sede legendi Aristotelem commentandique veniam quaesiuerit, se nullibi legere, nec eam obtinere Albertum potuisse, ob verba pontificis expressa. Quae an difficultatem tollere apta sint, Lectori iudicandum relinquimus [o]. Priorem tamen excusationem admittit Ven. HEVMANNVS [p], eo quod ob densam tantum, vt verba Baconi habent, ignorantiam Parisiis Aristotelis libri prohibiti sint. Nobis recte omnia sibi constare videntur, si modo supponamus, decretum pontificis non diu durauisse, sed mox, vt fieri solet, obsoleuisse, adeoque eo tempore, quo Albertus M. Parisiis docuit, non obseruatum fuisse. Factum id autem esse, vel vna haec ratio satis euincit, quia pontificis legati intra L annos tribus vicibus, nempe anno cIↃccxv, cIↃccxxxI et cIↃccLxv eandem repetere prohibitionem, immo a feueritate nonnihil concedere, et permittere lectionem librorum physicorum prius simpliciter et sine vlla exceptione vetitorum, contra statutum papae coacti fuerint. Quod imprimis effecisse auctoritatem Alberti M. et Thomae Aquinatis tanto studio Aristoteli se dedentium, supra iam obseruauimus. Et conniuere eo magis curia Romana potuit, quo magis isto decreto satisfaciendum tantum erat inuidiae et querelis veterum professorum et episcoporum Galliae, cum ipsa Aristotelis lectio non displicuerit; alias in ceteris quoque regionibus eam prohibuisset pontificum Romanorum vigilantia [q]. Alberti autem iam tum summam auctoritatem fuisse, ex eo intelligi potest, quod anno cIↃccxxxvI mortuo Iordano generali Dominicanorum magistro, totum ordinem vicarius rexerit, et biennio post, in generali capitulo Bononiae habito ad supremi in hac familia capitis dignitatem petitus sit. Qua licet excidisset, Prouincialis tamen ordinis sui per Germaniam factus est. Tunc itaque Coloniae sedem fixit, magnoque applausu theologiam et philosophiam docuit, discipulosque habuit celeberrimos, inter quos praeter Ambrosium Senensem et Thomam Cantapratensem [r] maxime eminuit Thomas Aquinas summa magistri sui gloria [s]; vt alios taceamus primi ordinis et magnae famae viros. Anno cIↃccLx

o) Conf. HERM. AB ELSWICH ad h. l.

p) Act. phil. Vol. I. p. 703.

q) Nempe eo ipso tempore in Germania introduxisse publicam Aristotelis lectionem Ottonem Frisingensem, supra obseruauimus. Et hic viam Alberto M. paratur, vt commentationibus suis in philosophum applausum mereretur.

r) Vid. CAVE Hist. Lit. S. E. p. 639.

s) Passim docuisse ferunt Albertum M. Hildesii, Friburgi, Argentorati, eo missum a superioribus; reducemque 1240, Cathedra Parisiensi suscepta Coloniensem Thomae tradidisse; post triennium vero redeuntem Coloniam pristinas lectiones resumsisse, et Prouincialem factum anno 1254, prouinciam pediten visitasse: Romam porro vocatum ibi sacri palatii magistrum constitutum lectiones theologicas habuisse, et anno 1260 in Germaniam rediisse, anno 1274. synodo Lugdunensi interfuisse iam episcopum nomine imperatoris, indeque Coloniam reuersum obiisse, vid. BVLLART. Acad. scient. T. II. p. 146. sed in his quaedam falsa, quaedam incerta esse series historiae Alberti euincit.

cIↄccLX ob magnam eruditionis praestantiam laudemque ab Alexandro IV Ratisbonensi Ecclesiae praesul datus, et spartam hanc inuito licet animo suscipere coactus est. Quod magno studiorum eius, maxime philosophicorum, detrimento factum esse, nemo non intelligit. Oneris itaque episcopalis curarumque pertaesus anno cIↄccLXIII dignitate ista se abdicauit, et in monasterium ad fratres Dominicanos reuersus sibi Musisque suis vixit, donec vita excederet, anno cIↄccLXXX, Die XV Nouembris, aetatis anno, vt supra dictum, LXXXVII, sepultus apud Dominicanos, qui inuidendo eum elogio in epitaphio posito ornarunt. Ibi inter alia dicitur:

Phoenix doctorum, paris expers philosophorum
Princeps doctorum vas fundens dogma sacrorum,
Maior Platone, vix inferior Salomone etc.

Quod quam inficetum sit, et seculi istius ruditatem prodat, Lector, nobis non monentibus, intelligit. Fatendum tamen est, inter summos sui temporis viros Albertum locum merito obtinuisse, et inter commentatores Aristotelis, quod ad dialecticam et metaphysicam attinet, sua aetate reliquis praestitisse. Quamuis in omnes quoque Aristotelis libros et philosophiae partes, sed non pari vbique felicitate commentatus sit, et *philosophiam pauperum*, siue *Isagogen in Aristotelem* [t] scripserit, vt haberent egeni, vnde hos sapientiae thesauros minori sumtu haurirent. Ferri id potuisset, si vel sobria ratione suscepisset, et ab inanium distinctionum, abstractionum, quaestionum et similium sartagine abstinuisset, vel theologiae has tricas non immiscuisset. Verum in vtroque contrarium ab eo factum, sicque philosophiae et theologiae Scholasticae corruptio insigniter promota est. Vidit id iam et notauit HENRICVS GANDAVENSIS [u], monens, *eum, dum subtilitatem secularis philosophiae nimis sequitur, splendorem aliquantulum theologicae puritatis obnubilare.* Idem obseruatum PAVLO LANGIO [x] monacho Cizensi, qui haec de Alberto habet: *Ob amplitudinem omnifariae doctrinae magnus dictus, fuit in omni philosophia Peripatetica peritissimus. Hinc et a plerisque simia Aristotelis appellatus est, qui et nimium vino secularis scientiae ebriatus sapientiam humanam, ne dicam philosophiam profanam, diuinis literis copulare ausus est, quique dialecticam contentiosam, spinosam et garrulam sacratissimae et purissimae non pertimuit commiscere theologiae, nouum et philosophicum modum sacras docendi et explanandi literas suis tradens sequacibus: theologistarum sectae, quae ab eo Albertistarum dicitur, dux et monarcha excellens.* Quod vero cordato pioque cuilibet displicuit, gregi monachorum et theologorum adeo placuit, vt Wernerus Rolewinckius de eo scribere ausus

t) T. XXI. Opp. ea vero ad solos Aristotelis libros physicos pertinet.

u) loc. cit.

x) In chronico ad annum 1258.

ausus sit [y]: *Quae autem fuerit ista sapientia*, (vnde Magni consecutus est nomen) *libri sui, ostendunt, quandoquidem, vt reor, nemo ante eum potuit, quod ipse, domino cooperante, et sermonem confirmante, videlicet, concordare philosophiam cum theologia.* Laudandus autem magnopere Albertus est, quod non contentus dialecticas et metaphysicas subtilitates attigisse, ad naturalem quoque philosophiam animum applicuerit, magnoque studio in naturae stupendis operibus detegendis, et mathematicis, maxime mechanicis artibus, summa diligentia desudauerit; et si non primus, inter primos sane fuerit, qui hoc aeuo medio metallurgiam et lithologiam excoluerint. Id quod non tantum speculationibus exequutus est, sed ipsis quoque stupendis machinis, qualis ea fuisse fertur [z], quam voces edentem Thomam Aquinatem perterritum baculo concussisse et fregisse, dolente Alberto, quod triginta annorum opus perdiderit, nonnulli narrant. Fecit haec Alberti eruditio, rerumque naturalium et mechanices notitia, albo ea aetate coruo rarior, vt inter celeberrimos magos referretur. Quam calumniam iam sua aetate magno viro inustam fuisse, ex censura TRITHEMII [a] patet, qui haud inuitus ab hoc crimine eum absoluit: *Quod autem de necromantia accusatur, iniuriam patitur vir Deo dilectus.* Repetiit ista, et prolixius pro eo apologiam scripsit Sponheimensis abbas in *Annalibus Hirsaugiensibus*, quem locum, etsi longiusculum, pace Lectoris totum describemus, eo quod rem in huius aetatis historia philosophica celeberrimam haud ineleganter perstringat. Ita vero ille [b]: *Quod vero de necromantia, et perniciosis artibus ab Ecclesia sancta merito prohibitis accusatur a nonnullis imperfectissimis nebulonibus, iniuriam et contumeliam patitur: Quippe qui homo doctissimus, moribus integerrimis, fide catholicus, meritoque vitae sanctus et semper in Christi amore deuotissimus existens necromantiam magiamque superstitiosam et omnes artes diabolicas damnauit, contemsit, et summa cum ratione confutauit, sicut manifesto in libello, quem praenotauit astronomiae speculum, ostendit; vbi satis exacta diligentia libros magiae naturalis a superstitiosis et prohibitis discernit, vnde si qua miranda fecisse inuenitur, non maleficio, sed occultis naturae, vel rebus, vel modis procul dubio sibi notis inculpate perpetrauit. Multa enim stupenda ignorantibus caussas occultas naturaliter fieri possunt, quorum visio intuentes parui sensus homines vertat in stuporem. Libri autem et volumina magicarum et necromanticarum superstitiosarumque artium quae circumferuntur sub nomine Alberti M. conficta et ementita sunt omnia, et ob id ignibus committenda. Vir enim ille sanctus et doctissimus talia non scripsit, nec illicitis et profanis*

y) Vid. AB ELSWICH. loc. cit. §. 6. pag. 12.

z) NAVDAEVS Apolog. magiae accusat. c. 18. p. 370. PASCHIVS de inuentis nouantiquis c. VII. §. 43. p. 694. §. 15. p. 580.

a) De S. E. loc. cit.

b) T. II. p. 40.

nis se vnquam studiis occupauit. Libros illum magiae ac necromantiae legisse cursim quandoque, ipsius inducti testimonio concedimus, sed vsum eis fuisse, aut fidem adhibuisse, penitus negamus. Legit illos vt sciret ex ratione ad refutandum, et nullatenus ad imitandum. - - De libris autem necromanticorum B. Doctori Alberto mendaciter adscriptis hoc dicimus, quod sentimus. Quemadmodum naturae praesumtuosi et nimium auari praestigiatores alchimistae grandia promittentes, et nihil veritatis exhibentes, vel a semet ipsis decepti multos et varios circumferunt vanitatis suae libellos, Platonis, Aristotelis aliorumque praestantissimorum virorum nominibus praenotatos: Vel circumuenti ab aliis, cum non habeant, vnde viuant, sub titulis falsis decipiunt curiosos: Ita nebulones et tenebriones isti necromantiae professores, vt suae peruersitatis instituta curiosis persuadeant, librorum quos confinxerunt, falsos titulos mentiuntur. Haec Trithemius, ampliora dedit pro Alberto M. praestantissimus NAVDAEVS [c], cuius rationibus subscripsit P. BAYLE [d]. Nec aliter statuent, quicunque proscriptis anilibus fabulis, et superstitiosis narratiunculis de his rebus sobrie et sine praeiudicio iudicare norunt. Omnis nisi fallimur, accusatio ad tria capita reducitur; nam et mirabile illud caput, voces articulatas edens in partes vocatur, et libri suspecti magicique Alberti adducuntur, et imprimis ad conuiuium illud magicum prouocatur, quod Coloniam inuisenti Wilhelmo imperatori exhibuisse dicitur Albertus, quodque fuse describit TRITHEMIVS [e], ex IO. DE BECKA *Chronica de gestis episcoporum Traiectensium et comitum Hollandiae* narrans: Wilhelmo Albertum in media hyeme dura, graui et asperrima in horto monasterii, restituto veris flore, reuocatoque aestu conuiuium opiparum exhibuisse, expleto vero conuiuio hyemem, vere isto disparente, rediisse. Quae multis mirabilibus circumstantiis exponit, et *se quidem verane sint an falsa, disquirere non velle*, ait, *fatetur tamen, habere se Albertum pro viro sancto et optimo, qui nec diabolicis, nec prohibitis ab Ecclesia superstitionibus impenderit studiosum exercitium, quippe qui magis talia improbauerit, quod auctoritate scriptorum eius lucide comprobetur.* Nihil in his esse, quod magnopere ad hanc accusationem confirmandam faciat, Lector cautus facile comprehendet. Caput enim illud magicum; si modo vera est historia, quae nondum omni dubitationi exempta est, nihil habet, quod non mechanicae artis perito possibile sit, vt haec nostra aetas nuper insigni artificio statuae eleganter fistula canentis demonstrauit [f]. Ad obiectionem autem librorum magicorum satis luculenter Trithemius respondit, eosque suppositios esse, nemo forte hodie negat [ff]. Conuiuium autem illud magicum vtrum naturale fuerit,

c) Apol. Mag. accus. loc. cit.
d) loc. cit.
e) l. c. T. I. p. 592. et in Chronico Sponheimensi ad annum 1254.
f) Veteribus non innotum artificium vid. CASSIODOR. Ep. L. I. 4.
ff) Conf. Cl. PETR. FRID. ARPE de Talismanibus c. IV. p. 114.

fuerit, quod Vallemontius contendit [g] et magiae naturalis opus, an praeternaturale quod TENZELIO [h] visum, perperam disputatur, scilicet non euicta rei ipsius veritate et existentia; quam tamen prius ita euincendam esse, vt nulla verisimilis dubitandi ratio supersit, leges historiae postulant, et sine ea andabatarum more disputatur. De ea autem dubitandi caussam ipse Trithemius affert, qui, licet magiae naturalis fuerit satis gnarus, definire tamen non audet, admirandis naturae arcanis hoc conuiuium adscribendum esse, mauultque nominato auctore suo, a quo habuit, generali probitatis Alberti M. argumento, magiae suspicionem ab eo depellere. Qui vero post Trithemium huius conuiuii mentionem fecerunt, vt LEHMANNVS [i] aliique, eum exscripserunt, et pro testibus pluribus fideque dignis habendi non sunt. Ad vnum itaque Ioannem de Becka, siue Becanum totius narrationis fides referenda est. Fuit autem Becanus canonicus Traiectensis, vixitque circa annum cIↃCCCL, cuius *Chronicon Traiectinum* post BERNARDVM FVRMERIVM, edidit ARNOLDVS BVCHELLIVS anno cIↃIↃCXLIII, in *corpore Historiae Traiectinae* cum obseruationibus suis [k]. Hunc vero testem fide dignum de tam stupendo et incredibili opere esse, nemo forte asseuerauerit, qui, quid fidei historicae leges postulent, intelligit. Integro enim seculo a tempore, quo contigisse illud conuiuium magicum dicitur, remotus, et praeterea in eo loco, vbi factum illud portentum, non viuens, veritatem nec accurate scire potuit, nec, cum eam vulgi narratiunculam sine examine admitteret, scire voluisse valde suspectus est: certe in tam incredibili argumento solis rumoribus fidens, omnem fidem amittit. Nemini enim, qui haec tempora obscura nouit, et quantis tenebris apud plerosque depressum iacuerit, naturalis scientiae studium, intelligit, ignotum esse potest, quaecunque singularia pauloque supra captum vulgi emergentia praestita sunt in naturalibus, magiae fuisse accusata, hacque occasione vsam superstitionem, mendacium et inuidiam turpissimam notam viris summis, qui talia perpetrabant, per calumniam inussisse. Exempla damus Gerbertum et Baconum, vt de illo supra iam dictum, de hoc infra dicetur. Talia enim cum de summo pontifice, supra vulgi captum in rebus physicis et mechanicis sapiente comminisci ausa fuerit ignorantia et calumnia, cur non de monacho Dominicano, eo tempore nondum ad sedem Ratisbonensem euecto similia confingere, hasque fabulas cudere ausa sit? Quem cum mirabilia multa praestitisse artis mathematicae beneficio, certum sit, facile fuit ignauo pecori eum his narratiunculis ob illa opera infamare, ob quae summa laude dignus erat. Sed vt totam quoque fabulae scenam absoluamus, exponemus Lectorisque iudicio relinquemus, quid nobis de tota hac historia in mentem olim iam venerit, cogitantibus, raro eiusmodi fabellas vulgari disseminarique,

 quibus

g) Vid. Act. erud. 1709. p. 171.
h) Colloq. menstr. 1691. p. 4. seqq.
i) In Chronico Spir. L. V. c. 90.
k) Conf. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. IV. p. 153.

quibus non aliquid veri occasionem dederit. Quam facillimam fuisse nemo non videt, qui nostrae aetatis artem nouit, in media hyemis saeuitia florum, pomorumque pulcherrimas producendi in viridariis illis singulari artificio constructis species. Simile aliquid nouisse Albertum, potuisseque caloris artificiosi intensione in eiusmodi hypocausto hortensi inter ipsas niues et frigora flores fructusque ostendere, intempestiue maturos, si supponimus, nihil facimus ab ea naturalis peritiae, quae Alberto tribui solet, praestantia alienum. In eiusmodi itaque viridarium horto suo inaedificatum si Wilhelmum duxit Albertus M. rerum naturalium indefessus scrutator et peritus artifex, si maturos ei fructus, et florentia veris decora ostendit, nihil aliud sane fecit, quam quod nostra aetate hortulani praestant, mediocri artis suae peritia instructi, et ab omni magiae suspicione longissime remoti: at eo in seculo ignotum et nunquam visum exhibuit spectaculum. Quod cum ob singularis artis excellentiam admirarentur, omnes, Comites autem imperatoris, qui aderant, in laudes viri, cui in ea arte parem aetas illa non habuit, effusi, augere, circumstantiis, vt fieri solet, insolitis, ornare, et τὸ θαυμαςὸν in sua narratione affectare, vt iucundior esset, coepissent, mirum non est, eos, qui de praeternaturalium artium notitia Albertum suspectum habebant, vel calumniis eum cumulare, inuidia dictante studebant, auctis et mutatis rerum circumstantiis talem tandem cudisse fabulam, qualem ex Becano narrat Trithemius. Sed hanc coniecturam esse, licet magna verisimilitudine non destitutam, fatemur, eamque totam lectoris arbitrio permittimus. Quam si quis, quod facile patimur, reiiciat, eum tamen cogitare iubemus, vixisse eo tempore Michaëlem Scotum [t], magni nominis theologum, et physicum in aula Friderici II, valde gratiosum, qui, cum naturalis disciplinae cognitione et artibus mathematicis supra aetatis suae conditionem excelleret, vt ex scriptis eius constat, quae abstrusiora philosophiae naturalis capita illustrant, hanc construendorum extemplo conuiuiorum, et instruendae ex aliorum penariis atque cellis mensae artem tenuisse dictus sit; de quo rumusculo, eiusdem cum nostro commatis iucundi sunt THEOPHILI FOLENGII [*] versiculi. Haec cum satis ma-

t) Michaël Scotus, patria Anglus Dunelmensis inter sui temporis mathematicos et physicos insignem locum occupauit, de quo videndi BALEVS IV. 67. et XIV. 52. PITSEVS p. 495. G. MAKENZIE de vitis Scotor. p. 197. seq. Commentatus quoque est in pleraque Aristotelis scripta physica, et speciatim in Meteora, vbi Auerroëm refutauit; Abbreuiationes quoque Auicennae edidit De reliquis eius scriptis videsis FABRICIVM Bibl. Lat. med. T. V. p. 233. inter ea sunt quaedam, quae perperam ad Albertum M. referuntur.

*) MERLINI COCAI Macaron XVIII. p. m. 358. ob insignem iucundissimi libelli raritatem et elegantem ironiam, qua lepidam de Scoti magia fabulam ridendam propinat versiculos eius huc apponimus:

Ecce Michaëlis de Incantu regula Scoti
Qua post sex formas caeroe fabricantur imogo
Demonii, Satan, Saturni facta piombo.
Cui suffimigio per fresco rubra cremoro,
Hac, licet obsistant, coguntur amare puellae.
Ecce idem Scotus, qui stando sub arboris umbra.
Ante charosteribus designat millibus orbem,
Quatuor inde vocat magna cum voce diablos
Vnus ab occasu properat, venit alter ab ortu
Merridies terzum mandat, septentrio quartum,
Consecrare facit freno conforme per ipsos
Cum quo vincit equum nigrum nulloque redutum,
Quem

tis manifeste euincant, Seculum XIII, contra viros doctos naturalis scientiae accuratius peritos superstitione, credulitate, inuidia, ignorantia, calumnia et similibus artibus insaniuisse, id quod Baconi quoque exemplum infra adducendum confirmabit, colligi inde sine negotio potest, quae ratio Alberti M. memoriam hac infamia obnigrauerit, quam detergent a viro summo, et Germaniae nostrae ea aetate ornamento, qui in nostri temporis luce coecutire erubescunt. Quorum iudicio foetus quoque illi adulterini proscribentur, quos Alberto M. supposuit temeritas et fingendi audacia, quales sunt *de secretis mulierum*, quo libro docti viri famam lubricam passam esse notam constat [m], *de mirabilibus mundi*, *de virtutibus quarundam herbarum, lapidum, animalium; secretum Alberti* et huius furfuris alia. Nec firmiore stant talo, quae IMPERIALIS [n] et post hunc alii afferunt, vt probent, Albertum M. lapidis philosophici mysterio potitum metallorum commutandorum et perficiendorum arcanum tenuisse. Quamuis enim negari nequeat, doctissimum episcopum multos *μεταλλευργικὰς* legisse, vt ex erudito eius *de Metallis* opere liquet [o], ipseque narrat, *se exulem aliquando factum longe abiisse ad loca metallica, vt experiri posset naturas metallorum: hacque etiam de caussa quaesiuisse in alchymicis transmutationes metallorum, vt ex his innotesceret aliquatenus eorum natura, et accidentia eorum propria;* quae satis euincunt, magna diligentia et iudicio in chemicis illum fuisse versatum; apparet tamen, eum deceptorum fraudes, et imposturas deprehendisse, et detexisse, vt ex luculento eius loco [p] demonstrauit HERMANNVS CONRINGIVS [q]. Liber autem, sub hoc nomine ei tributus adulterinus foetus est. Inter calumnias porro de tanto viro indigne iactatas pertinet, quod obstetrices parturientibus manus porrexisse dicitur, quae fabula ex falsa persuasione orta est, librum *de natura rerum*, in quo artis obstetriciae praecepta suppeditantur, esse foetum Alberti M. quem Cantipratanum discipulum praeceptori supposuisse auctor est biographus Alberti PETRVS DE PRVSSIA. Quanquam, si hunc librum edidisset Albertus, nihil egisset a naturalis scientiae doctore alienum, quamuis vt ait Petrus, *Artis huius praecepta nec chartis committi, nec voce tradi possunt, absque expressione multorum, quae libido non natura foedauit.* Ceterum praeter ingenii felicitatem et acrimoniam, et eruditionis amplissimae copiam, in iis quoque scientiis, quae tunc neglectae et contemtae iacebant demonstratam, inuicta eius diligentia improbique laboris patientia admiranda est, qua integram fere librorum bibliothecam conscripsit, magnumque scriptorum logicorum, physicorum, ethicorum, meta-

Quem quo vult tanquam turchesca sagitta caualcat
Sacrificatque com.s eiusdem saepe caballi. etc.
Seria vero apologia ab hoc crimine Michaëlem Scotum liberat NAVDAEVS in Apol. magiae accus. c. 17. p. m. 355. seq. qui tamen non obseruauit Folengium r dere potius quam affirmare hanc fabulam. Conf. BAYLE Dict. T. IV. art. Scote p. 180.

m) Conf BAYLE art. Albert. not. B.

n) Museum historic. p. 10. conf. Act. erud. 1720. p. 443. MORHOF. l. c.

o) De Met. L. III. tr. 3. c. 1.

p) c. 9.

q) De Hermet. medic. c. XXVII. p. m. 578.

physicorum, astronomicorum, theologicorum aceruum confecit, quae pleraque XXI voluminibus, pretioso opere edidit PETRVS IAMMY Ord. Praedic. [r], quae breui recensione enarrat I. A. FABRICIVS [s], vt nondum excusa indicat IACOBVS QVETIF [t]. Sunt in iis, quoad philosophiam rationalem et metaphysicam, multa Scholastico isto seculo digna, speculationes ipsa subtilitate sua molestae, et aetatis istius natiui fructus, in physicis vero particularique naturalium rerum tractatione multa haud contemnenda attulit, magna experientia earum rerum instructus. Vnde non totum probandum est NAVDEI [u] iudicium, *eum si pauca demas ex libro de historia animalium, nihil vnquam inepte, nihil non docte ac sapienter protulisse.* Illud dubio caret, in Aristotelem quem commentariis fere totum illustrauit, exigua felicitate commentari potuisse, eo quod et veteris historiae philosophicae fuerit ignarissimus, vt supra iam in Dauidis de Dinanto historia obseruatum, et Graece doctus non fuerit. *In dicendo sapit Gothicum et barbarum, oratione quarrosa prorsus et illepida*, vt obseruatum COELIO RHODIGINO [v], et ipse docet inspectio. Cum autem tota fere Europa ad eum confluxerit, ad percipienda philosophiae Peripateticae praecepta, mirum non est, eius cura et labore per discipulos philosophiam Aristotelico-Scholasticam vbique fuisse disseminatam. Cui cum discipulus Thomas post praeceptorem humeros supponeret, dici non potest, quantum ab hoc tempore hoc philosophiae genus inualuerit. Ceterum cum Alberto Magno, Brunsuicensium ea aetate duce [w], itemque cum Alberto le Grand, Morlaeensi [x], itidem Dominicano, sed superiori demum seculo viuente Ratisbonensium episcopus confundendus haud est.

Thomas Aquinas.

§. XIX. Alberti M. gloriam non aequauit modo, sed superauit quoque THOMAS AQVINAS, eius discipulus. Qui cum omnes nominis fama, philosophiae et eruditionis laude, atque sanctitatis opinione antecellere crederetur, et viuus et mortuus multorum calamis celebratus est: quos hoc loco allegare omnes, instituti ratio non patitur. Viuum adhuc non sine elogio dimisere *Vitarum fratrum ordinis Praedicatorum* scriptor GERARDVS DE FRACHETO [y] et THOMAS CANTIPRANTANVS [z]. Post fata autem multa de eo tetigere Stephanus de Salanacho, Ptolemaeus Lucensis, Nicolaus Triuethus, Bernardus Guido, Petrus Rogerius, siue quo nomine innotuit Clemens VI. P. R. Antonius Florentinus, ex quibus copiosa excerpta attulit ad vitam resque Thomae cognoscendas valde vtilia CASIMIRVS OVDINVS [a]. Vitam vero eius ex instituto scripsit discipulus eius et familiaris GVILELMVS

r) Lugd. 1651.
s) T. I. p. 114.
t) Biblioth. Dominic. T. I. p. 179. seq.
u) Bibliograph. polit. p. m. 16.
v) Antiq. lect. L. I. c. II. p. m. 18.
w) Conf. MISSON. Itin. Ital. p. 734.
x) Vid. FABRIC. T. I. p. 122. est is auctor Vitarum et miraculorum SS. Britanniae Aremoricae, saepius editarum.
y) QVETIF. Bibl. Dominic. T. I. p. 260.
z) De Apib. L. I. c. 20.
a) De S. E. T. III. p. 259.

MVS DE THOCO [b], quem illustri *Actorum SS.* collectioni inseruerunt BOLLANDI socii [c]. Praeter hos ex medio aeuo scriptores Thomam indictum praetermisit nemo, qui vel scriptores Ecclesiasticos, vel historiam Ecclesiae, vel Acta et Scriptores Ordinis Praedicatorum, vel Acta Sanctorum, vel Historiam literariam vniuersalem particularemque, nempe Neapolitanam exponere aggressus est. Quorum libri, cum in actis eruditionis medii aeui nostrique versato satis noti sint, hoc eos loco allegare supersedemus. Cum autem diuersissimo animo, opinione, scopo quoque et viribus ad exponendas Thomae res plerique accesserint, accurato iudicio ab omni praeconcepta opinione atque affectu libero ad discernendum verum a falso, laudabile a corripiendo etc. in cognoscenda Aquinatis historia opus est. Nos pro scopo nostro libere quidem et sine praeiudicio, sed strictim tamen et paucis tantum summam vitae philosophi inter Scholasticos omnium celebratissimi exponemus. Ortum duxit Thomas ex illustrissima comitum de Aquino gente, hodie adhuc inclyta [d], satus patre Laudolpho comite Aquinate, quem mater Theodora Theatis comitis filia in castro Roccasicca anno cIɔccxxiv enixa est. Puer quinquennis in Casinense monasterium, in quod a prisco tempore pueri adolescentesque nobiles educationis caussa mitti solebant, ablegatus prima artium et scientiarum rudimenta hausit, cumque ex monachis ipsi praeceptor delectus esset, ingenium, quod natura habebat tardum, mature mitigare literis didicit. Vtrum autem, quod PTOLOMAEVS LVCENSIS, eius discipulus [e] tradit, *ibidem in sua prouincia in logicalibus et naturalibus optime profecerit, habens secum spiritualem magistrum more nobilium regionis*, id nec affirmare pro certo, nec plane negare audemus; quamuis logicis magis, quam physicis exercitationibus in adolescentia cultum fuisse eius ingenium, huius aeui methodus docendi discendique suadeat. Vt vero fundamentis positis maiorem doctrinam superstrueret, Neapolin missus est, vbi in humaniori literatura Martinum quendam, in dialectica Petrum Hibernum praeceptores nactus est. His studiorum deliciis inescatus, et praecipue vitae tranquillioris, quam in aula solet, desiderio tactus, de subducendo se seculari vitae eligendaque monastica cogitare coepit, insciisque parentibus anno cIɔccxliii ad Dominicanorum religionem Neapoli transiit, habitumque Praedicatorum induit. Aegerrime id tulit mater filii amantissima, multumque curis anxia, vt eum a proposito reuocaret, nunquam tamen a monachis Neapolitanis in eius conspectum admissa est. Qui ne sibi iuuenis nobilissimus eriperetur, huc illuc ue missum matris inuestigationi subducere satis non potuerunt. Vnde ablegandum in aliam regionem censentes, vbi insidiis matris non exponeretur, in Galliam deducere constituerunt,

b) De eo vid. FABRIC. T. III. p. 502.
c) d. 7. Mart. T. I. p. 655. seqq.
d) Vid. IMHOF. Corp. histor. geneal. Italiae ac Hispaniae p. 65. Act. erud. 1703. p. 2. 1689. p. 176.

e) Scripsit Dominicanus hic H. E. a nato Christo ad Ann. cIɔcclxxxiv. in bibliothecis Parisiensibus inter msc. libros obuiam, ex qua ea, quae ad Thomae historiam pertinent, excerpsit OVDINVS T. III. p. 259. seqq.

ſtituerunt, iterque cum Thoma verſus Pariſios ingreſſus eſt Ioannes Teutonicus magiſter generalis ordinis. Quos cum in Tuſcia offendiſſet frater Fridericus, matre monente et iubente dicto magiſtro a fratribus ereptus, et in patris caſtrum deductus eſt. Ibi blanditiis primo lachrymisque matris fratrumque, mox minis, tandemque carcere, immo, quod biographi referunt, mulierum lenociniis tentatus, vt propoſitum deſereret, in eo ſuperatis vexationibus omnibus conſtans perſtitit. Ita biennio elapſo occaſionem tandem inuenit, fune ex feneſtra noctu ſe demittendi, paratisque, quos fratres Dominicani aduexerant equis aufugiendi. Libertati hoc pacto reſtitutus, ſi Lucenſem audimus, Coloniam abiit, ſi reliquos biographos ſequimur, Neapolin, indeque Romam elapſus, et ex vrbe a generali ordinis primo Pariſios, et deinde Coloniam miſſus eſt. Eo in loco tum Albertus Magnus docebat tanta eruditionis, maxime philoſophicae et theologicae laude et fama, vt, quisquis clericorum erudiri accurate cuperet, illuc ad eum magiſtrum aduolaret. Tantum vero praeceptorem nactus Thomas, quamuis ingenii tarditate impar videretur, ferrea tamen laboris patientia et aſſiduitate naturam nouercam vincere, et in vſus ſuos hanc praeceptoris eruditiſſimi opportunitatem vertere conatus eſt. Quare pauca locutus multa cogitauit; tanto condiſcipulorum contemtu, vt bouem mutum conuicio appellarent. Melius tamen de Thomae indole et ingenio iudicans Albertus, *hunc* dixit, *bouem, ſi mugire coeperit, totum orbem boatu ſuo impleturum* [f]. Nec decepit Albertum ſpes, quam de hoc diſcipulo conceperat, maxima. Ita enim praeceptis eius in dialectica, metaphyſica reliquisque Peripateticae philoſophiae partibus eruditus eſt, hacque auctus ornatusque doctrina ſecundum mores ſuae aetatis ad theologiam acceſſit, vt omnes, quotquot habebat Albertus, diſcipulos antecelleret, matureque docere poſſet alios. Factum id primum eſſe Coloniae vult ELSWICHIVS [ff], ſed ſine teſte: Pariſios miſſum ibique a theologica facultate honoribus ſacris auctum eſſe anno cIɔccLVI, indubitatum eſt [g]. In quo axiomate obtinendo Bonauenturam habuiſſe ſocium nonnulli contendunt, quod vtrum verum ſit, hoc loco diſquiri non poteſt: certe habuiſſe Haleſium ibi praeceptorem vel promotorem, rationes chronologicae Aquinatis non patiuntur, vt ſupra iam tactum. Cum enim anno demum cIɔccXLIII religioni Praedicatorum ſe addixerit, per biennium autem captiuus detentus poſt annum cIɔccXLV demum liberatus ſit, Haleſium eo anno iam defunctum praeceptorem habere non potuit. Vt taceamus Ptolomaei Lucenſis, familiaris et diſcipuli teſtimonium, afferentis, mox poſt fugam ad Albertum Coloniam eum ſe ſubduxiſſe, et Pariſios demum anno cIɔccL veniſſe. Verba ipſa, quae ex hiſtoria eius eccleſiaſtica mſc. excerpſit OVDINVS [h], haec ſunt: *Inde vadit Coloniam ad fratrem Albertum, vbi*

multo

f) Ita quidem I. B. Fulgoſus, ex quo repetiit G. HORNIVS Hiſt. phil. L. IV. c. 4. p. 298.

ff) Diſſ. de Fatis Ariſt. in ſcholis Proteſtant. p. 12.

g) PTOLOM. LVCENSIS l. c.

h) l. c. p. 261.

multo tempore fuit, et ibidem exiſtens oblata fuit eidem abbatia montis Caſini per Alexandrum gratia parentum, qui iam erant expulſi de regno, et recuſauit. Ac ibidem multa hauſit, quamuis ex ſuo ingenio multa inuenerit, quia in inuentiua et iudicatiua omnem hominem transſcendit. Poſt hoc vadit Pariſios. XXV autem annorum fuit, cum primo Pariſios venit, vbi infra XXX annum ſententias legit, et conuentum in theologia ſiue licentiam recepit. Infra autem magiſterium quatuor libros fecit ſuper ſententias etc. haec ille, qui *ſe* ait, *diſcipulum fuiſſe S. Thomae Aquinatis, et cum ipſo peregrinatum fuiſſe, ſaepius cum eo et diu manſiſſe, eiusque confeſſionem ſaepe excepiſſe.* Is ipſe autem, *tanta porro illum,* ait, *contentione ſtudiis inuigilaſſe, mentemque adeo eleuatam habuiſſe, teſtibus illis, qui tunc cum eo Pariſiis conuerſabantur, vt quaſi inſenſibilis eſſet, videreturque ita ſtudiorum rationes diuino obſequio mancipaſſe, vt palam eſſet, eum in mundo adhuc verſantem nihil habere de mundo.* Anno magiſterii tertio, tempore Vrbani IV in Italiam rediit, diffinitoris ordinis ſui per prouinciam Romanam axiomate auctus, et praeter theologiam philoſophiam quoque Ariſtotelicam pontificis iuſſu docuit. Teſtem iterum PTOLOMAEVM aduocamus, ita narrantem: *Tunc frater Thomas rediit de Pariſiis ex certis cauſſis, et ad petitionem Vrbani multa fecit et ſcripſit, ſed praecipue duo. Vnum fuit, quod expoſuit Euangelia ſub miro contextu diuerſorum doctorum, et vnus author videtur, quod non fuit ſine magna ſubtilitate tradentis. - - - Iſto autem tempore frater Thomas tenens ſtudium Romae, quaſi totam philoſophiam Ariſtotelis ſiue naturalem, ſiue moralem compoſuit, et in ſcriptum ſiue compendium redegit; ſed praecipue ethicam et metaphyſicam quodam ſingulari et nouo modo tradendi.* Haec ipſius papae auctoritate facta ſunt a Thoma, qui et ſimile inſtitutum in academiis Bononienſi, Piſana, aliisque, vbi publice docebat, tenuit. Aſt haec in tempora iſta incidunt, quibus Pariſiis certa reſtrictione impeditam fuiſſe ſcriptorum Ariſtotelis lectionem et explicationem ſupra diximus. Ex quo, luce meridiana clarius demonſtratur, ipſam Ariſtotelis lectionem pontificibus non diſplicuiſſe, iſtamque prohibitionem, rogatu tantum Pariſienſium doctorum quorundam factam, parum fuiſſe obſeruatam, nec impediuiſſe Aquinatem, quo minus Ariſtotelicam philoſophiam doceret, vel vereretur, ne in pontificis ſummi auctoritatem peccaret. Tandem mutationum pertaeſus priſtinas apud Neapolitanos ſedes repetiit, ibique more ſuo docuit, archiepiſcopatum autem ob inſignia merita et pietatem oblatum refugit. Lugdunenſi vero Concilio II a papa Gregorio X congregato, ob vnionem Eccleſiae Graecae et Latinae, eo miſſus eſt, vt concilii patribus librum de erroribus Graecorum iuſſu Vrbani IV ab ipſo conſcriptum offerret. Quo in itinere, dum in via haeret, morbo graui occupatus in abbatia ordinis Ciſtercienſis, Foſſa noua, in Campania aeger decubuit, ibique editis pie-

tatis speciminibus praematura morte die VII Martii anno cIɔcclxxiv viuis, quinquagenarius, ereptus est: quod quibus praesagiis et miraculis factum sit, apud eos legi debet, qui his deliciis delectantur, et audacissimi in fingendo seculi ineptias concoquere possunt. Tanta autem de eo fratres Dominicani iactarunt miracula, vt anno cIɔcccxxiii a pontifice maximo Ioanne XXII coelitum choro adscribi mereretur, hinc anno cIɔccclviii corpus eius Dominicani ab Vrbano V concessum Tolosam transtulerunt: Pius V autem P. M. eum, sui ordinis socium, anno cIɔIɔlxv quintum Ecclesiae doctorem renunciauit. Ex his autem, nobis non monentibus intelligitur, quanta eius in Ecclesia Romana auctoritas fuerit, quae hodienum obtinet, in qua elogia omnem sane modum excedentia in Thomam cumulantur, quae hoc loco afferre, esset Lectoris patientia abuti. Facile ea vbique inueniri et legi possunt [i], cum nondum in tanta melioris philosophiae et elegantioris seculi luce personare desierint. Illud attulisse sufficit, pontifices, academias, gymnasia, et quicquid de doctrina et eruditione iudicare solet, in profundendis Thomae laudibus decertasse. Hinc splendidum doctoris communis nomen, mox post fata eius receptum, teste Ptolomaeo [k], et quod maius est, doctoris Angelici. Paucis multa est complexus Sixtus Senensis [l], cui audit *maximo et altissimo ingenio vir, cui ad plenam absolutamque totius tam diuinae quam humanae eruditionis gloriam solus defuit linguarum et eloquentiae vsus, quem eruditi illius seculi, vtpote sublimioribus studiis intenti neglexere. Theologorum fuit ac philosophorum omnium, quos in hanc vsque diem Scholasticorum academia protulit, sine vlla controuersia princeps, quippe qui primus omnium Latinorum philosophorum non minus incredibili, quam felici ausu omnem Aristotelis philosophiam commentariis lucidissimis illustrauit. In sacris vero sincerioris theologiae studiis ita sapientissimo Augustino proximus incessit, atque ita mentem eius et omnes reconditos sensus introspexit, exhausitque, vt iuxta Pythagorae* μετεμψύχωσιν *communi doctissimorum omnium adagio iactatum sit, Augustini animam migrasse in Thomam. In Scholasticis quoque mysticae theologiae disputationibus ita ceteris academiarum ducibus antecelluit, vt vniuersali scholarum omnium consensu receptum sit, Thomam, Scholasticae theologiae instauratorem, quatuor inter se implacabiliter pugnantia indissolubili pacis foedere coniunxisse, videlicet, copiam, breuitatem, facilitatem et securitatem, quas nulli vnquam literarum professori vel ante, vel post eum contigit, simul potuisse conserere.* Alia non minus inuidenda tacemus. Quantacunque autem esse potest Thomae Aquinatis existimatio, non defuere tamen, quibus immoderatum philosophiae Aristotelicae studium malesano consilio ad theologiam translatum, quod a praeceptore Alberto didicerat, et mirifice

i) Conf. Pope-Blount. Cens. cel. auct. p. 413.

k) loc. cit.

l) Bibl. S. L. IV.

mirifice auxerat, displicuit. Inter quos ipsa facultas theologica Parisiensis est, quae in tractatu quem aduersus Ioannem Montesonum edidit, et Auenioni per oratores suos Romanae curiae obtulit, conquesta est, S. Thomam in eas leges, quas Gregorius IX tulerat, peccasse. Verba in editis ad calcem *Magistri sententiarum* omissa ex msc. edidit IO. LAVNOIVS [m], in quibus inter alia reprehendunt *propositum eius, quia eius doctrina innitatur in multis auctoritatibus et rationibus philosophorum et praecipue Peripateticorum. Nam,* ita pergunt, *in omnibus, etiam arduissimis, fidei articulis et humanam rationem transcendentibus ipse vtitur dictis Aristotelis, et immiscet eius philosophiam doctrinae fidei, sicut patet cuilibet intuenti. Hoc autem praebet occasionem errandi, cum ipsemet dicat, quod auctoritates philosophorum sint argumenta extranea doctrinae sacrae.* In sequentibus autem varios Thomae errores exprobrant, ex philosophia exortos, quae ibi dicta licet grauia sint, et lectu digna, heic tamen adduci omnia non possunt. Alii ad censuram Stephani Parisiensis episcopi prouocant, qui anno CIↃCCLXXVII multos Thomae errores suffragiis patrum et praedecessorum suorum auctoritate confixit [n]. De qua re ad Henricum de Erphordia prouocat ADAMVS TRIBBECHOVIVS [o]; cui accusationi frigidam suffundunt Scotistae Thomistarum aduersarii, cuius specimen affert OVDINVS [p]. Sed quod tacendum quoque, veritate poscente, haud est, longe alia et pro Thoma facientia afferunt tuenturque eius partis asseclae [q]. Monent enim, censuram Stephani non feriisse Thomam, nec errores ab eo reprobatos ex consilio magistrorum theologiae, in eius libris inueniri; adducuntque epistolam anno CIↃCCLXXIV ab vniuersitate Parisiensi ad capitulum generale fratrum Praedicatorum scriptam, in qua mirifice Thomam laudant, eiusque doctrinam probant. Adiiciuntque Stephani III, Parisiensis episcopi epistolam, cui etiam subscripsit facultas theologica anno CIↃCCCXXV, qua *annullantur quidam articuli fidei olim S. Thomae Aquinati adscripti.* Nobis si in tanto sententiarum discrimine iudicium quoque, quod institutum postulat, afferendum est, fatemur omnino, fuisse in Thoma iudicandi aciem haud mediocrem, ingenium excellens, lectionis copiam et inexhaustam prorsus industriam, qua quinquagenarius denatus tot et tanta scribere potuit. Habemus in eo consentientes duumuiros eruditissimos et Scholasticae philosophiae minime patronos LVDOVICVM VIVEM et ERASMVM ROTERODAMVM; quorum ille [r], licet culpet in Aquinate, *quod secutus sit alienum iudicium, suum non adhibuerit in Secunda Secundae;* eum tamen vocat *scriptorem de schola omnium sanissimum ac minime ineptum.* Hic [s] autem *virum* praedicat *non suo*

Iii ii 2 *tantum*

m) De Fort. Arist. c. X. p. 213. conf. BVLAEVS Hist. acad. Paris. T. III. p. 433.

n) Ipsam Stephani epistolam exhibet OVDINVS T. III. p. 465 et BVLAEVS l. c. p. 408.

o) De Dd. Scholasticis c. V. p. 234.

p) Ex PETRI DE ALVA Nodo indissolubili de conceptu mentis et ventris Duaci 1663. edito.

q) FR. SYLVIVS in Apologia pro S. Thoma. Pro Thoma quoque strenue militat OVDINVS l. c.

r) De Corrupt. art. L. V. p. m. 363.

s) Comm. in Epist. ad Rom. p. 244.

tantum seculo magnum, cui nullus recentiorum theologorum par sit diligentia, cui sanius ingenium cui solidior eruditio, dignus plane cui linguarum quoque peritia reliquaque bonarum literarum supellex contingeret, qui iis, quae per eam tempestatem dabantur, tam dextre sit vsus. Sane si in meliorem aetatem incidisset, iisque, quibus hodie fruimur, literarum praesidiis fuisset ornatus, dubium non est, quin inter summa, quae vnquam inclaruerunt, ingenia innotuisset, vt ex iis colligi potest, quae tot seculi sui sordibus impeditus sobrie tamen saepe et non sine iudicio scripsit. Vnde nimis durum et iniquum putamus iudicium OVDINI[ſſ] Thomae eruditioni sic plane derogantis: *Apud viros narium emunctarum vel nullam vel modicam eruditionem ex lectione operum eius hauriri creditur. Nam Scholasticam trutinam et garrulitatem vnice sciebat hac aetate omnibus Scholasticis communem et facilem. Vnde nullum ipsius hac in parte meritum agnosci potest, cum tunc temporis tonsoribus etiam cognita esset. Nesciebat historiam, linguas, quas appellant exoticas, neque artem criticam, quibus eruditi hodie maxime celebres sunt. In tantum istorum ignarus, vt Graeca nec tantisper intelligeret.* Quae partim falsa sunt, partim aliena, cum nemo id forte, nisi impudens et imprudens Thomae laudator, affirmet, eius eruditionem cum nostri seculi literatura esse comparandam. Nec tamen defuit ei elegantia ingenii, vnde scribendi ratio atque dictio minus lutulenta, quam sui seculi homines plerique, ipseque praeceptor Albertus M. sequi solebant. Ex qua dictionis eius facilitate recte criterium desumitur, suppositos Thomae libros a genuinis descernendi [t]. Quamuis negandum non esse putemus, esse in eius dictione multa, quae aures delicatas radant [u]; in quibus tamen longe ceteris est tolerabilior. At cum ingenium tardum quidem, at acre et penetrans in ea tempora eosque praeceptores incidisset, a quibus prout poterat et debebat, coli comique haud posset, multa ei defuerunt, quae illam, quae philosopho cetera docto et acuto tribuitur, laudem imminuunt. Inter ea potissimum locum occupare videtur, quod Graecae linguae ignarus fuerit, et ab artis criticae et humanitatis studiis, historia quoque philosophica imparatum habuerit animum. Hoc enim studio eius philosophico duplici pacto maximae fraudi fuit. Ita enim, cum Aristotelem sibi ducem in philosophia delegisset, intelligere obscurum et difficilem philosophum non potuit, quem non nisi Graecae linguae et philosophiae veteris apprime peritus assequi potest. Recurrendum itaque ad versiones erat, quae cum tunc temporis a Saracenis peterentur, factum inde, vt vitia philosophiae Scholasticae Saracenorum simul disceret. Nec a praeceptore meliora haurire potuit, quem nouo quidem lumine, sed fuligine fumoque pleno, Aristotelicam philosophiam illustrasse supra monuimus. Ille enim cum ipse quoque Graeca non intelligeret, et versionibus tantum ineptis vti cogeretur, in explanando Aristo-

ſſ) l. c. p. 256.

t) Conf. OVDINVS l. c. p. 302.

u) NAVDAEVS Bibliograph. polit. pag. m. 46.

Ariſtotele felici ſucceſſu nec ipſe vti, nec aliis dux eſſe potuit, theologiam autem philoſophiae iſti Scholaſtico-Ariſtotelicae accommodando mire turbauit. Quod malum imitatione a tanto praeceptore haurientes diſcipuli, felicius in iſta via progredi nequiuerunt; idque Thomae quoque contigit, quamuis reliquis meliori iudicio vteretur. Laudanda quidem Thomae induſtria, quod, cum Graeca ipſa intelligere non poſſet, meliorem, quam quae tunc extabat, verſionem Ariſtotelis confici curauerit. Quo in negotio vſum eum eſſe Thomae Cantiprantani opera poſt TRITHEMIUM [v] contendunt viri docti paſſim [w]. Incertus auctor autem *Chronicorum Slauicorum* apud LINDENBROGIUM [x] ad Wilhelmum de Brabantia eum laborem refert [y]; Cel. FABRICIUS quoque recte monet [z], differre illam ab ea, quam confici curauit Fridericus II, ſitque antiquior [a]. Quae ſatis probant, certum huius verſionis auctorem tempusque definiri non poſſe, quamuis veriſimile videatur, Thomae commendatione hunc laborem virum quendam doctum ſuſcepiſſe. Ipſe enim Trithemius ex rumore tantum Thomae de Cantiprato tribuit. Hac vero verſione inſtructus Aquinas dum illi fidit, tanquam Graeco exemplari, et ex ea Peripateticae philoſophiae praecepta haurit, non potuit non ſaepius errare fallique, quamuis mentis εὐστοχία, multa quoque aſſequeretur [b]. Qui ſi ſuo quam alieno iudicio vti maluiſſet, non ineptam forte philoſophiae tractationem exhibuiſſet. Verum dum Ariſtotelem vnice ſequi conſtituit, mancipii inſtar ſeruire Stagiritae coactus eſt, et veritatem quoque illi tyranno ſeruire coegit. Et ne malum hoc ſolum eſſet, immodicus Peripateticae philoſophiae amor virum hunc ſuperſtitioſo obſequio philoſopho addictum ſeduxit, vt theologiae vulneribus, quae praepoſtera philoſophiae commiſtio inflixerat, noua adderet vulnera, ſicque ſacram doctrinam vere faceret philoſophicam, immo gentilem. Qua de re quid conqueſti ſint doctores Pariſienſes ſupra narrauimus, ipſaque lectio ſyſtematis theologici Thomiſtici manifeſte demonſtrat [c]. Operam itaque oleumque perdit THOMAS CAMPANELLA [d], quando honori ordinis ſui conſulturus, cum Ariſtotelem infenſo proſequeretur animo, eique obiiceretur Thomae in eam ſtudium, contendit, *Thomam non fuiſſe Peripateticum, nec putandum eſſe ariſtotelizaſſe, ſed tantum Ariſtotelem expoſuiſſe, vt occurreret malis per Ariſtotelem illatis, et credere ſe, cum licentia*

 ponti-

v) Cat. ſcript. eccl. c. 469. p. 117.

w) AVENTINVS Annal. L. VI. pag. 566. THOMAS. Obſ. Hal. T. VI. p. 160. CONRING. Introd. in polit. Ariſt. c. 9. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. II. p. 172. NAT. ALEXANDER. H. E. Sec. XIII. et XIV. c. 4. art. 3. T. VII.

x) p. 206.

y) „Anno domini 1279. Wilhelmus de Brabantia ordinis Praedicatorum tranſtulit omnes libros „Ariſtotelis de Graeco in Latinum, verbum e verbo, qua translatione ſcholares adhuc hodierna „die vtuntur in ſcholis, ad inſtantiam S. Thomae „de Aquino doctoris."

z) Ad l. c. Trithemii.

a) Eam enim ineunte ſeculo vulgatam eſſe ex Petro de Vineis ſupra probauimus.

b) „Ipſe Thomas, vt in ceteris operibus Ariſtotelis, ſic praeſertim in iſtis more ſuo fecit, et ex „interpretatione neque bona neque vera, bonam „tamen et veram ſententiam elicuit." NAVDAEVS l. c. p. 25.

c) Similia conqueritur VIVES ad AVG. de C. D. L. XI. c. 34. „Thomas nimis eſt Ariſtotelicus, et res omnem naturae vim captumque excedentes cogit naturalibus parere legibus."

d) Apud LAVNOIVM de fort. Ariſt. p. 106.

pontificis. Quorum posterius verum esse, ex Ptolomaei Lucensis testimonio supra probauimus; idque perperam in dubium vocauit IOANNES LAVNOIVS [e], prius falsissimum est, ipsaque scriptorum Thomae lectione refutari potest, quae vel nunquam legisse, vel quid Aristotelicum sit, quid non, ignorare oportet eum, quia talia negat. Certe ab eo tempore, quo in Parisiensi academia Aristotelem praelegit Thomas, ille pelli eiicique amplius non potuit, sed imperio potitus omnem philosophantium nationem in seruitutem redegit [f]? Quod quam inconsulto, sinistrisque philosophiae fatis factum sit, ex eo constat, quod Saracenorum potissimum methodum Peripatetice philosophandi secutus est, quam ex versionibus et scriptis illis, quae initio sec. XIII confici curauit Fridericus II, didicerat. Cuius mali originem quidem ad Thomam referri non posse putamus, quamuis id RAPINIO [ff] placuerit; cum hanc philosophandi methodum professoribus iam commendauerit Fridericus imperator; recte tamen illi imputari censemus, quod eam methodum Saracenico-Peripateticam promouerit, et imprimis in academia Parisiensi, vbi semper hactenus fuerant, qui Peripateticismum odio prosequebantur, vulgauerit et introduxerit. Quo factum est, vt in hac quoque Academia Aristoteles Saracenicus triumpharet. Et verum quidem est, quod opponi potest, Thomam Auerroismo passim inualescenti se opposuisse, vt ex libro *de vnitate intellectus aduersus Auerroistas* patet, et ex GVIL. DE THOCO testimonio constat [g], cuius haec verba sunt: *Praeter praedicta magna volumina, quasi fidei Christianae in sanctis montibus posita fundamenta, in quibus antiquas haereses confutauit, suo etiam exortas tempore, diuino spiritu reuelante destruxit. Quarum haeresium prima fuit Auerrois, qui dixit, vnum esse in omnibus hominibus intellectum. Qui error malorum fauebat erroribus, et sanctorum virtutibus detrahebat; dum vno existente in omnibus intellectu nulla esset differentia hominum, nec distantia meritorum.* Verum parum haec dictis officiunt. Quamuis enim hanc Auerrois opinionem recte improbauerit Thomas, qui pro ea, qua pollebat, acie perspexit, quantis absurdis prematur ea opinio, non tamen inde sequitur, philosophiae Arabicae methodum eum euitasse: immo ex hoc ipso loco patere putamus, Thomae tempore illam vbique inualuisse, et peculiarem iam tum Auerroistarum factionem emergere coepisse: cum dum se opponit Thomas, satis prodit in legendis et examinandis Arabicis philosophis eum non indiligenter versatum fuisse. Ex his autem cum de philosophia tum de theologia Thomae sine praeiudicio sententiam ferre facile est, quam totam Scholasticos vultus exprimere, ipsa eius scripta abunde testantur. In quibus cum ea in philosophia ad theologiam applicanda methodo vteretur, vt consensu patrum et Scripturae quidem quaesi-

e) De fort. Arist. loc. cit.

f) Id LAVNOIVS l. c. ex actis academiae solide demonstrauit.

ff) Comparaison de Platon et d'Aristote p. 407.

g) Vid. OVDINVS T. III. p. 271. QVETIF Bibl. Script. Dominic. T. I. p. 334.

quaesito, eo vero ex rationibus metaphysicis et testimoniis philosophorum gentilium confirmato, magnum doctrinae sacrae praesidium in philosophia Aristotelica poneret, moreque Arabum subtilissimas quaestiones et ambiguas de diuinis disputationes annecteret, perspicuum inde est, Scholasticae philosophiae vitia eum non sustulisse, sed auxisse. Id quod in clarissima luce ponet lectio scriptorum eius attenta et a praeiudicio auctoritatis libera. Eorum recensionem hoc loco Lector non expectabit, sed quaeret apud historiae literariae scriptorum Ecclesiasticorum enarratores [h]. Inter theologicos libros *Summa theologiae* eminet, summis laudibus celebrata, quae heic ideo notanda est, quod in *Secunda secundae* partis sectione, theologiam moralem, ipsaque virtutis morumque praecepta, immo doctrinam quoque de officiis naturalibus et Christianis explicuit. Qua in parte acumen iudicii et soliditatem eruditionis magis probasse Aquinas, quam in reliquis operibus, viris quibusdam eruditis visus est [i]. Id quod facile quidem concedimus, si respiciatur vel ad reliquas systematis theologici partes, vel ad alios Scholasticos, qui in argumento morali aridas plerumque et exsangues ediderunt tractationes: In se vero consideratus iste labor, vix tantas laudes merere videtur: nam in eo quoque, vt alibi, regnat Aristoteles, cuius principia ethica cum genuina doctrinae moralis fundamenta non exhibeant, palam est, iis solidum Thomam aedificium superstruere non potuisse. Sunt tamen qui huius ethicae gloriam Thomae denegant, et suspectum plagii faciunt; ea potissimum ratione ducti, quod Vincentii Bellouacensis speculum morale cum Secunda secundae Thomae adeo consentiat, vt ouum ouo similius esse vix possit, ille autem ante Thomam fatis concesserit [k]. Vt taceamus eos, qui genuinum Thomae foetum esse negant. Quod vt hoc loco expendi non potest, ita plagii accusationi potissimum opponitur, non modo συγχρονισμὸς Vincentii et Thomae, qui XV tamen annis eodem tempore vna vixerunt, sed et consuetudo Vincentii sua describendi compilandique, cum e contrario Thomas vbique suo arauerit vitulo, adeoque suspicio Bellouacensem magis premat, quam Aquinatem. Inter philosophica scripta eius *Commentarii in Aristotelis libros analyticos, de interpretatione, libros metaphysicos et ethicos* eminent, quemadmodum inter minora eius opuscula multa sunt, quae huc pertinent. In quibus licet falsum sit, quod supra Sixtum Senensem dicere audiuimus, quod primum se Latinis commentatorem Aristotelis praestiterit, cum et Albertus M. et alii ante eum idem fecerint, verum tamen est, subtilem et acutum eum se Aristotelis interpretem demonstrauisse, multaque ingenii acie vidisse, licet Graecae linguae subsidio careret. Ast multa quoque inepta et perperam allata admiscuit philosophiae Scholasti-

co-

h) Diligentem se in hoc argumento, et in discernendis, genuinis, dubiis et suppositis praestitit C. OVDINVS, l. c. p. 330. seqq. T. II. Opp. p. 401. H. IVL. SCHEVRLIVS Bibliograph. morali.

i) RAPIN. Reflexions, sur la morale §. 9.

k) Conf. IAC. THOMAS. de plagio lit. §. 560. p. 248. seqq. IO. MOLLER homonymoscop. p. 641.

co-Saracenicae methodus. Sunt et alia multa, in quibus se ad philosophiam animum attulisse satis aptum demonstrat, praecipue in argumento metaphysico et logico, quod logica illa prodit, quae inter eius opuscula legitur [l], quae Aristotelica quidem est, sed pro temporum tamen istorum conditione satis perspicua; ex qua facies philosophiae rationalis inter Scholasticos cognosci potest. Fuerunt quoque qui libros ad alchemiam et magiam spectantes illi tribuerent; at hos tanti nominis, auctoritate abusos tenebrionum foetus philosopho perperam affinxisse [m] extra dubium positum est. Ceterum πολυϊστορίας et indefessae diligentiae laudem facile Aquinati vindicant Tomi XVII scriptorum eius, quorum tamen editiones [n] inutiles sterilesque commentarii praeter necessitatem augent et pretiosas faciunt. Sunt inter ea quaedam, quae ad alium Thomam, natione Anglicum [o], pertinent, qualis commentarius in Boëthium *de consolatione philosophiae*, frustra id negante ALTAMVRA [p]. Ceterum solent de eo multa narrari [q], ad augendam eius famam, tuendamque sanctitatis laudem excogitata, quae aliis excutienda explodendaque relinquimus.

Bonauentura

§. XX. Thoma Aquinate famae celebritate, eruditionis et pietatis laude, et amplissimis honorum sacrorum titulis non minor fuit, qui eodem tempore vixit BONAVENTVRA, magnus suae aetatis philosophus et theologus. De cuius rebus gestis scriptisque ex medii aeui scriptoribus videndi HENRICVS GANDAVENSIS [r], IO. TRITHEMIVS [s], et ANTONINVS [t], vt recentiores fere omnes taceamus, qui historiam literariam scriptorum Ecclesiasticorum [u], Ordinis Minorum [v] Cardinalium [w], vel Acta Sanctorum [x] scripserunt. Patria is fuit Thuscus Balneoregiensis, patre Ioanne de Fidanza, matre Ritella coniugibus haud obscuro genere natus, a Graecis in concilio Lugdunensi vocatus Eutychius vel Eustadius, quod idem sonat ac Bonauentura. In extremo morbi periculo de sanitate eius desperans mater, si restitueretur, S. Francisci religioni illum addicturam se pollicita est, et conualescentem, aetateque maturum anno XXII, ordini illi, sumto habitu Franciscano, adscri-

l) Opusc. XLVII. p. 14.

m) Conf. CONRING. de Hermet. medicina c. XXVII. p.m. 378. P. FR. ARPE de Talisman. c. 4. p. 115.

n) Romae 1570. Venet. 1594. Antwerp. 1612 Paris 1640.

o) De hoc Thoma vid. TRITHEMIVS c. 694. p. 164. MIRAEVS in Auctar. p. 84. vbi tamen caue, vt in indice factum, Thomam Anglicum a Thoma Gualensi distinguas; erat enim ex prouincia Walliae oriundus.

p) Bibl. Domin. p. 40.

q) Vid. BZOVIVS Ann. 1270. S. 15. Inde verba apparentis crucifixi ad Thomam, *bene de me scripsisti Thoma*, inserta armis gentilitiis Aquinatum. vid. Act. erud. 1689. p. 176. Alia explodunt VALLA et ERASMVS ad 1 Cor. IX, 13. 26.

r) c. 47. p. 126.

s) c. 464. p. 112. Annal. Hirsaug. T. I. p. 615.

t) Specul. Histor. P. III. Tit. XXIV. c. 8. §. 1.

u) Inter hos videndi imprimis DVPINIVS Bibl. Nou. Script. Eccles. T. IX. et OVDINVS T. III. p. 357.

v) WADDINGVS in Biblioth. Fratr. Ord. Min. v. Bonauentura et in Annal. ad annos 1243. - - 1274.

w) LVD. DONIVS D' ATTYCHY in Floribus Histor. S. R. E. Cardinalium T. I. p. 338

x) Act. SS. 14. Iul. T. III. p. 811. RAYNAVDVS Indicul. SS. Lugdunens. T. VIII. Opp. p. 3?. add. DOMINICVS DE COLONIA Hist. literar. Lugd. T. II. p. 307. OCTAV. DE MARTINIS Orat. de vita et meritis S. Bonauenturae Opusc. T. II. p. 818.

adscribi iussit. Quod quanto deuotionis ardore et cupiditate exequutus sit, biographi eius valde extollunt [y], verumque esse seculi illius mores facile persuadent. Sacris itaque atque secularibus literis accurate discendis se totum addixit, moreque suae aetatis Parisios abiit, vt ex praestantissimis praeceptoribus Scripturae S. atque philosophiae mysteria disceret [z]. Habuisse ibi Alexandrum Halesium praeceptorem, historiae literariae fratrum Minorum scriptores tantum non omnes, et biographi quoque Bonauenturae contendunt [a]. Quod tamen dubio haud caret [b]: natus enim anno cIↄccxxi, vota sacra persoluit anno cIↄccxliii, et tum demum primis eruditionis elementis imbutus dicitur, mittique ante annum cIↄccxlv vix Parisios ad audiendam philosophiam potuit, quo curriculo more illius temporis aliquot annis absoluto, ad theologiam tandem conuersus est. Halensis autem, vt supra dictum, anno cIↄccxlv obiit. Vt taceamus, easdem rationes, quae de Thoma hoc negant, de Bonauentura quoque valere, eo quod commilitium vtriusque in palaestra literaria in confesso sit. Vnde verisimilius est, audiuisse eum Halensis successorem Ioannem de Rupella. Ex quibus de narratiuncula Trithemii iudicandum, scribentis: *Alexandrum Bonauenturae ingenium, dotem naturae, et puritatem vitae contemplantem dicere fuisse solitum: in fratre Bonauentura Adamus non peccasse videtur* [c]. Quam fabellam cudisse, consecrationis Bonauenturae auctores, probabile est. Tanta autem in vtroque stadio celeritate et felicitate cucurrit, vt summis theologiae honoribus, vno, quod nonnulli tradunt, actu cum Thoma Aquinate augeretur. Ita sacrarum et philosophicarum disciplinarum praesidiis probe instructus ad docendas sacras literas et philosophiam animum applicuit, testeque, qui professores theologiae Parisienses omnes enarrat, Henrico Gandavensi [d], huic scholae theologicae praefuit. In qua cum non tantum academiam literis, sed et ordinem suum pietatis sanctitatisque laude atque opinione ornaret, tantam sibi apud ordinis sui fratres auctoritatem conciliauit, et vix annos XXXIV natus Ioanni Parmensi fatis concedenti in Generalis Ordinis Minorum munere successor daretur. Valde vero eo tempore de ordine suo Bonauentura meruit, cum se Guilelmo de S. Amore omnibus viribus opponeret. Cum enim sua potissimum auctoritate eo rem deuolueret, vt saluo honore muneribusque monachorum mendicantium, Guilelmi librum *de periculis nouissimorum temporum*, flammis comburendum traderet Alexander IV [e], gratum animum

y) Idem de vita Bonauenturae p. 873.

z) Ibid.

a) Praeiuit reliquis Trithemius l. c.

b) Vid. Ovdinvs T. III. p. 135.

c) Primus hoc tradidit Pelwarthvs Oswaldvs a Themeswar, Franciscanus, in sermone de Bonauentura, quem reliqui et inter hos Sixtvs IV. in bulla canonisationis T. II. Opusc. p. 841. secuti sunt. Idem de Halesio dictum fuisse supra monuimus; ex quo fons fabulae patet.

d) loc. cit.

e) Guilelmus de S. Amore, ex canonico Bellouacensi doctor Sorbonicus, et Roberti fundatoris familiaris, vir magnae scientiae et opinionis, vt audit Navclero Chron. gener. XLII. p. 944. quocum conf. Antoninvs Summae Hist. T. III.

animum omnino meruit. In hoc vero nouo et amplissimo munere, modestiam eius prorsus singularem, humanitatem insolitam, fraternum in correptionibus amorem et misericordiam cum prudentia magna coniunctam impense extollunt historiae Franciscanae scriptores, quamuis in emendanda regula S. Francisci multam posuisset operam. Neque tamen his occupatus distractusque laboribus a professoris doctorisque publici contentione quicquam remisit, sed et legendo et scribendo iuuentuti Ecclesiaeque prodesse studuit, vt vel ex vno *Sententiarum* libro etiam metrice expresso [f] liquet, et magnus scriptorum euincit numerus. Talis cum esset, et summa doctrinae eius vbique, maxime in aula Romana, floreret existimatio, dignus potissimum et aliis aptior visus est Gregorio X, pontifici Romano, quem ad concilium Lugdunense, anno CIƆCCLXXIV celebratum mitteret, in quo vnionem Ecclesiae Orientalis siue Graecae, cum Occidentali siue Latina vehementer pontificem vrsisse, eamque tandem obtinuisse, reprobantibus postea tamen Graecis legatorum suorum acta annales narrant Ecclesiastici. Vt vero splendidiori fulgeret axiomate, inter Romanae Ecclesiae cardinales eum retulit, episcopumque Albanensem constituit. Eboracensi enim Ecclesiae episcopum eum praefectum fuisse, quod MIRAEVS [g] tradit, probari non potest, fatente eius biographo [h], *pontificem Clementem IV, vt illum in partem sollicitudinis traheret, opulentae Eboracensi Ecclesiae praefecisse, nec tamen obtinere potuisse, vt vir sanctus eam promotionem acceptaret, qui propositi constans in religione voluerit permanere.* In hoc amplissimo consessu, cui praeter CIƆIƆ episcopos, abbates et homines alios Ecclesiasticos magna interfuit copia regum, principum, summorumque in republica virorum, eruditionis, eloquentiae, et sanctitatis opinione se valde Bonauentura commendauit, illi tamen superuiuere non potuit, rebus humanis anno CIƆCCLXXIV aetatis LIII, praemature ereptus. Cuius funus eo honore elatum est, quo ab hominum memoria

T. III. p. 684. b. strenue pro professorum in Academia Parisiensi iuribus et priuilegiis decertauit. Ferre enim eo tempore academia non poterat, quod monachi mendicantes S. Francisci et S. Dominici, spretis iuribus suis, priuilegiis et constitutionibus Ecclesiasticis, professionem theologiae et curam animarum sibi vindicassent, iactataque paupertate voluntaria aliorum tamen in messem falcem suam immisissent. Ideo eos exclusit ex albo suo numeroque atque grege. Quod cum pati nollent monachi, res ad P. M. delata est, qui probata ordinis vtriusque auctoritate, academiam vehementer obiurgauit, repugnantesque professores quatuor, inter quos Guilelmus erat, fulmine perculsit sacro, et a munere reiiciendos esse statuit. Qua indignitate commotus Guilelmus, librum edidit de periculis nouissimorum temporum aduersus mendicantes ordines, qui cum aliis eius generis extat in EDVARDI BROWNII Tomo II. Fascic. rerum expetendarum et fugiendarum Lond. 1690. edito. In eo graues accusationes contra vtrumque ordinem cumulauit Guilelmus, praecipue, cum famosi libri, de aeterno Euangelio, auctor diceretur Ioannes de Parma, Generalis ordinis Minorum, de quo in Annalibus Ecclesiasticis dicendum. Conf. BVLAEVS T. III. Hist. Acad. Paris. p. 310. Huic itaque libro et scriptis se opposuere Thomas Aquinas et Bonauentura, effeceruntque in curia Romana, vt Guilelmi liber flammis eraderetur vltricibus, nec eius quoque noua repastinatio Clementi IV. oblata placeret. Vid. qui Guilelmi Opera sub ficto Ioannis Aletophili nomine edidit Paris 1632. 4. IO. CORDESIVS, NAT. ALEX. T. VII. H. E. p. 93. Ancilloniana T. I. p. 114.

f) Extat inter Opuscula Lugd. 1647. fol. edita Vol. I. p. 215. et T. VI. Opp. editionis Romanae. Conf. LAYSERVS Hist. Poetar. medii aeui p. 1003. Abiudicat Bonauenturae propter inconcinnam ruditatem OVDINVS T. III. p. 403.

g) Ad Henric. Gandau. l. c.

h) DE MARTINIS l. c.

moria gloriosius non legitur. Praesentes enim fuere Gregorius X. P. M. imperator Graecorum per Graecos proceres, ipseque Balduinus II. Latinus Orientis imperator. Item Iacobus rex Aragoniae, patriarchae Constantinopolitanus et Antiochenus, cardinales vniuersi, archiepiscopi et episcopi quingenti, abbates sexaginta aliique minorum gentium antistites et sacerdotes supra mille: regum ac principum plurimorum oratores, Tartarorum aliorumque populorum legati, et innumerabilis politici ordinis hominum turba, laudationem funebrem dicente Petro de Tarantasia, postea Innocentio V. papa. Multa de eo miracula narrant fratres Ordinis Minorum, quae qui nosse cupit, omnium optime, ex actis canonizationis eius [i] intelliget. His enim testibus honorem inter coelites meruisse iudicatus est, id quod factum a Sixto IV, anno cIↄcccclxxxii. Sixtus V autem, vt ordini, quem ipse susceperat, velificaret, hicque haberet, quem et sanctitatis et eruditionis magnitudine Thomae Aquinati Dominicano opponeret, sextum Ecclesiae doctorem illum renunciauit, dictusque est doctor Seraphicus. Quos honores, titulos miraculorumque gloriam hoc loco examinare, praeter institutum nostrum est, iudicabitque ipse Lector, morum aetatis huius, qua vixit Bonauentura, non ignarus. Nobis in historia philosophiae Scholasticae ideo nominandus est, quod eam non tam spinosa, quam reliqui solebant tractatione impediuerit, quamuis nec a Peripatetica philosophia, nec a quaestionibus theoreticis et subtilibus totus abhorreret. Et hac quoque ratione ad theologiam se conuertit, et non sententias modo more seculi sui enarrauit, sed mysticam quoque theologiam magna contentione excoluit, et in argumento ascetico diligentissimus fuit. Laudandumque in eo, quod cum steriles auenas et infelix lolium, quod in agro Scholasticorum dominabatur, persensisset, meliora dare et succulentiora laborauerit [k]. Quod si sobria ratione praestitisset, et impuros mysticae theologiae fontes, maxime vero immensam Μαριαδουλείαν, in quam furore quasi correptus ruebat [l], neglexisset, inter optimos Scholasticorum theologos locum meruisset: de quo tamen statuent, qui theologiae historiam describunt criticam. Scripsit plurima, quae octo voluminibus, siue Tomis, curante Constantio Sarnano cardinale, et Angelo Rocca ac Francisco Labata, Sixti V et Clementis VIII auspiciis Romae

Kkk kk 2 pro-

i) Suffixa sunt Opusc. Tomo II.

k) „Si quaeras a me, quis inter ceteros docto-„res videatur idoneus, respondeo sine praeiudicio „quod D. Bonauentura, quia in dicendo solidus „est, securus, pius, iustus, deuotus. Praeterea „recedit a curiositate, quantum potest, non im-„miscens positiones extraneas, vel doctrinas se-„culares, dialecticas aut philosophicas, terminis „philosophicis obumbratas more multorum, sed „dum studet illuminationi intellectus, totum re-„fert ad pietatem, et religiositatem affectus, qua-„re factum, vt, ab [illegible] curiosis Scholasticis, quorum „proh dolor! maior est numerus, ipse minus „sit frequentatus.“ Ita Gerson. App. de examin. doctrinae f. t. p. 8. In seqq. eum Thomae longe praefert.

l) Speculum quidem de laudibus Mariae nostro abiudicat et Bonaventurae Badvario de Peraga vindicat Ovdinvs l. c. p. 409. quemadmodum etiam Psalterii Mariani auctorem non agnoscit, conf. Thom Crenivs Animadu. phil. T. IX. p. 98. Sunt tamen alia inter eius opuscula, e. g. de Rosario B. Mariae etc. quae satis produnt, quam immensos [illegible] in re aestuauerit.

prodiere *. Inter haec fcripta ei tributa effe multa, quae ad eum non pertinent, ideo tantum ad illum relata, vt hoc quoque pacto gloriae Thomae Aquinatis Bonauenturam nihil concedere, patefceret, verifimillimum eft; vtrum autem omnes illi libelli fpurii fint, quos ei denegat OVDINVS, duce potiffimum vfus *ftilo Bonauenturae atque methodo, neque plane eleganti, neque omnino neglecta, fed media quadam incedente via, cuius tamen aliquando phrafes ad deiectionem tendant, more Scholafticorum huius temporis; ingenium autem demonftrent graue et virile, et nullatenus infans, aut monachale et fimplex, omnem in expreffionibus barbariem et nugacitatem vitans*, aliis expendendum relinquimus. Pleraque enim haec momenta ad theologica fcripta pertinent, quae hoc loco expendere inftitutum vetat. Inter opufcula philofophica vero vnum occurrit *de reductione artium ad theologiam* *. In eo cum contineatur breuis Ifagoge ad philofophiam eiusque partes omnes, illaque luculentiffime delineet, quo vultu, habituque Seculo XIII philofopbia Scholaftica, ad theologiam potiffimum myfticam translata fit, pace Lectoris, hoc quoque momentum hiftoriae Scholafticae philofophiae non negligemus, fed breue eius ὡς ἐν παρέδῳ dabimus compendium. Quod qui paulo attentius confiderabunt, multo in hac noftra tractatione de rebus philofophicis ad Scholafticam periodum pertinentibus perfundentur lumine.

Typus philofophiae Bonauenturae.

§. XXI. Sequimur autem feruatam hactenus methodum et ipfis Bonauenturae verbis has eius affertiones apponimus.

I. Omne datum optimum et omne donum perfectum defurfum eft defcendens a patre luminum.

II. Multiplex itaque eft et liberalis ab illa fontali luce emanatio.

III. Licet illuminatio omnis interne fit cognitione, poteft tamen diftingui in lumen exterius, fiue artis mechanicae; lumen inferius, fiue cognitionis fenfitiuae; lumen interius, fiue cognitionis philofophicae, et lumen fuperius, fiue gratiae et Scripturae facrae.

IV. Lumen mechanicae ad fupplendam corporis indigentiam repertae, feruile eft, et degenerat a cognitione philofophiae; et comprehendit feptem artes mechanicas, lanificium, armaturam, agriculturam, venationem, nauigationem, theatricam, medicinam.

V. Lumen cognitionis fenfitiuae illuminat ad formas naturales apprehendendas, hucque pertinent quinque fenfus. Habet enim fpiritus fenfibilis naturam luminis, et in neruis viget, quorum natura eft clara et peruia, et in iftis quinque fenfibus multiplicatur.

VI. Lumen cognitionis philofophicae illuminat ad veritates intelligibiles perfcrutandas, et interius dicitur, quia interiores cauffas et latentes re-

*) 1588. - - 1596. fol. *) Tom. I. Opufc. p. 1. feqq. Edit. Lugdunenfis qua vtimur.

tes requirit, et hoc per principia disciplinarum, et veritatis naturalis, quae homini naturaliter sunt inserta.

VII. Veritas autem est triplex, sermonum, rerum et morum, hinc philosophia diuiditur in rationalem, naturalem et moralem.

VIII. Rationalis philosophia, vel est ad exprimendum, vel ad docendum, vel ad mouendum; indeque diuiditur in grammaticam, logicam et rhetoricam, quarum prima respicit rationem, vt apprehensiuam, secunda vt indicatiuam, tertia vt motiuam.

IX. Quoniam intellectus noster dirigi habet in iudicando secundum rationes formales, et hae tripliciter considerari possunt, vel in comparatione ad materiam, et sic dicuntur rationes formales, vel in comparatione ad animam, et sic dicuntur intellectuales, vel in comparatione ad diuinam sapientiam, et sic dicuntur ideales: ideo naturalis philosophia triplicatur, scilicet, in physicam proprie dictam, in mathematicam et in metaphysicam.

X. Physica consideratio est circa rerum generationem, et corruptionem secundum virtutes naturales, et rationes seminales.

XI. Mathematica est circa considerationem formarum abstractibilium, secundum rationes intelligibiles.

XII. Metaphysica est circa cognitionem omnium entium, quae reducit ad vnum principium primum, a quo exierunt secundum rationes ideales, siue ad Deum, in quantum principium, finis et exemplar.

XIII. Quia regimen virtutis motiuae tripliciter habet attendi, scilicet respectu vitae propriae, respectu familiae, et respectu multitudinis subiectae, ideo moralis philosophia triplicatur, scilicet, in monasticam, oeconomicam et politicam.

XIV. Lumen sacrae Scripturae illuminat ad veritatem salutarem, et est superius, quia ad superiora ducit manifestando ea, quae sunt supra rationem.

XV. Lumen hoc vnum est secundum intellectum literalem, et tamen triplex, secundum sensum mysticum et spiritualem, nempe allegoricum, moralem et anagogicum.

XVI. Totius vero Scripturae S. doctrina potest reuocari ad haec tria: Christi aeternam generationem, et incarnationem, viuendi ordinem, et Dei ac animae vnionem, primum ad doctores, secundum ad praedicatores, tertium ad contemplatiuos pertinet.

XVII. Sex hae illuminationes habent vesperam, et sequetur septima dies requietionis, quae vesperam non habet, scilicet illuminatio gloriae.

XVIII. Vt omnes illae cognitiones ab vna luce habent originem, sic omnes ad cognitionem sacrae Scripturae ordinantur, in ea clauduntur, et in illa perficiuntur, et mediante illa ad aeternam illuminationem ordinantur.

XIX. Reducitur cognitio ſenſibilis ad Scripturam ſacram, ſi ex ſimili medii cognoſcendi intelligimus generationem diuinam verbi; ex ſenſuum exercitio ordinem viuendi, prudenter, temperanter et obtemperanter, ex ſenſuum oblectamento, ſi intueamur Dei et animae vnionem.

XX. In Illuminatione mechanicae poſſumus intueri verbi generationem, viuendi ordinem et animae cum Deo foederationem, quoad egreſſum, effectum, fructum.

XXI. Eadem ratio eſt in illuminatione philoſophiae rationalis, vt enim ſermo ſignificat mentis conceptum, et ille interior eſt verbum mentis, et proles eius, induit autem formam vocis, licet non recedat a mente proferentis; ita verbi aeterni generatio et incarnatio facta eſt. Eadem vero oſtendit in viuendi ordine tria, modum, ſpeciem et ordinem.

XXII. Simili modo eſt reperire in illuminatione philoſophiae naturalis, quae rationes formales conſiderat ſecundum habitudinem proportionis, ſecundum effectum cauſſalitatis, et ſecundum medium vnionis. In primo videmus verbum aeternum et incarnatum, vt enim ſe habent rationes ſeminales in materia et intellectuales in anima, ſic idealis ratio, verbum, in Deo, quod praedicat vniuerſa naturalis philoſophia. In ſecundo videmus ordinem videndi, qui lumen, vt in naturalibus non poteſt accipere, niſi e ſupernis, a ſole Chriſto et luna B. Virgine influxum. In ſecundo vnitur anima Deo, vt vnitur anima corpore etc.

XXIII. Eodem ſe modo habet in philoſophia morali, quae verſatur circa rectitudinem. Rectum autem tripliciter dicitur: vnum cuius medium non exit ab extremis, ſi ergo in Deo eſt ſumma rectitudo, et eſt principium omnium et finis, debet eſſe inter extrema media perſona, quae ſit et Deus et homo; ſecundum, quod dirigenti ſe conformatur, ita qui dirigitur ſecundum regulas iuris diuini rectus eſt; tertium cuius ſummitas eſt ſurſum erecta, vt hominis ſtatura recta; ita cum Deus ſit ſurſum, neceſſe eſt, vt apex mentis humanae ſurſum erigatur.

XXIV. Et ſic patet, quomodo multiformis ſapientia Dei, quae lucide tractatur in Scriptura ſacra, occultatur in omni cognitione et in omni natura, et quo modo omnes cognitiones famulantur theologiae; patet etiam, quam ampla ſit via illuminatiua, et quomodo in omni re quae ſentitur, ſiue quae cognoſcitur, interius lateat ipſe Deus. Habes his Lector beneuole luculentum introductionis philoſophicae ad theologiam myſticam exemplum; ex quo non modo circulum illum ſcientiarum philoſophicarum, qui aeuo medio obtinuit, quemque eodem fere modo apud Io. Sarisberiensem inuenire licet, diſcimus, ſed clariſſimo quoque ſpecimine videmus, qua ratione philoſophia et ad theologiam Scholaſticam et ad myſticam translata ſit. Ex quibus, quae initio huius capitis de combinatis inter ſe philoſophia, et theologia Scholaſtica atque myſtica diximus, ſua luce radiant, et egregie confirmantur. Quod reliquum eſt, hunc Bonauenturam diſtinguendum eſſe monemus a Bonauentura

tura Baduario de Peraga Ordinis S. Auguſtini, qui ſeculo XIV cardinalitiam dignitatem obtinuit, cui quaedam S. Bonauenturae ſcripta tribuenda ſunt, itemque alios eſſe Bonauenturam Brixianum, Bonauenturam Brocardum [o], aliosque Bonauenturas recentiores.

§. XXII. Sacro inter Scholaſticos philoſophos diademate effulſit PETRVS HISPANVS, poſtea Ioannes XXI, pontifex Romanus, cuius hiſtoriam praeter ſcriptores hiſtoriae pontificalis veteres et recentiores et hiſtoriae literariae eccleſiaſticae auctores tetigere SCHOTTVS [p] et ANTONIVS [q], itemque LVDOVICVS IACOBVS A. S. CAROLO [r] aliique. Olyſſipone Portugalliae natus, a patria Hiſpanus, a patre Petrus Iuliani dictus, et poſt Tuſculanum epiſcopatum et purpuram eccleſiaſticam Romanae ſedi admotus eſt. Is tanta induſtria et ingenii ſubtiliſſimi acumine primo quidem philoſophiae operam dedit, et tum arti ſalutari, vt in vtroque eruditionis genere parem vix agnoſceret, et inter magnos philoſophos numeraretur, id quod PTOLOMAEI LVCENSIS [s], MARTINI POLONI [t], IO. TRITHEMII [u] et LEONIS VRBEVITANI [x] teſtimoniis nouimus; inter quos ille, *virum* vocat *in medicinis valde eruditum et in ſeculari philoſophia magnifice doctum;* hic *magnum in philoſophia.* Quod vero LEO addit: *Parum habuiſſe de experientia naturali*, vix de medico ſuſpicari licet tam inclyto, niſi iſta experientia naturali indicare voluerit prudentiam naturalem ex viuendi vſu enatam. Carpit enim eum in ſequentibus, *quod pontificalem dignitatem morum quadam ſtoliditate deformauerit.* Quod confirmat TRITHEMIVS [*], *hominem*, faſſus, *fuiſſe doctum et eruditionis multae*, *ſed prudentiorem medicum quam papam.* Quae repetunt Martinus Polonus, Henricus Stero, Ptolomaeus Lucenſis, Bernardus Guidonus, et qui hos ſecuti ſunt Platina, Nauclerus et alii, inque eo culpant, *quod doctrinae ſuae praeſtantiam et pontificalem dignitatem rerum gerendarum ignoratione et morum inaequalitate, ac quadam ſtoliditate deformauerit:* ea vero, quae praeclare in exiguo, quo ſedit, tempore, geſſit, conſilio Ioannis Caietani cardinalis, qui ei in pontificatu ſuffectus eſt, adſcribunt, eo quod eius nutu omnia agerentur. Quae nos hiſtoriae pontificiae ſcriptoribus examinanda relinquimus, fatemur tamen, hos ſcriptores nobis nonnihil ſuſpectos eſſe, eo quod diſerte tradant: *Pontificem religioſos exoſos habuiſſe*, *curialem fuiſſe*, *in faciendis gratiis indiſcrete tamen et ſine difficultate omnes ad eum ingreſſos fuiſſe.* Haec enim quae LEONIS verbis retulimus, iuſtam nobis anſam dant ſuſpicandi, religioſos, qui tragicum quoque vitae eius exitum

o) Vid. de his Bonauenturis medii aeui FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. I. p. 700. ſeqq. Franciſcus autem Bonauentura profeſſor theologiae Hiſpanus, et Fridericus Bonauentura philoſophus Italus vixere ſeculo XVI.

p) Bibl. Hiſp. T. I. p. 243.

q) Bibl. Hiſp. Vet. T. II. p. 81.

r) Bibl. pontificia L. I. p. 537.

s) Hiſt. eccleſ. L. XXIII. c. 21.

t) In Chronico circa fin.

u) De S. E. c. 478. p. 119.

x) In Chronico pontif. T. II. Delic. Cl. LAMII p. 330.

*) Annal. Hirſaug. T. II. p. 31.

tum fulminibus in religiosos vibratis adscripserunt[y], vt huius inuidiae vindictam sumerent, talia de eo vulgasse, quod multoties factum esse, nemini ignotum est[z]. Certe animum reipublicae Christianae tranquillitati non imprudenter prospicientem in exiguo octo mensium tempore demonstrauit. Quicquid autem eius rei sit, de quo alibi disceptandum, illud non negant scriptores laudati, hoc eum habuisse laudabile, quod literis et literatis se beneuolum praestaret. *Quia cum summus pontifex, et sua dignitas suprema esset, cum inferioribus tamen non dedignabatur conuersari, qualiscunque esset status, dummodo esset literatus, siue pauper, siue diues esset: et talibus fuit largus beneficiis et pio amplectebatur affectu*, quae verba sunt PTOLOMAEI LVCENSIS[a], quae confirmat MARTINVS POLONVS[b], laudans eum, *quod multos egenos studium literarum amplectentes fouerit, et beneficiis ecclesiasticis promouerit.* Vitae vero exitum tristem habuit, euentu cum ex μαντικῇ sibi longam praedixisset, artis vaticinium deludente. Ita enim GVILELMVS DE NANGIACO[c]: *Ioannes papa cum sibi vitae spatium per annos plurimos extendi crederet, et hoc etiam coram multis saepe assereret, subito cum noua camera, quam pro se Viterbii circa palatium aedificari fecerat, solus corruit, et inter ligna et lapides collisus sexta die post casum huiusmodi sacramentis ecclesiasticis operibus perceptis expirans in Ecclesia S. Laurentii sepultus est.* Factum id anno cIↃCCLXXVII, in festo Pentecostes, XVII Cal. Iunii, vt demonstratum FRANC. PAGIO[d]. Alii aliter rem narrant, prout nempe vel inuidia, vel rumor vulgi dictabat. Ita enim de ea re TRITHEMIVS[e]: *Coeco astrologorum iudicio deceptus vitam sibi pollicebatur in plurimos annos, de quo saepe iactabundus cum apud suos gloriaretur familiares, quam esset futurorum ignarus, euidenter ostendit. Nam octauo pontificatus sui mense cum Viterbii sederet in aula magnifica ludens ad tabulam essetque iucundus et promissione longioris vitae superbus, subito ipsa domus corruit, et pontificem miserabiliter oppressit, qui tandem plusquam semimortuus inuentus et extractus sexta post die futura nesciens decessit.* In qua narratione circumstantiae vetustioribus indictae produnt in enarranda eius morte inuidiam calamum rexisse. Clarius id intelligitur, ex relatione SIFRIDI[f], tradentis, *improuiso casu obrutum fuisse, dum in eo esset, vt librum quendam haereticum et peruersum dictaret, hinc inter lamentantis voces has fere solas fuisse auditas, quid fiet de libello meo? quis complebit libellum meum?* Ex quo scripto-

y) PTOLOMAEVS LVC. l. c. c. 21.

z) Auget suspicionem, quod Ptolomaeus Lucensis et Martinus Polonus Dominicani fuerint, adeoque ob statuta in ordinem quoque suum iniquiora illius inimici: quod coniiciunt quoque Spondanus et FR. PAGI in Breu. pontif. T. III. p. 427. Quid enim monachorum inuidia valeat, Guilelmi de S. Amore exemplo supra vidimus.

a) L. XXIII. c. 24.

b) loc. cit.

c) Apud PAGIVM l. c.

d) l. c. pag. 426. Ponendus itaque apud CAVEVM H. L. Scr. Ecclef. p. 648. annus 1276 pro 1283.

e) Annal. Hirsaug. l. c.

f) Epitom. hist. L. II. ad ann. 1276. Collect. Pistor.

ſcriptorum diſſenſu et narratiunculis odioſis facile eſt colligere, ordinum religioſorum ſectatores, quos odio habebat Petrus, in narranda eius morte funeſta, ita variaſſe, prout affectus dictaret infenſior. Praeter artis medicae ſcientiam, cui varia ſcripta, et inter ea *Bibliothecam pauperum*, debemus, maxime artis rationalis peritia inclaruit, et imprimis notiſſimus fuit editis *Summulis logicalibus*, quibus diu ſcholae pro duce in logica vſae ſunt, quas tamen Pſello ſurripuiſſe quidam contendunt[g]. Nec negandum, quod indignatur in Petro BVLLINGERVS[h], infelicem eum et ieiunum dialecticae magiſtrum fuiſſe. Meliora enim illa tempora ferre non poterant, quibus inutilibus tricis omnia replebantur. Diſtinguit tamen auctorem ſummularum, a Petro Ioanne Vlyſſiponenſi, illumque fuiſſe Dominicanum quendam contendit NICOLAVS ANTONIVS[i], Platina potiſſimum nixus[k], qui Petrum Hiſpanum a Ioanne pontifice ipſe quoque diſtinguere videtur. Quod tamen ſine neceſſitate fit, cum ſcriptores omnes teſtentur, hunc pontificem in logicis excelluiſſe, ille autem Petrus Ioannes nunquam appellatus ſit, ſed Petrus Iuliani. Alii quoque libri philoſophici de eo feruntur, nempe *parua logicalia*, *dialectica*, *tractatus logicales*, *problemata et in phyſiognomica Ariſtotelis*, vt tractationes phyſico-medicas *de formatione hominis*, *de oculis*, et alia taceamus, enarrata praeter citatos a MERCKLINO[l] et FABRICIO[m].

§. XXIII. Longe profundius in myſteria philoſophiae, maxime naturalis, artiumque mathematicarum penetrauit et ſeculi ſui indolem multum ſuperauit ROGERVS BACONVS, vir ſummus, tantaque occultioris philoſophiae cognitione et experientia nobilis, vt merito doctoris mirabilis titulum reportauerit. De cuius rebus philoſophicis et literariis praeter ſcriptores hiſtoriae literariae apud Anglos WOODIVM[n], LELANDVM[o], BALEVM[p], PITSEVM[q], aliosque[r], videndi P. BAYLE[s] et OLAVS BORRICHIVS[t], vt eos taceamus, qui naturalis philoſophiae et mathematicarum ſcientiarum hiſtoriam enarrarunt. Patria is fuit Somerſetenſis gente Anglus, Ilceſtriae ſplendida familia genitus[u]. Qui cum mature ſummo pernoſcendorum philoſophiae myſteriorum deſiderio arderet, indefeſſo ſtudio in rimandis eruditionis, maxime philoſophicae, arcanis verſatus eſt. Cui conſilio prouida fauebat natura, quae inter tenebras, quae tunc orbem philoſophicum premebant, hanc potiſſimum ſtellam produxit, quae iſtam noctem ſuae eruditionis radiis illuſtraret.

Rogerus Baconus.

g) Conf. HORNIVS hiſt. phil. L. VI. c. 4. p. 229.
h) Apud TRIBBECHOVIVM de DD. Scholaſt. c. II. p. 49.
i) l. c. T. II. p. 51.
k) fol. 193. a. coll. fol. 251. a.
l) Linden. renou. P. I. p. 893.
m) Biblioth. Graec. Vol. XIII. p. 326. Bibl. Lat. med. T. IV. p. 121. ANTONIVS et LVDOV. IACOBVS ll. cc.
n) Antiqq. Oxon. p. 136.
o) c. 236.
p) Cent. IV. 55.
q) pag. 356.
r) WADDINGVS Ann. Min. ad ann. 1266. 1278. Biblioth. Ord. Minor. p. 309
s) Dict. T. I. art. Rogerus Bacon p. 416.
t) De orig. et progreſſu chemiae p. 123.
u) CAVE Hiſt. lit. S. E. p. 648. OVDINVS T. III. p. 190.

ret. Nam et donis eum instruxerat praeclarissimis, raroque obuiis, et praeceptores ei subministrauerat, quibus calcar subdentibus, cum ipse iam strenue curreret, fortissime ad summa eruditionis cacumina progressus est. Oxonii enim haerens eximios in grammatica, rhetorica et logica progressus fecit, magistros nactus Richardum Fisacrium et Edmundum Richium siue Diuitium [x], de philosophiae incrementis praeclare meritum, quem Baconus, cum is ad Cantuariensem sedem esset promotus, amicum postea habuit. Praeter philosophiae praecepta, mathematicarum quoque disciplinarum institutionibus haud leuiter imbutus, more gentis suae ad prosequendum studiorum cursum in Galliam abiit, Parisiisque praestantissimorum doctorum praeceptis imbuendum se dedit. Facile tamen colligere est, plus suo Marte quam alieno auxilio profecisse Baconum in literis. Discebat enim historiam, linguas Orientales et Occidentales, iurisprudentiam et medicinam, quarum scientiarum tunc exiguus erat cultus, eo quod a plerisque eo tempore negligeretur. Itaque quod a viuis praeceptoribus discere non licebat, ex demortuorum chartis hauriebat, vnde, qui scripta eius legerunt [y], testantur, eum ex lectione non tantum Aristotelis, Plinii, Solini, Ptolomaei Hippocratis, Gellii, Ouidii, Isaacii medici, Platonis, Iosephi aliorumque profecisse, sed diligenti quoque manu versauisse Auicennam, Auerroëm, Albumazarem, Gebrum, Abuhali, Alpharabium, subtilissimos Arabum medicos et philosophos. His itaque eruditionis ornamentis conspicuus cum summam rerum theologicarum cognitionem adiecisset, doctoratus insignia reportauit. Ex Gallia in patriam reuersus Oxonium vitae studiorumque palaestram elegit, et vt tranquilliora studiis suis, tempus sibi et quietem postulantibus, otia acquireret, circa annum cIↃCCXL monasticam vitam sumto cucullo Franciscano, elegit [z]. Tempus tamen non otio, more aetatis suae, aut nugis logicis et metaphysicis tribuit, sed ad rimanda naturae arcana totam industriam suam adhibuit, et astrologiae, chemiae atque mathesi accurate pernoscendae, et in vsus transferendae gnauiter inuigilauit. Quo factum est, vt artis chemicae, opticae, staticae reliquarumque huius generis praesidiis ea attingeret mysteria, quae et ignorabantur ab omnibus, et in stuporem rude et indoctum seculum rapiebant. Quae cum nostra demum aetas detexerit, merito mirandum est, Baconem tamen pleraque iam vidisse, et obseruasse, eamque rerum naturalium notitiam habuisse, quae rerum ignaros

x) Edmundus Rich, siue Diues, Anglus, domo Abingtonensis, Oxonii in literis educatus theologus et philosophus euasit celeberrimus, ibique scholas propriis sumtibus instituit, in quibus multos theologiam et philosophiam gratis docuit, et WOODIO teste primus in hac academia Aristotelis elenchos explicuit. Factus tandem archiepiscopus Cantuariensis anno 1234 ad emendandos cleri mores corruptissimos magno accessit animo. Quas Ecclesiae corruptelas exosus dum disciplinam acrius restaurare nititur Henrici III. regis Angliae, et Othonis legati pontificii odia experitur, cumque Romam se conuertisset, et ibi quoque censoriam exerceret virgulam, simili in aula quoque Romana odio laborare coepit, grandique pecunia mulctatus in Angliam remissus est. Vbi iniuriis tandem victus sponte exul in Galliam abiit, ibique febri et moerore confectus obiit 1242. a Callisto III. an. 1456. inter SS. relatus. Conf. CAVE l. c. p. 628. seq.

y) BORRICHIVS l. c.

z) WADDINGVS ll. cc.

ros attonitos facere, apta est. Adducemus eum ipsum loquentem, in epistola *de secretis artis et naturae operibus atque nullitate magiae*[a]: eo quod non modo quantus vir ille fuerit, inde intelligatur, sed historia quoque inuentionum mathematicarum et physicarum, amplissimam lucem accipiat. Ita vero doctor ille mirabilis: „Per figurationem solius artis in„strumenta nauigandi possunt fieri hominibus remigantibus, vt naues „maxime fluuiales, vel marinae ferantur, vnico homine regente, ma„iori velocitate, quam si plenae essent hominibus nauigantibus. Currus „etiam possunt fieri, vt sine animali moueantur cum impetu inaestima„bili. Possunt etiam fieri instrumenta volandi, vt homo sedens in me„dio instrumenti reuoluens aliquod ingenium, per quod alae artificiali„ter compositae aërem verberent, ad modum auis volantis. Fieri etiam „potest instrumentum paruum in quantitate ad eleuandum et deprimen„dum pondera quasi infinita, quo nihil vtilius in casu; nam per instrumen„tum altitudinis trium digitorum, et latitudinis eorum, et minoris quanti„tatis posset homo seipsum et socios ab omni periculo carceris eripere, et „eleuare, et descendere. Potest etiam de facili fieri instrumentum, quo „vnus homo traheret ad se mille homines per violentiam ipsis inuitis, et „sic de rebus aliis attrahendis. Possunt etiam fieri instrumenta ambu„landi in mari et in fluuiis ad fundum sine periculo corporali, et infinita „alia possunt fieri: vt pontes vltra flumina sine columna vel aliquo su„stentaculo et machinae et ingenia inaudita. Possunt figurari perspicua „et specula, vt vnum appareat multa, vt vnus homo exercitus, et vt „plures, et quot volumus, soles ac lunae appareant. Nam natura, sic „aliquando figurat vapores, vt duo soles, duae lunae, et aliquando tres „soles apparuerint simul in aëre, vt Plinius recitat *secundo N. H.* Et „qua ratione plures et infinitae res possint vna apparere, quia postquam „excedit suam virtutem, nullus est ei numerus determinatus, sicut arguit „Aristoteles capite *de vacuo*, et sic omni ciuitati et exercitui contrario „possunt fieri terrores maximi, vt vel propter multitudinem apparitio„num stellarum, vel hominum super ipsos congregatorum dispereant, „praecipue si sequens documentum cum illo primo habeatur; possunt „enim sic figurari perspicua, vt longissime posita appareant propinquissi„ma, et e contrario, ita quod ex incredibili distantia legeremus literas „minutissimas, et numeraremus res quantumcunque paruas. Possunt et „sic figurari corpora, vt maxima appareant minima, et e contrario, vt „alta appareant infima et e contrario; vt occulta videantur manifesta, vt „quae in ciuitatibus et exercitibus contrariis fiunt, possint ab inimicis „deprehendi. Possunt et sic figurari perspicua, vt homo ingrediens do„mum videret veraciter aurum et argentum et lapides pretiosos, et quic„quid homo vellet; quicunque festinaret ad visionis locum, nihil inue„niret.

a) Prodiit illa passim, Paris 1542. 8. Basileae 1593. Hamburgi 1618.; et in theatro chemico Arg. 1622. 8. Vol. V.

„niret. Non igitur oportet nos vti magicis illufionibus, cum poteftas „philofophiae doceat operari quod fufficit. Sed de fublimioribus pote-„ftatibus figurandum eft, quod ducantur et congregentur radii per varias „fractiones et reflexiones, in omni diftantia, qua volumus, quatenus com-„buratur, quicquid fit obiectum. Haec fufficiant pro exemplo figura-„tionum, quamuis infinita alia miranda proponi poffent in medium. „His vero funt quaedam annexa fine figurationibus. Non in omnem di-„ftantiam, quam volumus, artificialiter componimus ignem comburen-„tem, ex fale petrae et aliis, item ex oleo petreolo et aliis. Praeterea „poffunt fieri lumina perpetua et balnea ardentia fine fine. Praeter haec „vero funt alia ftupenda naturae. Nam foni velut tonitrus, et corrufca-„tiones fieri poffunt in aëre, immo maiore horrore, quam illa, quae „fiunt per naturam, nam modica materia adaptata, fcilicet ad quantita-„tem vnius pollicis fonum facit horribilem, et corufcationem oftendit „vehementem, et hoc fit multis modis, quibus ciuitas aut exercitus de-„ftruatur, ad modum artificii Gedeonis, qui lagunculis fractis et lampa-„dibus, igne exfiliente cum fragore inaeftimabili infinitum Madianitarum „deftruxit exercitum cum trecentis hominibus." Haec ipfe Baconus, quae ideo licet longiufcula defcribenda fuerunt, vt pateret, in quae my-fteria naturae artisque is penetrauerit, quod, nullo duce vfus merito omnium admirationem meruit. Licet enim inter haec effe multa, quo-rum experimenta non fecit, fed rationibus tantum mechanicis, ftaticis, opticis chemicisque ductus fieri poffe ftatuit, fit verifimile: manifeftum tamen, non intimas modo naturae leges ei fuiffe notas, fed et multa cum iam tum vidiffe, quae poft aliquot demum fecula philofophorum detexit curiofitas, qualia funt naues illae volantes, currus natantes, campanae vrinatoriae, fpecula optica, telefcopia et vitra polyhedra, fpecula vftoria, et fimilia. Multorum quoque exprimenta et vfum habuiffe ex hac ipfa epiftola conftat, inter quae imprimis puluis pyrius referendus, cuius eum habuiffe notitiam, eumque vere compofuiffe ante Bartholdum Schwarzium, hic locus manifeftum facit [b]. Poffent his addi alia ad chemicam artem pertinentia, nifi fpecialem eius artis hiftoriam refpicerent, heic non tangenda. Sed aftronomiae quoque et geometriae fublimioris gnariffi-mum fuiffe, ex monftratis calendarii emendandi rationibus, et ex ex-plicata quadratura circuli liquet. Nec in facro theologiae linguarum-que fanctarum ftudio minorem fe heroëm praeftitit, vir fummus, et fa-niora, quam illa aetas fapiebat, tenens, vt oftenfum doctiffimis An-gliae duumuiris HVMFREDO HODYO [c] et HENRICO WHARTO-NO [d], ex epiftola *de laude facrae Scripturae* ad Clementem IV. In qua in-ter alia haec leguntur; *Certum eft mihi, quod infra tres dies quemcunque di-ligentem et confidentem docerem Hebraeum, vt fciret legere, et intelligere quic-quid*

b) Conf. BORRICHIVS l. c. MORHOF. Polyhift. T. II. L. II. c. 38. §. 3. p. 422.

c) De Bibliorum textibus original. p. 419. feqq.

d) In Auctario ad Iacobi Vfferii hiftoriam dogmaticam de Scripturis facrisque vernaculis. p. 480. feqq.

quid sancti dicunt, et sapientes antiqui in expositione sacri textus, et quicquid pertinet ad illius textus correctionem et expositionem, si vellet se exercere secundum doctrinam datam. Et per tres dies sciret de Graeco iterum, vt non solum sciret legere et intelligere quicquid pertinet ad theologiam, sed et ad philosophiam et ad linguam Latinam[e] In quibus tamen verbis veremur, ne sint quaedam paullo liberalius promissa. Aduocanda quoque ad haec naturae miracula a Bacono praestita esset machina illa magica, caput referens, exque certis metallis sub debita constellatione conflata, quae ad propositas quaestiones responderit, nisi apertum esset, esse eam fabulam nugacis et otiosi vulgi ambulantem, ab Alberto M. ad Baconum, ob mechanicae peritiam translatam. Id quod recte obseruatum Io. SELDENO[f], scribenti: *Istiusmodi caput ex aere conflatum ab eruditissimo Rogero Bacone est in ore nostratis vulgi, sed non sine iniuria in eius mathesin, quam summam et a daemonum praestigiis puram monstrant satis illius opera, quotquot nos legisse contigit - - Nec quod hanc vulgi famam adstruat, habent annales nostri. Ex luto eiusmodi quid Oxoniae fictum, et quaedam, quae etiamnum memorantur fuisse loquutum sub Richardo secundo tradunt. Et Ioannes Gowerus poëta nostras Cl. in confessione amantis Robertum Lincolniensem antistitem sub Henrico III magicum opus simile adgressum, haut accurate satis momento temporis obseruato frustra fuisse, scriptum reliquit.* Alias huius generis fabellas vulgi recte explosas ab eruditissimo NAVDAEO[g] tacemus. His vero eruditionis rarissimae, vulgique captum, isto praecipue tempore, longe superantis speciminibus factum est, vt, cum summam laudem meruisset, quod relictis nugis tricisque inutilibus, quibus ingenia eo tempore torquebant et cruciabant philosophi, ad naturae miracula explicanda se conuertisset, summa tamen inuidiae et calumniae audacia, ignorantia rerum naturalium crassissima suffulta inter magos referretur, haecque cum infernali principe inito foedere, cognouisse et praestitisse accusaretur. Quae calumnia non a vulgo modo sparsa, sed a clero quoque, ipsisque ordinis sui fratribus diuulgata et ad aures Romani pontificis delata est. Id quod coëgit Baconum, anno cIↃCCLXVI Ioannem Londinensem discipulum suum, cum libellis apologeticis et instrumentis mathematicis a se compositis Romam mittere, demonstrareque nihil sibi commercii cum impuris spiritibus esse, sed artis se praesidiis in reconditos naturae recessus penetrauisse, latentibusque rerum caussis detectis mirabiles quosdam effectus supra vulgi captum et opinionem ostendisse. Qua apologia, quam postea quoque certatim viri docti[h], et inter hos IOANNES DEE[i], et GABRIEL NAVDAEVS[k]

e) Conf. A. E. 1691. p. 279. BAYLE l. c. not. E.
f) De diis Syriis syntagm. l. c. 2. p. m. 112.
g) Apologia magiae accusatorum c. 17. p. m. 352. seq.
h) SELDENVS, BORRICHIVS, BAYLE ll. cc. GALE ad Iamblichum de myst. Aegypt. p. 234.
i) Ea non prodiit. Vid. P. FR. ARPE de talismanibus c. IV. p. 116.

DAEVS [k] fecerunt, iſto quidem tempore imminentem tempeſtatem repreſſit, non tamen diſpulit. Anno enim cIↃCCLXXVIII renouata eſt criminatio apud Hieronymum de Eſculo Ordinis Minorum generalem, in Gallia tunc verſantem [l], qui cum fratribus ſuis ignorantiae eſſet ſimilis, Baconi doctrinam condemnauit, ſuisque, ne libros illius legerent, interdixit, ipſum autem auctorem carceri mancipari iuſſit. Quam eius ſententiam confirmauit Nicolaus IV. In eo an ad mortem vsque durauerit, plane ſibi ignotum eſſe fatetur CAVEVS [m]; veriſimile tamen eſt, liberatum ex vinculis ſibi Muſisque ſuis vixiſſe, ſi verum eſt, quod refert BORRICHIVS [n]: *Extare hodieque Oxonii domum Rogerii Baconis, incolis the houſe of frayer Bacon appellatam, quam cum ab altera Tameſis vrbem lambentis ripa oſtenderet ſibi Emundus Dickinſonus medicus inſignis, adieciſſe: Rogerium monachorum quorundam obtrectationibus quotidie proſciſſum in vlteriori ripa fixiſſe ſibi aedes, tum ne in citeriori, adeoque in vrbe viuens, iurisdictioni eorum foret obnoxius, tum vt oſtenderet, ſe tamen oculos aduerſariorum non defugere, ſed vitae reliquo de ignorantia inuiſae cohortis triumphare.* Obiit tandem profundiſſimi ingenii philoſophus anno cIↃCCXCIV, aetatis circiter LXXVIII, multosque reliquit rariſſimae eruditionis teſtes, libros ſubtiliſſima eruditione miroque iudicii acumine conſcriptos. Ex quibus multos quidem in bibliotheca Franciſcanorum in plebis tumultu ſub initia reformationis flammis combuſta igne conſumtos fuiſſe, WOODIVS [o] teſtatur, ſupereſſe tamen complures in bibliothecis Angliae ex OVDINI [p] recenſione patet, qui diligenter forulos bibliothecarum Angliae excuſſit. Inter ea ſcripta non modo plurima ſunt, quae ad naturalem philoſophiam, ad chemiam, ad aſtrologiam et ad medicinam pertinent, ſed et quae argumentum metaphyſicum et morale exhibent, *de quatuor vniuerſalibus cauſſis totius ignorantiae humanae*, *de ſapientia perfecta*, *de morali philoſophia*, *tractatus varii de ſapientia diuina*, *oſtendentes quomodo matheſis etc. theologiae inſeruiant: ſyncategoremata*, *de ente et eſſentia*, *de ſignis et fallaciis*, *de impedimentis ſapientiae* etc. ex quibus patet, non more ſeculi ſui philoſophiam in inutilibus ſpeculationibus Baconum quaeſiuiſſe, ſed praeter naturae artisque culturam, animo quoque emendando conſilium adhibuiſſe. In quibus Graecos Latinos, et Arabes philoſophos eum conſuluiſſe, ex iis, quae edita ſunt, veriſimili coniectura ſtatui poteſt.

Aegidius de Columna. §. XXIV. Magnum quoque nomen inter philoſophos et theologos Scholaſticos ſecundae aetatis obtinuit AEGIDIVS DE COLVMNA, Eremita Auguſtinianus, cuius ordinis hiſtoriae ſcriptores eum

k) l. c. Eſt tamen, quod merito in Bacono culpes, nempe ſuperſtitionem in amore aſtrologiae demonſtratam, conf. BAYLE l. c. not. D.

l) WADDINGVS l. c. ad h. a. num. 26.

m) p. 648.

n) l. c. p. 128.

o) l. c. conf. MORHOF. l. c. T. I. L. I. c. 5. §. 26. p. 39.

p) l. .. Obſeruandae tamen cautelae a CAVEO l. c. datae de incertitudine ſcriptorum Baconi.

eum indictum non praetermiserunt [q]. Is Romae genitus est ex splendida et illustri Columnensium stirpe. In ipsa iuuentute Eremitarum S. Augustini ordinem suscepit, postquam in vrbe patria prima literarum tyrocinia posuisset. Tum, more seculi Parisios missus Thomam Aquinatem et Augustinum Triumphum, sui ordinis virum tunc celeberrimum [r] praeceptorem habuit; illumque tanto cum Bonauentura amore complexus est, vt eius quoque defensionem contra Guilelmum Lamarensem Oxoniensem theologum [s] susciperet, edito *Defensorio seu correctorio librorum S. Thomae, contra Guilelmi Lamarensis Thomamastigis corruptorium.* Horum vero praeceptorum institutione ordinisque, quem susceperat, veneratione, quam sibi quoque morum grauitate vindicabat, mature summam auctoritatem famamque insignem consequutus est, adeo vt a variis academiis et principibus eius copia expeteretur. Rogatus tamen a Philippo III audace, Galliae rege, vt filii Philippi pulchri educationem literariam susciperet, in Galliam concessit, grauissimoque muneri humeros supposuit, et regii iuuenis animum formandum accepit. Quo in negotio quomodo versatus sit, ex libro quem tum scripsit *de regimine principum* [t], disci potest; quem valde laudat MORLIERIVS [u], testatus magnum in eo iudicii in arcana imperii penetrantis acumen deprehendi, scatereque monitis et praeceptis vtilissimis de prudentia regnandi. Quod quidem facile credimus, fatemur tamen, aurem nobis vellicare, quod laudatus vir doctus addit, nunquam eum obliuisci ita loqui, vt et Christianum, et hominem sui ordinis et conditionis deceat. Ex hoc enim non inepta coniectura colligimus, ita eum imperandi axiomata formasse et instillasse principi regio, vt salua inde emergeret cresceretque cleri Ecclesiastici auctoritas. Qua de re tamen certum quid statuent, qui libellum longe rarissimum [x] ipsi legerunt. Sane magnam eius famam fuisse, ex eo conspicimus, quia meruit in Hebraeam linguam transferri [y]. Hac vero occasione literas quoque sacras et philosophiam diu magna cum laude docuit in academia Parisiensi, tanti habitus, vt doctoris fundatissimi appellatione honoraretur [z], et in capitulo Augustinianorum generali decerneretur, vbique doctrinam eius methodumque sequendam et recipiendam esse. Nec diminutus hic ordinis sui erga illum beneuo-

q) THOMAS GRATIANVS de script. Ord. Eremit. CORNELIVS CVRTIVS in Elogiis virorum illustrium Ordinis Eremit. S. Augustini, p. 61. IOSEPH. PAMPHILVS in Chronico Ordinis Eremitarum Augustini, PHILIPPVS ELSSIVS in Encomiastico Augustiniano p. 15. addi possunt PROSP. MANDOSIVS Bibl. Rom. Cent. III. p. 145. ANGELVS ROCCA Comm. ad Aegidii Qq. in L. II. Sententiarum, et scriptores Hist. Literariae Ecclesiasticae ad annum 1316. BVLAEVS Hist. Acad. Paris. T. III. p. 671. multique alii.

r) Augustinus Triumphus, Anconitanus Ord. Augustin. legationibus variis et officiis Carolo et Roberto regibus Siciliae praestitis insignis obiit archiepiscopus Nazarenus Neapoli 1328. vid. CVRTIVS l. c. p. 129. ELSSIVS l. c. p. 89. FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. I. p. 403. sq.

s) Fuit Ord. Minorum, vid. TRITHEM. c. 487. OVDINVS T. III. p. 618 FABRIC. T. III. p. 445.

t) Prodiit Romae 1482. Venet. 1498. non vero 1598. vt habet CAVEVS l. c.

u) Essais de literature T. II. p. 183.

x) Vid. Cl. VOGTIVS Cat. libr. rar. p. 9.

y) Conf. B. IO. CHR. WOLF. Bibl. Hebr. T. III. p. 1206.

z) Dictus etiam theologorum princeps. MIRAEVS in Auctar. p. 73.

beneuolentiae atque fiduciae affectus est, vnde factum, vt an. cIↄccxcII in comitiis Ordinis generalibus communi eligentium suffragio Prior Generalis Ordinis illius renuntiaretur: qua tamen dignitate post triennium se iterum abdicauit, vt eo liberius philosophiae et theologiae vacare posset. Quod tanta felicitate praestitit, vt si fides Miraeo [a], *Regem Angliae sibi deuinciret commentario* [b] *illo, quem in libros Aristotelis scripsit, vt huic vni lucubrationi debeantur quodammodo monasteria quae in Britannia olim plurima Augustiniani possiderunt.* Sic Guidonem quoque Flandriae comitem sibi conciliauit, cum filio eius roganti *Libros elenchorum sophisticorum* explicaret, *vt*, quod ille addit, *huic etiam scripto acceptum referri possit monasterium Gandauense, quod Borlutii illa aetate suo in fundo erexerunt.* Quam regum principumque liberalitatem summamque erga Aristotelis philosophiam, et imprimis logicam, beneuolentiam merito quidem mirandam, et stupendam esse putamus, quod his tricis et speculationibus detenta fuerint regia ingenia: ita vero omnino euenire debuisse statuendum est, cum omnis eruditionis tinctura, quam principes affectabant, ab hominibus Ecclesiasticis et ex eorum iudicio hauriri deberet, qui in illis nugis consenuerunt, aliosque ad modulum suum formarunt. Sed et apud Bonifacium VIII gratiosus fuit, eo quod illius electionem post Coelestini resignationem, contra quosdam principes, vtramque improbantes edito tractatu *de renuntiatione papae*, confirmasset [c]. Quod insigne beneficium beneficio redimendum esse ratus papa eum Bituricensem archiepiscopum anno cIↄccxcvI constituit [d]; Philippo Pulchro probante et cooperante. Et cardinalem quoque enunciasset pontifex Romanus, nisi intercessisset mors eius, successor vero eius Clemens V, adeo tardaret, quod Galliae proceres Aegidii apologia pro Bonifacio offensi, et in curia Romana valde aduersarentur [e]. Tandem studiis ac laboribus exhaustus Auenione anno cIↄcccxvI, decessit, Lutetiamque, vt in testamenti tabulis mandauerat, in aede Augustiniana conditus est, addito tumulo hoc elogio [f]: *Hic iacet aula morum, vitae munditia, archiphilosophiae Aristotelis perspicacissimus commentator, clauis et doctor theologiae, lux in lucem reducens dubia Fr. Aegidius de Roma, Ordinis F. F. Eremitarum S. Augustini Archiepiscopus Bituricensis, qui obiit anno domini* cIↄcccxvI, *die XXII mensis Decembris;* Bibliothecam autem suam monasterio huic reliquit. Ex hoc vero eius epitaphio, quod illis, qui nasum habent,

a) In Auctar. p. 73.

b) Prodiit sub tit. Comm. in Aristotelis libros de anima ad Eduardum Angliae regem Venet. 1501.

c) Historiam totius rei narrat Fr. Pagivs Breuiar. chronol. gest. pontif. Rom. Tom. III. p. 495. seqq.

d) Sammarthani Gall. Christ. T. I. p. 179. seqq.

e) Longas istas lites vide enarratas apud Evndem l. c. T. IV. p. 20. seqq. receptum esse in cardinalium numerum, sed non renunciatum quibusdam visum; vid. Lvdov. Datichivs Hist. Cardin. T. I. p. 372.

f) Commentatus quoque est in Alpharabium. Proprie itaque non pertinet in catalogum Peripateticorum apud Ionsivm de Hist. phil. script. L. IV. p. 340. et Fabricivm Bibl. Graec. Vol. II. 300. alias reliqui quoque Scholastici commentatores eundem locum mererent.

bent, faciem philoſophiae hoc tempore prodere poteſt, conſtat, eum in philoſophia Ariſtotelico-Scholaſtica ſuo tempore parem vix habuiſſe. Caue tamen, putes, eum genuini Peripateticiſmi fautorem fuiſſe: ex ſcriptis enim eius metaphyſicis et quaeſtionibus quodlibeticis liquet, methodum Arabico-Scholaſticam eum vbique fuiſſe ſequutum. Hinc videas magno quidem acumine et ſubtilitate quaeſtiones inutiles miſcuiſſe, et obſcuriſſimis diſputationibus ingenium demonſtrare voluiſſe. His acceſſit ſtilus inelegans, rudis et ſqualidus, qualem tunc decere Scholam inepti philoſophi putabant, credentes res ornari non poſſe, contentas doceri. Ex his vero de meritis eius in philoſophiam iudicari poteſt, de quibus haec nobis narrat MORHOFIVS [g]: *Non potui ſaepe ſine riſu legere, quae Aegidius Romanus, inter Scholaſticos illos non e poſtremis, in doctrina phyſica ſua molitur. Deus bone, quot hic de materia prima, formis et priuatione futiles et inanes leguntur controuerſiae, in quibus adeo ſudat homo ille, diruit, aedificat, mutat quadrata rotundis, vt in iſta rerum et cogitationum perplexitate, quid ſibi velit, non capiat.* Tacendum vero hoc loco quoque non eſt, ſcripſiſſe Aegidium in GVIDONIS DE CAVALCANTE [h], philoſophi Hetruſci Odam Italicam de *amore terreſtri* commentarium Italica lingua, quem in hoc genere primum fuiſſe viri docti contendunt.

§. XXV. Omnium tamen famam ſubtilitate et acumine quibusdam Scholaſticae philoſophiae ſectatoribus ſuperaſſe viſus eſt IOANNES DVNS SCOTVS [i], qui in harum tricarum περιεργίᾳ culturaque ſpinetorum, licet aculeatorum, ſupra modum diligenti ſimilem non habuit [k], in Scholaſticae philoſophiae hiſtoria vel ideo diligenter notandus, quia peculiarem ſectam genuit, quae ab eo Scotiſtica nominata eſt. De patria eius incerta eſt virorum doctorum ſententia. Illum eum ſibi praeter Anglos et Scoti et Hiberni vindicant. Labbeo Scotus dicitur ex vico Duns octo mille paſſibus ab Anglia diſtante oriundus. WADDINGO [l], Cauello, Arturo aliisque Hibernus eſt, Duni in Vltonia natus. Melioribus tamen coaetaneorum ſcriptorum teſtimoniis edocti nouimus, immo ipſa inſcriptione librorum nonnullorum inter mſc. quae nomen et patriam et locum natalem exhibent, conuincimur, fuiſſe natione Anglum Dunſtonae in parochia Emildonenſi prope Alnwicum in Northumbria natum. Quam opinionem cum Baleo, Cambdeno, WHARTONO

Ioannes Duns Scotus.

g) Polyhiſt. Lit. T. II. L. II. P. I. c. 13. §. 1. p. 230.

h) Eminuit in dialectica, ſed impietatis ſuſpectus fuit. Floruit Sec. XIII. Videndus de eo P. BAYLE Dict. T. II. Art. Caualcante not. D. p. 109.

i) Videndi de eo praeter TRITHEMIVM de S. E. c. 416. p. 126. ſcriptores hiſtoriae litterariae Anglicae LELANDVS c. 315. BALEVS Cent. IV. c. 82. PITSEVS p. 390. MACKENZIE de vitis Scotorum ſcript. T. I. p. 215. et ſcriptores H. L. E. ad ann. 1301.

k) Hinc dictus doctor ſubtilis.

l) Biblioth. Ord. Minor. p. 203. Annal. Ord. Min. T. III. ad ann. 1308. et in vita Operibus eius praemiſſa.

TONO [m], FABRICIO [n] aliisque reliquis praeferendam esse censemus. Iuuenis adhuc Minoritarum Nouocastrensium familiae adscriptus est, et ab iis ad haurienda literarum et praecipue philosophiae praecepta Oxonium missus [o]. Ibi in collegio Mertonensi eruditionis semina concepit, omnesque eius partes peruagatus, non philosophiam modo Scholasticam, sed ius quoque vtrumque, et mathematicas disciplinas tanta felicitate didicit, vt condiscipulos omnes longe post se relinqueret, et eruditio eius vbique maximis laudibus celebraretur. Quae doctrinae excellentia tantopere eum in aula regis Angliae commendauit, vt euocato ex Oxoniensi Schola ad Parisiensem Cathedram Guilelmo Varrone vel Guarrone, viro in theologia et philosophia Scholastica celebratissimo [p], cui ideo fundati doctoris nomen haesit, quemque noster cum Alexandro Halensi Anglico, vt volunt nonnulli [q], aliis negantibus [r] praeceptorem habuit, in theologiae docendae munere ipsi sufficeretur. Ibi ingenii subtilitate, qua mirum in modum excellebat, tantam sibi eruditionis opinionem comparauit, vt innumera fere auditorum turba ad eum confluxeret: suntque, qui triginta plusquam scholarium millia ad eum audiendum Oxonium conuolasse perhibent [s]. Ita explicatis sententiis a superioribus Lutetiam missus est ad capiendos summos in theologia honores, anno CIↃCCCIV, et triennio post in comitiis Tolosanis a suo ordine Regens creatus, et Parisiensi simul Scholae sacrarum literarum doctor datus est. In qua cum hactenus Bonauentura et Thomas Aquinas post Lombardum, suis commentationibus iuuentuti viam in sacrae doctrinae studio ostendissent, horumque libri fuissent explicati, eorum gloriam ingenii subtilissimi praestantia superandam, sicque nouam sibi celebritatem acquirendam ratus, adhibitis praecisionum, distinctionum, terminorumque nouorum inauditis commentis, variare doctrinae τύπον, et accuratius atque diligentius de dogmatibus theologicis et philosophicis disputare coepit. Id quod praecipue in articulo de efficacia gratiae, concursuque liberi arbitrii eiusque viribus factum, in quo cum pressius Augustinum, more tunc in Ecclesia recepto, secutus esset Thomas, Scotus Aristotelicae philosophiae insistendum ratus, quae viribus humanis valde fauet, a Thomae doctrina discessum fecit, sicque duas illas Thomistarum et Scotistarum [t] factiones genuit, quarum nomina hodiernum inter theologiae Scholasticae fautores in nonnullis Romanae Ecclesiae Scholis personant. Ita vero, qui fructus fuit scholasticae philosophiae pessimus, Pelagianismo, iam ab ipsis huius philosophiae natalibus in Ecclesia serpenti porta aperta est patentissi-

m) App. ad CAVEVM Hist. Lit. Script. Eccl. p. 2.

n) Biblioth. Lat. med. T. IV. p. 407.

o) WADDINGVS ll. cc.

p) Vocatur etiam Verus, Varrilio, Varro de Anglia. Vid. TRITHEMIVS de S. E. c. 488. p. 129. WADDINGVS p. 157. OVDINVS T. III. p. 567. FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. III. p. 509.

q) TRITHEMIVS l. c.

r) Qui nempe Scotum aet. 34 vel 43 obiisse dicunt, Halensem 1245 mortuum eius praeceptorem dicere non possunt. Sed incertus est annus natalis Scoti.

s) Vid. WHARTON. l. c.

t) Vid. PAGI Crit. Anti-Baron. ad ann. 1290. n. II.

tentissima: id quod viderunt detestatique sunt viri quidam cordati et perspicaces, inter quos imprimis THOMAS BRADWARDINVS, theologus et philosophus Angliae profundus scriptis libris tribus *de caussa Dei et de veritate caussarum contra Pelagianos*, vigenti Pelagianismo se opposuit [w]. Sunt quoque, qui opinantur, Scoto obstetricante inauditum antea in Ecclesia dogma de immaculata B. Virginis conceptione primum propalari coepisse, publiceque fuisse ex cathedra traditum, idque solenni habita disputatione, ducentis ordine prolatis argumentis Ioannem probatum iuisse: tantumque potuisse viri doctissimi famam apud academicos Parisienses, vt in sententiam eius pedibus manibusque transirent, festumque diem immaculatae B. V. conceptioni sacrum instituerent, neue quis, nisi eiusdem opinionis sectarius ad gradus Scholasticos admitteretur edicto cauerent [x]. Id quod tamen negant alii, Scotum contendentes, hoc dogma problematice tantum proposuisse, decretumque hoc academiae, demum post Concilium Basileense anno cIɔccccxcIV vulgatum esse [y]. Qua de re cum hoc loco disquiri institutum prohibeat, in annalibus Ecclesiasticis dispiciendum est, videndique post PAVLVM SARPIVM [z], FRID. VLRIC. CALIXTVS [a] et NATALIS ALEXANDER [b]. Anno cIɔcccvIII a Gondisaluo Minoritarum Generali Coloniam ad docendam theologiam missus est. Vbi cum summa eius esset expectatio, solenni pompa ei obuiam procedente magnifice exceptus est. Diu tamen Coloniensi Scholae hoc doctore frui non licuit, mature enim apoplexia, vel vt alii volunt epilepsia vel lethargo correptus, et festinato nimis funere elatus viuus sepultus esse dicitur. Id quod tamen pro fabula habent post A. MIRAEVM [c], L. WADDINGVS [d], L. ELL. DVPINIVS [e] aliique [f], qui hoc fabulosum mortis genus ei affinxisse volunt Paulum Iouium; non enim vllam esse

w) De Thoma Bradwardino, viro in theologia, philosophia et mathesi exercitatissimo, quem Dominicanis adscribit ALTAMVRA Bibl. Praed. p. 133. Franciscanis DVPINIVS et OVDINVS T. III. p. 333. qui tamen ipse retractat: neutri forte Ordini adscribendus quique doctoris profundi titulum meruit. Vid. WHARTON. ad CAVEVM p. 32. Archiepiscopus Cantuariensis consecratus paulo post anno 1349. obiit, vid. IDEM Angl. sacr. T. I. p. 119. Valde is inualescenti Pelagianismo ingemuit, conquestus totum mundum post Pelagium abiisse; ita vero contra eum disputat, vt tantum non in alterum extremum delabatur. Id quod ex sententiis XXXVI, ad calcem operis ab HENRICO SAVILIO Londini 1618. fol. editi patet, ex quo reperiit FABRICIVS Bibl. Lat. med. T. I. p. 732. Ibi enim inter alia statuit. „Nullam rem existere, nisi Deo ipsam im„mediate per se et proprie conseruante inesse, „omnem rem factam secundum substantiam suam „fieri immediate a Deo, nullam voluntatem Dei „a posterioribus volitis suis caussari; omnem „actionem voluntatis creatae secundum essentiam „ipsam actus fieri ab ipsa et a Deo eundem pari„ter coagente voluntatem diuinam praecedere na„turaliter in agendo vt dominam, creatam sub„sequi naturali ordine vt ancillam Deum prae„uelle, id est, prius naturaliter velle, seu prius „voluisse hoc vel illud praesens vel futurum, nec „esse, nec fuisse in libera contradictionis hominis „potestate etc." Ceterum ex eius disputatione patet, legisse eum Graecorum et Arabum scripta, sed in versionibus, criticae autem artis ignarum fuisse. Saepe enim prouocat ad opera veterum supposititia, e. g. Aristotelem de secretis secretorum.

x) WHARTON. l. c.

y) DVPIN. Nou. Bibl. Script. Eccles. T. XI. pag. 3.

z) Hist. concil. Trident. L. II. p. m. 122.

a) Hist. dogm. de immac. conceptione B. Virginis p. 90. seqq.

b) H. E. T. VII. p. 150. seqq.

c) In Auctar. p. 75.

d) loc. cit.

e) loc. cit.

f) Conf. CRENIVS Animadu. philol. et hist. P. III. c. 3. §. 10. p. 134. seqq.

eius Coloniae memoriam in archiuis monasterii, aut in epitaphiis variis monumento appensis [g]. Quidam annum aetatis XXXIV non superasse, alii XLIII decessisse contendunt, nonnulli LXIII attigisse statuunt, natalis enim incertus est. Scripsit plurima vir diligentissimus, non theologica modo, sed et philosophica, et imprimis logicam, physicam et metaphysicam Aristotelis illustrare conatus est, quae eius scripta Tomis XII comprehensa auspiciis Ministri generalis Ordinis Io. Baptistae a Campanea edidit LVCAS WADDINGVS [h]. In eis tamen ingenii subtilitatem, et praecisionum atque distinctionum humani intellectus aciem tantum non effugientium fertilitatem ostendit, vt dignus visus sit multis, qui omnibus philosophis praeferretur, et inter argutos philosophos quidam Deus dici videretur [i], qualia elogia videsis apud THOMAM POPE-BLOVNT [k]. Quam obscurissimi et vanissimi philosophi admirationem in ipsa quoque Anglia, post Bacones et Hobbesios adhuc viguisse, ex exemplo in fine paginae adiecto [l], disce Lector et obstupesce. Nihil enim praestitisse philosophum reuera quidem supra modum acutum et infinitis disputationibus portam aperientem, sed nugis tricisque totum detentum, quo vel mediocriter philosophia iuuari queat, infelici vero quaestionum infinitarum farragine, conceptuum abstractissimorum fictionibus, distinctionum sine fundamento excogitatarum cumulo, ancipitique disputandi genere Scepticismum, iam in orbe philosophico inualescentem in sede regia collocasse, ac inanissimarum liticularum, sectarumque vanissimarum fontes aperuisse, librorum eius testatur inspectio, et experientia testis est omni exceptione maior. Vnde non inuiti BALEI [m] subscribimus iudicio, cui audit *portentosus artifex ac litigiorum patriarcha, qui imposturarum labyrinthos ingenio*

g) Iani Vitalis Panormitani epitaphium Scoto positum exhibet LABBEVS Thes. epitaph. P. VII. pag. 285. Elegans est I. DVPORTII Stromat. poetic. p. 201.

Hic iacet ambigua et subtili morte peremtus
Doctor subtilis, qui proh dolor! ante sepultus
Quam defunctus erat, triste et miserabile dictu:
Quas, quot et ille scholas rexit! dubiumque reliquit,
Prima an Aquinati iam concedenda cathedra,
Laurea et Angelica sit debita summa magistro,
Cudere quas formas sollers! quas haecceitates:
Inter resque modosque o quam distinxit acute!
Qui tamen ipse adeo distinguere nauit, amici
Morbum a morte eius nondum distinguere norant.

h) Lugdun. 1639 fol.

i) Ita PITSEVS l. c.

k) Cens. celebr. auctor. p. 418.

l) Edidit IOANNES SANCRVCIVS Nordnocensis Londini 1672. 8. dialecticam ad mentem eximii magistri Ioannis Scoti doctoris subtilis Angli ex vniuersis eius operibus genuinis fideliter eruta et elucidata. Is in praefatione de Scoto inter alia multa ita: „Philosophiam sic excoluit, vt „eius inuentor esse posset, nisi natam inuenisset, „mysteria fidei ita soluit, vt pene non crediderit: „Natura Dei ita descripsit, quasi aspexisset, arcana prouidentiae, quasi penetrasset, angelorum „attributa, quasi angelus esset, delicias alterius „vitae, quasi praegustasset, paucis annis tam „multa scripsit, vt iis legendis vix vnus; intel„ligendis vix vllus sufficiat, scripturus plura, si „scripsisset minus subtiliter. Tantus fuit Scotus „vester subtilissimus. Eius proinde altissimarum „speculationum lectione assidue assuescens, satur „nunquam, tum ob expertam philosophiae abdi„tissimae claritatem, tum ob insignem in refel„lendis aduersariorum dogmatibus modestiam, „tum ob vehemens, quo ardebam, desiderium, „Scotum vestrum immortalem, subtilium indi„cem Angliae suae suoque Oxonio vindicandi, „fieri tandem posse existimaui, vt huius vestri „Solis augustissimi collustratus radiis veritatis me„tam securus pertingerem.“ Haec ille, in Academia Protestantium celeberrima, in qua, quicquid elegantiae veteris et recentioris florebat, tunc viguit. Et tamen censoriam scepticorum et cynicorum sciolorum seueritatem exagitat. Ita difficile est nugas vbique expellere omnes.

m) loc. cit.

genio Daedalino excogitauit, contendendi formulas nouas verbis intricatis subtiliter adinuenit, et monstrifica conflictationum vocabula formauit, de suppositionibus, obligatoriis, insolubilibus, haecceitatibus, formalitatibus, modis intrinsecis, atque aliis sophistarum chimaeris. Quod qui negat, eum vel vnum *Quaestionum miscellanearum de formalitatibus* librum [n] intueri oportet, vt conuincatur. Mirum itaque non est, ineluctabilem ei obiici obscuritatem, quam illi Scoti, siue tenebrarum nomen peperisse, Sixtus Senensis perperam suspicatur, patria enim nostri Duns Graecis σκότος est [o]. Σκοτεινοῦ tamen nomen olim Heraclito datum meliori illi iure conuenire, in confesso est. Ioannem Scotum, Erigenam, de quo supra dictum, aliumque Ioannem Scotum SIGEBERTO GEMBLACENSI [p] memoratum cum Ioanne Dunstano siue Scoto, caue ne confundas [q].

§. XXVI. Praeter hos summos inter Scholasticos secundae aetatis philosophos, quos non immerito eorum patriarchas vocaueris, alii quoque vixere quam plurimi, nec ingenii acumine, nec philosophiae laude destituti, et in historia Scholasticae philosophiae non negligendi. Hos autem recensere omnes nec ob instituti nostri limites licet, nec ob ingratum laborem, ipsique Lectori taedio futurum lubet. Sunt tamen inter eos nonnulli, quos enarrare, ea, qua fieri potest breuitate, et quasi per lancem saturam, nostrae tractationis interest, ne horum virorum in historia philosophica aeui medii celebrium nomina quaerentibus hiulca atque manca appareat. Prae reliquis autem memorari merentur Simon Tornacensis, Petrus Aponensis, Robertus de Sorbona, Petrus de Tarantaria, Guilelmus de Petra Alta, Guilelmus Durantes, Iacobus de Rauenna, Alexander ab Alexandria, Dinus de Garbo, Ioannes Parisiensis, Ioannes de Neapoli, Franciscus Mayro, Robertus Perscrutator, Arnoldus de Villa Noua, Ioannes Bassolis, aliique in Germania quoque nostra inter Scholasticos eminentes. *Alii secundae aetatis Scholastici.*

§. XXVII. SIMONIS TORNACENSIS supra iam facta est mentio [r], cum fortunam Aristotelis in academia Parisiensi describeremus, monentes, vehementer illum ob philosophicas subtilitates doctoribus Parisiensibus modernis fuisse inuisum, et impietatis suspicionem ita incurrisse, vt fabula tandem fieret. Haec cum ex philosophica historia eiicienda sit, paulo plenius eius historiam exponemus. Tornacensem eum dictum fuisse nonnulli volunt a patria, alii a munere canonici in Ecclesia Tornacensi, cum Thuruaio-Anglum faciant. In dialecticis artibusque liberalibus peritissimum fuisse, plurimosque in academia Parisiensi auditores habuisse, quod autem nimis Aristotelem sequeretur, a *Simon Tornacensis.*

n) Tomo III. Opp.
o) FABRICIVS l. c.
p) De S. E. c. 65.
q) Conf. THOMASIVS Orig. hist. philos. et eccles. p. 115. HANSCH. de Enthus. Platonico Sect. I. §. 8. p. 16. qui Crenium ideo notat, et Kirchmannum, hunc vero praeter rem.
r) Sect. I. §. 6.

nonnullis haereseos accusatum fuisse, HENRICVS GANDAVENSIS[e] testatur, cuius verba supra attulimus. Nec haec verisimilitudine carent, et cum circumstantiis rerum in academia Parisiensi eo tempore gestarum omnino conueniunt. Quae vero a scriptoribus addi solent: adeo eum argutiis dialecticis confisum insaniuisse, vt quaecunque de mysteriis diuinis tradidisset vna die, altera se euersurum promitteret, subito autem elinguem factum nominis sui oblitum fuisse, manifestasque impietatis poenas tulisse, ea ita comparata sunt, vt luculentum specimen sint, qua inuidia eo tempore atque calumniis a philosophorum vulgo viri docti supra reliquos eminentes onerati fuerint. Dabimus et MATTHAEI PARISIENSIS et THOMAE CANTIPRATANI narrationes, vt ipse iudicium adhibere Lector queat. Prior haec narrat[f]: „Ipsis quoque „diebus quidam magister Parisiensis natione Francus nomine Simon, „cognomento Churnai, ingenio capacissimus et memoria tenacissimus, „cum per decennium scholas artium nobilissime rexisset, vtpote in tri„uio et quadriuio, in septem liberalibus artibus peritissimus, se contulit „ad theologiam. In qua cum paucos annos desudasset, adeo profecit, „quod dignissime cathedram ascendit magistralem. Legit igitur subtiliter „valde et subtilius disputauit, quaestiones difficillimas et inauditas soluen„do et eleganter dilucidando. Tot habuit auditores, quot amplissimum „palatium potuit continere. Vna igitur dierum, cum nimis profundis „rationibus in medium productis de Trinitate subtilissime disputasset, et „dilata fuisset determinatio vsque in crastinum: omnes theologi Scho„lares in ciuitate praemuniti ad audiendum tot quaestionum inextrica„bilium solutiones ad ipsius famosam scholam certatim et cateruatim „confluxerunt. Determinauit igitur magister omnes praetactas quae„stiones, et quae videbantur omnibus inenodabiles, tam dilucide, tam „eleganter, tam catholice, vt omnes auditores redderet stupefactos. „Et post determinationem accesserunt quidam ipsius familiariores, et „ad discendum auidiores, postulantes a magistro, vt eo dictante „quaestiones literis commendarent. Dixerunt namque, indignum „esse, et iacturam irrestaurabilem, si memoria tantae scientiae periret. „Quibus ipse elatus, et maior se, sibi ait, oculis subleuatis: *O Iesule,* „*Iesule, quantum in hac quaestione confirmaui legem tuam et exaltaui! Profe*„*cto si malignando et aduersando vellem, fortioribus rationibus et argumentis* „*scirem illam infirmare, et deprimendo improbare.* Et hoc dicto elinguis pe„nitus obmutuit non tantum mutus, sed idiota et ridiculose infatuatus, nec „postea legit, vel determinauit, et factus est in sibilum et derisum omnibus, „qui hoc audiebant. Vir igitur intra biennium literas didicit cognoscere; „ab vltione aliquantulum mitigata a filio suo quodam diligenter edocente, „vix potuit, pater noster et symbolum discere, retinere, et balbutiendo „pro-

e) De S. E. c. 24. p. 121.

f) Ad ann. 1201. p. 198. ex hoc recentiores plerique repetunt laudati REIMMANNO Hist. Atheismi S. III. c. 3. §. 9. p. 342. seqq.

„pronuntiare. Hoc igitur miraculum multorum ſcholarium depreſſit arro-„gantiam, et iactantiam refraenauit. Haec vidit magiſter Nicolaus de „Fulii, vir magnae auctoritatis, qui poſtea epiſcopus Dunelmenſis fa-„ctus fuit: ex cuius relatu et certo teſtimonio haec literis commendaui, „eodem epiſcopo ſuadente, ne vetuſtas tantum miraculum aboleret. Et „eſt ſermo omni acceptione digniſſimus." Longe aliter rem narrat CANTIPRATANUS *), his verbis: „Magiſter Simon de Tornaco in theolo-„gia regebat, et erat excellens ille ſuo tempore: ſed contra decentiam „talis officii, ſupra modum incontinens et ſuperbus. Hic cum ſuper „omnes doctores ciuitatis auditores haberet, et in ſchola coram omni-„bus de humilitate altiſſima doctrinae Chriſti quaeſtionem diſputatione „praehabita determinaret, in fine tandem datus in reprobum ſenſum, „in execranda contra Chriſtum blaſphemiae verba prorupit: *Tres ſunt*, „inquit, *qui mundum ſectis ſuis et dogmatibus ſubiugarunt, Moiſes, Ieſus*, „*et Mahometus: Moiſes primo Iudaicum populum infatuauit, ſecundo Ie-„ſus Chriſtus a ſuo nomine Chriſtianos, tertio gentilem populum Mahome-„tus.* Nec mora, euerſis oculis, pro humana voce mugitum emiſit, „et epilepſia ſtatim eliſus in terram, die tertio eiuſdem morbi vindictam „accepit. Plaga ergo inſanabili percuſſit eum omnipotens, et omni „ſcientia vsque ad prima literarum elementa priuauit. Et grauiori qui-„dem in anima cum hac plaga percuſſus eſt, cum vſque in diem mor-„tis ſuae quaſi mutus comparatus eſt iumentis inſipientibus, et in luxu-„riae foeditate permanſit. Et vide ſupremae admirationis miraculum; „Alcidem fornicariam concubinam ſuam nominare poterat et ſciebat, „Boëtium vero de trinitate, qui iuxta eum ad ſpectaculum ponebatur, „quem olim cordetenus ſciuerat, poſt inditam plagam, nec nominare „poterat, nec volebat." Habes Lector rei miraculoſae ſummumque monumentum prae ſe ferentis teſtes. Quos ſi recte examines, neutrum fide dignum deprehendes, ſed fabulam hanc eſſe, a monachis inuidia plenis odioque contra profeſſores ordinarios exardeſcentibus otioque ſuo abutentibus, excogitatam, manibus palpabis. Nam inter ſe commiſſos adeo diſcrepantes videmus, vt vnum eorum falſum ſcripſiſſe ſit manifeſtum. Nolumus in praeſentia vtrumque conferre ſigillatim cum altero *), breuitati ſtudentes; facili labore id ſuſcipiet Lector conuincendus, quam mire ſibi contradicant, leuique narratione prodant, ex incerto rumore hanc fabulam ſe accepiſſe. Recte vero vtrique opponitur Henricus Gandauenſis, qui cum Simonis Tornacenſis inter reliquos theologiae profeſſores mentionem feciſſet, eumque haereſeos accuſatum fuiſſe dixiſſet, nihil horum meminit, rem tam memorabilem more ſuo, quo leuiora non intacta praetermiſit, non taciturus, ſi reuera obtigiſſet, cum ad hoc argumentum ſuum omnino pertinuiſſet. Idem de Trithemio iudicandum, qui cum facilis alias fuerit in eiusmodi narratiunculis colligendis recipiendisque,

*) De Apibus L. II. c. 48. n. 5.

*) Praeſtitit id diligenter OVDINVS T. III. p. 26.

disque, nihil de tam mirabili casu scriptum reliquit, cum tamen ipse quoque Simonem hunc ex nimio Aristotelis amore errasse diceret. Vtriusque vero scriptores, Henrici Gandauensis et Trithemii [y], testimonio constat, eum ob errores ex philosophia gentili in sacra dogmata illatos vapulasse: ast nec Matthaeus Parisiensis, nec Cantipratanus, eorum mentionem faciunt, sed ille disceptatae in vtramque partem veritatis diuinae, hic accusati fraudis et imposturae Iesu Christi reum agit, ille superbiam, hic lasciuiam exprobrat, sic vt nulla in re eorum narratio vel inter se, vel cum aliis conspiret. Neque testes omni exceptione maiores sunt. Cantipratanus enim, vt innumeris nugis, fabulis et mendaciis librum suum repleuit, ita tam inconditum fabulae vultum confinxit, vt vel leuissima verisimilitudine careat. Quis enim, vt ceteras mendacis monachi ineptias taceamus, credet, professorem quendam theologiae publicum ausum fuisse in tanta discentium frequentia blasphemiam hanc eructare? Et quis non manibus palpat, impudentissimum apophthegma, quod monachorum audacia Friderico secundo iam perperam et per calumniam tribuit, quodque variis viris doctis, qui sudes erant in oculis monachorum, ad affricandam iniuriam imputatum est [z], occasionem illepidi mendacii exhibuisse? Quod vero ad Matthaeum Parisiensem attinet, ille quidem testem producit grauem, oculatum et auritum: verum nec hic quoque omni exceptione maior est, cum inter ceteros eius temporis omnes, eos praecipue, qui Simonem commemorarunt, vnus tam miraculosae vindictae diuinae exemplum attulerit; quod tamen alios omnes silentio data opera praetermisisse, vel ignorauisse, cum in tanta auditorum frequentia acciderit, verisimile haud est. Fieri autem potuit, vt, quod non inepte OVDINVS [a] coniicit, Nicolaus fuerit deceptus a mendace quodam nugatore, qui cum eum ad stupenda eiusmodi credenda facilem et promtum videret, hanc ipsi fabulam in prandii fortasse ab illo accepti solutionem porrexerit et narrauerit. Quocunque vero pacto hoc se habeat, sane vnius in re tam famosa et publica testimonium reliquis tacentibus ad faciendam fidem non sufficit. Longe vero verisimilior erit fabulae totius origo, si ad circumstantias temporum attendamus, quibus vixit Simon, et haereseos accusatus est, obseruemusque vtrumque testem Nicolaum de Fulii et Thomam Cantipratanum fuisse ex clericorum grege, et hunc quidem monachum mendicantem. Ex supra narratis autem memoria repetendum est, mox a conditorum mendicantium Dominici et Francisci Ordinum tempore cum monachi in publica parochorum professorumque munera auidius inuolassent, graues inter illos atque hos inimicitias et odia intercessisse, et imprimis facultatem theologicam manibus pedibusque recalcitrasse; mendicantes fratres autem et suorum, maxime Thomae Aquinatis et Bonauenturae auctoritate, et libris editis, et accusationibus

y) c. 467. p. 116.
z) Vid. DE LA MONNOYE Diff. de tribus impostoribus Menagian. T. IV. p. 379.
a) loc. cit.

nibus atque haeretificiis illis se opposuisse, vt Guilelmi de S. Amore et collegarum exemplo supra demonstratum est, et manifesto testimonio loquitur academiae Parisiensis historia. Circa haec autem tempora vixisse Simonem Tornacensem, et summa auctoritate cathedram Parisiensem theologicam obtinuisse, tum ex Trithemio colligimus, qui eum inter Albertum M. et Thomam Aquinatem collocat; tum ex Matthaeo Parisiensi, et Bulaeo discimus, qui ad annum c I ɔ c c I Simonem Tornacensem referunt, qui cum multos annos Parisiis ante haec fata funesta docuerit, incidit tempus eorum in eos annos, quibus magno strepitu surrexere Dominicus et Franciscus Assisius. Id quod longe verisimillimum facit, hanc calumniae notam Simoni a fratribus mendicantibus, quorum falcem in alienam messem immissam detestabatur et refrenari cupiebat, fuisse inustam. In qua coniectura valde confirmamur, ab Henrico Gandauensi, qui Simonem ait a modernis nonnullis haereseos argui. Modernos autem hos homines nouosque theologiae doctores monachos esse, veteranis professoribus oppositos constat. Haeresin itaque qui obiicere Simoni ausi sunt, talia quoque ei imputare crimina, hasque mendaces fabulas cudere sustinuisse, quis non credat, infrenis licentiae et impudentiae huius hominum generis ea aetate non ignarus? Ast ex hoc grege illi testes quoque sunt, qui inuidiam et calumniam a suis traditam in suis scriptis propagauerunt. Id quod eo facilius fieri potuit, quo magis aeuo medio solenne fuit confictis miraculis τὸ θαυμαςὸν affectare, hisque et similibus mendaciis Ordinum Sacrorum, tum non sine magna ceterorum indignatione et inuidia exortorum auctoritati succurrere, sicque plebis venerationem aucupari. Neque tamen omnem hanc narrationem meram fabulam esse putamus, sed quasdam, quae acciderunt, circumstantias veras occasionem lepidi commenti confingendi dedisse coniicimus. Nempe fieri omnino potuit, vt theologus hic post lectionem in frequenti auditorum conspectu ἀποπληξίᾳ correptus corruerit, diuque memoria vel prorsus caruerit, vel obliuionem tamen plerorumque contraxerit. Quod cum naturali morbi effectu euenisset, vt multis viris piis doctisque accidit, fauentissimam occasionem arripuerunt aduersarii professorum, mendicantes fratres, qui eos haereseos accusabant, et de aliis et melioribus doctoribus dispiciendum esse clamabant, statuendi, iusta Dei vindicta ob eructatas impietates Simonem hanc plagam tetigisse. In qua tamen calumnia cum veritas nulla esset, variari quoque insigniter mendacium oportuit: Quod eo minus curabant homines impudentissimi, quo magis ad id modo respiciebant, vt conculcata professorum ordinariorum auctoritate et fama prorsus prostrata populo persuaderent, meliores doctores atque ὀρθοδοξοτέρους quaerendos esse, quos non nisi in tam piis sodalitiis inueniri posse statuebant. Quod vt magna probabilitate se commendat, ita rationem quoque pandit, qui fieri potuerit, vt ipse forte Nicolaus de Fulii praesens subitaneam Simonis correptionem vulgari audi-

audiuerit [b]. Rumori enim de tam repentino casu per vrbem disseminato, quem diuinae vindictae in hominem haereticum adscribebant pii monachi, iuuenem studiorum caussa in vrbe versantem fidem non examinatis rerum circumstantiis adhibuisse, omnino probabile; adeoque testimonium eius nihil probat, vbi etiam non statuimus, ab alio narrante deceptum fuisse. Hanc itaque fabulam, quae luculentum inuidiae theologicae, et praecipue monachalis exemplum exhibet, merito ex ecclesiastica et philosophica historia expungimus. Idem post alios fecit OVDINVS.

Petrus de Apono.

§. XXVIII. Medicinae pariter atque philosophiae laude commendatissimum se seculo XIII fecit PETRVS DE APONO, siue ABANO, cuius literariam historiam prius valde neglectam solaque magiae accusatione infamatam diligenter illustrauit cel. HEVMANNVS [c]. Natus est Abani, vico agri Patauini anno CIↃCCLIII [d], patrem habuit notarium, qui filium studiis addixit eorumque excolendorum gratia Parisios misit, vt philosophiae artisque salutaris mysteria pernosceret. Id quod tanta felicitate ab eo factum est, vt in vtraque facultate lauream consequeretur [e]. Quo axiomate decoratus primo quidem Parisiis et tum in Italiam reuersus Pataui philosophiam docuit et medicinam, ducibus potissimum in naturali salutarique scientia vsus Aristotele, Hippocrate et Galeno. Quas cum Graece loquentes non intelligeret, animum Graecae linguae addiscendae adiecit, et ad felicius assequendam Graecam literaturam iter Constantinopolin ingressus est [f]. Redux vero his quoque praesidiis instructus ad continuandum docendi munus summa felicitate accessit, discipulosque plurimos habuit. Valde vero huius viri historia fabulis commaculata est. Sunt, qui tradant, nunquam vocatum valetudinis curandae gratia ad aegros extra vrbem prodiisse, nisi constituto in diem stipendio L. coronatorum, et cum ad Honorium IV P. M. aliquando aegrotantem accerseretur, pactum prius esse singulis diebus sostri loco CCCC coronatos [g]. Ast hi Thaddaeum Florentinum tantum arti suae apud Honorium papam pretium statuentem cum Petro Aponensi confundunt. Plerique autem inter superstitionis patronos et magiae impurae cultores eum referunt, et mira artis magicae specimina de eo narrant, e. g. habuisse septem spiritus familiares in vitro conclusos, a quibus septem artes liberales didicerit, potuisse pecuniam erogatam reuocare in marsu-

b) Ait quidem Parisiensis, Nicolaum fuisse testem oculatum, sed ipsius narratio nihil aliud euincit, nisi, vidisse se eum lingua et memoria destitutum; nam ipsum apoplexiae insultum factum esse coram familiarioribus tantum, et intimae admissionis discipulis, nec coram auditorum frequentiam eum vidisse, ipse non negat. Potuit itaque effectum quidem intueri, caussam autem per calumniam, et rumorem tantum cognoscere Nicolaus.

c) Act. philos. Vol. II. p. 69. conferendi tamen praeter Bibliothecarum medicarum scriptores IAC. PHIL. TOMASINVS in Elogiis p. 21. vbi eius imago occurrit; SCARDEONIVS de clar. Patau. L. II. c. 9. p. 200. NIC. COMNENVS PAPADOPOLI Hist. gymnas. Patau. T. I. p. 278. NICERON. Memor. literar. T. XXVI. p. 313.

d) Ita ipse Concil. different. XLIX. conf. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. V. p. 715.

e) SCHEDELIVS Chron. Norimb. p. 224. NAVDAEVS Antiq. Scholae med. Paris. p. 44. BAYLE Dict. T. I. Art. Apone not. A. p. 269.

f) Ipse in praef. comm. in Aristot.

g) MERCKLIN. Linden. renou. p. 878.

marſupium; ſcripſiſſeque libros tres de arte magica. His adiiciunt, qui peſſimarum artium magiſtrum Aponenſem fuiſſe volunt: anno aetatis octogeſimo magiae, faſcinorumque accuſatum, lite quidem pendente deceſſiſſe ex vita, neque tamen ſic iudicum manibus elapſum eſſe, qui effigiei ſupplicium decreuerint, vt in foro Patauino flammis vltricibus traderetur; ipſum quoque corpus ex inquiſitionis mandato exhumandum igneque delendum fuiſſe, ſed ſurripuiſſe cadauer huic ſeueritati furtiuam amicorum pietatem et induſtriam [h]. Eſſe vero has narratiunculas referendas inter fabellas aeui medii, ad cudendum impingendumque viris doctis et naturae arcanorum ſupra vulgi captum gnaris magiae crimen tam proni, vt aliquot iam exemplis vidimus, facile credi poteſt NAVDAEO [i], docte et operoſe id probanti quoque Petro apologiam dicenti: nam ſi fallacem et nugacem ſeculi ineptientis et in naturalibus coecutientis famam excipias, nihil ad probandam tanti viri infamiam afferri ſolidum poteſt. Sufficit publicum Patauinorum procerum teſtimonium, defuncti ſtatuae lapideae in vna portarum praetorii Patauini ſubſcriptum, quod et accuſationis occaſionem, et accuſati innocentiam his verbis in clariſſima luce ponit: *Petrus Aponus Patauinus, philoſophiae medicinaeque ſcientiſſimus, ob idque conciliatoris cognomen adeptus: aſtrologiae vero ita peritus, vt in magiae ſuſpicionem inciderit, falſoque de haereſi poſtulatus abſolutus fuerit.* Ex quibus de TRITHEMII [k] iudicio ſententia ferenda, cui audit *vir in ſecularibus literis ſtudioſus et eruditus, philoſophus inſignis, et medicus celeberrimae opinionis, ingenio ſubtilis, et multarum linguarum notitia clarus, qui multa fertur tam in philoſophia quam in medicinis opuſcula lucubraſſe, quibus memoriam ſui nominis ad poſteros transmiſit. Sunt autem, qui ſcribant, eum magum fuiſſe, et multa per eam ſuperſtitioſam artem mira oſtendiſſe, quod an verum ſit, affirmare non auſim, quippe qui nihil certi ſuper eo nouerim. Nihil enim de illius opuſculis me vel legiſſe recolo, vel vnquam vidiſſe.* Anſam vero ſuſpicioni, vt eſt in inſcriptione, dedit ineptus aſtrologiae iudiciariae amor, qui in plerisque regnauit, qui hoc tempore philoſophiam Lycei naturalem excoluerunt. Id quod mirandum non eſt, cum et ipſum ſyſtema phyſiologicum Ariſtotelis huic arti vaniſſimae faueat, in quo omnia ad intelligentias ſphaerarum praeſides et moderatores reuocantur; et hi viri docti, praecipue Aponenſis, phyſicam, quam a ſuae nationis hominibus diſcere non poterant, a Saracenis plerumque hauſerint, quos in hoc pſeudo-philoſophiae genere inſaniuiſſe ſuo loco oſtendimus. Talem autem Aponenſem fuiſſe, et laudata teſtatur inſcriptio, et libri loquuntur, interque eos *Aſtrolabium planum* [l], et alia docent monumenta, hodienum obuia. Narrat enim Cl. NICOLAVS COMNENVS PAPADOPOLI [m], effinxiſſe eum plusquam quadringentas imagi-

h) Vid. NAVDAEVS Apolog. Magiae accuſat. c. 14. p. m. 271. ſeqq.
i) l. c. p. 274. ſeq.
k) c. 556. p. 135.
l) Vid. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. V. p. 717.
m) l. c. Tom. I. p. 279.

imagines diuersarum rerum, artium operarumque, sitas sub duodecim signis Zodiaci et planetis septem ac duodecim mensibus, easque omnes pingendas curauisse in foro seu aula maxima iuris, aedificio Patauii celeberrimo, quo nihil tota Italia magnificentius extet. Sed locupletissimus testis est *Conciliator* eius, hypothesesque astrologicae in eo contentae, quas MANTVANVS [n] quoque ex eo notat: *Vitam humanam modo breuiari, modo produci, pro vario cursu et dispositione coelorum:* itemque [o] *tempore diluuii generalis planetas omnes sub aquatico piscium signo conuenisse, et conspirantibus astris in animalium perniciem coelum coniurasse.* Alia huius generis specimina ex laudato libro rarissime hodie occurrente adduxit vir celeberrimus, nobisque veteri amicitia coniunctissimus IO. GEORGIVS SCHELHORNIVS, cui luculentam atque copiosam eius recensionem debemus [p], quae cum obscuro et confuso scribendi genere ineptissimas hypotheses exhibeant, e. g. ob siderum rationes et constellationem coeli homines antediluuianos circa diluuii tempora insignem mutationem et debilitationem pati debuisse, etc. heic cum summo Lectoris taedio repetere nolumus, facile in iucundissimo *Actorum philosophicorum* opere legenda. Quae omnia systemati Peripatetico-Saracenico conformia sunt, et hoc aeuo vsque ad philosophiae reformationem, immo sub ea adhuc, fuere magnis quoque viris grata et acceptissima, vt *sequenti Tomo* Henrici Cornelii Agrippae, Petri Pomponatii, Hieronymi Cardani, Thomae Campanellae aliorumque exemplis constabit. Quamuis itaque eruditio Aponensis negari nequeat, quum linguas Latinam, Graecam, Hebraicam et Arabicam nouerit, vnde Abrahami Iudaei et Aben-Esrae opuscula *de astrologia*, ex Hebraico [q]; Hippocratis quoque libellum *de astrologia* ex Arabico, Galeni et Aristotelis nonnulla ex Graeco in Latinum sermonem transtulisse dicitur, quamuis etiam multiiugam lectionis copiam in Conciliatore ostenderit. Fatendum tamen est, exiguo iudicio ineptae eum superstitionis fermento totum corruptum ad philosophiam naturalem accessisse: vnde non potuere non absurdae opiniones enasci, quarum nonnullas recitat NAVDAEVS [r], e. c. preces ad Deum in certa constellatione fusas pro sapientia certo exaudiri; ex quibus de totius systematis eius naturalis indole iudicandum est. Dictionem vero et scribendi genus sectatur Scholasticum, obscurum, insubidum, methodum multis quaestionum et disputationum anfractibus ambiguam, dumque conciliatorem agit more horum hominum, multa inter se distinguenda miscet. In historia autem philosophica adeo ineptit, vt Hippocratem quinque ante Aristotelem seculis vixisse statuat: quod tamen in aeui sui tenebris illi condonandum est. Et ex his sententia quoque ferenda de diuersis de Aponensi

n) De Patient. L. II. c. 39. Tom. I. Opp. pag. 112. b.

o) L. III. c. 30. l. c. p. 168. b.

p) Act. philos. Vol. III. p. 374. seqq. conf. Obs. Halens. T. III. obs. 12. §. 13. p. 230.

q) Vid. WOLF. Bibl. Hebr. P. I. p. 99.

r) loc. cit.

nensi eruditorum iudiciis censurisque, quorum alii eum laudant, alii vituperant, quas cum laudati viri celeberrimi HEVMANNVS et SCHELHORNIVS attulerint, heic cumulare nolumus; probamus autem eam, quam a nonnullis de Petro latam esse testatur PAVLVS LANGIVS [s], sententiam: *fuisse hominem congerere plura natum, quam digerere, quem quidem indoctiores vbi nugatur magis, ibi soliti sint impensius admirari*, quod ad astrologicas eius ineptias pertinere recte monuit monachus Cizensis. Quem tamen referre potuisse miramur: *Trithemium sui ordinis abbatem virum sua aetate mirificum et eruditissimum doctrinae et ingenio eius multum tribuisse, ipsumque in multis secutum fuisse, quod ipse auditu et visu percipiens sciat;* cum Trithemius in verbis supra adductis testetur, se nihil eius scriptorum vidisse vel legisse: in Annalibus quoque Hirsaugiensibus, circa vitae finem demum recognitis nihil, contra morem suum, de eo habeat. Certe, quem ad Ioannem papam XXII librum allegat Trithemius non vidit, et titulum verum ignorauit, qui est *de veneno* [t]. *Elucidarium* vero *necromanticum* et *elementa magica* cum libro *experimentorum mirabilium de annulis secundum XXVIII mansiones Lunae*, et quae aliae ineptissimarum et malarum artium institutiones ei tribui solent, et sub eius nomine ambulant, ei fuisse supposita est verisimillimum. Annum eius emortualem in cIɔccccv ponunt nonnulli, BZOVIVS [u] et FABRICIVS [x] in annum cIɔcccxvi, natum enim cIɔccclIII, sexagesimo sexto aetatis obiisse anno contendunt. His tamen Cl. HEVMANNVS [y] opponit: inscripsisse Aponensem librum *de omnimoda medicina* papae Ioanni XXII, an. cIɔcccxvi, adeoque hoc anno adhuc vixisse: ad quod tamen dubium responderi potest; eo videri anno obiisse, quo istam dedicationem scripserat. Trithemium autem ad annum cIɔcccxx eum referentem non morandum esse, ad eum recte notauit FABRICIVS [z]: solet enim in notis temporum haud raro errare, et in Aponensis historia literaria solum rumorem secutus est [a].

§. XXIX. ROBERTVM DE SORBONA, a vico natali ita dictum, S. Ludouici Galliae regis Poenitentiarium, vel, quod alii volunt Sacellarium, et Canonicum S. Mariae Parisiensem, non tam philosophia nobilitauit, quam fundatum ab eo medio seculo decimo tertio Collegium theologicum, quod ab eo Sorbonicum dici solet. Ex quo velut ex equo Troiano innumeri viri docti egressi sunt, quorum magna pars philosophiam et theologiam Scholasticam ab eo tempore propagauit. Purpuratorum philosophorum albo inscribendus est PETRVS DE TARANTASIA, vel quo nomine, pontificali diademate ornatus comparuit In- *Robertus de Sorbona.* *Petrus de Tarantasia.*

 nocen-

s) Chron. Cizens. T. I. p. 829. Coll. Pistorii. Idem iudicium FREINDII Hist. medic. P. III. p. 23.

t) Vid. Io. PHIL. BERGOMATIS Suppl. chron. p. 55. SCHELHORN. l. c. p. 1393.

u) Ad. an. 1316. n. 14.

x) loc. cit.

y) Act. phil. Vol. I. pag. 96. FREIND. l. c. pag. 24.

z) loc. cit.

a) AQVILIN. Chirom. c. 5. floruisse adhuc 1319. ait.

nocentius V, natione Burgundus, Tarentasiae prope vallem Moriennam editus in lucem, a qua patria nomen quoque ex seculi sui consuetudine accepit. Ordinem Dominicanum anno cIɔccxxv decennis puer ingressus est [b], et a superioribus Parisios missus philosophiae et theologiae totum se tradidit, quo effectu, ex TRITHEMIO [c] patet, cui audit, *vir in diuinis scripturis eruditissimus et in philosophia Aristotelica nobiliter doctus, qui theologiam multos annos egregie docuit, et magnam eruditionis suae laudem acquisiuit.* Hac nominis celebritate non modo professionem theologicam Parisiis, non obstantibus aduersantium professorum, qui mendicantibus fratribus has dignitates concedere nolebant, conatibus obtinuit, sed quoque anno cIɔcclxiii, in capitulo suo ordinis generali Lugduni habito vicarius ordinis generalis et Galliae prouincialis renunciatus est. Tum anno cIɔcclxxiii Lugdunensi Ecclesiae archiepiscopus datus anno sequente cardinalitia purpura vestitus, et ad episcopatum Tarentasiensem et Ostiensem ac Veliternum promotus est. Tandem eruditionis meritorumque decoribus anno cIɔcclxxvi, XXI Ian. pontifex Romanus electus ad XXII Iunii diem tantum sedit, quo rebus terrenis exemtus est [d]. Praeter libros theologicos indolem Scholasticam referentes, nempe libros sententiarum, quodlibeta et postillas, scripsit etiam philosophica varia *de vnitate formae*, *de materia coeli*, *de aeternitate mundi; de intellectu et voluntate.* Inter alia *Decretorum* quoque *abbreuiationem* edidit, siue introductionem in iurisprudentiam sacram iusue canonicum, vbi, teste OVDINO [e] capite primo tractat de iure naturali, gentium et ciuili, ex quo suspicamur, primum fuisse Petrum, qui tria haec iuris genera distinxerit: quo tamen pacto id fecerit, dicere non possumus, cum tractatio adhuc inter msc. delitescat. Plura de eo dabit praeter scriptores historiae Pontificiae [f] aliosque IAC. QVETIF [g].

Guilelmus Durandus. §. XXX. GVILELMVM DVRANDVM siue DVRANTES, Ordinis Praedicatorum nobilem ex Narbonensi familia Gallum Henrici Hostiensis discipulum, et tandem Mimatensem in Gallia Aquitanica episcopum [h], cuius vitam scripsit SIMON. MAIOLVS [i], celebrem fecit iurisprudentia cum philosophia sociata. Tanta enim iuris ciuilis et canonici peritia inclaruit, vt nomen patris practicae meruerit [k]. Notum est eius *speculum iuris* multoties editum, quod Speculatoris ei appellationem peperit. Nec minorem celebritatem consecutum est eius *Rationale diuinorum officiorum*, vt alia eius scripta, IACOBO ECHARDO [l], GVIL. CAVEO [m], I. A. FA-

b) QVETIF Script. Dominic. T. I. pag. 350. seqq.
c) De S. E. c. 472. p. 118.
d) PAGI Breuiar. gest. P. R. T. III. p. 416.
e) T. III. p. 502. 503.
f) LVDOV. IACOBVS Biblioth. Pontific. p. 123.
g) l. c. ALTAMVRA Bibl. Praedic. p. 42.
h) SAMMARTHANI Gall. Christ. T. III. p. 730. BVLAEVS T. III. Hist. Acad. Paris. p. 473.
i) Praemissa est commentario in concil. Lugdun.
k) PANCIROLLVS Vit. Iurisconsult. L. III. c. 14.
l) De Script. Praedic. T. I. p. 480.
m) Hist. Lit. S. E. p. 652.

I. A. FABRICIO [n] aliisque memorata taceamus. Non confundendus autem est cum fratris filio cognomine, itemque cum Guilelmo de S. Porciano, de quo infra dicemus, nec cum Durando de Aureliaco, siue Durandello, qui pro Thoma Aquinate contra Durandum de S. Porciano acriter dimicauit. Tacemus tres alios Durandos minus notos, de quibus videsis FABRICIVM [o]. Eandem iurisprudentiae notitiam cum dialectica coniunxit IACOBVS DE RAVENNA, siue, a Rauanis [p], Lotharingiae prouincia. Hunc enim si non primum, certe inter primos fuisse ait TRITHEMIVS [q], *qui simplici sensu a maioribus tradita ad dialecticum arguendi modum conuerterit.* Cui scabiei fortiter quidem se opposuit Rizardus Malumbra, impedire tamen non potuit, quo minus infelici Scholasticae philosophiae applicatione ad ius ciuile et canonicum, sophisticis litigationibus, et incertis ambiguisque disputationibus fenestra aperiretur patentissima, sicque infausto huius Pseudo-philosophiae sidere ipsa quoque iuris dicendi ratio afflaretur, vt a veteri consuetudine deflecteret. Quamobrem passim viris doctis [r] male audit. *Iacobus de Rauenna.* Initia Seculi XIV tulere ALEXANDRVM DE ALEXANDRIA, Ordinis Minorum generalem; hunc in philosophia Aristotelica nulli suo tempore secundum fuisse ait TRITHEMIVS [s], et commentatum esse in Aristotelis *Metaphysicam* et libros *de anima* etc. tradit LVC. WADDINGVS [t], qui videndus. *Alexander de Alexandria.* Ex medicorum sodalitio philosophiae laude seculo hoc XIV innotuit DINVS DE GARBO Chirurgi Florentini filius, discipulus Thadaei medici, qui primum Bononiae deinde Senis artem salutarem docuit, obiitque anno CIƆCCCXXVII. *Dinus de Garbo.* Hunc enim *in secularis quoque philosophiae institutionibus nobiliter eruditum fuisse* testatur TRITHEMIVS [u]; qui et filii eius Thomae *Summam medicinae* laudat [x]. More tamen sui temporis Arabes potissimum consuluit, et in Auicennam commentatus est, ex quo de systemate eius physiologico iudicari potest.

§. XXXI. Sustulerunt extrema fata circa initia Seculi XIV IOANNEM PARISIENSEM, Ordinis Praedicatorum, cum Ioanne Parisiensi canonico de S. Victore, qui Launoio Victorinus audit, non confundendum. *Ioannes Parisiensis.* Cognomentum is habuit surdi, siue, QVIDORT, et argutiis Scholasticis, ad theologiam nouitatibus obrutam applicatis innotuit. Cum enim ingenio ferueret, ardentique ad disputandum contentione accederet, omnibus sui temporis contestationibus ac discordiis se immiscens, philosophiae contentiosae et luxuriantis inuidia laborare coepit. Cumque nouam de S. coena opinionem commentus fuisset, edita deter-

n) Bibl. Lat. med. T. II. p. 206.

o) p. 207. 208.

p) Reuigniaco, vid. SAMMARTHANI T. III. p. 1169. fuit enim episcopus Virdunensis ab anno 1292.

q) c. 526. p. 128. conf. PANCIROLLVS de interpret. iuris L. II. c. 34.

r) Conf. GVNDLINGII Hist. liter. Tom. II. p. 1828.

s) c. 536. p. 130.

t) Annal. an. 1313. Bibl. O. M. p. 7.

u) c. 532. p. 129.

x) c. 613. p. 143.

determinatione de modo existendi corpus Christi in sacramento altaris alio, quam sit ille, quem tenet Ecclesia, Romam ad caussam dicendam vocatus obiit anno cIↄcccIV, huic *Correctorium corruptorii S. Thomae* Guilelmo Lamarensi oppositum, de quo supra dictum, quod Aegidio Romano adscribi solet, nonnullos tribuere, iam notauimus [y]. Sunt, qui *pique l'ane*, (punge asinum) dictum esse volunt. Sed hunc Ioannem Parisiensem cum Surdo non confundendum, paulo maturius vixisse, librumque *de vnitate formae* aliumque *de principio indiuiduationis* reliquisse, recte obseruatum IACOBO QVETIF [z] et NATALI ALEXANDRO [a].

Ioannes de Neapoli. IOANNES DE NEAPOLI, nobili familia Neapolitana natus, Ordinis Praedicatorum Parisiis primo docuit, et deinde in patria. Philosophiae Scholasticae peritissimum fuisse ex scriptis eius intelligitur, quorum recensionem dant AMBROSIVS ALTAMVRA [b], IACOBVS QVETIF [c] et HENR. WHARTONVS [d]. Sed et eo nomine notandus est, quod inter primos Thomae Aquinatis propugnatores eminuerit. Inter Scotistas magistri sui Scoti subtilitates assecutus est, et celeberrimum sibi Scotistico acumine nomen fecit seculo decimo quarto

Franciscus de Mayronis. FRANCISCVS DE MAYRONIS, Gallus, ex oppido Vallis Barcinonensis, dioecesis Ebrodunensis, Ordinis Minorum. Is tanta inutilium distinctionum, notionumque et vocum nihili scientia et applicatione in velitationibus philosophicis innotuit, vt non modo doctoris illuminati, sed et magistri abstractionum et doctoris acuti nomen consequeretur. Id quod vel soli scriptorum tituli a LVC. WADDINGO [e] et HENR. WHARTONO [f], recensiti euincunt. Scripsit enim inter alia tractatum *de formalitatibus*, *de primo principio*, *de vniuocatione entis*, et opus, cui nomen fecit, *Conflatile*, id est, *varias quaestiones de distinctionibus, relationibus, signis naturae et formalitatum*. Rogante vero Roberto Siciliae rege, apud quem gratiosus erat, *commentarios* quoque *breues in Dionysii Areopagitae librum de mystica theologia*, edidit, nouo specimine, mysticam theologiam cum Scholastica vno sub iugo ire fuisse coactam. Moralem quoque philosophiam eum attigisse, ex libello *de virtutibus et vitiis capitalibus* patet, soletque illi liber quoque tribui *de vitiis se occultantibus sub specie ficta virtutum.* De quo licet ambigat Waddingus, vtrum ad eum pertineat, specimen tamen esse potest, in philosophia quoque morali quaedam Aristoteli ignota Scholasticos fuisse ausos. Cum autem more seculi sui contentionibus et velitationibus philosophicis delectaretur, anno cIↄcccXV disputationes Sorbonicas introduxit, singulis Veneris diebus aestate habendas, de quibus videndus GENEBRARDVS [g]. Obiit philosophus ex abstractionibus totus

y) Vid. QVETIF T. I. p. 500. OVDINVS T. III. p. 635.
z) T. I. p. 119.
a) T. VII. p. 150.
b) Bibl. Dom. p. 105.
c) T. I. p. 567.
d) App. ad Caue p. 12.
e) Annal. ad 1325. et Bibl. O. M. p. 124. OVDINVS T. III. p. 745.
f) loc. cit. p. 11.
g) pag. 693.

totus compositus Placentiae anno cIɔcccxxv. Ex eadem Scoti Schola prodiit circa eadem tempora IOANNES BASSOLIS, Ordinis Minorum, ideo laudandus, quod philosophiam cum medicina coniunxerit [h], et ordinem atque perspicuitatem sectatus sit, quod ei ordinatissimi doctoris elogium nomenque peperit. *Ioannes Bassolis.*

§. XXXII. Non omittendi in seculi XIV historia philosophica, ROBERTVS, dictus PERSCRVTATOR, et Arnoldus de Villa Noua. *Robertus Perscrutator.* Illum Anglia genuit, Eboraci editum, ordinique Dominicanorum adscriptum. Is tanto studio atque sedulitate in rimandis naturae arcanis versatus est, vt nomen Perscrutatoris acciperet. Id quod tamen valde ei fraudi fuit, et in suspicionem magiae illum, more inficeti seculi, adduxit. ARNOLDVS vel ARNALDVS quibusdam *Arnoldus Villanouanus.* Hispanus ex Catalonia dicitur [i], plerisque Gallus est ex oppido Villanouano in Gallia Narbonensi, quem Catalanum tantum dici contendunt, quod Barcinone aliquandiu medicinam fecisset [k]. Parentibus ortus humilibus natiuitatis obscuritatem ingenii claritate et eruditionis nobilitate illustrauit. Natum esse anno cIɔcccc scribit P. COLOMESIVS [l], prius autem vixisse CAS. OVDINVS [m] inde probat, quod ad Bonifacium VIII quaestiones ediderit, quem ab anno cIɔccxcv, ad annum cIɔcccvi, sedem Romanam vsurpauisse, notum est. Naturae impetu ad arcana rimanda procliui artis salutaris et philosophiae naturalis studio totum se tradidit. Anno aetatis vigesimo [n] ad Parisiensem academiam profectus philosophiae mysteria pernoscere perrexit, hinc ad scholam medicam Montispessulanam profectus medicos audiuit. Inde in Italiam eum abiisse, ad philosophos Pythagoreos auctor est COLOMESIVS [o], qui tamen nec testem producit, nec qui isti Pythagorei sint, explicat. Ex Italia in Hispaniam [p], et ad Arabes concessit, decreueratque in Graeciam abire, sed consilio obstitere bella, quae tum Graeciam misere infestabant. Didicit in his itineribus eruditorum linguas Arabicam, Hebraicam, Graecam, iisque adiutus, Graecorum et Arabum philosophorum libros diligenter legit et excussit. Animum autem ad Chemiae arcana adiiciens, tanta felicitate naturae secreta rimatus est, vt mutandorum in melius metallorum mysterium tenere crederetur [q]. Cui cum iungeret more medicorum

h) LABBEVS De S. E. T. I. p. 516.

i) Conf. NIC. ANTON. Bibl. Hisp. Vet. T. II. p. 74.

k) Mediolanensem se ipsum dicere ait FREINDIVS Hist. med. P. III. p. 19.

l) Gall. Orient. p. 9. ed. Fabric. Idem CHAMPERIVS in eius vita asserit, accurate refutatus a FREINDIO l. c. Barcinone vixisse 1480. sphalma typographicum est apud FABRIC. Bibl. Lat. med. T. I. p. 358. et ponendum 1280.

m) T. III. p. 616. conf. BVLAEVS T. IV. p. 42.

n) Perperam apud FREINDIVM l. c. dicitur 20 annos studiis inuigilasse Parisiis.

o) loc. cit.

p) Eo tempore valde gratiosus fuit apud Iacobum II, Aragoniae regem, et cum Raymundo Lullio amicitiam iniit. CHAMPER. l. c.

q) Vid. BORRICH. de orig. et progressu chemiae p. 128. 129. NAVDAEVS Apolog. magiae accusat. p. 263. LE CLERC. Hist. de la medicine P. III. p. 784. FREIND. l. c.

rum ex Arabum disciplina proficientium, astrologiam, et siderum influxui certis ceremoniis ad inferas res euocato plurimum tribueret, artis autem medicae, et imprimis chemicae, praestantia miras curationes susciperet, Parisiis et Montispessulani, vbi medicinam faciebat, magiae factus est valde suspectus[r]. Quam calumniae notam medico praestantissimo, et rarissima naturalium mysteriorum cognitione clarissimo inussit partim ignorantia, chemicarum operationum miracula non assecuta, partim monachorum mendicantium malignitas. Hos enim nouos homines Ecclesiae valde esse nociuos, et superstitioni tantum alendae augendaeque idoneos putabat, ideoque vehementi inuectiua eos perstringebat, vnde enati libelli aliquot, inter msc. Cottonianae bibliothecae delitescentes[s], *de versutiis et peruersitatibus Pseudotheologorum et religiosorum, contra religiones nocentes ordinum Mendicantium, de pseudo-ministris antichristi cognoscendis* etc. Ita exacerbato irritabili monachorum genere arteque occasionem materiemque calumniae suppeditante, et heterodoxiae accusatus[t], et inter magos relatus est, totaque in eum insurrexit academia Parisiensis. Quamuis autem principum procerumque fauore, quem medicinae felicitate sibi comparauerat, tutus insultus aduersariorum rideret, audiens tamen Petrum Aponensem, Bononiae de fide inquisitoribus suspectum, et in ius vocatum esse ob magiae accusationem, in Siciliam aufugit, vbi Fridericum regem sibi fauentissimum expertus est[u]. Is cum ad pontificem sanandum (Clementem V fuisse volunt, qui Arnoldum Sec. XIII vixisse contendunt) tantae experientiae medicum misisset, naufragium passus Arnaldus diem obiit, Genuae sepultus. Quo vero id anno acciderit, valde dissentiunt scriptores: quidam annum cIↃcccIII, alii cIↃcccx, vel cIↃcccxIII[x], COLOMESIVS cIↃcccxL ponit; suntque qui dicant, natum anno cIↃcccxxxv, lapideque philosophico potitum anno cIↃcccxxx, eius beneficio vitae annos ad CXLV prorogasse; qui cum fabulis delectentur, sibi relinquendi sunt. Tota vero magni viri historia incertitudine quadam adhuc laborat, vnde optamus, vt qui artis naturalis et chemiae historiam accurate teneat vir aliquis doctus ampliora tanti viri rebus gestis accendat lumina. Nobis enim in his esse prolixis non licet. Ex dictis vero intelligendum IO. MARIANAE[y] de eo iudicium: *Arnoldus de Villanoua, vt regi decumbenti adesset Barcinone venerat, rei medicae ea tempestate peritissimus, maiori tamen fama quam laude, quod nobile ingenium, eruditionem maximam, prauis superstitionibus, prauisque de*

r) Conf. P. F. ARPE de Talisman. p. 119.

s) Vid. OVDIN. T. III. p. 616.

t) Acerrime disputabat, imprimis contra Mendicantes, et Dominicanum quendam Martinum de Athera coram Clemente V fortiter aggressus 1303. victoriam reportabat. Vid. BVLAEVS T. IV. p. 121. Hi itaque homines facultatem theologicam Parisiensem ita irritauerunt, vt anno 1309. quindecim eius propositiones damnaret, vid. NAT. ALEXANDER H. E. T. VII. p. 102.

u) Ibi comm. in Scholam Salernitanam, et de tuenda sanitate scripsit. FREIND. l. c.

x) Hunc annum recte tuentur BVLAEVS p. 166. et FREINDIVS p. 21.

y) Hist. Hisp. L. XIV. c. 9.

de religione opinionibus foedare visus sit. Quo nomine aliquanto post ab inquisitoribus ignominia notatus est, librique quos magno numero ediderat, reprobati. Ex humano semine quibusdam in vase medicamentis hominis corpus efformasse, qui affirmet, auctorem habeo.

§. XXXIII. Non defuisse Germaniae nostrae Scholasticos philosophos, ex Ottonis Frisingensis studio, Aristotelicam philosophiam propagandi inter Germanos, satis intelligitur, et exempla docent luculenta. Et afferri quoque possent complura, si id ageremus, vt scholasticae philosophiae historiam, specialiorem et ad singula eius membra extensam scriberemus. Sed haec nostro instituto repugnare quilibet videt. Vnum tamen alterumque nominare non abs re erit, ne inuidisse patriae nostrae, hanc, si superis placet! gloriam videamur. Inter eos nominandus CONRADVS DE MEDIA CIVITATE, siue HALBERSTADIENSIS, Ordinis Praedicatorum, qui teste TRITHEMIO [z], *in secularibus quoque literis fuit nobiliter doctus, philosophus et theologus non futilis, quippe qui in ea facultate publice legens multos docuerit, et doctrinae suae laudem ingentem acquisiuerit.* Laudandus is est, quod ad argumentum morale, plerisque Scholasticis intactum, descenderit, idque non ex solo Aristotele, sed ex humanae quoque naturae consideratione deriuauerit, vt ex speciminibus illis, quae ex libris eius msc. exhibuit B. IO. ANDR. SCHMIDIVS [a], patet. Quo narrante ad physicum argumentum quoque diuertit, libellumque responsionibus ad varias quaestiones physicas plenum conscripsit, qui hodie msc. in bibliotheca Guelpherbytana titulo: *Tractatus mensae philosophicae*, extat. Argumentum eius ita ipse enarrauit, referente doctissimo viro, cuius verba exscribemus, cum libelli hi Academici cito disparere soleant. *Quia multi homines libenter de raris et curiosis quaerunt, et de talibus delectabiliter audiunt et loquuntur, ideo vt fratres nostri praedicatores quos frequenter apud homines diuersorum statuum et conditionum esse videmus, etiam inter eos gratius conuersentur, quod ad talia aptius valent respondere, et de talibus sciant etiam conuenientius proferre, praesens opusculum, quod de raris et curiosis quaestionibus ex diuersis breuiter compilaui, responsorium curiosorum nominaui, quia breues in eo responsiones ad huiusmodi quaestiones ordinaui, sicut ex auctoritatibus authenticis melius et aptius potui inuenire. Et istum librum in quatuor libros partiales distinxi. Primus est de corporibus supracoelestibus, siue elementis simplicibus, et aliquibus mixtis, scilicet mineralibus et vegetabilibus; II. de animalibus in generali et eorum membris et partibus; III. de homine speciali. Ponam autem in singulis quaestiones breues, sine rationibus pro et contra, quia non ad disputandum, sed ad breuiter respondendum et familiariter conferendum illud* Ooo oo 2 *opuscu-*

Scholastici ex Germanis.

Conradus de media ciuitate.

z) De Script. Eccles. c. 502. p. 124.

a) Diss. de triumuiris Halberstadiensibus Helmst. 1715. habita.

opusculum ordinaui. De concordantiarum autem opere, siue *Repertorio in vtrumque testamentum*, a nostro confecto, quod communiter receptum fuit post ista tempora, heic loci nihil dicendum. Dabit, quantum satis est, FABRICIVS [b]. Erfordiensem scholam circa finem seculi XIII ornauit

Nicolaus de Bibra. NICOLAVS DE BIBRA, siue BIBRACH, Thuringiae oppido, vir, si TRITHEMIO [c] fides, philosophus et poëta insignis, quem in libro *de cauendo malo* vulnera Ecclesiae tetigisse ostendit FLACIVS [d]. Maxime vero notabilis est seculo XIV

Eccardus Teutonicus. ECCARDVS Saxo-Teutonicus, Ordinis Praedicatorum. Ita enim de eo TRITHEMIVS [e]: *Vir in diuinis scripturis eruditus et in philosophia Aristotelica omnium suo tempore doctissimus, ingenio subtilis et clarus eloquio, sed dum nimis philosophiam insequens nouitatem terminorum contra theologorum consuetudinem vbique curiose immiscuit, varios errores inducit, inter quos extant decem et septem articuli a summo pontifice* (Ioanne XXII) *damnati* etc. De quibus articulis videndi RAYNALDVS [f] et NATALIS ALEXANDER [g]. Eundem autem, quem Peripateticam philosophiam ad errores seduxisse, conquesti sunt an. cIɔcccxxx theologi Heidelbergenses, in ascetico quoque mysticoque argumento calamum exercuisse, obseruat IACOBVS QVETIF [h], qui monet, quaedam eius opuscula ascetica inter Ioannis Tauleri opera lucem vidisse.

Scholastici ex Septentrione, aliisque regionibus. §. XXXIV. In septentrione quoque aliisque regionibus Europae similes philosophiae Scholasticae cultores inuentos fuisse ex TRITHEMII catalogis virorum doctrina illustrium multis exemplis colligi potest. Quod vero cum nimis prolixum sit, nos omittere Lectorisque industriae relinquere cogit tractationis nostrae ratio. Non praetereundus

Petrus de Dacia. tamen silentio PETRVS DE DACIA, siue melius, de Dania, cuius vitam persequitur, IAC. QVETIF [i]. Nos vnum TRITHEMII [k] locum adducimus: *Petrus de Dacia* (ita enim plerique scriptores ex aetate, pro Dania scribunt) *philosophus calculator et astronomus, inter omnes sui temporis excellentissimus atque celeberrimus, ingenio subtilis et clarus eloquio, diuinarum scripturarum et Graeci sermonis non ignarus. Fertur multa in astronomia et arte calculatoria scripsisse opuscula, quae ad compatum Ecclesiasticum non inutilia iudicantur, quibus nomen suum ad notitiam posteritatis*

Alphonsus X. *computauit.* Addi his suo iure deberet ALPHONSVS X, Castellae et Legionis ab an. cIɔccclii rex, electus etiam an. cIɔcclvii imperator, qui post varia fata regno spoliatus a filio Sanctio, an. cIɔcclxxxiv obiit. Hic enim insigni beneuolentia literarum et philosophiae studia complexus, et imprimis conditis suis auspiciis sumtuque vere regio quadringenties mille aureorum tabulis astronomicis, quae coelestium motuum rationes

b) T. I. p. 1161. seqq.
c) c. 502. p. 124. Annal. Hirsaug. T. II. p. 65.
d) Cat. test. verit. p. 865.
e) c. 537. p. 130.
f) Ad an. 1329. n. 70. T. XV. p. 389.
g) H. E. T. VII. p. 103.
h) T. I. p. 507.
i) T. I. p. 408.
k) c. 523. p. 127.

tiones et momenta explicant, et ab eo Alphonsinae dici solent, immortalier de astronomia meritus est; nisi ad specialem astronomiae historiam magis esset referendus [l].

§. XXXV. Successit tertia Scholasticorum aetas, a Durando vsque ad finem seculi XV decurrens, in qua Scholastica philosophia numero docentium et discentium, itemque subtilitatum affectatione, et nugarum atque tricarum multitudine creuit, ingeniis vero philosophicis et aliquam magnitudinem prae se ferentibus decreuit. Cum enim Scoti Schola infandis nugis suis omnem docendi et philosophandi rationem prorsus contaminasset, et haecceitatibus, entitatibus et similibus vocibus nihili omnia repleuisset, commentationibus discipulorum eius et velitationibus contra Thomistas factum est, vt Scholastica philosophia labyrintho similis euaderet, et inani obscuraque subtilitate peruersoque disputandi modo omnis veritas euerteretur, et ad quisquilias et naenias haud raro praestantissimum philosophiae donum detruderetur. Quo euenit, vt et ingeniorum acumen hebetaretur, et magni viri deterrerentur a philosophiae nomine et studio, et ipsa eius semina inter haec vepreta et senticeta suffocarentur. Sunt tamen nonnulli, quos fama super alios extulit, et inter hos Durandus a S. Porciano, Guilelmus Occam, Richardus Suisset, Ioannes Buridanus, Marsilius ab Inghen, Gualterus Burlaeus, Petrus de Alliaco, Ioannes Wesselus Gansfortius, et Gabriel Biel. Qui cum memoriam suam in historia philosophica certo modo commendauerint, paulo curatius considerandi sunt. *Tertia Scholasticorum aetas.*

§. XXXVI. GVILELMVS DVRANDVS, a natali loco, in Auernorum proximo Boiis oppido, quod a S. Portiano nomen habet, (S. Pourcain en Clermont) appellatus est [m]. Claromontii iuuenis Praedicatorum Ordini nomen dedit [n], et philosophiae atque theologiae studiis totum se tradidit, eo successu, vt vtrique docendae vtilissime adhiberi posset, quem in finem lauream quoque a facultate theologica Parisiensi reportauit, id quod factum anno cIↄcccxIII [o]. In Italiam postea profectus S. Palatii Apostolici magister a Ioanne XXII, anno cIↄcccxxIII constitutus est, sacrasque eo in loco literas magno applausu docuit, et ita in se pontifici commendauit, vt episcopus, primo quidem Aniciensis, mox Meldensis constitueretur [p]. Tanta vero difficillimarum quaestionum, dubiorumque, quae tum innumerum in modum augebantur, resolutione ingenii acumen et philosophiae Scholasticae praestantiam demonstrauit, vt doctor resolutissimus dici mereretur. *Sequebatur autem*, vt TRITHEMIO [p] obseruatum, *primo Thomam* *Guilelmus Durandus.*

 Aqui-

l) Conf. VOSSIVS de Scient. math. c. XXXV. §. 31. p. 180. FABRICIVS T. I. p. 190. NIC. ANTONIVS Bibl. Hisp. vet. T. II. p. 55. WOLF. Bibl. Hebr. P. I. p. 192.

m) LABBEVS de S. E. T. I. p. 269.

n) QVETIF T. I. p. 586.

o) BVLAEVS Hist. vniuers. Paris. T. IV. p. 954.

p) SAMMARTHANI T. III. Galliae Christ.

q) c. 567. p. 137. add. ANTONIN. Summ. histor. tit. 23. c. 11. §. 2. T. III. p. 681.

Aquinatem, scriptorumque eius defensor erat, postea vero acerrimus impugnator factus est, cuius mutationis caussam quandam, ait, *fluctiuagam ferri, cui fidem nec facile tribuere debeat, nec temere denegare.* Quem eius dissensum tum in dogmate de statu animarum, postquam resolutae sunt a corpore, constitisse, in qua a communi sententia abiit, valdeque ideo displicuit Ioanni XXII [r], tum in doctrina de concursu Dei ad actiones hominum generali tantum, non speciali et immediato versatum fuisse [s], ex scriptis eius intelligitur, et a IO. LAVNOIO in peculiari dissertatione [t] est demonstratum. Praeter consuetudinem enim Scholasticorum liberius philosophando statuere ausus est. Ita e. c. docuit [u]: *Angelum esse in loco, non tamen certo, et determinato, sed vbique: conuenire enim spirituali naturae esse vbique; angelumque secundum situm esse nusquam, omni autem corpori praesentem esse, ratione habitudinis ad quodlibet corpus mouendum, ad hanc enim non requiri praesentiam realem secundum essentiam, sed sufficere praesentiam virtutis ab intellectu et voluntate ad effectus extra se producendos.* Vt alia similia his taceamus, videnda in *Commentario eius in libros magistri sententiarum.* Scripsit etiam philosophica nonnulla et iuridica, enarrata OVDINO [x] et FABRICIO [y]. Obiit anno cIↃCCCXXXII, sepultus in ecclesia cathedrali Meldensi, ferturque hoc de eo epitaphium:

Durus Durandus iacet hic sub marmore duro,
An sit saluandus ego nescio, nec quoque curo.

At hoc epitaphium a quodam Durandi aduersario, Thomae assecla, ideoque de Durandi salute, ob negatum concursum gratiae diuinae specialem, dubitante compositum fuisse, verisimillimum est. Surrexerunt enim nonnulli contra Durandum pro Thoma, et inter hos Durandus de Aureliaco siue Durandellus, quem contra eum libellum scripsisse, inque eo refutasse impugnationes, quas ille fecerit contra dicta Thomae efficacibus rationibus, testatur ANTONINVS FLORENTINVS [z]. Alios Durandos [a] cum eo non confundendos esse, supra iam monuimus.

Guilelmus Occam.

§. XXXVII. Magnum quoque non sibi modo nomen acquisiuit, sed et peculiari sectae Scholasticae dedit GVILELMVS OCCAMVS siue Ochamus, gente Anglus, a patria, vico Occam prouinciae Surreiensis cognominatus [b]. Iuuenis Scoti institutioni se tradidit, et ad sub-

r) RAYNALDVS ad an. 1333. n. 8. BALVZIVS in Vitis Pap. Auenionens. p. 194.

s) Vid. quos nominauimus Amoenit. liter. T. XIII. p. 318. PAVL. SLEVOGT. Dissertt. acad. p. 361.

t) In Syllabo rationum, quibus caussa Durandi de modo coniunctionis concursuum Dei et creaturae defenditur et inofficiosa quorundam recentiorum censura repellitur, Paris. 1636. 8.

u) Sentent. L. I. dist. 37. q. 1. conf. VOSSIVS de Orig. idololatr. L. 1, c. 42. p. m. 299.

x) T. III. p. 793.

y) T. III. p. 204.

z) l. c. De Durandello vid. QVETIF et FABRICIVS ll. cc.

a) Vid. MOLLER. Homonymoscop. P. II. c. 6. § 3. p. 556. OVDINVS post BVLAEVM ll. cc. duos ex vno Meldensi faciunt.

b) LELANDVS c. 326. BALEVS Cent. V. c. 18. PITSEVS p. 457.

ad subtilissimi magistri praecepta ingenium attulit non minore subtilitate acutum. Quod tantopere in haec mysteria penetrauit, vt et omnia simul comprehenderet, et nouis tentaminibus emendare aggrederetur. Cum itaque Scoti schola hactenus Realium et Formalium opinionem cum plerisque secuta esset, Occamus ex ea progressus, vt diuortium ab illa faceret, pene sepultam Nominalium sectam resuscitauit, et non minori ingenii acerrimi gloria contra Scotistas propugnauit. Vnde factum, vt, qui eius partes tuerentur, Occamistae dicerenter, tantumque inter vtramque sectam odium et contentionis acerbitas oriretur, vt non modo ad rauim vsque digladiarentur, sed et cruentis interdum manibus ex arena literaria discederent, vt infra in historia harum Sectarum narrabitur. Qui itaque Nominalium parentem vocant [c], vel eorum principem salutant, non de primo auctore intelligendi sunt, is enim fuit Roscelinus, vt supra dictum, sed de restauratore, et Nominalium supremo in hac tertia aetate duce. Inde vero venerabilis Inceptoris nomen, itemque doctoris singularis et inuincibilis appellationem meruit. Mature vero Ordini Minorum nomen dedit [d], et ineunte seculo XIV cathedram in facultate theologica Parisiis tenuit. Cumque magno animo auctoritati Romani pontificis, super principum secularium maiestatem se attollere cupientis se opponeret, et saniora de potestate ciuili et ecclesiastica principia detexisset, pro Philippi pulchri Galliae regis iure patribusque contra Bonifacium papam, edito *de potestate ecclesiastica et seculari*, libro [e], siue dialogo, strenue dimicauit, quod eius opus SELDENO [f] audit, *ingeniosissimum et doctissimum, nec vnquam satis laudatum, quod et forsan inter ea, quae de potestate ecclesiastica seculis superioribus conscripta sunt, primas tenet.* Minoritarum prouincialis per Angliam constitutus in conuentu Ordinis sui generali Perusii habito anno cIɔcccxxii contra papam Ioannem XXII, Christo et apostolis possessiones proprias vindicantem, contrariam sententiam de eius paupertate magno animo defendit, solutoque conuentu vbique locorum et inprimis Bononiae propugnauit, sicque fratricellorum, ambitionem, luxum, diuitias pontificis graui querela condemnantium signifer factus est [g]. Id quod tantam Romani praesulis iram in eum concitauit, vt anathemate eum percuteret, et ad silentium redigeret. Vt itaque securus delitesceret, in Galliam secessit, tutusque ibi vsque ad annum cIɔcccxxviii latuit, quo noua ei emergendi prodeundique in scenam occasio se obtulit. Arreptis enim partibus Ludouici Bauari imperatoris, qui Petri de Corberia anti-papae res tuebatur, contra Papam Ioannem magna animi fiducia et fortitudine, nec minori eruditione iterum in arenam descendit, illimitatam summi pontificis auctoritatem et potentiam detestatus

c) WHARTON. ad Caue p. 19. RAPIN. Reflex. p. 341.

d) WADDING. Annal. Ord. Minor. T. III. ad ann. 1322. 1347.

e) Extat etiam in GOLDASTI Monarchia T. I. p. 13.

f) De Synedriis L. I. c. 10. p. 228.

g) WADDING. l. c. BZOVIVS ad ann. 1323. n. 10.

tus eſt, definitisque maieſtatis ſecularis iuribus, illis ſubeſſe epiſcopum Romanum demonſtrauit. Quod quamuis renouata fulmina eccleſiaſtica ei accelararet, minime tamen deterreri ſe paſſus eſt, quo minus ſtatueret, imperatorem nulli, niſi Deo, in temporalibus ſubeſſe. Vt vero ſecurus eſſet anno cIɔcccxxx ad Ludouicum imperatorem ſeceſſit, et ab eo clementer exceptus habitusque ſecretioribus haud raro conſiliis adhibitus eſt, et in aula imperatoris tutum inuenit latibulum, cauſſamque domini ſui, non obſtante excommunicatione, magno animo egit, dicere ad imperatorem ſolitus: *Tu me defendas gladio, et ego te defendam calamo:* multosque ea in re habuiſſe ſectatores teſtis eſt TRITHEMIVS[h]. Obiit vt plerique volunt anno cIɔcccxliii, die X Aprilis, Monachii in conuentu Franciſcanorum ſepultus, quem tamen anno demum cIɔcccl, et quidem Capuae obiiſſe, magna reſipiſcentia rebellionis contra curiam Romanam demonſtrata ibique tumulatum fuiſſe contendit LVC. WADDINGVS[i], id quod fratribus Franciſcanis demonſtrandum relinquimus. Praeter ſcripta pro monarchia ciuili edita, quorum complura edidit MELCHIOR GOLDASTVS[k], multa quoque philoſophica elucubrauit, imprimis logica, inter quae eſt *Expoſitio aurea ſuper totam artem veterem, id eſt, Porphyrii Praedicabilia, Ariſtotelis Praedicamenta et libros duos de interpretatione.* Sed theologica quoque, et commentationes in ſententias edidit, quaeſtionibusque eos illuſtrauit[l]. In iis magnum quidem ingenium ad ſubtilitates humano intellectui tantum non imperuias pronum iisque aptiſſimum demonſtrauit, aſt ſeculi ſui nugis, ineptaque Scotiſticae ſcholae methodo totum corrupit, vnde quod de omnibus Nominalibus pronuntiauit SCALIGER[m], *ſe eorum ingenia cogi admirari, atque etiam laudare, vt acuta, fugere vt nimis acuta*, de Occamo quoque eorum duce pronuntiandum eſt. Vnde miramur, virum ſummum alio loco Cardanum reprehendiſſe, quod inter maxima ingenia Occamum praeterierit[n], *cuius ingenium ingenia omnia veterum ſubuerterit, noua ad inuictas inſanias, ob incomprehenſibiles ſubtilitates fabricauerit atque conformauerit.* Hos enim artifices, in texendis aranearum telis adeo ſubtiles inter magna ingenia numeranda non eſſe, eo quod ad inſaniam erudita ſint, nemo non intelligit. Sane, vbi quis Occamum in hoc virorum magnorum album referre velit, fatendum tamen eſt, cum GADDIO[o], numerandum eum eſſe inter ingenia portentoſa. Eandem viam in theologia quoque tenuit, de qua Occami doctrina ſacra olim iam ſobrie iudicauit PAVLVS LANGIVS[p]: *Occamus*, inquit, *Scholaſtici certaminis agonotheta excellentiſſimus, agmen peregrini exercitus, id eſt philoſophicum*

h) c. 563. p. 137. Annal. Hirſaug. T. II. p. 158.
i) loc. cit.
k) loc. cit.
l) WHARTON. l. c. FABRIC. T. III. p. 466. GADDIVS T. II. p. 122.
m) De ſubtilit. adu. Cardan. ex. LXV. p. m. 248.
n) Exerc. CCCXXIV. p. 1028.
o) loc. cit.
p) In Chronico Cizenſi T. I. Piſtor. p. 833.

losophicum, contra hostes Israël pugnans, in scripturarum campum adducit sacrisque theologorum copiis associat, sacra prophanis, diuinis humana, domesticis exotica, orthodoxis ethnica, coeca praesumtione commiscens et copulans, et adeo vsque quidem, vt auxiliares domesticas pene excedant superentque copias, multo plures videlicet philosophorum, quam diuinae paginae in suis syntagmatibus authoritates producendo: quasi arma lucis, vtpote scutum fidei, galea salutis, et gladius Spiritus S. vtriusque instrumenti aurea testimonia, ad resistendum diabolo et satellitibus eius, haereticis, minime sufficerent. Vtrum fauste et prudenter id fecerit, ipse viderit. Nec in iis, quae de iurisdictione seculari et ecclesiastica disputauit, meliorem se praestitit: in quibus Scholasticorum eum armis et sophistica Scholarum methodo pugnauisse remque optimam non optime defendisse, pulchre obseruatum τῷ πάνυ CHRISTIANO THOMASIO [q]. Nugari itaque censendus est, qui eius opera edidit MARCVS DE BENEVENTO, qui, referente MORHOFIO [r], in *praefatione* testatur, *quod si apud Deos nexus logicae inuenirentur, nullius, nisi Occami, viri doctissimi solutione vti dignarentur.* Qua de re vt Lector certior fiat, eum *summam totius logicae Guilelmi Occami*, quae Oxonii recusa est [s] inspicere iubemus.

§. XXXVIII. Similia subtilitatis supra modum acutae laude circa medium seculum XIV floruit RICHARDVS SVISSETVS. Hunc alii [t] Rogerum vel Rogerium, quidam [u] Ioannem vocant, vtrumque perperam, verum enim eius nomen esse Richardi, ex libri eius infra allegandi titulo est clarissimum. Cognomentum Suisset, vel Suinshed, more eius temporis accepit a monasterio Suinshed seu Vinshed Cisterciensis Ordinis in Hoylandia Angliae insula, in quo senex vixit. Ingenium nactus acumine alios longe vincens, et in relationes modosque rerum profunde penetrans, in matheseos studium omnes vires impendit, eius vero principiis naturalem quoque philosophiam illustrare aggressus est, tanta felicitate, vt mathematicas scientias magno applausu nominisque celebritate in academia Oxoniensi docere posset. Neque tamen theologiam neglexit, sed eius praecepta accurate secundum consuetudinem scholae tenuit. Hinc sacrarum literarum amore ductus anno CIƆCCCL Cisterciensium religionem amplexus est, et paulo maiori contentione in sententiarum explicationem, siue theologiam systematicam incubuit, mathematica vero adeo non neglexit, vt potius noua iis accendere lumina aliis hactenus nec visa nec audita pergeret. Quod cum bonorum omnium

Richardus Suissetus.

q) Histor. content. inter sacerdotium et imperium p. 99.
r) Polyhist. T. II. L. I. c. 13. §. 3.
s) 1675. 8.
t) VIVES l. citando, NAVDAEVS add. ad histor. Ludou. XI. p. 214. VISCH. Bibl. Cisterc. p. 292.
u) VOSSIVS de Scient. mathem. c. 18. p. 78. GADDIVS de Script. non-eccles. T. II. p. 326.

omnium calculum mereretur, ignauorum, qui, quae ignorabant, suspecta habebant, censuram et reprehensionem incurrit, et conuiciis atque calumniis, communi mathematicorum et physicorum fato, impetitus est. Quo vero anno obierit, nobis incertum est, rarae enim et incertae sunt de magno hoc viro memoriae, cum a plerisque non legeretur, eo quod eum subtilissime argutantem rationesque algebraicas elementis physicis adaptantem non intelligebant. In philosophia quidem Aristotelem secutus, inque physicos et ethicos libros commentatus est, logicam etiam illustrauit, de quibus eius scriptis PITSEVS videndus. Maxime vero in examinandis rerum naturalium affectionibus modisque earum per rationes numerorum calculique mathematici exprimendis summam industriam posuit. Quae differendi ratio cum eo tempore a plerisque ignoraretur, factum inde, vt et negligeretur, et male audiret, quod inutiles tricas, et senticeta exhibuisset, solo acumine pungente conspicua, scripsit praeter *Calculationum astronomicarum* librum vnum, *Introductorium ad calculationes*, cui *Calculatoris* nomen praefixit; vnde ei hoc quoque nomen, ex consuetudine istius aetatis a librorum titulis auctores designandi, haesit. Errat itaque GERARDVS IO. VOSSIVS [x], qui *Ioannem*, ait, *Suisset, Scotum agrum logisticum Latine excoluisse, et ab eximia huius artis peritia miraque subtilitate vulgo Calculatorem dictum fuisse.* Nam nec Scotus fuit, nec a calculandi peritia sed a Calculatore libro nomen accepit. Nec accuratum satis est, quod magnus LEIBNIZIVS in epistola ad IO. WALLISIVM data [y], obseruat, *Suissetum κατ' ἐξοχὴν calculatorem dictum esse, quod gradus qualitatum siue formarum calculo subiecerit.* Multo minus audiendus est MORHOFIVS [z], valde inaccuratus in historia huius philosophi, qui nec verum nomen, nec tempus, nec rationem eius philosophandi, nec calculatoris significationem assecutus est, ratus, ita dici, ob subtilitates suas. Quod tamen viris his doctissimis facile condonandum est, cum adeo rarus liber hic sit, vt NAVDEVS [a] testetur, in nulla bibliotheca sibi visa esse eius opera, quae tamen adeo commendet Scaliger. Mirum itaque non est, nec Caueum et Whartonum in patriae suae historia literaria alias lynceos, nec Oudinum, qui tot bibliothecarum forulos perreptauit, nec magnum Britanniae mathematicum IO. WALLISIVM in historia algebrae eius meminisse [b]; vt alios taceamus, ex quorum relationibus et iudiciis de Suisseto constat, eos librum hunc non vidisse. Cuius raritatis caussam non aliam putamus esse, quam neglectum et contemtum libri, qui multos nobis libros doctissimos, sed paucissimis intellectos subduxit. Ex hac vero subtilitate et difficultate, vel si mauis, obscuritate, quae acuta nimis ingenia plerumque comitari solent, diuersa quoque

x) De Scient. mathem. loc. cit.
y) T. III. Opp. Wallisii p. 673.
z) loc. cit.
a) De ordin. Biblioth. T. II. coll. Schmid. p. 106.
b) Extare tamen eius libros in Anglia testis αὐτόπτης est Casaubonus, cuius verba exhibet WOLFIVS Casaubonian. p. 24. conf. p. 233.

que et dissona eruditorum de calculationibus Suisseti, etiam eorum, qui librum legerunt, iudicia orta sunt. Hieronymus enim Cardanus, et Iulius Caesar Scaliger summis eum laudibus in coelum propemodum extollunt. Et CARDANUS [c] quidem ita de illo: *Ex quo haud dubium esse reor, barbaros* (ita Italus transmarinos vocat) *ingenio nobis haud esse inferiores, quandoquidem sub bruma coelo diuisa toto orbe Britannia, duos tam clari ingenii viros* (Io. Duns Scotum et Rich. Suisset) *emiserit.* SCALIGER [d] autem *eum pene modum excessisse*, ait, *ingenii humani*, et alio loco [e], *hunc virum tam acute scripsisse*, fatetur, *vt a paucis plene ac pro meritis intelligeretur; tam docte sibi visum esse, vt cum senex legeret, quae iuuenis in literas retulisset, vbertim fleuisse dicatur, siue, quod ipse quidem putet, quia quasi recenter frueretur veteri diligentia, siue, quod paulo iniquius sint alii interpretati, quia quae olim scripsisset aetate florenti, in effoeta minus assequi posset intelligendo.* Addidit his vir summus: *Dignus profecto, quem neque senium senem faceret, neque naturae lex vita priuaret; nisi meliorem vitam apparasset. Haec libentius scribo, quio illi viro maximo multa debeo, plura debiturus, si per ingenii mei debilitatem licuisset. Non enim leuiter in eius campo nos exercuimus.* Addi his potest CASAUBONI [f] iudicium, qui *se subtilissimi Rich. Suisset Anglici calculationes nouiter emendatas atque reuisas, opus diu optatum legisse in bibliotheca Oxoniensi* sibi gratulatur, Vnde illustris quoque LEIBNIZIUS [g], quo non peritiorem nouimus ea in re iudicem, optauit, vt denuo haec scripta Suisseti, quae in itineribus suis inspexerat, ederentur. Longe vero aliter IO. PICUS et LUDOVICUS VIVES; ille enim *subtilitates eius quisquilias* vocat *Suisseticas, quae nihil ad sciendum vel ad vsum conferunt*, hic acerbe in eum inuehitur, ita conquestus [h]: *Inuectae sunt cauillationes stultarum subtilitatum, quas ipsi calculationes vocant, quibus maximum dedit incrementum Rugerus Suicetus Anglus - - De vsu neminem video dubitare, ne ipsos etiam maximos earum professores, et quorum existimatio in vna illarum cognitione est posita. Porro scientia quae potest esse in rebus adeo a sensu et mente omni remotis ac segregatis? et de quibus ex inani aliquo fundamento vastum aedificium assertionum ac dissidentium sententiarum consurgit, vt de intensione et remissione, de raro ac denso, de motu vniformi ac difformi, vniformiter difformi, difformiter difformi. Quid quod in his, quae nunquam contingunt, ac ne possint quidem in natura, multi sunt atque immodici: vt de infinite raris ac densis, de hora secta in partes proportionales, hoc aut illo proportionis genere, in vnaquaque vt aliqua sit motus ratio vel alterationis vel rarefactionis.* Sed et reliqua legen-

Ppp pp 2

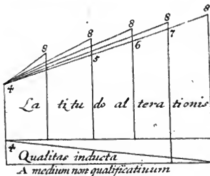
c) De Subtil. L. XVI.
d) Ex. CCCXXIV. p. 1028.
e) Ex. CCCXL. p. 1068.
f) loc. cit.
g) Leibniziana p. 42.
h) De corr. art. L. V. p. m. 71.

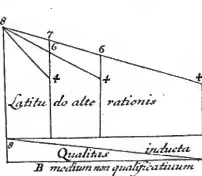
legenda sunt, quibus inanes et inutiles subtilitates vehementer exagitat, quae hoc epiphonemate claudit: *Inuenta sunt haec ab otiosis hominibus, aliarum rerum omnium inscientibus, ad exercendum in scholis guttur, ne tacendo abduceretur situ. Recepta sunt ab iis, qui omnis cognitionis et peritiae rerum rudes, facile otiosa haec quadam mentis agitatione tuebantur etc.* Alibi autem [i] inter vitia Scholasticorum reprehendit, quod, *quo indignitate nihil fieret reliqui, etiam Suiceti spinas et aculeata sophismata in doctrinam morum inuexerint, de intentione et remissione vitiorum et virtutum:* monet quoque [k], *illa fortiter esse spernenda, quae ad inanem ostentationem conficta nihil in se continent solidi et profuturi, de quo genere sint Suicetica, quae detinent abducuntque a cura meliorum, quodque est grauius, reddunt eis ineptos. Neque enim esse philosophum, qui de instantibus et de motu enormi aut conformi nugetur subtiliter, sed qui generationes et naturas nouerit plantarum atque animantium, qui caussas, cur quicque fiat et quomodo.* Difficile est in tantorum virorum dissensu arbitrium interponere, id quod nobis non arrogamus. Quoniam tamen leges, quas instituto nostro scripsimus, postulant, vt modeste sententiam quoque nostram dicamus, nobisque tandem libri longe rarissimi et diu anxie quaesiti copia facta fuerit, hinc paucis Lector, quid nobis videatur, monendus est. Nempe cum summo ingenii acumine vteretur Richardus, et calculationis sublimioris esset peritissimus, qualitates, modos, mensuras, gradus et affectiones rerum earumque proportiones et proprietates generalissimas logisticae artis beneficio calculo subiicere aggressus est. Qua in re operam tam inutilem eum praestitisse ac volunt Picus et Viues, rerum intelligentibus persuadere erit difficile: recteque vel ex solo titulo iudicauit MORHOFIVS [l], *rem hanc non contemni debere: motus enim doctrinam infinitis modificationibus constare, in quibus si idonee ingenium exercuerit Suissetus, profecto contemnendum non esse;* recteque ad exempla magnorum nostrae aetatis virorum prouocat, in motus regulis calculo vtentium. Ast in eo peccasse videtur Suissetus, tum quod obscuritatem, dictionisque barbariem more seculi sui attulerit fere insuperabilem, tum quod mathesin in philosophiam Scholasticam induxerit, vt eleganter magno LEIBNIZIO [m] obseruatum. Ita vero dum rem in se nec inutilem, nec incertam, et nullo fundamento nixam exequendo, ad vana, inutilia et obscura physicae Scholasticae principia applicat, fructu suo haud raro destituitur. Quamuis autem simus persuasissimi, et αὐτοψίᾳ edocti, esse calculatorem hunc exemplum, qua ratione Scholastica philosophia etiam ad mathesin traducta rem in se laudabilem et optimam corruperit, idem tamen de eo, quod de aliis quoque Scholasticorum paulo magis sobriorum φιλοσοφουμένοις

i) De corr. art. pag. 191.
k) pag. 311.
l) loc. cit.
m) loc. cit.

μέσοις dici debet, ſtatuendum eſſe putamus: nempe calculi mathematici accurate gnarum ex hoc ſtercore Scholaſtico multum auri colligere poſſe, ſi recte pretioſum a vili diſtinguere norit. Cuius noſtri iudicii rationem vt Lectori explicemus, optime nos acturos credimus, ſi particulam quandam breuem libri albis coruis rarioris in fine paginae ⁿ adiiciamus, vt ex eo ipſe iudicium ferre queat.

n) Libri titulus hic eſt: Calculator, ſubtiliſſimi Ricardi Suiſeth Anglici calculationes nouiter emendatae atque reuiſae. Quaeſtio inſuper de reactione iuxta Ariſtotelis ſententiam et commentarios. In fine adiicitur, magiſtri Raymuodi Suiſeth nouiter impreſſus Venetiis aere ac ſollerti cura haeredum Octauiani Scoti et ſociorum 1520. [illegible] literis Longobardicis. Cum autem in titulo libri Suiſſetus dicatur Richardus, quod nomen etiam in aliis libris gerit, in fine vero Raymundus, hinc coniicimus, poſterius eum accepiſſe, cum Ciſtercienſium religionem ſuſciperet. Praefationem praemiſit VICTOR TRINCAVELLVS, Venetus phyſicus ad Chriſtophorum Aretinum facultatis medicae prof. primarium, quem, ait, hoc opus diſcipulis ſuis valde commendauiſſe. Capita autem ſiue tractatus continet ſedecim: 1. de intenſione et remiſſione, 2. de difformibus, 3. de intenſione elementi habentis duas qualitates inaeque extenſas, 4. de intenſione mixtorum, 5. de raritate et denſitate, 6. de augmentatione, 7. de reactione, 8. de potentia rei, 9. de difficultate actionis, 10. de maximo et minimo, 11. de loco elementi, 12. de luminoſis, 13. de actione luminoſi, 14. de motu locali, 15. de medio non reſiſtente, 16. de inductione gradus ſummi. His capitibus metaphyſicam magis, quam phyſicam rationibus algebraicis explicat, et vbique farraginem Scholaſticam admiſcet. Cuius ecce luculentum exemplum, nempe Caput de Difformibus: „Ex iſta propoſitione ſequitur, quod ſolum mediante latitudine eadem vel conſimilis intenſionis vniformiter extenſa per partes aequales mediorum aequalium vniformium vel non qualificatorum, vnum alio velocius intenderetur, vt capiatur *a* et *b* media non qualificata aequalia, et ponatur, quod in *a* inducatur certa latitudo intenſionis perceptibiliter ſecundum ſubiectum extremo intenſiori procedente; quae latitudo maneat continue vniformiter extenſa per partem alteratam, et inducatur in *b* aeque velociter conſimilis latitudo manens vniformiter extenſa per partem alteratam, extremo tamen remiſſiori procedente; et ponatur, quod extremo *a*, a quo incipit eſſe progreſſio latitudinis, continue reſpondeat gradus intenſiſſimus caliditatis, qui erit in *a*, ficut patet eſſe poſſibile, vbi tractatur de inductione gradus ſummi: et ſequitur, quod *b* continuo erit intenſius *a* quam vtrique extremorum illorum, a quo incipit alteratio progredi continue, correſpondebit caliditas intenſior, quam illi extremo in *a*, eo quod illi in *b* continue correſpondebit alteratio velocior, quam illi in *a*, quo ſequenter concludo, eo quod vtrumque manebit continue aeque intenſum cum extremo ſuo extenſiori.

„Idem eſt argumentum poſito, quod in propoſitione *a* et *b* forent vniformi.“ Haec ſpecimimis loco ſufficiant. Ceterum adeo compendiis literarum deformis eſt liber, vt non niſi ſummo impedimento legi poſſit, et interdum Oedipo opus ſit.

Ioannes Buridanus.

§. XXXIX. IOANNES BVRIDANVS Bethuniensis Arlesius fuit, et ex disciplina Guilelmi Occami prodiit, vnde Nominalium quoque partibus adhaesit [o]. Parisiensi in academia cum studiorum caussa haereret, vitae periculum ob lasciuos Ioannae, Philippi Pulchri Galliarum regis vxoris amores, feliciter euitasse, inque eius memoriam sophisma inuenisse dicitur. Nempe fama est, reginam Scholasticorum Parisiensium concubitu gauisam, eos, ne pateret scelus in Sequanam amnem e fenestra praecipites dedisse, atque extinxisse: ipsum quoque Buridanum in regium thorum clam admissum esse, tantam autem cladem prudentia sua declinauisse, liberatumque hoc periculo sophisma hoc edidisse: *Reginam interficere nolite, timere bonum est.* Qua sententia vnius commatis diuersa positione ambigua indicatum esse volunt, non timendam esse caedem reginae, plurimis proficuam futuram. Sed fabulam esse, memoria reginae, ipsiusque Buridani prorsus indignam post ROBERTVM GAGVINVM [p], IO. LAVNOIVS [q] et MORLIERIVS [r] satis luculenter demonstrarunt. Vt enim taceamus, vagum rumusculum non sufficere ad faciendam tantae calumniae famam, ipsa Buridani tempora non concordant. Ioanna enim ineunte seculo XIV floruit, et anno cIↃcccIV collegium siue Gymnasium Nauarreum erexit, Buridanus, eo tempore, aut plane non vixit, aut pueriles annos vix egressus est. Cum enim ex discipulis Occami fuisse dicatur, et Marsilium ab Inghen contemporaneum habuerit, vt ipse Marsilius prodit, ineunte seculo, quo Occamus Parisiis docuit, eius discipulus fuisse non potuit, sed circa annum demum cIↃcccxxv, et sequentes, quo tempore clam aufugere Occamus ex Gallia coactus est, ab eius ore pependit. Professionem autem publicam Parisiis serius Buridanus nactus est, quae omnia in dicta reginae Ioannae, tempora non quadrant. Sunt quidem qui narrent, Buridanum, professorio axiomate iam insignitum studiosos iuuenes ab illicitis his et periculosis amoribus facta exhortatione retraxisse, et ita iram insidiasque reginae meruisse; cui traditioni sophisma illud a Gaguino relatum fauet, quod ita comparatum est, vt tacita ratione studiosos in reginae caedem armauerit: ast ne sic quidem tempora concordant, et omnis illa narratiuncula de lasciuia et impudicitia vxorum, quae tribus Philippi Pulchri filiis nupserant, nullo idoneo nititur fundamento. Verisimillimum vero est, fabellam cudisse in Buridani ignominiam Reales, quos Nominales magna inuidia pressisse, nec a calumniis contra eos abstinuisse notum est. Horum enim persecutionibus Nominales, et cum his Buridanum quoque e Parisiensi academia eiectos fuisse, testis est Auentinus. Errant autem, qui rectorem academiae fuisse Buridanum anno cIↃcccxx dicunt, ex Marsilii enim tempore, qui vsque ad finem seculi vixit, et Buridanum contemporaneum habuit, intelligitur, serius eum doctoris munus Parisiis obtinuisse.

o) Conf. BAYLE Dict. T. I. Art. Buridan. p. 709.

p) L. VII. Hist. Gal. verba ipsa affert BAYLE l. c.

q) Hist. Gymnas. Nauarrei T. I. p. 15.

r) Essais de literature T. II. p. 155. seqq.

obtinuisse. Accidit autem fuga eius ex Gallia medio seculo XIV, quo ad Germanos secessit, auctorque fuit requirendi ab Vrbano V diplomatis, quo anno cIↃCCCLVI Viennae Austriae concessum generale studium omnium facultatum, excepta theologica, quae demum anno cIↃCCCLXXXIV Vrbani VI concessione accessit. Scripsit *quaestiones in libros politicorum, ethicorumque; quaestiones metaphysicales, in Aristotelis logicam, in libros physicorum, et de anima, de memoria et reminiscentia, et in parua naturalia*, quorum editiones recenset FABRICIVS [s]. In logicis nomen sibi fecit certa regula inueniendi medium terminum, qui pons asinorum dicitur, et definiente nonnemine [t] ex Scholasticorum recentiorum numero est *ars inueniendi medium syllogisticum, siue modus idealiter ostendens, quo pacto extrema per negationem disiuncta copulentur, diciturque pons, quod sicut ponte ripae fluminis, sic medio extrema per negationem intercisa vniantur, diciturque asinorum, quia ex I. Post. 27. ea arte solertes a tardis discernuntur.* Ab hoc asinorum ponte Buridani asinus distinguendus esse videtur, quem inter duos vel plures aeque distantes et similes per omnia aceruos foeni propter arbitrii defectum vel aequilibrium fame periturum finxit, ad quem eleganter alludit Merlinus Coccaius, vel qui sub hac larua latet, THEOPHILVS FOLENGIVS [u]. Nisi velis, pontem asinorum esse inuentionem eiusmodi medii termini, quo in ancipiti dubioque rationum conflictu ea tandem, quae ineunda sit via inuenitur atque discernitur, quod logicae asininae cultoribus examinandum relinquimus.

§. XL. Condiscipulum habuit Buridanus MARSILIVM AB INGHEN, quem Anglum faciunt TRITHEMIVS [x] et BALEVS [y], licet prior non taceat, a quibusdam Germanum haberi, quibus se liberum, ait, relinquere iudicium. Cognomentum autem satis prodit, Germanum eum fuisse, nempe ab Ingen Traiectensis dioecesis. Prodiit hic quoque ex disciplina Occami [z], hincque Nominalium se sectae addixit, eamque strenue defendit, magnoque applausu circa annum cIↃCCCLXX Parisiis docuit. Pulsum Marsilium cum Buridano a Realium secta in Germaniam concessisse, ibique occasionem excitandae academiae Heidelbergensis dedisse ex AVENTINO contendit IACOBVS THOMASIVS [a]. Aliter autem TRITHEMIVS rem narrat, et euocatum fuisse Parisiis tradit [b] his verbis: *Idem rex memoratus Rupertus antequam sublimaretur in regnum, anno Godfridi abbatis Hirsaugiae sexto, qui fuit dominicae natiuitatis* cIↃCCCLXXXVI, *gymnasium vniuersale in oppido praescripto Heidelberg instituit, et copiose prouidit*

Marsilius ab Inghen.

s) T. I. p. 838.
t) SANCRVCIVS dialect. Scoti L. I. c. 3. § 11. n. 94.
u) Macaronica XXV. p. m. 480. in ea iucundissima satyra Scholasticos philosophos ridet, dignus qui legatur.
x) De S. E. c. 668. p. 156.
y) Cent. V. c. 5.
z) Conf. I. THOMAS. Orat. XII. p. 274.
a) loc. cit.
b) Annal. Hirsaug. T. II. p. 331.

dit, quod Vrbanus papa sextus concessis priuilegiis consuetis approbauit. Cuius gymnasii rector primus, et literarii certaminis institutor fuit a Schola Parisiorum rogatu principis euocatus, Marsilius de Ingen, doctor in diuinis suo tempore multum eruditus. In hoc munere constitutus canonicus quoque et thesaurarius ecclesiae S. Andreae Coloniensis, teste EODEM [c] factus est, qui obiisse eum dicit die X Aug. anno cIↃcccxciv. P. BAYLE [d] autem ex quadam Marsilii oratione obseruat anno cIↃcccxcvi fatis eum concessisse. Scripsit praeter *quaestiones in libros sententiarum, commentarios in Aristotelem et dialecticam* notabilem, de quibus videndus post Miraeum, Labbeum aliosque FABRICIVS [e].

Gualterus Burlaeus. §. XLI. Ex Scotistarum familia fuit GVALTERVS BVRLEY, siue BVRLAEVS, natione Anglus, quem nonnulli Gallum sine ratione sufficienti faciunt [f]. Habuit vero in schola Scoti condiscipulum Occamum, cuius opinionem postea amplexus est. Haustis philosophiae et sacrarum doctrinarum praeceptis, cum summos in academia Parisiensi honores accepisset, in patriam rediit circa annum cIↃcccxxxvii, magister Oxoniensis factus. In qua cathedra ad Nominalium factionem transgressus Scoto et Realium parti mascule se opposuit, illorum, qui repugnabant Scoto, hyperaspista factus. Tanta autem eruditionis copia et perspicuitate docuit, vt et doctoris plani et perspicui nomen obtineret, et apud Eduardum III praeceptoris munus susciperet. Multa scripsit, tum in sententias, tum maxime in Aristotelis libros logicos, metaphysicos, physicos, morales, politicos et oeconomicos: itemque metaphysici et physici argumenti complura, enarrata post historiae literariae scriptores LELANDVM [g], PITSEVM [h] et BALEVM [i] a FABRICIO [k]. Praecipue autem nobis hoc loco commemorandus est, quod historiam philosophicam, edito libello *de vita et moribus philosophorum* scribere aggressus est. In quo a Thalete vsque ad Senecam Capitibus CCCXXXI decurrit. In eo quidem, et Graecae se linguae parum gnarum demonstrauit, et veteris philosophiae non satis peritum ostendit, iocularesque errores complures admisit, condonandum tamen id in eius aetatis ignorantia, laudandusque quod necessarium ad philosophiam studium sui temporis hominibus, ne quidem in historia philosophiae luscis, sed prorsus coecutientibus commendauerit [l].

Petrus de Alliaco. §. XLII. Purpura pariter Ecclesiastica atque eruditionis splendore Seculo XIV effulsit PETRVS DE ALLIACO, magni nominis philosophus, sed maioris quoque famae theologus, cuius res et historiam litera-

c) De S. E. l. c. ex Wimphelingio.
d) loc. cit.
e) T. V. p. 101.
f) Natum esse dicit VOSSIVS de Hist. Lat. L. II. p. 515. anno 1275.
g) c. 378.
h) pag. 435.
i) Cent. V. 42.
k) T. I. p. 839.
l) Conf. Act. philos. Vol. III. p. 283.

literariam praeter eos, qui eruditos purpuratos cardinalesque, itemque ſcriptores Eccleſiaſticos recenſuerunt, illuſtrauere IO. LAVNOIVS [m] et LVDOVICVS ELLIES DVPINIVS [n]. Cumque concilii Conſtantienſis magna pars fuerit, res quoque eius fuſe tetigerunt duumuiri praeſtantiſſimi HERMANNVS VON DER HARDT [o] et IACOBVS LENFANT [p], vt alios literariae hiſtoriae ſcriptores ſatis notos [q] praetereamus. Fuit natione Gallus, Compendii ad Iſaram fluuium in Picardia Galliae obſcuris infimaeque ſortis parentibus anno cIↃcccL natus. Adoleſcens liberalium artium ſtudiis probe innutritus collegium Nauarreum apud Pariſienſes ingreſſus eſt, circa annum cIↃcccLXXII, inter burſarios, quod paupertas ei ſuadebat receptus [r]. Qua occaſione ſtudiorum ſuppeditata, in eorum curſu tam impigre porrexit, vt et philoſophiae cognitione et eloquentia Eccleſiaſtica excelleret. Dignus itaque habitus eſt anno cIↃccccLXXX, qui ſummis in theologia honoribus et canonicatu in Eccleſia cathedrali Nouioduni augeretur. Poſt quadriennium inde reuocatus collegio Nauarreo Pariſienſi archididaſcalus praefectus eſt, et ſimul cathedram theologicam obtinuit. Quam cum iudicii acrimonia, eloquentiae vigore, magnaque docendi peritia et dexteritate ornaret, magnum iuuentutis ſtudioſae applauſum meruit, diſcipulosque nactus eſt optimos et eruditiſſimos, qui ingenii ſui claritate praeceptoris famam valde auxerunt, inter quos Ioannes Gerſon [s] et Nicolaus de Clemangis [t] reliquos omnes nominis celebritate ſuperauerunt. Diligens quoque fuit in rebus academiae tuendis, cuius ſententiam de immaculata conceptione B. Virginis contra monachum quendam eam impugnantem voce ſcriptisque defendit, et coram Clemente VII pontifice, Auenione ſedente cauſſam perorauit. Id quod tantopere eum commendauit, vt anno cIↃccccLXXXIX vniuerſitatis Pariſienſis cancellarius renunciaretur, et Carolo VI a domeſticis ſacris et largitionibus piis eſſe iuberetur [u]. Acceſſit quinquennio poſt munus theſaurarii capellae regiae Pariſienſis. Tanta autem auctoritate et eruditionis pariter atque prudentiae opinione apud Carolum VI, regem Galliae floruit, vt eius nomine ad Benedictum XIII, qui Clementi ſucceſſerat, legatus mitteretur, de ſchiſmate tollendo conſultaturus. Cuius laboris fideique praemia tulit, anno cIↃccccXCV quidem epiſcopatum Anicienſem ſeu Velauenſem, et anno ſequente Cameracenſem. His dignitatibus

m) In hiſtoria gymnaſii Nauarrei p. 467.

n) In Gerſonianis, Operibus Io. Gerſonis praefixis L. II. c. 2. p. 37. ſqq.

o) Hiſtor. Concil. Conſtant. T. I. p. 450.

p) Hiſt. Concil. Piſani T. II p. 56.

q) BAYLE T. I. art. d'Ailli p. 119. CROIX DV MAINE Bibl. Franc. p. 381.

r) LAVNOIVS l. c.

s) DVPIN. l. c. vbi et Gerſonis, et Alliaci, et de Clemangis aliorumque coaeuorum virorum doctorum hiſtoriam erudite complexus eſt. Addendus LAVNOIVS l. c. p. 509. ſqq. HARDTIVS T. I. Hiſt. Conc. Conſt. P. IV. De editione operum Gerſonis Dupiniana videndus OVDINVS T. III. p. 2269. ſeq

t) De docto cordatoque hoc viro videndus LAVNOIVS l. c. p. 558. HARDT. l. c. P. II. p. 71. De ſcriptis eius OVDINVS T. III. p. 2322. et FABRICIVS T. I. p. 1093.

u) Conf. tamen BAYLE l. c.

bus auctus prudentiae et eruditionis nomine magni habitus est non solum apud Bonifacium IX, et Benedictum XIII, verum etiam in concilio Pisano anno cIↄcccc IX habito, vbi eius dexteritas et prudentia valde enituit. Biennio post cardinalitia purpura titulo S. Chrysogoni a Ioanne XXIII ornatus est, exeunteque anno cIↄccccXIV ad Concilium Constantiense abiit, cuius magna pars fuit, tertiaeque sessioni praefuit, et per triennium plerasque eius res est moderatus. Qua de re tamen, licet ea magnum in historia eius momentum habeat, in historia concilii huius annalibusque Ecclesiasticis agendum est. Quo vero anno obierit, inter scriptores non conuenit, quidam annum cIↄccccXVI, alii cIↄccccXXV, vel sequentem ponunt, qui illis praeferendi sunt [x]. Plerorumque enim ex testimonio Cameraci anno cIↄccccXXV diem obiit. Quanta eius fama et existimatio fuerit, inde intelligitur, quod aquila Franciae et malleus a veritate aberrantium indefessus dici meruerit. Strenuum vero potestatis Ecclesiasticae defensorem se praestitit, et sceptra atque coronas diademati sacro subiicere et voce et scriptis contendit, quae eius dictata, Gallorum libertati aduersantia vtrum temporis iniuriae dandae sint, quod contendit LAVNOIVS [y], Lectoris esto iudicium; qui in Ecclesiasticae reipublicae historia plura et prolixiora tum de his, tum de aliis eius opinionibus, praesertim de emendatione atque reformatione Ecclesiae facile inueniet. In philosophiae vero historia non omittendus est, tum ob logices peritiam prorsus singularem, tum ob astrologiae iudiciariae amorem, tum ob commentarios in Aristotelis libros *de natura animae* aliaque eius scripta editos, tum ob singularem mathematicarum scientiarum cognitionem. Et de logicae quidem subtilitatis laude memorabilis est locus WESSELI allatus a LAVNOIO [z]: *Quis vnquam ad illum apicem theologiae, quo Petrus de Alliaco conscendit, absque definitionibus, diuisionibus, argumentationibus, instantiis logicalibus perueniret? In disputationibus dico, vbi discussione diserta opus est. Quomodo Petrus Ioannem de Montesono in rota de errore quatuordecim illarum conclusionum concussisset, nisi distinctione multiplici aut elenchi ignorantia antecedente vel consequente delusum docuisset? opus igitur theologicis logica inferre.* Astrologiae autem genethliacaeque arti tantopere addictus fuit [a], vt non erubesceret asserere, non modo rerum publicarum et regnorum ruinas et conuersiones, sed et diluuium Noachiticum, natiuitatem Domini aliaque miracula siderum cursu et constellatione coeli fuisse determinata, quam ob rem passim vapulat. Inter ἀνέκδοτα eius scripta tractatus quoque est in Boëthium *de consolatione philosophiae.* In theologia non modo Scholasticum sed etiam mysticum differendi genus attigit.

x) Conf. LABBEVS T. II. p. 179. BAYLE l. c. not. D.
y) loc. cit.
z) l. c. p. 469.

a) Scripta eius huc pertinentia indicat FABRICIVS T. V. p. 705. Conf. BAYLE l. c. not F. p. 117. VOSSIVS de Scient. math. c. XXXVIII. §. 14. p. 215.

attigit. In chronologiam autem valde eum impegisse, viris doctis passim est obseruatum [b].

§. XLIII. Inter Germaniae inferioris eruditos Seculo XV magnum philosophiae et theologiae ornamentum fuit [c] IOANNES HERMANNI WESSELVS, qui Basilius quoque vocatur, et GANSFORTIVS a vico Westphaliae, vnde familia eius originem duxit. Natus is est Groeningae anno cIɔcccxx, parentibus honestis; quos cum praemature amisisset, a pia quadam foemina educatus et cum filio canonicis regularibus ordinis S. Hieronymi Zwollae erudiendus traditus est. Ibi humanitatis studiis initiatus cum ingenio esset praestantissimus, et incredibili diligentia literis operam daret, non modo philosophiae et theologiae praecepta feliciter hausit, sed Graecam quoque linguam a fratribus Dominicanis Constantinopoli reducibus didicit, occasionem quoque nactus, Hebraicae, Chaldaicae et Arabicae linguae elementa a Iudaeis discendi. Inde, inuidia pressus, Zwollensem scholam eo tempore satis celebrem reliquit, et ad Coloniensem bonarum artium et literarum mercatum aduolauit; in quo cum Scholasticae philosophiae barbariem ferre non posset, grauissimis inuectiuis eius praecipuos doctores exagitauit [d]. Vt vero meliora disceret, Platonicae philosophiae mysteria rimari coepit [e], libros vero theologorum veterum, et imprimis Ruperti Tuitiensis abbatis scripta diligenter legit, quae in supellectile libraria Benedictinorum Coloniae neglecta inuenerat. Tum ad Heidelbergensem Academiam abiit, quo eum ad theologiam docendam inuitasse comitem Palatinum Rheni Philippum sine teste laudato tradit BENTHEMIVS [f]. Quia vero sacros ordines non susceperat, honores theologici ei denegati sunt, sine quibus theologiam docere non licebat. Philosophicis itaque intentus magno acumine ipsas Scholasticorum arces nempe Nominalium atque Realium sectas, quarum tunc disputationes vehementer feruebant, adortus est, post Reales ad Formales, et ab his ad Nominales transgressus, qua occasione Nominalium opinionem ad Germanos primo peruenisse, cum ab Ottonis Frisingensis aetate Realium partes secuti fuissent, nescio quo fundamento coniicit IACOBVS THOMASIVS [g]. Mirandum autem Wesselum, qui philosophiae Scholasticae barbariem cum nausea obseruauerat, et ad Platonis castra secesserat, potuisse his se immiscere controuersiis, quibus nihil futilius et ineptius vnquam in tota philosophia excogitatum est: potuisse quoque, cum Platonis tamen philosophiam adamasset, a Realibus, quorum partibus fauent ideae Platonicae ad Formales deficere, qui Aristotelem magis sequebantur, et ab

Ioannes Wesselus Gansfortius.

 his ad

b) IDEM loco citato.

c) VBBO EMMIVS effig. et vit. profess. Groening. p. 12. SVFFRID. PETRI de Script. Fris. Dec. VIII. p. 46. FR. SWERTII Athenae Belgicae p. 699. G. HENRIC. GOEBIVS pec. diss. Lub. 1719.

d) Citati.

e) ADAMI Vit. philos. p. m. 21. credebat eam Christianae religioni esse viciniorem.

f) In Statu Eccles. et Scholastico Batau. P. II, c. 4. §. 9. p. 175.

g) Orat. XII. p. 273.

his ad Nominales, quos in Stoicorum castris militauisse infra dicemus. Coniicimus autem, vel tum demum Wesselum Platonicam philosophiam deamare coepisse, cum ex itineribus in patriam rediisset, fallique scriptores, qui iuueni iam Scholasticam philosophiam sordere coepisse referunt; vel his eum Scholasticorum contentionibus se ideo immiscuisse, vt sibi nomen et applausum conciliaret, facilemque atque pronam ad audiendum iuuentutem nancisceretur, quae harum nugarum admiratione tota occupata tum erat, vt ex infra dicendis constabit. Quaecunque autem eius caussa fuit, illud certum est, eum in hac arena strenue decertauisse, cum ipse id fateatur in *epistola* quadam *ad Iacobum Hoek* [h]. Hac vero ratione non Coloniam modo eruditione sua philosophica illustrauit, sed Louaniensem quoque et Parisiensem academiam. Sunt, qui contendant [i], perlustratis illum academiis Germanicis, Italicis, Gallicis ad Graecos abiisse, ibique cum Graeciae philosophis conuersatum, omnem Graeciae disciplinam accurate tenuisse. Verum his rationes temporum valde obstant; quae neque patiuntur vt dicamus, eum ad Graecos post tam longam in scholis Occidentalibus moram fuisse profectum, neque ea nobis Graeci imperii fata describunt, quibus ad Graecos abire Wesselus potuit. Eo enim tempore, quo is philosophiae operam dabat, Turcarum armis omnia erant infesta, et ipsa CPolitana vrbe occupata Graeci philosophi in Occidentales regiones dispergebantur. OVDINVM [k] autem, negantem, Wesselum vnquam vel Heidelbergae vel Basileae docuisse (quo loco Reuchlinum ab eo elementa linguae Hebraicae docuisse nonnulli volunt, testimonio idoneo destituti) sed Groningae diu perseuerantem, sumto tandem Coloniae doctoris theologiae titulo, in suggestu sacro et cathedra Scholastica ad obitum perseuerasse, non audiendum esse putamus, nisi melioribus testibus instructum. Verisimilius autem disputat contra VBBONEM EMMIVM [l], asserentem, ipsum in familiam Sixti IV, (qui cum eo adhuc tempore Franciscanorum generalis esset, Franciscus Rouerius appellatus est) admissum cum eo ad concilium Basileense anno cIↃccccxxxiii accessisse. Nam cum anno cIↃccccxix Wesselus natus esset, eo anno vix XV annum attigerat, nec cum viris orbis primariis congredi potuit, praesertim cum id accidisse Emmius velit post itinera eius literaria. Nec Sixti IV aetas conspirat, qui anno cIↃccccxiv natus eo tempore XVII demum aetatis annum attigerat: quo ministri generalis munus grauissimum nondum gessit, sed Bononiae philosophiam et theologiam didicit, et Pataui magistri honore auctus in diuersis Italiae academiis philosophiam praelegit: primoque a familia ordinis sui magistro generali adiutor datus, dein Liguriae prouinciae praefectus, tum ordinis sui vicarius generalis Romae tandemque in capitulo ordinis Perusino generalis constitutus est: purpura cardinalitia et anno cIↃccccLXXI diade-

h) Opp. p. 877.

i) ADAMI l. c. qui in tribus quoque facultatibus doctoris eum insignia retulisse scribit, valde vero in hac biographia confusus et incertus est.

k) T. III. p. 2707.

l) loc. cit.

diademate pontificali ornatus [m]. Ex qua serie vitae Sixti IV constat, nec eo tempore illum concilio Basileensi interfuisse, nec Wesselum cum eo fuisse, multo vero minus apud eum, quod Emmius dicit, adeo gratiosum fuisse, vt opimis beneficiis a pontifice mactari potuisset, si modo voluisset. Nec circa finem concilii Basileensis, qui in annum cIↄcccc XLVII, et seq. incidit, adfuisse dici potest, cum nec isto tempore praesentem fuisse hunc generalem Franciscanorum probari possit. Ea autem aetate, qua ad Romanam sedem promotus fuit Sixtus, diu iam in patriam redux apud suos Wesselus haesit, nec apud eum Romae versari, et pro oblatis muneribus, sola sibi biblia Hebraica ex bibliotheca Vaticana petere potuit. Vt taceamus, tantopere in monachorum gregem inuectum esse Wesselum, et grauissima eorum odia mature incurrerit, quae eum papae ex mendicantium ordine commendare non potuerunt. Nulli itaque dubitamus, hanc narrationem cum Oudino inter fabulas reiicere. Illud certum est, Wesselum Groeningam reuersum diu ibi sacras literas, philosophiam et philologiam docuisse, magnoque et imperterrito animo Scholasticae theologiae et philosophiae abominationes detestatum iuuentutem serio ab his inanibus studiis et corruptione rationis et reuelationis auocasse. Et memorabile prorsus est, quod a praeceptore suo Ioanne Ostendorpio canonico templi S. Lebuini Dauentriae viro docto et clarissimo se audiuisse testatur Gerardus Geldenhauerus dictus Nouiomagus, Wesselum ad eum, cum aliquando adolescens adhuc ad illum accessisset, de studiorum suorum ratione eum consulturus, dixisse: *Studiose adolescens ad eum viues diem, quo doctrina Thomae et Bonauenturae et aliorum eiusdem farinae recentiorum et contentiosorum theologorum ab omnibus vere Christianis theologis explodetur.* Hortatumque esse, vt scriptores veteres recentioribus praeferret: *futurum enim breui, vt doctores illi irrefragabiles, cucullati, albati et atrati in ordinem se dignum redigerentur.* Hac cum opinione de Scholasticis esset occupatus, mirum non est, cum contemtu de iis illum esse locutum. Narratur enim [n]: si quis forte inter disputandum ei obiiceret, hoc dicit doctor sanctus, hoc seraphicus: ipsum respondere solitum fuisse: *Thomas fuit doctor, quid tum postea? et ego doctor sum. Thomas vix Latine intellexit, et vnilinguis fuit, ego trium principalium linguarum mediocrem assecutus sum notitiam; Thomas vix vnquam vmbram Aristotelicam vidit, ego Aristotelem Graecum in ipsa Graecia didici.* Valde autem veremur, vt vera sit ista narratiuncula. Nam et incertissimum est, vtrum vnquam in Graecia Wesselus fuerit, et a moribus viri pii et candidissimi haec iactantia valde esse aliena videtur. Verisimile tamen auctoritatem Scholasticorum, etiam Thomae et Bonauenturae eum contemsisse, cum magna παῤῥησίᾳ in hanc theologiae et philosophiae labem insurgere conatus sit. Qui si meliora

 dare

m) Conf. BAYLE Dict. T. IV. art. Sixt. p. 220. n) ADAMI l. c.

dare ausus fuisset, inter reformatores potius philosophiae quam inter Scholasticos, quorum vlcera tam acriter tetigit, esset referendus. Ex his vero nemo non intelligit fratrum ignorantiae odia et persecutiones Wesselum meruisse, narratque ipse, vt obseruatum MATTH. FLACIO[o], *se putare, quod condemnato Wesalia ad se examinandum inquisitor venturus sit.* Neque tamen in crudelium hominum vngues incidit vir optimus, episcopis Monasteriensi et Traiectensi, Dauide in Burgundia, qui eum plurimi faciebat[p], illum tuentibus. Tandem annis grauis pie defunctus est anno cIɔcccclxxxix, die IV Octobris, postquam in morbo grauissimas tentationes magna fortitudine animoque vere pio superauisset[q], Groeningae in choro ecclesiae spiritualium sororum sepultus, hoc ei posito epitaphio[r]:

Pallida Wesseli saxum hoc tegit ossa magistri,
Philosophos inter qui leo fortis erat.
Illum lingua triplex, Hebraea, Pelasga, Latina,
Inclyta doctorum scandere pulpta dedit.
Agrippina et Parisium, duo regna Mineruae
Sensere ingenii vimque decusque suum.
At laus vna viro, qui totum scibile sciuit,
Et vitio infectis malleus ipse fuit.
Arx Frisiae cineres, Germania tollit honores.
Dic, ferat omnipotens, lector amice animam.

Ex qua Inscriptione patet, fuisse eum cum summis inter Scholasticos viris, Alano Insulano et Petro de Alliaco, quorum elogia illi tribuuntur comparatum. Quibus merito addendum, quod in libro memoriali templi illius legitur: *Anno domini* cIɔcccclxxxix *obiit venerabilis magister Wesselus Hermanni, egregius doctor sacrae theologiae et in Latina et Graeca et Hebraica lingua multum eruditus, et in tota philosophia quasi vniuersalis.* Hinc factum vt more illorum temporum lux mundi diceretur. Appellationem vero Magistri contradictionum sine dubio ab aduersariis accepit, eo quod erroribus, tyrannidi, nugisque magno animo contradiceret. In conflictibus quoque philosophorum acerrime eum disputauisse, et ineptos philosophastros depexos dedisse, ex epitaphio colligi potest, in quo leoni forti in philosophia assimilatur. Post mortem quae in scrinio eius reperta sunt, monachorum quorundam mendicantium furore exusta esse, scribit, qui vitam eius nobis dedit ALBERTVS HARDENBERGIVS, quae opusculis Wesseli a IO. LYDIO praemissa est, hocque sibi dictum esse refert ab illis, qui suis ipsi oculis hoc vidissent. Ast falsum fuisse Hardenbergium Oudinus coniicit, tum ob honorabilem sepulturam, quam post mortem fortitus est,

o) Cat. test. verit. L. XVI. p. 1908.
p) Ad tuendam valetudinem Wesselo episcopum visum fuisse, a nonnullis traditur.
q) ADAMI l. c.
r) OVDINVS et BENTHEMIVS ll. cc.

est, tum ob codicem Graecum N. T. qui ipsius fuit, et ad Dauentrienses monachos Dominicanos peruenit, ex quo colligit, reliquos quoque libros Wesseli ad eum locum peruenisse. Verum imbecilles has esse ratiunculas, contra testimonium Hardenbergii ad oculatos testes prouocantis, quilibet videt. Quamuis enim honestam ei sepulturam procurauerit publica tanti viri existimatio, potuere tamen fratres illi ignorantiae et malitiae in illa Wesseli scripta saeuire, quibus potiri iis licuit. De quibus eius operibus cum sermo sit, inepte supellectilis eius librariae pars quaedam huc trahitur. Neque tamen omnia eius scripta interciderunt, quorum pars curante LVTHERO et IO. ARNOLDO BERGELLANO Wittebergae, et tum alibi prodiit sub titulo: *Farrago rerum theologicarum;* quotquot vero haberi potuerunt, ediderunt Bataui [s], de quibus videsis FABRICIVM [t]. Solet etiam ad eum referri liber pro Nominalibus aduersus Formalium Realiumque defensores, atque ex parte contra Rodolphum Agricolam. Eum autem magis sapere agnoscit FABRICIVS [u], auctorem Ioannem de Wesalia, addictum Nominalibus, quam amicum Agricolae Groeningensem Wesselum. Id quod facile fieri potuit, vt haec inter se nomina confusa fuerint, quamuis probari non possit, quod WHARTONVS [x] contendit, pleraque quae ad Wesselum referantur ad Ioannem de Wesalia, illius amicum, ob errores in ecclesia gliscentes ab inquisitoribus acriter notatum et ad reuocationem compulsum [y] pertinere. Aliud enim scriptorum coaeuorum loquuntur testimonia.

§. XLIV. GABRIELEM BIEL ideo adducere tractatio *Gabriel Biel.* poscit, quia cum eo tertia Scholasticorum aetas exspirauit, successitque nouum eorum genus, suo loco in historia recentioris philosophiae contemplandum; quamuis ille parum super ceteros eminuerit. Eius historiam diligenter post alios enarrauit Cel. IO. IACOBVS MOSERVS [z], qui videndus. Nos pauca, vt nostrum institutum decet, damus. Patria fuit Biel Spirensis, licet quidam Heluetium faciant, alii Tubingensem, qui locum habitationis cum patria confundunt. Iactis philosophiae atque theologiae fundamentis cum eloquentia valeret, primo quidem ad diuina eloquia populo pro concione tradenda Moguntiam vocatus, indeque ad praepositi ecclesiae collegiatae Vracensis in terris Wurtenbergicis munus promotus est. Qui cum comiti suo Eberhardo, qui ducis postea axioma accepit, esset gratissimus, vna cum Ioanne Nauclero cancellario, Petro Iacobo Arlanensi et Ioanne Reuchlino comes in itinere, quod Romam susceperat, allectus est, ex quo constat, inter literatissimos huius regio-

s) Groeningae 1614. Amstelod. 1617. 4.
t) T. IV. p. 495.
u) loc. cit.
x) Append. ad Cau. p. 125.
y) De hoc concionatore Wormatiensi vid. ORT. GRATIVS in Fascic. rerum expet. p. 163. TRITHEMIVS Chronic. Sponhem. p. 391. BZOVIVS an. 1479. 1482. OVDINVS T. III. p. 2715.
z) In Vitis Profess. Tubing. Ord. theol. Dec. p. 24. seqq. add. WERENSDORF. pec. Diss. Witteb. 1719. FISCHER. in vita Gerhardi pag. 40. FABRICIVS T. II. p. 1. seq.

regionis viros, quos secum habere comes cupiebat, fuisse numeratum. Et Gabrielis quoque consilio operaque comes laudatissimus vsus est in condendo anno cIↃcccclxxiv Tubingensi athenaeo, cui etiam annis aliquot post eum theologiae professorem dedit publicum, quo loco vsque ad obitum sacras literas et philosophiam docuit. Tandem nomen dedit ordini de communi vita, siue Caputianorum, obiitque anno cIↃccccxcv, aetatis LXV, errant itaque, qui ad annum cIↃIↃxx vitam prorogasse volunt. Secutus est in philosophia Nominalium sectam, quae eo tempore in Germania triumphabat, et imprimis Occamum sibi ducem elegit, in cuius *Commentarium in IV libros sententiarum*, *Collectorium* siue epitomen confecit. Valde eum laudat TRITHEMIVS [a], testatus, *esse eum virum in scripturis diuinis eruditum, et in seculari philosophia egregie doctum, ingenio excellentem, vita et conuersatione praeclarum, qui gymnasio Tubingensi ab exordio suae institutionis praefuerit annis multis, ibique tam in philosophia, quam in sacris literis multos discipulos erudiuerit scripseritque quaedam non spernendae authoritatis opuscula, quibus nomen suum notificauerit.* MIRAEO [b] autem *illustre sidus inter clericos vitae communis audit.* Iniquius itaque iudicium est HORNII [c], *omnium Scholasticorum fucum* illum appellantis. Ad quam sententiam pronuntiandam eum seduxisse videtur, collectoris nomen, quod Gabrieli tributum est: sua enim fucorum instar ex reliquorum Scholasticorum laboribus ingrata industria decerpsisse credidit Hornius; at falsus est. Nomen enim hoc, more temporis illius, accepit a Collectorio, quod in Occamum scripsisse diximus. Tantopere Ethicam Aristotelis deperiisse traditur [d], vt eam publicis concionibus exponeret. Scripta eius post WHARTONVM, HENDREICHIVM [e], et MOSERVM [f] enumerat FABRICIVS [g].

Scholastici alii tertiae aetatis.

§. XLV. Praeter hos, quos enarrauimus, philosophos longa aliorum quoque Scholasticorum series est, qui hac tertia aetate, vti ingenio et acumine decreuerunt, ita numero et copia valde creuerunt. Hos vero porro recensere omnes, esset Lectoris patientia abuti, et leges tractationis nostrae negligere. Facile, qui plura cupiunt, haurient ex historiae literariae scriptoribus, et ex fontibus, quos accurate indicauit B. FABRICII diligentia. Paucos heic cumulamus, breuissima descriptione adducendos, ne nomina eorum, satis nota vel neglexisse vel inuidisse harum cupediarum cupidis videamur. Celebratus fuit circa annum cIↃcccc a dialecticae peritia IOANNES BOTRELL Carmelita Anglus, de quo tamen cum nihil amplius afferant BALEVS [h] et PITSEVS [i], nihil porro, quod dicamus, habemus. Claruit quoque philosophiae Scholasticae laude seculo XIV, PETRVS AVREOLI natus Verberiae ad

Ioannes Botrell.

Petrus de Verberia s. Aureoli.

a) De Scr. Eccl. c. 903. p. 215.
b) Auctar. p. 89.
c) Histor. philos. L. II. c. 5. p. 201.
d) Vid. MOSERVS l. c. Acta phil. Vol. I. p. 713.
e) Pandect. Brandenburg. p. 571.
f) loc. cit. p. 31.
g) loc. cit.
h) Cent. VII. 21.
i) p. 568.

ad Isaram, vnde Petrus de Verberia vocari solet. Quidam Ordinis Minorum socium faciunt [k], rectius aliis ex Sodalitio vallis scholarum fuisse dicitur. Parisiensem is scholam Scholasticae philosophiae et theologiae laude valde suo tempore nobilitauit [l], et imprimis eloquentiae ecclesiasticae laude inclaruit, vnde facundi doctoris nomen reportauit. TRITHEMIVS [m] Aquensem in secunda Narbonensi episcopum fuisse ait, quem reliqui sequuntur, negauit OVDINVS [n] rationibus non vanis. Ad cardinalitiam dignitatem vero peruenisse, qui dicunt, nullo fundamento nituntur, vt obseruatum fratribus SAMMARTHANIS [o]. Inter Anglos eodem seculo magnam philosophiae nomine famam consecutus est IOANNES DE BACONE, siue BACONTHORPIVS, a patria ita vocatus, pago Nordfolciensi, Carmelitarum religionem professus [p], primo quidem Oxonii [q], tum Parisiis in literarum studia incubuit, iactisque feliciter fundamentis theologiam, iurisprudentiam ecclesiasticam et philosophiam ibi docuit, inter praecipuos referendus, qui Auerroëm sibi ducem in philosophia elegerunt. In patriam redux ordinis sui Prouincialis factus, diem obiit anno cIↄcccxlvi, et praeter libros theologicos et quodlibeticos, de quibus WHARTONVS [r] videndus, aliaque pro ordine suo scripta, quaedam philosophica, e. g. *de potentiis animae*, scripsit, et Auerrois potissimum opiniones secutus est, quae quales fuerint, supra diximus. Dictus doctor resolutus. Miramur autem inuentum fuisse nostro tempore, cui placuerit Baconthorpii placita renouare, et in theatrum literarium reducere [s]. Eadem quoque aetas tulit GREGORIVM DE ARIMINO, ciuitate Romandiolae [t], Ordinis Eremitarum Augustini sodalem [u]. Theologiae et philosophiae Scholasticae laude cum emineret, ad Nominalium sectam discessit, et a quibusdam suae aetatis opinionibus secessum fecit, eos imprimis refutauit, qui contradictoria Deum posse statuebant, quod dogma hoc tempore vulgare valde in academia Parisiensi fuisse ex IO. LAVNOIO [x], intelligitur. Alias eius opiniones non tangimus, quae ad theologiam pertinent, videndus autem P. BAYLE [y]. Huic comes iungi potest ALPHONSVS VARGAS Toletanus, itidem Ordinis Eremitarum S. Augustini professus [z], qui philosophiam et theologiam per decennium Parisiis docuit. Tandem ad Hispalensem sedem promotus fatis functus est anno cIↄccclix, vel vt alii volunt cIↄccclxvi, et in Aristo-

Ioannes Baconthorpius.

Gregorius de Arimino.

Alphonsus Vargas.

k) WADDINGVS l. c. p. 276.
l) BVLAEVS Sec. VI. p. 985.
m) c. 545. p. 131.
n) T. III. p. 850. seqq.
o) Gall. Christian. T. I. p. 17.
p) ALEGRE in Paradiso Carmelitici Ord. pag. 294.
q) BALEVS V. 1. PITSEVS p. 451.
r) pag. 18.
s) Iosephus Zagaglia theologus Carmelita Ferrariensis defunctus aet. 92. ann. 1711. vid. Mem. de Treuoux 1713. p. 1661.
t) Vid. BAYLE Dict. T. IV. art. Rimini pag. 56.
u) CVRTIVS Elog. Augustinian. pag. 121. PHIL. ELSSIVS Encomiast. August. pag. 247.
x) De fortuna Aristot. c. X. p. 215.
y) loc. cit.
z) ELSSIVS l. c.

Aristotelis librum *de anima quaestiones* inter alia scripta reliquit, de quibus videndus NICOLAVS ANTONIVS [a]. Porro Aristotelicae philosophiae laude super alios eminuisse ait TRITHEMIVS [b] IOANNEM CAPREOLVM Gallum, Ordinis Praedicatorum, et professorem Tolosanum, ideo notandum, quod Thomae aduersus Scotum, Petrum Aureolum, Nominales, aliosque Thomae aduersarios diligentissimum se promachum praestiterit, edito ingenti *in IV libros Sententiarum* opere, quod ab aliis postea in compendium missum est [c]. Ex Scoti partibus vtilissimam Scholasticae philosophiae et theologiae cultoribus operam praestitit HIERONYMVS DE FERRARIIS, editis *Locis communibus ex libris sententiarum* et quodlibeticis Ioannis Duns Scoti. In iis enim non modo singula Scoti loca, et ex iis opiniones quoque illius indicauit, sed et quae contraria sit Thomae sententia adiecit, non omissis placitis commentatorum Auicennae et Auerrois, sic vt vtilem in historia philosophiae et theologiae Scholasticae operam liber praestare possit [d]. Serius, nempe Seculo XV magna eruditionis commendatione vixit MARTINVS MAGISTER, lanii Turonensis filius, qui cum anno cIↄcccclxix in Galliam studiorum caussa concessisset, Nauarreo collegio adscriptus est, acceptaque laurea philosophica anno cIↄcccclxxiii in collegio S. Barbarae philosophiam, maxime vero moralem doctrinam, magno applausu docuit, et theologiam quoque publice tanta felicitate professus est, vt dignus haberetur, quem sibi a confessionibus atque eleemosynis futurum deligeret Galliae rex Ludouicus XI [e]. Obiit anno cIↄcccclxxxii. Etiam hic ex Nominalium parte fuit, quos consequentiarum via assertum iuit. Commentatus est in *Praedicabilia Porphyrii*, *et de fato*. Praecipue autem edito libro *de quatuor virtutibus cardinalibus* maximam inter Scholasticos laudem sibi comparauit, de quibus eius scriptis videndus post IO. LAVNOIVM [f], CAS. OVDINVS [g]. Idem Gymnasium Nauarrense protulit IOANNEM RAVLINVM Tullensem, qui eidem tandem collegio praefectus doctorque datus est, et anno cIↄIↄxiv, septuagenario maior, in religione Cluniacensis monasterii obiit, de quo plura dabit idem LAVNOIVS [h]. Eodem loco vixit, literisque operam dedit, et philosophiae quoque docendae insudauit IACOBVS ALMAIN, Senonensis, Occamistarum partibus adeoque Nominalibus addictissimus, qui quamprimum philosophiam praelegere coeperat, dialecticam physicamque explicuit. Anno cIↄIↄviii collegio Nauarreo adscriptus theologiae doctor triennio post renunciatus est, defunctus anno cIↄIↄxv. Inter

Ioannes Capreolus. *Hieronymus de Ferrariis.* *Martinus Magister.* *Ioannes Raulinus.* *Iacobus Almain.*

a) Bibl. Hispan. T. II. p. 113.
b) c. 719. p. 176.
c) ALTAMVRA p. 158. ECHARDVS T. I. p. 917. FABRICIVS T. I. p. 917.
d) Conf. MORHOF. Polyhist. lit. T. II, L. I. c. 14. §. 9. p. 87. seqq.
e) LAVNOIVS Hist. gymnas. Nauarr. p. 592.
f) loc. cit.
g) T. III. p. 2641. FABRICIVS, T. V. p. 125.
h) p. 617.

ter scripta eius diligenter recensita a LAVNOIO [i] et FABRICIO [k] *Tractatus quinque consequentiarum* notandi sunt, qui systema aliquod syllogisticae Scholasticae exhibent, qualis ea ineunte seculo XVI et circa reformationis tempora viguit. Agit enim in iis de definitione et diuisione, exque his consequentiarum rationes exponit, regulasque exhibet pro argumentationibus enthymematicis, et tum syllogismos explicat atque exponibilia. Pari ratione *Embammata physicalia* edidit, in quibus totam philosophiam naturalem ex ingenti apophthegmatum physicalium aceruo illustrare conatus est; et *Moralia*, in quatuor diuisa tractatus, in quibus de actuum et habituum essentia, et eorum impedimentis, de virtutibus theologicis tribus, fide, spe et charitate; de humanis virtutibus, earumque oppositis satis subtiliter disseruit. Iussu quoque academiae Parisiensis librum scripsit aduersus Thomam Caietanum, *de Auctoritate Ecclesiae et conciliorum* [l]. Inter Britannos ROBERTVS HOLCOTH, LELANDO [m] Haldecotus, Auoniae Borealis alumnus, Ord. Praedicatorum sodalis, in cathedra Oxoniensi philosophiae et theologiae peritia singulari eminuit, multisque scriptis, historiae literariae Anglicae scriptoribus enumeratis [n] inclaruit. Seculo porro XV medio philosophiae Scholasticae tradendae operam commendauit suam NICOLAVS DE ORBELLIS, vel DORBELLVS, Andegauensis prouinciae, Turonensis Gallus, Ordin. Minorum [o], qui philosophiam et theologiam in gymnasio Pictauiensi docuit, Scotique partes strenue defendit, exque eius mente *Logicam*, itemque *Commentarios in Aristotelis Physica*, *Metaphysica*, *Ethica*, *et de anima* scripsit [p]. Simili ratione de scriptis et philosophia Aristotelis logicis, metaphysicis, physicis et de anima meruit DOMINICVS DE FLANDRIA Dominicanus, qui Bononiae philosophiam et theologiam docuit, obiitque anno CIↃIↃ, teste IAC. QVETIF [q], qui libros eius recenset, quibus Peripateticam philosophiam illustrare conatus est [r]. Inter Patauinos professores circa haec tempora floruit MAVRICIVS HIBERNICVS PORTV FILDAEVS; Ordini Minorum adscriptus [s]; denique archiepiscopus in Hibernia Tuamensis [t], qui anno CIↃIↃXIII obiit. Ob celebritatem eruditionis dictus est flos mundi, et in Scoti scripta non sine acumine commentatus est. Et his quidem multi adhuc addi possent, si vel Scho-

Robertus Halcoth.

Nicolaus de Orbellis.

Dominicus de Flandria.

Mauricius Hibernicus.

 lasticae

i) Hist. gymn. Nauarr. p. 611.

k) T. IV. pag. 3. add. LABBEVS de S. E. pag. 488. BAYLE Dict. T. I. Artic. Almain p. 164.

l) Extat inter Gersonis Opera T. II. p. 976. ed. DVPINII, qui etiam in Bibl. eccles. T. XIV. p. 17. videndus.

m) pag. 411. ALTAMVRA, QVETIF etc.

n) Conf. FABRICIVS T. III. p. 799. seqq.

o) WADDING. Bibl. Ord. Min. p. 268.

p) TRITHEMIVS c. 815. WHARTON. p. 113. OVDINVS T. III. pag. 2546. FABRICIVS T. V. p. 332.

q) T. I. p. 894.

r) Add. FABRIC. T. II. p. 157.

s) WADDINGVS Bibl. Ord Min. p. 256.

t) IAC. WARAEVS de Script. Hiberniae pag. 78.

lasticae philosophiae historia specialis enarranda, vel certarum scientiarum fata exponenda essent. Dici enim posset, de Richardo Walingforde, Nicolao de Lynna [w] Ioanne Halifax, Ioanne Duns de Saxonia, Ioanne de Lignariis [x], Ioanne de Marliano [y], Ioanne de Sacrobosco [z], Ioanne de Regiomonte [a], mathematicarum disciplinarum notitia inter Scholasticos celeberrimis: de Alberto de Rieckmersdorf, Ioanne Rauani, Henrico de Einbeck, Ioanne Monsterbeck, Nicolao Stor, Henrico Luhr, Nicolao Smylau etc. inter Germanos logica eruditione conspicuis [b]; de Henrico de Wismaria, Henrico de Gandauo, Ioanne de Eligerio aliisque naturalium rerum peritis [c] etc. Verum haec pro nostro instituto, quod generalem tantum philosophiae historiam nos pandere iubet, prolixa nimis sunt, et ad specialem tractationem pertinent: facile autem eorum notitia ex fontibus hactenus copiose adductis potest hauriri.

w) BALEVS VI. 25. PITSEVS p. 505. LELANDVS c. 370. FABRICIVS T. V. p. 347.

x) TRITHEMIVS c. 580. FABRIC. T. III. p. 276.

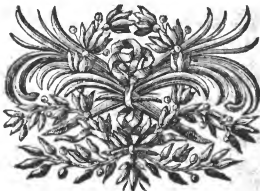
y) TRITHEMIVS c. 788. BARTH. CVRTIVS in Histor. Medic. Mediolan. p. 29. Scriptoresque bibliothecarum medicarum. Fuit enim medicus et mathematicus, defunctus 1483.

z) LELANDVS c. 376. BALEVS VI. 93. PITSEVS p. 334. VOSSIVS de Scient. math. pag. 179. obiit Parisiis 1256. Decantatissimus est eius liber de Sphaera mundi, per 400 annos in scholis praelectus, de quo vid. FABRIC. T. IV. p. 374. seq.

a) Proprium nomen Ioannes Mullerus, siue Molitor. Vitam eius eleganter enarrauit PETR. GASSENDVS. Add. Cl. DOPPELMAYR de Mathem. et Artific. Norimb. p. 1. seqq. TRITHEMIVS de Script. German. c. 844. RICCIOLVS in Almagest. etc.

b) Videndi de his Cl. REIMMANNI Hist. lit. German. P. II. p. 254. seqq. et FABRICIVS loc. cit.

c) IDEM l. c. p. 303.

SECTIO

SECTIO TERTIA,

DE NATVRA, INDOLE ET MODO PHILOSOPHIAE SCHOLASTICAE.

§. I.

Generalis idea philosophiae Scholasticae.

Enarrata professorum philosophiae, qui Scholastici vocantur, et a Seculo XI ad initia Seculi XVI imperium obtinuerunt historia, restat, vt faciem philosophiae depingamus, quae tum fuit, eiusque naturam et constitutionem, affectiones, modum philosophandi, sectas, circumstantiasque alias, memoratu dignas exponamus, vt quibus fatis philosophia sub Scholasticorum regno gauisa sit, quae vel incrementa vel decrementa acceperit, quaeque alia sunt in historia doctrinarum sine attentione non praetermittenda, constet. Id quod eo magis necessarium est, quo magis sanctioris disciplinae historia, et reipublicae Christianae, qui his seculis apparuerunt, vultus cognosci accurate non possunt, nisi huius philosophiae imago depicta consideretur; eo quod vesano curiosorum hominum studio sororio philosophia et theologia Scholastica inter se iunctae sunt vinculo. Immo et matheseos et iurisprudentiae et medicinae studium contaminatum ab illo philosophandi genere est, vt manifestis hactenus Iacobi de Rauenna, Richardi Suisseti, Petri de Apono, aliorumque exemplis demonstrauimus, quarum scientiarum historia sine explicatis Scholasticae philosophiae fatis his temporibus intelligi satis non potest. Descripsimus autem iam supra, cum natales atque origines philosophiae Scholasticae exponeremus, qualis eius ab initio natura extiterit, quibus parentibus fuerit vsa, quo genio ducta prodierit, et quibus ad seculum vsque XVI incrementis gauisa fuerit: ostendimusque, ex dialecticae primo quidem Stoicae deinde Aristotelicae studio, cum metaphysicis quaestionibus et disceptationibus coniuncto, innumeram abstractionum, distinctionum, disputationumque farraginem fuisse exortam, eamque mira quidem, ast inutili et vana subtilitate ita fuisse auctam, vt peruersissima totius philosophiae indoles inde enasceretur. Incrementa autem accepisse laetissima, vbi Saracenica philosophandi methodus, publicatis Arabum meletematibus philosophicis, et imprimis Auerrois scriptis, innotuisset; remque tandem perniciosam fastigium quoddam attigisse, vbi desipiens philosophiam cum theologia coniungendi, vel hanc potius per illam perficiendi studium de ingeniorum sobrietate et modestia triumphauisset. Quibus omnibus in antecedentibus luculenter, nisi fallimur, expositis, multisque exemplis fuse demonstratis, nihil aliud superesse videtur, quam vt collectis, quae sparsim allatae sunt, obseruationi-

tionibus, paulo accuratius, et ὡς ἐν συνόψει effigiem philoſophiae huius depingamus, et pernicioſos, quos tulit, fructus demonſtremus, vt, qui ſponte coecutire non vult, habeat, ex quo de natura et conſtitutione atque indole philoſophiae Scholaſticae iudicare poſſit. Faciamus autem id, qua licet breuitate, ne feſſum in hoc vepreto Lectorem nimis diu detinentes, ad iucundiora feſtinanti atque meliora remoram inieciſſe accuſemur. Prolixe enim huius philoſophiae naturam deſcribere, idem eſſet, ac ſenticeta conſtruere, ad quae Lectori diuertendum ſit. Qui itaque his deliciis amplioribus frui cupit, illi ipſa philoſophorum Scholaſticorum praecipuorum v. g. Alberti M. Thomae, Scoti, Occami et ſimilium, ſcripta adeunda ſunt, quae de omnibus philoſophiae partibus reliquerunt. Quae qui nunquam inſpexit, nulla ratione comprehendet, quam profunda philoſophia omnis labe correpta ſit, et quam marcidi eius vultus compareant, quae ſpectra lemureſque in hos veritatis campos irrepſerint, quantumque inde vera philoſophandi ratio damnum paſſa ſit. Quae quoque ratio eſt, cur ſyſtematis philoſophiae Scholaſticae delineationem, more hactenus obſeruato, afferre nobis non liceat; integrae enim tractationes Scholaſticorum deſcribendae eſſent, quod vtilitate caret, et nec locum heic habet, nec nos otio ſatis inſtructi ad inutilem hanc operam ſumus, nec Lectoris patientia ita abutendum eſſe aequiſſimis rationibus conuicti arbitramur.

Obſeruationes generales de philoſophia Scholaſtica.

§. II. Conſiderata itaque, repetita induſtria, Scholaſticae philoſophiae hiſtoria, ita de ea ſtatuendum eſſe aequi arbitri haud difficulter fatebuntur.

I. Philoſophiae Scholaſticae anima, dialectica eriſtica, ad defendenda dogmata noxia adhibita.

I. Philoſophiae Scholaſticae animam, et in quo omnia vertebantur, cardinem non fuiſſe, inquiſitionem veritatis attentam et ſine praeiudiciis inſtitutam, nexuque veritatum ex principiis conuenientibus deductarum conſtantem, ſed ſubtilitatis cuiuſdam, magnum ingenii acumen demonſtrantis affectationem vanam et ambitioſam, quae dialecticis et metaphyſicis armis inſtructa de quaeſtionibus difficilibus quidem et acutiſſimis, ſed nec vſu nec certitudine commendandis, ſumma animi contentione diſputaret, et ad innumeras velitationes philoſophicas, logomachiis, mentis praeciſionibus vanis, axiomatibus precario aſſumtis, diſtinctionibus fundamento carentibus, terminorumque barbarorum ſpectris adiuta in arenam deſcenderet. Hanc vero philoſophandi ſubtilitatem pugnaſque incruentas ad ea dogmata ſtabilienda defendendaque fuiſſe adhibita, quae hierarchiae eccleſiaſticae, temporum ſatis tandem inualeſcenti et triumphanti conuenirent, illiſque hominibus conducerent, qui vt ſoli fere philoſophiae cultores erant, ſibique ſolis Scholaſtici munus creditum eſſe contendebant, ita ad conſeruandam auctoritatem emolumentumque ſuum, capitiſque ſub quo in vnum corpus coaluerant, has argutias adhibebant. In hoc ipſam quaſi eſſentiam philoſophiae Scholaſticae quaerendam eſſe, nemo ſu-

mo superioris tractationis non plane immemor temere negauerit, fateatur potius, oportet ita hanc naturam Scholasticae philosophiae necessario euenire debuisse. Euersa enim seculis VIII, IX, X studiis eruditionis fere omnibus, cum seculo XI dialectica ex Hibernia in Angliam et ex hac in Galliam et Italiam atque Germaniam traducta resurgeret, cuius ab Augustini tempore magna in Ecclesia iam fuerat auctoritas, eaque ab ingeniis quibusdam magnis quidem et supra modum acutis, sed nugacibus et otiosis excoleretur, et metaphysicae, ope doctrinae de praedicabilibus, quae viam parabat, iungeretur, quae vero tunc in Ecclesia oriebantur, dissensiones litesque omnia disputationibus contentiosis replerent, deficientibus aliis magisque sanis philosophiae partibus haec sola triumphauit. Cumque homines tantum Ecclesiastici se liberalium artium studio dedissent, nec aliae, praeter istas septem, disciplinae ob paupertatem ingeniorum atque temporum infelicitatem obtinerent, quadriuium autem, quod mathematicas disciplinas tradebat, a plerisque negligeretur, quin ex triuio quoque grammatica et rhetorica in tanta aeui istius barbarie parum curaretur, nihil remansit nisi dialectica quaedam acuta quidem et subtilis, sed cauillationibus iurgiisque inanibus plena, et innumerarum ineptiarum mater futura. Quam ad theologiam adaptantes philosophi in Scholis Ecclesiarum cathedralium et coenobiorum docentes, qui non nisi theologiae ancillari posse philosophiam contendebant, ipsum quoque sacrarum literarum campum istis nugis tricisque repleuerunt. Ad quod eo potissimum animo accesserunt, quem requirebat ipsorum vtilitas, et hierarchiae, cuius pars erant, emolumentum, et arcana capitis eius cum membris cohaerentis ratio. Illi enim homagii sacramento addicti, philosophari aliter non poterant, quam vel iubebantur, vel necessitatis status et conditionis suae poscebat vtilitas. Quae omnia cum testimoniis fide omni dignissimis passim iam in antecedentibus corroborata sint, actum agere, et testium nube demonstrare dicta nolumus. Conferenda autem cum his sunt, quae prudenter monuerunt viri acuti IACOBVS THOMASIVS [a], ADAMVS TRIBBECHOVIVS [b] et CHR. AVG. HEVMANNVS [c].

II. Dialectica ista non rationalis philosophia fuit, sed ars vitiosa.

§. III. II. Ex dictis vero constat, animam philosophiae Scholasticae, et verum, ex quo conflata est, elementum fuisse dialecticam. Quae vero cum arte rationali confundenda non est, a qua vt scoriae ab auro, differt. Non enim prudenter institutum fuit istud artis dialecticae studium, nec in eo versata diligentia, vt habito respectu ad humani intellectus vires de modo accurate ratiocinandi, et veritatis vtilis et ad felicitatem hominis facientis inquirendae disquisitio institueretur: sed cum Stoicae prius, mox Peripateticae dialecticae principia adhiberentur, cauillationum

a) De caussis ineptiarum barbari aeui Scholastici, inter praefat. LXXXII. p. 544. et Hist. sap. et stult. P. III. p. 226. seqq.

b) De DD. Scholasticis, passim.

c) In praef. ad Tribbechouii librum laudatum p. 17.

num ſtudium, et inanis velitandi in arena philoſophica libido totam artem abſoluebat; haec omnibus eruditionis partibus praeferebatur, in hac ingenii humani nobilitatem veramque gloriam quaerendam eſſe ſtatuebatur, huic vni dies noctesque tribuebantur, huius addiſcendae gratia integrae regiones et prouinciae peragrabantur, tandem in hoc inani ſtudio conſeneſcebat humana induſtria. Teſtes ſupra ſectione prima dedimus omni exceptione maiores P. Abaelardum et Ioannem Sariſberienſem, quorum verba ſupra adducta hoc loco repetenda ſunt. In cuius vitae hiſtoria exemplum quoque commilitonum eius adduximus, qui [d] *cum eos poſt multos annos inuiſeret, adhuc dialectica detinebantur, et inueniebantur, qui fuerant, vrgebanturque iisdem, quibus prius, ſtimulis, inque hoc vno profecerant, dedicerant modum, modeſtiam neſciebant, adeo quidem, vt de reparatione eorum poſſet deſperari.* Valde id quidem idem vir cordatus et ſupra aetatis ſuae indolem ſapiens deteſtatur, et admodum illis indignatur, *qui clamant in compitis, in triuiis docent, et in ea, quam ſolam profitentur, arte non decennium, aut vicennium, ſed totam conſumunt aetatem: et cum ſenectus ingruit, corpus eneruat, ſenſuum retundit acumina, et praecedentes comprimit voluptates, ſolam hanc in ore voluunt, verſant in manibus, et aliis omnibus ſtudiis locum iſta praeripiunt* etc. Verum parum profeciſſe virum eruditum et prudentem, vel ex hoc vno argumento diſci poteſt, quia cum illa in prima Scholaſticorum aetate accidiſſent, in ſecunda et tertia innumeris modis aucta ſunt.

Cauſſa cur dialectica eriſtica tanto ſtudio exculta.

Quod equidem mirari quis poſſet, niſi ex enarrata hactenus Scholaſticorum hiſtoria conſtaret, vtiliſſimam fuiſſe hanc nugandi artem cultoribus ſuis, et ex ea exortos fuiſſe titulos doctorum illuminatiſſimorum, profundiſſimorum, ſubtiliſſimorum, reſolutiſſimorum, ſeraphicorum, angelicorum, mirabilium, venerabilium; natos illa obſtetricante fuiſſe doctores, profeſſores, cancellarios, abbates, epiſcopos, cardinales, pontifices maximos etc. Quibus praemiis cum contentioſa et ſophiſtica illa philoſophia ornata fuerit, quem non coeco ruere impetu in illam oportuit?

III Metaphyſica inani dialecticae iuncta malum hoc auctum, indeque exortae logomachiae innumerae.

§. IV. III. Valde vero inualuit malum in ſe iam vehemens, cum metaphyſica dialecticae iungi coepiſſet, quod initium accepit ſeculo XI, ſequentibus autem ſeculis ſupra omnem expectationem creuit. Cum enim dialectica ad diſputationes theologicas et defendenda dogmata publice recepta, erroresque non ſine emolumento introductos eſſet adhibita, neceſſario de principiis vniuerſalibus, et notionibus quoque abſtractis erat diſpiciendum, ex quibus velitationes illae poſſent inſtrui. Cum autem ſeculo XII Ariſtotelis metaphyſica innotuiſſet, cuius leuem hactenus praeguſtum ex praedicabilium doctrina habuerant, haecque mira ſubtilitas non modo acuminis laudem affectantibus mire placuiſſet, ſed ad ferendas quoque feliciterque depugnandas lites vtiliſſime adhiberi poſſe

d) Metalog. L. II. c. 10. p. 805. conf. Vives de corrupt. art. L. III. p. 119.

posse constaret, dici non potest, quanto impetu, et si verum dicendum, furore et insania in hoc metaphysicae studium ingenia etiam nobilissima, et praeclaris a natura muneribus instructa ruere coeperint. Quod quidem ferri potuisset, si generali rerum transcendentalium consideratione contenti, et de vniuersalibus principiis regulisque solliciti, supra rerum naturam non fuissent progressi, et figmenta otiosi ingenii, ipsarum essentiarum contemplationi non praetulissent. Verum vbi semel nugari coeperunt, omnia alia euenire necesse fuit. Nempe ad abstractarum notionum praecisionumque mentalium syluam semel delati, cum non ex natura rerum de axiomatibus et principiis earum essent solliciti, sed vaga et vana conceptuum ludificatione argumentum, quod defendere susceperant, tueri, et contrarias opiniones debellare fuissent aggressi, in tenebris his, quas ideae obscurae, voces nihili, termini barbari ipsoque strepitu suo horrendum quid sonantes, excitauerant, magnos quidem pulueres excitarunt, sed multum mouendo parum promouerunt. Cumque ex repugnantium quoque aduersariorum parte similes artes illis opponerentur, enatae inde distinctiones subtilissimae quidem, sed solis inanissimae imaginationis relationibus quibusdam, quas nemo, nisi foecundissimi harum subtilitatum fabri, assequebatur, nixae; quae, quo magis haec contentiosa ars crescebat, eo magis infinitum in modum augebantur. Adeo vt, Scoti et Occami tempore, tota philosophia in eiusmodi puerorum terriculamenta, et inanes nubes esset transmutata. Ex quibus innumeras de verbis et terminis philosophicis contentiones debuisse enasci, et immensum logomachiarum pelagus exortum fuisse, facile Lector coniiciet, et tristis docet experientia, quod viris quidem cordatis mox risum expressit, mox lachrymas, tolli tamen emendarique non potuit. Qua de re Erasmi, H. Cornelii Agrippae, Auentini aliorumque flagellorum Scholasticorum verba heic adducere prolixitas vetat [e]. Vnum, ne sine teste discedamus, damus, prudentem et grauem ineptiarum harum censorem LVDOVICVM VIVEM [f], ita differentem: *Quid quod ex philosophi huius,* (Aristotelis) *libris qui sunt sane multi acute scripti, et docte, non vtilissimos sibi sumserunt, sed intricatissimos, et rixosissimos, quique minimum haberent bonae frugis, non de animalibus, qui multum vtilitatis afferunt ad vitam, et quorum ingens fuit apud veteres pretium, non problemata, sed physicos, et quique physicis sunt proximi obscuritate et argutiis, videlicet de prima philosophia, de coelo, de generatione, nam libros meteororum ita tractant, vt aliud videantur agere, atque adeo mirum est, receptos esse inter libros Scholasticos, puto casu magis quam consilio contigisse. Sunt enim earum rerum inexperti prorsus, et huius naturae quam melius agricolae et fabri norunt, quam ipsi tanti philosophi. Qui naturae huic,*

e) Collegit ea TRIBBECHOVIVS l. c. p. 46. f) l. c. L. V. p. 166.

huic, quam ignorarent, irati, aliam ſibi confinxerunt, nempe ſubtilitatum nugas de iis rebus, quas nunquam Deus condidiſſet, nempe formalitates, haecceitates, realitates, relationes, Platonis ideas et monſtra, quae quando aliud non poſſunt, certe dignitate cohoneſtant nominis, metaphyſicam appellantes. Et ſi quis ingenium habeat naturae huius imperitum, aut ab eo abhorrens, ad commenta, ad ſomnia quaedam inſaniſſima propenſum, hanc dicunt ingenium habere metaphyſicum: vt de Scoto, in quo fortaſſis a callidis et acutis hominibus ambiguitate nominis deludimur, vt ingenium eſſe metaphyſicum ſentiant, quaſi extra hanc naturam in alia quadam noua et inuſitata. Similia aliis quoque locis [g] habet, prorſus egregia et non ſine graui vulnere Scholaſticorum vlcera tangentia, quae tamen heic exſcribere non licet, Lectorem vero apud ipſum legiſſe nunquam poenitebit.

IV. Fructus peſſimi inde enati, maxime theologiae corruptio.

§. V. IV. Studium ſophiſtices, quod hos homines totos occupauerat, quales fructus tulerit, rerum intelligens, nobis non monentibus, ex ipſa pſeudo-philoſophiae huius natura intelliget. Nempe et rationalis philoſophiae officium eſt, cuncta rite inter ſe diſcernere, nempe vera a falſis, diuina ab humanis, certa ab incertis; cuncta ex ſuis principiis deducere, limitesque cuilibet argumento ponere, ſicque ex ſuis fontibus et axiomata vera atque certa, et concluſiones deriuare omnisque veritatis ſcenam aperire: ita e contrario ſophiſtica iſta ars in id potiſſimum neruos ſuos intendebat, vt miſceret inter ſe omnia, principia ſcientiarum confunderet, humana diuinis, rotunda quadratis, vera falſis, attemperaret, et neglectis rationis atque reuelationis limitibus, ſine certo duce, ſine regula coeca diſcurreret, et hoc pacto incertiſſimae confuſioni portam aperiret patentiſſimam. Id inde potiſſimum euenit, quod inepti homines, vbi ſemel huius philoſophiae amore eſſent occupati, et ſtatus munerisque ſui memores, theologiae eſſe inſeruiendum ſtatuiſſent, non diſcretis inter ſe, vti debebat, vtriusque luminis cauſſis, fine, et terminis, ſed neglecto omni diſcrimine et ordine, rationem cum reuelatione miſere confuderant, rati, non poſſe theologiam conſiſtere, vel attingere eius perfectionem quenquam, niſi in ea tractanda dialecticum ſe praeſtitiſſet; et ita vere ancillari theologiae philoſophiam, ſi illa in hanc tota quaſi conuerteretur. Hinc horrenda illa principiorum confuſio, vt neſcias, vtrum ſacras literas, aut gentilem aliquam mataeologiam, aut naturalem quandam ſcientiam explicare in animo habeant? Quam inſaniam, impoſſibile fuiſſet, vt non mature obſeruaſſent, ſi rationalem artem ſobria ratione didiciſſent. At hic lernae huius malorum fons erat peſtilentiſſimus, quod ſectariam et ineptam quandam dialecticam didicerant, quae praeter inutiles tricas, terminorumque, enunciationum, ſyllogismorum cateruos, et ſterilem quandam analyticae et ſyntheticae methodi explicationem nulli argumento graui, vero, et maturo adplicatam nihil pror-

g) de cauſſis corrupt. art. L. III. p. 112.

prorſus artificii ſuppeditabat, quo mediante veritates detegi, principia diſcerni, et ad domeſticos quaeque fontes reuocari poſſent. Promtuarium autem, vnde principia generalia, theologiae poſtmodum inferenda, deſumebant, erat illa metaphyſica verbalis, ſiue potius terminologia otioſa, quae ſpectris intellectum, ſcientias ignotis principiis, laruisque deteſtandis replebat, et in qua notiones vagae, propoſitiones et regulae nihil ſignificantes, obſcurae, incertae dominabantur. His duumuiris, dialecticae et metaphyſicae, omne in theologiam imperium traditum et his fulcris ſuſtentatum eſt totum Scholaſticae doctrinae aedificium. Quod quantas ex eo ἀνωμαλίας ſuſcipere debuerit, quantam deformitatem neceſſario contraxerit, nemo ignorat, qui, quid ſacra doctrina, quid philoſophia ſit, quibus limitibus diſcernantur, qua ratione ſobria ſubordinentur, quos fines obtineant, ſemel didicit. Et hinc omnis illa, quae in theologia Scholaſtica conſpicitur, corruptionis prauitas ortum habuit. Quae tanta fuit, vt naſcentis Scholaſticae doctrinae tempore multas theologis paulo attentioribus querelas exprimeret, vt *Sectione ſecunda* paſſim demonſtratum. Quae tamen querelae et conatus eo minus malo obicem ponere potuere, quo minus veram hos ſuſcipientes medicinam adhibere pſeudophiloſophi nouerant, et vel cum falſa philoſophia omnem verae philoſophiae vſum condemnabant, vt Bernardo accidit, vel dogmata tantum nonnulla, quae nec ſatis intelligebant, nec vt intelligi poſſent, explicari patiebantur, confodiebant. Ita vero factum, vt tandem triumphare Ariſtoteli captiuamque ducere theologiam liceret, et Arabum quoque philoſophandi ratio omnem iudicii theologici ſobrietatem ſupprimeret, ita vt ne ſummi quidem inter Scholaſticos viri ab hac intemperantia abſtinerent. Id quod alio exemplo opus non habet, quam ipſius Thomae, quem theologorum Scholaſticorum patriarcham vere dixeris. De eo enim ſupra facultatis philoſophiae Pariſienſis querelas adduximus, *eum in omnibus, etiam arduiſſimis fidei articulis, et humanam rationem tranſcendentibus vti dictis Ariſtotelis, et immiſcere eius philoſophiam doctrinae fidei, ſicut pateat cuilibet intuenti: hoc autem praebere occaſionem errandi, quum ipſemet dicat, quod auctoritates philoſophorum ſint argumenta extranea doctrinae ſacrae.* Haec Thomas fecerat, qui tam longum Scholaſticorum ſyrma poſt ſe trahebat, et prae mille aliis tamen ſapiebat. Quid non vulgus Scholaſticorum ſuſcepiſſe ſuſpicandum eſt? quorum libri pleni ſunt huius vitii, quod ipſum ſuccum et ſanguinem Scholaſticae theologiae corrupit. Quam labem iam in Petro Lombardo notauit Iacobus Faber, elegantioris inter Gallos philoſophiae reſtaurator, *ex cuius ore plus millies ſe accepiſſe et audiuiſſe* teſtatur AVENTINVS [b], *eum ſacroſanctae philoſophiae veritatem fontemque puriſſimum coeno quaeſtionum, riuulis opinionum conturbaſſe.*

 Multa

b) L. VI. p. 638. Hoc DVPINIO opponi debet, ſtatuenti, Lombardum modum ponere ineptae curioſitati Scholaſticorum voluiſſe, de Meth. ſtudii theol. c. 2. p. 20.

Multa passim hac de re conquesti sunt viri cordati piique, obseruantes, ita neruos succidi sacrae doctrinae, et castimoniae sacrarum literarum vim quasi inferri. Inter quos monachus Cizensis PAVLVS LANGIVS [i] grauissime pronuntiauit: *Nubes fuerunt apostoli et euangelistae, quia altitudinem scientiae habuerunt et doctrinae; sed multi haeretici conati sunt superascendere. Multi sapientes naturales fuerunt, se istis superiores existimantes. Multi etiam doctores appellati catholici fuerunt, nescio si in animo extiterunt, nouitate loquendi, miscendo cum supernaturali theologia naturalem, cum scriptura diuina philosophicam, historicam, et poëticam, sibi ipsis superuolitare sunt visi, et, quod est certum, in dubium reuocantes per vtrum, et quod est clarum et lucidum, in turbidum et obscurum redigentes per vtrum.* Et paulo post: *In tantum exorbitauerunt naturales hominum mentes, vt super altitudinem nubium se extollant: dicentes atque credentes, quod theologica non possunt apprehendi nisi coeco Aristotele duce, et viam praebente orbato Platone, atque ceteris praeeuntibus philosophis, veris priuati luminibus solum innitentes baculis scientiae naturalis, quasi velint asserere, quod in docendo superuolitet scientia naturalis, de quibus scriptura dicit, vani sunt omnes homines, in quibus non subest scientia Dei.* Plura huius generis loca Gochii Mechlinensis, Gaileri a Kaysersberg, Cornelii Agrippae, Auentini, Erasmi aliorumque adducit TRIBBECHOVIVS [k], qui legendus, Henrici Gandauensis et Trithemii loca autem talia deplorantium supra suo iam loco adduximus.

V. Emolumentum cleri et hierarchiae ecclesiasticae caussa inter alias magna eius labis.

§. VI. V. In caussa fuisse humani ingenii curiositatem et ambitionem magna sibi lumina et inusitatam ingenii subtilitatem vindicantem, vt hoc malum gliseeret, negari non potest. Ast caussam solam fuisse dici nequit; accessit enim emolumentum et vtilitas, quam ex eo capiebant, qui hierarchiae ecclesiasticae, quae tunc vigebat, curiaeque Romanae, quae illius proram puppimque constituebat, tuendae promouendaeque manus admouerant. Probe enim videbant, nihil tam a sacris literis, quam a sana ratione adeo alienum dici statuique posse, quod non his armis defendi, et, qui contra mussitabat, prosterni posset, modo esset ex re Ecclesiae, vel ordinis potius, qui ei praeerat ecclesiastici. Exemplum damus transsubstantiationis dogma, cum ipsa Scholastica philosophia et theologia genitum et exsculptum. Quod quae emolumenta tulerit suis promachis hoc loco, ne aliena sectemur, dicere non licet. Cui cum nonnulli interque eos Rabanus Maurus, Ioannes Scotus Erigena, et deinde maiori contentione Berengarius se opposuissent, his potissimum armis dialecticis repulsi oppugnatique sunt, nec aliis rationibus inuicta Lanfranci acies pro eo pugnare potuit. Cumque primo quidem προβληματικῶς illud excuteretur, vires tamen sumente philosophia et theologia Scholastica, et in neruum erumpente tandem, non obstantibus tam luculentis, quae

i) Chron. Ciz. T. I. Pistor. p. 836. k) l. c. p. 55.

quae monſtroſum dogma euertebant, ſacrarum literarum et rationis ſanae argumentis, in articulum fidei tranſiit, vt in critica doctrinae ſacrae hiſtoria prolixius exponendum. Similia, ne nimis a ſcopo diuertamur, ſilemus. Neque tamen haec Eccleſiae vulnera curabant, qui iis medendis inuigilare debebant, ſed quantis poſſent viribus iis augendis inſudabant, contenti ſophiſtica ſua philoſophia et terminologia dominantis religionis auctoritatem defendiſſe. Hinc in ſynodis et conciliis aliunde haereſibus, quas miſeri theologi haud raro fingebant, et ope pſeudophiloſophiae ſuae exſculpebant, alia remedia parata non ſunt, quam ex his pharmacopoleis deſumta: quae veneni alicuius latentis inſtar omnem ſanitatem coeleſtis doctrinae corruperunt. Acta ſynodorum et conciliorum decreta inſpicienda illis ſunt, quibus haec exemplis illuſtrare eſt animus.

VI. Subtilitas affectata nimia et inutilis.

§. VII. VI. Neque ſic malorum et ineptiarum finis; ſed cum humana curioſitas et ambitio in gignendis ingenii monſtris ſupra modum eſſent foecundae, ad tantam cogitationum ſubtilitatem exaltata haec philoſophia eſt, vt ipſum humani intellectus modum captumque ſuperaret. Quem magnorum quidem ingeniorum fructum fuiſſe, negari non poteſt, aſt cum magna ſimul materiae bonae et laudabilis inopia adeſſet, ad aranearum telas effingendas adaptatus eſt. Quem in finem non argumenta tantum quaeſtionum ſuarum ſelegerunt difficillima, abſtruſa, obſcura et innumerabilibus labyrinthis intricata, ſed ad inutilia quoque ὑπέρσοφα καὶ ἄσοφα frequenter recurrerunt. Et licet haud raro diſputatio inde exſurgeret ridicula, vana et nugax, ſaepe etiam paradoxa et interdum impia et deteſtabilis, tantum tamen abeſt, vt diſplicuerit otioſo hominum generi, vt potius in his egregie ſibi placerent, et neſcio, quos perfectionis philoſophicae gradus ſe attigiſſe crederent, immo ab aliis quoque pro iis haberentur, quibus nihil imperuium ſit in naturae, vel, ſi mauis, in ipſis diuinae ſapientiae myſteriis. Qua in re cum aranearum telis comparari poteſt mirifica ingeniorum Scholaſticorum ſubtilitas, quae ſumma quidem fuit, ſed futilis, et inutilis atque friuola. Pulchre ea de re, more ſuo illuſtris VERVLAMIVS [1]: *Quemadmodum complura corpora naturalia dum valent integra, corrumpuntur ſaepius et abeunt in vermes, eodem modo ſana et ſolida rerum cognitio ſaepe numero putreſcit, et ſoluitur in ſubtiles, vanas, inſalubres et (ſi ita loqui liceat) vermiculatas quaeſtiones; quae motu quodam et viuacitate nonnulla praeditae videntur, ſed putidae ſunt et nullius vſus. Hoc genus doctrinae minus ſanae et ſeipſum corrumpentis inualuit apud multos praecipue ex Scholaſticis, qui ſummo otio abundantes, atque ingenio acres, lectione autem impares, quippe quorum mentes concluſae eſſent in paucorum auctorum, praecipue Ariſtotelis dictatoris ſui ſcriptis, non minus quam corpora ipſorum in coenobiorum cellis, hiſtoriam vero et naturae*

1) De Augm. ſcient. T. I. Opp. L. I. c. 9.

turae et temporis maxima ex parte ignorantes, ex non magno materiae flamine, sed maxima spiritus, quasi radii, agitatione operosissimas telas, quae in libris eorum extant, confecerunt. Etenim mens humana, si agat in materiam, naturam rerum et opera Dei contemplando pro modo materiae operatur, atque ab eadem determinatur; sin ipsa in se vertatur, tanquam aranea texens telam, tum demum interminata est, et parit certe telas quasdam doctrinae, tenuitate fili operisque admirabiles, sed quoad vsum friuolas et inanes. Dici autem non poteſt, quam grauiter bonas mentes virorum doctorum offenderit inutilis et veſana haec Scholaſticorum ſubtilitas. Inter quos in iis exagitandis feſtiuum probauit ingenium magnus ERASMVS, cuius *Encomium moriae* falſe hos homines exagitat, diſputantes: *Num in Christo plures filiationes? num possibilis propositio: pater Deus odit filium? num Deus potuerit suppositare mulierem? num diabolum? nam asinum? num cucurbitam? quemadmodum cucurbita fuerit concionatura, editura miracula, figenda cruci?* etc. qui multa affert huius generis et amare ridet his adhuc deteſtabiliora et magis ridicula, licet ſubtiliora, *de indistantibus, de formalitatibus, de quidditatibus, de haecceitatibus* etc. Similia habent Melchior Canus et Ioannes Maldonatus, quorum loca cum a LAVNOIO [m] adducta ſint, ea apud ipſum legi, quam heic exſcribere volumus. Quamquam autem ſubtilitatis laudem nemo facile his philoſophis denegabit, tantum tamen abeſt, vt inde acuminis veri et laudabilis notam ſuſtineant, vt potius inter perditiſſima huius ſectae vitia eam referendam eſſe putemus. Cauſſam pro nobis perorantem ſiſtimus LVDOVICVM VIVEM [n], ne partium ſtudio aliquid dediſſe videamur. Is inter alia ita: *Adducti sunt quidam in eam opinionem, vt dicant, haec quidem hactenus esse aliis artibus vtilia, quod acuant ingenia discentium, et si quis haec intelligat, facile etiam alia assequetur minus difficilia, quorum neutrum est verum. Videntur illa esse ingeniosa, partim quod non intelliguntur, nam quidam ea sola habent in pretio, quae non capiunt, alii subtilissimam oportere rem arbitrantur, quam ipsi non cernunt. Multis perinde videntur arguta, vt lusus pueriles festiui, et argutuli. Nam aenigmata haec non ex ingenio, eruditione multa exercitato et subacto, sed ex ignorantia meliorum sunt nata, tanquam herbae inutiles in solo inculto: necesse erat eos aliquid agere. Haec est enim natura humanorum ingeniorum, vt quoniam igneum est, etiam hebetissimum, se ad aliquid agendum applicet. Itaque non acuunt haec ingenium, sed cogunt sylvescere, contentiosum reddunt spinae istae, et morosum, non viuidum et actuosum: in pulchris acuunt quidem et dedolant, sed ita vt nihil supersit solidi extenuant, minuunt, deprimunt, et in his semel fractum haud facile ad res praeclaras finunt attollere: praesertim quum haec non modo aliena sint a veris artibus, sed etiam contraria, vt tendenti-*

m) De Fort. Ariſtot. c. XIV. p. 273. ſeqq.

n) l. c. L. III. p. 129.

dentibus ad altiores ac veras disciplinas, tanta sint haec cura dediscenda, ne profectum impediant, quanta fuerant accepta. Addimus egregie disputatis, subesse interdum quaestionibus his subtilissimis et obscurissimis virus aliquod, quod inuisa animis ingerit spicula. Talis est disputatio illa de principio indiuiduationis, quam se cum aliis de vniuersalibus, de nominum analogia, de primo cognito, de distinctione quantitatis a re quanta, de maximo et minimo, de infinito, de intentione et remissione, de proportionibus et gradibus etc. ferre non posse testatus est MELCHIOR CANVS *. Quae controuersia quamuis frequentissime in scholis horum philosophorum agitata sit, et nemini inter tot theologos summi nominis et existimationis suspecta fuerit, ipsi vero Thomae, doctori angelico tanto studio ventilata, vt maiori non possit, reuera tamen detestabilem supponit errorem gentilem de materiae principio Deo coaequali, ex quo indiuiduationis principium, duce Aristotele, sed non intellecto, deriuabant. Quam pestiferi dogmatis quasi neptem pro formosa virgine salua catholica fide Scholasticos commendare posteris non valuisse, recte, qui in origines huius controuersiae erudite inquisiuit, obseruatum est IACOBO THOMASIO †, qui *se valde vereri*, ait, *ne nimium hic Thomas Aquinas, siue splendori dederit, siue amori Aristotelici nominis. Nam hunc e sectarum Scholasticarum principibus maxime fuisse*, obseruat, *qui, cum de principio indiuiduationis disceptanda lis esset, ad materiam signatam recurreret,* (nempe sibi persuadendo, principium numeralis multiplicationis esse materiam quantitate molis affectam, vnde inter angelos quoque indiuiduorum dari multitudinem negauit) *non aliunde haustam, quam ex lacunis gentilitiae metaphysicae.* Hinc Scoti schola, quae latens venenum vidit, barbaram illam haecceitatem, et Occami secta cum reliquis Nominalibus entitatem introduxit, quae non materiae modo, sed spiritui quoque applicari potest.

§. VIII. VII. Hanc subtilitatem ingenii ad quaestiones abstrusas et tenuitate quadam quasi inuisibiles traductam vt in vsum deducerent Scholastici, abstractionum atque praecisionum mentalium auxilio vsi sunt: nec errabimus, contendentes, magnam tricarum Scholasticarum partem huic potissimum fonti deberi. Non contenti enim rerum naturam modosque considerasse, et relationes earum inter se expendisse, eas ab ipsis rebus mentis quidem sola operatione separabant, easque isto abstrahendi a subiecto suo artificio in vniuersales quasdam notiones siue ideas transformabant. Quae si mera mentis ratiocinantis entia imaginaria esse fuissent recordati, salua fuisset propemodum haec philosophandi ratio. Ast inepti philosophastri, quas sibi finxerant notiones, in entia realia transformabant, et his, suppositis pro principiis veris et genuinis, ad explicandam rerum omnium naturam vtebantur. Id quod non modo in logica factum, in qua decantatissima Realium et Nominalium controuersia ex his origi-

VII. Abstractionibus et praecisionibus mentalibus omnia repleta.

*) LL. theol. L. IX. c. 7. †) Praef. XLIII. p. 246. seq.

orginibus surrexit, sed in naturali quoque philosophia, in qua rerum omnium natura ex eiusmodi entibus imaginariis explicata, et quod iterum VIVES [q] indignatur, *pro flosculis et arboribus placidissimis in iucundissimo naturae horto, crux ingeniis fixa est, vt nec ibi se amoenitate possent delectare, et fracta at debilitata attollere se ad meliorem rerum cognitionem non valerent. Ita ex hoc philosophiae genere ad medicinam et naturae inspectionem transiuerunt praepostheri, absurdi, spinosi, in omnibus inepti cauillatores, vt quae simpliciter accepta intelligerentur, ac prodessent, ipsi vellicando, perstringendo, detorquendo frangerent et corrumperent.* Maxime vero hoc factum in metaphysica, in qua intolerabilia prorsus commenti sunt abstractionum spectra, quibus terrere Lectorem et a consideratione philosophiae Scholasticae, velut auium terriculamentis abigere nolumus. Quod si horrendas has abstractiones ad consuetas voces, et notiones certas ac definitas reuoces, euanescent omnes illi satyri et lemures, et in nihilum atque logomachiam abibit tota disputatio. Ex his iudicium ferendum de hac philosophia seraphica, angelica, profundissima, illuminatissima, resolutissima etc.

VIII. Scepticismus inde enatus.

§. IX. VIII. Quemadmodum autem semel admisso in viscera morbo magna inde per vniuersa membra sequi solet corruptio, et labes concepta serpit viresque acquirit eundo, ita Scholasticae quoque philosophiae quaeque arcto cum ea vinculo cohaeret, theologiae euenit, in qua dialectica illa contentiosa conceptis nugarum subtilissimarum quidem, at inutilium et friuolarum, seminibus scepticismum, magnum orbis literarii, quinimmo Ecclesiae, malum genuit. Semel enim sibi constituto fine, ista velitatione philosophica et acumine dialectico ingenii gloriam quaerere, et ad magnorum munerum dignitates se extollere, necessarium fuit, omnem eo curam conuerti, vt, quisquis haec sibi proposuisset, in ea arte excelleret. Quam vbi semel fideliter didicit, et naturae, educationis, imitationis atque exemplorum beneficio illi idoneus factus est, non potuit non in eo dies noctesque versari, vt sophisticam hanc artem vbique ostentaret. Fieri id potuit nullo fere labore; vbique enim regnabant in hac arte insana notionum confusio, distinctionum vanitas, terminorum barbarorum multitudo, infinitus quaestionum aceruus, ratio disputandi friuola: quibus vbi vtebantur homines audaces, et clamoribus inconditis magna sui fiducia instructi, vel etiam ad dicendum et scribendum, quicquid temeritas suppeditasset, paratissimi, tota philosophia secularis et sacra in palaestram quandam sophisticam commutata est. In ea non secundum tacticorum regulas decertatum, id est, artis rationalis praeceptis pretium statutum est. Hos enim canones si secuti essent, cito citius totus disputationis aestus deferbuisset, et in fumum auramque tenuem euanuissent tumentes illae bullae, quas inepti philosophastri proiecerant. Sed cum neque principiorum praemissarumque iusta haberetur ratio,

q) De Caussis corrupt. art. pag. 172.

ratio, neque terminorum clara et perſpicua adhiberetur conceptio, his ratiociniis vagis, obſcuris et per innumeras ratiuncularum ambages infinitasque diſtinctionum nihili ſeries vagantibus in vtramque partem diſſerere poſſe ſibi laudi duxerunt, inque eo omne artis ſuae praeſidium collocarunt. Ita vero factum, vt cum aequali acie pro ſententiis temere receptis et contra eas dimicarent, intellectus redderetur incertiſſimus, nec haberet, cui acquieſceret, nec tam euidens eſſet ratio, cui non alia opponeretur, ſicque Scepticiſmus tandem apertiſſime triumpharet. Non facere nos Scholaſticis iniuriam, teſtis eſſe poteſt tota, quam hactenus deſcripſimus hiſtoria. In qua inter alia narrauimus Simonem Tornacenſem eam ſibi artis huius peritiam vindicaſſe, qua, quae vno die fortiſſimis rationibus euiciſſet, altera non minori argumentorum vi poſſet euertere. Quam quidem eius iactantiam, fabulae de eius impietate publice θεηλάτως vlta cudendae occaſionem dediſſe ſupra euicimus: nihil tamen impedit, quo minus credamus, eum in hac ancipiti alea fuiſſe verſatiſſimum. Certe hoc ex iſta traditione recte concluditur, conſuetudinem philoſophorum et theologorum eius ordinis anſam hoc commentum excogitandi ſuppeditaſſe. Complures autem iam in prima Scholaſticorum aetate ita conſueuiſſe facere, acerbe conqueſtus eſt Gualterus S. Victoris prior, quem eam ob rem Abaelardum, Lombardum, Petrum Pictauienſem et Gilbertum Porretanum vehementer accuſaſſe, et, quod omnem Galliam inexplicabilibus labyrinthis inuoluerent, fuiſſe indignatum, ſupra narrauimus. Ita enim inter alia [r]: *Dialectici, quorum Ariſtoteles princeps eſt, ſolent argumentationum retia tendere, et vagam rhetoricae libertatem et ſyllogiſmorum ſpineta concludere. Hi ergo in eo totos dies et noctes terunt, vt interrogent, vel reſpondeant, vel dent propoſitiones, vel accipiant, aſſumant, affirment, atque concludant - - Sicut enim rerum omnium, ita et propoſitionum infinita conuerſio eſt: vnum idemque verum et falſum, et neutrum adhibitis mille differentiis facillime negat et probat.* Alias virorum cordatorum querelas cumulauit TRIBBECHOVIVS [s], qui omnino inſpiciendus. Hoc cum prima aetas, reliquis adhuc modeſtior fecerit, quid de ſecunda et tertia dicendum, quae primam impudentia et audacia, diſputandique pruritu prorſus intolerabili longe vicit? Probe id vidit FRANCISCVS PATRICIVS [t], ideo Scholaſticos, quamuis Ariſtotelem ſibi ducem elegiſſent, inter veros et genuinos Peripateticos referre dedignatus. Poſtquam enim obſeruauiſſet, *ingentem ab Alberto M. Thoma Aquinate et Ioanne Duns ſucceſſionem manauiſſe, quae in Auerroicis hypotheſibus habitauerit, ex his*, monet, *nouam quandam in Ariſtotele veterem tamen in Academia ac Pyrrhonis ſchola, rationem philoſophandi ortam eſſe,*

r) Apud LAVNOIVM l. c. c. III. p. 189. ſeqq.
s) c. IV. p. 131.
t) Diſcuſſ. perip. T. I. L. XIII. p. 162. ſeq.

esse, vt scilicet, de singulis dubitare, vtile fore arbitrarentur. Inde dubitationum ac quaestionum sexcentorum millium numerum manauisse. Nam cum omnia Aristotelis dicta velut certa reciperent, multis tamen locis contradictionem prae se ferrent, necesse fuisse de alteris dubitare; sed dubia de dubiis nectendo in nouam quandam academiam horum scholas eua sisse, ita vt nihil in Aristotele certi affirmari possit. Ita vero pestilentissimis erroribus porta patebat amplissima; quos impune problematicae disquisitionis larua tectos ventilare licebat, eo quod nihil certe definiretur. Dicique non potest, quanta impietatis seges ex his prauis seminibus orta sit, quae non dubitauit ipsam DEI existentiam et summa fidei mysteria ancipiti et fluctuanti disputationi subiicere. Specimen eius impietatis si vis, accipe PAVLI LANGII [w] verba: *Agnellus vir humilis ac beatae vitae, cum et ipse studium in Oxoniensi conuentu instituisset, et post tempus modicum eum audiuisset, semel inter se clamose disputantes, vtrum ista sit vera: Deus est; Zelo accensus et multum turbatus ait: heu me! Simplices et illiterati ad Deum rapiuntur, et isti literati Deum esse ponunt in quaestione, et exin studium reuocauit.* Quae impietas, de grauissimis religionis et naturalis et reuelatae articulis incerta alea disputandi tantopere tandem inualuit, vt Leo X in concilio Lateranensi caueri iusserit: *ne quisquam contra animae immortalitatem disserat, aut eam mortalem credat.* Id quod Auerroismo inter Scholasticos regnanti adscribendum est. Nec aliter intelligi potest infandus Atheorum numerus, quem in Gallia ad sexaginta millia et in vna Lutetia ad quinquaginta millia exsurgere incredibili narratione scripsit MARINVS MERSENNVS [x], nisi ad hanc scepticam de Deo disputationem velis respicere. Illud certum, cardinales in consilio de emendanda Ecclesia Paulum III, P. M. admonuisse: *Abusum magnum et perniciosum esse in gymnasiis publicis praesertim in Italia, in quibus multi philosophiae professores impietatem doceant, immo in templis fiant disputationes impiissimae, et si quae sint piae, tractentur in eis valde irreuerenter, ideoque putare se indicendum episcopis, vbi sunt publica gymnasia, ne docerent adolescentes impietatem.* Plura huius generis testimonia collegit TRIBBECHOVIVS [y], quae sine stupore legi non possunt. Licet autem, in omnis impietatis patrocinium disputari posse, crederent, maledicta illa disputandi consuetudine seducti Scholastici; eis tamen, quos suis partibus non fauere videbant, vel tantum suspicabantur, atheismi et haereseos notam inurere non erubescebant; et in ipsa illa disceptandi methodo et philosophiae abusu facile ansam arripientes, hac potissimum obtrectatione contra illos trisulca vibrabant fulmina, qui auctoritati status hierarchici, eiusque capitis, curiaeue Romanae emolumentis et religioni dominanti contra ire, moresque clericorum damnare audebant. Quae impudentia non modo doctos viros, sed ipsam quoque

Inde orta Atheismi impietas theoretica.

w) Chron. Ciz. T. I. p. 305.
x) In rarissimis Qq. in Genesin p. 671.
y) l. c. p. 135. seqq.

quoque sacrae purpurae maiestatem pressit, et ausa est, optimum principem Fridericum II hac infamia onerare. Ita scilicet solent, qui pessimis viuunt moribus, vt alios inculpent, ne suorum vitiorum recrudescat memoria. Praeter impietatem theoreticam, practicam quoque haec proteruia produxit; cum enim omnis honestatis principia tantae incertitudinis fluctibus obiicerentur, facile fuit omnibus sceleribus patrocinium parare, et omnem virtutis culturam abiicere. Quod cum in annalibus ecclesiasticis enarrari soleat [a], hoc loco explicari quidem non potest, non tamen in historia Scholasticorum naeuorum negligendum est, vt constet, quam corruptionem voluntatis produxerit ista intellectus incertitudo et deprauatio. *et practica.*

IX. Iuncta barbaries sermonis cum barbarie cogitationum.

§. X. IX. Barbariem cogitationum comitata est dictionis barbaries squalorque, qui foedos philosophiae vultus penitus tandem conspurcauit. Quamuis enim in triuio grammaticae et rhetoricae institutiones panderentur, parum tamen istis studiis sordes sermonis, quae ex barbararum gentium inuasionibus in praecedentibus seculis relictae erant pelli potuerunt. Id quod mirandum magnopere haud est. Cum enim nec humanitatis studiis pretium, nec barbariei modus poneretur, ea quoque notionum terminorumque caterua excogitaretur, quam veteris Latii incolae ex vltima Barbaria aduectam iudicassent, impossibile fuit his nugis occupatis, de sermonis puritate cogitare, vel scientiarum sectari elegantiam. Hinc non sine magno taedio in horum hominum scriptis versari licet, adeo omnia sordent, et insubidae dictionis squalentisque atque coenum olentis sermonis ineptiae stomachum mouent atque concitant nauseam. Non repetemus pudendae inscitiae ne pueris quidem hodie condonandae specimina, quae ex medio aeuo adduxit curiosa TRIBBECHOVII [a] diligentia, nec prouocabimus ad historiam Longobardicam IACOBI DE VORAGINE; et quod in ea exhibetur calendarium etymologicum, quod post ERASMVM SCHMIDIVM recusum dedit Cl. SCHELHORNIVS [b], quo an ineptius et puerilius, et ob pudendam ignorantiam risu sibilisque dignius, quicquam excogitari queat, dubii haeremus: sed ad ipsas Scholasticorum tractationes prouocamus, quas adducere hoc loco Lectorique mouere nauseam eo minus opus est, quo minus eorum vbique desideratur copia, et in quouis fere Scholastico haec occurrat barbaries. Obseruauit iam suo tempore hoc literaturae castioris odium in philosophis IOANNES SARISBERIENSIS [c]; cum enim laudabilem Bernardi Carnotensis operam in adducendis ad elegantiorem veteris aeui literaturam iuuenum animis narrauisset, addit: *sed postmodum, ex quo opinio veritati praeiudicium fecit, et homines videri quam esse philosophi maluerunt, professoresque artium, se totam philosophiam breuius, quam trien-*

 nio

a) Multa scriptorum coaeuorum testimonia collegit Io HENRIC. HOTTINGERVS Histor. Ecclef. Sec. XIII. p. 357. - - 434. Diligens in his cleri vitiis perstringendis est Auentinus.

a) c. V. p. 205.

b) Amoenit. liter. T. XI. p. 334. seqq.

c) Metalog. L. I. c. 24. p. 784.

nio aut biennio transfusuros auditoribus pollicebantur, impetu multitudinis imperitae victi cesserunt. Exinde autem, minus temporis et diligentiae in grammaticae studium impensum est. Ex quo contigit, vt qui omnes artes, tam liberales quam mechanicas profitentur, nec primam nouerint, sine qua frustra quis progredietur ad reliquas. Haec suo tempore Sarisberiensis, quo nonnihil tamen pretii statuebatur literis: succedente vero tempore, quo magis philosophia illa incondita inualuit, eo magis sermonis puritas, quae a barbararum gentium inuasionibus dudum iam vitium contraxerat, contaminari coepit. Cuius rei testes esse possunt glossaria medii aeui a viris doctis condita, vt barbara lingua posset intelligi. Tantopere vero has sordes barbara gens deamauit, vt, cum seculo XIV viri nonnulli eruditi surgerent, qui orationis nitorem sermonisque puritatem restituere conabantur, non modo eandem cantilenam canerent, easdemque voces raucas repeterent, sed odio quoque persequerentur humaniorum literarum professores. De qua re tamen hoc loco dici plura non possunt, eo quod ad humanitatis studiorum historiam pertinet. Damus tamen verba VIVIS [d]: *Quum iam Latina lingua prope tota interiisset, viderentque plausibile et venerandum, magnique ad opinionem ingentis eruditionis momenti, horrenda barbarie et soloecismis orationem conspurcare, vnusque ad exprimendum, quod volebat, verbum de sermone vernaculo mutuabatur, alias, quod decorum crederetur, si quam pessime Latine loqueretur; alias quod expeditius: interdum quoque, quod meliore quidem voce non carebat quidem, sed non esset intellecta. Ita malebant aliqui iuxta vetus dictum imperitius loqui, modo apertius, nata hinc est barbaries non vna, sicut erat vna Latina lingua, verum sua cuique genti et nationi. Aliam ex suo vernaculo inuexit Hispanus, aliam Italus, aliam Gallus, aliam Germanus, aliam Britannus, nec hi mutuo intelligebant.* Idem de poëtica arte dicendum. Quamuis enim nonnulla ingenia paulo comtiora haec secula tulerint, quae produxit, eorumque exemplo medii aeui barbariem negare conatus est doctissimus LEYSERVS [e], rari tamen apparebant nantes in gurgite vasto, et hi quoque a sorditie sui aeui non erant immunes, reliqui barbaram Leoninorum versuum iucunditatem affectabant. Quae omnia infelicitatem eorum temporum prodentia alium quidem locum postulant, heic tamen ideo intacta praetermittenda non fuerunt, quia ex hac elegantioris literaturae penuria magno situ et squalore ita obducta sunt ingenia, vt mitescere, et rubiginem deponere philosophiae beneficio non potuerint, haec vero illa barbarie valde corrupta fuerit. Par ratio est historiae, reliquarumque disciplinarum, quarum fata inter Scholasticos in historia literaria aeui medii enarrari solent. Nos vnam, quae nos occupat, philosophiae historiam tangimus, quam facem philosophantibus accendere clarissimam in prolegomenis totius tractationis demon-

d) De Cauff. corr. art. L. II. p. 78.

e) In Historia poëtarum medii aeui.

demonſtrauimus. Eam cum vnus Burlaeus tam miſere inepteque tradiderit, et tantopere ſe luſcum praeſtiterit, intelligi inde facile poteſt, quam pueriliter reliqui ineptiuerint et coecutiuerint. Exemplo eſſe poſſunt pueriles Alberti M. lapſus ſuo loco notati.

X. Ἀριστοτελομανία Scholaſticorum.

§. XI. X. Nihil vero magis omnem veram philoſophandi rationem perdidit, et Scholaſticos in deuia abire coëgit, quam Ἀριστοτελομανία, quae inter eos obtinuit. Et tempore quidem naſcentis philoſophiae Scholaſticae valde premebatur Auguſtini auctoritate Ariſtotelis exiſtimatio. Cum enim illius logica in ſcholis apud pleroſque hactenus ſola obtinuiſſet, et praeter Boëthii et Victorini verſiones aliquot librorum dialecticorum Ariſtotelis nihil huius innotuiſſet, valde ſuſpectae erant nouae ſcriptorum eius philoſophicorum verſiones, quae comparebant; vnde factum, vt publicis quoque ſtatutis ſupprimerentur, vt ſupra narratum. Id quod non ex odio Ariſtotelicae philoſophiae, ſed ex praeiudicio auctoritatis factum eſt, cum graue et intolerabile videretur veteranis illis palaeſtrae philoſophicae agonothetis, quae pueri didicere, ſenes perdenda fateri, et ſancto Eccleſiae praeſuli, cui iſtam logicam tribuebant, praeferre philoſophum gentilem, patique, vt noui magiſtri iſtius philoſophiae cognitione ferocirent. Vbi vero egregius, quem in philoſophia eriſtica Ariſtotelica philoſophia praeſtabat, vſus conſpiciebatur, non obſtantibus aliorum clamoribus plerique non ſine magno impetu in Stagiritae amplexus ruebant, magnoque ſupercilio eos contemnebant, qui Ariſtotelis logicam damnabant, vt ex SARISBERIENSIS [f] diſputatione aduerſus Cornificium quendam manifeſtum eſt. Logicae poſtea acceſſit metaphyſica et phyſica, tandemque libri quoque ethici et politici commendati ſunt. Quae Ariſtotelis ſcripta tanto applauſu et philoſophantium conſenſu recepta ſunt, vt non obſtante pontificum decreto in Pariſienſi academia ea ſummo loco ponere, et ſtudioſae iuuentuti commendare Thomas auderet, hanc Ariſtotelis venerationem ab Alberto M. praeceptore ſuo edoctus. Qui cum fere diuina auctoritate inter Scholaſticos potiretur, eius exemplum in regulam abiit, et inſanire circa Ariſtotelis philoſophiam tota coepit Scholaſtica natio. Cuius furores nemo elegantius depinxit, quam VIVES [g], dignus qui iterum audiatur: *Sunt et ex philoſophis, et ex theologis, qui non ſolum, quo Ariſtoteles peruenit, extremum eſſe aiant naturae, ſed qua peruenit, eam rectiſſimam eſſe omnium et certiſſimam in natura viam, vt non aliter credant, ſe poſſe euincere, illud eſſe ſummum ac abſolutiſſimum, quam Ariſtotelicis ſyllogiſmis: quod vero illis non congruat, alienum eſſe a naturae face atque ſplendore.* Et poſt alia: *Quae noſtrorum hominum perſuaſio effecit, vt multa reciperemus in philoſophiam pro compertis atque exploratis, quae minime eſſent talia: videlicet Ariſtoteles dixerat. Quid erat opus nos defatigari inquirendo, quandoquidem fixum illud erat et confirmatum, certius inueniri nil poſſe?*

f) Metalog. L. II.

g) l. c. L. V. p. 161.

posse? Vnde nata est incredibilis in hominum pectoribus socordia atque inertia: quae latissime diffusa pro dulcissimo habuit, alienis oculis omnia intueri, aliena fide omnia credere, nihil ipsam quaerere, nihil scrutari. Quae in sequentibus acute discutit, quamque indignis hi homines modis in philosophiam peccauerint, tam luculenter ostendit, vt otia nobis hoc in argumento fecisse censendus sit. Aliorum de hoc insano Aristotelicae philosophiae amore querelae legi possunt apud TRIBBECHOVIVM [h] et LAVNOIVM [i], aliosque quos non exscribimus. Nullo vero luculentiori argumento furoris huius specimina patent, quam quod in concionibus sacris Aristotelis ethica loco euangelii tradita est rudi populo, quod Gabrielem Bielem fecisse supra notauimus, et de aliis quoque conquestus est PHILIPPVS MELANCHTHON [k]. Immo eo vsque progressa est rabies, vt philosopho huic locum inter beatas fidelium electorum animas facerent. Quos furores in carmine quodam leonino de vita et morte Aristotelis a Cel. HEVMANNO [l] ad detegendam detestabilem horum temporum faciem ex obliuione reuocato, contemplare quaeso, Lector et obstupesce.

XI. Aristoteles a Scholasticis non intellectus.

§. XII. XI. Ferri vtcunque potuisset amor philosophiae sectariae, cum praestaret, habere imperfectam philosophiam, quam nullam; ast dum Aristotelem in manus horum hominum fata dederunt, prorsus nihil philosophiae studium adiutum est. Ille enim ex Graeciae sapientibus dux eligebatur, quem intelligere satis nec poterant, nec volebant. Eum enim et dicendi breuitate obscurum, et notionum abstractarum atque aequiuocarum cumulo difficilem, et veteris philosophiae, quam haud raro refutat, allegatione profundum esse, suo loco accurate demonstrauimus, et quot difficultates summi quoque viri in eius interpretatione inuenerint ostendimus. Ad hunc vero philosophum Scholastici accessere ab his praesidiis prorsus imparati, cum nec Graecam linguam intelligerent, nec versionibus instructi essent fidelibus et accuratis, nec Graecanicam philosophiam a limine salutassent. Et tamen in intimos Aristotelis sensus se penetrauisse, gloriati sunt. Et negari quidem non potest, iudicandi acie et ingenii, quod nonnullis contigit, acumine quosdam interdum in veros Aristotelis sensus penetrauisse; verum cum totum tamen systematis nexum ignorarent, et in pluribus offenderent, nunquam genuina Aristotelis philosophia patuit, et monstra saepe excogitata sunt horrenda et informia, ipsi Stagiritae terrifica futura, si vidisset: quae eo fertiliori agro enasci potuerunt, quo magis ad excogitanda talia quam maxime apta est philosophia Peripatetica.

Philosophia Peripatetica cur sola Scholasticis placuerit?

Cur autem Aristoteles solus apud Scholasticos triumphauerit, caussae ex praedictis haud difficulter possunt colligi. Quanquam enim exosa patribus fuerat philosophia Peripatetica, haereticorum tamen versutia, quae ex his pharetris tela aduersus

h) De DD. Schol. c. V. §. 3. p. 216. seqq.
i) De Fort. Aristot. c. XVI. XVII. XVIII.
k) Apolog. A. C. p. 62. conf. MANLII Collectanea p. 475. MATTHESIVS in vita Lutheri Act. phil. Vol. I. p. 712.
l) Act. Phil. l. c.

uerſus orthodoxos depromebat, eos cogebat, vt his quoque armis pugnare diſcerent, quod a Graecis ad Latinos cum tranſiiſſet anſam ſuppeditauit contemtum prius et exoſum philoſophum e puluere reſtituendi in locum ſuum, tandemque in throno philoſophico collocandi. Quod valde adiuuerunt verſiones ſcriptorum Ariſtotelicorum a Boëthio et Victorino confectae, quae ſublatis Graecis codicibus in Latinorum manus deuenerant. Neque tamen haec omnia imperium Ariſtoteli vindicaſſent, niſi ob cauſſas ſupra dictas rixoſa illa philoſophandi ratio fuiſſet introducta. Huic enim cum Ariſtotelicam logicam et metaphyſicam mirifice conuenire, et rationes politicas egregie fulcire, intelligerent, ambabus, quod aiunt manibus Lycei philoſophiam amplexi ſunt. Quae cum procis ſuis vehementer ſe iam commendaſſet, multo magis arriſit, vbi Friderici II. ſtudio Ariſtotelicorum Arabum ſcripta philoſophica, et imprimis commentationes in Ariſtotelem vulgatae ſunt. Cum enim maxima eſſet philoſophiae Saracenicae exiſtimatio, et viderent Scholaſtici, in Ariſtotele ſibi vindicando, tuendo, illuſtrando totam verſari Arabicae philoſophiae gloriam, confirmati in hac Ἀριστοτελομανίᾳ bigis quadrigisque ad hunc philoſophiae regem accerſendum et in ſolio collocandum accelerarunt. Ita vero duplici morbo nouo laborare coepit philoſophia Scholaſtica, iamiam cum morboſo corpore conflictata. Nam hoc pacto vitia philoſophiae Saracenicae, peruerſa interpretatio Ariſtotelis, nouaeque atque ipſi Ariſtoteli ignotae opiniones, etc. ſub Peripateticae et Saracenicae philoſophiae nomine inter Latinos vulgatae diſperſaeque ſunt, hisque naeuis omnibus laborare coepit philoſophia Scholaſtica: et cum theologi Muhammedani de diuinis rebus ex Ariſtotelica philoſophia argutari ſubtiliſſime coepiſſent, in praepoſtera hac diuinorum cum humanis commixtione Scholaſtici, qui eandem iam viam, ſed timidius, ingreſſi erant, vehementer confirmati ſunt, ita, vt quod primo cum aliquo metu et modeſte ſatis audebant, poſt innoteſcentes Arabum libros magna fiducia et tam imprudenter fieret, vt nec modus, nec ratio vlla mali huius eſſet; ſicque ad maturam aetatem illa peſtilens confuſio progreſſa vbique imperaret.

A Saracenica philoſophia Scholaſtica magis corrupta.

§. XIII. XII. Ex dictis vero de theologia Scholaſtica iudicandum eſt, quae vno eodemque ſub iugo cum philoſophia ire huicque collum ſubiicere coacta eſt, quamuis ancillari philoſophiam theologiae profiterentur. Non patitur locus et tractationis ratio, vt qua ratione a philoſophia Scholaſtica theologia peſſime deprauata ſit, exponamus. Relinquendum hoc illis eſt, qui theologiae hiſtoriam explicant, et annales condunt doctrinae ſacrae. Vnum tamen negligendum hoc loco non eſt, iuris canonici compilationem cum theologia coniunctam nouae philoſophiae corruptioni locum feciſſe. Ita enim omnis doctrina morum vitiata eſt, et peregrinum viuendi officiaque hominis et ciuis determinandi principium intruſum, quod cum ipſum male conſarcinatum eſſet, et falſas ineptasque regulas exhiberet, philoſophiam moralem Ariſtotelis, quam

XII. Facies theologiae Scholaſticae ex philoſophia iudicanda.

Philoſophia et theologia moralis quomodo vitiata.

quam multis modis peccare, rei periti norunt, sibi asciuit, sicque condito moralis theologiae systemate, illud doctrinae genus peperit, quod laxam conscientiis ad patranda quaeuis portam aperuit, et quod hodie detestatur, quicquid boni sensus et integrae mentis est, et a virtutis verae studio alienum non seruat animum.

XIII. Caussae tantae corruptionis.

§. XIV. XIII. Mirari equidem iure quis possit, qui factum sit, vt ita in praeceps ruerit tota philosophantium natio, cum nec ingenium iis deesset ad meliora audenda, nec occasio, eo quod melioris eruditionis fontes non prorsus erant proscripti. Sed ad caussas in sectione prima et secunda huius capitis attendentibus haud difficile erit, scaturigines detegere, ex quibus tota haec sentina profluxit. Ignorantia enim Graecae linguae, quam inuasiones populorum barbarorum genuerant, quaeque melioris literaturae et philosophiae quoque fontes surripuerat; vniuersalis et morum et scientiarum barbaries, quae Seculo VIII, IX, X, longe lateque Occidentem peruagata erat; renascens quidem seculo XI dialectica et metaphysica, sed ad controuersias theologicas et confirmandas opiniones dominantes adhibita, indeque orta summa claritas ingeniorum dialecticorum verae genitae Scholasticae philosophiae caussae sunt, influxumque habuerunt, supra modum foecundum atque efficacem. In his turbidis lacunis felicia extendebat retia humana auctoritas et ambitio, cum magna lucri cupiditate coniuncta. His enim idolis cum sacrificarentur omnia, et ad hos fines a clero respicere iuberentur, quaecunque ignorantia adhuc reliquerat studia, renascentis philosophiae, ex Scholis clericorum prodeuntis facies alia esse non potuit. Valde illa fauit curiae Romanae regulis et axiomatibus politicis, noua ita fulcra nactae, quibus incredibilis potentiae fastigium ad quod ab exiguis initiis ascenderat, posset confirmari. Hinc praemia vanissimo doctrinae generi proposita opima, et quo quis in his nugis erat exercitatior, eo magis praeclara merces et gloria. Prouocamus, ne falsa dixisse videamur, ad exempla Guilelmi Campellensis, Gilberti Porretani, Petri Lombardi, Stephani Langhtoni, Roberti Grosthead, Alberti M. Bonauenturae, Aegidii Columnae, Petri Hispani, Petri de Tarantasia, Guilelmi Durantis, Petri de Verberia, Durandi a S. Porciano, Petri de Alliaco, et complura alia, in antecedentibus adducta; hos enim omnes Scholasticae philosophiae et theologiae peritia ad fulgentem episcopatuum, archiepiscopatuum, cardinalitiae purpurae, ipsamque pontificis maximi dignitatem promouit; vt alios taceamus, professionibus, et cancellariatu, quem vocant Academiarum, generalatu ordinum religiosorum, prouincialium et abbatum munere, aliisque axiomatibus conspicuos, et ad hos gradus in via Scholasticae eruditionis grassantes. Quis tam larga mercede etiam deterrimo domino non lubens seruiuisset? quis non collum iugo submisisset, quod infulas, purpuram et diadema reddidit?

Praemia Scholasticorum dignitates Ecclesiasticae.

§. XV.

§. XV. Licet autem in tam ingenti Scholasticorum numero non omnes his opimis spoliis mactati diligentiae suae praemia retulerint adeo splendida, alia tamen ratione vanitati et ambitioni hominum sua eruditione tumentium subuentum est. Nempe qui ingenio Scholastico eminebant, fulgentissimis et ambitiosis praenotabantur titulis, quorum potiores supra iam attulimus, longe maior autem aceruus dari posset, si id ageremus, et nisi laborem nostrum praeoccupasset B. IACOBI THOMASII, diligentia, ex cuius scriniis *titulos honorarios Scholasticorum et alia scriptorum cognomina in catalogum ordine alphabetico relata* nobis exhibuit Cl. HEVMANNVS [m], qui et alios auctores nominauit [n], qui eos tetigerunt. Inter haec quidem Scholasticorum elogia quidam occurrunt tituli, qui a libris auctoribus suis haeserunt, vt supra obseruatum, et cum his honorum et meritorum laudibus confundendi non sunt, E. g. Lombardus hoc pacto dicitur magister sententiarum, Suissetus calculator, Petrus Aponensis conciliator, Hugo de S. Victore didascalus, Matthaeus Monasteriensis florilegus, anonymus quidam micrologus, Ioannes Sarisberiensis policrates etc. Plerique autem vel immensam superbiam animi Scholasticae sapientiae laude elati, vel coecam venerationem et obsequium discipulorum magistrorum subtilitatem in texendis aranearum telis admirantium produnt, nec aliud volunt doctores isti seraphici, angelici, doctores doctorum, facundissimi, fundatissimi, fontes vitae, gloriosi, illuminati, irrefragabiles, melliflui, ordinatissimi, opinatissimi, profundi, resoluti, relucentes, singulares, subtiles, sublimes, venerabiles, vniuersales, vt alia epitheta inuidenda taceamus, quae ridere MARNIXIVM [o] quendam nasoque suspendere adunco, quis quaeso aegre feret? Porro alia quoque ratione praemia nugacissimo eruditionis generi soluta sunt, nempe honoribus academicis, quos a Iudaeis et Arabibus ad Latinos transtulit aetas Scholastica. Locus et instituti ratio non patiuntur, vt eorum hic pandamus historiam, factum id est abunde ab aliis, quos enumerat FABRICIVS [p], qui consuli possunt. Id modo huc aduocandum est, quod omnino ad nostram tractationem pertinet, splendidissimum magistri titulum, qui olim inter summa ministerii aulici fastigia eminebat, sibi vindicasse theologiam Scholasticam. Qui enim eam ita perdidicerant, vt acumine Scholastico recepta dogmata tueri, ingenioque philosophico in sacrarum doctrinarum explicatione eminere possent, magistri appellabantur, idemque sonabat vox, quod hodie doctoris nomen. Quamuis fatendum sit, et dignitates Ecclesiasticas et honores academicos haud raro indignis esse tributos. Id quod

Tituli splendidissimi.

Honores academici.

m) Act. philos. Vol. III. p. 921.

n) Illis addi possunt Io. MOLLERVS in Homonymoscop p. 878. et BAILLETVS, Iugement des sauans T. I. p. 204.

o) In Apiario Romanae Ecclesiae P. I. c. 10. p. 59. 60. edit. German.

p) Bibliograph. Antiquar. c. XXI, §. 2. p. 619.

quod planxit BERNARDVS WESTERODVS [q], monachus Corbeiensis hoc carmine:

Eligitur praepositus,	*Habere nomen appetit,*
Decanus vel Scholasticus,	*Rem vero nec curat nec scit*
Vt alios defendat,	*Examine contento*
Qui semet ipsum destruit,	*Quid dicam de presbyteris,*
Et omnia, quae reperit,	*Quos praesul sine literis.*
Diabolo commendat.	*Ad ordines deducet.*
Iam fit magister artium,	*In quibus nec scientia,*
Qui nescit quotas partium,	*Nec vitae condecentia*
De vero fundamento:	*Ad minimum relucet.*

Alia quae passim hac de re extant [r], breuitatis caussa praeterimus.

XIV. Mores ex hac pseudo-philosophia corrupti.

§. XVI. XIV. Non caruisse hanc pseudo-philosophiam influxu in mores horum philosophorum et theologorum cum historia Ecclesiastica et philosophica testis est locupletissimus, tum ipsa falsae philosophiae indoles atque natura euincit. Vbique enim in intellectu regnantibus praeiudiciis auctoritatis, opinionis, receptae hypotheseos, lucri, et similibus voluntas quoque non corrumpi non potuit, quamuis miram nobis sanctorum inter coelites quoque relatorum farraginem haec tempora obscura et corrupta exhibeant; de quibus disceptationem instituere, huius loci et tractationis haud est. Maxime vero persecutorius spiritus hanc pseudophilosophiam animauit, vt solet fieri, vbi ambitio et emolumenti proprii studium sororias iungunt manus, et contra aduersarios procedunt in pugnam. Manifestauit se vitium in philosophis longe pessimum et prorsus indecorum in ipsis Scholasticorum disputationibus, tantis irarum, conuitiorum, clamorum et tumultuum fluctibus agitatis, vt non modo ad rauim, sed etiam vsque ad sanguinem interdum depugnarent, vt de Nominalium et Realium certaminibus in sequentibus dicetur. Maxime vero hunc persecutionis spiritum experti sunt, qui vel a consuetis dogmatibus abire, et λεπτολογίας horum hominum contemnere, vel haec vlcera Ecclesiae tangere ausi sunt, quos et vita et fama persequi et premere non erubuerunt. Luculentum nobis suo loco exemplum exhibebit Laurentii Vallae Scholasticomastigis historia.

XV. Magna tamen inter Scholasticos ingenia et non contemnenda.

§. XVII. XV. Ex his larga manu datis luculenter intelligi posse confidimus, quam marcidos et deformes vultus philosophia sub Scholasticis habuerit; ea enim quae iam attulimus, in historia eorum fundamentum satis firmum habent, et ab ipso Lectore vel mediocriter attento ex illa possunt confirmari illustrarique. Quae vero licet ita se habeant, negandum tamen

q) In Planctu, siue satyra in clericos, quam exhibet FLACIVS inter Carmina de corrupto Ecclesiae statu p. 101. et BERNEGGER. de idolo Lauretano p. 141.
r) Legendus omnino VIVES L. I. p. 59.

tamen non eſt, non defuiſſe his Scholaſticorum temporibus ingenia magna, acuta, et aliorum menſuram longe ſuperantia. Talia enim plerique viri illi docti habuerunt, quorum ſingularem hiſtoriam conſtruximus. Dolendum autem tanti acuminis et εὐστοχίας ingenia in haec tempora incidiſſe, quibus rapta a fatali conſuetudinis torrente manus dedere, et inſtitutionis vitio ad patrum exempla formata ſunt. Vnde quamuis tot philoſophandi vitia in iis culpemus, non cunctamur tamen ſubſcribere MELANCHTHONI[s], Scholaſticos doctores *magnos et ingenioſos homines* vocanti; et ambabus manibus magni VERVLAMII[t] iurati nugarum philoſophicarum aduerſarii ſententiam amplectimur, ita de Scholaſticis iudicantis: *Scyllae fabulam ad viuum exprimit hoc philoſophiae genus, cuius os et pectus virginem formoſam prae ſe ferebant, infra vero fuiſſe aiunt:*

Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris.

Sic generalia quaedam apud Scholaſticos inuenias, quae pulchra ſunt dictu, et non perperam inuenta, vbi autem ventum fuerit ad diſtinctiones deciſioneſque, pro foecundo vtero ad vitae humanae commoda in protentoſas et latrantes quaeſtiones deſinunt. Nihilominus certiſſimum eſt, ſi modo Scholaſtici ad inexplebilem ſitim veritatis et continuam agitationem ingenii varietatem et multiplicitatem lectionis et contemplationum adiunxiſſent, inſignia profecto illi extitiſſent lumina, omneſque artes et ſcientias mirifice prouexiſſent. Verum id eſſe attenta lectio meliorum ex Scholaſticorum grege auctorum probabit, apud quos inter mille inutiles tricas et quisquilias, haud raro egregiae deprehenduntur obſeruationes. Vnde cum magno LEIBNIZIO[u] in votis habemus, vt vir quidam accurate doctus et Scholaſticae philoſophiae aeque ac recentioris peritus ex hoc ſtercore aurum colligat perſuaſiſſimi, non contemnendum egregiarum obſeruationum faſciculum ita poſſe comprehendi.

§. XVIII. Ex hac generali philoſophiae Scholaſticae delineatione, ſatis manifeſtum eſſe putamus, cur, quod in reliquis hiſtoriae philoſophicae partibus fecimus, ſpecialem ſingularum partium eius διατύπωσιν exhibere, et quid Scholaſtici per ſingulas diſciplinas philoſophicas ſtatuerint explicare nec poſſimus, nec velimus. Impoſſibile enim id eſſe, ipſa incertiſſima diſputandi ratio, quaeſtionum ingens moles, diſtinctionum cateruae, opinionum diuerſitas, immo ipſa, quae vna in Scholaſticis laudari poteſt modeſtia; quae pauca definiuit, et per ambiguae diſceptationis labyrinthos incerta decurrere maluit, demonſtrant. Hae enim circumſtantiae non patiuntur Scholaſticorum doctrinam compendioſo ſyſtematis nexu depictam in hoc theatro collocari. Non haec noſtra tantum imbecillitas et ἀβλεψία eſt, ſed idem viſum acutiſſimo VIVI, quo vix alius rectius *Philoſophiae Scholaſticae delineatio ſpecialis exhiberi non poteſt.*

Vvv vv 2 ad

s) In Apolog. A. C. t) loco ſupra cit. u) Praef. ad Theodicaeam §. 6. p. m. 7.

ad dignoscendos veros Scholasticae literaturae vultus iudicium attulit [x]. Is prolixus ea in re est in *primo de caussis corruptarum artium libro*, vbi inter alia: *Philosophi metaphoris et ambagibus obscurarunt, quae dilucide potuissent dicere: alii scrupuli, vbi nulli sunt, quaerunt et nodum, quod aiunt, in scirpo, qua videantur altius rimari, et subtilius omnia examinare. Nec solum ignaris inuiderunt suam peritiam, sed eiusdem artis studiosis et peritis. Ideo, ne ea crederentur illi scire, quae plane sciebant, ipsi quaestiunculas excitarunt, vt est id facile etiam in rebus liquidissimis, vt si scientiae opinionem aliis detraxissent, id totum in se deriuaretur, quod aliis decederet.* Sed et reliqua legenda sunt, quae natiuos horum hominum colores verasque caussas incertitudinis et obscuritatis philosophiae Scholasticae detegunt. Quae si luce quadam perfundi posset, et clara quaedam afferri delineatio philosophiae Scholasticae, inutilem tamen et superuacaneum nos laborem suscepturos esse ipsa clamat rei natura et indoles. Quemadmodum enim nihil plane noui vel singularis in medium attulit philosophia Scholastica, sed quae philosophiae colorem aliquem habent, ex Aristotele transsumta sunt, cuius placita ex purioribus suo loco fontibus delineauimus, ineptis barbarisque Scholasticorum terminis phrasibusque non repetenda: ita reliqua vel male Stagiritam exprimunt, vel puériles nugas, et otiantis ingenii somnia exhibent, quae referre operose, et faciem tricarum inutilium veram depingere, idem esset, ac Lectoris nostroque otio petulanter abuti, et philosophiae fautores ad auersanda eius limina prouocare. Ne tamen ἀμεθόδως egisse, nostrique instituti immemores fuisse, videamur, paucis explicabimus quae nobis de Scholasticorum in singulas philosophiae partes meritis sententia sit, quidque illis statuendum esse nobis videatur, qui ipsos Scholasticorum libros adire, eorumque placita amplius cognoscere cupiunt.

Logica Scholasticorum qualis?

§. XIX. A logica initium philosophandi, tanquam a ratiocinandi instrumento, cum faciendum esse Scholastici statuerint, summa atque prima eorum cura studiumque in ea excolenda fuit, adeo, vt quod supra iam ex Sarisberiensi probauimus, inuenti fuerint quamplurimi, qui totam vitam in dialecticis consumerent. Inepte autem id factum est, cum in instrumento veritatis inueniendo excolendoque tantum temporis triuerint, vt quod reliquis philosophiae partibus, quibus veritas naturalis et moralis discitur, et felicitatis comparandae ratio intelligitur, tribuerent, haberent plane nullum. Quamuis autem magnifice dialecticam suam iactarent, deformes tamen ea philosophiae rationalis vultus exhibuit, et reuera eristica quaedam atque sophistica ars magis fuit, quam ratiocinandi scientia. In eo omne studium versabatur, vt de rebus, quas nec intelligebant, nec vera earum principia assequebantur, syllogismorum retia tenderent, eorumque syrmata post se traherent, excogitataque sophistica argutandi et cauillandi ratione, non veritatem detegerent, sed aduersarium ad

x) De Cauff. corr. art loc. cit. pag. 115.

ad ſilentium redigerent, indeque glorioſam ſibi pararent victoriam. Hinc tot quaeſtiones inutiles, intricatae, vagae, obiectum dialecticae Scholaſticae conſtitutae ſunt, et argumentorum vis non ex pondere, ſed ex numero dimenſa, neglecti probabilitatis gradus, contemtus demonſtrandi ordo, et confuſis, incertis atque vagis notionibus, terminis, propoſitionibus, ſyllogiſmis repleta omnia. Qua ratione cum via ad veritatem, tot deuiis perderetur, tot vepretis et ſpinetis oblita impediretur, tot ſalebris corrumperetur, non aliter fieri potuit, quam vt peſſimum inde iter ad ipſam philoſophiam emergeret, quod cum ducibus duobus malis, logomachia et ſcepticiſmo, ſuſciperetur, infelici philoſophantium euentu abſolutum eſt. Nemo in hac pſeudo-dialecticae facie depingenda veriſque eius vultibus detegendis vel accuratior vel felicior fuit LVDOVICO VIVE, cuius *liber tertius de cauſſis corruptarum artium* totus ea de re legi meretur, doctiſſime enim et eleganter tum de ipſa dialecticae Ariſtotelicae ratione diſſerit, et lynceum in hoc quoque argumento ſe demonſtrauit, naeuoſque eius acute vidit, tum errores, moleſtias et vanitates dialecticae Scholaſticae ex vero deſcripſit. Longum eſſet, omnia afferre, quae prudenter monet; delibabimus pauca tantum, et potiora, vt rem totam in manifeſta luce collocemus. Ita vero vir praeſtantiſſimus y): *Venio ad amicos meos recentes, vt ipſi vocant Sophiſtas, in quos tanquam in nauis ſentinam omnia huius artis vitia confluxerunt, et Ariſtotelis, et priorum, et longe plura et foetidiora de ſuo adiecerunt. - - Irrumpit ad tradendam dialecticam iuuenis ignarus Latini et Graeci ſermonis, ignarus earum rerum atque artium, quae his duabus linguis ſunt proditae. Primum omnium, quorſum pertineat dialectica, ignorat, quae ſua, quae aliena, itaque et ſua aliis ceſſerunt, et ipſi inuaſerunt aliena. - - Ipſi tanquam vento quodam transuerſi acti in metaphyſica impetum fecerunt: non illinc modice repetunt, quae videbantur ad logicam pertinere, vt Ariſtoteles fecerat, ſed penitus ſe et pueros ſuos immergunt in arcana illa naturae, quae conſtare et intelligi nullo penitus modo poſſunt, niſi guſtatis his exterioribus. - - Sunt qui perpetuo ibi detinent, vt qui maxime ſunt reales, quaſi vero ad nugandum in illis commentis inuenta ſit dialectica, et non ad recte diſſerendum. Ibi naſcuntur mira monſtra quaeſtionum de natura communi, qua miror non interdum eos terreri in ſomniis, aut de illa in tenebris audere verba facere, adeo monſtroſa ſunt. - - Albertus Grotus et deinceps alii nauem in altum deduxerunt, vt nullae iam terrae appareant, coelum vndique, et vndique pontus. - - Ad diuina transgreſſi puero in Schola ludenti ac nuganti de ſyllogiſmis diuinis in manus dederunt rem arduam et periculoſam; ibi tam confidenter diſtribuunt, ſingularizant, particularizant, complete, incomplete, quam ſi de pomo aliquo eſſet ſermo, et dum volunt rem humana ingenia ſuperantem in pueriles formas redigere, in multa*

y) p. 111. Intelligit eos, qui priſtinam Scholaſticorum viam ſequebantur.

multa incidunt absurda et impia, quae tamen consuetudo inter eos effecit leuia, vt tres esse deos, tres essentias diuinas, filium esse patrem et non esse patrem, quae aures abhorrent audire. Loquuntur ipsi de rebus offensiuis piarum aurium: quae possunt esse magis? - - Nuperrimi dialectici non contenti corruptela significationum, quam a maioribus acceperant, quandoquidem illa iam vulgata et protrita videbantur, ipsi nouam penitus linguam inuexerunt: cuiuslibet hominis quilibet asinus, et asinus praeter ab asinus, et asinus possibiliter non sunt, alter alius homo non est ipsemet cuiuslibet alterius hominis alius asinus est ens. Quis haec vlla in lingua intelligat? adiectis literis quoniam verba deerant, et ad melius diuinandum. - - Ex ista imperitia sermonis natae sunt nobis suppositiones, ascensus, descensus, ampliationes, restrictiones, appellationes, exponibilia, ad quae si lingua esset adaptanda, non solum obmutescendum esset, sed aliquid esset verum in scriptoribus, vt interdum miror, quomodo haec eis venerunt in mentem, tam ob omni ratione et loquendi et sentiendi abhorrentia. - - - Quia statim altercandum erat, et semper altercandum, quaesita sunt spinosa quaedam apta disputationibus, quae materiam suppeditarent rixis, et diutissime proferrent altercationem etiam in tradendis praeceptis artis: nihil semel dicunt, ne adimant sibi argumentandi et in contrarium dicendi occasionem. His exemplum sophistae cuiusdam Parisiensis subiungit [s], quod qui sine risu legit, illum ipso Timone esse obscuriorem oportet. Ex his vero de arte quoque critica Scholasticorum iudicandum est, in qua eo magis pueriliter labebantur, quo magis a linguarum peritia et notitia antiquitatis erant imparatissimi. Hinc ridiculi illi errores pueris sub baculo adhuc in tyrociniis versantibus non condonandi. Exempla ipsa sua barbarie et ignorantia non iniucunda dabit IACOBI DE VORAGINE *Legenda aurea*, et quod ex ea excerptum, de quo supra iam diximus, *Calendarium etymologicum*: in eo enim Hilarius deriuatur, ab altus et ares, id est virtus, Ignatius, quasi ignem patius, id est patiens, Agatha ab agyos, sanctus et theos Deus, Gregorius a grex et gorae, etc.

Physica Scholasticorum. §. XX. Ex his, quid inepti philosophi in naturali philosophia valuerint, nobis non monentibus, quilibet intelligit. Nempe cum difficillimam philosophiae partem essent aggressi, non naturam obseruationibus et experientia rimandi, non ad rerum naturalium affectiones attendendi studiosi fuerunt, sed dialectica subtilitate vagisque et obscuris principiis, quorum nec sensus nec veritas vlla erat, de rebus sibi ignotis differere, et naturam quisquiliarum suarum coeno conspurcare contenderunt. Id quod aliter quoque euenire non potuit. Selegerant sibi in his ducem Aristotelem; quem et ipsum difficilem et in hoc argumento obscurum, notionumque quas sequitur, vagarum et dictionis breuis et concisae studio

s) De Causs. corr. art. loc. cit. p. 128

dio impeditum Graece loquentem non intellexerunt, sed ex barbaris versionibus ex malis Arabicis inepte confectis de eius opinione quaedam perceperunt. Qui cum incertas et obscuras voces pro rerum principiis supposuisset, nacti hi homines talem ducem ad dialecticas et metaphysicas tricas totam scientiam naturalem reuocarunt, et tam amplum rerum creatarum theatrum, in ontologiam quandam, vel, vt rectius dicamus, in terminorum confusorum et nihil significantium chaos transformarunt, entia sibi naturalia fingentes, quae solae formauerant abstractiones absurdissimae. Multi in hac detestabili doctrina physica Scholasticorum damnanda et exagitanda fuere viri summi et melioris literaturae sensu instructi, ex quibus imprimis legendi VIVES [a], MORHOFIVS [b], et qui reliquos lumine et acumine vicit Magnus VERVLAMIVS [c]. Ipsae vero Scholasticorum tractationes physicae, omnium luculentissimum esse possunt specimen. Nos, non nisi exorata quidem prius a Lectore venia, vnum adducemus, vt exemplo res constet. Leguntur inter THOMAE AQVINATIS opuscula quaedam huius generis: *De principiis naturae*, *de natura materiae*, *et dimensionibus interminatis*, *de mistione elementorum*, *de occultis operibus naturae*, *de motu cordis*, in quibus inter reliqua [d] occulta naturae opera deriuat a formis rerum, quae in propriis materiis existunt, principia autem formalia talium corporum esse ait coelestia corpora, quae diuersimode se habentia secundum accessum et recessum, generationem et corruptionem caussant in his inferioribus. Ex quibus concludit latentes in his formis occultis facultates reduci in altiora principia, nempe corpora coelestia, vel virtutes his adhuc superiores, in substantias separatas intellectuales, quae his operationibus vestigia sua imprimant. Ex his, quaeso, Lector, in mysteria occultorum naturae operum penetrare conare, et v. g. quae sit caussa virtutis in Magnete, disce. Cuncta quae confusis incertisque et obscurissimis notionibus angelicus doctor tibi tradit, eo tendunt, esse e. g. vim Magnetis impressam corpori huic per formam quandam occultam a sphaerarum coelestium et intelligentiarum iis praefixarum influxu descendentem; et sic magno lumine naturali auctus angelicam philosophiam miraberis. Elegantiora non habent alii, ex quibus si BONAVENTVRAM, barbarie reliquis tolerabiliorem inspicere sustinemus, complura huius rei exempla inueniemus [e]. E. g. Elementum definit esse primum principium componibilium, sed non compositum; elementatum quodlibet corpus compositum ex quatuor elementis; quintam essentiam, corpus per se differens ab omnibus elementis et elementatis, tam in materia, quam in forma, tam in natura, quam in virtute, non habens in se contrarietatem, vnde nec caussam corruptionis. His cupediis abundant mensae Scholasticae. Talis cum physica fuerit, corrupta inde medicina quo-

que

a) loc. cit.
b) Polyhist. T. II. L. I. c. 13. p. 74.
c) loco supra cit.
d) p. 213. seqq.
e) In Compendio theolog. verit. [illegible] Opusc. T. II. p. 728. seqq. edit. Lugdun.

que est, et ineptissimae hypotheses ad artem salutarem allatae; quas non difficile fuit conciliare inter se Aponensi, cum obscurarum notionum vocumque nihili ea sit conditio, vt in quascunque cupias significationes rapere possis. Ex vero iterum VIVES [f]: *Medicis rerum veterum ignaris, et earum quae potissimum ad salutem humani corporis conducerent, aliquid tamen fuit agendum ex Scholastica illa physicae exercitatione. Ingentem et copiosissimam disputandi materiam in hanc quoque artem tanquam plaustris inuexerunt, de intentione et remissione formarum, de raritate et densitate, de partibus proportionalibus, de instantibus, ea quae nec sunt, nec vnquam euenient, ventilantes sua somnia, deserta pugna cum morbis, interea loci prementibus atque occidentibus.* Non defuisse quidem his quoque tenebricosis temporibus viros nonnullos magnos, qui via experientiae ad cognoscenda naturae miracula haud infeliciter progressi sunt, Alberti M. Rogeri Baconi, Arnoldi de Villa Noua, et paucorum aliorum exemplis constat. Ast nec ex horum obseruationibus generalis naturalis philosophiae consideratio emendata est, vt ex ipsius Alberti M. exemplo discimus, qui cum tot experientiae testimoniis de viribus naturae esset instructus, cum reliquis in explicandis naturae φαινομένοις desipere maluit: nec passi sunt homines ineptissimi, et in his tenebris palpare gaudentes, haec lumina naturali accendi scientiae; inde inuidia in hos naturalis doctrinae profectus exarsit, quodque assequi obsita squalore ingenia non poterant, aut haereseos aut magiae insimularunt, et excitata horrenda ex monte Tarpeio fulmina, quibus in famam et fortunam virorum quibus

De meliore luto finxit praecordia Titan

saeuitum est. Vnum praeter reliqua supra iam adducta exemplum allegamus, Virgilii, Salisburgensium episcopi, cuius vita legitur apud CANISIVM [g] et MABILLONIVM [h]. Is cum eruditionis caussa valde suspectus esset Bonifacio, magno ignorantiae et barbariei patrono, quae fulcra esse superstitionis sibi tantopere deamatae nouerat, valde eius censuram incurrit ob assertos antipodas. Concludebat enim acutissimus theologus, nouum ita annunciari mundum, pro quo Christus passus haud sit. Cuius inconditos clamores licet retundere et ipse Virgilius interposita ad pontificem Romanum appellatione, et Odilonis Bauariae ducis demonstratione et precibus conaretur, ad hoc tamen tribunal, etiam in physica cognitione infallibile! citatus est, qua de re post AVENTINVM [i] legendus est magnum olim Augustae nostrae sidus MARCVS WELSERVS [k].

§. XXI.

f) L. V. p. 176.

g) Antiqq. lect. T. VI. p. 1173.

h) Act. SS. Ben. Sec. IV. P. II. et Anal. T. II. L. 23. n. [illegible] L. 22. n. 14. PAGI Crit. Anti-Baron. T. III. ad an. 746. n. 6. MEZGER. Hist. Salisb. L. II. c. 9. seqq.

i) L. III. Annal.

k) Annal. Boic. L. V. conf. BAYLE Dict. T. IV. art. Virgile p. 459.

§. XXI. Nulla vero in fcientia philofophica fibi magis Scholaftica gens placebat, quam in metaphyfica, hanc fcientiarum reginam effe clamabat, hanc in eruditionis cacumine ponere homines iactabat. Et credere quidem quis poffet, in ea regnaffe, multumque praeftitiffe Scholafticos, eis ingenii viribus inftructos, quibus notionum fublimitate et axiomatum altitudine fupra rerum naturalium fphaeras euehi potuerint. Verum aliter res cecidit, et nec vera et generalia philofophiae omnis atque primae principia, nec ipfam quam tamen fibi hermathenae inftar delegerunt metaphyficam Ariftotelicam affecuti funt. Et prius quidem ex ineptis terminis et diftinctionibus ac vagis vanisque praecifionibus, quibus metaphyficas difquifitiones fuas inftituebant, difci poteft, quibus factum, vt, quae vniuerfalis quaedam philofophiae inftitutio effe debebat, inanium terminorum et abftractionum chaos effet, et fyftema aliquod Scotifticum, id eft, vere tenebricofum et obfcurum. Pofterius ex collatione metaphyficae Ariftotelicae cum metaphyfica Scholaftica omnium rectiffime intelligitur. Cum enim Ariftoteles in metaphyfica veterum phyficorum principia vel euertenda vel emendanda fufcepiffet, vfus mathematicorum axiomatum fubfidio, noua fibi fabricauit, quae intelligi non poffunt nifi ab iis, qui vtriusque rei praefidiis inftructi funt. Aft nec veterem phyficam nec mathefin nouerant hi metaphyfici, et in tam peregrina, qualis Ariftotelis metaphyfica eft, regione verfantes, cuius nec linguam nec mores affequebantur, fpectra pro hominibus, id eft, inania otioforum ingeniorum fomnia pro principiis Ariftotelis arripuerunt. Exemplum eius rei luculentum effe poteft materia prima; vexatiffimum in Scholaftica philofophia argumentum. Hanc in metaphyfica dixerat Stagirita effe, quae per fe ipfam neque quid effet, neque quantum, neque aliud quid effe dicatur, quo ens determinetur. In qua definitione ad veterum philofophorum principia ex corpufculis effe affirmantium notionem corporis refpexit, a quo materiam primam, ex qua componantur corpora, praecifione mentali feparabat. Illi autem corpus dixere, non, quod Scholaftici ita vocarunt, materiam extenfam; fed quantitatem formis et qualitatibus ornatam. Ab hac quantitate formis inftructa, qua fiunt corpora, primum illud principium ipfi feparandum vifum erat, eo quod materiae formam et priuationem, tanquam prima principia opponebat, et ex his tribus atque generaliffimis principiis rerum omnium naturalium generationem deriuabat. Ita enim mentis praecifione in hoc materiae principio efformando abftrahendum erat, ab omnibus illis, quae faciunt, vt res fit vel aliquid, vel quanta, vel qualis, et vt certum corpus exiftat determinatum, alias principii locum tueri, eique formam et priuationem adiici, atque ex his demum tribus rerum omnium corporearum determinationes, ortumque et generationem deriuari non poffe ftatuebat. Valde placuit Scholafticis hic foetus, cum ingenio eum fuo, abftractionibus deditiffimo fauere viderent. Verum cum ignorarent, quid corpus veteribus

Metaphyfica Scholaftica.

physicis, a quibus in ordinandis rerum naturalium principiis Aristoteles diuortium faciebat, esset, et materiae conceptum metaphysicum cum subiecto extenso, adeoque formae et quantitate iam induto confunderent, in ineptissimas de materia prima disputationes inciderunt, et innumeras de ea tricas excogitarunt, quibus Aristotelis sententia multum obscurata est. Cumque nulla notione certa et perspicua vterentur, varias et diuersissimas excogitarunt opiniones. Thomae asseclis materia prima pura est potentia omni actu destituta; alii, qui hoc merum imaginationis spectrum laruamque esse persentiscebant, certam materiae existentiam defendebant, licet ignorarent, qualis ea esset. Vnde eo vsque nonnulli progressi sunt, vt cum haec materiae attributa non nisi Deo conuenire posse crederent, eum esse materiam primam contenderent, et periculoso errore, ex eo omnia fluxisse affirmarent, quem Dauidis de Dinanto errorem fuisse, supra ostendimus.

Theologia naturalis Scholasticorum.

§. XXII. Attigerunt etiam Scholastici praecipuam metaphysicae partem, doctrinam de Deo deque religione naturali, nec deneganda est quibusdam eorum laus, quod acute in eo argumento fuerint versati. Inter quos iure suo eminent THOMAS ob *Summam contra gentes*, et THOMAS BRADWARDINVS ob libros *de prouidentia*, de quo vtroque GABR. NAVDAEVS [l] pronuntiauit; *omnium instar iure merito haberi potest doctoris angelici S. Thomae Aquinatis summa aduersus gentes, adeo ferax est sensuum, rationis, subtilitatis et doctrinae; nec minimum quoque auxilium positum est in libris de prouidentia Thomae Braduuardini, quoniam in illis pari ferme cum D. Thoma subtilitate et rationum pondere procedit.* Verum quod rationis acumen satis egregie suppeditauit, methodus Scholastica, inanes distinctiones, termini obscuri et alia huius generis, ita vitiauerunt, vt vsum aduersus infideles suum, quem debebant, praestare nequeant. Vt taceamus ignorantiam errorum gentilium, ex inscitia, quam historiae philosophicae defectus genuit, exortam, qua factum, vt nec errantium mentem assequerentur, nec earum apte refutare opiniones possent. In doctrina vero de spiritibus nugati sunt non minus, quam in reliquis, abditarum substantiarum naturas suis abstractionibus somniisque exhaurire se posse persuasi. Exemplo esse potest BONAVENTVRA, quamuis innumeros se nugaciores habuerit. Is enim in compendio theologicae veritatis [m], ita de angelis agit, vt eos definiat, esse substantias qualitercunque compositas, scilicet ex eo quod est, et quo est; eos porro distinguat in diuersas hierarchias coelestes tribuatque illis visionem matutinam, siue rerum in verbo, et vespertinam, siue rerum in se, inque ea cognitionem magis illos in habitu, quam in actu habere dicat. Agit etiam de proprietatibus et officiis singulorum ordinum, de motu, de praelatione, de confirmatione angelorum, et imprimis de eorum locutione, de qua miras naenias

l) Bibliograph. polit. p. m. 15.

m) l. c. Tit. II. c. 11. seqq.

nias narrat, inque toto argumento ita versatur, ac si ad beatas spirituum sedes translatus ipse eorum naturam totam visione intuitiua perspexisset. Haec Bonauentura, modestior et doctior aliis, quid non inficetum Scholasticorum vulgus fecisse censendum est?

§. XXIII. Neque meliora in philosophia morali apud Scholasticos quaerenda sunt, in qua coecorum more vagi et palpantes oberrabant, et quid de moribus recte statuendum esset, ignorabant. Et quod ad illa quidem tempora attinet, in quibus libri Aristotelis ethici nondum vulgati sunt, quod seculo XII demum factum est, ex confusis inter se Scripturae S. praeceptis et PP. sententiis tota morum doctrina tradita est, et vix pars fuit philosophiae. Maximo vero in pretio habita sunt Gregorii M. Moralia, de quibus cum in antecedentibus late iam sit dictum, ostensumque, quam misere illis libris vera ratio moralis doctrinae corrupta sit, palam est, his quoque temporibus meliorem conditionem eam non accepisse, quamuis ita mordicus illi professores inhaererent, vt emergere diu libri Aristotelis ethici non potuerint. Nam misere cognoscendi principia inter se confundebantur, vt quid Scripturae debeatur, quid doctorum Ecclesiae consensui, quid conciliorum decretis, cento hic tam male consutus ostendere non posset. Neque de principiis actionum humanarum dispicere curabant inepti homines, contenti nudo aridoque discursu officiorum summam quandam descripsisse, vel de virtutibus chaos aliquod praeceptionum male cohaerentium condidisse. Vbi vero ethica Aristotelis innotuit, et moralis quoque doctrina pars philosophiae haberi coepit, de virtutibus et vitiis tractare coeperunt Scholastici, inter quos Thomam in *Secunda secundae* reliquos omnes superasse supra iam in eius vita monuimus. Nec negari potest, probauisse nonnullos in eo argumento industriam et voluntatem rectam. Verum duplex malum rem omnem perdidit. Nam cum vera et genuina actionum moralium fundamenta et principia ex natura hominis morali detegenda essent, ostendendumque, qua ratione emendandus animus, et ad veram actionum suarum normam adplicandus esset, his vel plane praetermissis, vel inepte et ὡς ἐν παρόδῳ tactis, dialectica illa pestis Ethicam occupauit, et Scholastico modo de officiis casibusque conscientiae actum est. In qua tractatione non quaeri debent definitiones accuratae virtutum et officiorum, sed inutilis et contentiosa ratiunculamm de casibus vix vnquam in vita humana occurrentibus coaceruatio. Qui vero in ἀρετολογίας campum descendebant, Aristotelem ducem sequentes vndecim eius virtutes exponebant, minime curiosi quo sensu virtus Aristoteli placuisset. Vt vero Scholastica Ethica theologiae aptius et concinnius iungeretur, virtutum theologicarum trigam, fidem, spem, charitatem addebant, sicque gryphes equis iungebant, nempe virtutes politicas et felicitati vitae ciuilis atque aulicae dicatas, quas Aristoteles commendat, cum virtutibus a Spiritu S. profectis, et aeternae felicitati destinatis. Quod quam miserum sit, et ab omni

Ethica Scholasticorum.

vera de moribus philoſophandi ratione alienum, rei periti nullo negotio intelligent. Alterum malum introduxit ſuperſtitio et cleri emolumentum ex illa oriundum. His enim moderantibus virtutum immutata ſunt nomina, et illis tributa, qui in defendendo augendoque ſuperſtitionis foedisſimae et ab omni ratione philoſophica alienae regno ſe praebuerunt induſtrios. Cuius rei exemplum eſſe poteſt pii ſanctique nomen atque encomium, illis tributum, qui aut ſingulari aulae ſe Romanae probauerant obſequio, aut clericorum commoda, reditus, et honores valde auxerant, aut in ceremoniis ritibusque multiplicandis, colendis, ſeruandis fuerant diligentisſimi. Hoc ad ſanctitatem quidem theologicam pertinebat, aſt ita iudicium corrupit, vt quid philoſophia pium atque Deum decens eſſe dicebat, non intelligeretur. Eadem ratio valuit etiam de caſtitate, quam introducta coelibatus clericorum lex, ob inſignia, quae inde hierarchiae eccleſiaſticae oriebantur, emolumenta, mire peruerterat, ita vt caſtitatem virgineam ſeruari crederentur monachi perditisſimo luxu et infami incontinentia polluti, vt de monachis S. Dionyſii ſupra in Abaelardi hiſtoria obſeruatum, additumque, libenter toleraſſe hos prauos mores principes, vt effrenes homines eo facilius coërcerent. Duplex tamen rei medicina adhibita eſt, ipſo vero morbo ſuo euentu deterior. Cum enim ius canonicum priuata magis, quam publica auctoritate initio acceſſiſſet, tertium moralis doctrinae genus, ex iure canonico, ciuilique, et ethica Ariſtotelica conſarcinatum inualuit, quo pacto arida prorſus atque ſterilis ethica facta eſt; praecipue cum ſeculo XIV in eo apex moralium tractationum conſtitueretur, vt caſus conſcientiae magna et inepta curioſitate definirentur, iis ſaepenumero principiis adhibitis, quibus omnis verae virtuti neruus relaxatus eſt, quam peſtem hodienum dolent viri pii cordatique. Placere non potuit in tam graui argumento inanis et leuis tractatio animis paulo melioribus, qui ita mentis emendationem negligi dolebant, hinc de remedio illi ponendo cogitauerunt. Verum cum a ſanae philoſophiae praeceptis deſtituerentur, neglecto rationis et reuelationis lumine, imaginationis ſomnia ſuppoſuerunt, et internum quendam virtutis fundum ſibi aſſeruerunt, qua in re philoſophia myſtica per Ioannem Scotum Erigenam inter Latinos manifeſtata et in monaſteriis propagata valde confirmati ſunt. Quae actionum moralium regula vbi ſemel fuiſſet admiſſa, impudenti fronte et inaudita audacia, apparitiones, reuelationes immediatae, colloquia angelica, viſiones diuinae, et huius generis ſexcenta alia, quibus medii aeui hiſtoria ſcatet, excogitata ſunt. Qua ratione omni tandem philoſophiae morali ex vtraque parte oculi effoſſi ſunt, et triumphauit humanarum virium, et ſuperſtitionis ineptisſimae fiducia, Scholaſticis et Myſticis, diuerſa licet via, ad eundem ſcopum collineantibus.

Ius naturae et gentium Scholaſticorum.

§. XXIV. Iuris naturalis et gentium praecepta a morali philoſophia ante Grotium nemo recte diſtinxit, nec Scholaſticis in mentem venit, peculiari tractatione de iis agere, quamuis videret vnus itemque alter hanc

quoque

quoque disputationem ad moralem partem pertinere [n]. Non possibile fuit hominibus confusas notiones sequentibus, et iuris pontificii decreta cum naturae legibus confundentibus, vel patrum effata, nullo vero sanoque principio connexa in illarum locum surrogantibus talia dare, quae vel mediocriter sufficere potuissent. Quae vero de officiis, quae pars sunt iuris naturalis, disputarunt, miseram iuris diuini humanique confusionem spirare supra euicimus: et par quoque casuum conscientiae ratio est, de quibus hoc loco prolixe disputandum non est, cum ad theologiae moralis historiam pertineant. Velimus autem legi, expendique, quae eruditissimi et cordati viri IO. MABILLONIVS [o] et LVD. ELLIES DVPINIVS [p] monuerunt, quorum libri cum in omnium manibus versentur, eorum loca, breuitatis caussa non exscribimus. Ipsa vero summa principum iura haud raro violare, et eiusmodi axiomata introducere, quae in maiestatem summam maxime erant iniuria, mali huius fuit consequens; vt attentata curiae Romanae in summos principes euidenter demonstrarunt [q]. Quibus licet nonnulli se mascule opponerent, quaeque iura principum, quae cleri sint, ostendere satagerent, fecit tamen defectus sanae philosophiae, et principiorum rationis atque reuelationis confusio, modusque disputandi Scholasticus, vt bona caussa plerumque male defenderetur, id quod de Occami de hoc argumento scriptis supra monuimus. Vbi vero vel emolumentum poscebat, vel ambitio iubebat, vel arcanae rationes suadebant, violandi gentium iura occasionem et excusationem facilem inueniebat superstitio. Exemplum qui cupit, hunc expeditionum cruciatarum iubemus inspicere historiam.

§. XXV. Politicae scientiae praecepta tradere et ab indole philosophiae Scholasticae spinis modo theoreticis assuetae et a commodis et ratione status cleri, qui philosophiae claues custodiebat, erat alienum. Eis enim expediebat, prudentiae regulas non cumulare. Aristotelis autem scripta, quae huc pertinent, his hominibus prorsus erant inutilia, eo quod Graecarum rerumpublicarum statum, quem illa respiciunt, ignorabant: et aliae tum erant rerum publicarum et imperiorum formae, quibus applicari, nisi summa cautione istae regulae non possunt. Nihil igitur, quod fructum magnum referat, in scriptis Thomae, Aegidii Romani, aliorumque, quibus de regimine principum egerunt, deprehenditur. Illi enim vbi principes praeceptis imbuerunt suis, ad id sollicite respexerunt, vt ita formarentur, quo sarta tectaque maneret cleri auctoritas et veneratio. Quam tot artibus callidissimis assertum iuere, vt politicae cuiusdam Machiauellisticae regulas eos non latuisse sit apertissimum. *Politica Scholasticorum.*

Xxx xx 3 §. XXVI.

n) Id de Petro de Tarentasia supra obseruatum.

o) De studiis monasticis P. II. c. 7. p. 299. seqq.

p) Meth. studii theolog. L. IV. p. 88.

q) Ex rationibus theologicis et philosophicis defendere ausus est Petrus de Alliaco.

Sectae Scholasticorum. §. XXVI. Abiisse Scholasticos in sententiarum diuortia, ex antecedentibus constat; ex hoc vero opinionum dissensu exortae sunt sectae, quae magna haud raro contentione inter se digladiatae sunt. Et Alberti M. quidem discipuli Albertistae vocati sunt; cui sectae occasionem dedit aucta in immensum philosophiae Aristotelicae cum sacris dogmatibus commixtio, cui tunc multi adhuc paulo magis sobrii contradicebant, et castius de rebus sacris philosophandum esse statuebant: in quo ducem eos habuisse Petrum Lombardum ex supra dictis notum est. Obseruauit id more suo acute et eleganter PAVLVS LANGIVS[r]: *Albertus ob amplitudinem omnifariae doctrinae Magnus dictus, fuit in omni philosophia Peripatetica peritissimus. Hinc et a plerisque simia Aristotelis appellatus est, qui et nimium vino secularis scientiae ebriatus sapientiam humanam, ne dicam, philosophiam profanam diuinis literis copulare ausus est, quique dialecticam contentiosam, spinosam et garrulam, sacratissimae et purissimae non pertimuit commiscere theologiae, nouum et philosophicum modum sacras docendi et explanandi literas suis tradens sequacibus: theologistarum sectae, quae ab eo Albertistarum dicitur, dux et monarcha excellens.* Paria habet AVENTINVS, qui videndus. Nouarum porro sectarum condendarum occasionem dedere dissensiones inter Thomae Aquinatis et Ioannis Duns Scoti asseclas obortae. Cum enim summam sibi existimationem auctoritatemque comparasset Thomas, et qui ordini Dominicanorum nomen dederant, sodalis sui placitis strenue adhaererent, Franciscanorum familia gloriae Praedicatorum ordinis valde aemula, vt hanc exinaniret, ad contradictiones et dissensiones plurimas progressa est. Quae aemulatio vt vbique partem aduersam premebat, ita in philosophiae quoque et theologiae studium influxum habuit, vt, cum Thomae Summa, instar libri classici haberetur, isque Augustinum pressius secutus, multos sibi vbique locorum tanti nominis veneratione sectatores acquisiuisset, ordo Minorum ab eius placitis recederet, eaque in haud paucis tanquam minus recta et philosophiae atque PP. doctrinae haud conformia conuelleret. Qua in concertatione quamuis Bonauenturae auctoritas magno suae parti esset ponderi, minus tamen is Scholasticus, id est philosophus visus est, quam vt ingenio Thomae et sequacium integras phalanges opponere posset. Hinc alius progressus ex Minoritarum sodalitio Scotus, quem subtilitate et abstractionum artificio Thomam superasse supra retulimus. Is cum ad lapidem Lydium philosophiae contentiosae Thomae doctrinam philosophicam et theologicam examinasset, plurima in ea desiderare se posse sibi visus est, et maiori subtilitate accuratius philosophandum esse statuit. Cumque is multos, ex suo praecipue ordine, discipulos haberet, exorta inde Scotistarum et Thomistarum certamina. Quae non leui modo conceptuum logicorum et relationum ac affectionum quarundam propositionum dialecticarum

r) In Chronico Cizensi loc. cit.

carum et metaphyficarum diffenfu inualuere, fed ad nobiliffimum quoque argumentum de auxiliis gratiae et liberi arbitrii extenfa funt, in quo Scoti Schola ab Auguftini placitis longius, quam Thomae, receffit. Quae tamen eorum concertationes, et diffenfus momenta, hoc loco exponi non poffunt, adeundus autem eft ex Scholafticis vetuftioribus Hieronymus de Ferrariis, cuius locos communes hunc diffenfum inter Scotiftas et Thomiftas explicare fupra monuimus; ex Scholafticis recentioribus autem IOANNES ARADA theologus Salamanticenfis, qui *Controuerfias theologicas inter S. Thomam et Scotum fuper quatuor libros fententiarum* edidit [s], *in quibus puguantes fententiae referuntur, potiores difficultates elucidantur, et refponfiones et argumenta Scoti reiiciuntur.* In philofophia autem diuerfas vtriusque partis opiniones recenfuit IOANNES L'ALEMANDET [t], qui videndus. Fuerunt tamen, qui conciliare vtramque partem auderent, exigua vtriusque gratia, quae inimicis vtrinque telis congredi maluit, vt philofophiae erifticae vfum quendam haberet infignem. Quod tum quidem factum effe, ex temporum illorum conditione et indole nemini mirum videri debet, at noftro adhuc aeuo in tanta emendatae philofophiae luce factum effe, et quotidie a nonnullis fieri, merito mirandum, luculento argumento, quid auctoritatis, ordinis, receptae hypothefeos aliaque praeiudicia, quid educatio et confuetudo valeant. Ex ipfa vero Scoti Schola Occamus prodiit, nouae iterum fubtilitatis inconditae conditor, quem cum Ludouici Bauari imperatoris gratia plurimis mirifice commendaffet, Occamiftarum inde fecta exorta eft, de qua fupra iam quaedam attulimus. Neque hic quidem diffenfionum finis, fed vt quisque in excogitandis nouis quaeftionibus et affertionibus ingeniofior, atque erifticae philofophiae beneficio contentiofior, ita nouae quoque factioni gratior. Memorabilis ea de re eft AVENTINI [u] locus, ita fcribentis: *Ante trecentos annos mendicantes et academici Ariftotelem extulerunt, variisque in illum commentariis editis diffidere coeperunt inter fe, alius aliter femper expofuit, quilibet fingulari modo ac opinione, ita vt vno aliquo pertractando totum vitae tempus confumat, nil legat, nil intelligat aliud, condemnat reliquos, cum illis rixetur, altercetur, belligeretur, litiget. Et ita omnes felium in morem inter fe committantur. Hic Sophifta eft, ille Thomifta, alius Albertifta, hic iterum Realifta, ille Occamifta, hic Marfilium fequitur, ille Tartaretum, alius Bricartum. Hic antichriftus eft, ille Moderinus, hic noua, ille veteri incedit via, hic voces tractat, ille vocum fignificata, clamorum autem et rixarum non eft finis, femperque inter fe diffident, nifi cum aliorum fanguini infidiantur.* In fequentibus haec in Ingolftadienfi quoque academia obtigiffe, feque ex decreto principum in reducendis ad concordiam animis profefforum ingentes labores exantlaffe, refert. Alia eius loca non minus memo-

s) Colon. 1620. 4.
t) Monach. 1645. fol. editis Decifionibus philofophicis.
u) L. l. p. 218.

memorabilia, quibus infinitas Scholasticorum discordias magna fortitudine detexit, breuitatis caussa silentio praeterimus. Inter omnes vero Scholasticorum sectas nulla est, quae Nominalium et Realium concertationes adaequet, quas cum toties in partes vocauerimus, prolixiorem iam earum delineationem poscit nostra tractatio.

Historiae sectae Nominalium et Realium scriptores.

§. XXVII. Nominalium et Realium historia impedita et obscura est, nec eo lumine a scriptoribus historiae philosophicae, quo debebat, illustrata. In veterum Scholasticorum scriptis, praeter ea, quae Io. SARISBERIENSIS [x] habet, infra adducenda, articulosque Nominalium Ludouico XI oblatorum [y], quorum in sequentibus quoque faciemus mentionem, parum deprehenditur, ex quo historia harum sectarum disci possit, quamuis plena sint vtriusque partis scripta obiectionum, quibus aduersarios suos presserunt, ex quo Occamus Nominalium sectam resuscitauerat. Inter recentiores, duos, qui Nominalium vestigia presserunt, scriptores eorum historiam exposuisse, viri docti referunt, nempe Io. SALABERTVM in *Philosophia Nominalium vindicata* [z], vel quo titulo MORHOFIVS [a] librum aduocat, *Logica in Nominalium via*: et anonymum, auctorem *Artis rationis ad mentem Nominalium*, quae Oxonii [b] prodiit. Neutrum tamen librum videre nobis contigit, et prioris tanta quoque est raritas, vt summis in Gallia curis a praestantissimo MATVR. VEISSIERE LA CROZE quaesitus inueniri tamen, quod ipse nobis per literas retulit, non potuerit. P. BAYLE autem, qui librum inspexit, de Nominalium quidem secta eiusque conditore potiora referre promisit [c], sed nescio qua culpa, non praestitit. Nemo vero obscurissimis sectis lucem recentiori aetate inter nostrates accendit ante IACOBVM THOMASIVM, qui vt erat historiae philosophicae tum veteris tum medii aeui callentissimus, et accurato iudicio ad detegendos opinionum fontes instructus, ita non inelegantem *de secta Nominalium* narrationem, licet pro instituti modo breuiusculam condidit [d]: Ex hoc sua hausit et in compendium redegit MORHOFIVS [e]. Nosque olim collatis eius obseruationibus cum testimoniis veterum, memorabiliora quoque exposuimus [f], quae calculo suo probauit magni vir nominis B. IO. FRANC. BVDDEVS [g]. Alios, qui ὡς ἐν παρόδῳ harum sectarum mentionem fecerunt, cum nihil noui afferant, silemus.

Historia Nominalium et Realium.

§. XXVIII. Historia contentionis inter Nominales et Reales intelligi, eiusque origo vera detegi non potest, nisi ad Graecanicae philosophiae historiam respiciamus, quae illius occasionem exhibuit. Nempe ad Platonis, Aristotelis et Zenonis hypotheses de ideis, siue speciebus rerum vniuersalibus attendendum est, ad quas digitum intendit Porphyrius, cuius *Introductio*

x) Metalog. L. II. c. 17. p. 814. seqq.
y) Extant apud BALVZIVM Miscell. T. IV.
z) Paris 1651. 8.
a) Polyhist. T. II. L. I. c. 13. §. 11. p. 79.
b) 1673. 12.
c) Dict. T. I. art. Abelard. not. 2. p. 28.
d) Orat. XII. p. 241. seqq.
e) loc. cit. p. 73.
f) In historia de ideis Sect. II. §. 4. p. 198.
g) Comp. hist. phil. c. V. §. 7. p. 352. Isagog. in theol. hist. L. I. c. 4. p. 231.

ductio in Aristotelis logicam, siue tractatus *de praedicabilibus* ansam controuersiae dedit. Platoni quid idea sit, peculiari tractatione prolixe excussimus, quae consuli ab iis debet, qui accurate totam rei seriem pernoscere cupiunt. Nos pro praesentis instituti modo paucis notamus, Platoni ideam non esse illam, quae ex contemplatione obiectorum singularium exsurgit notionem vniuersalem reique alicuius generalem conceptum, quem recentiores ideam vocant, ille εἴδη vocauit et ab idea distinxit. Sed ideae sunt illi essentialia rerum omnium singularium exemplaria, αὐτουσίᾳ gaudentia, ad quorum naturam indolemque res singulares formatae sunt, et quae illis veram certamque atque stabilem essentiam largiuntur. Has ideas ex diuina mente oriri, inque ea radicari, sua autem propria substantia gaudere, et esse αὐτῶς καὶ ὄντως ὄντα statuit, et circa earum cognitionem versari intellectum humanum, in his rerum essentiis separatim et extra materiam existentibus cognoscendis cardinem verti totius philosophiae asseruit. Ridiculum id visum Aristoteli, dari extra materiam eiusmodi essentias vniuersales, quibus res omnes singulares essentialiter modificarentur, rato, esse haec τερετίσματα et nugas otiosi ingenii, Platonemque sine caussa rationeque sufficienti haec somnia ex scholis Pythagoreorum, quae istis entibus personabant, recepisse, suoque intulisse systemati. Cum autem negare non auderet, esse in rebus formas essentiales, has ideas, siue formas, qua voce Platonicum nomen exprimere maluit, materiae ab aeterno esse impressas, et in eo latere affirmauit, et ita demum ex rationibus istis formisque seminalibus materiam esse formatam statuit. Non negabat Zeno, et tota schola Stoica rationes seminales, rerumque materialium radices, sed denegabat eis essentialitatem atque formalitatem, eos ridens, qui huiusmodi vniuersalia extra intellectum dari asserunt, eaque a notionibus vniuersalibus et vocibus quibus illae exprimuntur, distinguunt. Tres has veteris Graeciae philosophantis sententias alio loco [h] prolixe explicuimus, et testimoniis veterum abunde roborauimus, quae huc transferre locus haud patitur. Scholasticorum voces si huc trahimus, illi de vniuersali disputantes, quod in metaphysicum, physicum et logicum diuidunt, triplicem hunc vniuersalis respectum ita exprimunt, vt primum vniuersale dicant ante rem, secundum in re, tertium post rem. Haec subtilis disputatio non modo Academiam, Lyceum et Stoam inter se commisit, sed et post Christi nati tempora Eclecticis philosophis occasionem dedit, subtilissimas tricas suas syncretisticas ad hanc quoque pugnam componendam adhibendi, et in isto argumento Platonem, Aristotelem et Zenonem inter se conciliandi. Hoc vt obtinerent, ita statuebant: ideas quidem rerum essentialia esse exemplaria, reipsa et per se subsistentia, verum tantum in intellectu diuino, qui in fingendis rebus singularibus iis velut caussis exemplaribus vsus sit, quibus materiae characteres rerum essentiales impresserit, vt inde formam acciperent;

h) In Historia philosophica de ideis.

rent; quemadmodum vna figilli figura et charactere innumeris cerae partibus notae illae characteristicae possunt imprimi. In Logica autem istorum exemplarium signa esse notiones vniuersales per abstractionem intellectus cognoscendas, quibus essentiae rerum exprimantur. Et huc tum praedicamentorum, tum praecipue praedicabilium doctrina ex metaphysica in dialecticam transferebatur. Subtilissime ea de re disputat PLOTINUS [i], quem alii ex hac schola Alexandrina secuti sunt, quorum φιλοσοφούμενα de ea *Tomo secundo* retulimus. Valde placuit hic pullus genitoribus suis; alii autem paulo perspicaciores huic conciliationi non multum fidebant, et de ideis quidem in intellectu diuino secundum systema Ammonii et Plotini disserebant, qua ratione autem vel in physica vel in dialectica considerandae essent, ob infinitas controuersiae difficultates tutissimum esse arbitrabantur, si plane quaestio omitteretur. Hac modestia et prudentia vsus est PORPHYRIUS, qui quamuis diu de ideis philosophatus esset, hocque argumentum, vt ipse narrat [k], multis laboribus et longa meditatione excussisset, in dialectica tamen omittendam de iis disquisitionem esse statuit. Hinc cautus mox in limine introductionis in logicam Peripateticam [l] monet: *Ἀυτίκα περὶ γενῶν τε καὶ εἰδῶν τὸ μὲν εἴτε ὑφέστηκεν, εἴτε καὶ ἐν μόναις ψιλαῖς ἐπινοίαις κεῖται· εἴτε καὶ ὑφεστηκότα σώματά ἐστιν, ἢ ἀσώματα· καὶ πότερον χωριστὰ, ἢ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς καὶ περὶ ταῦτα ὑφεστῶτα, παραιτήσομαι λέγειν· βαθυτάτης οὔσης τῆς τοιαύτης πραγματείας, καὶ ἄλλης μείζονος δεομένης ἐξετάσεως. Ne longe abeam, de generibus et speciebus, consistantne in rerum natura, an in solis nudis animi notionibus posita sint: et si consistunt in rerum natura, num corpora sint, an incorporalia, et vtrum separata sint, an in rebus sensibilibus consistant et circa has, recusabo dicere, quia obscurissima est huiusmodi tractatio, et alius maioris indiget exquisitionis.* Quae licet Porphyrius sobrie et prudenter monuisset, maximo tamen posterioribus seculis facta sunt offendiculo. Cum enim, intercidente per barbararum gentium irruptiones Graecae linguae vsu nemo fere legere philosophorum Graecorum scripta posset, solae versiones librorum dialecticorum a Boëthio et Victorino confectae in manibus hominum philosophantium versabantur, quibus iuncta erat introductio Porphyriana de praedicabilibus. Cumque in ea litis huius facta esset mentio, in vetitum connisi otiosi homines de his vniuersalibus disputare coeperunt. Neque vero Aristotelem legere vel Platonem vel Stoicos licebat, vnde impossibile fuit, aliquod inter partes has arbitrium interponere. Itaque Aristotelis dialectica scripta, quae Latine extabant, sequebantur, prout poterant, et vniuersale non ante rem esse, nec post rem, sed in re, id est formas rerum materiae esse immersas statuebant. Quae opinio, quantum memoriae ex istis temporibus seruatum est, obtinuit, vsque ad seculum XI, quo Roscelinus,

i) Ennead. V. L. 5. seqq.
k) Vit. Plotini c. 18. p. 129.

l) §. 2. p. 2. edit. Iul. Pacii.

linus, vel Rucelinus facerdos et philofophus Compendienfis, de quo fupra iam diximus, ab Ariftotele feceffum fecit, et in Stoicorum caftra ita tranfiit, vt ftatueret, vniuerfalia, nec ante rem, nec in re exiftere, nec vllam habere realem exiftentiam, fed effe nuda nomina et voces, quibus rerum fingularium genera denotentur: a quo dogmate fectae Nominalium nomen haefit, quae per Rofcelini difcipulum, Abaelardum propagata eft. Negare Salabertum, quod a Rofcelino Praeceptore Abaelardus Nominalium opinionem haulerit, P. BAYLE refert, non tamen addit, quibus rationibus id euinci poffe fibi perfuafum habuerit: de Rofcelino enim, quod promifit, agere oblitus eft. Verum et Nominalium fectae eum conditorem fuiffe, et mediante Abaelardi inftitutione eam propagauiffe teftantur OTTO FRISINGENSIS [m] et IO. SARISBERIENSIS [n]. Inde vetus illud in Rofcelinum, ab AVENTINO [o] relatum.

Quas Ruceline doces, non vult dialectica voces,
Iamque dolens de fe non vult in vocibus effe
Res amat, in rebus cunctis vult effe diebus.
Voce retractetur, res fit, quod voce docetur,
Plorat Ariftoteles rugas ducendo feniles
Res fibi fubtractas per voces intitulatas
Porphyriusque gemit, quia res fibi lector ademit.
Qui res abrodit, Ruceline Boëthius odit:
Non argumentis, nulloque fophismate fentis
Res exiftentes in vocibus effe manentes.

Valde difplicuit philofophis feculi XI noua opinio; fine dubio, quod non nifi in vocibus vniuerfalium naturam omnem ponebat: quo modo euerti omnem praedicandi definiendique rationem videbant. Sufpicamur quoque, inuidiam nouo dogmati Rucelinum conflauiffe, quod ad facra religionis Chriftianae myfteria illud perperam transtuliffet, vt fupra dictum. Ita enim ἑτεροδοξίας fufpecta facta eft noua fententia, quam auerfabantur, quotquot cautius philofophari cupiebant. Nouitatis tamen auida iuuentus, vt fieri folet, Nominalium partes ftrenue profecuta eft, modum opinioni afferente, et a nudis vocibus vniuerfalia, ad enuntiationum praedicabilium vniuerfalitatem reuocante Petro Abaelardo, cuius ea de re velitationem cum Guilelmo Campellenfi fupra iam retulimus, expofuimusque, quas vterque partes fecutus fit. Cum autem magno ftudioforum iuuenum applaufu exciperetur dialectica Abaelardi fubtilitas, magnis incrementis vfa eft Nominalium factio, plerisque, vt ipfe ABAELARDVS fatetur, a Realibus ad hunc Nominalem philofophum transfugientibus; id quod fruftra negat IAC. THOMASIVS [p]. Et tum, nifi fallimur, Realium et Nominalium fectae fibi potiffimum oppofitae funt, ex quibus No-

m) L. I. c. 42.
n) l. c. p. 814.
o) L. VI. p. 396.
p) l[illegible]

minales, quamdiu Abaelardus docuit, valde triumphabant. Cum autem is multorum in facra doctrina errorum poftularetur, vetus, quae iam Rofcelinum oppreffit criminatio recruduit, et periculofa vifa eft Nominalium factio, Realibus fortiffimis eam telis impetentibus, inter quos infignem fuiffe operam Alberici SARISBERIENSIS[f] notauit, vt fupra oftenfum, cum enim *inter ceteros opinatiffimum dialecticum, et reuera Nominalis fectae acerrimum impugnatorem vocat.* Quorum tela vt euitarent Nominales, deferta paulo Abaelardi hypothefi vniuerfalia in notionibus atque conceptibus mentis ex rebus fingularibus abftractione formatis confiftere ftatuebant, vnde Conceptuales dicti funt. Neque tamen Realium quoque vna eademque erat fententia, fed varia ratione de vniuerfalibus praecipiebant, quorum diuerfas opiniones ita exponit SARISBERIENSIS. „Eorum, qui rebus inhaerent, multae funt, et diuerfae opinio-„nes. Siquidem hic ideo, quod omne, quod vnum eft, numero eft, „aut rem vniuerfalem, aut vnam numero effe, aut omnino non effe, „concludit. Sed quia impoffibile, fubftantialia non effe, exiftentibus „his quorum funt fubftantialia, denuo colligunt vniuerfalia fingularibus, „quoad effentiam vnienda, duce Gautero de Mauritania. Habuit haec „opinio aliquos affertores, fed pridem hanc nullus profitetur. Ille ideas „ponit, Platonem aemulatus, et imitans Bernardum Carnotenfem, et „nihil praeter eas genus dicit effe vel fpeciem. Eft autem idea, ficut Se-„neca definiuit, eorum, quae natura fiunt, exemplar aeternum. Et quo-„niam vniuerfalia corruptioni non fubiacent, nec motibus alterantur, „quibus mouentur fingularia, et quafi ad momentum, aliis fuccedentibus „alia defluunt, proprie et vere dicuntur vniuerfalia. - - Magnum „profecto eft et notum philofophis, contemplantibus altiora, quod ifti „pollicentur, fed, ficut Boethius et alii multi teftantur auctores, a fenten-„tia Ariftotelis penitus alienum eft. Nam et ipfe huius fententiae, ficut „euidens eft in libris eius, faepius aduerfatur. Egerunt operofius Ber-„nardus Carnotenfis et eius fectatores, vt componerent inter Ariftotelem „et Platonem, fed eos tarde veniffe arbitror, et laboraffe in vanum, vt re-„conciliarent mortuos, qui, quamdiu in vita licuit, diffenferunt. Porro „alius Ariftotelem vt exprimat, cum Gilberto epifcopo Pictauienfi vni-„uerfalitatem formis natiuis attribuit, et in earum conformitate laborat. „Eft autem forma natiua, originalis exemplum, et quae non in mente „Dei confiftit, fed rebus creatis inhaeret. - - Eft et alius, qui cum „Gausleno Suefionenfi epifcopo vniuerfalitatem rebus in vnum collectis „attribuit, et fingulis eandem demit. Exinde cum ad interpretandas au-„ctoritates ventum eft, laborat prae dolore, quia in locis pluribus rictum „literae indignantis ferre non fuftinet. Eft aliquis, qui confugiat ad fubfi-„dium nouae linguae, quia Latinae peritiam non fatis habet; nunc enim „cum genus audit, vel fpecies, res quidem dicit intelligendas vniuerfales, „nunc

f) In Metalogico loc. cit.

„nunc rerum maneriem [r] interpretatur. Hoc autem in quo auctore inuenerit, vel hanc distinctione, incertum habeo: nisi forte in glossematibus aut modernorum linguis doctorum. Sed et ibi, quid significet, „non video, nisi rerum collectionem cum Gausleno, aut rem vniuersalem, quod tamen fugit maneriem dici, nam ad vtrumque potest ab interpretatione nomen referri, eo quod maneries rerum numerus, aut „status dici potest, in quo talis permanet res. Nec deest, qui rerum statu attendat, eos genera dicat esse et species.“ Ex quo loco manifestum est, ipsos Reales non satis sciuisse, quid in obscuro argumento statuendum sit, quamuis, in eo conuenerint, non solas voces vel conceptus esse vniuersalia, sed realem eorum dari existentiam, in quocunque demum illa sit quaerenda. Metuebant enim, ne admissa Nominalium opinione, rerum scientia et certitudo adeoque ipsae res tollerentur, et in nudam onomatologiam conuerteretur philosophia; cum Aristotele enim statuebant: subiectum scientiae esse rem necessariam aeternumque veram, et hanc necessitatem non in nexu essentiali et necessario inter subiectum et praedicatum, sed in existentia physica quaerebant, quod ex Academia retinuisse Aristotelem suo loco demonstrauimus. Et haec quidem vtriusque sectae fata fuerunt seculo XII, quo vixit Sarisberiensis, qui, licet moderate, Realium partibus adhaesit. Post eius tempora pauca in scriptoribus medii aeui de Nominalium et Realium factionibus leguntur, ex quo colligimus, Nominalium factionem valde numero et auctoritate decreuisse. Meminit tamen vtriusque partis Gaufredus, poeta Anglicus, de Vinosaluo [s] dictus, et cum Gaufredo Antisiodorensi [t], Abaelardi discipulo, qui Nominalium quoque partes secutus est, non confundendus. Is enim in carmine *de statu curiae Romanae* [u], suo adhuc tempore hanc controuersiam vigere, his prodidit versiculis:

Alter adest, quaerens, vniuersalia quare
Septem sint numero, si trahis inde duo?
Sint in corporeis ea subsistentia rebus?
An mentis ratio separet illa procul?

Magnum vero pondus Realium factioni addidere capita Scholasticorum ex Dominicanorum et Minorum Ordine, Thomas Aquinas et Ioannes Duns Scotus; hi enim cum Realium agmini se parastatas praebuissent, omnem mendicantium turbam, quae cathedras tum plerasque philosophicas et theologicas occupauerat, post se traxerunt. Quamuis enim, vt su-

r) Falso in quibusdam editionibus legitur *materies*. Haec enim vox huc non quadrat. *Maneries* dicta est a manendo, quia in vniuersalibus existere singularia et permanere credebant. Praeiuit Strato, quam τὸ ὂν dixisse διαμονὴν τῶν ὄντων permanentiam entium refert PROCLVS in Timaeum L. IV. p. 242. 243.

s) Videndi post PITSEVM p. 161. LEYSERVS hist. poetar. medii aeui p. 862. FABRIC. Bibl. Lat. med. T. III. p. 35.

t) De eo vid. OVDINVS T. II. p. 1494. CAR. DE VISCH. Bibl. Cisterc. p. 120. FABRIC. l. c. p. 20.

u) Edidit id post FLACIVM inter Carmina de corrupto Ecclesiae statu, Io. WOLFIVS Lect. memorab. T. I. p. 420. et post hunc MABILLON. Analect. T. IV. p. 369.

pra dictum, de his quoque inter se digladiaretur Dominici et Francifci familia, et qua ratione vniuerfalitas rei realiter exiftat, diuerfis opinionibus difputabat, quod occafionem dedit Scotiftis fe Formales vocandi, vt a Realibus fiue Thomiftis diftinguerentur, re tamen ipfa fe Nominalibus vtraque pars acriter oppofuit. Tandem feculo XIV Guilelmus Occamus ex Scoti difciplina prodiit, qui vt nomen fibi faceret, inter mortuam pene Nominalium fectam acumine fuo reftituit, vt in eius vita dictum [x]. A cuius aetate fupra obferuatum, viros fubtiliffimos Richardum Suiffetum, Guilelmum de Arimino, Ioannem Buridanum, Petrum de Alliaco, Marfilium ab Inghen, Adamum Dorp, Albertum de Saxonia, Ioannem Weffelum et multos alios magno hanc fectam robore difputandi acuiffe atque auxiffe. Quibus Nominalium incrementis plurimum profuit Ludouici Bauari, apud quem Occamus gratiofus erat, beneuolentia. Cum enim plerique Ordinis Minorum fodales offenfi papae Ioannis XXIII diligentia auaritiam curiae Romanae exemplo Chrifti et Apoftolorum tuendi auerfo ab eo effent animo, et Occamum ftrenue fequerentur, ipfiusque imperatoris cauffae, contra attentata pontificis, fe addixiffent, ficque inter Germanos vni vere et foli valerent, Nominalium fecta in hac gente quoque valde aucta eft. Vbi vero contraria pars vicerat, et pontificis factio obtinuerat, ibi pulfi Nominales fugatique funt. Id quod ipfi Nominales in articulis Ludouici XI oblatis notauerunt; primam Nominalium perfecutionem inde exortam fuiffe, quod Occamus Pfychopannycharum haerefin, cui ifte pontifex fauebat, et alios eius errores fcriptis refutaffet, et in dialogo fuo reges papae non fubiectos effe, fcripturae, patrum et conciliorum auctoritate demonftraffet. Hac vero occafione cum Ioannes Buridanus, vt fupra dictum, et Marfilius ab Inghen Viennenfis et Heidelbergenfis academiae excitandae auctores fuiffent, cum ipfis horum Athenaeorum originibus Nominalium opinio atque fecta in iis propagata eft. Neque tamen quieuerunt Reales, fed cum non obftante fauore, quo in aula imperatoris Romani Nominales gaudebant, in Bohemia regis procerumque gratia fruendi occafionem inueniffent, ita in Pragenfi ftudiorum vniuerfitate inualuerunt, vt Nominales iterum grauiffima perfecutione premerentur. Quam in cauffa fuiffe, *vt Nominales relicta Praga Lipfiam fe contulerint, et folenniffimam ibi vniuerfitatem erexerint*, ex articulis Nominalium modo laudatis difcimus. Cum autem tefte TRITHEMIO [y], motus Huffitici fucceffionis iftius cauffa fuerint, ipfeque Huffus, eodem referente *verfutus fuerit ingenio, fermone facundus, et in logicis difputator acutus*, hinc fufpicamur, Nominalium et Realium controuerfias quaeftionibus iftis Huffi et factionis eius fe immifcuiffe. Illud certum eft, academiam Bafileenfem opera Ioannis a Lapide, monachi Carthufiani, qui Tubingenfi quoque academiae ordinandae adhibitus eft, Realium opinione, tefte TRITHEMIO [z] fuiffe infectam.

x) Conf. citati. y) Annal. Hirfaug. T. II. p. 315. z) c. 834. p. 213.

infectam. Maxima tamen persecutione Nominalium partes pressae sunt sub Ludouico XI, Galliarum rege; ab eo enim edicto publico damnati sunt, libri fisco addicti, ciues academici Nominalium doctrinam eiurare iussi: recensenturque in eo edicto regio, cuius copiam ex archiuo academiae Parisiensis nobis fecit GABR. NAVDAEVS [a], Guilelmus Occam, Monachus Cisterciensis, quem Suissetum esse Naudaeus coniicit, Ariminensis, Buridanus, Petrus de Alliaco, Marsilius Inghen, Adamus Dorp, Albertus de Saxonia; commendantur vero et permittuntur Albertus M. D. Thomas, Aegidius de Roma, Alexander de Hales. Caussam saeuissimae tempestatis in Nominales iam prius post caedem ducis Aurelianensis dispersos, sed pace reddita iterum in Gallia reflorescentes, ex laudatis supra Nominalium articulis intelligimus. Eam enim anno CIƆCCCCLXXIII, non aliam ob caussam obortam esse Nominales referunt, quam quod haec Nominalium secta Thomistas gloria et disputandi solertia superasset, et Louaniensis theologi, Petri de Riuo tractatum, in quo absolutam futurorum contingentium incertitudinem asseruit, approbare noluisset. In ea persecutione Ioannem Bracardum quendam antesignanum se Realium contra Nominales praestitisse, ex eodem loco discimus. Nominales autem Gallia exules in Germaniam, atque Angliam profugerunt; in quibus regionibus eorum partes satis erant potentes, sic vt sub initia reformationis Biel, Melanchthon, Lutherus aliique Nominalibus addicti essent, vt alibi a nobis demonstratum [b]. Immo nec post renatas literas has controuersias in Scholasticorum cathedris feruere desiisse, ex Lalemandeti, Derodonis et aliorum huius generis scriptorum de eorum controuersiis palam est. Non enim vni de vniuersalibus opinioni adhaeserunt Nominales, sed totam fere philosophiam, praecipue rationalem, innouare aggressi sunt, cuius auctorem eos habuisse Occamum, supra memorauimus. Magnis hae controuersiae animorum motibus et facuis interdum bellis agitatae sunt, sic vt omnis non modo modestia, sed et humanitas deponeretur. Testem damus VIVEM [c], qui has pugnas ipse vidit: *Clamores primum ad rauim, hinc improbitas, sannae, minae, conuitia, dum luctantur, et vterque alterum tentat prosternere: consumtis verbis venitur ad pugnos, ad veram luctam ex ficta et simulata. Quin etiam, quae contingunt in palaestra, illic non desunt, colaphi, alapae, consputio, calces, morsus, etiam quae iam supra leges palaestrae, fustes, ferrum, saucii multi, nonnunquam occisi.* Nihil in his dedisse Viuem odio in Scholasticos concepto, aliorum virorum cordatorum demonstrant testimonia, inter quos magnus ERASMVS [d], *eos frequenter*, ait, *vsque ad pallorem, vsque ad conuitia, vsque ad sputa, nonnunquam et vsque ad pugnos inuicem digladiari, alios vt Nominales, alios, vt Reales loqui.* Et IOACHIMVS CAMERARIVS [e], sermone

a) In Addit. ad histor. Ludou. XI. p. 203.
b) Hist. de ideis p. 207.
c) L. l.
d) Praef. enchirid.
e) Vid Melanchthon. p. 21

mone de Nominalium et Realium fectis facto fubiicit: *Non folum contentiones et iurgia inter diffentientes, fed dimicationes etiam ac pugnae commiffae fuerunt, interdum concertationibus non tantum pertinacibus verborum, fed manuum quoque violentis. Haec diffidia et Tubingenfem academiam inuaferant, contubernio bonarum artium et philofophiae ftudiis deftinato, in duo quafi caftella diuifo, ex quibus de opinione fua factiones illae acerrimae praeliantes inimicitias graues exercebant.* Similia in Anglia contigiffe, inque cruentos interdum conflictus difputationem abiiffe in academia Oxonienfi teftis eft ANTONIVS WOOD [f], ita vt diuortio fciffa academia, opus fuerit vtrique parti dare fuum cancellarium, Borealibus alium, alium Auftralibus. Nec Gallia poft feuerum Ludouici edictum expers mali fuit, in qua acerrima inter Nominales et Reales praelia obtigiffe refert FRANC. PATRICIVS [g], eaque cruenta fuiffe teftatur NIC. CAVSSINVS [h]. Hinc et ignominiofa nomina, Realibus Nominales tyronum, verbalium, terminiftarum, immo, fi Salaberto a THOMASIO [i] citato fides eft, Sabellianorum nominibus paffim infamantibus, culpantibusque, quod omnem fcientiam peffundarent. Quod vtrum recte Nominalibus obiectum fit, heic difputandi locus haud eft; illud autem filentio non praetereundum, Realium hypothefin nonnullis viris doctis Auerroifmi et Spinozifmi fufpectam fuiffe, vt de Guilelmi Campellenfis opinione fupra iam obferuatum [k]. Qui quamuis excufari poffe videantur, quod non eam, quam Auerroës et Spinoza, diuerfis licet modis, tenuerunt opinionem, tuiti fint, nec viderint deteftabile confequentiarum virus, certum tamen eft, eorum doctrinam ipfa Nominalium fententia fuiffe deteriorem, hancque inter tricas nugasque Scholafticas minus defipuiffe. Et haec quidem de Scholafticis.

f) Antiqq. Oxon. ad ann. 1341.
g) Difc. Perip. T. I. c. XIII. p. 170.
h) De Eloq. diu. et hum. L. IV. c. 34. p. 222.
i) Hift. Sap. et ftult. p. 105.
k) BAYLE art. Abelard. not. C. art. Cefalpin not. C. BVDDEVS Hiftor. phil. p. 339. REIMMANN. Hiftor. atheifmi p. 340. conf. quae in Hiftoria de ideis p. 121. diximus.

INDEX.

I. INDEX
PERSONARVM ET NOMINVM.

Georgius

O. Oc-

Sharol

II. INDEX

II. INDEX
RERVM ET MATERIARVM.

Clemens

Columna

qua

F.

G.

H.

Hai

I

Iuuen-

P.

T.

V.

